

Giới thiệu Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân

Thể loại: tiên hiệp, đô thị, đồng nhân

Mọi chuyện bắt đầu từ chàng thiếu niên Việt Nam tên là Trần Ngọc Lâm trong lúc vô tình đã biết tới sự tồn tại của một thế giới tầng thứ sâu hơn thế giới mà hắn đã biết.

Đó chính là thế giới của tu luyện giả.

Thánh Nhân Tu Chân Giới, một cuộc đập nát hư không, quyền võ nát thiên hà. Pháp Thần Ma Pháp Sư, một quả cầu lửa bắn ra thiêu cháy cả Nhật Nguyệt. Thần Đạo tu Thần giả, tu đến cuối cùng thân chứng thành Thần, bắt từ bắt diệt....

Đỉnh Olympia sừng sững giữa bầu trời Hy Lạp. Ẩn sau những đám mây trên tầng bình lưu, khu vườn cổ kính của Eden lảng lảng phiêu phù, được một trăm triệu Thiên Thần ngày đêm trông coi. Bắc Việt Nam, Núi Tản Viên, Tản Viên Thánh Quân ngày ngày trông coi đất Việt. Nam Việt Nam, Cửu Long Quân Chủ gào rú vang trời. Biển sâu ngàn trượng, Atlantis nằm đó giữa những Leviathan cùng Cthulhu đang hoành hành đáy biển. Dưới mặt đất, IO - Thành Phố Của Người Chết, nơi hàng ngàn Địa Ngục giao thoa.

Đây là một thế giới, tràn ngập vô tận khả năng.

Hệ Thống: < Ban Bố Nhiệm Vụ: Tiến về Thế Giới Pokemon, đoạt chức Quán Quân>

Ash: - Pikachu, ta chọn ngươi.

Một con chuột vàng óng, toàn thân tràn ngập tia lửa điện xuất hiện, nhìn chằm chằm Trần Ngọc Lâm. Hắn nhẹ nhàng mỉm cười cho tay vào túi áo:

- Đại Bàng Sa Mạc, ta chọn ngươi.

"Đoàng".

Trên tay hắn cầm một khẩu Desert Eagle, nòng súng vẫn còn bốc khói đỏ rực.

~~~~~

Hệ Thống: < Ban bố Nhiệm vụ: Tiến về Thế giới Harry Potter, bảo vệ Hogwarts>

Voldemort cùng Trần Ngọc Lâm mặt đối mặt một mình trong khoảng rừng thưa. Voldemort mỉm cười:

- Có lẽ chúng ta lại phải giải quyết bằng cách truyền thống nhỉ?

Kể đó, hắn giơ cây đũa thần lên, nhẹ nhàng ngâm:

- Avada Ked...

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng rút từ sau lưng ra một khẩu AK-47 BS Dragon đen ngòm, vừa chĩa súng vào Voldemort hét lớn trong khi xả đạn như điên:

"Avtomat Kalashnikova"

Một loạt đạn bắn xuyên không khí, trong vô hình một loại lực lượng cuồng bạo tràn ngập không gian, phong ấn toàn bộ các ngã chạy trốn của Voldemort. Hắn chưa kịp niệm xong câu thần chú, cây đũa thần đã rơi xuống đất và bị bắn thành cám trước loạt đạn từ nòng súng của Trần Ngọc Lâm.

"Đũa thần của ngươi có thể dài 13.5 inch với lõi lông phượng hoàng, nhưng đũa thần của ta sẽ là 0.50 inch với lõi Tungsten kèm một chút trận pháp phong ấn không gian. Để xem ngươi vẩy đũa như nào ra tốc độ 1000m/s? Bà Pomfrey chắc chắn chẳng đời nào có một cây đũa thần chú có khả năng cạy nảo khỏi bám lên cây và ghép lại người sau một phát như thế đâu."

Trần Ngọc Lâm từ từ đi đến chỗ Voldemort, cười nhạt:

"Hi vọng ngươi có một chút tinh dầu cây bạch tiễn cho vết thương ở trên đầu. Chúa tạo ra phù thủy, và Chúa cũng tạo ra Muggle, nhưng Samuel Cott đã khiến cả hai ngang bằng. Vì Chúa, cái này bá cháy hơn đũa thần nhiều."

Voldemort từ từ khuya xuống, lảo đảo:

- Ngươi sẽ không thể giết được ta. Ta không thể chết....

"Chừng nào còn 7 cây Trường Sinh Linh Giả đứng không?"

Trần Ngọc Lâm một tay cầm AK-47, tay kia rút ra một khẩu súng ngắn nạm bạc lấp lánh, hần cười trong khi chìa súng vào đầu Voldertmort:

"Tao đoán đó là lý do tại sao khẩu Desert Eagle của tao có chứa 7+1 viên đạn. Và tin tao đi, tao đã sẵn sàng để khắc một tia chớp với mỗi một cái Trường Sinh Linh Giá tao hủy diệt được trên báng súng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trần ngọc lâm

"Ngày xưa ngày xưa, vũ trụ hư vô mịt mờ, không tồn tại một thứ gì cả. Thậm chí, khởi nguồn và là căn nguyên của cả vũ trụ này, là sự tồn tại cũng không tồn tại. Vũ trụ này, lúc bấy giờ chỉ là một cái hồ chứa đầy sự hỗn mang và vô định. Bên trong nó tràn đầy sự hỗn loạn, không có một vật gì có thể ở bên trong nó.

Chất chứa bên trong cái hồ này, chỉ có sự không tồn tại."

"Một ngày, có một người xuất hiện, tạo dựng nên thế gian vạn vật, đó chính là Thần Sáng Thế."

"Không phải Thiên Chúa à!?"

Một giọng trẻ con cất lên hỏi. Đó là một đứa bé, ước chừng khoảng 9 tuổi, tuy nhiên trên mặt hần cùng cả cơ thể hần, thì lại chỉ bằng với một đứa bé 6 tuổi mà thôi. Hơn nữa, đứa bé này, có một điểm đặc sắc chính là màu tóc hần phân ra thành hai màu rõ rệt. Nửa bên phải là màu trắng, nửa bên trái là màu đen.

Tên đứa trẻ này là Trần Ngọc Lâm

Mộ Dung Nguyệt mỉm cười, ngẩng đầu khỏi 1 cuốn truyện cổ tích nói:

"Không phải. Chúng ta đang kể về truyện Sự Tích Vạn Vật Thế Gian. Giờ thì, im lặng đi nhóc, để cho cô kể chuyện."

Trần Ngọc Lâm nằm xuống, ngẩng đầu nhìn lên những tia sáng trong hình dạng những làn sương phun trào ra từ trong cuốn truyện, dần dần hóa thành hình dạng của một vị thần xinh đẹp đến vô cùng, đẹp đến độ, không thể phân ra được, là nam, hay rốt cuộc là nữ, là gái hay là trai, già hay trẻ.

Thậm chí, còn không có rõ ràng đến cùng, đó là người, hay là thiên sứ thiên thần nữa.

Có lẽ, đây chính là hình ảnh của thần linh.

Mộ Dung Nguyệt kể tiếp, hai tay phất lên, những làn sương lại thay đổi...

"Lúc đầu, trong vũ trụ không có gì cả. Rồi một ngày, một giọng nói uy nghiêm mà vĩ đại vang lên.

Giọng nói đó nói:

"Ta tồn tại."

Ngài liền tồn tại. Lời nói của Ngài, là mệnh lệnh. Lời Ngài nói, vạn vật không dám không tuân theo. Ngài nói một câu, để cho vũ trụ tạo thành nguyên tố cơ bản nhất của vạn vật trong vũ trụ này. Đó, là sự tồn tại. Ngài đã tạo ra Sự Tồn Tại, bởi vì Ngài chính là Sáng Thế Thần.

Kể đó, Ngài nói:

"Cần có một cái gì đó, nâng đỡ vạn vật, là điểm tựa cho mọi thứ. Cho toàn bộ mọi vật ta sẽ sáng tạo ra một điểm đặt chân. Cho nên, hãy có mặt đất."

Mặt đất liền xuất hiện dưới dạng một đại lục to đến vô cùng. Nhưng, ngay lúc đầu tiên mặt đất xuất hiện, nó tan vỡ ra thành muôn ngàn mảnh nhỏ."

Trần Ngọc Lâm ngẩng lên hỏi:

"Tại sao mặt đất lại tan vỡ à!?"

Mộ Dung Nguyệt trả lời, ngón tay phất phơ thành hình dáng một đại lục nhỏ đang từ từ tan vỡ:

"Bởi vì, không có trọng lực. Đất đá liền kết với nhau nhờ vào trọng lực. Thuở ban sơ, trọng lực chưa tồn tại, cho nên đất đá không thể liên kết lại được, nên chúng vỡ ra thành muôn ngàn mảnh nhỏ hơn."

Trần Ngọc Lâm gật đầu, Mộ Dung Nguyệt kể tiếp:

"Thần Sáng Thế nhìn tác phẩm của mình tan vỡ vào trong không gian. Ngài giờ một ngón tay lên, nói tiếp:

"Luật lệ. Nên có luật lệ, quy định cách vạn vật hành động."

Từ lúc đó, vũ trụ chính thức bước vào giây đầu tiên của dòng thời gian bất tận. Bởi vì trước lúc đó còn chưa từng tồn tại thời gian.

Cũng một khắc này, đất đá bị vỡ tan ra từ mảnh đại lục đầu tiên, bắt đầu co cụm lại dưới sức hút của trọng lực. Hàng tỉ năm trôi qua như một cái nháy mắt, chúng biến thành những hành tinh, những viên thiên thạch, những thứ mãi đi tìm kiếm mà không bao giờ tìm thấy, thứ mà ngày nay chúng ta gọi là sao chổi.

Và, Sáng Thế tiếp tục tạo ra Nước. Nước hóa thành sông, hồ, ao biển. Nước biến thành mây bay trên bầu trời, nước biến thành hơi nước ở trong không khí, nước chảy trong lòng đất, nước hóa thành băng thành những hành tinh nước. Từ khoảnh khắc nước được tạo ra, nó đã định là vật liệu sống cho muôn chủng.

Ngài lại tiếp tục tạo ra lửa, chiếu sáng đêm đen. Một khắc này, mặt trời bùng lên ngọn lửa cháy rực rỡ, mặt trăng phản chiếu cũng sáng lên ánh sáng lấp lánh màu bạc. Lửa thấm vào trong đất, hóa thành dung nham, hóa thành núi lửa, hóa thành địa hỏa.

Rồi đến gió, cây và cỏ được tạo ra. Một chốc này, bỗng chốc toàn thế giới tràn ngập màu sắc, gió thổi, mây phun, cỏ cây hoa lá tốt tươi như thiên đường chốn trần gian.

Chỉ là, quá im lặng.

Cho nên, Ngài tạo ra động vật. Đầu tiên là những sinh vật bơi lội trong làn nước, và đến những loài chạy trên mặt đất, và kế đó là những loài bay trên bầu trời.

Và, Ngài sáng tạo ra loài người. Loài người yếu đuối, không có móng vuốt như loài muông thú, không có thể bay như loài chim trời, không thể phun lửa như loài rồng loài phượng, cũng không thể sống thọ trăm triệu năm như Ô Quy Huyền Vũ.

Nhưng họ có trí khôn, chẳng mấy chốc những tòa nhà lầu nhóc, cung điện đền đài của họ bao phủ, họ phi hành trên bầu trời, họ dọn địa, họ ngụy lặn trong nước. Họ sáng tạo, sáng tạo và sáng tạo, họ đem đến cho thế giới này một màu sắc hoàn toàn mới mẻ.

Ngắm nhìn thành quả của mình khắp toàn vũ trụ, Ngài buột miệng thì thào:

"Tốt."

Nhưng...

Cũng giống như Ngày và Đêm, Ngon và Dở. Nếu không có cái gọi là Ngày, thì cũng sẽ không có cái gọi là Đêm, không có đồ ăn ngon, thì cũng không có khái niệm đồ ăn dở. Để cho cái "Tốt" được tạo ra, cần phải có một thứ đối lập với nó được tạo thành."

Mộ Dung Nguyệt nhìn Trần Ngọc Lâm, hỏi:

"Cháu có biết đó là cái gì không!?"

Trần Ngọc Lâm ngẫm nghĩ, cười:

"Sự xấu xa!!!"

Mộ Dung Nguyệt gật đầu:

"Đúng vậy!!! Cùng lúc với cái "Tốt" được hình thành, cái "Ác" cũng đã xuất hiện.

Một khắc này, thế gian tràn ngập hỗn loạn.

Đê hèn, tham lam, lừa dối, phản bội, căm hận, thù hằn, cùng lúc xuất hiện trong tâm trí mỗi người, và, từ đó có kẻ ác, những kẻ mà thế giới không thể tha thứ được sinh ra đời.

Nhưng, cũng có những người, tâm linh họ tràn ngập bởi sự vị tha, lòng bao dung, sự dũng cảm, bất khuất, chính nghĩa, tình cảm, họ, là những người sẽ trở thành những anh hùng sẵn sàng đứng lên chống lại những kẻ ác.

Một lúc này, thế giới bị phân ra thành ba nửa. Một là những gì tà ác nhất, những kẻ sa đọa đến tận cùng không gì không dám làm. Nửa kia, là những người sẵn sàng đứng lên bảo vệ công lý, chống lại kẻ ác nhân, những anh hùng.

Và cuối cùng, là những người kẹt ở giữa, không xấu, cũng chẳng ác.

Sáng Thế nhìn vào thế gian này, lòng tràn đầy đau xót. Thế giới lúc bấy giờ, kẻ mạnh là vua, còn những kẻ yếu, có khi còn chẳng có nổi một lý do để mà

tiếp tục sống. Không, họ chỉ đơn giản đang cố tồn tại. Cho nên, Sáng Thế cho họ một lý do.

Một thứ gì đó, giống như những người kẹt ở giữa, vừa xấu xa đến tột cùng, lại vừa tốt đẹp đến tận cùng.

Nó, vừa là con quỷ tà ác nhất trong số những cái "xấu xa". Nó thủ thi thâm thì những lời ngon tiếng ngọt, nó tạo ra những huyền cảnh đánh lừa chúng sinh, nó tạo ra một tương lai đẹp để cho những kẻ yếu ớt tiếp tục chịu đựng cuộc sống đáng nguyên rủa của họ.

Cũng là nó, lại là vị thiên thần đẹp đẽ nhất thế gian. Nó khiến cho con người bước tới, nó diu dắt con người, nó dựng dậy con người sau những lần họ gục ngã.

Nó, là con quỷ và cũng là thiên thần cuối cùng trong số những cái "Tốt" và cái "Xấu" được tạo ra. Nó vừa tốt, cũng vừa xấu.

Cho nên, nó phải được Sáng Thế thả ra một mình. Nó nằm đó, chờ đợi được thả ra ngoài, bởi vì nó biết thời khắc đó cuối cùng cũng sẽ tới.

Sáng Thế nói:

"Hãy có, cho cả những kẻ yếu, cùng những kẻ mạnh, cho cả kẻ ác, kẻ xấu, và những kẻ ở giữa. Hãy có Hi Vọng cho tất cả bọn họ."

Hết chuyện.

"

Trần Ngọc Lâm hứng thú, nhìn Mộ Dung Nguyệt hỏi:

"Vậy, những từ ngữ là nguồn gốc của thứ sức mạnh mà mỗi khi cô kể chuyện về những người có thể phi thiên độn địa, một đám phá vỡ núi sông ư?! Cháu thích những câu chuyện đó lắm."

Mộ Dung Nguyệt nhìn Trần Ngọc Lâm, hôn lên trán chúc hấn ngủ ngon, nói:

"Không hẳn, còn có nhiều loại nữa. Nhưng những từ ngữ là những thứ mạnh mẽ nhất. Giờ thì ngủ đi nhóc. Và khi nhóc đến trường, nhớ đừng kể cho ai những câu chuyện mà cô kể cho cháu."

Trần Ngọc Lâm choàng chăn lên cười:

"Cháu biết rồi. Chúc cô ngủ ngon."

Mộ Dung Nguyệt đứng dậy, đi ra cửa, ngoái đầu lại:

"Ngủ ngon, nhóc con."

Mộ Dung Nguyệt cầm cuốn sách, cuốn sách từ từ hóa thành bột đen. Nàng đi ra ngoài tựa vào thành lan can, nhìn xuyên qua chôn đô thị phồn hoa của năm 2047 phía dưới, nàng nhìn thấu qua đến một bãi nghĩa trang, nơi đó lẳng lặng nằm ba ngôi mộ.

Nàng nhớ lại nửa năm về trước, lần đầu nàng gặp Trần Ngọc Lâm. Khi đó mẹ của hấn đang van cầu nàng hãy nhận nuôi đứa bé này trước khi bị biến thành bột vụn, đi theo cha của hấn. Mộ Dung Nguyệt thờ dài lắc đầu:

"Đứa bé khốn khổ!!!!"

Trần Ngọc Lâm đang từ từ chìm vào giấc ngủ, chợt hấn mở to đôi mắt đỏ rực màu máu của mình, đôi mắt này nhìn thấu màn đêm, nhìn vào trên bức tường. Trên bức tường treo một cái đầu của một con cá sấu, dài khoảng 3 mét, nhồi bông.

Lúc này, hấn thấy cái đầu con cá sấu đó đang há ra, ngáp dài một cái chep miệng vài lần rồi lại trở lại thành một cái đầu nhồi bông. Rồi Trần Ngọc Lâm cũng ngáp một cái, quay người vào tường chìm vào giấc ngủ. Hấn đã được cô Nguyệt nói rằng chuyện này là hoàn toàn bình thường.

~~~~~

"Oáppp...."

Trần Ngọc Lâm ngáp dài một cái. Hình như là hấn lại ngủ quên mất lại ngủ quên trên xe buýt. Chuyện này thì thoáng cũng xảy ra. Không biết hấn có nói mơ gì không nữa.

Nếu có, đó là siêu xấu hổ. Vụ này sẽ theo hấn suốt những năm cấp 3 mất.

Hôm nay, cả lớp hấn đi tham quan một địa điểm khá nổi tiếng, rừng Cúc Phương. Tương đối đặc biệt là lần này là tham quan ba ngày, hai đêm. Đương nhiên là có giáo viên quản lý. Và khi nói giáo viên, có nghĩa là rất nhiều giáo viên. Ba ngày hai đêm mà lại. Không quản lý thì đám học sinh thể nào cũng có đứa đi hai về ba.

Dụi dụi mắt, hấn nhìn quanh quần xung quanh. Lúc này mấy đứa ngồi cạnh hấn đang cười hi hi chia sẻ với nhau mấy bức ảnh chụp mà hấn dự đoán là ảnh

hắn ngủ há hốc mồm nước dãi lỏng thông ra. Xem chừng lát nữa lại tốn một chút tiền để mời mấy đứa này dăm ba ly nước ngọt và hi vọng tụi nó xóa đùm mây bức ảnh đi.

Trần Ngọc Lâm nhìn ra cửa sổ, nghĩ lại về giấc mơ, cảm giác thật xa vời. Hắn không nhớ hắn từng được cô Nguyệt kể cho những câu chuyện đó, càng không nhớ cô nguyệt từng phun phì phì ra vài làn khói phát sáng trong khi kể chuyện, cũng như không nhớ được rằng ở nhà hắn có cái đầu nhồi bông của con cá sấu nào.

Sự thực là, kí ức của hắn về hồi còn bé rất mơ hồ. Cách đây tầm chín mười năm gì đó, một vụ tai nạn xảy ra, và thế là hắn chỉ còn lại một mình. Trong lúc hắn còn đang mơ màng, điều trị cái gọi là sang chấn hậu chấn thương thì cô Nguyệt đến với giấy ủy thác và nhận nuôi hắn.

Cũng có thể là do phải chịu tai nạn kiểu đó, thành ra Trần Ngọc Lâm trí nhớ về năm đó không được tốt cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cắm trại

Trần Ngọc Lâm chỉ hi vọng và cầu may sao cho chuyến tham quan này được an toàn.

Nhưng, hồi ôi, đó chỉ là chuyện hi vọng hão huyền. Hầu như chuyến tham quan nào hắn cũng gặp chuyện khóc dở mếu dở, cái mà hắn tin là một phép vi von tệ hại hơn dở khóc dở cười. Ví dụ như lần năm lớp 6, hắn thề rằng hắn không có ý kích nổ một quả bom được chôn từ thời chiến bị vùi sâu trong lòng đất lúc đang tham dự chiến dịch trồng cây gây rừng. Đương nhiên chẳng ai quan tâm, cũng may cô Nguyệt nói hộ, thành ra mới không bị đuổi học. Và còn may không có người chết.

Ồn phước.

Còn nữa, hồi đi tham quan hậu trường của Nhà Hát, hắn vô tình chạm phải cái đòn bẩy nào đó ở trong một lối đi hẹp khiến cho cả dàn giáo trên đầu rơi cái rầm lên trên sân khấu. Một lần nữa, on trời không có người chết. Sau lần đó hắn bị đuổi học.

Hắn được hiệu trưởng mô tả là... cái gì nhỉ?! Nghiệp chương không hay ho có thể phá hủy tinh hoa của giáo dục?! Là tại hắn hay quậy quá à? Hay họ phát hiện hắn lén đem đồ ăn ngoài vào bán giá rẻ cho tụi học sinh làm thất thoát thu chi của căng tin?

Trời ạ, hắn có làm gì đâu?! Tất cả những gì hắn từng làm là cho nổ một quả bom, thả một giàn giáo, khai hỏa một khẩu đại bác và phá tan một cái xe buýt và.... thôi được rồi, dù sao cũng là mấy lần đại để như vậy thôi.

Suốt cả quãng đường đi, Trần Ngọc Lâm chịu đựng cảnh con nhỏ Lan Chi cùng mấy đứa khác liên tục show cái ảnh hắn há hốc mồm ra khi ngủ làm trò cười. Trần Ngọc Lâm thì không thấy vui, và hắn thề là hắn sẽ cho tụi kia hối hận vì đã để hắn nhìn thấy bọn nó chụp ảnh hắn làm trò cười.

Đặc biệt là Lan Chi. Con bé kiêu kiêu cái loại người cực kỳ thích chọc cho mọi người điên tiết lên bằng đủ mọi cách, và thích đặt các loại biệt danh cho người khác. Cả lớp hầu như ai cũng ghét nó. Có điều con bé này thuộc loại con ông cháu cha, được nuông chiều từ nhỏ. Và mẹ hơn là bà ngoại của nó thì là hiệu phó cái trường này, thành ra...

Hôm nay, một giáo viên gọi là cô Phương đi theo cùng nhóm bọn hắn. Nhân tiện, trong lần tham quan này, lớp bọn hắn 30 người phân thành sáu nhóm. Mỗi nhóm có năm người. Lần này nhóm bọn hắn là do cô Phương dẫn đoàn, thầy Tuấn đoàn hậu.

Cô Phương có hiểu biết vô cùng sâu sắc về những khu rừng nhiệt đới và cận nhiệt đới nói riêng và toàn bộ những thứ thuộc về bộ môn sinh vật học tự nhiên nói chung. Nghe nói cô chỉ dạy ở đây thêm hai năm rồi sẽ chính thức đăng kí làm thực tập sinh tại một công ty hoặc một phòng thí nghiệm sinh học nước ngoài.

Lúc này, cô đang giảng dạy về cái gọi là "thảm thực vật tự nhiên". Trần Ngọc Lâm không có hứng thú lắm về thực vật cũng như những loài động vật không tầm ướp gia vị và nướng chín hoặc chín tái. Đương nhiên thầy Tuấn thì không nghĩ vậy là hay ho cho lắm.

Thầy Tuấn là giáo viên người miền Trung, cho nên thầy có chất giọng nghe hơi khó nghe. Nói về thầy Tuấn, thầy thích mặc một bộ vest sang trọng. Mặc dù Trần Ngọc Lâm không đánh giá cao ý tưởng mặc một bộ vest đến một khu rừng đầy đất đá lồm chồm và bùn dính đầy đất là một ý tưởng hay.

Hiển nhiên thầy cũng có cùng ý nghĩ với hắn. Và điều đó làm thầy tức điên lên được. Dù sao, từ ngày vào lớp thầy đã quý Lan Chi (tại sao!? Nhưng mà con bé là cháu của bà hiệu phó, tất nhiên rồi) và coi hắn là một thằng vô lại.

Về cơ bản, hôm nay trông thầy cứ như thể lúc nào cũng sẵn sàng lái chiếc Mercedes mới công của ông tông thẳng vào người hắn, nghiền hắn nát bét và sẵn lòng lùi lại và nghiền thêm một lần nữa.

Cho nên hôm nay hắn quyết định đứng xa thầy ra một chút. Trước nay mỗi lần ông bắt chọt đề ý đến hắn, và chạm vào vai hắn với một nụ cười triu mến, điều đó có nghĩa là chép phạt 300 lần một bài thơ nào đó dài 3 trang giấy và nộp vào sáng hôm sau.

Trần Ngọc Lâm ngửi thấy trong không khí có một mùi kì quái. Đường như là một thứ mùi kết hợp giữa tỏi, và một loại cây nào đó cháy khét. Thông thường người bình thường sẽ không có thể ngửi thấy cái mùi này, nhưng Trần Ngọc Lâm là ngoại lệ. Không hiểu vì lý do gì mà mũi của hắn thính hơn mũi người thường hơn chục lần. Nhưng đổi lại là cảm quan khứu giác của hắn bị hỏng nặng. Ví dụ có một lần có bạn học cùng lớp bị chảy máu tay, bình thường hắn nên ngửi thấy mùi tanh thì hắn lại ngửi ra mùi bánh mì phết mật ong.

Cái mùi cháy khét này, có thể là do cháy rừng. Nói thật nếu có cháy rừng hắn cũng không ngạc nhiên. Hôm nay Hà Nội ra đường dễ phải 45 độ ấy chứ, cái nhiệt độ này thì ai chả cáu kỉnh. Đặc biệt là hắn, hình như hắn chịu nắng nóng kém hơn mọi người. Chỉ thoáng chốc mà phần da tiếp xúc với ánh mặt trời của hắn đã trở nên đỏ ửng vì cháy nắng.

Cô Phương cũng nhận thấy điều đó. Kết hợp với thời tiết nóng đến cả cô cũng thấy mệt mỏi thành ra cô quyết định cho cả lớp lui về nhà trọ. Nói về nhà trọ, không phải cái loại nhà trọ bình thường đâu, mà là loại nhà trọ ở giữa rừng, xây dựng theo lối kiến trúc gần giống nhà sàn ấy. Có lẽ là do nhà trọ này lợp bằng gỗ, hoặc có lẽ là do xây giữa rừng bên cạnh một cái hồ cho nên khu này rất thoáng mát, không có bị nóng gì cả. Đương nhiên cả bọn chỉ nghỉ trưa ở đây, ngủ qua đêm thật sự là ở mấy chỗ nhà nghỉ ven hồ cơ, gần đây ngoài trời nóng quá, với lại cũng ít người ra đây mùa này nên trường thuê được giá rẻ.

Trần Ngọc Lâm vừa bước vào trong bóng râm cái, cảm thấy sáng khoái hẳn. Kể cũng lạ, hắn thuộc loại người hoạt bát, nhưng chỉ có thể hoạt bát ở trong bóng râm chứ đi ra ngoài nắng thì lập tức lại ỉu xiu xiu ngay.

Bữa trưa nay, bọn hắn có món thịt nướng rừng. Đương nhiên thú là mua ngoài chợ chứ không thể săn được ở trong này. Run rui có đứa nào vô tình xiên trúng mấy con thú trong Sách Đỏ đến lúc đó cười cũng chả kịp.

Trần Ngọc Lâm ghét làm thịt sống. Khứu giác của hắn cái gì cũng tốt, có mỗi mùi máu là có vấn đề. Người khác ngửi thấy mùi máu thì thấy tanh, còn hắn ngửi thấy mùi máu thì không khác gì mùi bánh quy hoặc bánh ngọt mới làm. Cũng may hắn không bị phân công vào việc cắt tiết gà chộc tiết vịt mà hắn được phân đi kiểm củi.

Vũ, thằng bạn thân của nó hồi lúc cả hai thằng đi nhặt củi:

"Thế giờ kiểm củi ở đây bây giờ!?"

Trần Ngọc Lâm cười với nó:

"Thì đương nhiên là chạy loanh quanh tìm kiếm củi rồi. Đâu thể chơi trội chặt cây như mấy ông tiểu phụ được chứ!?"

"Mà, kể cả không kiếm được củi bằng cách đó. Cùng lắm thì ta trèo lên cây vặt vài cành cây trông có vẻ khô khô đem về."

Trần Ngọc Lâm nghĩ bụng. Củi khô là tốt nhất, củi mà còn nhựa cây dễ bốc khói gây sặc khi đốt. Hắn cũng không muốn lúc đang nướng gà thịt lại bị hun cho đầy mặt. Thể lực hắn rất tốt, cây cao mười lăm hai mươi mét muốn trèo lên là chuyện dễ như trở bàn tay. Mà không chỉ thể lực, cả thính giác, thị giác của hắn đều tốt hơn người thường, duy có khứu giác là i ẹ thôi.

Mà, thực ra, người nướng gà nướng vịt cũng không phải hắn, quan tâm làm gì?!

Trần Ngọc Lâm vừa nhặt củi vừa suy nghĩ, thì đằng sau lưng hắn vang lên tiếng lạo xạo của cành cây gãy. Thằng Vũ nó lượn đi ra xa, lúc này chắc chắn không thể về nhanh thế. Hón nữa tiếng bước chân này nghe không giống cái giày thằng Vũ đi, nghĩ bụng Trần Ngọc Lâm quay lại thì thấy một bà cụ đeo một cái giỏ, bên trong cái giỏ đựng tào lao đủ thứ.

"Ra là một bà cụ bán đồ lưu niệm." Trần Ngọc Lâm nghĩ thầm, có điều ngay sau đó hắn thấy có gì đó không ổn. Ở một nơi hoang vu như thế này, tại sao lại có một bà cụ bán mấy món lặt vặt!? Nếu đây là nơi kiểu bên xe hoặc ngoài đường thì hắn không lạ, nhưng ở giữa rừng ư?!

Nói không ngoa nhé, Trần Ngọc Lâm đã từng va phải vài vụ dở mếu dở khóc liên quan tới mấy tay thần bí rồi. Một lần hắn đang chơi đá bóng ngoài đường với mấy người bạn, chợt hắn để ý hình như cả hai đội có quân số lệch nhau. Cụ thể là đột nhiên đội hắn nhiều ra một người. Nhưng lần đếm lại sau đó thì lại không thấy lệch ra ai nữa. Hắn hỏi loanh quanh tất cả đều nhớ về một người đá cùng nhưng lại không nhớ đặc điểm nhận dạng của gã đó.

Còn lần khác nữa lúc hắn đi tập võ, có một gã ôn thần nào đó trù mìn người dù là giữa mùa hè nóng nắng chói chang. Lúc Trần Ngọc Lâm tò mò nhìn vào trong mũ trùm của gã suốt nửa tiếng xông, bởi vì hắn thể thốt là bên trong đó là cái đầu của một con chó dòng Pit Bull. Con chó đó mỉm cười với hắn, sau đó giờ một ngón tay đẩy cái nắp lên miệng nuốt một cái rồi nháy mắt. Kể đó con chó-người đó bỏ đi với tốc độ bàn thờ.

Rồi cũng có lần hắn vô tình đụng phải một thằng bé, lúc chuẩn bị đỡ nó dậy thì hắn tá hỏa khi thấy thằng bé chỉ có độc một con mắt. Sau đó nó mỉm cười, chạy té khói và chui xuống một ống cống. Phải, ống cống đó. Lắm lúc hắn tự hỏi ở dưới ống cống có phải có cả một thành phố toàn những người đầu chó và người một mắt hay không.

Trần Ngọc Lâm có cảm giác mình như Harry Potter của thế giới kinh dị vậy, luôn được những kẻ "Kì quái" ghé thăm.

Cơ mà một bà lão bán đồ lặt vặt trong một khu rừng giữa trưa nắng?! Có gì kì lạ không nhỉ?!

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nhắc nhở?

Trần Ngọc Lâm nhìn chăm chăm bà lão, vừa lùi ra xa một khoảng cách thích hợp như e ngại bà lão sẽ đột nhiên hóa thành một con thằn lằn sấm lao vào cắn và xé xác hắn ra làm muôn mảnh. Mà hắn nghĩ đó là hợp lý, bạn nên cẩn thận với bất kì thằn lằn nào con nào muốn tiếp cận bạn khi bạn ở trong rừng một mình. Lời khuyên trân thành đó.

Trần Ngọc Lâm cảm thấy nên hỏi thăm xem, bà lão này là ai, hay là cái gì. Nói thật nhé, hắn có đủ kiến thức, kinh nghiệm cùng sự sợ hãi mấy con người bí hiểm thích trườn khấn qua đầu và mỉm cười khi thấy người khác sợ đến đau tim lắm rồi.

Trần Ngọc Lâm tăng hắng hỏi bà lão này:

"Ồ, xin chào. Cho hỏi bà làm gì ở đây vậy!?"

Một câu hỏi hợp lý, và tuyệt đối không quá sỗ sàng. Trần Ngọc Lâm liếc sang bên trái và thấy thằng Vũ đang đi về phía hắn, cảm giác can đảm hơn một tí. Để rồi lúc quay lại, hắn tí thì tăng xông khi thấy bà lão đang ở ngay trước mặt mình dù một giây trước bà vẫn cách hắn mười mét. Trần Ngọc Lâm hít một hơi sâu, mỉm cười bình tĩnh lấy từ trong túi ra một tờ một trăm nghìn, dúi vào tay bà lão:

"Bà ơi. cháu tặng bà, bà đi mua bữa cơm ăn cho khỏe ạ." (Và giờ bà đi khỏi đây hộ ạ - Trần Ngọc Lâm tự nhủ)

Bà lão nhìn nhìn tờ một trăm trên tay, rút từ đâu đó ra một cây gậy, gõ cái "cốp" vào đầu Trần Ngọc Lâm. Sau đó bà bắt đầu cảm râm:

"Thằng nhóc ngu ngốc này. Một lời khuyên nhỏ đây nhé. Đừng có mà ra ngoài ánh mặt trời. Nói thật nhé, người không thích hợp với ánh mặt trời, ánh mặt trời khiến người trở nên yếu đuối. Và trong mấy ngày này, hãy cẩn thận với những kẻ đi săn, ta có thể ngửi thấy mùi ý đồ của chúng với người, con dơi bé nhỏ ạ. Và cuối cùng, hãy uống nhiều nước. Nước tốt cho sức khỏe. Mỗi người mỗi ngày cần trung bình 2 lít nước."

Nếu Trần Ngọc Lâm có thể nói câu gì, đó chắc chắn sẽ phải là mấy câu thật thông minh như là... "Không cảm ơn. Tôi thích ánh mặt trời", hoặc "Bà là ai mà kêu tôi phải làm gì" hoặc thậm chí những câu như "HAH. Nhưng tôi uống đến ba lít nước mỗi ngày". Nhưng không! Bộ não thông minh của hắn cứ phải chọn mấy lúc như này để ngưng hoạt động, và hắn lúc đó chắc chắn đã nói mấy câu kiểu kiểu cái loại mà các thiên tài hay nói như là...

"À... Ừm. OK!?"

Chà, nếu sau này hắn có nhìn lại, chắc chắn đó sẽ là một câu nói được lưu vào sử sách đời đời. Cái gì đó kiểu như "Mười câu nói thông minh nhất của Trần Ngọc Lâm"! Nhưng mong đợi cái gì nhỉ!? Dù sao hắn còn không hiểu bà đang tính nói cái gì cho hắn nữa.

"Ê này Lâm..."

Trần Ngọc Lâm bị chú ý bởi bà lão, không nghe thấy thằng Vũ lại gần. Để rồi lúc quay sang hắn chẳng thấy bà lão đâu nữa. Trần Ngọc Lâm bắt đầu tìm dưới nền đất, chẳng biết hắn muốn tìm gì nữa? Một cái can 2 lít chứa đầy nước chẳng!?

Trần Ngọc Lâm quay sang thằng Vũ, thấy nó đang xách một đồng cùi khô to ít nhất gấp 3 lần số cùi hắn tìm được. Thằng Vũ cười:

"Mày tìm được ít thế?! Nhìn này, tao tìm được cả đồng nhé."

Hắn gật đầu. Một tay cầm đồng cùi của hắn, tay kia lấy đồng cùi thằng Vũ, hoán đổi chỗ hai đồng cùi cho nhau, kể đó Trần Ngọc Lâm chạy đi với tốc độ bàn thờ, nói vọng lại:

"Cảm ơn."

Thằng Vũ:

~.....

Làm người ai lại làm thế!?

Trần Ngọc Lâm khệnh khạng xách đồng cùi mà hắn đã phải trải qua vô số cực khổ và nguy hiểm về.

Trần Ngọc Lâm quẳng đồng cùi, chạy tót vào trong nhà. Điều hòa là nhất, đặc biệt là trong cái khí trời 45 độ này, có khi không cần cùi thịt cũng tự chín được. Mà nếu thế thật thì có khi hắn cũng đã là loại tái, bởi vì lúc này da hắn đang bỏng rát. Quý tha ma bắt cái lọ kem chống nắng đi, lúc cần hắn không bao giờ có thể tìm thấy cả. Còn bây giờ nó nằm chềnh ềnh ngay trước mặt.

Nhân tiện, chỉ số Chống Nắng (SPF) của lọ kem này là 3 triệu. Có thật nó không phải là cái thứ hàng phở thải nào không đó!? Bôi nó lên da thì da bạn có lập tức bong ra không?!

Trần Ngọc Lâm không biết, cũng không dám thử.

Tận hưởng xong xuôi cái điều hòa mát rượi, Trần Ngọc Lâm đi ra khỏi phòng. Hắn nhìn thấy Vũ (đang cảm rằm về một thằng ắt ơ nào đó lấy bó củi của nó. Trần Ngọc Lâm ra về không hay không biết không hiểu) và mấy đứa khác đang ngồi hun lửa.

Không cần lo về cháy rừng, bọn hắn đốt lửa gần bờ hồ. Và trời nắng cũng thế, bọn hắn lập vài tấm bạt để che nắng và vận chuyển chừng hai mươi cái quạt ra ngoài trời cho nên cũng không nóng lắm.

Trong lúc bọn kia ngồi hun lửa, Trần Ngọc Lâm để ý phần mặt trên của mấy con gà con vịt đã bắt đầu thay đổi màu sang màu hơi tái tái. Hắn bèn gọi:

"Này. Mấy người đốt lửa nhanh lên không thì thịt chín trước khi có lửa đấy."

Thằng Minh, một trong mấy thằng bạn khác của hắn nhìn Trần Ngọc Lâm, quăng cho hắn que diêm:

"Mày thích thì mày tự đi mà thổi lửa. Củi mày kiếm ướt khó đốt thấy mò."

Trần Ngọc Lâm im lặng. Mặc dù tao đưa củi về nhưng đó là củi thằng Vũ kiếm mà. Cho nên hắn quyết định im lặng.

Lúc này thì, cô Phương kêu lên:

"Đốt được rồi."

Trần Ngọc Lâm vỗ ngực nhìn Minh:

"Ôi chội ôi. Thấy chưa?! Tao chưa cần ra tay thì lửa cũng tự cháy kia."

Đứa nào đó ném que củi vô đầu Trần Ngọc Lâm. Hắn quay phắt lại kiểm xem là ai nhưng không kiểm ra. Còn cả lớp thì nín cười.

Sau chút trò đùa của Trần Ngọc Lâm, cả lớp xắn tay vào nướng thịt. Hắn có thể tóm tắt cả buổi nướng thịt như sau:

Thảm họa.

Trần Ngọc Lâm ngắm nhìn trong tuyệt vọng cảnh tượng mà bất kỳ ai cũng liên tưởng đến Tận thế.

Phùng. Lửa bắt vào thịt và khiến nó bốc cháy lên. Phùng. Lửa bắt vào que còi lửa, lửa bắt vào áo, lửa bắt vào quần, lửa bắt vào mọi nơi.

Trần Ngọc Lâm chạy đi lấy cái bình cứu hỏa và xịt vào mấy bụi cây bốc cháy kéo hôm sau lên báo "Nhóm thanh thiếu niên điên loạn đốt cháy cả rừng Cúc Phương". Sau đó là cảnh tượng kinh hoàng của những đứa trẻ chạy loanh quanh cố gắng dập lửa cháy trên lưng và những xiên thịt bốc cháy bay trên trời do mấy đứa bị dính lửa quăng lên khi hét toáng lên như con gái. Một xiên thịt còn bay lên trời và cắm như một ngọn lao vào chỗ mà Trần Ngọc Lâm vừa đi qua, khiến hắn đỏ mặt hồi lâu.

Cuối cùng ba phần tư số thịt quay sũng sớt, để rồi chết đi trong miệng của những người còn lại. Cũng may là lúc mưa thì do mặc cả khéo nên dư ra một đồng, cũng đủ cho miệng ăn cả lớp, mặc dù Trần Ngọc Lâm vẫn hơi thòm thèm.

Cuối ngày, cả đám ăn com hộp. Trần Ngọc Lâm vừa ngồi một mình trên bờ ngắm mặt trời lặn, vừa nghĩ rằng thế này cũng không quá tệ. Lúc này, một bạn gái đi tới, đặt tay lên vai hắn. Trần Ngọc Lâm lúc này đang mặc áo ba lỗ, cũng không quá thảm hại vì hắn có cơ bắp sáu múi đầy đặn nên hắn hoàn toàn tự tin về thân hình của mình.

Nhưng lúc mà cô gái kia chạm người vai hắn, hắn cảm thấy một nỗi đau cháy bỏng cháy da cháy thịt như thể đang bị hàng chục mũi kim đâm phải vậy. Hắn rút vai lại, nhìn vào người đằng sau, là Lan, một bạn học cùng lớp với hắn.

Trần Ngọc Lâm nhìn tay Lan, chẳng có gì cả, chỉ có một chiếc nhẫn bạc. Nghĩ lại, lúc này lại không thấy đau nữa, lại thêm không có dấu vết gì cả, Trần Ngọc Lâm cũng đảo mắt coi như vụ này là ảo giác của hắn chứ cũng không nghĩ sâu xa gì. Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Có gì đấy Lan?"

Lan mỉm cười:

"Không có gì, thấy cậu ngồi một mình nên chạy ra trêu cho vui thôi."

Kế đó nàng quay đầu, chạy biến vào trong nhà. Trần Ngọc Lâm khó hiểu, xử nốt phần com rồi cũng đi nhập bọn với đám bạn đang cầm đuốc và đánh ba bắt cá rượt đuổi nhau. Những công việc hằng ngày thông thường của những học sinh bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Manticore

Trần Ngọc Lâm cùng một đám khoảng chừng mười người ngồi quanh đồng lửa. Lúc này, cả đám đang thi nhau kể truyện ma, vừa nướng bánh quy kẹp kẹo dẻo. Trần Ngọc Lâm vốn không tin rằng trên đời này có ma, thành ra hắn cũng chẳng sợ gì cả.

Hắn đang cố nín cười khi nghe thằng Vũ kể truyện, có một vài chi tiết khá nực cười. Nhưng xét cho cùng thằng Vũ bây giờ đang cố gắng gây ấn tượng với Phương, con bạn cùng lớp, cho nên hắn không có bật cười thành tiếng.

Có điều hắn lại nhớ về bà cụ hồi chiều. Bà cụ ấy nếu nói là ma thì hắn không nghĩ là ma, bởi vì thứ nhất là hắn không tin có ma. Thứ hai là cái lúc hắn bị bà cụ ấy đập cho một gậy hắn cảm thấy cái gậy đó rất.. thật, hoàn toàn không phải kiểu như linh hồn hay gì cả. Có điều nếu thế thì làm sao lý giải được tại sao bà cụ ấy đột nhiên biến mất.

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ mông lung, chợt hắn nhìn thấy phần bánh quy của hắn chợt biến mất hết như cách bà lão biến mất. Quay sang bên cạnh thì ra là con bé Lan đang ngồi, nhai ngon lành phần bánh của hắn. Trần Ngọc Lâm thờ dài, không biết là con bé lấy lúc nào nữa, hay là tại hắn mãi suy nghĩ quá.

Một bàn tay đặt lên vai hắn, Trần Ngọc Lâm quay lại thấy thầy Tuấn đang hiền từ nở nụ cười nhìn hắn. Trần Ngọc Lâm theo phản xạ nói:

"Em có làm gì đâu thầy?!"

Hắn vẫn còn nhớ, lần gần đây nhất hắn "được" thầy vỗ vai như này, sau đó hắn bị ông cho phạt chép một trăm lần đơn xin lỗi vì thiếu bài tập về nhà. Mỗi lần thầy Tuấn vỗ vai hắn kèm theo nụ cười này, hắn lại bị thầy bắt phạt một cái gì đó vô cùng kinh khủng.

Lần này là gì đây?! Rõ ràng hắn đã cố để hành xử vô cùng gương mẫu mà. Trần Ngọc Lâm nhớ lại một hồi, không lẽ thầy phát hiện hắn copy mấy cái video không lành mạnh ra đĩa CD rồi bán lại cho tụi nội trú!? Hoặc có khi thầy tìm được bằng chứng người trộn lung tung các chất Hóa Học lại với nhau rồi gây ra một vụ nổ trong phòng thí nghiệm là hắn!?

Có thể lắm chứ, dù sao thì thầy Tuấn đối với cái thằng "ăn hại đái khai"(trích lời ông) này thì thầy sẵn sàng làm bất cứ gì để moi ra lỗi.

Thầy Tuấn quay người, ra hiệu "đi theo tôi" với hắn. Trần Ngọc Lâm thờ dài đứng dậy lẻo đẻo theo sau. Đằng sau hắn, đám bạn cười cười sau lưng hắn. Cả lũ đều biết từ cái ngày thầy Tuấn vào dạy, thầy đã coi hắn như thằng vô lại. Có điều lực học của hắn rất tốt cho nên thông thường thầy không có mấy lý do để phạt cả, chỉ có vài lần hắn vô tình hoặc quên bài tập, hoặc quên học bài cũ nên mới bị có cớ mà phạt thôi.

Nghiêm túc mà nói, ngoại trừ những lần "ăn hại đái khai" (trích lời thầy Tuấn, chuyện quan trọng nói 2 lần) thì hắn là một học sinh vô cùng gương mẫu.

Trần Ngọc Lâm quay người trừng mắt nhìn bọn bạn kia, sau đó quay lại. Nhưng hắn sững người lại, bởi vì thầy Tuấn một giây trước còn đi ngay trước hắn, sau đó đã ngay lập tức cách hắn hai mươi mét. Hình bóng thầy lẫn trong màn đêm, quay đầu lại đợi hắn, trông nhiều một nét kì dị. Trần Ngọc Lâm khó hiểu, sao ông đi nhanh dữ vậy?!

Nhưng hắn nhìn quanh thấy mọi người không bày tỏ gì về cái "siêu tốc độ" của thầy, thì hắn lại nghĩ có lẽ là não hắn lại lâm vào một giai đoạn tắc nghẽn, hoặc ngu quên gì đó.

Hồi trước đi khám, bác sĩ nói hắn bị cái gọi là "sang chấn tâm lý hậu chấn thương", lúc đó hắn cũng không để ý lời bác sĩ lắm.

Trần Ngọc Lâm thấy hơi kì. Cơ mà bụng bảo dạ không sao đâu, hắn bèn chạy theo thầy. Hắn nghĩ bụng cùng lắm thì là thầy phát hiện hắn siêng ăn lười làm, lấy cớ do thằng Vũ nhặt nên bây giờ tiện có cớ phạt hắn đi nhặt củi.

Rõ ràng hắn đoán sai bét.

Thầy Tuấn đi được khoảng chừng hơn nửa cây thì dừng lại. Rừng đêm tối om, tiếng ve kêu râm ran tương đối khó chịu. Cũng may chỗ này cây cối thưa thớt thành ra còn trông ít hơn một chút, nhưng thì thoảng vẫn thấy vài con sên bò lổm nhổm trên cây. Trần Ngọc Lâm chịu chết không hiểu nổi tại sao thầy lại muốn dẫn hắn ra đây nữa.

Thầy Tuấn nhìn quanh, chỗ này đã cách khá xa khu trại, từ đây đã chẳng thấy ánh lửa đâu nữa. Kể đó thầy Tuấn nhìn Trần Ngọc Lâm, gầm gừ:

"Nhóc con, mày tạo đủ... rắc rối cho tao rồi đó."

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc. THông thường thầy Tuấn không bao giờ nói bằng cái giọng điệu này. Cơ mà ở trường có một câu nói: "Luật thứ nhất: Giáo viên luôn đúng. Nếu giáo viên sai, xem lại điều một." thành ra hắn gật gù mặc dù trong lòng chỉ muốn té lệ khỏi đó:

"Dạ vâng. Thầy dạy phải."

Lúc này, chợt chuyện còn trở nên kì lạ hơn. Thầy Tuấn gầm gè, không hiểu tại xung quanh hay gì mà Trần Ngọc Lâm còn cảm giác như thể tiếng gầm gừ đến từ xung quanh hắn. Chính xác hơn thì giống như là đang vọng lại vậy.

Thầy Tuấn nói tiếp, vẫn tạo ra cái âm thanh ấy:

"Tao khuyên mày nên từ bỏ đi, không cần phải cố chống cự làm gì cả. Giờ tay chịu trời thì còn đỡ được một chút đau khổ. Thế nào!?"

Trần Ngọc Lâm không hiểu nổi ông đang nói cái gì, hần bèn nói:

"Thưa thầy, em không hiểu thầy đang..."

Thầy Tuấn lắc đầu:

"Tao hết kiên nhẫn rồi. Mày bị ngu à?! Tao chỉ đóng giả thôi, tao có phải thầy mày quái đâu!? Tao thừa biết mày phải hiểu chứ!!"

Trần Ngọc Lâm khó hiểu:

"Thầy nói thầy không phải thầy giáo, như vậy thì thầy là phụ nữ?! Nói cách khác thì thầy thật ra là cô giáo?"

Thầy Tuấn gầm lên một tiếng, sau đó....

Sau đó, Trần Ngọc Lâm cảm giác hần bị hoa mắt rồi. Cặp mắt của thầy Tuấn bắt đầu đỏ rực như cái lò lửa, hai bàn tay thầy dài ra, móng vuốt trở nên nhọn hoắt. Làn da thầy càng lúc càng trở thành một màu trắng đục, từ sau lưng thầy, một cái gì đó vung lên.

Trần Ngọc Lâm kinh dị thì kinh dị, nhưng phản xạ vẫn cực ổn, nhờ ơn mấy năm đi đánh nhau thường xuyên của hần. Hần né cái "gì đó" vừa được ném về phía hần, sau đó hần nghe "phập" một tiếng.

Hần nhìn về phía cái mà "phập" vào gốc cây, chỉ thấy cái gì đó như thể một con dao. Trần Ngọc Lâm nuốt nước bọt nhìn thứ trước mặt, thân thể trông hơi giống một con chó, hoặc chó ngao Tây Tạng với một túm lông xùm ở cổ. Lông của lão màu đen xù, bốn chân trông như tay và chân người vậy, dù hai chi trước dài ngang hai chi sau, có thể nói đó là một kiểu lai giữa chân chó và tay người cũng không sai lắm. Hơn nữa lông mọc tràn ra cả ở chân, móng vuốt sắc nhọn.

Đuôi gãi, đúng vậy, đuôi thì giống như đuôi con bọ cạp với một túm gai ở cuối.

Trần ngọc Lâm hỏi:

"Cái gì vậy!? Giờ hóa ra ông là một con chó già với cái đầu người và đuôi là một sợi xích à!?"

Thầy Tuấn gầm lên, lần này nghe "vô cùng" giống tiếng gầm của loài dã thú chứ không còn như người nữa:

"Là sư tử. Và tao không phải chó già, tao là một Manticore."

Trần Ngọc Lâm hít một hơi sâu. Hần nhớ mình từng nghe qua cái tên này. Hần nhớ lại cô Nguyệt từng kể về một loài quái vật ở Trung Đông, thân là thân sư tử, đầu người, thích ăn thịt người. Nhưng lúc đó hần chỉ nghĩ đó là truyền thuyết. Vậy ra...

Trần Ngọc Lâm nhìn chăm chăm vào Manticore, lăm bằm:

"Quái vật!?"

Kì lạ thay, tuy rằng đối diện với một kẻ như vậy, hần lại không hề cảm thấy sợ hãi, mà chỉ cảm thấy hưng phấn. Trần Ngọc Lâm liếm mép, chột, đồng tử của hần co lại thành một vệt thẳng đứng đỏ rực. Hai răng nanh của hần mọc dài ra, móng tay hần cũng trở nên sắc bén.

Từ người hần tỏa ra một thứ khí thế, tuy rằng không tà ác tanh mùi máu bằng con Manticore kia, nhưng lại lãnh ngạo và cao quý hơn bội phần.

Manticore mỉm cười, gầm gừ:

"Một con ma cà rồng như mày cũng dám nói tao là quái vật ư!? Cũng chỉ là mèo chê mèo dài lông thôi."

Trần Ngọc Lâm bật cười, cất tiếng. Giọng nói của hần lúc này mang âm điệu du dương, tràn đầy cuốn hút, vô cùng kì quái:

"Chà. Ta đây là lần đầu gặp một kẻ giống như ta, nên hơi ngạc nhiên chút cũng là bình thường. Với cả, ta không giống người, ta không ăn thịt người, cũng không uống máu người. Trên người người ta ngửi thấy mùi máu nồng nặc."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chém manticore

Con Manticore gầm gừ, hai bàn chân có móng vuốt bám trụ mặt đất. Cùng lúc này đuôi nó vung vẩy trên không trung, đầu chót đuôi chìa thẳng vào người Trần Ngọc Lâm. Chỉ cần là người đánh nhau nhiều, hoặc chỉ ít là xem phim chương nhiều cũng biết nó chuẩn bị làm gì.

Hàng loạt lưỡi dao ước chừng đến hơn hai mươi chiếc, mỗi chiếc dài khoảng hai mươi cen ti mét bay thẳng xé gió bay thẳng đến từng điểm yếu hại của hắn. Chẳng có tác dụng gì, hắn né được tất, chỉ việc nhảy tránh sang một bên với tốc độ nhanh siêu phàm của loài ma cà rồng. Đồng thời hắn tiện tay nhặt một cục đá cắn vào giữa những mũi dao ném thẳng về hướng con Manticore.

Thông thường, một người bình thường ném một hòn đá cũng lắm chỉ khiến cho xây xát, trong một vài trường hợp ném trúng đầu hoặc các bộ vị tương đương mới khiến cho có khả năng nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng, ma cà rồng là chủng loài nổi tiếng với sức mạnh kinh khủng của mình, một ma cà rồng thông thường hoàn toàn có thể nâng được một cái xe ô tô nặng vài tấn dễ như trở bàn tay. Hiển nhiên, Trần Ngọc Lâm cũng có thể làm được như thế.

Lần cuối cùng hắn ném đá thử bằng sức mạnh của loài ma cà rồng, chỉ với một viên đá hắn ném khiến cho cái cửa một cái xe ô tô bị móp vào giống như thể bị tai nạn vậy.

Trần Ngọc Lâm vung mạnh cánh tay, cục đá phát ra một tiếng vèo xé gió bay vút về phía con Manticore. Có điều là nó chẳng thể nào bằng được với mấy con dao của con Manticore kia, một con dao phi thẳng đến nhanh chóng chặt hòn đá làm đôi. Vết cắt sắc lẹm, nhìn mà ghê người. Trần Ngọc Lâm tưởng tượng nếu con dao đó mà bay qua đầu hắn thì sao, thôi, chẳng muốn nghĩ nữa.

Trần Ngọc Lâm nhìn vào tảng đá bị chặt ra, ngay sau đó hắn nghiêng đầu né một con dao khác. Con dao này cắm phập vào thân cây ngay phía sau hắn. Trần Ngọc Lâm nhìn sang phía cạnh bên, con dao này màu đen, dài khoảng hai mươi cen ti mét. Toàn bộ bề mặt lưỡi dao bao phủ một chất nhầy dính mỏng mà Trần Ngọc Lâm dám cá không phải nhựa cây.

Có độc!? Nói cách khác hắn chỉ cần bị dính một con thôi là đủ đi đứt rồi!

"Đừng là có độc. Nhưng đừng lo, chúng tao cần mày sống, cho nên nó sẽ chỉ khiến cho mày ngưng hoạt động một thời gian, Trần Ngọc Lâm à." - Con quái vật nói, cách nó nhấn trọng âm và giọng cao của nó làm biến đổi ngữ điệu chữ L trong tên hắn, thành một cái gì đó nghe như Trần Ngọc Jâm.

Trần Ngọc Lâm nhìn quanh, thấy lúc này hắn đang ở một thế tương đối bất lợi. Con Manticore ở phía trên dốc, cao hơn hắn. Hơn nữa từ vị trí chỗ hắn tới con quái vật kia không có mấy vật cản, là hoàn cảnh hoàn toàn thuận lợi cho mấy tay xạ thủ kiểu này. Chỉ có điều đây là rừng, và rừng thì lúc nào cũng lắm cây.

Trần Ngọc Lâm mỉm cười, sau đó, chân hắn hất văng một tảng đá khác lên trên. Tảng đá này to hơn cục đá trước nhiều, đủ để chỉ ít không bị con dao của con Manticore kia xé ra làm đôi trong một lượt bắn.

Cùng lúc chân hắn hất văng tảng đá kia lên trên không, tay hắn giơ lên phát lực, đẩy mạnh tảng đá về phía con quái vật. Thêm vài lưỡi dao phóng ra, nhưng toàn bộ đều đâm trúng tảng đá và ghim thẳng qua nó. Trần Ngọc Lâm thậm chí còn thấy một lưỡi dao lòi ra mặt sau của tảng đá hơn mười phân, suýt nữa thì xuyên hẳn qua rồi.

Nguyên bản ý định của hắn là ném tảng đá về trước để nó đỡ toàn bộ lưỡi dao, nhưng có vẻ lực phát ra từ cái đuôi của con quái vật mạnh hơn hắn nghĩ, tảng đá còn chưa bay được nửa đường đã dừng lại rơi xuống. Nói chính xác hơn, nó bị bắn văng ngược lại hướng Trần Ngọc Lâm.

Không sai biệt lắm, Trần Ngọc Lâm hai đồng tử đỏ rực, lòng trắng cũng dần biến thành màu đỏ, hắn lấy một tốc độ khó có thể tin nổi chạy sang trái, vòng qua mấy thân cây, thẳng đến chỗ con Manticore.

Chỗ này là rừng, và rừng thì cơ bản lắm cây. Trần Ngọc Lâm cũng không tin con Manticore kia có thể làm như trong phim bắn một lưỡi dao theo đường cong mà vẫn đâm được vào đầu hắn, đặc biệt là khi có một đồng vật cản ở giữa hai người. Nếu thế, con quái vật hẳn phải có khả năng phóng dao theo chiều chữ S.

Con Manticore gầm gè, nhìn chăm chú vào mấy cái lùm cây trong khi vẫn lắng tai nghe xung quanh. Chợt một lùm cây bên phải nó động, một vật thể lao ra ngoài. Con Manticore lập tức phóng một loạt lưỡi dao vào cái thứ vừa chui ra.

Có điều ngay sau đó, nó nhận ngay ra sai lầm. Tuy rằng kích cỡ và quần áo thì giống nhau, nhưng đó chẳng qua bởi vì đây là một khối gỗ được khoác lên cái áo ngoài của Trần Ngọc Lâm mà thôi.

Cùng lúc nó nhận ra, con Manticore cảm nhận một cơn gió thổi từ bên trái hướng trên. Nó nhanh chóng quất đuôi về hướng đó, nhưng chưa kịp thì nó đã cảm nhận được một lực chấn động mạnh kinh khủng thẳng vào đầu, văng ra ngoài mấy mét.

Trần Ngọc Lâm lững thững bước ra từ chỗ con Manticore vừa mới đứng, lúc này hắn đang để trần nửa thân trên, cơ bắp sáu múi cuộn cuộn, mặc dù không phải quá đỏ con nhưng lại cân đối dị thường. Dưới ánh trăng, nước da hắn ánh lên những nét lấp lánh kì dị, đặc trưng của loài ma cà rồng.

Chiến thuật khá đơn giản, nhân lúc con Manticore đối phó với tảng đá kia, hắn nhanh nhẹn lên qua vào trong bụi rậm. Kế đó hắn mặc áo cho một cục gỗ rồi ném về hướng con Manticore. Cục gỗ này có vẻ như là do tiểu phu chặt xong quăng ở đây, hoặc có thể cây đồ mục nát còn sót lại, tiện nghi hắn.

Điều đó khiến cho việc này khá giống thuật thể thân Naruto.

Kế đó, hắn trèo lên một cái cây gần đó và nhảy bật xuống. Tại sao hắn phải trèo lên? À bởi vì trèo lên hắn mới thấy con Manticore kia đang làm gì chứ? Cả bụi rậm bị che chắn làm sao thấy gì được.

Trần Ngọc Lâm xoa mũi, lúc này đang chảy máu. Vừa nãy hắn bị cái đuôi của con Manticore quật trúng, đứng nhìn con này có 4 cái chân khẳng khiu, nhưng đuôi nó quật đau vô cùng. Có lẽ một phần do đuôi nó được bao phủ bởi một lớp vỏ giáp xác giống như loài bọ cạp vậy?!

Có điều, con này có vẻ hơi yếu. Hắn nghĩ rằng con Manticore đáng ra nên... khỏe hơn cơ.

Chỉ thấy ngay sau đó, hắn trong một cái nháy mắt biến thành một con lốc, một nháy mắt sau đã xuất hiện ở cạnh bên con Manticore. Một tay hắn cầm một cục đá trông khá to, đập mạnh một cái lên cái đuôi của con quái vật, khiến cho nó hoàn toàn bị đè bẹp và hầu như đứt lìa ra. Ít nhất lưỡi dao cuối cùng bị gãy lìa của nó không còn tái tạo lại nữa.

Con Manticore bắt đầu rên rỉ, trong khi đó cái đầu của nó đã bị lồm vào một cục đang từ từ rỉ ra một loại nước trong, mùi tanh tươi mà Trần Ngọc Lâm đoán là dịch não của nó. Hắn quyết định tránh xa cái thứ này.

Trần Ngọc Lâm xách cổ con Manticore kia lên, lắc lắc:

"Ê, tỉnh, tỉnh!!"

Con Manticore bị hắn lắc, mở mắt ra, mặc dù hơi thở của nó đã vô cùng đứt đoạn. Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Vừa nãy mày có nói là 'Chúng tao muốn bắt sống mày', vậy nói mau, đồng bọn của mày là những ai? Mấy người?! Giờ đang ở đâu?"

Con Manticore nhìn Trần Ngọc Lâm, ánh mắt vô hồn. Trần Ngọc Lâm thấy thế, xoa đầu:

"Hông. Vừa nãy đâm mạnh quá vỡ sọ con này à?!"

Sau đó, hắn lắc đầu, nhìn bộ dáng này có lẽ chưa đến ba phút nó sẽ tắt thở. Kế đó hắn thả con Manticore xuống, giờ một chân lên đạp vỡ đầu nó. Con Manticore ngay sau khi bị đạp vỡ đầu, toàn thân đen lại, sau đó toàn bộ thân thể nó biến thành một vật chất vụn vụn mềm mềm như là than cốc, rồi hóa thành bụi bay vào trong gió. Trần Ngọc Lâm thấy thế huyết sáo:

"Nghe nói những loài quái vật của nền văn minh Thần Thoại sau khi bị tiêu diệt sẽ hóa thành cát bụi. Hóa ra là thật à?!"

Hắn chợt để ý một thứ, đen sì nhưng mà bóng loáng đang nằm ở dưới mặt đất ngay chỗ xác con Manticore vừa nằm chết ươn ra. Trần Ngọc Lâm nhặt lên, cầm thử, là một con dao mà con Manticore kia thường hay phóng ra. Mấy con dao kia lúc nãy hắn có để ý, cũng bị hóa thành bột vụn lúc con Manticore chết rồi. Nhưng con dao này không thế, hơn nữa mấy con dao kia dài khoảng từ 20cm đến 30 cm, còn con dao này dài tới sáu mươi phân. Nói là dao chỉ bằng nói là đoản kiếm thì tốt hơn.

Trần Ngọc Lâm nhún mày:

"Cái của khi đây?!"

Đột nhiên một giọng nói trầm ấm vang lên trong đầu hắn:

[Chà, đó là Chiến Lợi Phẩm của một người anh hùng. Một người anh hùng đã chiến thắng con quái vật, dù chỉ là một Manticore hạ cấp yếu nhược, không phải sao!? Trong thần thoại Hi Lạp, những người Anh Hùng luôn có những Chiến Lợi Phẩm tương xứng.]

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hệ thống

Giọng nói trong đầu Trần Ngọc Lâm nói tiếp, bằng một giọng khá nhảm chán:

[Chà, xin chào ngày mới?! Ta đoán thế?]

Trần Ngọc Lâm cười nhạt, nói trong đầu:

"Người ngủ cả tuần nay, có biết cái gì đâu. Cho nên phải là chào tuần mới mới đúng, Hệ Thống à."

Hệ Thống trong đầu hắn phát ra một âm thanh tương tự như tiếng thở dài:

[Có thể gọi ta là Toàn Năng được không!? Kí chủ à, ta đã nói bao nhiêu lần rồi? Trên đời này có bao nhiêu Hệ Thống? Gọi thế giống như ta gọi kí chủ là Trần vậy!]

Trần Ngọc Lâm thờ dài:

" Vậy thì Tiểu Năng được không!?"

Hệ Thống:

[Ha ha?! Đề thi thoảng Kí chủ "vô tình" gọi là Thiếu năng à!? Không cảm ơn. Cảm phiền gọi ta Toàn Năng là được rồi.]

Trần Ngọc Lâm cười:

" Cứ gọi là Hệ Thống đi. Hệ Thống, mau xét nghiệm cho ta cái này."

Trong lúc Hệ Thống đang xét nghiệm, Trần Ngọc Lâm lôi trong hòm Item, một loại vật chứa đồ của Hệ Thống ra một cái bình uống. Một người bạn của hắn, Lê Thanh Hằng, khá giỏi pha chế thuốc đã làm cho hắn cái này, chủ yếu để giải độc (Cô ấy biết hắn bị dính độc rất nhiều, trung bình hai tuần một lần. Cảm ơn trời).

Sao mà biết lúc hắn bị cái đuôi con Manticore đập vào, nó không có lưu lại dấu độc?

Hệ Thống:

[.....]

[Bắt đầu phân tích: Vật phẩm tên gọi "Lưỡi dao của Manticore", cấp bậc vật phẩm cấp E. Có hai cách sử dụng, thứ nhất có thể sử dụng tương tự như một thanh kiếm thông thường. Thứ hai có thể vận Linh lực vào và bắn về phía trước, vật phẩm nổ tung gây ra sát thương mạnh kèm theo mười mũi dao nhỏ bắn tung tóe. Mà, nói thật nhé Kí Chủ. Kí chủ nên tăng đẳng cấp của "Giám Định Thuật" đi. Đây là lần thứ 8 ta giám định hộ Kí chủ, kí chủ còn hai cơ hội thôi đấy.]

"Rồi rồi.. Biết sao được, Giám Định của ta mới Level 2."

Trần Ngọc Lâm nói. Trong mắt hắn Lưỡi Dao Manticore hiện ra một dòng chữ "Lưỡi Dao Manticore ". Chợt một dòng mới thêm vào, là tác dụng, sát thương cùng vài ba thông số cơ bản khác.

Trần Ngọc Lâm gật gù, mỗi lần Giám Định một vật phẩm mà đã được Hệ Thống xét nghiệm hoàn tất sẽ bổ sung thông tin. Bù lại lượng kinh nghiệm của kĩ năng Giám Định của hắn sẽ tăng lên. Àng chừng xét nghiệm thêm 1 lần là đủ tăng lên Level 3.

Trần Ngọc Lâm chép miệng, cất "Lưỡi dao của Manticore" vào trong hòm Item. Một vật phẩm cấp E, về cơ bản là thứ gần với giá trị của nát bét. Cấp F là đồ phế thải, thậm chí trong định nghĩa của một giới phẩm nhân cũng là phế thải, không có tác dụng gì. Thông thường một con dao cùn sẽ định nghĩa là cấp F.

Cấp E không khá hơn. Theo định nghĩa thì nó là những đồ vật "chém sắt như chém bùn", hoặc chất lượng tương đương với mấy thanh kiếm khá đắt, nhưng chung quy là đồ vật không có chứa chút Linh Lực. Cái thứ này tuy rằng có thể bắn ra, nhưng ngay sau đó nó sẽ báo hỏng. Trần Ngọc Lâm thà có một cái cửa máy còn hơn.

Khác biệt giữa E và F là E có thể tiến hóa, tiếp nhận Linh lực cường hóa, còn F thì không thể. Cấp F một khi tiếp thu Linh lực sẽ ngay tức khắc báo hỏng.

Từ cấp D trở lên mới là đồ vật dành cho tu sĩ. Tu sĩ ở đây không nhất định là Tu Chân giả, cũng có thể là Ma Pháp Sư, Anh Hùng Thần Thoại, hoặc thậm chí Quái Vật, Ma Thú, Sinh Vật Thần Thoại....

Tổng cộng Hệ Thống phân chia hầu hết đẳng cấp mọi thứ ra thành F,E,D,C,B,A,S,SS,SSS,Ultra Maximum, trừ SS trở lên ra thì toàn bộ đều phân thêm 10 cấp nữa, tính theo hệ thống đánh số. Theo Hệ Thống giới thiệu, những vật đẳng cấp Ultra Maximum là những thứ ẩn chứa một Đạo hoàn chỉnh bên trong nó. Số lượng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trần Ngọc Lâm hỏi:

" Kệ đi. Cùng lắm ta mua thêm vài lần nữa, mỗi lần có 1 điểm Vận Mệnh bọ. Hệ Thống, mau thông báo xem nhiệm vụ lần này ta được cái gì rồi."

Hệ Thống bắt đầu cẩn thận về những kẻ lãng phí tiền bạc, nhưng vẫn thông báo:

[Nhiệm vụ: Tiêu diệt quái vật: - Nhiệm vụ Sơ cấp - Điểm thưởng - Vận Mệnh.

Mô tả nhiệm vụ: Trong trường học có quái vật đang ẩn núp, mau mau tiêu diệt nó.

Nhiệm vụ phụ tuyển:

1. Không sử dụng bất kì một năng lực nào từ Hệ Thống hoặc sức mạnh Tu Chân giả. Điểm thưởng: 10% số điểm. Hoàn Thành.
2. Không có thiệt hại về người hoặc tài sản, hoặc có người phát hiện: 10% số điểm. Hoàn Thành.

3. Nhiệm Vụ Ẩn: Pha trò lúc giết chết quái vật (hoặc lúc sắp chết): 20% số điểm. Không Hoàn Thành.]

Trần Ngọc Lâm không biết nên cười hay nên khó chịu. Hắn quyết định nên khó chịu:

" Thôi nào. Nhiệm vụ gì mà lại yêu cầu pha trò lúc sắp chết cơ chứ?!"

Hệ Thống:

[Lâm on đi. Một người chiến binh chân chính luôn phải biết cách pha trò trong mọi tình huống dù cho đó có là ngay trước cái chết của anh ta, hoặc cô ta. Hãy coi cái chết nhẹ tựa một trò đùa.]

Trần Ngọc Lâm cười khổ:

" Ta cảm thấy khá hơn rồi đó. Giờ nói xem ta còn bao nhiêu điểm Vận Mệnh nào!?"

Hệ Thống:

[Một ngàn tám trăm ba mươi điểm. Cộng thêm 120 điểm vừa mới đạt được, không cần lấy máy tính, kết quả là 1950 điểm. Không cần phải cảm ơn.]

Trần Ngọc Lâm tính toán. Chẳng mua được gì nhiều, có lẽ vài "Thẻ Bài" chẳng?!

"Thẻ bài" là một thứ đặc trưng của riêng Hệ Thống. Công dụng thì khá đa năng nhưng chung quy chỉ dùng được duy nhất một lần, ngoại trừ những món có công dụng vĩnh viễn hoặc theo thời gian. Trần Ngọc Lâm từng sử dụng một thẻ bài gọi là "Giám Định" để xét nghiệm vài món. Ví dụ, mỗi một thẻ bài "Giám Định" cần 1 điểm Vận Mệnh.

Đương nhiên, vài thẻ có giá trị kinh khủng hơn hẳn những thẻ còn lại. Trong Cửa hàng có bán một số thẻ bài tương đối nghịch thiên như.. "Người Chết Sống Lại", hoặc "Lập tức Tiêu Diệt". Mấy cái thẻ kiểu đó thường có giá từ 4 chữ số trở lên, và chỉ có tác dụng giới hạn.

Về phần Hệ Thống xuất hiện như thế nào, hắn cũng không rõ ràng lắm. Một ngày cách đây hai tháng Hệ Thống đột nhiên xuất hiện và bắt đầu cái gọi là quá trình "Liên kết" với hắn. Theo như lời Hệ Thống thì hắn được lựa chọn làm Kí Chủ đời thứ 13.

Trần Ngọc Lâm ghét số 13, đặc biệt khi nghe nói 12 đời Kí Chủ đầu tiên chết rất thảm. Hầu hết là chết mất xác.

Trong hai tháng qua, hắn đã cùng với Hệ Thống hoàn thành một số Nhiệm Vụ. Các loại Nhiệm Vụ được liệt kê ra bao gồm Nhiệm vụ Chính Tuyến và Phụ Tuyến. Nhiệm Vụ Chính Tuyến thì chưa thấy đề cập, nhưng phụ tuyến thì đã ra được 3 cái.

Có 3 loại phân loại Nhiệm vụ, Sơ cấp, Trung cấp và Cao Cấp. Ngoài ra còn có 2 loại nhiệm vụ khác, là nhiệm vụ phụ và nhiệm vụ ẩn. Hầu hết nhiệm vụ Trung và Cao Cấp sẽ có nhiệm vụ phụ và ẩn. Sơ Cấp thì thoảng sẽ có Nhiệm Vụ Ẩn.

Ví dụ như nhiệm vụ trước có nhiệm vụ là không được sử dụng năng lực tu chân và cả năng lực của Hệ Thống. Đó là một nhiệm vụ phụ. Cũng may sức mạnh của ma cà rồng của hắn được tính là năng lực của riêng hắn, vì nó không liên quan gì tới Hệ Thống cả. Hắn đã sở hữu nó từ trước rồi. Đó thuần túy là năng lực thân thể, không phạm quy.

Phân loại Nhiệm vụ tương đối đa dạng, nhưng chung quy ra được đề ra theo độ khó. Độ khó càng cao, tiền thưởng càng nhiều. Một số nhiệm vụ thậm chí cần đi tới vài thế giới khác, hoặc thế giới phó bản. Ở trong nhiệm vụ Phó Bản, sẽ không có trợ giúp của Hệ Thống, mọi việc đều phải do hắn tự chủ trì.

Hệ Thống:

[

Chà, phần ưa thích của ta. Nhiệm vụ tiếp theo: Truy dẫn cội nguồn. Cái này là do ta đặt tên đấy, không cần phải khen, ta tự thấy hay.

Mô tả nhiệm vụ: Con Manticore đã nói nó có liên quan đến một tổ chức, hoặc một nhóm nào đó.

Hãy tìm hiểu và quyết định nên làm gì với nó.

Thời gian: Vô hạn định.

Phần thưởng: 700 điểm Vận Mệnh.

Yêu Cầu đặc biệt: Quá trình hoàn thành nhiệm vụ của Kí Chủ sẽ được Hệ Thống đánh giá và kiểm kê. Dựa theo những tiêu chí đặc biệt Hệ Thống sẽ quyết định Kí Chủ được bao nhiêu Điểm Thưởng.

Tiến độ hiện tại: 0 %.

]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trán Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Hệ thống (2)

Trần Ngọc Lâm nhìn quanh, không có ai, coi như vụ này giờ không bị phát hiện, chốc đi quét dọn hiện trường một chút là xong. Sau đó hắn lấy lại cái áo, hơi rách rưới một chút do bị chừng nửa tá dao nhọn đâm xuyên qua. Trần Ngọc Lâm niệm:

"Khôi phục."

Lập tức sau đó, cái áo của hắn toàn bộ hồi phục lại như trước. Thậm chí đất cát bụi bẩn cũng bị tẩy sạch đi.

"Khôi Phục" là một kĩ năng mà hắn lấy được từ Hệ Thống. Kĩ Năng này cùng với "Giám Định" là hai kĩ năng được ban tặng trong gói quà Tân Thủ. Kĩ năng này có thể khôi phục nguyên trạng của mọi vật thể tùy theo ý thích. Từ sinh vật, thực vật cho đến đồ vật. Có điều để tác dụng được lên sinh vật sống cần một cấp độ cực kỳ cao, tạm thời hắn chưa thể đạt tới được.

Nghe nói khi mà Khôi Phục lên cấp độ tối đa, tức là chừng cấp 5000, thì thậm chí có thể hồi sinh người chết. Nhưng tạm thời hiện tại thì hắn chỉ khôi phục nguyên trạng của mấy vật phẩm vô tri vô giác như quần áo thôi.

Có điều Trần Ngọc Lâm cũng không cần đến kĩ năng này để hồi phục chính mình. Hắn đưa tay lên sờ sờ mũi, cái mũi bị gãy do bị cái đuôi con Manticore đập vào vừa nãy đã khôi phục. Không phải do kĩ năng "Khôi Phục" mà là nhờ huyết thống ma cà rồng của hắn.

Lại nói về huyết mạch Ma Cà Rồng, Trần Ngọc Lâm vẫn cảm thấy kì quái. Còn nhớ hắn từng nói qua về vụ tai nạn mấy năm trước không? Theo như hắn phân tích có thể hắn có được loại huyết mạch này từ hồi đó, có điều là nó không hoàn toàn hiển thị ra thôi. Phải mãi đến khi hắn được Hệ Thống phụ gia, hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên mới kích hoạt huyết mạch được.

Kể đó, hắn dùng một Thẻ Bài nâng cấp huyết mạch Ma Cà Rồng, từ chủng loài bình thường lên thành chủng Thuần Huyết. Cũng không hiểu tại sao hắn lại có thêm một danh hiệu "Quý Tộc: Từ Tước" nữa. Cơ mà cá nhân hắn chẳng thấy hắn giống một quý tộc gì hết.

Trần Ngọc Lâm đi về lại khu trại sau khi thu dọn hiện trường. Không phức tạp lắm vì chỉ phải thu lại mấy con dao bị con Mantiro bắn ra. Gọi là dao nhưng thực ra nó là một loại dai độc bắn ra từ đuôi, nhưng hình dạng thì lại giống hệt như một con chọc tiết lợn.

Lúc này cả đám đang bàn bạc xem nên tổ chức trò chơi gì cho buổi đêm. Trần Ngọc Lâm nghe loáng thoáng thấy mấy con giời đang có định tổ chức cái gọi là "Trò chơi can đảm". Đại khái hình như là cả lũ sẽ phân thành nhóm hai người và phải tìm đường đi đến một đích đến nào đó xuyên qua khu rừng. Cơ mà trò này bị gạt phắt đi bởi cô Phương vì 1, Không có đủ đèn pin và hai là không thể đi dạo trong rừng lúc tối trời được.

Dù thế, hắn nghĩ là lý do chính đáng hơn là cô Phương rất sợ ma.

Trần Ngọc Lâm không có hứng thú lắm. Đối với hắn mấy trò chơi can đảm kiểu này chơi cũng như không. Trong bóng đêm thì lực con người giảm mạnh, nhưng thị lực của ma cà rồng thậm chí còn tốt hơn cả vào ban ngày nữa. Thành ra rừng ban đêm với hắn cũng không khác gì ban ngày.

Có chăng là ban đêm ở đây có một vài thứ quái dị gì đó thôi. Mặc dù hắn nhìn không rõ lắm nhưng chắc cùng lắm là yêu tinh linh quái gì đó. Như hồi chiều ở cái hồ này hắn loáng thoáng nhìn thấy cái gì đó nửa giống một bãi dầu nổi, nửa giống một đám tảo biển trôi trên mặt nước. Nhưng cái lúc đó cả lũ ngồi cạnh hắn chẳng ai nhìn thấy gì hết.

Cô Phương nhìn Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Lâm. Em có thấy thầy Tuấn đâu không?!"

Trần Ngọc Lâm lắc đầu:

"Không. Thầy Tuấn kêu em đi loanh quanh nhặt thêm củi, sau đấy thầy đi đâu rồi. Em còn tưởng là thầy quay lại cơ, thầy không quay lại à!?"

Để làm chứng, hắn đặt xuống một bó to củi. Thường hắn không thích nói dối, nhưng đây là trường hợp ngoại lệ. Chứ không lẽ nói: "Dạ em có thấy. Thầy bị em đập nát đầu xong thầy hóa thành than cốc bay vào trong không khí rồi. Đây, vật lưu niệm của thầy nè (giỏ con dao ra)"?

Nghe thế, người ta sẽ tổng hắn vào trại chứ không phải vào tù đâu.

Cô Phương gật đầu. Dù sao cũng đều là người lớn cả rồi, đi đâu một tí cũng là chuyện thường. Trần Ngọc Lâm cười cười chạy vào trong nhà tắm rửa. Nào giờ đánh nhau xong người hắn lấm lem hết cả, vô cùng khó chịu. Trần Ngọc Lâm cảm giác mấy ngày rồi hắn chưa tắm rửa vậy.

Trần Ngọc Lâm đi ra khỏi nhà tắm, thoải mái hơn hẳn. Phòng tắm quả là một trong những phát minh vĩ đại nhất của con người, chỉ đứng sau điều hòa.

Trong lúc hắn đang nằm hưởng thụ cái điều hòa, hắn nghe thấy tiếng gõ cửa. Nhìn đồng hồ cũng không khó để đoán ra sắp sửa tập trung, hắn dù không muốn nhưng vẫn đi ra mở cửa.

Thằng Quân, một trong mấy đứa bạn của hắn dù không khá thân, nói:

" Ê Lâm. Mau đi ra đi, sắp sửa đến phần đốt lửa trại rồi."

Trần Ngọc Lâm thờ dài, tắt hết điện đi. Đốt lửa trại về cơ bản là một hoạt động khi mà mỗi nhóm ngồi ở một đồng lửa sau đó bắt đầu kể truyện ma. Đường nhiên vụ đó thì chán phèo, phần sau mới lý thú.

Bọn hắn sẽ chơi một trò chơi đại loại kiểu trò đi tìm kho báu. Các thầy cô sẽ chôn kho báu quanh khu này, và cho từng nhóm một đi tìm. Đừng nhìn đây là trong rừng, nhưng không có thú dữ và quanh khu này cũng có nhiều nhóm kiểm lâm hoạt động. Chỉ cần không tự dưng phát rồ lên chạy vào trong mấy hang hốc thì cơ bản là không sao.

Xong phần kể truyện ma, cô giáo Phương nhủ mày tìm một ai đó. Trần Ngọc Lâm đoán là tìm thầy Tuấn bởi vì thầy và cô Phương phụ trách nhóm của hắn. Lúc hắn đi ngang qua cô thấy cô đang lăm bằm "Chạy đi đâu rồi", "mất tích" và "cá kho tộ", mặc dù hắn khá chắc là mình nghe nhầm chữ cuối.

Không lo lắm. Nếu thầy Tuấn bị báo là mất tích thì cứ việc nói là hắn không biết gì là xong. Dù sao cũng không ai có thể tìm được thi thể của ông.

Hệ Thống cười:

[Đó là một trong những ưu điểm vượt trội của những chủng loài quái vật của Nền Văn Minh Thần Thoại. Ồ, tại sao chứ?! Chúng ta không bao giờ phải lo lắng về việc thu dọn chiến trường, các chất độc tàn dư và ô nhiễm môi trường. Đúng là những con quái vật xanh.]

Trần Ngọc Lâm gật gù:

" Đa tạ, cảm ơn vì thông tin vô dụng."

Hệ Thống hỏi, trong khi đó Trần Ngọc Lâm chờ kết quả phân nhóm:

[Kí Chủ đã có kế hoạch gì đối với nhiệm vụ lần này chưa? Có cần Hệ Thống cung cấp gợi ý không?]

Trần Ngọc Lâm nhìn lộ tuyến đường đi do thằng nhóm trưởng bốc, cảm thấy vui vẻ. Đây là đường dài nhất và cũng khó khăn nhất. Như thường lệ, vận may của hắn vẫn nát bét như ngày nào.

Sau khi nghe câu hỏi Hệ Thống, hắn gật gù:

" Có vài ý tưởng. Ta không nghĩ là ta cần sự trợ giúp của người đâu. Nói đi, nếu ta cần người gợi ý thì người sẽ hạ điểm thưởng xuống đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Golem bắt giữ

Chơi cái trò tìm kho báu xong (cái trò này mệt phết đấy), cả lớp nhanh chóng chui vô giường ngủ. Và giường lần này là bốn người gộp thành một phòng, nam riêng nữ riêng.

Khi nói nam riêng nữ riêng, tức là nam nữ mỗi bên sẽ ở riêng nhà chứ không đơn giản là phòng khác. Ngoài ra còn có một đồng thầy cô trông coi, cho nên... rất khó để có thể lên qua khu con gái.

Trần Ngọc Lâm đang há hốc mồm ra ngủ, nước dãi chảy lòng thòng thì chợt đầu hắn ong ong lên từng tiếng gọi:

Trần Ngọc Lâm chép miệng, lăm bằm:

" Năm phút nữa đi."

Hệ Thống bật ra tiếng nghe giống tiếng cười:

[Tốt lắm, trừ khi Kí Chủ muốn toàn bộ khu trại này và bốn mươi người trong đó chết gần hết. Ồ, việc đó sẽ tuyệt lắm thay. Lần gần nhất có người không lắng nghe lời ta...]

Trần Ngọc Lâm vừa nghe câu đầu tiên đã tỉnh ngủ. Sau khi hắn nghe nửa câu thứ ba hắn lăm bằm tiếp lời:

"Kì chủ số mười. Nửa hành tinh chết sạch, ta nói đúng chứ? Người kẻ vụ này nửa tá lần rồi."

Hệ Thống bật cười khô khốc. Trần Ngọc Lâm lau nước dãi, mặc quần áo chuẩn bị chiến đấu. Thực ra cũng chẳng khó lắm vì chỉ cần vào trong phụ lục trang bị và lựa chọn trang bị mấy bộ đồ mà hắn đã soạn trước là ổn.

Chính xác mà nói, đồ đạc của hắn cũng không có nhiều. Tiếng là mang trên mình Hệ Thống trong hai tháng ròng nhưng số nhiệm vụ mà hắn thực hiện chỉ có vèn vèn ba cái. Đồng thời đánh quái cũng không rút ra được cái gì, thi thoảng họa hoàn lâm mới ra được món như "Dao của Manticore" rút hôm qua.

Mà, nó rút không phải do Hệ Thống, mà là bản thân xác chết con Manticore rơi ra.

Hệ Thống:

[Mau lên nào. Chúng ta không nhiều thời gian lắm đâu. Chạy hắn vào rừng ấy.]

Trần Ngọc Lâm mở cửa, dòm ngó xung quanh thấy không có ai bèn chạy thẳng về phía rừng. Sau khi cảm thấy cách trại tương đối xa khoảng hơn ba trăm mét, hắn tựa vào một gốc cây, hỏi:

"Này. Tại sao ta lại cần chạy đến đây thế hả? Trả lời cái coi nào?"

Hệ Thống phát ra âm thanh nghe như tiếng huyết sáo đáp:

[Chà, nói thật à? Ta không biết người gây sự với kẻ nào nhưng hình như ta hết kiên nhẫn rồi.]

Trần Ngọc Lâm nhớ tới con Manticore tới qua, bà lão hắn gặp hồi chiều đã gọi nó là "chó săn". Hắn hỏi:

"Có nghĩa là mấy kẻ kia lại gửi thêm vài con quái vật hoặc người nữa à?"

Hệ Thống bật phát ra âm thanh khá giống tiếng nhạo báng:

[Không hẳn là người đâu. Nhìn sang bên trái đi. Mà thôi quên đi, muộn rồi.]

Chẳng cần đợi đến cái lúc hắn quay sang trái, hắn thậm chí còn nghe thấy "thứ đó" trước khi nó hiện ra bằng một màn trình diễn hoành tá tràng như là tông xuyên qua một tá cây khiến cho chúng đổ như ngã rạ.

"Thứ đó" là một bức tượng làm từ đồng đen. Nói cho chính xác thì bức tượng này trông giống người, có lẽ là một lực sĩ cơ bắp, ngoại trừ duy nhất là nó không có đầu. Ngoài ra dường như nó mọc ra thứ gọi là khuôn mặt ở phần ngực. Chỗ mà là hai ngực thì xuất hiện hai hố tròn trống rỗng chảy ra một thứ dịch khá giống dung nham và bốc khói. Còn ở bụng thì mọc ra một cái miệng như miệng người, bên trong miệng nó cũng phun ra đầy dung nham.

Nhìn là biết nó đang rất khó ở rồi.

Hệ Thống giới thiệu:

[Một bức tượng bằng đồng đen, mô phỏng một cá thể của một tộc người hiếm có. Những người này có mắt mũi ở ngực và miệng ở bụng, ngoài ra họ cũng cao lớn hơn con người một chút. Phải rồi, họ là tộc người Blemmyae, người không đầu.]

Và, trong số vô số câu hỏi mà hắn có thể hỏi, Trần Ngọc Lâm quyết định hỏi câu thông minh nhất:

"Người đánh vắn từ Blem.. gì đó như thế nào?"

Hệ Thống:

[Biết sao không? Quên nó đi, bức tượng kia chuẩn bị tấn công người kia.]

Trần Ngọc Lâm nhìn về phía Bức Tượng. Chỉ thấy nó há to "miệng", trào một đồng to dung nham, hoặc cũng có thể là đồng bị nung chảy ra ngoài. Trông có vẻ như nó muốn gào lên nhưng lại không có thanh quản vậy, dù thế vẫn có vài tiếng kêu nghe như tiếng gió hú vang lên từ trong miệng hắn.

Kế đó, hắn tấn công Trần Ngọc Lâm. Cặp tay lực điền to con một cách quái dị vung lên giơ thẳng về phía Trần Ngọc Lâm trong khi bản thân bức tượng lao thẳng về phía trước. Có vẻ không phải bởi vì bức tượng này được đúc bằng đồng mà khả năng di chuyển của nó kém cạnh.

Trần Ngọc Lâm rút ra từ trong hòm Item một món vật phẩm. Một thanh kiếm, lưỡi kiếm màu bạc lấp lánh dưới ánh trăng, mỏng, dài và hẹp, cán kiếm bọc một lớp da thuộc, có vẻ như da hổ.

Cái này là vật phẩm mà hắn rút thăm được trong hòm đồ Món Quà Cho Tân Thủ. Một trong vài món, nhưng là món khá nhất, cấp bậc của nó là cấp C. Nguyệt Ngân Kiếm.

Thật là kì quái, bởi vì thanh kiếm này vốn được làm từ Linh Ngân, một loại Tinh Hoa của bạc, nhưng lại được một con ma cà rồng trang bị. Trần Ngọc Lâm đoán là thường ma cà rồng sẽ bỏ qua thanh kiếm này mà không thèm quan tâm, bởi vì bạc là khắc tinh của ma cà rồng.

Có điều có thể liên quan tới danh hiệu "Quý Tộc" của hấn, hấn không bị ảnh hưởng bởi đặc tính của thanh kiếm. Hoặc đơn giản hơn đó là thanh kiếm của hấn.

Trần Ngọc Lâm nhìn bức tượng đồng, kích hoạt kỹ năng "Giám Định". Lập tức ngay sau đó trong mắt hấn, bên cạnh mấy bức tượng có xuất hiện một dòng chữ:

" (Một dòng chữ tiếng Ai Cập tượng hình mà hấn không đọc nổi) - Phân loại: Golem cấp D.

HP (Chỉ số Máu): 900.

Strength (Sức Mạnh): 600.

DEF (Phòng Thủ): 90.

Agi (nhANH NHẠY): 120

Đặc tính: Mạnh về phòng ngự và khôi phục, yếu về tấn công, chiến đấu và tốc độ.

"

Trần Ngọc Lâm nhìn con Golem đang cày nát mặt đất tiến về phía hấn, hoàn toàn nghi ngờ về cái gọi là "Yếu về tấn công". Về cơ bản, con Golem lúc này không khác gì cái máy cày.

Trần Ngọc Lâm lùi một bước, né khỏi một đòn đến từ con Golem, kế đó hấn vung thanh kiếm lên, chém một đường ngọt sớt xuyên qua bả vai trái của nó, xuyên thẳng qua bả vai phải. Liền kề kế tiếp không để con Golem có khả năng xoay người, hấn chém thẳng một cú từ trên xuống dưới, gần như chém con Golem thành hai nửa nếu không kể đến khoảng 1/4 phần thân phía sau không chém được.

Trần Ngọc Lâm sau khi chém xong, sử dụng tốc độ kinh khủng của chủng loài ma cà rồng lui về phía sau. Trong khi đó con Golem đang run rẩy, nước đồng nung chảy phun ra, rơi xuống mặt đất. Kì quái là nước đồng nung chảy phát sáng nhưng rơi xuống đất lại không phun khói mà chỉ nằm đó như những.. ờ, cục nước phát sáng.

Trần Ngọc Lâm nhìn về phía con Golem, nghi hoặc. Thế này mà nói là nó mạnh về phòng ngự? Có khi nào cái "Giám Định" của hấn chuyên môn giám định ngược? Nói là nó mạnh về phòng ngự và yếu về tấn công thì phải nghe ngược lại, nghĩa là mạnh về tấn công và yếu về phòng ngự?

Chỉ là sau đó hấn nghĩ lại, cũng không hấn. Thanh kiếm của hấn là cấp C, mặc dù là C-1, tức là thấp nhất. Nhưng con Golem kia chỉ là cấp D thôi, chém xuyên qua là bình thường. Nếu để hấn đâm một cú có khi không phá nổi cái gì mất.

Chỉ là sau đó hấn mới thấy "Giám định" chính xác thế nào khi nói con Golem này mạnh về hồi phục. Tầm 3 giây sau khi bị Trần Ngọc Lâm chém, con Golem ngưng co giật, kế đó nước đồng nóng chảy lại chảy ngược về bên trong, đồng thời bằng mắt thường cũng thấy vết chém của hấn khép lại. Chừng mười giây sau đó con Golem lại sống tốt sống khỏe như cũ.

Trần Ngọc Lâm cũng nhận ra, trong suốt khoảng thời gian đó, HP của nó không giảm một chút nào, nhưng chỉ số Agi thì ngược lại, sụt xuống còn bằng 0. Đồng thời ở trên đầu nó dưới cây máu hiện ra một cái Debuff - [Hiệu Ứng Không Chế: Hồi Phục Bất Khả Động]

Nghĩa là trong thời gian hồi phục, con Golem này không thể di chuyển.

Hệ Thống cười khà khà:

[Ta chưa nói với Kí Chủ những thứ này là bắt từ à?]

Trần Ngọc Lâm đảo tròn mắt:

" Cảm ơn vì lời nhắc nhở muộn màng."

Hệ Thống nói bằng giọng châm biếm:

[Không có gì. Ồ, có chuyện vui rồi đây.]

"BRÙM BRÙM..."

Nếu định nghĩa của Hệ Thống về chuyện vui là thêm nhiều người chơi, thì đúng rồi đó. Trần Ngọc Lâm nhận ra trong kinh dị khi mà hấn nghe thấy một tiếng xe ô tô đang nổ máy tiến về phía này.

Cùng lúc hấn đang thắc mắc tại sao giữa rừng lại có xe ô tô, thì một bóng đèn pha lóe lên, một cái xe bán tải, loại có thùng xe kín to vật vờ lao sầm sập vào người hấn. Trần Ngọc Lâm may mắn né được trong gang tấc.

Trần Ngọc Lâm để ý cả cái xe tải này cũng một màu kim loại đen bóng loáng. Cái thùng xe mờ ra, từ trong đó nhảy xuống một gã đồ con y hệt như con

Golem hẳn vừa chém xong. Cùng lúc đó cửa xe hai bên cũng mở ra, và hai con y hệt nhảy xuống, mồm chúng phun ra những tiếng hú quái dị.

Trần Ngọc Lâm cảm thấy sồn da gà. Một con quái vật lái xe? Quá quái dị, vừa quái vật vừa quái dị.

Hệ Thống cười ha ha:

[Thì ra là thế. Một phép thuật cổ xưa, triệu gọi và sáng tạo những Golem Bất Giữ, chúng sẽ không ngừng lại cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ.]

Trần Ngọc Lâm nhú mày hỏi:

"Cái gì cơ?"

Hệ Thống nói:

[Những Người Vận Chuyển. Chúng đánh ngui đến bất tỉnh, sau đó đem về cho chủ nhân của chúng. Chà, tên này hẳn là một gã nóng tính đây. Ta còn nhớ, chà, hồi xưa chúng ta sử dụng những bức tượng cát chuyên chở những quan tài, hoặc một cái kiệu bằng sắt bất khả mở. Có vẻ hiện nay thay vì cái hộp, hoặc mấy cái quan tài bọn chúng dùng....]

"Một cái xe bán tải. Tại sao không?"

Trần Ngọc Lâm tiếp lời:

"Ta nghi ngờ những gã này có bằng lái xe. Thế chúng sẽ không dừng lại cho đến khi bắt được ta à?"

Hệ Thống cười:

[Đúng vậy, thậm chí kể cả khi ngui đến bên kia bán cầu đi nữa. Đương nhiên trừ khi ngui tìm được cách tiêu diệt bọn chúng.]

Trần Ngọc Lâm lắc đầu. Hẳn tưởng tượng đến cảnh hắn đến Mỹ trốn lũ này, còn đám Golem thì lái xe xuyên qua cả Châu Á lẫn Châu Âu và một cái đại dương.

Hoặc tệ hơn, chúng sẽ mua vé máy bay để đuổi theo hắn và đăng ký vận chuyển cái xe bán tải bằng dịch vụ hàng không vận chuyển xuyên lục địa.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hệ Thống cũng có Sinh Nhật?

Trần Ngọc Lâm nhìn vào từng con Golem đang ở trước mặt hắn. Mỗi con dường như đều có một cái tên được viết bằng chữ tượng hình Ai Cập. Con đầu tiên bởi vì trong tên nó có một chữ tượng hình trông giống con gà, cho nên chúng ta hãy gọi nó là Gà Rán.

Tương tự như vậy, chúng ta có Sừng Trâu, Dây Xích và Bánh Bông Lan.

Hệ Thống cảm râm:

[Đó không phải bánh bông lan, đó là ngôi nhà.]

Trần Ngọc Lâm lắc đầu:

"Ôi thôi nào. Giống nhau mà."

Hệ Thống tiếp tục nói:

[Giống cái đầu Kí Chủ ấy. Tên của nó là Mặt Nạ của Sự Đau Khổ không phải Gà Rán, và con kia...]

"Không cảm ơn, ta sẽ gọi nó là Gà Rán."

Trần Ngọc Lâm nói, đồng thời cũng thắc mắc, ai mà lại đi đặt tên con mình là Mặt Nạ Của Sự Đau Khổ chứ? Tưởng tượng lúc đặt tên con. Lâm thì sao nhỉ? Ồ không. Thế còn Minh, cũng không luôn. Vũ thì sao? À, nghĩ ra rồi. Mặt Nạ Của Sự Đau Khổ nghe hay đó.

Nếu đó thật là tên hắn, Trần Ngọc Lâm không thắc mắc về phần "Sự Đau Khổ". Có lẽ hồi đi học hắn đã bị bắt nạt rất nhiều.

Hắn né được hai cánh tay chop lấy hắn. Những thứ này phối hợp có vẻ phi thường hiệu quả, nhưng Trần Ngọc Lâm nhanh chóng nhận ra yếu điểm của

chúng.

Chúng không có đầu. Được rồi, đó không hẳn là yếu điểm. Nhưng mà như để cho mọi việc tệ hơn, mắt chúng ở trước ngực, có nghĩa là để có thể nhìn lên trên, chúng cần phải uốn ngực ra. Và như thế thì với cái trọng lượng đồ sộ của phần thân trên, con nào con nấy nhanh chóng bị ngã vật ra đằng sau.

Thành ra hiện tại, Trần Ngọc Lâm đang ẩn náu trong một đám lá cây cách mặt đất chừng hai mươi mét. Hắn không sợ đám này, ngược lại nếu đánh nhau một đấu một, hoặc thậm chí một đấu bốn đi chăng nữa hắn hoàn toàn có thể đánh lại bọn chúng. Đương nhiên một đấu bốn thì hơi khó tí.

Vấn đề duy nhất là dù cho hắn có chém lũ này thành hai mảnh, thì chúng vẫn có thể ráp lại được. Nói cách khác lũ này không thể chết, và một trận chiến với một kẻ bất tử là trận chiến vô nghĩa nhất.

Hệ Thống cười nhạt:

[Kí Chủ về phương diện nào đó cũng có thể tính là một kẻ bất tử, và một trận chiến giữa những kẻ bất tử có thể kéo dài đến vô cùng của thời gian.]

Trần Ngọc Lâm nhú mảy nhìn xuống dưới, bốn con (do không thể nhìn lên trên lâu được, và hình như thị lực cũng không tốt) bắt đầu tách ra tìm kiếm xung quanh. Mặc dù vậy hắn chắc kèo ngay khi 1 con có phát hiện gì cả 3 con kia sẽ bu lại ngay và luôn.

Hắn nói thầm trong đầu:

"Phải rồi. Trừ khi lũ đó dùng lại cái trò sóng âm vừa rồi, lúc đó ta sẽ đi đòi."

Trần Ngọc Lâm phát hiện, khi mà Gà Rán, Sừng Trâu, Dây Xích và Bánh Bông Lan tụ họp lại quây hắn vào giữa, chúng có thể dùng một loại sóng âm đặc thù ảnh hưởng đến hắn. Loại sóng này khiến hắn buồn ngủ, đau đầu, chóng mặt, buồn nôn và chân tay rã rời. Đồng thời có thể do vọng lại vào nhau, Trần Ngọc Lâm phải chịu đựng gấp 8 lần cái cảm giác lúc chỉ một con phát ra âm thanh đó.

Đó còn chưa phải bất lợi duy nhất của hắn. Hắn có lực khôi phục mạnh, nhưng nó chỉ hoạt động với thương tích. Nói cách khác nếu là bẻ khớp, trật khớp thì hắn không thể nào mà khôi phục được. Còn lũ Golem kia á? Chúng cứ quấy thôi.

Cho nên hiện tại, hắn đang ở tình huống tương đối bất lợi.

Trần Ngọc Lâm đang suy nghĩ, chợt hắn để ý thấy con Gà Rán đang từ từ đi về hướng hắn. Trần Ngọc Lâm híp mắt, hỏi:

"Này, nếu ta không thể giết nó, vậy thì có thể vô hiệu hóa nó được không? Kiểu như bầm nó ra thành mảnh vụn vậy?"

Hệ Thống nhảm chán đáp:

[Ồ, nghe hay đó. Thử đi.]

Trần Ngọc Lâm nhảy xuống, thật kì dị khi mà tốc độ rơi của hắn vượt hẳn ra khỏi tốc độ rơi bình quân. Nhưng hắn đoán là do hắn có thể điều chỉnh tốc độ trong phạm vi cho phép, dù sao hắn cũng là một ma cà rồng.

Trần Ngọc Lâm đáp xuống ngay sau lưng Gà Rán. Có thể do hắn tiếp đất rất nhẹ, hoặc cũng có thể do lỗi tai của lũ này nằm ở nách (Đúng vậy. Cả lỗ mũi nữa, có lẽ lũ này không bao giờ bị hôi nách, nếu không chúng đã tự tuyệt chủng trước khi phát minh ra lăn xả nách rồi.) cho nên khả năng nghe của chúng bị ảnh hưởng nặng.

Dù sao, Trần Ngọc Lâm cũng vung kiếm lên và chém cho nó chừng 12 đường kiếm trước khi nó kịp nhận ra. Không phải là mấy chiêu kiếm uyên thâm gì cả, chỉ là những chiêu kiếm mà hồi trước hắn đi học đấu kiếm được dạy thôi. Có điều thế cũng khá đủ. Gà Rán vỡ vụn ra thành.. ơ, rất nhiều mảnh vụn Gà Rán. Trần Ngọc Lâm vung chân lên đá chúng ra chung quanh.

[Đánh rất hay.]

Hệ Thống phát ra âm thanh giống tiếng vỗ tay:

[Chẳng được tích sự gì, hoàn toàn vô dụng. Nhưng đánh rất hay.]

"Im mồm."

Trần Ngọc Lâm nạt hệ thống. Hắn nhìn vào từng phần cơ thể của con Golem, những phần cơ thể này đang cố di chuyển, tự ghép vào. Hầu hết không thành công, nhưng lại có vài phần, cánh tay, chân cẳng, tự mình di chuyển được và tự ghép lại vào với những phần khác. Cứ đà này chẳng mấy chốc những mảnh này sẽ tự ghép lại được vào với nhau.

Và kể cả khi mà hắn có vứt chúng ra, hắn đoán không cần quá vài ngày chúng sẽ tự ráp lại thôi.

Hệ Thống ngáp dài:

[Đoán hay lắm. Còn hai phút trước khi Gà Rán hồi phục.]

Trần Ngọc Lâm ngụp đầu xuống né tránh một cú đâm. Thiếu mất một kẻ, bộ ba Bánh Bông Lan, Dây Xích và Sừng Trâu không còn đe dọa nổi hắn nữa. Trần Ngọc Lâm chỉ việc bám vằm chúng ra... cho đến khi chúng tích tụ lại thì lại bám vằm chúng ra nữa.

Đó không phải một cách hay để đánh nhau. Kể cả khi hắn có thể có sức lực vô hạn, một sai lầm nhỏ là đủ cho hắn đi tong.

Hệ Thống sau khi quan sát Trần Ngọc Lâm đánh nhau tầm mười phút, chợt kêu lên:

[Ồ qua ngày mới rồi. Hôm nay là sinh nhật ta đó.]

Trần Ngọc Lâm

-.....

Im dùm cái coi. Người ta đang tập trung đánh nhau.

Nhưng Hệ Thống cứ nhặng xị cả lên:

[Hôm nay sinh nhật ta nè. Chúc mừng sinh nhật ta đi nào!]

Đồng thời nó chiếu hình ảnh một cái bánh sinh nhật ra, choáng hết 1/2 tầm nhìn của Trần Ngọc Lâm.

Nhân tiện, cái bánh này có độ hơn 3 tỉ ngon nển.

"Happy Birthday to you ~ Happy Birthday to you. Chúc mừng sinh nhật." - Trần Ngọc Lâm hát, trong khi vặt một cánh tay của Bánh Bông Lan, hay là Sừng Trâu ấy nhỉ?

"Giờ thì im đi nào."

Hệ Thống nài nỉ:

[Ta có thể có một món quà không? Người có tặng gì cho ta không?]

Trần Ngọc Lâm chỉ vào con Golem Gà Rán, bây giờ đang gấn lại cánh tay:

"Nếu người chỉ ta cách tiêu diệt lũ này, ta sẽ tặng cả bốn cái xác cho người."

Hệ Thống bắt đầu tính toán:

[Chà, không phải là một món quà tiêu biểu. Nhưng đã bao lâu ta không có quà sinh nhật? Và Đồng Đen Pháp Thuật, ồ, chúng là loại kim loại khá tốt mang theo độ cứng của kim cương và sức bền của sắt, cùng với Pháp Thuật trở bằng 0 trong vài điều kiện. Được thôi, ta nghĩ ta sẽ nhận.]

Trần Ngọc Lâm thắc mắc, tay cầm kiếm chém qua bả vai con Dây Xích:

"Pháp Thuật trở!?"

Hệ Thống lè rè đáp:

[Giống như điện trở, nhưng không phải điện mà là pháp thuật.]

Trần Ngọc Lâm gật gù:

"Phải rồi, sao không chứ? Thế nói ta cách tiêu diệt lũ này nào!!"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Giết sạch

Hệ Thống thở dài:

[Được thôi. Những thứ này giống như con người vậy. Có điều chúng là bất tử. Mấu chốt đánh bại chúng là khiến cho loại chất lỏng bên trong chúng ngưng hoạt động.]

Trần Ngọc Lâm nhìn Dây Xích đang ghép tay lại, cái thứ chất lỏng trông như đồng đỏ nung chảy từ từ chảy ngược vào bên trong cánh tay nó hỏi:

"Mấy thứ chất lỏng này có thể di chuyển được, làm sao để vô hiệu hóa chúng."

Quả vậy, những loại chất lỏng giống như đồng nung chảy này có thể di chuyển, có thể cử động gần như một sinh vật sống vậy.

[Ồ, đó là một công nghệ khá tốt. Đồng đen tinh thuần nung chảy có thể có pháp thuật trở gần bằng không. Nói cách khác, chúng gần như không tiêu hao năng lượng, nếu cứ để mặc thế chúng có thể chiến đấu trong mười năm.]

Hệ Thống cười:

"Dùng phép thuật để chống đỡ."

Trần Ngọc Lâm cười:

"Hiểu rồi. Sử dụng pháp thuật để chống lại pháp thuật, và chúng sẽ toi đời đúng không?"

Hệ Thống:

[Ồ không. Chúng sẽ vẫn bắt tử, nhưng chúng sẽ là những cục sắt bắt tử. Hay là cục đồng nhỉ?Ồ sao cũng được.]

Trần Ngọc Lâm lầm bầm:

"Những cục sắt bắt tử là thứ tốt."

Trần Ngọc Lâm giờ tay ra, trong tầm mắt của hắn hiện lên năm cái nút. Một cái nút là "Cửa Hàng", một cái khác là "Nhân Vật", một cái khác là "Triệu Hồi Thú" (cái này đang bị xám), một cái khác là "Hòm Item", và cái cuối cùng là một dấu "...". Dựa theo Hệ Thống nói, vẫn còn nhiều tính năng khác chưa mở, hắn cần phải đạt một cảnh giới nhất định để mở ra.

Trần Ngọc Lâm click vào Hòm Item. Bên trong là vài vật phẩm, một thanh kiếm (đỏ, do đang sử dụng), một "Lưỡi dao Manticore, ba cái thẻ bài, một cái laptop, và một bộ quần áo.

Trần Ngọc Lâm lướt ngang qua ba cái thẻ, lần lượt là "Thẻ bài Tiến Hóa", "Thẻ Bài Triệu Hoán" và "Thẻ Bài Phép Thuật". Hắn rút ra cái "Thẻ Bài Phép Thuật".

Trần Ngọc Lâm nhìn vào con số ở mặt sau tấm thẻ, có một dòng số chỉ thời gian "13"14". Nói cách khác tấm thẻ này còn có thể dùng được trong mười ba phút mười bốn giây nữa. Hắn gắn tấm thẻ lên trên thanh kiếm, lập tức tấm thẻ biến mất.

Bù lại, thanh kiếm của hắn tỏa ra một vầng ánh sáng nhu hòa, đồng thời xung quanh thanh kiếm dâng lên một vầng ánh sáng tụ xoắn lại thành một con lốc gần như vô hình lấy lưỡi kiếm hắn làm trung tâm, bao phủ lấy nó.

"Xẹt..."

Trần Ngọc Lâm lao thẳng đến Bánh Bông Lan, vùng kiếm chém xuyên qua người nó, chém nó ra làm đôi từ bả vai trái xuống bên sườn phải. Như thường lệ, lưỡi kiếm chém ngọt xót. Có điều lần này, chỗ mà bị Trần Ngọc Lâm chém qua thay vì có nước đồng nóng chảy phun trào ra thì lại phun ra một lô lốc những hạt bụi nhỏ li ti. Tuy rằng những hạt bụi này rất nhỏ, chỉ nhỏ như hạt cát nhưng bù lại nó chảy ra rất nhiều.

Phun trào ra một đồng những hạt bụi kim loại nhỏ xong, sau đó cái thứ nước đồng nóng chảy kia mới tiếp tục trào ra tiếp. Trần Ngọc Lâm cười, chợt hắn cảm nhận tiếng gió thốc từ đằng sau.

Trần Ngọc Lâm giờ một tay lên làm chệch hướng nắm tay kim loại hướng hắn mặt hắn mà lao tới, đồng thời cắm sâu lưỡi kiếm vào bên trong con Golem này.

Bằng mắt thường, có thể thấy ngay lúc lưỡi kiếm hắn đâm xuyên qua con Golem, lưỡi kiếm đột nhiên nóng đỏ lên. Sau đó luồng xoáy gần như vô hình đang bao quanh lưỡi kiếm của hắn đột ngột chuyển màu.

Từ một màu gần giống sương khói vô cùng mờ nhạt, luồng xoáy này bỗng chốc biến thành một con lốc xoáy lửa. Lửa đỏ nóng rực khiến cho không khí xung quanh Trần Ngọc Lâm tăng lên ít nhất cũng phải mười độ C. Đồng thời luồng lửa này nhanh chóng bao phủ toàn thân con Golem, và cả bên trong nó nữa.

Hệ Thống nhìn cảnh đó, nói:

[Lửa khắc Kim. Sao không chứ?]

Trần Ngọc Lâm cười. Nếu có một đặc tính nào mà hắn thấy hứng thú về tấm Thẻ Bài Phép Thuật kia, thì đó chính là khả năng ngay lập tức tạo ra một loại phép thuật với thuộc tính hoàn toàn khác chế đối phương. Nói cách khác chừng nào hắn sử dụng tấm thẻ đó, hắn luôn chiếm ưu thế về hệ. Trong trường hợp này là Ngũ Hành Tương Khắc, Hỏa đối địch với Kim.

Có điều hơi tiếc một tí, loại thẻ này không bày bán trong Cửa Hàng, hoặc có lẽ có nhưng hần chưa đủ điều kiện mua được.

Con Golem bị luồng lửa đỏ rực đốt cháy, run lẩy bẩy, phát ra tiếng trầm đục mà hần coi như đó là tiếng gào thét.

Sau tầm mười giây, thấy con Golem không còn cử động nữa, Trần Ngọc Lâm rút kiếm ra, kèm theo đó là một dòng thác của những vụn kim loại rơi xuống bên chân hần. Ngay sau đó, con Golem đổ gục xuống.

Trần Ngọc Lâm cứ tưởng lúc con Golem đó đổ gục xuống sàn sẽ phải phát ra tiếng gì đó như tiếng "RẦM", nhưng không. Lúc nó đổ gục xuống, chợt con Golem biến mất. Sau đó trong đầu hần, Hệ Thống vui vẻ nói:

[Chúc mừng sinh nhật tôi.]

Trần Ngọc Lâm im lặng, sau đó hần tiếp tục đi giết hai con Golem còn lại bằng phương thức tương tự.

Lúc hần giải quyết Bánh Bông Lan, hần quan sát và thấy được lớp đồng nóng chảy mỗi khi bị lốc lửa của hần bám vào sẽ co vào thành một đồng hạt bụi nhỏ. Có vẻ lớp đồng nóng chảy kia chỉ là một hình thái tồn tại của ma thuật chứ không thật sự là đồng nóng chảy cho nên hần có thể nghe được tiếng lạo xạo của kim loại bị trút bỏ ma thuật bên trong con Golem khi mấy hạt bụi đó va đập vào nhau.

Nói chính xác, thì cái thứ đồng nóng sáng kia không thực sự nóng, có lẽ chỉ khoảng bốn mươi độ. Và hình thái tồn tại của nó gần tương tự mấy con Slime mà hần từng diệt trong nhiệm vụ đầu tiên (chuyện dài lắm).

Dù sao, lúc hần quay quần tìm con cuối cùng, thì hần lại không thấy được nó đang ở đâu. Có thể nó đang lẩn mò ở đâu đó quanh khu rừng, cũng có thể nó đang ngấm sao trời. Hoặc thậm chí có thể nó đang gọi điện thoại nhờ viện trợ.

Nhưng chắc chắn nó không mò ra khu trại, Hệ Thống từng đảm bảo sẽ nói nếu mấy đứa bạn hần bị ảnh hưởng gì. Thành ra hần không quá lo lắng về việc con quái vật sẽ mò ra khu trại và bắt bạn bè hần làm con tin.

Hệ Thống cười tươi như hoa sau khi thu thập được đến tận ba món quà:

[Ồ, đừng lo. Những con quái vật này không đủ thông minh để nghĩ đến việc bắt cóc con tin đâu. Ý ta là, chúng là hình thái nhập hồn. Và bản thể của chúng được thiết kế dựa theo những con đã tuyệt chủng vào khoảng thế kỉ 18 hoặc 19 trước Công Nguyên, vào thời đó bọn chúng còn chưa phát minh ra việc bắt cóc con tin.]

Trần Ngọc Lâm đảo tròn mắt:

"Ồ phải rồi, bọn chúng chưa phát minh ra việc bắt cóc con tin. Nghe thật não lòng làm sao."

Hệ Thống tiếp tục:

[Đương nhiên những con ngày nay đã là giống loài thoái hóa. Thông minh hơn, nhưng yếu ớt hơn. Thậm chí còn không khỏe mạnh bằng một số người. Người nên thấy vui vì chúng được tạo tác phỏng theo tổ tiên của chúng.]

Trần Ngọc Lâm cười nhạt:

"Đa tạ nhé."

Kì thật, hần cũng để ý lữ này về sức lực vượt xa người bình thường. Đương nhiên so với sức mạnh kinh khủng của ma cà rồng thì hoàn toàn lép vế, nhưng mà... ề này, hần là ma cà rồng cơ mà.

Chợt, hần nghe thấy một tiếng "BRÙM" "BRÙM" và rồi "VÙ". Ngay sau đó từ phương xa, hai ánh đèn pha khiến cho hần chợt lé mắt. Ma cà rồng không hợp với ánh sáng lắm.

Sau đó, Trần Ngọc Lâm cảm thấy mình bị hất văng lên bởi một cái xe đen đặc và lạnh toát. Trần Ngọc Lâm nhìn qua cửa kính xe, thấy một con - có lẽ là con Sừng Trâu, đang lái xe tông thẳng vào hần (thực ra là đã tông rồi).

Trần Ngọc Lâm cười gằn:

"Không thông minh ư? Chúng thậm chí còn lái được xe. Ta thậm chí còn chưa có bằng lái."

Kể đó, hần giầy giầy chân vút đôi giày qua một bên, sau đó móng chân hần dài ra, đâm thẳng vào nắp capo của xe.

Không có chuyện hần sẽ la lên oai oái "Ồ cái chân tôi", móng chân hần rất sắc nhọn có thể so với lưỡi dao, cho nên nó chỉ nhẹ nhàng để lại một đường xước. Kể đó hần tiếp tục bò lên nhanh thoăn thoắt bằng cặp móng vuốt ở cả tay lẫn chân đến trước cái cửa kính chắn gió.

Tay lăm lăm thanh kiếm, Trần Ngọc Lâm vung cho cửa kính chắn gió một đường, kể đó chân hần đạp mạnh vỡ nát cái kính xe.

"Xin chào. Người bị bắt vì tội hạ sát người thi hành công vụ, lái xe không có giấy phép và không có đầu. Người có quyền im lặng, mọi lời người nói sẽ là bằng chứng chống lại người trước tòa."

Trần Ngọc Lâm nói:

" Có gì cần nói không?!"

Con Sừng Trâu có vẻ không thông minh thật sự, nó bò ra khỏi xe, tay hươ lên muốn chop lấy hấn. Trần Ngọc Lâm chỉ việc cầm lưỡi kiếm vào và tiêu diệt toàn bộ pháp lực bên trong cơ thể con Sừng Trâu.

" Ta đoán thế có nghĩa là không."

Sau khi Hệ Thống vui vẻ thu thập món quà thứ 4, kèm theo đó là một lời cảm ràm về việc không có nổi một cái dây buộc quà cho tử tế, thì Trần Ngọc Lâm đề ý một việc. Cái xe này đang lao thẳng lên dốc, có lẽ là sườn núi. Và không xa đó, thì là một cái vực, nếu cứ lao lên kiểu này thế nào cũng lao thẳng xuống vực.

Trần Ngọc Lâm trèo vào qua đường cửa kính. Thật may, cái xe được thiết kế cho con người sử dụng, không phải thiết kế riêng cho lũ Golem. Trần Ngọc Lâm đạp mạnh chân phanh, chọt cái xe lao vút lên với tốc độ còn cao hơn lúc trước.

Hệ Thống:

[Nhầm ga với phanh rồi kia.]

Trần Ngọc Lâm làm bầm:

" Cảm ơn vì thông tin."

Kể đó hấn đạp mạnh cái chân còn lại, thật may là đó là chân phanh. Kể đó theo như hấn biết, thì cái xe chỉ vừa vặn dừng lại ngay sát mép vực. Trần Ngọc Lâm thở phào một cái, đi ra khỏi xe. Dù sao hấn cũng không biết lái xe. Trần Ngọc Lâm hỏi:

" Xử lý cái xe này ra sao đây?"

Hệ Thống hỏi:

[Quà?]

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, cái xe này dùng tốt chán. Nghĩ bụng hấn cất vào hòm Item. Thế là giờ hấn có thêm một cái xe bán tải bằng đồng trong hòm Item. Sau này nên học lái xe ô tô nhanh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Triệu hoán thú

Hệ THỐNG "ting" hai cái, đồng thời phát một cái thông báo:

[Xin chúc mừng, Kí Chủ lên level 9.]

Trần Ngọc Lâm hỏi lại:

" Xin lỗi, nhắc lại coi?"

Hệ Thống nhắc lại:

[Xin chúc mừng, Kí chủ đã lên level 9 thông qua việc giết chết Người Vận Chuyển kia. Bây giờ kí chủ có thể mở khóa tính năng "Triệu hoán thú" và có khả năng mở khóa "Công Viên Bách Thú", đồng thời Kí Chủ chém giết 4 con Người Vận Chuyển, may mắn tuồn ra 1 mảnh vỡ "Kẻ Vận Chuyển". Kí Chủ được tặng 50 điểm Vận Mệnh cho việc lên cấp. Không cần cảm ơn.]

Trần Ngọc Lâm nhanh tay mở phụ mục Nhân Vật của hấn ra. Bảng giao diện hiện ra như sau:

[Tên: Trần Ngọc Lâm

Cảnh Giới: Nhị Phẩm Bát trọng Đỉnh Phong.

Level: 9.

.....]

Sau đó, hắn thấy ô trống Triệu Hoán Thú lúc trước đang xám màu bây giờ màu đã biến thành màu đen, màu thông thường. Đồng thời ở ô có ghi [....] (thể hiện còn nhiều) tách ra thêm một ô khác cũng có màu xám như ô [Triệu Hoán Thú] lúc trước. Có điều ô này ghi là [Dược Viên -20]

Có nghĩa là sau khi lên level 20 hắn sẽ mở khóa được Dược Viên.

Tiền đây, level và cảnh giới là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt không liên quan tới nhau. Hắn có thể có tu vi đỉnh cao, nhưng cùng lúc level là 1 hoặc ngược lại. Level tăng lên bằng việc chém giết quái thú, hoàn thành nhiệm vụ và mở khóa thành tích. Cảnh giới thì tăng lên bằng việc tu luyện.

Những tính năng như Phó Bản, Dược Viên và các tính năng khác của Hệ Thống chỉ có thể mở khóa nhờ level, cảnh giới không liên quan. Ngược lại, Cửa Hàng bán đồ vật dựa theo Cảnh Giới, chỉ có một số món như những Thẻ Bài mới có thể bán theo level Hệ Thống.

Trần Ngọc Lâm mò tìm Phụ Mục [Triệu Hoán Thú]. Thấy có 4 loại Triệu Hoán: Mạnh Ghép, Triệu Hoán Thường, Đặc Biệt và Tối Cao.

[Triệu Hoán bằng mảnh ghép, về cơ bản là ghép các mảnh quái thú lại. Sau khi tiêu diệt được một con quái, sẽ có khả năng rơi ra một mảnh ghép của nó, nếu thu thập đầy đủ sẽ triệu hoán được. Ví dụ con Golem vừa rồi nếu Kí Chủ thu được thêm 34 mảnh nữa là đủ điều kiện triệu hoán thêm rồi đó.]

Hệ Thống bắt đầu giải thích:

[Ngoài ra, ba món kia triệu hoán theo phẩm chất, triệu hoán tùy theo vận may. Triệu Hoán Thường có thể ra được cấp D tới cấp A. Triệu Hoán Đặc Biệt tùy cơ ra một quái thú cấp C - S. Triệu Hoán Tối Cao chắc chắn ra được cấp S, còn ra được SS hoặc SSS hay không xem vận may.]

Trần Ngọc Lâm mày mò cửa hàng, không thấy có bất cứ vé Triệu Hoán Tối Cao nào bèn hỏi:

" Trong Cửa Hàng không bán Vé Triệu Hoán Tối Cao à?"

Hệ Thống cười:

[Không. Cái đó phải làm event, hoặc mở khóa thành tích mới đạt được. Và nói luôn là rất khó đấy.]

Trần Ngọc Lâm gật gù. Hắn vẫn còn nhớ trong hòm đồ Tân Thủ của mình còn có một vé Triệu Hoán, hình như là loại hình Triệu Hoán Đặc Biệt. Vừa nãy hắn thử tìm kiếm Thẻ triệu hoán Đặc Biệt trong cửa hàng, đắt đến lú lười, hơn mười ngàn điểm Vận Mệnh. Có thể nói là hắn mở được cái Vé đó là vận hạnh trong vận hạnh.

Hệ Thống gầm gè:

[Có thể nói là không may sao? Triệu Hoán Tùy Cơ chỉ có tỉ lệ ra Triệu Hoán Đặc Biệt là 3 phần trăm. Kí chủ lại có thể mở ra được, thật là tức chết.]

Trần Ngọc Lâm cười ha ha, bấm sử dụng Vé Triệu Hoán Đặc Biệt. Lập tức hắn cảm thấy toàn thân nôn nao, lúc bình thường lại trước mặt hắn đã xuất hiện một cái tế đàn.

Tế đàn này trông có hình tròn, một đồng những cây cột khắc hình các kí tự Ai Cập, Viking và một loạt các kí tự mà hắn không hiểu bao quanh. Sau đó một tấm vé xuất hiện trước mặt hắn và bay vào trong tế đàn. Rồi trên tay hắn xuất hiện một cuộn giấy.

Trần Ngọc Lâm khó hiểu nhìn cuộn giấy, trên đó viết chi chít chữ. Hệ Thống nói:

[Mời đọc cả tờ giấy lên. Sau khi đọc xong Tế Đàn sẽ hiệu triệu Quái Thú, sau đó Kí Chủ sẽ kí kết cùng nó.]

Trần Ngọc Lâm hỏi:

" Không làm gọn được à?"

Hệ Thống lắc đầu:

[Không. Đây là Nghi Thức của một nghi lễ, một hành động thể hiện sự tôn trọng giữa các Khế Ước cổ xưa không thể xâm phạm. Nếu xâm phạm nó sẽ làm rung chuyển nền móng của Nghi Thức và Nghi Thức sẽ thất bại, nổ tung một thân bồ hồng vào kí chủ hoặc hủy diệt vũ trụ, một trong hai tùy vào kích cỡ và độ quan trọng của Nghi Thức. Thôi nào, chỉ là đọc một cuộn giấy mà, trẻ con cũng làm được. Trừ việc nó có thể hủy diệt vũ trụ...]

Trần Ngọc Lâm đảo tròn mắt, nhưng mà hắn vẫn làm. Hắn đọc:

" Ôi, hỡi các Chúa Tể của Những Luật Lệ, Hệ Thống hùng mạnh và vô song và toàn năng và...."

Trần Ngọc Lâm ngừng lại một chút để nhìn chửi Hệ Thống một tràng, thứ mà hắn biết là sẽ rung chuyển nền móng của Nghi Thức và gây ra một vụ nổ, nhưng hắn vẫn suýt không kiềm được. Hắn tiếp tục đọc toàn bộ, có khoảng một trăm từ mô tả Hệ Thống vĩ đại như thế nào.

"Ta đánh thức Ngươi, Tồi tớ của ta...."

Trần Ngọc Lâm nhủ mảy, bởi vì chỗ này trước đó có một đoạn trống, nhưng ngay sau khi hắn đọc đến "Tôi tớ", bắt đầu có chữ được viết bằng mực vàng phủ lên đoạn trống.

"Kẻ bước ra từ trong loạn lạc, kẻ lấy đầu những kẻ dị biệt. Kẻ thay đổi và thích nghi, kẻ được tạo ra và hủy diệt. Ta gọi ngươi là ờ.. Setinal."

Ngay khi hắn thốt ra cái tên Setinal, tể đàn bắt đầu phát sáng và được bao phủ trong một con lốt ma thuật nhìn là biết kinh khủng rồi. Trần Ngọc Lâm hít thở trong kinh ngạc khi chứng kiến từ trong con lốt đó bước ra một sinh vật hình người cao 6 mét, toàn thân là giáp sắt đen kịt. Nếu không phải trông nó hoàn toàn khác với mấy con Golem kia (bởi vì nó có đầu), hắn thiếu chút nghĩ Hệ Thống "chơi" hắn bằng cách phóng to một trong mấy con Golem kia lên.

Ngoại trừ việc toàn thân là một thứ kim loại đen kịt bóng loáng, con Setinel này còn có một chữ T choáng hết cả khuôn mặt, khá dễ dàng bởi vì nó không có ngũ quan. Chữ T này phát sáng như ánh sáng xanh ma mị.

Trần Ngọc Lâm nhìn lại vào cuộn giấy:

"Ta tuyên bố, từ nay ngươi là tôi tớ của ta, là hộ vệ cũng là chiến hữu của ta. Chúng ta sẽ sát cánh bên nhau mà chiến đấu và không bao giờ được phản bội. Bởi vì ta là...."

Trần Ngọc Lâm ngừng lại. Hắn suýt nữa mắc phải một lỗi lầm chết người ở đây. Về cơ bản, trong đoạn này có một đoạn để cách và ghi chú một cái đại loại "Điền tên vào đây". Trần Ngọc Lâm suýt nói thành "Bởi vì ta là điền tên vào đây".

Thay vì nói thế, hắn xoay xở nói tiếp:

"Bởi vì ta là Trần Ngọc Lâm, là kẻ đã triệu hồi ngươi, và ta vừa là bằng hữu, vừa là chiến hữu, cũng là chủ nhân của ngươi. Ta đặt tên cho ngươi là... Hắc Linh."

Đoạn cuối cũng có một chỗ ghi là "Điền tên bạn muốn đặt vào đây", hắn không có đọc thành "Là điền tên bạn muốn đặt vào đây". Một sự tiến bộ không lồ.

Trần Ngọc Lâm cuộn cuộn giấy lại, sau đó ném nó về phía Hắc Linh. Cuộn giấy bay về phía tể đàn, cùng lúc này Hắc Linh phát sáng, và bắt đầu thu nhỏ lại cho đến khi nó to bằng với một người trưởng thành thông thường.

Hắc Linh quỳ xuống trước mặt Trần Ngọc Lâm, và hắn bây giờ có thể thấy được chỉ số của nó:

[Tên: Hắc Linh - Chức: Setinal- Cấp B - HP.

Level: 1/100 (3 sao)

HP: 2400/2400.(+30/s).

MP: 900/900.

Strength: 934.

DEF: 734.

Agi: 120.

Kĩ năng đặc biệt: [Cường Hóa].[Tia sáng Hủy Diệt].[Chuyển Hóa(Nội Tại)]

]

Có vẻ như là bởi vì Hắc Linh là Triệu Hoán Thú của hắn cho nên Trần Ngọc Lâm có thể nhìn rõ ràng chỉ số của nó. Dù thể chỉ số của Hắc Linh thật sự khiến Trần Ngọc Lâm kinh ngạc. Cần biết chỉ số của hắn cũng đại loại thế, máu và phòng thủ ít hơn nhưng lực khôi phục nhanh hơn, và khả năng tấn công cao hơn.

Có thể nói hắn là loại thiên về tấn công, còn Hắc Linh là thiên về phòng thủ à? Thế cũng được. Khác không cần biết, chỉ riêng chỉ số lúc này đã vượt hẳn so với mấy con Golem rồi. Cấp B có khác. Có điều khi xem xét, Trần Ngọc Lâm nhận ra một điều:

Cường Hóa chỉ tăng mạnh Phòng Thủ cùng lực hồi máu, và thêm một chút tấn công. Nhưng Chuyển Hóa lại có thể có một tác dụng, đó là bao phủ hắn, hình thành một lớp áo giáp xung quanh người hắn. Đương nhiên tác dụng phụ là tăng nặng thể trọng của Trần Ngọc Lâm, trong thời điểm này tốc độ chạy và tấn công có thể giảm tới 30% cho đến 50%.

Nhưng cũng được, tưởng tượng đang đánh nhau đột nhiên hắn lôi Hắc Linh ra, mặc vào, sau đó phòng ngự của hắn tăng mạnh. Vui phải biết.

Trần Ngọc Lâm ra lệnh cho Hắc Linh:

"Biến thành đồ ngoài cho ta xem coi."

Lập tức ngay khi hắn mới nói được nửa câu, cơ thể Hắc Linh mềm dẻo ra, rồi co rút vào thành một bộ Chiến Giáp trông giống như một Hắc Linh phiên bản thu nhỏ, sau đó nó bao trùm lên toàn thân của Trần Ngọc Lâm.

Trần Ngọc Lâm cảm nhận cơ thể mình, cảm giác cứ như là bất khả chiến bại vậy. Kể đó hắn hỏi:

"Biến thành cái gì trông đẹp tí được không?"

Hắc Linh lại trở thành dạng trông như một con Slime bằng sắt, co rút thành một bộ y phục trông giống đồng phục mùa đông trường hắn. Trần Ngọc Lâm bắt đầu có hứng thú, dù cho bộ y phục này nặng vãi ra, phải đến 80 cân chứ đâu có đùa. Hắn kêu Hắc Linh bỏ thiết lập đi, sau đó thu vào trong kho đựng Triệu Hoán Thú.

Sau này lúc hắn khỏe hơn, có lẽ hắn sẽ đem Hắc Linh ra làm chiến y vậy. Bây giờ có việc quan trọng hơn chút:

"Này Hệ Thống, tại sao level của Hắc Linh là 1/100 vậy? Làm sao để tăng kinh nghiệm?"

Hệ Thống nói như thể đó là điều hiển nhiên:

[Đánh nhau. Đương nhiên rồi, khi Kí Chủ lên cấp 20 sẽ mở khóa một tính năng gọi là Hồ EXP cho tăng EXP trong trạng thái bình thường, nhưng giờ chỉ có đánh nhau thôi. À, Trong cửa hàng có thể "Tăng EXP cho Triệu Hoán Thú" đó, mua mà dùng.]

Trần Ngọc Lâm thử kiểm tra. Quả nhiên là có, 1000 EXP bằng 10 điểm Vận Mệnh, 1 thẻ 1 vạn EXP bằng 80 điểm Vận Mệnh. Hắn mua cho Hắc Linh 1 vé 1 vạn điểm EXP. Tạm thời thì có lẽ trong một thời gian rất dài nữa đây sẽ là Triệu Hoán Thú duy nhất của hắn, cấp B cơ mà.

Sau khi được hắn cấp cho thẻ 1 vạn EXP, Chỉ số Hắc Linh như sau:

[Level: 20/100 (+20)

HP: 3400/3400 (+1000).

MP: 1100/1100 (+200).

Strength: 1234. (+300).

DEF: 934 (+200).

Agi: 140 (+20).

Kĩ năng đặc biệt: [Cường Hóa].[Tia sáng Hủy Diệt].[Chuyển Hóa(Nội Tại)]

]

Trong đó Kĩ năng [Cường Hóa] tăng mạnh sát thương, phòng thủ lên gấp đôi. Riêng chỉ số Agi (Nhanh nhẹn) tăng lên vồn vện 20%. Nhưng thế cũng được rồi. Kĩ năng [Tia sáng hủy diệt] thì là Hắc Linh sẽ tự dồn MP vào 1 đòn công kích và bắn thẳng đòn đó về phía trước. Sát thương và thời gian tự cùng với chỉ số MP tiêu hao tỉ lệ thuận với nhau.

Trần Ngọc Lâm cảm thấy khá hài lòng. Theo đánh giá của Hệ Thống, lực chiến của Hắc Linh hiện tại sánh bằng một tu chân giả Tam Phẩm Hư Khí Đan trung kỳ hoặc hậu kỳ sau khi sử dụng Cường Hóa. Hiện tại, Trần Ngọc Lâm mới là Nhị Phẩm Khai Mạch Trung kỳ (Bát Trọng trên Mười Bốn trọng), nhưng bù lại do yếu tố chủng loài nên hắn lại có lực chiến đánh nhau Tam Phẩm sơ kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hỏa viêm báo

Sáng hôm ngày thứ hai đi tham quan, Trần Ngọc Lâm tắm rửa xong rồi bắt đầu đi leo núi.

Nhóm hắn do thằng Tuyên dẫn đầu. Nói về thằng này, chắc ở nhà nó chăm học lắm vì thấy đầu năm lớp 10 nó gọi điện về xin bố mẹ tiền đi học thêm Anh Văn xong mấy hôm sau đã thấy nó tậu cái ghita mới rồi (Nó học nội trú). Về sau thấy nó chiều nào cũng gảy vài đường ra về ta đây biết đàn, Trần Ngọc Lâm hỏi sao không đi học ở lớp nó tỉnh rụi "Ồi dào. Cái này dễ, học vài buổi là đàn được ngay đấy mà." Xong thanh niên còn bảo sau này trở thành ca sĩ có muốn nhận làm sư phụ không? Hắn nghĩ bụng thôi khỏi.

Đầu độ một tháng sau thấy nó thanh lý cái ghita cho thằng lớp bên, chẳng biết ca sĩ ca nô ra sao nhưng mãi cũng chỉ thấy nó đàn được mỗi bài "Một con vịt". Cũng may hồi đó không nhận nó làm sư phụ không khéo giờ đàn được mỗi bài "Đồ rê mi pha son la si đô".

Trần Ngọc Lâm nhìn quanh nhìn quẩn, thảo nào thấy cái sườn núi này quen cực. Nhìn vào mấy vết lốp xe cháy khét, hẳn chắc mềm đây là cái sườn núi mà hôm qua hắn cùng đám Golem đánh nhau. Có điều hôm nay đi một con đường khác cho nên hắn lúc đầu không nhận ra thôi.

Mà, phải mãi đến bây giờ hắn mới nhận ra trong rừng có nhiều sinh vật kì lạ thật. Nãy giờ cuộc bộ, hắn nhìn thấy ít nhất bảy tám con vật trông giống con khỉ, nhưng lại có hai đuôi, hoặc mấy con ếch có sáu chân.

Tuy rằng hắn nhìn thấy, nhưng những người khác lại chẳng nhìn thấy được. Bởi vì chẳng thấy ai la ôi ôi "Nhìn kia, đó là một con ếch sáu chân, gấp 3 lần số đuôi ếch."

"Con người!!!"

Trần Ngọc Lâm nghe được tiếng khàn khàn, ngẩng đầu lên thấy một con vọc đang nhìn bọn hắn, khàn khàn kêu lên. Trần Ngọc Lâm khá kinh ngạc, đây là một con vọc thành tinh.

Đúng vậy, Trần Ngọc Lâm có thể nghe hiểu tiếng động vật. Đây là một món mà hắn bỏ khoảng 200 điểm Vận Mệnh được tặng lúc đầu để mua, khả năng nghe hiểu ngôn ngữ của động vật. Có điều cái trò này hiện nay hầu như không có nhiều tác dụng lắm.

Hầu hết tiếng kêu của các loài động vật mà hắn nghe được, tốt thì là một tổ hợp rời rạc của các từ vô nghĩa ghép thành một câu hơi có nghĩa. Mà bết bát thì hắn trực tiếp không nghe hiểu được luôn. Đây cũng một phần do hầu hết động vật không thực sự có được trí tuệ cao, ngoại trừ vài loài như chó, cá heo.

Hồi ở trong thành phố, mấy từ hắn nghe nhiều nhất là "Cút", "Cút", "Đây", "Đây", "Đồ ăn", "Chịch chịch chịch".. vân vân. Cứ như một tràng đồng dao thảm họa của các loài động vật vậy. Có lần hắn thấy một ông già đang lắng nghe tiếng chim kêu liu lo thánh thót, còn vô tai hắn thì tiếng chim hót biến thành "Thả tao ra. Thả tao ra..".

Kết luận: Thảm họa!!

Nhưng, có những loài như loài chó hoặc cá heo lại có những cá thể vô cùng thông minh thậm chí tương tự con người. Trần Ngọc Lâm từng nghe một con cá heo kêu bằng sóng siêu âm trong ba giây mà hắn có thể dịch ra một bài sơ ba trăm chữ. Hắn luôn ao ước có một ông thầy cá heo chỉ cần kêu trong độ nửa phút là hoàn thành một bài giảng Lịch Sử. Tháng sau là kiểm tra cuối kỳ rồi và hắn còn chưa thuộc một nửa phần đề cương.

Có điều nghe hiểu tiếng động vật là một trong vài ba kĩ năng quan trọng của tu luyện giả, khoảng chừng 65% tu luyện giả từ tu chân đến pháp sư và các hệ tương đương thành thạo ít nhất hai loại thú ngữ chuyên biệt và một loại thú ngữ phổ thông. Thành ra đi ra đường nếu bắt gặp một người đang nói chuyện với mèo thì cẩn thận, đó rất có thể là một tu luyện giả.

Mặc dù hầu hết bọn họ chỉ được dạy để giao tiếp một vài loài cố định. Cũng giống như nhiều loài Yêu Tu trước hóa hình cũng vẫn học được ngôn ngữ Nhân Loại vậy.

Trần Ngọc Lâm là có thể nghe hiểu toàn bộ ngôn ngữ của các loài chỉ cần là động vật cấp cao, từ ngôn ngữ chuyên biệt tới ngôn ngữ phổ thông thú ngữ nên hoàn toàn có thể nghe hiểu bọn chúng. Có điều nếu là động vật cấp thấp như sứa, côn trùng và vài loài thủy sinh thì hắn nghe không hiểu nổi, bởi vì có khi chúng còn chẳng tồn tại hệ thống ngôn ngữ nữa.

Còn có, nếu là động vật nước nào sẽ phiên dịch thành tiếng nước đó. Ví dụ tháng trước hắn đi chơi nhà bạn, nhà nó có một con mèo Thái. Trần Ngọc Lâm nghe nó miêng phun tiếng Thái mặt đơ như phỗng luôn.

Ví dụ trong cả khu rừng này, hắn chỉ nghe ra được đầu đó chừng ba bốn giọng nói mà hắn có thể quy kết thành thông tin. Còn lại chỉ là những từ hoặc cụm từ kiểu như "THức ăn", "Nguy hiểm", "Gái"....

Hệ Thống cảm thán:

[Rừng sâu luôn luôn là nơi chứa đựng nhiều tinh hoa khí trời nhất. Từ thời đại của những tòa thành thị, bao nhiêu Linh Khí trong thiên địa dần dần tập trung hết ở Đại Dương và những cánh rừng, biến chúng trở thành thánh địa tu luyện của các loài sinh vật.]

Trần Ngọc Lâm gật đầu. Hắn mới chỉ ở đây một ngày đã cảm nhận được chỗ tốt rồi. Một ngày này tu luyện được bằng với năm ngày bình thường, nói cách khác Linh Khí Thiên Địa ở nơi này nhiều gấp năm sáu lần mấy tòa thành thị kia. Có thể do vấn đề ở chỗ ô nhiễm môi trường cho nên Thiên Địa Linh Khí chuyển hộ khẩu hết vào trong rừng.

Chợt, hắn để ý mấy con vọc bắt đầu thăm thì một cái gì đó. Thính giác của hắn rất tốt, cho nên dù chúng chỉ thủ thủ nhau nghe Trần Ngọc Lâm vẫn có thể nghe loáng thoáng được. Thử mà lũ vọc đang thăm thì với nhau đại khái như sau:

"Rắn","to","Bông hoa đỏ rực có mùi thơm","hương này cách 67 chạc cây"(kèm theo một con chỉ tay về một hướng kèm theo một mớ ngôn ngữ cừu chi), "Bốc lửa".

Trần Ngọc Lâm hỏi Hệ Thống:

"Mi có nghĩ là nó đang nhắc đến một bảo vật nào đó không?"

Hệ Thống đáp:

[Cũng có thể. Hoặc cũng có khả năng nó chỉ nói về một bông hoa đỏ cháy trông như một con rắn. Ôi lũ khi mà, chúng mô tả chẳng ra đâu vào đâu hết.]

Trần Ngọc Lâm không nghĩ vậy. Vừa nãy lúc nói chuyện với nhau, lũ khi quơ tay quơ chân loạn xạ, nhưng có thể đó là ngôn ngữ tay của riêng chúng. Trần Ngọc Lâm không hiểu thứ gọi là ngôn ngữ cừ chi này, thành ra hắn không diễn giải được. Đương nhiên Hệ Thống hiểu, nhưng mà muốn nó nói ra ư? Đầu tiên là Tiền đâu nhé!!

Trần Ngọc Lâm quay sang thẳng Tuyên hỏi:

"Ê, mày. Tao tách nhóm một chút nhé?"

Cả nhóm quay ra nhìn Trần Ngọc Lâm:

"Sao? Không leo núi nữa à?"

Trần Ngọc Lâm giờ điện thoại lên, mục tin nhắn:

"Có chút việc tao cần làm gấp. Xong việc tao quay lại ngay. Yên tâm nhanh thôi."

Thằng Tuyên thì cau mày, nhưng rất nhanh nó nhún vai:

"Được thôi. Quay lại nhanh nhé."

Thằng này thừa biết tính hắn cứng đầu, dù không cho đi thì hắn vẫn tìm cách trốn đi được.

Trần Ngọc Lâm cười cười gật đầu. Kể đó hắn chạy tót đi xuống núi. Mặc dù không rõ ràng mấy con vọc đang nói về cái gì, nhưng hắn linh cảm đó có thể là đồ tốt. Rất có thể là một bông hoa (gió đó) được trông coi bởi một con rắn lửa. Với thể loại kinh nghiệm đọc truyện tiên hiệp đầy mình, đây rất có thể là một tiên dược.

Trên đường đi, hắn lắng tai nghe thêm tiếng của mấy con sóc hươu nai trò chuyện. Hình như hầu hết bọn chúng đang lãng tránh một khu vực rộng chừng mười hecta, hơi cách xa cái hồ một khoảng 9 cây số.

Tuy cách xa 9 cây số nhưng với tốc độ của hắn, Trần Ngọc Lâm chỉ đơn giản chạy mất chưa đầy ba phút. Vừa đáp xuống một cành cây, hắn lập tức cảm giác khác lạ. Cái cảm giác khi mà bạn bước vào trong một ngôi nhà và chợt nhận ra đây không phải nhà bạn?

Hắn ngay lập tức cảm giác như vậy. Giống như không khí xung quanh hắn hơi đặc hơn, hình thành một cánh cổng, mặc dù hắn chỉ cần đi ngang qua nhưng vẫn cảm thấy lạ lẫm.

Một lãnh địa. Có cái gì đó đang tạo lập một lãnh địa ở đây. Và hắn là khách không mời.

Hệ Thống nói:

[Ma cà rồng có thể phát hiện ra các khu vực tồn tại những lãnh thổ, lãnh địa của chủng loài bản địa. Trong quá khứ, ma cà rồng từng cần được mời để tiến vào trong một ngôi nhà cho nên điều này không lạ thường. Kí chủ là ma cà rồng cấp cao cho nên không cần thiết tuân theo những luật lệ xưa cũ này.]

Trần Ngọc Lâm gật đầu. Hắn chui vào trong bụi rậm, đi từ từ cẩn thận để không bị phát hiện. Có thể là do bản năng, nhưng những giác quan của hắn nói cho hắn biết chủ nhân của vùng đất này đang ở ngay gần đây.

Hắn thận trọng lần theo cảm ứng của mình, nấp vào một bụi cây gần đó. Dựa theo cảm giác và thứ mùi cháy khét, hắn đảm bảo mục tiêu đang ở cách đó không quá một cây số.

Trần Ngọc Lâm ngó đầu ra nhìn, chỉ thấy một cái hang động. Trần thủ ngay trước cửa hang là một sinh vật trông.. khá là kì lạ. Phần thân của nó là một con báo, có lẽ là loại báo gấm. Lưng nó mọc ra vẩy rắn, phần đuôi thì là một con rắn.

Khi nói đuôi nó là một con rắn, có nghĩa là đuôi nó chính là đầu và thân của một con rắn chứ không phải đuôi của loài rắn.

Khi hắn nhìn thấy con báo rắn này, "Giám Định" của Trần Ngọc Lâm cho kết quả như sau:

[

Hỏa Viêm Báo - Rank: E - Thuộc tính: Hỏa.

Level: 27/120.

]

Trần Ngọc Lâm nhủ mảy, rank E nói cách khác con báo này đáng lý ra phải không có khả năng tu luyện gì chứ? Vậy mà tại sao nó lại có thể đạt đến cấp 27? Tuy rằng hệ tu luyện Yêu thú cùng con người khác nhau, nhưng cấp 27 thì có lẽ cũng so được với Tu Chân giả Tam phẩm rồi.

Có điều cái "E" của con này hơi khác lạ. Nó có màu đỏ trong khi phong chữ thông thường của hệ thống là màu trắng hoặc đen. Trần Ngọc Lâm nhìn vào chữ "E", ngay sau đó hắn thấy một dòng chữ hiện ra trên giao diện:

[Quái thú/sinh vật đã thức tỉnh, có thể do huyết mạch, hoặc nhận được bảo vật, từ một sinh vật phàm thai không thể tu luyện trở nên có thể tu luyện. Các sinh vật có thể tu luyện từ đầu không được tính.]

Trần Ngọc Lâm nhủ thầm:

"Điều đó có nghĩa là con báo này trước đây là báo thường à?"

Lúc hắn đang nhìn, thì con báo này đang ngáy khò khò (báo có ngáy không nhỉ?). Còn cái đuôi thì đang ngồng lên trên cẩn thận quan sát chung quanh. Chốc chốc nó lại khè ra một tia lửa.

Xung quanh nó là một khoảng đất bán kính chừng 40 mét, bị đốt cháy xém. Hắn có thể nhận ra tro bụi của cỏ, cây, thậm chí cả xương động vật nữa. Có vẻ đây là hang ổ của con báo-rắn này.

Trần Ngọc Lâm chợt để ý cách cái hang một đoạn chừng 20 mét, có một cái ống tròn, dài cháy đen. Nhìn kiểu gì trông cũng giống nòng một khẩu súng. Nói cách khác, có thể có người đã chết ở đây.

"PHÙNGG..."

Trần Ngọc Lâm đang quan sát cái nòng súng, thì đột nhiên hắn thấy toàn thân con báo bùng lên một ngọn lửa đỏ rực lan trải vài mét xung quanh giống như lửa bắt vào xăng vậy. Hắn giật mình nấp đi, không quên vén một ít lá cây ra để nhìn đề phòng lúc hắn đang nấp thì con báo thừa cơ lên ra sau lưng hắn.

"GRỪ..."

Chỉ thấy con báo sau khi bùng lên ngọn lửa toàn thân khịt khịt mũi, mắt vẫn nhắm tịt lại. Kế đó nó ngáp dài, đôi tư thế nằm một chút. Trần Ngọc Lâm thở phào một hơi, nguyên lai không phải hắn bị phát hiện mà là con báo vừa hắt hơi hoặc cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chém hỏa viêm báo

Trần Ngọc Lâm huơ tay trên giao diện. Hắn bấm vào mục tuyển chọn "Triệu Hồi Thú" tuyển lựa Hắc Linh ra.

Ngay sau đó, trong mắt hắn xuất hiện một vòng tròn bán kính 100 mét, kèm theo một dòng chữ nhỏ:

[Bán kính có thể cho phép Triệu Hoán Thú xuất hiện. Tùy ý nghĩ mà lựa chọn vị trí.]

Trần Ngọc Lâm sáng mắt lên, như thế này có thể suy ra là việc triệu hoán sẽ tiện lợi biết bao nhiêu. Hắn quan sát thấy vẫn còn cách con báo quá xa, Trần Ngọc Lâm bèn lao nhanh về phía hang động đồng thời cố hết sức giữ im lặng.

Ngay khi hắn chạy được một đoạn, rìa ngoài cùng của vòng tròn tiếp cận con báo, Trần Ngọc Lâm niệm cho Hắc Linh xuất hiện ngay ở đó.

Con báo đang ngủ ngon lành, lớp da nó là một lớp lông lửa âm i cháy còn con rắn ở đuôi thì đang nhìn vào trong hang một cách vô hồn. Đột nhiên, phía trên đầu nó một cái bóng đen xuất hiện, rồi Hắc Linh với cơ thể cao đến sáu mét rơi xuống ngay trên đầu con báo đánh cái "Rầm".

Trần Ngọc Lâm nghe tiếng động, mỉm cười. Cùng lúc này, hắn ra lệnh cho Hắc Linh tiếp tục công kích bất kể sống chết của nó.

Hắc Linh nhận lệnh, kỹ năng [Chuyển Hóa] bật sáng, hai bàn tay biến thành kim loại thể lỏng rồi hóa thành hai lưỡi dao liên tục đâm về phía con Viêm Hỏa Báo. Chỉ thấy từng tiếng xẹt xẹt vang lên, cơ thể vô hồn của con báo liên tục bị đâm cho gần mười mũi, kế đó cả cơ thể nó bị một đao của Hắc Linh xé làm hai nửa.

Trần Ngọc Lâm mỉm cười, hơi buông lỏng. Vừa nãy hắn đã căng cứng người tùy thời làm ra hành động, nhưng có vẻ mọi việc diễn ra hết sức thuận lợi. Hệ Thống cười nhạt:

[Ô. Thật ư?]

Trần Ngọc Lâm đang tính hời, chợt hấn để ý một điều:

Mỗi khi hấn tiêu diệt một sinh vật, hấn sẽ nghe Hệ Thống thông báo tăng exp. Có điều lần này, hấn không nghe thấy cái gì hết.

Ngay sau khi hấn nhận ra, Trần Ngọc Lâm cảm thấy một luồng gió thốc vào lưng. Kế đó, một cặp móng vuốt áp sát từ sau lưng, bấu chặt vào vai hấn, rồi cổ hấn bị một cặp hàm sắc nhọn đâm phập vào.

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc, hấn là con báo này có viện trợ. Có điều ngay sau đó, trông mắt hấn đỏ rực, toàn thân hấn bỗng chốc mờ đi một ít. Rồi thân thể hấn bắt đầu tan rã, từng mảng thịt tróc ra mỗi mảng thịt lại biến thành một con dơi hút máu.

Một đàn chừng trăm con dơi hút máu bay ra, rồi tụ lại ở trên cây, hàng trăm con bấu lại thành một khối hình người. Thế rồi cái khối đó lại trong thoáng chốc mờ đi, biến lại thành Trần Ngọc Lâm mặc dù trông hấn vô cùng hồng bét. Hiển nhiên tiêu hao của cái kĩ năng vừa rồi vô cùng lớn.

Hóa Dơi, trong thời gian ngắn biến thành một bầy dơi, có thể lựa chọn địa điểm xuất hiện trở lại. Đây là kĩ năng cơ bản của ma cà rồng, đương nhiên ngoài hóa dơi ra hấn còn có thể hóa thành sương mù nữa, nhưng tiêu hao hiển nhiên lớn hơn nhiều.

Trần Ngọc Lâm sờ lên hai vết máu đã lành lại ở cổ, rồi lại nhìn xuống con báo kinh ngạc. Con báo này nhìn kiểu gì cũng chính là con báo vừa nãy, tuyệt đối không thể nhầm được. Tuy rằng nó không bốc hỏa kinh khủng như cái thứ vừa bị Hắc Linh chém, nhưng cái mùi này giống hệt mùi xung quanh, không thể nhầm được. Nếu là con khác thì mùi ắt phải khác đi.

Từ từ, mùi... Trần Ngọc Lâm chợt hiểu. Sau đó hấn nhìn sang một nửa bị Hắc Linh chém làm đôi.

Phần nửa thân của con báo này, xẹp lép. Nói cách khác trông nó như một quả bóng rách vậy. Có lẽ, lúc mà con báo bùng lửa lên toàn thân, lúc mà Trần Ngọc Lâm tưởng nó hất hơi, nó nhân cơ hội đó để lên ra sau hấn trong khi để lại một lớp da đằng sau.

Điều đó giải thích tại sao từ lúc hất hơi, con báo trông có vẻ vô hồn, và giải thích tại sao lớp lông trên mình con báo lại ngắn, trông như mới mọc như vậy. Một kĩ năng tương tự ve sầu thoát xác.

Con báo gầm gừ nhìn hấn, miệng phụt ra lửa theo nghĩa đen. Sau đó như một con lốc lửa, con báo leo lên trên cái cây hấn đang đứng. Móng vuốt bấu chặt vào thân cây, mùi cháy khét lẹt lan tỏa.

Trần Ngọc Lâm chỉ đợi có thể, lúc nó đang leo được một nửa, cả thân cây lan tràn những vết lửa do nó để lại. Đột nhiên ở phía xa, Hắc Linh biến mất đồng thời xuất hiện lại trong giao diện Hệ Thống. Trần Ngọc Lâm nhắm chuẩn ngay trên đầu của Viêm Hỏa Báo, niệm:

" Xuất hiện."

Lập tức, ngay trên đầu con báo, phía trên khoảng hai mét xuất hiện một tôn người sắt cao đến 6 mét, chính là Hắc Linh. Viêm Hỏa Báo sựng lại, kể đó nó không một chút do dự quay ngược đầu chuẩn mắt.

Trần Ngọc Lâm há hốc mồm nhìn Viêm Hỏa Báo đang quay ngược chạy đi ra xa. Hấn nhanh chóng nghĩ đến, có khi nào lúc hấn triệu hồi Hắc Linh đánh lên phía trên thể thân của Viêm Hỏa Báo nó đã nhìn thấy và lường trước khả năng này?

Không quan trọng, Trần Ngọc Lâm nhớ lại nửa khẩu súng bị thiếu rụi, để con này đi mất sẽ có không biết bao nhiêu người chết? Hấn chỉ tay ra lệnh:

" Sử dụng [Tia Sáng Huy Diệt], tiêu diệt nó cho ta, Hắc Linh!"

Để đảm bảo, đồng thời hấn ném thẻ bài Pháp Thuật cho Hắc Linh sử dụng.

Hắc Linh chạm chân xuống đất, không rõ khối lượng cơ thể của nó là bao nhiêu nhưng nó làm đất lún xuống một đoạn. Có khi cũng phải cả tấn.

Kế đó, hai tay, hai chân cùng phần thân của nó ngưng tụ một con lốc gió, rồi thân thể nó phát ra những tiếng kéo kẹt đồng thời từng đường rạn nứt lan tỏa toàn thân nó. Những đường rạn nứt này phát ra ánh sáng xanh nước biển, có thể thấy toàn thân Hắc Linh bỗng chốc bị một tầng băng mỏng bao phủ.

Trong mắt Trần Ngọc Lâm, Hắc Linh đang làm thứ gọi là "Vận Sức - thời gian 3s".

Sau đó, đúng lúc số thời gian đếm còn 0, đột ngột khuôn mặt Hắc Linh mở tung ra. Chữ T phát sáng vốn ở trên mặt hấn mở ra, một tia sáng màu lam to ngang đầu người phun ra, bắn thẳng trúng ngay người Hỏa Viêm Báo đang ở cách đó sáu mươi mét.

Hỏa Viêm Báo cảm nhận một áp lực kinh khủng đang tiến về phía mình, quay đầu, chỉ thấy một ánh sáng màu lam bao phủ toàn thân nó, nó cảm nhận được lạnh toát. Sau đó... không có sau đó.

Trần Ngọc Lâm nhảy xuống rút tấm thẻ Pháp Thuật khỏi lưng Hắc Linh, nhìn lại chỉ số của nó. HP không hao tổn gì, MP chỉ còn sót lại 300. Hấn nhớ lại lúc Hắc Linh cử động, mỗi giây đều tiêu hao 2 MP, nó chạy nhảy chừng 10 giây, tính ra số MP để sử dụng kĩ năng này là hơn 700 MP, quả là kinh khủng.

[Tia Sáng Huy Diệt] là loại kĩ năng dồn toàn bộ MP vào một điểm. Hấn ra lệnh cho Hắc Linh giữ lại 300 MP để phòng có bất trắc. Còn lại hơn 700 MP

đều dồn vào tiêu diệt Hỏa Viêm Bảo. Kết hợp Thẻ Bài Phép Thuật, con Hỏa Viêm Bảo rồi đời.

Có điều hình như uy lực mạnh hơn dự tính của hắn.

Hắn đi cạnh Hỏa Viêm Bảo.. nói chính xác là khối băng chứa Hỏa Viêm Bảo. Toàn thân nó bị bao phủ trong một khối băng to như cái phòng. Lúc này nửa thân của nó bị bắn tung ra, có thể thấy toàn bộ ruột non ruột già tung tóe máu. Trần Ngọc Lâm rung mình khi nhìn hiện trường này.

Một cú [Tia Sáng Hủy Diệt] kinh khủng miễn bàn. Nó rút ra gần sạch năng lượng trong cơ thể Hắc Linh, sau đó phun về một điểm. Nói cách khác năng lượng sử dụng cũng gần ngang với một lần tự bạo, bằng khoảng hai phần ba, nhưng bù lại thay vì nổ tung tóe, nó lại chỉ bắn về một hướng nên uy lực cũng có thể sánh ngang thậm chí vượt trội so với tự bạo.

Trần Ngọc Lâm chưa thử kĩ năng này bao giờ, nên không lường trước được uy lực của nó. Hắn hỏi Hệ Thống:

" Có cách nào giải quyết thi thể không? Mi có nhận mua không?"

Hệ Thống đáp trả:

Trần Ngọc Lâm cười, thu lại thi thể Hỏa Viêm Bảo vào hòm Item. Có vẻ hòm Item có thể nhét vừa vô hạn vật thể, nhưng lại không thể nhét vật sống trừ khi nó là tác phẩm của Hệ Thống. Những công nghệ kiến trúc đang hoạt động hoặc có ý đồ dịch cũng không luôn.

Hắn cũng thu Hắc Linh vào, bên tai hắn chợt vang lên tiếng thông báo Hệ Thống:

[Xin chúc mừng Kí Chủ cùng Hắc Linh cùng nhau tiêu diệt Hỏa Viêm Bảo - Yêu Thú cấp ba trung kỳ. Hắc Linh nhận 2000 exp, lên cấp 22. Kí Chủ Trần Ngọc Lâm nhận 2000 exp, nhưng do là Nhị Phẩm trung kỳ nghịch tập, nên nhận thêm 20%, tổng là 2200 exp. Hiện tại level của Kí Chủ là level 3 (34%). Đồng thời Kí Chủ nhận về thêm Vận Mệnh.]

Trần Ngọc Lâm nhìn Hắc Linh hỏi:

" Hắc Linh mỗi một ngàn exp lên một cấp à?"

Hệ Thống:

[Ồ, đúng thế. Mỗi 100 cấp là một cảnh giới, đến khi thực lực ngang cảnh giới Nguyên Anh là viên mãn. Tổng là 600 cấp.]

Trần Ngọc Lâm nhìn Hắc Linh, nói cách khác hắn sẽ dùng nó đến khi Nguyên Anh là dừng lại? Cũng được.

Trần Ngọc Lâm sáng nay tìm hiểu, tuy rằng level của hắn không liên quan cảnh giới, nhưng level của Triệu Hoán Thú chính là cảnh giới. Có lẽ vì Hệ Thống tạo ra nên nó chơi theo level trong game chứ không như ngoài đời. Nhưng vẫn có cảnh giới như thật, chỉ có điều thứ tăng lên là exp mà không phải thông qua tu luyện.

Cảnh giới thấp nhất của Triệu Hoán Thú khi được triệu hồi ra là ngang với cảnh giới của hắn, nhưng cũng có tỉ lệ ra được cảnh giới cao hơn. Ví dụ như Hắc Linh là tăng lên một nửa đại cảnh giới so với hắn. Triệu Hoán thú ra được rank càng cao, tỉ lệ vượt trội cảnh giới càng cao.

Chủ yếu là do nếu rank cao hơn, thì sẽ ít xuất hiện cảnh giới thấp dù cho là mới sinh. Ví dụ Thuần Chủng Long, dù cho cấp thấp nhất mới sinh cũng là Lục Phẩm Linh Hồ Cảnh rồi. Và đương nhiên nó được định dạng là SS.

Thậm chí nếu hắn may mắn ra được rank SSS, trực tiếp triệu hoán ra là Nguyên Anh cũng có thể, thấp nhất cũng là Kết Đan. Tính ra rank B như Hắc Linh vượt hẳn một cảnh giới là bình thường, thậm chí là kém, vì trong Tu Chân giới, ở Tam Phẩm mới chính thức trở thành tu luyện giả.

Nghĩ đến đó Tam Phẩm, Trần Ngọc Lâm hai mắt tràn ngập lửa nóng. Hiện tại, hắn đã là nửa cái Tu Chân giả. Tuy rằng chưa tu đến Tam Phẩm Hư Khi Đan tuy nhiên hắn vẫn tràn ngập tinh- khí- thần. Bởi vì hắn chắc chắn sẽ đạt được đến cái cảnh giới đó, thậm chí còn tiến xa hơn nữa.

Hệ Thống lúc này chen vào:

[Kí Chủ, cháy lên rồi.]

Trần Ngọc Lâm gật đầu:

" Ồ đúng rồi, lúc này tinh thần của ta đang rực cháy đây."

Hệ Thống:

[Điên à? Nhìn sang cái cây đằng kia đi, cháy thật kìa]

Trần Ngọc Lâm quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cái cây mà hắn vừa nãy trèo lên đang bốc cháy phừng phừng. Có lẽ do ngọn lửa của Hỏa Viêm Bảo cộng cái thời tiết điều hòa quá mức này cho nên lửa lan đặc biệt nhanh. Hệ Thống nói:

[Kí Chủ mà không nhanh chữa lửa, mai lên báo đó ghen.]

Nói rồi nó bắn ra một ảnh chụp tờ báo choán hết nửa tầm nhìn của Trần Ngọc Lâm với tiêu đề:

[Nam Thanh Niên Điện Loạn Đốt Cháy Cả Khu Rừng Đê Thỏa Mãn Thú Vui Man Rợ]

Trần Ngọc Lâm

-.....

Trần Ngọc Lâm rút cái thẻ Pháp Thuật ra khỏi Hắc Linh, trang bị nó lên trên thanh kiếm, sau đó hấn nhắm vào cái cây đang cháy, thâm xác định mục tiêu là cái cây đang dính lửa kia.

Kế đó, từ thanh kiếm phun ra một làn nước đen kịt, nhuộm thấm đẫm cả cái cây. Tin Tốt? Lửa đã được dập tắt. Tin Xấu: Liền kề ngay sau đó, từng cái lá cây lần lượt úa vàng rồi rơi rụng xuống đất như thể đang đồng loạt diễn phim "Chiếc Lá Cuối Cùng".

Hệ Thống:

[Bởi vì Kí Chủ xác định mục tiêu là cái cây đang cháy, cho nên nó định vị hai mục tiêu là [Cây] và [Lửa]. Cho nên nó là độc ở dạng lỏng. Mau mau giải quyết độc bằng không mai kí chủ vẫn lên báo bây giờ!]

Tờ báo được cập nhật, thay vào đó là mục tin mới:

[Quyết Định Khởi Tở Nam Thanh Niên Điện Loạn Đầu Độc Cả Khu Rừng. Các Kiến Nghị Về Việc Điều Tra Nguồn Gốc Của Độc Được? Một Đứa Trẻ Mang Theo Chất Độc Đủ Đầu Độc Cả Khu Rừng? Xã Hội Này Tàn Rối?]

Trần Ngọc Lâm gào lên:

"Giời ạ, lại còn thế nữa."

Hắn vung lại thanh kiếm thêm lần nữa. Lần này một luồng ánh sáng nhu hòa tràn ra từ thanh kiếm, độc tố đang bám dính trên cây run rẩy rồi biến thành màu hơi ngả trong suốt. Còn cái cây thì đã mọc ra những chiếc lá mới, cứ như thể trọng sinh vậy.

Trần Ngọc Lâm thờ phào một cái, quả là hữu kinh vô hiểm.

Hệ THỐNG:

[Đó không phải hữu kinh vô hiểm, đó là ngu si.]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thu hoạch

Trần Ngọc chui vào lại trong hang động. Hắn vừa đi vừa âm thầm ghi lại một mục lưu ý nhỏ trong lòng: "Luôn mang theo bình cứu hỏa".

Đất đai quanh đây cằn cỗi, cháy khét không có lấy một sự sống nào. Nếu như ngoài bán kính 50 mét là rừng xanh thăm cò, thì trong bán kính 50 mét từ cửa hang lại là tro tàn khói bụi. Thi thoảng hắn còn đạp vào mấy khối xương bị đốt rụi nữa.

Trần Ngọc Lâm nhú mày:

"Tại sao người bình thường không nhận thấy được có cái gì đó kì quái ở chỗ này nhỉ?"

Hệ Thống đáp lại:

[Ồ không, họ có nhận thấy. Họ nhận thấy những con chó săn của họ đi vào đều chết ráo hết, xương cốt thú hoang chất thành đống và đôi khi mất tích cả người nữa. Nhưng họ nghĩ đó là do con ma rừng hoặc cái gì đó như vậy. Hah, người sẽ không bao giờ biết được đôi mắt của người phạm nhân thấy cái gì. Còn nhớ nhiệm vụ đầu tiên không?]

Trần Ngọc Lâm gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Trong nhiệm vụ đầu tiên: Săn Slime dưới cổng ngầm, lúc đó hắn chưa thực sự bắt đầu tu luyện nên vẫn thường xuyên nhìn nhầm mấy con Slime thành mấy bịch rác. Theo như Hệ Thống giảng đó là một loại huyền thuật đặc thù được tạo ra để con người không thể nhìn thấy những vật gì thuộc về ngoài thế giới mà họ biết. Một tấm màn che mắt người thường.

Đó là một loại huyền thuật không rõ là tự nhiên hay là nhân tạo, có thể là từ xa xưa đã có hoặc là một vị vô thượng đại năng hoặc khủng bố thần linh nào

đó tạo thành, che mắt người thường khỏi thế giới của các tu luyện giả.

Đó là lý do mấy con Slime trong mắt người thường là mấy bịch rác, mấy con cá sấu khổng lồ là mấy cái va li đi động và mấy bà già mọc răng nanh giết người biến thành mấy bà già giết người (Không có răng nanh, đó là một sự khác biệt lớn đó).

Và đó là hấn được sinh ra với Linh lực mà vẫn còn bị che mắt, tưởng tượng mọi thứ sẽ khó khăn thế nào với người phạm trong việc nhận thức mọi chiều của thế giới. Trần Ngọc Lâm không rõ người phạm nhận thức các thực thể thần thánh thế nào, nhưng hấn biết rõ với phần lớn người chỉ cần biết trên đời này tồn tại Tiên, Thần Thánh và quái vật cùng ma quỷ, những thứ đó vẫn bước đi trên nhân thế đủ khiến họ không thể ngủ được hàng đêm rồi.

Không nói cái khác, chỉ riêng lũ nhện mọc cánh và gián khổng lồ đủ cho chí ít 1/5 dân số muốn lên sao Hỏa sống rồi (Trên đó có người gián không? Trần Ngọc Lâm không biết).

Trần Ngọc Lâm chui vào trong hang động. Hấn ngay lập tức cảm nhận một luồng hơi nóng hồi rùng rợn tràn vào mặt, kể đó là một quần lửa nhẹ lan tỏa như thể trên mặt đất có xăng vậy. Hấn nhẹ nhàng bước đi, loại lửa này nhìn thì có vẻ nóng nhưng kỳ thực chỉ có thể nói là ấm khoảng chừng hơn 40 độ C. Người bình thường đi giày còn không đốt qua được đừng nói là hấn. Khá là kì lạ.

Trần Ngọc Lâm bước sâu vào trong hang, khoảng chừng năm mười mét hấn nhìn thấy một bông hoa mọc trên một đồng tàn tro. Trong đồng tàn tro này hấn mơ hồ nhìn thấy một cái xương đầu lâu không rõ năm tháng. Cái xương đầu lâu này là của một con thần lùn, to ít nhất cũng gấp 3 lần cái đầu hấn, trên đầu mọc ra 4 cái sừng nhọn hoắt, cong như sừng cừu được.

Trong mắt hấn, hiện lên hai vật thể:

[Độc Mạc Dị Viêm hoa: Sinh ra từ tàn tro của một con rồng trẻ tuổi. Số năm: 120 năm. Rank: C-3]

[Xương đầu lâu rồng trẻ tuổi: Một con Wyvern trẻ tuổi đi xuất khẩu lao động không may bị giết, xác nó chôn ở đây, mọc lên một đóa Độc Mạc Dị Viêm Hoa. Sở hữu 03 răng nanh rồng.]

Trần Ngọc Lâm buột miệng:

"Xuất khẩu lao động?"

Hệ Thống hồi đáp:

[Nhà loài Wyvern lửa vốn là ở các vùng núi Tây Âu. Con này đi sang đây làm công tác với một vài Thú Tu Tông Môn ở Lào, không gọi xuất khẩu lao động thì gọi là gì?]

Trần Ngọc Lâm

-.....

Ồn thôi.

Trần Ngọc Lâm nhìn bông Độc Mạc Dị Viêm Hoa, nghĩ cách thu nó về. Toàn thân bông hoa bốc lửa, hơn nữa rễ cây trải dài, nhìn là biết không phải loại có thể dễ dàng thu được rồi. Kể cả ngắt lấy thì có lẽ hiệu quả chỉ ít giảm một nửa. Hơn nữa hấn cũng không biết thánh phần nào đáng giá nhất của bông hoa. Có khi là cánh hoa, nhụy hoa, cũng có khi là rễ hoặc củ.

Hoặc thậm chí cũng có khi đất quanh rễ cây mới đáng giá cũng không chừng.

Hơn nữa kể cả hấn không biết chỗ nào có giá trị, hấn cũng không biết hái à nha.

Trần Ngọc Lâm hỏi hệ thống:

"Làm sao để đem cái bụi cây này về? Hòm Item không hoạt động"

Hệ Thống ngán ngẩm hồi đáp:

[Hòm Item đương nhiên không hoạt động, bông hoa nó còn sống sờ sờ ra kia. Kí Chủ phải hái nó xuống trước rồi mới thu hoạch được.]

Trần Ngọc Lâm im lặng. Kể đó hấn quay ra lục Cửa Hàng, tìm được một vật phẩm:

[Thẻ Hái Dược: rank C: 50 điểm Vận Mệnh. Ngay lập tức khai thác toàn diện một loại dược liệu, yêu cầu của dược liệu để có thể sử dụng Thẻ Hái Dược là rank C hoặc kém hơn]

Cửa hàng thiên kì bách quái, cái gì cũng có. Thậm chí còn có cả thẻ Massage nữa. Có một thẻ có tác dụng như này cũng không kì quái.

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ, đoạn sử dụng một lần kĩ năng "Giám Định toàn diện", 1 điểm Vận Mệnh một lần. Hồi trước hấn mua độ hơn chục cái, giờ còn sót lại 2 cái. Hấn tập trung vào phần giá trị.

[Giám Định: Độc Mạc Dị Viêm Hoa: Trăm năm.

Rank: C-3.

Tác dụng: Là độc tố chết người, sinh ra từ oán niệm của một con rồng Wyvern chết đi không cam lòng. (Chú thích: 10 con rồng chết thì 9 con không cam lòng). Kết hợp với các loại dược thảo sau [.....] có thể làm đan dược khởi tử hoàn sinh, hoặc cũng có thể sử dụng làm độc đan.

Độ hiếm: D+.

Giá trị: 1200 Linh Thạch cấp 4.....]

Trần Ngọc Lâm nhắm tính: 1 điểm Vận mệnh tương đương 1 Linh thạch cấp 5. 1200 linh thạch cấp 4 tương đương 120 Linh Thạch cấp 5, bằng 120 điểm Vận Mệnh. Có hơi.

Không thực sự có giá trị quy đổi đối với điểm Vận Mệnh. Nhưng trong cửa hàng có bán 1000 Linh Thạch cấp 5 là 1000 điểm Vận Mệnh, mua nhiều thậm chí còn có cả giảm giá nữa. Có điều cứ tạm đổi với tỉ giá 1 - 1 cho dễ tính.

Có điều không thể đổi ngược từ Linh Thạch về điểm Vận Mệnh.

Hắn bèn giao dịch Thẻ Hái Dược, kẻ đó áp dụng nó lên trên Độc Mạc Dị Viêm Hoa.

Chỉ thấy bóng hoa lóe lên một cái rồi biến mất, sau đó trước mặt hắn xuất hiện 7-8 cái hộp, mỗi cái hộp đề một hàng chữ:

[Độc Mạc Dị Viêm Hoa - Rễ.] 2 hộp

[Độc Mạc Dị Viêm Hoa - Cánh Hoa] 1 hộp

[Độc Mạc Dị Viêm Hoa - Củ] ba hộp.

[Độc Mạc Dị Viêm Hoa - Phấn Hoa] hai hộp. Bên trong mỗi hộp lại có một cái bình đựng phấn hoa dạng lỏng. Phấn hoa dạng lỏng có màu vàng đục pha nâu đất, nhìn giống nước bùn pha lỏng.

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc nhìn mấy cái hộp, quả là tiện lợi thật. Sau đó hắn bèn thu hết vào lại trong hòm Item. Trần Ngọc Lâm nhìn lại trên mặt đất vương vãi cành cây và lá cây, có lẽ đây là những thành phần không có một chút tác dụng nào nên bị vứt bỏ lại. Giám định qua, quả thực kém không cách nào hình dung.

Lá cây cùng thân cây mang độc tố, khiến cho người sử dụng cánh giới kém sẽ bị tiêu chảy, buồn nôn, chóng mặt, ăn không tiêu. Hết.

Hắn thu nốt cái xương sọ rồng vào hòm Item. Không rõ có tác dụng gì không, nhưng phạm mấy thứ dính dáng đến rồng đều rất trâu bò. Ít nhất trong truyền huyền huyền là vậy, còn ngoài đời thực thì không rõ thế nào.

Hơn nữa, đây không phải là rồng phương Đông mà là Wyvern phương Tây, có tính hay không thì không biết.

Hắn chợt nhìn qua mấy cái răng rồng, Hệ Thống lại phun ra một cái thông báo:

[Răng Nanh Rồng rank E: Có thể triệu hồi binh lính xương bất tử. Thực lực ngang Nhất Phẩm Luyện bì một giai.]

Trần Ngọc Lâm im lặng. Mấy thứ này càng lúc càng kì quái. Tại sao lại triệu hồi được binh lính xương từ răng rồng được nhỉ? Mà "trồng" nghĩa là sao? Không lẽ gieo vào đất rồi tưới nước, bón phân cho mấy cái răng à?

Nhưng mà hắn vẫn vứt vào hòm Item. Sau đó hắn lục quanh một hồi, xác nhận không bỏ sót cái gì quay người mã đáo rời đi.

Có điều ngay khi hắn đi ra ngoài cửa hang, hắn đã thấy một bóng người đứng trước cửa hang rồi. Đó là một cô gái trẻ ngang tuổi hắn, khoảng 13-14 tuổi, tóc dài ngang vai. Cô ta mặc một bộ đồ của các sư trong Nhà Thờ. Hắn biết bởi vì hắn hay xem một vài phim điện ảnh Mỹ, cũng có nhiều người ăn mặc tương tự.

Chẳng qua là bắt gặp một người như vậy ở đây thì thật là kỳ lạ. Càng kỳ lạ hơn nữa bởi vì hắn nhận ra người đang mặc bộ đồ đó.

Chính là Lan. Nàng đến tột cùng làm cái gì ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chiến đấu với Lan

Trần Ngọc Lâm sững sờ nhìn Lan, khó mà không kinh ngạc cho được. Một phần vì Lan có thể tìm được đến chỗ này, phần khác vì hắn khó tưởng tượng được nàng lại là một người theo đạo.

Dù sao ngày thường, nàng hoàn toàn không ra dáng gì của một người theo đạo cả. Cũng ăn tục nói phét, cũng khạc nhổ bừa bãi như ai.

Lan không hay biết hắn đang nghĩ gì, nàng mỉm cười nhìn hắn:

"Chào Lâm. Hôm nay khỏe không?"

Trần Ngọc Lâm mí mắt co giật. Hắn ngày nào cũng nghe đi nghe lại một câu này, nhiều khi nghe nhiều quá hóa nhàm, nhưng lần này cảm thụ thực là khác biệt.

Nếu những lần trước hắn cảm giác Lan là quan tâm hắn, thì lần này hắn cảm thấy nàng như thể đang chế nhạo hắn vậy.

Lan cười nhạt nhìn về phía sau lưng hắn:

"Cậu vừa lấy cái gì đó nhĩ? Có thể lấy ra cho tớ xem không?"

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, cười:

"Chẳng có gì cả. Ở dưới này làm gì có gì? Có thể dịch ra cho tớ đi qua được không?"

"Giờ này vẫn còn giả bộ được, ối chà. Lâm ơi là Lâm."

Lan bật cười, kể đó nàng nhìn vào hắn bằng đôi mắt lạnh lẽo:

"Đừng hòng nghĩ lừa gạt qua được mắt ta, con ma cà rồng kia?"

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc nhìn vào Lan. Chỉ thấy ngay sau đó, trên tay nàng xuất hiện hai cái thập tự giá, mỗi cái dài phải đến cả mét, sắc bén như gươm dao. Lan mỉm cười nói với hắn:

"Nhân danh Tòa Án Dị Giáo, ta tuyên bố ngươi tội chết, ma cà rồng."

Lúc này, Hệ Thống tuyên cáo:

< Thông báo nhiệm vụ: Giải Quyết Mục Tiêu - Nguyễn Thanh Lan - Thời hạn Nhiệm Vụ: 3 phút.

Phần thưởng: 150 điểm Vận Mệnh.

Các mốc phần thưởng tương ứng khi vượt mức hoàn thành nhiệm vụ:

Giải quyết trong 1 phút: tăng Vận Mệnh.

Giải quyết trong 2 phút: tăng 75 điểm Vận Mệnh.

Bắt đầu tính toán thời gian.>

Trần Ngọc Lâm nghe được, cảm giác khó hiểu. Thường nếu Hệ Thống ban bố nhiệm vụ đột ngột như thế này, có nghĩa đây có thể là một thử thách khó khăn với hắn.

Về việc Lan là một tu luyện giả, hắn không bất ngờ lắm. Hắn đã nghi ngờ nàng từ lúc hắn bị nàng chữa cho một chích như đóng ấn hôm qua rồi. Lần đó lúc đi ngủ hắn đã kiểm tra thử, rất giống dấu tích sắt nung, có điều lúc sử dụng Giám Định thì lại cho ra kết quả là dấu bạc, chỉ là rất mờ nhạt thôi, có thể là bạc không nguyên chất.

Hắn chỉ thấy bất ngờ về việc Lan là người của cái gọi là... Tòa Án Dị Giáo? Nghĩa là Thiên Chúa Giáo à?

Trần Ngọc Lâm nhíu mày hỏi:

"Tòa Án Dị Giáo? Là cái nơi đốt sống người và treo họ lên cọc à?"

Lan thở dài:

"Chúng ta đốt phù thủy, ma cà rồng, người sói và những sinh vật tương đương, và đúng, chúng ta có treo họ lên cọc. Nhưng không, chúng ta không đốt người sống. Hầu hết các vụ đó là do người dân nghi ngờ ai đó là phù thủy rồi thiêu họ luôn."

Trần Ngọc Lâm gật gù, ngay sau đó như một tia chớp, trên tay hắn chợt xuất hiện một thanh kiếm trắng bạc lóng lánh dưới ánh lửa, rồi hắn đâm một cú về phía Lan.

Lan có chút giật mình, có điều ngay sau đó nàng cười mỉm, dùng một thanh thập tự giá nhẹ nhàng gạt thanh kiếm của hắn sang một bên. Cùng lúc nàng gạt thanh kiếm của hắn, cái thập tự giá phát sáng, đồng thời Trần Ngọc Lâm cảm giác như thể toàn thân hắn bỗng dưng bị điện giật.

Trong khóe mắt của Trần Ngọc Lâm, hắn nhìn thấy một dòng chữ trên thanh thập tự giá [Hào Quang Của Chúa]. Kèm theo đó là một loạt công năng của nó, trong đó có một mục mà hắn rất để ý: Khắc Tinh đối với Ma Cà Rồng, Thầy Ma cùng với các sinh vật của Bóng Đêm.

Hắn còn để ý thêm nữa, đó là thanh kiếm này có vẻ như là hoàn toàn là bạc tinh chất, rất giống thanh kiếm của hắn. Nhưng mà thanh kiếm của hắn là hàng của Hệ Thống cho nên không thể ảnh hưởng tới hắn, còn mấy thanh này thì lại có thể. Nói cách khác mấy món vũ khí này hoàn toàn khắc chế chủng loài của hắn.

Trần Ngọc Lâm vung kiếm lên đảo một vòng. Tuy rằng mấy món này vô cùng khắc chế hắn, nhưng hắn lại là một ma cà rồng cấp cao, một quý tộc, trừ khi tiếp xúc trực tiếp còn lại cũng chỉ như gãi ngứa mà thôi.

Lan lúc này đã nghiêm túc đánh với hắn. Trần Ngọc Lâm có thể cảm nhận điều đó, thậm chí kể cả với thể lực một ma cà rồng cấp cao, hắn vẫn cảm nhận được lực lượng kinh khủng của nàng.

Trần Ngọc Lâm sau khi bị ép, lùi ra sau hai bước. Hắn kinh dị nhìn về phía Lan, trong hốc mắt hắn hiện hiện dòng chữ mà kết quả "Giám Định Tối Cao" mang lại:

[Nguyễn Thanh Lan - 26 tuổi.

Hệ tu luyện: Thiên Chúa Thiên Uy.

Cảnh giới: Thiên Sứ Lục Quang (Tương đương tu chân hệ Tam Phẩm trung kỳ).

Vũ Khí: Song Trọng Thập Tự Bạc (Đã nhận lễ tẩy tội từ Vatican).

Kĩ Năng:.....]

Trần Ngọc Lâm nhìn về phía nàng, khó tin được. 26 tuổi, gần gấp đôi tuổi hắn, có thể gọi một tiếng bà cô được rồi đấy.

Hệ Thống cảm thán:

[Bao nhiêu thông tin mà Kí Chủ chỉ để ý đến nó thôi à?]

Lan đột nhiên có cảm giác toàn thân lạnh lẽo như thể bị người nào đó nhìn thấu, sau đó nhìn thấy Trần Ngọc Lâm đang dùng một loại ánh mắt kì quái nhìn nàng, chợt nàng không hiểu thấu nổi con thịnh nộ.

Nàng lao thẳng về phía hắn, hai thanh thập tự giá lóe sáng như bóng đèn, kể đó chỉ thấy nàng đâm một mũi kiếm về phía trước.

Một luồng ánh sáng mạnh mẽ dòn dập tụ lại trên cây thập tự giá, phần lưỡi dài bén nhọn như lưỡi dao tỏa ra ánh sáng khiến cho Trần Ngọc Lâm vô cùng chán ghét, giống như trước mặt hắn là một đồng thịt thối vậy. Đồng thời trong mơ hồ, từ trên người nàng phát ra tiếng nhạc, trên thân cây thập tự một hư ảnh vô cùng mờ nhạt của một vầng hào quang với sáu cái cánh hiện lên.

Nàng cười nhạt, nói:

" Chiều này gọi là, Thánh Ấn, đặt theo tên Thánh Micheal. Xuống Địa Ngục đi, ma cà rồng."

Trần Ngọc Lâm nhìn thấy chiều này, liền biết ngay bây giờ chính là lúc. Hắn mỉm cười, giơ một ngón tay lên:

" Không nhất định đâu."

Kể đó, một làn sóng hư không tràn qua hắn, không khí trước mặt hắn hơi thoáng mờ ảo một lát, rồi đột nhiên chính giữa hai người xuất hiện một vật thể hình người. Vật thể hình người này nhìn như thể toàn thân làm từ sắt thép, có điều đen bóng và rắn chắc hơn mười phần. Có thể do trong hang đá chật hẹp, cho nên hắn cao đến kịch trần hang.

Hắc Linh.

Cùng lúc Hắc Linh xuất hiện, Lan kinh ngạc chưa dứt, thì cây thập tự giá mang theo vầng Hào Quang kia đã chạm đến trước ngực nó, mang theo uy lực kinh khủng. Nhưng ngay lúc đấy, toàn thân Hắc Linh bùng lên một ánh đen mang hơi hướng sắc đỏ máu, trong nháy mắt trấn áp ánh sáng hào quang trên cây thập tự rồi lại rút về.

Trần Ngọc Lâm mỉm cười nhìn sau lưng Hắc Linh, đang chìm nổi một tấm thẻ bài "Thẻ Bài Phép Thuật"

Tấm thẻ này thật tiện lợi, luôn luôn khắc chế hệ đối phương.

"Choeng"

Lan kinh dị nhìn cây thập tự giá đâm vào người Hắc Linh, dường như đâm vào một vật thể quá mức cứng rắn bị cong oằn lại. Trên lưỡi dao hiện ra một vài đường rạn.

Chợt Hắc Linh vùng tay lên, cánh tay của nó đã biến thành hình dáng như một lưỡi rìu chém xuống đứt lìa cây thập tự của nàng. Cùng lúc này, một cánh tay khác vươn ra, tóm lấy cổ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thiên sứ pháp thân

Lan vùng người lên, chỉ thấy cổ nàng vụn vẹo, không hiểu sao mà lại đột nhiên cứ như thể nhỏ đi, giằng thoát ra khỏi nắm tay của Hắc Linh.

Trần Ngọc Lâm há hốc mồm, cái kĩ thuật kia trông hết sức bá đạo, hình như là điều chỉnh khớp xương trong cơ thể. Hắn từng nhìn thấy một bộ bí điển nghe danh tự khá tương tự trong Cửa Hàng gọi là "Điều chỉnh Khớp Xương, Yoga và Thể Dục Dưỡng Sinh Thần Công.". Bởi vì cái danh tự quá mức vớ vẩn, cho nên hắn không có mua, nhưng lần này có khi về lại phải xem lại cũng nên.

Có điều hắn đó là một loại năng lực đặc thù của nàng, dù sao tuy nói Hắc Linh nắm lấy cổ nàng, nhưng nắm tay nó quá to, có quá nhiều khe hở. Trần Ngọc Lâm tin là mình cũng làm được.

Có điều, kinh ngạc về phần kinh ngạc, hắn phản ứng cũng rất nhanh. Hắn thu hồi lại Hắc Linh, đồng thời ngay sau đó lại triệu tập nó ra nhưng lần này là đứng thủ vệ ngoài cửa hang động. Với thân hình đồ sộ của Hắc Linh, chỉ cần nó ngồi áp tựa lưng vào che chắn cửa hang thì đừng hòng có một con người nào chui qua được.

Hơn nữa, hắn đặc biệt để cho Hắc Linh sử dụng Kỹ năng chuyển hóa, biến thành hình dáng thích hợp để đẩy cả miệng hang lại, đảm bảo không ai đào thoát ra được.

Cùng lúc hắn làm ra động tác đó, hắn vùng lên thanh kiếm của mình, chém về phía Lan. Nàng lúc này chỉ còn lại duy nhất một cây thập tự giá, hơn nữa cây này hơi khác với cây lúc trước.

Tuy rằng cả hai cây đều là có hình dáng thập tự giá, đều được mài sắc như lưỡi dao nhưng một cây dài hơn, như thanh kiếm. Đó là cây bị Hắc Linh hủy đi, còn cây này thì ngắn hơn, giống một thanh đoản kiếm vậy.

Hơn nữa, dường như cây thập tự này ẩn ẩn mang theo sức mạnh của điện năng, mỗi lần bị nó chém phải Trần Ngọc Lâm lại cảm nhận một dòng điện truyền qua người, không khỏi khiến hắn run rẩy một chút. Điện vốn là khắc tinh của các chủng loài sống trong bóng tối, nếu phải vậy con ma cà rồng khác thì hắn đã nằm rồi.

Nếu phải nói, thì cây này xịn hơn hẳn cây trước.

Có điều Lan đang phải đối mặt không phải mấy con ma cà rồng bình thường, mà là Trần Ngọc Lâm. Hắn là một ma cà rồng cấp cao, cả về kháng điện lẫn hồi phục đều vượt trội hẳn so với ma cà rồng bình thường, cho nên nó cũng lắm chỉ khiến hắn cảm thấy khó chịu thôi.

Trần Ngọc Lâm chiến đấu trong mười giây thì nhận ra một điều: nàng hoàn toàn có lợi thế trong trận này. Vũ khí của hắn là kiếm dài, còn của nàng có chiều dài ngắn hơn đáng kể so với hắn, gần như là đoản kiếm. Trong địa hình hang động, có thể nói hắn đang bị hạn chế gắt gao, cứ vùng lên không đụng trần hang thì cũng chém vào vách hang. Có lần thanh kiếm còn bị kẹt lại luôn trong vách đá nữa, hết sức phiền phức.

Bảo sao nàng quyết định lựa chọn chui vào trong hang mà chiến đấu. Dù sao, kết cấu hang động này không thực sự phù hợp để phục kích, hang động dạng hình hoa loa kèn rộng ở phần cửa hang, đỉnh thì nhẵn bóng.

Nhận ra vấn đề, Trần Ngọc Lâm nhét thanh kiếm vào lại trong hòm Item. Kế đó hắn giơ lên hai quyền, thẳng hướng Lan mà lao đến.

Chỉ thấy nàng giữ vững thủ thế, đồng thời vùng cây thập tự giá chém xuống. Trên cây thập tự ẩn ẩn mang theo hào quang sáng rực, xoắn lại như một con ốc khiến cho Trần Ngọc Lâm chỉ vừa mới tiếp xúc đã thấy hơi ừ tai.

Trần Ngọc Lâm chỉ chờ có thể kích hoạt tính năng "Thẻ bài phép thuật".

Theo hắn tìm hiểu, nếu chỉ kích hoạt "Thẻ Bài Phép Thuật" một mình, nó chỉ mang lại một luồng xoáy lốc tương đối mạnh, nhưng nếu sử dụng đối chọi lại một luồng sức mạnh của một hệ khác, thì ngay lập tức nó sẽ bổ sung thuộc tính của hệ khác chế đối phương. Nói cách khác nếu dùng nó lúc chống lại một kĩ năng mang thuộc tính, thì sức mạnh bổ sung sẽ gấp đôi lúc thông thường.

Lúc này, nửa thân trên của hắn đột nhiên bùng lên một luồng bóng tối dày đặc, bóng tối này đen kịt đến nỗi màn đêm cũng không là gì so với nó. Trần Ngọc Lâm mơ hồ cảm nhận được bên trong bóng tối này là tất cả những gì đen đặc nhất, ghen tị, phẫn nộ, phản bội, lừa dối, chém giết, cuồng loạn, điên rồ đều sát nhập trên thân hắn.

Đồng thời, bóng tối này thôn phệ ánh sáng phát ra từ thập tự giá, chỗ hai luồng lực lượng giao thoa nhau phát ra ánh sáng đỏ rực như máu vậy. Lan kinh ngạc nhìn Trần Ngọc Lâm:

"Người... thứ này là Ma Hỏa?"

Trần Ngọc Lâm một tay chộp lấy con dao, lúc này đã bị bóng tối phát ra từ người hắn bao phủ toàn bộ, không còn gì hơn ngoài một con dao thông thường, ném ra đằng sau lưng hắn. Kế đó một cánh tay khác chộp lấy cổ Lan, bóp chặt. Cùng lúc đó, sau khi hắn ném con dao kia ra sau, ngay lập tức hắn vòng tay trở lại, lúc này trên tay đã nhiều ra một thanh kiếm. Tuy rằng hàng đá không hợp dùng kiếm dài, nhưng dùng để kẻ cổ thì vẫn tốt chán.

"Chưa từng nghe qua!"

Trần Ngọc Lâm mỉm cười gằn, đồng thời hai mắt hắn bỗng nhiên đỏ rực, tơ máu vẫn vệt khắp hai tròng mắt. Kế đó, hai mắt hắn dường như phát ra một loại ánh sáng màu đỏ kì quái, tập kích thẳng đến hai tròng mắt của Lan.

Lan đang kinh ngạc, chợt nàng cảm giác hai cái đồng tử của Trần Ngọc Lâm nhìn thẳng vào mắt mình, kế đó nàng bỗng nhiên cảm thấy tầm nhìn mờ nhạt đi, đồng thời hô hấp của nàng cũng từ từ chậm lại.

Trần Ngọc Lâm lau đi một chút nước mắt, mỗi khi dùng "chiêu" này ánh mắt hắn lại nhử nhối vô cùng, không tự chủ được sẽ tiết ra một chút nước mắt. Cảm giác giống như cát hành sau đó lại xoa tay vào mắt vậy.

Khổng Hồn, thiên phú thần thông ma cà rồng. Ngoại trừ khả năng hóa thú, ma cà rồng nói chung đều sở hữu một kĩ năng khổng hồn cấp thấp. Có điều Trần Ngọc Lâm thân là ma cà rồng cấp cao, khả năng khổng hồn hoàn toàn đè ép được các chủng loài khác. Tuy rằng Lan dường như thực lực cao hơn hắn, cảnh giới cũng cao hơn, nhưng Trần Ngọc Lâm có hai nhân tố chính yếu đảm bảo thành công.

Thứ nhất, cô nàng đang trong tình trạng hoảng loạn. Từ đầu đến giờ, Trần Ngọc Lâm liên tục tung ra vài con bài, mỗi một con đều vô cùng mạnh mẽ. Tuy rằng Hắc Linh đang trong thời gian hồi phục mana, chỉ cử động được cùng lắm là năm sáu giây đồng hồ, nhưng nàng hiển nhiên không biết điều đó. Mà nếu tinh thần của đối tượng đang hoảng loạn thì rất dễ dàng thi triển bí pháp Khổng Hồn thành công.

Thứ hai, Lan tu luyện là Thiên Chúa Hào Quang, toàn thân nồng nặc một cỗ Quang Huy sáng chói. Mà hiện tại toàn thân Trần Ngọc Lâm nồng nặc một cỗ lực lượng hắc ám nồng đậm đến kinh khủng, vượt xa cỗ hạo nhiên chính khí ở trên người Lan.

Về cơ bản, hoàn toàn áp chế. Đây chính là sức mạnh của cái gọi là Hoàn Toàn Áp Chế về Thuộc Tính.

Trần Ngọc Lâm nhìn lại trên thanh giao diện Hệ Thống, từ lúc thông báo nhiệm vụ, đã hơn một phút mười giây trôi qua, còn lại một phút năm mươi giây nữa đến thời hạn. Trần Ngọc Lâm, hai mắt vẫn đỏ rực nhìn chăm chăm vào Lan hỏi:

"Cô thuộc tổ chức nào? Tại sao lại phải truy sát ta."

Trần Ngọc Lâm mới nói được một nửa, chợt hắn dừng dừng lại. Qua khoeo mắt, hắn thấy bộ quần áo đồng phục nhà thờ của nàng chợt rung động mãnh liệt. Kế đó, một vầng hào quang rực sáng tỏa ra từ bộ đồ của nàng, quét qua toàn bộ cơ thể Lan.

Trong nháy mắt, ánh mắt Lan lại khôi phục thanh tỉnh, nhưng dù thế đầu nàng cũng đau như búa bổ. Nàng một tay ôm đầu, một tay làm dấu thánh trên bộ đồng phục của mình. Lan mỉm cười khó nhọc:

"Triệu Hoán Thiên Sư Pháp Thân"

Trần Ngọc Lâm lùi về phía sau, hắn chậm rãi nhìn lấy một con lóc xoáy ma thuật quay xung quanh Lan, trong lúc đó đá vụn, mảnh dao vỡ bắn văng loạn xạ khắp nơi. Rồi hầu như chỉ vài giây sau, toàn thân nàng chợt xuất hiện thêm một quang sáng như ánh sáng mặt trời. Cái hang vốn nằm dưới đất một nửa hình như chịu không nổi loại lực lượng này, bắn văng tung tóe, lập tức cả hang động hiện ra dưới ánh mặt trời khiến Trần Ngọc Lâm nhú mày lại.

Từ sau lưng nàng chợt mọc ra một đôi cánh chim rộng dễ phải tới bốn mét. Đó là một đôi cánh bạc trắng, nhìn như nửa làm từ bạch kim dệt thành sợi chỉ, lấp lánh, nửa giống như là xung quanh đôi cánh bao phủ một tầng mỏng nước vậy.

Trần Ngọc Lâm nhìn vào đôi cánh, sử dụng Giám Định bí pháp. Cánh này làm từ bạc trắng vô cùng tinh khiết, còn nước thì không phải nước thường mà là nước được làm phép bởi Giáo Hội tại Vatican. Hiện tại nó đã thuộc về phạm trù nước thánh chứ không còn là nước bình thường nữa.

Lan vẫn còn chưa có triệu hoán xong, toàn thân nàng tỏa ra ba động cường đại, ánh sáng hội tụ xung quanh nàng đã biến thành một hình người không mặt mũi, nhìn qua đáng vẻ khá phi giới tính, sau lưng hắn còn mọc ra một hư ảnh đôi cánh dài đến 10 mét. Cử động của đôi cánh mọc trên lưng Lan hoàn toàn trùng khớp với cử động đôi cánh đằng sau Thiên Sư Pháp Thân.

Trần Ngọc Lâm từng nghe qua, Thiên Chúa Giáo Thánh Hội có một loại bí pháp để cho người ta trong thời gian ngắn biến thành hiện thân Thiên Sư chốn nhân gian. Điều kiện tiên quyết là phải là một tín đồ của Chúa và phải là một con chiên ngoan đạo thì phải.

Dù thế, lúc chứng kiến Lan mọc ra một đôi cánh, hắn vẫn không ngớt ngạc nhiên:

"Không thể tin nổi. Từ sau lưng cô đột nhiên mọc ra một cặp cánh gà...."

Lan đang biến thân dở, thiếu chút ngã lăn quay ra. Nàng nhìn vào Trần Ngọc Lâm, gằm gè:

"Cánh thiên thần"

Trần Ngọc Lâm tiếp tục nói:

"Không chỉ có thế, bây giờ cô còn đang ở bên trong một người gà không lồ nữa. Và người gà này không chỉ khổng lồ mà nó còn phát sáng nữa. Quá đỉnh!"

Lan:

"....."

Trần Ngọc Lâm vẫn tiếp tục giờ ngón tay cái:

"Ý tôi là, thêm một cái bảng quảng cáo, và cô hoàn toàn có thể trở thành Linh Vật của KFC."

Lan thờ dài thườn thượt nhìn Trần Ngọc Lâm:

"Vì Chúa ở trên cao, đi chết đi."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đánh bại thiên sứ pháp thân

Trần Ngọc Lâm ngưng trọng nhìn Lan trong hình dáng người gà khổng lồ phát sáng cầm kiếm (Lan hét: "Là Thiên Sứ") đang từng bước bước về phía hắn. Hiện Tại, Giám Định của hắn cho ra kết quả Giám Định của Lan có bổ sung thêm một mục:

[Kĩ Năng Kích Hoạt Ẩn - Giáo Đình Thánh Y:

Tạm thời ban cho người mặc sức mạnh của thiên sứ cấp trung, miễn nhiễm mọi tổn thương ma thuật hắc ám cùng cấp. Trong khi bật Kĩ Năng, Giáo Đình Thánh Y tiêu hao Sinh Mệnh lực cùng với Linh Lực và Tín Ngưỡng Quang Huy để cố định hình thái của Thiên Sứ Pháp Thân.

Trong thời gian trang bị, mọi tổn thương đã và đang nhận được sẽ từ từ khôi phục.

Trong thời gian trang bị, cả hai chia sẻ giác quan.

Trong thời gian trang bị, mọi chỉ số tăng lên 25%.

Thời gian hạn chế: 3:00

]

Trần Ngọc Lâm tỏ vẻ ngưng trọng. Ma cà rồng vốn là chủng loài hắc ám, nói cách khác, hắn hoàn toàn bị đối phương áp chế? Tuyệt cú mèo luôn.

Hơn nữa, khí tức của Lan hiện tại đạt tới Tam phẩm Trung Cấp, chỉ ít hiện tại thực lực của nàng ở đó. 25% tăng thêm quả nhiên không phải đùa, Lan lúc trước thực lực hắn là tiếp cận với Tam Phẩm Hư Khí Đan sơ kỳ đỉnh, trực tiếp tăng một tiểu cảnh giới.

Chưa kể, thuộc tính của nàng tương khắc với hắn, tuy rằng hắn còn một tấm thẻ bài Phép Thuật, nhưng thời gian của nó chỉ còn lại hơn 2 phút mà thôi.

Tuy rằng đối phương có thời gian hạn chế sử dụng, nhưng hiện tại hắn không thể kéo dài thời gian được. Thời gian hệ thống giới hạn chỉ còn có 1 phút ba mươi giây, tuy rằng 150 điểm Vận Mệnh không nhiều, nhưng nếu hắn giải quyết được nàng trong 30 giây tới, số điểm chính là 250 điểm. Cũng gần bằng một lần giải quyết nhiệm vụ Trung Cấp rồi còn gì?

Trần Ngọc Lâm vung tay, lập tức đằng sau lưng Lan, Hắc Linh vừa nãy bị vụ nổ bắn văng đi một đoạn xuất hiện ngay phía sau hắn. Nếu Lan có thể có Giám Định sẽ thấy lúc này, trên người Hắc Linh treo ba cái hiệu ứng.

[Chuyển Hóa] [Cường Hóa] và cuối cùng là [Thẻ Phép Thuật].

[Chuyển Hóa], là một kỹ năng khiến cho Hắc Linh biến thành dạng dẻo tương tự loài Slime, kỹ năng này tiêu hao 2 MP/s. Có điều hiện tại MP của Hắc Linh là hơn 300 MP, đủ chơi dài.

Trần Ngọc Lâm cho Hắc Linh chuyển hóa thành hình dạng áo giáp khoác ngoài. Có điều không hiểu có vấn đề gì, mà lúc lệnh cho Hắc Linh chuyển hóa, hắn ra lệnh cho nó biến thành hình dáng áo giáp hiệp sĩ thời Trung Cổ. Nhưng ngược lại lúc thật sự chuyển hóa, Hắc Linh lại biến thành bộ áo giáp giống Iron Man, loại hình trông tương đối giống Hulk Buster.

Chắc là do tuần trước mới đi xem Avenger 4 về. (Trần Ngọc Lâm: =.)

Được thôi, cũng chẳng có gì. Trần Ngọc Lâm thấy ổn.

Dù sao, kể đó hắn tiếp tục bật một kỹ năng khác của Hắc Linh lên - [Cường Hóa].

Ngay sau khi hắn kích hoạt kỹ năng này, hắn cảm nhận được một luồng năng lượng cuồng bạo chảy dài khắp toàn bộ bộ áo giáp.

Trần Ngọc Lâm liếc xéo qua bảng chỉ số của Hắc Linh, HP của hắn giảm không đáng kể và có xu hướng hồi phục mạnh. Cũng giống lũ Golem hôm qua, Hắc Linh là một thể dạng sống gần với Bất tử.

Nếu HP của Hắc Linh sụt về 0 thì sẽ ra sao? Trần Ngọc Lâm không rõ lắm, nhưng hắn phán đoán có lẽ cũng giống lũ Golem hôm qua vậy, cơ thể sẽ bắt động. Dù sao, Hắc Linh không phải vật sống.

Ngược lại với điểm HP, MP đang co rút kinh dị với tốc độ 32MP/ giây, Điểm Sức Mạnh của Hắc Linh được đánh một dòng chữ "x2" ở phía sau. Có điều đem so với Chỉ Số của Thiên Sứ Pháp Thân thì Chỉ Số của Hắc Linh ngược lại chỉ sần sần nhau.

Có lẽ là do Hắc Linh là Golem chuyên về Phòng Thủ, còn Thiên Sứ Pháp Thân là chuyên môn tấn công, cho nên dù cho chênh nhau một cái x2 nhưng cũng chỉ bằng nhau mà thôi. Có điều Trần Ngọc Lâm vẫn còn một lá bài nữa chưa dùng.

Trần Ngọc Lâm hướng về Thiên Sứ Pháp Thân khỏi xưởng công kích, tuy rằng lực chiến của Thiên Sứ Pháp Thân rất cao, nhưng lực phòng ngự của Hắc Linh đồng dạng nghịch thiên. Cứ mỗi khi Hắc Linh bị chém một cái thì cơ thể hắn tự động tan chảy ra, cuốn lấy thanh kiếm của Thiên Sứ hòng vô hiệu hóa nó. Có điều dường như không có tác dụng lắm bởi Thiên Sứ Kiếm liên tục hóa thành thể khí, thoát ra khỏi gong kiếm của Hắc Linh.

Trần Ngọc Lâm nhẩm tính, Hắc Linh còn lại khoảng chừng 300 MP, nếu cứ chiến đấu theo tỉ lệ này chưa đến 10 giây Hắc Linh sẽ hoàn toàn bất động. Nghĩ đến đó, hai mắt hắn hiện ra một vệt nét cười.

Trần Ngọc Lâm bèn tiếp cận Thiên Sứ Pháp Thân, trong trạng thái [Cường Hóa], tuy rằng tốc độ Hắc Linh vốn không cao nhưng do chỉ số Strength tăng mạnh, nên bật nhảy vẫn là tương đối.

Hai tay hắn nắm chặt lấy hai tay Thiên Sứ Pháp Thân của Lan. Kể đó hai cánh tay của Hắc Linh có thể tách ra, hòa tan vào với hai tay của Thiên Sứ Pháp Thân, biến thành hai cái còng tay. Trong khi đó, chân của Hắc Linh va chạm với chân của Thiên Sứ Pháp Thân, giống hệt như con Slime chân Hắc Linh dính chặt vào chân Thiên Sứ, khiến Thiên Sứ giống như sa vào một bãi lầy vậy.

Nhưng hiển nhiên Thiên Sứ Pháp Thân cũng chẳng phải loại vừa mà có thể để cho hắn thích làm gì thì làm. Lan điều khiển có thể nói là rất tốt, hai tay phát lực giằng lại được một bàn tay ra ngoài nhân lúc cánh tay Hắc Linh vẫn ở dạng lỏng.

Tuy rằng chỉ là một cánh tay, nhưng lại chính là cánh tay có cầm kiếm.

Thiên Sứ Pháp Thân hai tay hai chân chỉ cử động được một tay, một chân bị giữ chặt, chân kia nếu di chuyển sẽ rất dễ mất thăng bằng cho nên. Cho nên nàng chỉ dùng một tay, vung Thiên Sứ Kiếm lên, ánh sáng ở đầu Thiên Sứ Kiếm lẳng lẽ tỏa ra, chém ngọt sót xuyên qua toàn bộ phần ngực của Hắc Linh.

"Đánh hay lắm"

Trần Ngọc Lâm tự nhủ:

"Vô dụng, nhưng đánh hay lắm"

Hệ Thống cảm rầm:

[Đó là câu nói của ta.]

Trần Ngọc Lâm lầm bầm:

"Ồ im đi."

Trần Ngọc Lâm có ngáo ngơ mới ở trong bộ giáp chỗ phần ngực. Ngực và đầu kể cả khi là một vật thể vô tri vẫn luôn là hai bộ vị bị tấn công nhiều nhất, cho nên hắn không dại gì mà trú tại đó. Đẳng nào hắn cũng có thể kiểm soát Hắc Linh từ bất cứ chỗ nào miễn là nó ở trong một khoảng 10 cây số.

Trong thời điểm hiện tại, hắn đang ở quanh chỗ mà người ta gọi là giáp vai. Đây là chỗ mà Trần Ngọc Lâm thấy ít ai nhắm vào nhất, ít nhất là trong phim.

Kể đó, hấn chui ra ngoài Hắc Linh. Sau đó hai chân phát lực đạp mạnh nhảy thẳng đến chỗ của Thiên Sứ Pháp Thân. Có thể do Thiên Sứ Pháp Thân kích cỡ quá to, phải đến gần 5 mét cao cho nên phản ứng không nhanh lắm. Hơn nữa nó chỉ có thể cử động một cánh tay nữa. Còn hai chân? Đã bị hấn khổng chế một chân mà còn muốn tiếp tục di chuyển chân kia, bằng với muốn bị quật ra đất à?

Một tay hấn cầm thanh kiếm, đã được trang bị Thẻ Bài Pháp Thuật, thời hạn hơn sáu phút một tí. Hấn căn chỉnh uy lực lên 4 lần, cũng đồng thời là mức cao nhất, nói cách khác uy lực của nguyên tố, độ thuần túy, sát thương đều sẽ tăng cao lên 4 lần hạn mức bình thường.

Nói một chút về quy tắc tính thời gian, thời gian sử dụng tại uy lực bậc 1 là tỉ lệ 1:1. Nhưng từ uy lực bậc 2 thì lại theo cấp số nhân đôi lên, tức là tại bậc 2 thì là 2:1, 1 phút sử dụng giảm đi 2 phút còn lại. Bậc 3 thì là 4:1, bậc 4 là 8:1. Nói cách khác, hiện tại hấn chỉ có thể dùng chưa tới một phút. Chính xác hơn là tầm 45 giây.

Đủ rồi.

Trần Ngọc Lâm vùng kiếm lên, một thân linh lực phát động cơ bắp hiển hiện rõ ràng. Trần Ngọc Lâm mỉm cười, vùng kiếm cắm thẳng sâu vào trong đầu của Thiên Sứ Pháp Thân, cùng lúc này, Hắc Âm bên trên thanh kiếm bùng nổ, thấm sâu vào bên trong Thiên Sứ Pháp Thân như thể mực hòa tan vào trong nước. Chỉ nháy mắt toàn bộ cái đầu của Thiên Sứ Pháp Thân như thể nước nhiễm độc, đục ngầu.

Lan lúc này đã ôm đầu kêu la thảm thiết. Có lẽ tại yếu tố "Chia sẻ giác quan". Một người bị cắm thanh kiếm vào đầu có cảm giác như thế nào?

Trần Ngọc Lâm không biết, cũng không quan tâm lắm. Hấn ghim thanh kiếm lại trên đó trong hơn mười giây thì Lan không chịu nổi cả hai yếu tố, con đau và độc tố từ Hắc Âm trong kiếm của hấn, năng ngã sụp xuống. Thiên Sứ Pháp Thân cũng mờ nhạt dần và dần dần hóa thành không khí.

Trần Ngọc Lâm cười, tắt cái Thẻ Bài Pháp Thuật đi. Hơi tiếc vì nó chỉ còn lại chưa đầy 1 phút, nhưng thôi. Hấn quay sang Lan, chìa thanh kiếm vô cô nàng, hai mắt tràn đầy màu máu:

"Nói. Cô thuộc tổ chức nào, vì sao muốn giết thẳng này."

Lúc trước nàng có nói qua nàng là người của Tòa Án Dị Giáo. Có điều lúc hấn giám định nàng, một trong các danh hiệu nhảy ra là: [Cựu Thành Viên Tòa Án Dị Giáo] cho nên hấn không tin lắm.

Lan, hai mắt vô hồn do bị hấn sử dụng bí pháp "Nhiếp Hồn", thiên phú thần thông ma cà rồng. Nàng nhìn Trần Ngọc Lâm chậm rãi đáp:

"Xà Thủ, tổ chức lính đánh thuê. Ta nhận nhiệm vụ đi săn giết ma cà rồng."

Trần Ngọc Lâm âm thầm ghi nhớ cái tên này. Đồng thời hấn cũng thấy khá tò mò, thông thường săn giết ma cà rồng là việc của mấy người bên Tòa Án Dị Giáo với cả Vatican. Liên quan gì tới mấy tổ chức lính đánh thuê?

Tra hỏi thêm một hồi không ra được thêm bất cứ một thông tin gì, ngoại trừ giá cả của cái đầu mỗi con ma cà rồng là 50 ngàn đô la Mỹ, hoặc 100 Linh thạch.

Từ Tước thì giá cả cao hơn, tầm khoảng 300 ngàn đô la Mỹ. Nghe thế Trần Ngọc Lâm oai ra mặt, chỉ ít về sau khi có ai đó hỏi "mày nghĩ cái mặt mày giá bao nhiêu" hấn còn dám khẳng định mặt/ đầu hấn giá 300 ngàn đô Mỹ.

Mặc dù là trên thị trường chợ đen.

Hệ Thống:

[?]

Đó là điều dễ tự hào à?

Trần Ngọc Lâm lại hỏi:

"Ngoài cô ra, còn có ai biết thêm gì về việc tôi là ma cà rồng không?"

Lan mơ hồ lắc đầu. Trần Ngọc Lâm triệt để an lòng. Nếu nàng nói có thì có nghĩa là sắp tới hấn sẽ phải lo bù đầu thêm vài việc nữa đây. Nhưng nếu là không, vậy thì chỉ còn một việc:

Chợt lúc này Lan bừng tỉnh. Có thể là do công pháp, do thiên phú của hấn đến giờ, hoặc cũng có khi là do sát ý của hấn khiến cho nàng bừng tỉnh. Tóm lại, nàng tỉnh dậy. Kể đó nàng lăm bắm lắc đầu:

"Ngươi không giết được ta. Nếu ngươi giết ta, không chỉ Xà Thủ mà cả Tòa Án Dị Giáo cũng sẽ theo đuổi ngươi."

Trần Ngọc Lâm nhú mày:

"Tòa Án Dị Giáo tại sao lại phải quản? Không phải cô là cựu thành viên của họ à?"

Lan trừng mắt nhìn hấn đáp:

"Một ngày là người của Tòa Án Dị Giáo, cả đời là người của Tòa Án Dị Giáo"

Trần Ngọc Lâm bĩu môi:

"Lý lẽ vớ vẩn. Thứ nhất, tôi không gây hại đến ai, tự dưng cô đến giết tôi. Thứ hai, cô không chỉ tìm đến tôi một lần, mà là 3 lần..."

Lan nhú mày:

"Nhưng ta chỉ phái con Manticore đến hôm qua thôi. Tại sao lại là 3 lần?"

Trần Ngọc Lâm ghi nhớ thông tin này. Nhưng hấn vẫn nói:

"Không quan trọng. Thứ ba, cô nói xem, ở trong này là chốn rừng sâu núi thẳm, không ai qua lại, nếu tôi xử cô ở đây thì có ai dị nghị gì không hả?"

Hấn nhìn Lan nói tiếp:

"Từng đọc qua một câu hỏi Triết Học như thế này chưa? Rằng nếu một cái cây đổ ở trong rừng, và không có ai ở đó để chứng kiến cái cây đó đổ xuống, thì nó có phát ra âm thanh không? Bây giờ thì tự hỏi một câu, nếu tôi giết cô ở trong rừng, và không có ai, con gì hay cái gì chứng kiến, thì nó có tính là giết người không?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cái Hệ Thống chết toi này

Đột nhiên lúc này, từ trong ống tay áo Lan bắn ra một con dao nhỏ, dài khoảng năm phân. Nàng lách khỏi thanh kiếm lao thẳng đến hấn. Nếu Trần Ngọc Lâm không đang chiến đấu có khi hấn còn nghĩ đây là một con dao gọt trái cây không chừng.

Nhưng hiển nhiên hấn đang vô cùng coi chừng Lan, một kiếm đi ngang qua cả cánh tay nàng phun máu tứ tung. Một vết rạch từ xương quai xanh thẳng hướng đến cổ tay nàng, trông vô cùng rợn người. Chợt, có thể là do bộ quần áo đang vô cùng hồng bét, hoặc vết rạch của hấn khiến bộ áo hồng hấn, tóm một đoạn áo ở phần ngực áo bắt đầu tuột ra, để lộ một phần...

Hình vuông màu đen, bên trong có ghi chữ 18+????

Trần Ngọc Lâm

-????????????

Hệ Thống lúc này trầm giọng nói kèm theo tiếng tắc lười:

[Thật là hư đồn. Kí chủ tuổi còn nhỏ đã tập tành làm hại con gái nhà lành. Theo Luật Pháp hiện hành, việc này Kí Chủ không được thực hành cho đến khi đủ 18 tuổi. Xét thấy Kí Chủ tuổi còn nhỏ mà đã như thế này, Hệ Thống tuyên bố phạt cho Kí Chủ một cái Debuff tới khi Kí Chủ 18 tuổi. Mọi thông tin 18+ đều sẽ bị censored mất.]

Trần Ngọc Lâm

-????????????

Gái nhà lành? Từ từ, nó nói cái gì bị censored cơ?

Trần Ngọc Lâm hét lớn:

"Cái gì?"

Hấn tái mặt mở điện thoại ra, lần tìm vào khoảng ba bốn lần mở các thư mục khác nhau, mở ra vài cái ảnh. Kế đó mặt hấn đen lại, thật bị Che rồi? Hơn nữa che kiểu này che quá ác liệt, trong phim chỉ che riêng bộ vị trọng yếu, đằng này lại che toàn bộ?

Trời ạ, đùa nhau à?

Chỉ thấy một cái nháy mắt sau đó, hai chỗ bị "Che" bởi mấy cái hình vuông đen thù lù bỗng biến thành hai cái mặt cười đang ha ha cười vào mặt hấn. Trần Ngọc Lâm mặt càng lúc càng tối đen sầm lại.

Trần Ngọc Lâm gầm gừ:

"Hệ thống chết tiệt. Ngươi làm trò tốt gì?"

Hệ Thống:

[Đây hoàn toàn là vì lợi ích của Kí Chủ.]

Trần Ngọc Lâm nhìn sang Lan, hai mắt tràn đầy sát ý. Có điều hắn rất nhanh trấn tĩnh lại, thậm chí cùng lắm thì ta đây tự tưởng tượng, hoặc lấy quyền sinh học lớp 8 ra "hành sự" vậy. Chỉ có điều ngay sau đó, mặt hắn càng đen hơn.

Hệ Thống:

[Thật đáng tiếc, đây là Censored cấp độ Hệ Thống. Cho nên dù là tưởng tượng cũng phải bị Censored đi mất.]

Trần Ngọc Lâm đâm vỡ một tảng đá, gầm gừ:

"Ngươi đi chết đi Hệ Thống."

Ngay sau đó, hắn chìa thanh kiếm vào Lan, người đang từ từ bò ra ngoài bìa rừng:

"Này. Thằng này đang ngồi tự kỷ không có nghĩa là nó không để ý xung quanh đâu đấy."

Hệ Thống:

[Cảnh cáo Kí Chủ, không được có ý đồ đòi bại, nếu không chặt....]

Hệ Thống chỉ nói đến thế, còn lại thì bỏ cách ra. Trần Ngọc Lâm toát mồ hôi hột. Chặt? Chặt cái gì? Hắn trừng mắt nhìn Lan, kẻ đó trên tay hắn xuất hiện một cái quan tài, một tay hắn nắm lấy cổ nàng, một tay kia mở cái quan tài ra vớt nàng vào bên trong.

Ngay khi Lan vào trong quan tài, lập tức cái quan tài thay đổi hình dạng, bên trên trạm khắc hình ảnh của Lan, có điều trong tư thế đang say ngủ thôi.

[Nhân Quách]: Vật phẩm đặc biệt. Thông thường hòm Item không thể dứt vật còn sống vào, nhưng nếu kết hợp Nhân Quách thì lại có thể. Có điều chỉ có thể cho những người bị khống chế, lực chiến giảm mạnh, hoặc đang bất tỉnh vào bên trong. Một ngoại lệ là những người tình nguyện đi vào bên trong nó.

Trị giá: 20 điểm Vận Mệnh. Không có giá trị lắm, chỉ là để rảnh tay khi muốn bắt cóc ai đó. Hơn nữa điều kiện bên trong của Nhân Quách giống hệt như hòm Item. Dù là một trăm năm sau lấy ra Lan vẫn sẽ y nguyên còn sống dù cho không đem ra hít thở lần nào.

Trần Ngọc Lâm thu lấy Nhân Quách vào hòm Item cho bố ghét. Sau này đem lời ra làm... ừm, làm gì sau này tính. Kể đó hắn vò đầu bứt tai, dính cái Debuff khi gió kia, từ nay về sau như thế nào còn lên mạng kiểm phim... à nhầm, tư liệu ôn tập hai môn Sinh Lý?

Về sau còn làm sao học tập tốt hai môn đó đây? Đã thế cái này còn ác hơn cả Censored, thậm chí cả trí nhớ, và trí tưởng tượng của hắn cũng bị che nữa.

Trần Ngọc Lâm

"....."

Hệ Thống:

[Xin chúc mừng, Kí Chủ hoàn tất nhiệm vụ, được hưởng 150 điểm Vận Mệnh cộng thêm điểm thưởng mốc 2 phút. Tổng là 225 điểm Vận Mệnh.

Đồng thời, Kí Chủ nhận về 6000 điểm Kinh Nghiệm thông qua đánh bại Lan. Hiện tại, cấp độ của Kí Chủ là cấp 10. Mời mở khóa quà Cấp 10.

]

Trần Ngọc Lâm nghe thế sùng sốt, hắn còn có quà cấp 10? Nhưng ngay sau đó trong đầu hắn vang lên hai tiếng Tịch Tịch, một hộp quà xuất hiện trong hòm Item.

Tạm quên cái vụ tên chết toai Hệ Thống đi, giải quyết việc trước mặt đã.

[Quà Cấp 10]

----> Mở.

Không Mở.

Trần Ngọc Lâm lựa chọn Mở.

Lập tức trong hòm Item của hắn nhiều hơn năm món đồ vật. Ngoài ra còn xuất hiện một vật phẩm khác là quà cấp 20 nữa.

Năm món, lần lượt là: [Thẻ Triệu Hoán thông thường], [Thẻ Triệu Hoán Đặc Thủ Giới Hạn Thời Gian], [Vé Phó Bản A-1 không hạn định cấp độ], [Vé Phó Bản Z-1 không hạn định cấp độ] và cuối cùng là một bộ Chiến Y cấp C-1.

Trần Ngọc Lâm ngắm nhìn bộ chiến y, trông khá giống một bộ vest đen, mặc dù có nhiều sợi tơ trắng kết thành một hai cái túi áo giả nhưng hắn biết đây là chỗ đặc biệt nhất vũ khí vào. Là một loại pháp khí không gian nhỏ.

Ngoài ra bộ giáp này gia tăng cho hắn 20% tỉ lệ phòng thủ, còn có tăng 10% tốc độ di chuyển nữa. Đó là chưa kể đến tác dụng an chấn tâm thần, bình ổn tâm lý khi đang mặc.

Không phải quá cần thiết, hắn đã có Hắc Linh rồi. Tuy rằng nó hơi nặng, nhưng hắn vẫn vác được. Khi trang bị Hắc Linh như một kiện Chiến Y, tùy theo cách Hắc Linh biến hình mà hắn chỉ nhận vào 50% cho tới 0% sát thương. Ví như vừa rồi nó biến thành Hulk Buster hình dáng hắn chỉ nhận vào 4% sát thương, chủ yếu do rung lắc và dư chấn.

Các tác dụng khác không đáng kể. Hắn dự tính bán món đồ này đi vậy. Đây không thuộc về phạm trù đồ vật không thể bán, có điều không thể bán ngược lại cho Hệ Thống. Để về sau tìm chỗ nào đáng tin bán lại vậy.

Các vật phẩm còn lại: [Thẻ Triệu Hoán thông thường], [Thẻ Triệu Hoán Đặc Thủ Giới Hạn Thời Gian], [Vé Phó Bản A-1 không hạn định cấp độ], [Vé Phó Bản Z-1 không hạn định cấp độ].

[Thẻ Triệu Hoán Thông thường] thì chỉ có thể triệu hoán rank khá thấp, hắn dự tính chock triệu hoán sau.

Còn [Thẻ Triệu Hoán Đặc Thủ Giới Hạn Thời Gian], là loại thẻ triệu hoán 1 cường giả trong 1 thời gian nhất định, tỉ như cái này là 3 phút đồng hồ. Loại thẻ này có 3 loại, một là cố định triệu hoán một nhân vật. Loại thứ hai là có thể biết trước nhân vật có thể triệu hoán, thuộc về loại hình random nhân vật. Loại thứ ba là sử dụng mới biết sẽ triệu hoán ra được loại nhân vật nào.

Loại thứ nhất khác loại thứ hai ở chỗ loại thứ hai có thể có thêm 1 lần xoay xúc xác random ra nhân vật mới.

Hắn quét cái thẻ một đường qua trán, lập tức cái thẻ mặt trên lúc trước đang trống trơn, chợt hiện lên một đồng thông tin:

[UltraLisk] - Tộc Zerg - Rank C

Kích cỡ: Dài 22 mét, cao 16 mét.

Nặng: 10 tấn.

Sở hữu 2 cặp ranh nanh sắc nhọn có thể kẹp đứt thủng cả những bức tường thành kiên cố nhất. UltraLisk là một trong các đơn vị tấn công to lớn nhất của tộc Zerg.

Kĩ năng đặc biệt: Không!

Trần Ngọc Lâm nhìn vào thẻ bài UltraLisk, hơi tò mò. Hắn chơi Starcraft đã lâu, cơ mà đây là lần đầu tiên có cơ hội gặp một con Zerg hàng thật giá thật như thế này. Nếu không kiểm chế có khi hắn suýt thì thật triệu hoán ra rồi, chỉ để ngắm thôi.

Hắn cắt cái thẻ vào hòm Item, rút ra hai thẻ Phó Bản. Trong mắt hắn, Giám Định nhảy ra (Lúc này đã đạt cấp 4, hắn là do giám định Lan, Thiên Sứ Pháp Thân kích thích level) hiện ra hai tin nhắn:

[Phó Bản A-1] - Phó Bản Nhện Relgo Mê Cung - Tăng 200% Kinh nghiệm, tăng 200% Điểm Vận Mệnh mỗi con, kinh nghiệm không chia đều mà tập trung vào chủ nhóm

[Phó Bản Z-1] - Phó Bản Dị Giới - Đệ Nhị Thế Giới, mô phỏng dựa trên thế giới Nguyên Bản - Thế Giới Hệ Thống Tạo Lập.

Trần Ngọc Lâm nhìn vào Phó Bản Z-1, chợt Hệ Thống hiện ra:

[Phó Bản Dị Giới chính là cho phép Kí Chủ xuyên qua một thế giới khác nhằm đánh bại Ma Vương. Ở thế giới đó Kí Chủ có thể chết, nhưng vẫn sống ở đây. Điểm Vận Mệnh, Kĩ Năng sẽ được chia sẻ, những cái khác thì không thể bao gồm cấp độ.]

Trần Ngọc Lâm

"Đánh bại Ma Vương? Loại Dị Giới Fantasy kiểu Isekai(Dị giới) à? Cũng được đó, cho ta "Xuyên qua" đi."

Có khi, nếu ăn may ở thế giới đó hắn có thể lập harem luôn chừng.

Ừa? Mà có Harem làm gì nếu không mần ăn gì được? - Trần Ngọc Lâm tự hỏi, có điều lúc này đã muộn.

Hệ Thống nói:

[O-Kê-Ra. Đã Hiểu.]

Trần Ngọc Lâm chờ đợi cái gì đó như là một ánh sáng thần thánh chiếu rọi, đưa hắn tới Dị Giới nhưng mãi mà chẳng có gì. Trần Ngọc Lâm đang tính hỏi thì chợt hắn cảm giác lạnh cả người, hắn bèn nhảy phốc lên trên cây.

Cúi đầu nhìn xuống, hắn tái ngoét mặt. Chỗ hắn vừa đứng thì bị nghiêng ra trông như mới bị cày xới lên bởi một cái... xe tải to không lồ nhất mà hắn từng nhìn thấy. To ít nhất gấp bốn mấy cái xe khác. Bị cái này đè vào chắc hắn cũng xuyên đến Dị Giới luôn quá.

Từ từ, bị cái xe tải này nghiêng.. đừng nói thật phải bị cái xe này nghiêng mới đến được Dị Giới nhé? Nghe nói trong các bộ truyện tranh chuyển sinh, có tầm 7 phần mười là bị xe tải đâm, giờ hắn cũng chuẩn bị là một thành viên à?

Hệ Thống:

[Tại sao Kí Chủ lại né? Nếu Kí Chủ không để Truck-kun đâm, thì làm sao Kí Chủ xuyên tới Dị Giới được?]

Trần Ngọc Lâm gào lên:

"Truck-kun là cái thứ tà ma ngoại đạo gì?"

Lúc này, trong sự kinh khủng của Trần Ngọc Lâm, cái xe bắt đầu biến thành phi định luật vật lý, trực tiếp trèo thẳng lên trên cây bất chấp khối lượng lẫn kích cỡ.

Hệ Thống nói:

[Đã là Isekai thì phải do Truck-kun đến quản lý. Không phải Truck-kun đưa đến Dị Giới thì tất cả đều là tà ma ngoại đạo.]

Trần Ngọc Lâm triệu hoán Hắc Linh, nó rơi thẳng xuống cái xe tải bên dưới. Hắn cười lạnh, nằm mơ ông mày mới bị một cái xe tải nghiêng nát người nhé. Dù cho có được du hành tới Dị Giới đi chẳng nữa.

Hắc Linh đang rơi thẳng, chợt kính chắn gió của xe tải mở ra, từ bên trong chui ra một khẩu pháo xe tăng, chĩa thẳng vào Trần Ngọc Lâm bắn một phát vào mặt hắn.

Trần Ngọc Lâm

-.....

Trước khi bị cái xe tải (hay còn gọi là Truck-kun) bắn nát như, hắn còn loáng thoáng thấy bên trong hình như có một dàn tên lửa chứ không chỉ có mỗi cái họng pháo xe tăng kia.

Đây là loại xe tải gì vậy? Trời đánh thánh đâm cái Hệ Thống chết tiệt kia!!

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Dị giới: Edra- Tiêu diệt goblin

Đại Lục Edra, tại một làng quê nông thôn nào đó, đang có một cậu bé tập kiếm thuật với mấy con hình nhân bằng gỗ.

Trần Ngọc Lâm vùng kiếm lên theo một thể thức kì lạ nhưng lại thể hiện ra uy lực vô cùng cường đại, từ thanh kiếm của hắn một luồng gió mang theo uy lực cuồng phong bắn ra, chém con hình nhân gỗ ra làm hai nửa.

Đúng vậy, sau khi bị cái xe tải điên kia cho 1 quả pháo hoa thẳng mặt, Trần Ngọc Lâm đã chuyển sinh ra Edra đại lục. Còn tốt hắn biết thể giới kia cơ thể hắn vẫn còn nguyên sì, chỉ là Hệ Thống hơi nổi con điên loạn không thì hắn sẽ đốt nhà của hệ thống.

Hệ Thống có nhà không? Ai quan tâm? Hắn sẽ tự thiêu chính mình nếu cần thiết.

Hệ Thống:

[.....]

Hắn thở hồng hộc sau một tràng tập luyện, lấy một cái khăn lau mồ hôi. Cũng đã gần 6 năm từ khi hắn bước chân vào cái Dị Giới này, đương nhiên thời gian thực sự cũng chỉ khoảng hơn hai tháng. Chủ yếu là Hệ Thống sử dụng dịch vụ [Skip Cốt Truyện] cho hắn bớt đi 5 năm 9 tháng thời gian. Ôn giời.

Kì quái ở một chỗ, dù cho hắn ở đây lâu như vậy, nhưng hắn lại thủy chung cảm giác thời gian cũng không có lâu như vậy, giống như thể khi mà một người chơi game, sau đó sẽ có một loại cảm giác thời gian trôi như bay vậy. Đương nhiên đây có lẽ chỉ là ảo giác của hắn mà thôi.

Dù thể cảm giác này vẫn rất kì quái.

Văn minh của thế giới này cùng thế giới của hắn cũng gần tương tự nhau, một điều khá kì lạ đối với hắn. Nhưng hắn cũng chấp nhận điều này nhanh chóng. Chỉ là nếu thế giới của hắn văn minh phát triển nhờ vào khoa học kĩ thuật, thì thế giới này văn minh phụ thuộc vào ma pháp mà thôi.

Thế giới này khá giống với thế giới trong mấy bộ truyện thể loại Fantasy mà hắn hay đọc. Có cây cấp độ, có đánh quái lên level đủ loại, tương đối đa dạng, thậm chí có cả một thứ tương tự như Hệ Thống, thứ mà cư dân nơi này gọi là Giọng nói của Chúa Trời. Nhưng đem so sánh với Hệ Thống mà hắn sở hữu riêng thì giống như là so hành dùng thử với hành nguyên gốc vậy.

Có điều quái vật hiện tại chủ yếu chỉ xuất hiện ở trong các Hàm Ngục thì thoáng xuất hiện, hoặc các Hang Động, Vực Sâu, những nơi mà quái vật ưa thích quần cư, còn lại ở những nơi đông người thì không có mấy. Nên cơ hội cây quái lên level rất ít ỏi.

Nói một cách chính xác, hiện tại có 4 thế lực đang nổi như cồn toàn bộ Thế Giới này. Đầu tiên là Tổ Chức Quái Vật, với (nghỉ ngơi) một Ma Vương dẫn đội. Thứ hai là Liên Minh Ác Nhân, không hiểu sao Liên Minh Ác Nhân lại bị đánh giá hệ số nguy hiểm thấp vô cùng. Thứ ba là Tổ Chức Mạo Hiểm Giả. Cuối cùng là Liên Minh Anh Hùng. Trong Liên Minh Anh Hùng không chỉ có con người mà còn có cả Người Lùn, Ma Cà Rồng, Thiên Thần, Thú Nhân vân vân.

Liên Minh Anh Hùng sẽ giải quyết các vấn đề liên quan tới cái gọi là Liên Minh Ác Nhân. Cả hai Liên Minh này đều thuộc về con người nói chung. Trong cả hai Liên Minh này, một số lượng tương đối lớn người đều thuộc diện những người được ban cho các Kĩ Năng Đặc Biệt vô cùng bá đạo.

Ví dụ có một người được ban tặng một năng lực "Phàm Ăn", một trong Thất Đại Tội, nghe nói hắn là một trong 14 kẻ đứng đầu Liên Minh Ác Nhân, từng ăn tươi một con rồng.

Tổ Chức Mạo Hiểm gia thì khá quát hơn một chút, bao gồm phần lớn những người muốn đi khám phá thế giới, hoặc tìm kiếm Hàm Ngục, Lăng Ngục hoặc khai phá đất hoang. Đồng thời Tổ Chức này còn nhận nhiệm vụ đi giải quyết Tổ Chức Quái Vật nữa.

Nói cho dễ hiểu, Bộ 2 Liên Minh thì là thuộc về phần đối nội, nội bộ tự chơi với nhau. Còn Tổ Chức Mạo Hiểm gia thì thuộc về thành phần đối ngoại.

Sở dĩ cần phải phân bổ như vậy, bởi vì thế giới này lãnh thổ đang được phân chia theo tỉ lệ 6-2-2. Sáu phần lãnh thổ là của con người, hai phần lãnh thổ là của ma tộc, còn hai phần còn lại là đất hoang, hoặc quá cần cỗi, hoặc quá nguy hiểm để có thể tiếp cận xây nhà dựng cửa. Trong đất hoang, do đặc thù địa lý có rất nhiều quái vật hùng mạnh được sinh ra, như rồng, phượng hoàng thậm chí những loài sinh vật còn kinh khủng hơn. Đây là nơi mà hầu hết mạo hiểm gia hướng tới.

1 tháng ở đây về cơ bản hắn điều tra được tương đối đầy đủ thông tin về thế giới này. Đồng thời hắn cũng bắt đầu luyện tập Kiếm Thuật. Ở chỗ hắn hắn không có quá nhiều thời gian, ngoài học, thì cũng là tu luyện, đi làm thêm, căn bản một ngày có nửa giờ luyện kiếm là tốt lắm rồi.

Ở Thế giới này, hắn trừ làm việc vặt, còn lại toàn tâm toàn ý dụng vào trong kiếm thuật. Có điều dường như hắn không quá ăn rơ với kiếm, tập mãi mà đến tận hôm nay hắn mới luyện thành Kiếm Kĩ level 2.

Xét trên toàn thể thì thể đã là rất tốt rồi, nhưng hắn vẫn không hài lòng lắm, dù sao hắn cũng là đi đến từ dị giới, lại có Hệ Thống (xịn) bên người. Có lẽ tương lai hắn nên kiếm một loại vũ khí khác hơn vậy.

Chợt, hắn nghe được trong đầu hắn, Hệ Thống phát ra âm thanh trầm đục:

Trần Ngọc Lâm nhớ lại một vài thông tin.

Hàm Ngục về cơ bản là một cánh cổng nối với một chiều không gian khá đặc thù. Theo tìm hiểu của hắn thì bên trong Hàm Ngục khá giống một Mê Cung hoặc một Lăng Tẩm, tùy theo ý thích của Chủ Nhân Hàm Ngục.

Đặc biệt trong đó sẽ có những loài quái thú, quái vật kinh khủng sinh sống từ trước khi Hàm Ngục hiện ra. Trong quá trình Hàm Ngục xuất hiện, một số loại quái vật sẽ biến dị, gây nên sự mất cân bằng sinh thái trong Hàm Ngục.

Hậu quả là những loài quái vật yếu đuối nhất như Goblin sẽ bị đuổi ra ngoài Hàm Ngục, bắt đầu sinh trưởng ở môi trường bên ngoài. Có điều môi trường bên ngoài không phải môi trường lý tưởng cho chúng, ở ngoài chúng sụt giảm ít nhất ba phần mười chiến lực. Nhưng từ khoảng thế hệ thứ 7 hoặc 8, thì chúng bắt đầu thích nghi lại.

Cấp độ một hàm ngục có thể đánh giá sơ bộ dựa trên cấp độ của những con quái thú bị đuổi ra. Thông thường, những con bị đuổi ra là yếu nhất, tức là những con ở trong phải hơn lũ đó 1 cấp. Ngoài ra còn có lũ Tinh Anh và lũ Thống Trị nữa. Tức là đẳng cấp 1 hàm ngục thường vượt lên từ 3 cho tới 4 cấp so với những quái vật bị đuổi ra ngoài.

Ví dụ, Hàm Ngục Lãnh Diễm rất có thể là một Hàm Ngục rank B hoặc C. Goblin là rank F, kể đó là E, D, C và B.

Trong tầm mắt của hắn, hiện lên một cái mũi tên đỏ rực, chỉ thẳng về một phương hướng, đó là rừng Đỏ. Sở dĩ nó có tên gọi đó là vì trong rừng này mọc ra một loại nấm đặc biệt có sắc đỏ rực, khiến mùa xuân và mùa thu cả nền rừng trông cứ như là phủ một sắc đỏ vậy.

Trần Ngọc Lâm chạy như bay về phía rừng Đỏ. Thế giới này không có súng ống, ngược lại có một loại vũ khí gọi Ma Pháp Cao Xạ. Nguyên lý khá phức tạp, nhưng kết quả rất giống súng ống. Có điều hắn không có loại xạ xỉ phẩm đó. Nó quá đắt đỏ, lần gần nhất hắn nghe ngóng đâu đó độ hơn vạn đồng tiền vàng.

Thành ra, hắn chỉ dùng kiếm. Nói thật nếu được lựa chọn, hắn thích dùng rìu hơn. Nhưng cơ thể này hơi quá yếu nhược, rìu chém độ hai tá cú đã thấy một quả độ rồi dùng nói chiến đấu.

Trần Ngọc Lâm đi vào trong rừng Đỏ một đoạn, thấy ở chính giữa một khoảng rừng có một dấu sau phóng lên trời trông rất nổi bật. Đây là dấu hiệu Dích của Hệ Thống, hắn biết hắn tới nơi rồi.

Hắn nhìn về phía ngôi sao, chỉ thấy ngôi sao mờ dần, rồi ở phía dưới có hai bóng người. Một là một thằng bé ngang tuổi hắn... ừm, tuổi ở thế giới này. Một là một cô gái chừng 13 tuổi, khoảng đó. Trần Ngọc Lâm nhận ra đó là cô gái ở làng bên, Thanh Sương. Và ở cách đó không xa là ba sinh vật trông như mấy đứa nhỏ vô cùng xấu xí, gai góc xù xì, mũi to, răng nanh nhọn hoắt. Mỗi con đều đang cầm một cây gậy.

Tuy rằng nói thế giới này phát triển ngang thế giới hắn, nhưng phân cấp giai tầng thì lại không giống, chỗ này phân cấp giai tầng rõ rệt hơn nhiều, điển hình là chế độ nô lệ.

Chỗ hắn đang ở là một thôn làng, trình độ phát triển cũng khá, nhưng chỉ có được đủ điều kiện điện nước chứ không thể giống hệt như thế giới hắn có TV máy tính để chơi được. Thành ra hắn rảnh rỗi ngoài luyện kiếm hay đi giao du với bên ngoài.

Trần Ngọc Lâm vung kiếm, nói chính xác hơn là ném kiếm, đồng thời tay hắn phát ra một tia sáng nhu hòa. Lập tức thanh kiếm được bao phủ bởi gió, chính xác hơn là ma pháp gió, phóng như một đường đạn về phía con Goblin đầu tiên, hiển nhiên là nó không đủ trí tuệ để cân nhắc đến việc né thành ra nó bị đâm cho một cú thẳng từ trước ra sau.

Cùng lúc đó, Trần Ngọc Lâm dùng phong ma pháp, lướt về phía Thanh Sương, phong ma pháp trên tay thổi bật ngược thanh kiếm quay trở lại tay hắn.

"Phong Dẫn", một loại ma pháp thường thấy đối với phong hệ, cho phép dùng gió như một cánh tay điều khiển vạn vật.

Thông thường nếu dùng ma thuật nguyên tố hệ, cần có một giai đoạn niệm chú ngữ, nhưng do Trần Ngọc Lâm có hệ thống nên có thể bỏ qua giai đoạn đó mà chuyển thẳng sang sử dụng ma thuật luôn thông qua việc niệm [Kích hoạt kỹ năng].

Chợt có một giọng nói phát ra, khác với hệ thống, giọng nói này giống nữ hơn, âm thanh cao và vang:

"Tiêu diệt 1 Goblin, đạt 10 exp và 2 vàng."

Trần Ngọc Lâm mở bảng thông số ở thế giới này ra, khá là kì lạ khi hắn có 2 bảng thông số. Một là của hắn, và kia là bảng mà ai cũng có. Hiện tại level của hắn ở thế giới này là level 7.

Hai con Goblin còn lại gầm gừ nhìn Trần Ngọc Lâm, sau đó đột nhiên hắn cảm nhận được mấy chạc cây rung lên, một loạt các tiếng gầm gừ vang vọng xung quanh, rồi hơn hai mươi con Goblin nhảy từ trên cao xuống.

Trần Ngọc Lâm xách Thanh Sương lên trên vai, tuy hắn mới 6 tuổi nhưng hắn đã cao hơn một mét ba, có thể do tập luyện hoặc do thế giới này phát triển sớm hơn thế giới hắn.

Nhân tiện, cái debuff chết toi "Che những gì liên quan 18+" vẫn còn tồn tại, là một trong mấy thứ hiếm hoi còn sót lại, ngoài Giám Định ra.

Hai tay hắn giờ lên, một quả cầu gió trông khá giống Rasengan hiện ra, nhưng thứ này chỉ trông giống chứ còn lâu mới đạt đến tầm của Rasengan. Quả cầu gió trên tay hắn trông giống một cái ốc xoáy hình tròn, tích tụ lại. Rồi Trần Ngọc Lâm đẩy nó lên trên cao, lập tức nó phát nổ.

Hơn hai chục con Goblin, mỗi con mười phần còi cọc, thấp bé nhẹ cân lập tức bị bắn bay ngay ra xung quanh, trong thoáng chốc đã có thêm năm con bị hắn đâm xuyên qua người bởi thanh kiếm của hắn.

"Phong Bạo Thuật".

Chợt hắn cảm giác sau lưng vang lên tiếng bước chân, hắn bèn quay đầu lại, chỉ thấy loáng thoáng thêm 3 con Goblin đang cầm mấy khúc củi hơi to to hướng về hắn mà chạy, trên tay hắn liền xuất hiện thêm 3 hòn sỏi.

Trần Ngọc Lâm vung tay lên, cả ba hòn sỏi giống như bị thổi bay ra bởi một lực cực mạnh, đồng thời bắn thẳng về ba con Goblin với lực tương đương những viên đạn. Trên đường bay cả ba viên rẽ thành 3 đường con tuyệt đẹp, cùng lúc xuyên thẳng qua lồng ngực từng con một.

Phong Bạo Thuật, kết hợp Phong Dẫn Thuật. Tạm thời trừ một phép cường hóa Kiếm Pháp bên ngoài, đây là hai loại ma thuật duy nhất hắn có.

"Đã tiêu diệt 1 Goblin nhận 10 exp, 2 vàng." x20.

Đột nhiên trong đầu hắn vang vọng lại tiếng vang hai mươi lần, bởi vì hắn giết 20 con Goblin không cùng lúc thì phải. Điểm này thì Hệ Thống hơn xa, nó

muốn thông báo lúc nào cũng được, còn có tính năng thông báo gấp nữa.

Siêu đau đầu.

"Đã lên level 8, nhận Skill."

Trần Ngọc Lâm ở một tiếng. Điểm Skill có 3 công dụng, tăng sức mạnh kỹ năng, mua kỹ năng, hoặc cộng thẳng vào chỉ số. Trần Ngọc Lâm lúc này cả hai kỹ năng đều đang max Level có thể đạt được là 1/2 level người chơi, nên hắn cộng hết vào chỉ số cơ thể.

Đột nhiên hắn cảm thấy toàn thân thật khỏe mạnh, dường như khỏe mạnh ra gấp rưỡi vậy. Ngoài ra chỉ số HP, MP của hắn toàn bộ đều hồi phục.

Trần Ngọc Lâm nhìn vào 2 đứa trẻ vẫn đang bất tỉnh, xách chúng lên vai. Nói cho chính xác hắn nguyên bản không lớn hơn Thanh Sương bao nhiêu, nhưng khi tính tuổi hắn lại không hiểu sao lấy tuổi của hắn tại thế giới này, cộng thêm tuổi thế giới nguyên gốc kia, dù cho hắn chỉ thực sự sống ở đây hơn tháng.

Trần Ngọc Lâm đưa bọn họ ra ngoài bìa rừng, huyết sáo một tiếng, lập tức trong vòng hơn 10 giây, một con ngựa to ngang với cái xe bán tải ở chỗ hắn chạy tới. Con ngựa này là của hắn, tên là Di Xích. Trần Ngọc Lâm chất hai người lên lưng con ngựa, viết một tờ giấy đại loại "Có Goblin xuất hiện ở Rừng Đỏ" rồi ra lệnh:

"Đem bọn họ trở lại cho cha ta"

Con ngựa hí lên một tràng, rồi chạy phi nước đại đi mất hút. Trần Ngọc Lâm nhìn vào bóng con ngựa chạy đi, từ từ quay ngược trở lại trong rừng Đỏ, lúc này hai mắt hắn nồng nặc sát ý.

Hắn không thích ai, con gì, hay cái gì đe dọa đến người thân bạn bè của hắn, dù có là lũ Goblin ngu si đi chăng nữa. Ngoài ra, hắn vẫn còn thiếu một mục tiêu nhỏ mới hoàn thành nhiệm vụ:

[Yêu Cầu Tiêu Diệt

HogGoblin: 0/1.]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cõi lòng nguội lạnh, thật muốn khóc

Thế giới Edra bao gồm năm loại sinh vật. Con người, gồm toàn bộ nhân loại, người thú, và những sinh vật hơi giống người. Ma Thú, Quái Vật, những loài bỏ ra từ trong Hầm Ngục, Mê Cung, Vực Thẳm hoặc bị ảnh hưởng bởi chúng. Gia súc Gia cầm, nghe tên là hiểu.

Ngoài ra còn có Ma Tộc, Tinh Linh hai loại sinh vật khá thần bí. Hai loại này loại đầu (Ma Tộc) đã ngàn năm chưa thấy bóng dáng rồi, loại thứ hai thì rất ít khi nghe nói tới. Nghe nói Tổ Chức Liên Minh Quái Vật là do một Ma Vương cầm trịch, không rõ có phải không nữa.

Trong đó, trừ Tinh Linh và Gia súc gia cầm, các loài sinh vật đều có hệ thống phân cấp theo Level giống trong game. Nhưng khác nhau ở chỗ phân ngành. Nếu con người phân chia theo Nghề Nghiệp lựa chọn và học các Kỹ Năng của Nghề đó, thì Quái vật phân theo tỉ số tiến hóa thành các chủng loại khác nhau dựa trên cây Tiến hóa.

HogGoblin là dạng tiến hóa của Goblin sau khi lên 1 cấp.

Trần Ngọc Lâm lững thững đi bộ trong rừng Đỏ, trên tay hắn là một sinh vật hơi giống con chuột, có điều hoàn toàn bằng gỗ. Có thể do Hệ Thống cho phép hắn ăn gian bằng cách niệm phép không thông qua chú ngữ, nên hắn được một Tinh Linh gió làm tương là vô cùng thích hợp với Phong Nguyên Tố hoặc thậm chí Bản Nguyên Ma Pháp nên kết thân.

Dù sao, vừa nãy Trần Ngọc Lâm thả tầm năm con Goblin đi, đồng thời thả Phong Tinh Linh vào bám trên người một con. Lúc này hắn đã biết chính xác vị trí ổ của chúng ở đâu rồi, lũ Goblin này căn bản không có não. Bị đánh bại là chạy về ổ ngay lập tức.

Trần Ngọc Lâm lần theo dấu vết, chợt sững sờ. Không ngoài hắn dự đoán, hắn tìm thấy một hang đá nông. Cái hang này chắc ở đây lâu phải biết, gần đây mới đột nhiên bị một đám Goblin chiếm dụng.

Cái ngoài dự đoán của hắn là, con HogGoblin mà hắn đang lúng lúng đang cắn gặm nát đầu của một con Goblin khác. Con Goblin này là con Goblin hắn từng đã thương nên hắn nhận ra rõ ràng bởi vết chém sâu tận xương trên lưng. Ngoài ra còn có hai mươi con Goblin đang gặm xác của năm con Goblin chạy thoát khỏi tay hắn.

Trần Ngọc Lâm sững sờ, chợt hiểu tại sao. Rừng Đỏ không phải là khu bảo tồn thiên nhiên mà là khu hái rau hái nấm, quanh rừng không có lấy mấy con

động vật. Cùng lắm là chuột chà chim chóc các thứ, cho nên lũ này trừ đánh mục tiêu lên trẻ con, còn đánh mục tiêu lên chính đồng loại nữa.

Chúng không dám đánh mục tiêu lên người lớn, vì có khả năng toàn quân bị diệt a. Nhưng đồng loại, đặc biệt những con đã bị thương nặng thì lại khác.

Mà, con HogGoblin trông khiến người ta buồn nôn. Một thân đồm đãi mưng mủ chảy đầy, to ngang Trần Ngọc Lâm, nếu không muốn nói là hơi to hơn. Vũ khí của nó là một cái gậy gỗ to đùng.

Trần Ngọc Lâm vừa xuất hiện, cả con HogGoblin lẫn 20 con Goblin dừng mọi hoạt động, há hốc mồm nhìn hấn thềm thường. Trần Ngọc Lâm nghe chúng lảm bảm, nửa ngôn ngữ con người, nửa tiếng Goblin:

"Thịt, nhiều thịt. Ăn nhiều."

Hấn lắc đầu, lũ này sớm cho châu trời một chút là phải đạo. Kể đó, hấn vung kiếm lên, bắn thẳng đâm xuyên qua đầu của ba con Goblin, máu phun ra tung tóe.

Trần Ngọc Lâm nói:

"Tao biết chúng bay sống khổ. Nhưng muốn nhắm mục tiêu đến đồng bạn của tao, thì có khổ gấp ngàn lần vẫn phải chết thôi."

Đồng thời, hấn vung tay lên, Phong Bạo Thuật xuất động, lần này là có sự trợ giúp của Phong Tinh Linh, nên Phong Bạo Thuật uy lực thẳng tăng lên gấp 4 lần, trực tiếp khiến chừng 7 con Goblin nổ tung phổi mà chết.

Trần Ngọc Lâm nhìn cảnh này, nhớ lại lần đầu tiên hấn làm nhiệm vụ bên Trái Đất, lần đó hấn phải đồ sát hơn mười con Người Cá Sấu, khó khăn hơn thế này nhiều. Mỗi con mạnh ít nhất ngang với một con HogGoblin.

Hấn có cảm giác, một con Manticore mà hấn hạ hồi đi du lịch cũng đủ diệt sát cả đám này rồi.

Chợt, hấn nghe thấy sau lưng có tiếng gió rít. Trần Ngọc Lâm một bên nhờ cậy Phong Tinh Linh tiếp tục giải quyết lũ Goblin, quay lại, kiếm trong nháy mắt đã đến bên tay hấn.

Hấn vung kiếm, đỡ lại một cú đập từ cây gậy gỗ của HogGoblin. Không hiểu cây gậy này làm từ loại gỗ gì mà cứng như thép vậy. Trần Ngọc Lâm lùi lại hai bước, nhưng ngay sau đó, hấn quay ngược người, một chân đạp thẳng vào ngực HogGoblin.

Lúc này, trên mũi chân hấn thỉnh thoảng hiện ra một cái con lóc nhỏ, trông giống hệt một lưỡi dao vậy.

Kĩ thuật số 2 của Ma Pháp Phong Phụ Trợ, Phong Dao.

Trần Ngọc Lâm vung cước đá ra, chỉ nghe "Roẹt" một cái, ngực con HogGoblin đã nhô ra một lỗ máu to như cái chén, cơ mà hơi nông, nông cũng như cái chén luôn. Nhưng đem so với kích cỡ của nó, cũng coi như đâm xuyên qua phổi rồi, dù gì nó cũng gãy trơ xương.

Con HogGoblin há hốc mồm chỉ chỉ Trần Ngọc Lâm, như thể muốn nói gì đó, rồi nó ngã xuống. Lũ Goblin đang bị tàn sát bởi Phong Tinh Linh chỉ còn sót lại 7 con há mồm gào thét cái gì đó, rồi chạy biến đi mất. Trần Ngọc Lâm nhìn lũ đó, tay nhặt 4 con dao cùn, có vẻ là vũ khí ném thẳng về phía chúng, phụ trợ thêm Phong Dẫn Thuật. Lập tức chỉ nghe thấy 4 tiếng phập, cả 4 con cùng lần quay ra hấp hối trong vũng máu.

"Đã tiêu diệt 1 HogGoblin, tặng 1000 exp và 100 vàng. Nhận danh hiệu [Kẻ Giết Goblin]. Lên level 9. Nhận được Kĩ Năng."

Trong đầu hấn vang lên giọng thanh thoát.

Còn lại 3 con. Trần Ngọc Lâm quay người, giao cho Phong Tinh Linh giải quyết nốt, trong lúc đó hấn chạy vào sâu trong hang đá.

Trần Ngọc Lâm chui vào sâu trong hang, chợt lạnh cả người, vì hấn thấy có một người. Chính xác hơn là một xác người đã bị găm cho nham nhở. Nhưng sau khi nhìn kĩ hơn thì hấn thờ phào một cái, người này mặc áo trắng toàn thân, trên đầu quấn hai cái khăn trắng, cả thân bận một thân y phục toàn màu trắng, nói cách khác đây là nghi thức chôn cất ở Edra.

Đây là... lũ này đói đến mức đi đào trộm nghĩa địa lên à?

Trần Ngọc Lâm càng cảm thấy lũ này chết không tiếc, tuy rằng chúng vốn đã là thế rồi.

Hệ Thống lúc này tuyên bố bằng giọng trầm, có vẻ muốn tách ra với cái "Giọng nói của Chúa Trời" vốn thanh và cao:

[Tuyên bố: Hoàn thành nhiệm vụ: Tiêu diệt Goblin.

Nhiệm vụ Phụ 1: Vượt mức chỉ tiêu tiêu diệt 40/20 Goblin. Đạt mốc Toàn Diệt.

Nhiệm vụ Phụ 2: Tiêu Diệt HogGoblin.

Tổng Điểm Vận Mệnh đạt được: 250 điểm Vận Mệnh, cộng thêm 20 (số Goblin ngoại định tuyến tiêu diệt) nhân 2 điểm Vận Mệnh mỗi con, cộng 10 điểm Toàn Diệt mục tiêu. Tổng:

300 điểm Vận Mệnh.

Tăng thêm 42% EXP, hiện tại Level của Kí Chủ là Level 10 (54%).

Tăng thêm 3 Vé Lữ Hành Dị Giới Một Chiều.

]

Trần Ngọc Lâm đại hỉ, tính ra bây giờ, hắn đã sở hữu hơn 3800 điểm Vận Mệnh rồi. Hắn ban đầu dự tính tại Trái Đất tích góp xong khi nào lên Tam Phẩm bắt đầu đại khai sát giới Cửa Hàng, dù thế bây giờ hắn cũng đủ tiền mua một bộ Công Pháp Trung Phẩm rồi.

Dù sao, hắn tuy ưa thích thế giới này, nhưng Trái Đất mới là căn của hắn. Hơn nữa thế giới này giết quái tùy ý thăng cấp, không cần công pháp để có thể tu luyện.

Trần Ngọc Lâm thu dọn đồng xác Goblin, hắn chưa kịp thu dọn xong thì đã nghe thấy tiếng vó ngựa từ phương xa, kể đó hắn nhìn thấy một con ngựa toàn thân trải đầy hoa điểm, cùng với người ngồi trên lưng ngựa, chính là phó hội Mạo Hiểm Giả, phân nhánh ở đây, cũng là cha hắn.

Trần Ngọc Lâm đang thắc mắc tại sao lão cha hắn có thể cười trên lưng con ngựa đó mà không bị bóng cái móng, thì cha hắn nhảy xuống ngựa, xoa xoa khắp người hắn, lo lắng hỏi:

"Con có làm sao không?"

Trần Ngọc Lâm cười tươi:

"Không sao ạ."

Kể đó hắn nhìn sang bên cạnh, là xác của ba con Goblin bị kiếm thọc thủng. Số còn lại hắn đã cho hết vào hòm Item. Ở thế giới Edra, quái vật không cho điểm Vận Mệnh khi tiêu diệt cũng như bán không được điểm Vận Mệnh. Cho nên có lẽ hắn vứt vào hòm, rồi sau này rảnh đem đi bán.

Dù gì, 1 đứa bé 6 tuổi giết 40 con Goblin, 1 con HogGoblin, quá kinh hãi thế tục đi. Có khi hắn trực tiếp bị phong lên thành [Hiệp Sĩ] mất.

Đương nhiên trực tiếp phong lên không phải là phong hàm, mà là Danh Hiệu hoặc Nghề nghiệp. Giống như danh hiệu [Anh Hùng Thần Thánh] vậy.

Nói đùa, hắn còn muốn chơi vui nữa nha.

Tối đó, Trần Ngọc Lâm sau khi nghe cha mẹ hắn cảm râm về việc hắn đại đột ra sao, ngoài ra thì cha hắn cũng phải đi thông báo về việc một Hàm Ngục mới xuất hiện nữa. Trần Ngọc Lâm đi lên gác.

Hắn đóng cửa lại, lấy ra một cái Vé Lữ Hành Dị Giới, đang chuẩn bị kích hoạt thì chợt nghĩ đến cái gì đó, sau đó hắn hỏi hệ thống:

"Này, nếu ta quay trở lại Trái Đất thì trước mặt ta sẽ là cái xe tải đang rò ga lao tới đúng không?"

Trần Ngọc Lâm cân nhắc không quay lại nữa nếu Hệ Thống nói có.

[.....]

Hệ Thống nói:

[Không có chuyện đó đâu. Kí Chủ suy nghĩ nhiều.]

Trần Ngọc Lâm nghe vậy, vẫn không an lòng nổi. Cơ mà hắn vẫn kích hoạt cái vé. Lập tức hắn cảm giác được toàn bộ cơ thể hắn tựa hồ bị cuốn vào trong một cái máy xay sinh tố, rồi ngay sau đó trước mắt hắn là khu rừng mà hắn từng cùng con Hòa Viêm Báo đại chiến ba trăm hiệp.

Cảm giác như thể đã vài năm trôi qua rồi, dù cũng gần như thế thật. Tính cả ở Edra thì là hơn 5 năm dù hắn mới thực sự trải nghiệm được hơn tháng.

Có điều lúc này, hắn mới chợt nhận ra hắn đang ở giữa không trung, có lẽ do lúc bị cái xe tải dí hắn đang trong tư thế nhảy lên, thành ra bây giờ hắn đang trong tư thế rơi thẳng tấp xuống đất.

Trần Ngọc Lâm vung tay, tay sử dụng Phong Ma Pháp - Phong Bạo Thuật.

Chẳng có gì xảy ra cả.

Trần Ngọc Lâm

"....."

Ặc, quên mất cái ma pháp đó chỉ sử dụng được tại thế giới kia. Thế giới này quy tắc khác hẳn.

Kết quả là Trần Ngọc Lâm rơi thẳng xuống đất, đánh cái "bịch" nghe mà não lòng. Lúc này chợt điện thoại hân vang lên một hồi chuông. Trần Ngọc Lâm ngẩng đầu phun phì phì lá cây ra khỏi miệng, nhắc điện thoại lên hỏi:

" Alo, ở đây có ai gọi Minh không ạ?"

"Thằng điên, tao đây. Đừng có giờ trò nữa."

Đầu dây bên kia vang lên tiếng thằng Vũ, nó miễn dịch với cái trò này của hân. Về cơ bản khi mà một ai đó gọi điện thoại, nếu hân hỏi câu như trên thì hầu hết họ sẽ nói "Không có" hoặc "Có", sau đó mới nhận ra sai lầm của mình. Có điều thằng này thì miễn dịch hoàn toàn.

"Này, cô Phương đang bảo cả lớp tập trung có việc gấp. Lần này phải nghỉ cả chuyến tham quan đấy. Giờ mày đang ở đâu?"

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ, chắc không ngoài liên quan 2 người thầy Tuấn với Lan, hân nhìn sang bên cạnh thấy một con giun đất đang bò, không lẽ lại nói "Ồ với giun"?

"Tao về ngay."

Trần Ngọc Lâm bật dậy, chuyển số điện thoại sang một số máy, gọi [Mộ Dung Nguyệt]. Là cô của hân, cũng gần gần như là mẹ luôn. Trần Ngọc Lâm gọi:

" Cháu chào cô."

Đầu dây bên kia nhắc máy, kèm theo tiếng ngáp: "Lâm à? Không phải đi du lịch sao? Sao về sớm thế?"

Trần Ngọc Lâm đáp: "Vâng, có thể cháu về sớm. Cô nhớ phần com cho cháu nghe."

Mộ Dung Nguyệt đáp: "Ừ, nhà lúc nào chẳng còn phần com cho cháu."

Trần Ngọc Lâm chưa kịp cảm thấy ấm áp cảm động thì đầu dây bên kia đã nói tiếp, có điều không phải nói với hân:

" Này, Uyên. Đừng đồ com đi cho chó ăn vội, phần com đấy cho Lâm về ăn... Ừa, chưa dập máy à? "

Kế đó là tiếng gác máy.

Trần Ngọc Lâm

"....."

Cõi lòng nguội lạnh, ấm áp cái búa.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nghỉ sớm

Trần Ngọc Lâm đi về chỗ cắm trại, quả không ngoài dự liệu của hân, vụ tập trung này chủ yếu là do hai người Tuấn với Lan đều đã mất tích. Thầy Tuấn thì mất tích hôm qua, Lan thì đã hơn hai giờ chưa thấy có mặt rồi, cũng không liên lạc được gì cả. Trần Ngọc Lâm có hơi e ngại chuyện gì nếu có người liên hệ cả hai với nhau.

Có điều có lẽ không có ai liên hệ như vậy. Dù sao, từ lúc Lan mất tích cho tới lúc hân tách đội có hơn một giờ đồng hồ. Có lẽ là do nàng bận thay đồ, sau đó tìm kiếm hân.

Do đó, chuyến đi 3 ngày hai đêm bị chấm dứt một cách đột ngột. Cảnh sát cũng được gọi đến điều tra, nhưng dường như họ nghiêng về phỏng đoán hai người bị lạc trong rừng hơn.

Thành ra, cả lớp về lại trường. Cảnh sát lấy lời khai xong thì cũng rút quân, chỉ để lại một nhóm nhỏ dân quân để lùng sục quanh khu rừng. Có điều hân thừa biết vụ này chẳng chóng thì chày cũng lên báo. Nhưng thể nào bên phía đội Đặc Biệt cũng sẽ có ảnh hưởng về vụ này. Tối đa có lẽ cũng chỉ dán lên một cái nhãn mất tích.

Dù sao, bên phía Chính Phủ cũng có người của Tu Sĩ Liên Minh hoạt động. Trong một số trường hợp tu sĩ muốn lịch luyện Hồng Trần, hoặc ở lại tại mấy chôn đồ thị mà đột ngột vì vài lý do mà mất tích, hoặc đơn giản là nằm bể quan cả một thế kỷ thì họ sẽ giải quyết. Bởi vì nếu để mặc thì thể nào cũng có nhiều lời đồn đoán về việc mất tích này nọ, phiền vô cùng.

Trong khi đang đi về, Trần Ngọc Lâm nói chuyện mãi cũng thấy nhàm, chui sâu vào trong Cửa Hàng của Hệ Thống. Hiện tại hắn đang có được hơn 3800 điểm Vận Mệnh. Nghĩ nghĩ, hắn bật một cái danh mục trong Hệ Thống Cửa Hàng lên, đó là danh mục gọi [Đồ Khuyên Dừng]. Đây là một tính năng sau khi hắn lên Cấp 10. Cấp bậc càng cao, Hệ Thống sử dụng càng dễ dàng, càng nhiều tiện lợi.

Trần Ngọc Lâm ngó vào danh mục [Đồ Khuyên Dừng], hắn cần lựa chọn thật cẩn trọng những món nào có thể dùng. Hiện tại chỉ có hơn 3800 điểm, hắn có thể lựa chọn những món đồ dành cho Nhị Phẩm tu sĩ vô cùng tối tân, thậm chí cực phẩm. Ví dụ như một món là Súng AK-47 Silver đáng giá 2600 điểm Vận Mệnh, một khẩu AK-47 thuần sắc bạc. Khẩu súng này mang theo uy lực của một khẩu Barretta M99, nói cách khác là loại đạn đục xuyên tường.

Kể cũng đúng, nếu không thì làm thế nào đục qua cơ thể tu sĩ Nhị Phẩm. Loại vũ khí này chính là Tam Phẩm Hư Khí Đạn cũng có thể thọc cho thùng lỗ chỗ.

Mặt khác, nếu hắn lựa chọn mua những đồ vật của Tam Phẩm tu sĩ, dù một số món chưa dùng được ngay, nhưng lúc lên Tam Phẩm sẽ có lợi thế hơn nhiều.

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ, quyết định lo dài không bằng lo ngắn. Nhị Phẩm 14 cảnh mạch, hắn mới là bát mạch đỉnh phong, tối nay rảnh rỗi về đột phá lên cửu mạch thì mới chỉ đạt được ba phần tư con đường. Tuy rằng có thêm Hệ Thống nên thời gian hắn nhanh hơn người bình thường, nhưng có lẽ cũng có thể đủ điểm mua công pháp khi lên Tam Phẩm đi.

Dù sao, điểm Vận Mệnh quá khó kiếm. Hầu hết chỉ kiếm được khi đi làm nhiệm vụ, đánh quái không được quá nhiều. Đẳng nào quái vật số lượng cũng quá ít.

3800 điểm là hắn nằm kiếm được trong ba tháng rưỡi, tính cả thời gian ở Dị Giới Edra đó.

Hắn xoa tay trên bảng Hệ Thống, mở ra danh mục Vũ Khí. Kiểm thì thôi khỏi, hắn không thích dùng kiếm lám. Ngược lại hắn ưa thích dùng cái gì đó vừa tao nhã vừa cực súc, vừa thanh tao lại mạn rợ hơn.

Hệ Thống:

[Sở Thích của Kí Chủ thật là quái dị. Vừa tao nhã vừa cực súc thì khác quái gì vừa nhanh vừa chậm, vừa yếu đuối vừa mạnh mẽ đâu.]

Trần Ngọc Lâm

"Cảm ơn."

Hắn bấm vào một món, pháo Phòng Không Siêu Âm Thanh B17, 1 Vận Mệnh. Lúc hắn bấm vào Item này, lập tức hiện ra một cái bảng có 2 nút bấm [Phòng Thử] [Mua].

Hắn đang tính bấm vào nút [Phòng Thử], thì chợt hắn bị một kiện vật phẩm hấp dẫn. Ngay khi vừa nhìn thấy nó, hắn đã biết hắn vô cùng ưa thích nó:

[Bom Sa Hoàng]

Mèn, thứ này mà cho nổ thì vui phải biết.

[.....]

Hệ Thống:

[Hệ Thống xin thông báo, đóng lại toàn bộ giao dịch các loại Vũ Khí Hủy Diệt Hàng Loạt, bao gồm Bom Nguyên Tử, Bom Sa Hoàng, Bom S và các loại vũ khí tương đương. Hạn mở ra: Cho đến khi Hệ Thống cảm thấy Kí Chủ có thể kiểm chế cho nổ tung một quả ngay giữa lòng thành phố.]

Trần Ngọc Lâm

~.....

Ngươi nghĩ ta là ai? Tin ta cho ngươi một quả Allahu Akbar ngay giữa mặt không?

Cơ mà, tại sao lại có một kiện vật phẩm gọi "Samsung Note 7" cũng bị khóa nhỉ?

Cu cậu ngâm ngùi đi vào trong phòng tập với khẩu súng Phòng Không Siêu Âm Thanh kia. Phòng tập là một căn phòng tối om om, hắn có thể tùy ý thích chỉnh độ sáng, quang cảnh, địch thủ, vũ khí. Nói chung là thiết kế mọi thứ đều được.

Từng có thời hắn thử thiết lập Kẻ Địch là [Hệ Thống] (Ồ, chuẩn đó), hắn còn chưa kịp bấm bắt đầu Hệ Thống đã cho hắn một tràng pháo hoa ước chừng 3 tỉ đề xi ben trong đầu, kể đó cả ở trong Thức Hải lẫn ngoài đời thật hắn đều sùi bọt mép ngất đi.

Hệ Thống giảng như thế này:

[Nếu là đã xác định ta chính là Kẻ Dịch, vậy thì còn cần gì phải chế tạo 1 cái "ta" khác? Dùng chính ta luôn không được sao?]

Kể đó là một tràng cười man rợ, Trần Ngọc Lâm nghĩ lại vẫn còn ghê.

Được rồi, có một thằng điên trong đầu, cẩn thận một chút không thừa. Trần Ngọc Lâm thiết kế thử một cái bia ngắm, cách hán chừng bảy cây số. Kế đó hán bắn thử một cái bằng Khẩu Súng Phòng Không Siêu Âm Thanh.

Hán hiểu tại sao khẩu này có hơn 1 Vạn Mệnh rồi, tốc độ nhanh vô cùng, nhưng lực bắn thì không ra đâu vào đâu cả. Loại vũ khí này có vẻ kì thực là gây ra nội thương, lấy không khí làm đạn, chủ yếu dùng lực chấn động phá hủy nội tạng cơ thể. Thậm chí Tam Phẩm không cẩn thận cũng có thể lật bàn được.

Lý Thuyết thì là thế, nhưng từ đầu đến giờ hán chẳng mấy khi hán gặp ai mà tạo được điều kiện cho hán dùng loại vũ khí này cả. Thậm chí theo liên tưởng của hán, con Manticore kia chỉ cần phóng dao ra cũng đủ làm nổ tung quả cầu không khí, từ đó sát thương giảm đi cực mạnh. Cùng lắm chỉ gây ra nghẹt thở, hoặc thổi bay đối phương.

Thậm chí nếu đối phương dùng khiên, có khi lực sát thương giảm còn 1/4 cũng không chừng. Thật giống như một vị vĩ nhân nào đó đã nói một câu nào đó đại loại như kiểu "Về lý thuyết thì thực tế giống y như lý thuyết, nhưng thực tế thì thực tế khác xa lý thuyết".

Hán quyết định dành cả ngày hôm nay để thử vũ khí. À, nói là cả ngày thì không đúng lắm, vì thời gian mà hán dành ra để chơi với Hệ Thống luôn là 0 giây đồng hồ. Nghĩa là lúc nào, dù hán có chơi bao lâu thì thời gian trôi qua cũng là 0 giây.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Về nhà

"Này Lâm, ê ku."

Trần Ngọc Lâm đang mãi ngắm nghía hai món đồ mới mua, hán mất tầm khoảng 10 tiếng đồng hồ trong Hệ Thống mới lựa chọn ra được từ hơn 120 món, trong đó có hơn nửa thời gian là thử nghiệm món vũ khí mới mua, thì hán nghe thấy tiếng thằng Vũ gọi.

Trần Ngọc Lâm quay sang thằng Vũ, chỉ thấy nó đang xách cái balô:

"Chuẩn bị đổi xe rồi đấy. Xuống đi mậy."

Trần Ngọc Lâm ngáp một cái, xách cái ba lô ra ngoài xe. Chuyển xe đi về do là ngoài dự kiến cho nên nhà xe không sắp xếp được xe đưa đón, thành ra bọn hán ngồi tạm xe buýt về. Cũng may giờ không phải giờ cao điểm, xe vắng tanh như chùa bà đánh vậy.

Trần Ngọc Lâm đi vào trong một chỗ khuất, cẩn trọng mở ra một tấm giấy da, bên trên là một cái bản đồ vô cùng chi tiết, hơn nửa hơi hướng 3D nữa. Trần Ngọc Lâm đảo quanh tấm bản đồ, yên lòng cất lại vào trong hòm Item.

Một trong hai vật phẩm mà hán giao dịch thông qua Hệ Thống, [Bản Đồ Đạo Tặc- Phiên Bản Mở Rộng], 800 điểm Vạn Mệnh, mở khóa tại Level 10. Một loại vật phẩm ở trong bộ truyện Harry Potter, có điều hình như Hệ Thống đã bỏ cái câu hiệu lệnh mở đáng xấu hổ kia rồi. Ôn trời.

Hơn nữa, hiện tại nó không giới hạn trong học viên Hogwarts, mà là giới hạn tại một khoảng 10 cây số xung quanh hán.

Hệ Thống cũng có một cái bản đồ, nhưng tiếc thay nó chỉ là một loại bản đồ đơn giản, không có nhiều công năng như Bản Đồ Đạo Tặc. Hơn nữa Hệ Thống đã nâng cấp nó, còn có cả tính năng nhận biết địch ta nữa. Vừa nãy Trần Ngọc Lâm kiểm tra, xung quanh 10 cây số không có một mục tiêu nào tính là Dịch cả.

Hán cũng tiện tay thiết lập Bản Đồ Đạo Tặc thay thế cho bản đồ thường. Một lần thiết lập như này tốn mất 50 điểm Vạn Mệnh, nhưng đáng giá.

Sở dĩ hán phải quyết định mua món này, là vì hán thấy đằng nào cũng sẽ cần sử dụng. Hơn nữa, hiện tại tình trạng của hán không an toàn cho lắm.

Trước khi bị hán nhốt vào bên trong hòm, Lan từng có nói qua nàng chỉ phải một con Manticore đi qua dạo chơi với hán (khá giống), còn một lần khác là nàng thân chinh xuất quân. Đương nhiên cả hai đều bị hán đập dưới chân.

Có điều còn một lần khác nữa, đó là 4 con Golem bằng đồng đen kia kia. Hán hoàn toàn không biết gì về vụ đó sát. Tuy nhiên Trần Ngọc Lâm đã có một loại phỏng đoán về vụ lần này.

Dựa theo tiến trình xuất phẩm nhiệm vụ của Hệ Thống, thì hán đưa ra nhiệm vụ không ngoài mấy cái như là để cho tiến trình một công việc trở nên khó khăn hơn, ví dụ nhiệm vụ hạn chế thời gian. Hoặc đặt ra tiến độ công việc, hoặc đưa ra những nhiệm vụ mà nếu không có thì hán tuyệt đối không nguyện ý đi làm.

Ví dụ nếu Hệ Thống không ban nhiệm vụ tìm tung tích của kẻ ẩn dấu đằng sau con Manticore, có khi hắn cũng lười biếng đi làm với lý do "Thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng". Mà nghĩ lại, nhiệm vụ này mới chỉ đạt được 69% (sao lại lè thế nhỉ?) của Giai Đoạn I, không biết làm sao để hoàn thành Giai Đoạn I nữa.

Sau vụ đó, Hệ Thống không ban bố nhiệm vụ, tức là chỉ có 2 khả năng. Một là không cần, bởi vì rất nhanh sẽ có những kẻ khác đến, mà như vậy thì ban bố bằng vô dụng. Thứ hai, cũng không cần, bởi vì sẽ không có người khác đến, hoặc rất lâu sau mới đến.

Hắn không biết trường hợp nào, mua cái bản đồ cho chắc ăn. Dù sao, từ bây giờ cho tới Nguyên Anh cảnh, đây là một trong ba tấm bản đồ xịn nhất mà Cửa Hàng bán. Trừ khi Hệ Thống có còn bản nào khác trong vài ba cái event bất chợt. Mua cũng sẽ không lỗ, chẳng nào cũng phải mua, còn không bằng mua sớm.

Trần Ngọc Lâm ngồi rung đùi, tự khen mình thông minh. Trong lúc đó xe buýt đã tới.

Lần này về hắn cũng không để ý được gì, ngược lại để hắn lo hão một trận. Phải mãi đến khi về đến tận nhà hắn mới thở phào một hơi, dù gì lần này cũng thật là quá kinh hiểm. Chỉ trong vùn vụt chưa tới hai ngày, hắn đã tham gia vào 3 lần đánh nhau chưa tính Dị Giới đi lịch. Tuy rằng thu nhập cũng tương đối tốt nhưng hắn vẫn cảm giác thật oan uổng.

Không dung bị người ta lao vào đánh, không oan uổng sao được? Chỉ vì hắn là ma cà rồng? Đây là phân biệt chủng tộc, cần phải kiện.

Trần Ngọc Lâm không đi thang máy, thang máy đang bảo trì nên hắn đi thang bộ. Hắn vừa đi lên một cách đàng hoàng oai vệ vừa tưởng tượng mình ở cái chỗ trông tương tự Tổng Hành Dinh Liên Hợp Quốc, soạn ra một dự thảo cấm đoán mọi hoạt động phân biệt chủng tộc với loài ma cà rồng và các loài liên quan, bước hụt chân lúc lên cầu thang thiếu chút ngã đập mặt bay một cái răng.

Hệ Thống:

[Bớt ảo tưởng sức mạnh đi Kí Chủ. Ngươi bây giờ có khi cửa còn chưa bước qua nổi.]

Trần Ngọc Lâm đứng dậy, phúi phúi dít đàng hoàng bước lên như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Chợt hắn nghe một tiếng kêu trên lầu:

"Coi chừng."

Trần Ngọc Lâm ngẩng đầu lên, chỉ thấy một vật to như quả bóng, đằng sau buộc một túm trông như tóc, nhìn qua có vẻ rất nặng rơi từ trên cầu thang rơi xuống. Hắn giơ tay lên đỡ, chỉ thấy cánh tay chùng xuống, như thể cái thứ đó nặng phải đến 30 cân.

Trần Ngọc Lâm nhìn lại, chỉ thấy một cái miệng, một cái mũi hai con mắt, hai cái tai, là một cái đầu người. Chợt, cái miệng của cái đầu này mở ra, một tiếng kêu la phát ra:

"Hù Òa... Sợ chưa?"

"....."

Trần Ngọc Lâm im lặng, đặt cái ba lô xuống, rồi tiếp theo đặt luôn cả cái đầu xuống sàn. Kể đó hắn giơ chân ra sau như thể chuẩn bị sút cho cái đầu này một cái, thì cái đầu nói:

"Bình tĩnh Lâm, có cái gì thì từ từ nói. Chúng ta là bạn bè mà không phải sao."

Trần Ngọc Lâm ra vẻ lạnh lùng boy:

"Thằng này không có cái loại bạn bè là một cái đầu người."

Chợt, đằng sau hắn phát ra tiếng động. Trần Ngọc Lâm chán chường quay lại. Đằng sau hắn là một cảnh tượng nếu xảy ra vào ban đêm đủ khiến bất kỳ ai đứng tim mà chết. Đó là một cô gái chừng 14 tuổi đang chạy xuống, tay cầm một cái bọc ni lông, không có đầu. Đương nhiên cộng thêm cái đầu vừa xong, ai cũng liên tưởng chuyện gì xảy ra.

Trần Ngọc Lâm xách cái đầu lên, nói như thể nó quen với việc này rồi:

"Uyên, bà làm rơi đầu này. Lần sau cẩn thận dùm cái, có ngày có người chết vì đau tim đấy."

Uyên giơ tay ra nhận lại đầu mình, nói:

"Cảm ơn nhiều. Vừa nãy đang đi thì bị con mèo nhảy lên tấn công, ai dè vấp té thế là rơi đầu luôn."

"Lần sau nhớ cẩn thận."

Trần Ngọc Lâm nói, chợt để ý nàng mang theo một cái túi bóng to bự, bên trong có một cái hộp, hắn hỏi:

"Cái gì kia?"

"Cơm tui mang xuống cho con chó dưới sân ăn, mấy hôm nay chắc cho nó ăn thức ăn cho chó chán rồi."

Uyên nhìn cái túi bóng, nói:

"Cô Nguyệt bảo ông lâu về quá, thôi tui mang tạm xuống cho chó ăn luôn."

Trần Ngọc Lâm đen sì mặt lại:

-.....???

Ha ha?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trán Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Giao dịch

Trần Ngọc Lâm thoải mái leo cầu thang, đằng sau là Uyên lúc này lại leo ngược trở lại lúc này đang xách cái ba lô hộ hấn, coi như bù lại việc hấn đỡ đầu hộ nàng.

Trần Ngọc Lâm nhìn Uyên hỏi:

"Gần đây mọi việc thế nào?"

Uyên nhún vai nói:

"Không tồi, mai là hạn bảo trì rồi. Trừ đi tiền phí bảo trì thì chắc vẫn đủ tiền sinh hoạt trong năm nay. Dù sao vẫn còn việc làm thêm ở tiệm mà. Hơn nữa hừ này tôi còn kiếm được việc làm thêm nữa, họ trả lương hậu lắm."

Trần Ngọc Lâm nhìn Uyên, hỏi:

"Việc gì vậy?"

Nàng lôi ra một tờ giấy quảng cáo, nhìn vào đó nói:

"Cũng không nhiều. Một phòng thí nghiệm ẩn dật cùng với những nhà khoa học đáng nghi muốn tiến hành thí nghiệm trên cơ thể người cho nên họ đang tuyển nhân sự tham gia."

"....."

Trần Ngọc Lâm

"Nghe cái tên là thấy sặc mùi đáng nghi rồi. Mà khoan, họ ghi là "những nhà khoa học đáng nghi" trên tờ tuyển dụng à?"

Uyên:

"Đừng lo, tui tìm hiểu rồi. Họ chỉ là những nhà khoa học điên rất bình thường đang bị truy nã thôi."

Trần Ngọc Lâm

"Những nhà khoa học điên, rất bình thường và bị truy nã nó không đi liền với nhau."

Uyên mỉm cười tràn đầy tự tin:

"Cùng lắm thì tôi kích hoạt quả bom hạt nhân lúc nào cũng thủ trong người thôi, không cần lo đâu."

Trần Ngọc Lâm

"Ồ khoảng cách này thì tôi cũng dính trấu đấy nhé. Mà khoan, lúc nào trong người bà cũng có một quả bom hạt nhân à? Giờ mới biết đó. Bà là cái gì? Tôi tưởng bà là Vũ Khí Bọc Thép Hình Người ai dè bà là [Vũ khí hủy diệt hình người di động] à? "

Như đã thấy, Uyên không phải là con người bình thường. À ừ thì bất cứ ai - cái gì - con gì mà làm rơi đầu xong vẫn có thể đi nhặt lại được thì chắc trăm

phần trăm đó không phải là người bình thường, không cần là một thiên tài cấp Anh sò tanh để khẳng định điều đó.

Tên đầy đủ của cô nàng là Âu Bảo Uyên, mặc dù cái tên đó là nàng tự đặt. Tên gốc của nàng thì chẳng ai biết được rồi.

Âu Bảo Uyên, hay viết tắt là AABU (2 chữ A khi viết trên Unikey hệ Unicode sẽ thành "Â"), lại là viết tắt của Android Armored Battle Unit - hay còn được biết đến là Đơn Vị Chiến Đấu Bọc Thép Hình Người. Cái tên Âu Bảo Uyên là lái lại từ cái tên viết tắt AABU.

Nói cách khác, nàng là một người-máy, sản phẩm của một tay khoa học điên nào đó. Có điều tay này hình như bị "xử" từ lâu rồi, hoặc cũng có thể vẫn còn lon ta lon ton đâu đó trên cái thế giới này, ai mà biết được.

Nói thật, hần càng tiếp xúc cái thế giới này, càng thấy cái quả đất này nguy hiểm.

Cách đây cũng khá lâu, độ mùa đông hai năm trước nàng được cô Nguyệt đem về. Nghe nói lúc đó nàng bị tê liệt vì sương lạnh và bị phủ trong tuyết. Mùa đông ở Nga lúc nào cũng khắc nghiệt. Dựa theo Mộ Dung Nguyệt nói, nàng được tạo ra từ đâu đó độ vào thời Cách Mạng Công Nghiệp. Sau đó nàng được cô Nguyệt trùng tu lại, cơ mà vẫn có vài phần đi trước thời đại khoảng vài trăm năm không thay thế được.

Không phải là vì kĩ thuật quá cao, mà là vì Mộ Dung Nguyệt không rành vài ba thứ máy móc này lắm.

Trần Ngọc Lâm không rõ lắm Cách Mạng Công Nghiệp là thời nào, nhưng chắc phải xa xưa vô cùng. Đâu đó độ khoảng thời kì con người vẫn còn mài đá ra lửa, xem ti vi đen trắng và dùng súng laze săn khủng long.

Trần Ngọc Lâm mở cửa vào trong phòng, vui vẻ cười nói:

"Cháu chào cô."

Mộ Dung Nguyệt - cô của hần nhìn thấy hần, tươi cười nói:

"À Lâm đó à. Cả Uyên nữa à? Hai đứa muốn ăn cơm không?"

Cả hai tươi cười nhìn Mộ Dung Nguyệt. Cô Nguyệt thờ dài:

"Rồi, để cô gọi đồ ăn."

Trần Ngọc Lâm ngồi nhai gà rán KFC, còn Uyên cũng ngồi lại ăn ké luôn. Tiền do Mộ Dung Nguyệt trả.

Mộ Dung Nguyệt vừa uống trà, hỏi Trần Ngọc Lâm:

"Ta nghĩ thấy có mùi máu trên người nhóc, có chuyện gì trong chuyến du lịch này à?"

Trần Ngọc Lâm gật đầu:

"Vâng. Chuyến này đụng phải một con bé người ở Tòa Án Dị Giáo, còn có một con Man... gì gì đó nữa. Tên nó phát thế nào ấy nhỉ? À đúng rồi, Manticore."

Lúc này, chợt Uyên xen vào:

"Gần đây lũ quái vật trong thành phố càng lúc xuất hiện càng nhiều, tiêu diệt không hết được. Đặc biệt là hai hôm gần đây, cứ như thể có cái gì đó đang xảy ra ấy."

"Ừm, gần đây sắp có Quái Triều, đặc biệt là vùng duyên hải. Lũ Hải Thú trào ngược vào sông, khiến cho một số loài quái vật bị đuổi khỏi nơi sinh sống cũ của chúng kết quả quay ngược trở vào thành phố kiếm ăn."

Mộ Dung Nguyệt gật gù:

"Lần này Tu Luyện Liên Minh bắt đầu làm căng lên. Nghe nói toàn bộ vùng hải dương đang sôi trào, thậm chí ở quanh khu Thái Bình Dương bắt đầu thấy vài con Hải Thú khổng lồ tụ tập rồi. Vì chuyện này mà 1 trưởng lão trong liên minh lo lắng quá độ mà rụng gần hết tóc già rồi đó."

Trần Ngọc Lâm trầm nhủ: - Chà. Nếu như tóc già cũng rụng, thì có lẽ tình hình không phải căng thẳng bình thường đâu.

Trần Ngọc Lâm híp mắt, hần nhớ lại hồi làm nhiệm vụ đầu tiên, tiêu diệt slime cùng người thần lẩn. Mấy con Slime thì không nói, bọn chúng giống như lũ chuột vậy, chỗ nào cũng có, chỗ nào cũng sống được. Nhưng người thần lẩn thì khác, lũ đó vốn chỉ sống tại vùng đầm lầy hoặc cạnh sông hồ ao suối, chứ không hề có thể di cư vào tận trong thành phố được.

Nước trong cống ngầm đối với chúng quá mức ô nhiễm, chúng không thể chịu đựng được, nếu ở lâu sẽ sinh bệnh nặng. Có điều lúc đó hần nghĩ là nếu trong cống có thể có cá sấu thì người thần lẩn xuất hiện cũng bình thường, xem ra nghĩ hơi đơn giản rồi.

Trần Ngọc Lâm sực nhớ tới bà lão mà hần gặp được hôm đi dã ngoại, sau đó bắt đầu kể về bà ấy. Mộ Dung Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói:

"Có thể đó là một nữ thần sông, hoặc một thổ địa gì đó cũng nên. Nhưng mà nếu bà ta không có ý định làm hại thì ngược lại cũng tốt thôi."

Trần Ngọc Lâm vẫn còn băn khoăn về bà lão ấy. Hơi tiếc là vì trong lúc hấn gặp bà ta, hấn đang bị giới hạn trong một nhiệm vụ không được sử dụng Hệ Thống toàn thời gian cho nên không kịp Giám Định bà lão ấy.

Cơ mà thôi, nếu lần sau có cơ hội gặp được hấn sẽ Giám Định. Cũng đâu phải lần quái nào gặp cũng bị dính cái nhiệm vụ hạn chế kia đâu cơ chứ.

Trần Ngọc Lâm mãi suy nghĩ, ăn xong lúc nào không hay, kể đó hấn lên giường ngủ. Còn Uyên thì ngồi ngoài phòng khách dùng ké cái ổ điện nhà hấn(Nhân tiện hình như nàng sử dụng chân cắm sạc Samsung, hi vọng nàng không phát nổ. Nếu Samsung Note 7 có thể giết người, Âu Bảo Uyên Note 7 có thể gây ra Thế Chiến 3 cũng không chừng).

Tối hôm đó, hấn đi ra ngoài chạy bộ cho khỏe người. Tầm năm sáu năm nay mỗi ngày hấn đều chạy bộ để giữ gìn sức khỏe với vóc dáng để còn tán gái. Cơ mà gái thì chưa thấy được ai đồ thành ra đến tận bây giờ hấn vẫn còn đương độc thân vui tính.

Hấn chạy được một nửa thì chui vào trong một cái ngõ nhỏ tối om om, rất dễ để cho người ta liên tưởng đến mấy chỗ tụ tập của vài ba thằng nghiện hút. À, thực ra thì đây chính là chỗ tụ tập của mấy thằng nghiện hút, có điều là trước đây mà thôi. Từ cách đây độ nửa năm thì chỗ này bị chiếm dụng hoàn toàn rồi.

Trần Ngọc Lâm đi đến trước một tay gậy ông ẹo đang nằm vạ vật ra, ném cho hấn một tờ năm mươi ngàn đồng, rồi cúi xuống:

"Này, ông còn định nằm đó bao giờ nữa vậy, lão Quân."

Người được gọi là lão Quân ngẩng dậy, mở đôi mắt mà một con mắt đục ngầu lên nhìn vào Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Ồ, là cậu Lâm à? Lần này cậu muốn bán hay muốn mua món gì vậy?"

Trần Ngọc Lâm nhìn lão Quân, lão này là người gác cửa của một khu bán hàng tại chỗ này, chuyên thu mua đủ các loại mặt hàng từ giới tu sĩ như kiếm, giáo mác súng ống cho tới đồ dùng người bình thường như ma túy, hàng trắng các thứ nữa. Trần Ngọc Lâm cũng thi thoảng cần mua vài thứ như Linh Thạch, hoặc Bùa Chú gì đó thì cũng vào mua ở đây.

Mua trên Hệ Thống chất lượng tuy tốt, nhưng đắt gấp 3-5 lần thông thường. Nếu là vũ khí thì đắt nhưng mà xắt ra miếng, mua cũng không thiệt thân. Nhưng với những thứ như Linh thạch, bùa chú linh tinh thì giao dịch ở đây mới là chính đạo.

Lão Quân đứng dậy, móc từ trong túi áo ra một cái chìa khóa bản không thể tả, kể đó lão tra vào một cái lỗ hổng trên tường, ngay sau đó từng viên gạch bắt đầu tách ra, để lộ một khe hở một người đi vào được.

Lão Quân dang tay mỉm cười lộ ra 2 cái răng mạ vàng xám ố lại:

"Mời cậu."

Trần Ngọc Lâm gật đầu chào lão, kể đó hấn đi vào trong. Hấn vừa bước vào, từng viên gạch chợt đóng lại. Sau đó mấy cái đèn trên tường cũng bắt đầu được thấp lên.

Trần Ngọc Lâm bước vào một chỗ trông như thể một quán bar, có điều hơi tối mờ mờ ảo ảo. Trong góc tường lúc này đang có hai người đang ngồi, một người thì chỉ là một cái bóng mờ mờ như thể sương khói, người kia thì mặc toàn một thân đồ đen. Nếu Trần Ngọc Lâm lúc này chỉ là một đứa trẻ bình thường chắc cũng sợ phát khiếp rồi.

Nhưng hiển nhiên hấn không phải, hấn lựa ra một cái menu đồ uống, kể đó gọi một lon bò húc. Chỗ này chẳng phải tốt lành gì, cơ mà chẳng hiểu sao cứ phải theo luật. 16 tuổi mới được uống bia, 18 tuổi uống rượu.

Trần Ngọc Lâm gọi lão chủ quán, người này thân mình là người, nhưng lại có một cái đầu chuột. Hình như là một con chuột thành tinh. Hấn hỏi:

"Ông chủ, tôi muốn bán một vài món đồ, giao dịch như thế nào?"

Kể đó, hấn nhìn quanh nói:

"Chỗ này hơi nhỏ, đi vào trong đi rồi nói sau."

Ông chủ quán nhìn quanh, gật đầu. Kể đó lão dẫn Trần Ngọc Lâm vào trong một gian phòng khách, nhỏ thôi nhưng lại có trận pháp bảo vệ khá nghiêm mật.

Trần Ngọc Lâm cũng khá tin tưởng chỗ này, tuy rằng nơi này không có tiếng lành gì, nhưng chỗ này tồn tại ở đây trên 300 năm hiển nhiên cũng có luật ngầm của riêng mình. Dù sao xã hội ngầm cũng có quy tắc của riêng nó chứ không phải bạ ai cũng làm loạn được.

Trần Ngọc Lâm lôi từ trong hòm Item ra xác chết của Hòa Viêm Bảo, đã rã đông hoàn toàn, còn có Lưỡi Dao Manticore, mấy món dụng cụ của Lan. Hòm Item khá đặc biệt, trong đó thời gian không hề trôi qua. Thông thường nhẫn trữ vật không có khả năng này, dù cho có thể trữ vật nhưng thời gian trôi qua cùng ngoại giới tương đương nhau.

Để cho thời gian không trôi qua như hòm Item hệ thống, chỉ có Nhẫn Thế Giới hoặc Nhẫn Trữ Vật cấp cực cao mới làm được.

Ông Chủ quán giám định con Hỏa Viêm Bảo mất chừng mười lăm phút, sau đó gật khục một cái, rồi lão quay ra chít chít chiu chiu gì đó với một cái điện thoại. Trần Ngọc Lâm ở một bên nghe cái hiểu cái không.

Kể đó, lão quay sang Trần Ngọc lâm gật đầu, rồi đưa ra một cái máy tính bên trên có 3 chữ số 213.

Nghe nói ngày trước, lão này dây thanh quản bị hỏng, từ đó bị câm luôn tiếng người. Nhưng tiếng chuột thì vẫn còn nói được, chẳng hiểu tại sao.

Trần Ngọc Lâm nhìn vào trên bảng máy tính, tự hiểu đó là 613 Linh Thạch cấp 2. Giá này có vẻ hơi cao hơn so với hần tưởng tượng, nhưng có lẽ đó là bởi vì bộ lông của con báo này cũng thuộc hàng đồ tốt.

Kì kèo ề ề một hồi, cuối cùng hai người thống nhất giá là 670 Linh Thạch cấp 2, tương đương 67 Linh Thạch cấp 3. Trần Ngọc Lâm khá là thoải mái nhận tiền ra về, trước khi đi không quên boia cho tay chủ quầy bar một viên Linh Thạch cấp 2.

Hệ Thống:

[Kì thực, kí chủ là chịu lỗ đấy.]

Trần Ngọc Lâm cười:

"Ta biết. Thông thường mấy chỗ này thường bán đắt hơn 5% so với giá trị bình quân, hơn nữa mua vào cũng sẽ rẻ hơn 5%. Có điều giờ ta đang cần gấp, không có cách nào."

Trần Ngọc Lâm nhìn vào trong mục giao diện Nhân Vật, trong đó hắn đang được trang bị một trận pháp Dẫn Linh Trận và một trận pháp Tụ Linh Khí. Cả hai đều là Trận pháp cấp 2, cho nên một viên Linh Thạch cấp 3 đủ cả hai hoạt động trong 1 ngày. 67 viên tức là gần hơn hai tháng nữa cả hai mới tiêu hao hết công suất.

Hai tháng, với tỉ lệ bình quân một tháng hai nhiệm vụ thế này chắc vẫn đủ tiêu dùng. Dù sao vũ khí hắn sẽ mua trên Hệ Thống chứ không cần mua tại mấy chỗ như này.

Nếu như Hệ thống chịu bán Linh Thạch thì tốt quá, nhưng nó chỉ cho ra Linh Thạch cấp 5, và hiện tại hắn còn chưa đủ điều kiện mua được.

Trần Ngọc Lâm vừa đi vừa suy nghĩ, chợt tầm bản đồ Đạo Tặc trên giao diện hệ thống rung lên một cái, xuất hiện trong tầm nhìn của hắn. Bình thường tầm bản đồ này thường ở hình thái nửa trong suốt để đỡ chắn tầm nhìn của hắn. Nhưng lần này lại là hiện lên hết sức rõ nét. Trên đó có một cái điểm đỏ to tướng đang dần áp sát sát hắn.

Điểm vàng có nghĩa là đồng minh, trắng là trung lập. Còn đỏ, nghĩa là kẻ địch. Có điều kẻ này không có tên.

Trần Ngọc Lâm đang thấy kì quái, chợt ngửi được một mùi hôi kinh khủng, kể đó hắn nhìn thấy cách đó, 20 mét, một bóng đen đang chạy nhanh về phía hắn bằng cả 4 chân. Bóng đen này to như cái xe bán tải.

[

Uyên nói:

"Gần đây lũ quái vật trong thành phố càng lúc xuất hiện càng nhiều, tiêu diệt không hết được. Đặc biệt là hai hôm gần đây, cứ như thể có cái gì đó đang xảy ra ấy."

Cô Nguyệt:

"Ừm, gần đây sắp có Quái Triều, đặc biệt là vùng duyên hải. Lũ Hải Thú trào ngược vào sông, khiến cho một số loài quái vật bị đuổi khỏi nơi sinh sống cũ của chúng kết quả quay ngược trở vào thành phố kiếm ăn."

"Rừng gần hết tóc già...."

]

"Nghĩ lại, sao tóc già lại rụng được nhỉ?"

Trần Ngọc Lâm nhớ lại, hắn lắc đầu lắc bằm:

"Mà, thì ra là một con sói hoang. Bảo sao không nhìn thấy tên."

Có điều ngay sau đó, tinh thần hắn chợt phấn chấn:

"Cũng là một cơ hội tốt để thử nghiệm Triệu Hoán Thú mới nhất của ta. Đi ra, Arch Ville, Triệu Quỷ Sư."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trăn Thù Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Ngân nguyệt lang

[Hệ Thống ban bố nhiệm vụ, tiêu diệt Ma Thú: Ban thưởng nhiệm vụ: 300 điểm Vận Mệnh.....]

Trần Ngọc Lâm lắng nghe Hệ Thống bắt đầu mô tả nhiệm vụ. Trong lúc đó từ dưới chân hắn, bay phụt lên một tia lửa điện màu vàng xẹt ngang bầu trời, lao thẳng về hướng con sói đang lao đến. Con sói đang chạy, chợt nhảy một cú nhẹ nhàng, né được tia lửa điện. Có điều lúc né, nó hơi ngoái lại nhìn một lúc rồi mới tiếp tục lao đến. Rõ ràng nó nhận định được mình đừng mong bắt được tia chớp đó.

Đi ra ngoài dự loại của nó, đột nhiên từ trước mặt nó mở ra một cánh cổng hình tròn, bên trong là một khoảng không gian nóng rực, thuần một sắc đỏ như thể khoảng không gian đó đang có nhiệt độ khoảng 1000 độ C vậy.

Rồi, như thể bỗng dưng hiện ra, một con quái vật to ngang cỡ với cái xe bán tải xuất hiện. Đây là một con quái vật trông rất giống con người. Nửa thân trên của nó giống người ngoại trừ có một đồng phần bọc cơ trông như một lớp giáp dày bao phủ. Đầu nó nửa giống người, trừ việc nó hoàn toàn không có tai mũi, hay mắt. Ngược lại nửa sọ trên của nó hơi trong suốt, mờ đục, răng nanh sắc nhọn.

Toàn thân nó màu đỏ nhạt của thịt, gần như không có da, hoặc da khác với kiến thức thông thường. Từ hông nó mọc ra hai đôi cánh thịt treo lơ lửng, có vẻ không có tác dụng gì. Hai chân nó dường như hoàn toàn thoái hóa, mềm oặt ngược lại giống hai cái xúc tu hơn.

Trong hốc mắt Trần Ngọc Lâm, bắn ra ba cái bảng sau:

Con sinh vật đang treo ở trên cái đèn giao thông thì là:

[

Chủng Loài: Arch Ville, Triệu Quỷ Sư - C.

Level: 1/100 (3 sao)

Tên: Arch Ville.

HP: 246/246 (+ 12/s)

HP ảo: 223/223.

MP: 1298/1609.

Strength: 45.

Sát Thương Phép: 324.

DEF: 132.

Agi: 613.

Kĩ năng đặc biệt: [Làn sóng Âm Ảnh] [Triệu Hồi Quỷ - Cooldown: 20 giây] [Triệu Hoán Người Chết]

]

Đây chính là sinh vật triệu hoán thứ hai của hắn. Đừng nhìn vào chỉ số MP của nó tương đối cao, nhưng nếu Hắc Linh có thể sử dụng tới tận Nguyên Anh thậm chí Thân Anh cảnh, thì con này chỉ có thể dùng tới Ngũ Phẩm Đạp Luân Cảnh.

Nói cách khác, tiềm lực tương lai kém hơn Hắc Linh, mặc dù về chỉ số thì cả hai không chênh nhau lắm. Hơn nữa, máu nó kém xa máu Hắc Linh, chỉ số duy nhất cao hơn là điểm năng lượng MP, mặc dù còn có thêm một lượng sát thương phép nữa. Ngoài ra, thứ duy nhất tương đối đáng chú ý là kĩ năng của nó, chủ yếu triệu hồi để đánh thay chính mình.

Kĩ năng [Làn sóng âm ảnh] kì thực là đòn đánh thường, mỗi đòn đánh theo thời gian sẽ khiến cho đối phương dần dần bị ăn mòn về linh hồn. Nếu bị ăn mòn đến một mức độ nào đó, sẽ biến đổi phương thành nô lệ của Arch Ville.

Arch Ville tuy rằng máu mười phần nát, chỉ hơn 200, kém xa Hắc Linh nhưng bù lại nó sở hữu một lượng máu ảo. Máu ảo tăng theo số lượng đơn vị mà Arch Ville triệu hồi ra, hoạt động dạng như một cái khiên bao quanh cơ thể nó. Nhưng nếu là tấn công độc, sóng âm, hoặc một số dạng như bắn tia thì

hoàn toàn có thể giết được dù Máu Áo vẫn còn nhiều.

Kể đó là hai con đang vật lộn:

[

Tên: Kị Sĩ Địa Ngục - Rank: Không xếp hạng - Thú triệu hồi của Arch Ville

Level: 34/100.

HP: 912/1390.

MP:320/400.

DEF: 321.

Agi: 197.

Kĩ năng: [Hỏa Cầu].

]

[

Tên: Ngân Nguyệt Lang

Cảnh Giới: Ma Thú bậc 4 cấp 1, sơ kì.

Tình trạng: Suy yếu, thương tích bậc trung, thực lực sụt giảm

HP: 4320/5401.

MP: 340/1890.

DEF: 945.

Agi: 201.

Kĩ năng đặc biệt: [Tiếng gầm của Đất Mẹ] [Áo Choàng Bạc]

]

Trần Ngọc Lâm hít một hơi khí lạnh. Ma Thú bậc 4? Xung quanh có những sinh vật này lớn vờn quanh đây à?

Một Ma Thú bậc 4 được coi như là một sinh vật đủ khả năng để một mình hủy diệt một tòa thành thị cỡ nhỏ. Có điều hầu hết Ma Thú không thèm để ý đến con người mà thôi. Đối với chúng, con người bình thường cũng chỉ giống như vài miếng thịt nhỏ, không bỏ dành răng.

Nhân tiện, Ma Thú bậc 5 và 6 có thể hủy diệt một hoặc vài tòa thành phố lớn. Một Ma Thú bậc 7 và 8 có thể dễ dàng hủy diệt một quốc gia. Còn một Ma Thú bậc 9 có thể đe dọa tới cả một Đại Lục. Đương nhiên trong điều kiện không bị ngăn chặn.

Con Ngân Nguyệt Lang này đang bị thương tích, có vẻ chân nó tương đối khắp khiêng. Trần Ngọc Lâm để ý một bên mắt nó còn híp lại, có lẽ bởi đã bị một con gì đó đánh vào nữa. Xem ra lần động rừng này có chút lớn. Thậm chí Ma Thú bậc 4 xuất hiện ít nhất là 1 con, hoặc tệ hơn là vài con cũng không biết chừng.

Hắn nhìn thấy con Ngân Nguyệt Lang bị cả Arch Ville cùng với Kị Sĩ Địa Ngục đẩy lùi về phía sau, một chân nó đề lên trên cái đèn đường, chưa gì cái đèn đã cong oằn lại, rồi đổ sụp xuống. Cũng may là quanh đó không có ai, không thì vụ này phiền to.

Chỉ ít cũng phải đóng phạt một đồng.

Con sói gầm gè vài tiếng, chợt nó bắt đầu rung động toàn thân lên. Trần Ngọc Lâm thông qua bảng skill thấy kĩ năng gọi là [Áo giáp Bạc] bắt đầu sáng lên.

Cùng lúc đó, bất chấp cặp móng vuốt vừa to vừa sắc của Kị sĩ Địa Ngục, con sói bật một cái lao người lên, đồng thời nó tự uốn mình thành một cái vòng tròn thẳng hướng đến Kị Sĩ Địa Ngục.

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng ra lệnh cho Arch Ville rút lui. Nhưng có vẻ Kị Sĩ Địa Ngục không nhận lệnh từ Arch Ville mà là loại độc thân hành động. Hơn nữa rõ ràng nó hành động không theo cái gọi là trí óc mà là theo bản năng, cho nên nó trực tiếp lao thẳng lên trên.

Cùng lúc Kỹ năng [Áo Choàng Bạc] được kích hoạt, toàn thân con sói bỗng dựng trời ra một loạt những cái gai nhọn, dày và sắc bén. Mỗi một cây gai đều trông giống hệt một mũi kim khâu phóng đại lên hàng ngàn lần, đạt tới kích cỡ mà chỉ độ dày cũng ngang với một ngón tay út vậy.

Mà, không chỉ lông tóc toàn thân nó đều chuyển biến thành những cây gai, mà thậm chí những cây gai này cũng bắn ra được nữa. Trong nháy mắt, có đến hơn hai mươi cái gai bén nhọn phóng ra, cắm thẳng vào người của Kị Sĩ Địa Ngục. Trong đó có tới ba mũi bắn đâm xuyên qua đầu nó.

Không chỉ thế, lúc mà con sói tiếp cận Kị Sĩ Địa Ngục, toàn bộ hàng ngàn mũi gai bén nhọn trên người nó đã đâm cho Kị Sĩ Địa Ngục thùng lỗ chỗ. Lúc này, Kị Sĩ Địa Ngục HP đã chỉ còn hơn 50 điểm, không trách, bị đâm 3 mũi vào đầu cơ mà.

Cuối cùng, Trần Ngọc Lâm phi thường đau đầu chứng kiến toàn thân con sói rung lên một chập, những mũi gai nhọn cũng cùng lúc rung lên mãnh liệt, xé xác con Kị Sĩ Địa Ngục ra thành một bãi thịt vụn. Mà thịt vụn thì hiển nhiên không thể bị Arch Ville triệu hồn lại rồi.

Giờ đây nó không khác gì một con sói khổng lồ mọc ra một bộ gai nhím màu bạc. Mỗi cái gai dài cả mét.

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, mặc dù điểm Strength của con sói vẫn như cũ, nhưng hiển nhiên nó giờ nguy hiểm hơn gấp nhiều lần. Dù sao điểm Strength cũng chỉ là thể hiện sức mạnh, còn lực chiến thực sự bao gồm vô cùng nhiều thứ khác từ kinh nghiệm cho tới địa hình và cả trí tuệ nữa, rất khó đánh giá.

Đương nhiên nếu Trần Ngọc Lâm lên level cao hơn, có thể sẽ có đánh giá về mặt này. Tạm thời chỉ hiện chỉ số ra được thôi. Mà chỉ số cũng chỉ là một phần thực lực.

Hắn kiểm tra một chút chỉ số của Arch Ville, vừa lùi ra xa bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Arch Ville còn có 1300 điểm MP, 1 lần triệu hồi Kị Sĩ Địa Ngục là hơn 300 MP, nhưng nếu triệu hồi một số chủng loài thấp hơn thì lại mất ít MP hơn nhiều. Hoặc triệu hồi một sinh vật cấp cao hơn sẽ mất nhiều MP hơn hẳn.

Trần Ngọc Lâm vừa né tránh vài ba cái gai nhọn được bắn ra từ người của con sói, kẻ đã từ bỏ việc đuổi theo Arch Ville và quyết định đi móc lốp hắn, vừa nhăm nhính. Ngay sau đó, hắn quay người lại, mỉm cười:

"Chơi thì chơi, sợ gì?"

Con sói gầm gè, chọt từ trên đầu nó một quả cầu lửa nổ tung. Quả cầu lửa này có cường độ sánh ngang với một trái lựu đạn. Nhưng chỉ một quả lựu đạn còn chưa đủ làm trầy da con sói này, dường như nó từng đối đầu nhiều địch thủ với ngọn lửa nóng bỏng hơn thế này nhiều.

Có điều, Trần Ngọc Lâm chỉ cần làm nó sao lãng mà thôi. Và cho Arch Ville hi sinh 100 MP chỉ để triệu hồi một Imp cấp cao, một sinh vật có thể phun ra những quả cầu lửa cực mạnh quả là không tồi. Đúng như dự tính, con sói hơi ngừng lại, rồi quay ra nhìn về phía con Imp, kẻ đó lại quay sang Trần Ngọc Lâm. Rõ ràng nó nhắm Trần Ngọc Lâm làm mục tiêu ưu tiên.

Trần Ngọc Lâm không biết, cũng không quan tâm trong đầu nó dự tính cái gì, nhưng lúc con sói quay đầu lại, tay hắn đang lăm lăm cầm một khẩu súng nhắm thẳng vào đầu nó. Và đương nhiên, đây không phải là súng thường mà là hàng trực tiếp xuất từ Hệ Thống.

Khẩu súng này thuộc dòng Thompson, toàn thân khẩu súng màu đỏ, tay cầm bọc gỗ, trên nòng súng có một con rồng bằng kim loại uốn lượn xung quanh. Trong Đột Kích, khẩu này được biết đến như Thompson Infernal Dragon, còn trong Cửa Hàng hệ Thống, nó lại là khẩu súng có thể sống sờ sờ xả chết một Tam Phẩm Hậu Kì Tu Chân Giả, giá bán gần ba ngàn điểm Vận Mệnh, miễn phí một băng đạn.

[Hell Knight]: <http://i66.tinypic.com/1zbb5ed.jpg>

[Arch Ville]: https://vignette.wikia.nocookie.net/doom/images/a/a2/SUMMONER_2.png/revision/latest?cb=20160528032006

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Đại chiến ngân nguyệt lang

"Tạch.... tạch.... tạch...."

Trần Ngọc Lâm vừa cắn ngay lúc Ngân Nguyệt Lang quay đầu ngược trở lại, hai tay giữ chặt bắt đầu bóp cò như điên. Có điều, không hổ là Ma Thú cấp 4, ngay khi hắn vừa mới nổ súng con sói lập tức phản ứng lại theo bản năng của mình.

Đó chính là giật nhảy lùi lại, đồng thời bắn văng ra một loạt mũi gai nhọn về phía Trần Ngọc Lâm. Trần Ngọc Lâm thì tuy rằng hơi thất vọng thì con sói không trực tiếp lao lên, nếu thế hắn đã có thể trong nháy mắt tăng cường uy lực của khẩu Thompson Infernal Dragon bằng thẻ bài Pháp Thuật, trong tức thì tấn công vào điểm yếu của nó là cái đầu rồi.

Dù sao, hiện tại hắn đang nhắm vào từ khoảng cách hơn ba mươi mét do liên tục dần khoảng cách ra. Hai mươi mét, từ lúc hắn nhắm bắn vào đầu, bóp cò đến lúc khai hỏa cũng phải một nửa giây, đối với những sinh vật luôn sống trong tự nhiên, mạnh được yếu thua như Ngân Nguyệt Lang, ngần đó thời gian có thể làm được rất nhiều việc.

Nên dùng tiết kiệm một chút, tầm thế đó chỉ còn hơn một phút mà thôi.

Có lẽ thế đủ giết nó trong một hiệp? Trần Ngọc Lâm không chắc lắm, nhưng tối thiểu có thể dễ dàng trọng thương nó.

Dù sao, lúc này con sói đã hoàn toàn dè chừng Trần Ngọc Lâm rồi. Toàn bộ một nửa bên trái khuôn mặt (hay gọi là cái đầu nhỉ?) đều đã bị bắn nát bét. Hàm răng của nó rụng mất hai cái, và trên hết có thể dễ dàng thấy nó đang điên tiết thông qua việc gào rú lên vì bị mất hoàn toàn một con mắt trái.

Lúc trước con mắt trái có vẻ đã bị thương, đó là lý do Trần Ngọc Lâm nhắm vào nó. Và cũng chính vì thế mà giờ con mắt đó không còn bị thương nữa, mà nó bị bắn văng đi cái xó nào rồi. Đây là cái mà Trần Ngọc Lâm gọi là "Mắt trái bạn không thể bị thương nếu bạn không có mắt trái".

Mà kể ra sợ nó cũng dày thật, bị bắn chục viên vô đầu mà vẫn còn sống được, mặc dù có lẽ trúng chỉ khoảng 2-3 viên, còn lại đều hệt hoặc bắn trúng vai. Dù sao hắn cũng nhắm từ khoảng cách 10 mét lận. Nhưng mà nghĩ lại, thì khẩu súng này cũng lắm chỉ diệt được Tam Phẩm Hậu Kỳ, còn con này thì lại là Tứ Phẩm Ma Thú.

Đây là vấn đề. Nhị Phẩm luyện mạch, Tam Phẩm khai đan điền. Tứ Phẩm luyện cốt. Một khẩu súng có thể bắn vỡ sọ một Tam Phẩm Hậu Kỳ, nhưng lên đến Tứ Phẩm thì có khi còn không thể bắn sao cho rạn nứt xương được chứ đừng nói là bắn chết.

Theo một số nghiên cứu, nếu nói độ cứng xương cốt của Tam Phẩm là 1. Vậy thì xương cốt của Tứ Phẩm sơ kỳ là 10. Và cùng lúc, độ cứng của Ngũ Phẩm chỉ là 23. Tức là từ Tam Phẩm lên Tứ Phẩm chênh nhau 10 lần có hơn, còn bình thường chỉ chênh nhau 2 lần mà thôi.

Trần Ngọc Lâm hai tay nâng khẩu súng, nhắm vào thẳng đầu của Ngân Nguyệt Lang, nhưng lại không bắn. Hắn bình tĩnh cùng con sói đang thờ hồng hộc, găm gờ mặt đối mặt nhau, cả hai lúc này cách nhau phải tới 40 mét có hơn.

Cả hai đều đang trong trạng thái vô cùng căng thẳng.

Chợt hắn để ý thấy cùng lúc cả hai đang găm gờ nhau, con sói đang càng lúc càng cúi mình xuống, bốn chân căng ra. Đây là tư thế gì hắn thừa biết, chính là lúc nó chuẩn bị nhảy bật lên lao thẳng vào tấn công. Hồi trước hồi còn học cấp 2, có đợt hắn ngồi ngắm hai con mèo hoang đầu đá nhau toàn thấy kiểu này.

"Ồanh"

Trái ngược với suy nghĩ của Trần Ngọc Lâm là nó sẽ bật nhảy vào hắn, con sói nhảy bật thẳng ra hướng bên trái, rõ ràng là nhằm mục đích tránh né làn đạn, chặn bắt nảy mạnh tới mức làm văng mất một mảnh bê tông dưới đường.

Trần Ngọc Lâm nhíu mày, tốc độ của con sói này tuyệt không nhanh lắm. Rõ ràng nó lựa chọn tiến hóa theo con đường phòng ngự-tấn công chứ không phải tốc độ, trái ngược với ma cà rồng vốn là tốc độ vô cùng cao. Dù có sự chênh lệch cảnh giới, cả hai cũng chỉ suýt soát nhau thôi. Hắn vừa lui vừa nhắm cũng được.

Vấn đề là con sói này đang nhảy qua lại hai bên trái phải vô cùng bất quy tắc, lúc thì sang trái, lúc lại sang phải, nhưng không chỉ thế mà cả khoảng cách lẫn độ cao đều tuyệt không thể đoán trước được. Hơn nữa, còn có một lớp lông vừa cứng vừa dày, tuy rằng không chắn nổi đạn nhưng làm chệch đường đạn cũng không nói ngoa.

Có điều, nói là Ngân Nguyệt Lang cước pháp này khá là tốt, rất khó để căn chuẩn đường đạn, nhưng bộ pháp của nó không ổn lắm. Nói chính xác hơn là hơi có chút giật cục, hẳn là ngoại trừ một vết thương của chân sau, nó còn bị thương ở bên trong cơ thể nữa.

Thảo nào Hệ Thống cho đánh giá bị thương tầm trung, đủ để ảnh hưởng chiến lực, nhưng không đủ để khiến cho nó phé.

Trần Ngọc Lâm tâm niệm động, thu hồi lại Arch Ville, kể đó hắn nhắm chuẩn vào ngay trước vị trí của con sói kia chuẩn bị nhảy tới, rồi hắn ngay lập tức triệu hoán cả hai Triệu Hoán thú lên sân.

Hắc Linh vừa ra sân, lập tức làm nứt vỡ cả một đoạn đường bê tông. Trần Ngọc Lâm đoán là một khối thép nặng mười hai tấn, cao đến bảy mét đứng trên hai chân thì có mỗi đường sân bay chịu được thôi.

"Congggggg"

Không ngoài dự đoán, Trần Ngọc Lâm mười phần thoải mái khi nghe được âm thanh đó. Xương cốt của Tứ Phẩm Ma Thú quá mức cứng rắn, gấp đôi ba lần con người nữa, thậm chí đạt đến độ cứng của hợp kim cũng không ngoa.

Khi mà Ngân Nguyệt Lang lao đầu quá nhanh cùng với Hắc Linh đột ngột xuất hiện không một lời nói trước như vậy, nó không thể kịp phản ứng được mà chỉ có thể lộ ra nét mặt kinh hoàng. Cùng lúc cả cái đầu nó va đập mạnh vào cơ thể Hắc Linh mà choáng váng, nhân lúc này cơ thể Hắc Linh bắt đầu hóa thành trạng thái nửa kim loại lỏng.

[Chuyển hóa], [Cường Hóa] cùng với [Thế Pháp Thuật] cùng lúc phát động trên người Hắc Linh. Nói thật, Trần Ngọc Lâm càng dùng kỹ năng này, càng

cảm thấy nó như hack vậy. Con này tuy nó là rank B, nhưng nếu có người nói nó là rank A hẳn cũng không ngạc nhiên chút nào.

Nếu không phải không thể tốc chiến tốc thắng, hơn nữa tốc độ phản ứng trì trệ, có lẽ nó đã là rank A rồi. Điểm Agi không chỉ là tốc độ bình quân, mà còn bao gồm cả tốc độ phản ứng, phản xạ nữa. Dù sao đây không phải là game chỉ so về tốc độ chạy.

Ngân Nguyệt Lang gào rú, nhưng ngay tức thì sau đó nó bị chặn họng lại bởi vì lớp giáp của Hắc Linh đã tan chảy bao phủ quanh miệng nó rồi. Trần Ngọc Lâm ra lệnh cho Hắc Linh đề sát lại một phần đầu, còn Arch Ville thì liên tục sử dụng [Ám Ảnh] lên mình nó. Đây là một kỹ năng mà nếu tác động trong thời gian dài, sẽ khiến cho đối phương trở thành nô lệ của Arch Ville. Khá giống [Không Hồn] của hắn, tuy rằng khác nhau về nguyên lý, nhưng kết quả là một.

Hắc Linh tuy chỉ là Tam Phẩm Hậu Kỳ, nhưng trong trường hợp này, lực phòng ngự, HP không thể nói lên cái gì cả. Nếu một tứ phẩm bị vây nhốt ở trong một cục sắt cứng hoàn toàn thì cũng rất khó khăn để gây được vì rất khó có chỗ để phát lực, trường hợp này còn tệ hơn nhiều vì Hắc Linh cứng rắn hơn xa so với sắt.

Chưa kể, Ngân Nguyệt Lang còn bị thương tích không nhẹ. Nếu nói ra, có lẽ là bị gãy một phần chân và bị thương tổn nội tạng.

Còn Arch Ville đòn công kích [Ám Ảnh] vốn là kỹ năng thuộc thể loại tấn công vào linh hồn. Tuy rằng Tứ Phẩm rất mạnh, nhưng về mặt linh hồn thì chỉ mạnh hơn các phẩm giai khác một chút xíu thôi. Phải đến Nguyên Anh mới thực sự tạo nên sự khác biệt về chất. Hơn nữa, đòn tấn công từ Ám Ảnh không chỉ đơn giản như vậy, mà nó còn bao gồm cả những hiệu ứng như Đau Đớn, Sao Lãng, Mê Hoặc, Loạn Thần... nữa.

Trần Ngọc Lâm thờ phào một tiếng, nhưng vẫn giữ nguyên lực chú ý đến bên phía con sói. Chợt lúc này trong mắt hắn, một kỹ năng của nó gọi là [Tiếng Gầm của Đất Mẹ] bắt chợt phát động.

Trần Ngọc Lâm nhíu mày tự hỏi:

"Không phải nó bị bịt miệng rồi sao? Sao còn phát động được kỹ năng đó."

Không sai, lúc thấy cái kỹ năng gọi [Tiếng Gầm của Đất Mẹ], hắn lập tức nghĩ phải bịt mõm con chó vào. Nhưng ai ngờ cái kỹ năng này không dùng mõm? Không lẽ nó còn có thể phóng từ lỗ sau không bằng?

Chợt ngay sau đó hắn hiểu ra mọi chuyện. Chỉ thấy một chân của con sói bỗng dưng phát sáng, rồi nó dậm mạnh xuống đất. Tuy rằng Trần Ngọc Lâm đã kịp bắn một tràng đạn phá hỏng cái chân đó của nó, nhưng lại đã muộn. Chỉ thấy một tiếng động lớn vang lên từ phía bên dưới, rồi Trần Ngọc Lâm nhìn thấy mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc, bắt đầu cảm thấy đang rơi:

"Mẹ, thì ra cái gọi là Tiếng Gầm của Đất Mẹ không phải là công kích sóng âm, mà là tạo ra động đất à?"

Uổng cho hắn còn ảo tưởng đến công kích cấp độ Siêu Âm.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chấm dứt

Tin tốt là: Trần Ngọc Lâm vẫn còn sống.

Tin tốt tiếp theo là: Trận "Động đất" dù đạt cỡ 5 độ richter, nhưng chỉ hiện diện trong phạm vi 10 mét làm trung tâm từ chỗ con sói, mà vừa vặn mà hắn bị dây vào đó. Cho nên rất may là không ai bị thương cả. Thiệt hại về của? Vài ba cái xe hơi và một cái xe máy ven đường.

Tin hơi xấu là: Trận động đất làm sụp cả một khoảng xuống cống ngầm. Không hiểu là do vận của hắn xui hay sao mà chỗ đó vừa vặn đang có một đám người thần lân tổ chức tiệc. Và có vẻ như do Trần Ngọc Lâm không có vé mời, cho nên hắn đang bị chừng 30 con người thần lân quây.

Lũ người thần lân này quá yếu nhược, hắn vừa vung kiếm lên đã chém được quá nửa. Mỗi con một kinh nghiệm, một điểm Vận Mệnh.

Có vẻ thực lực càng yếu, hai giá trị kia cũng thẳng tắp giảm xuống.

Và giờ thì tin nát bét: Nhưng mà cũng vì bị rơi xuống cống mà hắn đang bị dính một thân nước bùn nước cống. Hi vọng không có chất thải của tụi người thần lân trong đó, cũng may không dính lên mặt.

Trần Ngọc Lâm thu cái áo vào trong hòm Item, niệm phép Thanh Tẩy lên cơ thể cho đỡ bốc mùi. Nhưng hiển nhiên không như lần đối kháng con Manticore, nước cống khó phai nhiều lắm nên đành chịu vậy.

Hắn còn chưa cục súc đến mức khóa thân đi ra đường. Quần áo thì còn thay được. Cơ mà hòm Item hắn chưa bỏ sung áo, cho nên mặc tạm một cái quần vậy.

Trần Ngọc Lâm khoác tạm một tấm vải rách mà hắn moi ra được, tấm này khá sạch. Kể đó hắn bước đi đến bên cạnh cái cục Hắc Linh - Ngân Nguyệt Lang, Hắc Linh bao phủ toàn bộ thân mình Ngân Nguyệt Lang, trông khá giống Ngân Nguyệt Lang đang bị một con Slime to như cái công ten nơ đè lên.

Lúc này lượng mana của Hắc Linh đã giảm sút kinh khủng xuống còn chừng 3/4, có vẻ càng dùng [Chuyển hóa] rồi xa dạng người, mana tiêu hao càng nhanh.

Có vẻ do Hắc Linh được chế tạo dựa theo nguyên gốc là hình người.

Mà một bên khác, Arch Ville trực tiếp lấy hai bàn tay đặt lên đầu của Nguyệt Ngân Lang, hai tay nó phát ra tia chớp kèm theo sóng điện màu vàng, vô cùng kì dị. Mỗi lần hai tay nó chớp chớp, Nguyệt Ngân Lang lại giật nảy mình lên một lần.

Trần Ngọc Lâm trầm nghĩ:

"Chết nào, cũng tính là một dạng chết đi?"

Arch Ville thủ pháp [Ám Ảnh] là một dạng thủ pháp khá đặc thù. Hầu hết thủ pháp liên quan nô lệ ấn ký mà hắn biết là dán vào một ấn ký, hoặc không chế linh hồn. Nhưng thủ pháp của Arch Ville là thông qua phá hủy một vài phần của não bộ, sau đó lại cho loại năng lượng đặc thù đến từ Địa Ngục của nó [Ám Ảnh] đến bên trên.

Con này, là bỏ từ một tựa game gọi [DOOM 2016] ra, trong game cũng có thể nói là một loại boss nhỏ.

Đương nhiên, phản ứng của Ngân Nguyệt Lang đây cũng một phần do năng lượng linh hồn của Ma Thú không cao, nếu đủ cao sẽ hình thành một loại lớp màng bảo vệ đại não, khiến cho lớp sóng năng lượng của Arch Ville không thể tiếp cận được.

Mà do năng lượng linh hồn của Ma Thú kém cỏi, nhưng cũng phải mất tới mười hai phút sau, hai mắt nó mới dần mất đi thần trí, cuối cùng chính thức nhắm mắt lại gục xuống. Nhưng đồng thời, Arch Ville hai tay năng lượng màu vàng bắt đầu ngưng tụ, kể đó nó ản luồng năng lượng vào đầu của Ngân Nguyệt Lang như thể đang gieo trồng một thứ gì đó.

Chợt Ngân Nguyệt Lang mở to hai mắt, nhưng hai mắt đã tràn đầy nét vô hồn không cảm xúc. Ngược lại từ hai mắt nó thì thoảng có vài sợi tơ máu to như sợi chỉ thò ra thụt vào.

Trần Ngọc Lâm sử dụng [Giám Định] lên Ngân Nguyệt Lang, kết quả:

[Tên: Ám Ảnh - Ngân Nguyệt Lan.

Chủ sở hữu: Arch Ville - Trần Ngọc Lâm.]

Trông thì có vẻ như Arch Ville mới là người sở hữu chính thức. Thằng này chỉ là đồng sở hữu mà thôi.

Các chỉ số khác khá tương đương. Ngoại trừ thêm một dòng chỉ số:

[Ám Ảnh Quang Hoàn: 100% (30 phút) - [Sạc/ Không Sạc]]

Trần Ngọc Lâm hơi chút sững sờ. Có vẻ nó không giống trong trò chơi DOOM, cần Arch Ville sạc năng lượng cho hắn mỗi 30 phút. Có điều cũng không thực sự quan trọng, hắn chỉ việc thu hồi Ngân Nguyệt Lang vào trong Triệu Hoán Thú kho là xong.

Trần Ngọc Lâm thở phào, ngồi khụy xuống. Lần chiến đấu này quá mực kinh khủng, nếu không phải Ngân Nguyệt Lang quá mức chú trọng vào Phòng Ngự thì có khi người bị "xử" ngược lại chính là hắn.

Ma Thú không thể chọn hướng tiến hóa như thế giới dị giới bên kia, ngược lại mà nói chúng chỉ có thể chọn tiến hóa vài phần. Như con Ngân Nguyệt Lang hắn kiếm được một loại thiên tài địa bảo gì đó, khiến cho lớp lông có thể mọc lên cứng rắn như con nhím. Đồng thời chú trọng vào đề thăng phòng ngự. Ngược lại khiến cho tốc độ cùng công kích lực giảm sút.

Có điều, Trần Ngọc Lâm không cho là tổ hợp 3 người hắn - Hắc Linh - Arch Ville mạnh hơn Ngân Nguyệt Lang. Hầu hết chiến tích này là do Ngân Nguyệt Lang đã bị phế mất một chân, chưa kể nội tạng tổn thương kể cả thể tốc độ của nó vẫn bằng 8 phần của hắn. Có thể thấy chênh lệch tu vi cao mang đến lợi hại như thế nào.

Nhưng hắn lại lợi dụng đặc tính của Ngân Nguyệt Lang, trước hết để cho Hắc Linh bao phủ nửa thân trên đồng thời phủ luôn lấy cái mõm của nó. Một phần không chế hai chân, như thế sẽ hạ tốc độ của nó xuống còn không. Điều này cũng giống như việc người bị vây trong một cái đầm lầy vậy. Nước thì đặc và sệt, hơn nữa còn dính và nặng, người thì lại không thể nào nhấc tay hay chân lên nổi.

Như thế, hai chân trước của nó vô dụng, chỉ ít là theo như dự tính. Còn cái mõm thì hóa ra không phải là nơi sử dụng [Tiếng Gầm Của Đất Mẹ] mà là một cái chân chưa bị phủ hoàn toàn. Lần này hoàn toàn ngoài dự tính của hắn. Có điều rất may nó dùng đòn đó đánh vào đất, chứ không phải Hắc Linh. Mặc dù theo Ngũ Hành Thổ Sinh Kim, nhưng Hắc Linh vốn yếu ớt trước các đòn tấn công Ma Thuật hoặc đại loại vậy, đặc biệt là khi ở trong trạng thái [Chuyển Hóa].

Nếu bị đánh liên hồi bằng cái đòn đó, có khi nó sẽ tạm thời không thể sử dụng [Chuyển Hóa] được nữa luôn.

Nhưng, hóa ra cái [Tiếng Gầm của Đất Mẹ] không kinh dị như hấn tưởng tượng. Hấn còn thua thiệt tự tưởng tượng ra một kĩ năng nào đó đại loại sóng âm hoặc siêu âm cơ.

Tính sức trâu, cả ba đứa bọn hấn có khi cũng sẽ đồng quy vu tận với con sói này mất. Với cả lúc này hấn cảm thấy vô cùng cực nhọc, tuy rằng thể lực không tiêu hao nhiều, nhưng năm phút chiến trận cũng lấy của hấn một đồng tinh thần lực do không ngừng để ý xung quanh kèm theo đề cao cảnh giác.

Trần Ngọc Lâm khoác tấm da... cá sấu lên người, thu hết sạch 3 đứa vào trong kho Triều Hoán Thú. Lúc hấn vừa trèo lên thì hấn nghe thấy tiếng Hệ Thống thông báo:

[Xin chúc mừng Kí Chủ, đánh giết được Ngân Nguyệt Lang, Tử Phẩm cấp 1 Ma Thú, tặng thưởng 18000 điểm Kinh Nghiệm và 500 điểm Vận Mệnh. Do chiến đấu cùng hai đồng bọn, cả hai được chia sẻ điểm Kinh Nghiệm mỗi người 1/3. Do Kí Chủ vượt hai cấp chiến đấu, tăng thêm 80%. Do cả hai Triều Hoán Thú vượt 1 cấp chiến đấu, tăng thêm 40%. Hiện tại Kí Chủ đã đột phá cấp 11 và 12. Tặng thưởng thêm 200 điểm Vận Mệnh cho hai level tăng thêm, xin chúc mừng.]

[Xin Chúc Mừng, hoàn thành nhiệm vụ: Đánh Giết Ngân Nguyệt Lang, tặng thưởng 300 điểm Vận Mệnh.

Đồng thời mở khóa nhiệm vụ: Điều Tra Thú Triều (1/4).

Chi tiết Nhiệm Vụ:

Cấp Bậc: Trung Cấp.

Tặng thưởng: 500 điểm Vận Mệnh.

Thời hạn: Vô thời hạn hoặc đến khi thú triều bắt đầu giai đoạn 1.

Ghi chú: Trợ thủ không được quá 2 cảnh giới.

]

Trần Ngọc Lâm nhẩm tính: trong nháy mắt hấn có được gần ngàn điểm Vận Mệnh. Đương nhiên một phần do nhiệm vụ Ngân Nguyệt Lang kia chính là nhiệm vụ khởi đầu của một nhiệm vụ dài tập khác nữa. Có vẻ mấy ngày sau sẽ căng thẳng đây, bằng không không thể có chuyện hấn một hơi được 1000 điểm Vận Mệnh mà không bị đè ra ăn no hành được.

Nhiệm vụ Trung Cấp? Rất khó, nhưng nếu hấn hoàn thành hấn sẽ được tặng 200% giá trị cho Nhiệm vụ trung cấp đầu tiên hoàn thành. Lần đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ cũng thế. Nói cách khác Chuỗi Nhiệm Vụ này có thể cho rất nhiều điểm. Nhưng điều kiện tiên quyết là phải hoàn thành toàn bộ.

Cái dòng ghi chú kia có lẽ là do đề phòng hấn nhờ cậy cô Nguyệt giúp đỡ đi. Cỗ mà tham dự có khi cả lần thú triều lần hải triều này chưa bắt đầu đã kết thúc quá. Nhưng xét ngược lại, cỗ khá đề cao tinh thần tự giác, nếu như hấn đi điều tra một mình cô ấy chắc chắn sẽ rất vui lòng cho hấn tự mình điều tra.

Nhưng kể cả thế, 1000 điểm Vận Mệnh có chút thiếu. Khẩu súng hiện tại hấn đang dùng 1 băng đạn có 90 viên, nãy đã dùng hơn 30 viên còn 60 viên. Trên Hệ Thống giá cả chung là Vận Mệnh 3 băng đạn, mua nhiều không giảm giá.

Tính ra, có khi hấn nên mua đề phòng chừng 15 băng đạn nhỉ? Dù sao lần Thú Triều này có vẻ hơi căng. Tình huống tệ nhất là có một đợt hải triều thông qua một nhánh sông trào vào tận trong này.

Có điều cái đó không lo, hiện tại lực chiến của hấn tạm thời như sau:

Hắc Linh - Tam Phẩm Trung - Hậu Kỳ thực lực.

Arch Ville - Tam Phẩm Sơ kì, có thể triệu hoán vài đầu tương đương Tam Phẩm sơ kì quý dữ. Có điều càng mạnh càng hao mana.

Ám Ảnh - Ngân Nguyệt Lang - Tử Phẩm bát bát/ Tam Phẩm Hậu kỳ thực lực. Do bị thương ở chân, thậm chí sau khi kiểm tra kĩ hấn còn thấy nội tạng cũng có thương thế cho nên thực lực ở khoảng Tam Phẩm. Cũng may nó có thương thế nội tạng đấy.

Đủ để chơi bời quanh đây. Trừ khi lại lòi ra một con Ma Thú bậc 4 khác. Tuy nhiên khả năng này vô cùng dễ dàng xảy ra.

Đừng nghĩ Tử Phẩm là cao, Tử Phẩm mới chỉ là bước thứ hai của bát đầu. Trong các môn phái thông thường Tử Phẩm mới được quyền ra ngoài lịch luyện, tức là thông thường Tử Phẩm tu vi sẽ đi thành đàn thành nhóm chứ rất ít có chuyện một mình ra ngoài chơi bời. Cho nên thương tích của Ngân Nguyệt Lang khả năng cao là do Ma Thú cùng cấp gây ra, bởi vì vẫn còn sống.

Hơn nữa quanh người nó không có vết thương tích do con người gây ra, trừ mấy phát đạn của hấn. Cũng có vài chỗ, nhưng đã lên sẹo từ lâu rồi.

Một lý do khác là vết thương nội tạng dưới bụng trông vô cùng giống bị quần quanh sau đó siết chặt từ đó tổn thương nội tạng và xương cốt. Thậm chí

sau khi Giám Định kĩ lưỡng, hấn còn thấy xương cột sống tại 3 nơi cũng bị rạn nứt nữa, mấy chỗ này lại đối xứng với chỗ nội tạng bị tổn thương. Loại thương tích này nếu là người gây ra thì nó đã chết từ lâu rồi.

Cũng không biết là do con Ma Thú nào gây ra nữa. Một con gì đó đủ dài để quấn quanh Ngân Nguyệt Lang, kể đó dùng cách giết là siết chặt.... đương nhiên là thất bại. Hấn là do lớp giáp gai quanh người nó.

Có lẽ là một con voi, hoặc một con trăn, rắn gì đó, thậm chí cũng có thể là mấy con kiêu bạch tuộc. Và con này khả năng là Tứ Phẩm, rất có thể mạnh hơn cả Ngân Nguyệt Lang. Đương nhiên nếu là sự thật, hấn có thể sơ bộ đánh ra được cái đánh giá phỏng đoán tổng quan về tình hình chiến lực của nó, dù có thể chỉ là một phần rất nhỏ.

Tứ Phẩm Ma Thú toàn thịnh mà không phải cái loại bị nội thương, thực lực giảm sút. Có cho ba cái Trần Ngọc Lâm có khi cũng chẳng đủ nhai.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Long Kỵ sĩ

Trần Ngọc Lâm nhắc điện thoại lên (lúc này đã bẻ màn hình), gọi điện cho một người:

"A lô, vâng, cháu chào bác. Hôm nay cháu có đụng độ một con sói Tứ Phẩm Ma Thú... À không, nó té rồi. Không sao, vẫn ổn. Hai tay ba chân đủ cả ạ. Vâng, nhưng mà có một đoạn đường bị đánh sập, vâng, cảm ơn ạ. Địa chỉ khoảng..."

Trần Ngọc Lâm nói chuyện điện thoại xong tắt máy. Người hấn vừa gọi điện cũng là một tu sĩ, ở cách khá xa đây. Nghe nói là cựu đệ tử của một môn phái nào đó, hình như là gọi là Long Môn. Đây là một môn phái chuyên cười rồ, được gọi là Long Kỵ Sĩ.

Nói cười rồ, kỳ thực cũng chỉ là vài loài Dực Long (Wyvern) cấp thấp mà thôi. Long tộc càng cao cấp, tính kiêu càng mạnh. Cấp thấp ngược lại kém kiêu ngạo hơn, nhưng thực lực vẫn là tương đối.

Hai người đụng nhau hồi hấn làm nhiệm vụ đầu tiên, chém giết người thần lẩn. Lúc đó gia tộc này cũng có vài đệ tử bị mấy con người thần lẩn bắt xuống cống ngầm, sau đó hấn đột kích đại bản doanh của chúng, vừa giết một đám lớn thì người đại gia tộc này cũng tràn vào. Lúc đó là lão này Hoàng Thiệu Minh, một Long Kỵ Sĩ dẫn đội, thực lực khoảng Tam Phẩm Trung Kỳ.

Về sau hấn cùng mấy đứa bé gia tộc này cũng đánh cái qua lại. Sau đó hấn mới biết gia tộc này nắm giữ một lượng lớn cảnh sát thậm chí cả giang hồ trong vùng, lần này tiện tay nhờ họ đi giải quyết hiện trường luôn. Cũng may lúc hai người đánh nhau, xung quanh không có thương vong gì cả. Chỉ duy nhất có đường sá bị phá lán tanh bành, thậm chí còn có một cái đèn đường bị cong xiêu vẹo.

Ngoài ra còn có vài cái ô tô bị đập bẽ, cơ mà không phải lỗi của Trần Ngọc Lâm, hỏi con sói đó. Cái gì? Con sói đó giờ thuộc sở hữu của hấn à? Nói đùa gì vậy? Nó té rồi~

Người thường đi qua, do loại lực lượng kì dị đến từ Linh Lực trong không khí che mắt nên sẽ không nhìn thấy trận chiến đó. Có lẽ trong mắt họ hấn cùng con sói chỉ là một thằng điên cầm gậy bóng chày đang đập cái xe bán tải thôi. Hoặc cũng có thể là hai băng nhóm đang giải quyết nhau cũng không chừng. Rất khó để nói một người bình thường nhìn thấy một sự kiện như vậy sẽ nhìn ra cái gì, vì nó còn tùy thuộc vào trí tưởng tượng của họ.

Trần Ngọc Lâm ngồi trên cái ghế đá, mở ra giao diện Hệ Thống. Trận đấu này làm hấn phải cân nhắc lại một số thứ. Lúc trước hấn chưa từng gặp kẻ nào quá cường đại đến mức này, lần này là hấn dựa vào mưu tính cộng thêm nhân cơ hội đối phương bị thương mới thủ thắng. Nhưng không có nghĩa lần sau cũng như thế.

Tuy rằng hấn có một khẩu súng có thể xả cho Tam Phẩm Hậu Kỳ thành dế tổ ong, nhưng nó lại hao tổn điểm Vận mệnh duy trì. Một trăm điểm ba băng đạn, mỗi băng 60 viên. Tính ra mà nói, dùng nó để đối phó với những Tam Phẩm thì được, nhưng nếu bị áp sát thì sao?

Lúc đó, hấn sẽ phải bắt đầu chiến đấu cận chiến. Một khẩu súng tuyệt sẽ không linh hoạt như một thanh kiếm rồi. Có lẽ nên bắt đầu thử tìm kiếm một loại vũ khí cận chiến nào thực sự hợp với hấn. Như đã nói, kiếm hấn cảm thấy không hợp. Hoặc tối thiểu là thanh kiếm này. Không phải là dùng không nổi, mà là vô cùng chướng tay, thi thoảng sẽ bị rối loạn động tác. Cũng may lúc thực chiến chưa xuất hiện vấn đề gì.

Nếu mới bắt đầu dùng thì là bình thường, nhưng mà hai tháng vẫn thấy thế thì là có vấn đề.

Lúc này, Hệ Thống chợt xuất hiện:

[Kì thực, Kí Chủ có thể chọn mua Súng Quyết. Không đa dạng như Kiếm Quyết, nhưng đủ dùng.]

Trần Ngọc Lâm sặc, Súng Quyết? Là cái đồ gì? Kĩ thuật dùng súng à?

Hấn hơi cân nhắc, có điều để sau tính cái vụ này đi.

Cái gọi là Súng Quyết chắc chắn sẽ mua, nhưng là để sau. Hiện tại hắn cần một loại vũ khí cận chiến vừa tay cái đã. Dù sao, Súng là loại hình tiêu hao phẩm, hiện tại hắn mới có một băng đạn miễn phí và ba băng đạn mua lúc mua Súng, tức là bốn băng, 240 viên đạn.

Không nhiều, cũng không ít. Dù sao, vũ khí cận chiến là bắt buộc cần có, bởi vì súng tương đối yếu nhược trong tình trạng bị đối thủ tiếp cận. Và đây không phải game hay phim, một khi bị tiếp cận thì bị xọc cho một cú à kết quả hầu như duy nhất của hắn.

Lúc này, một âm thanh cắt đứt suy nghĩ của hắn. Từ trên cao vang lên một tiếng vút cánh, kể đó là một tiếng gầm gừ. Hắn nghe tiếng này, cộng thêm cái mùi này quá quen thuộc, kể đó oanh một cái, một sinh vật to ngang cái ô tô con đậu trước mặt hắn.

Đó là một con Bạch Dực Long, một con thuộc loài Wyvern, hai chân sau rắn chắc. Hai chân trước mọc dài ra hơn năm mét, tiến hóa thành một cặp cánh trông như cánh dơi. Đầu nó giống đầu rồng Kodomo, hơi góc cạnh, trên đầu mọc hai cặp sừng kèm theo một đồng gai nhọn quanh mắt.

Từ trên yên cương rồng bước xuống một người, người này độ tuổi khoảng 30 dù tuổi thật là hơn 50, trông vô cùng từng trải. Trên thân người này tỏa ra khí tức sánh vai Lan, Tam Phẩm Trung Kỳ.

Đúng là người gọi là Hoàng Thiếu Minh. Trần Ngọc Lâm vừa gặp, giơ một tay lên nói chào. Hoàng Thiếu Minh vừa nhìn thấy hắn, quét qua quét lại toàn thân hắn rồi mới nói:

"Thật sự là có một con Tử Phẩm Ma Thú ở quanh đây à?"

Trần Ngọc Lâm gật đầu, kể đó hắn chỉ vào xung quanh. Lúc này Hoàng Thiếu Minh mới nhìn quanh, xung quanh trải đầy gai nhọn, chừng hơn ba chục cái, có vài cái đâm xuyên vài khối thịt gì đó. Có điều hắn cần chắc chắn hơn nữa về thực lực, thế là hắn cầm một cái gai nhọn, đem ra trước mặt con rồng trao đổi gì đó với nó.

Long Kị Sĩ có một đặc điểm, đó là khả năng nói chuyện với rồng. Rồng có cảm ứng vô cùng mạnh về thực lực, mà không chỉ có rồng, toàn bộ sinh vật lớn lên trong tự nhiên đều có cảm ứng như vậy. Đương nhiên con người, sinh ra và lớn lên trong thành thị đã mất khả năng này từ bao giờ rồi.

Hoàng Thiếu Minh nói chuyện xong, thở dài thườn thượt nhưng lại có vẻ may mắn:

"Ừm. Con sói này hắn là Ma Thú Tử Phẩm cấp 1 mới lên cấp, còn tốt, nếu là Tử Phẩm cấp ba cấp bốn chúng ta có thể phải nhờ đến cầu viện. Hơn nữa có vẻ như nó đang bị nội thương."

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc nhìn qua con rồng, cái việc con sói này bị nội thương nó cũng ngữi được? Chỉ là hắn vẫn nhắc nhở một chút:

"Cháu cảm thấy con sói này hắn là bị một sinh vật cùng giai cường bạo đè gãy xương cùng vài phần nội tạng cơ thể, lúc đi tìm kiếm cần thận một chút."

Hoàng Thiếu Minh nghe thế, không khỏi lộ vẻ lo lắng, gật đầu. Trần Ngọc Lâm vừa mới nghe qua khái niệm "Ma Thú Tử Phẩm cấp 4", bèn hỏi:

"Ma Thú Tử Phẩm Cấp 4 là sánh với Tử Phẩm hậu kỳ à?"

Hoàng Thiếu Minh lắc đầu:

"Ma Thú thực lực tương đối kì quái. Đặc biệt là Tử Phẩm. Tử Phẩm là phẩm giai dài nhất của chúng, một Ma Thú Tử Phẩm phân làm 10 cấp. Cấp 1, 2, 3 sức mạnh đối ứng Tu Chân hệ Tử Phẩm 4,5,6 đối ứng Tu Chân hệ Ngũ Phẩm. Tương tự thế, 7,8,9 đối ứng Lục Phẩm. Một khi đạt tới Thập Giai, Ma Thú Tử Phẩm sẽ hoàn tất một lần thuế biến, chính thức có thực lực cùng Kim Đan hoặc thậm chí Nguyên Anh cảnh đối kháng."

Trần Ngọc Lâm hiểu được. Nói cách khác, Tử Phẩm là một giai đoạn tích lũy, toàn bộ năng lượng sẽ được tích lũy và dùng để đột phá Ngũ Phẩm, cho nên một Phẩm này mới có thể kéo dài tới tận ba cảnh giới.

Kì thật, hoàn toàn có thể xưng Tử Phẩm ra thành ba phẩm giai tương đương. Nhưng vấn đề là phong cách phân cảnh giới của Tu Chân hệ không theo cái đánh giá sức mạnh mà là mỗi lần biến đổi sẽ trở thành một phẩm giai. Đặc trưng của biến đổi đủ để phân giai chính là có Thiên Kiếp xuất hiện.

Có thể nói, chính Thiên Kiếp mới chứng tỏ đã đột phá, còn lại đều là một tiểu cảnh giới nhỏ nhỏ. Mà Ma Thú Tử Phẩm đột phá 10 giai kia không có Thiên Kiếp, cho nên không được công nhận là một lần Cảnh giới.

Hoàng Thiếu Minh thu thập mấy cái gai, sau đó vận dụng Thổ hệ Linh lực đem toàn bộ bê tông các thứ san phẳng lại. Mai đem đi nhờ người lát lại đường là xong. Còn về phần nói chuyện thế nào.. thì cứ nói là nổ hố ga hoặc cái gì đó tương tự thế. Dù sao ngoại trừ những người như họ, ai cũng không thể biết được là chuyện gì thật sự xảy ra cả.

Quay người lại, thấy Trần Ngọc Lâm đang thử cười lên con rồng, nhưng liên tục bị nó gạt ra. Hoàng Thiếu Minh bật cười. Thằng này từ lúc thấy con rồng đã liên tục đòi cười, nhưng chưa từng một lần thành công. Dù sao, trai trắng tầm tuổi hắn thấy rồng ý nghĩ đầu tiên là cười lên lưng nó mà.

Trần Ngọc Lâm đứng dậy, không cam lòng nắm chặt hai sừng rồng lắc lắc, còn con Wyvern bực mình, hướng về phía hắn học cho một mặt đầy tro. Trần Ngọc Lâm không cam lòng nói:

"Này, cho ta chút mặt mũi đi. Dù sao chúng ta cũng là đồng tộc."

Con Wyvern kinh ngạc nhìn Trần Ngọc Lâm, nhướn mày như kiểu "Thằng này bị điên à?", vô cùng nhân tính hóa. Chỉ thấy Trần Ngọc Lâm vỗ ngực nói:

" Thật! Ta là ma cà rồng, cũng là có chữ rồng. Nói cách khác ta cũng là một thành viên Long Tộc."

Wyvern:

-.....

Hoàng Thiếu Minh:

-.....

Sao ngươi không nói ngươi cũng là một thành viên của "cà" tộc đi?

Chỉ thấy con Wyvern há hốc mồm, kể đó từ trong miệng nó phun trào ra một lượng bụi tro nhiều gấp hai lần bình thường thẳng mặt Trần Ngọc Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Lần cưới rồng đầu tiên

Cuối cùng, Trần Ngọc Lâm cũng được cưới rồng. Hoàng Thiếu Minh chờ hấn về nhà.

Sau đây là Trần Ngọc Lâm cho cảm giác về lần cưới rồng này:

Đánh Giá: 0 sao (0/5)

Mô tả: Thảm hại.

Bình Luận: Tạm không nói đến việc con rồng rung lắc, chủ động va đầu vào cây, thậm chí thi thoảng lộn nhào vài vòng, chỉ riêng việc gió rít cộng với cả việc toàn thân con rồng thi thoảng nghiêng ngả cũng đủ khiến hấn đầu văng mất hoa.

Ý Kiến Bỏ Sung Dịch Vụ: Nướng dùm con rồng cái.

Hoàng Thiếu Minh vừa cưới rồng, chờ hấn đằng sau cười ha ha, nhìn Trần Ngọc Lâm đang bụm miệng cổ không nôn ra:

" Buồn nôn đúng không? Lần đầu tiên cưới rồng ta còn thảm hơn ngươi nhiều. Thế này đã là rất tốt rồi."

Chỉ có một người một rồng là sáng khoái, còn Trần Ngọc Lâm thì thiếu chút trào ra cuống họng mấy lần. Hấn thề đám người Long Kỵ Sĩ đầu phải điên rồ như thế nào mới nghĩ đến chuyện cưới cái lũ này.

Chợt con rồng như thể cảm giác được Trần Ngọc Lâm đang nghĩ xấu về nó, nghiêng lườn một cái bắt đầu phi tốc xuống dưới, còn có xoay vòng...

Nếu có đánh giá âm điểm, hấn sẽ cho âm vô cực. Thà tự bay còn hơn.

Trần Ngọc Lâm ngồi trên băng ghế đá, một tay cầm lon Bò Húc, mặt trắng bệch nửa vàng, hai mắt trợn trắng, nhìn qua không khác gì thằng chết trôi.

Trần Ngọc Lâm vuốt vuốt ngực, run rẩy nhìn Hoàng Thiếu Minh, lão già này đang cười ha hả bên cạnh. Lão già hỏa này dựa vào một thân Tam Phẩm Hư Khí Đan, lại thêm cưới rồng lão luyện hơn bốn mươi năm nay, tự nhiên là cười đến thư thái.

Cái gì gọi là cười trên nỗi khổ của người khác, cái này gọi cười trên nỗi khổ của người khác. Trần Ngọc Lâm đau khổ hỏi:

" Long Kỵ Sĩ nào cũng như thế à?"

Hoàng Thiếu Minh lắc đầu, tay cầm một cái Ipad đang chat tin nhắn riêng. Miệng hấn nói:

"Có những Long Kỵ Sĩ kỹ năng đỉnh cao, thậm chí không tạo ra chút hư động nào. Cá nhân ta thì còn chưa được như thế. Ta tu luyện theo hướng ẩn nặc, nên tự nhiên sẽ phải hi sinh một chút thoải mái."

Long Kỵ Sĩ cùng với Long chính là một thể, mỗi người tuy có thể có vài ba con rồng, nhưng họ lại chỉ có duy nhất một con dùng khi đi ra chiến trường. Những con còn lại chủ yếu là vận chuyển, đi lại, không dùng để chiến đấu.

Trần Ngọc Lâm hồi trước còn muốn làm Long Kỳ Sĩ, nhưng sau vụ này hẳn thấy hẳn tuyệt không có một chút thiên phú nào. Vẫn là từ bỏ thì hay hơn.

Hoàng Thiếu Minh tay loay hoay trên cái Ipad một hồi, kể đó đưa cho Trần Ngọc Lâm

"Đây là tin tức nhóc muốn biết. Có điều đây chỉ là một số mà thôi. Thông tin cấp cao hơn, không phải bọn ta có thể nắm giữ được."

Trần Ngọc Lâm gật đầu, trên đường hẳn có nhờ một chút trợ giúp về mặt thông tin về thú triều lần này. Hẳn xem lướt qua thông tin trên cái Ipad.

Đại để như sau: Thú triều lần này như Mộ Dung Nguyệt đã nói, là hệ lụy của lần Hải Triều sắp tới. Hải Triều cứ ba năm trăm năm sẽ xuất hiện một lần, theo lý mà nói lần tới là trong khoảng trăm năm sau.

Do Hải Thú số lượng xuất hiện quá nhiều, hơn nữa ngẫu nhiên sẽ phát sinh biến dị kết quả là một số tộc đàn do bị ruồng bỏ, hoặc một số tộc đàn bắt đầu ảo giác có thể thách thức đất liền dần quân xâm lấn ngược các dòng hải lưu tiến vào sông ngòi ao suối.

Lần này tương đối khác, hình như có một hậu duệ của một chi tộc Ma Thú cường đại nào đó vô cùng có thiên phú bị con người bắt đem đi làm đồ nhậu. Kết quả Hải Ma Thú gia tộc đó trực tiếp nổi khùng, dẫn quân tiến đánh gia tộc Nhân Loại. Sau đó là hai tộc gần như dẫn phát đại chiến, kéo theo hiệu ứng Domino khiến cho một nửa vùng biển Thái Bình Dương loạn lên.

Ma Thú mà, trí tuệ của chúng không bằng được Yêu Thú, đây là thường thức. Khi gặp chuyện cũng sẽ không bình tĩnh suy xét, mà sẽ theo bản năng mà hành sự. "Cân nhắc hậu quả", đây là sự khác biệt cơ bản của Ma Thú và Yêu Thú.

Tạm bỏ qua vụ Hải Triều, vụ này chủ yếu là dẫn phát ở quanh đảo Hải Nam tới vùng biển cận Bắc Kinh và xung quanh Hàn Quốc. Nhưng một chi nhỏ lấn ngược vào trong đất liền, gây động tới những sinh vật sống ở cạnh khu vực đó khiến cho chúng phải bỏ chạy.

Kèm theo đó là ảnh của một con cá sấu, đã chết, toàn thân chẳng chít vết thương con này to phải biết. Nhìn một cái xe ô tô ở cạnh nó còn không bằng một cái răng, chỉ ít cũng dài bảy mươi mét có hơn, thậm chí trên trăm mét.

Đây chỉ là một vài ví dụ của Hải Triều.

[Ma Thú Cấp 5 - Xuyên Sơn Cự Ngạc - Cá sấu nước mặn/ lưỡng cư.

Giám Định: - Không thể giám định.]

Trong hốc mắt Trần Ngọc Lâm hiện ra một chút ít ỏi thông tin, có lẽ là không giám định thông qua ảnh được, không đủ tư liệu. Hoặc cũng có thể cảnh giới hẳn quá mức yếu kém.

Có vẻ trong quá trình vài thành viên Ma Thú xâm chiếm đất liền, cùng lúc những Ma Thú hoặc Yêu Thú, Yêu Vật trong rừng đã bị kinh động dẫn đến hình thành một lần thú triều hướng về các thành phố. Lúc này hơi rắc rối, cũng không rõ vài vị Chúa Tể của Rừng đã bị kinh động chưa.

Chúa Tể của Rừng ít nhất là Ngũ Phẩm Ma Thú. Ví dụ Chúa Tể của Rừng ở rừng Cúc Phương hình như là một con Á Long. Không phải cái loại rồng phương Tây cũng như rồng Trung Quốc mà là rồng nhà Lý, mặc dù hơi khác một chút so với mô tả nhưng kém không nhiều.

Rừng Cúc Phương là nơi cư trú chủ yếu của Ma Thú cùng Yêu Vật (Yêu Vật khá giống mấy con ma rừng), cả khu rừng đó rộng bao nhiêu? Ước tính hiện tại thú triều có ít nhất hai ngàn con, chưa rõ thực lực từng con. Không tính đám lắt nhắt một hai phẩm, chỉ tính Tam Phẩm trở lên. Nếu tính cả lũ Ma Vật cùng Yêu Vật chưa biết rõ lắm, có khi vào chừng vạn con.

Trận thế như vậy, có lẽ Nguyên Anh xông vào cũng sẽ sống sờ sờ bị cán xé cả thân thể lẫn linh hồn đi. Dù sao nếu Ngũ Phẩm Ma Thú xuất động, Kim Đan không nói chơi, Nguyên Anh mà để cho bắt cần có khi cũng bị làm thịt.

Tóm lại vụ này tương đối phiền hà. Ngũ Phẩm Ma Thú không phải hẳn đối phó được. Trước cứ xem xét hoàn thành nhiệm vụ cái đã. Lúc này hẳn mới chỉ tìm hiểu được 59% lượng thông tin. Mà hạn mức tối thiểu để hoàn thành nhiệm vụ là 90% lượng thông tin cơ. Theo Trần Ngọc Lâm phán đoán, một là thông tin còn lại là tối mật, hai là chưa ai phát hiện ra.

Dù là cái quỷ gì, thì lần này vẫn thật là cần phải truy. Nhiệm vụ 2000 điểm Vận Mệnh, mỗi đầu là 500 điểm nha.

Trần Ngọc Lâm im lặng gật đầu, đưa trả Ipad lại cho Hoàng Thiếu Minh. Hoàng Thiếu Minh nhận lại, hai người chào tạm biệt ra về. Trần Ngọc Lâm thì ngồi lại trên ghế đá, vuốt vuốt ngực cho nôn ọe khỏi trào lên cuống họng. Bắt đầu tiến vào phần cửa hàng xem Võ Kỹ.

Hiện tại có hai loại lựa chọn, một là mua Kiếm Kỹ, dùng tạm. Hai là quyền cước. Dù sao cái hẳn thiếu là công kích cận chiến mà không phải khả năng né tránh.

Cuối cùng hẳn lựa chọn Quyền Cước, vừa vặn, Chiến Y mà hẳn đạt được trong hộp quà Cấp 10 là Chiến Y toàn thân trong đó bao gồm cả hai nắm tay cùng với hai chân. Mỗi phần đều là bọc Mythrill, một loại kim loại cứng như kim cương nhưng lại mềm dẻo như sắt.

Nói cách khác, cũng coi như một loại trang bị kiểu nắm đấm sắt vậy. Tuy rằng cứng, nhưng lại cùng lắm cũng chỉ thế mà thôi, không phải là Linh Khí. Có lẽ lên cấp 20 sẽ có Linh Khí Chiến Y không chừng.

Trần Ngọc Lâm nhìn lại giao diện Hệ Thống, chợt thấy một cái chữ [New] nhỏ nhấp nháy trên phụ mục Phó Bản. Hẳn mở ra thì phát hiện ngoài cái Edra

ra đã nhiều hơn 1 Phó Bản gọi là [Tận Thế - DOOM]. Hẳn phỏng đoán cái này là thông qua việc hấn triệu hoán được Arch Ville, hay còn gọi là Summoner trong trò chơi gọi DOOM 2016 đây.

Dường như mỗi lần triệu hoán một sinh mạng từ trong 1 thế giới nào đó sẽ có thể liên kết với thế giới đó. Nhưng không giống cái Dị Giới Edra kia, đây chỉ là Phó Bản, tức là vào nhận nhiệm vụ.

Chắc không bị Truck-kun húc đầu nhỉ?

Cơ mà Hắc Linh hình như không xuất phát từ bất cứ trò chơi hoặc phim ảnh nào nhỉ? Nếu không thì hẳn phải mở ra một cái phó bản rồi chứ?

Trần Ngọc Lâm kiểm tra [Phó Bản: Tận Thế- DOOM] kĩ hơn, quả nhiên không ngoài mấy nhiệm vụ kiểu săn giết bao nhiêu con Quỷ, cứu người các loại. Tổng cộng có 7 nhiệm vụ, có vẻ làm một cái là thiếu đi một cái. Có điều, nếu đã có súng thì còn sợ gì? Hắc cũng không tin là 1 đám quỷ lại mạnh hơn một khẩu súng, cộng thêm hấn, cộng thêm một Arch Ville và một Hắc Linh.

Hệ Thống đột nhiên phát ra tiếng nói:

[Cảnh báo: Thực lực của Kí Chủ và Đồng đội sẽ bị hạ thấp dựa theo chuẩn mực của Nhiệm Vụ. Trong Nhiệm Vụ này, tối đa có thể tồn tại là Tam Phẩm Sơ Kỳ. Vũ khí cũng sẽ bị hạ xuống tạm thời.]

Trần Ngọc Lâm gật đầu. Thế cũng được. Có điều hiện tại tốt nhất là về chuẩn chỉnh lại trạng thái đã, rồi mới đi đánh quái được. Dù gì hấn cũng đang trong tình trạng mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần (chủ yếu do con rồng điên), đợi nửa ngày cái nhiệm vụ cũng có mọc chân chạy đi đâu mà sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Quyền cước danh chấn thiên hạ

Trần Ngọc Lâm ăn cơm xong đi tắm. Uyên thì đi bảo trì sớm rồi, chắc ngày mai mới về được. Nghe nói chiều nay đang làm cơm đột nhiên bộ xử lý của nàng bốc khói nổ tung, có khi thay cũng phải mất vài chục củ.

Còn tốt mai nàng có thể về rồi. Bằng không chiều mai làm thêm chỉ có một mình hấn cân sạch sẽ hơi phiền. Mặc dù cũng không hấn là chỉ có mình hấn, nghe nói sắp có nhân viên mới vào làm.

Lúc này, Trần Ngọc Lâm đang cùng Hệ Thống cãi nhau, đương nhiên là trong đầu:

Hệ Thống:

[Ta thành thật khuyên kí chủ không nên mua cái này.]

Trần Ngọc Lâm cười lạnh:

"Cám ơn. Cái loại gian thương nhà ngươi, hai bộ võ kỹ này tác dụng gần như nhau, một bộ bảy trăm điểm một bộ 800 điểm, ngươi nghĩ thuyết phục ta mua cái bộ thứ hai à? Chưa kể bộ thứ hai tên nghe xấu hổ bỏ xù, bộ đầu tiên tên nghe trâu bò hơn nhiều."

Hệ Thống:

[Hừ, ếch ngồi đáy giếng. [Vô Song Quyền Sáo] thì có gì mà trâu bò?]

"Nó trâu bò ngay từ cái tên. Chưa kể nó còn là một seri võ kĩ nữa, mua xong có thể giảm giá 10% các thành mục còn lại, có thể dùng đến Nguyên Anh."

Trần Ngọc Lâm cười lạnh, kể đó hấn rà vào Cửa Hàng chỗ [Đồ Khuyên Dùng] to tổ bố:

"Cái này là cái gì? Cái tên nghe tục hết chỗ nói."

Hệ Thống:

[[Fú kè you] thì có gì mà tục.]

Trần Ngọc Lâm gầm gừ:

"F*ck You", không phải Fú Kè You. Tin ta Fú Kè ngươi hay không?"

(Hệ Thống có vẻ rất muốn hấn mua cái gọi [Fú Kè You] này. Fú Kè là cái gì chứ? Rõ ràng là đọc lái của F*cker...)

Hệ Thống:

[Hừ, thì sao? Tầm nhìn hạn hẹp. Ngươi thử tưởng tượng thời điểm đối phương tung ra một kiếm "Thiên Ngoại Phi Tiên", ngươi tung ra một quyền "Fú Kè You", vừa là chửi, vừa là ra quyền lấy khí thế. Há không phải là nhất tiễn song điêu, nhất cử lưỡng tiện? Là người, thì nên có cái nhìn xa một chút.]

Trần Ngọc Lâm ha ha cười:

"Nói nghe hay lắm, nhưng mà... KHÔNG. Như thế có mà ta mới là đứa bị hạ tinh thần chiến đấu."

Hệ Thống:

[Vô tri. Chiêu thức nổi danh này từng được đi vào lịch sử bởi một vị Thánh Nhân, Vô Song Quyền Sáo thì có cái gì? Xét toàn vũ trụ, số chiêu thức tên như này không có ba tí thì cũng có hai tí tám. Nhưng [Fú Kè You] thì chỉ có một.]

Trần Ngọc Lâm nhướn mày cười lạnh:

"Ồ, nghe hay đó. Vị Thánh Nhân nào vậy?"

Hệ Thống:

[Đó chính là "Fú Kè Thánh Nhân"]

Trần Ngọc Lâm

"Vãi cả Fú Kè Thánh Nhân? F*ucker Thánh Nhân? Nó nghĩa là gì? Ông ta/Cô ta lấy F*ck thành đạo à?"

[Nghe cho kĩ đây.... [Fú Kè] là chiêu thức thất truyền của bốn môn Phật Giáo, vừa cương vừa nhu, trong đó pha trộn sự phẫn nộ của Phật Tổ và sự nhân từ của người ra đòn. Cho nên chiêu này được gọi là [Fú Kè You]. Theo như truyền thuyết, nó được sáng tạo bởi Bồ Đề Lạt Ma, người tu luyện nó được gọi là Fú Kà.]

Hệ Thống:

[Những người tu luyện "Fú Kè" tới cảnh giới cao nhất gọi là "Mó Đà Fú Ká". Truyền thuyết lưu lại, Đạt Ma là Fú Kà mạnh nhất. Người đời gọi ngài là "Đà Mo Fú Ká", hay một số kẻ gọi Ngài là "Fú Kè" Đạt Ma. Từ sau khi Ngài chứng đạo thành Thánh, liền được gọi là "Fú Kè Thánh Nhân", hoặc "Fú Ká Thánh Nhân" gì đó tùy theo địa vực.]

Trần Ngọc Lâm gào lên (trong đầu):

"Mịa mày chứ cái "M*ther F*cker" Hệ Thống nhá. Nhìn mặt thẳng này dễ dụ lắm à? Ngươi tưởng lời một đồng ba xăm bá lạp ra thì lừa được ta à? Không mua là không mua."

Hệ Thống:

[Bình tĩnh, nếu Kí Chủ chịu mua món này, ta sẽ miễn phí tặng Kí Chủ một vật phẩm. [Vòng Kim Cang], chỉ cần niệm kinh là có thể bắt được mọi loại sinh vật, dùng 1 lần.]

Trần Ngọc Lâm (nhúm mày):

"Nhưng mà ta làm quái gì biết niệm kinh?"

Hệ Thống chiếu một hình ảnh về một cái vòng Kim Cô như của Tôn Ngộ Không, có một chỗ tách ra và xoắn lên thành hai cái vòng tròn:

[Có thấy cái chỗ tròn tròn không? Chỗ đó là tay cầm, Kí chủ chỉ cần vừa niệm Kinh, Kinh gì cũng được vừa móc hai ngón tay vào và kéo thật mạnh vào nhau, cái vòng sẽ khép lại và tra tấn đối phương trong những cơn đau đầu bất tận.... Còn làm sao để móc cái vòng vô đầu đối phương được thì nhìn Kí Chủ.]

Trần Ngọc Lâm

"Thế thì cần quái gì niệm kinh? Một vãi!! Không nói nhiều, ta mua "Vô Song Quyền Sáo"."

Trần Ngọc Lâm cười gằn, tích vào ô [Vô Song Quyền Sáo], lựa chọn [Mua], không để cho Hệ Thống có cơ hội nói nhiều:

[Bạn xác định muốn mua vật phẩm [Vô Song Quyền Sáo]?]

Trần Ngọc Lâm tích có.

[Bạn thực sự xác định muốn mua vật phẩm [Vô Song Quyền Sáo]?]

Có.

[Bạn thực sự thực sự muốn mua vật phẩm [Vô Song Quyền Sáo]?]

Trần Ngọc Lâm sa sầm mặt, tích [Có].

[Bạn chắc chắn sẽ không hối hận vì mua vật phẩm [Fú Kè Quyền Cước]?]

Trần Ngọc Lâm tích [Cancel], sau đó mua lại, đồng thời hần cười gằn: "Anh mày tính lắm nhé".

[Bạn xác định muốn mua vật phẩm [Vô Song Quyền Cước]?] ----> [Có]

[Xin chúc mừng, bạn đã mua thành công vật phẩm Vô Song Quyền Sáo. Giao dịch đã hoàn tất. Toàn bộ tư liệu liên quan đến môn võ Kỹ này sẽ trực tiếp truyền đến thức hải của bạn trong 5....4....3....2....1....0]

Kể đó, Trần Ngọc Lâm cảm giác một luồng dữ liệu khổng lồ, vô cùng hoành tráng chảy vào trong đầu mình:

[Fú Kè Quyền Cước]

Trần Ngọc Lâm lật bàn, lần này là trong đời thực.

"HỆ THỐNG!! GIẢI THÍCH!!"

[Ồi!]

Hệ Thống tỉnh rụi nói:

[Lỗi dữ liệu. Vì đã "vô tình" truyền thụ cho Kí Chủ môn thần công bá thể tuyệt luân oanh chấn thiên hạ này, hệ thống sẽ khấu trừ lại thêm Vận Mệnh cho nó công bằng. Nhân tiện, chúc mừng Kí Chủ nhận được [Vòng Kim Cang], miễn phí.]

Trần Ngọc Lâm muốn khóc ra nước mắt. Hần điểm chỉ cái [Vòng Kim Cang], hoàn toàn vô tích sự, nhưng không thể giao dịch, cũng không thể cho đi.

Không thể cho đi ý vị, chính là hần có vứt đi nó cũng tự chạy về hòm Item.

Trần Ngọc Lâm hướng về phía Hệ Thống, gửi một nụ cười tràn đầy sáng lạng tươi roi rói:

"Fú-Kè You, Hệ Thống."

Hệ Thống:

[Đ*t mẹ Kí Chủ.]

"....."

Cục súc vãi.

Trần Ngọc Lâm trợn trắng mắt, suýt nữa chảy nước mắt. Có điều cũng đành chịu. Hần thở dài, xem xem hai trăm năm mươi điểm hơn còn lại mua được cái gì không.

Trong mục đồ khuyên dùng có thêm hai món, là hàng giảm giá, có vẻ Hệ Thống cũng tự biết xấu hổ cho nên đánh hạ giảm giá từ 80% xuống còn 60% hai món, vừa vặn khá hay ho:

[Vật Phẩm Kích Hoạt một lần: Gleipnir S2.

Trong quá khứ trước ngày Ragnarok, Fenrir từng bị sợi xích Gleipnir, một sợi xích vô cùng mỏng manh nhưng không gì có thể thoát khỏi nó trói buộc. Sợi xích này trong quá khứ được chế tạo bởi 6 nguyên liệu không tưởng: Tiếng bước chân của mèo, rễ của núi, hơi thở của cá, gân của gấu, nước dãi của chim và râu phụ nữ.

Hiện tại, phiên bản S2 được sử dụng bởi các nguyên liệu cường đại hơn hẳn, những thứ mà dù cho có bao nhiêu thời đại trôi qua cũng sẽ không tồn tại, bao gồm:

- Một mạng Wifi không giật lag.
- Một bài giảng Triết học thú vị.
- Những món ăn nhanh ngập dầu bổ dưỡng.

- Những cô gái nóng bỏng gần nhà bạn tại quảng cáo trên các trang web.

]

Trần Ngọc Lâm gầm gừ:

"Tao chắc chắn là lúc tao yêu cầu người nhắm mắt trong khi tao tìm kiếm tư liệu học tập mi có nhìn trộm nhé."

Hệ Thống:

[Ta không cần nhìn. Nó tự động tải vào cơ sở dữ liệu của ta.]

Trần Ngọc Lâm đảo mắt, thờ dãi, sau đó xem vật phẩm thứ hai:

[Cửu Cửu Chuyển Hồi Đan:

Giá trị: 200 điểm Vận Mệnh.

Tác dụng: Dưới Kim Đan Cảnh chỉ cần không chết ngay lập tức phục hồi mọi thương thể trong vòng tối đa 34 phút. Trong trường hợp là phạm nhân có tác dụng kể cả khi đã chết. Điều kiện: Chưa chết não.

Tác dụng 2: Chữa trị các hiệu ứng ví dụ chảy máu, vết thương nhiễm trùng, dính một số độc tố, bỏng, và một số loại bệnh gây suy nhược cơ thể. (Lưu ý: Sản phẩm không phải là thuốc và không có tác dụng thay thế thuốc chữa bệnh)

]

Trần Ngọc Lâm

"?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Phó Bản EXP

Trần Ngọc Lâm mua bán xong xuôi, sau đó hắn mở kho chứa đồ.

Hiện tại, trong kho chứa đồ của hắn đang chứa 2 thẻ Du Hành Dị Giới và 1 thẻ đi farm phó bản EXP A-1

Thông tin Vật phẩm:

[Phó Bản A-1] - Phó Bản Nhện Mê Cung Relgo - Tăng 200% Kinh nghiệm, tăng 200% Điểm Vận Mệnh mỗi con, kinh nghiệm không chia đều mà tập trung vào chủ nhóm.

Thẻ Du Hành Dị Giới có thể để cho hắn đi đến mọi... ừm, Dị Giới. Ví dụ nếu hắn muốn quay lại Dị Giới Edra, hay vào trong thế giới game Doom (mới mở được) để làm nhiệm vụ, thì hắn sẽ phải chi tiêu ra một [Vé Du Hành Dị Giới].

Nhân tiện, [Vé Du Hành Dị Giới] là hàng hai chiều. Nói cách khác nếu hắn đi bằng cái đồ này thì hắn sẽ không mất thêm một thẻ để quay trở lại Trái Đất nữa.

Ngoài ra, Hệ Thống còn cho một loại cổng thông đạo vô cùng đặc thù kết nối với phó bản Dị Giới Edra, chính là thông qua Truck-Kun, cũng là cái xe tải điên kia (Fú Kè You, Truck-kun).

Mà hôm nay, hắn tương đối cần điểm Vận Mệnh. Tuy rằng Phó Bản EXP có lẽ khiến cho lượng điểm Vận Mệnh vô cùng nhỏ bé, đạt tới giá trị nhỏ nhất là 1 điểm Vận Mệnh, nhưng nếu có hàng ngàn con thì có khi lại khác.

Trong niềm hi vọng bọn chúng mạnh mẽ một tí, Trần Ngọc Lâm tích điểm vào Phó Bản EXP.

Một luồng gió thốc lên, rồi trong nháy mắt Trần Ngọc Lâm cảm giác toàn thân như bị vút vào trong một cái máy xay sinh tố vậy. Có điều đến nhanh, qua cũng nhanh, chừng nửa giây sau đó hắn lại tiếp đất.

Đây là một hang động khổng lồ, trần hang cao chừng khoảng năm mươi mét, sâu hun hút. Trừ khi Đô Rê Mon chạy tới hang Sơn Đòng hoặc mấy nơi đại loại thế chiếu vào đèn pin phóng to, bằng không nơi này tuyệt đối không phải Trái Đất.

Kể đó, hắn nhìn thấy một cảnh tượng để cho nửa đời hắn cũng khó mà quên nổi.

Đó là một con nhện. Ừm, đương nhiên rồi, đây là phó bản nhện mà. Nhưng mà vấn đề là kích cỡ của con nhện này...

Trái Đất có loài Turanlua to ngang bàn tay người, thậm chí cũng có cả Nhện Lạc Đà to ngang với cánh tay người. Và thi thoảng cũng có những con nhện đột biến to bằng nửa người sống trong công ngầm (hắn gặp rồi). Và giờ chúng ta có một con nhện to gấp ba lần con người.

Trần Ngọc Lâm nấp sau một khe đá, nuốt nước bọt chờ nó đi ngang qua. Tạm không nói đến thực lực của nó, chỉ nói đây là phó bản nhện, tức là số lượng hắn sẽ phải là một con số khổng lồ.

Mặc dù nhện là loài sống một mình, nhưng con nhện này toàn thân mềm mại, một màu trắng hếu, tám chân gầy gộc hơn nửa dựa trên tỉ lệ cơ thể, rất có thể đây là một con nhện con. Và nhện con thì sinh ra theo bầy.

Quả nhiên không lâu sau, lại có hai con nhện khác đi ngang qua chỗ hắn nấp. Sau đó hắn phui phui tay, mặc bộ Chiến Y vào, rồi đi ra khỏi chỗ nấp nhìn ngó chung quanh.

Hắn quyết định nếu lũ này có trên hai chữ số, hắn sẽ tập kích từng con một. Đương nhiên nếu lũ này hơi quá yếu nhược thì hắn sẽ thử tập kích vài con một. Dù sao tuy rằng chưa chứng kiến sức mạnh của mấy con nhện, nhưng dựa vào kích cỡ thì hắn tự nó cũng mạnh ngang mấy con gấu. Và hắn từng đánh nhau với gấu rồi, cũng căng phết đó.

Trần Ngọc Lâm dựa vào 5 giác quan đặc thù của chủng loài, lần mò dọc theo vách hang. Đương nhiên bởi vì trần hang quá cao, hắn đặc biệt bò lên trên đó. Tuy rằng chỗ mà hắn xuất hiện trần hang cao tới 50 mét, nhưng thực ra đó là chỗ trung bình. Ở đây chỗ cao nhất lên tới một trăm mét, còn chỗ hẹp nhất đủ đi qua là khoảng ba bốn mét.

Nhưng chủ yếu là trong khoảng 20 mét.

Trần Ngọc Lâm đang đi, nhìn xuống chợt thấy hai con nhện đang sóng vai nhau mà đi. Không rõ bình thường chúng ăn cái gì nhỉ? Hắn cũng không quan tâm lắm. Trần Ngọc Lâm thả lỏng cả tay lẫn chân, roi thẳng xuống con nhện đi đằng trước nhất.

Trên đường roi, hai tay hắn vận lực, hai cái găng tay bằng Mithrill bị hắn vận chuyển Linh lực trong cơ thể tạo ra một vài tiếng kêu kệt khi cọ vào nhau. Lập tức cả hai con nhện sa vào tư thế phòng thủ, nhìn lên trời, nhưng cũng đã muộn.

Trần Ngọc Lâm hạ cánh xuống đầu một con, giống như một tảng đá khổng lồ một cước của hắn tạo ra một lực xung chấn mạnh đến mức không khí xung quanh như bị nén chặt lại, rồi nổ tung ra khiến cho đầu của con nhện đó bắn văng tung tóe.

Kể đó Trần Ngọc Lâm quay sang con nhện thứ hai, tay trái nắm lại thành quyền, tụ lực, một nắm đấm tung ra từ khoảng cách ba mươi phân đâm thẳng vào phần đầu của con nhện thứ hai. Liền sau đấy con nhện đó bị một lực xung kích khổng lồ khiến cho toàn bộ lớp xương ngoài bao phủ toàn thân trong nháy mắt vỡ vụn, rồi nó nổi gót con nhện đầu tiên bắn văng lên tường, thành một bãi máu thịt bầy nhầy.

[Chúc mừng Kí Chủ tiêu diệt 2 nhện Elgo, đạt được 6 điểm EXP và 2 điểm Vận Mệnh.]

Mỗi con 1 điểm Vận Mệnh? Có hơi nát nhỉ? Nhưng mà dù sao lũ này vẫn quá mức yếu nhược.

Trần Ngọc Lâm thở ra một ngụm trọc khí, thả lỏng cơ thể:

"Fú - kè..."

Hệ THỐNG:

[Cuối cùng thì Kí Chủ cũng đã nhận ra sự vĩ đại thần tuần anh minh của chiêu [Fú Kè You] rồi à?]

Trần Ngọc Lâm cười nhạt:

"Đùa hay lắm. Mặc dù tên nghe có chút tục, nhưng thực sự là không tồi. Về nhà đổi cái tên đi là xong."

Trạng thái đầu tiên của "Fú Kè Quyền Cước", tăng cường 50% sức mạnh của quyền cước, đồng thời mỗi khi sử dụng quyền pháp sẽ đề thăng sức mạnh thể chất của người sử dụng. Không thể nói tác dụng kém, đó là chưa kể số lượng quyền pháp lên tới gần hai mươi đầu nữa. Đương nhiên hiện tại hắn mới chỉ có thể luyện bước đầu tiên nhất của 1 bộ quyền và 1 bộ cước.

Mỗi tội cái tên max tục.

Hệ THỐNG:

[Đừng đừng, dù sao cái tên đó cũng là do anh minh thần tuần Hệ Thống ta đã... ý ta là vĩ đại vô song "Fú Kè Thánh Nhân" đặt mà.]

"....."

Trần Ngọc Lâm gào lên:

"Tao đã nghi hoặc là tại sao mày cứ đòi tao phải mua cái đó, thế hóa ra là do mi tạo ra à? Lịch Pọe, chơi nhau vãi!!!"

Hệ Thống:

[Bình tĩnh, mặc dù do ta dùng 2 ngày để sáng chế ra, nhưng nó vẫn là thuộc loại võ kỹ cấp bậc liên quan tới Hệ Thống, không thể coi thường.]

Trần Ngọc Lâm tự nhủ dù gì đã mua thì cũng chẳng làm gì được. Nhưng mà hấn vẫn cười lạnh híp mắt hỏi:

"Thế cái màn giới thiệu tràng giang đại hải lúc trước về chiêu này là như thế nào?"

Hệ Thống:

[À. Hư cấu đó.]

"....."

Trần Ngọc Lâm ha ha cười:

"Ngươi được Hệ Thống."

Vụ này hấn nhớ. Mặc dù không rõ nhớ có được tích sự gì không, nhưng nhớ vẫn cần nhớ.

Hệ Thống quay hấn như quay đế, thù này nhất định phải trả. Không trả hấn sẽ thấy áy náy trong lòng.

Hệ Thống:

[.....]

Chúc Kí Chủ thành công... ha ha ha? Ta sẽ ru Kí Chủ ngủ nhé?

Mặc xác cái hệ thống chết toi kia ni nèo ỉ ôi thế nào, thậm chí còn lấy điểm Vận Mệnh ra mua chuộc hấn, Trần Ngọc Lâm cũng quyết đổi tên chiêu thức rồi.

Trần Ngọc Lâm nắm lấy đầu một con nhện, tay trái phát lực, tung ra một đám từ khoảng cách vài centimet. Nắm đám vừa chạm sâu vào trong bụng con nhện, một lớp xương giáp ngoài của nó vỡ vụn ra một khoảng vừa bằng gấp đôi bàn tay, rơi là tả xuống đất.

Nhưng đừng có nhìn thế mà nghĩ một quyền này yếu, bởi vì bên trong con nhện đã sớm nát vụn ra rồi. Đây cũng không phải võ kỹ gì cả, mà là một loại kỹ thuật chiến đấu rất phổ thông, tục gọi "cú đám 1 inch" của Lý Tiểu Long.

Đương nhiên, hấn hồi trước cũng không có học qua. Nhưng còn tốt, từ hồi Hệ Thống gia thân, hấn thường xuyên đi tìm đọc những tài liệu tư tịch về các loại bí thuật võ về các thứ.

Dù sao, không thể chỉ ngồi hóng Võ Kỹ từ Hệ Thống được. Mà võ thuật dù là MMA (võ đối kháng tổng hợp), Muay Thái, hay Karatedo gì đó cũng đều vô cùng hữu dụng, tuyệt không thể so với một vài môn võ kỹ một hai phẩm kém đi được quá nhiều. Tối đa cũng là không có sử dụng Linh Lực lỏng vào thôi.

Mà lần này, vô cùng hữu dụng. Thông qua mọi móc thông tin từ Hệ Thống, hấn xác định nơi này có hơn 700 con nhện, tiếp cận 800. Hơn thế nữa, còn có 4 loại nhện, loại mà hấn tiêu diệt mới này chỉ mới là loại yếu ớt nhất, 1 điểm Vận Mệnh.

Còn có loại 5 điểm Vận Mệnh, 25 điểm Vận Mệnh và cuối cùng chỉ có 1 con 200 điểm Vận Mệnh.

Nói cách khác, là hơn một ngàn điểm Vận Mệnh, cộng thêm tăng 200% số điểm kiếm được sẽ tổng kết khi kết thúc Phó Bản là hơn hai ngàn điểm.

Đối với người khác, sẽ thấy đó chính là hơn hai ngàn điểm Vận Mệnh, đối với Trần Ngọc Lâm thì đó chính là một cơ hội tốt để thành thực toàn bộ các kỹ năng hiện có. Mặc dù hiện nay mấy loại võ thuật hấn học nhiều, nhưng mà tạp, chưa thể phát huy trong thực chiến. Trước kia tập trung học Kiếm, giờ còn thêm cả võ thuật nữa.

Thiếu chính là thời gian, mà Hệ Thống có một đặc điểm, ở mấy chỗ trong Phó Bản hoặc Ứng Dụng của Hệ Thống, thời gian ngoại giới trôi qua luôn bằng 0 giây đồng hồ.

Nói cách khác, hấn có vô tận thời gian để luyện tập.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Nhện ma sĩ

1 tuần sau...

Đương nhiên, nói là một tuần nhưng kì thật cũng chỉ là một tuần trong thế giới này thôi. Ở thế giới thực chưa qua nổi 1 giây.

Ở một góc nào đó trong Mê Cung...

Trần Ngọc Lâm chạy ngang qua ước chừng 13 con nhện, mỗi một con lần da đều chuyển hóa theo hướng tối màu đi nhiều, rõ ràng là trưởng thành lên khá nhiều rồi. Mỗi một bước hấn chạy, đều khiến cho một con nhện bị đập bay đi.

Loại cước pháp này, kì thật cũng không quá cao siêu, nhưng chân chính để lại ấn tượng là mỗi lần hấn tung cước ra đập, phản lực gây ra khiến cho chân hấn bắn ngược trở lại ngay sau đó được hấn sử dụng đập thêm 1 cú nữa thậm chí còn mạnh hơn cả cú đầu tiên.

Hơn nữa, cú thứ hai chính là thủ pháp "cú đâm 1 inch" chuyển hóa xuống chân. Mặc dù không hoàn hảo lắm, nhưng cũng quá đủ để khiến cho cú đá thứ gây lượng sát thương gấp rưỡi cú đầu mà thời gian để đá cú thứ hai chỉ là 0.3 giây. Thậm chí ngẫu nhiên đôi khi hấn đập vào vài chỗ tư thế thuận lợi, hoặc sức đẩy đủ hoàn toàn có thể đập ra được 3 cước.

Loại cước pháp này, là hấn tự nghĩ ra, hấn tạm gọi loại cước pháp này là "Đa Cước".

Đương nhiên, gọi là cước pháp thì hơi quá đề cao, cùng lắm nó chỉ có thể gọi là 1 thủ pháp chiến đấu thôi.

Trần Ngọc Lâm cho tới ngày hôm nay đã xử xong được phải tới hơn 300 con Nhện "con". Dù thế hấn vẫn chưa thấy được mấy con nhện điểm cao hơn 1 đầu, điều này xét ra mà nói, khá là kì quái. Có điều, hôm nay vận may của hấn rất cuộc gặp "vận".

Hấn lúc đó đang nhàm chán ngồi suy nghĩ về cái "Đa Cước" sao cho nó thật sự tiện dụng nhất có thể, lúc đó hấn đã ngồi một chỗ hơn nửa tiếng đồng hồ. Thì có một con nhện không to lắm, gấp đôi so với người bình thường đi ngang qua một chỗ cách hấn 20 mét. Lúc đó, chợt hấn nhìn thấy từ dưới một tảng đá lao ra một con nhện màu xám.

Con nhện này khác hấn với lũ kia, toàn thân nó dẹt dẹt, tám cái chân dài lêu lêu 4 chân sau vô cùng rắn chắc, hai chân giữa cong lên trên và cực kỳ nhiều cơ bắp đường như còn hơn cả bốn cái chân sau. Còn hai chân phía trước dài gấp đôi chân bình thường, sắc nhọn và có mũi nhọn cong như cái móc cướp biển.

Rõ ràng loài này tiến hóa để săn mồi bằng cách chui vào trong hang và đợi chờ con mồi đi qua. Kế đó móc nó vô hang và dùng hai cái chân giữa để xé thịt.

Kết quả Giám Định:

[

Nhện Phiến - Rank C - Level: 98/100(2 sao)

Điểm Hối Đoái: 5 điểm

]

Trần Ngọc Lâm nhắm tính, một con Nhị Phẩm đỉnh phong 5 điểm, chiếu theo quy mô đó, 25 điểm sẽ đầu đó trong khoảng Tam Phẩm Sơ Kỳ. Còn 200 điểm... có thể là Tam Phẩm đỉnh phong, thậm chí có thể là Tứ phẩm tồn tại.

Hấn tính toán kiểu đó, nhú mày. Tứ Phẩm cách Nhị Phẩm quá xa, tuy rằng trong mấy phẩm giai đầu hoàn toàn có thể vượt cấp mà chiến nhưng cũng không thường đến mức vượt hấn hai giai.

Hơn nữa, Tứ Phẩm tu xương cốt, lũ côn trùng có lớp xương bên ngoài cơ thể, nói cách khác là lớp giáp ngoài của chúng sẽ kiểu... ta là vô đối đại loại thế. Khác với con sói kia, dù cho nó là Tứ Phẩm thì vẫn có hóc mắt để bắn xuyên qua. Hạch tâm của côn trùng thì lại nằm sâu trong cơ thể, càng to càng sâu.

Hấn lắc đầu, suy tính cũng chẳng được gì, lúc này quan trọng là cày điểm. Nghĩ thế, hấn nhảy lên, chạy lướt ngang qua một khoảng 50 mét trong chưa tới 3 giây, vừa vận đúng lúc con nhện Phiến đang kéo con nhện trắng bạch kia vào trong hang.

Hấn nắm chặt lấy cái chân của con nhện Phiến, lôi xềnh xệch nó ra khỏi hang, sau đó thuận tay giết luôn con nhện trắng con kia. Dù chỉ là 1 điểm, nhưng mà nhiều cái 1 gộp lại nhau thì cũng ra con số không lồ đấy.

Ví dụ như đó là cách hiện tại hấn kiếm được hơn 300 điểm Vận Mệnh!!

Trần Ngọc Lâm vút cái xác của con Nhện trắng kia xuống đất. Kế đó hắn quay sang nhìn con Nhện Phiến, lúc này đã hoàn toàn bại lộ ra ngoài.

Con Nhện Phiến hiển nhiên là loài chuyên môn sinh sống trong hang, mà lúc này đây Trần Ngọc Lâm đang đứng ở ngay cửa hang của nó, cho nên nó tuyệt đối sẽ không lựa chọn chạy trốn, mà ngược lại lao thẳng vào hắn, hai chân trước giang ra hai bên, một mặt để tỏ rõ uy thế, mặt kia chuẩn bị "chặt" hắn bất cứ lúc nào.

Trần Ngọc Lâm nhìn thấy con nhện lao thẳng về phía mình, cười mỉm, chân đạp mạnh lao thẳng về phía con nhện. Mặc dù tốc độ của hắn lúc trước đã nhanh vô cùng, nhưng bây giờ thậm chí còn nhanh hơn.

"Đa Cước" không chỉ có tác dụng đối với những cú đá, mà còn là một cách tốt để lấy đà chạy nữa, có thể để cho hắn ngay lập tức tăng vọt tới tốc độ tối đa của mình. Ngoài ra nếu sử dụng khi đang chạy sẽ tăng nhanh tầm 20% tốc độ của hắn.

Trần Ngọc Lâm lướt đến phía dưới con nhện bằng một cú đá xoạc, tiện chân đá gãy luôn một cái chân của con nhện. Cùng lúc, hắn đâm thẳng lên trên một đấm, toàn bộ lực đạo dồn toàn bộ vào một đòn này, liền ngay sau đó con nhện không chịu nổi một kích, bắn văng thẳng lên trời, ngực đập nát thảm trọng.

"Fú Kê" + Đa Cước phiên bản nắm tay, gọi là Đa Trọng Kích = gấp 2,5 lần sức mạnh bình thường. Có điều một đấm này khiến cho tay của hắn chịu phản lực trầm trọng, thậm chí mỗi lần đấm xong mu bàn tay đều bị dập nát. Tuy vậy, hắn là ma cà rồng, lực khôi phục rợn người, chưa đầy năm giây sau đã khôi phục hoàn tất rồi.

[Kí Chủ đã tiêu diệt Nhện Phiến, đạt được 5 điểm Vận Mệnh cùng 64 Kinh Nghiệm]

Trần Ngọc Lâm nhìn điểm Vận Mệnh tăng lên không nhiều lắm. Tiếp tục đi đồ sát lũ nhện. Lúc trước hắn chỉ chạy vòng quanh mê cung một cách ngu xuẩn, mãi đến tận ngày thứ năm khi nhìn thấy một con nhện đang ăn xác một con khác thì hắn nảy ra ý tưởng tạo ra một mộ huyết chôn vùi toàn bộ số nhện.

Cũng có rất nhiều nhện bị hấp dẫn đến đây, nhưng tuyệt nhiên chỉ là nhện trắng thông thường. Tuy rằng giúp cho hắn được không ít, nhưng mà vẫn hơi tốn thời gian chỉ để săn giết mấy con 1 điểm Vận Mệnh nên hắn bỏ qua chờ tụi nó trưởng thành. Có điều bây giờ hắn đã biết lũ kia có thể làm tổ dưới lòng đất, trước thì hắn thường hay trèo lên trên trần hang để tìm nên không để ý. Còn bây giờ đã biết rồi thì chỉ cần truy sát là được.

Tạm thời hiện tại hắn mới biết được ba loài nhện, loại thứ nhất là lũ nhện con trắng trắng trông khá đáng yêu, loại thứ hai là lũ nhện xám xịt trông thấy tởm. Lũ này là loại thứ nhất lớn lên về sau, trị giá 3 điểm Vận Mệnh, 10 điểm kinh nghiệm một con. Hắn mới biết được lũ này lớn lên được sau khi quan sát cái hố xác mà hắn làm ra thì thấy vài con lột xác ra thành lũ màu xám.

Có điều lũ xám xám này lớn lên cần ăn thịt, nhưng cũng không thành vấn đề vì hắn có một cái hố chứa độ 200 cái xác nhện. Đẳng nào ở chỗ này vì một vài lý do, có thể do Hệ Thống nên hắn không cần ăn, cũng không thấy cả một lần buồn ngủ.

Loại thứ ba là Nhện Phiến mới gặp, 5 điểm Vận Mệnh, Kinh nghiệm dao động ở 50 tới 75 Kinh nghiệm một con.

Lại hai ngày nữa trôi qua, có vẻ Trần Ngọc Lâm đơn phương đồ sát dẫn đến sự chú ý của một con nhện khác hắn. Con nhện này không giống lũ nhện trắng bạch ngu ngu khờ khờ, cũng không giống loài nhện Phiến núp trong xo mà đột kích.

[Nhện Ma Sĩ - Rank C

Level 62/100 (3 sao)

Điểm Vận mệnh: 25 điểm

Kĩ năng đặc biệt: [Hóa Cầu] [Hóa Trụ][Thạch Hoán][Triệu Hồi Tộc Quyển]

]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Chuẩn bị đồ Sát

Trần Ngọc Lâm nhìn con nhện Ma Sĩ. Một mớ ba bốn cái skill của nó đủ khiến Trần Ngọc Lâm hiểu được con nhện này tiến hóa theo chủ nghĩa Pháp Thuật.

Con nhện trước mắt hắn thuần một sắc đen, 5 cặp chân khuya động, trong đó hai cặp chân đầu tiên ngắn cùn cùn nhưng lại lấp lánh một cách lạ kì.

Chợt, từ cái chân bên trái phóng ra một cái vòng tròn như thể kết bằng tơ, lơ lửng giữa không khí. Bên trong vòng tròn là hình một ngôi sao 6 cánh cùng

với một loạt các kí tự tượng hình. Thế rồi cái vòng tròn nhấp nháy vài lần đó tụ lại một chỗ, hóa thành một quả cầu lửa phóng về hướng Trần Ngọc Lâm.

Trần Ngọc Lâm nhanh chân né khỏi đường bay của quả cầu lửa, nhưng ra ngoài dự liệu của hắn, trái Hỏa Cầu đó bay ngoắt một đường vòng cung có thể nói là tuyệt đẹp, dí sát người Trần Ngọc Lâm.

Cùng lúc này, con Nhện Ma Sĩ cũng không ngừng liên tục tạo ra hàng đồng những quả cầu lửa, và toàn bộ chúng đều không quan tâm đến đường bay, như thể mục tiêu của chúng là hắn mà lao thẳng vào.

Trần Ngọc Lâm cố gắng né xa xa khỏi mấy quả cầu lửa bằng cách liên tục né tránh, đồng thời tự hỏi con nhện này trình độ ma pháp thật sự cao vậy à?

Ma pháp định vị mục tiêu thông thường sẽ có cấp bậc cao hơn ít nhất một bậc xét về độ khó, đừng có nói liên tục phun ra một đồng ma pháp định vị mục tiêu như vậy.

Nhưng cũng không phải vấn đề quá lớn, chỉ cần áp sát, tiêu diệt, vậy thì ma pháp định vị kiểu gì cũng sẽ ra ma mà thôi.

Trần Ngọc Lâm vận lực, lao thẳng về phía Nhện Ma Sĩ với tốc độ tối đa, trong nháy mắt bỏ xa mấy quả cầu lửa, thẳng tiến đến chỗ Nhện Ma Sĩ.

Có vẻ như con nhện nhanh chóng nhận ra mục đích của hắn, nó nhảy bật ra đằng sau cố gắng kéo dài khoảng cách, trên đường bay vẫn không quên liên tục thi triển vài quả Hỏa Cầu nữa. Lúc này số Hỏa Cầu đã tiếp cận đầu hai rồi. Thậm chí có một quả không thể duy trì ma lực, nổ tung trong không khí.

Nhưng, chỉ là vài bước nhảy sao có thể kéo dài được như vậy? Trần Ngọc Lâm tốc độ thậm chí có thể thi chạy cùng với xe ô tô nữa là. Hắn nhanh chóng áp sát Nhện Ma Sĩ, nhưng cùng lúc này, một vòng phép vô cùng khác loại với các vòng phép Hỏa Cầu khác hiện ra ở một bên cạnh khác của nó, trong khi một cái chân vẫn thi triển ma pháp Hỏa Cầu.

"Oành... hùm hực..."

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng lui ra sau, kinh dị nhìn đột nhiên một lô lốc trên ba chục tầng đá sắc như gươm dao bỗng dựng hiện ra xung quanh con nhện, đồng thời một quả cầu lửa... không, một con lốc lửa thành một vòng xoáy phun trào bao bọc lấy nó. Con lốc lửa này chỉ ít cũng phải nóng hơn ngàn độ, và có bán kính chừng năm mét.

Trong lúc Trần Ngọc Lâm lui ra sau, con nhện lại té ra xa nữa. Có điều Trần Ngọc Lâm không đuổi theo.. hắn vừa nhìn thấy cái gì đó.

Lúc con nhện phun ra quả cầu lửa bao bọc cùng với những lưỡi dao đá bao quanh, hắn nhìn thấy một vài thứ như những sợi chỉ lấp lánh trong làn lửa, những lưỡi dao đá đó di chuyển.. hoặc bị kéo theo những sợi chỉ đó.

Chỉ... nhện, tơ nhện!!

Trần Ngọc Lâm ngộ ra, không trách hắn không nghĩ ra. Trong suốt thời gian này chém giết hơn mấy trăm con nhện, chưa con nào nhả ra dù chỉ một sợi tơ. Ban đầu hắn còn nghi hoặc, về sau trực tiếp không quan tâm mà cho rằng "Lũ nhện này nó thế".

Dù sao, nhện không nhả tơ cũng không ít.

Con nhện này nhả được tơ, hơn nữa nếu Trần Ngọc Lâm không nhầm..

Hắn giơ tay lên, soi vào trong ánh lửa của từng quả Hỏa Cầu thuật đang đuổi theo, quả nhiên hắn thấy một sợi chỉ mỏng manh vô cùng đang bám vào tay áo hắn, so sợi tóc còn mỏng hơn vài trăm lần, không để ý vô cùng kĩ sẽ không thể nào nhận ra.

Mà hắn nhận ra cũng chỉ vì sợi chỉ phản chiếu ánh sáng từ Hỏa Cầu đối lập với màu áo hắn mà thôi, nếu không có Hỏa Cầu phát sáng thì đừng hòng hắn nhận ra nổi.

Trần Ngọc Lâm rút ra một thanh kiếm, là Tinh Ngân Kiếm, vung lên một vài đường xung quanh bản thân, kể đó chạy biến đi.

Quả nhiên, có ít nhất 3/4 số Hỏa Cầu thuật là bị bắn hụt, hoặc rơi xuống, hoặc nổ tung lập tức trên không. Còn lại chừng năm sáu quả thì Trần Ngọc Lâm lượm đại vài cục đá, ném ra kích bạo chúng.

Rõ ràng, con nhện này niệm phép có 2 giai đoạn, một là nhắm mục tiêu vào hắn, phun ra một loại tơ vô cùng mảnh mai, kể đó Hỏa Cầu Thuật đi theo đường tơ, như thế đảm bảo sẽ không bao giờ hụt. Ít nhất là nếu bắn tơ không hụt, hoặc trên đường đi tơ không bị đứt đoạn.

Trần Ngọc Lâm không thể không phục con nhện, nhưng vẫn phải xử lý thôi. 25 điểm Vận Mệnh chứ ít ỏi gì? Hắn liên tục di chuyển, trên tay vung vẩy cái áo khoác ngoài của hắn, cái mà hắn mới rút ra từ hòm Item để đỡ lấy mấy đường tơ mà mắt thường không nhìn thấy được kia.

Lúc mà hắn đã tiếp cận tương đối, chợt hắn vung lên cái áo sang một bên, kể đó chạy vòng quanh con nhện Ma Sĩ trong lúc tầm nhìn của nó bị cái áo hấp dẫn. Mà có bị hấp dẫn hay không, thì mấy quả Hỏa Cầu Thuật bắn ra cũng chỉ mò theo cái áo thôi.

Hắn cười mỉm, vung kiếm tiếp cận áp sát nhện Ma Sĩ, vung kiếm lên dự định chém nó ra làm hai, thì chợt hòn đá cạnh bên nhện Ma Sĩ bung ra, thành một con nhện phủ đầy đá tảng, che chắn khỏi vết chém của hắn. Kể đó nó há mồm ra, một chất lỏng nhầy nhầy trắng đục phun ra thành một tia bắn thẳng vào thanh kiếm, cố định nó lại ở đấy.

Chất nhầy này dính vô cùng, kiếm của hắn cắt không nổi, bám dính vào kiếm luôn. Có điều Trần Ngọc Lâm cũng không phải chỉ biết mỗi kiếm, hắn thả ngay tay khỏi thanh kiếm, lướt sang bên phải một chút, giơ lên song quyền tung ra một lúc ba bốn nắm đấm vào khớp của nó.

Con nhện kêu thét lên một tiếng xé họng, lui ngược lại, cái chân to dùng chấn con nhện Ma Sĩ khỏi kiếm của hắn lúc này đã xụi lơ xuống. Nhưng con nhện này cũng có vẻ cương quyết vô cùng, giơ cặp hàm cắn rưng cái chân kia ra... không, không phải cắn rưng, mà là chặt rưng.

Con nhện mới này nhìn không quá nổi bật, cùng đá núi xung quanh tương tự, phần bụng tương đối nhỏ, nhưng chân, đặc biệt là hai chân trước to phải như cái công mẩy ngời biệt thự vậy, lại cứng như đá nữa. Những chân khác nhỏ hơn, hai chân hàng thứ hai thì cũng giống như hai chân trước, nhưng nhỏ hơn nhiều. Cặp chân thứ ba và thứ tư thì to bè bè, giống mấy cột trụ vậy.

Dưới đầu nó nhô ra hai cái chân khác, nhỏ và sắc như dao cạo, cái chân kia chính là bị cặp chân này chặt rưng, có thể vì nó đã là vương vùi.

Khiên, cộng thêm hai cặp chân nhỏ kia là đoàn đao, rõ ràng là loại hình Tanker trang bị một chút vũ khí rồi.

[Nhện Ma Khiên - Rank C

Level 71/100 (3 sao)

Điểm Vận mệnh: 25 điểm

Kĩ năng đặc biệt: [Ma Thạch Hóa (đang sử dụng)] [Thạch Lâm] [Chấn Động] [Nanh Độc] [Triệu Hồi Tộc Quyển]

]

Nhiều hơn con Ma Sĩ kia một kĩ năng. Hơn nữa cả hai con đều có [Triệu Hồi Tộc Quyển], cũng không rõ là kĩ năng gì mà này giờ đều đang sử dụng. Trường hợp tệ nhất thì đây là một kĩ năng kêu gọi đồng loại đến trợ giúp.

Có điều, Ma Thạch Hóa dường như không thể cường hóa các khớp hoặc cơ thịt bên trong. Bằng chứng là hắn đâm vào khớp chân con nhện Ma Khiên 6 cú mà đã gãy tồng teng rồi.

Trần Ngọc Lâm cau mày, chợt con nhện Ma Khiên kia cùng lúc lao lên, đồng thời kĩ năng [Thạch Lâm] và [Chấn Động] cùng lúc phát động. Hắn ngay lập tức chạy ra khỏi tầm mắt của nó, nhưng bỗng chốc một luồng chấn động rung lên, hắn khá quen thuộc với nó. Mới cách đây không lâu phải trải qua xong.

Động đất, và không chỉ như hồi con sói chết toi kia dùng, lần này không chỉ có mặt đất sụp đổ mà trần hang cũng sụp nữa, dù chỉ có vài cái thạch nhũ rơi xuống nhưng hắn vẫn cô mà né rồi.

Và thậm chí hơn nữa, lúc mà hắn né khỏi chỗ sập do động đất, một cái cột đá rung trời bắn thẳng lên, thiếu chút đâm vào giữa hai chân hắn. Trần Ngọc Lâm toát mồ hôi lui về phía sau, nhìn từng cái cột đá khổng lồ nhô lên, liên tục chặn đường hắn.

Cùng lúc này, Nhện Ma Khiên lao vun vút lên, mười phần quen thuộc loại địa hình này, áp sát hắn, kể đó nó nhảy chồm lên mình Trần Ngọc Lâm. Rồi một cái lưới từ mồm nó phun ra, dính hết lên người Trần Ngọc Lâm, thậm chí một số chỗ còn bám dính vào mấy tảng đá xung quanh nữa.

Trần Ngọc Lâm điên tiết, một phần vì thiếu chút bị một cái cột đâm thẳng vào giữa 2 chân, cũng lao vào con Nhện Ma Khiên, tung ra liên tục hơn hai mươi nắm đấm. Từng cái đều là "Đa Trọng Kích" kết hợp nắm đấm 1 inch, cộng thêm cả cái võ kỹ gọi "Fú Kê" nữa (chẳng hiểu sao dù hắn nghĩ ra hơn mười cái tên, nhưng đều quên sạch sau đó. Hệ Thống chết tiệt), ngăn đó hắn là khiến cho nội tạng con này biến thành thịt xay rồi.

Lúc bình tĩnh lại, tay hắn đã nát, máu chảy tủa lùa, nhưng phục hồi rất nhanh. Ngoài ra còn có...

[Tiêu diệt Nhện Ma Khiên, nhận 25 điểm Vận Mệnh, 500 điểm Kinh Nghiệm. Điểm Kinh Nghiệm đã đầy đủ, chúc mừng Kí Chủ đột phá cấp 13.]

Trần Ngọc Lâm giết xong Nhện Ma Khiên, hưởng thụ cảm giác chiến thắng này, trong lúc đó, hắn đã tăng lên cấp 13.

Giết hơn 400 con Nhện, cuối cùng lên cấp. Hệ Thống cho điểm Vận Mệnh và Kinh nghiệm khi tiêu diệt quái giảm dần theo đà trưởng thành của hắn, tối thiểu là 1. Nói cách khác hầu hết lũ nhện con là vào khoảng tối thiểu. Lũ Nhện Phiến nhiều hơn một chút, đó là tại sao gần đây hắn bỏ qua vài con Nhện Con mà đồ sát tụi Nhện Phiến với lũ trưởng thành.

Dù sao, nếu đẻ lũ Nhện Con trưởng thành, là 3 điểm Vận Mệnh.

Trần Ngọc Lâm quay sang nhìn con Nhện Ma Sĩ đang tụ ra một cái Ma Pháp Cầu to tổ bố, kể đó mười phần chắc chắn sẽ là Hỏa Trụ. Hắn giơ tay ra, cùng lúc Hỏa Trụ, một cây cột lửa rộng một mét lấy khí thể kinh khủng phun trào thẳng mặt hắn, một thân ảnh cao 7 mét xuất hiện cản đường của Hỏa Trụ.

Dù rằng cái cột trụ lửa kia nóng đến độ biến thành màu trắng, vẫn không thể xuyên qua thân ảnh này.

Trần Ngọc Lâm quan sát HP của Hắc Linh giảm sút hơn 700 điểm, dưới sức của Ma Pháp, hồi máu cũng bị sụt xuống còn 30% ban đầu mà cảm thấy khá kinh hãi. Dù 700 điểm không bằng 1/5 cây máu của Hắc Linh, nhưng vẫn đủ đau đầu.

Hắn trúng cú đó, có khi cũng mất nửa cái mạng. Dù sao, không nói Hắc Linh là tanker, còn hắn là loại máu mỏng một đập là ô hô a ha ta bay nửa mạng, hắn mới là Nhị Phẩm.

Trần Ngọc Lâm nhìn con nhện Ma Sĩ đang kinh ngạc vì một thằng to đầu từ đầu chui ra, vung tay, một con sói toàn thân phủ đầy giáp gai trắng bạc lao ra từ trong Thạch Lâm, xé xác nó trong chưa đầy ba giây. Kế đấy, đằng sau lưng Trần Ngọc Lâm xuất hiện một thân ảnh hơi giống người, gầy tong teo, hai cái cánh thịt lơ lửng.

[Tiêu diệt Nhện Ma Sĩ, nhận 25 điểm Vận Mệnh, 500 điểm Kinh Nghiệm]

"Đồ sát lũ nhện này nào!"

Trần Ngọc Lâm nhìn Arch Ville, Ngân Nguyệt Lang và Hắc Linh, kẻ đó hắn nhìn lên trần hang vào một cái hốc đen ngòm, cười nói.

"Xem ra phải nghiêm túc một chút thôi."

Trong mắt hắn, từ trong cái hang kia đã tủa ra một đám nhện chừng hơn ba mươi con, xem ra là ổ của lũ nhện này đây.

Kết quả giám định:

[Nhện Ma Sĩ] x 4

[Nhện Ma Khiên] x 8

[Nhện Sát Thủ] x3 (lũ này không hiện vòng xoáy xác định mục tiêu như thường)

[Nhện Hiệp Sĩ] x9

[Nhện Phi Hành] x 10

[Nhện Chi Huy] x 1

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Trần Ngọc Lâm nhìn vào Arch Ville, ra lệnh cho nó sử dụng hết toàn bộ lượng MP trú sẵn trong cơ thể. Đối đầu với hơn 30 con quái vật mà chỉ đơn giản có mỗi 4 thăng thì cơ bản là không khả thi. Đem so với cầm Yasuo 1v5 gank tem còn khó hơn.

Hiện tại, chỉ số của Arch Ville đang là:

[

Chủng Loài: Arch Ville, Triệu Quỷ Sư - C.

Level: 29/100 (3 sao)

Tên: Arch Ville.

HP: 543/543 (+ 12/s)

MP: 2345/2345.

Strength: 45.

Sát Thương Phép: 324.

DEF: 132.

Agi: 613.

Kĩ năng đặc biệt: [Làn sóng Âm Ảnh] [Triệu Hồi Quỷ] [Triệu Hoán Người Chết]

]

Hắn vừa mới nâng cấp cho Arch Ville lên 20 cấp bằng thẻ Kinh Nghiệm. Hắc Linh thì đã có level lên tới 33 thông qua việc giết con Sói, đánh bại Lan kèm theo con báo hồi trước.

Có vẻ tuy rằng 33 cấp trước đó thì mỗi 1000 điểm Kinh nghiệm là lên một cấp, nhưng mà từ 33 cấp trở về sau, mỗi 2000 điểm Kinh Nghiệm mới tăng 1 cấp. Và từ cấp 66 là 3000 điểm. Hơn nữa, theo Trần Ngọc Lâm tìm hiểu, để cho Hắc Linh đột phá cấp 100 sẽ không chỉ cần đến chém giết tăng tu vi mà còn cần vài loại thiên tài địa bảo đặc biệt phối hợp.

Tương tự như Hắc Linh, Arch Ville cũng thế. Nhưng Ngân Nguyệt Lang thì khác, nó không bị phụ thuộc vào Hệ Thống mà nó là thú cưng của Arch Ville, chỉ bị Hệ Thống khóa lại với Arch Ville thôi nên không thể lên cấp kiểu đó được.

Dù thế, Ngân Nguyệt Lang vẫn đã phục hồi lại Tứ Phẩm tu vi. Sở dĩ nó kịp phục hồi là cách đây 7 ngày Trần Ngọc Lâm có sức nhớ ra nếu Ngân Nguyệt Lang chưa ngóm mà nó vẫn còn sống thì cũng có thể dùng được hệ thống ban cho một tính năng gọi là [Tăng tốc thời gian], chỉ cần 50 điểm Vận Mệnh tăng tốc gấp 3 lần thời gian trong Kho Quái Thú, cả về sức hồi phục HP, MP lẫn chấn thương.

Cũng may Ngân Nguyệt Lang không có chấn thương nặng về xương cốt, bằng không khéo hẳn phải cho Ngân Nguyệt Lang dùng Cửu Cửu Chuyển Hồi Đan mới mua xong mắt.

Trần Ngọc Lâm ra lệnh cho Arch Ville triệu hoán một binh đoàn Quý Địa Ngục, là một lũ trông giống con người, nhưng làn da trơn bóng và không có mắt, mỗi con là 200 điểm MP. Tổng cộng có hơn 10 con được triệu hoán đi ra, ngoài ra kèm theo 4 con Imp cấp cao, trông giống mấy người gầy trơ xương, trên đầu mọc ra một cặp sừng linh dương, lưng mọc cánh dơi nữa.

Có vẻ, nếu không triệu hồi quái cấp cao thì sẽ không có cooldown cần dùng.

Vị chi, trong nháy mắt tỉ lệ hai bên biến thành 18 vs 32.

Trần Ngọc Lâm ra lệnh cho Ngân Nguyệt Lang đi "chơi" với cái lũ nhện Ma Khiên và nhện Ma Sĩ. Thương thế nó đã phục hồi, chơi bời cùng lũ Tam Phẩm này không nói quá dễ, nhưng chỉ cần tiêu diệt xong lũ nhện Ma Sĩ vốn chỉ có 4 con thì không nói chơi. Dù sao, một khi tiêu diệt nhện Ma Sĩ xong, thì cũng chỉ còn là một mối hận thù giữa một lũ trâu bò với nhau.

Kể đó, Hắc Linh được điều đi "chơi" cùng với mấy con nhện Hiệp Sĩ. Hắc Linh thuần Tanker, lại thêm tụi nhện Hiệp Sĩ hoàn toàn gây sát thương vật lý, cơ bản trăm phần trăm khắc chế.

Ngoài ra, Trần Ngọc Lâm chia đám Quý Địa Ngục làm đôi, một nhóm sáu một nhóm 4. Nhóm bốn phụ tá Ngân Nguyệt Lang, nhóm sáu phụ tá Hắc Linh.

Dù sao, có đến 10 con Nhện Hiệp Sĩ, mình Hắc Linh có khi cùng khó mà quây hết cả lũ đó lại được.

Ngoài ra, Arch Ville tuy rằng MP chỉ còn vô cùng ít ỏi, nhưng Trần Ngọc Lâm cân nhắc cái đòn đánh thường mang theo hiệu ứng âm ảnh, và đặc tính phi hành + gia tốc nhanh như Flash, cho nó đi lên trên đối đầu với bầy nhện Phi Hành. Cùng với đó cho 4 con Imp cấp cao đứng dưới ném Hỏa Cầu trợ giúp.

Hắn không sợ Arch Ville bị liệt sát, hiện tại máu của Arch Ville là hơn 600, cộng thêm một lượng máu ảo 10% HP toàn bộ triệu hoán quý là khoảng gần một ngàn, tức là cũng đủ để sống sót đến cuối. Nếu nó bị giảm HP xuống còn dưới 100 hẳn sẽ thu hồi lại ngay.

Còn hẳn? Hẳn đi chơi với lũ Nhện Sát Thủ á. Tuy rằng chưa thấy đâu, nhưng hiển nhiên sẽ thấy. Cho đến lúc đó, thì tìm con Nhện Chi Huy mà "pằng" cho nó phát vậy.

Trần Ngọc Lâm xách súng lên và nấp vào trong một cái khe đá, nơi này theo hắn đánh giá là dễ công thủ, lại khó bị lũ nhện sát thủ tấn công. Trong khi đó, toàn bộ đội của hắn dần trải ra theo sự sắp xếp của hắn.

Trần Ngọc Lâm nhìn quanh quần bên phía đối phương, nhưng hắn một mực không thể tìm thấy tung tích của mấy con nhện Sát Thủ, cả nhện Chi Huy cũng không thấy đâu luôn mặc dù Giám Định vẫn có kết quả, nhưng lại không có vòng xoáy xác định mục tiêu như thường.

Hắn là do chúng có thể ẩn thân. Nếu mục tiêu ẩn thân, để tăng độ khó cho game, Hệ Thống sẽ không xác định được.

Có điều, Trần Ngọc Lâm ngoại trừ việc chơi trò trốn tìm với mấy con nhện, hắn còn có việc khác: Đề ý và sắp xếp chiến trận cho lũ dưới kia. Dù sao lũ dưới đó vì vài lý do mà không có thứ gọi là IQ, mà chỉ tồn tại bản năng chiến trận. Có lẽ là vì đó là do chúng là thành phẩm của Hệ Thống.

Và, trong lúc vừa đề ý đến xung quanh truy lùng mấy con nhện, Trần Ngọc Lâm đề ý đến một việc: Lũ nhện ít hơn hẳn so với kết quả Giám Định ra được.

Mỗi loại ít đi chừng hai con, ví dụ Nhện Ma Sĩ, chỉ có ba cái xác, một cái do Trần Ngọc Lâm xả súng thùng lỗ chỗ, hai cái khác là do Ngân Nguyệt Lang xả xác, nhưng cũng chỉ có 3 con, không tính con đã chết từ trước.

Trong khi đó, kết quả giám định lúc trước là 4 con.

Nói cách khác, hần là tụi kia đang bảo hộ cho con nhện Chi Huy. Và bởi vì kích cỡ của lũ này quá kinh khủng (con nhỏ nhất hiện giờ, cũng là nhện Phi Hành to ngang cái tủ lạnh) cho nên chỗ mà chúng nó ở không thể quá nhỏ được. Và do con to nhất là nhện Ma Khiên, cho nên chỗ đó hần phải to vật vãi.

Trần Ngọc Lâm rà soát Map, thi thoảng bắn vài viên vào lũ nhện con hoặc nhện Phiến chui từ cái xó nào ra tính trợ giúp, thì hần chợt thấy một cái gì đó khiến hần phải chú ý.

Đó là một thứ trông khá giống một tấm màn, phát phơ trong không khí. Tuy rằng tấm màn này được làm hết sức công phu với màu và hình dạng giống hệt như đất đá xung quanh, nhưng vẫn có một thứ sai khác hoàn toàn.

Đó là chuyển động. Đất đá xung quanh không hề chuyển động, nhưng tấm màn này thì lại có, cách mà nó chuyển động giống như một tấm vải phấp phùng trước gió vậy. Hơn nữa nó đơn giản là quá đặc sắc để có thể bỏ qua được.

Tơ nhện, hần là tụi nó bao phủ bản thân với tơ nhện. Nhưng chung quy lại, thì nó vẫn chỉ là vải mà thôi, không có chuyển động cứng như đá được để mà không có một chút chuyển động nào. Nếu đây là một trận chiến với ai đó không có kính nhìn xa, thì có lẽ sẽ thật sự bỏ qua, nhưng Trần Ngọc Lâm lại có, đây là sự khác biệt.

Trần Ngọc Lâm ngồi trên nền hang, nhắm thẳng vào chỗ mà hần mới phát hiện ra bằng ống ngắm. Cái ống ngắm này là hàng tặng kèm lúc hần mua súng, đi cùng với một đồng những thứ khác như ống giảm thanh, bệ tỉ súng các thứ.

Trần Ngọc Lâm giữ nguyên tư thế trong độ chừng 1 phút hơn, thì hần mỉm cười, bởi vì hần nhìn thấy một con nhện hoàn toàn khác lạ đang lấp ló ánh mắt nhìn ra ngoài qua một khe hở trên tấm màn đó.

Lúc này, Trần Ngọc Lâm khai hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Kim Cang Cô cách khởi động

"Crezzk,....."

Con nhện rất-có-thể-là Nhện Chi Huy phát ra một tiếng kêu quái đản khi bị một viên đạn đâm thấu đầu, đồng thời rơi bịch xuống đất. Con nhện này khá kì quái, mặt nó nhìn như mặt người, trên lưng lại mọc ra một cái cục u to bự chảng. Cục u này có vô số lỗ khí, phập phà phập phồng, mấy người bị hội chứng sợ lỗ nhìn thấy chắc cũng đủ ngất bởi số lượng lỗ ở đây.

Cùng lúc Trần Ngọc Lâm nổ súng, hần giờ thanh kiếm lên, đâm xuyên qua một con nhện đang lao thẳng về phía hần. Trần Ngọc Lâm liếc nhìn về phía con nhện này, rất nhỏ, rất mảnh khảnh, đem so với kích thước của lũ nhện bự chảng kia thì quả là một trời một vực. Và hơn nữa, nó gần-như-tàng-hình. Chính xác là giống như lũ tắc kè hoa vậy.

Có điều trong mắt hần, nó vẫn to hơn một con Tuarantla và vẫn nổi trội. Hơn nữa, thủ pháp ẩn thân quá kém cỏi, chỉ ngang con tắc kè hoa, lúc đứng im thì vô cùng hòa nhập vào quang nhưng nếu để ý kĩ lúc nó di chuyển, nó sẽ vô tình giữ lại họa tiết lúc trước trong nửa giây tạo nên những khối màu di chuyển nổi bật.

Đương nhiên, đó là do Trần Ngọc Lâm mất sắc, nếu là lũ mãnh thú, hoặc con gì đó kém cỏi thì có khi cũng không để ý nhiều như vậy.

Trần Ngọc Lâm đâm xuyên qua con nhện Sát Thủ, nhưng dường như thế vẫn chưa đủ làm nó chết mà những cái chân của nó vẫn vung vẩy.

Một trong số mấy cái chân vung qua cánh tay của hần, xẹt cho hần một vết rách dài thấu xương. Trần Ngọc Lâm hoàn toàn không nghĩ ra cái gì lại có thể khiến cho một sinh vật bị xiên từ đầu đến đít mà vẫn còn sống nhăn răng như trong Tom & Jerry được, vứt thanh kiếm ra một bên.

Kế đó, hần xách súng lên và nã cho con nhện thành cái dép tổ ong. Ngay sau khi nã xong, hần giương súng lên và xả thêm một tràng nữa, từ trên trần hang tiếp tục rớt xuống hai con nhện khác, cũng y như con vừa rồi.

Trần Ngọc Lâm thay băng đạn, lăm bằm:

"Không nghĩ lũ này sống dai như vậy đây."

Bởi vì, kể cả khi tụi nó đã rách như cái sàng, hần vẫn thấy được cơ thể lũ đó cử động. Quả là đáng kinh ngạc. Tụi nó sống còn dai hơn cả gián nữa.

Trần Ngọc Lâm quan sát chiến trận này, càng lúc bên phía hần càng chiếm lợi thế hơn. Từ lúc con nhện chi huy kia "ra đi oanh liệt", lũ nhện bắt đầu loạn như ong vỡ tổ.

Nếu ban đầu lũ nhện còn chiến đấu theo thể đánh trận, giờ đây tụi nó chiến đấu không có một tiết tấu gì hết, dễ dàng để cho bầy Quỷ Địa Ngục bầu vào xé xác. Cả hai bên phía Hắc Linh lẫn Ngân Nguyệt Lang đều vậy. Ngân Nguyệt Lang thì có một đồng chất lỏng (tơ nhện) bám dính trên người, nhưng có vẻ nó không thêm quan tâm nhiều.

Hắc Linh càng kinh dị hơn, trên người nó bao phủ 3 con nhện Hiệp Sĩ, mỗi con đều bị Hắc Linh nuốt chửng vào trong, vài phần vẫn còn nhô ra ngoài cử động được. Còn bên phía Arch Ville đang giằng co, không bên nào chiếm lợi thế cả, mặc dù nó đã thành công triệt hạ được 3 con nhện Phi Hành.

Còn lũ triệu hoán quái của hắn? Đã chết chừng 1/4. Trần Ngọc Lâm đang hưởng thụ thành quả, thì chợt hắn thấy toàn bộ bọn nhện hết thấy chạy tứ tán đi, bỏ chuồng mà chạy. Rồi kìa đó, là một tiếng rống không lồ như tiếng gầm của gấu vậy trừ việc to hơn hắn, chắc là một con gấu rất to.

Trần Ngọc Lâm lui lại vài bước, chính hắn cũng bị cái khí thế kinh khủng này chấn trụ. Rồi, từ trong cái hang sâu đen ngòm kia, một sinh vật phá vỡ cái cửa hang mà chui ra.

Chính xác, là phá vỡ cửa hang mà chui ra. Cái cửa hang đã rất to, to chừng khoảng kích cỡ cái sân trường trung học của hắn, nhưng có vẻ độ to của nó còn chưa dung nổi sinh vật này, nó to hơn cái cửa hang chừng khoảng gấp rưỡi. Cũng không biết bên trong đó như thế nào?

Trần Ngọc Lâm kinh dị nhìn sinh vật đang chui ra, một con nhện khổng lồ to chừng cái sân bóng. Con vật này mười bốn con mắt, mỗi con to như một cái xe gắn máy, còn cái miệng nó chỉ ít cũng to ngang cái xe hút bể phốt (và hồi không kém, đứng từ đây hắn cũng ngửi được).

Trần Ngọc Lâm nhìn con nhện, lúc này mới chui một nửa thân thể của nó ra, trong mắt hắn hiện ra đánh giá mục tiêu:

[Xích Ma Chu - Rank B - HP/Khống Ché

Hệ: Ma Thú hệ Tu Luyện

Level: 12/100 (4 sao)

HP: 2400/2400.(+30/s).

MP: 900/900.

Strength: 934.

DEF: 734.

Agi: 120.

Điểm Vận Mệnh: 200 điểm

Kĩ Năng: [Cường Hóa] [Hỏa Viêm Ma Trụ] [U Minh Nhân Pháp] [Vạn Quân Võng] [Dạ Vũ] [Đặc Ân Của Ma Thần Vương] [Đàn Sinh Đồng Tộc]

]

4 sao tương đương Tứ Phẩm, Level 12 có lẽ là Tứ Phẩm cấp 1 đỉnh phong, tương đương Tứ Phẩm Tu Chân giả Sơ Kỳ của nhân loại. Thậm chí còn cường đại hơn cả con sói trước đó. Hơn nữa... kích cỡ của nó là gấp 50 lần con sói kia, to ngang một con tàu lớn.

Hơn nữa, [Đặc Ân Của Ma Thần Vương] là cái của khi gì? Tăng 50% toàn bộ chỉ số trong trạng thái chiến đấu? Đùa nhau đấy à?

"Rầm..."

CON nhện bước một bước ra khỏi cái hang, lúc chân nó chạm đất đánh cái Rầm một phát vang vọng trong hang. Trần Ngọc Lâm hít một hơi sâu khi chứng kiến kích cỡ của cái con này.

200 điểm Vận Mệnh? Đùa nhau à? Kể cả có là 400 điểm Vận Mệnh thì cũng vẫn cứ là thấp hơn so với hạn mức trung bình quân của Tứ Phẩm.

Hệ Thống lúc này chợt nói:

[Không thấp một tí nào. Xin cân nhắc lại việc hiện tại Kí Chủ đang sở hữu một thú nô cảnh giới Tứ Phẩm cấp 1.]

Trần Ngọc Lâm gầm gừ:

"Nhưng mà con kia nhìn kích cỡ của nó đi. Nó to chỉ ít ngang với cái tàu... uhm, kích cỡ à."

Trần Ngọc Lâm sực tỉnh. Kích cỡ là mấu chốt của vấn đề. Càng to, thì càng chậm chạp, điểm này kể cả ở trong đây cũng không sai, nhìn Agi của nó mà xem?!

Tuy rằng nhìn ra một khuyết điểm, nhưng Trần Ngọc Lâm vẫn cứ là cảm thấy không công bằng. Có điều lúc bắt đầu, Hệ Thống từng nói qua về phó bản như sau: [Kể cả có chết thì Kí Chủ vẫn sẽ được quay trở lại Trái Đất, và tính là không hoàn thành nhiệm vụ. Triệu Hoán Thú chết sẽ cần một thời gian

cooldown trước khi sử dụng được lại.]

Nói cách khác, chẳng có gì để mất cả. Trần Ngọc Lâm thu Ngân Nguyệt Lang cùng Hắc Linh lại, chờ thời điểm thích hợp để phóng ra. Thứ nhất, đội hình chột mất đi một Ma Thú Tứ Phẩm dễ dàng khiến cho nó buông lỏng, thứ hai, Ngân Nguyệt Lang là thú nô của Arch Ville, chết đi là chết luôn không có hồi sinh gì cả. Điểm này lúc hấn hỏi, Hệ THỐNG đã xác nhận rồi.

Cho nên, không thể để mất một Tứ Phẩm Thú Nô được.

Kế đó, hấn ra lệnh cho Arch Ville công lấy hấn, phi hành lên không trung. Lũ Quỷ mà Arch Ville triệu hồi lúc trước chột có tác dụng như một môi nhử, thu hút sự chú ý của Xích Ma Chu. Quả đúng như dự tính của hấn, Xích Ma Chu nhìn về phía hơn mười con Quỷ đang gào rú, ngược lại bỏ qua bọn hấn.

Kế đó Xích Ma Chu há to cái miệng, một vòng phép hiện lên trên mặt đất chỗ lũ Quỷ đang thu hút sự chú ý của nó, rồi một cột lửa khổng lồ bắn thẳng lên tận trời. Cột lửa nóng rẫy đến mức dù là chỉ trong thoáng chốc nhưng chỗ mà nó bắn lên đã tan chảy thành dung nham rồi.

Trần Ngọc Lâm mí mắt giật giật khi thấy cảnh đó, mí mắt hấn còn nháy ác liệt hơn khi nhìn thấy con nhện tiếp tục quay sang hướng hấn, cái vòng phép lúc trước nhấp nháy trên bờ môi của nó.

Trần Ngọc Lâm cấp tốc tìm kiếm biện pháp, để rồi cuối cùng hấn quay lại với một lựa chọn khá ức chế. Lúc mà Hệ THỐNG giới thiệu cho hấn môn "Fú Kê", nó có tặng kèm luôn cho hấn một cái Kim Cang Cô. Lúc đấy hấn ức chế quá cho nên chẳng thèm nhìn mà vút vô hòm Item luôn. Có điều giờ đây phải giờ ra xem

[Kim Cang Cô - Vật Phẩm dùng 1 lần - Quà Tặng Đặc Biệt Của Hệ THỐNG Đáng Yêu Vô Song Bá Đạo:

=> Trói chặt và gây đau đớn đến não bộ cho mọi sinh vật sống thỏa mãn hai điều kiện sau: Dưới Kim Đan Cảnh và Không Quá Kí Chủ 2 Đại Cảnh Giới.

Hai biện pháp:

- Thao Tác Bằng Tay: Tăng 100% Sát Thương.
- Thao Tác Từ Xa: Khả dụng trong bán kính 100 mét.

]

Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Hệ THỐNG, thao tác từ xa như thế nào?"

Hệ THỐNG nhảm chán đáp:

[Niệm Kinh là có thể. Kinh nào cũng được, miễn là Kinh Phật, không bắt buộc chính Kí Chủ phải niệm, dùng bản ghi âm cũng được. Đây cũng không phải Kim Cang Cô chân chính.]

"Chỉ cần là Kinh Phật à?"

Trần Ngọc Lâm nghe thấy Kinh nào cũng được, cười mỉm. Kế đó hấn rút Kim Cang Cô ra khỏi túi Item, ném nó về phía con nhện. Quả không hổ là vật phẩm cấp bậc Hệ THỐNG, Kim Cang Cô mới rời khỏi tay hấn đã biến mất, kèm theo đó lập tức xuất hiện trên đầu con Xích Ma Chu kia.

Xích Ma Chu thấy có biến, bắt đầu gầm tú lên, cọ cọ đầu vào trần hang hòng gỡ cái vòng ra. Nhưng cái vòng này hiển nhiên làm sao mà dễ dàng gỡ được? Trần Ngọc Lâm ban đầu dự tính bay lên mình con nhện, nhưng lúc này cảm thấy hơi nguy hiểm nên vẫn lơ lửng trên không cùng Arch Ville, hấn rút điện thoại ra.

Trần Ngọc Lâm lẩm bẩm:

"Xem nào... hình như mình có tài nó hồi cách đây nửa năm... ừm... Zing MP3? Không phải? Kho dữ liệu cá nhân? Hình như không? À nhớ rồi, kho Video. Hệ THỐNG, có thiết bị khuếch đại âm thanh không? Bán ta cái."

Trần Ngọc Lâm thao tác một vài giây... Ngay sau đó, tiếng tụng kinh chột vang vọng khắp cả hang động, con nhện lúc này càng cọ sát dữ dội hơn nữa, thậm chí có xu thế rung bần bật rồi. Rõ ràng lúc này cái vòng co rút mạnh mẽ tới mức kinh khủng, đứng ngoài cũng có thể nghe thấy những tiếng "ong...ong" phát ra từ Kim Cang Cô cơ mà.

"Xem ra là dùng được.. hớ hớ..."

Trần Ngọc Lâm ha ha cười, giờ ngón giữa vô mặt con nhện:

"Quá đen cho thí chủ. Ta không biết ai khác thì như thế nào, nhưng mà nói cho mà biết nhé, thằng này luôn có một mục [Nhạc Phật Remix] dài 10 tiếng đồng hồ trong điện thoại. Tận hưởng tình yêu của Phật qua giai điệu [Mix-Chủ Đại Bí] đi bé con. "

[.....]

Hệ Thống:

[Mĩa, Nhạc Phật Remix thật dùng được? Đùa bố à?]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chặt chân

Trần Ngọc Lâm vừa một bên điều khiển Arch Ville tránh khỏi cái mớ loạn xạ bản do Xích Ma Chu gây ra, một bên liên tục tìm cách tung ra vài hit tấn công con nhện.

Hiển nhiên là không được tác dụng gì, đã hơn nửa tiếng mà HP của con nhện vẫn giữ nguyên sì, chỉ sụt giảm ước chừng 10% mà thôi. Bù lại, thông qua một kiếm của hắn được phóng ra thông qua sử dụng lực lượng toàn thân, đã lấy được một con mắt của nó.

Một con mắt trên mười bốn con mắt, và giờ hắn không có kiếm, và con nhện còn điên tiết hơn. Trần Ngọc Lâm nghi ngờ cái 5% đấy thì có tới 4% là do cái vòng Kim Cang Cô đang gây chấn động đè ép lên đầu nó.

Nhưng dùng chiêu này không được lâu, bởi vì hiện tại, nó đã có một skill mới trong cái bộ chiêu thức kinh khủng của nó:

[Kháng Đau Đớn LV1]

[Kháng Chấn Động LV1]

[Kháng Nhạc Phật LV1] (Trần Ngọc Lâm: -????????????? Nhạc Phật gây sát thương cho nó à?)

Cứ đà này, sẽ đến lúc mà cái Kim Cang Cô và Nhạc Phật Remix liên thủ độc tấu kia không còn có thể gây sát thương cho con nhện được nữa. Đương nhiên, mất nửa tiếng để nó có thêm 3 cái kĩ năng kia, đến lúc mà nó học được lên đủ để kháng hoàn toàn cái Kim Cang Cô thì có lẽ đã hết nửa cây máu rồi.

Trần Ngọc Lâm ra lệnh cho Arch Ville bắt đầu bay xung quanh con Xích Ma Chu, tìm kiếm điểm yếu. Trong khi đó vài con Imp cấp thấp, mỗi con 40 điểm MP lao ra phân tán sự chú ý của nó. Trần Ngọc Lâm ngồi tại một góc hường bùa buff Chia Sẻ Tầm Nhìn.

Arch Ville bay xung quanh, nhưng hoàn toàn khó để mà tìm ra được một điểm yếu nào hợp lý cả.

Ngoài ra, dường như con nhện càng lúc càng đề kháng với cái Kim Cang Cô, đến mức mà giờ đây nó chỉ đơn giản rung bần bật chứ không còn gào thét như trước nữa. Con Xích Ma Chủ giờ đây đang ngo đầu quanh quất, tìm kiếm thân ảnh của Trần Ngọc Lâm.

Có lẽ là tác dụng của [Kháng Đau Đớn].

Arch Ville tìm kiếm thì không tìm ra nổi yếu điểm nào, nếu có thì con nhện này cũng quá to, không thể có một điểm yếu nào thực sự gây ra một vết thương chí mạng cả. Dù sao, kích cỡ của nó cũng to như một cái sân bóng đá. Thế là nó bỏ lên trên, bắt đầu chiến dịch "Sát Thương Nổi Tiếp", liên tục tạo hiệu ứng âm ảnh lên trên đầu đối phương.

Trần Ngọc Lâm thấy Arch Ville làm thế, chợt nảy ra một suy nghĩ. Có khi nào để giết chết nó không nên chơi theo lối mòn, làm thế nào để gây trọng thương cho nó, mà máu chốt là hao mòn nó tới chết?

Đương nhiên không phải theo cách mà Arch Ville đang làm, kĩ thuật quá kém.

Nghĩ là làm, hắn lao ra ngoài. Quả nhiên con này vẫn còn điên tiết với hắn, có lẽ là cái Vòng Kim Cô thì ít, mà Mix-Chú Đại Bi thì nhiều, Xích Ma Chu lập tức vung lên một cái chân to đến mức cái cột đình cũng chào thua lên, rồi đập một cú xuống đất.

Cú đập này mạnh tới mức làm cho đất đá vụn văng hết lên, cả một vùng đất rộng ngang cái phòng bị lún sâu xuống, để lộ một cái hố khủng khiếp trông như hố bom vậy.

Có điều cú này, hụt.

Trần Ngọc Lâm mỉm cười, sau đó hắn quay lên nhìn Xích Ma Chủ, ánh mắt mang theo nồng đậm khiêu khích. Không rõ con nhện có nhìn thấy hắn được không mà bất chợt con nhện như thể nổi điên lên, gào thét vang trời sau đó bắt đầu tấn công như chùy hoa loạn vũ.

Trần Ngọc Lâm liên tục né khỏi những cú đâm như mưa, thi thoảng hắn cũng suýt bị một cái hỏa trụ bắt trúng, nhưng mà cuối cùng lại né được, khiến cho hắn đồ hết mồ hôi hột. Trần Ngọc Lâm hít một hơi chuẩn bị tinh thần, sau đó chạy thật nhanh về phía bụng dưới của nó.

Trần Ngọc Lâm hít mắt, đứng từ dưới này nhìn lên trên hắn có thể dễ dàng thấy được ổ bụng của con nhện. Đương nhiên, hắn không có thể bắn một cú mà gây tổn thương nhất kích nhất sát cho con nhện này, nhưng chỉ ít hiện tại hắn có một kế hoạch vô cùng có khả năng thành công.

Trần Ngọc Lâm vung tay, Hắc Linh "rầm" một cái xuất hiện trên nền đất phía dưới bụng của con quái vật. Kế đó, hắn ra lệnh cho Hắc Linh sử dụng [Tia Sáng Hủy Diệt], toàn bộ năng lượng đều sử dụng 100%.

Hiện tại, MP của Hắc Linh tại Level 33 là 1230, đem so với lúc sử dụng [Tia Sáng Hủy Diệt] lần đầu tiên còn muốn nhiều hơn, lần đó chỉ dùng hơn 700 MP. Hơn nữa, lần này hắn đem sử dụng toàn bộ MP vào một đòn, lượng sát thương hắn là không ở dưới Tứ Phẩm.

Hắc Linh phần đầu phát ra ánh sáng nóng rực, năng lượng tích tụ lại ở một mức kinh người, rồi thoát ra ngoài thông qua phần đầu, năng lượng phun ra chỉ nhỏ như đầu ngón tay. Đây đã là Trần Ngọc Lâm thông qua khống chế hết mức mới có thể thu nhỏ được đến mức này.

Lần này, mục tiêu của Trần Ngọc Lâm là khớp chân của Xích Ma Chu, cụ thể hơn là khớp chân thứ hai tính từ thân. Đối với các loài chân khớp, khớp chân là vị trí hết sức nhạy cảm, cứ việc phần xương ngoài là vô cùng cứng rắn, cùng vài loại hợp kim đem đi so còn cứng rắn hơn gấp nhiều lần, nhưng các khớp lại vô cùng mềm dẻo.

Nhện là loài chân đốt, nếu hắn chặt xong cái vị trí khớp chân này, thì nó sẽ chỉ còn lại một đốt chân, đem so với chặt đi cũng không khác lắm.

Chúng phải mềm dẻo, bởi vì suy cho cùng đó là cách mà chúng cử động. Trần Ngọc Lâm điều hướng cho Hắc Linh, một tia ánh sáng phát ra, trong vòng chưa tới một giây lia sang ngang, chém đứt quá ba phần tư cái chân của Xích Ma Chu. Rồi ngay sau đó, bởi vì cạn kiệt năng lượng, nó sụp xuống đất, toàn thân thể hiện rõ một vẻ hữu khí vô lực.

Hệ Thống thông báo:

[Báo Động: Triệu Hoán Thú Hắc Linh cạn kiệt năng lượng, yêu cầu đưa về Hòm Quái Thú phục hồi Năng Lượng. Dự Tính thời gian cho đến khi có thể đưa ra: 2 tiếng đồng hồ. Xác nhận CÓ/KHÔNG!]

Trần Ngọc Lâm nói:

"Có."

Hai tiếng, cũng đã đủ. Trần Ngọc Lâm lấy súng ra, nhảy lên lên cái chân đã suýt gãy lia của Xích Ma Chu, xả cả một băng đạn vào đó. Cái chân lúc trước đã bị Hắc Linh lia cho một đường bị chém nát tơi tả suốt ba phần tư lập tức bị hắn bắn cho tung tóe, và nên nhớ đây là đạn có thể bắn cho Tam Phẩm Hậu Kỳ thủng như cái sàng, cái chân bị hắn bắn nát buom vô tình rơi xuống đất đánh cái "Rầm".

Trần Ngọc Lâm vung tay thử xem có thu được vào hòm Item không, khiến cho hắn vui mừng toàn tập là có thể thu vào. Dù sao những vật phẩm khác bao gồm xác nhện Phiến hoặc xác mấy con nhện 25 điểm kia toàn bộ đều không thể thu vào Hòm Item được.

Xích Ma Chu gào thét điên cuồng, từ trên thân mình nó phun ra một cái lồng ánh sáng từ từ trải xuống mặt đất, bao phủ chính nó. Đồng thời, toàn thân nó chọt bắt đầu phun vùn vụt ra hàng đồng hắc khí, sương mù đen mờ nhạt lan tỏa xung quanh nó. Từ trên người nó một luồng khí tức đen nhánh, độc ác đến điên cuồng truyền ra từ trong cơ thể nó. Lập tức vết cắt trên chân của nó bắt đầu kín miệng vết thương lại, nhưng rất may là không có mọc lại chân, bằng không chắc hắn khóc thật luôn.

Lúc này, cả hai hiệu ứng của Xích Ma Chu đồng thời kích hoạt [Cường Hóa] và [Đặc Ân Của Ma Thần Vương]. Cái màn sáng kia chắc là [Cường Hóa], còn làn sương đen là [Đặc Ân Của Ma Thần Vương].

Đồng thời, bởi vì Skill [Đặc Ân Của Ma Thần Vương] cho nên Arch Ville không còn có thể tiếp tục dùng [Ám Ảnh] nữa, bị chặn rồi. Cho nên hắn thu hồi lại Arch Ville, hơi khó vì Arch Ville đang ở quá xa, nhưng chỉ cần nó bay ngược trở lại là hắn thu hồi được.

Trần Ngọc Lâm không quan tâm [Cường Hóa] hay cái khi khô gì cả, hiện tại còn tận hơn 2 tiếng nữa mới tới thời gian Hắc Linh hồi phục đầy cây năng lượng, hắn đành ẩn trong một cái hang nhỏ cho tới lúc đó vậy.

Xích Ma Chu lúc này đã bình tĩnh nhiều, [Đặc Ân Của Ma Thần Vương] không chỉ tăng mọi chỉ số DEF, Strength, Sức chịu đựng... mà còn cho nó cả một Buff gọi [Nguy Hi Vọng], trong thời gian Buff kích hoạt, Xích Ma Chu sẽ hoàn toàn không cảm thấy đau đớn gì hết, ngược lại sẽ cảm giác tràn trề sức sống.

[Nguy Hi Vọng] dùng tốt sẽ là lá bài tẩy, dùng ngu thì lại chính là một con dao hai lưỡi. Trần Ngọc Lâm suy tính cách để lợi dụng cái Buff ngu học này, thì đau đớn phát hiện chẳng có cách nào để lợi dụng nó cả. Nếu đó là một sinh vật to cỡ hắn thì không sao, nhưng mà trong trường hợp này, con giặc này to như quả núi, đành chịu chết chờ đến khi Hắc Linh hồi chiêu xong.

Đến nhanh, đi cũng nhanh. Hai cái kỹ năng [Cường Hóa] cùng với [Đặc Ân Ma Thần Vương] chỉ kéo dài chừng 15 phút là hoàn tất nhiệm vụ, hoặc do Xích Ma Chu thu hồi về hay gì thì hắn không biết. Nhưng con nhện ngồi đợi hắn trong hơn tiếng không thấy cái gì, thì lại lui trở lại trong hang.

Hai tiếng sau, Trần Ngọc Lâm mò mò vào lại trong hang, thấy nó đang sử dụng một kỹ năng gọi [Đản Sinh Đồng Tộc] để triệu hoán thêm một đồng nhện khác xung quanh nó. Chủ yếu là nhện con trắng bạch, nhưng cũng có vài con nhện Phiến và bốn con nhện Ma Khiên.

Trần Ngọc Lâm không quan tâm lũ đó, chạy vòng về phía sau, triệu hồi Hắc Linh ra "chặt" thêm một cái chân bằng phương pháp tương tự như vừa nãy, lần này có vẻ góc chém ảnh hưởng hay sao mà vết đứt lên tới 4/5 cái chân, hắc chỉ cần tốn nửa băng đạn là bay đi mất một cái chân. Kế đó Arch Ville lại chờ hắc bay ra ngoài bằng phương pháp di chuyển kiểu dòng điện, đồng thời để lại một vài con Quỷ để thu hút lũ nhện chú ý.

Cứ chơi trò này, đến lần thứ 3 hắc chặt xong 3 cái chân của cùng một bên, lúc này con nhện hiển nhiên đã tàn phế muốn chết, 1 cái chân hiển nhiên rất khó để duy trì một nửa trọng lượng cho nên lúc này nó chỉ nằm rạp một chỗ. Có điều lần thứ 4 lúc chặt xong cái chân cuối cùng, thì hắc lại mắc bẫy.

Lúc hắc vừa chém xong cái chân thứ 4, toàn bộ một bên chân của nó đã hoàn toàn bị trảm, từ nay hầu như đừng hòng đứng lên được. Thì chợt con nhện dùng hết nửa sức bình sinh lật chính mình sang bên, rồi một chùm tơ phun ra từ bụng dưới nó.

Bụng dưới nhện phun được tơ ư? Trần Ngọc Lâm không phải nhà nhện-học cho nên cũng không biết, nhưng con này rõ ràng phun được. Và rõ ràng là nó không rõ ràng Trần Ngọc Lâm chui ra từ đâu, cho nên mới phun một phát là hết ba phần tư cái hang như này.

[Vạn Quân Vồng]? Hiểu rồi, với kích cỡ của tấm lưới này, trải rộng ra hết mức có lẽ hoàn toàn có thể phun ra bao phủ một binh đoàn cỡ chừng vạn người. Bởi vì tấm lưới phủ lên hắc không chỉ to mà còn dày và chồng chéo lên nhau nữa.

Cùng lúc này, lũ nhện được sinh ra từ [Đản Sinh Đồng Tộc] cũng lũ lượt chui vào hang. Để phải đến trăm con không chừng.

Hoàn toàn bị bao vây.

Trần Ngọc Lâm mỉm cười nhạt, không lo, tuy rằng Hắc Linh bị hết năng lượng, nhưng không phải hắc không còn triệu hoán thú. Trần Ngọc Lâm động tâm niệm, cả Arch Ville lẫn Ngân Nguyệt đều lấy tư thế oai hùng mà xuất hiện...

... trong tấm lưới?

Trần Ngọc Lâm

-?

Kế đó, hắc trợn mắt chứng kiến cả hơn trăm con nhện cấp thấp kia đều hết thầy treo lên tấm lưới, mồm kêu lên tiếng kêu ghê rợn, từng cái răng nanh trắng ớn, từng cặp mắt thao láo thèm thường nhìn hắc tràn đầy đói khát, như thể chúng vô cùng sẵn sàng lóc thịt hắc...

... trong khi bị kẹt dính trên tấm lưới.

Trần Ngọc Lâm

-?

Bọn tao thì thôi đi, tụi mày cũng thế là sao? Có vẻ tấm lưới này dính vô cùng thì phải, ai chạm vào dính ai.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đánh bại Xích Ma Chu, thu hoạch tràn trề

Trần Ngọc Lâm dở khóc dở cười nhìn cả một lũ một lô một lốc bị kẹt trong tấm lưới của con Xích Ma Chu kia. Hình như tấm lưới này được đặc chế sao cho không ai có thể thoát ra, và rồi tất cả những kẻ dám chạm vào sẽ bị dính chặt vào đấy.

Chỉ là kẻ đó, để cho hắc lạnh cả tóc gáy một màn xuất hiện. Con Xích Ma Chu nằm xuống đất đánh cái rầm, kế đó nó há hốc mồm ra, từ trong mồm nó phun trào ra một cái vòng phép chứa đầy những kí tự, từ cái vòng phép đó ầm ầm tỏa ra uy lực vô cùng kinh khủng mà Trần Ngọc Lâm chắc cú mình mà hứng chịu tuyệt đối sẽ hóa thành tàn tro.

[Viêm Ma Trụ]

Chợt, Ngân Nguyệt Lang gầm gừ một tiếng, nó đứng bật dậy, với sức lực của một Tứ Phẩm Ma Thú cấp 1 như nó hoàn toàn có thể. Thậm chí lúc này những cái gai trên mình nó đã cắt đứt một số sợi tơ hơi mỏng manh một xíu rồi.

Lúc này, trong mắt Trần Ngọc Lâm, kĩ năng [Tiếng Gầm Của Đất Mẹ] khởi động, một luồng chấn động kinh khủng lan tràn. Trần Ngọc Lâm nhìn Arch Ville, chửi thề một tiếng.

Con này không có IQ, nên thấy bị kẹt là ngay lập tức sử dụng toàn bộ chiêu thức có thể mà không thèm cân nhắc hậu quả.

Hắn đã được chứng kiến uy lực của [Tiếng Gầm Cửa Đất Mẹ], và lần đó cũng là bởi vì thương thế nên kĩ năng bị sụt giảm uy lực, chứ bình thường, một khi kĩ năng đó được sử dụng thì ngay lập tức trong 10 mét chỗ nó chỉ định sẽ xuất hiện một cơn động đất chừng 7-8 độ richter, kéo dài 10 giây, không có dư chấn.

Đây không phải Kĩ năng học được, mà là thiên phú thần thông của nó, thiên phú thần thông gây động đất. Nó mạnh hay không mạnh? Câu trả lời là.. tùy tình huống.

Lần đó, cũng may sàn bê tông sụp xuống khiến hắn ngã xuống cống ngầm bên dưới nên lực sát thương không cao. Nhưng đây là trong hang động, tức là một khi xuất hiện động đất, thì bằng với sập trần.

Trần Ngọc Lâm nhìn Ngân Nguyệt Lang dậm chân xuống đất, luồng ánh sáng chuyển hóa tan vào trong đất, lúc này mà thu nó vào cũng không kịp ngưng kĩ năng nữa rồi. Hắn quay sang Arch Ville, ra lệnh nó triệu gọi một con Imp, rồi cho con Imp đó phóng ra một quả cầu lửa đốt cháy khói tơ đó.

Tơ nhện gặp lửa thì cháy, cái này là thường thức, tơ này không ngoại lệ, nhưng tốc độ cháy của nó rất kém, chậm hơn tơ bình thường nhiều. Trần Ngọc Lâm chỉ để cho đốt bớt những đoạn tơ dính trên đầu và cánh tay. Còn mấy chỗ tơ dính trên người thì cởi tạm quần áo ra vậy. Còn tốt hắn có mặc đồ lót. Hơn nữa, quanh đây làm quái gì có ai?

Kể đó, hắn ra lệnh Arch Ville cùng Ngân Nguyệt Lang nâng hắn ra khỏi chỗ tơ nhện, Arch Ville tuy không có quần áo nhưng thân thể trong nháy mắt phát điện lại đốt được tơ nhện cho cháy khét.

Trần Ngọc Lâm giờ tay lên, ra lệnh thu hồi thanh kiếm cắm ở mắt Xích Ma Chu lại. Vòng phép mà nó đang niệm chợt chấp chờn lúc thanh kiếm bị kéo ra khỏi mắt nó, nhưng nó vẫn giữ được độ bình tĩnh kinh khủng khi lập tức cố định lại vòng tròn phép.

Nói thì dài, nhưng thực tế khoảng hơn 3 giây, cùng lúc này, mặt đất bắt đầu rung lắc dữ dội, mặc dù 10 mét chỗ con Xích Ma Chu bị ảnh hưởng bởi [Tiếng Gầm Cửa Đất Mẹ] là chỗ rung lắc dữ dội nhất nhưng những nơi khác cũng bị ảnh hưởng theo, dù nhẹ hơn hẳn.

Mất thấy vòng tròn phép đã gần hoàn thiện - hắn thấy qua vòng tròn này 2 lần rồi - Trần Ngọc Lâm ra lệnh cho Arch Ville dùng kĩ năng hóa thành dòng điện đưa hắn ra khỏi hang, còn Ngân Nguyệt Lang cùng Hắc Linh đứng chắn cho hắn.

Ngân Nguyệt Lang thuộc THỔ Hệ Ma Thú, [Viêm Ma Trụ] lại là kĩ năng HỎA Hệ, Hỏa sinh Thổ, nói cách khác tuy rằng hai cái đối nghịch nhưng khẳng định không quá áp chế mạnh mẽ với Ngân Nguyệt Lang.

Chưa nói, Ngân Nguyệt Lang cũng đồng dạng là Tứ Phẩm Ma Thú, dù HP kém xa tít tắp chỉ bằng 1 phần năm của Xích Ma Chu, nhưng cả hai chẳng ai là theo chiều công kích cả, đều rất 1 lũ trâu bò, hắn không lo lắm Ngân Nguyệt Lang bị giết.

"Khạc...Oành...."

Trái ngược với suy nghĩ của hắn, cột lửa này không bắn thẳng vào Ngân Nguyệt Lang, mà là bắn theo đường vòng cung parabol tuyệt đẹp, thẳng hướng đến hắn. Trần Ngọc Lâm kinh ngạc, giờ hai tay lên vận linh lực ra đỡ, đồng thời ra lệnh Arch Ville đỡ lấy mình, liên tục thoái lui.

Arch Ville ngay lúc hắn bị dính [Viêm Ma Trụ] bèn triệu hồi một con Kị Sĩ Địa Ngục đứng chắn trước mặt hắn, 700 MP để triệu hồi, con này duy trì được vòn vẹn 2.5 giây đồng hồ, kể đó đòn công kích của [Viêm Ma Trụ] lại lao thẳng vào hắn. Nhưng cùng lúc đó, Ngân Nguyệt Lang kịp phản ứng, nhảy lên trên đỡ lấy đòn công kích hộ hắn, đồng thời chặn đứng luôn [Viêm Ma Trụ] lại.

Chợt, lúc Ngân Nguyệt Lang nhảy lên, thì Xích Ma Chu cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt Trần Ngọc Lâm, một luồng khí tức thông thiên bay lên, trong 13 con mắt còn lại của nó tựa hồ phun ra hỏa diễm, rồi từ trong 1 con mắt ngoài cùng bên trái, trồi ra một bàn tay đỏ rực, lao thẳng về Trần Ngọc Lâm.

Trần Ngọc Lâm vừa thở hồng hộc, đang phục hồi vết thương ở chỗ cánh tay đã cháy khét tới tận xương, thì lập tức luồng áp bách kinh khủng kia ập tới, chấn cho hắn không thở nổi. Trần Ngọc Lâm nghiêng rặng nghiêng lợi muốn đứng dậy, thì bỗng dưng hắn cảm thấy kinh mạch toàn thân vận động, một luồng khí tức tươi mới tràn ngập thân thể.

Đột phá Nhị Phẩm cửu mạch rồi. Hơn nữa, là đột phá trong chiến. Trần Ngọc Lâm có được luồng khí huyết tăng cường trong nháy mắt đó, adrenalin tăng vọt, hắn lao ngay ra cách đó vài mét, chỗ Arch Ville đang phiêu phù ở đấy, hoàn toàn không để tâm đến bàn tay đỏ rực vừa chui qua người hắn cùng với vô số tiếng kêu gào, tựa như đó chỉ là hư ảo.

"Cùng Ma Cà Rồng chơi trò thôi miên, đùa à?"

Trần Ngọc Lâm lăm bằm. Rõ ràng, đó là một cái chương nhãn pháp, tạo ra một ảo giác cho đối phương. Nhưng ma cà rồng từ xa xưa đã dùng thôi miên, hay mạnh hơn thì gọi là khống hồn rồi. Tuy rằng Trần Ngọc Lâm không thông thạo trò đấy lắm, nhưng đề kháng vẫn là có.

Nếu đối thủ bị dính cái chiêu đó, bị cái gì thì Trần Ngọc Lâm không rõ lắm, nhưng khẳng định không phải chuyện tốt lành gì. Rất may là hắn không bị như vậy.

Hướng hồ, hắn đã thấy Xích Ma Chu kích hoạt Kĩ năng gọi [U Minh Nhân Pháp] lúc kĩ năng này sáng lên. Nếu con này ở thời kì mạnh nhất, có thể nó sẽ kết hợp với vài chiêu gì đó, nhưng lúc này nó đã thâm khổ hình dung, đừng hòng nghĩ ra được chiêu gì cả.

"Oành...rầm...rập"

Từ trên trần hang một đồng lớn đá rơi xuống, có tảng do như cái xe, có tảng to như căn nhà, tóm lại là rất to. Trần Ngọc Lâm cùng Arch Ville tuy rằng đang ở thể di chuyển dạng dòng điện nhưng kì thực đó là hiệu ứng, còn lại vẫn là có thực thể, cho nên né tránh mấy cái đó cũng mệt. Nhưng cuối cùng cũng thoát ra được.

Để đảm bảo an toàn, hắn vẫn cho ArchVille né xa xa một chút, cẩn tắc vô áy náy. Vạn nhất cái con chấn động lan đến tận toàn bộ hệ thống hang động, vậy thì xong đời.

Rất may, con động đất này chỉ lan đến hơn một cây số ngoài cái hang kia thôi, nhưng mà Trần Ngọc Lâm vẫn ngồi đợi cho cả hệ thống hang hết rung lắc, đất đá rơi rồi mới dám chuẩn bị tiến vào.

Trước tiên, Trần Ngọc Lâm cho Arch Ville triệu hồi 6 con Quỷ Địa Ngục, mỗi con 200 MP, này giờ hơn tiếng rưỡi, đủ cho Arch Ville hồi nửa cây MP rồi. Lũ này dùng để vận chuyển đất đá, vừa là quân tốt thì đề phòng trường hợp có con gì núp dưới mấy cục đá không.

Lũ Quỷ Địa Ngục chuyển hầu hết đất đá ra, để lộ một lối đi nhỏ, Trần Ngọc Lâm lướt vào, bắt gặp Ngân Nguyệt Lang đang rên ư ư dưới một hòn đá to ngang ngôi nhà. Còn tốt nó còn HP, dù chỉ là hơn 1/3 cây. Có vẻ [Viêm Ma Trụ] cộng với kĩ năng tự hồi [Tiếng Gầm Đất Mẹ] tạo ra một đồng gạch đá rơi khiến nó bị bay hơn nửa cây rồi.

Phen này về nhà, có khi phải cả nửa tháng mới hồi phục được. HP khó hồi hơn MP nhiều lắm. Hơn nữa HP có một đặc điểm, một khi tỉ lệ máu tụt quá 70%, tỉ lệ hồi HP sẽ giảm tương ứng theo số % HP mất đi, tức là nếu bị thương tích 60% thì hồi HP cũng sẽ chỉ là 90%.

Và bây giờ Ngân Nguyệt Lang máu giảm còn 30% hơn, chắc hai tuần mới hồi xong mất. Và đó là có hiệu ứng trị liệu của Kho Quái Thú rồi đó.

Trần Ngọc Lâm đi kiểm Xích Ma Chu. Lúc này Xích Ma Chu vẫn giữ nguyên tư thế nằm vật ra đó, không động đậy gì. Để đảm bảo, trước tiên Trần Ngọc Lâm triệu hồi Hắc Linh ra, bắn 1 phát vào đầu nó.

Không hổ danh phòng ngự xương ngoài của Tứ Phẩm Ma Thú, chỗ mà tia Laze Hủy Diệt của Hắc Linh bắn qua chỉ để lại một vết chày đen kịt như bị bóng, nhưng rất tiếc, chỗ mà Trần Ngọc Lâm bắn lại là thông qua miệng.

Trần Ngọc Lâm ra lệnh cho Arch Ville triệu hồi 4 con Imp cấp cao, lúc này thì chỉ tạm triệu ra thể thôi, rồi cho luôn mấy con Quỷ Địa Ngục cùng với Ngân Nguyệt Lang cộng đồng gây sát thương cho nó. Lúc này Xích Ma Chu đã là nỏ mạnh hết đà, tuy rằng 4 cái chân bên kia liên tục quấy động, nhưng cùng lắm chỉ làm nó giật nảy một hồi mà thôi, chẳng làm ăn gì được.

Cuối cùng, vật vã hơn 3 tiếng cả lũ mới đem con Xích Ma Chu sinh sinh mài chết, không thể kém công lao Arch Ville triệu hồi ra 2 con Quỷ trông như mấy quả bom, rồi nó chui vào trong miệng Xích Ma Chu nổ tung được.

Hệ THỐNG thông báo:

[Tiêu Diệt thành công Xích Ma Chu, nhận được 200 điểm Vận Mệnh.

Đồng thời, Kí Chủ nhận được 22 ngàn điểm Kinh Nghiệm, tăng thêm 60% thông qua vượt cấp đánh quái, tổng cộng Kí Chủ nhận được 35200 Điểm Kinh Nghiệm. Chúc mừng Kí Chủ thăng cấp 15 và 16. Kí Chủ nhận 200 điểm Vận Mệnh.

]

Trần Ngọc Lâm khịt mũi khinh bỉ, 1 con Tứ Phẩm Ma Thú thông thường 4-500 điểm Vận Mệnh, như con sói kia. Con này được mỗi 200. Nhưng ngay sau đó hắn kinh hi.

[Chúc mừng Kí Chủ rút 1 thẻ Kĩ Năng, loại dùng 1 lần: [Đặc Ân Của Ma Thần Vương]]

Trần Ngọc Lâm nghe xong, quá đổi vui mừng, [Đặc Ân Của Ma Thần Vương] là Kĩ Năng điên khủng nhất mà hắn từng thấy. Tăng 50% toàn bộ chỉ số, tạo 1 lớp giáp máu ảo hấp thụ sát thương, tăng mạnh hồi phục, vân vân.

Hơn nữa, do đặc tính bổ sung cường bạo, tà ác hệ, cho nên những sinh vật thuộc các loài Hắc Ám vô cùng thích hợp, có thể đề thăng tới 60% công lực.

Điên điên rồ rồ nhất: Dù tăng mạnh như vậy, nhưng lại không có hậu hoạn đi kèm.

Nếu có duy nhất 1 hậu hoạn, chính là hiệu ứng đi kèm [Nguy Hi Vọng], khiến cho kẻ thi triển không có đau đớn, hơn nữa chiến ý phát ra điên cuồng. Nghe thì giống như tốt, nhưng kì thực lại là xấu.

Cảm giác đau đớn là cảm giác cơ bản, ví dụ nếu hắn có [Nguy Hi Vọng], kể cả gãy tay gãy chân hắn cũng sẽ không hề hà gì cả, mà ngược lại sẽ tiếp tục lao lên một cách điên cuồng vậy. Nói cách khác vẫn là câu đó, dùng tốt thì nó biến thành lá bài tẩy của mình, dùng không tốt thì biến thành lá bài tẩy của người khác.

Dù vậy, cái này vẫn có thể là con bài sát thủ, toàn bộ sức mạnh tổng quan tăng lên 60% cơ mà.

Lâng lâng một hồi, Trần Ngọc Lâm lại bình tĩnh. Kể đó hắn ra lệnh cho toàn bộ Triệu Hoán Thú bắt đầu đi dò sát lũ nhện trong vùng không một chút kiêng kị gì cả. Lúc này, hắn đã gần như thành thục các kĩ năng cần thiết, tiếp tục tập luyện không trong sinh tử không có ý nghĩa nữa.

Dù sao, đây là phó bản EXP, mà không phải Phó Bản Boss. Sẵn xong Boss không có nghĩa là kết thúc.

Có điều, lúc hấn vừa bước đi, Hệ Thống lại cho hấn một kinh hi khác:

[Điều Kiện đã đủ - Kích hoạt Vô Song Tính Năng:

Mở Khóa Vật Phẩm:

[Độc Tấu Thiên Hạ] - Giá trị kích hoạt: 60% điểm Vận Mệnh của Kí Chủ. Không thể thực hiện giao dịch khi điểm Vận Mệnh kém hơn 5000. Không thể thực hiện giao dịch sau 10 phút kể từ khi thực hiện một giao dịch cố ý hạ thấp tổng điểm Vận Mệnh.

Lưu ý: Nếu Kí Chủ thực hiện một giao dịch không có ý định hạ thấp tổng điểm Vận Mệnh, giao dịch vẫn có thể thiết lập.

Mô tả [Độc Tấu Thiên Hạ] - ngay lập tức bổ sung hiệu ứng [Thiên Hạ Vô Song], phát huy ra 100% sức mạnh của mình, mọi thứ đều trở nên hoàn hảo - kĩ năng, nhãn lực, phân xạ, nhãn pháp, võ kỹ,..... toàn bộ trở nên không một sơ hở. Bù lại, Kí Chủ sẽ phải nhường quyền kiểm soát cơ thể cho Hệ Thống.

]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Anh hùng cứu mỹ nhân

Trần Ngọc Lâm thoát ra khỏi Phó Bản. Sau khi hấn ra lệnh cho toàn bộ Triệu Hoán thú đi săn, hấn lại sẵn được thêm hơn trăm con nhện nữa. Một số nhỏ là lũ còn sống sau vụ sập trần ở hang, một số khác, thì là còn ở đó từ trước.

Hệ Thống tổng kết:

[

Tổng Kết Phó Bản:

- Nhện 1 điểm Vận Mệnh: 243 con.

- Nhện 3 điểm Vận Mệnh: 86 con.

- Nhện 5 điểm Vận Mệnh: 10 con.

- Nhện 25 điểm Vận Mệnh: 23 con.

- Nhện 200 điểm Vận Mệnh: 1 con.

Tổng cộng: 1326 điểm Vận Mệnh.

Tăng thêm 200% điểm Vận Mệnh, Kí Chủ hiện tại được tăng thêm 2650 điểm Vận Mệnh. Tổng cộng hiện tại Kí Chủ sở hữu 2900 điểm Vận Mệnh.

]

Trần Ngọc Lâm xoa xoa cằm, nếu không phải bởi vì tụi nhện này còn có thể ăn thịt lẫn nhau, có khi hấn đã được nhiều điểm hơn rồi. Trung bình 1 con nhện 1 điểm muốn tiến hóa lên 3 điểm, cần có khoảng 4 xác con nhện làm vật hi sinh. Ban đầu hấn nghĩ muốn lập 1 cái hồ xác, nhưng tụi nó chẳng thèm đóai hoài mà chỉ trực chờ ăn thịt đồng bạn.

Chỉ có 1 số nhỏ mới chịu đi ăn.

Có điều, cũng không phàn nàn nhiều lắm. Kiểm bọn nhất vẫn là binh đoàn nhện 25 điểm kia cùng với con cuối 200 điểm. Lũ nhện 1 và 3 điểm sẵn giết hơn 10 ngày mới được ngần đó điểm, dù cùng bằng với số điểm trong ngày cuối nhưng vẫn quá là 1 trời 1 vực.

Trần Ngọc Lâm bắt đầu tính toán tổng thu chi, đầu tiên là mua băng đạn đã. Lần này chiến đấu để cho 6 băng đạn vốn có của hấn thụt xuống còn mỗi 1 băng, cần phải bù vào.

Ngoài ra, mua 1 cái gì đó tăng khả năng chiến đấu lên. Trần Ngọc Lâm lúc trước có dự tính mua một bộ Quyền Sáo, một loại giáp ở cả tay lẫn chân có tác dụng giống với nắm đấm sắt vậy.

Vì thế, hắn đặc biệt tuyển lựa [Băng Hỏa Song Pháp]. Cái bộ Quyền Sáo này tổn của hắn 2600 điểm Vận Mệnh, nhưng lại vô cùng tốt, mặc dù chỉ là cấp C thì cũng là hàng cao phẩm trong cấp C.

Bộ Giáp Chân và Tay bên trái là lửa, mang đặc tính Thiêu Đốt, có thể khiến cho đối thủ trong thoáng chốc bao phủ trong lửa đỏ. Còn Bộ Giáp Chân và Tay bên phải có thể khiến cho đối thủ bị dính hiệu ứng băng, khiến cho băng đóng tràn lan tại bộ vị dính phải tấn công. Nếu như cả hai Băng cùng Hỏa cùng tấn công vào 1 bộ vị trong thời gian ngắn hơn nửa giây, sẽ tạo ra hiệu ứng Bạo, gây nổ tung bộ vị bị tấn công, tạo ra sát thương lớn.

Điểm trừ của nó? Đương nhiên là có điểm trừ, đó chính là [Băng] và [Hỏa] hai loại thuộc tính này cần phải "sạc pin", hơn nữa nó cần sạc chính là Linh Thạch. Trung bình 1 Linh Thạch cấp 3 đủ chống đỡ đấm 20 cú cả thấy. Toàn set đồ 4 viên Linh Thạch cấp 3 gắn vào 2 tay 2 chân thì đủ đánh một hồi. Hoặc cho vào trong hòm Item trong một ngày là tự động sạc được.

Ngoài ra, sau khi đột phá Tam Phẩm hắn sẽ có thể dùng phiên bản thu nhỏ của hai thuộc tính, khiến cho 1 năm đấm nóng rẫy còn 1 năm đấm lạnh toát, chỉ cần truyền Linh lực vào. Có điều hiện tại hắn còn chưa đột phá mà thôi.

Trừ khi đột phá Tam Phẩm Trung Kỳ, bằng không sẽ phải liên tục nạp điện. Đây cũng là tại sao nó lại rẻ vậy, trong Cửa Hàng cũng có một phiên bản mang tính vĩnh cửu, hoặc cho lựa chọn nâng cấp lên tính vĩnh cửu, giá trị 3800 điểm Vận Mệnh. Nếu nâng cấp tốn thêm 1200 điểm.

Không có ngu đâu nha.

Trần Ngọc Lâm kiểm tra hòm Item, hiện tại có cái xác khổng lồ của con nhện Xích Ma Chu kia, hắn có thể bán được lên tới hai chữ số Tứ Phẩm Linh Thạch. Một tứ phẩm Linh Thạch đủ chống đỡ mười viên Tam Phẩm Linh Thạch.

Trần Ngọc Lâm một bên tính toán, một bên tự hỏi có thể nhờ Uyên sạc hộ điện hai cái tay không, nằng dùng lò phản ứng hạt nhân, chắc là không thiếu điện trong thời gian ngắn.

Điểm trừ duy nhất là nằng dùng lò phản ứng hạt nhân, không biết bao giờ sẽ nổ tung. Hắn từ lúc biết nằng có lò phản ứng hạt nhân trong người, lúc nào cũng lo nôm nóp đột nhiên người nằng bốc khói, sau đó phát sáng. Hoặc giả hôm nào đó đang ngủ say, đột nhiên "ánh sáng chói lóa, xóa hết bóng tối", kể đó không bao giờ tỉnh lại nữa.

Hôm nay, quá mệt nhọc. Sáng ngày ra đi "chơi" với con Hỏa Viêm Báo, tối thì "giao lưu đồng bạn" cùng con Ngân Nguyệt Lang kia. Nửa đêm nửa hôm vẫn còn đánh loạn xạ bản cùng tụi nhện, hắn chưa trải qua hôm nào nhọc như hôm nay.

Có điều, thu hoạch cũng đầy đủ.

Sáng hôm sau...

Trần Ngọc Lâm ngáp vài cái dậy. Hắn đã sớm hình thành thói quen dậy sớm từ bé, sáu giờ hơn là dậy rồi. Kể đó hắn ăn sáng rồi cùng với Uyên cấp sách đi học. Trên đường đi còn gặp cả thằng Vũ nữa.

Uyên hôm qua đi bảo trì mới được người ta ship hàng tận nơi tầm 3 rưỡi sáng, báo hại hắn nửa đêm tỉnh ngủ.

Thằng Vũ vừa ăn bánh mì, vừa nói:

"Này, nghe gì chưa? Bên phía công an có tin mới về vụ của thầy Tuấn với con Lan đấy."

Trần Ngọc Lâm nhú mày, không phải bởi cái tin này làm hắn thấy lo, mà là vì Hệ Thống vừa bán một hình ảnh một tờ báo bự to chẳng chán nửa tầm nhìn của hắn:

"Nam thanh niên điên loạn giết thầy giáo một cách dã man tàn bạo, bắt cóc bạn học cùng lớp!! Đạo đức xã hội xuống cấp trầm trọng?"

Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Họ có nói gì không? Điều tra đến đâu rồi?"

Thằng Minh, bố nó là cảnh sát quanh khu này, chức vụ khá cao nói:

"Bố tao không nói, nhưng hắn cấp trên khá quan tâm đến vụ này. Một lần mất tích 2 người một thầy giáo một học sinh, hơn nữa Lan nghe nói cũng khá là con ông cháu cha đấy."

Kì thực còn 1 điều hắn không nói, Trần Ngọc Lâm là đối tượng tình nghi trọng điểm.

Trần Ngọc Lâm cười, hôm qua hắn bị cảnh sát thẩm vấn, không khai ra được thông tin nào nên đành cho đi về. Tuy rằng họ có nghi ngờ vụ thầy Tuấn mất tích hắn biết gì đó, nhưng cũng không làm gì được. Dù sao không có chứng cứ, cũng không ai có tàn dư lưu lại. Toàn bộ mọi thứ đi liền thì thể ông hóa thành tro hết rồi.

Bốn người Minh, Vũ, Trần Ngọc Lâm và Uyên vừa đi vừa nói chuyện, càng lúc càng kéo dài cái chủ đề hai người mất tích này ra xa thì chợt, Trần Ngọc Lâm tai thính nghe được trong ngõ có tiếng khóc nức nở, kèm theo đó là tiếng cười khà ồ vang lên.

Trần Ngọc Lâm nhú mảy, dừng xe lại, quay vào trong ngõ nhỏ, vừa rút điện thoại ra quay số. Thăng Vũ lắc đầu cười khổ:

"Thăng Lâm hẳn đang bức lắm đây. Đi nào, cẩn thận một xíu không nó giết người lại phiền đấy!"

Thăng Minh hỏi, nó là bạn bè mà Trần Ngọc Lâm mới kết giao đầu năm cấp 3 nên không rõ lắm về lịch sử của hắn:

"Sao mà chết người? Nó từng giết người à?"

Vũ lắc đầu:

"Không, tốt nhất là đi nào."

"Này, bé gái. Hôm nay có muốn cùng anh trai đi nhà nghỉ chơi đùa không!? Rất vui đấy."

"Đi chơi không?! Bé gái, vui lắm đấy"

"Còn học sinh nhĩ?! Muốn thử ném tư vị người lớn không?!"

"...."

Đủ loại lời nói khó nghe, có vài cái trực tiếp nhảy đến phạm trù quấy rối.

Xung quanh là vài tiếng cười đùa khác, Trần Ngọc Lâm hẳn nghe ra được ít nhất là tầm bảy tám tiếng cười nghe rõ ràng ý tứ đen tối. Hơn nữa lại ở trong hẻm sâu, Trần Ngọc Lâm cười càng lúc càng lạnh.

Hẻm này kì thực tương đối nghèo nàn, phải chuyển hướng hai lần mới mò được đến chỗ đó. Nếu Trần Ngọc Lâm không phải tu chân giả, tuyệt đối không thể ngoài đường phố mà vẫn có thể nghe ra được âm thanh mấy tên này ghẹo gái.

Hắn đây chỉ là nhìn tên côn đồ này ngứa mắt, không phải là có cảm giác anh hùng cứu mỹ nhân thật là tuyệt. Tuyệt đối không phải muốn diễn một vở anh hùng cứu mỹ nhân.

Trần Ngọc Lâm ngoặt một cái góc, lúc này hắn thấy một đám người, dẫn đầu là thằng to con du côn tóc vàng hoe do nhuộm. Xung quanh là một lũ khác gồm mười người. Trần Ngọc Lâm vừa xuất hiện đã thu hút sự chú ý của đám đó.

Mà thằng to con nhất đang giơ lên một cánh tay chặn đường một vị thiếu nữ trông như học sinh cấp 3, xung quanh thì lại bị hơn mười thằng vây quanh, có thể nói là trừ khi bay lên bằng không tuyệt không lối thoát.

Trừ khi nàng cũng là tu chân giả, hoặc ít nhất là có võ.

"Này, thằng nhóc kia. Mày không ý định chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân chó hả? Khôn hồn thì rút ngay khỏi đây, đây là địa bàn của ông mày."

Thăng Vũ lắc đầu:

"Thôi, xong rồi. "

Trần Ngọc Lâm cười khặc khặc:

"Ha ha? Lãnh thổ của tụi bay? Từ khi nào lãnh thổ của tao biến thành lãnh thổ của chúng bay rồi?!"

Tay đầu vàng hoe cười lớn, kẻ đó hẳn gần giọng:

"Lãnh thổ của mày? Đùa tao chắc? "

Trần Ngọc Lâm chợt biến mất, ngay sau đó xuất hiện bên cạnh đầu vàng hoe, thụi cho hắn một quả vào bụng, lập tức đầu vàng hoe ôm bụng, khụy xuống đất. Trần Ngọc Lâm nhẹ nhàng nắm lấy đầu hắn, cho ngẩng lên trên, kẻ đó hẳn cười, lấy một tay xoa xoa tóc:

"Tao không nhớ lắm, hình như hồi cấp 2 tao để kiểu tóc này thì phải. Hồi đó tao chưa nhuộm tóc, cơ mà không sai nhiều lắm. Giờ thì nhớ ra tao chưa? Hoàng Thiếu Gia? Hình như hồi đó mày tự xưng thế lúc thách thức tao nhĩ?"

Hoàng Thiếu Gia nhìn lên trên, chợt trong mắt hắn hiện ra kinh sợ, hắn lùi lại hết lớn, chỉ vào Trần Ngọc Lâm:

"Mày.. mày là hắn, Lâm Ma Đầu?"

Lập tức, một tên trong số còn lại cũng run rẩy nhìn Trần Ngọc Lâm:

"Lâm Ma Đầu? Không lẽ mày là con quỷ khét tiếng chủ băng của nhóm Hắc Long Hủy Diệt?"

Thằng Minh không biết gì về sự tích của Trần Ngọc Lâm, hỏi:

"Hà?"

Hắc Long Hủy Diệt? Cái tên gì mà nghe sặc mùi chuunibyoutế?

Trần Ngọc Lâm nhìn thằng Vũ:

"Ồ, hồi cấp 2 tao có lập một băng đảng với dự tính trùm trường, sở thích cá nhân thôi, không có gì hết."

Thằng Minh:

"Khoan khoan khoan khoan khoan!! Thằng Lâm nó có băng đảng riêng à?"

Bảo sao thằng Lâm nó là một trong mấy mục tiêu nghi ngờ trọng điểm của mấy ông hình sự. Nguyên lai là có tiền án hình sự từ trước rồi.

Uyên hỏi:

"Ừa, cậu không biết à?"

Thằng Minh:

"Biết thì thằng này hỏi làm gì? Mà khoan, sao cả cậu cũng biết? Cả đám chỉ mình thằng này không biết gì à?"

Trần Ngọc Lâm chợt sực tỉnh:

"À quên, vụ này đáng ra phải giữ bí mật."

Minh:

"Giữ bí mật kiểu gì mà cả lũ đều tự miệng mình nói ra thế?"

"Nó rất nổi tiếng trong giới giang hồ đó. Mỗi bước đi nó đi, sau lưng không còn sót lại dù chỉ một ngọn cỏ. Nó nổi tiếng đến mức vang dội qua thành phố kế bên, biệt danh nổi tiếng nhất của nó..."

Vũ nói, nhớ lại một thời oanh liệt của Lâm:

"Cây Lau Nhà Đắm Máu"

Thằng Minh hét:

"BIẾT DANH NHƯ SHIT! NÓ LÀ CÁI GÌ, THẰNG LÂM NÓ MỞ TIỆM BÁN CÂY LAU NHÀ À?"

Thằng Vũ đi lại gần cô bé cấp 3 đang ngồi kinh dị nhìn một màn trước mặt, nói:

"Thằng này nhìn thư sinh ốm yếu thế thôi, chứ hồi trước nó cũng thuộc dạng trùm trường đấy. Hồi đó đâu đó độ lớp 7 bọn tao gây sự với một đám du côn trong phố, kết quả lúc nó nghe được, nó đang khó chịu chuyện gì đó nên đi ra "dọn dẹp" đám kia luôn. Bởi vụ đó nên nó được gọi là Lâm Ma Đầu. Nghe đâu có mấy thằng vào viện."

"Sau đó, nó đang bị cho ở nhà vì đánh nhau, thì tụi kia dẫn quân kéo đến trả thù, sau vụ đó đám kia thiếu quá nửa, còn nó thì được gọi là [Lâm Man Rợ]."

"Lần thứ ba tụi nó kéo quân đến trả thù, trang bị toàn hàng nóng, nó thì đang vì vài lý do bị phạt trực nhật, nên nó "khử" luôn tụi kia với sức mạnh trâu chó của mình. Sau đó người ta phát hiện ra vụ đó lúc nó đang cố cạy bay mấy văng máu bằng cây lau nhà nên nó được gọi là [Cây lau nhà đắm máu]."

"Sau đó, nó một đường chinh chiến, từ trùm trường lên nắm giữ hầu hết giang hồ của nửa cái thành phố này. Không lời sủng ra thì nó bắt bại, về cơ bản là thế. Có điều nó bỏ chức chủ bang từ khi thi cấp 3 rồi."

"Ồ, sau vụ đó toàn chỗ này là lãnh thổ của ta luôn."

Trần Ngọc Lâm cười man rợ, nói:

"Thế nào, tụi bây. Muốn làm gì? Trong địa bàn của thằng này mà dám ra oai à? Muốn đánh thành đầu heo không?"

Thằng đầu vàng hoe toát mồ hôi, chợt hấn hét lớn:

"Mẹ nó, tao không tin. Mày chỉ có một mình, còn bọn tao tận hơn 10 người, anh em, xông lên."

Trần Ngọc Lâm cười nhạt, kể cả hồi trước hệ thống, lúc trước hắn cũng đã từng solo 20 người với cái sức trâu man rợ do dòng máu nửa ma cả rống của mình, sợ quái gì đám creep 10 người? Hắn vung tay lên, nhanh chóng nắm lấy vai 3 người, ném vào trong góc hẻm. Hai người bị hắn thụi cho hai quyền, gục xuống tại chỗ. Còn lại 2 người khác thì bị hắn vung ra hai cước, đá thẳng vào hạ bộ, đau đớn ngã xuống, lên bảng đếm số.

3 tên còn lại thấy hắn một hơi hạ hơn 7 thằng, kinh dị chạy vụt qua hắn.

Trần Ngọc Lâm khinh miệt, tưởng chạy được qua hắn là thoát ư? Quá ngây thơ rồi.

Uyên vừa nãy vẫn còn đứng im tại chỗ, chợt xuất hiện trước ba tên này, chỉ thấy nàng vung tay, cả 3 tên bay ngược trở lại như điều đứt dây.

Tên tóc vàng hoe bị hất bay ngược lại, nhìn Uyên một hồi rồi kinh dị hét lên:

"Không lẽ nào.. là cô, kẻ thậm chí còn đốn đại là mạnh hơn cả Lâm Ma Đầu, kẻ có vô số mệnh danh [MÁY GẶT LÚA CỦA CHIẾN TRANH]?"

Thăng Minh:

"LẠI LÀ MỘT CÁI BIỆT DANH NHƯ SHIT. MỘT ĐỨA THÌ MỞ TIỆM BÁN CÂY LAU NHÀ, CÒN MỘT ĐỨA THÌ ĐI PHỤ GẶT LÚA."

Thăng Vũ:

"Con bé đó đặt biệt danh đó sau khi một đường thẳng tiến đánh bại toàn bộ lũ giang hồ trong bang, một đường đến chức bang chủ. Ngoài danh hiệu đó ra, con bé còn được biết đến với những danh hiệu như [Vực Thảm Ma Uyên] [Bất Bại Ma Thần] [Uyên- Linh hồn của quỷ] [Kẻ gặt hái Linh Hồn Âm Bảo Uyên] [Âu Bảo Uyên, người đàn bà có hai trái cà]"

Minh:

-?

Thế rốt cuộc hai đứa này là cái thể loại quái vật gì vậy? Mà sao cả lũ nói thành thạo, kẻ tung người xứng như thế? Cứ như diễn tuồng không bằng.

Uyên tự hào phồng mũi:

"Thực ra, danh hiệu tui tự hào nhất chính là Âm Bảo Uyên - Di Nhân"

"Đừng có mà bàn tán về danh hiệu nữa"

Trần Ngọc Lâm nói, huyết sáo một tiếng lập tức có ngay hai tay đô con lực lưỡng, xăm trổ đầy mình đi vào. Trần Ngọc Lâm chỉ vào 10 tên du côn kia, nói:

"Đem lũ này đi.. ừm... bondage hay bdsm gì thì kệ tụi mày. Tao cũng không muốn thấy cái lũ này ở đây nữa, thật tình."

Cả hai tên gặt đầu, nhìn Trần Ngọc Lâm cùng Uyên bằng ánh mắt kính trọng pha lẫn sợ hãi. Trần Ngọc Lâm nhú mày nhìn vào cô gái đang sừng sờ đứng ở góc hẻm, có vẻ quá kính sợ mà không thể nói được gì.

Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Chúng ta nên làm gì bây giờ? Tao không muốn bí mật tao là dân anh chị bị lộ đâu."

Minh:

"Nó đã bị lộ rồi. Nó bị lộ từ lúc tụi mày rêu rao nó nãy giờ cơ."

Chợt, thiếu nữ khóc nức lên:

"Hôm nay mình sẽ chết ở đây sao? Hức"

Trần Ngọc Lâm/ Uyên/Minh/Vũ:

-.....

Ồ, tỉnh rồi kìa.

Trần Ngọc Lâm cười:

"Tỉnh rồi à, nếu tỉnh rồi kìa...."

Cô bé run rẩy chui vào 1 góc tường nhìn Trần Ngọc Lâm 1 cách sợ hãi:

"Đừng giết tôi..."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Trông hấn cũng đâu có đến nỗi nào? Phải không?

"Cậu làm cô ta sợ rồi. Thảo nào mà có biệt danh Lâm Man Rợ."

Uyên cười tươi, sau đó giơ tay ra chỗ của cô bé:

"Yên tâm đi, con này sẽ không làm cậu đau đâu."

Cô bé nhìn bàn tay của Uyên, nhớ lại bàn tay này lúc trước 1 phát phát bay 3 thằng to gấp 3 lần nàng, khóc nức lên:

"Bố mẹ ơi, con gái bất hiếu, chắc con không về được, không báo hiếu được cho bố mẹ...."

Âu Bảo Uyên:

-?

Trần Ngọc Lâm bùm miệng cười:

"Ha...ha...khắc khắc, thảo nào bà có biệt danh cô gái với hai quả cà.. khặc.. nói bà là con King Kong không có sai ha ha.....hự.."

Trần Ngọc Lâm ôm hạ bộ, từ từ khụy xuống vì bị Âu Bảo Uyên cho một thúc thẳng vào đó. Uyên nhíu mày nói với hai thằng Minh, Vũ:

"Không ổn, cô ta không chịu nghe ta nói. Nên làm gì giờ? Đưa cô ta đến đồn cảnh sát nhé."

Hai thằng Minh Vũ nhìn nhau, chợt Trần Ngọc Lâm từ từ đứng dậy, mỉm cười trong khi nước mắt vẫn rơi:

"Vụ này tao có chuẩn bị rồi."

Uyên kinh ngạc nhìn Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Ừa, ông làm sao biết sẽ có một cô gái bị bọn du côn bầu ở đây hay vậy?"

Trần Ngọc Lâm đứng thẳng người, phẩy phẩy bụi trên áo nói:

"Tui có biết đâu. Với cả tui không nói vụ này, tui nói vụ bị đá vô hạ bộ ấy. Lúc nào anh mày cũng đeo sẵn đai bảo vệ rồi, tỉnh lắm."

Uyên đen sầm mặt, vung cước lên đá 1 cước nữa nhưng Trần Ngọc Lâm né được. Hấn cười cười cho tay vào trong cặp:

"Bình tĩnh, tui có một thiết bị xóa trí nhớ ở đây."

Thằng Vũ nhíu mày:

"Cái gì? Công Nghệ trong Men In Black ấy à? Mày đừng có đùa."

"Tao có đùa đâu, đợi một tí.."

Trần Ngọc Lâm nói, rút từ trong cặp ra một vật. Chợt hấn vô tình đánh rơi nó, có thể do mồ hôi tay. "Thứ đó" rơi từ từ xuống đất, đánh cái "Rầm" vang vọng, làm nứt cả sàn bê tông một khoảng, lõm xuống một vết sâu 5 phân, rõ ràng là nặng vài cả ra.

Chỉ ít cũng hơn tạ.

Vũ/Minh/Uyên/thiếu nữ:

-.....

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Lê thanh hằng

Đây là Lê Thanh Hằng, hôm nay Lê Thanh Hằng đi đăng ký làm thêm, do nhu cầu công việc tuyển dụng cho nên nàng cần xuất hiện từ sáng sớm.

Giới thiệu chút về nàng, nàng là một cô gái xinh đẹp, thích cười, giàu cảm xúc. Nàng thích kể truyện cười cho lũ trẻ ở trong xóm nghe và sau đó cười một mình. Nàng thích ca hát, yêu đời, yêu văn nghệ. Khi tổ dân phố có phong trào diệt côn trùng, nàng là người đầu tiên xin đi xịt chết lũ Terra Formers ở khu phố.

Nhìn chung, Hằng là một người bạn tốt, một người công dân gương mẫu.

Hôm nay, nàng do phải đi ứng cử công việc ở cửa hàng cho nên phải đến sớm một chút để chuẩn bị dọn dẹp bàn ghế, chợt nàng bị một đám du côn bao vây. Nàng vô cùng sợ hãi thì chợt trong khoảnh khắc đen tối nhất của đời nàng, một người mà nàng đã ngỡ là hoàng tử bạch mã xuất hiện.

Hoàng tử thì chẳng thấy đâu, chỉ thấy thêm một toán cướp.

"Lâm Man Rợ", "Lâm Ma Đầu", "Cây Lau Nhà Đắm Máu" (nàng cười không nổi)

Lê Thanh Hằng cảm thấy chính mình như kiểu "Bạn quá xui xẻo, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa", không lẽ hôm nay đi ra đường quên xem bói? Có khi nào hôm nay tử vi dành cho nàng là "Kiêng ra đường, ở rịt nhà, bị đuổi việc cũng được"?

Nàng cảm giác "xuân này con không về".

Bố mẹ nàng ở trên thiên đàng sẽ nói gì? Sẽ cảm thấy gì? Có thấy thất vọng về nàng không?

Chợt, nàng nghe thấy tên Lâm Man Rợ kia lầm bầm, đôi mắt hằn lên từng tia máu như thể muốn ăn tươi nuốt sống nàng:

"Chúng ta nên làm gì bây giờ? Tao không muốn bí mật tao là dân anh chị bị lộ đâu"

Trong suy nghĩ của nàng, [Không muốn bí mật là dân anh chị bị lộ đâu] = [Giết người diệt khẩu].

Nàng chợt cảm thấy tủi thân, khóc nức lên:

"Hôm nay mình sẽ chết ở đây sao? Hức"

Gã gọi [Lâm Man Rợ], hay Trần Ngọc Lâm đứng trước mặt nàng, búng ngón tay:

"Ồ, tỉnh rồi kìa."

Nàng ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng, chợt thấy hấn nở một nụ cười hoang dại:

"Tỉnh rồi à. Nếu tỉnh rồi thì....."

Vô cùng giống như trong những bộ phim hạng 3 về mấy gã thiếu niên man rợ không tính người.

Lê Thanh Hằng nhìn thấy nụ cười hoang dại, lạnh gáy đó, run rẩy nấp vào một góc:

"Đừng giết tôi...."

Kẻ đó, hấn vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt nóng hừng hực như muốn giết người, rồi hấn quay sang nói chuyện với lũ đồng bọn. Rồi một cô bé trong đám đó nói, nở nụ cười:

"Mày làm cô ta sợ rồi, thảo nào được gọi là Lâm Man Rợ."

Kẻ đó, cô bé đó giờ một bàn tay về phía nàng, nói:

"Yên tâm đi, con này không làm cậu đau đâu."

Suy nghĩ của Lê Thanh Hằng:

[Yên tâm đi, con này không làm cậu đau đâu] = [Yên tâm đi, sẽ không có đau đớn gì đâu.] + [Tao không muốn bí mật tao là dân anh chị bị lộ đâu.] = Giết người diệt khẩu.

Lê Thanh Hằng nhìn thấy cánh tay của Uyên giờ lên trước mình, nhớ lại cánh tay này có lực đạo bá đạo kinh hồn thể nào, tưởng tượng nàng sẽ ra sao khi bị cánh tay đó cho 1 thụi. chợt khóc rống lên:

"Bố mẹ ơi, con gái bất hiếu, chắc con không về được, không báo hiếu được cho bố mẹ...."

Sau đó, cả đám kia bắt đầu tranh cãi nhau một thôi một hồi, nằng nỡ mất tí hí, vừa khóc vừa híp mắt nhìn xem có cơ hội thoát thân không, thì chỉ thấy Trần Ngọc Lâm vừa lòi một cái gọi "Thiết Bị Xóa Bỏ Trí Nhớ" (hình như là thế), vừa cười một cách điên loạn.

Kể đó, cái thiết bị xóa bỏ trí nhớ đó nó rơi đánh rầm một cái, sàn bê tông phía dưới lõm sâu vào một cái hố sâu 5 phân. Nàng sững sốt, kể đó nàng không kiêng nể gì chỉ vào mặt tên đầu sỏ hét:

"Tên kia, muốn giết thì giết đi, hành hạ người ta sướng lắm à? Cầm búa sắt phang vỡ sọ người ta cảm giác thích thú lắm à?"

Ồ đúng vậy, đây là một cái búa sắt.

Trần Ngọc Lâm nhặt "cây búa" lên, nghiêm trang nói:

"Nhớ này, đây không phải cây búa, đây là "Thiết Bị Hình Búa Thủ Tiêu Hầu Hết Trí Nhớ Ngay Lập Tức", tiếng Anh là "Hammer-like Abolish Most Memory Equipment Right-away", viết tắt là cái H.A.M.M.E.R, không phải cái búa"

Lê Thanh Hằng:

"RÕ RÀNG NÓ LÀ CÁI BÚA. HAMMER NGHĨA LÀ CÁI BÚA."

Trần Ngọc Lâm

"Không phải búa, mà là cái H.A.M.M.E.R. Thiết bị này là thiết bị chuyên dụng dùng để đập một phát vào đầu của mục tiêu...."

Lê Thanh Hằng:

"Nó có hình cái búa, và nó dùng để đập, nghĩa là nó là cái búa."

Trần Ngọc Lâm

"Bình tĩnh nghe người ta giải thích nốt nào. Đây nhé, khi mà tôi phang cái búa... à nhầm, cái ""Thiết Bị Hình Búa Thủ Tiêu Hầu Hết Trí Nhớ Ngay Lập Tức" này vào đầu cô, một phản ứng nào đó sẽ xảy ra trong não cô, và phản ứng đó sẽ gây ra cái gì đó xảy ra trong cơ thể cô, từ đó khiến cho cô mất đi 75% tổng khối lượng tinh của não bộ, và gián tiếp mất đi 75% kí ức..."

Lê Thanh Hằng hét lớn:

"NÓ CÓ QUÁ NHIỀU ĐIỂM ĐỂ QUAN NGẠI ĐẾN CÁI MỨC TÔI CÒN KHÔNG BIẾT NÊN QUAN NGẠI CÁI ĐIỂM NÀO! MÀ KHOAN ĐÃ, CẬU VỪA MỚI NÓI LÀ CÁI BÚA ĐÚNG KHÔNG? VÀ TẠI SAO NÓ LẠI KHIẾN TÔI MẤT ĐI 75% KHỐI LƯỢNG NÃO???"

Trần Ngọc Lâm gơ cái H.A.M.M.E.R lên nói:

"Đừng lo, ngay sau khi đập xong cô sẽ thấy khá hơn hẳn. Thứ nhất, là con người chỉ cần 10% não bộ là có thể hoạt động bình thường, nói cách khác tôi loại bỏ 75% não không có để lại hậu họa về sau. Ngoài ra, đó còn là một cách giảm cân hiệu quả, trong nháy mắt mất đi 1kg, vô cùng có lợi cho sức khỏe."

Lê Thanh Hằng tròn trắng mắt nhìn Trần Ngọc Lâm:

"Thế cậu tự đập vào đầu mình một cú xem mất 75% não sống được không đi? Và không, tôi không cần giảm cân."

Âu Bảo Uyên thờ dãi, phẩy phẩy tay với Trần Ngọc Lâm:

"Được rồi, đừng dọa cổ nữa. Khụ, tội này không có ý định giết cô hay gì đâu, chỉ là muốn cô được.. ờ, đảm bảo an toàn thôi."

Lê Thanh Hằng nhìn Âu Bảo Uyên, hỏi:

"Bằng cách làm cho tôi mất 75% khối lượng não à?"

Âu Bảo Uyên cười khò:

"Quên thẳng kia đi, nó lầy thôi. Thế nhé, yên ổn rồi thì thôi, chào!! Lâm, đi nào."

Trần Ngọc Lâm

"Ồ thế còn cái H.A.M...."

Uyên gơ tay, kéo tai Trần Ngọc Lâm ra khỏi đó, lăm bằm:

"Bớt lầy lại đi. Dù gì cô ta cũng học cùng trường chúng ta đấy."

Lê Thanh Hằng nhủu mày nghi hoặc, sau đó thờ phào rồi nàng đi ra khỏi ngõ nhỏ. Lúc rời đi, con bé Uyên có nói cái gì đó liên quan tới cùng trường, nhưng mà để sau, dù gì vụ này cũng quá kinh khủng. Nàng nhìn đồng hồ, chợt hốt hoảng, 8 giờ là giờ hẹn gặp mặt, mà giờ đã là bảy rưỡi rồi, phải nhanh lên.

Không thể không nói tố chất tâm lý nàng rất tốt, sau bao vụ thế mà vẫn còn để ý công việc được.

Âu Bảo Uyên cau mày, trừng mắt nhìn Trần Ngọc Lâm cách đó không xa:

"Này nhé, lần tới đừng có mà dọa con gái nhà người ta đấy. Dù gì cũng là cùng tuổi, lại học cùng trường dù là không cùng lớp. Hơn nữa, người ta lại là con gái."

"Ồi dào, dọa nạt một chút xú ầu ấy mà. Dù sao thằng này cũng cứu cô ta đấy."

Trần Ngọc Lâm khịt khịt mũi, tỏ vẻ bất cần. Trong mắt hắn lúc nhìn về phía Lê Thanh Hằng đang đi khuất bóng lóe lên một đạo ánh mắt nghi ngại cùng nghi hoặc, nhưng rất nhanh biến mất.

Chỉ thấy Âu Bảo Uyên nhủu mày:

"Thế còn cái búa kia thì tính thế nào?!"

Trần Ngọc Lâm thờ dãi:

"Nó là cái H.A.M.M.E.R không phải cái búa, trời ơi tại sao không ai nghe tôi nói!!"

Âu Bảo Uyên hét lớn:

"THÌ ÔNG CŨNG CÓ NGHE AI NÓI ĐÂU. CÁI H.A.M.M.E.R LÀ CÁI GÌ MỚI ĐƯỢC!?"

"Bằng chứng tốt hơn mọi lời nói."

Trần Ngọc Lâm khịt mũi, đưa ra một tờ hóa đơn, Âu Bảo Uyên đón lấy đọc:

|Tên Khách Hàng: Trần Ngọc Lâm

Tên Sản Phẩm: H.A.M.M.E.R

Thiết Bị Hình Búa Thủ Tiêu Hầu Hết Trí Nhớ Ngay Lập Tức/ Hammer-like Abolish Most Memory Equipment Right-away

Giá thành: 2000\$, trả góp 24 tháng, mỗi tháng 100\$.

Sản xuất tại: Mỹ.

[Đã thanh toán]

Chúng tôi, đại diện cho: Fabulous-Unnatural Creation Kept by Anomaly/ Limbolize Leauge. hay còn gọi là Văn Phòng Các Sự Vật Hiện Tượng Điện Rõ và Thú Vị, kiểm soát bởi Liên Minh những sự việc U Minh Phi Tự Nhiên (viết tắt là F.U.C.K.A.L.L) trân trọng gửi lời cảm ơn quý khách vì đã mua sản phẩm.

Ký tên:

Daedalus, giám đốc tập đoàn F.U.C.K.A.L.L.

|

"F.U.C.K.A.L.L? Cái Liên Minh củ cái gì đây?"

Âu Bảo Uyên nhủu mày hỏi, kẻ đó nàng thờ dãi nhìn Trần Ngọc Lâm:

"Thành thật thứ lỗi, chỉ là trước giờ tôi đã đánh giá quá cao chỉ số IQ của ông mà thôi. Đi nào, đến trường thôi."

Trần Ngọc Lâm

"....."

13 giờ trưa, Lê Thanh Hằng đang làm việc ở một cửa hàng. Nàng cảm giác thật là thư thái, tiền lương nhiều, lại bao ăn uống.

Thứ duy nhất làm nàng nghi hoặc là hai người mà nàng mới gặp ban sáng, nhưng việc đó không thực sự làm nàng bận tâm lắm, bởi vì dù sao nàng cũng

sẽ chẳng còn gặp được hai người đó nữa.

Nàng cũng sẽ không dự tính sẽ đi trên cung đường đó nữa, phải né nó ra. Nàng cảm giác nếu mình tiếp tục đi trên con đường đó, một ngày nào đó sẽ có một thằng cha cầm búa phang vào đầu nàng.

Ông chủ quán bước ra từ phía sau, hỏi nàng:

"Làm việc ở đây thế nào cháu?"

Nàng mỉm cười thư thái:

"Tốt lắm ạ. Cháu cảm ơn ông vì cho cháu nhận việc kể cả khi sáng nay đến muộn."

Ông chủ quán gật gù một cách hiền từ, mỉm cười nói:

"Không sao, nhân viên quán đến muộn cũng là bình thường, không quá muộn là được, dù gì cũng chẳng mấy khách. Mà, nói vừa xong. Hai đứa đàn anh đàn chị của cháu đến rồi kìa, nhớ học hỏi bọn nó nhé."

"Vâng ạ!"

Lê Thanh Hằng mỉm cười rạng rỡ, chột nụ cười đông cứng lại, khuôn mặt nàng trong nháy mắt sa sầm.

Trần Ngọc Lâm phi thân vào trong quán, nói với Âu Bảo Uyên đang cười tên lừa đảo sau:

"Đến trước nhé, đến muộn mất phần. Và cắt cái tên lừa đi, ồ, là cô gái sáng nay? Chúng ta lại gặp nhau rồi."

Hắn cười.

Lê Thanh Hằng quay sang nói với ông chủ quán:

"Ông ơi, nếu cháu chết ông báo cảnh sát kẻ thủ ác là hai đứa kia nhé!"

Ông chủ quán:

-?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Làm thêm tại quán ăn

Lê Thanh Hằng mỉm cười trông vô cùng khó coi:

"Tên mình là Lê Thanh Hằng, từ hôm nay sẽ làm việc ở đây. Xin mọi người quan tâm."

Trần Ngọc Lâm cười:

"Xin lỗi về vụ sáng nay nha, sáng nay tui hơi khó ở một tí. Nhân tiện, bên kia là Âu Bảo Uyên, còn tui là Trần Ngọc Lâm, một ma cà rồng."

Lê Thanh Hằng:

-?

Có chuyện quý gì với gã này vậy? Ma cà rồng? Ồ, à... ừm..

Trần Ngọc Lâm nói, pha một cốc cà phê:

"Nghiêm túc đó, trên Chứng Minh Nhân Dân dân tộc tui ghi là Ma Cà Rồng."

Le Thanh Hằng cố giữ nụ cười:

"À, ừ thì.. không phải như thế hơi có chút không ổn khi nói chuyện đó với người khác à?"

Trần Ngọc Lâm làm một nháp cà phê, lắc đầu:

"Cá nhân tôi không thực sự có vấn đề với việc đó. Thực ra tôi cũng chẳng để ý nhiều đến việc người ta nghĩ gì về mình lắm. Dù sao, quanh đây cũng có 1-2 ma cà rồng khác mà. Nhân nhắc về vụ đó, vì là ma cà rồng nên tôi có thể nhận diện ma cà rồng giữa người thường, thành ra tôi cũng không tính là dị lắm."

Lê Thanh Hằng cũng ngồi xuống ghế, xử phần cơm trưa hỏi:

"Cậu nói cậu là một ma cà rồng, tức là cậu sẽ yếu đi trong ánh nắng à? Ví dụ nếu như cậu thực sự là ma cà rồng?"

"Không hẳn, bởi vì tôi thuộc dòng dõi quý tộc, cho nên tôi bản thân có sức đề kháng với ánh mặt trời. Ngoài ra, nếu cần thiết tôi có thể biến thành dơi, trong trạng thái đó tôi miễn nhiễm với ánh sáng, nó khá là tiện dụng khi dùng để di chuyển giữa bầu trời thay vì đi xe..."

Trần Ngọc Lâm xoa xoa cằm:

"Mà, không phải như thế sẽ rất hoàn hảo nếu tôi đi muộn làm hoặc muộn học sao? Chỉ cần biến thành dơi và.. bùm, đến đó theo đường chim bay."

Lê Thanh Hằng:

"Có khi nào cậu vừa mới chỉ nhận ra vụ đó mới đây không?"

"Chà, mà đừng lo..."

Trần Ngọc Lâm nói, trong lúc đó, chợt ông chủ quán tiến lại phía hắn nói:

"Này Lâm, hình như cái cửa toilet bị kẹt rồi. Cháu mở khóa nó từ bên trong hộ bác cái."

"Vâng, cháu làm luôn."

Hắn đứng dậy, kể đó toàn bộ thân thể của hắn bao gồm quần áo biến thành một dải sương mù mờ mịt, khiến cho không khí xung quanh chợt trở nên hư thực thực, kể đó làn sương chui qua cánh cửa, 3 giây sau đó, Trần Ngọc Lâm mở khóa cánh cửa từ bên trong, dang hoàng bước ra ngoài.

"Xong rồi."

"Cảm ơn cháu nhé."

Lê Thanh Hằng:

-?

Lê Thanh Hằng hét toáng lên:

"CÁI QUỲ GÌ VẬY?"

Trần ngọc Lâm quay sang phía nàng nói:

"Thứ nhất, phải là "cái ma cà rồng gì vậy", thằng này không phải quỳ. Thứ hai, đó là kĩ năng [sương mù hóa], cho phép tụi này biến thành sương mù, toàn bộ cơ thể hoặc một phần. Thời xa xưa tụi này dùng nó để đi ra khỏi quan tài, nó cho phép đi qua những nơi mà khói lan tỏa vào được. Khá là tiện lợi khi lỡ làm mất chìa khóa nhà."

"....."

Lê Thanh Hằng:

"Nghe khá là hữu ích đó."

Trần Ngọc Lâm nhún vai:

"Nhưng mà không được dùng nó ngoài trời. Có một lần thằng này dùng nó ngoài trời, và gió thổi mất một phần tư cơ thể của tui, mất nửa ngày mới thu thập lại được số thịt đó."

Lê Thanh Hằng:

"....."

Trần Ngọc Lâm sực nhớ ra, nói với nàng:

"Chà, quên mất không nói. Bởi vì vấn đề công việc, hầu hết nhân viên của chúng ta tương đối khác người. Cho nên cố mà làm quen với họ nhé."

Lê Thanh Hằng dọn dẹp bát đĩa, nhìn hần hỏi:

"Khác như thế nào? Cách mà cậu nói cứ như thể họ không phải người ấy."

Trần Ngọc lâm im lặng.

"Thôi vào việc thôi, sắp tới giờ làm rồi."

"....."

Lê Thanh Hằng:

"KHOẢNG LẶNG VỪA RỒI LÀ CÁI GÌ VẬY?"

"Được rồi, tui sẽ hướng dẫn cậu trong 1 tuần tới về công việc. Trước tiên chúng ta nói về cách ứng phó với mấy vị khách có chút gắt gỏng, nhìn bên kia đi."

Trần Ngọc Lâm chỉ vào bàn tính tiền, chỗ Âu Bảo Uyên đang làm việc. Trước mặt nàng là một tay trông khá giống du côn, mặc dù ăn mặc khá đẹp nên chắc không phải. Hần đang quất nàng cái gì đó liên quan đến việc bánh bao không được hâm nóng như ý hần muốn.

Âu Bảo Uyên híp mắt, giơ một tay lên, lập tức cánh tay nàng từ lòng bàn tay tách ra thành 4 phần, sau đó bắt đầu quay tròn. Rồi từ 4 cái thanh đó, một quả cầu năng lượng phát sáng rực rỡ được hình thành, nàng hời, hai mắt bắn ra tia lửa điện:

"Tôi rất vui lòng được hâm nóng cái bánh bao cho quý khách. Cho hỏi quý khách muốn bánh bao được hâm nóng vừa, nóng đủ, nóng đủ hay chỉ còn tro ạ?"

Trần Ngọc Lâm chỉ vào "quý khách" đang gào thét cái gì đó về rô bốt ngoài hành tinh, vừa chạy ra khỏi cửa hàng nói:

"Và thế là vấn đề đã được giải quyết một cách đầy chuyên nghiệp và hiệu quả. Nhớ học tập theo đó."

Lê Thanh Hằng:

"NHƯNG MÀ TUI LÀM GÌ PHÓNG CẦU NĂNG LƯỢNG RA TỪ TAY ĐƯỢC."

Trần Ngọc Lâm ghi ghi chép chép, nói:

"Nhưng mà ít nhất cậu cũng làm được chiêu Kamezoko chứ? Đúng không? Không thì ít nhất cũng có thể bắn được laser beam ra từ mắt hoặc dùng Thần Lực để đuổi các "quý khách" ra khỏi cửa hàng?"

Lê Thanh Hằng:

"LÀM QUÁI GÌ CÓ CÁI NGƯỜI BÌNH THƯỜNG NÀO LÀM ĐƯỢC TRÒ ĐÓ? MÀ THỰC RA THÌ CÓ CÁI QUÁI GÌ XẢY RA VỚI CÔ TA VẬY? CÁNH TAY CÔ VỪA TÁCH RA SAU ĐÓ PHUN RA MỘT CÁI QUẢ CẦU GÌ ĐÓ..."

Âu Bảo Uyên đi tới chỗ Lê Thanh Hằng, chào:

"Xin chào, tui là Âu Bảo Uyên, Cựu Đội Trưởng trực thuộc Đơn Vị Tác Chiến Bọc Thép, từng tham gia kháng chiến trên mặt trăng. Rất vui gặp mặt, vừa này bạn quá không giới thiệu được."

Lê Thanh Hằng:

"Ừ, ừ, tui là Lê Thanh Hằng. Trước cho hỏi cái tay của cậu nó biến hình được à? Cậu là Transformer à?"

"Không, tui là một android, một người máy chiến đấu."

Âu Bảo Uyên nói, vừa rút cổ của mình ra khỏi thân:

"Tui còn có thể làm thế này cơ."

Lê Thanh Hằng:

"Ồi cái cổ!!!"

Âu Bảo Uyên gắn cái đầu vào, bắt tay Lê Thanh Hằng:

"Như đã nói, tên tui là Âu Bảo Uyên, mã hiệu AABU-0079. Giống như thằng kia, tui không phải người. Rất hân hạnh được làm việc cùng."

Lê Thanh Hằng bắt tay lại:

"À ừ, rất hân hạnh được làm việc cùng."

"Thật tình hai cái đứa này, tội mày bắt nạt nhân viên mới đấy à?"

Từ trong nhà đi ra một tay bấm trọn, trên trán và ngang mắt có một vết sẹo sâu hoắm, nhìn rõ ra vẻ dân anh chị:

"Tao đã thấy tội bay có vẻ ồn ào hơn mọi ngày rồi, để thêm lần nữa tao báo cáo trừ lương hai đứa tội bay."

Trần Ngọc Lâm giới thiệu:

"Đây là Hoàng Gia Minh, nhân viên làm việc lâu năm ở đây. Đừng lo, anh ta tốt tính lắm, mặc dù khuôn mặt của anh ta trông như thể một thằng nghiện mới ra trại, nhưng kì thật chỉ là anh ta có một khuôn mặt đáng sợ thôi. Không cần lo đâu."

Lê Thanh Hằng nhú mày:

"Sao nghe như thể cậu chỉ muốn nói anh ta có khuôn mặt đáng sợ đúng không?"

Trần Ngọc Lâm

"Dù cho có một khuôn mặt rất đáng sợ nhưng anh ta thực ra lại là một người cực kỳ dịu dàng. Là một người luôn bao dung với đàn em dù có một khuôn mặt cực kỳ đáng sợ. Và thực ra anh ta cũng có khá nhiều người theo đuổi dù gương mặt của anh ta trông đáng sợ như thể một thằng tù trốn ngục..."

Lê Thanh Hằng:

"CẬU CHỈ MUỐN NÓI ANH TA CÓ MỘT GƯƠNG MẶT RẤT ĐÁNG SỢ THÔI ĐÚNG KHÔNG?"

Trần Ngọc Lâm

"Dù có một gương mặt cực kỳ đáng sợ, nhưng kỳ thực gương mặt đó cũng không đáng sợ đến thế mà thực ra nó chỉ hơi đáng sợ thôi. Mà dù thế tôi vẫn thấy gương mặt lão trông rất đáng sợ, thực ra là đáng sợ vãi tè."

Hoàng Gia Minh cười gằn, nắm chặt đầu của Trần Ngọc Lâm:

"Rốt cuộc mày chỉ muốn nói gương mặt tao trông đáng sợ đúng không thằng lỏi này?"

Trần Ngọc Lâm

"Như đã thấy, không chỉ khuôn mặt rất đáng sợ mà cả nhân tính của lão cũng đáng sợ nữa. Tránh xa ra nhé không là bị lây đấy."

Hoàng Gia Minh thờ dài, nắm chặt đầu hắn nghe răng rắc:

"Thật tình, mày đúng là.. đừng có mà làm những người như chúng ta trông như người xấu chứ."

Lê Thanh Hằng:

-?

Những người như chúng ta? Những người như chúng ta? Không có một người bình thường nào làm việc ở đây à?

Kể đó, Hoàng Gia Minh chỉ vào 2 người Trần Ngọc Lâm và Âu Bảo Uyên:

"Đang nhắc hai đứa đấy, đừng có mà làm trò nữa. Cái trò biến hình và hóa thành sương mù ấy, mấy đứa đã được nhắc là không làm trò đó trước mặt người bình thường rồi mà?"

"Người bình thường? Lão đang nói cái gì vậy? Bị ngu à? Làm như thể thằng này sẽ ra về trước một người bình thường ấy."

Trần Ngọc Lâm xoa xoa đầu nhìn Lê Thanh Hằng, hai mắt phát ra hào quang yêu dị:

"Vậy Lê Thanh Hằng, cô là một thiên thần đúng không?"

Lê Thanh Hằng:

-?

*Thịch

Chợt, Lê Thanh Hằng có cảm giác cả thế giới trở nên đen tối đi:

"Cái.. cái.. làm sao cậu biết?"

"Không phải tôi nói rồi sao? Tôi có thể nhận diện được đâu là ma cà rồng, đâu là con người."

Trần Ngọc Lâm nói như thể đó là tất nhiên:

"Nói cách khác, tôi cũng có thể chỉ ra đâu là những sinh vật khác với con người, ví dụ như người thần lẩn, người ngoài hành tinh, medusa, và cả thiên thần nữa. Từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau tôi đã hơi nghi ngờ, và lúc mà chúng ta chia tay sáng nay thì tôi đã xác định rồi. Dù sao, đây cũng đâu phải lần đầu tôi đụng độ 1 thiên thần?"

Trong hốc mắt Trần Ngọc Lâm hiện ra một cái Giám Định, loại tồn tiền:

[Tên: Lê Thanh Hằng,

Chủng loài: Thiên sứ.

Cảnh giới phân thân: Thiên sứ bậc 1 (tương đương Nhất Phẩm Luyện Bì)

Cảnh giới Chân Thể: Nhất phẩm Thiên Thần (tương đương Tam Phẩm Hư Khí Đan)

Nơi xuất thân: Thiên Đàng.

HP: 103/134.

MP: 45/65.

Strength: 34.

Sức Mạnh Phép Thuật: 223.

DEF: 76.

Ag: 122.

Kĩ Năng: [Hào Quang Thiên Sứ] [Thiên Thần Hóa]

]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Lê Thanh Hằng nhú mày suy tính, vô số ý nghĩ cấp tốc hiện ra trong đầu cô:

"Nên làm gì bây giờ? Thiên Đàng không hề cho mình một hướng dẫn nào về vụ này, bị phát hiện khi còn chưa kịp làm gì. Quỷ và quái vật nói chung vô cùng thù hận với thiên đàng, nếu thế, rất có thể mình sẽ bị giết. Giết cũng không đáng sợ, dù gì cũng phục sinh được, nhưng tệ hơn, mình có thể bị phang cái H.A.M.M.E.R vào đầu...."

Trần Ngọc Lâm giờ tay ra, an ủi lại Lê Thanh Hằng:

"Bình tĩnh, đừng có mà dùng thần lực ở đây kéo bàn ghế bắn văng ra là tội này bắt cậu dọn dẹp lại đấy, và đừng có mà lảm bảm về cái H.A.M.M.E.R của tui. Tội này không có ý định xử lý bà đâu. Cũng chẳng hay ho gì nếu ngày mai một đám chừng mười ngàn thiên thần ọc vào cái cửa hàng này đúng chứ? Cho nên chúng ta có thể giải quyết vụ này trong hòa bình và lảm bảm."

Âu Bảo Uyên nói:

"Dù sao bà cũng không phải thiên thần đầu tiên mà tội này quen. Và nếu cửa hàng này bị đảo lộn từng پہلو کہو ông chủ điên tiết lên mất."

"....."

Lê Thanh Hằng nghĩ thầm:

"Làm gì giờ? Thông thường ma quỷ không được biết đến là một chủng loài thân thiện lắm. Thôi, cùng lắm thì phục sinh một lần."

"Thôi nào, chúng ta có thể giải quyết vụ này trong hòa bình mà. Tôi cá là bà được lệnh giám sát tôi, dù gì tôi cũng mới đăng ký một khóa đào tạo "Thiên Thần Luận" trực tuyến. Nếu làm tốt vụ này, lên Đại Học tôi có thể sẽ được đăng ký thực tập trên Thiên Đàng. Giải quyết bà hay gì thì cũng đi tong luôn cái vụ này của tôi."

Trần Ngọc Lâm thu gom bát đĩa thừa, nói. Dù sao, hẳn có Mộ Dung Nguyệt là cái đuôi to tổ bố để ôm đung đằng sau, chính nàng đề ra vụ này.

"Hơn nữa, cũng không cần e ngại lắm. Thiên Thần nói chung luôn có sở hữu một bản mệnh Chân Thể ở lại Thiên Đàng, xuống dưới này chỉ là phân thân, dù có bị giết thì cũng phục sinh được, chỉ là mất thời gian thôi, đúng không?"

Lê Thanh Hằng:

-???

Từ từ, đây gần như là thông tin tuyệt mật, làm sao hẳn biết?

Hoàng Gia Minh ngáp dài, nói:

"Mà, thực ra thì thiên thần quanh đây khá hiếm, anh đây cũng là lần đầu tiên gặp một thiên thần đó."

Trần Ngọc Lâm chán ngán nói:

"Đây gặp rồi, lần này là lần thứ hai. Thế, vậy, cậu có muốn tự giới thiệu lại mình hay không nào?"

Lê Thanh Hằng thở dài:

"Vây chắc là cũng nên tự giới thiệu lại nhỉ? Ồ, hân hạnh gặp mọi người, mình là Lê Thanh Hằng, một thiên thần. Rất vui được làm việc cùng mọi người, tôi sẽ cố hết sức làm việc vì tiền lương và hóa đơn của mình."

"....."

Trần Ngọc Lâm nói:

"Chà, cậu hẳn là một trong mấy người làm việc như điên nhỉ?"

Lê Thanh Hằng mỉm cười, hai mắt tỏa ra dị quang:

"Đương nhiên rồi, trên cả giám sát cậu, lý do to nhất mà tôi làm ở đây là vì tiền lương ở đây vô cùng hậu hĩnh so với cửa hàng bán đồ ăn nhanh, nói chung là siêu cao. Làm ca đêm thưởng thêm 20 ngàn đồng một tiếng, hơn nữa còn ngày bao ăn hai bữa và đồ ăn thì rất ngon nữa."

Trần Ngọc Lâm

"....."

Đem so với một thiên thần thì má này tham lam vãi. Bộ thiên thần nào cũng thế à? Và khoan đã, mình bị đánh giá thấp hơn ngày bao ăn hai bữa kia.

Lê Thanh Hằng tiếp tục kể:

"Đem so với "Trên Kia", thời gian bị tiêu tốn một cách vô bổ, và thường xuyên phải làm thêm giờ. Phí di chuyển thì họ không cho, tiền thưởng là con số không, tiền làm thêm giờ cũng rứa, ngày Giáng Sinh thì cũng chẳng được nghỉ, Chúa Nhật cũng phải nai lưng ra mà làm việc, CẢM ƠN ÔNG CHỦ, SO VỚI CHỖ ĐÓ, NƠI NÀY MỚI THẬT LÀ "THIÊN ĐÀNG"!!!!"

"....."

Trần Ngọc Lâm cảm thán:

"Má trẻ làm việc sấp mặt luôn nhỉ? Mà công đoạn giới thiệu tiếp tục, cậu xong rồi, tôi cũng xong rồi, Uyên cũng xong rồi, còn con cò hó này nữa đúng không!?"

Trần Ngọc Lâm vừa nói vừa chỉ vào Hoàng Gia Minh. Lão này gào lên:

"Mày lại tính làm cái quỷ khi gì thăng trời đánh này!!? Đừng có mà làm cái trò đó nữa, mỗi lần làm trò đó tao lại mệt thấy bà đó."

Trần Ngọc Lâm bơ luôn tay này, hỏi:

"Đừng để ý con cò hó đó. Giờ đến phần câu hỏi đây, cậu có thắc mắc không? Hấn không phải là người, vậy hấn là ai, cái gì, con gì? Câu trả lời chỉ có một...UYÊN, HÀNH ĐỘNG!"

Trần Ngọc Lâm vừa nói vừa hăm hăm sát khí, đưa lên một tấm ảnh mặt trắng. Cùng lúc, Bảo Uyên hai cánh tay biến thành một thiết bị gì đó, giữ chặt đầu của Hoàng Gia Minh lại, Trần Ngọc Lâm giờ cái ảnh lên trước mặt ông cười lớn:

"Ngắm mặt trắng đi nè con giai ha ha ha!!!"

Hoàng Gia Minh giãy nảy lên, gào:

"Xi Tốp đi hai thằng mặt lol"

Trong nháy mắt, đầu hấn phình to ra, mọc ra một bộ răng nanh và lông rậm rạp. Trần Ngọc Lâm thoải mái nói:

"Câu trả lời, lão là một con ma sói!!!"

Lê Thanh Hằng hét toáng lên:

"LÀM CÁCH NÀO MÀ ÔNG BIẾN HÌNH CHỈ NHỜ MỘT TẤM ẢNH VẬY?"

Trần Ngọc Lâm dứt tấm ảnh vô túi, nói:

"Cứ mỗi lần ông thấy trắng tròn, ông sẽ biến thành ma sói dạng toàn diện. Còn với mấy tấm ảnh của mặt trắng ông sẽ biến thành dạng bán toàn diện, toàn thân mọc lông và đầu thành sói. Còn nếu ông chỉ thấy mấy thứ vừa tròn vừa vàng hoặc trắng, ví dụ như c*t, thì ông sẽ biến thành nửa người sói, tức là có cái đầu là sói."

"?"

Lê Thanh Hằng:

"Tôm vậy? Thôi anh quay lại dạng kia cho em nhờ ạ!"

"Cậu có thể sử dụng năng lực để cho con cò hó này nên người rồi đấy!"

Trần Ngọc Lâm quay sang Âu Bảo Uyên nói. Âu Bảo Uyên ra dấu OK, từ trên người chui ra một đồng vũ khí mà tuyệt đối không thể chứa được trong cái cơ thể nhỏ nhắn đó, nhìn qua có từ pháo lazer cho tới dao kiếm và cưa máy.

"Đã hiểu. Nào nào bé cưng lại đây chụy thương thương thương cái nè...."

Trong nháy mắt tràng diện mười phần đầm máu, tiếng gào rú truyền ra ầm ĩ.

"....."

Lê Thanh Hằng:

"Thật là vãi."

Hoàng Gia Minh sau khi "nên người", găm gè nhìn Trần Ngọc Lâm:

"Con mẹ chúng mày, lần sau mà làm tiếp là anh mày trăm tụi bây. Đau vãi cả ra..."

Trần Ngọc Lâm

"Đừng có mà giận thế, thì cơ bản ma sói cũng tựa tựa như ma cà rồng ấy mà. Và ma cà rồng là doi, cho nên về cơ bản, ông chính là một con chó, hoàn toàn hợp lý."

Âu Bảo Uyên đưa tay ra:

"Anh Minh, bắt tay nào!!!"

Hoàng Gia Minh nhe ra hàm răng nhọn hoắt, tóm cổ Trần Ngọc Lâm:

"Mày không nhận ra chúng ta là hai chủng loài khác nhau à? Thằng điên này?"

Trần Ngọc Lâm

"Bình tĩnh, dù sao ma cà rồng với ma sói cũng là hai loài khá gần gũi với nhau mà!! Người ta nói ma sói sinh ra từ xác ma cà rồng, cho nên về cơ bản ma cà rồng cũng đại loại như là phụ huynh của ma sói vậy!!!"

Hoàng Gia Minh giờ ra một cặp móng vuốt, trao đầu Trần Ngọc Lâm

"Tao hơi bức với mày rồi đấy con dơi kia!! Định mệnh mày!"

Trần Ngọc Lâm lách đầu ra, cười nói:

"Thật luôn, xét về mặt tổ tiên, chúng ta có thể nói là họ hàng xa. Và cả ông với mấy con cò hó cũng thế..."

Hoàng Gia Minh găm gè đuổi theo Trần Ngọc Lâm:

"Mày chết chắc rồi thằng lòi ạ!!"

"Nhân nói đến dòng họ..."

Trần Ngọc Lâm giải quyết xong mấy vệt dầu mỡ, hấn bị lão Minh kia bắt đi giải quyết đồng nòi niêu xong chảo, hỏi:

"Hằng, ở trên Thiên Đàng cậu có anh chị em gì không?"

Lê Thanh Hằng gật đầu:

"Một em trai thôi, nó cũng tốt tính lắm, không như tụi trẻ con dưới này. Bố mẹ tui thì là thiên thần 3 cánh nên giáo dục cũng nghiêm, cũng khó mà nói nhiều được khi mà tui cũng mới chỉ đạt tới cấp bậc một cánh."

Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Thiên thần 3 cánh? Tương thiên thần chỉ phân chia theo cấp bậc, kiểu 1 2 3 đó?"

Lê Thanh Hằng:

"Cấp bậc đó là cách phân chia khác của trần gian, chỉ thay thế cánh bằng thứ bậc thôi. Thiên thần một cánh thì Chân Thể sẽ sở hữu một cánh, hai cánh thì Chân Thể sẽ có 2 cánh. Có thể nói trên Thiên Đàng, nhiều nhất vẫn là thiên thần cấp thấp như tui."

Nàng giờ lên một đĩa lạc rang, nói:

"Có thể nói, giá trị của tớ cũng giống như đĩa salad này, là zê rô đồng."

Trần Ngọc Lâm

"?"

Này,đó là đồ giảm giá tặng kèm thôi, không có miễn phí đâu.

Nàng nói tiếp:

"Thiên thần cũng có cấp bậc mà. Một cánh tới 5 cánh là hạng thứ 3 cái thứ ba, tức loại 9, kém nhất. Cho nên đúng vậy, tớ không khác gì cái đĩa salad vô giá trị này. Tổng Lãnh Thiên Thần thì mắc hơn xui, đại khái giống một combo kebab 4, giá 50k. Quản thần thì khoản combo 2 người, giá 80k. Còn Thiên Thần tối cao chắc cũng đáng giá cỡ một combo gia đình, giá 140k...."

"....."

Trần Ngọc Lâm giờ ra một cái bánh bao:

"Hằng, cậu đang đói à? Ăn một cái bánh bao đi này, tôi mời..."

Tối hôm đó...

Lê Thanh Hằng đi làm về, thì nàng chợt có điện thoại, phía trên màn hình ghi là [Con Sếp Mụ Khó Tính]

[A nhò, Thiên Đàng đây. Về kết quả đạt được ngày hôm nay trên Trái Đất...]

Lê Thanh Hằng:

"Có vấn đề gì vậy, chị combo 2 người 80k?"

[Cô đang nói cái quái gì thế?]

Cô nàng ấy là một Quản Thần.

Lê Thanh Hằng chớp mắt, tỉnh táo lại, hỏi:

"À, không có gì, có vấn đề gì không sếp?"

[Chà, bỏ qua đi. Cô vẫn đang thực hiện nhiệm vụ giám sát con ma cà rồng kia đó chứ?]

Lê Thanh Hằng:

"Khoan đã, cô đã tìm hiểu gì về con ma cà rồng kia chưa thế? Nó đang làm việc bán thời gian ở một cửa hàng Fast Food đó mẹ trẻ ạ."

[Chân Long Giáng Thế???!!!]

[Lần này, mục tiêu của chúng ta là một con ma cà rồng với tóc hai màu đen trắng, linh hồn nó đã thổi rửa cho nên nó đi đâu là thảm họa theo tới đó như thiêu thân lao vào lửa.... ít ra là lời tiên tri nói vậy. Vậy thì thế quái nào cái gã này làm việc bình yên ở một quán Fast Food được? Rất có thể cửa hàng đó là bình phong cho....]

Lê Thanh Hằng:

"Mẹ trẻ hỏi con thì con hỏi ai. Nhưng mà nó dùng năng lực của nó để làm việc ă. À nhân nhắc đến mới nhớ, cho hỏi [Thiên Thần Luận] là cái gì thế?"

[À, một dự án mới của Thiên Đàng trong việc bình thường hóa với vài loài ma quỷ mạnh nhưng không gây hại cho Nhân giới. Có một học viên ta khá tâm đắc, bài luận của gã này rất rõ ràng rành mạch, câu cú chuẩn chỉnh. Có thể nói là nhân tuyển tốt nhất cho vụ này. Ta dự tính nếu gã đó làm tốt có thể cho gã đó lên thực tập trên đây.]

"....."

Lê Thanh Hằng:

"Hỏi thôi, tên gã đó là gì?"

[Trần Ngọc Lâm]

Lê Thanh Hằng:

"CÁI GÃ ĐÓ CHÍNH LÀ CON QUỲ MÀ CÔ KÊU TÔI ĐI THEO DÕI ĐẤY MẸ TRẺ Ạ!!!"

[Chà, vậy thì hẳn chính là một con quỷ đội lốt người, man rợ tàn bạo, hơn nữa giả danh vô cùng tốt, ta cũng thiếu chút bị qua mặt. Làm tốt lắm, về Thiên Đàng ta sẽ thưởng cho cô. Mà khoan, sao cô biết...]

Lê Thanh Hằng:

"Má trẻ lật mặt nhanh hơn lật sách ă. Tôi biết vì chiều nay chính miệng hắn nói với tôi lúc tôi giám sát nó."

[Hờ, cô phải quan sát nó trong cửa hàng à?]

Lê Thanh Hằng:

"Vâng, hôm nay tôi cũng xin vào làm việc luôn rồi."

[Mà này... khổ cho cô nhĩ? Làm 2 việc cùng lúc chắc khổ lắm...]

Lê Thanh Hằng:

"VẬY SAO MÀY ĐÉO ĐƯA BỐ ÍT TIỀN TIÊU VẬT HẢ CON ĐIÊN NÀY!!!!!!???"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ma tộc?

Trần Ngọc Lâm ngáp dài, tối nay hắn có việc không về sớm được.

Hiện tại, hắn đang ngồi trong phòng trà của nhà một người bạn của hắn. Chính là cái tông môn Long Kị Sĩ kia. Hoàng Thiếu Minh hình như đang bận đi công tác, cho nên người đón tiếp hắn là một Long Kị Sĩ trẻ tuổi, tên gọi Hoàng Khánh, khoảng chừng 26 tuổi, tu vi khoảng chừng Nhị Phẩm sơ kỳ, 2 mạch.

26 tuổi nói trẻ không trẻ, nhưng nói lớn không lớn. Nhị Phẩm thông thường có thể sống từ 120 năm cho tới 150 năm, trong trường hợp không chết vì bệnh tật hoặc tai nạn trước.

Hoàng Khánh rót trà cho hắn, mỉm cười hỏi:

"Lâm, nghe nói hôm qua em đánh nhau với một con sói Tứ Phẩm cơ à?"

Trần Ngọc Lâm nhấp một ngụm trà, nói:

"Ồ, mặc dù con đó cũng bị trọng thương từ trước rồi nên thực lực đại giảm. Cũng may là nửa chừng thì nó đột nhiên bỏ chạy mất, không là ngày này năm sau có khi cũng là gối đầu em rồi."

Hoàng Khánh cười khan, nhị phẩm so với tứ phẩm độ chênh lệch như thế nào hắn cũng biết, so với trời và đất cũng không quá lớn. Có thể chống chọi được với nó, cũng đã đủ nói lên thực lực của Trần Ngọc Lâm như thế nào.

Nói đơn giản, Tứ Phẩm cảnh giới ở một số môn phái cổ xưa cũng chỉ mới là bước vào hàng ngũ đệ tử có thể ra ngoài lịch luyện, còn Nhị Phẩm còn chưa có tư cách nhập môn. Phải Tam Phẩm mới gọi là có tư cách xưng là đệ tử môn phái, chính thức bước vào hàng ngũ Tu Chân.

Trước đó thì chỉ là tự xưng mà thôi, không đến Tam Phẩm không có được phong hào đạo hiệu của chính mình.

Cũng không phải ai cũng như bọn hắn, gia tộc chỉ có 1 Tứ Phẩm tọa trấn, còn 1 lão tổ thần bí Ngũ Phẩm nữa. Nếu so ra thì bọn hắn là tầng dưới chót nhất toàn bộ Tu Luyện Giới.

Không như tay Trần Ngọc Lâm, mới hai tháng trước họ gặp nhau, mới chỉ là Nhất Phẩm trung kỳ, nay đã là Nhị Phẩm khai thông 9 mạch. Hơn thế chỉ trong hai tháng vốn vẹn, nếu thêm 2-3 tháng nữa, hoàn toàn có thể đột phá Tam Phẩm Hư Khí Đan, chính thức tiến vào Tu Chân Giới.

Chưa kể, tuổi này mà tu luyện có thể nói là vô cùng hạn chế, nếu thẳng thóc này tu luyện từ năm 6 tuổi có trời mới biết giờ này có thể có thành tựu gì.

Hơn nữa, có vẻ thể lực ẩn đằng sau tên nhóc này vô cùng kinh khủng, cho nên hắn được lệnh phải đối đãi cẩn trọng. Mà, không gì khác, chỉ dựa vào 2 tháng tăng 2 phẩm đã đủ để đối đãi tốt hơn hắn rồi.

Trần Ngọc Lâm vừa xem xét một số tài liệu, vừa co giật khóe mắt. Hôm qua nửa đêm, hắn nhận được tin nhắn của lão Hoàng Thiếu Minh, cái gì đó về việc có tin mới nhận về vụ Thú Triều lần này. Mộ Dung Nguyệt thì khẳng định nếu hắn muốn tham gia năng sẽ không quản, để hắn học tập được tự lực cánh sinh.

Về vụ ngày hôm qua, không chỉ có một báo cáo mới, mà là một tràng dài những báo cáo. Chủ yếu là sự xâm lấn của những loài quái vật cấp thấp như là Slime, Người Thần Lẫn, Người Dơi (không phải cái người ở Gotham, mà là lũ nửa dơi nửa người). Hầu hết lũ này đều chỉ có thực lực khoảng ngang với người bình thường, tầm độ mấy tay hơi cơ bắp, cho tới Nhất Phẩm Luyện bị.

Chỉ tính riêng hai ngày vừa qua nhận trên mười cái báo cáo, 3 cái báo cáo là về các sinh vật đơn lẻ tập kích khu dân cư, nông trại, cả 3 con trên đều gây ruốc dối rã ra. 6 cái là về các tập đoàn trong khoảng từ 3 tới 10 con kết thành bầy đi săn. 1 lần báo cáo nghiêm trọng nhất là một lần có ít nhất 10 con thuộc 3 loài khác nhau tụ tập thành một đám.

Trong 10 vụ này, 7 vụ giải quyết xong, còn 2 vụ đơn độc cá thể và 1 vụ bầy đàn là vẫn đang giải quyết. Thương vong tạm thời là hai con lợn và 6 con gà, 4 con vịt. Không có thương vong về người mặc dù có gã vô gia cư nào đó đang đi lang thang khắp thành phố lăm bắm gì đó về những sinh vật khổng lồ ngoài hành tinh.

Hoàng Khánh thờ dài:

"Em cũng thấy rồi đấy, vụ này rất bế tắc luôn. Chúng ta thậm chí còn không thể tìm ra được đại quân của Ma Thú tập trung ở đâu nữa. Có thể nói vụ này kẹt thật rồi, thậm chí nghe nói, còn có cả Ngũ Phẩm Ma Thú nữa.....haizz..."

Hoàng Khánh lăm bắm trong tuyệt vọng. Gã này là đội phó phân đội tình báo, rất thông minh, nhưng lại bị cái tật là hay than ngắn thờ dài suy giảm tinh thần quân đội. Nói theo cách của y khoa thì gã này đang mắc chứng suy sụp tinh thần, có thể dẫn đến trầm cảm.

Trần Ngọc Lâm kiểm tra qua các báo cáo này, có một điểm hơi lạ:

"46 con này, toàn bộ đều là lũ thực lực như người thường đến Nhất Phẩm? Hơn nữa đều trong trạng thái đói là."

Hoàng Khánh lăm bắm chán nản:

"Phải rồi. Toàn là lũ sắp chết đói, tức là lũ ở trong rừng đuổi sạch tội yếu kém ra rồi... ôi và giờ chúng ta còn chưa tìm ra được tội nó đang núp lùm ở đâu nữa.. công việc này mệt mỏi lắm, ngồi bàn giấy thì chớ... và bệnh đau dạ dày lại lên con, thứ lỗi một xú."

Trần Ngọc Lâm

"....."

Trong lúc Hoàng Khánh đi kiểm thuốc đau dạ dày, Trần Ngọc Lâm cẩn thận suy xét về vụ này. Chỉ từ một cái chi tiết phía trên hân có thể rút ra chỉ ít là 2 cái vấn đề:

Thứ nhất, như Hoàng Khánh đã nói, lũ này đông vật vãi. Cho nên để đảm bảo lượng ăn, chúng không thể không đuổi ra lũ yếu kém được. Sợ dĩ không có nhiều con còn lại là vì hầu hết đã bị ăn rồi. Mấy con này chắc là may mắn mà thoát được.

Thứ hai, lũ này đang trốn ở nơi rất sâu xa, bằng không lũ đào thoát được cũng không đến mức bị đói đến rã ruột như thế này.

Còn lại hân có thể suy đoán ra thêm 2 điều nữa, nhưng cả hai đều quá vô căn cứ nên hân cũng không muốn đề cập.

Hoàng Khánh trở lại, trên tay là một núi vỉ thuốc, có vẻ gã này bị đau dạ dày dữ lắm đây.

Hân chợt nói:

"Haizz... có tin mới. Chúng ta mới nhận một video từ một trang trại được chúng ta đầu tư cách đây năm mươi cây số, tập trung tầm hơn trăm con Tam Phẩm trở lên... ôi khối lượng công việc của tôi.."

Trần Ngọc Lâm

"....."

Trần Ngọc Lâm mắt sáng rực, đây có lẽ là đột phá khẩu, bèn nói:

"Em muốn xem đoạn video đấy."

Trong phòng chiếu phim, ở phải, lũ này có một rạp phim riêng cơ đấy, tuy chỉ chứa khoảng 50 người xem được, chủ yếu dùng trong hội họp, Trần Ngọc Lâm đang quan sát video về vụ làm loạn lần này.

Đây là video trong một trang trại nuôi bò sữa cỡ lớn, khoảng chừng trên 400 con. Điểm đặc biệt? Toàn bộ bò, cùng với nhân viên ở đây đều là có cánh giới tu vi. Mỗi con bò thì khoảng chừng nhất phẩm, cao thì nhị phẩm, còn nhân viên chỉ ít cũng khoảng chừng Tam Phẩm.

Xét toàn bộ Tu Luyện giới, những trang trại cỡ này không hiếm, ngược lại rất phổ biến là đằng khác. Dù sao, Tu Luyện giả cũng cần ăn, nhưng thức ăn của họ nếu chỉ là thịt thà thông thường thì quá mức không đủ dưỡng chất nên cần những nơi như này. Truy ngược ra Châu Âu cũng có vài nơi có những đàn bò hàng vạn con cơ.

Đây là video về vụ tấn công của trang trại này. Cần biết mỗi một trang trại dù cho có kém cỏi mức nào cũng ít nhất là có được một Tứ Phẩm hoặc thậm chí Ngũ Phẩm tu sĩ tọa trấn. Và hàng rào trận pháp của họ thông thường có thể ngăn chặn Tứ phẩm công kích.

Trong video, trận pháp bảo vệ khu trang trại rung lên từng đợt, chuông báo động tràn lan inh ỏi khắp toàn bộ trang trại. Kế đó tại một góc tường, một cái móng vuốt sắc sỡ 7 sắc "Oành" một cái, vô tình mà cào nát cả một góc của khu vực trận pháp. Kế đó dưới áp lực của nó, toàn bộ trận pháp vỡ ra thành từng mảnh vụn, trong nháy mắt không gian cứ như thế ngập tràn những mảnh túi nilon đủ loại hình thù vầy.

Đây là loại trận pháp phòng hộ đa chiều, ưu điểm là bị tấn công một chỗ vẫn có thể lan tỏa ra mọi chỗ khác để trải đều công kích, nhược điểm là một chỗ bị phá băng với toàn bộ trận pháp bị tiêu diệt. Nói cách khác với công kích bằng vũ khí sắc nhọn là nhược điểm chí mạng của loại trận pháp này.

Kế đó, chủ nhân của bộ móng vuốt gầm gừ chui vào bên trong, một hàm răng nhọn hoắt, cũng sực 7 sắc cầu vồng, một cái đầu hơi ngắn ngắn, thân thể thon dài, 4 cái đuôi xoắn xù lông lên. Màu lông của nó hai màu đen trắng.

Một con lưng mặt. Dựa theo ba động không gian chấn động quanh không khí lúc nó di chuyển, con này hẳn đã là Tứ Phẩm Ma Thú ít nhất cấp 9.

Tứ Phẩm Ma Thú cấp 9 sẽ tạo ra một ba động không gian xung quanh Thú Hạch của chúng, là tiền đề để cho chúng tiến vào Ma Thú Ngũ Phẩm. Nhiều người nói lúc đó Thú Hạch của chúng sẽ tạo ra một trường trọng lực lan tỏa, khiến khi nhìn vào xuất hiện ảo giác không gian đang chấn động.

Một khi chúng tiến vào Ngũ Phẩm Ma Thú, Thú Hạch bạo tạc, lan ra toàn thân, trong nháy mắt toàn bộ cơ thể chúng sẽ trải dài bởi các mảnh vụn Thú hạch liên kết nhau như một hệ thần kinh nối liền. Từ đó chúng đạt được lực lượng cuồng bạo gấp 10, hơn nữa cũng đạt được khả năng phục hồi kinh thiên, bị chém toàn bộ, chỉ còn một cái chân tay vẫn hồi pháp được.

Con lưng mặt này chỉ còn một bước là tiến vào Ngũ Phẩm Ma Thú, lên cấp 10, tu đầy Thú Hạch, rồi kích bạo nó. Có điều quá trình này, 10 con thì chết hết 9.

Con lưng mặt chui vào bên trong, một con mắt thứ 3 trên trán nó xoay tròn, phun ra một luồng lửa thiêu cháy cả một khu nhà, kế đó nó lao vào bên trong chuồng bò, bắt đầu đồ sát. Một đồng bầy được kích hoạt nhưng dường như nó chẳng bị hề hấn gì.

Bên kia, khoảng chừng 30 người cầm đu các loại khí giới, súng ống có, giáo mác cũng có chạy rầm rập đến. Thậm chí có hai người xách theo cái gì đó

to bụi như thể pháo cối nữa.

Một bên khác, từ cái lỗ mà con lừng mạt Tứ Phẩm kia chui qua, bắt đầu đi vào thêm một đám nữa. Từ hổ, báo, gấu cho đến những con dơi, quạ đều có đủ. Đương nhiên không thiếu một vài "thứ" như mấy cái cây hoa ăn thịt, thậm chí vài sinh vật hao hao giống người cũng có, chính xác hơn không phải người mà là hao hao xác chết. Đây có lẽ là Ma Vật, sinh ra do địa hình đặc thù của những chốn rừng thiêng nước độc mà thành.

Trần Ngọc Lâm cau mày quan sát hai bên đối đầu nhau, bên trang trại liên tục bại lui cuối cùng rút vào trong một căn hầm. Con lừng không tài nào phá nổi đành tiếp tục bỏ ra đi ăn lủ bò. Tính đến lúc này, đã có hơn 15 con thú chui vào, trong đó 2 con Tứ Phẩm, mười con Tam Phẩm và ba con Nhị Phẩm.

Sở dĩ hắn biết được là vì trong mắt hắn, Giám Định đang liên tục kích hoạt. Còn con Tứ Phẩm cấp 9 kia chỉ hiện: [Thất Dạ Sắc Lừng] cùng với rank của nó, thực lực là một trăng đầu "?" vì quá mạnh, phải đề Hoàng Khánh giải thích mới biết được.

"Từ từ, cái kia là cái gì.. có thể phóng to lên xem không?"

Trần Ngọc Lâm quan sát, chợt nói. Kế đó, hắn kinh dị nhìn vào hình ảnh trong video..

Ban đầu, hắn còn chưa thấy gì. Nhưng rất nhanh tầm mắt hắn tập trung vào một chỗ trong bóng tối, hai đồng tử của hắn co rút lại, biến thành loại đồng tử nhìn đêm.

Đó là một sinh vật hình người, hơi khòm khòm như thể bị gù lưng, nở một nụ cười đầm máu đến tận mang tai, theo nghĩa đen. Nó không có mắt mũi, chỉ có miệng mà thôi, da mặt trơn bóng loáng, dài tai nó kéo dài quá nửa mét. Đáng tởm hơn là hắn mặc một bộ áo choàng đen kịt, tay chống quai trượng, nhìn qua có vẻ là có trí tuệ.

Một cánh tay đang giơ ra chống quai trượng của nó lộ ra là nối liền với một cặp cánh thịt như của loài dơi, nhưng lại hơi ỉu xiu. Chân nó lộ ra ngoài cái áo choàng, không phải chân người mà là chân chim. Cái thứ này trông chẳng giống cái gì mà Trần Ngọc Lâm từng biết hay nghe qua.

Trong Giám Định của hắn, kết quả ra chính là [Ma Tộc], phần còn lại cũng là một khoảng "?".

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Nhiệm vụ hoàn tất, tiếp đón nhiệm vụ thứ 2/4

"Ma tộc? Vụ này nên báo cáo lại bên Tu Luyện giả Liên Minh thôi!"

Hoàng Khánh thờ dãi lắc đầu.

Ma Tộc, còn được gọi là Vật Ngoại Sinh Tộc. Chúng là những chủng loài vô cùng kì bí, thức ăn của chúng là sự sợ hãi cùng với những nỗi đau đớn của các sinh vật khác. Nói tóm lại là các cảm xúc tiêu cực, chúng trưởng thành từ đó.

Sở dĩ chúng được xưng là Vật Ngoại Sinh Tộc, là vì chúng không hề có một cơ thể hoàn chỉnh, sự tồn tại của chúng không giống như sinh vật mà giống như các hiện tượng tự nhiên những thứ sẽ xuất hiện khi hội tụ đầy đủ các yếu tố cần thiết như mây, bão, sấm chớp hơn. Đương nhiên, khác với các hiện tượng tự nhiên, chúng tự sở hữu linh trí, và cũng khác với các sinh vật, chúng không cần đến những hình dáng này để tồn tại.

Đó là điểm khác biệt cơ bản nhất giữa Quỷ Tộc và Ma Tộc. Dù cho có cùng các đặc tính như Ma Tộc, Quỷ Tộc vẫn sở hữu thân thể riêng, còn Ma Tộc thì không. Thậm chí linh hồn cũng không luôn. Nói theo một cách nào đó.. chúng chỉ đơn giản là tồn tại, những tồn tại thông minh mà không thực sự sống. Hoặc cái gọi là "sự sống" của chúng khác với những gì đã được biết.

Ý nghĩa tồn tại của chúng không là gì khác ngoại trừ gây nên hoảng loạn sợ hãi trong thế giới con người, để làm lớn mạnh chúng. Sở dĩ chúng lấy hình dáng của sinh vật là vì hình dáng này khiến cho người ta nhìn vào sẽ vô hình chung gây nên sự hoảng loạn. Ví dụ như con Ma Tộc trước mắt, chỉ từ hình dáng quái dị đến cùng cực của nó, cả hai người không tự chủ cảm thấy sơn gai ốc, giống như một người nhìn thấy một đồng thịt thối bị giòi bu đầy sẽ thấy ngứa ngáy vậy.

Ngoài ra, chúng là một trong số vô cùng ít các chủng loại tạo vật mà có thể hiểu theo luật: Người biết về chúng, thì chúng cũng biết về người. Người biết về chúng càng nhiều, thì chúng cũng biết về người càng nhiều.

Tại sao chúng có thể, chưa ai giải thích được.

Đã có cả thấy 3 loại Ma Tộc bị phát hiện, phân chia theo thói quen của chúng. Loại thứ nhất tự tạo cho mình một cơ thể để "chơi đùa" tại thế giới này, gọi là loại Định Hình. Loại thứ hai ám ảnh, tạo giao ước, ban điều ước đổi lấy linh hồn nhằm chiếm đoạt thể xác của một sinh vật nào đó, gọi là loại Chiếm Đoạt. Loại thứ ba nhập vào một vật thể, cho nó những khả năng kì bí, gọi là loại Tạo Vật.

Loại thứ ba còn được người xưa xưng hô là Cổ Ma Vật (Artifacts), chúng hoạt động theo cách khá đẫm máu. Một ví dụ tốt là câu chuyện về một bàn tay khi có thể ban phát điều ước, nhưng thường những điều ước sẽ trở nên tràn đầy tính bạo lực chứ không như điều mà thực sự được ước nữa. Trong câu chuyện đó, khi mà một người đàn ông ước được 200 đô, thì con trai ông ta chết và bảo hiểm trả ông ta 200 đô.

Đó là cách hoàn hảo để ví dụ cách mà một Cổ Ma Vật hoạt động, tàn nhẫn và đẫm máu, tràn đầy bạo lực.

Con Ma Tộc này là loại Định Hình. Thực ra hình dáng này của chúng không thể xác định, hoàn toàn thay đổi được.

Trần Ngọc Lâm nuốt nước bọt nhìn con Ma Tộc này, chỉ cần nhìn qua video, hẳn cũng thấy được nó là một sinh vật.. không, một thứ vô cùng tà ác, tràn đầy trong đó là sự tăm tối. Cái này không khó thấy.

"Ma Tộc.."

Trần Ngọc Lâm thầm thì. Ma Tộc hẳn cũng có nghe qua, thông thường Ma Tộc xuất hiện có thể có 2 khả năng, khả năng thứ nhất là nó là đến ăn hôi sự hỗn loạn sinh ra từ hành động một vài sinh vật khác.

Khả năng thứ 2 thường thấy hơn chút, chúng là đầu dây giết gây nên những sự việc này. Vụ này thường thấy hơn hẳn.

Trần Ngọc Lâm lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Mộ Dung Nguyệt. Kế đó hẳn nhìn Hoàng Khánh, nói:

"Còn có thông tin nào nữa không?"

Hoàng Khánh lắc đầu:

"Không có. Thông tin quan trọng nhất chúng ta đạt được hôm nay chắc là về vụ có thành viên Ma Tộc xuất hiện trong vụ Thú Triều này. Nếu không có cậu thì chắc cũng chẳng tìm ra nổi."

Hắn nói là thật, nếu không có Trần Ngọc Lâm tinh mắt để ý, có khi cuộn video này sẽ được đem lên gác bếp chứ chẳng nói chơi. Dù sao, thông thường điều tra những việc như này sẽ ít dùng đến video quay được mà chủ yếu tập trung vào điều tra hướng đi của lũ động vật hơn.

Hơn nữa, trong video con Ma Tộc trông còn nhỏ hơn một nửa cái móng tay nữa là.

"Không có gì, em đi về nhà nhé!"

Trần Ngọc Lâm chào Hoàng Khánh, đi về. Trong lúc đó, trên đầu hắn vang lên một thông báo:

[Chúc mừng kí chủ hoàn thành mức yêu cầu tối thiểu là 80%, cụ thể hiện tại mốc Nhiệm vụ Kí Chủ là 81%. Nhiệm Vụ Tìm Hiểu Thú Triều. Đạt được 300 điểm Vận mệnh. Các mốc tiếp theo là 85%, 90% và 95% cùng 100% lần lượt tương ứng 350, 400, 450 và 500 điểm Vận Mệnh.]

[Mở khóa nhiệm vụ: Tìm Hiểu Thú Triều 2.

Yêu Cầu: Tìm hiểu Nguyên Nhân Ma Tộc tham gia Thú Triều.

Hạn mức tối thiểu: 80%.

Phần thưởng: 300 điểm Vận Mệnh.

]

Trần Ngọc Lâm nhướn mày, xem ra yêu cầu to nhất của cái nhiệm vụ đầu tiên chính là tìm ra được việc Ma Tộc tham gia vào lần Thú Triều này. Xem ra dự đoán của hắn về việc Ma Tộc gây ra vụ thú triều là đúng. Cũng không biết bên phía Hải Triều có sự tham gia của Ma Tộc không nữa.

Có điều những cái này không phải là hắn có thể nghĩ đến, hoặc tìm hiểu.

Dù sao, kể cả trong thời nay Ma Tộc cũng là một tộc quần vô cùng kì bí, thân thể không có, linh hồn cũng không. Thứ duy nhất chứng tỏ chúng hiện diện là một loại "to" phép tắc khá kì quái, thứ sẽ ngay lập tức bị tiêu diệt khi tiếp xúc với phép tắc hiện hóa khác.

Càng kì quái hơn là trong mấy môi trường kiểu vui tươi, tràn đầy sức sống chúng lại càng yếu đi nhiều.

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ về cái nhiệm vụ này, chẳng mấy chốc đã gần đến nhà. Trên đường đi hắn lại tìm thấy đám ba con Slime nữa đang trôi dạt qua mấy đường công, gần đây mấy con này mỗi lúc một nhiều, nếu không phải mỗi con chỉ đáng giá 0.1 điểm Vận Mệnh, có khi hắn thực sự muốn bắt đầu đồ sát lũ này.

Chợt hắn để ý một vật mà một con Slime đang nhâm nhi, hắn cau mày, đưa tay ra nhắc lấy con Slime này lên, cái vật kia rơi xuống.

"Răng người à? Không, kích cỡ này không phải.."

Trần Ngọc Lâm cau mày, nhìn vào vật trước mắt. Thứ này giống hệt răng người, cụ thể hơn có lẽ là răng hàm, hắn trước từng thấy qua rồi một bộ răng

hoàn chỉnh. Cái răng hàm giống y thế này.

Trừ việc cái răng hàm này to gấp đôi cái răng mà hắn từng thấy. Đương nhiên trông giống thôi chứ không nhất định, hắn cũng biết 1 loài cá răng hệt như răng người. Có khi răng khi trông cũng giống răng người.

Trong mắt hắn, kết quả Giám Định hiện ra:

[Răng Địa Long (DRAKONES).

Loài rồng chủ yếu sinh sống ở Hy Lạp, gieo rắc của chúng xuống đất có thể tạo nên một đội quân xương người chết. Thực lực mỗi tên tương ứng với Nhất Phẩm hậu kỳ.

]

Trần Ngọc Lâm xoa xoa đầu, nhăn trán. Thứ này tại sao lại xuất hiện ở đây? Hắn cũng có một cái xương sọ rồng trong hòm Item, giờ vẫn chưa nghĩ cách để làm thế nào thu hoạch được.

Hắn rút điện thoại ra, rồi bấm bấm gửi tin nhắn cho Hoàng Khánh.

Nếu suy nghĩ của hắn là thật, vậy thì vui rồi đấy. Kế hoạch của lũ này cũng được lắm, có điều rất may mắn là hắn lại mò ra được. Nếu đổi mấy người khác thì có khi cũng chẳng thêm để ý tui Slime này, hoặc còn không nhận ra nổi mấy cái này là răng nanh rồng.

Loài Slime thích chui dọc theo các đường cống ngầm làm đường di chuyển, nhưng cũng có những thời điểm mà chúng sẽ chui lên mặt đất săn mồi. Thông thường con mồi của chúng chủ yếu là côn trùng như muỗi, gián, và thường lũ này sống ở sâu trong mây bụi cây bụi cỏ.

Nói cách khác, Slime sẽ chui lên mặt đất, và chúng sẽ gián tiếp biến thành tác nhân gieo trồng mấy cái răng nanh rồng này. Hắn cũng không rõ có bao nhiêu cái răng đã, đang và sẽ được chôn, trong thân thoại Hy Lạp, một gã gọi Cadmos từng giết 1 con rồng, sau đó từ bộ răng của nó có thể tạo ra cả ngàn chiến binh.

Nếu vụ này xảy ra trong thành phố, đó sẽ là một vụ hỗn loạn quy mô lớn đấy. Đại khái kiểu thánh địa cho Ma Tộc vậy. Tưởng tượng một ngày một đội quân hơn ngàn bộ xương tràn vô thành phố coi.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Mua bán

"Về vụ đó à? Tui này biết rồi!"

Giọng gã Hoàng Khánh truyền ra trong điện thoại:

"Mấy cái răng đó cứ từ chỗ nào đó xuất hiện. Ban đầu tui này còn tưởng rằng có thằng cha trẻ trâu nào làm, ai dè dính dáng tới tui Ma Tộc. Nếu thế thì giải thích nhiều thứ hơn rồi."

Trần Ngọc Lâm gật gù, từ lúc phát hiện Ma Tộc dính dáng, vụ này đã không còn là về thú triều nữa, mà biến thành về Ma Tộc. Đương nhiên Thú Triều vẫn là trọng điểm, nhưng hiện tại chúng chỉ như quân cờ trong tay Ma Tộc thôi vậy.

Trần Ngọc Lâm chán nản uể oải tiến về chỗ bán đồ trong cái hẻm kia. Hắn lần này là muốn bán được cái xác con Nhện khổng lồ mà hắn đoạt được trong Mê Cung Phó Bản EXP kia. Không rõ sẽ bán được bao nhiêu, nhưng tiền thì vẫn là tiền, không thể quá kém được.

"39 Linh Thạch Tứ Phẩm."

Trần Ngọc Lâm nghe cái giá, trong nháy mắt tim đập một tiếng nhỏ, cái giá này cao hơn hắn tưởng tượng nhiều lắm, dù sao con nhện cũng hơi tã. Có điều hắn giữ bình tĩnh, nói:

"Này, ông xem thế nào chứ cái con này to chỉ ít cũng to ngang với cái tàu, nặng chỉ ít 10 tấn. Ông cân đo đong đếm kiểu gì chứ nếu bán theo cân thì cũng phải gần trăm Linh Thạch Tứ Phẩm. Ông rút gọn xuống còn 1/3 thì khác quái gì ông đem con nhện của tôi đi hong khô cho nó còn 3 tạ hả?"

Lão già chường quày - tên giả là Minh Thê, hình như là người chường quản thực sự cái chỗ này - làm bậm:

"Cậu không hiểu, con nhện này của cậu chất lượng rất tốt. Nhưng vấn đề nó lại là loài sinh con làm chủ đạo. Nếu cậu có thể bắt sống con nhện này, tôi tuyệt đối đảm bảo cái giá của tôi là gấp 30 lần bây giờ. Nhưng con nhện này chết còn chưa nói, từ cung và tuyến tụy của nó cũng tổn hại nghiêm trọng, hoàn toàn không có giá trị gì nữa. Giá trị duy nhất của nó là lớp vỏ và phần thịt thôi. Con nhện này cũng chẳng có nọc độc nữa."

Trần Ngọc Lâm nghĩ thầm có lẽ tử cung và tuyến tụy bị tổn hại lúc bọn hắn nhân con nhện đang gầm rú, thả hai con quỷ bom vô miệng nổ trực tiếp từ trong bụng. Lúc đó hắn muốn tốc chiến tốc thắng, có vẻ hơi bóp tí.

"Dù sao thì cũng có cái giá cao hơn nhé. Cái giá này là không có buôn bán gì hết, tôi thà đem con nhện này đi xay làm ruốc, hoặc đem đi bán làm thực phẩm còn hơn."

Trần Ngọc Lâm lầu bầu. Còn lão Minh Thê thì tiếp tục nói:

"Cậu không hiểu, nhìn qua con này giống như khoảng Tứ Phẩm Ma Thú, nhưng toàn bộ một thân linh lực của nó lúc này tiêu biến gần hết, thịt chỉ có lượng chất của Nhị Phẩm sơ cấp mà thôi. Nếu không phải đánh giá nó nặng hơn mười tấn thì đừng mong có cái giá này. Được rồi, 44 Linh Thạch Tứ Phẩm."

Trần Ngọc Lâm cau mày nghĩ thầm:

"Hệ Thống tại sao thịt con này chỉ ngang Nhị Phẩm?"

Hệ Thống hồi đáp cho hắn:

[Bởi vì đây là sinh vật tạo ra trên nguyên lý từ Dị Giới Edra, sinh vật chỉ tồn tại cảnh giới không dung nhập với thân thể. Chết đi liền tiêu biến trong thiên địa, chỉ còn lại một chút bám lại.]

Trần Ngọc Lâm nghe vậy hiểu ra, cái dị giới kia nguyên lý khác hẳn, bèn nói:

"53, không thấp hơn được. Ông có thể lấy cái này làm quà."

Trần Ngọc Lâm lôi ra một món chiến lợi phẩm mà hắn thu được khi đánh nhau với Lan, 1 cái thập tự giá trông như con dao. Minh Thê lão giả nhìn thấy, cân nhắc một hồi, bèn nói:

"47 Linh thạch tứ phẩm."

Trần Ngọc Lâm

"Vừa vặn hoàn hảo. Tôi lùi một bước, ông lùi một bước, mọi nhà đều vui vẻ, 53 + 47 bằng 110 chia hai làm tròn đi là 60, vậy 60 Linh Thạch Tứ Phẩm đi được không?"

Minh Thê:

"Ha ha?"

Cái giá cuối cùng là 50 Linh Thạch Tứ Phẩm. Trần Ngọc Lâm bỏ ra mười hai Tứ Phẩm Linh Thạch để mua một cái Dẫn Linh Trận lắp trên cơ thể.

Tự Linh Trận trên người hắn hiện tại là hàng cực phẩm, nhưng Tự Linh Trận chỉ có tác dụng hấp thu Linh lực trong không khí, còn hắn có thể nạp được vào hay không thì lại là chuyện khác. Dẫn Linh Trận là trận pháp đặc chế cho Nhị Phẩm tiêu gà con, có tác dụng dẫn Linh lực thu thập được từ Tự Linh Trận vào trong kinh mạch, tăng nhanh tốc độ tu luyện.

Sở dĩ lúc trước hắn không dùng là vì hắn không cần, nhưng hiện tại hắn đã tu luyện thành hai vòng xoáy bao quanh tứ chi, mỗi chi hai đạo mạch, chỉ cần tu thêm 2 mạch Nhâm-đốc là có thể đột phá Tam Phẩm Hư Khí Đan.

Nhị Phẩm bao gồm 10 mạch, tứ chi mỗi chi 2 mạch, kèm theo đó là 2 đạo mạch Nhâm cùng Đốc. 2 mạch Nhâm Đốc vô cùng quan trọng, nếu tu luyện bất cẩn có thể để lại di chứng vĩnh viễn. Nếu xảy ra vấn đề ở mạch Nhâm, cũng là từ môi dưới đi xuống dưới, có thể bị vô sinh hoặc liệt dương tùy theo mức độ.

Khá hơn một tí, nếu xảy ra vấn đề ở mạch Đốc, có thể biến thành ngu ngốc bởi vì mạch Đốc đi qua đầu. Có điều để xảy ra mấy vấn đề cấp bậc như này, chỉ ít cũng phải vô cùng nghiêm trọng bởi vì xưa nay hiếm người bị mấy vụ này. Trừ khi đang tu luyện do vài vấn đề dẫn tới kinh mạch bạo tạc không thể phục hồi thôi.

Dẫn Linh Trận có thể dẫn linh lực vào hai mạch này, đồng thời một phần sẽ để cường hóa tứ chi. Đồng thời nó cũng có tác dụng điều tiết lượng linh lực dẫn vào tránh cho xuất hiện tình trạng bạo tạc đường kinh mạch nữa.

Cho nên, hiện tại chính là lúc hắn cần dùng cái này. 12 Tứ Phẩm Linh Thạch tiêu hoa để mua một bộ Trận Văn, 3 viên khác dùng để duy trì bộ trận văn này thẳng đến lúc nó không còn cần thiết nữa, vừa vặn đủ. Tức là hiện tại hắn vẫn còn lại 35 viên Tứ Phẩm Linh Thạch.

"Tôi muốn tìm mua vài loại chiến giáp, được chứ? Loại dành cho Nhị Phẩm ấy."

Trần Ngọc Lâm hỏi, tay mân mê mấy viên Linh Thạch Tứ Phẩm. Mấy viên ấy trông không khác gì kim cương cả.

Chiến Y của hắn sau vụ nhện Mê Cung đã xuất hiện mấy vết rách và báo hỏng quá nửa, không còn dùng được nữa rồi.

"Được thôi, đi xem nào."

Minh Thê lão già cười, dẫn hắn đi xuống lầu 4 tầng hầm.

Đây là một gian mật thất, bên trong bày biện hơn 30 loại trang bị quần áo giày dép. Bên trái là những món đồ mang hơi hướng cổ xưa kiểu giáp phục Trung Cổ, còn bên phải mang hướng hiện đại hơn. Trần Ngọc Lâm nhìn một bộ trông khá giống đồ mặc thường ngày, quần Jean dài quá đầu gối, Áo cộc tay, kèm theo một cái đồng hồ treo trên tường.

Minh Thê nhìn vào bộ đồ, nói:

"Ánh mắt được đấy. Một bộ này là hàng mới nhập, từ một hãng khá nổi trong Tu Luyện Giới. Cả áo lẫn quần đều được dệt từ tơ nhện Băng Tằm, đông thoáng hè mát. Hơn nữa vô cùng bền chắc và có tính dẻo, thậm chí có thể chịu vết kiếm Tam Phẩm đấy. Toàn bộ cả hai món, quần và áo đều có đặc tính thay đổi hình dáng và màu sắc, có thể biến thành bất cứ loại đồ hình nào mà cậu cảm thấy hứng thú."

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc:

"Bây giờ còn có cả loại quần áo tự động thay đổi mẫu mã à?"

Minh Thê lão già nói:

"Đương nhiên. Bây giờ Tu Luyện giới không có chuyện bỏ tiền ra mua quần áo bình thường nữa, chủ yếu mua 3-4 bộ, sau đó tự tải về các mẫu thiết kế của các nhà thiết kế nổi tiếng từ trên mạng, kể đó quần áo sẽ tự động thay đổi sao cho phù hợp với các loại mẫu mã đó. Tần tiên phải không?"

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc xoa xoa cằm, quả là thời đại phát triển. Có điều giá bộ này mắc quá mức, 30 Linh Thạch Ngũ Phẩm. Quy ra Tứ Phẩm Linh Thạch thì là 300 viên, mà chỉ có thể chống chịu lại công kích Tam Phẩm.

Chiến Y có thể chống chịu lại công kích, đây không tính là chuyện lạ gì. Đặc tính của Chiến Y là bền, dẻo, tính dai khiến cho đòn công kích từ các loại sát thương mũi nhọn bị hạn chế. Nhưng nhược điểm là các đòn công kích lấy lực làm trọng, ví dụ như quyền cước lại gây tổn thương được. Chiến Giáp thì ngược lại, nguyên liệu cứng rắn có tính giảm sóc mạnh, nhưng lại yếu ớt trước các loại tấn công mũi nhọn.

Đương nhiên, đây chỉ là nói tầm thấp. Cảnh giới càng cao sự khác biệt giữa 2 cái này không quá nhiều, chủ yếu là tùy theo mất thẩm mỹ của người mặc, chứ từ Kim Đan trở lên hai cái không khác gì nhau.

Trần Ngọc Lâm quét mắt qua một loạt những món chiến y cùng chiến giáp, Minh Thê giới thiệu từng loại một:

"Kim Ngân Chiến Giáp, tạo ra từ bạc. Nói thế đủ khiến cậu không mua rồi nhì ha ha ha..."

"Linh Mộc Chiến Y. Ừm, cái này là hàng của mấy ông mục sư, có người đặt rồi..."

"Bộ này hợp với cậu đấy. Nó được tạo ra từ da của một con dơi khổng lồ, trong bóng tối có tác dụng lẫn khuất mạnh, thậm chí còn có thể biến hình thành dơi nữa. Ừm, cơ mà cậu là ma cà rồng nhì? Chắc cũng chẳng cần thiết lắm."

Trần Ngọc Lâm nhìn cái bộ đó, quay đi, rồi lại nhìn bộ đó lần nữa. Chiến Y cái của khi, trông không khác gì một bộ da dơi thuộc cả, mà hắn nghi ngờ bộ này chính là một bộ da dơi thuộc, chỉ thêm vài chi tiết như cái nơ đỏ. Hắn mà mặc cái đó, mọi người thật tưởng hắn là người dơi mất.

"Ồ, bộ này được đó chứ?"

Trần Ngọc Lâm trầm trồ. Trên tay hắn là một bộ quần áo, chất vải của nó lạnh bóng trơn tuột, hơn nữa Trần Ngọc Lâm cảm nhận chất vải này vô cùng bền chắc. Dù cho hắn không có khả năng nhận biết món nào tốt xấu, nhưng hắn có hệ thống:

[Vô Danh Chiến Y - Cấp bậc: Rank C1.

DEF: +134.

Hiệu ứng đặc biệt: [Tùy Phong](nội tại) - giảm toàn bộ lượng ma sát cơ thể xuống còn 10%, tương đương tăng 20% tốc độ ban đầu. [Cảm Quan Chịu Đựng](nội tại) - Tăng khả năng chống nhiệt, chống lạnh, chống điện.

Làm từ tơ của Toàn Phong Chu, cùng với tơ của Cửu Địa Tằm. Cả hai đều thuộc chủng biến dị, cho nên bộ Chiến Y sở hữu thêm hai khả năng đặc biệt thuộc hiệu ứng nội tại.

]

"Hàng giảm giá, 50 Tứ Phẩm Linh Thạch? Mua. Xem ngân này đủ chưa"

Trần Ngọc Lâm rút 35 Tứ Phẩm Linh Thạch, kèm theo một bình nước thủy tinh, đây là bình nước mà hắn lấy từ Lan lúc đánh bại nàng. [Nước Thánh Cấp Thấp] - Nếu dùng thứ này để uống, đây là thánh dược trị thương với phẩm giai như họ, có điều không trị được nội thương thôi. Nhưng mấy vết thương mô mềm sẽ hồi phục chỉ trong một nốt nhạc.

Còn nếu dùng thủ pháp đặc biệt bấm vào phần nắp, một giọt chất lỏng sẽ rơi xuống nước thánh bên trong, tạo ra một quả lưu đạn kinh khủng nếu bạo sẽ phá hủy mọi thứ trong bán kính 5 mét.

"43 Tứ Phẩm Linh Thạch".

Minh Thê tiếp lấy bình nước Thánh này. Hắn nhận ngay ra được, một bình này có giá khoảng 8 Tứ Phẩm Linh Thạch. Trần Ngọc Lâm lục lợi một hồi trong cái túi, ruột đau lấy ra một bình phấn hoa của Dịch Mạc Độc Viêm Hoa, cái chiến lợi phẩm lúc đánh nhau với con báo gấm.

Hệ Thống cũng định giá nó đại khái 6 Tứ Phẩm Linh Thạch. Hình như là nguyên liệu rất tốt để điều chế một số loại đan cùng với làm thành nước hoa. Hắn vẫn còn sót lại 1 lọ nữa.

"Thành giao."

Minh Thê lão giả nhận lấy, đánh giá một chút rồi gật đầu. Hơi thua thiệt một chút, nhưng cũng vậy. Bộ Chiến Y này nằm ở đây cũng một thời gian rồi. Hắn cũng không thiếu 1 Tứ Phẩm Linh Thạch.

Trần Ngọc Lâm mỉm cười, ngành công nghiệp Chiến Y khiến cho Chiến Y và Chiến Giáp đều sản xuất theo quy chuẩn sản xuất hàng loạt thông qua máy móc, thi thoảng bán ra vài món phẩm giai cao cao tí cũng là chuyện thường.

Tương tự, thi thoảng cũng có vài món hơi kém kém tí. Đối với một số công ty cao cấp thì chuyện đó là không thể do hàng hóa kiểm tra vô cùng kỹ lưỡng, nhưng công ty hơi kém thì cũng không hiếm lạ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Nhóm chat vĩnh hằng đảo

Trần Ngọc Lâm hôm nay ăn cơm tốt xong, vui vẻ quay trở lại phòng học. Sắp thi học kì rồi và hắn vẫn chưa có cái gì vào đầu hết. Cô Nguyệt còn nói nếu năm nay hắn không có học sinh giỏi thì đừng mong năm sau cho đi Tiên Học Viện tu luyện nữa.

Cô từng hứa nếu đến đầu năm sau, hắn đạt được Tam Phẩm thì hắn sẽ đi Tiên Học Viện học. Nhưng điều kiện tiền đề là năm nay hắn phải đạt học sinh giỏi.

Trần Ngọc Lâm kiểu "What the f*ck? Học sinh giỏi làm gì nếu đã đi Tiên Học Viện? Bộ trên đó còn cho cộng điểm nếu học sinh giỏi à?" nhưng cô Nguyệt thì chắc như đinh đóng cột về vụ này. Thế là hắn phải học mở ra mà học.

Lúc này, đang học thì chợt cái điện thoại hắn reo lên một tiếng.

Trong điện thoại một nhóm chat nhỏ trên FaceBook Messenger hiện ra thông báo:

[Minh Khê Thiên Âm đã gắn thẻ bạn]

Trần Ngọc Lâm mở Facebook Messenger lên, thấy trong nhóm chat [Vĩnh Hằng Đảo] có một tin nhắn mới tag hắn vào.

Nhóm chat này là do Mộ Dung Nguyệt mời hắn vô sau khi hắn trở thành Tu Chân Giả. Trong này hội tụ hơn một trăm Tu Luyện giả từ khắp trời nam biển bắc, phương Tây có, phương Đông có, hệ tu luyện nào cũng có. Thậm chí có cả vài loại quái vật ở trong thần thoại nữa, ví dụ là có một vị gọi Phạm Nhĩ tên facebook là "Lão 30", đại khái là một nhân vật cũng có tiếng trong thần thoại.

Do có quá nhiều, mà lão nào cũng như lão nào, rất một lũ "chúng ta mạnh rồi không biết nên làm gì, thôi ngồi chém gió vậy", hầu như lúc nào hắn mở điện thoại lên cũng thấy hơn 1000 tin nhắn trở lên. Vạ bất đắc dĩ hắn đành set chế độ mute cho cái nhóm này.

Minh Khê Thiên Âm là một vị nhân vật có máu mặt trong nhóm này. Cảnh giới Lục Phẩm Linh Hồ cảnh nhưng lại vô cùng có uy tín. Người ta nói gã này hiện tại là trưởng quản lý phòng thu chi của một tổ chức lớn nào đó. Gần đây hắn đang tìm kiếm tung tích của các Cổ Ma Vật, hình như là muốn tìm một cái gì đó có thể khai tử hoàn sinh người chết.

Minh Khê Thiên Âm: [Này, có điểm thú vị đây Lâm tiểu hữu.]

Thăng Bờm có cái quạt mo: [Có chuyện gì vậy thưa Ngài?]

Cái tên facebook của hắn từ hồi mới bắt đầu Tu Chân bị Mộ Dung Nguyệt quậy, kết quả là giờ đây kẻ xác hắn đổi tên biệt hiệu trong nhóm mình như thế nào, 1 giây sau đều sẽ biến trở lại thành [Thăng bờm].

Có vẻ các tiền bối thấy rất vui khi trêu chọc hắn. Thậm chí có vài người không tiếc xưng hắn là tiền bối. Từ lúc tham gia cái nhóm này, hắn thấy đây chỉ là một lũ dờ hơi chứ không phải tu tiên giả.

Về sau biệt hiệu của hắn biến thành đủ thể loại như [Thiện Thượng Thiên Hạ, Duy Ngã Độc Bòm] (dùng hỏi hắn), [Bòm Đạo Nhân], [Thánh Bòm] (vụ này sau khi hắn nói hắn sẽ chứng đạo thành thánh), vân vân, sau này cũng có thể coi như một giai thoại.

Tạm thời thì dừng lại ở [Thăng Bòm Có Cái Quạt Mo].

Trần Ngọc Lâm có quan hệ tốt nhất với Minh Khê Thiên Âm, bởi vì ông không gọi hắn là Bòm Tiểu Hữu, mà gọi là Lâm Tiểu Hữu.

Minh Khê Thiên Âm: [Còn nhớ cái đầu lâu rỗng với mấy bông hoa mà tiểu hữu gửi hình nhờ kiểm tra không? Ồ, ta có nhờ một người bạn là một con rồng kiểm tra vụ cái đầu lâu, và hóa ra đó là cháu của hắn. Thăng bé bị mất tích độ khoảng mấy trăm năm rồi.]

Lần trước Trần Ngọc Lâm có nhờ Minh Khê Thiên Âm kiểm tra cái đầu lâu rỗng, bởi vì khi hắn về nhà nói chuyện với Mộ Dung Nguyệt về cái đầu thì nàng bảo là trông cái đầu này rất quen, hình như hồi trước có gặp qua rồi, huyết mạch cũng coi như là tinh thuần.

Nàng cũng bảo hắn lên nhóm chat kiểm tra xem, biết đầu lại là hậu bối của một ai đó trong nhóm. Nếu không thì đem đi ninh xương, làm bát phở ăn cho mát dạ.

Xem ra là quên vụ bát phở đi rồi.

Thăng Bòm có cái quạt mo: [Ủa? Thế mất tích mấy trăm năm thì không đi tìm à?]

Minh Khê Thiên Âm: [Biết sao được, bọn hắn đã đi tìm qua, nhưng chưa tìm đến khu mà tiểu hữu nói. Chắc hắn đi lạc, hoặc lén trốn đi chơi trong lúc đi làm nhiệm vụ ấy mà. Dù sao, hắn nhờ ta gửi lời cảm ơn tiểu hữu, khi nào rảnh đến uống trà.]

Trần Ngọc Lâm tưởng tượng cảnh hắn ngồi uống trà cùng một con rồng to cỡ con Smaug, nghĩ thầm thôi khỏi:

[Thế về mấy bông hoa thì như thế nào rồi ả?]

Sau khi kiểm được bông hoa Độc Mạc Dị Viêm Hoa kia, hắn có nhờ Minh Khê Thiên Âm tìm hiểu dùm. Người này có thể nói là từ điển bách khoa toàn thư sống của cả cái nhóm này. Trọng yếu là hồi trước hắn có giúp lão này một vụ nhỏ nên không thấy ngại.

Minh Khê Thiên Âm: [Về vụ đó có một gã đang cần nó để chế một loại bùa, có đặt mua nhưng mà cần phải kiểm tra hàng trước. Hắn cần Mạc Viêm Hoa mang thuộc tính độc, nhưng Mạc Viêm Hoa thuộc tính độc lại là loại dị biến, nếu dị biến đúng loại hắn không cần thì không giao dịch được. Có điều hiện tại hắn đang tiềm tu không chui ra được, đây là link facebook của hắn.]

Kể đó là một cái copy link facebook. Trần Ngọc Lâm vô trong đó, im lặng chui ra hỏi:

[Cái nick này nó đang ở chế độ tường niệm Ngài có biết không?]

Minh Khê Thiên Âm: [Hửm?]

Minh Khê Thiên Âm: [À ừ thì hắn chết rồi mà, hắn là Thi Vương mà. Không đề tường niệm thì đề gì? Cơ mà vẫn nhắn tin được là được rồi.]

Thăng Bòm có cái quạt mo: [?]

Thăng Bòm có cái quạt mo: [OK, đã inbox. Cơ mà nửa năm thì có hơi lâu.]

Minh Khê Thiên Âm: [Lâu gì? Lũ Thi Vương bọn hắn một giấc ngủ cũng năm sáu mươi năm, nửa năm trong mắt người thường là lâu nhưng với chúng ta chỉ là một lần chớp mắt.]

Thăng Bòm có cái quạt mo: [Nhưng mà ta mới tu đạo hai tháng à!!]

Quả vậy, chỉ mới có hai tháng về trước Trần Ngọc Lâm mới bắt đầu tu chân.

Minh Khê Thiên Âm: [Ồ quên mất. Mà dù gì thì vẫn phải đợi nửa năm, du di đi thêm nửa năm thì muộn nhất là trong một năm tới.]

Trần Ngọc Lâm thờ dài, kể đó, một đạo tin nhắn khác hiện lên trên nhóm Chat:

Tiêu Dao Thánh Nhân: [Thực ra, ta có quen một người có thể thực hiện chuyển phát nhanh xuyên vị diện, thu phí cũng tương đối rẻ. Nếu là trong phạm vi cùng một hành tinh thì chỉ cần thu phí bằng Linh Thạch thôi.]

Thăng Bòm có cái quạt mo: [Ngầu dữ vậy?!]

Trần Ngọc Lâm không tin tưởng gã này lắm. Gã này là một kẻ đầu têu mọi trò trên trời dưới đất, thuộc loại người chỉ sợ thiên hạ không loạn. Lúc hắn hỏi Mộ Dung Nguyệt gã này là người như thế nào, nàng đáp:

"Hắn là một thằng ngu không nào tưởng mình là một người thông minh đang giả làm một thằng ngu."

Nói cách khác giống như người khác thì là đại trí giả ngu, Tiêu Dao Thánh Nhân là một thằng ngu tưởng mình là đại trí, cho nên đang cố để giả ngu. Hắn không rõ nó có khác biệt gì không, nhưng chắc phải khác với ngu bình thường lắm.

Cũng vì đó, một trong những danh hiệu của Tiêu Dao Thánh Nhân là [Thằng Ngu bất tử]. Theo lời Mộ Dung Nguyệt thì hắn thuộc loại điển hình nhân vật chính mang hào quang nào tàn nhưng vẫn vô đối chán.

Lúc đó, hắn đã lựa chọn im lặng.

Tiêu Dao Thánh Nhân: [Thằng đó, hắn gọi là Hệ Thống Thánh Quân]

Thằng Bòm có cái quạt mo: [??????]

Minh Khê Thiên Âm: [.....]

Trần Ngọc Lâm nhìn Hệ Thống một cái trong tưởng tượng...

Hệ Thống:

-???

@@

Fú Kè, vụ này không có trong cơ sở dữ liệu.

Tiêu Dao Thánh Quân: [Hắn đọc quá nhiều truyện tiên hiệp Hệ Thống lưu, kết quả hắn phát rồ lên, tự xưng sẽ tạo ra một cái hệ thống hàng thật giá thật ở ngoài đời. Tạm thời hiện tại thì chỉ mới đạt được tiến độ 63%, hình như là đã có thể truyền thụ tu vi từ khoảng cách xa rồi. Chỉ kém một cái Cửa Hàng Hệ Thống nữa thôi. Trong năm năm là hoàn tất.]

[Dự tính của hắn là trong Thế Kì 22 biến cả thế giới thành một thế giới người người Hệ Thống, nhà nhà Hệ Thống.]

Thằng Bòm có cái quạt mo: [.....]

Vãi cả truyền thụ tu vi từ khoảng cách xa? Thế này gần giống như thật là Hệ Thống rồi còn gì?

Quả nhiên, bạn bè của một người dị dị cũng không thể là bình thường.

Khoan đã, nếu Hệ Thống(hàng real) của hắn có thể cho mọi thứ chỉ với điểm Vận mệnh, nhưng ngược lại không muốn cho hắn truyền thụ tu vi. Còn cái hàng fake kia chỉ có truyền thụ tu vi mà không có Cửa Hàng, vậy không phải hắn 2 bút cùng vẽ, chính là có thể vừa có cả tu vi, vừa cả Cửa hàng.

Diệu a, diệu a.

Nghĩ bụng hắn sáng mắt lên nhập vào trong bàn phím muốn nhờ đến một phiên bản dùng thử, có điều chột cánh tay của hắn cứng ngắc, không thể gõ phím nổi.

Hệ Thống cười dài:

[Nghĩ hay lắm. khừa khừa. Không biết có thật không, nhưng Kí Chủ không nghĩ ta ở trong đầu Kí Chủ, có thể điều khiển mọi hoạt động của Kí Chủ ư? Tin ta cho Kí Chủ ra đường khóa thân nhảy disco không?]

Trần Ngọc Lâm

-.....

Trần Ngọc Lâm cười:

"Làm gì có.. hi hi, chúng ta quen thân nhau lâu như thế, làm sao ta có thể nỡ... ờ, sử dụng một Hệ Thống khác thay cho ngươi được!!"

Hệ Thống:

[Hớ hớ hớ...]

Trần Ngọc Lâm im lặng. Sau đó tay hắn được thả tự do, nhập vào trong bàn phím:

[Tại hạ thì không có vấn đề gì, vấn đề là vị Thi Vương kia thôi.]

Tiêu Dao Thánh Nhân: [Cũng được. Cơ mà mắt mắt thì đừng hỏi tại sao đấy. Dù sao gã đó vẫn đang thí nghiệm chế độ vận chuyển xuyên vị diện, thì

thoảng lại có vài món đồ bắn bay đi đâu đó. Lần gần nhất hình như là nó bắn bay từ đầu này tới đầu kia vũ trụ....]

Thằng Bòm có cái quạt mo: [Vây thôi, cảm ơn Ngài.]

Nói đùa gì vậy? ha ha ha... Hắn chưa giàu tới mức đó. Nếu không may kiện hàng thất lạc giữa đường, có mà ói ra máu.

Trần Ngọc Lâm ngồi lướt điện thoại thêm độ mười phút, hắn chợt nhận ra một điều khiến hắn sáng mắt lên. Đó là lão chủ nhóm, cái thằng đang liên tục hai tháng trời cùng hắn chinh chiến vụ đổi biệt hiệu cuối cùng cũng đã lết xác đi ra một Bí Cảnh nào đó. Thực ra hắn đi được 2 hôm rồi, cơ mà hôm nay hắn mới biết. Thế là hắn bèn bắt đầu thay đổi biệt danh lại thành [Trần Ngọc Lâm].

(20h32") Linh Mục Thiên Mộng Đạo Nhân: [Quá yếu nhược. Ta đã nhìn thấu toàn bộ chiêu trò của ngươi. Đừng có mà nghĩ đổi lại biệt danh chừng nào còn chưa đến Nguyên Anh.]

(20h32")Tin nhắn Hệ Thống: "Thằng Bòm có cái quạt mo" đã đặt biệt danh của mình thành "Trần Ngọc Lâm".

(20h32" (1s sau))Tin nhắn Hệ Thống: Chủ nhóm "Linh Mục Thiên Mộng Đạo Nhân " đã đặt biệt danh của "Trần Ngọc Lâm" thành "Thằng Bòm có cái quạt mo".

Thằng Bòm có cái quạt mo: [Vãi cả Ngài nhìn ra được ta trước cả khi ta đổi biệt danh? Điện thoại ta có đang bị hack không vậy? Và không phải Ngài đang bị kẹt trong bí cảnh sao?]

Linh Mục Thiên Mộng Đạo Nhân: [Đã nói rồi, ta đã bói cho tiểu hữu một quẻ, cho thấy toàn bộ hơn 352 lần tiểu hữu muốn đổi lại biệt hiệu bao gồm thời gian, nơi chốn, nhân quả nhân tiền. Không thoát được đâu.]

Linh Mục Thiên Mộng Đạo Nhân: [Đúng là ta đang ở trong Bí Cảnh, nhưng điều đó đâu có nghĩa là ta không lên mạng được? Trong này cũng có wifi này, 3 vạch là khác. Ta nghĩ đâu đó ở tầng 3 có giấu một cục wifi, cơ mà không chắc lắm.]

Thằng Bòm có cái quạt mo: [?????????]

Một người khác online...

Kiến Ăn Thịt Rồng: [Hắn nói thật đó. Chúng ta đang đào bới một đồng lớn cổ vật, chợt điện thoại hắn báo thức, thế là hắn online và chỉnh lại tên của tiểu hữu đúng lúc tiểu hữu vừa đổi tên. Đến cả cái câu thoại trước đó cũng là copy paste vội.]

Linh Mục Thiên Mộng Đạo Nhân: [Ha ha ha. Đã bảo rồi, ngươi chạy trời không khỏi nắng đâu.]

Trần Ngọc Lâm

-???????

Ra đó là nguyên nhân mỗi khi hắn đổi biệt hiệu, chưa đầy 1 giây sau sẽ quay trở lại ư?

Ngài rảnh rồi vãi búa ạ, thưa Ngài.

Linh Mục Thiên Mộng Đạo Nhân: [Thôi, ta off đây. Lên đây chỉ để reset lại biệt danh của Bòm đạo nhân mà thôi. Ha ha ha...]

Băng Hàn Nữ Đế: [Bòm đạo nhân nhì? Giỏi lắm. Đã bảo học đi cơ mà, online cái gì? Không có học sinh giỏi, đừng hòng cho đi Tiên Học Viện.]

Băng Hàn Nữ Đế: [Tin tháng này cắt tiền tiêu vặt không?]

Băng Hàn Nữ Đế là acc facebook của Mộ Dung Nguyệt.

Trần Ngọc Lâm -?

Thôi xong, này giờ bị cuốn vào cái điện thoại, quên luôn học bài rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Gabriel thiên thần sa ngã

Hôm sau, Trần Ngọc Lâm ngáp ngắn ngáp dài tới trường. Trên đường đi hắn gặp Lê Thanh Hằng.

"Ê, Hằng, hôm nay đi sớm vậy?"

Trần Ngọc Lâm tươi cười chào nàng. Lê Thanh Hằng mí mắt co giật, lui lại một bước, rõ ràng vẫn còn ám ảnh vụ cái H.A.M.M.E.R hôm qua.

"Ừm, mình đi sớm để chuẩn bị vào lớp. Cậu hình như cũng học ở trường mình nhỉ?"

Lê Thanh Hằng thờ phào khi thấy tay hấn chỉ cầm mỗi cái cặp, nói.

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc hỏi:

"Tại sao hôm qua bà lại đến làm việc ở chỗ cửa hàng nếu cậu học sáng? Không phải thế là trốn học à?"

Lê Thanh Hằng lắc đầu:

"Đâu có, hôm qua học có 2 môn 3 tiết và nghỉ cả 2 cho nên tiện đi làm luôn thôi. Dù gì, đến sớm cũng có ấn tượng tốt lúc phỏng vấn xin việc nữa. Mà sao hôm nay lại đi đường này, mấy người kia đâu rồi?"

Trần Ngọc Lâm nói:

"Hôm nay dậy sớm có tí việc. À đúng rồi, rảnh không tôi dẫn bà đi gặp một người, cá là cậu sẽ rất sốc cho mà xem."

Sáng nay, hấn được Trần Ngọc Lâm nhờ đi gọi một người đi học. Con bé nghỉ học hơn nửa năm rồi, sắp cuối kỳ thi ít nhất cũng phải đến lớp tham dự cho gọi là có đi học chứ. Cho nên hôm nay mới 6h30 hấn đã dậy đi học rồi.

Lê Thanh Hằng hí mắt hỏi:

"Người chế tạo ra cái H.A.M.M.E.R?"

Trần Ngọc Lâm

"Bà vẫn bị ám ảnh bởi cái bú... H.A.M.M.E.R nhỉ?"

Lê Thanh Hằng:

"Cậu mới nói cái bú đấy nhé!!!"

Trần Ngọc Lâm

"Thôi nào, đi gặp người đó thôi, người đó cũng là thiên thần đó. Đảm bảo bà sẽ sốc tận óc cho mà xem."

Lê Thanh Hằng đi theo vì nghe nói người đó là thiên thần. Thân là thiên thần, nàng phân biệt được lời nói thật giả, và có vẻ hấn nói thật. Nàng làm bầm:

"Chỉ hi vọng sốc tận óc không có nghĩa là mất 75% khối lượng não."

Ngược dòng thời gian đầu đó độ hai năm trước...

Vatican, vừa là một thành phố, cũng là một quốc gia nằm sau bên trong nước Ý.

Đây là một tòa thành cổ xưa, có từ rất lâu đời. Là nơi hội tụ mọi tín đồ của dòng Thiên Chúa Giáo, đồng thời, đây cũng là nơi sở hữu nồng đậm bốn loại lực lượng phi thường thánh khiết, lần lượt là Quang Minh, Thánh Quang, Công Đức lực, cùng với Tín ngưỡng chi lực.

Phía trên của Vatican hàng ngàn cây số, nằm sâu trong tầng bình lưu, tồn tại một cái dị không gian siêu nhiên, thậm chí có thể nói là một Thần Quốc cường đại nhất từng tồn tại trên Trái Đất. Nơi này chính là Vườn Địa Đàng Eden, Thiên Đàng trong Kitô Giáo.

Lúc này, tại một tòa thành trì nhìn như thể được kiến tạo từ thời kì Trung Cổ, đang có một buổi lễ tôn vinh giữa các thiên thần. Hàng trăm, hàng ngàn thiên thần trẻ tuổi cùng lúc tụ hội lại cùng một chỗ, hội sẽ sinh ra một số thiên địa dị tượng. Lúc này, linh khí đất trời giống như từng thác nước đổ xuống, lại giống như từng cơn chiến ngoạn đạo lâm râm cầu nguyện, lại giống như cảnh tượng năm đó Giê-su xé đôi dòng thác cứu lấy vô số người dân Do Thái. Không chỉ linh khí, mà dường như cả cõi không gian này đều đang không ngừng giăng thuật lại từng kiện thánh tích mà Giê-su đã làm.

Trên một cái đài cao, một vị thiên thần uy nghiêm đang đứng đó. Vị thiên thần này giống như một ông lão tóc bạc phơ trắng hếu, cao cao tại thượng, phía sau đầu lơ lửng một cái vương miện, tay cầm một cây quyền trượng nhìn về phía hàng ngàn thiên thần trẻ tuổi đang nghiêm trang đứng trước cây Thập Tự Giá cao quý, toàn trường không có một tiếng động dù là nhỏ nhất, dù cho ở đây không chỉ có hàng ngàn thiên thần trẻ tuổi, mà còn cả hàng chục, hàng trăm ngàn những thiên thần, thiên quân, cùng với ba trong số bảy Tổng Lãnh Thiên Thần đều có mặt ở đây.

Đương nhiên, điều này cũng có liên hệ tới chức vị của vị Thiên Thần này, vì ông ta là một Lãnh Thần.

Vị Lãnh thần này nhìn mấy ngàn Thiên Thần trẻ tuổi, vung tay lên một cái, một dòng chữ hiện lên trên bầu trời:

Lễ Tốt Nghiệp Thiên Thần.

Đúng vậy, toàn bộ thiên thần trẻ tuổi nơi này, đều là những thiên thần có tuổi đời chưa đến một trăm tuổi. Thiên Thần, cũng là phải có đào tạo qua, tí như các lĩnh vực chiến đấu, cứu người, trăm yêu trừ ma các loại. Mà nơi này chính là học viện cấp bậc cao nhất trên toàn bộ Thiên Đàng.

Vị Lãnh Thần này, hiện từ nhìn qua hết thấy mọi thiên thần trẻ tuổi ở đây, những thiên thần này đều là những thiên thần mà ông ta đã gắn bó trong tối thiểu vài thập kỉ qua. Tuy thế, thân là một Lãnh Thần đã từng chiến đấu trong trận chiến Thiên Đàng- Địa Ngục cách đây hàng thiên niên kỉ, tự nhiên ông ta đủ bản lĩnh để không bị cảm xúc của chính mình khuấy nhiễu buổi lễ linh thiêng này.

Ông ta hơi run run, đưa tay mở ra một cuốn sách, đọc ra một cái tên:

- Thiên sứ... Gabriel Elliotz White.

Từ trong hàng ngũ các thiên thần trẻ tuổi, bước ra một vị nữ thiên thần. Nữ thiên thần này nhìn qua chỉ có mười ba mười bốn tuổi, mà kì thực cũng là như thế. Đem so với những người cùng khóa, nàng là một thiên tài, chỉ tốn có mười bốn năm để đem một hạng mục mà những người khác phải mất đến hàng thập niên để hoàn thành.

Đem cùng trang lứa, nàng so với hết thấy thiên thần ở đây đều bỏ xa tít tắp. Khuôn mặt nàng trắng ngần, nụ cười nở trên môi thậm chí có thể để cho người ta lóa mắt bởi vì nét thánh thiện trên gương mặt nàng. Người nàng tuy rằng không thể nói là gọi cảm, bởi vì nàng vẫn còn trẻ con nếu so với độ tuổi của thiên sứ.

Thế nhưng, dù cho nàng thiên tư tuyệt sắc, dù là bất cứ cái gì đều có thể để cho người ta nghiêng răng ghen tị, nhưng những thiên sứ, thiên thần khác trong cặp mắt hết thấy đều không có một chút mây may hắc ám nào, hết thấy đều là thuần túy ngưỡng mộ và vui mừng.

Gabriel Elliotz White bước lên trước một bước nói:

"Có ạ."

Vị Lãnh Thần này tươi cười, đem một quả cầu ánh sáng đưa cho Gabriel, nói:

"Chúc mừng em đã tốt nghiệp. Thiên Quốc thật sự rất hân hạnh vì có một thiên sứ tài năng như em."

Gabriel mỉm cười đáp:

"Cảm ơn thầy ạ."

Kế đó vị Lãnh Thần này mỉm cười, lại đọc ra thêm một cái tên khác.

Đọc xong xuôi cả thấy lễ tốt nghiệp hơn ba ngàn bốn trăm năm mươi hai cái tên, vị Lãnh Thần này nhìn qua toàn trường, đồng dạng nói:

"Các em đều đã tốt nghiệp từ thiên sứ, thành thiên thần. Nhưng trước đó, các em đều sẽ phải trải qua một khóa học làm người. Nhiệm vụ của các em là bảo vệ con người, bảo vệ bọn họ khỏi khó khăn, hướng bọn họ về chính đạo nếu họ gặp sai lầm, và tiêu diệt quỷ dữ kéo bọn họ đi khỏi con đường đúng đắn. Vì các em cần phải trở thành con người để hiểu hơn về họ, cho nên các em sẽ phải trui rèn chính mình ở trường học của Nhân Loại. Nhân loại bây giờ, trái tim càng lúc càng tăm tối, chúng ta phải cố gắng hiểu sâu hơn về bọn họ, có như thế chúng ta mới có thể dẫn bọn họ đi đúng con đường Đức Chúa Trời đã căn dặn bọn họ. Hi vọng khi trở lại đây, các em đều sẽ trở thành những thiên thần có trái tim nhân hậu. Còn một điều nữa...."

Gabriel mỉm cười lắng tai nghe từng lời của vị Lãnh Thần nói, một vị thiên thần khác hâm mộ nhìn nàng:

"Chúc mừng chị nha."

Gabriel mỉm cười:

"Cảm ơn."

Nàng nhìn về phía chân trời, nơi đó, Vườn Địa Đàng Eden đang mở rộng cánh cổng, đó mới là chân chính Thiên Đàng, nơi Đức Chúa Trời ngự trị.

"Đúng vậy. Minh chắc chắn sẽ trở thành một thiên thần tuyệt vời. Minh sẽ dẫn lối con người để cho họ được hạnh phúc" - Nàng thầm nghĩ, thánh quang trên người tuôn trào, thế mà đạt tới cảnh giới của một vị thiên thần chân chính - "Bởi vì.... đó chính là sứ mệnh cao cả của mình".

Quay ngược trở lại buổi sáng nay.....

Gabriel cắn một miếng bim bim, tay loay hoay trên bàn phím với một tốc độ có thể nói là thần sầu, nhủ thầm:

"Nhớ lại thì.. hồi đó mình chém gió ác thật. Chém khiến cho cuồng phong thịnh nộ tung hoành cùng trời cuối đất luôn."

Nàng hơi chút thay đổi tư thế nằm, hiện ra một cái màn hình game đang chơi dở. Trò chơi là một trò chơi thể giới mở nào đó, nhìn hơi giống world of warcraft.

Nàng hơi nhũn nhũn, tay bấm trên bàn phím nhanh hơn nữa:

"Mèn...Party lớn quá. Hồi máu cho chị nào. Buff đang nữa đi. Thật tình, không phải nhóm mình offline, nào có phải chơi random như thế này đâu."

Chính xác. Đây chính là "Con Nhà Người Ta" hoặc "Thiên Thần Nhà Người Ta" hoặc "Thiên Sứ Nhà Người Ta", gì cũng được. Nàng, trí tâm tài đức sắc đều ở đỉnh cao của sự hoàn hảo. Nàng, Thiên Sứ Gabriel Elliotz White. Gabriel sẽ cứu rỗi nhân loại, cứu lấy chúng sinh, hứa hẹn cho loài người một tương lai đầy triển vọng.

Nhưng...

Thế giới loài người cùng trăm năm trước khác biệt, có quá nhiều thú vui. PC, laptop, PSP, PS4, khiến cho cô bé nhũn nhũn "Học nhiều ời sả nắng chút cũng okie ". Nói chung chung là chẳng hứa hẹn cái éo gì nữa.

Và thế là cánh cổng sáng chói của thiên đàng đã thành công trong việc mang thêm một đứa ăn hại đến cho loài người.

Lúc này, không ai để ý, cửa lớn căn hộ mở ra, từ trong đó bước vào một người. Người này tay cầm một thanh kiếm bóng loáng, đi đến bên cạnh nàng, một kiếm chém đứt... dây điện.

Gabriel đang hăng say chơi game, không để ý chút nào đến thân ảnh kia, đột ngột màn hình hóa đen ngòm. Nàng gần như giật mình hét lớn, hai mắt lồi ra:

"Móa... WTF???????? đang combat boss dờ mà...đệt đệt đệt đệt..."

Nàng lập tức ngừng đầu tìm kiếm nguyên do. Liên sau đó nàng thấy thân ảnh kia đang rút đi thanh kiếm, hiện ra nguyên hình là một thằng bé trai mười mấy tuổi, mặc một bộ đồng phục, phía sau còn có một cô gái cũng mặc chung 1 loại đồng phục cấp 3. Thằng bé này nhũn nhũn nhìn Gabriel nói, tay cầm một đoạn dây điện bị cắt đứt:

"Lôi thôi vãi, bà có thực sự là thiên thần không thế?!"

Gabriel gần như hoảng một cái nhảy đến trước mặt người này hét toáng:

"Ông vừa chặt đứt cái gì thế Trần Ngọc Lâm!?"

Không sai, người trước mắt này chính là Trần Ngọc Lâm.

Trần Ngọc Lâm nhũn nhũn, tay giơ lên một cái bát mì tôm dờ, từ lòng bát mọc ra một cây nấm linh chi màu trắng bạch khô cong trông như thế đã có vài năm tuổi thọ.

Trần Ngọc Lâm

"....."

Nhà này trông nấm à?

Gabriel hét lớn:

"Ông có biết tình hình ở Wahhalahh bây giờ như thế nào không hả? Có biết BOSS lớn sắp sửa chạy ra đại náo toàn Wahhalahh không hả?!"

Trần Ngọc Lâm

-?

Trần Ngọc Lâm hơi sững sờ hỏi:

"Hả?! Wahhalahh? Là cái gì? Ý bà là Valhalla, thiên đàng cho những chiến sĩ chết đi khi đang chiến đấu của Odin à?! Cái chỗ đó thì ai dám quậy? Raganok xảy ra rồi à?"

Gabriel hét lớn:

"Không phải valhalla, mà là Wahhalahh, đó là game, Net Game. Vương Quốc ở đó đang bị Quỷ tộc cùng quái vật tấn công nên tui đang phải gồng gánh cả lũ đồng đội đây nè."

Kể đó, nàng nắm chặt tay, một luồng nồng đậm thương thiên khí tức từ người nàng tràn ra:

"Thân là một thiên thần có nhiệm vụ hàng yêu trừ ma cứu thoát chúng sinh, lẽ nào tui có thể nở lòng bỏ mặc dân chúng lầm than khổ cực, muôn dân trăm họ bị quái vật giết chóc sát hại dã man?"

Sau đó, nàng hai mắt tỏa ánh sáng nói:

"Mà bọn nó rót đồ cực ngon đấy nhé."

Trần Ngọc Lâm

-?

Trần Ngọc Lâm

"Bà xem có thể loại thiên thần nào mới bánh mắt ra đã cày game như bà không? Cơ mà bà không định đi học à? Định bùng học nữa à?"

Trần Ngọc Lâm nghĩ ra cái gì đó, cười đùa nói:

"Hay thực chất bà không phải thiên thần?!"

Gabriel:

"Đâu có, tui là thiên thần thật mà. "

Kể đó, trên lưng nàng phun trào từng tia lửa điện, sáu cái cánh trắng toát thoát ra từ sau lưng, trên đầu nàng xuất hiện một cái vòng tròn đại biểu cho thiên thần. Mỗi tội cái vòng đen kịt.

"Nhìn nè, ngoài tui ra còn ai sở hữu cái vòng đẹp đẽ sáng bóng như này nữa."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Trần Ngọc Lâm

-???????????

Lạy hôn, đen thấy ớn.

Gabriel nhìn vào gương, hơi im lặng, rồi nói:

"Chà, có vẻ tui sắp trở thành một thiên tài sa ngã rồi. Mà, nghĩ lại sa ngã trông cũng ngầu ra phết."

Trần Ngọc Lâm

"Tui thấy không ổn đâu. Đây là dấu hiệu rành rành của "Tôi sắp trở thành ác quỷ, thanh tẩy tui đi" đó."

Lúc này, chợt Lê Thanh Hằng nãy giờ há hốc mồm vì kinh ngạc, chợt xen vào:

"Từ từ, đây là thiên thần á? Hôn nữa còn là Tổng Lãnh Thiên Thần 6 cánh? Đùa nhau đấy à?"

Trần Ngọc Lâm quay đầu nhìn Lê Thanh Hằng, chợt bừng tỉnh, còn có người này ở đây nữa. hấn nói:

"Gabriel, Lê Thanh Hằng. Lê Thanh Hằng, đây là Gabriel."

Lê Thanh Hằng nhìn Trần Ngọc Lâm hít một hơi khí lạnh:

"Đừng có đùa. Đuôi -el chỉ có những thiên thần hai cánh trở lên mới được đeo, và đây lại là một Tổng Lãnh Thiên Thần 6 cánh?.... "

Nàng còn lăm bầm cái gì nữa, nhưng Trần Ngọc Lâm đã xen vào:

"Đuôi "eel"(lươn)? Là cái gì thế? Lươn à? Tôi thích ăn lươn lắm đó!!"

Lê Thanh Hằng trừng mắt nhìn hấn:

"-el", có nghĩa là "Của Chúa". Chỉ có những Chân Thể Thiên Thần 2 cánh trở lên mới có đặc quyền mang tên này phía sau. Không phải eel".

Trần Ngọc Lâm bừng tỉnh:

"Có nghĩa là khi mà bà đột phá 2 cánh, tên bà sẽ là Lê Thanh Hằngel? Phát âm như thế nào? Hằng geo hay Hằng zeo?"

Lê Thanh Hằng gào lên:

"Đó là tên dùng dưới trần gian. Khi ở trên kia tụi này dùng tên khác. Quay lại, tại sao một thiên thần 6 cánh lại ở dưới này...Hôn nữa lại biến thành sa

ngã.. phải thông báo Thiên Đàng gấp."

Cả Trần Ngọc Lâm lẫn Gabriel giơ một tay ra ngăn:

"Bình tĩnh. Thiên Đàng mà đến thì lớn chuyện đó."

Trần Ngọc Lâm thì nói:

"Thiên Đàng mà đến thì tôi mất luôn cái dự án luận văn, và có khi cũng là tình nghi hàng đầu cái vụ sa ngã này đó."

Gabriel nói:

"Này, Thiên Đàng mà đến thì con này bị cắt tiêu vật đó. Thân là một Tổng Lãnh Thiên Thần, con này ra lệnh cho bà không được thông tri Thiên Đàng."

Trần Ngọc Lâm thờ dài nhìn Gabriel:

"Đó là phạm thiên thần luật nhĩ?"

Gabriel nhún vai:

"Không phải nói dối là được. Thiên Đàng không cấm chỉ giấu diếm thông tin."

Lê Thanh Hằng nhìn Gabriel nhìn mình mỉm cười vô cùng hiền từ, lòng rét lạnh:

"....."

Thôi được rồi.

Nàng hỏi:

"Cơ mà sao má trẻ này lại bị... như bây giờ vậy?"

"Chà, hồi đó cũng khá lâu rồi. Hồi đó tui mới vô trường, vẫn còn bỡ ngỡ do lạ nước lạ cái, thằng Vũ thì bị xe tông nằm viện. Hôn nữa hồi đó tui vẫn còn có cái tin đồn về "Lâm Ma Đầu" cho nên chẳng ai muốn bắt chuyện với tui cả. Là Gab bắt chuyện với tui đầu tiên..."

Trần Ngọc Lâm từ tốn kể:

"Kể đó, tui một hôm rủ bà đi net chơi. Và thế là... hết rồi. Câu chuyện về Gab thánh thiện của chúng ta đã chấm dứt."

Lê Thanh Hằng:

-?

Đột ngột dữ vậy?

Trần Ngọc Lâm thờ dài lắc đầu:

"Nhớ lại hồi hai đứa gặp nhau..."

(Chú thích: Trần Ngọc Lâm hồi tưởng)

Gabriel mỉm cười tràn đầy thánh thiện, hai mắt tràn đầy lòng yêu thương khiến cho hắn là một nửa con ma cà rồng cũng cảm nhận được một luồng thánh quang dày đặc:

- Mình, sẽ khiến cho mọi người trên thế gian này hạnh phúc. Đó là ước nguyện của mình.

(Chú thích: Hết hồi tưởng)

Gabriel chớp chớp mắt:

"Hả, tui nói thế bao giờ?! Mà, thôi tóm lại tui đã quyết định rồi. Tui sẽ không quay trở lại thiên đường nữa, mà sẽ cắm rễ ở đây luôn."

Trần Ngọc Lâm

-?????????

Hả!? @ Nà ní da fuk das?

Gabriel:

"Đương nhiên, tui cũng hoài nghi trầm trọng về cái xuất thân xuất sắc của mình lúc còn ở trên Thiên Đường, nhưng kể cả thế thì sự thật sâu thẳm trong tôi vẫn là một đứa cầu thả và lười biếng. Nói tui là một con thiên thần vô dụng cũng không sai biệt lắm. Dù thất bại, nhưng iem vẫn tự hào. Cho nên, nope, Thiên Đàng ư? Méo nhá."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Lê Thanh Hằng:

-.....

Nó nói ra thiệt kìa. Dù biết thân là một con ma cà rồng nhưng ta vẫn phải nói... ạy Chúa trên cao...

Trần Ngọc Lâm

"Thế rốt cuộc là không chịu đi học chứ gì?! Thôi được, sáng rồi, tôi còn phải đi đến trường nữa. Gab, bà nhớ tới trường đó."

Gabriel:

"Mất không nghe, tai không thấy, tâm lặng như mặt nước hồ."

Trần Ngọc Lâm thờ dãi đi ra ngoài đóng cửa lại nói:

"Rồi rồi, bà muốn làm gì thì làm. Nhưng nói trước, nếu lười biếng quá, sẽ bị trục xuất khỏi thiên đàng đấy."

Lê Thanh Hằng cười khò:

"Ồ, chào nhé. Nhớ đi học đó."

"Rầm".

Sau đó, nghe thấy hóa hình, kẻ đó là tiếng đập cánh âm ỉ, hiển nhiên 2 người đã bay đi xa.

Gabriel nhìn lại theo hướng Trần Ngọc Lâm đi, mỉm cười:

"Mấy lời đó cũng đòi dọa được tui sao? Quá ngây thơ rồi Lâm ạ!?"

Kẻ đó, nàng coi bỏ bộ đồ ngủ ra, bắt đầu mặc đồng phục vào...

"Minh là một thiên thần rất kiên định, mấy lời lẽ đó làm sao tác dụng được với mình chứ?! Mà, thôi, hôm nay trời đẹp, ra ngoài quang hợp nào."

15 phút sau, ở ngoài...

Gabriel:

-.....

5 km, đó là khoảng cách từ nhà tới trường.

Đi bộ... mệt vãi tè. Thôi, xài tốc biến tới lớp vậy.

(Chú thích: Tốc biến là skill cho phép người thi triển dịch chuyển tới vị trí cụ thể. Khi thiên thần thi triển, người bình thường sẽ tự mang đặc hiệu "Bị thuyết phục", lập tức cho rằng việc dịch chuyển này là hợp lý hoặc bị ảo giác.)

Trên đầu Gabriel xuất hiện một vòng sáng(đen), 6 đôi cánh thiên thần sáng chói xuất hiện, sau đó một luồng thánh quang tràn ngập xuất hiện.

Gabriel hơi kinh ngạc, nàng vẫn ở chỗ cũ:

-.....

Thất bại ư? Từ từ, không lẽ...lẽ...

Trần Ngọc Lâm đang ngồi ăn que kem trong lớp, đối diện là Lê Thanh Hằng, nhìn đồng hồ, giờ là 7 giờ kém mười lăm, vẫn chưa ai đến lớp. Lê Thanh Hằng thì tuy học lớp khác nhưng do không gì làm nên ngồi nói chuyện với hân về quá khứ của Gab. Đột ngột hân cảm giác được một tia khí tức để cho hân cực kỳ chán ghét xuất hiện, sau đó một quả cầu sáng bay ra, hóa thành một cái... miếng vải hình tam giác, màu trắng, nhìn trông rất mịn màng, có

thêm hình con gấu thêu phía trên.

Trần Ngọc Lâm tối sầm mặt lại:

-.....

Cần Lờ Giải Thích!?

Thôi, ra khỏi lớp vậy. Có chết hán cũng không muốn bị bắt gặp với cái thứ này.

Chiều hôm đó. Trần Ngọc Lâm đang đợi ngoài cửa phòng Gabriel, còn trong phòng thì...

Lê Thanh Hằng thờ dài nhìn Gabriel đang chui rúc trong chăn:

"Cậu làm cái gì vậy?! Không lẽ mình thì ngồi nhà, còn cho xì líp đến nghe giảng? Chết.. chết...chết.. đạo đức xuống dốc."

Lê Thanh Hằng nín cười nhìn Gabriel, nàng cho cái quần lót của Gabriel xuống, đã giặt khô là hơi.

Gabriel thét lớn:

"Câm miệng, tui làm sao dám đến trường khi xì líp của tui bị lộ chứ?!"

Cơ mà nàng vẫn bụm miệng cười thâm nghĩ: "Tội thì tội thật, cơ mà nghĩ lại vẫn thấy buồn cười".

Gabriel hất chăn đứng dậy, tay cầm một cái kèn bằng sừng một con thú gì đó, cái kèn tỏa ra một khí tức hồng hoang viễn cổ:

"Quyết định rồi. Cả thế giới sẽ phải chết để bịt miệng lại."

Lê Thanh Hằng:

-?

Lê Thanh Hằng hét toáng lên:

"Sặc, bà làm thế nào moi ra được chiếc kèn khải huyền đó vậy? Thôi một cái thôi là thế giới diệt vong đó."

Gabriel:

"Thế thì đã làm sao?"

Lê Thanh Hằng:

"Bình tĩnh đã nào. Có gì thì từ từ nói."

Thế là bằng một cách liên tục lặp lại "bình tĩnh" và "Có gì thì từ từ nói", Lê Thanh Hằng đã cứu cả thế giới.

Gabriel là một thiên thần sa ngã.

Gabriel ham chơi game.

Gabriel rất lười học.

Gabriel lười biếng.

Gabriel thức khuya dậy sớm để giải cứu Wahhalahh.

Gabriel dễ quên xì líp trên lớp.

Đừng như Gabriel!!

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lớp học tự chọn

Sau vụ Gabriel hôm qua, Gab cuối cùng đã chịu đi học. Trần Ngọc Lâm đang ngồi trong lớp, mắt chăm chú ngược nhìn bức giảng, tay cầm bút sẵn sàng ghi chép. Chợt thằng Vũ ngồi trước lay hấn:

"Này, học xong từ lâu rồi mày vẫn còn ngủ à?"

Trần Ngọc Lâm chớp chớp mắt, kể đó hấn xoa xoa hai con mắt hơi nhức mỏi. Cái kĩ năng "vừa ngủ vừa mở mắt" này được thi được, nhưng lại bị cái là hơi có chút nhức mắt. Hấn nhìn thẳng Vũ hỏi:

"Mày gọi tao dậy làm gì? Cô đã vào lớp đâu."

Thằng Vũ cắt đồ đạc vào trong cặp, nói:

"Tiết vừa rồi không nghe gì à? Cô bảo, hai tiết tự chọn hôm nay sẽ là học nấu ăn. Đây là dự án mới trong cái tổ hợp "Giáo dục kĩ năng sống" mà nhà trường mới áp dụng. Chỉ áp dụng cho học sinh lớp 10 thôi, 11 và 12 thì không cần."

Trần Ngọc Lâm thờ dài. Trường hấn từ học kỳ 2 bắt đầu đẩy mạnh cái gọi là "Giáo Dục Kỹ Năng Sống". Tháng 1 thì là đàn hát múa may, hấn cùng cả lũ chỉ ngồi 1 chỗ chơi cá ngựa. Tháng 2 và 3 thì bắt đầu giáo dục thực tế, khá là nhộn. Xem chừng bây giờ chuyển sang nấu ăn và kể tới có thể sẽ là thêu thùa may vá đây.

Hấn cũng không lo lắm, nấu ăn à? Ở nhà thi thoảng cô Nguyệt đi công tác dài ngày hấn toàn tự nấu ăn, cũng có thể coi như nửa cái lính mới rồi.

Hấn cùng cả lũ cắt bước đi ra đến phòng nấu ăn, chỗ này là dành cho lũ học nội trú cơ mà giờ bọn hấn chiếm dụng luôn. Trần Ngọc Lâm được xếp chung với nhóm Âu Bảo Uyên. Cơ bản nguyên vốn thì là 4 người một nhóm, nhưng lớp hấn vừa vắn 30 con người cho nên tự nhiên sẽ có hai mạng bị lẻ ra.

Dù sao, cái này nói là học, nhưng mà cũng chỉ là một loại "làm chơi ăn thật", cuối năm nếu kết quả tạm có thể được xét lên điểm hạnh kiểm.

Thằng Minh cười dài:

"Hai người làm một nhóm. Xem ra nhóm tụi bay bắt lợi rồi, khừa khừa. Mà, tao nghe nói mày nấu ăn cũng ngon lắm à?"

Trần Ngọc Lâm nhún vai:

"Lính mới mà thôi. Thực ra thì tao cũng hơi lo, tại lâu rồi chưa nấu ăn."

Đi vào trong bàn chấm đồ ăn với cái vẻ mặt như bị tuyên án tử hình giáo viên dạy tự chọn, cô Phương, cái người dẫn bọn hấn đi rừng Cúc Phương mấy hôm trước. Ngoài ra còn có một ông trông không giống thầy giáo ở đây, mặc một bộ đồ trông như đầu bếp.

Trần Ngọc Lâm nhận một tờ công thức để "khởi động cho nóng người", là công thức nướng bánh kem? Hấn hơi khó hiểu, bánh kem hấn từng làm qua rồi, nhưng trường cũng chịu thiệt. Có hấn 10 cái lò nướng lận.

Mà, trường dân lập mà, lắm tiền nhiều của. Hơn nữa hấn có nghỉ ngơi trong trường này có ần ần vài vị Tu Chân Giả nữa.

Thằng Vũ không nhịn được hỏi:

"Thầy ơi, thầy có hiểu "khởi động cho nóng người" hay là "cơ bản" là gì không ạ?"

Thực ra câu mà hấn muốn hỏi là "Thầy hít bao nhiêu kí lá đu đủ vậy?"

Người mặc áo trông như đầu bếp cười:

"Toàn bộ công thức đều đã có ở trên tờ giấy mà thầy phát. Chỉ cần làm y nguyên theo là được rồi không cần phải lo. Hơn nữa, đây là yêu cầu của cấp trên. Mà, dù sao thì đây chỉ là làm thử, còn 4 tiết học bánh nữa cơ mà không cần phải lo."

"Đùa nhau chặc."

Thằng Vũ lăm bằm, quay sang Trần Ngọc Lâm

"Này Lâm, mày có biết làm bánh...."

* Ting

Trần Ngọc Lâm hai tay hai cái bao tay, lôi từ trong lò nướng bánh ra một cái bánh gato cỡ nhỏ, đặt xuống chạn. Xong Âu Bảo Uyên đồ từ từ một hỗn hợp dạng socola đã chuẩn bị từ trước lên, tạo thành một cái bánh màu đen hơi pha sắc xanh tuyệt đẹp.

Thăng Minh/Vũ/.. cả lớp:

"?"

Hắn thở dài:

"Mình chỉ tính luyện tập cho sinh nhật cô Nguyệt thôi, cơ mà thể này hình như hơi quá lố rồi."

Mình:

"Nhanh Vãi Lồ--, còn chưa tới 10 giây. Mây đùa bố à Lâm? Cái lo lắng của mày bay đâu rồi, mà cái định nghĩa "Người Mới" của mày nó vì điều gì chứ nào vậy?"

Trần Ngọc Lâm từ từ cắt bánh, lạnh nhạt nói:

"Nhưng mà tao cũng vẫn chỉ là một đứa nhóc đang tập tành bước đi trên con đường vô tận của nấu ăn thôi."

Mình:

"Mày mà là đứa nhóc thì toàn bộ cái thế giới này ở dạng con nòng nọc hết rồi."

Trần Ngọc Lâm tay cầm cái đĩa bánh, bày ra trước mắt cô Phương. Cô Phương hai mắt rực sáng, cổ vốn là cái ăn hàng, trong cái thành phố này chưa ai thấy qua một cửa tiệm nào không có dấu răng của cô. Có thể nói cho cái lớp này, đó chính là giáo viên chấm nấu ăn tốt nhất.

Cô Phương ném thử một miếng, tràn đầy hi vọng, chợt nàng cảm thấy mình như rơi vào một cái ảo mộng...

Một sự hài hòa tuyệt sắc giữa những lớp bánh. Vị ngọt thanh thoát này hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài lộng lẫy của nó. Không chỉ có thế, vị ngọt hài hòa giữa miếng bánh mềm mại và lớp kem ngọt ngào khiến cho người thưởng thức không thể nào ngưng được.

Nhưng trên hết, tất cả đều chỉ là làm nền cho những lát dâu tây ở giữa, quả là một vị ngon tuyệt vời.

Cô Phương lấy khăn lau môi, chăm cho bọn hắn điểm 10. Còn Trần Ngọc Lâm thì cau mày lại:

"Cái này chưa được. Kết cấu của chiếc bánh quá đơn giản, cho nên chỉ cần ăn một hai miếng là đã thấy ngán rồi, con đường nấu ăn quả đúng là dài đằng đặc mà."

Thăng Minh:

"Con lạy Ngài, Ngài là cái gì đó chứ đéo còn là con người nữa rồi. Mày làm ơn đừng có mà nâng cao tiêu chuẩn nữa được không??"

Sau đó một vài phút...

Thăng Minh thở hồng hộc, hết mồm cả miệng, kể đó hắn tiếp tục đọc trong tờ hướng dẫn:

"Kể đó là đun chảy bằng nước nóng, rồi để ở 45 độ C. Bánh thì khuấy đến khi..."

* Ting

Trần Ngọc Lâm hai tay cầm một đĩa bánh to hơn, miếng bánh này trông còn sắc sảo hơn cả đĩa bánh trước, nhìn vô cùng lộng lẫy, đủ khiến người ta thêm ngưỡng mộ.

Trần Ngọc Lâm

"Em muốn thử sức một lần nữa."

Thăng Minh:

"Đùa tao đấy à? Mày dùng ảo thuật gì mà nhanh vậy hả Lâm?"

Cô Phương cười cười:

"Tại em chậm thôi Minh à. Mà, thực ra thằng bé cũng lẹ thật."

"Ừm, không giống cái bánh kia, bỏ sung bằng bánh ngàn lá à? Khá lắm."

Cô Phương tràn đầy cảm hứng phấn khởi, ném thử miếng bánh.

Đây là.. một vị giòn. Nó rất giòn, nhưng đồng thời cũng lại rất dai và có tính đàn hồi cao. Kể ngay sau một vị giòn này, lại là một lớp bánh kem mỏng

khác, khiến cho vị giác lại trào dâng lên từng hồi. Rồi kể đó lại là một vị giòn, rồi lại là một lớp bánh kem mỏng...

Cô Phương hai mắt sáng rực, giờ một ngón cái lên với Trần Ngọc Lâm.

Thằng Minh nhìn thế, tự nhủ:

"Vị giòn à? Xem ra chỉ cần làm chủ được lớp vỏ bánh là có thể qua môn ez, nhưng mà làm thế nào mới làm chủ được lớp vỏ bánh cơ?"

Trần Ngọc Lâm tặc lưỡi lắc đầu bàn với Âu Bảo Uyên:

"Vẫn không ổn. Cô Phương mới chỉ nói "Khá lắm" có nghĩa là chúng ta mới chỉ đạt tới điều kiện tối thiểu. Ngày nào chúng ta còn chưa tạo ra sự đột phá tốt đỉnh thì ngày đó chúng ta vẫn mới chỉ là một tên lính mới trên con đường nấu ăn mà thôi."

Minh:

"HAY LÀ MÀY QUỲ XUỐNG XIN LỖI TẤT CẢ NHỮNG TÊN LÍNH MỚI NGOÀI KIA ĐI THẮNG Ó ĐÂM?!"

Trần Ngọc Lâm tiếp tục hành trình:

"Cái nữa nào. Không quan tâm bao nhiêu lần, chiến hết..."

Minh:

"Vãi Lồ-- nhanh, cái thứ 3 rồi. Bọn mày giao lưu kết hợp đề ra bánh à?"

Cuối ngày hôm đó, Trần Ngọc Lâm cau mày đi bộ ra cổng trường, vừa đi vừa lầm bầm:

"Vẫn không ổn. Vẫn có thể cải thiện nhiều hơn..."

Thằng Minh:

"Con lạy bố. Bố trẻ hơn hơn tiếng rưởi làm mệ nó hơn 50 cái bánh rồi còn chưa thấy chán à?"

Trần Ngọc Lâm tặc lưỡi. Chợt hắn nhìn thấy Gabriel, Lê Thanh Hằng đang ở cùng một lũ con gái, tụ tập chỗ cổng trường. Nếu không nhầm lớp hôm nay mấy người này có tiết thừa thừa may vãi.

Hắn co rụt ánh mắt lại khi thấy con Hằng kia đang cầm một con búp bê rách rưới, bông tã cả ra, hai mắt con búp bê tròn tròn trắng dã, trông đui khác gì con búp bê bị nguyên rửa, nâng cho nó vào trong một cái túi. Lê Thanh Hằng nhìn thấy thằng Minh, mỉm cười chạy tới, đưa cho hắn cái túi đó:

"Chào Minh. Hôm nay bọn mình học thêm, mình tặng bạn cái này coi như là chúc may mắn."

Hình như hai người này có quen biết một chút.

Trần Ngọc Lâm nhìn thằng Minh nhận cái túi, toát mồ hôi hột nhìn con Hằng đang mỉm cười chạy về. Đây không phải là túi nguyên rửa đấy chứ?

Trần Ngọc Lâm khuyên:

"Tao khuyên mày vứt mệ cái túi đi, bị nguyên rửa đó. Tốt nhất là đốt luôn đi."

Thằng Minh cười nhạt khinh bỉ nhìn hắn:

"Mày nghĩ là tao tin mày à? Ghen tị đúng không? Ôi trời ôi mùa xuân của anh cuối cùng cũng đến."

Trần Ngọc Lâm

"....."

Tao hi vọng không phải mùa tang lễ.

Sáng hôm sau, Trần Ngọc Lâm mở điện thoại lên, thấy một đồng tin nhắn từ thằng Minh:

(3:07 AM) Minh Tuấn Kiệt: Mày ơi, cứu tao!

(3:07 AM) Minh Tuấn Kiệt: Tao bị nguyên rửa rồi!

(3:07 AM) Minh Tuấn Kiệt: Nó cứ nhìn tao chăm chăm!!

(3:08 AM) Minh Tuấn Kiệt: Nó cứ quay lại!

(3:09 AM) Minh Tuấn Kiệt: Tao thử đốt rồi nhưng nó không cháy.

(3:15 AM) Minh Tuấn Kiệt: Cứu, nó đang lại gần tao.

(3:21 AM) Minh Tuấn Kiệt: Tao chạy qua nó, thử mở cửa nhưng không mở được mày ơi. Cứu, tao thử hét rồi nhưng không ai nghe.

(3:22 AM) Minh Tuấn Kiệt: Vãi Lol mày ơi, nó đang mỉm cười.

(4:00 AM) Minh Tuấn Kiệt: Không sao đâu mày ơi. Hôm qua tao ngủ mơ thôi, không cần phải lo đâu Trần Ngọc Lâm ạ.

(4:00 AM) Minh Tuấn Kiệt: Không sao đâu mày ơi. Hôm qua tao ngủ mơ thôi, không cần phải lo đâu Trần Ngọc Lâm ạ.

(4:01 AM) Minh Tuấn Kiệt: Không sao đâu mày ơi. Hôm qua tao ngủ mơ thôi, không cần phải lo đâu Trần Ngọc Lâm ạ.

(4:01 AM) Minh Tuấn Kiệt: Không sao đâu mày ơi. Hôm qua tao ngủ mơ thôi, không cần phải lo đâu Trần Ngọc Lâm ạ.

Trần Ngọc Lâm 6 giờ mới tỉnh ngủ:

"....."

Hôm đó thằng Minh không đi học.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thú Triều tới

Trần Ngọc Lâm cầm trên tay một bộ tài liệu, tay kia thấy lên thấy xuống con búp bê, cái con mà dọa cho thằng Minh tè cả ra quần tuần trước. Cũng đã một tuần trôi qua kể từ hôm đó và hiện tại hắn đang phải chính tay giữ con này để nó tránh xa khỏi thằng Minh bằng cách vứt nó vô trong hòm Item.

Cũng may nó không đột phá được hòm Item. Hôm nào rảnh nhờ Hằng đi tẩy uế cho nó vậy.

Nhân tiện, thằng Minh sau khi nghỉ 2 ngày đã bình phục lại và tự thuyết phục bản thân bằng cách cho rằng đó là một giấc mơ. Tốt cho nó.

Quan trọng hơn, vụ Ma Tộc hắn đã có một vài dấu hiệu tích cực.

Còn nhớ những thông tin cơ bản về ma Tộc không? Chúng ăn cảm xúc tiêu cực của con người, nhưng cảm xúc tiêu cực của con người thì lại có bốn loại chính.

Loại thứ nhất: Ghen ghét hờn dỗi căm thù, là những cảm xúc tiêu cực cơ bản.

Loại thứ hai: Thất vọng, nhưng không phải thất vọng thông thường mà là sự thất vọng khi thờ cúng thần linh mà không được hồi đáp. Lòng tin ngưỡng càng cuồng nhiệt, sự thất vọng càng lớn thì đối với Ma Tộc linh hồn càng mỹ vị.

Loại thứ ba: Những tư tưởng xấu xa, như ham muốn dục vọng, ham muốn giết người.

Loại thứ tư: Cái lũ điên điên khùng khùng ngu trung cuồng tín tà giáo. Không phải mấy tà giáo kiểu Hội Thánh Đức Chúa Trời, mà là mấy Tà Giáo giết bò cúng tế quỷ Sa Tan ấy.

Và vừa vặn, cái thành phố này có rất nhiều người theo đạo. Công giáo có, Phật giáo cũng có. Và Trần Ngọc Lâm nhân ngày nghỉ vừa qua rà soát một vòng thành phố, hắn có niềm tin là có một đám người vừa cử hành nghi thức tế lễ gì đó liên quan tới một con trâu bị hiến tế. Bằng chứng là ở ngoài một cái thôn xóm mới có một con trâu bị nướng thui bao quanh mấy cái vòng tròn gì đó được vẽ bằng phấn.

Vụ này nghe có vẻ mới, có thể là do vài đứa trẻ trâu nào đó gây ra với mong ước triệu hồi mấy con quỷ. Cái thời đại này trên Internet cái gì cũng tìm được, cách triệu hồi quỷ? Có! Bloody Mary? Có! Luôn. Thậm chí mấy trò chơi như Trốn Tìm Một Người, hoặc Trốn Tìm Cùng Búp Bê, dọa ma ngoài nghĩa địa có luôn.

Thi thoảng, bọn họ thực sự làm ra/ triệu hồi ra được cái gì đó. Và đến lúc này là phiên thể hiện của các đạo sĩ trừ yêu diệt ma phải đi giải quyết hậu hoạn.

Thông tri cho người của Hoàng gia, lúc mà vụ đó được giải quyết xong xuôi thì nhiệm vụ thứ 2 hoàn tất 80%. Hắn im lặng tiếp tục tìm hiểu tình báo đặc biệt về lần thú triều này. Chỉ ít có 3 chữ số Ma Thú cùng Ma Vật đã tụ họp thành bầy. Có một Kim Đan đỉnh phong đã hướng về lần thú triều này để tiếp viện.

Lần này náo hoi lớn, đặc biệt là vụ Hải Triều. Hải Triều thậm chí có cả Ma Thú Ngũ Phẩm tới tham gia náo nhiệt. Thậm chí có cả hư hư thực thực Thất Phẩm Ma Thú dưới biển muốn tham dự kiểm miếng ăn.

Con Thất Phẩm Ma Thú kia là trung lập tính. Cũng không phải nó muốn hòa giải, mà là nó một mình cân cả hai phe, muốn một bên ăn thịt Nhân Tộc phát tiết, một bên nhấm nháp huyết mạch hải tộc.

Mỗi một con Ma Thú Thất Phẩm, đều đã tồn tại không dưới mười ngàn năm. Có thể nói nó là một hóa thạch sống cũng không ngoa. Kinh nghiệm chiến đấu

Cho nên, chiến trường chính vẫn là ở phía Hải Triều. Một Kim Đan xuất được ra cũng là có hết sức rồi. Hơn nữa, họ nhận được tin có Mộ Dung Nguyệt trấn thủ, đảm bảo sẽ không có hậu quả gì về người cùng vật, cũng là xuất một Kim Đan làm ra về thôi.

Cộng thêm Gabriel, tuy rằng 1 con mấu Thiên Thần hạ phẩm không mang theo Chân Thể, nhưng thực lực khoảng chừng Kim Đan - Nguyên Anh trái phải, cũng không tính kém.

Tổng Lãnh Thiên Thần thông thường là Thần Anh Cảnh chiến lực tồn tại, đã không bị hạn chế quá nhiều so với thực lực của Chân Thể nữa.

Mộ Dung Nguyệt có thể nói là Boss ngầm của cả cái Ma Pháp Hệ tu luyện cũng không ngoa. Nghe nói 1000 năm trước nàng một mình cân cả cái Giáo Hội Công Giáo, thậm chí một thiên thần cấp cực cao phải xuất trận nữa cũng không áp đảo được.

Trần Ngọc Lâm không để ý mấy thứ này. Cái hắn để ý là hiện tại, nhiệm vụ tìm kiếm thứ nhất đã hoàn thành đến mức 92% là đã kịch kim. Còn nhiệm vụ thứ hai đã tăng lên 80% sau khi cái băng nhóm giết trâu hiến tế bị giải quyết, ít nhất hơn 10 người bị gô cổ vô đồn. Tổng cộng cả 2 bồi cho hắn 400 điểm Vận Mệnh.

Hắn đã giải quyết xong gần 800 điểm Vận Mệnh hiện có, làm tốt chuẩn bị đồ sắt nghênh đón Thú Triều, chỉ tùy thời chờ đợi Thú Triều xuất hiện: Một đồng lớn thế bài hồi phục HP, MP, sức lực, vết thương tổn hơn 300 điểm Vận Mệnh. Ngoài ra còn một cái khác nữa:

[Đá Mài Tăng Thuộc Tính Vũ Khí (400 điểm Vận Mệnh): Tăng thêm một thuộc tính bất kì giao động từ [Sát Thương] [Sức Lực] [Tốc Độ] [Lực Xuyên Thấu] [Trận Pháp] [....]] có đến hơn 14 hạng mục cả thảy. Cái mà hắn mở ra được là [Tốc Độ Đánh +15%]

Nghe có vẻ cao, hắn không thấy cao lắm lúc trang bị cho Băng Hòa Quyền Sáo. Lúc trước trong nửa giây hắn đánh được 2-3 quyền, lúc này thì hơi có xu hướng tăng về 3 quyền chéch lên một tẹo. Nhưng đúng là cảm giác cánh tay nhẹ hơn một tẹo thật.

Đồng thời, hắn đau đớn phát hiện, Băng Hòa Quyền Sáo nếu như đâm nhiều hơn một quyền sẽ để lại thêm một cái ấn ký, nếu như hai vị trí trùng nhau, uy lực ấn ký bạo phát nhiều hơn 10%.

Hắn lúc đó đang tập dượt Đa Trọng Kích cùng với Băng Hòa Quyền Sáo, kết quả một đám Băng tới đâm trúng 3 cái Hòa ấn ký trùng điệp, uy lực không phải là $(1 + 1 + 1) + 1$, mà là $(1+1) \times 3$. Trong nháy mắt cánh tay của hắn bị bạo tác máu tươi đầm đìa. Cũng may lúc đó hắn tập dượt trong Hệ Thống Không Gian cho nên khôi phục trong nháy mắt.

Trần Ngọc Lâm vứt tệp tài liệu sang một bên, chưa rút ra được cái gì mới hết. Hệ Thống làm việc vô cùng chuẩn mực, chỉ có những thông tin mà hắn chắc chắn mới được tính vào nhiệm vụ, còn những thông tin mà hắn không chắc chắn thì không được tính vào.

Cho nên.. nhiệm vụ của hắn hiện tại là giai đoạn 4/4: [Chiến Đấu Thú Triều]. Vậy câu hỏi đặt ra là nhiệm vụ 3 đâu rồi?

Hắn không biết á. Có thể là có một đoạn thông tin nào đó mà hắn bỏ lỡ ở nhiệm vụ thứ hai trực tiếp dẫn tới nhiệm vụ 3, nhưng hắn lại không biết cho nên không tài nào mở khóa được nhiệm vụ thứ ba. Hoặc thậm chí giới hạn thời gian cũng không chừng. Tóm lại hiện tại nhiệm vụ thứ 3 là không tài nào mở ra nổi.

Cho nên, việc của hắn lúc này là cùng với Hoàng gia đợi đến khi Thú Triều đại quân xuất động. Trực tiếp tập kích rừng không phải một lựa chọn, có một vài bá chủ của rừng vô cùng ghét bị con người xâm lấn. Nếu đi vào đấy có khi lại dẫn dắt cái gì đó còn đáng sợ hơn cũng nên.

Dù sao, đây mới là sân nhà bọn hắn. Còn Cúc Phương bên kia? Đó là sân nhà của chúng Ma Thú cùng Ma Vật.

Hôm nay hắn phải lết xác ra nhà thằng Minh, nó đòi cho bằng được 1 cái bánh kem. Hôm nay sinh nhật nó mà.

Có vẻ nó vẫn còn nhớ cái vụ hôm học tự chọn tuần trước cho nên lúc nó thông báo dự sinh nhật trên Facebook, nó inbox nói như đinh đóng cột bảo hắn mang theo 1 cái bánh gato, sau đó block hắn luôn không cho hắn cơ hội chối từ.

Dù sao hắn cũng làm một cái mạng theo, gọi là quà luôn.

Tối hôm đó,...

Trần Ngọc Lâm đang ngồi cùng với nhóm bạn, thằng Vũ, Minh, Uyên, có cả Hằng thêm mấy đứa trong lớp đang chơi Ma Sói. Hiện tại thế trận là 1 sát nhân, 1 ma sói, 1 bảo vệ và 1 bác sĩ. Thế trận này đã kéo dài được hơn 10 hiệp, sát nhân và ma sói đang hợp tác nhằm treo cổ 1 trong hai, còn bác sĩ và bảo vệ đang cover lẫn nhau, để cả hai cùng trở nên bất tử thì chết...

Thằng Vũ(con ma sói) đứng dậy mỉm cười:

"Mọi người chơi xong rồi, về thôi nào. Xin lỗi, hôm nay nhà mình có việc riêng."

Trần Ngọc Lâm (bảo vệ) ha ha cười:

"Nghĩ gì thế thằng ôn? Tao ngồi thiền lại đây đến măn đời luôn cũng được, tính..."

Hắn đang nói dở, chợt im lặng bởi vì cả lớp đều vô cùng phối hợp, kéo nhau ra về. Trần Ngọc Lâm nhìn thẳng vào mắt và đưa thấy tụi nó đều không ngoại lệ, trông hơi có vẻ mất mát một thứ gì đó. Thằng Minh cười nhìn hắn:

"Tao có việc ở nhà phải về gấp. Hẹn gặp lại ngày mai nhé."

Cô Phương cười:

"Cô có việc nhà phải giải quyết, hơi gấp một tí các em thông cảm."

....

Cả lớp, ai nấy đều có một lý do để thoái thác ra về. Trần Ngọc Lâm, Âu Bảo Uyên và Lê Thanh Hằng thì lại không. Trong nháy mắt, hắn hiểu ra điều gì..

Cả 3 cùng là Tu Luyện giả.

Mộ Dung Nguyệt từng nói nếu Thú Triều tới, cứ để nàng bao vụ phòng hộ, đảm bảo không có một viên gạch bị vỡ ra. Lúc này, sau khi hắn chạy ra ngoài, hắn thấy một tấm màn sáng dâng lên nhanh như nước lũ bao quanh từng ngôi nhà, con đường hè phố. Trần Ngọc Lâm quay sang Âu Bảo Uyên nói:

"Thú triều tới rồi."

Lê Thanh Hằng nghe vậy hơi giật mình, nhưng sau đó nàng liền bình tĩnh lại. Nàng cũng nghe qua về vụ Thú Triều này rồi.

Điện thoại hắn mới báo một tin nhắn, khu phía Tây thành phố có một bầy thú triều độ chừng vài trăm con Ma Thú cấp bậc từ cấp 2 tới cấp 3. Trong đó có bốn bóng đen nổi bật, bốn con Tử Phàm Ma Thú.

Mấy hôm trước lúc nhờ giải quyết cái đám tà ma dị giáo kia, Trần Ngọc Lâm có nhờ Hoàng Khánh nếu có thú triều hiện, trước tiên thông báo hắn. Đây là cơ hội tốt kiểm điểm Vận Mệnh và điểm Kinh Nghiệm.

Thu thập thông tin có vấn đề. Lẽ ra ngay khi Thú Triều đi ra khỏi rừng, cách thành phố tầm mười cây số đã phải có thông báo rồi, chứ không phải đợi tới khi nó cách chỉ hơn 2 cây số mới có thông báo.

Hơn nữa, theo tiến độ điều tra ngày hôm kia thì phải 2 ngày nữa Thú Triều mới xuất động, lần này thú triều đến sớm.

Hắn nhập vào trong giao diện Hệ Thống, rút từ trong hòm Item ra cái xe ô tô mà hắn "vót" được từ tụi Golem hồi tuần trước. Chỗ này tới Cửa Tây thành phố phải tới hơn chục cây số, trong khi đó Hoàng gia người cần gấp hắn trong năm phút.

Nếu bay theo đường doi bay thì không phải là không thể, nhưng trong mắt hắn bây giờ trên không trung đang phi hành vài ba bóng đen khổng lồ, nhìn trông như con bằng sư, hoặc con doi khổng lồ, cho nên không được.

Lê Thanh Hằng là thiên thần, ngược lại có thể. Nhưng Chân Thể Thiên Thần không giáng lâm thì nàng cũng chỉ là Nhất Phẩm luyện bì mà thôi, mặc dù thực lực có thể ngang với Nhị Phẩm Khai Mạch.

Xe này lúc trước Giám Định, hắn đã cho ra kết quả là có thể tăng tốc lên tới 140km/h mà không bị hỏng hóc gì, tức là nếu tăng lên 140 km/h, hắn có thể đến đó trong ba phút,sở dĩ đường từ đây đến cửa Tây gần như là một cái đường thẳng.

Trần Ngọc Lâm nhảy phốc lên xe, chợt nhíu mày.

Hắn quên học cách lái xe rồi. Thôi kệ, cứ thử lái xem sao.

Trần Ngọc Lâm dậm mạnh chân ga, lập tức cả cái xe phóng vèo một cái, đâm luôn vào đầu tường bên kia.

Trần Ngọc Lâm

"....."

Hệ Thống:

[Giám số đi cái đã. Và thả nhẹ chân ga đi.]

Trần Ngọc Lâm từ từ làm theo, lập tức cả cái xe phóng vun vút... lùi ngược lại, tiếp tục đâm luôn vào bức tường đằng sau.

Hệ Thống:

[Thôi nghỉ mệ đi. Try hard thắng cánh cò bay còn nghe khả thi hơn đó Kí Chủ ạ.]

Âu Bảo Uyên cau mày nhìn Trần Ngọc Lâm:

"Ông không biết lái xe à? Đi ra cho tôi lái."

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc nhìn Âu Bảo Uyên, nhưng rồi cũng đưa vô lăng cho nàng, thuận miệng hỏi:

"Bà biết lái xe à?"

Âu Bảo Uyên bật cười:

"Tôi đã lái qua chiến hạm vũ trụ tới mặt trăng, ông nói thử xem tôi biết lái xe ô tô hay không?"

Trần Ngọc Lâm nghe thế có vẻ yên lòng, đổi chỗ cho nàng. Nàng hai tay thoăn thoắt thắt dây đai, kiểm tra gương, kiểm tra côn trông có vẻ vô cùng điệu nghệ. Kế đó nàng dặm mạnh chân ga, cả cái xe bay thẳng đến hôn cho bức tường một nhát.

"TUỒNG THẾ NÀO, KHÁC QUÁI GÌ NHAU? Ờ ĐÚNG RỒI, BÀ CÓ THỂ LÁI QUA CHIẾN HẠM NHƯNG CHƯA BAO GIỜ LÁI QUA Ô TÔ ĐÚNG KHÔNG?"

Trần Ngọc Lâm gào lên. Âu Bảo Uyên nhìn hấn:

"Ai bảo thế, tôi từng lái qua cái xe ô tô đầu tiên đấy. Nhưng hồi đó xe ô tô không có cái "vô lăng" như này mà nó sử dụng cần gạt cơ. À, có cần gạt ở đây nè."

Nàng lại thao tác cái gì đó, cả cái xe ô tô lao vun vút về phía sau, đề lên một cái thùng rác nghe "cộc" một cái rồ kêu.

Trần Ngọc Lâm xoa xoa đầu, hay là chạy bộ đến đó nhỉ?

Chợt, một cánh tay mang theo một tấm bảng lái thò từ sau ra, cả Trần Ngọc Lâm lẫn Âu Bảo Uyên nhìn qua Lê Thanh Hằng đang mỉm cười tràn đầy phần nộ:

"Giờ thì hai đứa rút ra khỏi cái ghế lái và để chị mày đây lái xe nhé."

Trần Ngọc Lâm và Âu Bảo Uyên nhìn nhau, vô thức đáp "ạ" một cái.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Thú Triều chi Chiến

Hoàng Khánh thờ dài nhìn về phía màn sương đêm, ần ần hiện hiện sau đó là một bóng hình dài, khổng lồ, riêng chiều cao chỉ ít cũng phải cao khoảng 80 phân.

80 phân nghe thì không cao, nhưng đây lại là một con rắn, một con hổ mang chúa. Cho nên, chỉ duy nhất chiều cao của cái thân thể dài ngoằng đó đã đạt tới 80 phân, chiều dài của nó chỉ ít cũng vài chục mét. Ở phần gần đầu chỗ mọc ra cái mào thì lại là một cái bòm khổng lồ bao phủ, trông như một con nửa sư tử, nửa rắn vậy.

Xích Mãng Vân, Tứ Phẩm cấp năm Ma Thú. Thực lực của nó sánh vai với Ngũ Phẩm Đạp Luân Cảnh.

Con hổ mang chúa ngẩng cao đầu, kiểu ngạo rít từng hồi về trận doanh của phe tu sĩ nhân loại. Bên tu sĩ nhân loại lúc này đã mang toàn bộ khí cụ ra, mỗi người đều grom đao bóng loáng, sáng óng đầy đủ.

Tu sĩ thực lực cao một chút, Tam Phẩm trở lên thì đều sử dụng grom đao, còn yếu ớt một chút khoảng Nhị Phẩm thì nhất loạt cầm súng. Ở Việt Nam đúng là có luật cầm súng, nhưng tu sĩ giới ai sẽ quan tâm? Dù sao, bọn họ chính là những cỗ máy chiến tranh hình người, súng hay không súng đối với một giới phàm nhân không có khác nhau.

Đều có thể gây nên thảm sát hàng loạt trong nháy mắt.

Grom dao trên tay mỗi tu sĩ đứng áp trần phía sau đều ẩn ẩn tỏa ra tinh hoa quang mang, nhìn qua là biết ngay là Linh Khí.

Linh Khí cùng phạm khí khác biệt. Phạm khí có một số loại quán thân được Linh Lực, nhưng cũng chỉ tăng mạnh sức lực độ cứng, độ bền, bộ bên nhạy. Nhưng Linh khí nếu được quán thân Linh Lực, có thể phun lửa phóng sét, thậm chí có thể ngự không phi hành, đây là khác biệt bản chất. Tu sĩ Tam Phẩm trở lên mới làm được như vậy. Cho nên với Nhị Phẩm tu sĩ, không cần thiết phải trang bị Linh khí.

Nói theo kiểu của Trần Ngọc Lâm, thì đó là sự khác biệt giữa đồ rank F và rank E. Cũng không phải mỗi người đều như hân, có một khẩu súng xạ thấu được cả Tam Phẩm, đồ trên thân toàn bộ là rank D trở lên.

Hoàng Khánh nhìn qua vòng bảo hộ lan tỏa cả thành phố, thông thường vụ này bọn họ sẽ ưu tiên di tản dân trước. Còn về phần nói thế nào là việc của chính quyền địa phương, xả lũ gì đó đều được.

Nhưng lần này, có một vị nghe nói đến cả Tu Luyện Giả Liên Minh cũng phải cẩn thận đối đãi trấn thủ, liền không cần lo lắng cái này. Mà Trần Ngọc Lâm thằng bé này hiển nhiên là một cái mấu chốt, tuy rằng có thể không giao hảo được với vị đằng sau, nhưng giao hảo với thằng bé kia cũng là điểm quan trọng.

Chứ không, hân cũng sẽ không đối đãi quá cẩn thận một vị Nhị Phẩm cùng hân đồng dạng.

Chiến trường tương đối mãnh liệt. Hai bên hăm hè nhìn nhau không một động tĩnh nào. Về phần tu sĩ đã sớm thả ra drone quan sát bốn phương tám hướng, loại có trận văn đặc biệt che dấu tồn tại cho nên cũng không quá e sợ bị úp ngược.

Đột nhiên mặt đất chấn động dồn dập, không giống như là có động đất mà giống như thể có một quân đoàn đang hành quân tới thì đúng hơn. Hoàng Khánh thờ dài..

Thú Triều bắt đầu rồi.

Lấy con rắn khổng lồ kia làm ranh giới, hàng chục con vọc, khi, tinh tinh các loại nhảy ra, gào rú vang trời thẳng lao về hướng tu sĩ nhân loại trận doanh. Mỗi một con khi này đều có Nhị Phẩm Ma Thú cảnh giới.

Có điều lũ này cũng chỉ là pháo hôi, trận doanh Nhân loại không động đây, chỉ duy nhất một hàng phía trước nhất giương súng lên chống đỡ. Cả thảy 2 hàng, ba mươi người hàng một, mười lăm người hàng thứ hai tức là 45 người mỗi người đều cầm một khẩu súng. Hàng đầu tiên quỳ chống lên một cái bệ đỡ, mỗi người đều cầm một loại súng tiểu liên. Đạn này không phải đầu đạn chì, mà là đầu đạn Mythrill, một loại kim loại xuất xứ Tây Âu, dẻo như sắt, cứng như kim cương, sản xuất số lượng lớn.

Đầu đạn chì khả năng không xuyên phá được Nhị Phẩm Ma Thú phòng ngự, nhưng hàng loạt viên đạn đầu đạn Mythrill thì đã quá đủ rồi. Gần hai chục con khi nhỏ, vọc các loại rơi là tả xuống, còn nhiều hơn đang ngã xuống phía xa.

Đó chỉ là bắt đầu, những con tinh tinh hoặc cá sấu, những Ma Thú to hơn, da dày thịt béo tuy rằng trúng những đầu đạn Mythrill, nhưng chỉ vón vện bị thương mà không phải giết, lao thẳng về phía hàng rào phòng ngự của tu sĩ.

Hàng thứ hai lạnh lùng hơn hàng thứ nhất, họ giương lên những khẩu súng săn ba nòng, ngay khi một con Tinh Tinh, vốn là loài da dày thịt béo gắng gượng xông lên, lớp giáp trên người bị bắn là tả, máu chảy tung tóe, chột ngay trước mặt nó xuất hiện một khẩu súng săn 3 nòng, "đoàng" một cái, cả cái đầu nó rụng ra.

Đến mức độ này, đã không còn là vấn đề đầu đạn, mà là chất nổ vấn đề. Chất nổ ở đây cũng là thuốc súng, nhưng lại là hàng qua tu chân xử lý, lực mạnh hơn chừng 7-12 lần chất nổ bình thường.

Hơn ba phút đồng hồ, bị giết Ma Thú đã có hơn 40 con, nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Từ trên không trung lao xuống hai bóng đen. Bóng đen thứ nhất hình giống người, trừ việc da đen ngòm, hai mắt phát sáng, da thịt thiêu thối, sau lưng bung ra sáu cái cánh đen thui, dài bộ bám đầy. Nó mở ra một cái miệng gào rú, mùi hôi thối tràn ngập, trong nháy mắt này toàn thân nó đột nhiên mọc ra đầy lông tơ cứng chắc.

Ma Vật, Cương thi bay.

Con thứ hai là một con chim cắt, nó nở một nụ cười nhàn nhạt, cặp cánh giang ra phải đến 3 mét hơn, lông vũ sắc nhọn. Trên đầu nó mọc ra hai cái sừng, cái bên trái dài mười phân, cái bên phải bị chặt ngang chỉ còn ba centimet. Nó dừng lại một chút trên bầu trời, từ cặp cánh của nó phun ra hàng trăm cọng lông vũ thẳng về trận doanh tu sĩ, từng cái đều bén nhọn như grom dao.

Ma Thú Yêu Cầm loại, Xích Luyện Điều.

Chợt, từ trận doanh nhân loại hai người nhảy ra, cả hai đều mặc đồ phục sức cao tầng của Hoàng gia, hai tay một người cầm một cây rìu chiến khổng lồ phát ra vô số tia lửa điện, cây rìu được chạm trổ hình một con rồng lớn, trông như thể hân đang cầm đuôi con rồng, còn lưỡi rìu thì ở cầm nó vậy.

Người kia thanh thoát hơn là một lưỡi kiếm, trên lưỡi kiếm mang theo âm phong. Người cầm lưỡi rìu khổng lồ hét lớn một tiếng, một luồng gió sộc ra thổi bay toàn bộ số lông vũ bắn về phía tu sĩ cầm súng.

Con chim cất kêu lên một tiếng bén nhọn, cặp cánh phát ra tia lửa bén nhọn, mỏ nó cũng hai cái chân cũng đồng dạng, lao về phía tu sĩ cầm rìu chiến. Còn con cương thi kêu lên một tiếng như tiếng cái kèn bị hồng, phát cánh về phía tu sĩ cầm kiếm.

Trong nháy mắt, cả hai đều chọn được đối thủ của mình.

Tu sĩ cầm cự rìu chạm trở hình rồng, đạo hiệu hắn là Hoàng Tráng cười lớn một tiếng, nói:

"Con yêu nghiệt này, mới nhìn tao còn không nhận ra mày, mày lớn hơn rồi nhỉ? Mày còn không phải con yêu cầm bảy năm trước để lại cho tao một vết sẹo trên trán à?"

Có vẻ một người một chim đã có nhân thức nhau từ trước. Còn bên phía tu sĩ cầm kiếm, ngược lại không có nói năng gì, vừa gặp nhau là kiếm bay thi phong bố, nhưng cũng vô cùng náo nhiệt.

Bốn người giao chiến trên không trung, nói là không trung là vì trên chân của hai vị tu sĩ đều có 2 lá phù, Ngự Không phù hạ cấp. Nó không giúp phi hành, mà giúp lâm thời tạo ra một điểm tựa trên không trung, nhưng mỗi mười giây bắt buộc bước đi một lần. Hạn dùng của bùa này là 30 phút.

Tứ Phẩm tu sĩ chưa thể phi hành.

Hoàng Tráng trên giao chiến với Yêu Cầm trời long đất lở cũng không sai, một rìu hai cánh trong nháy mắt tạo ra đến một trăm ba mươi ba đường lửa giao nhau trông vô cùng mỹ lệ. Nhưng người trong nghề đều thấy Hoàng Tráng đang hơi yếu thế, còn con Yêu Cầm thì ngược lại chiếm thế thượng phong.

Đem so về lợi thế, Xích Luyện Điều hiển nhiên càng có lợi thế hơn nhiều lắm. Hai cái Hoàng Kim Trảo nóng rực, một cái mỏ, hai cái cánh cũng nóng rực không kém. Bỏ qua cái mỏ thì vẫn còn đến 4 cái thứ có thể tạm coi như đao rồi.

Xích Luyện Điều ngẩng cao đầu, trên đầu một cây sừng trong nháy mắt phát ra ánh sáng trắng rực rỡ, từ đó một luồng hào quang tỏa ra thành một cái xúc tu, kích liệt va chạm vào lồng ngực Hoàng Tráng.

Hoàng Tráng bị đẩy lui mười mấy bước, hộc ra một bụm máu. Ngay sau đó hắn cười lớn, tay vung vẩy cây rìu chiến càng lúc càng mãnh liệt. Yêu Cầm thấy thế, nó cũng không ngốc, cấp tốc lui về phía sau, mỏ nhấc lên để lộ nụ cười chế giễu.

Cứ để hắn xoay, quay tay mãi tự khắc sẽ mệt, lúc đó chính là lúc hắn thu hoạch. Nó từng bảy năm trước bị chặt đi một cái sừng bởi một chiêu này do khinh địch, từ đó giờ mới dài ra thêm ba milimet.

Trong lúc đó, cẩn thận đối đãi một chút kéo hắn làm ra sự gì như là ném cái rìu bay đi. Có điều lúc này, Xích Luyện Điều co rụt mắt, nó không tìm thấy chiến trận của con cương thi cùng tên tu sĩ cầm kiếm đâu.

Nhưng ngay sau đó, hai mắt nó trừng lớn, bởi vì không gian xung quanh nó bất chợt chấn động, giống như thể ảo ảnh khi mà nó tiếp xúc nhiệt độ nóng rực khiến không khí gợn sóng vậy. Rồi nó nhìn thấy từ lúc nào, hai tu sĩ đã chuyển chỗ cho nhau, lúc này trước mặt hắn đã không còn là vị tu sĩ cầm rìu chiến khổng lồ nữa, mà đã là kẻ cầm một thanh kiếm dài hai mét sắc lém đang lao thẳng về phía nó.

Vị tu sĩ này vút một lá bùa đi, tặc lưỡi một tiếng, bùa hết hạn nhanh hơn dự định ba giây.

Hoàng Tráng cười dài, đòn đó quá là tuyệt diệu. Yêu Cầm vốn thiện về công kích nhanh, nhưng uy lực không đủ cao để một đòn giết luôn hắn, hắn vốn là to dài thịt lớn, nhưng Ma Vật kia thì lại có thể. Cho nên, hắn đối phó với Yêu Cầm, phút cuối vận lực tung ra một đòn quyết định, thời khắc máu chốt hai người quay ngược lại đối chỗ cho nhau.

Thế là hắn có thể vận dụng thời cơ, tụ lực một đòn cực mạnh mà không e ngại gì cả. Xích Luyện Điều thiên tính giao hoạt, cẩn thận. Hơn nữa dưới một chiêu này nó đã bị chặt một cái bản mệnh sừng, tuyệt khó có thể chơi lại lần hai.

Về phần ảo giác kia, đó chính là một lá bùa mà người tu sĩ kia nhận được từ lão tổ, Chưởng Nhân Phù cấp 4 bùa pháp, có thể che mắt Tứ Phẩm cường giả.

Hắn bây giờ lúc này một kích toàn lực đang bổ vào thân con Ma Vật, cương thi bay là đẳng cấp thứ 3 trong hàng ngũ cương thi, da dày thịt béo, dù có bị ánh mặt trời, lửa hay sét đánh cũng có nhất định lực đề kháng, nó co tay vào đỡ lấy cái một rìu cực mạnh này. Nhưng kể cả khi đã chặn lại lưỡi rìu, hai tay nó vẫn trong nháy mắt khô kiệt khí lực, răng rắc nứt vỡ.

Nó bèn rút lại 3 cặp cánh giờ về phía trước, làm thành khiên che chắn trước ngực mình. Tuy rằng đã mất hai tay đến cẳng tay, 1 cặp cánh cũng khô kiệt nứt nẻ vỡ thành mảnh vụn, nhưng lại thành công chặn một đòn này.

"Hay, nhưng rất ngu xuẩn."

Hoàng Tráng cười lớn, lập tức cái rìu chiến của hắn phun ra một quả cầu điện, bao phủ cương thi. Cương thi vốn là chí âm chi vật, tuy rằng cương thi bay đã có thể miễn cưỡng chống chịu với cực dương chi vật là lôi đình, nhưng với cường độ này thì nó cũng chỉ còn một cách chạy.

Trên người mang theo lôi đình, con cương thi bay gào rú, phun ra một đồng giòi bọt đã cháy khét bốc mùi hôi nồng nặc. Xương sườn nó mở banh ra, phun ra bảy cây gai xương ra xung quanh, bị Hoàng Tráng một luồng gió thổi bay lên trời. Kể đó, nó nhanh chóng lui bước, giương đôi cánh thịt đã thối rữa hồng bay đi.

Hoàng Tráng bật cười, vuốt ve chòm râu nhìn con cương thi đang bay cao lên hơn năm mét với hắn. Hắn giơ lên cây rìu chiến khổng lồ, trong nháy mắt con rồng được chạm khắc trên cây rìu trở nên vô cùng sống động, nó há mồm phun ra một tia sấm sét thẳng vào trên cánh của con cương thi bay.

Con cương thi bay bị một kích bất ngờ, kêu lên một tiếng the thé rơi xuống đất. Thấy thế, cây rìu chiến của Hoàng Tráng trong nháy mắt cử động, phần nâng đỡ lưỡi rìu trông như được chạm khắc hình cánh tay rồng thì bất ngờ cử động, tách ra rồi hóa lớn thành một cái chân trông như chân khủng long, thỉnh thoảng cả cây rìu chính là một con rồng.

Con rồng-rìu kia nhảy xuống khỏi tay Hoàng Tráng, gầm lớn một tiếng khiến cho toàn bộ Ma Thú xung quanh run rẩy sợ hãi trước Long Uy của nó. Kể đó nó run rẩy, toàn thân chột hóa lớn lên gấp chỉ ít 3 lần, nhưng kích cỡ lưỡi rìu thì lại không thay đổi. Nếu trước đây lưỡi rìu to ngang 1/3 thân thể nó, giờ chỉ to như cái cánh tay mà thôi.

Kim Lôi Long nhất tộc, Tam Phẩm Long tộc, tên nó gọi là Lôi Khí. Trông nó như một con khủng long ăn thịt gọi Velociraptor trong Jurassic Park (trừ việc nó to như một con T-rex), nhưng lại không có hai chân trước, hai chân sau phồng lớn cơ bắp vô cùng. Cằm nó mọc ra một cái lưỡi rìu sắc nhọn.

Không sai, Hoàng Tráng đúng là một Long kỵ sĩ. Hắn đến từ cùng một tông môn với Hoàng Thiếu Minh. Nhưng hắn thuộc loại khác với Hoàng Thiếu Minh, Hoàng Thiếu Minh chỉ phát huy được thực lực mạnh nhất khi cười lên mình rồng, còn hắn chỉ phát huy thực lực mạnh nhất khi cầm con rồng của hắn làm vũ khí.

Bí pháp khá kì dị.

Chỉ là bí pháp này có một chút hạn chế, 5 phút mỗi lần, 5 phút cooldown, ngày không dùng quá 3 lần.

Lôi Khí nhìn con cương thi bay một cách tham lam. Nó vô cùng thích ăn loại chi âm chi vật, không phải là nó có lợi gì, mà chỉ là thuần túy ham thích cá nhân. à không, cá long.

Hoàng Tráng không phản đối, dù sao nếu muốn tiêu diệt hoàn toàn cương thi thì phải phá hủy Thi Hạch trong người nó, mà cương thi vốn có một tài lẻ là di chuyển Thi Hạch tùy ý, cho nên muốn giết cương thi hầu hết phải mổ phanh xác nó ra, rất phiền phức.

Hoàng Tráng quay đầu nhìn xem tu sĩ cầm kiếm, thấy vừa vặn, con Xích Luyện Điều đang kêu rống lên, bỏ chạy mất hút. Tay tu sĩ cầm kiếm lắc đầu đi lại bên hắn:

"Không được, con Yêu Cầm này chạy mất. Nhưng ta chém qua nó 1 chân, phạt thêm nửa cái cánh, trong thời gian ngắn chắc là không ra được. Hừ hừ, nếu nó dám ra, ta một kiếm chém bay nó."

"Hơn nữa, ta đã điểm 4 cái tử huyết của nó, trong 3 tháng nếu dụng Linh lực, tuyệt đối sẽ nổ vỡ kinh mạch, từ đó trọng thương. Có chết hay không thì nhìn tạo hóa của nó."

Tu sĩ này, gọi Nguyễn Quân, khách khanh trưởng lão của Hoàng gia. Nghe nói là bạn thân thiết của lão tổ, thực lực cùng Hoàng Tráng cũng sán sán nhau, nhưng một thân kiếm pháp của hắn quá mức ảo diệu, luôn luôn lấy công kích nơi sơ hở cùng tài điểm huyết mà nổi danh.

Cho nên thật thứ lỗi, đối đầu với cương thi bay lực lớn vô cùng, hắn có thể liên tục né chiêu nhưng lại không thể tiêu diệt. Cương thi là vật chết, không có huyết đạo dễ điểm được, hơn nữa nó phòng ngự mạnh vô cùng. Chỉ có thể câu giờ cho một cái thân chiêu của Hoàng Tráng triển khai.

Kì thực, cương thi cũng có thể điểm huyết, nhưng điểm huyết vật chết khó hơn nhiều. Thậm chí sư phụ của Nguyễn Quân cũng mới có chút đại thành thôi, chưa thể chỉ bảo được hắn nhiều.

Hai người tuy nói chuyện, nhưng vẫn không ngừng ra tay chém giết Ma Thú xung quanh. Chợt, bọn hắn kinh ngạc nhìn hai bóng người từ trên trời rơi xuống, một người bị bắn văng ra xa, một người khác rơi xuống, bị một cặp thú thảo đâm sâu vào trong lòng đất. Chỉ là cặp thú thảo này lại đến từ Xích Mãng Vân đang phun phì phèo sương khói.

Xích Mãng Vân nhạ nhòa nhìn thân ảnh ở dưới, Ngũ Phẩm tu sĩ, mạnh vô cùng. Nhưng Hoàng Tráng cùng với Nguyễn Quân mất sắc, nhận ra được ẩn ẩn trong lớp bờm của Xích Mãng Vân có một cặp mắt lạnh lùng nhìn bọn hắn, cặp thú thảo này đang đâm sâu vào lòng đất, áp lấy tu sĩ Ngũ Phẩm kia.

Thất Dạ Sắc Lũng, Tứ Phẩm đỉnh phong Ma Thú, sắp sửa hóa thành Ngũ Phẩm Ma Thú. Hiện tại thực lực của nó là khoảng... Kim Đan Cảnh.

Nhưng cái người vừa bay về phía sau kia, không phải chính là Kim Đan được phái đến viện trợ à?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thú Triều chi chiến (2)

Trần Ngọc Lâm há hốc mồm nhìn trời bên ngoài cửa sổ ghé hành khách, trong khi đó cái xe ô tô lấy tốc độ 5km/h đang bò qua đường cái.

Hắn hỏi Lê Thanh Hằng:

"Còn bao lâu nữa thì hết cái đường đang thi công này?!"

Lê Thanh Hằng nhú mày nhìn hắn đáp:

"300 mét nữa, khoảng 4 phút, nếu không gặp đèn đỏ. Ngồi nghiêm chỉnh thắt đai an toàn đi."

Trần Ngọc Lâm toát mồ hôi hột. Nguyên vốn hắn dự tính đi xe ô tô để tiết kiệm thời gian cùng sức lực, dự tính ban đầu đi khoảng 140km/h. Vô tay con hàng này 140km/h biến thành 50km/h không nói, gặp đèn đỏ là dừng, đi sang đường dù cho không có một ma nào cũng nhìn ngang ngửa rồi mới sang.

Đau lòng nhất là đi ngang qua cái khu đường đang thi công, có cái biển "Đường đang thi công, chạy xuống 5km/h".

Hắn không cần biết cũng như không quan tâm 5km/h là giảm xuống còn 5km/h hay giảm đi 5km/h, nhưng mà Lê Thanh Hằng coi như đó là giảm xuống còn 5km/h.

Chiều theo lời nàng, đi quá 50km/h trong nội thành, vượt đèn đỏ, đi sang đường không nhìn là vi phạm pháp luật và đạo đức, thân là thiên thần, nàng không thể làm theo.

Trần Ngọc Lâm phun phì lử ra mũi, theo bản đồ, hắn thấy chỉ còn 5 cây số nữa là tới Thủ Triều chiến trường, hắn gơ tay mở cửa, chợt hắn thấy cửa đã khóa từ bao giờ. Bên cạnh hắn Lê Thanh Hằng lắc đầu:

"Đang đi xe ô tô không được mở cửa lúc đang đi, dễ gây tai nạn cho người đi đường."

Không chỉ có thế, cửa sổ cũng bị khóa lại, đóng kín.

Trần Ngọc Lâm tròn mắt nhìn đường dừng có nói là ô tô xe máy, nếu có thể moi ra được một con chó con mèo đang chạy hắn liền đi đằng đầu.

Thần mẹ nó tai nạn giao thông cho người đi đường? Để có tai nạn giao thông cho người đi đường, điều kiện tiên quyết là phải có người đi đường cái đã chó. Bọn hắn là những người duy nhất đang di chuyển trên phố. Mấy người khác do bị Mộ Dung Nguyệt yểm bùa về nhà hết rồi.

Trần Ngọc Lâm nước mắt lưng tròng, chợt hắn xoay người, hai mắt hiện ra lạng lẹ chiến ý ngập trời, tung ra hai chiêu thẳng vào cửa xe:

"Fú Kè Quyền. Đ*t Mẹ Quyền."

Quyền của hắn vừa đến, lập tức bị một cái màng trắng bao phủ thân xe hấp thu toàn bộ, thậm chí phản lại một ít. Kết quả tay hắn này ra, không thể phá được cái cửa xe.

Màng Bảo Hộ do cô Nguyệt lập? Thế là giờ hắn bị cô lập trong xe hử?

Trần Ngọc Lâm cân nhắc đến ý tưởng đánh ngất Lê Thanh Hằng.. vẫn là thôi đi. Thiên Đàng không tốt chộc, hơn nữa con Gabriel đang ở đâu đó quanh đây, chộc giận con bé có khi lên nóc tù ngắm gà nude.

Trần Ngọc Lâm có chút hữu khí vô lực nói:

"Thế dừng dùm cái rồi cho tôi xuống đi."

Bay là không được, nhưng chạy thì chạy tới. Cái chính yếu là chạy toàn lực hết sức lắm mà thôi, nhưng không phải không khôi phục được.

Lê Thanh Hằng nhìn về phía trước nói:

"2 cây số nữa mới có biển hết đoạn đường cấm đỗ cấm dừng. Dừng giữa đường không được, đó là vi phạm đạo đức. Đến hết 2 cây số nữa tôi cho ông xuống."

Trần Ngọc Lâm chợt cảm giác thế giới này tràn đầy dối trá và bất công.

Thế là trong khi bên phía Hoàng gia đang đánh nhau, Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên và Lê Thanh Hằng đang ịch bò trên cái xe qua đoạn đường đang thi công với tốc độ 5km/h.

Chẳng liên quan lắm, nhưng mà trên đường đi Hệ Thống có thông báo:

[Xét thấy tình trạng hiện tại của Thủ Triều, biến chuyển nhiệm vụ thứ 4/4 trở thành:

Mô tả: Tham gia Thủ Triều đến giây phút cuối cùng, không để kích hoạt Lá Chấn Tử Vong một lần nào.

* Lá Chấn Tử Vong: Lá Chấn do Mộ Dung Nguyệt ban phát, có tác dụng ngăn cản sát thương gây ra cái chết lên đơn vị được trang bị lá chấn.]

Nói cách khác, hấn nếu là để "bị giết" tính là không hoàn thành nhiệm vụ.

5 phút sau..

Trần Ngọc Lâm cuối cùng cũng xuống khỏi cái xe. Giữa đường đi qua đoạn đường thi công, lại gặp thêm một đoạn khác kết quả Âu Bảo Uyên hết kiên nhẫn, nàng tề ra một cái usb nhét vào cổng usb trên xe, vốn dùng nghe nhạc. Xong nàng chiếm luôn quyền kiểm soát cái xe thông qua USB, hình như là dùng robot nano để "chơi". Xong cả cái xe phi hơn trăm cây số giờ thẳng tiến đến đây trong chưa đến 1 phút.

Trần Ngọc Lâm không kiểm được muốn hôn mặt đất, chưa bao giờ 5 phút với hấn lại lâu như vậy. Lê Thanh Hằng thì khóc rom rớm lắm lắm:

"Sau vụ này phải đi thừa tội thôi..."

Trên lý thuyết, tốc độ 100km/h không phải nàng lái, mà là Âu Bảo Uyên lái, nên kì thực nàng không có vấn đề.

Hoàng Khánh nòng súng vẫn còn bốc khói, đi đến bên người hấn:

"Sao giờ này mới đến. Đang căng thẳng đây."

Không nói cũng biết, Trần Ngọc Lâm nhìn quanh đều có thể thấy được, khắp nơi là chân tay, xác chết. Nhưng tuyệt nhiên không có một xác nào của tu sĩ.

Không phải không có tử vong, mà là mỗi khi một tu sĩ nhận phải một kích tử vong, một vòng bảo hộ liền phun trào ra, hấp thu toàn bộ công kích ngay sau đó lại hư không tiêu thất.

Trần Ngọc Lâm nhìn thấy một người tu vi cùng hấn sần sần, đang chạy trốn khỏi một đầu lừng đen trắng to như cái nhà đang đi bộ đằng sau, nói nó là hai màu đen trắng nhưng móng vuốt và răng nó lại là 7 sắc cầu vồng. Người này chạy không kịp, bị con lừng này một đầu cắn thẳng. Nhưng cùng lúc, xung quanh người này xuất hiện một vòng bảo hộ màu trắng sữa, bao quanh lấy hấn.

Hấn từng thấy con lừng này trong video trại bò tuần trước, Thất Dạ Sắc Lừng.

Thất Dạ Sắc Lừng không cắn chết được, há mồm, một trăm bảy mươi ba cái răng nanh sắc lẹm trong nháy mắt liên tục nhô lên hạ xuống không theo quy luật, mỗi cái răng nhô lên hạ xuống độc lập, cùng lúc bộ hàm cũng nhai rau rầu.

Mô tả ngắn gọn nhất chính là Máy Xay Thịt.

Kể cả như thế vẫn là không thể phá hoại được tấm màn trong suốt này. Thất Dạ Sắc Lừng thấy vậy, ngừng đầu một ngụm nuốt xuống, nhưng ngay sau đó nó há miệng phun ra ngoài. Trần Ngọc Lâm thấy rõ đột ngột quả cầu phình to ra như một cái xe ô tô chặn ngang hòng, khiến cho con lừng phải phun ra.

"Thật hôi, và cay, tanh. Cái quỷ gì vậy? Nó còn kinh tởm hơn cả cương thi."

Con lừng gầm gừ, Trần Ngọc Lâm đang kinh ngạc vì con lừng này nói được tiếng người, nhưng rồi ngay sau đó nhận ra đó là đặc tính tự động phiên dịch ngôn ngữ động vật mà hấn có được.

Trước giờ chẳng mấy khi cái này có tác dụng, nhưng rõ ràng con lừng này đã có linh trí cao thâm vô cùng, không phải là một câu ghép bởi nhiều từ, mà là một câu hoàn chỉnh. Thậm chí còn có cả kết cấu câu nữa.

Linh trí cao, đại biểu con lừng này hết sức nguy hiểm.

Bất chợt, từ trong thành phố, một tia sáng mang theo một sức mạnh khổng lồ lao vọt tới, thẳng tiến đến ngay trước ngực Thất Dạ Sắc Lừng, kể đó thân ảnh này tay vung lên một cây gậy với cái đầu là một quả cầu gai, một gậy đập thẳng vào ngực nó, văng ngược lại thẳng về phía ngoại thành.

Trần Ngọc Lâm có chút hít thở không thông nhìn về phía thân ảnh này. Đây là một người.. thực ra có lẽ không phải là người. Nhìn qua thì trông giống người, nhưng trên đầu hấn mọc ra hai sợi râu côn trùng, từ vai hấn mọc ra hai cái càng giống càng cua, eo hấn mọc ra một cái đuôi bò cạp. Ngoài ra tay và chân hấn vẫn còn sót lại những lớp vỏ giáp xác cứng rắn đặc trưng của loài côn trùng nữa.

Trọng yếu nhất, là hấn đang ngự không phi hành.

Yêu Thú Kim Đan, hóa hình Đại Yêu Kim Đan Cảnh. Hóa Sa Đế Bò Cạp, Liễu Chân Quân.

Nhất Phẩm Luyện Bỉ, Nhị Phẩm Khai Mạch. Hai cảnh giới này chưa có tư cách lấy đạo hiệu. Mà từ Tam Phẩm Hư Khí Đan tới Lục Phẩm Linh Hồ có thể lấy đạo hiệu, tí như Tán Nhân, Đạo Nhân.

Thất Phẩm Kim Đan liền là có thể lấy đạo hiệu là Chân Quân, cũng chỉ có từ Kim Đan trở lên mới có thể làm Chân Quân.

Trần Ngọc Lâm nhìn chăm chú Liễu Chân Quân, cảm giác hô hấp đình trệ. Hấn thậm chí mơ hồ có cảm giác được thực lực của người này mạnh đến mức vô ý tạo ra một trường trọng lực xung quanh cơ thể, dù nhỏ nhưng trường trọng lực này thực tồn tại. Nếu hiện giờ hấn nắm lấy một nắm cát rải

xuống, dù không có gió nắm cát vẫn sẽ hơi hướng về phía Liễu Chân Quân mà rơi.

Thất Dạ Sắc Lũng bị hút bay vào trong một cánh đồng, gào rú ầm trời. Kế đó Liễu Chân Quân ngự không phi hành, thẳng tiến con lũng đó mà phóng đi. Trên đầu hần lơ lửng một quả cầu sắt mọc ra đầy gai nhọn, quả cầu sắt này trông qua rất bình thường, nhưng lại khiến cho người ta cảm giác hít thở không thông.

Trần Ngọc Lâm thở dốc, đó là bản mệnh pháp bảo mà chỉ có Kim Đan mới có thể ôn dưỡng? Thậm chí Giám Định cũng không thể giám định ra kết cấu cùng kỹ năng của nó, chỉ mơ hồ phán định là [Kim Đan bản mệnh pháp bảo].

Trận va chạm nhỏ giữa hai cường giả Kim Đan cấp bậc trong nháy mắt bị kéo sâu vào bên trong rừng sâu, chỉ còn nghe được từng tiếng gào rống vang trời và tiếng binh khí vang lên chát chúa.

Trần Ngọc Lâm nhìn vào trong rừng, kế đó hần quay lại, nhìn về phía Thú Triều. Lúc này đây Thú Triều đang càng lúc càng căng thẳng. Không hiểu từ lúc nào mà đại lượng Ma Vật đã tràn vào, gia nhập cùng với phe Ma Thú. Mặc dù không mấy con mạnh mẽ tới mức như con Cương Thi Bay, nhưng cũng không thể khinh thị với số lượng lên đến vài trăm con như vậy.

Ma Vật rất đa dạng, nhiều là cương thi, những người tu luyện tà công bị thoái hóa, một số bị ảnh hưởng bởi Ma Tộc.. vân vân. Ngoài tầm khoảng 3-40 con cương thi đang chạy về phía này, Trần Ngọc Lâm còn thấy vài sinh vật trông như thể nửa động vật, nửa lại giống như những con quỷ vậy.

Trần Ngọc Lâm người mặc cái bộ Chiến Y hôm trước mua được, hai tay hai chân trang bị Băng Hỏa Quyền Sáo, tay phải cầm theo kiếm, lưng xách một khẩu súng. Bên trái hần là Arch Ville cùng với 2 con Kị Sĩ Địa Ngục, triệu hoán quỷ. Bên phải hần là Ngân Nguyệt Lang đang vô hồn nhìn vào thú triều.

Trên mình hần, Hắc Linh hóa thành một bộ chiến giáp, phủ kín toàn thân hần. Nếu không phải Ngân Nguyệt Lang lưng có thể mọc ra gai nhọn, hần đều muốn cười lên nó.

Hần sợ bị một gai đâm xuyên qua cái hông.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Xích vân mãng(1)

Thú Triều lần này có chỉ ít năm trăm tới bảy trăm con quy mô. Phần lớn là hai ba phẩm, chỉ có một số nhỏ là Tứ Phẩm Ma Thú.

Mất thấy vài người đã bị Thú triều đại quân bao phủ, mặc dù không chết nhưng khẳng định cũng không khá khảm là bao. Trần Ngọc Lâm đang tính xông lên, chợt Hoàng Khánh phát tay:

"Sát Thú Trận số 13-V chuẩn bị."

Lập tức, xung quanh hần có đến hơn 60 người xếp lại, hình thành một thế trận bao vây lấy hơn trăm đầu Ma Thú. Trong đó, những người cầm kiếm, giáo mác khiến dao các loại vũ khí cận chiến đứng một bước lên trước, giờ thắng về phía đại quân Ma Thú. Đứng đằng sau là tầm 30 tên cầm trong tay súng ống, nhất loạt nổ súng vào phía bầy Ma Thú. Trong vòn vẹn thời gian 5 giây, đại quân hơn trăm con chỉ còn lại 40 con Ma Thú.

"Cận chiến binh lên!!"

Cùng lúc này, toàn bộ hơn 35 người chạy lên, trong tay kiếm quang, giáo mác thương đao cung lên lấy đầu Ma Thú.

Trần Ngọc Lâm lần đầu tiên thấy tu sĩ dàn trận giết địch là như thế nào, không khỏi hiếu kì. Hần dám chắc nếu tuần trước một trận chiến với bầy Nhện trong cái phò bản kia, tụi nó cũng chiến đấu được theo trận doanh như thế này, khẳng định hần không khá giả như trước.

Trần Ngọc Lâm nhìn sang Âu Bảo Uyên:

"Lên thôi nào."

Âu Bảo Uyên nhìn hần, tay trái giờ lên nhấn vào một điểm trên trán, cả người nàng chợt phát sáng. Kế đó từ người nàng trào ra một thứ chất lỏng bao phủ toàn thân, sau đó hóa cứng lại, nhìn qua nửa giống một bộ đồ bó toàn thân làm nhựa dẻo.

Âu Bảo Uyên vóc người vốn là không tệ, mặc thêm bộ này vào trông cũng rất tốt nhìn, một số tu sĩ trẻ tuổi nam tính gần đó thường xuyên liếc nhìn qua.

"Bộ đồ này cũng là robot nano à?"

Trần Ngọc Lâm hỏi. Hần không bị ảnh hưởng bởi vóc người của nàng vì hần biết kệ xác nàng trông xinh xắn như thế nào, tính cách bên trong vẫn của là một con gorilla thứ thiệt.

Nếu không hẳn cũng không để cho nàng nắm quyền quản lý bang Hắc Long Hủy Diệt.

"Yup. Nếu không phải sau Đại Chiến Mặt Trăng tui bị tháo hết 73,14% vũ khí chuyên dụng thì còn nhiều nữa cơ."

Âu Bảo Uyên than thở. Mặc dù nàng hay đề cập đến cái Đại Chiến đó, nhưng mỗi lần hẳn hỏi nàng đều vờ vờ đáp "Đó là thông tin tuyệt mật", cho nên đến giờ hẳn vẫn không hiểu nàng nói gì.

Kể đó, sau lưng nàng mở ra hai cái ống đồng cỡ bả vai, phun ra một ngọn lửa nitro xanh, và lao vút về phía Thú Triều.

Trần Ngọc Lâm một tay cầm kiếm, một tay xách súng lao lên. Hắn giờ súng lên, bắn liên tiếp ba đầu Ma Thú Tam Phẩm. Trong đó thậm chí có một đầu Ma Thú đã đạt tới Tam Phẩm Trung cấp, thậm chí thiếu chút nữa một trảo đâm xuyên qua hắn.

Ma Thú Địa Ngục Tê, là một con tê giác. Hi vọng hẳn không bị bắt vì giết động vật có trong sách Đỏ.

Trần Ngọc Lâm nhìn quanh, xung quanh hẳn toàn bộ đều là Ma Thú Nhị Phẩm. Hắn thu súng lại vào hòm Item, giương kiếm lên bắt đầu tiến hành lăng không dò sát. Tạm không nói kiếm của hắn, chỉ tính riêng sức trâu của chủng mà cả rồng đã đủ sức cân bất kì Nhị Phẩm Ma Thú nào. Thậm chí trong vài trường hợp, Tam Phẩm hơi yếu cũng không nói ngoa.

Trần Ngọc Lâm vung ra ba đường kiếm quang chém bay đầu một con chó với phần thân hơi nhuộm sắc hồng. Chợt thanh kiếm của hắn bị cái gì đó cuốn lấy, Trần Ngọc Lâm nhìn lại, thì ra là một con ếch. Con ếch này một cái lưỡi phun ra, cuốn lấy thanh kiếm của hắn nuốt vào trong bụng. Lực mà con ếch này dùng lúc kéo rút cái lưỡi về không thể không nói là mạnh được.

Con này tên gọi Xích Oa.

Hắn ngay lập tức lao tới, nhân lúc ếch yếu đang há hốc mồm vì thanh kiếm của hắn chọc thủng má nó, hắn vung một cái đá trọng kích thẳng vào đầu con ếch. Lần này đá trọng kích của hắn đâm ra được những ba đám. Lập tức từ mấy vết đâm của hắn, xuất hiện những dấu ấn trông như thể hình năm đám phát ra ánh sáng màu vàng lan tỏa những đường vân khô nứt nẻ, nhưng 3 dấu chồng lên nhau.

Rồi hẳn lại dùng tay kia đâm thêm một cái, ấn này phát ra ánh sáng màu xanh lam. Trần Ngọc Lâm theo thói quen nhảy ngay về phía sau.

Bốn cái ấn chợt hòa tan vào nhau, thành một màu nâu đỏ, sau đó một loạt những vết nứt đỏ rực lan tràn toàn thân Xích Oa, kể đó "Ầm" một cái, một vụ nổ to vô cùng phát ra, trực tiếp tạc nát phần lưng của nó.

Trần Ngọc Lâm chạy tới, nhặt lại thanh kiếm, kể đó hẳn lại vung lên chém bay nửa người một đầu chuột yêu Nhị Phẩm sơ kì đang lao về phía hắn.

Lúc này ra chiều, đã hơi hơi có phong phạm của một vị kiếm khách, nếu không kể tóc tai hơi bù xù một chút.

Trần Ngọc Lâm nhìn vào bản đồ, chợt thấy hơi kì lạ. Toàn bộ bản đồ đều bao phủ bởi những đốm đỏ, đại diện cho quân địch, cái này không lạ. Thậm chí còn có rất nhiều điểm đỏ và trắng chồng lên nhau nữa cơ, cho nên hơi khó quan sát một chút.

Nhưng mà hẳn vẫn thấy có vài chuyện gì đó đang xảy ra mà hẳn có thể quan sát nhưng lại không thể nhận ra.

Âu Bảo Uyên hai mắt phát laze, một tia bắn lên trên một tia xuống dưới, giống như kiếm laze trăm hai đầu Ma Thú hình khi ra làm đôi, kể đó nàng quay lại nói với hắn, tay chỉ về một hướng:

"Có một vật thể đang lao rất nhanh về phía này. 78km/h, 82km/h... ừm. Nó ở dưới lòng đất."

Trần Ngọc Lâm nhìn vào mặt đất không có gì. Nhưng khi hẳn đề ý kĩ hơn vào bản đồ, hẳn nhìn thấy một điểm đỏ không quá nổi bật đang lao vun vút về chỗ này, mà cụ thể hơn là hướng bọn hắn.

Trần Ngọc Lâm hai mắt sáng rực, căn chuẩn lúc mặt đất nhô lên ngay lúc đến chỗ hẳn đâm một phát, vận dụng cả hai chiêu thức mà hẳn có vào cùng một đám.

Trong nháy mắt, sinh vật ở dưới đất nhô đầu lên, bất chấp trên đầu nổ tạc một cái nhưng nó lại không thèm để ý, thậm chí không có chút nào dừng lại, một húc đâm thẳng đầu nó vào bụng Trần Ngọc Lâm, hất văng hẳn ra sau.

Trần Ngọc Lâm hơi buồn bực nhìn nhìn, là một con giun đất, Tam Phẩm trung kì đỉnh phong Ma Thú. Trong Giám Định hiện ra, một đầu Giun Đục Đá, đầu nó có một bộ phận vô cùng cứng đẽ... đục đá. Chắc con này làm tổ trong núi đá, bị làm phiền đi ra.

Trần Ngọc Lâm xoa xoa ngực, bộ Chiến Y này quả thực tuyệt luân. Chấn động từ Hắc Linh bị giảm đi chỉ ít ba phần tư, kể đó lại giảm đi thêm nữa. Lúc hẳn bị húc bay ra hẳn thậm chí cảm giác giống như bị nhẹ nhàng vuốt ve vậy, dù cách so sánh này có hơi ghê.

Ngay sau khi Trần Ngọc Lâm bị bắn văng đi, Âu Bảo Uyên hai mắt phát laze thẳng hướng đầu con Giun Đục Đá này, giống như một cái kéo nhẹ nhàng quét xuyên qua nửa thân thể nó, cái đầu nó nhẹ nhàng rút xuống đất.

Sau đó nửa cái thân thể của con giun lao lên, giống như một cái miệng bọc kín miệng vết thương trên cái đầu, kể đó cơ thể nó co rút vào trong mặt đất. Sau đó bằng mắt thường Trần Ngọc Lâm cũng thấy được đất nhô lên, có điều hướng về khu rừng, hiển nhiên là nó đang rút lui.

Với sức phục hồi của loài giun đất, thì chắc chỉ ba bốn ngày là nó hoàn toàn khôi phục.

Trần Ngọc Lâm giờ ngón cái với Âu Bảo Uyên. Sau đó, hấn niệm động, Arch Ville như một tia sấm sét lao đến thẳng vào qua cái hang thông qua cái lỗ mà nó đào để công kích hấn. Liền một khắc này đất đai nổ tung lên, một con quái vật to gấp rưỡi Kị Sĩ Địa Ngục, trên đầu nó có hai cái sừng trâu xuất hiện từ khoảng đất bên dưới, chỗ mà Giun Đào Đất đang bò. Hai tay nó cầm lấy hai mảnh của Giun Đào Đất, ném xuống dưới giẫm vài cái, thành thịt vụn.

Triệu hoán quỷ của Arch Ville, tiêu hao 2000 MP để triệu hồi, gần gấp ba một con Kị Sĩ Địa Ngục, nhưng bù lại cảnh giới của nó quy ra Tu Chân hệ chính là Tam Phẩm sơ kỳ. Hơn nữa là thuộc loại thể tu, thực lực có lẽ hơn hấn cùng cảnh giới.

Con này gọi Nam Tước Địa Ngục. Nhìn qua hao hao giống Nhân Ngưu, trừ việc đầu nó là đầu người, không có mặt chỉ có một bộ hàm.

Trần Ngọc Lâm lệnh cho Nam Tước Địa Ngục tiến lên bắt đầu tập trung vào Tam Phẩm Linh thú. Cần biết, Hệ Thống cho toàn bộ hạ sát dưới cảnh giới của hấn là 1 điểm, trên vài tiểu cảnh giới thì dao động 10-50 điểm. Nhưng Tam Phẩm thì có khi vài trăm điểm một đầu.

Hiện tại hấn là Nhị Phẩm 9 mạch, tức là chỉ còn 2 loại có thể để hấn lấy lời, là cùng Nhị Phẩm 9 mạch và 10 mạch. Cho nên tốt hơn thay vì farm Nhị Phẩm, tập trung vào Tam Phẩm Ma Thú mới là chính đạo.

Chợt, Trần Ngọc Lâm cảm thấy không ổn. Nhìn lại, hấn thấy máu của Ngân Nguyệt Lang đang gấp rút tụt xuống, quay đầu lại thì hấn nhìn thấy một con rắn to khủng khiếp đang quấn quanh nó. Bởi vì Trần Ngọc Lâm có Giám Định cho nên mới lơ mơ phát hiện, chứ không thì với lớp sương mà con rắn này đang phun ra có khi hấn cũng không nhìn ra được.

Xích Vân Mãng phun lửa phì phì gào rú bằng thú ngữ:

"Con chó này, tao đã tha mày một mạng, còn không biết điều à? Vậy mà dám vào phe nhân loại? Hôm nay tao giết mày ngay tại đây."

Trần Ngọc Lâm nhớ tới vết thương sâu thẳm tới cột sống và nội tạng của Ngân Nguyệt Lang, chợt bức tức lên. Con rắn này nếu đã muốn tha một mạng cho Ngân Nguyệt Lang, hà cớ gì phải kẹp chặt khiến cho nó bị thương nặng tới mức hấn phải tốn hơn 200 điểm Vận Mệnh để chữa lành cho nó?

Viên Cửu Cửu Chuyển Hồn Đan đó mắc lăm đấy biết không? Nếu Hệ Thống không giảm còn 25% thì hấn phải há hòng một ngàn điểm Vận Mệnh mới mua được.

Nghĩ bụng, Trần Ngọc Lâm điên tiết lên, hấn triệu gọi Arch Ville ra, đưa cho nó tám thẻ bài Triệu Hoán Ultralisk, cái mà hấn đạt được trong hộp quà cấp 10.

Xích Vân Mãng há to mồm, đuôi nó cuốn quanh thân thể Ngân Nguyệt Lang, chuẩn bị một ngụm nuốt chửng Ngân Nguyệt Lang. Lúc này Ngân Nguyệt Lang HP đại khái chỉ còn khoảng 60%.

Trần Ngọc Lâm cười gằn, thích ăn no? Cho ăn nổ bụng đi.

Arch Ville biến thành một tia chớp, bay thẳng vào trong hòng của Xích Vân Mãng. Kế đó, nó kích hoạt thẻ bài, triệu hoán đi ra Ultralisk.

Thông qua vài lần thí nghiệm, Trần Ngọc Lâm đã biết điều kiện để triệu hoán. Thứ nhất, không gian để triệu hoán phải là cùng một không gian kín với nơi mà hấn đang ở. Ví dụ, nếu hấn đang ngồi trong phòng khách mà phòng khách lại đóng kín cửa thì hấn sẽ không thể triệu hoán ở phòng bếp.

Thứ hai, nó không thể triệu hoán ở những nơi mà hấn không thể đi qua. Giống như lần ở trong hang nhện, hấn không thể thoát khỏi lưới nhện cho nên cả hai Triệu hoán thú đều tự động xuất hiện cạnh hấn.

Ngoài ra không có điều kiện gì về không gian triệu hồi khác.

Trong bụng của Xích Vân Mãng vừa vặn thỏa mãn cả hai điều kiện trên. Đương nhiên, nếu Xích Vân Mãng đóng miệng thì lại là chuyện khác.

Lập tức "Bụp" một cái, Xích Vân Mãng kêu rú lên đau đớn, buông Ngân Nguyệt Lang ra, bởi vì cái bụng của nó đã trương phồng lên với một kích cỡ đáng sợ, chỉ ít ngang với căn nhà. Nó lặn ra đất, hít thở không thông, há hốc mồm ra kinh ngạc.

Nhưng kể cả thế, không thể phủ nhận nó rất mạnh, vì vẫn chưa nổ bụng.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Ultralisk

Trần Ngọc Lâm nhướng mày khi thấy con Ultralisk lúc này vẫn còn kẹt ở bên trong thân thể của Xích Vân Mãng. Thông qua giao diện hệ thống, mặc dù

không trực tiếp có được kết nối như đối với Hắc Linh và Arch Ville, nhưng hắn vẫn thấy được bảng trạng thái ở một mức độ thô sơ của nó.

HP của Ultralisk đang có chiều hướng giảm đi, ngoài ra còn có một trạng thái: [Nhiễm độc axit- Nhẹ]

Hắn là Xích Vân Mãng đang cố hết sức để tiết dịch vị dạ dày ra? Hay là nó đang vừa cố mài mòn Ultralisk vừa cố gắng nôn nó ra khỏi bụng? Không quan trọng, bởi vì qua khóe mắt hắn nhìn thấy được một vị Tử Phẩm Tu sĩ đang cấp tốc chạy tới.

Hoàng Tráng vung vẩy lưỡi rìu, lần này là rìu thật, nhảy bổ lên trên cao chỉ ít cũng phải tới hai mươi mét. Kế đó, một tia sét từ trên bầu trời giáng xuống thẳng vào lưỡi rìu của hắn. Ngạc nhiên thay khi hắn không bị nướng thành than cốc, mà ngược lại lưỡi rìu của hắn phát ra càng thêm chói mắt quang mang. Kế đó, hắn ngay lập tức một chưởng bổ vào đầu Xích Vân Mãng.

Xích Vân Mãng bị một lưỡi rìu này bổ, máu phun trào tung tóe, thậm chí còn có vài chất dịch trắng trắng chảy ra như thể dịch não nữa. Nó gắng gượng oán hận nhìn qua Hoàng Tráng, kẻ đó bỏ đi mất.

Nhưng hiển nhiên với một cục tạ nặng hơn 20 tấn trong cơ thể, nó rất khó di chuyển tự do được. Mặc dù thể nó vẫn bò rất nhanh, nhưng Hoàng Tráng còn nhanh hơn. Trần Ngọc Lâm chỉ thấy hắn nhảy lên đầu của Xích Vân Mãng, liên tục dội xuống hơn hai mươi đòn, Xích Vân Mãng vốn vừa này bị một kích của hắn cho trọng thương đã ngã xuống.

Thiên Chùy Bách Luyện, đòn sau đau hơn đòn trước chỉ ít một thành, một võ kỹ phổ thông vốn là sử dụng búa, nhưng vào trong tay Hoàng Tráng thì trái ngược lại trở thành một môn rìu kỹ. Võ kỹ này vốn là một loại giống Đa Trọng Kích của Trần Ngọc Lâm, thay vào đó là búa. Nhưng rìu thì khác, nó đâm sâu vào thịt, liên không có phản lực gì đáng nói rồi.

Hiển nhiên trình độ sử dụng rìu của hắn vô cùng cao, có vẻ hắn đã tìm được một cách nào đó để sử dụng Thiên Chùy Bách Luyện mà không cần đến phản lực.

Hoàng Tráng vung rìu lên lần cuối, một rìu phạt bay nửa cái hộp sọ của Xích Vân Mãng, kẻ đó hắn đá bay nó đi. Hắn nhìn về phía Trần Ngọc Lâm nói:

"Rắn vốn là loài có sức sống mạnh mẽ, chặt đầu vẫn có thể cắn người. Tốt nhất là chặt nửa cái đầu của nó để nó khỏi làm gì được nữa."

Trần Ngọc Lâm nhìn vào phần thân thể còn lại của Xích Vân Mãng, cảm thán không thôi. Nửa cái đầu lâu đã bị chặt, phần thân thể còn lại vẫn tiếp tục bò đi, nếu không phải bị Hoàng Tráng giữ lại chắc nó còn có thể bò tiếp ít nhất là 3 cây số.

Hắn nhìn qua Ngân Nguyệt Lang, chỉ số HP của nó tụt xuống còn 46%. Rạn nứt xương sườn cùng với gãy một bên bả vai. Ngoài ra còn có hiệu ứng trúng độc nhẹ và một vài cơ quan nội tạng bị xương gãy đâm thủng. Rất may là tất cả các vết thương này đều là loại Hòm Quái Thú có thể tự chữa lành được, có điều sẽ vô cùng lâu.

Hệ Thống cho ra ước tính độ khoảng 1 tháng mới hoàn toàn tốt đẹp. Cũng may chưa rạn cột sống như lần trước.

Chợt, từ phần cơ thể đang quần quai của Xích Vân Mãng nổ tung ra, một sinh vật to cao đen hời xuất hiện. Ultralisk, một thân cơ thể to con cục súc với bốn cái chân to hơn cả cột đình. Mặc dù trong giao diện mô tả ghi là dài 22 mét, cao 16 mét, nhưng trong 16 mét cao thì phải có tới 6 mét là dành cho lớp giáp bao phủ đầu của nó rồi. Ngoài ra hình như mô tả không nói đến bốn cái "cánh tay" trông như những cái móng vuốt khổng lồ, đồ sộ và sắc nhọn.

Từ việc những cái móng vuốt này có thể chọc thủng được cả da và xương của Xích Vân Mãng, Trần Ngọc Lâm có thể tạm kết luận thứ này khỏe vô cùng. Kết cấu xương loài rắn dạng hình ống, và con này có thể xé mở được xương của cả một Tử Phẩm Ma Thú, cái cảnh giới luyện xương cốt đủ thấy thực lực rất mạnh mẽ.

Dù sao, Hệ Thống mô tả Ultralisk là có thể hủy diệt cả một bức tường thành mà.

Hệ Thống chợt tuyên bố:

[Thông báo: Kí chủ thỏa mãn điều kiện: Phụ trợ tiêu diệt Xích Vân Mãng đạt 31.23%, vượt quá mức 30%. Tiêu diệt Xích Vân Mãng nhận về 23000 điểm Kinh Nghiệm và 800 điểm Vận Mệnh. Giảm đi còn lại 31.23%, Kí Chủ nhận về 7200 điểm Kinh Nghiệm và 250 điểm Vận Mệnh, tăng thêm 60% do vượt cấp đánh quái, nhận được thêm 4320 điểm Kinh Nghiệm.]

[Thông báo: Điều kiện đã đủ, level của Kí Chủ tăng lên thành 17, nhận thêm Kinh Nghiệm.]

Trần Ngọc Lâm ồ một tiếng:

"Chà, cứ tưởng không last hit thì không được tính điểm chứ nhỉ?"

Hệ Thống:

[Thưởng phạt phân minh, nếu sự hỗ trợ của Kí Chủ đạt đến một mức để đáng công nhận, thì Kí Chủ sẽ được ghi nhận. Kể cả khi Kí Chủ không trực tiếp tiêu diệt. Đương nhiên, ta nhắc luôn nếu Kí Chủ muốn canh last hit bằng cách nhờ người giúp, thì Kí Chủ chỉ nhận được hạn mức 50% bình thường.]

Trần Ngọc Lâm gãi đầu cười, hắn quả thực có ý nhờ canh last hit. Nhưng mà vừa này chưa kịp nhờ thì con rắn đã nằm chết thẳng cẳng rồi. Dù sao trận chiến đó diễn ra quá nhanh, chưa đầy 3 giây hắn còn chưa kịp phản ứng nữa là.

Hoàng Tráng trong lúc Trần Ngọc Lâm đang nói chuyện cùng hệ thống, thì hắn đã toát mồ hôi hột nhìn sinh vật này. Trong trí nhớ của hắn, đứng nói là con nào cùng loài, trông giống giống cũng không có. Có thì cũng lắm là trong một trò chơi mà mấy thằng trẻ trâu nhà hắn hồi trước hay chơi mà thôi.

Trần Ngọc Lâm mắt thấy Hoàng Tráng không suy nghĩ nhiều, chỉ mắt vờn vờn nửa giây kinh ngạc kể đó lao thẳng tới, chuẩn bị một rìu chém chết con Ultralisk hắn bèn hét lớn:

"Bình tĩnh, đó là người(?)... thú(?)..côn trùng(?).. mà nó là cái gì mới được chứ? Tóm lại nó là phe mình, nó là triệu hoán thú của cháu."

Trần Ngọc Lâm hét lớn khiến Hoàng Tráng ngưng lại giữa không trung, hắn nhìn Trần Ngọc Lâm nghi hoặc. Như để chứng minh, Trần Ngọc Lâm chỉ về một hướng, nói với Ultralisk:

"Ê, đi xử lý bảy thú triều kia đi."

Con Ultralisk nhìn Trần Ngọc Lâm, kể đó nó rống lớn một tiếng, từng bước một bước về hướng mà hắn chỉ. Trần Ngọc Lâm quay sang Hoàng Tráng, nói:

"Thấy chưa, cháu hoàn toàn điều khiển được nó."

Hoàng Tráng co rụt mắt lại, bởi vì hắn thấy con Ultralisk bước từng bước một, kể đó nó một bước giơ lên cái chân to như căn nhà... giẫm lên người Trần Ngọc Lâm. Rồi nó nhấc cái chân đó lên để lại thằng bé chôn dưới mặt đất, chân sau lại tiếp tục giẫm thêm một phát nữa, đè nghiền hắn xuống sâu ít nhất bảy mươi xăng ti mét đất. Kể đó nó nhấc chân lên, ở phía lòng bàn chân bám dính như bã kẹo cao su chính là Trần Ngọc Lâm.

"Àm... Àm...Àm.."

Trần Ngọc Lâm sau khi bị giẫm ít nhất là 4 lần mới tách xuống khỏi chân con Ultralisk đó. Hắn gắng gượng dậy nhìn Hoàng Tráng, thở hồng hộc nói:

"Cháu hoàn toàn kiểm soát được nó.. chắc thế... có lẽ là như vậy....hắn là như thế... ý là cũng có thể.. đi?"

Hoàng Tráng gãi gãi đầu, nhún vai:

"Ồn thôi."

Kể đó, hắn nhảy đi ra giải quyết tiếp một vài con Ma Thú Tứ Phẩm khác. Hắn gãi gãi đầu, ban đầu hắn cho rằng Trần Ngọc Lâm là một thiên tài, 2 tháng hai đại cảnh giới, một đồng triệu hoán thú, thủ đoạn kì dị, hậu trường đáng sợ...

Giờ nghĩ lại, có lẽ chỉ là một thằng ngốc?

Trần Ngọc Lâm tròn mắt nhìn vào con khổng Ultralist, nếu không phải hắn kịp thời sử dụng Cường Hóa của Hắc Linh, có khi hắn đã phải bị kích hoạt cái khiên chống từ vong của Mộ Dung Nguyệt rồi.

Ý hắn là, con Ultralisk nặng tới 22 tấn, 4 cái chân, chia đều cho nhau thì mỗi chân cũng chống đỡ một lực khoảng chừng 5 tấn.

Quân địch còn chưa tìm đến hắn, chính phe ta suýt nữa tự giải quyết phe ta? Đúng là không sợ kẻ địch mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như bò.

[Ha ha ha ha ha ha]

Hệ Thống cười lăn lê bò toài:

[Kí Chủ... ha ha... hoàn toàn có thể kiểm soát nó... khục khục.. ha ha ha.. chuyện cười hay nhất mà ta nghe được trong mấy ti năm.. ha ha..]

Trần Ngọc Lâm gầm gừ với Hệ Thống:

"Im mồm."

Trần Ngọc Lâm gãi gãi đầu, hắn đi về phía thi thể Xích Vân Mãng, thu vào bên trong hòm Item. Tuy rằng nọc độc và Thú Hạch đã bị Hoàng Tráng lấy đi, nhưng hắn vẫn để lại thứ này. Hắn lấy chỉ là lẽ tự nhiên thôi.

Cơ thể con này nặng cũng vài tấn, bỏ xương ra thì cũng đủ ăn cả năm không chừng. Thịt rắn với hắn mà nói khá là khan hiếm, chỉ thi thoảng mới được đi ăn thôi.

Trần Ngọc Lâm xách kiếm lên, bất chợt, từ phía bên kia Ultralisk kêu lên 1 tiếng gào rú thảm thiết. Trần Ngọc Lâm quay đầu lại chỉ để thấy nó đang bị một cặp móng vuốt xé banh cái đầu ra, nhưng mà 4 cái vuốt vô cùng cứng cỏi của nó trong nháy mắt gấp mạnh vào cũng ghim lại một vết đâm sâu hoắm trên cơ thể con thú kia, mặc dù nhìn hình như chỉ là đâm vào thịt mà không đâm quá sâu.

Có vẻ hệ thống cơ của Ultralisk hoạt động khá kì, nó cần vận sức để mở ra, và khi muốn đóng vào thì chỉ cần thả lỏng, nhanh và mạnh giống như cái lò xo vậy.

Bốn chân, lông hai màu đen trắng, đây chính là Thất Dạ Sắc Lùng mà? Trần Ngọc Lâm nghi hoặc nhìn, chợt đằng sau cách Thất Dạ Sắc Lùng 50 mét

xuất hiện một bóng đen khác, là một con bọ cạp khổng lồ màu vàng kim, toàn thân bốc lên khói trắng. Thất Dạ Sắc Lũng kinh miệt nhìn Hỏa Sa Đế Bò Cạp gầm gừ bằng thủ ngữ:

"Cái thứ yếu đuối. Có dám bỏ cái khiên chắn chết toi kia ra đầu một trận không? Nhưng đương nhiên là ngươi không muốn rồi."

Nó cười nhạt khinh thị, kể đó một trào đi qua, cái đầu nặng tầm 8 tấn của Ultralisk tách rời khỏi cơ thể, nó nhấc lên như thể không có gì:

"Thứ này là gì? Không phải người, thú, côn trùng, cá hay bọ, hay vẫn là loài chim. Nó thật kì quái?"

Thất Dạ Sắc Lũng vứt cái đầu Ultralisk sang một bên, gầm gè:

"Thấy kẹ. Giờ thì tìm cách thoát cái lồng này đã."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Đặc ân của ma thần vương thể bài

Trần Ngọc Lâm đương khó hiểu những lời nói của Thất Dạ Sắc Lũng, thì hần qua khoeo mắt nhìn thấy ở rất xa có vài con Ma Thú nhỏ yếu muốn chạy trốn. Nhưng lúc mà chúng đang chạy được giữa chừng, bất chợt đâm sầm vào một bức tường vô hình.

Khoảnh khắc chúng đâm sầm vào, bức tường chợt hiện lên màu trắng sữa giống y hệt lớp giáp chắn của mỗi người. Trần Ngọc Lâm sực hiểu, cái này là Mộ Dung Nguyệt muốn một lần giải quyết hết thầy vụ này.

Thảo nào quanh 3 km kể từ đây, có một số Ma Thú trên bản đồ cứ đi vòng quanh.

Liêu Chân Quân trong hình thái bản thể của mình lao tới Thất Dạ Sắc Lũng, bốn cái càn huy động ngoe nguẩy. Trên từng cái càn đều có một chất lỏng đỏ nhạt xen lẫn sắc nâu thẫm.

Độc.

Rất hiển nhiên, bọ cạp thì chuyên dụng về nọc độc, Liêu Chân Quân đồng dạng không phải ngoại lệ. Nhưng Thất Dạ Sắc Lũng hoàn toàn không quan tâm, cả ngòi độc trên đuôi của Liêu Chân Quân cũng không thể đâm xuyên qua được da của Thất Dạ Sắc Lũng.

Thất Dạ Sắc Lũng ha ha cười lớn, kể đó nó bắt đầu trắng trợn bỏ vào trong trận doanh của tu sĩ nhân loại, hoàn toàn không để ý đến một vị Kim Đan đằng sau. Nó đã sớm chuẩn bị để đột phá Ngũ Phẩm Ma Thú, một khi nó đột phá có thể đề Nguyên Anh thậm chí cả Thần Anh cảnh ra đánh. Một Kim Đan xác thực nó còn chưa thêm đề vào mắt.

Trong gần mười lăm phút từ khi hần tới, Thú Triều lần này đã bị tiêu diệt gần hết. Chiến trận sát thủ của Hoàng gia của thực không tồi, liệp sát gần một nửa. Kể đó là đám Âu Bảo Uyên cùng Trần Ngọc Lâm và Lê Thanh Hằng, liệp sát một hơi trên trăm con. Trần Ngọc Lâm là do có Triệu hoán thú hộ thân cho nên thực ra thành tích của hần là thành tích của một nhóm đông chứ không phải chỉ mình hần. Âu Bảo Uyên khá cá biệt, năng chủ yếu đứng một chỗ nhìn, kể đó một tia laze bắn ra lấy mạng một con Ma Thú.

Lê Thanh Hằng tuy không trực tiếp giết địch, nhưng Thần Thánh Chi Quang của nàng phụ trợ vô số người, cũng coi như là rất mạnh.

Cùng với viện thủ mà Hoàng gia mời, cũng chỉ còn lại trên trăm con Ma Thú, trong đó có 2 đầu Ma Thú Tứ Phẩm.

Vấn đề duy nhất là, một trong hai đầu này là con Thất Dạ Sắc Lũng, và chẳng ai đủ khả năng để đột phá phòng ngự của nó. Tuy rằng nó chỉ là Tứ Phẩm Ma Thú, nhưng hiển nhiên nó từng ném qua một hai thiên tài địa bảo để cho thân thể nó đủ khả năng sánh vai Kim Đan, thậm chí là vượt lên trên.

Thất Dạ Sắc Lũng cũng kẹ xác hơn trăm con Ma Thú còn lại, nó trực tiếp chạy ngược về đầu kia thành phố. Chính xác hơn là nó đang tìm kiếm một lỗ hổng trong trận pháp bao trùm thành phố này để thoát ra. Rõ ràng linh trí nó rất cao, có thể suy đoán ra được người tạo ra được cái trận pháp như này hẳn phải vô cùng cường đại.

Trần Ngọc Lâm giương súng lên, chỉ trực chờ Tam Phẩm Ma Thú mà nã đạn. Trong thoáng chốc hần đã tiêu diệt được hơn 10 con Tam Phẩm Ma Thú còn sót lại, chủ yếu do lũ này đứng tùm lại với nhau khiến cho việc xả súng toàn bộ dễ dàng hơn nhiều.

Còn lại chủ yếu là Nhị Phẩm Ma Thú, có giết cùng lắm được 1 điểm Vận Mệnh 1 con, hần cũng không màng. Trần Ngọc Lâm trực tiếp lệnh cho Arch Ville đuổi theo đám 2 người Thất Dạ Sắc Lũng và Hỏa Sa Đế Bò Cạp.

Hần chạy theo hồng nổi. Hơn nữa, hần cần đảm bảo hần không bị tai bay vạ gió mới được.

Arch Ville nhẹ nhàng hóa thành một luồng sáng, vút bay về phía nơi mà Thất Dạ Sắc Lũng và Liêu Chân Quân đang giao thủ. Trần Ngọc Lâm để ý thấy

con lửng mặc dù trông có vẻ chiếm thượng phong, kì thật là nó chẳng hề quan tâm đến trận đấu này. Lực công kích của nó không phá được lớp vỏ ngoài của Hỏa Sa Đế Bò Cạp, ngược lại nếu không cẩn thận sẽ bị độc công thân, vậy tại sao nó vẫn không màng để tâm?.

Có khả năng là vì nó cảm thấy tầm quan trọng của việc đánh bại Liêu Chân Quân ít hơn tìm ra được lối thoát. Theo cách suy nghĩ bình thường thì hắc Liêu Chân Quân cũng có được lớp hộ giáp tương tự những người khác, bản thân nó nếu phá không nổi lớp giáp đó thì chỉ cần để ý không bị chọc độc vào là được?

Còn một nguyên nhân khác, là Liêu Chân Quân mỗi lần gặp càn, hay dùng độc vũ đều không thể xuyên thấu qua được làn da của nó. Chủ yếu do bộ lông của con lửng này được sắp xếp theo kết cấu vô cùng kì lạ, có thể ngăn cản phần lớn công kích của hắc.

Phòng ngự của nó quá sức mạnh mẽ, hầu như không thể can phá được.

Về phần tốc độ, mục tiêu của Liêu Chân Quân là nó,, mục tiêu của nó là tìm ra lỗ hổng để chạy, tự nhiên là nó sẽ tốn thời gian hơn hắc rồi. Hơn nữa, bình thường tốc độ của nó cũng hơi kém so với một Kim Đan. Nên biết, Kim Đan có thể ngự không phi hành. Và một khi ngự không phi hành thì có nhanh mấy cũng chỉ là chạy bộ mà thôi.

Trần Ngọc Lâm quyết tâm đánh liều thử một cú, hắc thông qua Arch Ville phát ra âm thanh(thực ra là thông qua 2 cái điện thoại, một cái điện thoại cũ của hắc, một cái hắc mới mua gần đây):

"Liêu Chân Quân, tiếp nhận của ta một cái buff"

Liêu Chân Quân tuy đang đánh nhau với Thất Dạ Sắc Lũng, nhưng vẫn nghe được lời của hắc:

"?"

Trần Ngọc Lâm không ngạc nhiên. Trong mắt người khác, hắc là một đầu sinh vật trông hao hao Ma Tộc đang cầm điện thoại nói chuyện đi? Chuyện đó cũng đủ làm tổn thọ một số người.

Trần Ngọc Lâm không rảnh giải thích, hắc quen thói giải thích khi đã chắc ăn, hoặc giải thích khi xong việc hơn là giải thích giữa chừng. Hắc nhắm chuẩn Liêu Chân Quân, tiến vào trong giao diện Hệ Thống lựa chọn [Thẻ bài Kĩ Năng: Đặc Ân Ma Thần Vương].

Gần đây Trần Ngọc Lâm mới phát hiện ra tính năng trang bị thẻ bài ngoài trang bị cho triệu hoán thú, còn có thể trang bị cả cho các mục tiêu khác nữa. Có điều khi trang bị cho triệu hoán thú của hắc thì hắc có thể thiết lập trang bị mặc định, còn khi trang bị các mục tiêu khác, ví dụ đồng minh, kẻ địch, thì nó sẽ "bắn" cái thẻ bài về phía mục tiêu.

Và cần phải nhắm mục tiêu từ trước. Hầu như không có trường hợp sát nhập nhầm, nhưng nếu như một kẻ khác, ví dụ kẻ địch mà chạm được vào thẻ bài thì nó sẽ trang bị luôn cho kẻ địch.

Hơi phiền phức một tẹo.

Hơn nữa, có ngưng trang bị thẻ bài hay không là quyền của người đang trang bị lúc đó, Trần Ngọc Lâm không thể chủ động ngưng trang bị thẻ bài. Kiểu nếu hắc có một thẻ vĩnh cửu buff mà người được trang bị không muốn trả lại cho hắc, thì hắc cũng không làm gì được.

Khá giống tính năng VIP.

Trần Ngọc Lâm không thể Giám Định được sức mạnh của cả hai, nhưng hắc đồ chừng hiện tại thực lực của cả hai đang cân bằng nhau, và nếu hắc trang bị [Đặc Ân Của Ma Thần Vương] lên cho Liêu Chân Quân, thì rất có thể hắc sẽ giết được Thất Dạ Sắc Lũng.

Và nếu thế, thì hắc sẽ được điểm hỗ trợ, vụ này hắc hỏi qua Hệ Thống rồi. Nếu hắc đóng góp rõ ràng, thì hắc sẽ được tính điểm hỗ trợ nhiều hơn hắc. Tứ Phẩm đỉnh cao Ma Thú, nghĩ đến số điểm mà hắc có thể đạt được đủ khiến Trần Ngọc Lâm cười run.

Hơn nữa, [Đặc Ân Ma Thần Vương] chỉ không thể trang bị cho Thần Thánh cùng Quang Minh mấy loại hệ tương tự như vậy thôi. Hỏa Sa Đế Bò Cạp hoàn toàn trang bị được.

Arch Ville hóa thành một tia sáng, lao vút qua đằng sau Hỏa Sa Đế Bò Cạp, kể đó nó vung tay, một tia sáng đen kịt nương theo bàn tay hắc phóng thẳng đến chỗ Liêu Chân Quân. Cả hai kẻ đang chiến đấu đều mất vô cùng tinh tường, nhưng cả hai đều chỉ nhìn ra đó là một tấm thẻ, mặt trên là cái gì thì lại như thẻ đã bị che mắt trong trí nhớ của cả hai.

Liêu Chân Quân cảm thấy tấm thẻ bay vào người, chợt hắc cảm giác chiến ý bùng cháy, như thể kẻ địch trước mặt hắc giờ chỉ là một con kiến hôi. Hơn nữa, thực lực, cơ thể, độ cường tráng, độc, tốc độ.. vân vân của hắc toàn bộ đề thăng 50%. Tức là thực lực của hắc thăng bay từ Kim Đan Trung Kỳ lên thành Kim Đan Hậu Kỳ.

Kể đó, hai mắt Liêu Chân Quân bùng nổ, một luồng lực lượng khác tràn đầy nóng rực tràn ra đi kèm theo đó là một ngọn lửa trắng lan tràn toàn thân Liêu Chân Quân.

Bạch Sa Hóa, bí pháp Hỏa Sa Đế Bò Cạp nhất tộc, tăng 25% thực lực, kéo dài 20 phút.

Một chuyện để hắc kinh ngạc là thậm chí loại bí pháp đề thăng thực lực này cũng được tăng phúc 50%, một hơi đề cho hắc tăng lên đến Kim Đan đỉnh

phong. Thậm chí độc của hần cũng tăng cường, ngoài mang theo thuộc tính Hỏa Độc, còn mang theo thuộc tính Cuồng Loạn, Hồn bạo, Mất lý trí nữa. Một hơi tăng cường gần như gấp đôi thực lực, trong khi đó không hiểu sao cái buff được dùng lên hần lại không có một cái phản ứng phụ nào. Chợt lúc này, ở phía Trần Ngọc Lâm đang có một cái bóng từ từ tiếp cận hần, cái bóng này đen đặc, tỏa ra vô số hận thù. Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net. Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ma tộc

Trần Ngọc Lâm đang chiến đấu với một con gián, mặc dù nó chỉ là Nhị Phẩm đỉnh phong nhưng lại khó giết vô cùng. Hần phải mất hơn 10 giây mới chặt nó ra làm mười mấy mảnh mà vẫn không giết được, cuối cùng phải mổ bụng lấy Thú Hạch ra nó mới hoàn toàn chết.

Bất chợt, hần cảm giác như thể toàn thân sa vào một căn hầm lạnh lẽo tràn đầy hàn băng. Đồng thời, xung quanh hần cũng vang lên những tiếng thì thầm man dại:

"Khắc...khắc...mày có vẻ như là một món ngon đó."

Trần Ngọc Lâm liếc đầu sang nhìn, chỉ thấy một đám sương khói lơ mờ tụ tập lại thành một hình bóng một sinh vật vô cùng quái đản. Giống như một người với nửa thân dưới là một con chim, nhưng nửa thân trên thì lại khô kiệt, đầu lâu hần không có bất kỳ ngũ quan nào ngoại trừ cái miệng dài tới tận mang tai.

Ma Tộc.

Ma Tộc vùng tay, một luồng không khí u ám tràn ra từ bàn tay nó. Chính xác hơn là bàn tay nó chuyển hóa thành thể khí, thể khí này tràn lan vào trong cơ thể những con Ma Thú đã chết hoặc đang hấp hối xung quanh. Kế đó hơn mười con Ma Thú học máu ra, hai mắt mờ ra tròn trũng trắng dã, đứng dậy bắt đầu lao tới tấn công người xung quanh.

Con Ma Tộc nhìn tất cả, gầm gừ vài tiếng, kế đó nó quay lại nói với Trần Ngọc Lâm:

"Quả là mỹ vị, đứng đằng xa tao đã được tăng phúc thêm một ít rồi. Ừm, nhưng tao vẫn thấy thật là kì quái, trong khi cái con đó.."

Nó chỉ về phía của Liêu Chân Quân, kế đó chỉ lại vào Trần Ngọc Lâm:

"Nó tỏa ra một mùi vị ngon tuyệt cú mèo, nhưng nguồn gốc của cái mùi đó nó lại đến từ mày?! Tao có thể hỏi nhỏ lý do tại sao không?"

Trần Ngọc Lâm toát mồ hôi nhìn con Ma Tộc, đứng ngay gần nó khiến cho hần chỉ cảm thấy một con sợ hãi rợn tóc gáy. Hơn nữa cái âm thanh mà nó nói, rất lạ. Giống như thể đó là tiếng gió rít nhưng hần nghe thấy liên hiệp vậy.

Càng quan trọng hơn, rốt cuộc Ma Tộc là thứ gì? Hệ Thống từng nói mọi ứng dụng của các tính năng của Hệ Thống đều mặc định mang một tính năng "Tự Động Hợp Lý Hóa", trừ hần thân mang Hệ Thống còn lại tất cả mọi người đều sẽ thấy việc hần sử hữu đồ vật rút ra từ Hệ Thống là hợp lý, nhưng con Ma Tộc này lại có thể nhìn ra điểm bất hợp lý...

Nhiều mày, không suy nghĩ nữa. Trần Ngọc Lâm cười gằn:

"Chúa mới biết."

Con Ma Tộc lắc đầu, kế đó nó há cái miệng thành ra to như cái cửa gầm gè:

"Hỏi cho vui thôi, tao cũng biết là mày sẽ nói thế."

Chợt, từ trên đầu nó, một tia sáng "Àm" một cái bắn ra, khiến cho con Ma Tộc phản búng thủng một lỗ lớn. Từ trên đầu Trần Ngọc Lâm, một người lao vụt tới, mặt lạnh tanh, khôi giáp đầy đủ, 6 cái cánh trên lưng trải rộng ra.

Gabriel quát lớn:

"Ma Tộc, ăn ta một cái Thần Thánh Thảm Phán!"

Nàng chìa một mũi kiếm sáng lấp lánh ánh hào quang về phía đầu Ma Tộc, kế đó sau lưng nàng chợt lung linh huyền ảo xuất hiện một cái cán cân kiểu xưa, loại cân 2 đầu. Cái cân này chao đảo nghiêng ngả một hồi, rồi chợt một đầu của nó nghiêng đi chia thẳng về phía Ma Tộc. Gabriel hét:

"Thần Thánh Phán Quyết: Có Tội. Thần Thánh Diệt."

Sau lưng nàng toát ra một vầng sáng phát ra ánh sáng nhu hòa, từ bên trong vầng sáng đó chột một tia sáng rực rỡ vô cùng bắn ra, thẳng hướng đầu Ma Tộc. Đầu Ma Tộc quay người tính chạy trốn, nhưng lại bị cản trở bởi Trần Ngọc Lâm, lúc này đã phải ra Hắc Linh chặn đường nó.

Dù chỉ trong một giây thời gian, nhưng ngần đó thời gian cũng đủ rồi. Đầu Ma Tộc gào thét thảm thiết, bị lấn chìm trong ánh hào quang vạn trượng của Thần Thánh Diệt đến từ Gabriel. Thậm chí Trần Ngọc Lâm nếu không né ra xa mười mấy mét có khi cũng bị vạ lây.

Trần Ngọc Lâm trầm trồ, chỉ thấy cầm cây gậy chọc chọc cái xác Ma Tộc:

"Chà, một chiêu giết địch. Quả là siêu phẩm"

Đầu Ma Tộc này cũng quá đen đi? Vừa mới xuất hiện chưa kịp ra chiêu nào đã bị tiêu diệt.

"Đương nhiên, không phải thế không gọi thiên thần 6 cánh."

Gabriel hững hờ xách thanh kiếm nhìn xuống cái xác đang từ từ hóa thành sương mù, vệt cánh bay lên trời. Chột nàng sững sờ dừng lại, nhíu mày.

Cái xác? Ma Tộc loại định hình chết đi xong là biến mất luôn, trừ khi thực lực nó vô cùng kinh khủng, để lại dấu ấn trên thế giới này quá nặng nề mới mất một thời gian xác mới hóa đi được, vậy tại sao lại có xác?

Nàng quay lại, chỉ thấy sương mù bao quanh cái xác để lộ ra một sinh vật thiêu thối khét lẹt, vẫn có hình dạng như trước, nhưng có thể vì cái áo chùng hoặc bị biến dạng, hoặc đã hóa thành từ thi khá lâu nên không nhận ra.

Sinh vật này đang từ từ hóa thành tro, bay về gió. Trong khi Ma Tộc đáng ra phải từ từ hóa thành sương và biến mất.

Gabriel từ đằng xa lăm bằm:

"Đây đâu phải Ma Tộc, đây là yêu quái mình người cánh chim mà."

Yêu quái mình người cánh chim, hay gọi là Harpi, là một loại nửa người nửa chim, mặc dù không giống người lắm. Nhưng cơ thể nó đại loại nửa thân trên giống người, hai tay là hai cánh chim, nửa thân dưới là chân chim.

Cho nên, con này không phải loại định hình, mà là Ma Tộc loại chiếm hữu?

Trần Ngọc Lâm đang kiểm tra thông tin, chột hần tiếp tục cảm thấy con rợn người đó. Hần quay lại phía xác con Ma Tộc, thì chột một luồng gió lạnh thổi tới.

"Đa tạ, ta cũng chán cái thân thể kia rồi. Mày sẽ là thân thể mới tốt hơn đó. Khắc khắc.. Ừm, không tốt, bị phát hiện, nhanh chóng thoát khỏi đây thôi."

Trong đầu hần vang lên một giọng nói, Trần Ngọc Lâm kinh sợ gằm gù:

"Mày.. là Ma Tộc?"

"Ồ, mi cảm thấy ta là cái loại.. tui bay gọi là gì nhỉ? Định hình sao? Thật đáng tiếc, đó là cái xác lúc mới đến đây ta kiểm được đó."

Âm thanh trong đầu hần vang lên, tràn đầy huyễn hoặc.

Chột một giọng khác vang lên hơi có chút chán nản:

[Chật vật vãi. Không ai nói với các ngươi 3 người là quá đủ cho 1 đám đông à? Trong bản mô tả nhà trọ mô tả đây là linh hồn dành cho 2 người, không phải dành cho 3 người.]

"....."

Trần Ngọc Lâm

"Hệ Thống, tìm cách giải quyết giùm ta cái, và linh hồn ta chỉ là của mình ta thôi chứ không dành cho ai khác cả."

Hệ Thống:

[Thật đáng tiếc, ta không có quyền can thiệp vào công việc nội bộ trừ khi kí chủ tình nguyện trả một cái giá lớn để ta chiếm hữu kí chủ. Vô cùng xin lỗi, nhưng ta đột nhiên muốn uống sữa.]

Kể đó Trần Ngọc Lâm có thể cảm giác một hộp sữa trong hòm Item biến mất, rồi từ trong đầu hần truyền ra những tiếng ừng ực.

Trần Ngọc Lâm

-.....

"....."

Ma Tộc:

"Mày.. mày là cái thứ chết tiệt gì vậy? Kí sinh tương tự ta ư?"

Trần Ngọc Lâm bắt đầu cảm thấy toàn thân chột đau đốn, gào lên trong đầu:

"Hệ Thống, muốn làm gì thì làm, cứ xử cái thứ này trước đã."

[Khà, sữa ngon thật. Sữa sô cô la có đường đúng là sô zách.]

Hệ Thống ợ một cái:

[Đừng lo, Kí Chủ sẽ quen thôi. Trong lúc này thì chuẩn bị đau đốn một chút nhé.]

Trần Ngọc Lâm gần giọng:

"Ý người là cái.."

Chột hần lạng người, bởi vì hần cảm giác trong thân thể hần bỗng dung hình thành một cái xoáy nước, rồi cái xoáy nước đó lan ra toàn thân, lan ra đầu chân tay, lan ra mỗi một cái tế bào. Nhưng kì quái thay thứ mà cái xoáy nước này hút không phải linh lực, sinh lực, linh khí mà là một loại "khí" vô cùng khác lạ, chỉ tồn tại trên cảm giác. Rồi con Ma Tộc thét lớn:

"Mày là cái gì? Tại sao lại có loại sinh vật này tồn tại? Mày giống chúng ta.. không, mày thuộc về thế giới này. Rốt cuộc mày là thứ..."

Kể đó, Trần Ngọc Lâm cảm giác toàn thân bỗng dung tràn ngập một cảm giác diệu kỳ, dường như cơ thể hần bỗng dung kết nối sâu hơn với thế giới xung quanh. Con Ma Tộc đang kêu gào cùng Hệ Thống đang uống sữa cũng chỉ văng vẳng bên tai.

Đến lúc hần nhận ra tình hình xung quanh, thì lúc này toàn thân hần đang tỏa ra khói trắng. Không hiểu sao hần biết rõ đây là con Ma Tộc đang cố hết sức thoát ra. Gabriel đi tới, rút ra một cái hộp, nhốt con Ma Tộc vào đó. Nàng sẫm soi nhìn hần, dúi cái hộp vào tay hần:

"Chưa thấy qua Nhị Phẩm có thể chống chọi lại Ma Tộc thao túng bao giờ. Thậm chí còn hút ngược sức mạnh của nó nữa chứ, ông là cái gì vậy?"

Trần Ngọc Lâm kiệt lực, đứng lên nhưng lại ngã xuống ngay, hỏi Gabriel:

"Tôi bất tỉnh bao lâu rồi?"

Gabriel nhìn hần, nói:

"Mười lăm? Hai mươi phút. Không rõ nữa, tôi ngồi cạnh ông này giờ có để ý thời gian đâu?"

Trần Ngọc Lâm chột thấy cảm động, thì nàng gợn ngón cái nói tiếp:

"Ông cũng gần như cái vế ăn của tôi ấy. Ông mà có mệnh hệ gì Mộ Dung Nguyệt ngừng chu cấp tôi luôn. Sau đó sẽ là một chuỗi ngày dài dằng dặc tự nấu ăn thay vì ăn cơm ship tận nhà. Tôi cần bảo kê ông hết sức có thể, vì một tương lai mỗi ngày một hộp cơm."

Trần Ngọc Lâm

-?

Quên cái vụ "cảm động" gì gì đó đi.

Trần Ngọc Lâm đứng lên, thấy cả bãi chiến trường đã được thu dọn gần như toàn bộ. Chỉ còn sót lại một số vô cùng ít Ma Thú cùng Ma Vật vẫn đang liều mạng chống cự hoặc chạy trốn, nhưng cũng chẳng mấy chốc nữa mà tụi nó sẽ lại về ngủ với giun thoi.

Một số nhò khác đi kết liễu nốt những con Ma Thú bị chém tàn mà không chết. Đối với Ma Thú, kể cả khi bị chém nửa thân thì chúng vẫn có thể lật lẹo hơi tàn đến nửa ngày thời gian mới thực sự chết. Phải nhắm vào Thú Hạch hoặc Ma Hạch thì mới có thể thực sự giết chúng.

Bởi vì có vài con, như con giun đất có bị chặt làm vài phần vẫn có thể sống được.

Đương nhiên, Trần Ngọc Lâm không như người khác. Hần nhận biết khi nào hần thực sự giết một con Ma Thú, đó là khi Hệ Thống thông báo nhận được phần thưởng giết địch. Cho nên mỗi khi hần giết một con Ma Thú hay Ma Vật nào thì đó chính là giết thật sự. Không có phá hủy Thú hạch hoặc Ma Hạch của chúng cũng không trọng yếu lắm.

Cùng lúc này, Trần Ngọc Lâm cũng biết được Liêu Chân Quân đã thành công kết liễu Thất Dạ Sắc Lùng:

[Thông báo: Kí chủ thỏa mãn điều kiện: Phụ trợ tiêu diệt Thất Dạ Sắc Lũng đạt 30%. Tiêu diệt nhận về 39000 điểm Kinh Nghiệm và 1600 điểm Vận Mệnh. Giảm đi còn lại 30%, Kí Chủ nhận về 13000 điểm Kinh Nghiệm và 533 điểm Vận Mệnh, tăng thêm 100% do vượt cấp hạ sát quái, nhận được thêm 13000 điểm Kinh Nghiệm.]

[Chúc mừng Kí Chủ lên cấp 18, nhận thêm Vận Mệnh.]

533 điểm Vận Mệnh, lớn hơn một tẹo so với giá trị khi tự tay kết liễu một đầu Tứ Phẩm Ma Thú. Mặc dù Trần Ngọc Lâm nghĩ hẳn nên đạt được tỉ số hỗ trợ nhiều hơn 30%, nhưng dù sao thì đó vẫn không phải một điểm số tồi.

Tổng điểm Vận Mệnh mà hắn đạt được trong đợt thú triều này là hơn 1800 điểm Vận Mệnh. Mười bốn đầu Tam Phẩm Ma Thú mỗi đầu dao động từ 80 cho tới Vận Mệnh. Cộng thêm hơn 500 điểm nữa. Lũ Nhị Phẩm Ma Thú trừ bốn con Nhị Phẩm đỉnh phong còn lại toàn một điểm Vận Mệnh tự nhiên không đáng nói.

Trần Ngọc Lâm ngồi trên mặt đất, kiệt lực vô cùng, nhìn cảnh Liêu Chân Quân trong hình dáng bản thể một cái cang đã bị mất, ba cang còn lại cũng rạn nứt vô cùng đang từ từ rách cái xác của Thất Dạ Sắc Lũng tiến tới. Liêu Chân Quân chợt biến lại thành nhân hình (thực ra là nửa nhân hình), nói chuyện một hồi với Hoàng gia tộc trưởng sau đó hắn ngự khí phi hành bay đi mất.

Trần Ngọc Lâm sau đó cũng có nhận Hoàng gia một lời mời đến dự tiệc gì đó, hình như là mừng lần này Thú Triều tai qua nạn khỏi. Thông thường một hai trăm năm bạo ra một lần thú triều, không chết chỉ ít một phần tư cũng có thể mở tiệc ăn mừng.

Hắn cười dài thôi, nghĩ bụng có khi cũng nên nghỉ học dăm ba bữa. Bất chợt hắn đang đi chợt sa sầm mặt, ngã xuống đất, ngay lập tức được Uyên cùng Gabriel đỡ đỡ sau lưng.

"Bất tỉnh rồi? Linh hồn suy kiệt đến thế à?"

Trong phòng khách, Gabriel nhìn Mộ Dung Nguyệt, hai mắt sắc lạnh hỏi:

"Trần Ngọc Lâm là cái gì? Chưa bao giờ có chuyện một sinh vật trừ trẻ sơ sinh có thể chống cự lại thao túng của Ma Tộc hết. Đừng nói với tôi thằng đó là trẻ sơ sinh đấy nhé."

Ma Tộc thao túng sinh vật khác thông qua khuếch đại gian tà, tà tâm, độc ác, những cảm xúc và suy nghĩ tiêu cực dù là nhỏ nhất, kể đó nó khiến cho linh hồn vật chủ tràn đầy những thứ đó và rồi cuối cùng đoạt luôn thể xác của nó. Cho nên, chỉ có trẻ sơ sinh, thuần khiết như giấy trắng mới không thụ Ma Tộc đón nhận.

Mộ Dung Nguyệt hững hờ nhìn Gabriel, nói:

"Bà biết trên đời này có mấy loại sinh mệnh không? Xét theo hình thức sinh đẻ."

Gabriel giờ tay ra đếm, nói:

"72 loại nhỏ, 7 loại lớn. Nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới hắn?"

"Sai, là 8 loại. Tuy nhiên loại 8 không được công nhận là hình thái sinh mệnh, vì họ không thực sự có linh hồn."

Mộ Dung Nguyệt nhìn nàng:

"Có biết con cừu của Dolly không? Trường hợp này hơi có sai khác một xíu, nhưng mà giống nhau về bản chất."

Gabriel đứng bật dậy, lạnh lùng nhìn nàng:

"Đừng nói là bà..."

Mộ Dung Nguyệt ngắt lời:

"Hai người bạn của tui gửi nó lại chỗ tui. Không có liên quan gì hết. Cái tổ chức nghiên cứu đó đã sớm sụp từ lâu rồi, bị tui hủy diệt hết dữ liệu rồi."

Gabriel ngồi lại xuống, nhúm mày:

"Con cừu của Dolly, tạo tác mô phỏng sinh mệnh bậc cao. Nhưng mà lấy ai làm nguồn mới được chứ?"

Mộ Dung Nguyệt tắt TV, nói:

"Sơ Khai mạnh nhất Thánh, Vu Cổ Yêu Tiên Thiên Thánh. 8000 năm trước treo lên đánh toàn bộ Thánh Nhân thiên hạ, về sau mất tích trong..."

Gabriel tiếp lời:

"Trận chiến Vô Vọng? Là người ngăn chặn Đại Hủy Diệt Vũ Trụ?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chăm sóc người ốm

Dị Giới Edra, dị giới do Hệ Thống sáng tạo. Lúc này, thời gian đơn giản đang ngừng trôi, giống như cần một cái chìa khóa để tiếp tục dòng thời gian nơi đây.

Mà, chìa khóa đó theo như Hệ Thống, cũng là thần sáng tạo nơi đây thiết lập, chính là việc Trần Ngọc Lâm tiến vào nơi này.

Trong một tòa lâu đài đơn sơ cổ kính, một bóng đen hừng hờ ngồi trên một cái vương hoàng bảo tọa màu đen khổng lồ. Bóng đen này tràn đầy khí tức viễn cổ, to như một tòa nhà lớn, trên cổ hắn mọc ra 9 cái đầu khổng lồ như đầu rắn.

Hắn là Cửu Xà Ma Vương, boss cuối.

Cửu Xà Ma Vương từ trong miệng phát ra âm thanh lảm bảm vô cùng chậm rãi, thứ gần như là không thể bởi vì thời gian ở đây đã bị ngưng đọng, nhưng hết lần này tới lần khác, hắn vẫn có thể phát ra âm thanh:

"Nó.. đã khởi động, đã gieo một hạt giống. Kế hoạch đã thành công bước đầu."

"Ồ vậy ư? Không cần nói ta cũng biết. Con mắt của ta cho phép ta nhìn được vạn vật trong mọi cõi."

Một giọng nói thanh thoát dễ nghe hơn hắn vang lên, từ đằng sau Ma Hoàng Bảo Tọa bay ra một cái võng, trên đó một nữ tử đang nằm. Nữ tử này nếu bất kì ai nhìn thấy sẽ chỉ có thể nói: Tuyệt sắc vu vật, đệ nhất trần gian.

Đây là điều gần như không thể bàn cãi được. Nhưng dù cho nàng có đẹp thế nào, cũng sẽ không ai có thể có một chút ý tà dâm nào với nàng, bởi vì.. nàng quá mạnh. Mạnh đến mức trong vô thức, không ai dám mạo phạm nàng mà không cần nàng phải phát khí. Thậm chí chỉ cần nói ra tên của nàng cũng đủ khiến người ta hít thở không thông.

"Rốt cuộc thì người là ai? Tại sao người có thể biết được bí mật của sáng tạo..."

Ma Vương đang chậm chậm hỏi, hắn vẫn không đời nào quên được ngày mà nữ tử này tiến đến, nói cho hắn biết một bí mật mà chính hắn cũng không thể nào tưởng nổi, nhưng với thực lực của mình, nàng đã cho hắn xem một thế giới khác.

Một thế giới khác hẳn nơi đây, với những quy tắc khác, định luật khác, hoàn hảo hơn nơi đây.

"Ồ cái đó à? Cái bí mật là thế giới này mới được tạo thành từ ngày 23 tháng trước á? Có gì đâu? Ta ngồi nhìn nó được tạo ra mà."

Nữ tử trên tay xuất hiện một cái iPad, nàng lảm bảm

"Ta đã tồn tại quá lâu rồi. Dăm ba cái bí mật của vũ trụ chẳng là gì với ta. Ồ, có biến.."

Nàng hừng hờ ngẩng đầu lên, cùng lúc này một luồng khí tức chí cao vô thượng quét qua quét lại quanh lâu đài chừng ba ngàn lần, kể đó nó dừng lại ở một hạt cát ở trong lâu đài:

Hệ Thống lảm bảm:

[Hạt cát này thay đổi vị trí một phần ngàn tỷ nanomet? Tại sao lại có thể? Vụ cái Đặc Ân Ma Thần Vương đã đủ kì lạ rồi, giờ lại thêm cái này.. hừm.]

"Hình như ta sắp xếp lại không đúng vị trí. Lần tới không tự tay sắp nữa, dùng skill vậy!!"

Nữ tử nói, không quan tâm tới sự tồn tại của Hệ Thống:

"Thế nào, đây chính là sáng tạo thần của các người đó. Thật là bình thường nhĩ? Ồ, high score rồi!!!"

Hệ Thống không phản ứng gì, phảng phất nàng không tồn tại ở đó.

Cửu Xà Ma Vương:

"....."

Hệ Thống hừ hừ:

[Éo nghĩ nữa. Quay trở về cập nhật dữ liệu, tiện thể thông báo cho Thiên Đạo một hồi....]

Trần Ngọc Lâm nằm trên giường bệnh, gần giống như ốm sốt. Hôm qua hắn bị con Ma Tộc kia đoạt xá, tuy rằng cuối cùng không hiểu sao nó phải bỏ cuộc mà đi, nhưng mà hắn vẫn đề lại di chứng là tinh thần mỗi một vô cùng.

Trần Ngọc Lâm ngồi tu ừng ực hộp sữa Milo, trợn mắt nhìn thằng Vũ đang ngồi nhai rau rầu đồng hoa quả trên giường bệnh của hắn:

"Tụi mày lẹ nhỉ? Hóng thấy tin tao bị bệnh phát là làm trốn học thăm bệnh luôn."

Thằng Vũ:

"Cái lìn, bọn tao có giấy xin phép nghỉ học đảng cmn hoàng. Dù sao cô Phương cũng thân với mày, xin đi thăm bệnh phát được nghỉ học luôn cơ nhế, dù sao bạn bè là phải sống chết có nhau chứ đúng không? Ê Minh, chúc đi net đi, kệ mịe thằng Lâm nằm chết đi ở đây như con lợn sề."

Minh lấy nút lốc sữa Milo trên bàn hắn:

"Bình tĩnh nào. Đến đây ăn ké được bao nhiêu thì ăn, chốc tiền ăn trưa cũng không cần trả lại luôn."

Trần Ngọc Lâm nộ khí xung thiên, giơ tay ra chụp lại lốc sữa:

"Mấy đứm tụi mày cút dùm tao cái. Ở đây làm gì chỉ được cái ăn hại."

Trần Ngọc Lâm trợn trắng mắt, chọt Mộ Dung Nguyệt mở cửa vào phòng hắn:

"Chà, mấy đứm bạn của Lâm đến thăm à? Thích nhỉ? Có bạn bè liều mạng trốn học để đi thăm còn gì bằng?"

Nàng cười mỉm, nàng cũng là giáo viên dạy học ở trường hắn, và cùng lớp với cả 3 đứm.

Thằng Vũ với Minh bắt đầu giải trình lý do lý trấu, còn Trần Ngọc Lâm lắc đầu quầy quậy:

"Không đâu cô ời. Lũ này toàn ăn hại cháu thôi, chẳng khác gì ác mộng cả."

Ngồi ở trên ghế ngắm 3 đứm cãi nhau nãy giờ là Long, một đứm bạn ở Hoàng gia của hắn. Long nói:

"Cơ mà cậu cũng được hăm mộ phết nhỉ? Uyên cũng xin nghỉ mà?"

Trần Ngọc Lâm quay sang nhúm mày:

"Con bé đó thì xin nghỉ gì? Tường sớm nay mới thấy nó ra khỏi cửa?"

Long lắc đầu:

"Không, hình như con bé đi chợ. Sớm nay còn đi ra nhờ chị tao cách nấu cháo cơ mà, ít nhất là chị tao hôm nay đi chợ nói thế."

Mộ Dung Nguyệt chẳng nói chẳng rằng đi ra ngoài, Trần Ngọc Lâm nghe đến "nấu cháo" thì tái ngoét mặt lại, lẩm bầm vài tiếng:

"Thôi xong em rồi. Mẹ nó, chết cũng phải ngăn không cho nó nấu cháo. Đứm nào đỡ tao dậy, thôi khỏi, tao tự dậy. Mịa, con gorilla đó mà nấu ăn. không được, phải chạy...."

Hắn gắng gượng gượng dậy, ngay sau đó ngã khụy xuống giường vì kiệt lực. Long gãi đầu, nấu cháo thôi mà sao nghe có vẻ kinh dị thế nhỉ? Nghĩ bụng hắn dồn Linh lực vào tai, nghe ngóng chỗ nhà bếp:

Âu Bảo Uyên(trong nhà bếp):

"Đầu tiên là cho gạo, kể đó là nước, nấu ở mức nhiệt cao nhất trong 5 phút, kể đó để nguội, cho thêm hành lá, thịt băm, trứng, có thể thêm nấm."

Long nghĩ thầm:

"Nghe cũng bình thường nhỉ?"

Âu Bảo Uyên:

"Nghe nói tổ yến giúp sức khỏe tốt. Chắc sẽ khỏe nhanh thôi, cơ mà bỏ bao nhiêu muối nhỉ? Nửa cân hay nửa bao.. ối, lỡ đổ cả bao rồi, cho thêm một bao đường cho nó cân bằng. Mạnh tay quá. Mà thôi, cho tạm thêm nước vào vậy, chỉ hi vọng cháo không loãng. Sao nước lại màu da cam thế này? Ủa? Nhầm bò húc à? Thôi kệ, nó là nước tăng lực chắc khỏe nhanh thôi. Chứa cháy ngay, ủa cái gì đây? Sao cái này trông lạ vậy, lòng lợn à, hay là gan cá? Thôi vớ đại mỗi loại một ít vậy. Ừm, hình như cái này là...mà cái này là cái gì nhỉ? Thôi, cứ quậy lên đi em. Thêm tí gia vị đặc biệt của mình chắc là ngon ơ ngay. Ồi quá lửa, khét lẹt rồi.. cho thêm tinh dầu bạc hà chắc không ai để ý đâu."

Long:

"....."

Long nhìn Trần Ngọc Lâm đang làm bầm trong vô vọng, chợt thấy cảm thông cho nó. Hấn hỏi:

"Này, gia vị đặc biệt của Uyên là cái gì thế?"

Trong nháy mắt, ánh nhìn của Trần Ngọc Lâm biến thành tối sầm lại, hấn làm bầm:

"Mẹ, lại còn có gia vị đặc biệt. Thầy kệ, ông mày đéo cần quan tâm cái gì nữa."

Kẻ đó hấn gắng gượng chút hơi tàn mở cửa sổ, chuẩn bị nhảy lầu:

"Ăn cái thứ đó có khi cũng éo qua nỗi hôm nay mất... gấp...gấp... chết...chết.."

Chợt cánh cửa mở bùng ra, làm cho cả hai thằng giật nảy mình:

Âu Bảo Uyên:

"Cháo đến rồi đây."

Trần Ngọc Lâm

"?"

Nhanh dữ vậy?

Cả lũ nhìn qua "nồi cháo", hoặc thứ được gọi là(??) nồi cháo (??). Chỉ thấy nó đen thui, lỏng bỏng nước, thi thoảng nổ bụp bụp ra vài cái bọt khí, Trần Ngọc Lâm xoa xoa mắt, hình như hấn thấy một gương mặt đang gào thét ở trong nồi cháo(?) đó.

Nồi cháo:

"A a a a a a a a ~~~~~"

Giám Định:

[Nồi Cháo Từ Vong - Ma Vật cấp 0

Mô tả 1: Nó tằm vãi lol.

Mô tả 2: Ăn vào thì xác định không qua nỗi con trắng này đâu ku ạ.

HP: 10/10.

Kĩ năng đặc biệt: [Ăn phát chết luôn].

]

Uyên ơi là Uyên, bà học nấu cháo ở Ma giới à?

Trần Ngọc Lâm

-.....

Thần mẹ nó [Ăn phát chết luôn]? Vãi cả Ma Vật? Đùa bố à?

Trần Ngọc Lâm niệm Hệ Thống:

"Này Hệ Thống, cầu xin đấy. Chóc ta ăn dờ ta ăn đến đâu nguoi thu đến đấy nhé?"

Hệ Thống:

[Hệ Thống từ chối. Cái thứ này theo Hệ Thống đánh giá tằm vl, xếp theo thang điểm 10 thì nó có điểm âm Vô Cực. Kí Chủ có biết nếu đồ ăn cất trong hòm Item ta cả ngày sẽ nếm vị nó không hả?]

Trần Ngọc Lâm

"Không được à? Thế có cách nào không?"

Chợt cánh cửa phòng lại mở ra, một đám du côn bặm trợn bước vào, hai đứa đi sau tay xách một cái hộp đồ ăn:

"Chào boss, nghe đám lâu la nói boss bị ốm. Hôm nay em đến thăm bệnh boss..."

Chợt, hần nhìn thấy Âu Bảo Uyên đang ở trước một nồi... gì gì đó, tay cầm một thìa (gì gì đó), hần chợt cúi đầu từ từ lui bước ra ngoài:

"Em xin lỗi chị đại. Em xin đi vứt ngay cái thứ rác rưởi em gọi là "đồ ăn" ngay bây giờ ạ."

Trần Ngọc Lâm

"Khoan đã, cho tao ăn cái thứ rác rưởi đấy cũng được. Tao không quan tâm nó là rác hay nó là rưởi đâu."

Âu Bảo Uyên nộ khí xung thiên:

"Cái gì? Ông không muốn ăn cái món mà tôi cực khổ lắm mới làm được à? Đây ném thử đi rồi cho đánh giá."

Kế đó nàng xúc một thìa (gì gì đó), chuẩn bị dứt cho hần ăn.

Hệ Thống cười sằng sặc:

[Ha ha, hay là Kí Chủ cứ ăn thử cho nó... mà ôi cái đêch, vãi lol, ta có kĩ năng gọi [Chia Sẻ Ngũ Quan] cùng Kí Chủ. Ta cũng éo muốn ném thứ này đâu... hả? Không tắt được Kĩ năng này? Mệ, đã thế ông mày ngắt kết nối.]

Trần Ngọc Lâm tràn đầy kinh hãi, nhìn trong vô vọng Âu Bảo Uyên đưa một thìa cháo từ từ dứt cho hần ăn..

Thìa cháo:

"A a a a a a a a ~~~~~"

Trần Ngọc Lâm

"....."

Hệ Thống:

[Má zời thiên thọ. Mới nghe mùi đã thấy muốn nôn, không còn cách nào khác, bắt đầu ngắt kết nối Kí Chủ. Từ bỏ Kí Chủ trong 10.. 9... 8... 7... không nhanh hơn được ă?...5....]

Trần Ngọc Lâm nghe thế, tức xì khói mũi, nhắm mắt nhắm mũi ăn một miếng "cháo".

Trần Ngọc Lâm hít một hơi sâu, cái mùi hôi thối phảng phất toàn khoang miệng hần. Cái thứ gọi là cháo(?) từng là cháo (?) không một lần chống cự cứ thế tan chảy trong miệng hần. Tiếp đó là hương vị chua... quên mẹ đi, nó chua còn hơn cả sunlight. Sức mạnh vô thượng của 100 trái chanh cũng đ*o bao giờ đánh bay được cái thứ này.

Phải diễn tả sao cho chính xác đây... ồ, là thối rửa. Làm thế nào mà vừa nấu xong nó đã thối ngay được thì trời biết. Có khi nó bị ông trời từ bỏ rồi cũng nên.

Trần Ngọc Lâm thở hồng hộc:

"Tôm vãi lol, nhưng mà ít nhất mình đã qua một kiếp nạn. Đường Tăng thỉnh kinh khéo cũng không gian nan bằng mình ăn cháo. Hệ Thống, giúp tao cái, kinh vãi lol."

Hệ Thống gào thét:

[Mịa thằng Kí Chủ nhé, tôm vãi cả ra. Thế là trong mấy tỉ năm tồn tại ta chưa bao giờ ném cái thứ nào tôm như thế này. Nhưng không sao, còn 4 giây thôi... 3 giây....]

"Này thì 3 giây."

Trần Ngọc Lâm hít một hơi sâu, nhắm mắt nhắm mũi ném thêm một thìa nữa...

Đây là một vị mặn.. thực ra nó mặn kinh khủng. Kiểu cả một cái gói muối nó tập trung tinh hoa dồn hết vào một hạt gạo vậy. Kế đó là một hương vị...tanh ngòm tràn vào óc hần, trong nháy mắt hần giống như nhìn thấy một dòng sông cùng một người lái đò vừa đi qua trước mắt hần.

Trần Ngọc Lâm thở hồng hộc, cái hương vị này vô cùng khó diễn tả, chỉ biết trong một cái nháy mắt Hoàng Tuyền đã trôi qua trước mắt hần.

[.....]

Hệ Thống chợt im lặng một cách rợn người:

[Ngắt chế độ Từ Bỏ Kí Chủ]

Trần Ngọc Lâm

"Này hệ thống? Có chuyện gì vậy, giúp bỏ cái coi."

[Khắc khắc khắc khắc khắc]

Hệ Thống cười man rợ:

[Hay lắm, thách thức ông à? Ông đây sẽ được ăn cả ngã về không cùng thằng cò hó nhà mày. Để xem thằng nào sẽ rớt xuống địa ngục trước nhé. Kích hoạt kĩ năng [Một Ngàn Lần Vị Giác], đầu thai thành con trùng trực mà hồi tiếc đi con ạ.]

Trần Ngọc Lâm chợt cảm nhận toàn bộ hương vị của cái thứ cháo(?) ngập tràn trong khoang miệng, hắn cười lạnh:

"Mua haha ha ha ah thằng ngu óc chó, mịa mày chứ hôm nay tâm trạng tao cũng kém. Đã thế bố mày khô máu cùng mày luôn. Nhìn thằng này hiền hiền thế thôi chứ ông đây chưa ngán bố con thằng nào đâu đấy."

Thìa cháo thứ 3.. Hoàng Tuyển càng lúc càng rõ hơn. Lần này hắn dừng lại trên Hoàng Tuyển trọn vẹn 3 giây.

Thìa cháo thứ 4, Hệ Thống lâm bầm:

[Má, phải tốc chiến tốc thắng. Kinh vãi lúa, kích hoạt kĩ năng [Vô Hạn Giác Quan]]

Thìa cháo thứ 5, Trần Ngọc Lâm thiếu chút nôn ọe toàn bộ ra sàn. Hệ Thống cười sảng sặc:

[Khắc khắc, ngu chưa con. Nhưng mà thế này còn chưa đủ, nó đang sinh ra đề kháng kháng nguyên, đã thế thì.. [Thế Giới Vị Giác], đẩy vị giác lên hạn mức trên cả Vô Hạn...]

Trần Ngọc Lâm suýt ọc ra máu, hắn hai mắt đỏ lừ, một hơi nuốt hết trọn vẹn cả nồi cháo.

Hệ Thống:

[....]

Thôi xong đời zai rồi.

Trong nháy mắt, trong mắt Trần Ngọc Lâm còn lại toàn cháo là cháo. Hắn đồ sụp xuống giường.

Đầu đó độ 2 tiếng sau, Trần Ngọc Lâm gãi đầu dậy:

"Hệ Thống? Sao tao lại ngủ nhỉ? Tao nhớ đang chuẩn bị ăn cháo do Uyên nấu, sao lại ngủ được?"

Hệ Thống ậm ừ đáp:

[Hả? Cái gì? Cháo nào? Khoan khoan, đừng nhắc đến nó, ta cảm giác một cái kí ức vô cùng kinh khủng chuẩn bị tuôn ra. Ừm, mà kì quái.]

Trước mặt Trần Ngọc Lâm bắn ra một cái bảng thống kê, Hệ Thống nói:

[Đây là bảng tham số của Kí Chủ, nhìn vào mục thứ 3 hàng 2 đi.]

Mục thứ 3 hàng hai:

[Sức chịu đựng: 101%(Chú thích: 1% tăng thêm vì Thiên Đạo thể hiện sự cảm phục.)]

Trần Ngọc Lâm

-?

Trần Ngọc Lâm xoa xoa đầu, hắn không còn nhớ nổi nồi cháo đấy trông ra sao nữa, nhưng cứ nghĩ về nó là hắn lại rợn tóc gáy:

Cả hai thống nhất:

[Khỏi nói về nó đi.]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Luyện được

Trần Ngọc Lâm đang vừa xem xét vài mục trên Hệ Thống, vừa xem quảng cáo:

TV: "Nhà bạn thường xuyên có Ma Cà Rồng đến chơi? Nhà bạn thường xuyên xuất hiện những loài sâu bọ ăn hại hút máu? Kể cả các biện pháp nghiệp vụ như treo thánh giá cũng không thể xua đuổi được chúng?"

"Đừng có lo, bởi vì đã có chúng tôi. Những người đuổi Ma Cà Rồng chuyên nghiệp. Gọi ngay đến số điện thoại 0xxxxxxxxxx để liên lạc với "Biệt đội tiêu diệt Ma Cà Rồng ăn hại" chuyên nghiệp."

"Ngoài ra Quý Khách cũng có thể mua một bình "Thuốc xịt đuổi Ma Cà Rồng V-5", đặc chế từ nước thánh, vụn bạc và tỏi, hoàn toàn thân thiện với môi trường. Có thể tiêu diệt phần lớn các loại Ma Cà Rồng thông thường cùng các tộc quyền của chúng. Gọi điện ngay hôm nay để mua một bình tặng một bình.

Đặc biệt, ship hàng tận nhà.....

Gọi điện ngay hôm nay....

"

Trần Ngọc Lâm tắt TV:

-?

Mợ, làm như Ma Cà Rồng là lũ rầy nâu ăn hại không bằng. Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Này, theo người thì ta nên làm gì với hơn 2 ngàn điểm Vận Mệnh vậy?"

Đồ sát cả đám Ma Thú Ma Tộc các loại hôm trước hắn kiếm được 1800 điểm Vận Mệnh(hơn một chút), ngoài ra nhận được thêm 200 điểm Vận Mệnh lên level và hoàn thành nhiệm vụ thêm 300 điểm Vận Mệnh nữa vị chi là 2 ngàn 3 trăm điểm có lẽ.

Hệ Thống:

[Im đi nào. Không hiểu sao gần đây ta có một ước ao, ta có một khát khao quá.]

Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Là cái gì thế?"

Hệ Thống:

[Còn nhớ hôm cả hai chúng ta bất tỉnh không? Không hiểu sao từ hôm đó ta rất muốn đồ sát Kí Chủ nhé. Mà không phải một hit giết luôn đâu mà là kiểu lãng trì từng xẻo cơ.]

Trần Ngọc Lâm:

-?

Trần Ngọc Lâm ho khù khụ, hắn nói:

"Không nói nhiều về vụ đấy nữa. Mỗi lần nói về cái vụ đó ta lại sồn gai ốc. Quan trọng hơn, theo người lúc này ta nên dùng điểm Vận Mệnh tiêu hao cái gì."

Hệ Thống làm bàn:

[Kí Chủ mua gì thì kệ xác Kí Chủ. Không dùng thì tặng ta đi. Hoặc trong cửa hàng cũng có một vật phẩm giá 1 điểm Vận Mệnh, gọi "Tử Vong Vĩnh Cửu", dùng xong chết luôn, không bao giờ hồi sinh được, kể cả Thiên Đạo hay gì gì nữa nhúng tay cũng không thể. Chỉ Kí Chủ mới sử dụng được.]

"....."

Trần Ngọc Lâm thở dài, mở lại giao diện Hệ Thống ra, hần nhớ vừa nãy lúc hần có đang tìm kiếm một vật phẩm, thì hình như chợt thấy vài cái hạng mục mới.

Đây rồi. Trần Ngọc Lâm hai mắt sáng rực, cái này chắc là mở khóa từ khi hần lên Level 15 nhưng mà hần mãi mà vẫn chưa vọc ra. Hệ Thống thì cũng không thèm thông báo có cái gì mới cái gì cũ luôn.

Có lẽ từ nay mỗi lần lên level hần lại nên tự tìm kiếm chức năng mới.

Dù sao, chức năng mới này chính là [Luyện Đan Thất], [Luyện Khí Thất]. Tạm thời mới chỉ có hai loại này. Nhưng vấn đề là cả hai phòng này đều hiện tại đang ở Cấp độ 0, cần "nạp" vào trong 1000 điểm Vận Mệnh thì mới có thể khai mở được. Và 1000 điểm mỗi một loại chứ không phải cả hai.

Ngoài ra, nó có ba loại lưu ý:

1. Cả hai căn phòng này đều tiêu hao điểm Vận Mệnh để sử dụng. Vận Mệnh cho 1 giờ. Mỗi một ngày hần sẽ có 2 giờ để sử dụng, tái thiết lập vào 12h đêm. Tức là nếu 10 giờ tối hần sử dụng đến nửa đêm thì hần có thể dùng thêm 2 giờ nữa.
2. Thời gian để sử dụng Luyện Đan Thất được tính là thời gian trong Hệ Thống, tức là dù có bao lâu cũng là 0 giây, trừ khi chính hần muốn tiêu hao thời gian. Không thể kích hoạt Luyện Đan/ Khí Thất trong khi đang trong trạng thái PVP, PVE.
3. Đan chia Cừu Phẩm, Nhất Phẩm kém nhất, cừu phẩm tốt nhất. Ngoài ra còn có vài loại dược tề, có tác dụng giống đan dược nhưng ở dạng lỏng hoặc dạng hồ. Chủ yếu dùng cho sơ giai tu sĩ hoặc một số công dụng đặc biệt.

Nếu muốn nâng lên một cấp, chỉ có thể nâng lên bằng cách thành công luyện ra 5 viên Hoàn Mỹ cấp của 1 loại đan dược cấp hiện tại, hoặc 55 viên Thượng Phẩm đan dược. Ví dụ nếu hần muốn nâng từ cấp 1 lên cấp 2, thì hần sẽ phải luyện ra 5 viên Hoàn Mỹ Đan dược cấp 1, hoặc 55 viên Thượng Phẩm đan dược cấp 2.

Bù lại, mỗi tăng một cấp sẽ tăng thêm 1 tiếng tối đa sử dụng, ngoài ra môi trường của Luyện Đan thất vô cùng thần kì, hoàn toàn tràn ngập linh khí, vô cùng thích hợp luyện đan. Thậm chí có thể đề thăng 10% xác suất ra đan dược cấp cao, tăng 5% mỗi cấp.

Tự nhiên, hần lựa chọn đầu tiên là Luyện Đan Thất.

Hệ Thống có bán đan dược, nhưng mà đan dược mà Hệ Thống bán đắt đỏ vô cùng. Ví dụ như Thối thể dịch, một phần 200 điểm vận mệnh. Trong khi nó là hàng cho Nhất Phẩm Luyện bì, và tính cả toàn bộ dược liệu cũng chỉ có 18 điểm Vận Mệnh.

Gấp 10 lần. Cho nên hần không có lựa chọn mua đan dược. Trừ một số lần vô cùng hiếm, kiểu event thì mới có giảm giá, còn không thì hần quyết định tự mình luyện dược.

Trần Ngọc Lâm mò mẫm trong Cửa Hàng, rốt cuộc từ một đồng khoảng hơn 100 vật phẩm cuối cùng cũng moi ra được một cái phương pháp phối chế dược tề. Dù chỉ là dược tề nhưng vẫn cần đến Luyện đan thất.

[Luyện Mạch Tề Dược Phương - Rank F.

Một loại dược tề, dùng để cho Nhị Phẩm tu sĩ sử dụng để ngưng tụ Linh khí thay vì trong không khí thì ở trong dược thủy. Kiến nghị sử dụng khi trên thân đang có Dẫn Linh Trộn.

Thành phần: Hàn Long thảo phần hoa. Trích Tinh thảo bông hoa 2 bông. Nhân Sâm Ngàn Năm 2 củ. Thiên Linh Quả 1 trái.

Linh Thủy 1 lít.

]

Chúng là cái gì thì có giới biết. Trần Ngọc Lâm mua tất tẩn tặt ở trong cửa hàng, một phần dược liệu tốn 70 điểm Vận Mệnh. Hần mua 5 phần dược liệu, cộng thêm Vận Mệnh cho cái dược phương nữa là 450 điểm Vận Mệnh.

Tính cả 1000 điểm để mở khóa Luyện Đan Thất, hiện tại hần còn hơn 900 điểm Vận Mệnh.

Hóa ra Hàn Long Thảo là hoa hồng xanh, nhưng mà hơi lạnh lạnh hơn so với hoa bình thường. Trích Tinh thảo là một bông hoa có màu tím sẫm. Thiên Linh quả thì trông hơi ảo diệu, một loại trái cây có màu tím nhạt mà mị.

Trần Ngọc Lâm nhận được dược phương, bắt tay ngay vào luyện chế. Một đặc điểm nhỏ nhoi khá chú ý của Luyện Đan Thất chính là dù cho trạng thái của người có như thế nào thì ngay khi vào Luyện Đan Thất cũng biến thành vô cùng bình tĩnh.

Trần Ngọc Lâm dựa theo dược phương, đầu tiên băm nhỏ Nhân Sâm ngàn năm ra. Kế đó, hần cho Thiên Linh Quả vào máy xay sinh tố, xay trong 15 phút, rồi cho Nhân Sâm ngàn năm tiếp vào máy xay sinh tố.

Một đám khói nhỏ bốc lên khi mà Thiên Linh Quả dung dịch tiếp xúc với Nhân Sâm Ngàn Năm. Trần Ngọc Lâm đếm 1..2..3 rồi ngay sau đó, hần bật máy xay sinh tố lên, quay ở mức mạnh nhất. Rồi hần từ từ cho phần hoa Hàn Long Thảo vào mỗi lần chỉ một nhúm không hơn 10 gam.

Luyện Mạch Tề dần dần trở thành màu xanh sậm theo mỗi giây đồng hồ bị xay. Sau đó, nhanh như cắt Trần Ngọc Lâm đổ nó vào trong lò luyện đan ngay khi nó chuyển sang màu đen nhạt. Kế đó hần nhóm lửa, hiện tại hần mới chỉ mở khóa được Phàm Hóa và Mộc Hóa, món quà khi mà mở khóa Luyện Đan Thất do Hệ Thống tặng. Mộc Hóa khá là tràn đầy khí tức sinh mệnh.

Hần chọn Phàm Hóa. Nói đùa, lửa bình thường còn chưa ăn ai, lựa chọn ngay cái thứ dị dị..

Hần vừa đun vừa đếm thời gian. Bông hoa Trích Tinh Thảo, cả thầy cần 14 phiến lá, mỗi năm phút cho một phiến lá vào, lại xoay nhanh thêm gấp rưỡi.

70 phút sau, thuốc thang đã có một tầng vàng đen thui, bốc mùi hôi thối. Phần bên dưới bốc lên từng tia đan đạo mùi vị. Bắn vào trong được phương mô tả, thành công chính là tại một bước này.

Hần rút đồng hồ bấm giờ, bắt đầu bấm thời gian. Ngay lúc mà đồng hồ chuyển sang giây 14 kể từ khi cho phiến hoa thứ 14 vào, hần đổ ngay một lít Linh thủy vào bên trong lò luyện. Kế đó hần tiêu sái đóng nắp lò luyện đan vào, chuẩn bị cho một vụ nổ.

Nguyên bản cho rằng có nhiều đồ trông ngon thế, luyện thất bại ít nhất có thể đem ra nấu chung với mì. Xem ra là phải đồ đi phần lớn.

Hần ngồi chờ cho cái nắp bay lên thiên không 5 phút, chẳng thấy gì. Ngồi chờ thêm 5 phút nữa đề phòng cái lò luyện đan đột kích, sau đó hần mở lò ra.

Chẳng có vụ nổ nào, thay vào đó là mùi dược liệu khá gay mũi bốc lên, rồi hần nhìn thấy một chất sền sệt như hồ dính dưới đáy.

Giám định ghi:

[Luyện Mạch Tề- bình thường phẩm chất.]

Trần Ngọc Lâm xoa cằm, Luyện Mạch Tề phẩm chất bình thường theo như ghi chú thì cần tới 20 phần dược liệu để hần từ 9 mạch lên 10 mạch. Nhưng nếu hần luyện được Trung Phẩm, thậm chí Thượng phẩm thì hoàn toàn có thể chỉ cần 5-10 phần dược tề đã đạt được kết quả tương đương.

Trần Ngọc Lâm quyết định quay lại, luyện chế thêm một phần dược tề khác. Lần này hần không làm ở trong Hệ Thống nữa, mà bê ra ngoài thực tại làm.

Dù sao, hần cũng có thể bê lò luyện đan ra ngoài. Chỉ là sẽ không có các buff phụ gia trên mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Nhị Phẩm 10 mạch

Trần Ngọc Lâm sau 4 lần luyện dược, đã tổng kết ra được hai quy luật.

Thứ nhất, là thời gian vô cùng quan trọng. Dược phương này nếu tuân theo quy cách luyện chế chuẩn mực có thể chế ra được kể cả Thượng Phẩm dược tề. Nhưng nếu sai sót dù cho chỉ một giây đồng hồ trong luyện chế cũng dễ dàng làm hạ phẩm giai của dược tề xuống.

1 giây không đáng kể, nhưng mỗi loại dược liệu sai lệch 1 giây tự nhiên là đáng kể.

Thứ hai, nhiệt độ cũng rất quan trọng. Một vài lần hần quên thổi lửa, sau đó lửa lại hơi to liền hỏng mất một nồi dược tề.

Trần Ngọc Lâm thử nghiệm lần cuối cùng, lần lần này dựa vào kinh nghiệm 4 lần trước, chuẩn bị kỹ càng từ bộ phận canh giờ tới từng loại nguyên liệu một.

Lần này, thành quả vô cùng khả quan, sau gần một tiếng lẫn lộn chuẩn bị đến thực nghiệm, thành quả của hần là:

[Giám định: Luyện Mạch Tề: Chất lượng - thượng phẩm.]

Trần Ngọc Lâm tương đối tự hào, mặc dù hần cũng biết Luyện Mạch Tề thực sự không phải là loại dược tề có độ khó nào. Thật ra mà nói, một phẩm nhân cũng có thể đơn giản luyện chế loại dược tề này. Chỉ cần căn theo chuẩn công thức từng ly từng tý là được.

Đương nhiên, nói thì nghe dễ, nhưng kỳ thực bắt đầu mới biết nó cũng không có dễ như trong tưởng tượng. Không nói cái khác, chỉ là hơi khun mờ mắt cũng đủ quên hết nửa những dự tính từ trước rồi.

Trần Ngọc Lâm rút ra một quyển sổ, ghi ghi chép chép kinh nghiệm ở bên trong đó. Đây là một thói quen nhỏ của hần, mỗi khi hần học một cái gì mới hoặc cái gì khiến hần hứng thú hần sẽ ghi vào trong sổ ghi nhớ.

Trần Ngọc Lâm kể đó mua thêm 5 phần dược liệu, lại hao phí thêm 350 điểm Vận Mệnh. Lần này luyện chế hần luyện chế ra thêm 2 phần Luyện Mạch

Tề loại bình thường, 2 phần Luyện Mạch Tề loại thượng phẩm. Còn lại 1 lò thì bị hỏng, do trong quá trình luyện được hấn bỏ sai lệch 1 loại được liệu vào.

Trần Ngọc Lâm vô cửa hàng kiếm một cái thùng gỗ mát 10 điểm Vận Mệnh. Gần đây cũng chẳng mấy ai dùng thùng gỗ loại to bự chẳng như này nữa rồi thành ra có muốn kiếm cũng kiếm không nổi. Nếu đi ra ngoài thành chắc tìm được mấy cái thùng nhựa nhưng.. hấn ngại lắm.

Hơn nữa, loại gỗ làm thùng ở trong Hệ Thống rất thích hợp để ngâm mình, loại thùng nhựa bán ngoài chợ.. trời mới biết. Không khéo mới đổ được tề ra cả cái thùng đã chảy ra thành nước rồi.

Trần Ngọc Lâm đặt cái thùng gỗ giữa phòng, kể đó hấn dựa theo Hướng Dẫn Sử Dụng, đổ 4 lít Linh Thủy, kể đó đổ 1 phần Luyện Mạch Tề Thượng phẩm vào trong thùng. Cuối cùng đổ nước vào đến khi cho tay vào không thấy nóng nữa.

Trần Ngọc Lâm dựa theo phối trí mà làm, cuối cùng hấn ngồi vào trong thùng, bắt đầu vận chuyển công pháp.

Tu luyện Nhị Phẩm Cảnh giới phân chia làm 10 mạch. Hai mạch cuối cùng lần lượt là 2 đoạn mạch Nhâm mạch và Đốc mạch. Hai đoạn mạch này là vô cùng quan trọng. Nhâm mạch đi từ môi dưới xuống nửa dưới của thân thể. Đốc mạch đi dọc theo xương cột sống đi lên và kết thúc ở môi trên.

Cộng với 2 mạch ở mỗi chi, tạo thành 1 vòng tuần hoàn hoàn hảo, Linh khí tự tập từ bất kì đâu cũng có thể lần lượt đi qua đầu thân, tứ chi.

Trần Ngọc Lâm chỉ cần tập trung hấp thu linh lực, những việc khác có thể không quản. Thực ra bởi vì nguyên do trên người hấn đang có Dẫn Linh trận, cho nên hấn hoàn toàn có thể tin tưởng để cho Dẫn Linh Trận làm việc.

Hấn ngồi vào được một lúc, ban đầu thấy nước trong thùng cảm giác thì rất ấm, nhưng nước tiếp xúc với làn da hấn thì lại mát như thể bên trong nó có bạc hà vậy. Kể đó hấn lơ mơ cảm thấy một nỗi ngứa ngáy kinh khủng trên da và cả trong người nữa. Như thể lúc này đây đang có hàng ngàn con kiến bò khắp cả người hấn.

Kể đó, hấn cảm giác một luồng khí nóng hồi ám áp chạy dọc từ cằm, xuống tới bụng, rồi chuyển xuống hạ thân. Rồi hấn cảm giác toàn bộ những bộ vị này đau đớn dữ dội như thể có người lấy kim ra đâm cho hấn một lỗ một lỗ những mũi kim vậy.

Kinh nghiệm tu luyện trước giờ cho hấn biết những.. này là bình thường vô cùng, Trần Ngọc Lâm toát mồ hôi hột, cố gắng chịu đựng.

Sau cơn đau, chính là một nỗi tê dại toàn lồng ngực. Đây là bởi vì linh lực trong linh thủy trùng kích kinh mạch gây ra. Trần Ngọc Lâm không nhịn được run rẩy, kể đó hấn lại tiếp tục cố gắng hấp thu được lực.

Được lực trong thùng nước dần dần bị hấp thu khiến cho màu của thùng nước lúc ban đầu là màu đỏ thẫm bây giờ đã biến thành màu cam, chuẩn bị hòa tan hoàn toàn. Chợt 2 lọ dung dịch Luyện Mạch Tề từ trong hư không xuất hiện, nhanh chóng hòa tan vào trong nước, khiến cho nước lại biến thành màu đỏ sẫm.

Trần Ngọc Lâm lơ mơ cảm ứng, biết là Hệ Thống lại ra tay. Cũng chỉ có nó mới có thể từ trong hư không triệu hoán vật hoặc dành quyền kiểm soát hòm Item. Hấn tiếp tục tu luyện.

Tuy rằng linh lực trong người hấn đã khô kiệt trong khi hấn cố khai mở kinh mạch, nhưng vô tình đây lại là tốt nhất. Không có linh lực của bản thân hấn làm chất cản trở, linh lực đến từ 2 lọ linh được tề thượng phẩm còn đi nhanh hơn, một đường khai thông kinh mạch số 9, thẳng đến mạch Đốc.

Hai tiếng sau,

Trần Ngọc Lâm toát mồ hôi hột bước ra khỏi thùng nước, thùng nước lúc này đã hoàn toàn trở thành màu nâu trong vắt. Ngoài ra còn có những chất hơi thoai tạt vật trôi nổi trong đó, đây là tạp chất trong cơ thể hấn bị bài xích ra ngoài.

Lúc này hấn đã mở ra được hai mạch Nhâm Đốc, tiêu tốn của hấn 3 lọ Luyện Mạch Tề thượng phẩm và 6 lọ Luyện Mạch Tề bình thường phẩm giai, nhưng đáng. Chỉ cần tu luyện tiếp, củng cố kinh mạch, luyện hóa được lực còn sót lại, kể đó tính luyện linh lực là có thể đột phá Nhị Phẩm.

9 bình Luyện Mạch Tề tăng 2 mạch trong 1 ngày. Trần Ngọc Lâm ngẫm nghĩ, hấn không có cách nào tưởng nổi những đại môn đại phái ngoài kia tu tiên tu sĩ thông thường sẽ mất bao nhiêu ngày để đột phá Nhị Phẩm.

Hệ Thống lạnh nhạt đáp:

[Ảo mơ à? Kí chủ nghĩ rằng mấy loại nguyên liệu kia dễ kiếm lắm chắc? Chỉ trừ khi là trung phẩm môn phái có được được viên của riêng mình, hoặc đại phái có các trung phẩm môn phái cung phụng, còn lại đừng hòng kiếm được ngần đó nguyên liệu.]

[Khác không nói, Trích Tinh thảo vô cùng hiếm gặp ngoài tự nhiên, phải cần ôn dưỡng trong 10 năm không được gặp ánh mặt trời. Mỗi tối phải hứng lấy ánh sao. Nhân sâm giờ kiếm đâu ra nhân sâm ngàn năm? Dù cho có được trong môi trường giàu linh lực thì cũng cần 100 năm để thành thực. Làm gì có mấy người có Hệ Thống như người?]

[Điều kiện tu luyện của ngươi hiện giờ tương đương một số đệ tử trung cấp gia tộc rồi.]

[Một bình Luyện Mạch Tề thượng phẩm, quy ra Linh thạch không dưới 100 Linh thạch cấp 3, quy ra tiền chính là mấy chục triệu đồng, thậm chí vài trăm triệu một bình bình thường cấp. Bởi vì trong các loại được tề mà Nhị Phẩm có thể dùng, Luyện Mạch tề là hàng cao cấp nhất rồi.]

Trần Ngọc Lâm gật đầu. Cũng không thể bỏ qua 1 sự thật hần mới tu luyện 2 tháng, hơn nữa là thời kì tu luyện khó khăn do đã quá tuổi. Hần hỏi:

"Người tu luyện bình thường của các đại môn phái mất khoảng bao lâu để lên Tam Phẩm?"

[Một năm Nhị Phẩm có thể tính là nhanh, 2-3 năm có thể coi như bình thường. Lên Nhị Phẩm đỉnh phong thường khoảng 7-8 năm trong điều kiện không có đan dược trợ giúp. Nếu có thì khoảng 2-3 năm. Đối với trẻ tuổi mà nói, nhanh quá dễ vỡ, tốc độ khôi phục kinh mạch theo không nổi tốc độ khai mở, do khai mở kinh mạch không đúng, thường thì xuất huyết một ít, nhẹ thì tổn thương căn cơ, nặng thì vĩnh viễn không hóa thành Hư Khí Đan, cho nên thường chính là ưu tiên chậm mà chắc. Không phải ai cũng là ma cà rồng chủng tộc như người.]

Hệ Thống im lặng một chút, rồi nói:

[Nhanh nhất từng ghi nhận là 2 tuần lên Tam Phẩm. Đây là chủng tộc bình thường, thể chất bình thường thành tích tốt nhất. Nhưng thông thường, nếu thể chất vô cùng hiếm thấy thì càng dừng lại ở Nhất Nhị hai cảnh giới này lâu hơn, đánh tốt trụ cột.]

Trần Ngọc Lâm vừa tiếp thu vừa mặc quần áo vào, đồ cái thùng nước lúc này đã hơi thối vô cùng kia đi, kể đó hần đi tắm. Tuy rằng ngâm nước một thời gian lâu nhưng trên người hần đã kết thành một đồng cặn bã tạp chất, phải tắm lại một hồi mới được.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Mai ý loan (1)

Trần Ngọc Lâm tối hôm qua đặc biệt sáng khoái. Tu luyện để cho hần thấy mùi phần sung sức. Hần lờ mờ cảm giác hiểu được tại sao một số bậc cao tăng tu sĩ lại ưa thích ngồi rìt trong cái xô phòng tự kỉ với cái bồ đoàn rồi. Dù sao cảm giác chính mình trở lên mạnh hơn thật là.. khác biệt.

Cảm giác đó gần như thể sau khi ăn một món ngon hoặc mua được một món hời vậy. Hơn nữa cảm giác này là kéo dài liên tục cho nên không có sự nhàm chán.

Mộ Dung Nguyệt hôm nay không có tiết dạy, nàng nằm đánh một giấc đến hơn tám giờ mới lật đặt ra khỏi phòng, ngẩng đầu quang hợp tầm nửa tiếng, sau đó đi tắm.

Mộ Dung Nguyệt vừa ăn sáng, vừa lôi ra một quyển sổ lẩm bẩm:

"Cảm giác hôm nay có gì đó cần làm, mà lại quên mất."

Trên sổ tay có một cái hạng mục gần nhất ghi là:

"Lắp cho Trần Ngọc Lâm một bộ Tụ Linh Trận".

Nhớ không nhầm là hôm qua thằng này muốn có một bộ Tụ Linh trận để bắt đầu học Luyện Đan. Trong lúc đang ngáp ngán ngáp dài nàng mơ mơ hồ hồ đáp ứng hần.

Mộ Dung Nguyệt chợt bừng tỉnh, đã quên mất. Sau đó nàng xoay vòng một vòng, trong mắt nàng, căn phòng vốn bình thường lại có vô số vàng hào quang bao quanh, chỉ ít hơn trăm loại trận pháp, pháp thuật, kì trận bao phủ, có cả của Ai Cập, phương Tây, bùa trận phương Đông, Việt Nam, Thái Lan, Lào, Trung Quốc lẫn Nhật Bản.

Trận pháp hôm trước nàng tung ra cho Trần Ngọc Lâm là trận pháp do nàng duy trì, tự nhiên không gây nổi nên cái gì. Nhưng lần này nàng muốn làm là một cái trận pháp cố định tính, mà ở đây có trên hai ba trăm cái trận pháp các thứ, có thể hay không một bước sai nỗ tung cả đám!?

Mộ Dung Nguyệt:

-.....

Có nên làm không nhỉ?! Trên đời này có một loại bệnh mà kể cả Thiên Đạo cũng không thể chữa, đó chính là ung thư lười. Lúc này bệnh tình của nàng đột ngột bạo phát, hơn nữa rất có thể đi căn thành ung thư lây.

Mà ở trên lớp lúc này, Trần Ngọc Lâm đang mặt cắt không còn một tí huyết sắc nào.

Trước tiên giảng giải một chút chỗ ngồi trong lớp học thêm của Trần Ngọc Lâm. Bàn học của THPT này, rất là rộng, một bàn có thể ngồi ba người. Trần Ngọc Lâm xưa nay luôn được tống xuống hàng cuối ngồi, đây cũng là bởi vì hần thuộc diện "Một trong những người chắc chắn sẽ làm lớp mất mặt nếu

ngồi bàn đầu". Đôi khi hắn cũng được chuyển lên một vị trí gọi là " Vị trí dành cho những học sinh có thể nói chuyện riêng được với bất kì ai kể cả giáo viên".

Hôm nay ôn tập cho học sinh cần ôn tập riêng để thi Học Kỳ, học cùng vài lớp khác.

Được rồi, chuyện này Trần Ngọc Lâm không quan tâm

Mà càng chính yếu là, Trần Ngọc Lâm xưa nay luôn ngồi một mình một bàn. Chỗ ngồi của hắn bên trái, là Gabriel, mà bên phải thì lại là một ghế trống. Gabriel thì luôn nghỉ học, gần đây mới bắt đầu đi học trở lại, chuyện này không nói. Ghế bên phải, là ghế trống.

Đại để bàn của hắn như thế này [Gabriel - Trần Ngọc Lâm - Ghế Trống.]

Mà hôm nay, ghế trống lại có người. Đó là một cô gái, mái tóc dài đen óng ả vắt ngang lưng, khuôn mặt thanh tú dịu dàng, đôi môi đỏ chót hơi ươn ướt, cặp mắt thanh tú uẩn lấy từng tia khí chất động lòng người. Bàn tay nàng mềm mại trắng ngần, đó là chưa kể tới thân hình của nàng cũng coi như là khá nữa, dù cũng là học sinh Phổ Thông rồi nhưng so với cả lớp thì thân hình có thể nói là khá "bốc".

Diễm lệ hơn cả, là cái cổ của nàng khiến cho Trần Ngọc Lâm phải ngắm nhìn không dứt. Cổ nàng nhỏ nhắn trắng ngần, tô điểm bằng một vết rách to tổ bố như thể bị một con dao cửa qua, máu汪 tung tóe xuống bộ đồng phục của nàng, nhuộm đỏ thắm nó. Trần Ngọc Lâm còn nghe được tiếng máu chảy tong tỏng đầu đây.

Giám Định Bí Pháp:

[Tên: Mai Ý Loan.

Chủng tộc: Vong cmn Hồn.

Mô tả: Ngóm củ tỏi từ nửa thế kỷ trước.]

Trần Ngọc Lâm

-.....

w(? ㄐ?)w

MAAAAAAAAAAAAAA!!!! CỨUUUUU!!!!

Con lạy Chúa Giê-su! Con lạy Quan Âm Bồ Tát! Con lạy Đức Cứu Thế Allah! Các vị hiền linh diệt trừ yêu quái!!

Gabriel nhìn Trần Ngọc Lâm:

" Bình tĩnh, có khi thật sự nàng không phải là ma, mà là tồn tại dưới một trạng thái đặc thù nào đó thì sao? Hoặc tu luyện công pháp nào đó! Ta biết có vài người tu luyện công pháp, sẽ dễ bản thân hóa thành một dạng đặc thù đặc tính. Có thể nàng tu luyện là.... Rạch Cổ Công?!"

Trần Ngọc Lâm nhìn Gabriel:

" Không!!!CHẮC CHẮN LÀ MA!!! Rạch Cổ Công là cái thứ chết toi hằm bà bát nháo gì!? Con lạy Nam Tào Bắc Đẩu! Con Lạy Tề thiên Đại Thánh!! Con lạy Hưng Đạo Đại Vương!! Các vị hiền linh diệt trừ yêu ma quỷ quái."

Gabriel:

" Ôi dào, thì đúng là cô ta không nghe được bọn mình nói chuyện lúc ở gần, và cổ có hơi trong suốt, nhưng chỉ thế làm sao chứng minh được cô ta là ma?!"

Trần Ngọc Lâm quay lại nhìn cô gái:

" Vãi lều!! Cô ta trong suốt à!? Đừng có mà dọa ta!! Khoa học kĩ thuật chứng minh con người không trong suốt!! Không lừa được ta đâu!! Con lạy Thập Điện Diêm La! Con lạy Cửu Trùng Thượng Đế!! "

Gabriel thở dài:

" Ngươi suy nghĩ nhiều quá thần hồn nát thần tính rồi đó. Ta là thiên thần, ta khẳng định nàng không phải ma."

Trần Ngọc Lâm

" Ừ đúng rồi, chắc là ta tưởng tượng thôi. Máy hôm nay Stress quá. Mà, ta là tu sĩ, kể cả có ma ra đây ta cũng đâm phát chết luôn. (Con lạy Tàn Viên Đức Thánh, Con lạy bà Chúa Thơ Nôm, Con lạy Thúy Kiều Từ Hải!!!)"

Lúc này, cô gái(trong suốt) từ từ quay qua Trần Ngọc Lâm cùng với Gabriel hỏi:

" Hai người nhìn thấy được tôi à?!"

Trần Ngọc Lâm

~.....

Gabriel:

~.....

Trần Ngọc Lâm quay sang Gabriel thăm thi:

" Làm sao bây giờ, ta không giỏi nói chuyện với "Gái" lạ, đặc biệt là khi chúng ta không chỉ khác biệt về giới tính mà còn cả khác biệt về trạng thái thuộc tính nữa."

Gabriel nhìn Trần Ngọc Lâm, cũng nói thăm:

" Người nghĩ ta có cùng trạng thái thuộc tính với cô ta à?! Người đi mà nói chuyện với cô ta!! Người không phải con trai sao!? Đi ra nói chuyện đi, của gái đi, tán gái đi. Cố lên, ta ủng hộ người về mặt tinh thần."

Trần Ngọc Lâm bị đẩy ra đầu ngọn gió, ho khù khụ mỉm cười giờ tay ra bắt:

" Em hèm, ừm, đúng vậy. Tôi có thể thấy cô, hết sức... ơ, trong suốt? Rõ ràng?! Ồ thôi kệ mịc nó đi. Giới thiệu cái, tên ta là Trần Ngọc Lâm. Và tên cô này là Gabriel."

Cô gái kia mỉm cười, giờ một bàn tay trong veo lên, bắt xuyên qua tay Trần Ngọc Lâm:

" Tên tui là Mai Ý Lan. Chết năm 1957."

Trần Ngọc Lâm

~.....

Trần Ngọc Lâm quay sang Gabriel thăm thi:

" Nên nói chuyện thế nào cho tốt đây?! Tui nên chia buồn hay nên chúc mừng!?"

Nói chuyện với dạng tồn tại khác thật gian khổ. Ai mà biết ngày họ chết là vui hay là buồn với họ?! Đọc Harry Potter các linh hồn còn có cái gọi là ngày Từ Nhật(đối lập với Sinh Nhật) cơ mà.

Mai Ý Lan mỉm cười nói tiếp:

" Với cả, tui không phải là ma. Tui là oan hồn bất tán. Ma là linh hồn người chết, còn tui tồn tại là để nguyên rủa cái thế giới bất công này."

Trần Ngọc Lâm

~.....

Thế còn tệ hơn là ma. Mà, lý do tồn tại vĩ đại quá ha!! Một tràng pháo tay nhiệt liệt nào. Vỗ tay, vỗ tay hurray!!!

Vỗ tay cái búa.

Gabriel:

" Tui đã nói rồi mà. Nàng không phải ma. Tui là thiên thần mà lị."

Trần Ngọc Lâm

"Im đi đồ thiên thần sa đọa. Oan hồn còn tệ hơn cả ma."

Mai Ý Lan mỉm cười nhìn Trần Ngọc Lâm:

" Đừng lo, nơi này chỉ có mình tui ám thôi. Tuy rằng nơi này trước đây là nghĩa địa, nhưng hầu hết linh hồn đã chuyển đi khi di dời nghĩa địa rồi. Còn sót lại đã vào bụng tui hết rồi, cho nên yên tâm đi."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Vãi lều!! Nơi này trước đây là nghĩa địa á?! "Hầu hết linh hồn đã chuyển đi" á?! Vào bụng bà này hết rồi á?! Cho tui hỏi tu vi của bà đến trình độ nào rồi đây?!

Trần Ngọc Lâm mặt cắt không còn giọt máu, quay sang Gabriel thăm thò:

"Này, bà là thiên thần cơ mà. Bà tiền vong cô nàng này đi được không?! Tôi sợ lắm rồi đây!!!"

Gabriel:

"Không được. Thần lực của tui mất hết lúc xuống hạ giới rồi, còn đâu mà chơi?! Chỉ khi cần mới xài được thôi. Giờ tui chỉ có thể te lé pọt thôi. Mà, tui cũng thấy có việc gì đâu?! Cô nàng này từ ngày đầu tới tui đã thấy ở đây rồi."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Mợ, nguyên lai hấn luôn ngồi cùng một con ma à?! Lại còn là sát bên cạnh!? Hấn xin quỳ.

Mai Ý Lan nháy mắt với Trần Ngọc Lâm:

"Mà, lâu rồi tui mới nhìn thấy một người nhìn thấy tui mà không sợ hãi thét toáng lên đó!!!"

Trần Ngọc Lâm gượng cười:

"Nhảm rồi. Mợ à!? Tui mà không sợ á?! Tui chỉ cần thấy bà là nổi gai ốc lên rồi chứ đừng nói sợ hay không sợ!"

Mai Ý Lan nhìn ra ngoài, nói:

"Thật á?! Nhưng mà cậu đang nói chuyện với tui, còn cãi nhau nữa. Chứng tỏ là cậu đâu có bài xích tui đâu nhì!?"

Gabriel đập lên vai Trần Ngọc Lâm:

"Cô ta nói có lý đấy. Hơn nữa, xét về mặt nào đó cô ta và ngươi là đồng bọn. Ngươi là ma cà rồng, cô ta là ma. Cùng có chữ "MA"."

Trần Ngọc Lâm ôm mặt khóc....

Tui cần gấp một cái đĩa bay để về hành tinh của tui. Trái Đất quá nguy hiểm

Gabriel lại nói tiếp:

"Đừng lo, nếu ông muốn tiếp tục tu đạo, chuyện này sẽ trở thành bình thường như cân đường thôi. Tập làm quen sớm đi."

Trần Ngọc Lâm rất muốn khóc, hấn thậm chí đã sắp sửa trào nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Mai ý loan (2)

Trần Ngọc Lâm đang chán nản, chợt đề ý một sự việc.

Cả tổ đang nhìn bàn cuối hai người bọn hấn, chính xác hơn là nhìn HẤN bằng ánh mắt kì lạ. Trần Ngọc Lâm đang không hiểu ra sao, thì Mai Ý Loan mỉm cười:

"À, cậu này. Nhắc một câu, cậu nhìn thấy tôi không đồng nghĩa với việc cả lớp này ai cũng có thể nhìn thấy tôi nhé!"

Trần Ngọc Lâm

-.....

Đậu Mẹt, đã quên mất. Nhưng thế thì tại sao chỉ nhìn mình hấn?! Không phải Gabriel cũng nói chuyện với Mai Ý Loan nữa à?!

Quay sang nhìn Gabriel, chỉ thấy cô nàng thiên thần mỉm cười thân thiện, giơ lên hai ngón tay thành thủ thế "V" - "Victory", nói:

"Tui đã tạo một pháp thuật chướng nhãn nhỏ, bất cứ ai nhìn đến chỗ tui cũng chỉ thấy một cô bé thiên thần nhỏ xú đang ngồi học một cách chăm ngoan."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Con bé thiên thần sa đọa này, càng lúc càng bước vào con đường tăm tối có biết không?!

Lúc này, thằng Minh quay lại đập vào vai Trần Ngọc Lâm cười cười:

"Lâm lùn này. Tao bảo mày rồi, tuổi trẻ sung huyết mẫn sức là tốt, nhưng "tự" quá nhiều lần một ngày cẩn thận dẫn đến ảo giác đấy!!"

Trần Ngọc Lâm co rút cơ mặt:

"Thằng chết toi này, có tin tao đấm một phát chết luôn không?!"

Gì chứ gần đây đối với sức mạnh của chính mình, Trần Ngọc Lâm hơi bị có tự tin đấy. Hắn từ thử đấm một quyền nát một cục gạch, đầu thằng Minh cứng đến đâu cũng còn mơ sánh được bằng với cục gạch, một quyền Phồng Tôm đi ra, Minh nằm là cái chắc.

Còn vi phạm pháp luật?! Ha ha, cho hắn cười một cái. Luật pháp của nước này chỉ áp dụng với con người, hắn, một con ma cả rồng thuần huyết há có thể bị pháp luật ước thúc? Không thấy điều nào trong Luật cũng bắt đầu với "Người nào abcxzy" chứ không phải "Ma cả rồng nào..." à!? Đây chính là lách luật, không phải vi phạm pháp luật. Đúng vậy, là lách luật.

Mai Ý Loan:

-.....

Thằng Minh mỉm cười, tiếp tục cười tươi nói với Gabriel, Trần Ngọc Lâm, cùng với hai đứa ngồi cạnh bên nó, và với cả Mai Ý Loan, cơ mà nó không biết:

"Đề tao kể cho bọn mày nghe một chuyện ma..."

Trần Ngọc Lâm ngắt lời:

"Chuyện ma thì đến tối rồi kể. Mày nghĩ kể buổi sáng ai thấy sợ!? Bị ngu à?!"

Đúng thế, bị ngu à?! Bên cạnh một con ma mà kể chuyện ma, không cảm thấy giống như múa rìu qua mắt thợ ư?!

Minh nhìn Trần Ngọc Lâm bằng ánh mắt khinh miệt tận cùng:

"Mày biết gì?! Nhân lúc mày nói chuyện với bức tường tao mới chợt nhớ ra câu chuyện này thôi. Chuyện này do chính các đàn anh đàn chị kể lại...."

Trần Ngọc Lâm tiếp tục ngắt lời:

"Ý mày là mày nghe được từ đàn anh đàn chị, những người nghe được từ đàn anh của đàn anh, những người lại nghe được từ cô lao công người nghe từ bà vợ của ông hàng xóm của ông bảo vệ, người lại nghe từ mấy đứa trốn vô trường lúc nửa đêm hả!?"

Minh:

-.....

Minh đáp:

"Nghe truyện không?! Sợ thì rút!!"

Trần Ngọc Lâm cười gằn:

"Kể thì kể đi, không hay tao đập mày một trận vì tốn thời gian của t. Dù gì thời gian của tao cũng là vàng là bạc...."

Minh bắt đầu kể:

"Chúng mày biết gì không? Trường học của chúng ta, có bề dày lịch sử từ tận những năm đầu thế kỉ trước. Trước lúc đó khu này vẫn còn hoang vu lắm. Phải mãi đến tận thế kỉ 18, tầm đấy người ta mới bắt đầu phát triển những cái làng ở quanh đây thành một cái thị trấn nhỏ được. Hơn nữa ngôi trường này, năm xưa được xây dựng trên một mảnh đất hoang vắng. Lúc đó, là tầm những năm 1930, khi khu trường này được khởi công thì chỉ có 2 tầng lầu với cả một dãy nhà thôi. Nhưng trọng điểm là, tụi mày có biết trường mình ban đầu từng có dự tính xây một cái bể bơi không?! Thế nhưng, khi đang đào

hồ bơi, thì họ lại đào ra được xương người, hơn nữa là xương người mặc giáp phục của mấy triều xa xưa ấy. Lúc đó họ phải mời từ thầy cúng miên ở trên mấy dân tộc vùng cao, cho đến mấy vị Cha xứ làm lễ đều không giải nạn được. Thế là họ đành phải lấp cái hố lại, biến nó thành sân bóng đá đấy."

Trần Ngọc Lâm cười nhạt, chuyện này ai mà tin?! Mỗi một ngôi trường đều có những truyền đại loại như thế này, từ trường học nguyên lai là cái bệnh viện cho đến nhà xác, nghĩa địa, cứ cái địa danh nào dính dáng đến ma là họ tổng hết vào trường học. Cơ mà có cái nào được chứng thực đâu?!

Linh, con bé ngồi cạnh Minh:

"Mày đừng có bịa chuyện, truyện này tao đọc được trên mạng suốt."

Thăng Tân ngồi cạnh Minh cũng xen vào một câu, dù gì cốt truyện này cũng là quá quen thuộc rồi.

Trần Ngọc Lâm cũng cười cười tính chê thăng Minh bịa truyện dở ec, thì Mai Ý Loan chen vào:

"Chà, hoài niệm thời gian đó thật. Lúc họ đào được mấy bộ xương đó lên, ta chỉ là một con bé, còn muốn nhìn trộm nữa."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Gabriel:

-.....

Vãi lều, nguyên lai là thăng Minh kể truyện thật, hơn nữa là kể truyện xưa à!? Cô lại còn hoài niệm nữa!!!!

Thăng Minh mặt đỏ, nói:

"Không tin thì thôi. Dù sao thì, sau vụ đó xương cốt mấy người lính đầy không tiện để lại, cho nên đã được chuyển sang nghĩa trang làng. Nhưng do số lượng lính lác quá nhiều, có đến hơn mấy trăm bộ xương, cho nên diện tích nghĩa trang làng cũng tăng rộng lên. Nhiều người còn đồn là lúc đó, liên tục có quỷ dạ xoa, ma chết đói các kiểu đến xin ăn. Com thừa canh cặn chỉ sau một đêm đã bốc mùi thiu thối, hết sức rợn người."

Mai Ý Loan hai mắt tràn đầy hồi ức nhớ lại:

"Nhớ hồi đó, ta cùng với anh trai mỗi đêm đều sợ hãi trùm chăn lại. Com nước thì phải ăn cho bằng sạch, bằng không nếu để lại dù chỉ một hạt com thì nửa đêm sẽ có tiếng gõ cửa rầm rầm, còn có ma đói vào liếm láp sạch đồ ăn nữa."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Tôi xin thua. Cô là ma thì đi ám ai đó đi, ở đây kể chuyện xưa làm cái gì?! Cho tôi hỏi cô từ cái bộ truyện nào chòi sang đây bắt nạt bọn tôi!? Cả thăng Minh nữa, mày ngưng kể cho tau nhờ.

Thăng Minh tiếp tục kể, càng kể càng hăng say, nước bọt phun phì phì:

"Nhưng, đáng sợ hơn cả là ngôi trường đó lúc bấy giờ, cứ đêm xuống là cửa chớp liên tục mở ra rồi đóng vào, không ai ngăn cản được. Kể cả khóa chốt cửa lại cũng không có một chút tác dụng nào. Còn nữa, cứ sáng sớm ra là bàn ghế giống như đêm hôm trước bị dính một trận cuồng phong vậy, sáng nào cũng phải dọn lại bàn ghế. Không chỉ có thế, lá cây, cành cây các thứ đầy sân trường, cực kỳ bừa bộn luôn."

Mai Ý Loan thở dài, đôi mắt lộ ra vẻ thương cảm:

"Nhớ năm đó, anh trai ta thường xuyên phải dậy sớm cùng cả lớp lau dọn đồng rác rưởi mà lũ oan hồn đó bày ra. Thật tình, oan hồn không thể làm việc sạch đẹp một tí được à?! Giống như ta đây này, mỗi khi quây xong đều rất tự giác dọn dẹp đồ chơi bày ra."

Trần Ngọc Lâm(giao tiếp bằng mắt với Mai Ý Loan):

"Khoan đã, cô nói cô quây cái gì cơ?!"

Minh kể tiếp:

"Tầm chừng bảy tám năm sau, các ngôi mộ kia đều đã được cúng tế hương khói đầy đủ. Ngôi trường cũng được tu bổ lại lên thành 3 tầng lầu, đồng thời cũng khang trang hơn nhiều. Tuy nhiên vẫn còn thi thoảng có những người bị ngã gãy tay gãy chân. Trường mình lúc đó cao nhất là một năm có đến mười vụ học sinh bị ngã. Nặng nhất là ngã từ tầng hai xuống, do trường lúc đó có khá nhiều học sinh là con cháu của các đại phú hào, cho nên cũng có khá nhiều người chuyển trường, nhưng đó chỉ là số ít. Hầu hết mọi người không tin vào ma quỷ."

Trần Ngọc Lâm nhìn sang bên cạnh. Hắn cũng từng không tin rằng con người có thể trong suốt. Chú ý chữ "từng".

Mà, Mai Ý Loan lúc này đang có thật sâu hứng thú, cực kỳ hứng chí lắng nghe câu chuyện.

Linh, lúc này nhanh nhẩu phát hiện ra một cái mẩu chốt:

"Nhưng mà mấy chục năm nay trường mình cũng có mấy khi có người bị tai nạn đâu?! Gần nhất là 5 năm trước một nhóm học sinh đánh nhau trên cầu thang ngã tập thể. Nhưng mà đây là do tội nó chơi ngu chứ."

Minh mỉm cười:

"Câu chuyện lúc này mới tới hồi gay cấn. Những năm đó, liên tục có những học sinh bị hù, bị dọa, thậm chí bị dọa sợ tè ra quần. Nhưng, đỉnh điểm là một mùa hè những năm 50, có một nữ sinh bị ngã từ trên tầng thượng xuống. Lúc rơi nàng bị một cành cây đâm xuyên qua cổ, nhìn mười phần thể thảm. Từ đó về sau, không ai còn thấy có những hiện tượng ma quái xảy ra nữa. Có nhiều người nói nàng bị hiển tế cho đám ma quỷ. Cũng có nhiều người nói nàng bị một đám người sử dụng làm công cụ diệt trừ đám ma kia. Hoặc cũng có người nói nàng thể chỗ chúng để chúng được siêu thoát. Có nhiều cái lắm, nhưng không ai biết đâu là thật!!!"

Trần Ngọc Lâm nhìn qua Mai Ý Loan, chỉ thấy nàng vẫn giữ nụ cười, nhưng lúc này nhìn trông nụ cười của nàng mười phần lạnh lẽo. Hắn chợt nhớ nàng từng nói "Những kẻ còn lại thì vào bụng ta hết rồi."

Thăng Minh tiếp tục kể tiếp:

"Mấy có từng nghe nói về Oan Hồn trong phòng nhạc cụ của trường mình không? Nghe nói năm lớp 12 mấy khóa trước, từng có người chứng kiến một linh hồn đang chơi nhạc ở trong phòng học nhạc cụ. Nghe nói, linh hồn đó có một cái răng nanh dài và sắc nhọn, mặc một bộ áo trắng muốt, trên đầu mọc ra hai cái sừng, đã có thể hóa thành quỷ hồn rồi."

Trần Ngọc Lâm nhìn Mai Ý Loan, trợn trắng mắt. Trông cô nàng này có khác quái gì người sống đâu? À ngoại trừ việc hơi trong suốt và có một vết rạch ngang cổ. Còn lại thì giống hệt như người sống vậy.

Mai Ý Loan khặc khặc cười, khiến cho Trần Ngọc Lâm rợn toát mồ hôi hột.

Trần Ngọc Lâm đánh mắt ra hiệu thăng Minh đừng kể nữa, bọn nó có thể nói là hiểu nhau đến mức chỉ cần nhìn là biết được suy nghĩ đối phương, ít nhất phần nào là vậy. Thế là anh Minh khinh khỉnh cười:

"Mấy sợ à?"

"....."

Trần Ngọc Lâm trợn mắt nghĩ thầm:

"Mợ, tao muốn tốt cho mày mà mày không chịu, thế thì thôi con ạ. Lần trước vụ thăng Minh cũng thế lần này cũng thế."

Minh tiếp tục kể:

"Nhưng mọi chuyện không chỉ có thế, tao thậm chí nghe đồn kể được là con ma này vô cùng kinh khủng. Thậm chí còn có cả những giai thoại về nó trốn trong nhà vệ sinh...."

Trần Ngọc Lâm thờ dài, mày muốn chết thì có thể tự sát nha. Hà có gì cứ phải tự tìm đường chết...

Mai Ý Loan chỉ nhàn nhạt cười, tự nói với mình:

"À, thì ra truyền lại là như thế à?! Hắc!!!"

Trần Ngọc Lâm nghe thế, toát mồ hôi hột. Xem ra thăng Minh, Minh với con Linh chết không an lành.

Gabriel thì càng thêm hí hóp mắt nhìn Mai Ý Loan, trong mắt nàng, vừa nãy khi nhắc đến vụ việc "ngã từ sân thượng" này, nàng biểu thị một luồng hận ý cực kỳ nồng đậm. Luồng hận ý này không nhằm vào những linh hồn oán quỷ đã bị nuốt kia, mà nhằm vào người sống, hơn nữa hẳn là rất nhiều người sống. Chỉ ít là còn sống vào thời điểm đó.

Xem ra, có thể biến thành oán linh dạng này, không đơn giản. Thậm chí có khi chính nàng trong trạng thái Thiên Thần đến đây cũng khó địch lại được. Dựa theo lời Mai Ý Loan, nàng đã ăn chỉ ít hơn trăm cái oan hồn, hơn nữa là oan hồn từ Quân Doanh, một oan hồn Linh băng mười oan hồn bình thường. Nếu là oan hồn Quan hoặc Tướng thì có khi còn nhiều hơn thế nữa.

Nhưng, nàng chưa từng hại người sống. Sự thật là trong hơn 20 năm qua trừ một nữ sinh đau tim sau đó chuyển sang bệnh viện không qua khỏi, chưa có ai chết ở đây cả. Bị thương càng là ít ỏi đến đau đầu. Nếu nói nàng ưa thích huyết sát, thì đây là khối bảo địa tương đối tốt, cho nên chỉ có thể nói tâm tính nàng là biến thành quỷ cũng không thích giết người?!

Dù sao, nếu nàng không giết người cũng không hại người, Gabriel cũng sẽ không đi quản. Dù sao, tuy rằng ít, nhưng xác thực tồn tại một số "Oán Linh" thiện, không thích gây hại tới người thường đâu.

Tối hôm đó, Trần Ngọc Lâm đang tu luyện... Chợt có tiếng điện thoại, hắn nhấc điện thoại lên xem, thì là tin nhắn của thằng Minh..

Thằng Minh: [Cứu tao với mày ơi. Tao đang đi vệ sinh thì tao chợt nghe thấy tiếng cười ở ngoài cửa, mà tao đang ở nhà một mình. Tao ở trong này nửa tiếng rồi mà chưa ra được.]

Trần Ngọc Lâm.....

Hắn nhủ thầm: "Sáng nay cứ lăm mồm chỉ cho một. Sống an ổn không muốn lại còn cứ ra về ta đây với gái. Gái với chả gú, mạng mới là quan trọng."

Có điều vẫn là bạn bè nhau, hắn nhấc điện thoại cho Gabriel, nhờ nàng nhắn tin lại cho Mai Ý Loan:

Trần Ngọc Lâm [Ê Gab, bảo con bé ma đừng có hù thằng Minh đùm cái. Nó bom tin nhắn tôi rồi này.]

Thiên Tài Thiên Sừ: [Ờ đợi một chút.]

Thiên Tài Thiên Sừ: [Loan nói nó không ám thằng Minh đâu ông. Bà đang bận chơi cờ với mấy bộ xương trong phòng Sinh học. Tôi vừa đi qua xác nhận con bé nói thật đó.]

Trần Ngọc Lâm "?"

Mẹ, thế ai đang ở cùng thằng Minh? Mà khoan, ôi cái đêch con búp bê hắn cất trong hòm Item đâu rồi? Thảo nào từ cái hôm hắn bị ngất hắn cứ thấy có gì đó thiếu thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Phó Bản DOOM

Trần Ngọc Lâm nhờ Gabriel ra cứu giả thằng Minh, kẻ đó hắn vào sâu trong Hệ Thống, chuẩn bị tiến nhập 1 phó bản.

Hệ Thống:

[Kí Chủ hiện tại còn lại 2 vé Dị Giới Du Hành, có muốn sử dụng 1 vé để tiến nhập phó bản DOOM phó bản số 003 - Tiêu Diệt Tổ Quỷ?]

[Nhiệm vụ số 003: Tiêu Diệt [Tổ Quỷ] (Gore Nest) trong Điện thờ Kadingir ở Sao Hỏa.

Mô tả: [Tổ Quỷ] là một đơn vị có thể triệu hồi nhiều quỷ từ địa ngục. Hình thức triệu hồi của nó giống như Arch Ville nhưng nhanh hơn nhiều và số lượng cũng lớn hơn.

[Tổ Quỷ] được sinh ra thông qua một loạt nghi lễ thực hiện trên xác người chết. Khi số xác chết đạt đến một số lượng nhất định, sẽ hình thành một thông đạo dẫn đến Địa Ngục. Mọi hoạt động tác động đến nó sẽ ngay lập tức khiến cho [Tổ Quỷ] tiến vào thời kì Bùng Nổ, mãnh liệt triệu tập vô số quỷ.

Gợi ý: Lén lút lại gần và tiêu diệt Tổ Quỷ. Không được làm kinh động quỷ xung quanh. Không được dây dưa với Tổ Quỷ. Không dây dưa với quỷ khi ở xung quanh Tổ Quỷ. Không selfie cùng Tổ Quỷ.

Phần thưởng: 1 thẻ bài Triệu Hoán 1 Quỷ đến từ Địa Ngục bất kỳ trong 4 loại Quỷ tự chọn (đã bị tiêu diệt) + 300 điểm Vận Mệnh.

Lưu ý: Thẻ bài có thể sử dụng 3 lần, mỗi lần dài 15 phút.

Tùy theo tiến trình đánh giá theo thang điểm 100, Kí Chủ đạt bao nhiêu điểm sẽ có bấy nhiêu phần trăm nhận thêm một vé Du Hành Dị Giới.

]

Trần Ngọc Lâm nhìn qua mô tả. DOOM là một phó bản mô phỏng một trò chơi cùng tên xuất hành năm 2016, cũng khá nổi tiếng vào thời đó. Hệ Thống tạo ra phó bản sẽ có một số điều chỉnh tương ứng để phù hợp với thực lực của hắn.

Cái quan trọng là các phó bản sẽ không lặp lại các màn chơi như trong game mà sẽ là do Hệ Thống hoàn toàn sáng tạo mới ra nhưng vẫn dựa trên dữ liệu có sẵn. Ngoài ra trọng yếu nhất chính là trong phó bản này hắn sẽ không thể sử dụng các tính năng trong Hệ Thống mà chỉ có thể sử dụng các loại vũ khí.

Một số tính năng mà hắn không thể dùng, ví dụ như Bản Đồ, Giám Định hoặc Triệu hồi thú.

Ngoài loại phó bản này, còn có 6 loại phó bản cùng loại game khác. 2 cái là giải cứu người, 2 cái là thanh lọc khu vực tương đương với tiêu diệt toàn bộ quái trong 1 khu vực. Ngoài ra còn có 2 cái là đặt bom. Cả 7 cái này tính cả cái Tổ Quỷ của hắc toàn bộ đều có một mức thưởng tương đương nhau và độ khó cùng nhau tính là Dễ.

Nhưng mà vấn đề là, hắc sau khi hoàn thành phó bản có thể tiếp tục đi cùng 1 phó bản ở cấp độ cao hơn. Các cấp độ sắp xếp khác với nhiệm vụ thông thường, lần lượt là "Dễ" - "Khó" - "Cực Khó" - "Ác Mộng" - "Tuyệt Vọng" và cuối cùng là "Mày chết chắc rồi con ạ".

Trần Ngọc Lâm

-?

Như thế thì chế độ "Mày chết chắc rồi con ạ" nó là cái mức cao hơn cả tuyệt vọng nhỉ?

Trần Ngọc Lâm hít một hơi sâu, kể đó hắc bấm nút lựa chọn tiến vào phó bản. Đương nhiên hiện tại hắc chỉ mới làm được nhiệm vụ Dễ cấp bậc mà thôi.

Lập tức, một cánh cổng không gian trông giống giống lỗ đen hút hắc vào. Trần Ngọc Lâm cảm giác giống như toàn thân biến thành mì sợi, kể đó bị vút vào máy xay sinh tố vậy. Cảm giác vô cùng khó chịu.

Đây có phải cảm giác mỗi khi đi truyền tống trận không?

Trần Ngọc Lâm kể đó cảm giác chân chạm đất, hắc hít vào một tia không khí, không khí sắc mùi lưu huỳnh và mùi bánh nướng. Nếu quy đổi ra khứu giác của người bình thường thì có nghĩa là mùi tanh của máu vậy.

Trần Ngọc Lâm trang bị chiến Y, ngay lập tức một tay rút kiếm, một tay rút súng. Trên tay hắc đã đeo sẵn bộ quyền sáo từ lúc nào. Hoàn toàn sẵn sàng cho mọi trận chiến.

Hắc chợt nhận ra trong hòm Item có một phụ kiện: [Mặt nạ phòng hộ] cùng [Giáp phòng hộ]. Đại khái có tác dụng ngăn cách bản thân hắc với không khí xung quanh, ngoài ra còn có tác dụng tương đương giáp nhẹ nữa, có điều đối với hắc không có gì dùng bởi vì ngoài cái ngăn cách với môi trường xung quanh, bộ Chiến Y hắc đang mặc còn tốt hơn là bộ giáp này.

Cái mặt nạ còn có chút tác dụng vì nó có thể chiết xuất Oxi nữa, bởi vì bầu khí quyển ở nơi này không thích hợp hắc thở lâu. Theo hắc vừa thử tính toán, nếu hắc nín thở hắc sẽ chỉ chịu được trong 5 phút đồng hồ, đây là trường hợp bình thường không chiến đấu.

Trần Ngọc Lâm mặc lên bộ đồ phòng hộ, kể đó hắc thử một loạt các tính năng như [Luyện Đan Thất], [Giám Định] cho tới những tính năng vô cùng quen thuộc như Triệu Hoán Thú. Toàn bộ đều không sử dụng được, mỗi khi hắc sử dụng đều xuất hiện một tin nhắn:

[Tính năng đang bị hạn chế, xin mời thử lại lần sau.]

Bản đồ không có, nhưng lại có một cái bản đồ sơ lược dẫn đường, đại khái còn 8 km nữa. Bản đồ này quá mức đơn sơ, chỉ có tác dụng thể hiện địa hình xung quanh.

Hắc bắt đầu để ý xung quanh, đây là một cái bình nguyên đá, có lẽ từ chính là thế. Trông giống một cái đồng bằng nhưng không có cây cối nếu không kể đến một hai cái cây chết khô, mặt đất khô cằn sỏi đá, từng vệt nứt to như cánh tay rờ rệt hiện ra trên nền đá.

Đá ở đây không phải đá hoa cương hay đá thường mà là một loại đá có màu đỏ đặc như màu máu. Thậm chí không khí cũng phang phảng sương mù đỏ như máu vậy.

Xung quanh hắc là từng dãy đồi núi cao, từng đỉnh núi không ngoại lệ đều nhọn hoắt. Thi thoảng còn thấy vài cây cột, đống lửa hoặc mấy cái cây chết khô nữa. Trần Ngọc Lâm chú ý nhất là một ngọn núi ở xa xa, đỉnh núi có hình như một cái đầu lâu người, răng nanh nhọn hoắt, đầu mọc ra 2 cái sừng há mồm.

Hắc đang quan sát xung quanh, chợt hắc nghe thấy tiếng gầm gừ. Trần Ngọc Lâm núp ngay ra một góc.

Hắc nhìn thấy 2 sinh vật hình người, cơ thể của chúng nhìn qua khá là mạnh mẽ. Nói là khá vì da dẻ chúng tại một số bộ phận nứt ra như vỏ cây khô vậy, nhưng mà cơ thể của chúng trông vô cùng cơ bắp, mặc dù cơ bắp của chúng lại có màu vàng nhạt thay vì màu đỏ. Đầu vai của chúng mọc ra mấy cái sừng, chúng sở hữu một hàm răng sắc nhọn, đôi mắt đỏ rực như máu. Trần Ngọc Lâm thấy rõ ràng trong mắt chúng không có một tia cảm tình.

Hắc cẩn thận kiểm tra đạn, sau khi Thú Triều xong, hắc có mua thêm 1 bó đạn được mất 400 điểm Vận Mệnh- 12 băng đạn cộng thêm số đạn hắc mua trước đó cũng khoảng 15 băng, hiện tại đạn được không thiếu, lại cũng không thiếu hồi HP, hồi mana linh lực các loại.

Đầy đủ để chiến đấu. Hơn nữa nếu đây đúng theo game, có thể hắc sẽ có đồ tiếp tế tại một số khu vực.

Trần Ngọc Lâm nhìn đám quỷ, Imp, một loại quỷ nhỏ, sức cận chiến khá nhược bù lại những quả cầu lửa do nó bắn ra có uy lực tương đương 1 quả lựu đạn. Hắc rút kiếm ra, lao lên trước bằng tốc độ kinh khủng của loài ma cà rồng. Kể đó một kiếm, hắc chém bay đầu một con.

Con còn lại vừa mới quay lại đã ngay tức thì bị hắc đâm ngay một kiếm vào vòm họng, chết không kịp gào lên một tiếng.

Không có cả điểm Kinh nghiệm lẫn điểm Vận Mệnh. Xem ra dùng chỗ này để farm chùa là không được.

Trần Ngọc Lâm chợt nhớ lại cái cơ chế hoạt động Tổ Quý, nếu có quý bị giết xung quanh thì nó sẽ bạo phát tích cực phun ra hàng đồng quý mới. Vấn đề là "xung quanh" là bao xa? Xung quanh có là khoảng 8 cây số không?

Hắn nghĩ "xung quanh" đại khái chắc chỉ khoảng vài trăm mét thôi. Mà từ trong bản đồ từ đây đến đích phải đến 8 cây số, chắc không sao.

Trần Ngọc Lâm tiếp tục lần mò theo con đường mà Hệ Thống chỉ định. Rất nhanh hắn lại đụng độ một toán quý khác, có cả thấy 12 con. Lần này hắn không có manh động, bởi vì trong 12 con có bốn con quý biết bay. Lần lượt là 2 cái đầu lâu mọc sừng, bốc đầy khói, hình như gọi là [Lost Soul] và hai con khác nữa. Mấy con này nhìn giống như mấy em bé quý mập ú vo tròn bay lơ lửng, mọc ra mỗi một con mắt vàng rực vậy.

Như vậy, đây là cơ hội tốt để test thử trí IQ của lũ quý này.

Nếu như khi Trần Ngọc Lâm tấn công, chúng nó ngay lập tức tách ra làm hai, thì có nghĩa là chúng nó có IQ tương đối, biết thông báo với chủ tướng của chúng nó kẻ đột nhập. Nếu thế thì tương đối khó đối phó. Kẻ ngu đối phó dễ dàng hơn kẻ thông minh nhiều lắm.

Trong trường hợp ngược lại, thì IQ của chúng khá kém. Hoặc có khi đơn giản chúng chỉ nghĩ rằng "chỉ có một con người nhỏ nhoi, làm ăn gì được, quấy lên anh em!". Nhưng đương nhiên việc này có thể quan sát thông qua một số biểu hiện, tí như chuyển động mắt, chuyển động gương mặt, biểu hiện cảm xúc để phân biệt.

Cái này gọi là tâm lý học, hồi trước hắn có học qua một khóa học online.

Trần Ngọc Lâm rút súng ra, chĩa thẳng vào 4 con quái đang bay bay, nổ một tràng súng dài. Chỉ thấy từng con một bị bắn văng đi, 2 con quái đầu lâu vừa bị đạn văng đến nổ tung. Còn 2 con trông như mấy đứa bé dị dạng thì gào rú rớt xuống đất.

Quá yếu, hoặc là khẩu súng của hắn quá mạnh. Nhưng điều làm Trần Ngọc Lâm lo lắng là nếu như lũ này không tốt về chất lượng, mà Hệ Thống từng khẳng định sẽ để cho hắn thấy khó nhằn, vậy nó sẽ tăng cường về cái gì.

Số lượng? Rất có thể. Nhưng giờ không cần quan tâm những điều này, lúc sau để tâm cũng không muộn.

8 con quái còn lại quay ra nhìn Trần Ngọc Lâm, gào lên một tiếng rồi tức tốc chạy ào đến chỗ hắn, bất chấp việc hắn vừa mới trong nháy mắt tiêu diệt 4 con quý.

Trần Ngọc Lâm cười nhạt, tốt rồi, IQ = 0.

Kể đó, hắn cho 12 con quý một băng đạn, thăm sát toàn bộ. Cũng may súng của hắn đã lấp bộ phận giảm thanh, khoản này đi kèm với khẩu súng cho nên không có dẫn dụ thêm nhiều quý đến nữa.

Có điều, mùi máu chắc chắn sẽ dẫn dụ thêm càng nhiều. Hiện tại thậm chí hòm Item cũng dùng không nổi, chỉ có thể rút đồ vật ra chứ không thể bỏ đồ vật vào, cho nên hắn không cho xác lũ kia vào hòm Item được.

Cho nên hiện tại, rút lui là thượng sách. Kể đó quan sát xem có bao nhiêu con sẽ bị dụ tới. Trần Ngọc Lâm lao vút đi, được một đoạn không quên nhìn qua ống ngắm của súng để kiểm tra.

Không kiểm tra thì thôi, vừa kiểm tra thì hắn giật nảy mình.

Nói là bao nhiêu thì hơi coi thường, phải mô tả bằng màu sắc, đó chính là đen kìn kịt. Dễ phải đến hàng trăm hoặc hàng ngàn con không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Phó Bản DOOM(2)

Trần Ngọc Lâm quyết định né tránh toàn bộ lũ quý trên đường. Hắn cảm giác được đây là một quyết định đúng đắn bởi vì không nói những cái khác, chỉ riêng cái quân số của lũ kia là đủ cho hắn run sợ rồi.

Dù sao, nhìn nhìn một chút, lũ đó quân số đủ để che kín cả một cái đồng bằng. Tuy không rộng lắm nhưng hắn đoán chừng chỉ ít cũng độ khoảng 500 con đi?

Đừng nói hồi trước hắn từng một mình đấu lại 700 con nhện. Lũ đó không đi thành đàn mà đi lẻ, kể cả thành đàn thì trừ ngày cuối ra, nhiều nhất vẫn là 10 con một đám. Lần này trực tiếp 500 con một đám. Dù có là Tam Phẩm Hư Khí đan hay thậm chí một số hơi yếu Tứ Phẩm Tiên Cốt thì vẫn có thể bị sinh sinh hao mòn tới chết.

Lượng biến, sinh ra chất biến. Hơn nữa không biết trong đó có bao nhiêu là "chất" tốt. Có khi tính riêng về "chất" đã đủ vượt mặt một số rồi.

Trần Ngọc Lâm dự tính một mạch chạy, có điều lúc này, hắn nhủ mày dừng lại quan sát. Trước mặt hắn lúc này là khoảng chừng 20 sinh vật dạng người đang căn xé một sinh vật hình người khác. Mà nói là sinh vật hình người có chút không đúng, bởi vì lũ này đúng là người. Hoặc chí ít từng là người.

Nhấn mạnh chữ từng.

Bọn họ quần áo rách nát tả tơi, khuôn mặt phồng to lên và đỏ rực như thể bị ong đốt. Cánh tay họ phồng lên, một số người có cánh tay trông như thể được ghép luôn vào khẩu súng, nói là một khẩu súng thịt cũng không quá đáng. Một số người thì trông như thầy ma 1 mắt, với một con mắt to không lồ ở chính giữa đầu.

Những Kẻ Bị Chiếm Hữu(Possessed).

Trần Ngọc Lâm từng xem qua tư liệu từ game, họ vốn là người nhưng bị ảnh hưởng bởi Arch Vile hoặc một số tác nhân khác kiểu bị lây nhiễm sóng hoạt tính biến thành hình dáng như thế này. Trần Ngọc Lâm tuy không có quá nhiều cảm xúc với nhân vật trong game, nhưng mà cái này.. nó quá thật. Nhìn qua hắn tuyệt đối không thể nghĩ ra được đây lại là hình ảnh trong game được.

Có điều cái đó cũng không khiến hắn để ý bằng việc có một tên bị chiếm hữu trên tay đang xách một cái khiên ánh sáng màu tím nhạt, trông công nghệ có vẻ rất cao và một cái cửa điện. Ngoài ra trên nền đất còn có cả một khẩu súng nữa.

Có vẻ trước khi bị chiếm hữu, hắn là lính canh hoặc một chức vụ gì đó tương đương?

Hắn mỉm cười, hai tay hai chân cúi xuống như loài báo, lấy đà lao vút lên. Một cú lao này kèm theo thanh kiếm nhanh chóng đẩy bay tên bị chiếm hữu về góc tường, kẻ đó Trần Ngọc Lâm nhanh tay chụp lấy khẩu súng giắt lên trên lưng, xách theo cái cửa máy cùng với cái khiên chạy về phía trước.

Cái cửa máy thì có vẻ hơi nặng, khoảng 10 cân. Nhưng cái khiên thì nhẹ hơn hắn tưởng tượng nhiều. Lúc này có chút ra vẻ tương lai rồi đó- Hắn thầm nghĩ.

Trần Ngọc Lâm một đường thẳng tiến, hắn nhanh chóng học được cách thao tác cái cửa máy cùng cái khiên. Cái cửa máy thì có thể dùng trong 4 phút liên tục, còn cái khiên thì có thể chịu được những đòn đánh không quá mạnh mẽ, như đòn của Imp thì có thể, còn lũ Kị Sĩ Địa Ngục thì bó tay rồi.

Khẩu súng ngắn này còn kì lạ nữa, lượng đạn của nó là vô hạn, có thể bắn liên tục. Trong game thì có vẻ súng ngắn vô hạn đạn là thường thức? Có trò gọi N.O.V.A cũng như thế này.

Những cái này đều là những kiến thức hắn đạt được ngay khi chạm vào những món vũ khí này, không phải là thông tin từ Giám Định.

Trần Ngọc Lâm chuyển tư thế một chút, cái khiên gắn vào trên lưng để phòng bị tấn công từ đằng sau, một tay cầm súng, cái loại vô hạn đạn, tay còn lại cầm kiếm. Cái cửa máy thì hắn treo trên lưng, uy lực của nó lớn vô cùng, hơn nữa lại là hàng có giới hạn thời gian nên tiết kiệm một chút.

Trần Ngọc Lâm trên tay trang bị đầy đủ, tiến vào trong một khu vực trông có vẻ giống như điện thờ, có rất nhiều cây cối chết khô, còn có cả những cái chông nhọn hoắt hướng lên trên nữa. Lập tức ngay khi hắn tiến vào khu điện thờ hắn nghe thấy một tiếng gầm trầm đục, kẻ đó một đám khoảng 20 con quỷ có cả Imp toàn thân vàng rực, có cả những con trông giống Imp nhưng cơ thể có màu xám, có những mảng khô khốc xù xì gai góc như vỏ cây trên thân, gọi Prowler lao tới.

Trần Ngọc Lâm vung kiếm, đường kiếm ngọt xớt chém qua cổ 3 con Imp, đồng thời hắn giơ súng lên bắn vỡ sọ một con Prowler đang gào thét chạy qua hướng này.

Có điều ngay sau đó, Trần Ngọc Lâm cảm thấy mặt đất rung lên những tiếng trầm thấp, có những chấn động như thể động đất vậy. Hắn cẩn thận lắng nghe, thì bất chợt từ phía trước xuất hiện 3 con vật trông như là Nhân Ngưu. Chân chúng khá giống chân trâu, phủ một lớp da dày màu da cam, đầu thì là đầu người nhưng có hộp sọ to vô cùng, răng nanh nhọn hoắt. Hai bên thái dương mọc ra một cặp sừng đồ sộ, khá giống sừng trâu. Thân mình của nó khá giống thân người, cũng được phủ bởi một lớp giáp da khá dày.

Ba con Nam Tước Địa Ngục (Baron of Hell).

Trần Ngọc Lâm toát mồ hôi hột, hắn từng nhìn thấy một con Nam Tước Địa Ngục chiến đấu trong trận thú triều. Một mình nó có thể độ lại 3 con Tam Phẩm Ma Thú mà không chết, hơn nữa lúc này lại là ba con?

Con Nam Tước Địa Ngục chính giữa gầm lên, hai tay tụ lại thành một quả cầu ánh sáng chói lọi, kẻ đó nó vung tay, quả cầu ánh sáng bay vút đến phía Trần Ngọc Lâm. Hắn tuy tránh ra kịp, nhưng dư ba vụ nổ vẫn khiến cho hắn bị thổi bay một đoạn.

Lựu đạn kém xa thứ này. Thứ này uy lực không chỉ mạnh bình thường, chí ít cũng phải ngang một quả tên lửa. Đáng sợ hơn nữa, thứ này còn là liên tục khai hỏa.

Chỉ thấy cả 3 con Nam Tước Địa Ngục liên tục tạo ra hàng đồng quả cầu, hơn nữa là hai tay cùng lúc tạo ra, ném toàn bộ về phía Trần Ngọc Lâm. Trần Ngọc Lâm cũng sợ nhận ra những quả cầu này hoàn toàn cắt đứt từng lối đi của hắn. Ba quả cầu bay về hai bên, một quả cầu ánh sáng khác bay lên chặn đứt đường đi trên trời của hắn, còn lại hai quả bay thẳng về hướng hắn.

Dựa theo kinh nghiệm vừa nãy, mấy quả này hoàn toàn có thể phát nổ giữa không trung, có vẻ hoàn toàn dựa theo sự khống chế từ mấy con này. Có vẻ

lũ này cũng không thực sự giống trong game lắm.

Trần Ngọc Lâm đưa tay ra đằng sau lấy cái khiên, lao về phía sau vòng ra một đoạn. Hiển nhiên lũ Nam Tước này không ngờ tới tốc độ của hắn lại nhanh đến thế, dù sao hắn cũng là ma cà rồng. Trần Ngọc Lâm giờ khiên lên trước để phòng một quả cầu bay tới, nhưng trái với dự liệu của hắn, một con cũng đồng thời lao đến, trên tay nó sáng lấp lánh một quả cầu.

Hắn ngay lập tức lui ra xa, kinh nghiệm từ game cho biết lũ này có thể đâm mấy quả cầu này gây sát thương cao kinh khủng, nếu nổ gần thì chính là 1 quả tên lửa nổ tung ngay mặt.

Trần Ngọc Lâm vứt kiếm đi, không có thời gian cho kiếm vô bao. Kế đó hắn rút khẩu súng mà hắn đạt được từ Hệ Thống ra, giờ lên bắn từng tràng một.

Con này lực công kích cao, phòng thủ đồng dạng cao quá trớn. Nhưng nhược điểm cũng quá rõ ràng, tốc độ chậm. Trần Ngọc Lâm nhắm chính giữa đầu cũng tốn hơn 10 phát đạn mới khiến nó gục xuống. Kế đó hắn quay sang 2 con Nam Tước còn lại, lại tiêu tốn gần 1 băng đạn mới tiêu diệt được cả 2 con.

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, mới bắt đầu còn chưa thấy bóng cái Tổ Quỷ đầu đã tốn 2 băng đạn, quá lãng phí. Nhưng mà mấy con Nam Tước Địa Ngục này xét bình quân cũng là một loại quái cao cấp, loại mà hắn triệu hồi ra được quá yếu, hoặc là con này quá mạnh.

Không khó để thấy không chỉ số lượng lũ quỷ được cái Hệ Thống toi đời này buff một cách ảo diệu, mà cả chất lượng cũng buff không kém. Và đây còn là dễ đẩy, có trời mới biết cái chế độ "Mày chết chắc rồi con ạ" nó khó khăn thế nào.

Chợt, Hệ Thống nói với hắn:

[Phân chia độ khó như sau: Khó: Số lượng cùng chất lượng ngang với dễ, tăng thêm chế độ AI bậc trung bình. Cực Khó: AI tăng lên bậc cao. Ác Mộng: AI giữ nguyên Cực Khó, Số lượng x2, chất lượng x2. Chế độ cuối: Toàn bộ x2 lên.]

Trần Ngọc Lâm sa sầm mặt, lại còn có cả AI? Bây giờ cũng không khó nhìn ra chỉ mấy con quái cấp cao mới hơi có kinh nghiệm, còn lại toàn hoạt động kiểu "cứ quấy lên đi em", đợt hắn giết 12 con quái vừa rồi là biết.

Có AI, không thể phủ nhận là độ khó sẽ tăng lên một mảng lớn.

Trần Ngọc Lâm xoa đầu. Khác nói sau, để sau hắn nói. Lũ quái này càng mạnh với hắn càng tốt, hoàn thành nhiệm vụ thẻ bài triệu hoán được quái vật cũng có thể càng mạnh.

Hắn nhìn lũ quái chừng 11 con còn lại, lần này hắn trực tiếp giương lên hai quyền Băng Hỏa Quyền Sáo, mỗi con cho 3 quyền nổ tung chết sạch.

Quả nhiên AI của chúng bằng 0, kể cả khi đồng loại mạnh hơn chết trước mặt chúng vẫn cứ lao lên một cách điên cuồng, còn không bằng dã thú. Dã thú chỉ cần khiến chúng thấy sợ chúng sẽ lui lại, thậm chí chạy mất. Còn lũ này thì chỉ biết tiến lên tấn công bất chấp sống chết.

Chỉ mỗi mấy con Nam Tước có IQ cao hơn một tí, biết phối hợp nhau. Mà nên gọi là IQ hay là AI nhỉ?

Chợt, một tia sáng vàng rực phóng lên trên trời, hiển lộ một sinh vật nửa giống người, hai chân bị thoái hóa mềm oặt, eo mọc ra hai cái cánh thịt, đầu có một khúc xương hình chữ nhật bao phủ quanh hộp sọ, mặt không có mắt mũi gì sất...

Arch Vile/ Summoner - Triệu Quỷ Sư. Một con Arch Vile, loài này vô cùng phiền phức với thiên phú di chuyển bằng cách hóa thành tia sáng. Hơn nữa hai tay của nó có thể phóng ra sóng hoạt tính, khiến cho mục tiêu nếu là tinh thần yếu kém sẽ bị chiếm hữu, thành xác sống.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Phó Bản DOOM (3)

Trần Ngọc Lâm kinh dị nhìn Arch Vile, hay còn gọi là Summoner trong trò DOOM 2016. Thôi thì cứ gọi là Summoner cho dễ phân biệt. Arch Vile là cái tên trong các game phiên bản DOOM cũ, hắn đặt tên cho thêm một chữ "I" vào chữ Vile cho ngẫu.

Bởi vì gọi là Summoner thì khó coi lắm, hơn nữa hắn cũng cạn ý tưởng đặt tên.

Con Summoner phiêu phù, bay lên trên không cao, nhìn chăm chăm vào Trần Ngọc Lâm đang đứng dưới đất chĩa súng vào mặt nó. Đương nhiên "nhìn" cũng chỉ là một cách nói vì nó không có mắt, hoặc nếu có thì cũng là loại mắt mà không hiển thị ra ngoài cơ thể, hoặc nó không có mắt dạng như người.

Dù gì Trần Ngọc Lâm cũng bó tay không biết nó nhìn bằng cách nào.

Summoner kẻ đó rít lên một tiếng, toàn thân hóa thành một lộn sóng ánh sáng vàng rực lao thẳng tới chỗ Trần Ngọc Lâm. Cùng lúc này toàn thân nó tỏa ra ánh hào quang mãnh liệt màu da cam. Trần Ngọc Lâm nhìn qua là biết đòn công kích này đau khỏi nói, hấn nhảy sang một bên tránh né nó.

Đồng thời hấn giơ súng lên bắn cho một tràng, nhưng luồng ánh sáng bao phủ Summoner lại phun ra một loạt những tia lửa điểm làm chệch hướng nhẹ những viên đạn của hấn. Tuy chỉ chệch hướng nhẹ nhưng với tốc độ kinh khủng của con quỷ này, chệch hướng một ly là đi một dặm. Toàn bộ không trúng nổi.

Còn tốt cũng như mọi loại đòn công kích khác, đây là tấn công chỉ theo đường thẳng cho nên rất dễ né. Vấn đề là tốc độ của nó quá nhanh, gấp 2 lần Trần Ngọc Lâm khi nó bay bình thường và dễ phải gấp đôi nữa khi nó hóa thành tia sáng vàng.

Trần Ngọc Lâm ngồi xuống, hấn nhìn thấy con Summoner phi ra xa, kẻ đó nó giương cao đôi cánh tay gầy rộc lên trên trời như thể đang cầu trời, làm biện pháp chuẩn bị tế thần vậy. Trần Ngọc Lâm ngay lập tức nhận ra động tác này, ai chơi qua DOOM đều rõ, hấn kinh dị giơ cao súng lên, bắn cho một tràng về phía đó, chỉ tiếc quá xa cho nên chỉ 3 viên trúng.

Hấn không cần chơi qua DOOM, hấn đã nhìn Arch Ville chiến đấu quá lâu để biết nó chuẩn bị làm gì.

Con Summoner tuy rằng bị trúng đạn, nhưng vẫn đứng im, chỉ phiêu hồ lui ra sau tí. Kế đó quanh người nó phun ra một đồng khoảng chừng 30 cục năng lượng màu da cam ra xung quanh. Rồi những cục năng lượng màu da cam đó vỡ ra, một luồng điện năng mở ra từ trong luồng điện năng đó một con quỷ bước ra.

Trọn vẹn 30 con quỷ. Hơn nữa nhìn quanh hấn có thể dễ dàng thấy toàn là loại cấp cao. Không có những con như Imp mà chủ yếu là những con Prowler, những con Kị Sĩ Địa Ngục và còn có 2 con Nam Tước Địa Ngục nữa. Không chỉ có thế, ở phía xa còn có 3 con sinh vật hình người cao lớn trông khá giống Kị Sĩ Địa Ngục, toàn thân bọc trong thứ giống như đá tảng, một mắt kéo dài thành một cái rãnh ở giữa đầu phát sáng đỏ.

Thứ đáng chú ý nhất của nó là một cánh tay to có gắn một tảng đá phát ánh sáng da cam, trông vô cùng giống một khẩu súng dung nham.

Hell Razer, trong game nó là một trong mấy con khá khó chơi khi mà lực bắn còn kinh hơn cả Imp. Và trọng yếu nhất một phát bắn của nó không phải đạn mà là một đường ánh sáng hủy diệt kinh hoàng.

Trần Ngọc Lâm quyết định bỏ qua lũ Kị Sĩ và lũ Nam Tước Địa Ngục. Trừ mấy quả cầu bay bay bay khá dễ né, chúng vô hại ở khoảng cách 100 mét này. Hell Razer phiền phức hơn khi từ đó nó cũng có thể bắn từ cách đó vài trăm mét, dù hấn không rõ lắm chúng có thể không nhưng chắc là có.

Cái đó có thể coi là nửa cái mục tiêu trọng điểm. Chúng hết sức phiền phức.

Có điều quanh đây có mấy phiến đá hết sức to, hơn nữa lại lẩn khuất, Trần Ngọc Lâm cũng không để ý lắm. Cùng lắm thì núp sau một trong những phiến đá này là xong.

Và kể cả thế vẫn còn một mục tiêu trọng điểm nhất: đó là con Summoner nếu hấn không muốn chỗ này biến thành cái ổ quỷ.

Nếu chỗ này có thể farm ra điểm Vận Mệnh và Kinh Nghiệm, hấn sẽ biến đây thành cái trang trại chăn nuôi ngay và luôn, nhưng mà vấn đề là không có điểm cộng thêm, cho nên hấn đành phải tiêu diệt con Summoner trước vậy.

Trong game một lần nó chỉ có thể triệu hồi chừng 1-6 con đại khái số lượng đó, nhưng trong này? 30 con lận. Và nếu nó có thể liên tục triệu hồi như trong game thì có khi trong 1 phút chỗ này sẽ tràn đầy quỷ không biết chừng.

Trần Ngọc Lâm một bên chú ý lũ quỷ mới được triệu hoán, một bên để ý con Summoner. Kế đó con Summoner tiếp tục lao tới, nhưng lần này khác biệt. Nó lao nhanh đến cách hấn khoảng 5 mét thì dừng lại, Trần Ngọc Lâm giương súng lên xả một tràng, nhưng con Summoner này ngay lập tức vung tay, bắn ra từng tia sáng da cam hình quạt, dễ phải đến vài chục tia.

Đạn của hấn chạm phải những tia sáng da cam đó, ngay lập tức bị đổi hướng. Trần Ngọc Lâm tuy không làm gì được Summoner, nhưng Summoner cũng không làm gì được hấn. Những đường quạt nó bắn ra chỉ có tác dụng khiến Trần Ngọc Lâm phải chạy loạn lên chứ chẳng trúng được gì hấn hết.

Những đường ánh sáng này nhanh, nhưng hấn cũng nhanh không kém. Và hấn là sống còn những đường đạn này là chết. Chưa kể nó cũng không biết bắn làm sao để khóa góc chết nữa.

Trần Ngọc Lâm nhíu mày, cái này là thế trận quỷ quái gì? Ta không làm gì được người, người không làm gì được ta?

Kế đó con Summoner lao ngược lại cách đó tầm năm mươi mét. Đã có một lần kinh nghiệm, lần này hấn vừa quan sát con Summoner, vừa dí súng theo. Đồng thời không quên nấp ra xa một đoạn cột đá đủ rắn chắc để chịu đựng công kích nếu lũ quỷ mà được triệu hồi kia muốn "chơi" hấn.

Trần Ngọc Lâm nhìn trong ống ngắm, con Summoner dừng lại, kẻ đó nó giơ cao tay lên chuẩn bị cho nghi lễ triệu hồi. Nhưng hấn không vội vàng tấn công mà chọn vị trí chuẩn vào ngay đầu nó. Kế đó hấn bắn ra một tràng đạn khoảng chừng 20 viên.

Con Summoner nghi lễ bị gián đoạn dở chừng, nhưng vẫn có chừng 10 quả trúng bị nó phun ra ngoài. Kế đó con Summoner phiêu phù trong không trung ôm mặt kêu thét. Trần Ngọc Lâm thấy thế, bèn bắn tiếp thêm một tràng nữa, ngay khi hết một băng đạn hấn lại lao lên trước bằng tốc độ nhanh nhất của mình.

Con Summoner dù cái đầu vỡ toác ra nhưng vẫn di chuyển được, nó "thấy" Trần Ngọc Lâm đang phi tốc về hướng nó, bèn run rẩy chuẩn bị chuyển hóa

thành tia chớp vàng. Nhưng nó chuyển hóa thành tia chớp cũng cần thời gian: 1 giây. Mà 50 mét với Trần Ngọc Lâm hẳn có thể lao đi trong bao lâu?

Với loài ma cà rồng như hắn, trong điều kiện lý tưởng hẳn có thể dễ như bốn đạt tốc độ 150 cây số giờ trong điều kiện đường không quanh co. Có điều nếu thế thì hẳn lại không thể duy trì quá lâu thôi. Thông thường hẳn duy trì tốc độ 60 cây số giờ để chạy bền.

Nhưng lần này căng thẳng, hẳn buộc phải tăng tốc lên 150 cây số giờ nhanh nhất có thể. Nghĩ là hơn 40 mét một giây, nhưng vì hắn vừa mới tăng tốc cho nên đoạn đầu hơi chậm, nhưng vẫn chỉ mất gần 2 giây để đến nơi.

Lúc hắn tới nơi, vừa tới nơi hắn liền vung kiếm chém một phát. Súng đang hết đạn, cần mất thời gian thay đạn nên không dùng được. Súng ngắn uy lực hẳn e sợ không đủ.

Con Summoner vẫn kịp hóa thành một tia chớp lao đi, nhưng được nửa đường thì nó hạ xuống, ngã xuống đất tạo nên một cái hố sâu. Trần Ngọc Lâm nhìn qua cách đó mười mét là cái đầu của con Summoner, một đoạn bị xé ra, còn khoảng 2/3 phần cổ thì bị cắt xén qua. Có lẽ là kiếm của hắn chỉ cắt qua 2/3 cổ, nhưng phần còn lại thì bị chính bản thân nó di chuyển tốc độ cao khiến cho cái cổ bị xé ra.

Summoner giống như Arch Ville của hắn, lực phòng ngự cực yếu. Hơn nữa giống như trong game, điểm yếu của Summoner là lúc nó đứng triệu hồi quỷ sẽ không có phòng ngự gì cả. Cho nên lúc mà nó đang triệu hồi là lúc nó yếu nhất.

Có điều hơi kì lạ, đó là Summoner này có nhiều kĩ năng mà Arch Ville của hắn không có được. Ví dụ như triệu hồi quỷ thì thay thế bằng hệ thống triệu hồi mana thì thôi đi, nhưng tấn công thì Arch Ville chỉ có thể phun ra những tia đạn sét yếu ớt, còn Summoner thì mạnh mẽ hơn nhiều là những tia sét hình quạt.

Có lẽ Summoner trưởng thành hơn Arch Ville chăng? Dù gì Arch Ville vẫn còn chỗ trống, nó có thể phát triển tới tận Ngũ Phẩm Đạp Luân Cảnh.

Còn nếu hắn có thể cho nó tiến hóa thêm nữa, trở thành một loại gọi Harvester, Kẻ Thu Hoạch. Nó có thể hút sinh lực của đối thủ, bỏ qua giáp của đối phương. Đối phương càng nhiều máu thì nó hút càng nhiều.

Trong game, Harvester không thể triệu hồi quỷ, nhưng trong Hệ Thống do nó tiến hóa lên cho nên vẫn giữ lại khả năng triệu hồi quỷ và tăng thêm khả năng chiến đấu tay đôi.

Một điều khiến hắn khổ tâm là các vật liệu để tiến hóa Arch Vile lên thành Harvester phải do chính hắn tìm được chứ không thể mua trong cửa hàng được. Kể cả nếu hắn có mua thì vật phẩm đó cũng không dùng để tiến hóa cho Arch Vile được.

Cái này không quan trọng, quan trọng hơn là chỉ một con Summoner đã khó nhằn vậy, vậy nếu đến 3 con thì như thế nào. Và con này là trong tình trạng AI thấp kém, nếu AI của nó cải thiện nhiều lên trong các chế độ về sau thì sẽ khó khăn như thế nào?

Nhưng cái đó để sau, lúc này là hắn phải tiêu diệt lũ quỷ đang ở đây... hoặc tiêu diệt làm quái gì? Chạy là thượng sách. Ở đây thêm 3 phút có khi đối đầu hẳn không phải là 30 con mà là 30 000 con quỷ.

Vừa nảy tiêu diệt Summoner là do hắn phải tiêu diệt nó, vì nó chạy nhanh và vô cùng phiền toái.

Nghĩ bụng, hắn chém một vòng kiếm tiêu diệt 7 con Imp đang áp sát hắn, kể đó hắn lấy tốc độ 80 cây số giờ chạy vọt đi. Ưu điểm (đối với hắn) của lũ quỷ này là trừ con Summoner, không một con nào có tốc độ quá 60 cây số giờ. Thậm chí Imp với cơ thể nhỏ nhắn cũng chỉ có thể chạy tới tốc độ nhanh nhất là 50 cây số giờ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Phá tổ quỷ (1)

Trần Ngọc Lâm chạy gần đến nơi mà Hệ Thống tuyên bố là địa điểm kết thúc màn chơi. Nghe thì có vẻ dễ, nhưng mà trên đường đi chỉ ít có hơn 10 lần hắn phải ăn núp khỏi từng đám hơn trăm con đi tuần. Càng đến chỗ điện thờ chính càng đông.

Chỗ này là chân của đỉnh núi, dẫn thẳng tới cái đỉnh núi hình đầu lâu quỷ. Xung quanh trái đầy chông nhọn hoắt ngang dọc xích sắt chằng vương vãi, còn có vài mẩu xương sườn cắm xuống đất của vài loài sinh vật khổng lồ nữa.

Trần Ngọc Lâm chạy tới một cái cột phát sáng, đây có vẻ như là cái ổ khóa. Chính giữa cái cột này là một cái đầu lâu người với hai hốc mắt sáng rực. Trần Ngọc Lâm thuận theo thông tin nhận được khi chạm vào cái cột này, loay hoay một vài giây rồi hắn ấn mạnh cái đầu lâu vào trong cột.

Hắn nhìn sang, cái hang lúc trước có một cái cổng, giờ đây cái cổng từ từ đóng xuống dưới. Trần Ngọc Lâm hơi suy ngẫm về cái này. Công trình này tuyệt đối là của quỷ, nhưng làm thế nào mà mấy con quỷ không có IQ lại làm được như thế này thì có zoi biết.

Dù sao, cái này là công nghệ cũng khá cao, chỉ ít cao hơn thời Trung Cổ. Từ đó có thể suy luận ra là văn minh Địa Ngục cũng không đến nỗi nào. Hoặc

đơn giản đó là một cách vận dụng pháp thuật.

Hắn chạy vào bên trong, bên trong là một khoảng không có vẻ hơi kì lạ. Nền đất phía dưới nứt ra một mảng, nhìn xuống chỉ thấy những cái cột đá vươn xuống phía dưới mà không thể thực sự nhìn ra được bên dưới là gì, có thể là vực thẳm lắm. Hắn có thứ ngoài nhìn xuống nhưng chỉ nhìn thấy một màn sương mờ mịt màu xám trắng, còn lại không thấy gì cả.

Cứ như thể cái hang này nằm ở giữa không trung vậy. Phía trên là bầu trời, còn phía dưới là mặt đất, roi phát là chết chắc.

Ngoài ra thì cả hang động trong như thể bên trong một cái hầm mỏ to rộng lớn mà hoang tàn, với những bậc thang đá và vài con quỷ cùng thầy ma đi lại.

Cả không gian này phát sáng bởi đuốc và một thứ ánh sáng giống như lửa phát ra từ một nơi không rõ. Nhưng tóm lại là cả chỗ này đều sáng rực lên một sắc đỏ, tàn tro sáng đỏ bay trong không khí như thể chỗ này đang có hỏa hoạn vậy.

Nhìn quang cảnh trông không khác gì một nền văn minh khoảng thời Trung Cổ tồn tại ở dưới mặt đất, nhưng đã hoang tàn từ lâu và bị lũ quỷ chiếm cứ.

Trần Ngọc Lâm thân là ma cà rồng, kĩ năng leo trèo là nhất đẳng. Hắn không đi trên bậc thang mà trực tiếp bò lên trên trần hang, sàn hang nóng rực nhưng không làm gì được hắn. Trên đường đi có rất nhiều quỷ vật phát hiện ra hắn, nhưng toàn bộ đều bị hắn xử sạch. Nói là rất nhiều thực ra cũng chỉ có khoảng 50 con, phần lớn là những con có khả năng bay lượn cho nên chúng còn chưa kịp thông báo hoặc tấn công đã bị hắn một viên đạn bắn ra tiêu diệt.

Trong đó hơi phiền phức là mấy con Lost Soul(Linh hồn thất lạc), trong hình dáng mấy cái đầu lâu mọc sừng bay bay. Cứ nhìn thấy hắn là nó lao thẳng vào làm cảm tử quân. Trần Ngọc Lâm thấy là phiền.

Dù cho mỗi lần nổ súng hắn phải đợi 5 phút để lũ quỷ tàn đi, lũ này sau vài phút không thấy địch lại tiếp tục quay về trấn thủ, lập trình chuẩn trong game luôn. Cũng may chế độ Dễ này AI lũ quỷ không cao lắm.

Trên đường trèo hắn nhìn thấy vài loại quái mới, một số con là những người chỉ còn da bọc xương, mặc một bộ giáp sắt và có hai khẩu súng trông giống súng năng lượng gắn trên vai. Một số nhỏ khác thì trông như mấy đứa thừa cân hạng nặng được trang bị giáp công nghệ cao với hai khẩu súng to thù lù ở hai tay. Con đó quá mức quái dị để mô tả.

Con gầy như da bọc xương có lẽ là một loại quỷ sinh ra từ con người gọi "Revenant", nghĩa là "Kẻ Quay Về Từ Cõi Chết", còn con quỷ quái dị kia thì là Mancubus. Cả hai đều là lính bắn xa.

Hay nói, tất cả những con ở đây đều là lính bắn xa.

Mà cái đáng e ngại là càng đến chỗ điện thờ chính càng xuất hiện nhiều loại quái cấp cao. Ở vòng ngoài Map chủ yếu là mấy con Imp với Prowler, thì thoáng xuất hiện mấy con cương thi. Nhưng ở vòng trong này thì bắt đầu xuất hiện những con quái cấp cao như Nam Tước Địa Ngục.

Vừa nãy nhìn qua chỉ ít cũng phải có hơn 30 con Nam Tước Địa Ngục.

Cuối cùng, hắn cũng tìm ra được Tổ Quỷ. Đó là một khu vực trông giống cái tế đàn, có một hình vẽ kì quái trông như cái vòng tròn, cùng với vài gai nhọn đâm ngược vào bên trong khắc trên đất. Xung quanh có vài hòn đá, chính xác là 6 hòn đá bay được xích lại bởi những sợi xích.

Nhìn quang cảnh này nếu thay bởi một cái background hoa hồng sẽ rất nên thơ, nhưng đáng tiếc ở trong không gian hoang tàn tràn đầy tiếng quỷ rít, hơi nóng hùng hục tỏa ra như này thì chỉ làm tăng thêm cái độ quỷ dị của nó.

Tổ Quỷ nằm ngay trong cái vòng tròn được khắc trên mặt đất. Nó có hình dáng như một cái cột làm từ thịt, có một hòn đá hình bầu dục gắn trên đó. Phần trên cùng của Tổ Quỷ mở bung ra như cái miệng, từ đó một cái hình tròn trông như công dịch chuyển hiện ra. Phía bên trong của hình tròn, cũng là bên kia của công dịch chuyển trông như một ngọn núi xám xịt với bầu trời đỏ rực như máu.

Trần Ngọc Lâm quan sát, quanh Tổ Quỷ có rất nhiều, khoảng hơn 50 con quỷ đang canh gác. Toàn bộ đều là loại cao cấp như Mancubus và Nam Tước Địa Ngục. Bị hơn 50 con này bu cho thì Trần Ngọc Lâm cũng không rõ hắn có ra cái gì không nữa.

Hắn thả mình từ trên cao, thân là ma cà rồng cơ thể hắn cũng đại loại như con mèo cỡ lớn, rơi không quá 50 mét thì khả năng sống là 90%. Hơn nữa chỗ này xuống dưới cũng chỉ khoảng hơn 20 mét chứ cũng không có quá cao cho nên Trần Ngọc Lâm vẫn có thể an ổn tiếp đất.

Kể đó, hắn vừa chạm vào Tổ Quỷ lập tức biết được cách phá nó. Cái hình tròn hach tâm là mấu chốt, nó kiểu cái lõi năng lượng ấy. Rút ra là cái Tổ Quỷ bị hủy ngay.

Có điều, ngay khi Tổ Quỷ bị phá hủy thì nó sẽ triệu hồi ra một loạt quỷ nữa trong nỗ lực cuối, cho nên hắn cần phải nhanh chóng đào tẩu kéo bị cả một lũ quỷ hơn trăm con bu vào đánh. Có điều có lẽ ngay sau khi hắn phá hủy Tổ Quỷ, hắn sẽ lập tức được truyền tống đi cho nên không lo.

Trần Ngọc Lâm rút cái cục hình tròn ra. Hắn bóp một cái, cục hình tròn đó vỡ nát, bên trong là một cái cục trông như trái tim, có vài viên hình cầu ở trong, hắn bèn giật cái cục đó ra. Liền kể đó cái Tổ Quỷ rung lên rồi một tiếng thét kinh khủng vang lên trong không gian xung quanh. Trần Ngọc Lâm hít một hơi sâu, nếu như này thì có khi cả lũ quỷ xung quanh đều nghe thấy được.

Nhưng đó không phải vấn đề mà hắn nên quan tâm. Hắn chợt thấy 7 tia sáng bắn ra từ trên trời xuống trông như những tia sét da cam, kể đó xuất hiện trong màn sáng da cam là sáu sinh vật, mỗi một con trông đều vô cùng mạnh mẽ.

Trần Ngọc Lâm đau đầu rồi, nhìn là hấn nhận ra đây là lũ Boss trong game. Tổ Quỷ thông thường có triệu hồi được boss đâu? Lại là cái Hệ Thống chết toi kia buff hơi quá đà.

Hệ Thống thông báo:

[Chúc mừng Kí Chủ thành công tiêu diệt Tổ Quỷ, hoàn thành nhiệm vụ.

Hệ Thống nhắc nhở toàn bộ 6 loại quỷ được sinh ra sau khi tiêu diệt chính là 6 con boss trong DOOM, lần lượt là: Cyberdemon x2, Hell Guard (Kẻ Gác Cổng Địa Ngục) x3 và Boss Cuối: Spider Master Mind

Cả 6 loại trên đều là mạnh nhất, nếu Kí Chủ đã hài lòng thì Kí Chủ có thể lựa chọn thoát ra. Nếu Kí Chủ chưa hài lòng thì có thể lựa chọn ở lại để tiêu diệt 1 con quỷ bất kỳ hoặc toàn bộ, nên nhớ danh sách Triệu Hoán Thẻ vẫn chưa có những con quỷ này.

Do Kí Chủ đã hoàn thành nhiệm vụ, ngay khi Kí Chủ bị đánh giá là đã bị tiêu diệt, Kí Chủ sẽ tự động được truyền tống về mà không gặp bất kì trở ngại gì.

Hiện tại thành tựu của Kí Chủ được đánh giá bởi hệ thống là 53%, tương ứng 53% cơ hội nhận được thêm một cặp vé Du Hành Dị Giới.

]

Trần Ngọc Lâm nhìn về 6 con boss. 2 con Cyberdemon trông giống con Nam Tước Địa Ngục, trừ việc hai cái sừng của nó hướng lên trên trời và có 4 con mắt. Hai cánh tay của nó một cánh tay máy trông như được ráp bằng một khẩu súng công nghệ của đầu đó khoảng thế kỉ 22, một cánh tay quỷ to bụi có gắn một lưỡi đao to khổng lồ.

Cả 2 con Cyberdemon này đều to như một quả núi.

Kẻ Gác Cổng Địa Ngục thì trông giống một bộ giáp với một cái khiên nổi rõ ràng trước ngực. Toàn thân nó màu xanh pha da cam, hai tay như tay người cầm một cái gì đó trông như cái chùy, một tay khác cầm một cái gậy hai đầu với một đầu là một quả cầu phát sáng, một đầu là cái lưỡi giáo.

Con cuối cùng là một cái bộ não, nổi với bốn cái chân nhện bằng máy móc. Trừ cái bộ não to như cái xe hơi ra thì trông không giống quỷ chút nào.

Trần Ngọc Lâm nhìn quanh, ngoài 6 con boss này, còn có 50 con quỷ đang lao như điên về phía hấn. Hấn quyết định trước tách riêng rẽ từng con ra, kẻ đó đồ diệt ít nhất 1 con. Thậm chí nếu vận khí tốt có khi cũng có thể tiêu diệt toàn bộ được.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Phá tổ quỷ (2)

Trần Ngọc Lâm chạy lướt qua đám quỷ con một cách nhanh chóng. Lũ Boss kia tuy rằng mạnh mẽ vô cùng, nhưng tốc độ di chuyển lại quá chậm chạp thậm chí nếu đem so với mấy con Imp. Quá rõ ràng, vì kích thước con nào con này đều ở mức khổng lồ.

Trần Ngọc Lâm ngoái nhìn lại, chỉ thấy con nhện máy vẫn đứng im một chỗ trong khi toàn bộ lũ kia thì bắt đầu chạy về phía hấn. 2 con Cyberdemon thì còn tốt chỉ có thể chạy bộ vô cùng chậm chạp, còn 3 con Hell Guard đều lao như điên về phía hấn. Tốc độ của lũ này có thể nói là bằng mấy con bò tót rồi cùng nên.

Tốc độ của chúng cũng không cao lắm, Trần Ngọc Lâm là ma cà rồng nhanh hơn nhiều. Hơn nữa hấn treo trên tường, chỉ cần để ý né đạn ở dưới thì cũng không cần lo lắng nhiều lắm.

Bất chợt, hấn để ý chỗ con nhện máy đột nhiên từ bên dưới phần cơ thể máy móc của nó phát ra một tia ánh sáng vàng. Rồi từ dưới đó chia ra mấy chục tia khẩu súng lazer, mỗi khẩu lại bắn ra từng tia lazer sáng nóng rực đan xen nhau có thể nói là biến thành một tấm lưới vô cùng chặt chẽ, quét qua chỗ hấn.

Trần Ngọc Lâm toát mồ hôi hột, ở vị trí này có thể nói là tuyệt đối khó né được. Nhưng rất nhanh hấn phát hiện những tia lazer này chỉ có thể di chuyển ở tốc độ chậm, chỉ ít là chậm hơn hấn, cho nên hấn chạy với tốc độ toàn lực ra xa ngoài trăm mét, thoát khỏi tấm lưới lazer đó.

Vài chục khẩu súng lazer đan xen nhau tạo thành một tấm lưới, không hổ là con nhện có não to, theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Rõ ràng là não của nó to gấp 6 lần hấn, và không phải to gấp 6 lần não hấn đâu mà là to gấp 6 lần cơ thể hấn. Có lẽ nó phải rất thông minh. Não nhiều nếp nhăn thế cơ mà.

Chắc nó ăn rất nhiều cá, người ta hay nói ăn cá vào nhiều thì sẽ thông minh hơn.

Kẻ đó con nhện bắt đầu lấy tốc độ nhanh kinh khủng chạy trên nền đá, rồi khi lấy đà đủ nó dậm mạnh chân nhảy một cái, chỉ thấy một tích tắc sau đó nó va chạm cái "rầm" vào trần hang. Kẻ đó nó quay mặt về phía Trần Ngọc Lâm, hiện ra một cái mặt quỷ trông tởm không tả nổi.

Trần Ngọc Lâm nhú nhú mày nhìn con nhện, hần tự nhận có lẽ mình không phải là đối thủ của nó. Chỉ riêng cái làn mưa laze vừa rồi đã để hần thấy được nguy cơ bay đầu. Cho nên không xài được cận chiến, thì xài nã cùng với đánh du kích chiến.

Hần gờ súng lên, cân nhắc suy tính. 4 cái chân của nó hoàn toàn bằng máy, hơn nữa nhìn qua có vẻ vô cùng rắn chắc, chỉ ít cũng là hợp kim cao cấp, rất khó để bắn xuyên qua. Cái bộ não của con nhện này thì có vẻ mềm dẻo hơn nhiều.

Hần bèn gờ súng lên bắn một tràng dài về phía cái đầu con nhện. Nhưng đúng lúc này, nó lật người sang một bên, 2 cái chân bên trái lật về phía bên phải giống như người nhào lộn, thỉnh thoảng cái đầu của nó vốn phải hướng lên trên nay lại lật xuống dưới. Hơn nữa cả 4 chân của nó vốn là chân máy cho nên hoàn toàn có thể tự do xoay hướng, không có vấn đề gì cả.

Kể đó từ phần bụng máy móc của nó trồi ra 4 khẩu súng máy to vật vờ. Hai khẩu súng bắn vài tràng đạn về phía Trần Ngọc Lâm. Còn 1 khẩu súng còn lại bắn thành từng tia laze có đường kính to như cái bánh xe, tia laze của Hell Razer còn phải chào thua.

Trần Ngọc Lâm lạng lách né được từng cái một. Cái này cũng kể công hần vốn cách con nhện máy này quá xa, bằng không có khi hần không bắn được nó mà ngược lại lại lật ngược xe cũng không chừng.

Trần Ngọc Lâm sau đó mất sắc nhìn thấy hơn 50 con ở dưới cùng chìa súng lên chỗ hần, toàn bộ đồng loạt xả đạn. Nhưng hay ho là lũ này không hề chiến đấu theo một thể thống nhất, đạn do Nam Tước Địa Ngục ném lên thì bị Hell Razer kích nổ, tên lửa do Cyberdemon bắn ra thì bị cả laze của Hell Razer lẫn lựu đạn của Nam Tước Địa Ngục kích bạo. Cuối cùng lết lên được chỗ của Trần Ngọc Lâm chỉ còn mấy tia laze.

Hần dễ dàng tránh thoát toàn bộ. Nhưng mà hần nhanh chóng nhận ra nếu mình tiếp tục chiến đấu ở đây thì sẽ chết sớm. Thế là hần trèo ngược lên trên trần hang, đồng thời chạy ra ngoài hang động.

Hần nhớ được có một địa điểm hết sức tuyệt để cho lũ quỷ này một cái chết vui vẻ.

Trần Ngọc Lâm chạy nhảy trên vách hang, nhanh như sóc. Đằng sau đít hần bám đuôi không rời là con Spider MasterMind, hai bên cách nhau khoảng 30 mét và khoảng cách từ từ giãn ra. Không hổ danh boss cuối, này giờ hần phải cần thẻ bài khôi phục linh lực tới 3 lần mà con này vẫn không đổ một giọt mồ hôi nào cả. Dù có lẽ cơ thể máy thì không cần đổ mồ hôi.

Bất chợt hần thăm nhủ một tiếng "đây rồi". Kể đó hần nhảy khỏi vách hang lên trên một phiến đá. Trên phiến đá này đứng im lìm như chết một cái cương thi của một người lính. Trần Ngọc Lâm nhẹ nhàng vung kiếm chém bay đầu nó, kể đó nhanh như chớp hần lấy từ thắt lưng người lính này ra một chùm chùm 5 quả lựu đạn cùng với mìn các loại. Có vẻ trước khi biến đổi người này không kịp sử dụng.

Kể đó, Spider Mastermind cũng đồng thời nhảy xuống phiến đá đó. Nhưng mà kích cỡ nó quá to và nặng, phiến đá kia lại nhỏ, chỉ đủ chỗ cho 3 người là cùng. Thế là cả Trần Ngọc Lâm lẫn con SpiderMasterMind bị văng xuống vực.

Trần Ngọc Lâm cùng con nhện cùng nhau bám chắc lại được trên thành hang. Con nhện kia ý vào cái chân to kèn càng, cắm một lỗ sâu trên vách hang, bám trụ lại. Còn Trần Ngọc Lâm không có may mắn thế, hần phải bám vào một tảng đá trồi ra ngoài, móng tay dài ra bám sâu vào đá tảng, máu chảy lênh láng.

Rõ ràng máu của hần chảy ra khiến cho lũ quỷ trên kia bị kích thích, bây giờ chúng đang ở trên miệng vực, kêu rít lên từng tràng. Một số con còn ném cả đá sỏi xuống nữa.

Trần Ngọc Lâm nhìn quanh, chợt hần nhìn thấy một cái hành lang, hơi kì lạ khi ở nơi này lại có một chỗ như vậy. Hần gắng gượng đập vào vách tường, nhảy một cái về phía đó. Chợt con Spider Mastermind rít lên từng hồi.

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng thuận theo hành lang đi lên trên bờ vực. Khá kì quái, có vẻ cái chỗ này dẫn đến một đền thờ nào đó, hần có thể ngửi được mùi máu khá nồng ở dưới đó. Mùi của máu và xác chết.

Hần đi ngang qua 1 thứ khá giống căn phòng, chợt hần dừng lại nhìn vào bên trong. Trong phòng là một cục lửa xanh huyền bí trông khá ghê rợn đang lơ lửng. Nhưng ngay lúc hần nhìn vào nó, hần lập tức nhớ tới một loại buff vô cùng mạnh mẽ.

Quad Damage, tên như ý nghĩa, nhân 4 lần sát thương từ vũ khí, kéo dài 2 phút.

Hần chạm tay vào ngọn lửa, lập tức toàn thân hần bùng lên quang mang màu tím huyền ảo (tím mộng mơ), và cả khẩu súng của hần cũng thế. Tầm nhìn của hần cũng pha một nét tím ảo, hơi khó nhìn một tí nhưng hần cũng quen nhanh.

Trần Ngọc Lâm liếm môi, nấp sau một góc phòng, giấu kín hơi thở, nhiệt độ cơ thể cũng hạ xuống cực hạn, cố gắng hạn chế nhịp tim cùng cử động.

Kể đó hần nghe tiếng rầm rập vang lên như thể có cái gì đó vô cùng to lớn đang đi ngang qua. Hần ngẩng đầu thấy con Spider Mastermind đang đi ngang qua căn phòng hần nấp mà không thêm để ý nhìn vào bên trong, có vẻ nó nghĩ chắc rằng hần đang chạy lên trên thay vì chui vào trong phòng.

Liền ngay sau đó, Trần Ngọc Lâm bật dậy, cắn xong một thẻ bài khôi phục linh lực và thể lực, rồi hần lao lên trên đầu của con nhện, một tay cầm súng xả từng tràng đạn. Súng của hần lúc này bắn ra những tiếng trầm đục nặng nề hơn bình thường rất nhiều, nhưng bù lại rõ ràng sát thương của nó vượt trội hơn hần.

Trần Ngọc Lâm kể đó cắm sâu thanh kiếm của hần vào bên trong não bộ của con Spider Mastermind sau khi vứt một cục gì đó xuống cái hố hần đục ra

với mớ đạn đỏ của hắn, rồi hắn dậm mạnh một cái Đa Trọng Cước vào đầu của nó bằng chân trái, rồi tiếp đến là đập mạnh một cú đập từ chân phải.

Băng Hỏa Sáo Trang hiệu ứng đặc biệt phát động, nổ tung, hơn nữa là nhân 4 lần sát thương nhờ tác dụng từ Quad Damage. Lập tức con nhện gầm lớn một tiếng, nghiêng ngả ra khi cái đầu của nó bị cho nổ tung. Nó cảm tức oán hận nhìn vào Trần Ngọc Lâm, vung cái đầu ra một bên, chỉ thấy mấy chục quả cầu trông như bom bị quăng về phía Trần Ngọc Lâm.

Hắn kinh dị, không tiếc hao phí bú sữa khí lực lao vút đi, nhưng kể cả thế vụ nổ vẫn khiến hắn văng ra xa, đập mạnh vào vách hang. Dựa theo tiếng kêu của cánh tay hắn, chắc cũng phải trẹo tay rồi.

Trần Ngọc Lâm vừa nấn lại cánh tay, vừa đếm thầm

"4...3...2...1"

"OÀNH!" một tiếng. Con Spider Mastermind phần não bị nổ tung bắn văng ra. Thậm chí một vài thiết bị công nghệ cao được gắn trên đầu nó cũng chịu không nổi, nứt toác ra văng đi đâu mất.

Trần Ngọc Lâm phẩy phẩy tay, vừa nãy lúc cầm thanh kiếm vào trên đầu nó, hắn trước tiên dính chắc 3 quả lựu đạn vào với nhau, kể đó hắn thả vào bên trong cái lỗ mà hắn đục được trên não con nhện thông qua khẩu súng của hắn, cuối cùng cầm thật sâu thanh kiếm vào cổ định nó.

Sát thương nhân lên 4 lần, 3 quả lựu đạn nổ cùng lúc uy lực cộng vào có khi cũng phải hơn 15 quả lựu đạn bình thường nổ cùng một lúc. Còn chưa kể bị hắn bắn cho một băng đạn, nếu có thanh HP thì dễ dàng phân biệt hơn, nhưng dựa vào tình trạng lúc này hắn khá chắc con nhện đã đi đời nhà ma.

Nhưng con nhện này thế mà vẫn còn sống, chỉ thấy nó nhìn hắn bằng ánh mắt cay độc kinh khủng, kể đó bộ não nó phập phồng một cách mãnh liệt, từ dưới thân nó phun ra một loại khí thể màu tím sẫm, loại khí thể này đi tới đâu liền xuất hiện ánh sáng xanh tới đó.

Chẳng biết đó là cái quỷ khí gì, nhưng Trần Ngọc Lâm vẫn quyết định chạy. Đồng thời hắn ngửa tay, còn lại 2 quả lựu đạn hắn ném lại đằng sau.

Hắn cảm thấy chạy lên trên chính là lựa chọn chuẩn xác. Làn sương đỏ lao với tốc độ quá nhanh, trên đất bằng, tuy vật cũng có một số ít bị dòn lên trên, chỉ một thoáng đã chạm phải chân hắn.

Lập tức bàn chân hắn trong nháy mắt cũng hóa thành màu tím, hắn còn cảm giác được một loại mãnh liệt độc tố đang từ từ lan khắp toàn thân hắn. Mặc dù hắn không thực sự bị thương gì nhưng cái cảm giác sinh mệnh đang mãnh liệt trôi qua này khiến hắn rất ức chế.

Trong game, Spider Mastermind có một kỹ năng phun ra một loại khí thể, chạm vào cái khí thể đó thì máu sẽ trôi nhanh cấp tốc. Hắn đã cố hết sức lượn để khỏi bị dính cái thứ khói đó, nhưng không ngờ thậm chí số lượng, tốc độ của khói cũng đề thăng lên. Thậm chí trong game khói đó cũng chỉ là một kỹ năng diện hơi rộng mà thôi.

Bây giờ nó thành cái gì đó kiểu vũ khí hóa học luôn rồi.

Trần Ngọc Lâm lúc này không mở nổi bảng trạng thái của mình ra để xem được. Dù sao thì hắn cũng dám chắc tiêu diệt được Spider Mastermind khi mà hắn nghe thấy một tiếng "Oành" của 2 quả lựu đạn nổ tung, cùng lúc đó thì cái xác nó cũng thôi không cử động nữa.

Coi như lần này hắn chắc ăn có thể triệu hồi được con nhện này, nó là boss cuối cùng không phải không có lý do.

Chợt hắn nghe thấy một tiếng gào khác. Hắn lúc này đang ở trên một mèm đá, chỗ phía trên cái hành lang đang bị làn khói tím bao phủ. Hắn cúi mình nhìn xuống thì chợt hắn thấy một cảnh tượng thú vị: 1 con Cyberdemon đang bị kẹt, gào rú trong khi bị chính làn khói tím sẫm của con nhện kia tiêu diệt.

Con Cyberdemon này có vẻ muốn chui vào "trợ giúp" con Spider Mastermind nhưng trái ngược, nó lại bị kẹt do cái thân hình bự quá khổ của nó. Cũng đồng thời nó đang tìm cách thoát ra trong khi một cánh tay máy bắn như đèn hàng tá tên lửa cùng đạn laser và cánh tay cầm đao đột nhiên toát ra một cái hư ảnh lưỡi đao dài năm mét, lưỡi đao chặt đến đâu quai rụng như sung đến đó.

Trần Ngọc Lâm cảm giác trời cũng muốn giúp mình, hắn giơ súng lên, bắn một tràng hết cả băng đạn. Lúc con Cyberdemon ngã xuống trong làn khói thì hắn cũng biết mình toi đời rồi. Bởi vì một con Hell Guard đang từ từ tiến lại phía hắn, lăm lăm trên tay cây chùy.

Kì quái là trong đám ở dưới kia kia cũng có một con Hell Guard khác, nhưng nó lại không bị ảnh hưởng bởi làn khói. Có lẽ bởi vì thân thể thực sự của nó ở bên trong, cái con này chỉ là một thứ đại loại như một bộ giáp mà thôi.

Kiểm rớt ở dưới kia, dự là trong 5 giây nữa máu HP hắn sẽ cạn sạch, súng thì khẳng định không thay đạn kịp. Trần Ngọc Lâm thở dài:

"Hệ Thống, cho ta rút khỏi phó bản."

Lập tức hắn cảm giác thân thể hắn như thể bị biến thành mì sợi, cảm giác hết như lúc mới tiến vào trong phó bản. Có điều thay vì tiến vào thì lần này là tiến ra.

Trần Ngọc Lâm lại cảm giác được mình đang nằm ở trên giường, hắn lau mồ hôi trên trán. Cảm giác mạng sống trôi qua thực quá là không dễ chịu gì.

Hệ Thống:

[Quen đi chú em. Sau này chú em sẽ phải chịu nhiều lần như thế đó.]

Trần Ngọc Lâm

"Im đi. Làm như mày thấy được tương lai không bằng."

Hệ Thống:

[Ta không thấy được tương lai nhưng ta thừa sức thiết lập tương lai đó cho Kí Chủ.]

Trần Ngọc Lâm

"?"

Hệ Thống:

[Quan trọng hơn, chúc mừng Kí Chủ nhận được đánh giá 80% của Hệ Thống. Kí Chủ nhận được 1 thẻ bài triệu hoán tự chọn - DOOM. Ngoài ra Kí Chủ nhận về 300 điểm Vận Mệnh và 1 thẻ Du Hành Dị Giới. Xin mời Kí Chủ tự chọn những loại quý trong các loại sau đây, Kí Chủ được lựa chọn 4 loại quý, triệu hồi 4 lần.]

Trần Ngọc Lâm kiểm tra kĩ hơn thông tin về thẻ triệu hoán tự chọn.

Loại triệu hoán tự chọn này tương đối đặc biệt, hần có thể lựa chọn ra 4 chủng loại quý khác nhau, triệu hồi 3 lần. Hần có thể tùy thích triệu hồi 3 lần cùng 1 con hoặc 3 lần 3 con khác nhau. Ưu điểm là nó cho phép hần tùy chọn loại quý nào sẽ sử dụng trong tình huống nào, đỡ hơn những loại triệu hoán khác.

Nhược điểm là lấy được quá khó khăn, hần vừa nãy suýt chết vài lần mới lấy được 2 con boss.

Kể đó hệ thống bắn ra một danh sách chừng 14 con quý mà hần đã tiêu diệt. Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua, boss thì có Cyberdemon và Spider Mastermind. Hai con này chắc chắn hần sẽ chọn. Lực sát thương cao một cách khủng bố, hần hiện tại đang thiếu sát thương và hơi thừa phòng ngự.

Còn lại, hần hiện tại cũng thiếu hai cái, thứ nhất là phục hồi và hỗ trợ. Nhưng đáng thương là không có con quý nào như vậy, cho nên hần lấy tạm một con Summoner. Trong này Summoner mạnh hơn Arch Ville của hần rất nhiều lần, hơn nữa triệu hồi cũng nhiều vô cùng lại còn không tốn mana. Điểm yếu là không biết sẽ triệu hồi ra con gì.

Hơn nữa, Hệ Thống ra điều kiện quan trọng nhất để Arch Vile tiến hóa thành Harvester là [Một con Summoner/Arch Vile khác]. Cho nên hần nghĩ nếu cần thì đem ra để nó tiến hóa cũng được chán.

Dù sao thì cũng chẳng thể kiếm được thêm một con Summoner ở đâu nữa.

Cuối cùng hần lấy tạm một con Hell Razer, hệ thống cho giám định nó có thể bắn một tia laser xa tới 5 cây số vẫn giữ được 90% lực sát thương cơ bản, rất thích hợp để xử lý mục tiêu ở xa, có thể làm Sniper.

Thật tiếc là không có con quý nào để làm Không chế toàn diện, hiện tại hần đang thiếu cả Hỗ Trợ lẫn Không Chế. Có điều trong tương lai có lẽ sẽ có.

Đến lúc đó, có lẽ hần sẽ trở thành đội quân một người. Tường tượng viễn cảnh hất tay một đám lính đột nhiên xuất hiện hần đã thấy vui rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Đột phá Tam Phẩm

4 ngày sau...

"Hây, thoải mái."

Trần Ngọc Lâm nhảy từ trong cái bể nước ra. Nước bên trong toàn một màu đục ngầu bởi cặn bã và ghét, trông như thể hần cả đời chưa có tắm qua.

Kì thực, lần này hần lại luyện thêm vài lò Luyện Mạch Tề nữa. Hần luyện 4 lò cả 4 lò đều cho ra Luyện Mạch Tề chất lượng thượng phẩm, khá tiếp cận với Luyện Mạch Tề hoàn mỹ.

Lần trước hần luyện hóa xong bốn Luyện Mạch tề để mở ra hai mạch Nhâm Đốc. Còn lần này hần một hơi sử dụng 4 bình Luyện Mạch Tề nhằm mục đích cường hóa kinh mạch toàn thân lần cuối cùng trước khi thăng tiến Tam Phẩm Hư Khí Đan.

Trần Ngọc Lâm lau khô người, kẻ đó hần ngồi trên sàn nhà, chuẩn bị cơ thể lên đến tình trạng tốt nhất.

Hệ Thống làm bấm đếm thời gian:

[Mười lăm phút nữa, đợi cho Kinh Mạch toàn thân Kí Chủ yên ổn lại, đó chính là thời khắc đột phá tốt nhất. Hơn nữa Kinh Mạch kí chủ đang trong giai đoạn hồi phục sau khi bị kích thích cường độ cao nên tốc độ hấp thu Linh Khí của Kinh Mạch cao hơn, hiệu suất cao hơn, liên tục thổ nạp Linh Khí để đảm bảo Kinh Mạch toàn thân luôn đầy ắp 100%.]

Nhị Phẩm Khai Mạch Môn, Tam Phẩm Hư Khí Đan Điền. Thời khắc hần ở Nhị Phẩm, linh lực chỉ trú ngụ ở trong các kinh mạch, nhưng khi đột phá lên Tam Phẩm Hư Khí Đan toàn bộ Linh lực một thân sẽ tụ tập ở sâu bên trong một huyết gọi là Đan Điền, cho nên Tam Phẩm còn được xưng Hư Khí Đan Điền, bởi vì trong cảnh giới này Linh lực trong Đan Điền ở dạng khí thể.

Tam Phẩm là một khám hạm vô cùng to lớn, chặn mất 9/10 người Tu Chân.

Nhưng bù lại, một khi đột phá Tam Phẩm thì có nghĩa là Tứ Phẩm Tiên Cốt cùng Ngũ Phẩm Đạp Luân Cảnh đều sẽ là thuận lý thành chương mà đạt được, hoàn toàn không có cảnh giới bình ngăn. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là không chết giữa chừng thì cả hai cảnh giới này đều có thể thành tựu. Khác biệt duy nhất giữa mỗi người là thời gian, có người tốn 30 năm để lên Tứ Phẩm, lại có những người tốn trăm năm để lên Tứ Phẩm.

Mà, mỗi người thời gian đều có hạn.

Tam Phẩm còn được Tu Tiên Giới xưng là bắt đầu của Trúc Cơ. Trúc Cơ là một quá trình dằng dặc kéo dài từ Tam Phẩm Hư Khí Đan Điền, Tứ Phẩm Luyện Tiên Cốt, Ngũ Phẩm Đạp Luân Xa là chấm dứt Trúc Cơ. Kẻ đó là Lục Phẩm Linh Hải Cảnh chuẩn bị tiến vào quá trình thay đổi toàn diện: Kim Đan.

Có câu nói này: "Nhất nhị phạm nhân, Trúc Cơ tu sĩ, Kim Đan bán tiên, Tôn Giả thành tiên."

Đạt tới Kim Đan, cơ thể thay đổi toàn diện, sinh mệnh lực không đến từ cơ thể mà đến từ Kim Đan trong cơ thể. Kim Đan bất tử, người bất diệt.

Mà Tam Phẩm trực tiếp quyết định xem độ thuần khiết của Linh lực của tu sĩ. Đương nhiên Tam Phẩm trở lên vẫn có thể thay đổi được độ thuần khiết này, nhưng độ khó không chỉ gấp 1- 2 lần mà có khi gấp mười, gấp trăm lần cũng nên.

Có rất nhiều thiên tài nguyên ý ở lại Tam Phẩm năm năm, mười năm cũng không muốn đột phá Tứ Phẩm.

Cảnh giới này vô cùng quan trọng trong quá trình hình thành Kim Đan, nếu tu luyện tốt có thể tạo thành Kim Đan đẳng cấp cao, không tốt thì Kim Đan đẳng cấp kém hơn. Người ta phân chia ra 4 loại cảnh giới của Linh lực trong giai đoạn này, phân chia theo độ thuần khiết của Linh lực:

Thuần Linh lực: Linh lực tinh khiết nhất, khi người có thuần linh lực kết đan có thể trực tiếp kết thành Thượng Phẩm Kim Đan.

Song Sắc Linh lực: Kết dính một chút tạp chất, cẩn thận vẫn có thể kết thành Thượng Phẩm Kim Đan nhưng phần nhiều là thành tựu Trung Phẩm Kim Đan.

Thất Thái Linh Lực: Quá nhiều tạp chất, thành tựu tối đa là Trung Phẩm Kim Đan. Thất thái lần lượt phân biệt theo màu từ 3 màu tới 7 sắc, 3 màu tốt nhất, 7 màu chính là kém nhất, nếu là 7 màu Linh lực tối đa cũng chỉ là Hạ Phẩm Kim Đan.

Tạp Linh lực: Thành tựu tối đa là Hạ Phẩm Kim Đan. Đó là nếu có thể tạo thành Kim Đan được.

Bảng này chỉ tính toán Linh lực của thể chất bình thường, không tính các loại thể chất đặc biệt.

Thực ra còn một loại cuối gọi Tiền Linh lực vô cùng lợi hại, là chỉ những người phú nhị đại, nhà giàu cần thuốc mà lên, linh lực nhạ nhòa không chịu nổi, hỏa độc đầy trong kinh mạch, lại tạp đến không thể tạp hơn, lên cảnh giới chỉ để cho oai. Những người này lên được cảnh giới nào còn phải nhìn xem họ là con của ai.

Vì thế nên còn được gọi là Tiền Linh Lực. "Tiền" trong tiền tài.

Đương nhiên hầu hết người không thể đạt được Thuần Linh Lực từ khi đột phá Tam Phẩm, nhưng họ có thể ngời tích tụ Linh lực, khiến cho nó trở nên thuần khiết hơn. Có điều cái này thì phải xem một là nỗ lực, hai là vận khí, ba là thiên phú và bốn là tiền bạc.

Ba và bốn là quan trọng nhất. Một số người có thể chất kinh thiên thậm chí còn có thể đạt Thuần Linh Lực từ khi đạt Tam Phẩm Hư Khí Đan. Còn một số người có tiền có thể mua thiên tài địa bảo về để rèn đúc kinh mạch.

Càng là thiên tài, càng dừng lại lâu ở hai giai đoạn Nhị Phẩm và Tam Phẩm. Bù lại chiến lực của bọn hần chính là vô cùng kinh khủng, thậm chí có thể vượt cảnh giới chiến đấu. Có điều, lúc đó người khác có thể đều đã đột phá vài cảnh giới lớn rồi.

Trần Ngọc Lâm vẫn nhớ câu nói lúc hần hỏi Tiêu Dao Thánh Quân về việc dừng lại tại Tam Phẩm càng lâu càng tốt:

Lúc đó hần nói: "Nếu dừng lại quá lâu ở Tam Phẩm, vậy thì không phải người xung quanh tu luyện sẽ bỏ quá xa sao? Ngươi tu luyện dừng lại ở Tam Phẩm ba mươi năm, người xung quanh không phải đều đã đạt tới 5,6 phẩm rồi sao? "

Tiêu Dao Thánh Quân lúc đó nói: "Thì sao? Ta dành ba mươi năm ở Tam Phẩm luyện tới Thuần Linh lực, từ kia đều đã lên tới Ngũ Phẩm. Ta tu luyện lên đến Tứ Phẩm, bọn hán đã là Lục Phẩm. Ta là ngũ phẩm thời điểm, bọn hán là Kim Đan. Ta là Lục Phẩm Linh Hồ, bọn hán là Nguyên Anh. Ta là Kim Đan, bọn hán là Nguyên Anh. Ta là Nguyên Anh, bọn hán mới lên Thần Anh. Ta là Thần Anh, bọn hán vẫn là Thần Anh. Ta là Tôn giả, bọn hán mới chỉ là Hóa Thần."

"Mà thời khắc ta chứng Thánh, nắm mồ của bọn hán không biết đã mọc bao nhiêu lớp cỏ, cảm không biết bao nhiêu nén hương."

"Nếu không cần tăng cánh giới nhanh, thì đánh tốt cánh giới. Đương nhiên còn xét thiên phú nữa. Cần có tầm nhìn xa vào, đừng chỉ nhìn vào cái trước mắt."

Đây chính là lời của một vị Thánh Quân giảng.

Trần Ngọc Lâm liếm môi, chợt Hệ Thống lạnh lùng thông báo:

[Thời khắc đã đến, chuẩn bị tinh thần đi.]

Trần Ngọc Lâm thở hắt ra một hơi, ngay đằng sau lưng hán chợt hiện ra một bóng người, là Mộ Dung Nguyệt. Nàng mỉm cười nhìn hán, nói:

"Không cần khẩn trương, có vấn đề gì có cô giải quyết. Trời sắp cô cũng nâng lại được."

Trần Ngọc Lâm gật đầu, bắt đầu chuyên tâm vào tụ khí lại tại đan điền. Các kinh mạch của hán đã no căng vì vừa nãy hút một phần khá lớn Linh lực trong kinh mạch hán, chợt Linh lực trong toàn bộ các kinh mạch bỗng chỗ rút về một nơi mà tâm của nó chính là đan điền.

Mộ Dung Nguyệt nhìn vào sâu bên trong cơ thể hán, cụ thể là vào hệ thống kinh mạch của hán. Huyết đan điền của hán lúc trước trống rỗng, nay đột nhiên nhận vào một lượng linh lực lớn bỗng chốc giống như một cái Hồ Đen, hút sạch bách Linh lực trong toàn bộ Kinh mạch của hán.

Đồng thời, trong quá trình này Linh lực đi ngang qua Kinh mạch thuận tiện tẩy rửa chúng thêm một lần càng thêm cường hóa hơn.

Nếu Trần Ngọc Lâm có thể nhìn vào cơ thể hán sẽ nhận ra linh lực trong cơ thể hán đã tụ tập lại thành một cái vòng xoáy tròn ốc. Không sai, chính là vòng xoáy, linh lực từ đủ các kinh mạch tràn vào, khiến cho bản thân đan điền của hán càng lúc càng mở rộng ra, hơn nữa cũng cùng lúc này linh lực của hán càng lúc càng cô đặc lại.

Linh lực của Trần Ngọc Lâm lúc trước vốn là màu trắng sữa nõn nà, nay bị thuần luyện lại bắt đầu thành màu trắng đục của xương cốt. Bất chợt từ bốn đoạn mạch ẩn giấu khác tại tứ chi bùng phát ra một luồng lực lượng kì quái.

Luồng lực lượng này nửa đen bóng tràn đầy hắc ám, nửa còn lại khiến cho người ta run rẩy. Một nửa cơ thể của hán tỏa ra khí tức của đêm đen, nửa cơ thể còn lại của hán chợt hiện ra từng đạo lôi điện.

"Chà, song linh căn, ẩn giấu sâu thẳm. Trước giờ cứ tưởng thẳng lời này chỉ có một cái Lôi linh căn chứ?"

Mộ Dung Nguyệt kinh ngạc ồ lên một tiếng, chợt nàng lăm bắm:

"Cũng không đúng lắm? Ma cà rồng vốn là hắc ám hệ... Cho nên không phải linh căn mà là huyết mạch?"

Trần Ngọc Lâm không có nghe được lời của Mộ Dung Nguyệt, hán đang bận điều hòa 3 loại khí tức này. Chính xác hơn là đang cố dung hợp 2 loại khí tức kia với Linh lực của chính hán.

Quá trình này hết sức phiền phức, nhưng được cái rất nhanh. Hán chẳng mấy chốc tìm ra được cách dung hợp, kể đó đột nhiên Linh lực của hán hút mạnh luồng khí tức kia, khiến cho Linh lực của hán bỗng chốc nhuộm màu chứ không còn thuần trắng như sữa như trước nữa.

Chính xác hơn là 3 loại màu, một loại màu đen đặc, một loại khác thì màu tím lòi đình, còn một cái khác thì là màu trắng sữa hơi nhạt lăm lăm tím vài điểm đen.

Trần Ngọc Lâm quan sát Linh lực của hán đã nhuộm thành ba màu yên lặng xoay trong vòng xoáy linh lực bên trong Đan Điền của hán. Bất chợt lúc này, hán cảm giác được vòng xoáy này của hán đang kéo ra một thứ gì đó từ đâu đó.

Sở dĩ hán không biết nó kéo ra cái gì từ đâu, là vì hán có cảm giác sức hút này đến từ mọi nơi xung quanh hán.

Mộ Dung Nguyệt vẫy tay, bất chợt hán không còn ở trong phòng nữa mà đã xuất hiện ở trên mái nhà. Nàng nói:

"Chuẩn bị độ kiếp đi nhóc. Tam tai cửu kiếp, tối thiểu là 3 đợt thiên kiếp, tối đa là 9 đợt thiên kiếp, xem nhóc có thể dẫn xuất được bao nhiêu đạo?"

Trần Ngọc Lâm ngẩng đầu lên bầu trời, nào có một áng mây nào? Chợt giữa hư không trong nháy mắt xuất hiện một vết rách đen kịt, từ trong đó một ánh lôi quang đen kịt bổ về phía hán.

Trần Ngọc Lâm vung tay lên, Băng Hòa Quyền Sáo phát động, chỉ để đòn lôi quang này đánh vào hán nhanh hơn, cả người hán bốc khói trắng.

Trần Ngọc Lâm xây xẩm mặt mày:

-?

Này không hợp cốt truyện bình thường. Không phải bình thường thiên kiếp nên bị đánh bật ra à?

Hệ Thống:

[Quan sát đi, đừng làm trò nữa. Lần này có 10 đợt thiên kiếp lận đó.]

Trần Ngọc Lâm kinh dị, 10 đợt thiên kiếp? Đùa nhau à? Không phải nói tối đa là 9 đạo Thiên Kiếp sao?

Có điều dù thế hấn vẫn chuẩn bị tinh thần. Bất chợt lúc này, một tia nhỏ lói đỉnh đến từ thiên kiếp lảng lảng bị hấn hấp thu không một tiếng động, thậm chí cả Mộ Dung Nguyệt cũng không phát hiện ra. Chỉ có duy Hệ Thống là nhìn thấu.

[Hử?]

Trần Ngọc Lâm mặt đối mặt thiên kiếp, toàn thân mặc đầy đủ hộ giáp đủ loại nên hấn không lo lắng. Quan trọng nhất là sau cú đánh đầu tiên của Thiên Kiếp, hấn cảm nhận nó cũng không mạnh như hấn tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đạo Thiên Kiếp

Trần Ngọc Lâm êm ái thoải mái chống đỡ qua 4 đợt Thiên Kiếp, tính cả đợt đầu tiên hấn chơi ngu bị đánh cho cả người bốc khói nữa là 5.

Nếu có hơi kì kì, thì chính là đợt Thiên Kiếp thứ 3 Thiên Kiếp biến ảo thành hình dáng một con sói thôi.

Hiện tại, Trần Ngọc Lâm toàn thân linh lực phun trào ra mãnh liệt. Thiên kiếp không chỉ đơn giản muốn đánh chết hấn, mà còn trong vô hình cải tạo thể chất hấn, đánh bay một số vết tụ chất bẩn quá to, hoặc cứng rắn nên cho Linh lực trong cơ thể hấn hun đúc càng thêm tinh thuần.

Đây chính là nói, thiên kiếp không phải là trừng phạt, mà là khảo nghiệm cùng trợ giúp.

Cho nên quá nhẹ nhõm, quá mức dễ dàng.

Trần Ngọc Lâm thoải mái vùng vẫy kiểm chống đỡ đợt thiên kiếp thứ 6, nhưng đợt này vô cùng khác biệt.

Nguyên vốn Thiên kiếp tấn công từ trên xuống dưới, lần này kinh dị hơn, nó đi từ trên xuống dưới cách Trần Ngọc Lâm, kẻ đó đánh xuyên qua sàn gạch, đánh thẳng lên trên chỗ cảm Trần Ngọc Lâm, đánh văng hấn văng lên trên cao.

Trần Ngọc Lâm

-?

Thần mẹ nó, cái này là một cú móc trái à?

Kẻ đó hấn vút kiếm sang một bên, nghiêm túc cẩn thận đối đãi. Hai tay hươu quyền, cả một chiêu Fú Kê mà hấn học được từ cái Hệ Thống cho tới Đa Trọng Kích mà hấn tự lĩnh ngộ toàn bộ xuất động.

Trong nháy mắt, tia Thiên Kiếp này liền bị hấn đánh tan.

Quá đơn giản.

Trần Ngọc Lâm tự nhủ, nhưng không còn khinh thị mà trái ngược cẩn thận nhìn chăm chăm vào thiên kiếp trên thiên không.

Liền kể tới hai hiệp số 7 8 đều đến, Thiên kiếp đều tiếp tục yếu ớt. Trần Ngọc Lâm trộm nghĩ có khi không phải là Thiên kiếp yếu, mà là hấn quá mạnh?

Quả thực, hấn nếu chỉ solo tay bo hoàn toàn đánh lại được Tam Phẩm hư khí đan một cách dễ dàng, nếu là Tam Phẩm trung kỳ thì hơi khó khăn xiu.

Ít nhất đó là lúc hấn là Nhị Phẩm 9 mạch, còn bây giờ hấn đã là Tam Phẩm tu sĩ. Cho nên nếu hấn cố gắng toàn lực, hoàn toàn có thể cùng với Tam Phẩm hậu kỳ thậm chí đỉnh phong tay đôi được.

Ít nhất nếu không xài súng.

Trần Ngọc Lâm ngẩng đầu nhìn, kể đó là đợt Thiên Kiếp thứ 9.

Thiên kiếp lần này khác biệt, hai đạo lôi đình trái phải lao thẳng xuống, đan xen nhau trông giống một đường xoắn ốc. Trần Ngọc Lâm vẫn cứ ra một sáo lộ cũ kỹ: **Fú Kê + Đa Trọng Kích**.

Đây là combo cận chiến mạnh nhất của hắn.

Nhưng lần này càng kinh dị hơn, Thiên lôi phần đầu bóng chốc xòe ra như một bông hoa, kể đó cả hai bắt đầu biến thành tròn vo như nắm đấm, va chạm cùng hai nắm đấm của hắn thỉnh thoảng cũng chính là Đa Trọng Kích cùng với Fú Kê, có điều rõ ràng Thiên Kiếp so với Trần Ngọc Lâm một chiêu này càng thêm thuận thực.

Trần Ngọc Lâm bị đánh văng ra xa, há hốc mồm nhìn Thiên Kiếp xù ra võ kỹ.

Thần mẹ Thiên Kiếp cũng biết võ kỹ? Rốt cuộc Thiên Kiếp là cái quỷ gì mới được chứ?

Chỉ thấy hai "tay" Thiên Kiếp một nắm chặt, một tay hai ngón giữa và ngón trỏ chụm lại, ngoắc ngoắc về phía hắn, nhìn là thừa hiểu: "Đến nào ku!"

Kể đó không kịp đợi cho hắn đến, Thiên Kiếp trước tiên lao về phía hắn.

Trần Ngọc Lâm càng đánh càng thấy buồn cười, này giờ Thiên Kiếp giờ ra một loạt tuyệt học, nhưng không ngoại lệ toàn bộ đều là những tuyệt chiêu mà hắn biết, thậm chí còn ở một tầng thứ cao hơn hắn.

Trần Ngọc Lâm giằng co trong 15 phút với Thiên Kiếp tầng 9, cuối cùng thành công lĩnh ngộ mấy chiêu trọng điểm. Thế là hắn bèn sử dụng ngay lập tức sử dụng các tuyệt học mà hắn vừa lĩnh ngộ, một chuỗi đánh bay Thiên Kiếp tầng 9.

Còn lại một tầng.

Trần Ngọc Lâm nhân cơ hội nghỉ ngơi hiếm hoi giữa hai lần Thiên Kiếp, hỏi:

"Hệ Thống, cái quỷ gì vậy? Tại sao Thiên Kiếp cũng có thể dùng võ kỹ?"

[Có vẻ Kí Chủ hiểu nhầm ý nghĩa của tam tai cửu kiếp.]

Hệ Thống đáp trả:

[Trên đời tồn tại tam tai cửu kiếp. 9 lần Thiên Kiếp, 3 lần Tai Kiếp. Nếu thiên phú của Kí Chủ đủ cao, trong 9 lần Thiên Kiếp sẽ xuất hiện một lần Tai Kiếp, tới đa từng được ghi nhận là cả 9 đợt Thiên Kiếp đều biến thành Tai Kiếp. Kí chủ có thể dẫn xuất 1 lần Tai Kiếp đã rất khó khăn rồi.]

[Ba Thiên Họa lần lượt phân ra thành Mộng Kiếp, kích phát tâm ma. Nội Kiếp phá căn cơ cùng Nhân Kiếp kiểm thiên phú. Kí Chủ vừa chứng kiến chính là Nhân Kiếp, nếu thiên phú Kí Chủ không đủ sẽ lập tức dưới Tai Kiếp đánh cho thành tro. Dùng vũ lực cũng không có một chút tác dụng.]

Trần Ngọc Lâm

-.....

Sao trước không nghe mi nói?

Hệ Thống đáp trả:

[Kí Chủ đâu có hỏi? Quan tâm làm gì, Thiên Kiếp tầng 10 chính là đẳng cấp của Thiên Phật, đặc ân Thiên Đạo ban cho những kẻ dám nghịch thiên cải mệnh.]

Trần Ngọc Lâm

"Cái gì? Nghịch Thiên cải mệnh sẽ tăng thêm Thiên Kiếp? Mà cái đó thì đặc ân nổi gì?"

Hệ Thống từ tốn giải thích:

[Ví dụ nhé, Kí Chủ đang đi xe máy trên đường. Con đường của Kí Chủ do Thiên Đạo soạn ra một đồng, Kí Chủ có thể tự do lựa chọn, rẽ trái, rẽ phải, quay ngược, đứng im, thậm chí lên trời xuống biển đều không cấm. Nhưng, do ta xuất hiện, cho nên Kí Chủ không còn đi trên làn xe máy nữa mà nghịch thiên, đi vào làn ô tô, cho nên Kí Chủ phải bị Cảnh Sát Giao Thông phạt.]

[Chính xác, Kí Chủ không còn đi trên làn xe máy, mà đi vô làn ô tô, cũng tương đương với nghịch thiên cải mệnh, phải bị Thiên Đạo (CSGT) phạt.]

Trần Ngọc Lâm lăm bằm:

"Cảm ơn vì ví dụ thật dễ hiểu."

Hắn nhìn lên trên trời, từ trong vết rách hư không phun trào ra một tia sáng, kể đó một hình ảnh hiển hóa một thiên thần 6 cánh bước ra, lạnh lùng nhìn hắn.

Trần Ngọc Lâm hô hấp không thông, đây là tầng 10 Thiên Kiếp? Trực tiếp hiển hóa thiên địch của hắn?

Trần Ngọc Lâm hỏi Hệ Thống:

"Nếu ta triệu hồi toàn bộ Triệu Hoán Thú của ta, cô Nguyệt có thể thối nắc không?"

Hệ Thống đáp để cho hắn yên tâm

[Mọi tính chất liên quan tới ta đều được gắn chương trình "Hợp lý hóa" không cần e ngại. Quay lên Kí Chủ.]

Trần Ngọc Lâm thở phào, Thiên Thần 6 cánh thực lực vô cùng mạnh, Tam Phẩm đỉnh phong, nhưng mà thực lực của hắn khi có toàn bộ Triệu Hoán thú...

Trần Ngọc Lâm vung tay, Ngân Nguyệt Lang xuất hiện, Tứ Phẩm Ma Thú khí tức vọt ra. Nó lao nhanh về phía thiên thần 6 cánh, trong nháy mắt đã đánh tan được nó thành vô số hạt ánh sáng. Trần Ngọc Lâm mỉm cười quay đi, nhưng hắn chợt nhíu mày, bởi vì hắn nghe được tiếng xé gió đằng sau.

Không biết từ lúc nào, Thiên Thần 6 cánh đã quay trở lại, hơn nữa còn không một vết xước.

Hệ Thống:

[Ngu ngốc, Thiên Phật phải do chính tay Kí Chủ đến chống đỡ, không thể sử dụng ngoại lực.]

Thiên Thần 6 cánh vung kiếm lên, trong nháy mắt một kiếm biến thành một roi, quấn quanh người hắn kể đó đập hắn xuống mặt sàn bê tông một cú, khiến cho mặt sàn lõm xuống một chút.

Trần Ngọc Lâm vùng vẫy thoát ra khỏi sợi roi, hắn hai tay nắm lấy sợi roi, giật mạnh một cái, khí tức Tam Phẩm bùng nổ, trong Linh lực của hắn mơ hồ thoáng hiện từng tia lửa điện.

Hai mắt hắn hóa thành màu đỏ rực như màu máu, hai tai dần trở nên nhọn hoắt, móng vuốt cùng răng nanh mọc dài ra, hoàn toàn thể hiện ra hình dạng của ma cà rồng.

Trần Ngọc Lâm lao vút về phía Thiên Thần 6 cánh, hai cặp lợi trào mang theo tia lửa điện cùng lúc tấn công nó, Đa Trọng Kích phát động lên tới 5 lần.

Sau khi đột phá Tam Phẩm, cả về thể chất lẫn tinh thần của hắn đều nhận được cường hóa thật lớn, bây giờ Đa Trọng Kích tay phải hắn có thể tấn công 5 lần liên tục một cách dễ dàng. Nếu có hết sức hắn thậm chí có thể đạt được mức 7 lần. Tay trái thì kém hơn 1 lần do không thuận tay lắm.

Một đám tiếp theo từ tay trái của hắn kích hoạt toàn bộ 5 lần ấn ký trên cơ thể của Thiên Thần 6 cánh, khiến cho 5 ấn ký cùng lúc nổ tung, uy lực có thể sánh ngang Tam Phẩm hậu kỳ một kích.

Kể đó Trần Ngọc Lâm không suy chuyển, trong nháy mắt bàn tay hắn chuyển từ đám sang đám, cả bàn tay với những móng vuốt sắc nhọn đâm xoạt vào trong ngực của Thiên Thần 6 cánh, một loạt những điểm sáng tuôn trào ra ngoài miệng vết thương theo vết đâm của hắn.

Thiên Thần 6 cánh cũng không kém, ngay khi nó bị Trần Ngọc Lâm đâm cho một cú, ba cái cánh kết hợp lại thành một tấm khiên khổng lồ tung ra một đòn giáng thẳng vào người hắn, đánh văng hắn đập xuyên qua cái lan can, khiến hắn phải bám trụ vào phần ống nước mới trụ lại được.

Trần Ngọc Lâm bật nhảy một cái lên trên nóc nhà, ngay lúc này Thiên Thần 6 cánh lao tới, vết thương ở ngực vẫn phun trào tia sáng, phun trào càng lâu thì nó càng mờ nhạt dần. Chỉ thấy Trần Ngọc Lâm giờ lên một khẩu súng, bắt đầu xả đạn liên tục vào người của nó.

Ngân Nguyệt Lang không gây tổn thương được cho Thiên Thần 6 cánh, nhưng súng của hắn lại có thể, có thể là nguyên do đây là vũ khí của hắn, còn Ngân Nguyệt Lang là tài sản của Arch Ville.

Lực phòng ngự của Thiên Thần 6 cánh hết sức lợi hại, hắn phải dùng tới hơn một lần Đa Trọng Kích cộng với Kích Nổ của Băng Hỏa Sáo Trang mới khai phá được phòng ngự. Nhưng với làn sóng đạn của hắn, từng viên đạn xuyên thấu qua cơ thể của Thiên Thần 6 cánh, nó giống như một quả bóng xì hơi, bắt đầu đổ sụp xuống.

Mặc dù đạn cũng có thể bị phòng ngự của Thiên Thần 6 cánh cản lại, nhưng thắng ở số lượng. Một viên xuyên không nổi thì hai ba viên, chắc chắn sẽ có một viên xuyên qua được.

Trần Ngọc Lâm cho khẩu súng vào lại hòm Item, kẻ địch lần này quả là mạnh kinh khủng. Nhưng hắn từng đấu với những con còn mạnh mẽ hơn, tự nhiên không khó để đánh bại lại Thiên Thần 6 Cánh. Vấn đề duy nhất là để phá vỡ lớp bảo trụ căn chính hắn tự tay đánh lại thôi.

Nếu thật sự xuất hiện một Thiên Thần 6 Cánh thực thụ, có lẽ hắn còn chưa kịp đánh đã đi đòi nhà ma.

Từ người Thiên Thần 6 cánh, một sợi tơ nhỏ tách ra, chui lại vào vết nứt. Kề đó vút nứt đóng lại, còn Thiên Thần 6 cánh thì nổ tung ra thành một con biao Linh lực, một phần nhỏ chui vào người Trần Ngọc Lâm, chợt hắn cảm giác Linh lực trong cơ thể hắn lại tăng cường thêm một điểm nhỏ, hơn nữa càng trở nên ngưng thực hơn trước nhiều.

Lúc trước, Linh lực của hắn đại khái ở khoảng Tứ Thái Linh lực (theo kết quả giám định) thì nay trực tiếp tăng lên một vòng, trở thành Tam Thái Linh Lực. Rèn luyện thêm một hồi nữa có thể nhảy lên tới Song Sắc Linh lực.

Ngoài ra thể chất của hắn có được tăng cường thêm một ít.

Đặc ân từ Thiên Đạo? Đúng vậy, nếu vượt qua thì là đặc ân, không vượt qua thì là đại nạn.

Hệ Thống tuyên bố:

[Xin chúc mừng Kí Chủ vượt qua 10 đợt Thiên Kiếp, đột phá Tam Phẩm, chính thức trở thành tu sĩ. Chúc mừng Kí Chủ nhận gói quà [Chúc Mừng Trở Thành Tu Sĩ]. Kí Chủ muốn quay về mờ hay ở đây mờ luôn?]

Trần Ngọc Lâm thờ phào khi nghe tin xong xuôi, nói thật hắn có chút sợ. Nhưng mà cũng không phải quá sợ hãi, hắn từng tự tay đối mặt vài thứ đáng sợ ngang hàng Thiên Thần 6 Cánh từ Thiên Kiếp rồi.

"Để sau mờ đi."

Mộ Dung Nguyệt cười cười vỗ tay tán thưởng:

"Hay lắm, 10 đợt Thiên Kiếp, quả không hổ danh là cháu ngoan của cô. Thế nào, mai đi ăn chứ? "

Trần Ngọc Lâm chán nản nói:

"Cô hứa nếu cháu đột phá Tam Phẩm sẽ cho cháu đi Tiên Học Viện rồi mà. Sao không thấy đề cập vậy?"

Mộ Dung Nguyệt nhìn chằm chằm về phía mặt trăng, từ từ nói:

"Ừ, nhưng mà Tiên Học Viện phải tháng 4 sáng năm mới bắt đầu tuyển sinh. Với cả nhóc còn chưa có học sinh giỏi đấy!"

Trần Ngọc Lâm im lặng, còn vụ học sinh giỏi nữa, giờ ả. Thôi thì hắn đành nhận mệnh, Mộ Dung Nguyệt vẫy tay, toàn bộ mái nhà lại sáng bóng như mới, kẻ đó nàng biến mất. Trần Ngọc Lâm phui bụi trên người chuẩn bị xuống nhà thì chợt...

"ÀM"

Một tia sấm vang trời hạ cánh ngay bên cạnh hắn, khiến hắn dựng hết cả lông tơ lên, kẻ đó hắn tiến vào hình thái ma cà rồng. Nhưng hắn chờ đợi 1 phút chẳng có gì kể đến, chỉ thấy gió bắt đầu thổi mạnh.

Hắn hỏi:

"Hệ Thống? Không phải người nói hết Thiên Kiếp rồi ư?"

Hệ Thống:

[Thi hết rồi đó.]

Trần Ngọc Lâm

"Thế đạo sấm sét vừa rồi là cái gì?"

Hệ Thống:

[Cái đó à? Sấm bình thường thôi, sắp bão rồi đấy, xuống nhanh lên không là Thiên Kiếp đánh không chết nhưng lại chết vì bị sét và mặt đấy.]

Trần Ngọc Lâm

-?

Hệ Thống:

[Nhân tiện, Kí Chủ có song linh căn, một trong số đó là Lôi Linh Căn. Nói cách khác lúc này Kí Chủ đang gần giống cái cột thu lôi đó.]

Trần Ngọc Lâm im lặng, kẻ đó là một đạo sét sượt ngang đầu hắn, hắn toát mồ hôi hột chạy về phía cửa ra vào...

Trong hư không, một nam tử đội vương miện đang nhẹ nhàng phiêu phù giữa hư không. Hắn nhìn sang bên cạnh, chỗ đó không hiểu thấu từ lúc nào đã

có một nam tử khác mặc một bộ áo đi biển ngồi ngay ngắn như thể hắn đã ở đây từ đầu rồi. Nam tử đội vương miện hỏi:

"Có gì trông phản khởi thể?"

Nam tử mặc áo đi biển cười cười:

"Mới phát hiện ra thêm một kẻ. Lần này may mắn thật, đi qua vừa lúc hắn đang độ Tam Phẩm Độ Thập Thiên Kiếp. Ngươi cũng biết mà, chỉ có duy nhất một lần Thiên Kiếp có 10 vòng, và chúng ta không thể chủ động tìm kiếm họ. Tính cò nhìn thấy một người còn khó hơn mò kim đáy biển, tỉ lệ là 1 phần ngàn tỉ."

Nam nhân đội vương miện lắc đầu:

"Chúng ta không thể chủ động tìm kiếm họ gây sự, ngươi cũng biết luật mà. Lần trước ngươi chủ động tìm một người, còn không phải bị hạn chế thực lực đến suýt bị giết? Nếu ta không nhầm lần đó ngươi thiếu chút bị ăn sống nhỉ?"

Nam Tử mặc áo đi biển nhìn chăm chăm người kia, cười lạnh rõ ràng bị chạm vào nỗi đau:

"Hay đó, nhân danh ta Chí Nhân Đế - Bách Thắng Vương, ta gửi lời mời thách đấu tới ngươi, Mộng Thánh!!"

Chính xác, đó là một vị Thánh Nhân. Và người mặc bộ áo đi biển kia cũng là một vị Thánh Nhân.

"Ừm, lần mà ta bắt đầu chân thật tiếp xúc đến sự thật là khoảng Tứ Phẩm? Trên Hệ Ma Thú cũng giống nhau cả. Nhớ không nhầm thì con Zerg kia hắn cũng vừa vịn ở trong Hệ Mặt Trời... rất có thể hai người này sẽ phải đối mặt nhau. Cái gì, đùa ông này đấy à? Thách đấu?"

Mộng Thánh phẩy tay, lắc đầu, kẻ đó quay sang một bên:

"Từ chối lời mời. Ta không muốn, thế nào, chuẩn bị đến đâu rồi? Khởi hành được chưa Minh Không?"

Trong hư không chợt xuất hiện thêm một người nữa, người này như thể ánh sáng xung quanh hắn bị tách ra, không một ai có thể nhìn thấu nhân diện của hắn:

"Đi thôi. Lần này ngươi chủ trì vé đúng không? Ta cũng không muốn tốn của ta đâu."

Mộng Thánh ngáp dài đứng dậy:

"Ta nhờ các ngươi trợ giúp nhiệm vụ, tự nhiên là chính ta chủ trì. Dù sao hai người là mấy tên bản năng chiến đấu tốt nhất mà ta biết. Tên Tiêu Dao kia cũng là một trong mấy tên.. nhưng các ngươi biết mà...nhiệm vụ lần này là giới hạn trong chúng ta."

Kẻ đó, hắn búng tay:

"Đi nào, bắt đầu khởi hành."

Liền ngay sau đó, cả 3 người đồng loạt biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thần thoại triệu hoán thể bài

Trần Ngọc Lâm mở gói quà mừng hắn trở thành tu sĩ lên:

[

Xin chúc mừng Kí Chủ trở thành tu sĩ chính thức, đây là các hạng mục trong gói quà:

- Ma Lô Công Pháp cấp 4 x1.
- Một cơ hội tiến hóa thể chất.
- Vô Kỵ cấp C: Vạn Lô Pháp x1.
- Thú Cười Địa Ngục Mã x1.

- Một cơ hội triệu hoán Thần Thoại màu trắng x1.
- Thẻ bài tiến nhập: Phòng Tập Huấn Địa Ngục kéo dài 1 ngày x1.
- Thẻ bài tiến nhập Vạn Ngục Uyên kéo dài 1 giờ x1.

]

Trần Ngọc Lâm càng xem, càng cảm thấy mấy cái phần thưởng này bá đạo.

Thông thường, gọi tốc độ mà Tam Phẩm hấp thu Linh khí trong thiên địa bằng hình thức thổ nạp bình thường là 1, vậy thì Công pháp cấp 1 tốc độ là khoảng 2, công pháp bậc 2 tốc độ là 4, cứ thế mà phân ra cho tới công pháp bậc 6 là gấp 64 lần bình thường.

Đương nhiên, không nhất định phải cố định gấp ngần đó lần. Ví dụ một công pháp tăng tốc tu luyện gấp 50 lần tốc độ thổ nạp, 50 lớn hơn 32 (bậc 5) nhưng nhỏ hơn 64 (bậc 6) thì nó sẽ là khoảng chừng bậc 5 trung phẩm.

Đây là nói về tầng tu luyện cao nhất của Công Pháp.

Công pháp bậc 7 trở lên chỉ thích hợp cho Kim Đan trở lên, tu sĩ bậc thấp mà tu luyện Công Pháp bậc 7 thì chỉ có nước bị hủy căn cơ mà thôi. Không có biện pháp, Kim Đan và tu sĩ bình thường tu luyện khác biệt về bản chất quá lớn.

Trong đó, Ma Lôi công pháp bậc 4 đã là rất mạnh. Tốc độ tu luyện sau khi tu luyện đến đại thành gấp chừng 28 lần tốc độ thổ nạp bình thường. Trong Công pháp bậc 4 thì đã là rất mạnh.

Đại khái lưu truyền nhiều nhất trong dân gian vẫn là công pháp Nhị cùng Tam Phẩm hạ cấp. Tốc độ chỉ khoảng gấp 4 - 10 lần thổ nạp thông thường. Được cái lưu truyền nhiều nhất là một bộ công pháp Nhị Phẩm, tăng gấp 6 lần tốc độ thổ nạp bình quân nhưng lại là công pháp vô thuộc tính, bất kì ai cũng dùng được.

Trần Ngọc Lâm xem xét qua Ma Lôi Công Pháp, kẻ đó bỏ qua một bên.

Cơ hội tiến hóa thể chất, hiện tại thể chất của hắn là Ma Cà Rồng quý tộc, cấp bậc Tử Tước. Lên thêm một bước nữa thành tước Bá Tước thì hắn có thể sử dụng một số đặc quyền của Quý Tộc, ví dụ như triệu hồi tộc quyền, tạo đệ, thậm chí hoàn toàn hóa hình thành động vật thời gian dài mà không cần trả giá gì.

Vạn Lôi Pháp là một võ kỹ kết hợp cận chiến cùng với đánh xa. Đánh xa thì nó sẽ bắn ra một tia điện như một viên đạn, hoạt động bằng linh lực. Còn nếu cận chiến thì nó sẽ bao phủ hai bàn tay của hắn bằng một lớp giáp điện tử cực mạnh.

Nhược điểm là cần phải sạc điện sau vài lần sử dụng. Trừ khi hắn kiếm được một loại Lôi Quang năng lượng vĩnh cửu. Cái gọi là Lôi Quang năng lượng vĩnh cửu là một loại lôi quang sinh ra trong tự nhiên, bản thân tự tạo thành một nguồn năng lượng cao có khả năng tuần hoàn.

Loại Lôi Quang này trong Hệ Thống bán chỉ ít cũng 3000 điểm Vận Mệnh một cái. Trần Ngọc Lâm quỳ.

Quá đắt.

Thú cưỡi Địa Ngục Mã về cơ bản chỉ là một con ngựa zombie, toàn thân sáng bóng lên sắc đen của kim loại cùng một loại lửa nào đó có màu tím than mà thôi. Cũng chẳng đáng sợ gì. Thậm chí hắn còn không thấy con ngựa này có một chút khả năng chiến đấu nào. Bù lại tốc độ của nó nhanh vô cùng, 200 cây số giờ trong điều kiện chạy bình thường. Nếu phi toàn lực có thể đạt vận tốc 350 cây số/ giờ.

Không thể sử dụng trong khi đánh nhau, kể cả chạy trốn hay truy đuổi, cho nên tác dụng cũng chỉ để trang trí trừ khi hắn cần di chuyển nhiều.

Hai cái mà Trần Ngọc Lâm thắc mắc, là một vé tiến vào Phòng Tập Huấn Địa Ngục cùng với một vé tiến vào Vạn Ngục Uyên. Cả hai vé này đều có thể tiến vào, nhưng Hệ Thống nói:

[Hai tính năng này chế tạo nhằm mục đích nâng cao thực lực Kí Chủ. Tốt nhất nên cân nhắc mà sử dụng chứ đừng có sử dụng một cách bừa bãi. Hiện tại ta kiến nghị Kí Chủ chưa cần thiết sử dụng.]

Phòng Tập Huấn Địa Ngục, nghe qua là biết nó rất là... địa ngục? Còn Vạn Ngục Uyên nghe cũng Địa Ngục không kém.

Hệ Thống:

[Địa Ngục không phải tính từ.]

Trần Ngọc Lâm quyết định tin tưởng Hệ Thống dù chỉ một lần này. Hắn bị cái Hệ Thống này hồ cũng khá nhiều, nhưng mà mấy lời khuyên Hệ Thống đưa ra một cách nghiêm túc thì cũng không đến nỗi nào.

Trung bình cứ độ vài ngày cái Hệ Thống này lại nổi tính sống chó một lần, nhưng mà có vẻ hôm nay nó đặc biệt sống tốt.

Hệ Thống:

[.....]

Kể đó, hấn giờ đến (mà theo hấn) là trọng tâm của gói quà hôm nay: [Thẻ Triệu Hoán Thần Thoại]

Đặc tính của thẻ này vô cùng kinh khủng, chính là có thể tùy ý triệu hoán bất kì một nhân vật nào ở trong thần thoại. Có thể triệu hồi từ thần thoại trong nước, cũng như nước ngoài. Một số nhân vật đặc trưng tiêu biểu có tỉ lệ triệu hồi ra được là Tôn Ngộ Không, vô cùng nổi tiếng. Ra, Horus trong thần thoại Ai Cập, thậm chí có thể triệu hồi ra được Odin hoặc Thor.

Nếu số đỏ, có thể triệu hoán những quân đoàn huyền thoại, ví dụ như quân đoàn Valkyrie trong thần thoại Bắc Âu. Đương nhiên nhân vật càng mạnh tỉ lệ triệu hồi ra càng ít ỏi. Nhưng nếu thật sự triệu hoán ra chính là một bước lên trời.

Hệ Thống:

[.....]

Có tư tưởng lạc quan là rất tốt. Nhưng mà trèo cao thì ngã đau đó.

Trần Ngọc Lâm hăm hở ấn nút [Triệu hồi] trên giao diện Hệ Thống. Lập tức trước mặt hấn xuất hiện một cái tế đàn trông như cái vòng ngôi sao 5 cánh dùng để triệu hoán quỷ Satan vậy. Trần Ngọc Lâm tràn đầy hi vọng, triệu hoán sẽ ra cái gì đây?

Một tia sáng rực lửa trong hình dáng một cây cột lốc xoáy lửa xuất hiện, kể đó Hệ Thống thông báo:

[Xin chúc mừng Kí Chủ, nhận được từ Tây Du Ký....]

Trần Ngọc Lâm tràn ngập hi vọng nhìn vào trong Tế Đàn. Xuất hiện sẽ là ai đây?

Tôn Ngộ Không Tề Thiên Đại Thánh, hay là thời kì hấn trở thành Đấu Chiến Thắng Phật?

Thậm chí có thể là Tiểu Long Nữ, hoặc Bạch Long Mã?

Hoặc là một vị tiên nhân trên Thiên Đình? Thái Thượng Lão Quân hay là Quan Âm?

Hoặc có khi là một con Yêu Quái? Kim Giác Đại Vương hay là....

Cùng lúc Trần Ngọc Lâm đang tự sướng, tế đàn sáng rực lên hắng hà sa số phù văn. Kể đó một thân ảnh cao lớn hiện lên trong Tế Đàn.

Đây là một người lực lưỡng, khỏe mạnh, làn da rám nắng, tóc hoa râm chừng 40 tuổi, trên thân thể có nhiều vết sẹo. Hai bàn tay hấn gân guốc, tràn đầy những vết chai, rõ ràng là cầm nắm vũ khí rất lâu mới có được. Đôi mắt của hấn như thể đã trải qua vô số sự đời, đau đớn có, vui sướng có, khổ đau cũng có.

Trên lưng người này vác theo một cây chĩa ba, trên đai lưng đeo một cái lưới hái bóng loáng rõ ràng là được sử dụng thường xuyên vô cùng. Ở bên người hấn là một con vật, toàn thân nó bóng loáng những sợi lông vàng óng, trên đầu toát ra một cái mào đỏ rực như lửa. Đuôi nó có những sợi lông đỏ rực, cong như cầu vồng.

Hệ Thống:

[Xin giới thiệu anh nông dân Trương Cầu Đản và con gà trống của anh.]

Trần Ngọc Lâm

-?

Vãi cả nông dân?

Hệ Thống:

[Anh nông dân Trương Cầu Đản, xuất hiện trong Tây Du Ký. Anh là một trong những nhân vật quần chúng từng...]

Trần Ngọc Lâm gào lên:

"Vãi cả nhân vật quần chúng. Mày đùa bỏ đấy à Hệ Thống? Nhân vật quần chúng thì thần thoại cái nỗi gì?"

Hệ Thống:

[Kí Chủ bị ngu à? Nhân vật quần chúng cũng tồn tại trong thần thoại, ta còn có thể nêu anh nông dân Trương Cầu Đản xuất hiện trong hồi thứ bao nhiêu của....]

Trần Ngọc Lâm gào lên:

"Bố éo quan tâm thằng này xuất hiện trong hồi thứ bao nhiêu!! Triệu hoán thần thoại nói thì oai chứ triệu hồi ra thằng nông dân là thế bất nào hả???"

Hệ Thống:

[Kí Chủ phiền nhiều nhì? Ăn ở thế nào thì nhận được phần thưởng thế đó. Kí Chủ nhận được anh nông dân thì chứng tỏ Kí Chủ ăn ở như shit rồi, về mà tu thân tích đức đi không lúc chết chẳng ai thương đâu. Nếu không muốn, Kí Chủ có thể bấm nút hủy bỏ hiệu triệu. Nếu Kí Chủ muốn đưa hấn quay trở lại thế giới Tây Du Ký, cần 200 điểm Vận Mệnh.]

Thế là bên cạnh "Triệu hoán thú (?)" anh nông dân Trương Cầu Đán, có một dòng chữ [Hủy bỏ hiệu triệu], tức là hạ sát thủ.

Còn một nút khác là [200 điểm Vận Mệnh- truyền tống ngược.]

Trần Ngọc Lâm đang chuẩn bị bấm vào nút Hủy Bỏ Hiệu Triệu, chợt anh nông dân Trương Cầu Đán quỳ xuống, ôm chân hấn khóc lóc:

"Đại Yêu, cầu xin Ngài tha cho tiểu nhân, tiểu nhân trên có mẹ già 60 tuổi, dưới có con nhỏ bệnh nặng, vợ bé con thơ, tiểu nhân vẫn còn cả một gia đình phải nuôi nấng...."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Mẹ, đừng có nói như thế chứ, thế này ta bấm nút bằng mắt được à.

Bất chợt, Hệ Thống phụt ra một màn chiếu ánh sáng 3D, với tiêu đề:

[Chuyện gì xảy ra ở Tây Du Ký khi Trần Ngọc Lâm đang băn khoăn có nên giết Trương Cầu Đán hay không:]

Trong màn ảnh là một căn phòng rom vách đất, một thằng bé trai chừng 13 tuổi đang nằm trên giường phủ một cái chăn, hô hấp khó khăn, cái cửa mở ra, một vòng tròn đầy cổ ngữ giống hết cái tế đàn hiện ra trên nền đất.

Đối diện là một bà lão đang lạy lên lạy xuống:

"Ông nó ơi, tại sao ông khổ thế này. Yêu quái ơi tại sao không bắt tôi mà lại bắt ông chồng của tôi, thằng con nó sống làm sao được khi không có ông.. Ông ơi là ông, trời ơi sao tôi khổ thế này...."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Trương Cầu Đán thấy cái màn hình 3D, cũng khóc lóc lạy lục theo, tay giờ một nắm lá:

"Bà nó ơi, tôi mua thuốc cho thằng con về rồi đây. Trời ơi, tại sao tôi không chạm được vào bà thế này. Con ơi là con sao con khổ thế này, trời ơi là trời nếu con tôi có mệnh hệ gì làm sao tôi chịu thấu...."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Hệ Thống bắn cho riêng hấn một cái tin nhắn với tiêu đề:

[Chuyện gì xảy ra trước khi Trần Ngọc Lâm dự tính tiêu diệt Trương Cầu Đán:]

Màn hình hiện ra vẫn là căn phòng đó, cánh cửa mở ra, bà lão đang quỳ bốn chấu cho đứa con ốm đứng dậy ra đón Trương Cầu Đán. Trương Cầu Đán cười hiền hậu, sung sướng nói với bà lão:

"Bà nó ơi, tôi mua được thuốc cho thằng bé về rồi đây."

Chợt, một tia sáng ằm cái lao đến, Trương Cầu Đán chợt biến mất.

Trần Ngọc Lâm

-.....

Mẹ, hấn có cảm giác 3 người này kẻ tung, người xướng, thằng họa, hết thấy nhằm mục đích bầy hấn.

Trương Cầu Đán quỳ gối với hấn:

"Lạy Đại yêu, nhà tôi còn đứa con thơ đang ốm bệnh nặng, nó là con duy nhất của tôi, nó chết tôi còn mặt mũi gì gặp mặt ông bà liệt tử liệt tông dưới suối vàng. Quý lạy Đại Yêu, cho tôi gặp mặt bà nó tôi đưa thuốc để trị bệnh cho thằng con..."

Trần Ngọc Lâm úp mặt trong góc tường:

~.....

Mẹ, thế này hán còn dám bấm cái nút [Hủy Bỏ Hiệu Triệu] không? Hán dám không? Hán mà dám có mà tối nay mất cmn ngủ.

Hệ Thống nói, giọng rung rung ra chiều cảm động trước cảnh đó:

[Kí thực, Kí Chủ có thể hủy bỏ hiệu triệu và tiêu diệt Trương Cầu Đán một lần và vĩnh viễn. Dù cho thế cũng không có Nhân Quả nào có thể kéo đến trên người Kí Chủ. Dù cho bà mẹ có quý gồi lạy lục ba ngày hai đêm cũng vẫn không ảnh hưởng đến Kí Chủ. Dù cho thằng bé trai có bệnh chết tức tức cũng không có vấn đề gì với Kí Chủ. Dù cho bà lão kia có bỏ nhà đi tha hương cầu thực, chết nơi xứ người xa lạ cũng không liên quan gì tới Kí Chủ. Dù cho....]

"ĐÚ RỒI MỆT VẢI LÔL."

Trần Ngọc Lâm

"Nói đi nói lại thì tao không cho thằng cha kia quay lại thì không xong chứ gì?"

Trương Cầu Đán:

"Con ơi là con, bà nó ơi, Đại Yêu ơi Ngài lấy mạng tôi cũng được, chỉ cầu cho tôi một cơ hội gặp mặt bà nó, gặp mặt con nó một lần cuối...."

Hệ Thống:

[Cẩn thận suy nghĩ, thưa Kí Chủ, dù sao cũng là 200 điểm Vận Mệnh. 200 điểm đó, 1 cái mạng người có là gì? Dù cho có 1 người hoàn toàn vô tội không dung bị giết chết lặng thinh không một tiếng động, dù cho có một bà mẹ góa chồng mất con không nơi nương tựa phải tha hương nơi xứ người, dù cho có một đứa bé thơ ngây cùng tuổi Kí Chủ đáng ra phải được lớn lên và trưởng thành thì lại chết oan chết uổng không thể xuống Địa Ngục luân hồi do oán hận mà phải....]

"RỒI, mày tính hành hạ tao đến bao giờ? Tha tao đi và tổng tiền thằng kia quay trở lại hộ cái."

Trần Ngọc Lâm rung rung nước mắt nói, mỗi một lời cả lũ này nói ra như thể cửa vào tim hán, hán có cảm giác nếu hán dám tiêu diệt tên này ngay lúc này, cả đời hán sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Hệ Thống tổng tiền Trương Cầu Đán trở về, tặng thêm một chút quà gọi là đền bù bao gồm thực phẩm thuốc men, nó rung rung nước mắt nói với Trần Ngọc Lâm

[Kí Chủ thật là vĩ đại, dám hi sinh lợi ích của chính mình cho người khác, đáng được vinh danh đến muôn đời. Cổ nhân nói không sai, cứu một mạng người hơn xây 7 tòa tháp...]

Trần Ngọc Lâm cười gằn đặng đặng sát khí, nói thật đây là lần đầu hán tỏ ra sát ý:

"Thế nói xem cứu xong thằng đó ta có được cái gì không?"

[Đứ!]

Hệ Thống đáp, giọng lạnh tanh không một tia cảm tình.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tiêu dao thánh nhân (1)

Trần Ngọc Lâm hôm sau ngồi đực mặt ra ở bàn ăn, trên bàn ăn hôm nay là món thịt rắn nướng.

Âu Bảo Uyên dùng đũa trở trở con gà trống đang chiếm chế ngồi trên đầu Trần Ngọc Lâm, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Mộ Dung Nguyệt. Mộ Dung Nguyệt lắc lắc đầu, hai người không hẹn mà cùng quay sang hướng khác, nhất loạt không nhìn vào Trần Ngọc Lâm.

Hôm qua thằng Trương Cầu Đàn sau khi quay trở về, hần vớt xừ nó con gà lại làm gián điệp ở thế giới này. Cũng không hiểu sao triệu hoán nhân vật thì thuận tiện triệu hoán thêm con gà, lúc triệu hoán ngược thì lại để con gà ở lại.

Có lẽ nào... con gà chỉ là một vị triệu hoán thú tiện nghi?

Khác không nói, con gà này thật biết ăn. Nãy giờ nó ăn chỉ ít hơn nửa cân thịt rắn nướng rồi mà vẫn không làm sao.

Thịt rắn không có vấn đề, nửa cân cũng không có vấn đề, vấn đề là thịt con rắn này là Ma Thú Tứ Phẩm, vô cùng mạnh mẽ. Tuy rằng thịt của Ma Thú không có nhiều Linh lực do hầu hết linh lực tập trung trong thú hạch, nhưng cũng vẫn đề cho Nhị Phẩm ăn được một chút là thấy no rồi. Con gà này trái ngược, một hơi tọng nửa cân thịt.

Quan trọng nhất là thịt này do Âu Bảo Uyên chuẩn bị, mặc dù chỉ là vài bước như nêm tẩm gia vị nhưng vẫn đủ khiến hần không dám động đũa. Cũng không rõ tại sao nhưng mỗi lần hần thử động đũa là hai bàn tay lại run lẩy bẩy.

Mặt Mộ Dung Nguyệt cũng không hiểu sao trông như vừa ăn 100 trái chanh.

Khác không nói, nếu không phải Giám Định thông báo con gà này chỉ là con gà bình thường, còn có thêm một dòng "Nó rất có thiên phú làm gà, chính là gà trong loài gà", hần thiếu chút tưởng triệu hoán Thần Thoại nhân vật chính là con gà, ông nông dân Trương Cầu Đàn mới là triệu hoán tiện nghi.

Có thể con gà này có huyết thống Đại Yêu hoặc Tiểu Yêu nào đó không biết chừng. Trần Ngọc Lâm cũng không hơi đâu đi tìm hiểu, nếu nó là hậu duệ của một con tiểu yêu "nhân vật quần chúng" thì tìm tới 8 đời mới ra.

Vớt con gà ở lại trong phòng, hần cấp cấp đi học. Hôm qua thằng Minh lại kêu gào thảm thiết bị cái gì ma ám, không biết có sống quá ngày qua không(lần thứ 3 rồi, hần cảm thấy cần thiết phải giám định thẳng cha đó xem hần có cái thể chất gì kiểu hút ma chi thể không).

Trước khi hần đi,Mộ Dung Nguyệt giữ hần lại tặng cho hần một bộ Hải Long Chiến Giáp, bộ chiến giáp này giáp phục nhìn không khác gì mấy bộ chiến giáp thời Trung Cổ, đằng sau lại có một cái áo choàng vẩy cả phe phẩy. Mũ đội đầu khác với cả bộ Chiến Giáp được rèn bằng da Lôi Hải Long Mã thì mũ lại được nung từ Ngân Hải Trầm Ngâm, một loại kim loại vô cùng cứng rắn, lại có hàn tính mạnh.

Một khi mặc bộ Chiến Giáp này, chỉ cần hần dụng Vạn Lôi Pháp từ bất cứ bộ phận nào trên thân thể, chiến giáp toàn thân từ phần mũ giáp sẽ bùng phát lôi quang mãnh liệt, không có tác dụng phụ cũng như tiêu tốn thêm. Nghe nói là trong lớp da của Lôi Hải Long Mã đã có sẵn lôi đình thuộc tính, chỉ cần kích phát mà thôi.

Mộ Dung Nguyệt cũng chẳng cảm thấy một bộ da Lôi Hải Long Mã có gì đáng giá, theo lời nàng nói đó là đầu đó độ 2000 năm trước, nàng đang đi ăn Buffet Hải Sản đột nhiên linh quang thoáng động giữ bộ da này lại.

Nàng cũng chẳng hiểu tại sao. Có lẽ cảm thấy bộ da này không tồi.

Trong mắt Trần Ngọc Lâm, bộ da này không đến từ Lôi Hải Long Mã, mà đến từ một con Bán Hồng.

Hồng, con thứ 16 của rồng. Sách Thuật dị kí ghi rằng: “Hồng, hình loại mã, trường nhất nhị trượng, hữu lân phiến, hồn thân hữu hỏa quang triền nhiều, hội phi, thực long não, cực kì hung mãnh. Dữ long tương đầu thời, khẩu trung phun hỏa, long tức bất địch”

(Con Hồng có hình dáng như loài ngựa, có vẩy, ánh lửa cuốn bọc khắp thân mình, biết bay, ăn não của rồng, cực kì mạnh tợn. Lúc đánh nhau với Rồng, miệng nó phun lửa, Rồng không thể địch lại được nó).

Trần Ngọc Lâm chưa từng gặp qua Long Mã, cũng như chưa bao giờ gặp qua Bán Hồng, tự nhiên không rõ sự khác biệt giữa hai loài.

Tóm lại, bộ giáp này không phải làm từ da của Long Mã, nhưng lại mạnh hơn da của Long Mã. Tuy chỉ là Bán Hồng, nhưng Long Mã cũng không phải Chân Long, tự nhiên không so sánh được. Hơn nữa bộ da này theo Giám Định là làm từ da của một con Ma Thú Tam Phẩm, vừa vụn cùng hần tương xứng.

Bộ giáp này ngăn cản được công kích của Tam Phẩm đỉnh phong được, hơn nữa là loại Tam Phẩm cực kỳ mạnh mẽ. Đối với hần tác dụng cũng khá, bởi vì gần đây hần chợt nhận ra mấy đối thủ hần đối đầu gần đây toàn là Tam Phẩm hậu kỳ trở lên, dưới hậu kỳ hần dễ dàng đánh bại, nhưng hậu kỳ hoặc đỉnh phong thì lại hơi khó khăn một chút.

Đây là chỉ tính thực lực của riêng hần, không tính Ngân Nguyệt Lang, Hắc Linh vân vân mấy cái đó.

Lúc chiến đấu, bên ngoài trang bị Hải Long Chiến Giáp, bên trong mặc thêm chiến y, chính là phòng ngự hoàn mỹ. Vấn đề nhỏ là bộ giáp này hơi quá nặng, 20 cân cho nên có thể khiến tốc độ hần chậm xuống 1 chút.

Dù sao hiện giờ tính cả trang bị không kể bộ giáp này, hần cũng mới nặng 60 cân hơn. Một hơi tăng lên 1/3 khối lượng.

Có điều nếu hần ở trong nước, bộ giáp này có thể tăng phúc cho hần không bị ảnh hưởng bởi lực cản của nước, đồng thời nước sẽ chủ động phối hợp đẩy hần lên trên, đề thăng ít nhất gấp bốn lần tốc độ di chuyển trong nước.

Tu sĩ bậc cao từ Linh Hồ trở lên chạy trong nước cũng như trên đất bằng, nhưng hần còn chưa được, lực cản dưới nước vẫn là một vấn đề lớn.

Bình thường, bộ chiến giáp này sẽ giống như một cái vòng đeo tay treo trên người hấn, nhưng một khi hấn kích phát ngay lập tức toàn thân hấn sẽ được bao phủ bởi Hải Giao Chiến Giáp, trông ngầu bá cháy.

Chiều nay lúc làm thêm, hấn tiện thể khoe ra với Âu Bảo Uyên, Lê Thanh Hằng và mấy đứa bạn ở Hoàng gia.

Hoàng Khánh trầm trồ kinh ngạc:

"Da của Hải Long Mã? Long Mã đã hiếm có, vậy mà còn có thể kiếm ra được cả da của Hải Long Mã à? Nghe nói chủng loài đó vô cùng ít nhìn thấy, hơn nữa thực lực cực cao. Da của một con Hải Long Mã Tam Phẩm thì cũng ngang với một con Hải Long Mã non đấy, chứ bình thường Hải Long Mã trưởng thành toàn là tương đương Kim Đan thôi."

Thông thường, cứ dính dáng tới mấy con thần thú là thực lực đều cao cả mánh lớn.

Trần Ngọc Lâm nhìn hấn, hơi kì dị, việc này mà tên này cũng biết? Nhưng hấn cũng không lấy làm kì, trong thư viện tu chân giới online có đầy đủ các loại thiên kì bách quái truyện, có vài cái bách khoa từ điển sinh vật học cũng không lạ.

Âu Bảo Uyên gãi gãi cằm nhìn hấn:

"Cơ mà ông đột phá lúc nào, sao tôi không biết nhỉ?"

Trần Ngọc Lâm cười:

"Tôi qua mới đột phá xong. Bà đi bảo trì cho nên không biết là chuyện đương nhiên."

Tôi qua Âu Bảo Uyên đi bảo trì lại hệ thống thiết bị dụng cụ gia dụng bao gồm vài khẩu súng phun lửa và dăm ba khẩu súng năng lượng cao cho nên không có nhà. Nghe nàng nói chiều hôm đó hệ thống súng năng lượng cao (cái khẩu súng bắn ra quả cầu năng lượng ấy) hình như đang bị gì sét cho nên nàng đi bảo trì lại, tiện thể bảo trì toàn bộ luôn.

Nhiều khi Trần Ngọc Lâm cũng tò mò nàng đi bảo trì ở đâu, cơ mà sau hấn lại nghĩ có khi đó lại là hang ổ của một thằng bác học điên nào đó nên lại thôi.

Hoàng Khánh nghe thế, thờ dài, hấn hiện tại đã 26 tuổi tu vi vẫn là Nhị Phẩm tu sĩ. Còn Trần Ngọc Lâm? Hấn hiện tại đã là Tam Phẩm sơ kì, nếu xét trong toàn bộ hệ thống tông môn bình thường đều có thể tiến vào ngoại môn đệ tử.

Tuy nếu so với các tông môn lớn, thì hấn có chút kém. Nhưng ngắm lại hấn mới tu luyện được bao lâu? Mới 2 tháng trước còn Nhất Phẩm luyện bì.

Còn nếu là trong Hoàng gia, hấn có thể làm hạch tâm đệ tử dễ như ăn cháo. Không có biện pháp, Hoàng gia đem so với các Tông môn ngoài kia thực sự kém đến nỗi người ta không đánh lòng nhìn thẳng.

Dù sao, tông môn kém cõi nhất cũng có được Kim Đan tọa trấn. Hoàng gia chỉ có Ngũ Phẩm Đạp Luân cảnh lão tổ tọa trấn.

Trần Ngọc Lâm đây chính là thiên phú so ra vượt bất kỳ một ai ở trong Hoàng gia, nếu đem so ra với một vài tông môn nhỏ cũng có thể vượt một đồng lớn người. Dù sao, hầu hết người ở trong các tông môn cũng là bắt đầu tu luyện từ nhỏ.

Hoàng Khánh cảm khái, nhưng không có biện pháp, ai bảo người ta thiên phú cao đâu? Hậu trường lại cứng nữa.

Lê Thanh Hằng:

-.....

Hôm qua mới hỏi bà cô Quân Thần, biết được thằng này bị từ chối cái bài Thiên Thần Luận. Đang muốn hôm nay báo tin nhưng mà thế này thì báo bằng mắt à, thằng bé mà biết có mà vật đầu nàng ra như chơi ấy chứ.

Trần Ngọc Lâm đang khoe mẽ, chợt có một giọng nói vang lên:

"Tam Phẩm à? Cũng nhanh ra phết nhỉ? Nhưng mà tui lúc giáng trần đã mạnh ngang với Nguyên Anh rồi đó."

Trần Ngọc Lâm quay sang, thì ra là Gabriel cùng với Mai Ý Loan, con bé ma đang ám cái trường học. Mai Ý Loan cười nói:

"Tam Phẩm cũng không yếu đâu, nhớ hỏi tui mới đội mồ lên, cũng chỉ tầm tầm đó. Giờ chắc mạnh cũng tương đương với Tứ Phẩm rồi."

Trần Ngọc Lâm:

-.....

Hai người kết bạn với nhau rồi cơ à?

Gabriel nói:

"Cơ mà hôm qua ông độ Kiếp à? Hôm qua tôi tò mò ra hóng thì thấy là Nhất Tai Thiên Kiếp, hơn nữa còn là 10 đợt Thiên Kiếp."

Trần Ngọc Lâm đang tính ngẩng cao đầu khoe mẽ, chợt Âu Bảo Uyên xen vào:

"10 đạo Thiên Kiếp thì sao?"

Trần Ngọc Lâm tự tin nói:

"10 đạo Thiên Kiếp vô cùng hiếm gặp, chính là một trong mười vạn người mới có thể có một. Người có được 10 đạo Thiên Kiếp chính là tương lai sẽ trở thành cường giả tuyệt thế vô tiền khoáng hậu."

Âu Bảo Uyên kinh ngạc nhìn chăm chăm hắn. Trần Ngọc Lâm nhìn nàng chợt nhớ tới một sự việc:

Âu Bảo Uyên là cái người máy, vậy thực lực nàng tăng tiến ra sao?

Cái khoản này cũng không phải không có đạo lý, cùng ngắm nhìn mô tả của Hệ Thống khi hắn Giám Định cho Âu Bảo Uyên nhé:

[Tên: (một đoạn ký tự cổ không đọc được) - DELTA-X4456 (đầy đủ: 46%).

Thành tựu đầu tiên trong Dự Án Mô Phỏng Hình Thức Tu Luyện - Ma Pháp Hệ - Bảng Robot Nano.

Tên gọi hiện tại: Âu Bảo Uyên.

Đơn vị: (một đoạn ký tự khác, trông như tiếng Nga).

Hệ Tu Luyện: Ma Pháp Hệ Phương Tây - Cảnh giới: Ma Pháp Sư Trung Cấp Lôi Thuộc Tính.

Huyết mạch: Á Thần - Hercules (15%).

Hệ Thống Vũ Khí: [.....] (rất dài).

Người Sáng Lập: Tập Đoàn Phát Triển Máy Móc Sống Daedalus.

]

Mấy cái khác có thể không để ý, nhưng mà cái Hệ Tu Luyện Ma Pháp Hệ Phương Tây thì sáng chói như mặt trăng giữa đêm khuya vậy. Thật khó mà tưởng tượng nổi một người máy hoàn toàn như nàng lại có thể tu luyện được.

Hơn nữa 2 tháng trước hắn đạt được Hệ Thống gia thân, giám định loạn lên lúc đó hắn vẫn còn nhớ nàng chỉ là Ma Pháp Sư Sơ Cấp Lôi Thuộc Tính, nay đã biến thành Trung Cấp rồi.

Nếu không phải sáng nay hắn cảm giác Âu Bảo Uyên hơi khác thì có khi cũng chẳng phát hiện ra. Thực ra hắn cảm thấy Âu Bảo Uyên khác biệt một chút chừng nửa tháng rồi, nhưng mà cảm giác đó thoáng qua nhanh và trôi đi cũng nhanh. Phải sau khi đột phá Tam Phẩm mới thực sự cảm thụ được cho nên hắn mới tò mò giám định lại.

Chính xác là nàng trở nên "giống người" hơn.

Ma Pháp Sư Trung Cấp, thực lực có thể sánh với Tam Phẩm tu sĩ tu chân hệ rồi. Hơn nữa xét về khả năng tấn công Ma Pháp Sư hoàn toàn vượt xa tu sĩ Tu Chân, nhưng về độ phòng ngự, tốc độ chạy, thể chất, cùng một loạt những cái khác họ lại bị bỏ xa ngược.

Âu Bảo Uyên là người máy, những nhược điểm này hoàn toàn bị vứt đi.

Trần Ngọc Lâm nhớ tới lúc mới gặp nàng, về cơ bản nàng bị mất đi trí nhớ đến 95%, chỉ còn một số chi tiết cơ bản nhưng đã quá lỗi thời không có tác dụng. Hơn nữa Hệ Thống cho đánh giá hiện tại nàng chỉ đầy đủ 46% so với thời kỳ gốc.

Hắn thực sự không hiểu nổi thời kì nàng đầy đủ 100% sẽ là dạng như nào nữa. Chắc sẽ là một con khi toàn thịnh mà không phải là một con Gorilla khỏa da người như hiện tại.

Có lẽ chỉ ít cũng phải tầm cỡ King Kong.

Hôm nay bởi vì Trần Ngọc Lâm khao toàn bộ mọi người một bữa, cho nên chiều nay cửa hàng đóng cửa. Nói thật, cái cửa hàng này làm ăn cũng khá tấp nập, nói đóng cửa là đóng cửa.

Cả đám đang ngồi ăn, chợt trên TV chiếu một trương đề mục:

[Trực tiếp: Hải thú triều ở miền Trung bị dẹp tan trong 10 phút. Tiêu Dao Thánh Nhân hiện thân trấn áp Hải Triều.

Tiêu Dao Tôn giả đã chứng đạo thành Thánh, một hơi lọt ngay vào trong Top 20 Ngụy Hiểm Bảng? Thực lực Cường giả Bảng chưa rõ? Khả năng tiến vào Top 50.

]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Tiêu dao thánh nhân(2)

Trần Ngọc Lâm hai tay hai cái đùi gà, mồm phình to ra trông không giống tu tiên giả chút nào mà ngược lại giống như con cóc tía hơn. Hắn nhai nhai, nuốt ực một cái rồi nhấn tin trên điện thoại hỏi Âu Bảo Uyên:

"Tiêu Dao Thánh Nhân chính là acc Facebook Tiêu Dao Thánh Quân trong cái group chat Vĩnh Hằng Đảo phải không?"

Âu Bảo Uyên cũng có tham gia group này, đầu đó độ khoảng 1 năm trước, sớm hơn hẳn. Xem ra dù là theo tuổi, tu vi hay là thời gian tu luyện hẳn cũng kém nhất nhà.

Âu Bảo Uyên ngẫm nghĩ, nhún vai nhấn lại:

"Hôm qua Group Chat có bàn luận về một đợt Hải Triều đang tấn công, sau đó tầm 11 giờ Tiêu Dao Thánh Quân có nói sẽ đi giải quyết. Cho nên hẳn chính là cùng một người đi?"

Hoàng Khánh ánh mắt chợt trở nên cuồng nhiệt, hắn nói:

"Mau nhìn kia, chính là Tiêu Dao Tôn giả.. không đúng, lúc này phải gọi là Tiêu Dao Thánh Nhân đấy!!"

Mặc dù trên TV lúc này cam đang hiện rõ xa, chỉ có một cái chấm đen giữa bầu trời.

Trần Ngọc Lâm ánh mắt kì quặc liếc Hoàng Khánh:

"Anh biết Tiêu Dao Thánh Nhân?"

Hoàng Khánh(rõ ràng là fan cuồng) nhìn hắn nghi hoặc:

"Rất ít người trong Tu Chân giới không biết Tiêu Dao Tôn giả. Tiêu Dao Tôn giả, ngoại hiệu Tiêu Dao, là một người đến từ một hành tinh cách đây 30 năm ánh sáng. Ngài được mệnh danh là một trong những Tôn giả mạnh nhất, lĩnh đánh thuê mạnh nhất. Người ta nói Ngài mệnh danh là người đàn ông bất khả chiến bại, dưới tay Ngài nằm không biết bao nhiêu máu của Ma Tu cùng Ma Tộc."

Chợt, thanh niên Long thốt lên:

"Quan tâm làm gì? Nhìn lên trên kia đi, cận cảnh rồi."

Trần Ngọc Lâm quay lên TV, TV ở tiệm là cái loại TV to cỡ 60 inch nên cũng đủ cả ngắm nhìn những gì đang xảy ra.

Đây là một bãi biển, ở đương nhiên rồi. Bên trái ở phía xa là một đám Ma Thú, toàn bộ đều là những con mà Trần Ngọc Lâm giám định nhất loạt đều hiện ra "xxxxxxx" về mọi mặt trừ cái tên và cấp bậc sơ bộ.

Trong đó nổi trội nhất là một đầu mực khổng lồ nằm ngang, chiều cao của nó cũng phải cỡ tòa chung cư. Nhưng mà đó không phải kích thước con mực mà là kích thước phần nổi lên trên, phần nổi lên trên có khi cũng chỉ bằng một phần tư đường kính thật sự của nó.

Khác không nói, con mắt nó to cũng cỡ cái công ten nơ.

Trần Ngọc Lâm nhìn vào trong kết quả Giám Định:

[Kraken - Vạn Lý Ma Hoàng - Ma thú cấp 8.]

Ma thú cấp 8 là khái niệm gì? Một con Ma Thú cấp 7 tối thiểu cũng sống ngoài vạn năm. Một con Ma Thú bậc 8 ít nhất cũng phải sống trên 100.000 ngàn năm. Tức là nó đã sống từ thời khi mà nhân loại vẫn còn đang mặc áo da thú, sử dụng IE làm trình duyệt mặc định và sẵn người ngoài hành tinh.

Hệ Thống:

[Ồ, ta nghĩ Kí Chủ cần xem lại kiến thức lịch sử của mình.]

Con Kraken giờ lên một đồng chỉ ít cũng có 100 cái xúc tu của mình, to vô cùng, bán kính cái xúc tu bé nhất cũng phải cỡ mấy lần con Xích Vân Mãng rồi. Đầu của vài cái xúc tu của nó trông giống đầu của một con rắn, mắt mũi đầy đủ.

Một số cái thì giống bàn tay, một số cái lại giống như những lưỡi giáo mác, thậm chí có vài cái chỉ là xúc tu mực thông thường.

Mà bên kia, nhẹ nhàng phiêu phù giữa không trung, chính là Tiêu Dao Thánh Nhân. Tiêu Dao Thánh Nhân nhìn qua trông giống hệt một đứa trẻ loài người 6 tuổi, giới tính nam. Có điều trên đầu Ngài ấy mọc ra một cặp sừng trông giống cây san hô, lưng chỗ eo mọc ra một cái đuôi thần lân, hai cánh tay mọc đầy lông 7 sắc cầu vồng.

Quần áo Ngài mặc trông giống phục trang Vương Triều nhà Nguyễn, trừ không có cái mũ cùng cái giày, nhưng lại có khác biệt. Long Bào không trạm khắc bất cứ một loại rồng nào mà hắn biết mà lại trạm khắc một loạt những kí tự lạ lùng, cùng với đó là một sinh vật nhiều chân trông như con rết, đầu rắn, bờm sư tử.

Nhìn qua cũng biết ổng không phải nhân loại rồi, có lẽ con ở trên áo ổng là thần thú gì đó mà ổng thờ đi?

Nhưng cái làm Trần Ngọc Lâm thấy kì quái, đồng thời lần đầu tiên hắn không tin vào kết quả Giám Định lại là:

[Tiêu Dao Thánh Nhân

Tên thật: (Kí tự không đọc nổi).

Cảnh giới: - Phàm Nhân.

]

Phàm nhân?

Đùa nhau ư?

Phàm nhân cái rắm, phàm nhân thì phải là cái gì đại loại như Tiêu Dao Phàm Nhân chứ?

Hệ Thống:

[Do cảnh giới Kí Chủ thấp vãi đái cho nên chỉ có thể nhìn thấy cảnh giới của thân thể của hắn thôi. Thánh Nhân tu là linh hồn, thân thể đối với Thánh Nhân là cái gì đó kiểu cái áo ấy, cảnh giới cao thấp cũng không đáng kể. Một Thánh Nhân tùy tiện có thể chỉnh sửa tu vi từ thấp tới cao, và không phải là chỉnh về lượng mà còn là về chất nữa.]

Nói cách khác kể cả hắn có Giám Định cũng không thể phân biệt ra được một vị Thánh Nhân và những người bình thường khác trừ khi tu vi hắn đủ để Giám Định được linh hồn hả?

Liên ngay sau đó, như thể chứng minh lời của Hệ Thống, Tiêu Dao Thánh Nhân giờ lên một cánh tay, cánh tay này trong mắt hắn đột ngột tách ra một cái giám định riêng:

[Tay trái của Tiêu Dao Thánh Nhân:

Cảnh giới: Thiên Tôn.]

Thực ra cảnh giới không một hơi đề thăng luôn lên Thiên Tôn, mà là tăng lên từ từ, Nhất Phẩm, Nhị Phẩm, Tam Phẩm mỗi một cảnh giới qua hết một lần mới đề thăng lên Thiên Tôn, toàn bộ diễn ra trong khoảng 1 phần mười giây.

Trần Ngọc Lâm há hốc mồm nhìn cái cảnh này, kể đó chỉ thấy Tiêu Dao Thánh Nhân giờ tay ra đánh một chưởng.

Chỉ thấy đó chỉ đơn thuần là... một đám nhỏ nhoi? Thậm chí không trung còn không có một chút lay động nào, nhưng cùng lúc này, máy quay chuyển hết về phía trận doanh Hải Tộc.

Chỉ thấy con Kraken lúc trước uy vũ kinh khủng, nhưng trong nháy mắt nó nằm yên, toàn bộ xúc tu rơi xuống mặt biển, con Kraken gãy trước còn gào thét kinh khủng nay đã xuôi lơ nằm trên mặt biển như thể bị thoát lực.

Thực ra nếu nhìn kĩ, Hải tộc con nào con nấy đều đang xuôi lơ nằm ngửa trên mặt biển, dù thế thì dựa vào hô hấp của chúng khẳng định chúng vẫn còn sống.

Toàn bộ mọi người đều chấn động.

Trần Ngọc Lâm đem so với bất kỳ ai ở đây đều chấn động hơn hắn, bởi vì hắn có thể giám định thực lực sơ bộ của chúng.

Kraken nói riêng, và toàn bộ Hải Tộc lúc trước có thực lực trên Ngũ Phẩm Ma Thú nói chung đều nhất loạt giảm về Ngũ Phẩm Ma Thú sơ kỳ. Tất cả những con Hải Tộc còn lại thực lực hết thảy đều quay trở lại Nhất Phẩm Ma Thú sơ kỳ, thậm chí Trần Ngọc Lâm nghi hoặc nếu không phải chúng vẫn

còn Thú hạch cùng thể chất mạnh mẽ của tu vi trước đó, chúng đã biến thành thú bình thường.

COn Kraken gầm lên nhưng lại hiển lộ rõ vẻ hữu khí vô lực:

"Tiêu Dao, ngươi làm gì ta?"

Trần Ngọc Lâm run giọng hỏi:

"Hệ Thống, giải thích?"

Hệ Thống lạnh nhạt đáp:

[Được! Tiêu Dao Thánh Nhân, tu luyện theo hình thái pháp tắc chính là năng lượng, con đường của hắn là vận vẹo pháp tắc. Thánh Nhân có 2 hình thái tu luyện, một là thẳng, nhận được năng lực cùng sức mạnh từ pháp tắc, lực lượng cố định hơn. Hình thái thứ hai là vận vẹo, biến đổi chúng để thực hiện mục đích. Loại này mạnh hơn loại 1, nhưng biến động nhiều hơn. Hơn nữa mỗi Thánh Nhân chỉ có thể vận vẹo pháp tắc theo một hình thức.]

[Ví Dụ trong điều kiện bình thường, nước sôi ở 100 độ C, nhưng nếu một Thánh Nhân biến đổi nó, có thể biến thành nước sôi ở 200 độ C. Đây là một hình thái ghi đè lên pháp tắc, dù không vĩnh viễn và cả tầm cùng lượng đều có giới hạn.]

[Chỉ có Đạo Cảnh mới có thể tùy ý vận vẹo một pháp tắc bất kỳ tùy theo ý thích, thậm chí có thể vĩnh viễn ghi đè lên pháp tắc đó.]

[Thứ mà Kí Chủ thấy là cách sử dụng cơ bản nhất của năng lượng pháp tắc. Mọi năng lượng đều di chuyển, trong lúc đó chúng sinh ra năng lượng. Có những thứ gọi là năng lượng trở, ví dụ như điện trở. Trong điều kiện thông thường đối với Kim Đan, năng lượng trở gần như bằng không.]

[Như trên, trong nháy mắt Tiêu Dao Thánh Nhân tăng năng lượng trở trong cơ thể Hải Tộc lên cao nhất, vô cùng tiếp cận với 100% cho nên trong nháy mắt, thực lực của chúng bị tiêu hao bằng sạch, không chỉ lượng, mà còn là về chất nữa.]

Trần Ngọc Lâm hỏi, run giọng:

"Như vậy, đạo của hắn là tăng năng lượng trở ư?"

Hệ Thống:

[Gần đúng. Đạo của hắn là tuần hoàn năng lượng. Năng lượng tuần hoàn thông thường là 100%, tức là dù di động và biến đổi bao nhiêu cũng sẽ vẫn giữ nguyên là 100%. Nếu gặp phải năng lượng trở sẽ giảm xuống, nếu không gặp sẽ giữ nguyên là 100%. nhưng trong trường hợp của Tiêu Dao Thánh Nhân, hắn hiện tại có thể đẩy mức này lên tối đa 101%.]

[Kí Chủ có thể xem nó như một sự phá vỡ định luật Bảo Toàn Năng Lượng. Tiêu Dao Thánh Nhân có thể sinh ra thêm 1 đơn vị năng lượng từ hư không, miễn là có 1 đơn vị năng lượng làm gốc.]

[Tức là thông thường, năng lượng tuần hoàn sẽ không tiêu hao, hoặc giảm đi, nhưng trong trường hợp của Tiêu Dao, năng lượng thậm chí còn tăng lên.]

[Phản nghịch, hắn cũng có thể để cho tuần hoàn năng lượng giảm xuống còn 1% thậm chí là 0.00001% tùy theo ý hắn.]

[Nói cách khác, nếu trong điều kiện được Tiêu Dao Thánh Nhân tác động đại đạo, năng lượng mà hắn kiểm soát sẽ tăng liên tục lên trên 101% mỗi lần số lần năng lượng biến động. Cho dễ hiểu, mỗi giây hắn có thể tăng gấp khoảng chừng 10 lần năng lượng từ một đơn vị năng lượng. 1 giây là 10 lần, 2 giây là 100 lần, 3 giây là 1000 lần. Đương nhiên đây chỉ là đại khái.]

[Trương tự, nếu hắn muốn, hắn cũng có thể giảm năng lượng đối phương xuống gấp 10 lần, 100 lần, 1000 lần.]

Trần Ngọc Lâm kinh dị nhìn Tiêu Dao Thánh Nhân, vậy há không phải là vô địch vũ trụ rồi? Cho hắn một ngày và có khi hắn có thể hủy diệt cả vũ trụ đấy.

Trần Ngọc Lâm hỏi tiếp:

"Vậy Ngụy Hiểm Bảng và Cường giả bảng là sao?"

Hệ Thống:

[Định nghĩa Ngụy Hiểm bảng: Danh sách thống kê những vị Thánh Nhân có thể một mình hủy diệt cả vũ trụ. Hiện tại Tiêu Dao Thánh Nhân nằm ở vị trí thứ 13 trong bảng xếp hạng.

Định Nghĩa Cường giả bảng: Danh sách top 300 những Thánh Nhân mạnh nhất. Tiêu Dao Thánh Nhân đứng thứ 251 trên bảng xếp hạng.]

Trần Ngọc Lâm hít một hơi sâu, chợt cảm thấy kinh dị. Kinh khủng như Tiêu Dao Thánh Nhân mà cũng chỉ mới đạt được vị trí thứ 13, như vậy vị trí đầu tiên sẽ kinh khủng như thế nào?

Hơn nữa, dường như Cường Giả Bảng cùng Ngụy Hiểm Bảng không liên hệ với nhau. Tiêu Dao Thánh Nhân đứng thứ 13 Ngụy Hiểm bảng, nhưng lại

chỉ ở vị trí 251 trên Cường giả bảng.

Dù sao, hôm nay Trần Ngọc Lâm cũng coi như được chứng kiến thực lực quá mức ảo lòi của Thánh Nhân đương đại.

Trên TV, Tiêu Dao Thánh Nhân kiêu ngạo ngẩng đầu nói:

"Ta chỉ là dùng một chút thủ pháp đặc biệt, hạ thấp thực lực của toàn bộ các người xuống còn gần như vô hạn tiếp cận con số không. Nếu như không phải ta còn có lòng nhân từ, thực lực các người đã sớm giảm xuống còn không, nhưng mà như vậy đồng nghĩa các người sẽ chết. Ta mới chứng đạo thành Thánh, còn chưa muốn đại khai sát giới."

"Cho nên, hắc, bảo trưởng tộc các người mang chút quà đến bái phỏng đi. Xem nào, lịch Trái Đất thì 15/9 là sinh nhật ta, vậy thống nhất 15 tháng 9 các người đến đi ha ha.."

Trần Ngọc Lâm toát mồ hôi, nói nửa ngày, nguyên lai là đòi tiền chuộc à? Lại còn lời cao khí đại đến mức vậy, quả nhiên không hổ là "Tiện Thần" (danh xưng cả đám group chat thống nhất xưng hô với Tiêu Dao Thánh Nhân).

Kể đó Tiêu Dao Thánh Nhân uy vũ xoay người một cái, đột nhiên toàn bộ Hải tộc quân đoàn biến mất. Hắc gia tay ra nói:

"Giờ thì, thứ lỗi, ta có việc. 1000 năm trước Thanh Thiên Đại Đình Học Viện Cứu Trùng lão Mộng Khê Tôn giả hẹn ta nếu ta thành Thánh, hắc sẽ khóa thân nhảy disco giữa đường, mấy người nếu muốn live stream cảnh này thì theo ta đi."

"Hừ hừ, để cho toàn vũ trụ thấy hắc khóa thân nhảy disco, xem hắc từ nay còn như thế nào gặp người. Ôi trời ơi sao ta lại thông minh thế chứ, ha ha ha..."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Cảm giác lão này cứ sai sai làm sao ấy.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chuyển nhà

Trần Ngọc Lâm từ lúc nhìn thấy Tiêu Dao Thánh Nhân thu hình trực tiếp, bắt đầu chăm chỉ luyện tập tu hành hơn hẳn. Dù sao, một người một mình có thể hủy diệt cả vũ trụ đúng là kích thích quá lớn.

Không phải sao? Khi biết trên đời này thậm chí tồn tại một cái là Ngụy Hiểm Bảng, và có tận những 76 vị được xếp vào trong Ngụy Hiểm Bảng, hắc bắt đầu ý thức được thế giới này nguy hiểm như thế nào rồi. Dù sao, cảm giác sinh mạng tùy thời đều có thể bị hủy đi không tốt tí nào.

Trần Ngọc Lâm cũng khá tò mò về những người còn lại trong Ngụy Hiểm Bảng, đem so với Ngụy Hiểm Bảng, Cường giả Bảng có vẻ không đáng để tâm rất nhiều.

Đáng chú ý nhất có một vị, đứng thứ 0 trong Ngụy Hiểm Bảng. Không phải bởi hắc mạnh mẽ ra sao, hoặc hắc nguy hiểm thế nào, mà hắc tu luyện là Hiện Thực Pháp Tắc, hắc có một kỹ năng khắc chế mọi cường giả trong Ngụy Hiểm Bảng, đó là một kỹ năng gọi Mỏ Neo Hiện Thực, ngay lập tức hủy bỏ mọi sự cải biến pháp tắc.

Cho nên hắc mới đứng thứ 0, bởi vì hắc trung hòa mọi nhân tố nguy hiểm.

Trần Ngọc Lâm cũng tốn khá nhiều công sức mới quên được vụ đó. Quả thật một Thánh Nhân để lại cho hắc dư ảnh khá lớn.

Trong suốt một tháng sau đó, hắc liên tục cố gắng tu luyện, có thể nói là khá là điên cuồng. Không có biện pháp, trong đợt Thiên Kiếp thứ 10 sau khi cố gắng cảm thụ hắc cảm nhận được một luồng linh lực không thuộc về mình trong cơ thể, thực ra luồng đó đến từ Thiên Kiếp.

Đó thuộc loại Linh lực không tan, chính là linh lực cực tinh thuần, nhưng mà nếu để lâu từ lợi sẽ biến thành hại cho nên phải tiêu hóa nó càng nhanh càng tốt.

Một tháng này, Hệ Thống có chút im lặng. Thực tế ra là nếu không phải có 2 lần nó đột nhiên xuất hiện để ra một cái thông báo nhiệm vụ khá là đơn giản cho hắc, hắc đều thiếu chút quên mất sự tồn tại của Hệ Thống. Trần Ngọc Lâm cũng thấy hơi kì quặc nhưng hắc cho là đó là Hệ Thống đến "ngày" mà thôi, cùng không có gì đáng ngạc nhiên.

Toàn bộ Võ Kỹ của hắc hiện tại đều đạt tới một điểm giới hạn, có lẽ nó gọi là cái bình cảnh trong truyền thuyết. Vạn Lôi Pháp thì hơi kỳ tí, do hắc không

có tìm được loại Lôi Quang dị tính nào cho nên hẳn phải thiết kế riêng một thiết bị đặc biệt cắm vào cái ổ điện rồi hai tay hai đầu dây tự sạc.

Cái thiết bị này được hấn chế từ một đoạn dây điện đứt, giá thành chắc khoảng một ngàn năm trăm Việt Nam đồng (1500vnd).

Trần Ngọc Lâm dạo gần đây học hành cũng có thể coi như là chăm chỉ. Thực ra Tu Chân giả Tam Phẩm muốn học giỏi cũng không khó, trí nhớ, suy nghĩ cũng đủ mọi thứ đều được đề thăng rất lớn. Thiên Kiếp không chỉ có là khảo nghiệm, cũng có tác dụng phụ trợ, cường hóa linh hồn hấn.

Kì thi cuối cùng cũng qua đi, hấn cũng nhanh chóng đạt được thành tựu tương đối: Học Sinh giỏi. Mặc dù đích đến của hấn là khoảng 9,7 điểm trung bình môn nhưng mà trời tuyệt đường người, chỉ được có tầm 9,2 mà thôi. Có điều thế đã là rất cao rồi.

"Cho nên..."

Trần Ngọc Lâm nói với Lê Thanh Hằng, Long, Vũ Minh mấy đứa bạn hấn:

"Bọn này sẽ chuyển nhà."

Cả lũ:

-"?

Thăng Minh:

"Này, đừng có mà "cho nên", thế chính xác ra là chuyện quái gì xảy ra? Tại sao mấy người lại chuyển nhà?"

Mộ Dung Nguyệt gõ cốp cái vào đầu Trần Ngọc Lâm, nói:

"Thì cô chuyển công tác, cho nên phải chuyển nhà thôi. Chỗ công tác mới của cô là ở khoảng Vinh, không gần đây lắm. Mà cái thằng này cho ở nhà một mình cô không an tâm nổi, cho nên dắt nó theo thôi."

Trần Ngọc Lâm cười hề hề, mấy hôm sau đó nhà hấn mở tiệc chia tay. Cũng một phần do quen biết rộng rãi (hơi quá rộng rãi, dù chủ yếu là hấn quen biết rộng, Uyên cùng cô Nguyệt quen biết hẹp hơn hấn rất nhiều. Uyên thì chẳng quen ai, 10 người thì 9 người là hấn quen xong giới thiệu cho) cho nên tiệc chia tay cũng có đến hơn trăm người, mặc dù phần nhiều là chỉ có đến chào hỏi xong ra về.

Chỉ có mấy người thân vô cùng mới đến chơi xong ăn tiệc mà thôi. Một số là hàng xóm, đồng nghiệp của Mộ Dung Nguyệt, một số là bạn bè hấn.

Cá biệt giữa buổi tiệc độ 200 tên du côn đến tiền 2 boss là Trần Ngọc Lâm cùng với Âu Bảo Uyên đi. Tuy rằng bọn hấn đã đi nhưng mà con ác mộng của cái thành phố này vẫn chưa dừng lại, trước khi lượn ra khỏi cái chỗ này hấn còn quét một vòng quanh mấy cái ổ xã hội đen trong cái thành phố này, tiện tay nhờ luôn Hoàng gia chống lưng cho bang Hắc Long.

Dù sao đó cũng là tâm huyết của hấn... ừm, chỉ ít là tâm huyết lúc hấn đang bị đình chỉ học rảnh rồi không gì làm.

Trần Ngọc Lâm cười khổ, cái băng đó lúc hấn hết hứng hấn quẳng ngay sang cho Uyên lãnh đạo, cũng coi như là dụng tâm lương khổ. Dù sao hấn cũng là một người (hơi) có trách nhiệm.

Cuối ngày, Âu Bảo Uyên không hiểu lòi từ cái xô xinh nào ra một cái cục trông siêu nguy hiểm. Cái cục này có 4 chân trụ, phần chính của nó là một quả quang cầu bên trong tràn ngập ánh sáng. Ngay khi nhìn thấy quả cầu này, giác quan báo động nguy hiểm lập tức ra lệnh cho hấn rút khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

Âu Bảo Uyên vỗ vỗ cục "nguy hiểm":

"Tìm mãi mới ra. Hóa ra nó bị chôn trong đồng quần áo cũ."

Trần Ngọc Lâm run giọng hỏi:

"Cái gì thế?"

Âu Bảo Uyên gãi gãi cằm:

"Cục năng lượng dự phòng tôi chôm từ Phòng Thí Nghiệm lúc trước khi bỏ trốn. Nhớ không nhầm cục này nổ tung lên sẽ tạo ra một đám mây hình nấm to gấp 73 lần cái vù nổ của bom Sa Hoàng. Bọn này dùng nó làm pin dự phòng đề phòng trường hợp hết điện."

Nói rồi nàng vung tay, cái cục "Nguy hiểm" đó đột ngột thu nhỏ thành cỡ quả bóng bàn, rồi nàng há mồm nuốt ực một cái.

Trần Ngọc Lâm

-"?

Cảm giác của hấn trước nay không bao giờ sai. Cứ thế này thế nào cũng sẽ có ngày con gorilla này "ánh sáng chói lóa, xóa hết bóng tối" cuối cùng lại

thành chất dinh dưỡng cho nấm.

Nấm khói, không phải nấm thường.

Sang ngày hôm sau, Mộ Dung Nguyệt nằm trên cái ghế đầu, mắt đeo kính râm nói:

"Chuẩn bị xong hết cả chưa?"

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn căn phòng, cảm thấy có chút luyến tiếc. Căn phòng này năm đó hắn được đưa về, cũng coi như nhà hắn rồi. Nay chuyển đi có chút nhớ nhà.

Âu Bảo Uyên thì ngược lại không thể, nhìn nàng đầm chiêu giống như thể nhớ ra cái gì đó. Đừng có nhìn nàng là robot, nhưng não nàng làm từ robot nano và cấu tạo hoàn toàn giống y như người, cũng không hiểu tay khoa học điên nào có thể làm ra được một con gorilla giống người như vậy nữa.

Mộ Dung Nguyệt mỉm cười nói:

"Đi nào mấy nhóc, sẽ có nhiều lần về mà."

Kể đó nàng đi bộ đi ra ngoại thành, một bước đi của cô khoảng chừng 300 mét. Trần Ngọc Lâm chạy theo thở hồng hộc.

Cuối cùng hai người mãi mới đi được tới bìa một khu rừng, cũng chỉ mất chừng một tiếng. Chủ yếu là do Mộ Dung Nguyệt dừng lại đợi hai đứa.

Mộ Dung Nguyệt ngồi xuống một tảng đá, một tay phụt ra một tia lửa tạo ra một đốm lửa trong hư không, kể đó nàng lấy ra một tảng thịt rắn bắt đầu nướng ăn.

Có vẻ nàng muốn đi bộ đến Vinh hà? Thế thì xa lắm đấy.

Nói thì nói thế, ba người đi bộ chắc cũng chỉ mất 3 ngày là cùng. Đó là tính cả ăn uống ngủ nghỉ và trong trường hợp trên đường đi mấy người không có dừng lại ngắm cảnh hoặc chơi bời gì.

Mộ Dung Nguyệt bắt đầu kêu hắn nướng thịt rắn. Khác với Mộ Dung Nguyệt (chưa thử trình độ nấu ăn bao giờ, luôn triệu hồi đồ ăn từ trong trữ vật giới chi) và Âu Bảo Uyên (trình độ nấu ăn? Đầu bếp Ma Giới cũng gọi bằng cụ.) thì trình độ nấu ăn của hắn rất tốt. Bình thường đã tốt, từ sau khi đăng ký "Khóa học nấu ăn" từ trong chương trình học của Hệ Thống thì hắn lại càng nấu ăn giỏi hơn.

Đây cũng là vụn bất đắc dĩ.

Tháng trước Mộ Dung Nguyệt đi công tác Ai Cập một tuần, ngay chiều hôm đó Âu Bảo Uyên biến nhà bếp thành chiến trường. Do không thể tin tưởng được Uyên, cho nên hắn đành phải tăng cường một chút khả năng trừ nghệ của chính mình với hi vọng khiến cho con gorilla kia thấy ngon miệng mà tha cho hắn.

Mà sự thực là hắn vẫn còn khỏe mạnh để mà chạy nhảy tung bùng đến tận bây giờ đã chứng tỏ một điều: Kỹ Nghệ nấu ăn của hắn thật không tồi.

Cái gì? Sao không cho con bé ném đồ ăn chính nó nấu à? Đừng mơ. Não con King Kong này có chế độ ngắt vị giác khi ném phải cái gì đó vượt quá khả năng phân tích, nói đơn giản thì là cái khóa an toàn cho nên con bé hoàn toàn bình yên vô sự trước mấy món của nó.

Ăn gian nhì?

Trần Ngọc Lâm ngồi nướng thịt rắn đến thom tho xong bắc ra ngoài, tẩm thêm một chút phô mai lên trên.

Mộ Dung Nguyệt gật gù, cũng vừa vụn, kể đó nàng nhìn Trần Ngọc Lâm nói:

"Được rồi đấy. Đi theo bọn này cả ngày rồi chắc cũng mệt lắm, có muốn ăn tí gì không?"

Trần Ngọc Lâm một tay cầm xiên thịt đang há mồm tính ngoạm cả miếng thịt rắn, tay kia giơ lên cho con gà trống trên đầu hắn ăn, chợt khựng lại. Hắn nhìn Mộ Dung Nguyệt, không hiểu được ý nàng là gì.

Chợt bụi cây đằng sau hắn rung lên, một bóng người xuất hiện. Trần Ngọc Lâm nhú mày quay đầu lại, hắn ở trong thành phố hơn một tháng, đã từ lâu chuyển sang loại bản đồ truyền thống chứ không còn là tấm bản đồ đạo tặc nữa rồi.

Dù sao, người ở thành phố quá nhiều, động cái là có ít nhất mấy ngàn người, thậm chí vạn người cũng có thể. Trong điều kiện thế thì nhìn cũng khó chứ đừng nói là phân tích ra cái gì được.

Lần này cũng là nhắc nhở hắn, một tháng nay thoải mái quá cho nên quên mất việc chỉnh lại chế độ bản đồ sang bản đồ Đạo Tặc.

Quay trở lại, người này nhìn trông giống... người? Ừm, chỉ ít cũng là thế. Sau vô số lần nhìn qua các loại sinh vật hình người mà không phải người, sinh vật nửa người và sinh vật không phải người, đó là điều đầu tiên hắn kết luận được.

Nhưng ngay sau đó, hắn khẳng định người trước mắt chỉ là một loại ảo ảnh. Bởi vì hắn không thể giám định.

Không thể giám định có 2 loại, một là cảnh giới cao tới mức chính hần không nhận ra người đồ tồn tại, cho nên điều kiện giám định không hình thành, mà loại thứ hai chính là ảo ảnh.

Rõ ràng là loại 2, Mộ Dung Nguyệt một tay thoáng động, trên tay nàng trong nháy mắt xuất hiện một người mặc một bộ đồ trông bình thường nhưng Trần Ngọc Lâm nhìn qua cũng nhận ra đồ này dệt từ sợi bạc nguyên chất. Thậm chí toàn thân hần đều là những vật dụng dệt từ bạc nguyên chất.

Có loại trang phục này, chỉ là 2 loại: Một là thợ săn ma cà rồng, hai là thợ săn ma sói. Cả hai đều bị tổn thương bởi bạc.

Mộ Dung Nguyệt là một Chân Tổ, ma cà rồng chúa, hần là quý tộc, cấp bậc Bá Tước(mặc dù là cái loại có tiếng mà không có miếng, huyết mạch cao quý nhưng lãnh địa không, tiền tài không, thuộc hạ không luôn ngoại trừ hai con gián hần thử triệu hồi bằng [Triệu Hồi Tộc Quyển]).

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Huyết tộc

Tính toán 3 người ở đây (4 nếu tính thêm con gà. Cái gì? Con gà không quan trọng? Nằm mơ, nó là nguồn lương thực dự trữ di động đó.), ở đây chỉ có 2 con ma cà rồng, cơ mà con nào con nấy đều thuộc cái loại bá đạo trên từng hạt gạo cả.

Cho nên, đây hẳn phải là thợ săn ma cà rồng.

Mộ Dung Nguyệt một cánh tay nắm lấy mặt của tay thợ săn ma cà rồng, chợt ánh sáng phát ra từ trên tay nàng trong một phần giây, kể đó nàng thả tay hần ra.

Tên thợ săn ma cà rồng vừa được nàng thả ra, ngay lập tức chạy ngược trở về đường mà hần vừa đi qua.

Có vẻ nàng mới thi thuật pháp gì đó.

"Thú vị. Chẳng hiểu Tu Chân Liên Minh làm cái quỷ gì mà để cho một Huyết Vương xuất hiện mà còn không thèm quan tâm."

Mộ Dung Nguyệt miệng nhai thịt rắn nướng, liếm liếm môi.

"Thằng bé cũng khổ, con em gái bị Huyết Tộc cắn, nếu trong nửa đêm nay mà không giết được con Huyết Tộc truyền độc cho thì con bé sẽ độc phát thân vong mà chết. Cũng may gặp được ta.. hừ hừ, sau vụ này ta sẽ đến tận tổng bộ Tu Chân Liên Minh làm cho ra nhẽ."

Trần Ngọc Lâm nhú mày.

Huyết Vương cũng là một cấp bậc của ma cà rồng, nhưng lại thuộc về một nhánh khác hoàn toàn. Ma cà rồng được phân ra thành 2 loại chính. Loại thứ nhất là ma cà rồng, loại thứ hai là ma cà rồng chết, hay còn gọi là Huyết Tộc, chúng thuộc chủng loài Ma Vật.

Ma cà rồng sống là những ma cà rồng được sinh ra từ vết cắn của một Chân Tổ, hoặc một Ma Cà Rồng Chúa. Ma Cà Rồng Chúa là những kẻ sinh ra là con người nhưng bị nguyên rửa bởi một vị thần, hoặc cơ thể sinh ra biến dị, hoặc vô số nguyên nhân trở thành những ma cà rồng đầu tiên. Những con mạnh nhất trong số đó với huyết mạch lực kinh khủng được gọi là Chân Tổ, hoặc Ma Cà Rồng Chúa.

Mà khác biệt với ma cà rồng sống, ma cà rồng chết(Huyết Tộc) là những kẻ đã chết, nhưng do phép thuật đen, hoặc thuật đội xác, hoặc thi biến, hoặc Ma Vật hóa mà trở thành ma cà rồng. Đây là lý do tại sao người ta đồn đại ma cà rồng sẽ ngủ trong quan tài, vì hầu như toàn bộ ma cà rồng trước nay chúng kiến toàn là lũ xác chết sống dậy, kì thực rất ít ma cà rồng sống nguyện ý ngủ trong quan tài, trừ khi sở thích hơi kì quái một chút.

Dù sao, ngủ trên giường sướng hơn nhiều.

Nếu là vết cắn của một ma cà rồng loại 1, thì chỉ cần tiêu diệt ma cà rồng đã cắn vết cắn đó là xong. Người bị cảm nhiễm sẽ lập tức trở lại như cũ, chỉ để lại một vài hiệu ứng phụ.

Nhưng nếu là loại 2, vậy thì không xong. Bởi vì loại độc của lũ này sẽ đầu tiên giết chết nạn nhân, kể đó mới biến họ thành ma cà rồng.

Nếu như Ma Cà Rồng sống được gọi bằng những danh từ thể hiện đẳng cấp ngẫu nhiên bá cháy như Tử Tước, Bá Tước vân vân, thì Huyết Tộc kia lại được gọi bằng Huyết + "từ thể hiện đẳng cấp". Lăn lộn theo hần biết, Huyết Ma, Huyết Bình, Huyết Tướng, Huyết Vương.

Chiến lược một Huyết Vương sánh vai một Ngũ Phẩm Đạp Luân Cảnh. Huyết Ma thấp nhất cũng sánh vai Nhị Phẩm Khai Mạch.

Ngoài ra còn 2 loại, cực hiếm, gọi Huyết Hậu cùng Huyết Đế. 2 loại này thực lực cực yếu, nhưng lại vô cùng kì quái, rõ ràng là xác chết nhưng nếu gặp nhau sẽ bắt đầu "khởi nghiệp", giao lưu kết hợp sinh ra một cái... xác sống con? Hần cũng không rõ chúng sinh ra cái gì, nhưng mà chúng có thể sinh sản

là sự thật.

Mộ Dung Nguyệt cắn cắn miếng thịt rắn, nói:

"Ừm, 2 nhóc đi xử lũ Huyết Tộc này nhé? Khi nào có con nào nhóc không thể giải quyết, ta sẽ ra mặt hộ. Về phần con bé kia, nhóc cứu nó đi, đây, dùng tạm cái Thánh Giá này này. Hồi trước ta lên đến Vatican vật trộm đó, đừng nói ai biết đấy. Ta có thi thuật khiến hán tướng nhóc là cứu tinh của hán rồi."

Nàng có chút hứng hờ vù này, nếu xét theo thực lực của nàng, vừa ngủ vừa vung vẩy vòng phép cũng giải quyết được.

Đương nhiên với nàng, ngủ cùng thức cũng không khác nhau.

Trái ngược với Mộ Dung Nguyệt không có hứng thú, Trần Ngọc Lâm lại hứng thú mười phần. Từng nghe nói qua về những người anh em "ở trên hai nhánh tiến hóa khác nhau" này, nhưng chưa một lần nào gặp mặt, thậm chí ảnh chụp cũng không.

Lũ này cùng cương thi hơi khác nhau, chúng hút máu để tồn tại, trừ khi máu trong cơ thể chúng cạn kiệt hoàn toàn bằng không chúng sẽ vẫn cứ sinh long hoạt hổ. Thành ra phần lớn tử thi của chúng toàn là dạng một đồng xác bị băm vụn ra.

Ảnh chụp trên mạng 10 tấm thì 9 tấm, à không 10 tấm thì cả 10 là photoshop, ai mà tin được.

Về phần ảnh chụp, hán chợt nhớ tới một truyền thuyết thành thị trong giới Tu Chân. Nếu tìm được một cái ổ một loại ma cà rồng xác sống khá đặc biệt, gọi là Strigol và ngủ một đêm trong đó thì con ma cà rồng kia sẽ biến thành một thiếu nữ đẹp như tiên và tình nguyện hầu hạ.

Về phần thật giả bao nhiêu? Hoặc giả là rớt cuộc trong truyền thuyết đô thị này thì ngủ, ý vị chính là ngủ, hay là "ngủ" đây?

Ai mà biết chứ? Dù sao dù là ngủ hay là "ngủ" thì hán cũng không có hứng thú.

Trần Ngọc Lâm rào bước vào trong trấn. Đây chỉ là một thôn nhỏ, hình như hồi trước ở đây có tồn tại một gia tộc săn ma cà rồng từ thời vua Nguyễn. Ảnh chuyển cư vào đây, nhưng mà ma cà rồng ở Việt Nam khác với ma cà rồng phương Tây quá nhiều, lại đã vốn bị săn bắn từ trước cho nên tộc này càng lúc càng lụi bại dần phải lui về cố thổ.

Dù sao, họ săn ma cà rồng chủ yếu lấy tiền thưởng. Săn hồng nổi thì đương nhiên tiền cũng hồng có.

Ma cà rồng Việt Nam đã sớm tuyệt diệt, chỉ còn sót lại dăm ba hậu duệ ở miền núi mà thôi. Đô thị nhộn nhạo phồn hoa, ma cà rồng Việt Nam lại quá khác với người thường cho nên không thể kiếm ăn, một phần bị tiêu diệt bởi một số thế lực, một phần bị đuổi đi lên các miền núi cao.

Hán đi theo tay thợ săn ma cà rồng kia, thực lực của gã chừng Tam Phẩm đỉnh phong, thiếu một chút là đột phá được lên thành Tứ Phẩm Tiên Cốt.

Gã thợ săn Ma Cà Rồng lấy tốc độ nhanh hơn cả xe ô tô tông đổ một cánh cửa ở một căn phòng. Trần Ngọc Lâm nhảy vào theo, bên trong căn phòng là một cái giường, trên giường có một cô bé đang nằm.

Chỉ thấy trên người cô bé lúc này phân thành hai nửa, một nửa người bình thường, nửa người kia bị xuất huyết một cách nặng nề, máu nhỏ ra theo lỗ chân lông. Gân guốc nổi lên trương phềnh, thậm chí mơ mơ hồ hồ còn có cả lông tơ thoáng mọc thoáng hiện.

Trần Ngọc Lâm lập tức rút ra một cái thánh giá, nếu nhìn qua thì không khác gì các cây thánh giá bình thường nhưng để ý kỹ sẽ thấy một hào quang sáng chói tỏa ra từ cây thánh giá này. Hán đẩy gã thợ săn ra, nhẹ nhàng đặt cây thánh giá lên trên đầu. Lập tức nàng bật người dậy, trong sự kinh ngạc của hán, nàng bắt đầu nôn ra máu.

Nhưng mà là máu đen.

Nàng nôn ọe ra một đồng máu, phải mãi đến nửa tiếng sau lượng máu trong cơ thể nàng có khi đã nôn phải tới một phần sáu rồi mới thôi. Cộng thêm lượng máu mà nàng mất từ trước nữa cũng phải 1/5 lượng máu của cơ thể.

Nếu nàng không phải Nhất Phẩm Luyện Bì đỉnh, khí huyết trong cơ thể rất thịnh có khi đã chết vì mất máu rồi.

Trong lúc Âu Bảo Uyên chăm sóc cô bé, hán cùng gã thợ săn ma cà rồng hàn huyên một chút:

Thợ săn ma cà rồng:

"Lần này may thật, cũng may là nhờ có Ngài. Thành thật tạ ơn Ngài."

Trần Ngọc Lâm tặc lưỡi, tay lật một cuốn sổ, đây là sổ ghi chép mà hán tiện tay vớ được trên bàn, ghi chép về Huyết Tộc:

"Có gì đâu? Tiện tay mà thôi. Đàng nào lần này tôi đến cũng để giải quyết vụ lũ Huyết Tộc này."

Cũng đúng một phần.

Nam nhân săn ma cà rồng thờ dài, gật gật đầu:

"Huyết Tộc mấy năm nay hoành hành quanh vùng này quen rồi, nhưng từ năm ngoái mới bắt đầu không kiêng nể gì cả. Theo như tôi tìm hiểu, Huyết Tộc quanh đây cứ tầm một hai tháng lại bắt người vào trong núi một lần, mỗi lần vài người đến vài chục người. Có tu sĩ, có phàm nhân, nhưng nhiều nhất là trẻ con. Nhưng mỗi lần muốn cử người đi vào núi là toàn bộ đều mất tích."

"Gần đây nhất là một Tam Phẩm hậu kỳ cũng mất tích."

"Lần này cấp trên tôi có lệnh sẽ cho người đến giải quyết, nhưng chưa kịp thì em gái tôi đã gặp nạn. May mắn là có Ngài đi ngang qua, cũng chẳng biết phải tạ ơn thế nào, chỉ có một chút gọi là..."

Kẻ đó gã đưa ra một túi đồ vật, Trần Ngọc Lâm nhìn vào bên trong, chợt sững sờ.

Bên trong là một tảng đá nhỏ như móng tay, trông như quả cầu gai màu bạc, hơi trong suốt, màu trắng sữa.

Tinh hạch.

Tinh hạch cùng Linh thạch khác nhau hoàn toàn. Linh thạch là một loại khoáng vật trong lòng đất, giống như miếng bọt biển trừ việc nó hấp thu Linh khí, đồng thời khi hút Linh khí càng nhiều sẽ càng cứng rắn.

Cho dễ tưởng tượng, Linh Thạch trông giống Kim Cương, ngoại trừ bản thân nó phát ra một thứ ánh sáng dịu hoặc huyền mị vậy, có điều hơi mềm hơn Kim Cương.

Còn Tinh Hạch thì khác, Tinh Hạch là linh khí hóa rắn trong điều kiện áp suất, nhiệt độ và vài điều kiện cực đặc thù khác. Một khối Tinh Hạch để hình thành cần ít nhất trăm năm thời gian. Tinh Hạch cứng rắn gấp ngàn lần kim cương, lại có thể chịu được đủ loại điều kiện và áp suất.

Giống Linh Thạch, Tinh Hạch phân cửu đẳng, từ 1 tới 9. Nhất phẩm bết nhất, cửu phẩm tốt nhất. Viên này là một viên nhị phẩm Tinh Hạch.

Cửu Phẩm Tinh Hạch hình dáng tròn như viên bi, phẩm càng thấp, hình dáng càng hỗn loạn, xù xì và gai góc, hơn nữa linh khí bên trong càng hỗn tạp.

Để phân biệt Tinh hạch, có thể phân biệt chút ít thông qua ánh sáng của nó, ánh sáng càng tinh thuần, phẩm càng cao.

Còn một thứ quan trọng hơn, Tinh hạch không thể cho tu sĩ dưới Kim Đan hấp thu. Không phải là hấp thu sẽ có vấn đề gì, mà Tinh Hạch vốn là Linh Khí thể rắn, tu sĩ dưới Kim Đan thậm chí còn không hấp thu nổi một cọng lông của nó chứ đừng nói tiêu hóa. Chỉ có Kim Đan sau khi tạo thành Kim Đan mới có thể tạo ra hấp lực đủ lớn để phá vỡ kết cấu của Tinh Hạch vậy.

Trận pháp vân vân cũng có thể khám nạp Tinh hạch, nhưng cần thiết một cấp bậc đủ cao để sử dụng. Tối thiểu cũng là trận văn dành cho Kim Đan sơ dụng.

Nghĩa là hoàn toàn vô dụng với hần hiện tại, với gã thợ săn ma cà rồng này, với Mộ Dung Nguyệt (nàng quá mạnh rồi), không lẽ đòi chút Linh thạch? Uyên như thế nào thì hần không chắc, dù sao con bé cũng là người sử dụng lò phản ứng hạt nhân làm pin dự phòng.

Cái đó còn hơn xa Tinh Hạch, chắc thế.

Trần Ngọc Lâm nhủ vậy, quá đắt đỏ, hơn nữa lại không phải công sức của hần mà là của Mộ Dung Nguyệt cho nên đang dự tính từ chối thì chợt Hệ Thống thông báo:

[Phát hiện Tinh Hạch cấp 1, xác nhận có hay không hấp thu, nâng cấp Hệ Thống Hòa Diễm?]

Hệ Thống Hòa Diễm là tên gọi chung cho mấy ngọn lửa hần có thể sử dụng trong Lò Luyện Đan và Luyện Khí Thất. Như vậy, xem chừng nếu sử dụng Tinh Hạch, hần có thể nâng cấp loại lửa có thể sử dụng trong Luyện Đan Thất và Luyện Khí Thất?

Thông thường, Nhất Phẩm Tinh Hạch đổi được 500 viên Linh Thạch Ngũ Phẩm (cấp cao nhất). Nhưng mà phải kiếm được chỗ cơ.

Quy ra giá thì khoảng 500 điểm Vận Mệnh, nhưng Hệ Thống lại không thèm nhận cái loại bán ngược này. Theo nó nói thì chỉ có một số ít vật phẩm nó mới tình nguyện nhận mua, còn không thì chỉ có bán.

Còn bằng không, giá nó mua vào là 1% giá nó bán ra. Gian thương cũng phải gọi nó bằng cụ.

Sau này thất nghiệp, có khi hần cũng nộp hồ sơ xin việc đăng ký làm Hệ Thống, trong nháy mắt ăn lời gấp trăm lần, đòi còn gì phê hơn?

Trần Ngọc Lâm nghe Hệ Thống thông báo, gạt đầu nhận lấy cái túi:

"Được."

Chốc đưa cho Mộ Dung Nguyệt, nếu nàng vớt lại cho hần thì hần sẽ dùng vậy.

Gã thợ săn ma cà rồng im lặng nhìn đỉnh núi, nói:

"Kì thật, viên Tinh hạch này vốn là tôi kiếm được khi săn giết một đầu Huyết Tộc. Lúc đó nó đã bị trọng thương rồi, cũng không biết nó đến từ đâu."

Trần Ngọc Lâm ồ một tiếng, hẳn nghĩ ra một khả năng, mà nếu thế thì lần này kiếm lớn.

Và cũng hơi phiền toái lớn.

Có điều cũng không lo lắm, hẳn nói:

"Lần này, vụ lũ Huyết Tộc cứ để ta. Anh chỉ cần đứng ngoài xem là được rồi."

Kể đó, hẳn cười gằn, sát ý hơi tỏa ra. Lũ Huyết Tộc này làm loạn một vùng, tu sĩ, phạm nhân, trâu bò lợn gà thậm chí trẻ em cũng thoát không nổi ma trảo của chúng, nhưng rất tiếc lần này hẳn phải chấm dứt tai nạn này rồi.

Dù cho gã thợ săn này không có tặng viên Tinh hạch, hẳn cũng vẫn sẽ làm thế.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Huyết ma - Huyết binh

Chợt Trần Ngọc Lâm cau mày lại, bản đồ Đạo Tặc bắt đầu báo động.

Bản đồ Đạo Tặc giám định khoảng cách 10 cây số quanh hẳn, bán kính tầm 5 cây số. Lúc trước hẳn có thấy vài chấm đỏ đại diện cho kẻ địch đi ngang qua cách đây độ 3 cây số, nhưng hẳn cho đó là vài con Ma Thú không đáng kể cho nên bỏ qua.

Nhưng lần này có 2 chấm đỏ rõ ràng di chuyển rất nhanh thẳng về hướng này, ngoài ra còn có 2 chấm trắng di chuyển nhanh không kém đồng dạng chạy đến đây nữa.

Trong thoáng chốc từ lúc hẳn để ý cho tới khi hẳn đi ra ngoài nhìn cho kĩ càng, họ đã từ cách 3 cây số còn cách mỗi 2 cây số.

Cùng lúc Âu Bảo Uyên đang chăm cô bé kia nghe thấy tiếng động, nhúu mày bước ra ngoài hiên nhà cùng với 2 người. Ở đây họ thấy được có 2 người đang chạy trốn cùng với một con sinh vật kì quái nào đó.

2 người kia bỏ xa con sinh vật kia, nhưng khoảng cách giữa họ ngày càng ngắn lại. Trần Ngọc Lâm bằng mắt thường cũng thấy được cách họ vài chục mét có một cái xe gắn máy, cái xe máy lúc này đã bị méo mó phần đầu do tông vào cây.

Nhìn vết lê xe mà phỏng đoán, cùng với vết máu trên thân 2 người, có lẽ họ đã phi rất nhanh sau đó do bị vấp phải một cái gì đó cho nên xe bị đổ, người thì bị văng ra còn xe lao thẳng đâm vào gốc cây.

2 người này là một cặp nam nữ. Nam mặc một bộ trang phục kì quái, áo dài tay loại đồ đặc đi công sở, quần thì quần đùi. Nữ quần áo tán loạn xộc xệch.

Trần Ngọc Lâm đủ hiểu nhiều về cái thế giới này để biết được họ đang làm gì. Trái lại Âu Bảo Uyên chỉ coi đó như một loại thời trang mới.

Hai người này hẳn là đang làm vài chuyện âm dương hợp nhất giao hòa phía sâu trong rừng rậm, kết quả lại bị cái gì đó phá ngang cho nên đành vội vàng lên xe chạy mất. Nhìn cánh rừng bạt ngàn như thế này, không khó lắm để hiểu tại sao họ lại nổi hứng muốn làm chuyện ấy.

Dù sao, thiên nhiên cũng thật là gọi cho con người ta thật nhiều cảm xúc tốt đẹp, yêu đời hơn, hạnh phúc hơn, vân vân và vân vân.

Hệ Thống:

[?]

Có điều ngay sau đó, Trần Ngọc Lâm quyết đoán bỏ qua cặp đôi này, ngược lại hẳn chú ý hơn vào cái thứ đang truy đuổi bọn họ cách đó khoảng một cây số và đang chạy với tốc độ rất nhanh về hướng này. Nếu hẳn không ở đây, không ngoài 3 - 4 phút họ sẽ bị đuổi kịp.

Thứ này tỏa ra một cái mùi mà dù cho cách xa vài cây số hẳn đã ngửi thấy, mùi máu. Có điều trong lỗ mũi người bình thường thì máu có mùi tanh nhưng hẳn thì chỉ ngửi thấy mùi thơm như bánh kem thôi. Cho nên hẳn lúc ngửi được cái mùi này, hẳn chỉ đơn giản nghĩ đó là mùi bánh.

Hơn nữa, trong làng này vốn sẵn có mùi máu, thứ nhất là từ cái lò mổ đầu làng, thứ hai là bản thân căn phòng bên cạnh của cô bé cùng sắc sụa mùi máu rồi, mà mùi máu nào hẳn ngửi được cũng như nhau cả. Hẳn còn chưa có thể phân biệt được máu thầy ma với cái mùi máu cô bé kia nên ọ ẹ ra.

Thối như nhau cả.

Trần Ngọc Lâm cau mày, đây là lần đầu tiên hắn thấy được Huyết Tộc là cái thứ gì. Nói cho đơn giản, nó chính là thầy ma. Nhưng thay vì như những thầy ma khác đi bằng hai chân, nhảy lò cò hoặc bay, chúng lại chạy bằng bốn chân giống như loài thú. Ngũ quan của chúng rỉ máu ra, trông hết sức kinh hãi.

Hai mắt nó đỏ rực, giò bọ chết bám đầy trong hốc mắt, hề mỗi khi con mắt xoay ngang là giò bọ phân hủy quá nửa lại rớt ra.

Cá biệt có vài con giò vẫn sống, có điều đỏ rực như máu.

Bàn tay nó móng tay dài ra, nhọn hoắt. Toàn thân chúng bê bết máu, da hơi trong suốt có thể nhìn rõ cơ bắp bên trong pha lẫn hai sắc đỏ đen như thê máu khô vậy.

Nhìn thấy một lần này dễ làm hắn ăn không ngon suốt cả tuần mất.

Trần Ngọc Lâm cau mày cảm sùng ngấm, tốc độ của Huyết Tộc cao vô cùng, có thể do nó chạy bằng 4 chân chứ không phải 2. Vấn đề nhỏ là kì diệu thế nào mà hai người đang chạy trời chết kia vừa vịn nằm chắn tầm bắn súng của hắn.

Hơn nữa, rừng rậm còn cản cả tầm nhìn của hắn nữa. Tuy rằng hắn có thể nhìn trong đêm, nhưng với tốc độ của Huyết Tộc và độ cản trở tầm nhìn của mây bụi cây, hắn cũng rất khó để ngắm bắn nó.

Sau khi con Huyết Tộc nhảy lên, tiến vào bên trong ruộng ngô cách đó không xa, hắn triệt để bó tay.

Hắn đang định thay đổi vị trí thì chợt Âu Bảo Uyên vung tay, Trần Ngọc Lâm cứ ngỡ nàng sẽ triển lộ quả cầu năng lượng "đặc sản" của mình, ai dè nàng chỉ đơn giản nói:

"Nghe lệnh của ta, 12 mũi tên gió, bảo hộ và xuyên thủng."

Hắn nhìn ra được lúc nàng vung tay, bàn tay nàng có dừng lại ở một vài chỗ, cả thảy 12 lần.

Lập tức mỗi chỗ mà bàn tay nàng dừng lại bỗng chốc xuất hiện một viên cầu màu bạc, kể đó viên cầu này dần nở ra thành một con lóc, mỗi con lóc to cỡ một ngón tay nhưng nhìn vào thì nó có vẻ rất mạnh mẽ. Trông giống một con lóc xoáy bị nén thành kích cỡ một ngón tay vậy.

Nhìn qua phần đầu nhọn của con lóc thu nhỏ kia xoáy phát ra từng tiếng rít rợn người, Trần Ngọc Lâm nháy nháy mắt. Cái này nên gọi là mũi khoan gió chứ mũi tên gió cái gì?

Kể đó, 12 mũi tên gió của nàng bắn văng đi, toàn bộ bay theo những đường cong khác biệt thẳng về phía trước.

Trần Ngọc Lâm mắt sắc nhìn ra được, không phải những mũi tên gió này bay đi mà chúng nương theo gió, gió thổi chúng đi cho nên năng lượng tiêu hao rất ít.

Hai nam nữ kia đang chạy trời chết, bất chợt người nam vốn chạy ở phía trước, chợt dừng lại, giơ chân lên đạp cho người nữ kia một cái rồi lại quay ngược đi.

Âu Bảo Uyên khinh bỉ cười nhạt một tiếng, rồi nàng hơi chút điều chỉnh, một mũi tên gió vốn phải bắn về phía Huyết Tộc thì lại quay ngược lại, bắn thẳng vào nền đất dưới chân gã kia. Mũi tên gió vừa va chạm mặt đất thì giống như một quả bóng bay bị nổ, "Oành" một cái, một quả cầu không khí nổ tung dưới chân gã, thổi gã bay thẳng về phía cái ruộng nước.

Trần Ngọc Lâm cười nhạt, bị thế là đáng đời.

Kể đó hắn lặng lẽ quan sát, 11 mũi tên gió còn lại bay thẳng tới chỗ Huyết Tộc, bắn xuyên qua người nó.

Đừng nhìn mấy mũi tên này chỉ là không khí áp suất nén cao, kì thực mỗi một mũi tên đều có uy lực của một viên đạn ỡ đạn Barret hoặc AWM, đủ xuyên thấu qua vài bộ vị mềm của đối phương.

Con Huyết Tộc này đại khái cũng chỉ khoảng Nhị Phẩm đỉnh phong, cho nên gọi là Huyết Ma. Với tu vi như vậy, muốn chống đỡ mấy mũi tên gió của Uyên là nằm mơ. Trong nháy mắt, con Huyết Ma bị 11 mũi tên gió xuyên thủng, kể đó mỗi một mũi tên đều nổ tung lên, con Huyết Ma bị uy lực từ vụ nổ chia năm xẻ bảy.

"Tạch Tạch Tạch Tạch Tạch.... "

Trần Ngọc Lâm bỏ mắt ra khỏi ống ngắm, nhủ thầm. Hắn vừa phát hiện ngoài con Huyết Ma kinh tởm kia còn có một con Huyết Tộc khác, thực lực theo Giám Định là Huyết Bình cho nên bắn một tràng đạn về phía nó.

Đạn bắn thì trúng, hơn nữa lại còn phạt bay một đầu cánh tay nó. Cũng may vì nó đứng im một chỗ chứ nếu di chuyển thì khó nhiều lắm.

Kể đó con Huyết Ma kê xác cánh tay ở lại, trực tiếp chạy mất.

"Có chuyện gì vậy?"

Âu Bảo Uyên hỏi. Trần Ngọc Lâm cười cười:

"Có một con Huyết Bình bị tôi bắn bị thương, đang chạy đi."

Trần Ngọc Lâm hững hờ kiểm kê lại đạn, vẫn còn gần bằng, chỉ thiếu 10 viên vừa nãy. Kế đó hắn nói:

"Đi nào, tôi xác định được mùi của nó rồi. Nó chạy không thoát nổi đâu, tôi cũng muốn chứng kiến hang Huyết Tộc là cái dạng gì đấy."

Hắn dùng Bản đồ Đạo Tặc cũng tìm được, nhưng sẽ phiền lắm. Cái bản đồ không hiện ra chế độ 3D, chỉ hiện ra đích ở chỗ nào, nếu hang ổ của chúng ở trong lòng đất mà hắn lại chui lên núi tìm thì vui vãi ra ấy.

Cũng không phải chưa từng xảy ra, tháng vừa qua 1 cái nhiệm vụ bản đồ hiện ra cùng một vị trí với vị trí hắn đang đứng, nhưng mà khác độ cao.

Hơn nữa vấn đề là đường đi như thế nào, bản đồ không hiện ra á.

Kế đó hắn quay sang tay thợ săn ma cà rồng, kêu gã đi thu thập phần thi thể con Huyết Ma kia. Nếu để cho có vài người không hiểu chuyện đi ra hóng, kế đó bị cắn sau đó lại biến thành Huyết Ma, vậy thì to chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Đồ Sát

Sâu bên trong núi, Huyết Hoang Điện, tuy nói là Điện, nhưng kì thật chỉ là một cái hang ổ của Huyết Tộc.

Chỉ ít là thế, dù sao nó cũng chỉ là một cái hang ổ của Huyết Tộc tại chỗ này.

Ở đây có cả thảy 16 con Ma Vật, 4 con cương thi cùng với 12 con Huyết Tộc.

Trên nền đất nằm ba bốn cỗ thi thể. Nếu để ý có thể thấy có 3 cỗ là Nhất Phẩm Luyện bì tu sĩ, còn 1 cỗ là của người bình thường không chút tu vi nào, vài cỗ đã bị gặm nhấm nhừ rồi. Nhưng đáng ghê rợn hơn là trong chỗ sâu nhất của hang chất chứa vô số xương cốt, một số đã bị cắn ra, một số thì xương trắng hếu.

Nhìn kĩ, có thể thấy có đến vài bộ xương trẻ em ở đây.

Đồng thời, cũng không thiếu xương cốt tu sĩ.

Tu sĩ máu thịt xương tủy bên trong đều ẩn chứa Linh lực, là vật đại bổ đối với cương thi cùng Ma Vật nói chung và Huyết Tộc nói riêng. Ma Vật loại hình cương thi trừ khi ngưng tụ thành công Thi Đan mới có thể thổ nạp linh khí trong thiên địa, còn không trong điều kiện không sản mỗi chỉ có thể thông qua hình thức dãi nắng, mưa dầm thấm lâu để tu bổ thân thể.

Đương nhiên, điều đó khiến cho Ma Vật, cương thi đặc biệt ưa thích tìm kiếm "lương thực" là thịt người, đương nhiên cũng không cần là người mà có thể là bò dê heo lợn. Từ khí trong cơ thể chúng ảnh hưởng mạnh mẽ đến "lương thực", từ đó khiến cho "lương thực" của chúng thiêu thối mạnh, tỏa ra cực nhiều Tử khí. Chúng chính là hấp thu loại khí này để lớn mạnh bản thân.

Một tu sĩ, dù chỉ là Nhất Phẩm Luyện bì sản sinh lượng Tử khí nhiều gấp mười lần người bình thường, hơn nữa trong Tử khí còn bao hàm cả linh khí. Cho nên mục tiêu của chúng chủ yếu là tu sĩ, ngẫu nhiên cũng có vài người thường gặp họa lây.

Huyết Tộc hơi khác, chúng hấp thu máu huyết nạn nhân, sau đó thẩm thấu máu vào sâu trong toàn thân giống như miếng bọt biển vậy. Chừng nào cơ thể chúng còn một giọt máu chúng vẫn có thể tiếp tục chiến đấu.

Về phần thi thể khô máu còn sót lại, có thể cho lũ cương thi ăn. Lũ cương thi này không phải cương thi bình thường mà là Huyết thi, tức là người bị dính độc của Huyết Tộc, lăn ra chết, kế đó biến thành Huyết thi. Ăn uống đầy đủ máu thịt của người là có thể sau một thời gian sẽ biến thành Huyết Tộc.

Đương nhiên giống Ma Cà Rồng và Ma Vật, Huyết Tộc cũng có thể ăn thịt, có điều hấp thu không nhanh bằng máu huyết thôi.

Đôi khi, nếu cần Huyết Tộc cũng sẽ xoi tái chính đồng loại để tăng cường tu vi. Đây là chuyện không xảy ra nhiều đối với các chủng loài Ma Vật. Có điều Huyết Tộc tương đối khác biệt.

Do hình thức ăn trộn húp trộn như thế này, cho nên Huyết Tộc trưởng thành rất nhanh, bình quân một con Huyết Tộc trăm năm cũng có thể gọi là Huyết Vương rồi.

Vấn đề là nó có sống được tới trăm năm không, vì so với ma cà rồng, chúng còn bị săn bắt nhiều hơn hẳn.

Một con Huyết Tộc từ bên ngoài chui vào bên trong hang, một cái cánh tay của nó đã bị thương mất toàn bộ từ khuỷa tay trở đi, găm giữ những tiếng kêu vô nghĩa, đoạn khuỷa tay múa chân kết hợp biểu cảm mặt, tạm dịch như sau:

"Có 2 con mồi, rất mạnh mẽ, nhưng yếu hơn vương, hướng kia (nó chỉ chỉ tay về phía Tây), một con trong số đó là kẻ phản nghịch. Chúng có những viên đá lửa có thể bắn vỡ thân thể của chúng ta. Một người anh em đã bị xẻ thây."

Huyết Tộc xưng hô Ma Cà Rồng là Kẻ Phản Nghịch, trong tiềm thức của chúng những kẻ giống như chúng, nhưng lại lẫn khuất trong xã hội con người, lại hỗ trợ săn bắn bọn chúng chính là những kẻ phản nghịch.

Chúng đâu biết rằng trong mắt mọi ma cà rồng khác, chúng không phải đồng tộc mà là những người anh em đáng ghê tởm trên cây tiến hóa.

Về phần đá lửa, tất nhiên là đạn. Chúng không biết đó là đạn, cho nên xưng hô chúng là những viên đá lửa.

Một con Huyết tộc, con này có mặc một bộ đồ nhưng mặc trái, quần áo cũng rách bươm cũng khuỷa tay múa chân:

"Vậy thì giết chúng. Kẻ Phản Nghịch phải chết, hơn nữa Kẻ Phản Nghịch rất ngon, lại bổ."

Một con Huyết Tộc găm lớn, con này to gấp rưỡi những con khác, toàn thân máu cô đọng trên da, từng bước đi của nó vẩy máu khô đen kịt rơi vãi ra đầy đất. Nó găm giữ, kẻ đó gào lên những tiếng thú rống, tay chân múa loạn:

"Vậy thì giết chúng đi. Con mồi chất lượng trong khu này cũng sắp cạn kiệt rồi, đến lúc chúng ta chuyển vào những khu vực khác. Nhưng trước hết, săn hết mọi thứ có thể săn."

Nói cách khác, ý nó là "huyết tẩy toàn bộ chỗ này".

Ma Vật ngu si, nhưng tối thiểu não chúng cũng hiểu được một đạo lý "đánh rắn động cỏ" và "thỏ không ăn cỏ gần hang". Chúng biết có những tồn tại mạnh hơn chúng nhiều cho nên không có mở rộng địa bàn săn bắn mà chỉ săn bắt những kẻ đi lẻ loi một mình.

Bản thân chúng cũng hiểu đạo lý hiếp yếu né mạnh.

Có điều lần này chúng sẽ di chuyển, cho nên không còn quá cố kỵ nữa.

Lúc này, chúng còn cho rằng Trần Ngọc Lâm và Âu Bảo Uyên chính là kẻ yếu, còn chúng là kẻ mạnh, cho nên bắt đầu chạy thẳng ra ngoài cửa hang.

Nhưng ngay khi chúng vừa mới đi được ra ngoài cửa hang, lập tức chúng đụng độ một đợt công kích mà chúng không thể nào hiểu được, rốt cuộc là ai, hay cái gì, con gì mới có thể gây ra thứ công kích đó.

Không có cách, chúng chưa từng thấy loại vũ khí này.

Một nữ nhân loài người, ít nhất là nhìn trông giống nữ nhân loài người, khoảng chừng 13 tuổi từ từ bước đến. Hai mắt nàng lạnh băng như kim loại, chợt hai mắt nàng nóng đỏ lên, rồi từ hai mắt nàng bắn ra hai tia sáng chói chang như ánh sáng mặt trời, nhưng nóng gấp ngàn lần ngọn lửa của nhân loại.

Hai tia sáng này trong nháy mắt đi theo hai hướng, một tia đi xuống một tia đi lên, mỗi một tia chém đôi một con Huyết Tộc ra.

Hai con Huyết Tộc còn chưa kịp găm lớn đã bị trăm lăm đôi, rơi trên mặt đất.

Kẻ đó, nàng lạnh băng băng nhìn về phía lũ còn lại, nàng giơ lên hai cánh tay chẳng biết từ lúc nào hay bằng cách nào đã biến thành hai lưỡi kiếm sắc nhọn, xả thân hữu đột xông vào giữa ba con Huyết Tộc.

Mỗi một lần lưỡi đao vung lên, lại có chân, tay bắn văng. Đến cuối cùng sau hơn ba giây, chỉ còn lại ba cái cục thịt lúc trước vốn là thân thể, cùng ba cái đầu bị đập bẹp. Tứ chi của chúng vẫn còn cố gắng giãy dụa, nhưng vô vọng tự mình đứng lên mà chỉ có thể giống mấy con giun con cá, lăn lóc trên mặt đất.

Chợt nàng nghe thấy tiếng động từ đằng sau, chỉ thấy nửa thân thể của một con Huyết Tộc mà lúc trước nàng chém lăm đôi không hiểu sao đã có thể tự đứng lên bằng một chân một tay, nếu là người bình thường thì cái tư thế này đã sớm làm cho chân bị gãy rồi, nhưng mà con này vẫn sinh long hoạt hổ.

Kẻ đó không một tiếng động, một ánh kiếm lóe qua, chặt đôi cơ thể con Huyết Tộc làm hai nửa. Kẻ đó một thân ảnh lẳng không xuất hiện, trông giống như thể từ con doi mà hóa to ra, hần nói:

"Uyên, lũ Huyết Tộc này chặt đôi ra vẫn cử động được, phải khiến chúng hết máu với thôi. Lũ này không giống zombie trong phim đâu."

Kẻ đó, hần rút từ trong hư vô ra một lọ chất lỏng trông như nước, đổ vài giọt nó vào cơ thể con Huyết Tộc. Dù cho chỉ đổ vài giọt cũng quá đủ để con Huyết Tộc run lẩy bẩy, kẻ đó một loại ánh sáng nhu hòa toát ra, bao phủ toàn thân con Huyết Tộc. Ánh sáng đến đâu, cơ thể con Huyết Tộc khô quắt, rỉ máu đen tới đó.

Âu Bảo Uyên cười:

"Ma cà rồng dùng nước thánh thì hơi kì quặc đấy Lâm."

Trần Ngọc Lâm cười cười:

"Đây là cách nhanh nhất để giết chúng mà. Cơ mà nếu có xá lợi tử ở đây chắc chúng cũng không dám tấn công đâu."

Kể đó hần nhìn về phía lũ Huyết Tộc đang ở cửa hang, vừa mới chui ra đã đụng độ 2 người, hỏi:

"Bà bắn tên lửa giải quyết lũ này được không?"

Hai con Huyết Ma tương đương Nhị Phẩm, 2 con Huyết Binh tương đương Tam Phẩm tu sĩ, dựa theo giám định thì khoảng Tam Phẩm sơ kỳ. Giết chúng chỉ tốn bắn tay mà chỉ được có hai ba chục điểm Vận Mệnh, hần mới lười làm.

Bên trong không có đồng minh, nghĩa là trong một là thầy ma, hai là Huyết Tộc, không có người sống.

Âu Bảo Uyên giơ tay lên, kể đó từ cánh tay nàng bắn ra một quả cầu lửa, "Ầm" một cái nổ tung cả hang động, đất đá sụp đổ ầm ầm.

Chợt, từ trong hang chui ra một con Huyết Tộc, con này to hơn hẳn những con khác, nếu quy ra thẩm mỹ quan nhân loại chỉ ít cũng là loại lực sĩ. Con Huyết tộc gầm lớn, kể đó lao về phía Trần Ngọc Lâm đang đứng đẳng trước.

Rồi từ hang đá phía sau, lại chui ra ngoài thêm 3 con nữa. Mấy con chui ra sau khi tức yếu hơn nhiều.

Trần Ngọc Lâm mí mắt giật giật, một con Huyết Tướng, 3 con Huyết Binh đỉnh phong. Hần nói:

"Uyên, bà chơi với mấy con Huyết Binh đi, tôi giải quyết con Huyết Tướng này."

Kể đó, một tiếng sói tru, Ngân Nguyệt Lang xuất hiện, toàn thân gai nhọn khuấy động như những lưỡi kiếm trong nháy mắt chẻ ra cho con Huyết Tướng hàng chục đạo vết thương. Rồi nó gầm lớn, trong lúc đó, Trần Ngọc Lâm tung ra một chưởng, Băng Hỏa Sao Trang hiệu ứng ẩn ký cùng với 2 võ kỹ mà hần học lần lượt phát động.

Ngay khi hần tung ra một đám kích nổ Băng Hỏa Ẩn Ký, chợt tay trái hần hiện lên một tia sấm sét lôi đình, công kích thẳng vào thân mình Huyết Tộc.

Vạn Lôi Pháp, kết hợp đặc thù Ma Lôi Công Pháp tạo ra công kích chí mạng hắc ám hệ sinh vật.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Lên cấp 20

Vạn Lôi Pháp, một kĩ năng công kích vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa nó chỉ là phần đầu tiên của một series kĩ năng bao gồm Vạn Lôi Nộ - một đòn công kích tính cực mạnh diện rộng, Vạn Lôi Bộ - một loại lôi độn, Thiên Nhai Lôi Chùy Kiểm - một đòn công kích gọi sét từ trên trời và cho đối phương 1 phát, và tâm 7-8 chiêu như thế nữa.

Vạn Lôi Pháp chỉ là mặt hàng dùng thử. Muốn chơi hàng real thì phải bán thận mà chơi.

Nhưng, chỉ cần là Vạn Lôi Pháp cũng đã đủ đối phó lũ Ma Vật này. Ma cà rồng không e ngại sấm sét, đã nghe qua con ma cà rồng nào sợ lôi đình chưa? Chưa đúng không? Ngược lại thì có, ngày mây mưa giông bão mới là thời tiết ưa thích của ma cà rồng khi đi săn.

Trong khái niệm của họ, ngày mây mưa giông bão là "trời đẹp". Vì họ có thể đi săn kẻ cả khi trời sáng.

Trần Ngọc Lâm một cú Vạn Lôi Pháp này, kết hợp toàn bộ các loại thuật pháp trong nháy mắt bạo phát, khiến cho một cái đầu vai của Huyết Tướng bị đánh văng ra. Nhưng đồng thời lực phản chấn cũng làm cánh tay hần nổ nát như chỉ còn lại mỗi xương.

Trần Ngọc Lâm vận linh lực vào cánh tay, chỉ thấy máu trên cánh tay hần đã ngừng chảy, thịt có thể bằng mắt thường thấy mà sinh sản lại. Ma cà rồng vốn có tiếng về khả năng hồi phục, chỉ cần không phải vết thương bằng vải chất như bạc tính khiết thì họ vốn không e ngại gì cả.

Nghe nói, những Ma cà rồng chúa có thể giây trước bị đánh nát người ra thành từng mảnh thịt vụn, giây sau ngay lập tức khôi phục lại trong sự kinh sợ của kẻ địch.

Trái ngược với hần, Huyết Tướng hoàn toàn không có khả năng hồi phục. Nhưng hệ thần kinh của Huyết Tướng lại bằng cách nào đó phân bố đều trên khắp cơ thể, để cho nó có thể điều khiển được cánh tay kẻ cả khi đã bị đánh văng ra.

Bất chợt, một sinh vật hình người trông như một con Phi Thi bay tới, hai tay chộp lấy cánh tay của Huyết Tướng bay lên trên không rồi cắm lên trên một cái ngọn cây. Kế đó nó vung tay, hai con quỷ vô cùng đặc sắc trông như người bị lột da, nhưng cơ bắp của nó màu đỏ chói, hai mắt chúng thì đỏ rực xuất hiện.

Cái đáng chú ý là trên người từng con quỷ nó có một bộ giáp xù xì, trông giống lớp vỏ ngoài côn trùng, lại hơi giống lớp vỏ cây màu xám, bao phủ toàn thân thể nó.

Arch Vile lúc này triệu hồi ra 2 con Prowler, chuẩn bị tác chiến.

1 tháng vừa qua, Trần Ngọc Lâm sau khi nhận ra cái mà Arch Vile cần để tiến hóa là cần nuốt một con Arch Vile/ Summoner khác, hơn nữa không nhất thiết phải là cần nuốt trước khi tiến hóa, cho nên hắn sử dụng một thẻ bài triệu hoán mà hắn đạt được trong DOOM, cho Arch Vile của hắn cần nuốt con Summoner trong kia, đoạt được toàn bộ kĩ năng của Summoner.

Về phần các tài liệu khác có thể từ từ bổ sung.

Bởi vì Arch Vile của hắn là tiến hóa theo cấp số trong game gốc, còn Summoner trong thẻ tiến hóa là sau khi được cường hóa gấp khoảng 2 lần, cho nên Arch Vile của hắn cũng đạt được khả năng tương ứng.

Ngoài ra, nó còn 1 khả năng mới đạt được là phân bổ mana dùng để triệu hồi mà không phải triệu hồi mất một lượng mana cố định nữa. Mana dùng để triệu hồi sử dụng càng nhiều, cảnh giới của vật triệu hồi càng cao.

Hiện tại, sau khi Arch Vile cùng hắn chiến đấu gần tháng rưỡi, đồng thời Trần Ngọc Lâm còn vì nó mà mua vài thẻ kinh nghiệm, nó đã lên cấp 87. Hắc Linh cũng không kém, cấp 92. Cả hai quy ra thực lực tu sĩ, đã là Tam Phẩm cảnh đỉnh phong.

Sắp tới cũng nên chuẩn bị mua tài liệu tiến hóa cho cả hai.

2 con Prowler triệu hồi ra cũng có tu vi Tam Phẩm trung kỳ, nhưng đem so ra với con Huyết Tướng cũng kém một bậc. Huyết Tướng tuy chỉ là sơ kỳ nhưng lực lại lớn hơn người.

Hai con Prowler gầm lớn, lao thẳng về phía Huyết Tướng mà cào cào cắn xé, con Huyết Tướng gầm lớn, cổ vận dụng cái bộ óc bé tí của mình để phân tích xem 2 con Prowler này chui ra từ cái xó nào. Có điều nó cũng không một mảy may suy nghĩ, hai tay xách cổ 2 con Prowler bắt đầu ăn thịt.

Trong lúc này, Trần Ngọc Lâm đã nhìn ra được điểm yếu của Huyết Tướng, hắn rút kiếm ra. Thanh kiếm này sau khi hắn cho bạo cùng con Spider Mastermind thiếu chút báo hồng, nhưng mà hắn vút vô trong hòm Item cả tháng cũng lành lại 99%.

Trần Ngọc Lâm vung kiếm một đường ngọt xót, trên thân kiếm ầm ầm hắc lôi ba động, chính là Vạn Lôi Pháp cùng Ma Lôi công đồng thời vận chuyển.

Con Huyết Tướng kinh dị khi thấy Trần Ngọc Lâm giơ lên một thanh kiếm bạc, nó gầm lớn giơ tay ra đỡ:

"GRÀOOO"

Lại xoẹt thêm một cú, một bàn tay của Huyết Tướng bị thanh kiếm bạc của hắn chém lia. Nhược điểm của Huyết Tộc là bạc, hơn nữa là một trong những loài có phòng ngự tệ hại nhất trong số các chủng loại Cương Thi nói chung.

Bằng không, Trần Ngọc Lâm chỉ là Tam Phẩm sơ kỳ, tuy tích lũy của hắn đủ thâm hậu, linh lực cũng đủ tinh thuần nhưng nếu chính diện đối kháng Tứ Phẩm Tu sĩ khẳng định không đơn giản như vậy.

Trọng yếu nhất, bạc tinh thuần là nhược điểm chí mạng với Huyết Tộc cho nên hắn mới thành công 1 kích.

Huyết Tộc gào rú kinh động một vùng, vết cắt trên cổ tay nó bóc ra khối trắng dày đặc như thể bị đốt cháy. Mà quả thật là tay nó đang bị đốt cháy, chính xác hơn là giống như mới bị axit ăn mòn qua.

Kế đó, con Huyết Tộc đột nhiên chạy ra bên trái, há to mồm to hơn cái bồn cầu găm một ngụm, hai hơi cần nuốt xong 2 cái xác chết mà Âu Bảo Uyên chặt ra làm đôi lúc trước.

Xong xuôi, Huyết Tướng há mồm cắn cái xoẹt phần vết thương đã bóc khối nghi ngút phần cổ tay do bị Trần Ngọc Lâm chém, rồi nhổ ra ngoài. Chỉ thấy xương tay lại dài ra, thịt chết mọc lại, trong nháy mắt biến thành một bàn tay mới.

Thậm chí cánh tay bị hắn đâm văng đi lúc trước cũng đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy là đang mọc lại.

Trần Ngọc Lâm tiếp tục vung kiếm đồng thời né tránh công kích của đối phương. Mỗi một cú tấn công của Huyết Tộc chậm mà chắc, còn Trần Ngọc Lâm nhanh nhưng mà nông.

Có điều, sau vài phút cả hai bên đều đã phân rõ hơn thua. Toàn thân Huyết Tướng đã trải đầy những vết thương, máu rỉ ra thấm đẫm cả một vùng cỏ, còn Trần Ngọc Lâm vẫn sinh long hoạt hổ như thường. Hắn tốc độ phản xạ cực nhanh, tránh né được hết toàn bộ công kích của Huyết Tướng.

Chợt, Huyết Tướng gầm lớn một tiếng, toàn thân trong nháy mắt co rút lại một vòng rồi chợt phình ra gấp đôi lúc đầu, riêng cánh tay thì phình ra gấp hơn 10 lần. Trần Ngọc Lâm bị một cái biến cố này trong nháy mắt khựng lại, rồi hắn bị một đám mà nắm đám thậm chí còn to hơn cả hắn đâm bay đi.

COn Huyết Tướng với cánh tay phòng to gấp rưỡi cơ thể Trần Ngọc Lâm gào thét, kể đó cánh tay nó nhỏ lại, nhưng vẫn lớn hơn lúc trước.

Trần Ngọc Lâm phun ra một đồng máu, gãy chỉ ít 5 cây xương sườn, trẹo vai trái, nhưng chưa chết. Cũng may thời khắc máu chốt hấn điều động Hắc Linh bao phủ vài bộ vị trọng yếu, ngoài ra hấn còn mặc thêm hai bộ hộ giáp nữa cho nên còn an ổn mà sống.

Có điều hấn cũng nổi điên lên, chỉ thấy con Huyết Tướng gào lớn, chuẩn bị quay ngược lại bỏ chạy, hấn lệnh cho Ngân Nguyệt Lang nẩy giờ quan chiến cản đường đối phương.

Hấn ban đầu muốn thử sức xem đấu với Tứ Phẩm tu sĩ thì hấn mạnh hay yếu, kết quả bình thường thì không sao, một khi con Huyết Tướng bật thân thông lên hấn liền ấn đất.

Có điều đã rõ rệt, con Huyết Tướng đâm ra một cú vừa rồi kể đó chạy trời chết trông cũng không có vẻ muốn đánh nhau nữa, Ngân Nguyệt Lang cản đường hấn, còn Hắc Linh chợt xuất hiện, đứng trấn thủ trước Trần Ngọc Lâm, đầu ngưng tụ ra một tia sáng.

[Tia Sáng Hủy Diệt] - 60% mana xuất động, trong nháy mắt bắn Huyết Tướng ra một cái lỗ động to bằng nửa người nó, một hơi mất hai chân.

Huyết Tộc mất đi thăng bằng, ngã rầm xuống đất. Thân thể nó sau khi cường hóa bằng bí thuật to ra gấp 3 lần thông thường, máu chảy ra cũng đủ nhiều. Con Huyết Tộc thể mà vẫn còn gằm rú được khi mà Trần Ngọc Lâm cầm cái thánh giá lên trên người nó.

Trần Ngọc Lâm cười nhạt:

"Chào mừng đến với cõi chết."

Ngay khi cây thánh giá cắm lên trên người nó, chợt con Huyết Tộc khựng lại, kể đó trong nháy mắt thân thể nó khô héo rũ đi, rồi biến thành bụi tan vào trong gió. Trần Ngọc Lâm cảm thán, nếu hấn vừa nãy cầm cái thánh giá này vô người nó có khí cũng không cần dùng một thẻ Hồi Phục đâu nhỉ?

Dù sao, cây Thánh Giá này đến từ Vatican, Thánh Địa Kitô Giáo, đem so với vũ khí của Lan chính là xa nhau một trời một vực.

Chợt, Hệ Thống thông báo:

[Chúc mừng Kí Chủ tiêu diệt Boss Huyết Tướng, nhận được 312 điểm Vận Mệnh. Ngoài ra Kí Chủ thông qua tiêu diệt Boss Huyết Tướng, kinh nghiệm đã đầy đủ, lên cấp bậc 20, đủ điều kiện mở khóa [Hòm Kho Báu Cấp 20].]

[Điều kiện đã đủ, mở khóa Dược viên.]

Tháng vừa qua, hấn hoàn toàn thêm 2 cái nhiệm vụ, lại cộng thêm kinh nghiệm lúc hoàn thành phó bản DOOM nữa, cái phó bản đó mới cho nhiều kinh nghiệm, một hơi xống thẳng lên cấp 19, hơn nữa chỉ còn 20% thanh kinh nghiệm là đủ lên cấp.

Bây giờ giết thêm 1 Huyết Tướng, hấn cũng đủ điều kiện nâng cấp lên Lv20.

Trần Ngọc Lâm háo hức mở ra, hi vọng không phải cái gì quá mức phé vật giống như ông nông dân Trương Cầu Đản triệu hoán từ cái hồi trước.

[Xin chúc mừng Kí Chủ mở Rương Huyết Tướng, mở khóa ra [Thẻ Triệu Hoán Nhân Vật Thần Thoại....]]

Trần Ngọc Lâm đóng sập giao diện Hệ Thống lại, lăm bằm:

"Thôi nghỉ mẹ nó đi."

Hấn vẫn còn cay vụ ông lão nông dân Trương Cầu Đản.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Quái vật pháp thân

Hệ Thống lạnh lùng nói:

[Đây là Thẻ Triệu Hoán Thần Thoại Quái Vật Pháp thân, chỉ triệu hồi Quái Vật trong thần thoại, đồng thời mượn sức mạnh và biến đổi nó thành pháp thân của mình. Kí Chủ có muốn dùng không thì bảo?]

Quái vật pháp thân, cũng gần giống với phân thân, tức là tạo ra một phân thân là một loại yêu quái nào đó trong thần thoại ư? Nhưng mà thay vì là phân thân thì chính bản thân hấn biến luôn thành yêu quái.

Trần Ngọc Lâm nghe thấy hai chữ Kĩ Năng, vênh tai lên hỏi:

"Thế tí lệ ra được bao nhiêu là "ô yêu quái", "yêu quái sai vật", "thạch đầu yêu" mấy loại quái vật rác rưởi đó?"

Hệ Thống hừ lạnh:

[Không có. Được hệ thống gọi là quái vật tối thiểu cũng phải là cấp bậc siêu phẩm thoát tục mới có thể được gọi là quái vật nhé. Đừng coi thường Hệ Thống.]

Thế ông nông dân thì là siêu phẩm thoát tục à cái đề ka mờ?

Trần Ngọc Lâm cười hề hề:

"Thế thì cho ta bắt đầu triệu hoán luôn."

Hắn không thiếu vũ khí, thanh kiếm hiện tại đủ xài tới Tứ Phẩm, cũng không thiếu võ kỹ, triệu hoán thú cũng không. Nhưng nếu ra một loại quái vật tính công kích cực mạnh hoặc phụ trợ, hoặc khống chế tầm xa mạnh hắn cũng không chê đâu.

Hệ Thống:

[Trước lưu ý một chút không chốc lại gây nãy lên, Quái Vật Pháp Thân của Kí Chủ chỉ có thể dùng mỗi lần mười phút, cooldown 20 ngày. Cảnh giới tương đương Kí Chủ.]

Trần Ngọc Lâm ngẫm nghĩ, gật đầu:

"Được thôi, mau triệu hoán cho ta."

Chỉ hi vọng ra được con nào phụ trợ hệ, hoặc khống chế hệ. Ma cà rồng hắn khá tự tin với tốc độ cùng khả năng công kích của mình.

Cooldown 20 ngày, hơi lâu một chút.

Trong giao diện Hệ Thống vang lên những tiếng tí tách, rồi rất nhanh Hệ Thống thông báo:

[Xin chúc mừng Kí Chủ rút ra được...]

Trần Ngọc Lâm im lặng theo dõi kì biến, lòng niệm.

Viên đá yêu quái, ma hòn sỏi, viên gạch thành tinh, củ cải yêu, cành cây yêu....

[Ồ, thật quái đản. Kí Chủ ăn may thật.]

Trần Ngọc Lâm suýt nhảy cẫng lên, xem ra không phải là hòn sỏi thành tinh rồi..

Kể đó, Trần Ngọc Lâm nghe thấy một tiếng động lớn, chợt hắn bị Hệ Thống truyền tống vào một khu vực núi đồi, cũng vừa vặn là buổi đêm. Hắn kinh dị nhìn vào thứ trước mặt:

Đó là một người đàn ông vô cùng khổng lồ, mấy tòa nhà chọc trời có khi cũng chỉ đến ngang thắt lưng hắn ta. Hắn có một mái tóc xù xì, ria mép quăn tít, cả hai đều có màu vàng như đồng thau vậy. Làn da hắn điểm loáng thoáng vài cái vảy rồng, cả người hắn đen thui như tro tàn. Đầu hắn mọc ra hai cái sừng rồng, đuôi hắn là đuôi rồng. Hai bàn tay hắn cũng là bàn tay rồng luôn. Nói là nửa người nửa rồng cũng không quá đáng.

Toàn thân hắn bốc lên ngọn lửa hỏa diễm rực cháy giống như núi lửa, sáng lấp lánh như thể ngọn lửa giữa đêm đen. Hai mắt hắn đen tuyền như bầu trời đêm thăm.

Tay hắn cầm một cây đinh ba sáng chói lọi, nhọn hoắt, trông vô cùng kinh khủng.

Hắn gầm lớn:

"Kẻ nào dám can đảm mượn sức mạnh từ ta, Vritra, kẻ thống trị mọi thứ này?"

Tiếng gầm của hắn vang lên như thể hắn có thể gầm nghe thấy được từ khắp mọi nơi trên hành tinh.

[Xin Chúc Mừng, Kí Chủ đã triệu hoán thành công Vritra, kẻ thù lớn nhất của hành tinh. Hắn mạnh đến nỗi các vị thần Ấn Độ đã bị hắn đánh đến bỏ chạy.]

[Hắn ta là thống lĩnh mọi ác quỷ trong quân đoàn Asura của mình. Hắn ta là một trong những tồn tại phá vỡ những thứ mà con người cho rằng đó là quy luật tự nhiên.]

[Được ban phước và nguyên rủa bởi chính cha đẻ, hắn ta không thể bị tiêu diệt bởi những vũ khí thông thường, những thứ khô, những thứ ướt, những thứ

làm từ kim loại, những thứ làm từ đá, cũng không thể tiêu diệt nó vào buổi sáng cùng với buổi tối.]

[Hắn đã bị Indra đánh bại bằng một thứ vũ khí chẳng khô chẳng ướt, chẳng phải kim loại hay gỗ hay đá mà là xương của vị hiền nhân Dadhichi lúc vẫn còn vương máu. Cũng không phải vào buổi sáng hay tối mà là vào buổi hoàng hôn.]

[Trong trạng thái Quái Vật Pháp Thân, hiện tại thực lực của Kí Chủ trong cùng cảnh giới tăng lên gấp 4 lần.]

Đó còn là hắn đã sẵn là ma cà rồng Bá Tước rồi, nếu hắn là người bình thường, có khi một hơi tăng vọt lên 10 lần.

Nghĩa là bình thường hắn đã có thể đấu thân thể cùng một số hơi yếu Tam Phẩm đỉnh phong hoặc hậu kỳ rồi, dù hắn mới chỉ là sơ kỳ. Nếu sử dụng Vritra Pháp Thân, hắn có thể đánh bại Tam Phẩm đỉnh phong tu sĩ?

Trần Ngọc Lâm sáng khoái hơn hắn. Có thực lực, cảm giác chột an toàn hơn rất nhiều. Tuy rằng Vritra không phải hỗ trợ cũng không phải khống chế, nhưng với Vritra pháp thân, thực lực của bản thân hắn lại tăng lên một mảng lớn.

Tạm không nói sức mạnh kinh khủng, riêng cơ thể bắt bại kia đã đủ mạnh rồi. Chỉ cần hắn tập trung chú ý thời điểm sử dụng Pháp thân là đủ.

Hệ Thống nhoáng một cái thả hắn về chỗ cũ. Hắn nhận ra lúc này hắn vẫn đang nhìn vào con Huyết Tướng, chứng tỏ này giờ còn chưa trôi qua nỗi một giây. Hắn ngẩng đầu, mỉm cười nhìn xác con Huyết Tướng.

Nếu có Vritra pháp thân lúc đánh nhau với nó, hắn có thể hay không đánh bại được nó mà không cần Hắc Linh trợ giúp?

Trần Ngọc Lâm cảm thấy hoàn toàn có thể đi? Thậm chí hắn hoàn toàn có thể cùng nó solo tay bo lúc nó đang cường hóa.

Trong lúc hắn đang tự sướng, Uyên đi ra từ trong hang đá, nhúu mày nhìn vào xác con Huyết Tướng.

"Ừa, là hắn?"

Uyên kinh ngạc nói. Trần Ngọc Lâm không hiểu sao chột cảm giác không ổn, nàng xưa nay rất ít lộ cảm giác kinh ngạc như này:

"Có chuyện gì vậy?"

Rất có thể là người quen cũng nên.

Uyên không nói gì, tay nàng chấm một giọt máu, hai mắt nàng phát sáng, kẻ đó nàng lắm bằm

"Phân tích ADN không sai được. Ừm, cả dấu vân tay cũng thế. Rõ ràng là hắn."

Nàng ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc Lâm, hỏi:

"Một năm trước còn nhớ hồi đi biển, có thằng lưu manh cố ý sàm sỡ tôi, bị tôi đá cho bạo trứng không?"

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc, hắn nhớ rõ chứ. Lần đó nàng đá cho tên kia suýt vỡ hai hòn, nhưng nào thể đã xong. Lúc đó hắn nghe chuyện bùng bùng nổi giận, suýt nữa thì cầm dao đi nói chuyện với hắn, cũng may là nàng chủ động đứng ra can không thì hai người thể nào cũng có một tên lên bàn thờ ngồi.

Nhưng mà gã này năm ngoái(chính xác là khoảng Tết năm ngoái, cho nên là 1 năm 3 tháng) mới là người bình thường, bây giờ đã biến thành Huyết Tộc.

Tại sao có thể nhanh chóng như vậy?

Trần Ngọc Lâm mất sắc, hai ngón tay đâm vào trong tim cái xác, kẻ đó hắn rút ra một vật nhỏ như cái móng tay.

Đây là một hòn đá gai góc xù xì, trong suốt hơi tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, giám định cho kết quả:

[Tinh Hạch cấp 1]

Tinh Hạch?

Đùa à? Một con Huyết Tộc thật sự đáng giá một viên Tinh hạch? Ai nghĩ như thế này chỉ có thể là bị nào..

Trừ khi..

Trần Ngọc Lâm mở giao diện, mua 10 thẻ Giám Định Toàn Diện 1 điểm Vận Mệnh. Giám định của hắn mới lv7, chưa max level nên không như giám định toàn diện được.

[Tinh Hạch cấp 1.

Thuộc Tính: Huyết thuộc tính.

Mô tả: Huyết Cửu tông phát hiện tài liệu do một vị Ma Tôn lưu lại, gieo trồng Huyết Thuộc Tinh hạt giống Tinh hạch vào người bình thường, họ sẽ biến thành Huyết Tộc, kẻ đó Huyết Tộc thông qua hấp thu tâm huyết sinh linh, thành tựu Tinh hạch- huyết thuộc tính.

]

Trần Ngọc Lâm nghe được, nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn lấy viên Tinh hạch trong túi ra, đồng dạng như vậy.

Hệ thống giám định Tinh hạch sẽ không giám định cả thuộc tính, trừ khi là giám định cao cấp như khi đạt lv max hoặc bỏ tiền ra mua.

Huyết Cửu Tông? Là tông môn nào? Chưa bao giờ nghe qua, tại sao lại có thể có kiểu nuôi dưỡng Tinh hạch tà ác như vậy?

Trừ khi là Ma Môn.

Chợt, một luồng gió thốc vào mặt hai người. Kẻ đó Trần Ngọc Lâm nhìn thấy Mộ Dung Nguyệt một tay xách một gã đến, nàng hỏi:

"Có chuyện gì vậy? Mấy đứa làm gì mà gã Ma tu này lại định tấn công hai đứa thế?"

Trần Ngọc Lâm nhìn về phía tên mà Mộ Dung Nguyệt đang xách trong tay, lạnh cả gáy:

[Giám định: Nguyễn Minh Gia Huy.

Thân phận: Đệ tử Huyết Cửu Tông - Ma Tu.

Cảnh giới: Ngũ Phẩm Đạp Luân nhất luân cảnh.

Trạng thái: Bất tỉnh.]

Ngũ phẩm một luân? Mạnh như vậy? Nếu hắn đánh úp, Trần Ngọc Lâm lúc này chắc chết rồi cũng nên, trừ khi hắn bật Vritra pháp thân lên trước.

Nhưng kẻ cả thế, cũng chỉ là không thể bị giết mà thôi. Bị phong ấn vẫn có thể, hoặc tệ hơn, trực tiếp bị bắt.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trần Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Hưng sư vấn tội

"Tinh hạch lấy người sống làm đường chất."

Ánh mắt Mộ Dung Nguyệt lạnh lẽo, nàng vừa nhìn viên Tinh hạch kia đã biết được có chuyện gì xảy ra, phản nhân lực này không phải Trần Ngọc Lâm có thể có.

Thực ra, nếu như Huyết Cửu Môn lão tổ ở đây sẽ vô cùng kinh ngạc. Tinh hạch này không ai có thể nhìn ra dị dạng, trừ việc nó dính dính một chút máu huyết khí tức ra. Nhưng mà loại Tinh hạch tương tự cũng có nhiều lắm, nào có vấn đề gì?

Oán khí, oán hận cũng không thể nào lây đến trên viên Tinh hạch này ảnh hưởng đến nó được. Bởi vì viên Tinh hạch không hấp thu linh khí từ người sống mà thông qua vật trung gian là Huyết Tộc, bao nhiêu oán khí căm hờn Huyết tộc chịu hết thảy.

Cho đến khi Huyết Tộc diễn hóa thành Huyết Vương, thông qua nô lệ ma ấn, khống chế nó, thu hoạch Tinh hạch, lúc nó thành tựu Huyết Vương thì cũng vừa vặn có được Tinh hạch cấp 3 thậm chí cấp 4. Vừa có Tinh hạch, vừa có Huyết tộc cường đại làm khôi lỗi, bồi luyện thêm một chút thì một con Huyết Vương thực lực cũng bằng Ngũ Phẩm đạp luân cảnh đỉnh phong.

Mà, một viên Tinh hạch này hết sức phù hợp công pháp chủ tu máu huyết, cho nên bốn năm viên đủ cho một Kim Đan trưởng lão tăng thêm một tiểu cảnh giới nhỏ. Cái này mới là quan trọng.

Nếu là Tinh hạch bình thường có lẽ cần mười viên cơ. Đây cũng một phần do Tinh hạch đã đến cấp 3 thậm chí cấp 4.

Mà Đạp Luân cảnh đệ tử thông thường không biết, chỉ biết trông coi lũ Huyết Tộc kiếm ăn. Nếu gặp cường địch ra tay xử lý, thuận tiện kiếm lấy oán khí trong thiên địa mà tu hành, nếu tốt thậm chí có thể có được con Huyết Vương coi như khôi lỗi, cũng coi như một nhiệm vụ làm chơi ăn thật.

Có điều lần này ăn có chút lớn.

Mộ Dung Nguyệt nhũ mây, nâng vung tay, tên Ma tu kia lẳng không biến mất, thủ pháp hết như cách Tiêu Dao Thánh Nhân thu hồi toàn bộ Hải Triều vào tay áo.

Nàng cau mày nói:

"Đi nào mấy đứa. Ta trực tiếp đưa mấy nhóc đi ngay bây giờ, vụ này cần thông báo cho Liên Minh, phát tổng truy nã lệnh càng sớm càng tốt."

Trong thời đại này, chính đạo đã đẩy Ma tu về biên giới của sự hủy diệt, nhưng vẫn còn những nhân tố nguy hiểm tiềm ẩn. Hiện tại Ma tu đã không sai lệch lắm với cái gọi là chuột chạy qua đường, chúng bị dọa sợ đến nỗi tông môn cũng phải giấu kín ở nơi không người, đệ tử cũng không có đồng phục của riêng mình mà hầu như toàn giả dạng người phải khác.

Phàm là Ma Môn, đều là bị truy nã.

Còn một cái gọi Tổng truy nã, chính là cho các tông môn toàn lực truy nã một môn phái/ người/ thể lực, chân chính diệt tận gốc bọn họ không cho có cơ hội rút dây động rừng.

Nàng cũng không ngại chạy đi tiêu diệt Huyết Cửu Môn, nhưng mà bố cục của Ma Môn hết sức phức tạp, tổng bộ chỉ có các trưởng lão hết sức trung thành biết. Còn lại chỉ có duy nhất vô số phân đà Ma tu, lại thông thường các trưởng lão cùng môn chủ toàn phân tán chân trời góc biển, chính người bên cạnh chúng cũng không tin được.

Tức là không giải quyết được toàn bộ trong một lần. Dù sao chúng cũng không đủ ngu để đi lập một tổng bộ trong thời kì này.

Với sự phát triển Internet, có khi họp tổng bộ cũng chỉ diễn ra Online không biết chừng.

Tuy rằng Ma Tu bị đánh như đánh chó, nhưng mà vẫn có rất nhiều người không nhận được làm Ma Tu.

Vì dụ hoặc quá lớn, người khác tu luyện 10 năm lên 1 cảnh giới, ta ăn thịt ngàn người lên một đại cảnh giới, mất chừng nửa năm.

Dụ hoặc không?

Mộ Dung Nguyệt hôm nay tâm tình vốn đang tốt, nay đột nhiên thấy vụ này tâm tình lập tức tụt xuống về 0.

Nàng đối với tu sĩ cũng không có quá nhiều hảo cảm, nàng biết chính đạo tu sĩ đối nhân xử thế có khi cùng Ma tu cũng không khá hơn, có nhiều người cũng dính máu trên tay. Có vài người thậm chí còn tệ bạc hơn cả Ma tu, chỉ thiếu ăn thịt uống máu người mà thôi.

Cũng có vài tu sĩ chính đạo thật sự làm thế. Có điều họ làm kín kín một chút mà thôi.

Trên đời này, hiếm có người vô tội hoàn toàn.

Nhưng, nàng đặc biệt không chấp nhận nỗi cái loại lấy cả trẻ em ra mà tế luyện. Tu sĩ đánh nhau là việc của tu sĩ, nàng có thể ngăn cản một hai, nhưng sẽ không quản quá sâu. Nhưng nếu dây dưa cả phạm nhân, đặc biệt trẻ em vào thì lại là chuyện khác.

Hơn nữa, nếu nàng không ở đây, hai đứa nhóc nhà nàng tuyệt đối sẽ bị tên Ma tu này giết hại tế máu.

Về tình hay lý, hay là vì bản tính thì nàng đều đủ lý do ban phát tổng truy nã lệnh Huyết Cửu Môn. Chưa kể nàng hoàn toàn đủ cả quyền lẫn lực để một mình ban phát.

Trần Ngọc Lâm kinh dị nhìn Mộ Dung Nguyệt lạnh lẽo, hàn mang bắn ra tứ phía. Nếu có tu sĩ sống lâu một chút, sống khoảng 2000 năm tầm đó ở đây hẳn sẽ vô cùng kinh sợ, Huyết Phiến Nữ Hoàng lại nổi điên lên rồi.

Nàng nói thì oai lắm, cái gì mà đến hưng sư vấn tội tổng bộ Liên Minh, đến lúc nàng thật sự hưng sư vấn tội thì nàng chỉ đơn giản nhắc điện thoại lên, kể đó hỏi hần:

"Số điện thoại tổng bộ Liên Minh là gì ấy nhỉ?"

Hỏi hần xong nàng tự trả lời, tự tay bấm số điện thoại, kể đó gọi điện cho ai đó, hình như là Hội trưởng Liên Minh thì phải:

"Ê lão già dịch, có việc cần nhờ lão đây."

"Ồ, thằng cháu nhà này vừa suýt bị tấn công bởi một gã Ma Môn, Huyết Cửu Môn. Ồ, ông ra lệnh tổng truy nã cái tông môn đó hộ tôi."

"Cái gì? Không được á? Đây, còn nhớ 500 năm trước bà đây cho một đóa Băng Hồng Băng, tổng bộ Liên Minh mất mười năm băng mới tan hết không? Tin bà đây cho thêm một bông không hả?"

Trần Ngọc Lâm nghe thế, toát mồ hôi hột. Bà cô này từ "chém giết phạm nhân" là lý do chính, giờ đây lý do chính quay ngoắt thành "có gã ma tu tính chém cháu nhà bà, diệt giùm cái tông môn đó hộ với".

Có điều hần lại thấy hơi ảm áp.

"Có tin ngay ngày mai bà này đến nhắc cả tổng bộ Liên Minh ném vào mặt trời không?"

Được rồi, hơi ảm áp quá rồi.

"Ồ, đúng. Cái lũ này chế tạo Tinh hạch bằng luyện chế người sống. Thích thì đây vẫn còn một gã Ma Tu đệ tử, có thể chỉ ít tra ra một cái phân bộ đấy."

"OK, nhớ nhé. Ủm, Tuyệt Sát Lệnh cũng được."

Tuyệt sát lệnh cao hơn tổng truy nã lệnh, tổng truy nã là tình nguyện, mà tuyệt sát lệnh là ép buộc các tông môn phải tham gia lập ma đấy.

Phản thưởng cũng lớn hơn một chút.

Trần Ngọc Lâm cũng không quản những thứ này, Mộ Dung Nguyệt phân phó xong, hai tay nàng đầu tiên gõ cốc cốc vào không khí, rồi cả hai bàn tay cắm vào trong hư không, giống như Doctor Strange cưỡng ép mở ra một cái thông đạo đến một căn phòng, bên trong có một lão già béo một tay vẫn còn cầm điện thoại, một tay đang cầm chén trà uống, lúc nàng mở cái lỗ ra lão nhìn chăm chăm nàng không dứt.

Kế đó nàng không khoan nhượng vút tên Ma Môn vào trong, đóng thông đạo không gian, vừa nói vào trong điện thoại:

"Thế nhé, giao hàng nhanh hoàn tất. Thu được cái gì thì thu."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Âu Bảo Uyên:

-.....

Lão già béo:

-.....

Thế thì còn cần gọi điện thoại làm gì cho phí thời gian của thiên hạ? Không bằng trực tiếp mở ra lỗ giun không gian, nói một tiếng cho nhanh.

Chỉ có thể nói, ta chính là thừa thời gian?

Trần Ngọc Lâm thì im lặng, lại còn nhớ gõ cửa trước khi mở cửa mới sợ chứ. Hồi trước hẳn có vận vẹo nàng một đợt tại sao nàng muốn hẳn phải gõ cửa trước khi vào mà nàng lại không, kết quả từ đó nàng vô cùng làm gương cho gã.

Nhìn xem, trước khi khai mở thông đạo không gian cũng rất biết phép lịch sự mà gõ cửa... a, là gõ không gian.

Siêu cấp lịch sự. Là tấm gương của cả thiên hạ.

Trong lòng hẳn vỗ tay khen hay với nàng.

Mộ Dung Nguyệt không thèm để ý mấy người nhìn chăm chăm vào nàng, lúc ngắt kết nối điện thoại nàng liếm liếm môi:

"Thật muốn tặng cho một đôi nam nữ này một quả bom Hoa Hồng Băng."

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc hỏi:

"Cô đang nói ai vậy ạ? Ở đó chỉ có một lão già chứ?"

Mộ Dung Nguyệt nhìn hẳn, nói:

"Còn một người nữa, dưới gầm bàn ấy."

Trần Ngọc Lâm

"?????"

Người đó dưới gầm bàn làm gì, dùng cái mộng suy nghĩ cũng ra được.

Mộ Dung Nguyệt giải quyết xong vụ hưng sư vấn tội, tâm tình tốt hơn một tí. Sau khi thăm cô bé bị huyết tộc cắn, tâm tình lại tốt hơn tí nữa.

Sau khi nhìn thấy Trần Ngọc Lâm treo lủng lẳng trên cây như con dơi do không quen ngủ giường cứng, cũng một phần do nàng nói chuyện quá lâu, với lại Uyên xí luôn một cái phòng ngủ duy nhất rồi, tâm tình nàng lại về mol.

Dù sao cũng đang rảnh, ngủ lại đây chút vậy. Nàng kiểm tra một khoảng chừng 100 cây số xung quanh, rồi mới nằm chợp mắt một xíu.

Chợp mắt mà không phải ngủ, nàng mà ngủ một giấc sẽ dài mấy trăm năm, một đêm chỉ là chợp mắt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Giọng ca vàng của Trần Ngọc Lâm:

Trần Ngọc Lâm đang ngủ, chợt mở mắt ra, trước mặt hắn là cô bé hôm qua mà hắn từng ra tay cứu (toàn bộ nhờ cái thánh giá của Mộ Dung Nguyệt).

Cô bé này tên gọi Nguyễn Mộc Linh, là người mà hôm qua hắn chữa trị tạm cho bằng cách để cho nôn ra máu của Huyết Tộc trú ngụ trong cơ thể.

Về phần tại sao cô nàng này xuất hiện ở đây, bởi vì hắn không có chỗ ngủ á. Nhà này có độc 2 cái phòng ngủ, một cái dính đầy máu do cô em này hôm qua đây ra, một cái Mộ Dung Nguyệt với Uyên ngủ rồi, cho nên hắn đành treo lủng lẳng ngoài trời mà ngủ.

Gã thợ săn ma cà rồng kia cũng phải ngủ ngoài ghế sofa. Quanh chỗ này lại không có được một nhà nào cho thuê nhà nghỉ cả, thành ra hắn đành vất vẻo như con dơi ngủ ngoài trời.

Hắn cũng chẳng quan tâm lắm, kì quái là con gà trống của hắn cũng vất vẻo ngủ tương tự.

Trần Ngọc Lâm nhìn, trời đã hửng sáng, hắn bật người xuống đất hỏi:

"Thế nào? Đã thấy khỏe hơn chút nào chưa nhóc?"

Gọi nhóc cũng không sai, con bé này chỉ khoảng 10-12 tuổi thôi. Kém hơn tuổi hắn 2-3 tuổi.

Nguyễn Mộc Linh cười, khép lại cái chấn trên mình, tuy nàng có dùng qua Huyết Linh Đan (1 loại đan dược đẩy nhanh tốc độ sản sinh máu) cho nên không còn bị thiếu máu, nhưng chắc là vấn đề tâm lý:

"Em cũng khỏe hơn rồi. Lần này đúng là hú hồn."

Trần Ngọc Lâm cười cười, đầu chỉ là hú hồn, mà là hú chết đấy nhé. Hắn hỏi:

"Thế tại sao em lại bị mấy con Huyết Tộc kia cắn thế?"

Nguyễn Mộc Linh hơi tái mặt nhớ lại ngày hôm đó:

"Hôm đấy em với bạn đang đi chơi trên núi. Thế rồi em với bạn bị lạc nhau, lúc đó thì em bỗng nhiên cảm thấy cánh tay đau nhói, quay ra nhìn thì thấy đã bị một người toàn thân đầy máu cắn rồi. Ban đầu em còn tưởng là bị zombie cắn cơ, sau mới biết là Huyết Tộc."

Trần Ngọc Lâm gật đầu, Huyết Tộc cắn rất khác với zombie. Độc của Huyết Tộc ngấm sâu vào máu, để lâu còn lan vào trong tủy, dù có thuốc đặc trị cũng đất vô cùng.

Hai người rảnh rồi, cả hai đều thuộc loại người nhiều chuyện, tính khí ưa thích chơi bời, gặp nhau như cá vào nước hàn huyên một lúc lâu, cuối cùng chuyện chủ đề đến trường học:

Trần Ngọc Lâm tươi cười tự tin nói:

"Thế anh hát em nghe một bài nhé. Hồi trước anh đây có một ước mơ, có một khát khao là trở thành idol toàn thế giới đó. Anh chỉ kém hơn siêu idol một chút thôi."

Nghiêm túc nhé, hồi cấp 2 hắn không cần làm gì vẫn có 10 phẩy trong giờ Âm Nhạc. Một trong những lý do điểm phẩy hồi hắn học cấp 2 cao chót vót là vì thế.

Xét cho cùng hắn (tự nhận) mình có tâm hồn của một người nghệ sĩ.....

Mộ Dung Nguyệt đang ngái ngái ngủ ngủ, chợt nàng bừng tỉnh, lăm lăm:

"Mình có nghe nhầm không? Thằng bé đang chuẩn bị hát?"

Trần Ngọc Lâm hít một hơi sâu, kể đó hắn bắt đầu hát:

"Bleh bleh bleh bleh bleh bleh (không phân biệt được âm giọng)"

"Rééééééééééé!!!!!!!!!!!!!!!"

..... và thi thoảng tâm hồn không tỉ lệ thuận với tài năng.

Trong một chỗ lát, trong không gian vang vọng những tiếng thú rống, tiếng lợn bị chọc tiết, tiếng người bị tra tấn, những âm thanh đó vang vọng, hòa quyện vào nhau giống như âm thanh của dàn đồng ca từ ma giới vậy.

Trong nháy mắt, mấy con chim gần đó ngã lẫn quay, sùi bọt mép.

Trần Ngọc Lâm cười tươi hỏi Mộc Linh:

"Thế nào?"

Mộc Linh bỏ cái tai nghe úp tai ra, tìm kiếm một hòn đá thật to rồi động nó vô đầu hấn:

"NÓI DỐI."

Còn Hệ Thống thì găm gè:

[Điều kiện đã đủ, xin chúc mừng kí chủ lĩnh ngộ kĩ năng [Khải Huyền Ca]. Giờ thi xin lỗi, ta đi nôn một tí.]

Trần Ngọc Lâm

"?"

Nguyễn Mộc Linh:

"ANH NÓI DỐI, ĐÓ ĐÂU PHẢI LÀ MỘT CHÚT. ANH CÓ THỂ GIẾT NGƯỜI VỚI TIẾNG CA CỦA MÌNH RỒI ĐÓ. ANH LÀ TRƯỞNG HỢP KINH KHỦNG NHẤT MÀ EM TỪNG THẤY, CÓ KHI EM PHẢI THÊM "HÁT KHÔNG DỖ" VÀO TRONG ĐIỀU KIỆN LÀM BẠN CỦA EM MẤT."

Trần Ngọc Lâm

"Tệ thế cơ à? Bình thường đám bạn đâu anh đâu có ý kiến gì đâu, anh thấy tội nó vẫn cổ vũ bình thường mà, mặc dù tội nó hay cổ vũ kiểu "ọc ọc ọc ọc""

Nguyễn Mộc Linh:

"NGHE GIỐNG TỘI NÓ ĐANG SÙI BỌT MÉP THÌ ĐÚNG HƠN."

Trần Ngọc Lâm

"Về sau mỗi lần anh định hát, tội nó toàn mua đồ ăn tặng anh để anh bôi bỏ thành ra anh cũng thấy tội tội tội nó..."

Nguyễn Mộc Linh:

"NGHE GIỐNG TỘI NÓ ĐANG NHẾT ĐỒ ĂN VÀO MỒM ANH LÀM CHO ANH HẾT HÁT NỒI ĐÓ."

Trần Ngọc Lâm

"Chà, tệ thế cơ à?"

Nguyễn Mộc Linh thở dài, giơ ra một cái cuốn sách tập thanh mà nàng mới đi vô trong nhà lấy:

"Không, nó còn tệ hơn cơ. Được rồi, anh hát thử lại cho em nghe từng âm nốt nào, bắt đầu với âm Đồ....."

Trần Ngọc Lâm hát, giọng ca thánh thót vang lên:

"Dồồồồồồồồồồ....."

Nguyễn Mộc Linh tiếp tục giậm chân, ném cả tảng đá vào mặt hấn:

"KHÔNG PHẢI THẾ....."

Nửa tiếng sau....

"Được rồi, anh thử hát lại lần nữa nào."

Nguyễn Mộc Linh thờ hồng học, này giờ nàng tí chết bao nhiêu lần cuối cùng Trần Ngọc Lâm cũng coi như là có thể phát ra âm gần chuẩn.

"Đồồồồồồồồồồồ....."

Trần Ngọc Lâm hát một nốt Đồ, lần này chí ít cũng có được cái gọi là âm nhạc phù hộ.

"Đồ Rê Mi Fa Son La Si Đôôôôô"

"Đấy, anh hát được rồi đó"

Nguyễn Mộc Linh mặt mày tái ngoét vỗ tay, đoạn nói:

"Giờ anh thử hát lại đi, xem có khá hơn tí nào không?"

"OK, lần này cam đoan khá hơn."

Trần Ngọc Lâm mỉm cười đắc thắng, kế đó tiếp tục cất lên giọng ca vàng của mình:

"BRỒHHHHH BRỒHHHHH BRÉHH BRÈHHHH RÈÈÈÈÈÈ RÉÉÉÉÉÉÉ....."

"Thế nào?"

Hắn hỏi, kế đó hắn thấy Nguyễn Mộc Linh đang nằm trên mặt đất, sùi bọt mép, co giật.

"Thảm Hại. EM TỪ BỎ."

Nguyễn Mộc Linh phang nguyên hai hòn đá vào đầu hắn:

"Em từ bỏ. Giọng ca của anh đã từng rất đẹp, kỳ lạ, kinh tởm, lạ lùng, buồn nôn, ói như thể bông hoa cúrt lợn vậy, nhưng bây giờ nó chỉ đơn giản là tệ thôi."

Trần Ngọc Lâm

"....."

Thế tức là tệ hơn hay tốt hơn?

"Không"

Mộc Linh lắc đầu:

"Vấn đề không phải là tệ hay là tốt, em chỉ đơn giản là ghét nó. Thế thôi."

Trần Ngọc Lâm

-?

"Thôi nghỉ đi, thằng này hết hi vọng rồi."

Âu Bảo Uyên mỉm cười, bê ra một mâm đồ ăn:

"Đây, ăn tí cho lại sức."

Nguyễn Mộc Linh lấy một miếng ăn, chọt nàng ho khù khụ nhìn vào mâm toàn những cục cứng ngắc đen thùi lùi:

"Đây là cái gì? Nãy giờ nhìn thì tưởng nó là socola nhưng ăn vào thì chẳng biết là cái gì luôn?"

Âu Bảo Uyên:

"Trứng rán."

Nguyễn Mộc Linh giờ lên một cục cứng ngắc to cỡ bàn tay:

"Cái này mà là trứng rán, cái này giống kiểu trứng đóng đá hơn á"

Trần Ngọc Lâm bốc một miếng, lăm bằm:

"Không, đây là trứng rán kiểu nổi lửa lên em và chuyện này sẽ tới. Thôi nào, Uyên rất ghét người khác bỏ phí đồ ăn, ăn cũng chết, không ăn cũng chết, anh muốn chết khi là ma no."

"Không thể nào, anh hoàn toàn ổn với vụ này à? Cái thứ này như thuốc độc vậy....."

Mộc Linh nói, kể đó nàng khó hiểu nhìn Trần Ngọc Lâm, người lúc này đã từ bỏ hi vọng việc Uyên nấu món gì để ăn một xú, cũng như biết rõ kết cục của việc bỏ dở bữa ăn mà cô nấu.

Vậy nên, hẳn ta đã để trống toàn bộ đầu óc trong nỗ lực đạt được sự thiên tông hoàn hảo với hi vọng rằng bằng cách đó(theo một nguyên lý khoa học nào đó mà hẳn không biết, cũng không rõ và chỉ đơn thuần hi vọng nó có tồn tại) hẳn có thể phong bế hoàn toàn vị giác của mình lại giống như những nhà sư khắc khổ:

"Chà, trước giờ chưa bao giờ nhận ra những hóa ra thờ cũng có thú vui của riêng nó...."

"....."

Nguyễn Mộc Linh chợt cảm thấy bụng nàng bắt đầu sôi sùng sục lên:

"Ôc Ôc Ôc Ôc Ôc Ôc..."

?

Nhà vệ sinh, cần vô nhà vệ sinh gấp.

Nửa tiếng sau....

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên đang cố thử xem có xây được lâu đài bằng mấy thân cây không. Nguyễn Mộc Linh thì đang nằm nhà dưỡng thương. Chợt một cái xe Lamborghini Aventador Limousine, cái loại xe mà 99% người sẽ chẳng bao giờ thấy ngoài đường và đặc biệt chỗ đường làng đường sỏi, cái xe này chợt phanh kết một cái tầm 20 mét trước nhà.

Cái đó là cái ấn tượng nhất, ngoài ra còn có cả một đàn siêu xe toàn Lambor với Ferarir...v..v đủ các loại.

Hơi cá biệt, có 2 cái xe tăng.

Cửa cái xe Limou mở ra, một tấm thảm đỏ trải vòng theo đường vòng cung không chạm đất trải đến trước mặt Mộ Dung Nguyệt vừa mới ngái ngủ bước ra khỏi nhà. Nàng vỗ tay thu hút sự chú ý của 3 đứa (2 người 1 gà):

"Được rồi mấy đứa, người của ta đến đón rồi. Đi nào. Chào mọi người đi."

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc nhìn đàn siêu xe, kể đó quay sang Nguyễn Mộc Linh cũng gã sấn mả cà rỗng, hai người nhìn như thể chút được một cơ số gánh nặng khá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Vĩnh Hằng Đảo

Trần Ngọc Lâm cười cười vẫy tay với hai người Nguyễn Mộc Linh, mấy người này không hiểu sao trông cứ như thể mới trút bỏ một cái gánh nặng.

Nguyễn Mộc Linh cảm thán:

"Anh không thấy hai người này hợp nhau vãi ra à? Một người hát ca dờ tề, một người thì nấu ăn kinh không kém, quả nhiên là ngưi tâm ngưi mã tâm mã."

"....."

Trong lúc đó, Trần Ngọc Lâm hắt xì một cái, hẳn đang ở bên trong cái Lambor Limousine, uống nước chanh.

Cả lũ ở đây bao nhiêu người, chỉ có duy nhất một mình hẳn là dưới 18 tuổi, không được uống rượu. Mộ Dung Nguyệt 18 tuổi không biết được bao nhiêu năm rồi, Âu Bảo Uyên chỉ ít tồn tại từ thời Cách Mạng Công Nghiệp.

Bốn người khác trên xe, một là một người trông lạnh tanh, tóc trắng tràn đầy khí phái soái ca. Nếu đến trường hẳn thì đảm bảo khối em theo. Người này

nhìn qua thì trông cũng đại loại khoảng 23-24 tuổi. Tên hắc hinh như là Chiêu, còn họ thì hắc nạnh nùng không nói cho Trần Ngọc Lâm.

Dù thế, thông qua giám định Trần Ngọc Lâm cũng biết Chiêu không phải tên thật, mà là pháp danh của pháp sư. Hệ tu luyện của hắc là Ma Thuật Cổ Thần, thấu tóm sức mạnh của thần linh hoặc đại loại thế.

Một người khác là Siegmars, người Đức, là một tay cao to lực lưỡng da ngăm đen. Tay này trông cũng lạnh lùng không kém nhưng mà lạnh lùng theo kiểu "mình chẳng biết nên nói chuyện như thế nào" chứ không lạnh lùng kiểu "ta khinh thường nói chuyện cùng ngươi" như gã kia.

Hai cô gái còn lại là kinh ngạc nhất, dù nhìn qua thì bình thường, ngoại trừ một người băng bó bởi phù chú kín đầu, người còn lại chỉ băng qua đôi mắt bởi một tấm vải liệm, nhưng bộ đồ trên người họ hắc vẫn nhận ra, là đồng phục cưới Trung Quốc.

Hơn nữa, là Minh Hôn, tức là kết hôn với người chết.

Trong Giám Định, hai người này cũng hiện ra là:

[Tiên Thiên Linh Cương Thi (cương thi sinh ra linh trí trời ban) - Ma Vật. - Tên: Chân Linh.]

[Tiên Kiếp Linh Cương Thi (cương thi vẫn còn giữ linh trí từ kiếp trước) - Linh Ma Vật - Tên: Khải Trang.]

Thực lực cả 4 đều là xxxxxxx.

Cả 4 trông qua đều lớn hơn 18 tuổi. Riêng mình Trần Ngọc Lâm là nhỏ hơn 18 tuổi nên ai cũng uống rượu mình hắc uống nước chanh.

Trần Ngọc Lâm: (☉☹☉)

Thôi, ít nhất nước chanh cũng ngon mà.

Trần Ngọc Lâm với Âu Bảo Uyên im lặng nghe 4 người kia cùng Mộ Dung Nguyệt hàn huyên, chẳng thể tìm thấy nổi 1 chủ đề để chen chỗ vô. Kì quái là họ nói một thứ ngôn ngữ gì đó mà Trần Ngọc Lâm nghe qua thì không hiểu nhưng lúc họ nói xong thì hắc lại hiểu.

Tức là hắc không hiểu nổi từng từ có nghĩa là gì, cũng xác định chưa bao giờ học qua loại ngôn ngữ này, nhưng lúc nghe xong cả câu thì hắc lại hiểu ý nghĩa cả câu dù hắc còn không nhận ra câu bắt đầu từ đâu và kết thúc từ đâu nữa.

Âu Bảo Uyên lăm bằm:

"Ngôn ngữ của Thần."

Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Nghĩa là sao? Thần nào? Chúa Kito giáo hay Zeus Hi Lạp?"

Âu Bảo Uyên nháu mày nhìn hắc, đáp:

"Đều không phải. Đó là ngôn ngữ của Sáng Thế Thần. Loại ngôn ngữ này dù cho là ai đi chăng nữa cũng đều nghe hiểu được, vì đó là ngôn ngữ họ được sinh ra. Nhưng họ lại không thể nói được trừ khi được một vị Thánh Nhân chỉ dạy."

"Đó là ngôn ngữ Viễn Cổ Sinh Linh thường dùng để nói chuyện với nhau."

Trần Ngọc Lâm ồ lên một tiếng, chưa bao giờ nghe qua loại thuyết pháp này, quả nhiên là mở mang tầm mắt.

Mộ Dung Nguyệt quay sang Trần Ngọc Lâm nói:

"Khi nào rảnh cô dạy cho nhóc. Không có cái đó muốn theo học tại Tiên Học Viện khó lắm. Đó là ngôn ngữ chung của toàn vũ trụ rồi."

Trần Ngọc Lâm sáng mắt, từng nghe qua rất nhiều truyền thuyết về Tiên Học Viện, nhưng chưa bao giờ thấy qua chân thân của nó. Đối với hắc lúc này, Tiên học viện kiểu như một cái truyền thuyết vậy.

Mộ Dung Nguyệt cười khẩy:

"Nhóc bớt ảo tưởng đi. Tháng 4 là Học Viện nhập học rồi. Tháng 2 ăn Tết xong là khởi hành đi luôn. Còn phải kiểm tra nữa, chốc ta thiết lập tạm một kì kiểm tra thử, nhóc qua thì coi như đi thi cũng chắc qua. Không thì thôi ta cho nhóc một kì luyện tập Địa Ngục luôn."

Trần Ngọc Lâm bắt đầu rợn mồm hỏi. Bà cô này 2 năm nay có luyện cái quỷ gì cho hắc đâu? Giờ lại đòi kiểm tra thử.

Có điều cũng được thôi.

Nửa tiếng sau, Trần Ngọc Lâm cuối cùng cũng đến nơi.

Đây là một hòn đảo nổi lềnh phềnh giữa biển (xe đi trên mặt nước, đương nhiên rồi).

Nói là nổi lềnh phềnh giữa biển là vì hòn đảo này di động với quỹ đạo khá chậm, nãy giờ mới 10 phút mà hòn đảo đã di động 10 cm kể từ lúc hấn tới.

Chỗ hấn đứng lúc này là một cánh cổng to tổ chẳng, phía trên cánh cổng có một tấm biển khắc ba chữ:

Vĩnh Hằng Đảo.

Trần Ngọc Lâm nhìn xung quanh, đây là một hòn đảo rộng vô cùng, chỉ ít cũng to ngang một cái thành phố cỡ lớn. Toàn bộ hệ thống kiến trúc phân ra 3 khu vực, khu vực cao nhất có nửa hình dáng giống như một tòa lâu đài thời Trung Cổ, nửa còn lại lại giống một tòa cao tầng phương Tây.

Khu vực thứ hai, ở phía bên trái là một khu nhà trọ trông không khác gì cái resort. Mà nói thẳng ra nó chính là cái resort, còn có một chữ [RESORT] to tổ bố treo trên cánh cổng.

Có thể dễ dàng nhìn thấy bể bơi, hồ tắm nước nóng, và cả khu vui chơi quanh đó nữa.

Khu vực bên phải thì không nhìn ra cái gì, có vẻ vẫn đang trong giai đoạn thi công. Nhưng hình như cũng là một khu resort khác.

Tay thanh niên lạnh lùng tóc trắng vừa nãy chỉ vào khu đang thi công, nói:

"Tiểu thư, chỗ kia chúng ta đang đập đi làm mới lại do gần đây doanh thu tăng khá cao, khoảng 123%. Ngoài ra chúng ta đang dự tính làm thêm một khu vực ngằm nữa..."

Mộ Dung Nguyệt nhìn tay Chiêu kia, nói:

"Khu vực ngằm? Không có xâm phạm với Địa Giới đó thì được."

Tay Chiêu kia gật đầu:

"Đảm bảo sẽ không xâm phạm khu vực đó thưa tiểu thư."

Mộ Dung Nguyệt vỗ đầu, chỉ về phía Trần Ngọc Lâm nói với toàn thể mọi người (nãy giờ ở đây tụ tập cũng khá nhiều người):

"Ồ đúng rồi, giới thiệu với mọi người phát, đây là Trần Ngọc Lâm, một ma cà rồng, đây là Âu Bảo Uyên, một Android. Hai đứa này sẽ ở đây trong thời gian tới. Chào mọi người đi hai người."

Trần Ngọc Lâm gượng cười vẫy tay, đùa gì chứ, nãy giờ mới có hơn 10 phút mà tụ tập cũng phải cả trên trăm người chứ đâu có ít?

Mộ Dung Nguyệt cười, vỗ tay nói:

"Nào mọi người, 'chào đón' hai đứa nhóc này nhiệt tình vào nhé."

Tay thanh niên tóc trắng nghe thế cười, từ trong nhẫn trữ vật lôi ra một cái máy ảnh cây, dựng xuống nói:

"Nào 2 đứa, đứng ra kia làm 1 phôi ảnh kỉ niệm nào."

Trần Ngọc Lâm cùng Uyên nhìn nhau, từ trong mắt nhau cảm giác được cái gì đó khác lạ, nhưng mà do có Mộ Dung Nguyệt ở đây cho nên cũng nhanh chóng đi theo chỉ định.

Trần Ngọc Lâm nhìn sàn bê tông, hơi cảm giác không ổn nhưng không biết không ổn chỗ nào. Kể đó hấn nhìn vào tay Chiêu kia, nụ cười của hấn càng lúc càng đậm:

"Lập lại theo anh nào, điều đầu tiên, luôn chú ý cảnh giác xung quanh."

Lúc này hấn chợt hiểu ra vấn đề ở chỗ nào, máy ảnh này còn bật lên, gã kia cũng không hề nhìn vào màn hình máy ảnh lúc chụp.

Kể đó, hấn bấm vào nút chụp trên máy ảnh, ảnh thì không chụp được nhưng lại có một cái khác khởi động.

"Hai đứa trượt."

Trần Ngọc Lâm giật cả mình khi đột nhiên thấy sàn bê tông dưới chân đột nhiên tách ra làm hai, lộ ra một cái hang sâu ngút bên dưới. Hấn ngay lập tức khởi động thiên phú thần thông, hóa thú, từ đằng sau lưng hấn mọc ra hai cái cánh dơi, bay phấp phới trên không.

Uyên cũng đồng dạng, sau lưng mọc ra một cặp tên lửa phản lực, bay trên không.

"Cái quỷ gì vậy ông anh? Tại sao lại...á...."

Đột nhiên, hai cánh tay dài dằng dặc vươn lên từ trong bóng tối, chộp lấy cả hai, kéo xuống lòng đất. Gã kia cười, giờ cái máy chụp ảnh lên chụp một

cái, nói vọng xuống:

"Phản xạ không chậm, nhưng lại tồi. Trượt lần hai, nếu hai đứa không ra được khỏi đó trong 4 tháng, tính là trượt lần 3, phải đi học bổ túc."

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên:

~.....

Má nó, vừa nãy bà cô kia có nói sẽ tặng hẳn một khóa kiểm tra, hóa ra là đây à?

Hai người rơi thẳng xuống chừng 34 giây, tức là cái hang này sâu 34 giây. Có một công thức tính độ cao từ thời gian rơi nhưng mà hẳn quên xừ rồi. Hôn nữa công thức này dùng hồng nôi trong điều kiện này, 20 giây cuối bọn hẳn tốc độ rơi đột nhiên chậm lại, rơi xuống một vùng biển.

Trần Ngọc Lâm bị bơm hơi một hồi, cuối cùng cũng ổn định, đứng lên trên mặt nước. Còn Uyên thì đã đứng được một lúc rồi.

Chợt Hệ Thống tuyên cáo:

[Nhiệm vụ: Phá vỡ mốc ghi chép 2 tháng vượt ải - Nhiệm vụ cấp Trung.

Yêu cầu: Vượt ải trong vòng 1 tháng.

Phần thưởng: 350 điểm Vận Mệnh.

]

Âu Bảo Uyên:

"6km. Từ chỗ của chúng ta tới trần hang là khoảng 6 cây số. Từ đây đến các chỗ khác không thể đo được do hơi nước hấp thụ toàn bộ tia lazer tôi phát ra."

Có vẻ như nàng có một phương pháp đặc thù để đo được khoảng cách mà không cần thước. Trần Ngọc Lâm cũng lười tìm hiểu, lúc này đây là chỗ nào quan trọng hơn.

"Này, nếu tôi mà là các cậu thì tôi sẽ trèo lên trên bờ nhanh đó."

Chợt 1 giọng nói vang lên, âm thanh pha thêm chút mỉa hoặc huyền bí. Trần Ngọc Lâm khoảng nửa giây sau khi nghe câu nói đó, một mùi tanh phả vào gáy hẳn.

Hắn quay đầu lại, chỉ thấy một sinh vật trông con hải cẩu đầu cá sấu đang há to mồm chuẩn bị lặn yên không một tiếng động đón lấy hẳn. Trần Ngọc Lâm phản xạ cũng tính nhanh, tay vung lên một cái đã chợt xuất hiện một cái vòng đeo tay bằng vàng, hẳn phất tay lên, một tấm lưới khổng lồ bằng vàng từ đó vọt ra, cuốn con hải cẩu-cá sấu thành một đoàn.

"Phản ứng không tệ, nhưng các cô các cậu có chơi được tiếp với lũ còn lại không."

Chỉ thấy một tràng những tiếng thú rống vang lên, kể đó trong hang đá lao ra tầm chừng 100 con hải cẩu-cá sấu tương tự, chúng gầm lớn phi thân về phía bọn hẳn. Trần Ngọc Lâm vô cùng quyết đoán quay đầu, kéo tay Uyên bỏ chạy. Tuy rằng toàn bộ đều có khí tức Tam phẩm ngang bằng với bọn hẳn, Tam Phẩm sơ kỳ khoảng đó, nhưng mà trên trăm con thì là vấn đề to đấy.

Trần Ngọc Lâm trong nháy mắt triệu hoán ra Ngân Nguyệt Lang, gần như ngay lập tức khi mà hẳn triệu hoán Ngân Nguyệt Lang ra khí tức 1/3 của lũ quái vật đều đồng loạt tăng lên Tứ Phẩm sơ kỳ, ngang bằng Ngân Nguyệt Lang.

Trần Ngọc Lâm nghĩ đến một khả năng, giải trừ triệu hoán Ngân Nguyệt Lang, quả nhiên 1/3 số con vừa tăng cảnh giới lên đều nhất loạt lui về Tam Phẩm sơ kỳ.

Quả nhiên, sử dụng cảnh giới để qua ải không phải là biện pháp.

"Đi thôi."

Trần Ngọc Lâm chạy được một đoạn, vung tay lên lập tức tấm lưới như thần kì được thu hồi lại. Kế đó hẳn lại vung vòng tay một phát, một tấm lưới khác lần này khổng lồ hơn nhưng lại ít sáng chói hơn bắn ra, một hơi trói chặt mười con gần nhất.

Hai người chạy tầm 300 mét cuối cùng cũng lên bờ, thở phào một cái. Giọng nói vừa rồi lại vang lên:

"Ồ, thoát được cơ à? Tấm lưới vừa nãy là Tấm Lưới Vàng đúng không? Thiết kế độc đáo đó."

Trần Ngọc Lâm ngẩng đầu nhìn kĩ người vừa nói, chỉ thấy đó là một đứa bé tầm 6 tuổi, khoác một tấm giẻ rách, mỉm cười nhìn bọn hẳn:

"Hai cô cậu có cái gì ăn không, chỗ này ngoài mấy quả dưa leo biển và mấy con cá không mất còn lại không có gì cả. 50 năm rồi ta chưa ăn cái gì ra

hồn."

"Tầm 50 năm trước ta có chộc một bé, tên bé ấy là Mộ Dung Nguyệt. Ta một hơi xực luôn toàn bộ số Linh Từ Vạn Năm quý báu của bé cùng một nửa con gà quay thui tẩm mật ong, bé ấy giận tí xuất hồn luôn. Thế là nào giờ ta bị nhốt rịt ở đây, chỉ có mấy con cá không mất với vài quả dưa leo biển biết đi thôi. Nhớ lại ngon thiệt đó hén."

"Đâu đó độ tháng trước ta có phải cái phân thân ra ngoài kiếm đồ ăn, thế là nó đi rịt một hơi không về luôn, có khi giờ đang đi tai bay vạ gió đâu đó rồi."

Trần Ngọc Lâm cười:

-?

Nghe hết như một ông lão già khủ vô dụng vậy.

Thằng bé kia mỉm cười, vụt một cái trên tay nó đã xuất hiện một thanh kẹo, cười, chọt mặt méo xẹo nhìn Âu Bảo Uyên:

"Chà, có kẹo này... cái gì? Pin vị dâu? Là cái gì vậy? Pin thì ta hiểu, vị dâu ta cũng hiểu, nhưng mà pin vị dâu là cái gì thì ta không hiểu?"

Âu Bảo Uyên:

"Thì nó là pin vị dâu đấy. Ông ép nó vào mấy ô cắm pin, trong mồm ông sẽ cảm thấy vị dâu..."

Thằng nhóc nhú mày, ném viên pin trở lại:

"Thật là vô nghĩa, thế thì tại sao không ăn dâu luôn từ đầu. Chà, còn nhóc trai kia thì chẳng có gì cả, ừm, kì quái, nhóc này không có gì luôn ấy, thế ku lấy cả đồng đồ đó từ đâu ra trừ khi mấy cái túi của ku giống hết túi thần kỳ Đôrêmon?"

Trần Ngọc Lâm

-?

Trần Ngọc Lâm im bất, không phải bởi trò đùa, mà là bởi vì hần chột nhớ ra Giám Định. Không hiểu sao từ lúc thằng bé xuất hiện, trong đầu hần chỉ tập trung vào thằng nhóc đó. Không Giám Định thì thôi, vừa Giám Định xong ngay lập tức hần hít một hơi sâu khí lạnh:

"Ông... ông là Tiêu Dao Thánh Nhân?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Tiêu Dao Thánh Nhân Tập Huấn

"Ông gì, gọi là anh, hoặc là Ngài. Xét trên thanh tuổi thọ của chúng ta, ta vẫn còn trẻ măng."

Thằng bé cười nhạt thú vị nhìn 2 người:

"Ừm, một con bé android, một thằng ranh con ma cà rồng. Cái gì? Bá Tước cấp Ma Cà Rồng? Còn cô bé kia hẳn là người của... Daedalus đúng không? Ta nhớ gã đó, hồi trước ta có bị lạc xuống cái Mê Cung kia 1 lần, phiền phết đấy."

Âu Bảo Uyên bất chợt mở ra vô số vũ khí từ sau lưng, toàn bộ đều là hàng thượng hảo hạng, lạnh lùng nhìn thằng nhóc kia:

"Sao ngươi biết?"

"Sao ta không biết?"

Tiêu Dao Thánh Nhân cười, giơ một bàn tay ra lập tức toàn bộ vũ khí của nàng tắt ngấm. Nó nói:

"Còn thằng nhóc kia, ờ, ban đầu ta tưởng nhóc là ma cà rồng, nhìn kĩ hóa ra lại là.. ha ha hiểu rồi."

Kể đó, hần ngáp một tiếng:

"Được rồi, cái chỗ này ấy, để giới thiệu một chút nhé. Lũ kia là... à ừ thì, chúng là cái gì ta cũng không biết, cái gì đó lai giữa hải cẩu và cá sấu, tạm gọi là Cá Chó đi, không thì gọi là Hải Sấu cũng được. Chúng là lũ được tạo ra... ừm, nói chung là dạ dày chúng tiêu hóa hồng nòi mấy cậu đầu nhưng mà dịch cơ thể phong bế lại khả năng hoạt động của mấy cậu trong chừng 10 năm."

"Ừm, nếu bị cắn mất tay chân gì đó thì dịch dạ dày chúng sẽ bảo quản tay mấy cậu cho nên không lo mất tay đâu. Nếu bị xước mất đầu thì mấy cậu coi như fail luôn bài kiểm tra."

"Còn có vài con nhện khổng lồ, như trên, ăn thịt hồng nỏ mấy cậu nhưng mà bị cắn một cú thì mấy cậu đừng hòng di chuyển trong chừng 1 tháng. Còn có mấy con sâu trong kia với tụi hộ vệ hồ thì chừng 1 tháng 2 tuần là ra được. Tích cực tí thì nếu bị nuốt 3 lần vẫn còn 1 tuần để quây, lần thứ 4 thì coi như xong."

"Giới hạn 4 tháng cho bài kiểm tra hợp lý phải không? Tích cực thì các cậu may là mới Tam Phẩm, nếu là Kim Đan thì có khi các cậu mất 50 năm mới ra khỏi là bình thường."

Trần Ngọc Lâm cười ha ha:

"Hợp lý cái lù, tụi này sẽ tách ngay nếu đám cá chó nhanh nhất mạnh nhất đông nhất xoi tụi này. 10 năm lặn."

"Chà, thì cái đó thêm thất tí cho trò chơi căng thẳng mà. Ban đầu thì chỉ cho 2 con thôi nhưng mà qua thời gian tụi nó sinh sản ra... Kể cũng kì, năm đó thiết kế tụi này vớt 2 con đực vào, không hiểu tại sao 1 con trong đó bỗng dưng biến thành con cái.."

"Trò chơi như SHIT."

Tiêu Dao Thánh Nhân bật cười:

"Ha ha, gợi ý tí nhé, không có lỗi ra đâu."

Chợt, Trần Ngọc Lâm cảm thấy bàn tay lạnh lẽo, nói chính xác hơn là cả cánh tay lạnh lẽo. Kề đó hần nhìn, chợt hít một hơi khí lạnh:

Tay hần chẳng biết đã bị vật đi từ bao giờ, và Tiêu Dao Thánh Nhân kia đang cầm cánh tay hần sấm soi:

"Ừm, xem nào. Không tồi, cân bằng hoàn hảo, ban phước tiếp cận hoàn hảo, dùng huyết mạch ma cà rồng thế chỗ à? Ừm, khả năng phục hồi không tệ đâu."

"Đây, trả tay này."

"Chà xem nào. Điều kiện bài kiểm tra là gì nhỉ? À nhớ ra rồi, đánh chết hết lũ quái vật trong này, có thể bỏ qua vài con không đáng kể."

Trần Ngọc Lâm lắp lại tay, hỏi:

"Được á? Nhưng mà lũ Cá Chó kia mạnh, nhanh và kinh dị chẳng khác gì Tam Phẩm đỉnh phong cả?"

Tiêu Dao Thánh Nhân cười nhạt:

"Ồ thế cơ à? Thế thì nhóc ngồi đợi 4 tháng nữa có người tự vớt nhóc lên, nói luôn lúc đó nhóc không được gia nhập vào đây đâu, và mỗi người chỉ có 2 lần tham gia kiểm tra thôi đấy. Vĩnh Hằng đảo không dành cho đám bình tôm tướng cua."

Trần Ngọc Lâm thờ dãi:

"Thế tụi này nên làm gì bây giờ, ngồi tu luyện à?"

Tiêu Dao Thánh Nhân hững hờ nhảy một cái thẳng lên một tán cây:

"Ờ, cách duy nhất để gia tăng thực lực không chỉ có tu luyện. Lực chiến của nhóc trong cùng cảnh giới rất mạnh phải chứ?"

Trần Ngọc Lâm gật đầu:

"Đúng vậy! Cá nhân tôi tự nhận như thế, có vấn đề gì sao? Tôi qua vừa mới đánh bại xong một con Huyết Tướng cơ mà."

Tiêu Dao Thánh Nhân hững hờ, chợt trên tay hần xuất hiện toàn bộ trang bị của Trần Ngọc Lâm, từ Băng Hỏa Sáo Trang, tới Hoàng Kim Lưỡi- một trang bị hần mới mua trên Hệ Thống, tiêu hao của hần toàn bộ điểm Vận Mệnh mà hần có:

"Thế, không có những thứ này thì nhóc làm được cái gì?"

Trần Ngọc Lâm nuốt một ngụm nước bọt, vì để đảm bảo lúc đang rơi hần đã trang bị toàn bộ vũ khí trên mình, nhưng có vẻ cũng chính vì thế mà bị lấy được. Xem ra từ nay phải luyện tập lấy vũ khí trong hòm Item tốc độ nhanh nhất..

"Không có những thứ này, không có lực chiến kinh hồn của loài ma cà rồng, lập tức nhóc trở thành phế vật. Nhìn đi, con Hắc Dạ Lang kia lực cơ thể của nó cũng sánh vai ma cà rồng đó, nhóc có dám đi ra đánh nhau với nó không?"

Trần Ngọc Lâm nhìn theo hướng Tiêu Dao Thánh Nhân chỉ, chợt lạnh cả người. Đó là một con sói 3 đầu, 6 chân, đuôi nó là đầu 1 con rắn, nhìn qua

cũng biết không phải hạng xoàng. Chỉ dựa vào khí tức nó thả ra, hẳn dám chắc mình cùng lắm chỉ có thể đánh tay bo với nó.

Ít nhất là kích cỡ nó đủ to đem so với Ngân Nguyệt Lang là được rồi.

Tiêu Dao Thánh Nhân nhắc hẳn, ném về phía con sói. Trần Ngọc Lâm tuy bất ngờ nhưng chỉ một giây sau hẳn lập tức lấy lại thăng bằng, kễ đó hẳn vùng quyền cùng với toàn bộ sát chiêu về phía Hắc Dạ Lang.

Chỉ thấy trong một nháy mắt, Hắc Dạ Lang hai chân chợt nắm lấy một hòn đá, chân nó linh hoạt như bàn tay người vậy, chặn đứng hoàn toàn đòn công kích của Trần Ngọc Lâm. Kễ đó hai cái giữa sau nó vùng lên hai cái hắc sắc cự trảo, đồng thời ba cái mồm cùng lúc công kích, hoàn toàn không để cho hẳn một kẻ hở nào.

Trần Ngọc Lâm kinh dị, nhưng nháy mắt sau đó hẳn hai tay giơ lên, nhân một sát na Hắc Dạ Lang tấn công nắm chặt mũi nó, kễ đó hai tay vận lực đẩy cả cơ thể lên trên cao, gần như là tự hất chính mình lên trên theo một đường vòng cung tuyệt đẹp, kễ đó một đám trắng về phía cổ của Hắc Dạ Lang.

Nhưng cùng lúc, một cái cổ của Hắc Dạ Lang dài ra, vòng quanh chợt cắn hẳn. Trần Ngọc Lâm kinh dị nhận ra lúc này hẳn hoàn toàn không có đường né tránh. Nếu hẳn tuột xuống dưới thì cùng lúc, hẳn sẽ bị cái đầu còn lại của Hắc Dạ Lang cắn xé, nếu hẳn nhảy lên thì bằng với mục tiêu sống. Nhảy ra sau thì không được, đuôi của Hắc Dạ Lang đã trực chờ sẵn sàng cắn hẳn.

Trần Ngọc Lâm trong nháy mắt đưa ra ba bốn phương án, đều không được, chỉ có thể nhân cơ hội nó đang chưa chuẩn bị sẵn sàng..

Hắn vùng song quyền, một quyền lại kễ tiếp một quyền thẳng hướng khớp nối giữa đầu của Hắc Dạ Lang và xương cột sống, trong nháy mắt Hắc Dạ Lang phát ra một tiếng tru rợn người rồi khuya xuống.

Nhưng Trần Ngọc Lâm nhận ra, tính sai rồi. Ban đầu hẳn tưởng Hắc Dạ Lang 2 bên đầu là loại giống như cánh tay, chỉ có 1 đầu có tri giác cho nên liều mạng công kích, nhưng hóa ra hoặc là hẳn tấn công sai đầu, hoặc là cả 3 đầu Hắc Dạ Lang đều sở hữu tri giác đầy đủ.

Trần Ngọc Lâm cười gằn, chuẩn bị liều mạng với cái miệng đồ lòm rộng ngoác đang há hốc thẳng hướng về phía mình.

Chợt, hẳn xuất hiện lại bên người Tiêu Dao Thánh Nhân, Tiêu Dao Thánh Nhân đang cười nhìn hẳn:

"Thấy chưa? Thua sml, và đó là lũ sói ở bậc tầm trung thôi đó. Dù ta thừa nhận về độ phiền toái của 3 cái đầu thì chúng cũng ở hạng 10."

Trần Ngọc Lâm lẩm bẩm:

"Nếu tôi mà có đủ trang bị, tiêu diệt nó trong nháy mắt là chuyện đơn giản."

Tiêu Dao Thánh Nhân nháy mắt với hẳn:

"Thế ta cũng cho con sói đó full set trang bị, cộng thêm cho nó thời gian làm quen với set trang bị đó nhé. Để xem ai mới bị tiêu diệt trong nháy mắt trước."

Trần Ngọc Lâm nhíu mày nghĩ nghĩ, kễ đó hẳn thở dài, xem ra thời gian vừa qua hẳn quá phụ thuộc vào cả trang bị lẫn Hệ Thống rồi. Hẳn nói thầm trong đầu:

"Hệ Thống, từ nay tắt toàn bộ tính năng cho ta, ta nghĩ muốn luyện tập kĩ xảo chiến đấu một hồi. Khi nào ta muốn thì lại bật lại cho ta."

Hệ Thống:

[OK. Thế còn nhiệm vụ thì sao.]

Trần Ngọc Lâm nhíu mày, kễ đó hẳn quyết đoán lắc đầu:

"Quên nhiệm vụ đi. Dù thời gian ta sẽ làm"

Hệ Thống:

[Nói trước, hiện tại Kí Chủ đang có 182 điểm Vận Mệnh, nếu đến thời hạn 1 tháng tiến trình không vượt quá 30% Kí Chủ sẽ bị trừ đi 50% cơ số điểm Vận Mệnh Kí Chủ có thể đạt được đó. Tức là 175 điểm]

Trần Ngọc Lâm nghĩ, kễ đó nhún vai, cũng được. Đàng nào hẳn cũng thấy kễ cả khi có đủ đồ thì hoàn thành trong 1 tháng là rất khó.

Hơn nữa hẳn có cảm giác, nếu lần này tiêu tốn đủ thời gian hẳn sẽ nhận được thứ đáng giá hơn nhiều so với 350 điểm Vận Mệnh.

Trong lúc đó, Tiêu Dao Thánh Nhân nhìn Âu Bảo Uyên đang chiến đấu cùng một con bộ cạp, chẳng mấy chốc nàng cũng bị đánh bay đi, nhưng thời gian thì lâu gấp 3 lần Trần Ngọc Lâm

Tiêu Dao Thánh Nhân cười:

"Thấy chưa? Con bé giỏi hơn nhóc nhiều. Hơn nữa ta cũng vô hiệu hóa phần lớn tính năng chiến đấu của con bé rồi. Nếu bật toàn bộ lên ta dám chắc nhóc bại trong một nốt nhạc. Cho nên con bé kia thì tốt rồi, còn cậu Lâm kia thì không ổn, tệ đến thế là cùng cơ đấy."

"Chà, xem ra sẽ mất một thời gian đây.... Thôi, lũ tui bây giờ đi theo ta về hang ổ của ta nào."

Trần Ngọc Lâm cười cười nhìn "hang ổ" của lão, trông hồng khác gì bãi rác cả. Hắn dọn đại một chỗ ra ngồi, trong lúc đó Tiêu Dao Thánh Nhân chuẩn bị một nồi lẩu:

"Ồ, trước khi ăn ta nghĩ nói thẳng luôn. Dưới này chỉ có mấy con khi khí gió gió kia thôi, cho nên đừng hi vọng gì rằng ta sẽ nói cho mấy nhóc biết có cái gì là thành phần trong này đó."

Trần Ngọc Lâm và Âu Bảo Uyên:

-?

Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Thế Ngài dự định cho tụi này luyện tập thế nào?"

Tiêu Dao Thánh Nhân gấp một con mắt ra khỏi nồi lẩu nói:

"Nói chung là luyện tập kỹ xảo chiến đấu thôi. Kỹ xảo của nhóc quá thô và vụng, ta ví dụ, vừa nãy lúc nhóc tấn công con Hắc Dạ Lang kia nhóc hoàn toàn có thể lùi lại và tự làm mình trở nên bình tĩnh, lựa chọn vị trí cần mật mà tấn công đúng không?"

"Ta cũng để ý qua hồi nhóc bị kéo vô đây rồi. Lúc đó hai đứa hoàn toàn có thể phi hành, kể đó bay ngay ra khỏi cái cổng Địa Giới đó đúng không?"

"Hơn nữa, khi mà hai nhóc lần đầu tiên rơi xuống, hai nhóc lần đầu tiên là đánh giá xung quanh, cái đó được, nhưng cả 2 đứa lại quên phết việc mình đang đứng trên mặt nước, và ở dưới nước cơ bản là có một đồng nhưng nhúc nhủ thứ tà phế lù nữa."

"Cho nên nói, kỹ xảo của mấy nhóc thô không khác gì con cá đen thui lù không mắt ăn như giấy rách này. Nói chính xác là thiếu kinh nghiệm."

Trần Ngọc Lâm

-?

Chà, ban đầu không nói thì không để ý, nhưng mà vừa nói xong thì hắn nhận ra ngay là đúng như thế thiệt.

Âu Bảo Uyên nói:

"Mấy cái đó thì có thể công nhận, nhưng sao Ngài chỉ nhận xét về vấn đề của Lâm, còn tôi thì sao? Kỹ xảo chiến đấu thế nào?"

Tiêu Dao Thánh Nhân cắn một miếng của quả dưa chuột biển:

"Cô ấy à? Kỹ xảo chiến đấu được lắm, nhưng lúc chiến đấu không để ý đến cái đuôi thứ 2 của con bọ cạp ẩn dưới mặt đất. Mà chắc chủ yếu tại ta vô hiệu hóa luôn tính năng quan sát mọi thứ trong phạm vi 10 mét của cô. Hồi trước chắc cô từng tham gia chiến tranh rồi nhỉ?"

Âu Bảo Uyên gật đầu:

"Đúng là có tham gia qua. Tôi là một trong những đơn vị được thiết kế để tham chiến."

Tiêu Dao Thánh Nhân gật đầu:

"Vấn đề của tiểu thư đây là không thể kết hợp ma pháp và công nghệ cùng lúc. Vậy ta sẽ thiết kế vài phần tập luyện cho mấy người, vấn đề ở đây là.. tiền công hắc hắc.."

"....."

Trần Ngọc Lâm

"Hay là thịt rắn được không? Tôi vẫn còn chút thịt rắn."

Kể đó, Trần Ngọc Lâm cười lòi ra tầm nửa tấn thịt rắn, chỉ thấy Tiêu Dao Thánh Nhân kinh ngạc nhìn hắn, kể đó hắn hí mắt, thâm thúy gật gù:

"Ồ, cũng được. Thịt rắn này không coi là cao trôn nhưng cũng tạm là mỹ vị rồi."

Trần Ngọc Lâm vừa nhìn qua ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Dao Thánh Nhân, bất an thầm thì:

"Này Hệ Thống, hiệu ứng [Tự động Hợp lý hóa] người không có đủ ngu mà tắt chứ?"

[Kí Chủ nghĩ ta sẽ tắt à? Cái đó là tính năng mặc định, tắt cũng không nổi.]

Hệ Thống giọng lạnh tanh đáp, Trần Ngọc Lâm nghe thế bắt đầu thấy an ổn hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Tiêu Dao Thánh Nhân cho luyện tập

Trần Ngọc Lâm bắt đầu chương trình tập huấn của lão già Tiêu Dao Thánh Nhân. Nhìn hấn trông giống đứa bé nhưng chắc ít cũng phải vạn tuổi rồi cũng nên.

Trần Ngọc Lâm cúi trần, đứng dưới thác nước nhũ nhũ mảy. Hấn hỏi Tiêu Dao Thánh Nhân:

"Ngài có chắc chắn cách này được chứ?"

Tiêu Dao Thánh Nhân gật đầu:

"3...2....1"

Kể đó, Trần Ngọc Lâm cảm giác đầu đau như búa bổ, hóa ra là có một cục đá to như cái tù đưng đồ phang nguyên vào đầu hấn. Hấn nhìn ra xung quanh thì lạnh cả người, vì xung quanh toàn những hòn đá tương tự rơi tới tấp như mưa đá vậy.

Tiêu Dao Thánh Nhân lạnh lùng nói:

"Thác nước này rất huyền diệu, thần thức không xuyên qua được. Khứ giác cũng không được, âm thanh những vật thể gây ra khi ở trong thác nước hoàn toàn bằng không nhưng mà nói vọng vào thì lại được. Nhóc ở trong này 1 ngày mà không dính phải một hòn đá nào thì chúng ta đến màn 2."

"Đúng rồi, nhóc có thể đi ra khỏi thác nếu muốn. Ta không cấm."

"Nếu nhóc ở ngoài trọn 1 ngày cũng coi như hoàn thành ha ha ha..."

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc, kể đó lại "Bụp" thêm một tiếng, một hòn đá to vọt vả lại giã vào đầu hấn.

Trần Ngọc Lâm hướng về Tiêu Dao Thánh Nhân gào lên:

"Ê, thế còn đồ ăn với vệ sinh cá nhân của tụi này thì sao?"

Hấn còn chưa tích cốc được.

Tiêu Dao Thánh Nhân:

"Dốt à? Đó là một phần của bài kiểm tra đó."

Tiêu Dao Thánh Nhân nhảy một cái tới chỗ của Âu Bảo Uyên cách đó không xa, Tiêu Dao Thánh Nhân hỏi nàng:

"Thế, nhóc muốn tập trung vào phương diện nào? Bởi vì nhóc là người máy, hầu như cái gì cũng tốt nhưng không tốt toàn diện vào một cái gì cả."

Âu Bảo Uyên không chút do dự nói:

"Ma Pháp. Đó là cái tôi muốn học. Bởi vì tôi muốn vượt qua những phiên bản tiền nhiệm."

Tiêu Dao Thánh Nhân kinh ngạc, kể đó thú vị nói:

"Hay đó, chúng ta tu luyện là để trở nên vạn năng, cơ thể nhóc còn lâu mới đạt đến đó. Ừm, như vậy thì ma pháp à? Quanh đây vừa vặn có được một chỗ như vậy."

"Vù vù vù vù vù vù....."

Đôi gió hú, quanh đây ngày đêm liên tục vang vọng những tiếng kêu ghê rợn, không một sinh vật sống nào tồn tại quanh đây. Âu Bảo Uyên thử phóng một cái ma pháp, lập tức trùng lớn mắt:

"Phân tích cho thấy, giò quanh đây có tác dụng làm rối loạn ma pháp ẩn tạo thành. Hiện tại không thể tạo thành ma pháp ẩn trừ khi sử dụng lượng ma pháp cao hơn hoặc thay đổi kết cấu ma pháp ẩn."

Ma Pháp Ẩn, tức là vòng ma pháp phiên bản đơn giản hóa, có tác dụng tạo thành hệ thống để sử dụng ma pháp. Pháp thuật càng cao Ma Pháp Ẩn càng phức tạp.

Tiêu Dao Thánh Nhân gật đầu:

"Chính xác. Chừng nào nhóc tự tu thành 10 cái Pháp Ẩn tùy ý cùng 1 lúc thì gọi ta. Nhóc nói muốn vượt qua các phiên bản tiền nhiệm đúng không? Robot không cố gắng, chúng luôn hoạt động công suất tối đa, chỉ sinh vật sống mới cố gắng để tốt hơn, cho ta thấy nhóc giống người như thế nào đi."

"À, phải dùng đúng kết cấu Ma Pháp Ẩn cả về chất và lượng đấy."

7 ngày sau...

Tiêu Dao Thánh Nhân mỉm cười, một tay cầm lấy xiên thịt rán nướng cần từng ngụm, không hiểu chỗ nào lấy ra một vỏ rượu:

"Chà, lũ nhóc này tiến bộ nhanh thật đấy."

Hắn chỉ thấy Trần Ngọc Lâm đang liên tục di chuyển trong dòng nước, né tránh mọi hòn đá đang lao tới với vận tốc trên 15 mét/s. Trần Ngọc Lâm sau 3 ngày ăn đá thối đã ngộ ra rằng trước khi hòn đá va chạm với cái đầu của hắn, hắn có thể cảm ứng được nước rẽ ra, tuy rằng vì một vài lý do nhưng khứu giác và thính giác của hắn đều không hoạt động, chỉ có thể dựa vào xúc giác.

Mất cũng dùng không nổi, trong quá trình này hắn không được ngẩng đầu lên trên.

Cho nên tầm chừng 0.5 giây trước khi hòn đá xé nước ra động vô cái đầu đã u lên của hắn, hắn có thể dễ dàng tránh né. Hiện giờ là ngày thứ 7 và đã một ngày rồi hắn chỉ bị dính có 74 hòn đá. Đây đã là kết quả vô cùng khả quan vì ngày đầu tiên hắn ăn trọn hơn 3000 hòn đá.

Cũng không biết đá đâu ra mà lắm thế. Có khi lão già dịch kia bẻ đá quăng xuống thác nước đấy.

Bên kia, Âu Bảo Uyên đã có thể kết thành 9 cái Pháp Ẩn cùng lúc, mặc dù bình thường 9 cái Pháp Ẩn nàng có thể dễ dàng tạo ra nhưng ở đây, nàng phải sử dụng tối đa CPU mới có thể làm được.

Tiêu Dao Thánh Nhân nhìn thấy nàng dậm chân tại chỗ 2 ngày nay, hỏi:

"Nhóc, thử làm thế này xem... đúng, như thế đó. Các Pháp Ẩn trước đó của nhóc ảnh hưởng lẫn nhau, gây ra mất cân bằng Pháp Ẩn thứ 10.. đúng rồi."

BOOOM.

Âu Bảo Uyên bị một vụ nổ dọa sợ, kể đó nàng nhú mày bắt đầu phân tích:

"Không phải vấn đề của Pháp Ẩn, mà là vấn đề do năng lượng thu vào bên trong Pháp Ẩn thứ 10."

"Kì quái, hình như CPU của tôi nhanh hơn hẳn lúc trước."

Tiêu Dao Thánh Nhân ăn nốt miếng thịt rán, nói:

"Nhóc không phải là robot, hay máy tính. Nhóc là Android, cơ thể nhóc tạo thành bởi robot nano phỏng theo hệ thống vận động nói chung và thần kinh nói riêng của con người, cho nên nhóc mới có thể đạt được sự tăng cường như vậy. Phải nói gã tạo ra nhóc quả là một nhà khoa học điên đó."

Tiêu Dao Thánh Nhân cười, điều mà hắn không nói là Âu Bảo Uyên chắc chắn trước đó phải là một người sống mới có thể tạo thành tình trạng này.

Hoặc, xét theo khía cạnh nào đó thì nàng có khi cũng là một con robot thành tinh không chừng?

7 ngày sau nữa, Tiêu Dao Thánh Nhân im lặng nhìn vào Trần Ngọc Lâm đã một ngày nay không có bị dính dù chỉ một viên đá nhỏ, mặc dù thi thoảng hắn vẫn phải lao ra khỏi thác nước nhưng ngay sau đó lại lao trở vào.

Có vài lần hắn trực tiếp lặn trong thác nước hoặc lao lên trên nữa.

Còn Âu Bảo Uyên lúc này đã có thể kết thành 14 cái Pháp Ẩn, hơn nữa có thể tạo thành một hơi trong 2 giây, dù đem so với trước là 0.5s đúng là chậm hơn hẳn rồi. Nhưng đây là trong Đồi Gió Hú, Ma Pháp bị hủy diệt trong quá trình tạo thành Ma Pháp Ẩn.

Tiêu Dao Thánh Nhân nhìn 2 người, lúc này trông tã không tả nổi, nói:

"Giờ, chúng ta thử đi đánh nhau xem 2 người khá lên bao nhiêu nhá?"

Trần Ngọc Lâm lại tiếp tục đối mặt với con Hắc Dạ Lang lúc trước, Âu Bảo Uyên cũng đồng dạng tiếp tục đối mặt con bọ cạp nàng bị đánh cho tơi tả hồi trước.

Hắc Dạ Lang thấy hấn, vẫn như cũ lao thẳng tới, 4 hắc trào ba động mãnh liệt thẳng tiến vị trí của hấn. Chỉ thấy trong nháy mắt, Trần Ngọc Lâm đã rút lui ra đằng sau hơn 3 mét, kể đó hấn lao tới nhân lúc con Hắc Dạ Lang tứ trào vẫn nằm ở trên mặt đất, một tay nắm mũi của nó kéo ngược ra sau.

"KRẮC"

Một tiếng động vang lên, con Hắc Dạ Lang gào rú mãnh liệt, bởi vì cái mũi mà hấn nắm đã bị bẻ gãy, máu chảy lênh láng. Trần Ngọc Lâm cười gằn, hấn quét mắt qua thấy con rắn ở đằng đuôi Hắc Dạ Lang roẹt một cái, lao vút tới tấn công.

Trần Ngọc Lâm chỉ nhẹ nhàng né tránh, lách sang một bên, cả hàm răng của con rắn bập sâu vào trong thịt nó. Kế đấy hấn một tay nắm chặt cổ con rắn, một tay liên tục tung ra 7 cú Đa Trọng Kích, trong nháy mắt cái cần cổ con rắn đã bị đánh văng ra, máu phun tung tóe.

Hấn tung chân đá bay cái đầu kia đi, rắn chết vẫn có thể cắn người, tốt nhất là đá cái đầu đi cho an lành. Lúc đó hấn chỉ việc công kích từ sau, dễ hơn hấn.

Từ sau khi tập luyện, hấn bắt đầu cảm nhận chỗ tốt của bài tập nghe có vẻ hết sức đơn giản đó.

Thứ nhất, là khả năng khống chế cơ thể tăng mạnh. Tộc độ của hấn rất nhanh, nhưng do quá nhanh cho nên hấn lại không thể điều khiển tốt được cái tốc độ đó mà dễ mất cho quán tính.

Trong quá trình luyện tập, cái thác rất hẹp, rộng chỉ hơn 3 mét cho nên hấn phải tập cách né tránh trong khi vừa điều chỉnh tốc độ kinh khủng của mình vừa quan sát xung quanh, lại vừa suy tính bước tiếp theo.

Mà không dùng vận tốc của ma cà rồng thì hấn sẽ bị dập cho u đầu vì mấy hòn đá rơi rất nhanh, dùng thì thì thoảng lại lao vút lên trên bờ cho nên muốn thành công hấn buộc phải khống chế cái vận tốc đó.

Thứ hai, khả năng cảm nhận. Hấn đã có 2 tuần chỉ dùng xúc giác để cảm nhận, vậy khi hấn có đủ ngũ giác, thính giác, thị giác, khứu giác và cả xúc giác thì sao? Khả năng né tránh, dự đoán phương hướng và phản xạ tăng mạnh.

Thứ ba, do trong quá trình luyện tập hấn có vài lần gặp mưa đá đúng nghĩa, cho nên hấn từ việc suy tính xem nên né tránh như thế nào trong vô hình ngay khi gặp được công kích cơ thể hấn tự động phân tích đường né tránh hợp lý nhất. Cái này mới là đáng giá.

Quên cái nhiệm vụ đi, Trần Ngọc Lâm cảm giác mình ở rịt trong này 4 tháng cũng được, dù gì mỗi người cũng có 2 lần cơ hội.

Bên kia, Âu Bảo Uyên xong rất nhanh, chiến trường của nàng còn tung tóe hơn. Nàng kinh ngạc nhìn bãi chiến trường, nhưng rất nhanh nàng phân tích xong nguyên do kết quả, lại bình tâm trở lại.

Tiêu Dao Thánh Nhân vỗ vỗ tay, nói:

"Rất tốt, mấy đứa hoàn thành khóa đầu tiên rồi đó. Kế đó là..."

"CỨU MẠNGGGGG...."

Trần Ngọc Lâm gào lớn, hấn chẳng biết có ai nghe được hấn hay không, cứ gào đã rồi tính sau.

Đằng sau lưng hấn là hơn trăm con Cá Chó đang đuổi sát như nút, nếu bình thường thì không sao, nhưng hiện tại nhiệm vụ của hấn là chạy thoát lũ này trong 1 ngày, không được rời khỏi vùng nước và phải bịt mắt + bịt tai + bịt mũi + đeo 1 cái áo nặng khoảng 300 cân.

Theo lời lão Tiêu Dao, đây là hình thức nâng cấp của "Né Đá Dưới Thác".

Đây là lần thứ 15, nói cách khác hấn đã suýt bị ăn 14 lần.

Bên kia tại Đồi Gió Hú, Âu Bảo Uyên tái ngoét mặt nhìn hấn bị một con Cá Chó xức, lần thứ 15. Bên cạnh nàng là một cái Pháp Ấn mới tạo thành được hơn nửa.

Đồi Gió Hú cách cái biển đó chừng 1 cây số, tức là nàng không chỉ đơn giản phải nhanh chóng phân tích tấn công như thế nào, dùng phép ra sao, diện tích tác dụng mà còn phải xem thẳng kia nó chạy hướng nào khi không thể liên lạc với nó.

Về cơ bản, teamwork khi không biết đồng đội đang nghĩ cái quỷ khi gì.

Tiêu Dao Thánh Nhân mỉm cười:

"Bé kia đã ném cả hai đứa xuống đây, tức là muốn hai đứa phải đồng tâm hiệp lực mà giải quyết vụ này. Nếu muốn bé ấy có thể ném cả hai đứa tách riêng ra để mà tự lực cánh sinh rồi."

"Bây giờ, một đứa thì bị rượt cho như chó, còn một đứa thì phải tạo ra một Pháp Ấn đủ mạnh để vượt qua Đồi Gió Hú, lại phải phân tích hình thức để đạt hiệu quả cao nhất. Để xem teamwork 2 đứa như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Thoát khỏi Địa Giới

1 tháng sau...

Trần Ngọc Lâm hai tay huy quyền, trong nháy mắt liên tục chuyển đổi từ quyền sang trảo, rồi lại sang quyền, thi thoảng tay còn biến thành đao nữa.

Trong chưa đến 3 giây, hắn đã xé xác một con Cá Chó ra còn lại mỗi xương mà thôi.

Tiêu Dao Thánh Nhân phiêu phù lại gần, ném cho hắn thanh kiếm của hắn:

"Ồn rồi, nhóc coi như đã hoàn thành chương trình huấn luyện sơ cấp. Giờ ta cho phép nhóc dùng vũ khí rồi đó."

Trần Ngọc Lâm bật cười, coi như là ngon rồi.

1 tháng vừa qua, hắn phải trải qua thêm 2 màn huấn luyện nữa, một màn như trước nói, 1 người phải hỗ trợ người kia chạy thoát khỏi lũ Cá Chó trong khi bị bịt mắt mũi tai miệng.

Màn này tốn 3 tuần để hoàn thành.

Màn thứ 3 mới gọi là đau, cũng vẫn như màn 2, ngoại trừ việc không được chạy ra ngoài mà phải liên tục nhô lên thật xuống giữa cả đám Cá Chó kia. Cái này khó hơn gấp 3 lần màn số 2, nhưng có kinh nghiệm từ màn 2 nên hoàn thành nhanh hơn một khi đã quen rồi.

Trần Ngọc Lâm cầm kiếm, bây giờ trái ngược hoàn toàn với 1 tháng 2 tuần trước, hắn tự tin rằng mình có thể chỉ cầm kiếm cũng có thể tả xung hữu đột giữa đám này. Mặc dù đồ đặc tu vi cánh giới và toàn bộ những thứ khác của hắn không tăng lên dù chỉ một chút, nhưng rõ ràng khí tức của hắn rất khác biệt.

2 tuần trước Hệ Thống thông cáo nhiệm vụ thất bại, do tiến trình 0% cho nên hắn bị phạt 50% giá trị điểm Vận Mệnh. Điểm Vận Mệnh kém chút tụt về 0, nếu không phải hắn liên tục đạt được kinh nghiệm (dù không có điểm Vận Mệnh) mỗi khi tiêu diệt hoặc lĩnh ngộ một kĩ năng mới thì hắn có khi về 0 điểm rồi.

Cũng nhờ thế, hắn lên cấp 21. Hiện tại mỗi level tăng cho hắn 150 điểm Vận Mệnh, cộng thêm vài điểm lẻ hồi trước mua đồ còn dư thì sau khi trừ đi, điểm của hắn còn lại 3 điểm.

Trần Ngọc Lâm tự tin hơn hẳn sau khi trang bị lại toàn bộ món đồ. Băng Hỏa Sáo Trang, đã trang bị 2 bộ chiến giáp cùng chiến y, một thanh kiếm. Súng thì không dùng được. Cuối cùng là Hoàng Kim Lưới.

Món này trị giá 2500 điểm, là sau khi đánh bại con Huyết Tướng hắn lên giao diện tìm mua.

Nguồn gốc của món này nghe nói là phỏng chế phẩm từ sợi dây từng từng trói thần Zeus trong sự kiện tấm lưới vàng...

Cho ai không biết, nói đơn giản Zeus là một vị vua rất nổi tiếng trong Thần Thoại Hy Lạp (mặc dù nhìn chung ông khá là ăn hại từ việc triều chính tới đánh đấm, Olympus chỉ bị xâm lăng 2 lần và cả 2 lần ông ăn hại vkl), thứ mà nhiều người cho là một câu chuyện kể về cuộc phiêu lưu của Zeus-phịch thủ điều luyện và một ngàn lẻ một đứa con (không chắc lắm, nhưng ông nhiều con vô cùng) hoặc câu chuyện "Zeus và những người bạn gái(hoặc trai) của mình".

Đại khái lúc đó Hera(nữ hoàng Olympus), Poseidon và Athena tập hợp lại thành một Liên Minh Chống Khởi Nghiệp Đạo, mấy người liên thủ nhân lúc Zeus ngủ chồm Tia Sét, lấy tấm lưới vàng trói ông lại, lúc đó Zeus tỉnh dậy kêu lên ầm ức:

"Các người làm cái quái gì vậy?"

Liên Minh Chống Khởi Nghiệp Đạo làm vẻ mặt kiêu (◉ ̎ ◉):

"Đoán xem"

Đại khái là thế.

Tấm lưới này xuất phát từ một cái vòng đeo tay cũng bằng vàng, hắn chỉ cần vung ra là có thể bắn tấm lưới ra. Trong vòng này có 2 tấm lưới, có thể dùng cả 2 một lúc. Khi cần có thể tự thu lưới lại nhưng sẽ có cooldown khi bắn ra.

Cooldown là 5 phút. Ngoài ra hắn có thể điều chỉnh về lực và tầm. Lực là mức độ bền chắc của tấm lưới, tầm là về độ rộng của tấm lưới. Lực càng cao thì tầm càng nhỏ và ngược lại, thông thường hắn để mặc định là 50-50.

Thi thoảng lắm mới thay đổi. Ngoài ra để cường hóa lưới, hắn có thể tự nạp Linh lực của chính mình vào, một lần nạp đủ để cường hóa gấp đôi lên tới chừng 60% linh lực của hắn.

Quá nhiều nên hắn không thường dùng.

Trần Ngọc Lâm điều chỉnh cơ thể lên mức tối đa, kể đó hắn mỉm cười:

"Sẵn sàng chưa Uyên?"

Uyên mỉm cười nhìn hắn, nói:

"Sẵn sàng từ tối qua rồi. Hôm nay chúng ta vượt ải luôn nào."

Trần Ngọc Lâm cười:

"OK con dê, thích hôm nay thì hôm nay luôn."

Kể đó, hắn nhủ thầm:

"Hệ Thống, khởi động toàn bộ giao diện cho ta."

Hệ Thống:

[OK.]

Trần Ngọc Lâm tiếp tục mất nửa phút để làm quen lại với giao diện bình thường, một cảm giác quen thuộc lóe lên trong hắn. Kể đó, hắn lao tới chỗ tại Cá Chó nhanh nhất, mạnh nhất.

Hắn vùng kiếm, một kiếm chặt bay đầu một con Cá Chó. Sau khi luyện xong màn thứ 2, thể lực của hắn tăng lên gần gấp đôi so với bình thường. Theo lời Tiêu Dao Thánh Nhân nói, hắn quá phụ thuộc vào thể lực kinh dị của mình mà không thêm luyện tập, cho nên ông nhẹ nhàng tặng hắn một áo giáp nặng 300 cân cho hắn luyện tập.

Thế là thể lực hắn đơn giản cứ thế tăng gần gấp đôi. Rõ ràng trước đây hắn quá bỏ bê luyện tập. Thậm chí giờ có thể thấy cơ tay cơ chân, cả cơ 8 múi bụng nữa.

Trần Ngọc Lâm lúc này có thể dễ dàng đánh bại Tam Phẩm đỉnh phong bình thường trong trạng thái trạng bị đầy đủ. Nhưng người giỏi có người giỏi hơn, lúc đánh nhau ở dưới này hắn mới nhận ra điều đó. Hầu hết quái vật ở đây bản năng chiến đấu kinh nghiệm gấp 10 lần lũ trên kia, nếu 1 con xông lên trên đủ đồ sát cả một bầy cùng cảnh giới.

Dù hiện tại hắn có thể dễ dàng tiêu diệt bọn nó, hắn mới chỉ được Tiêu Dao Thánh Nhân cho đánh giá [Cấp Trung].

Nghĩa là tạm được.

"Đứng sang một bên."

Uyên nói, hai mắt nàng phát sáng rực, một vòng phép hiện ra phía sau nàng, Uyên làm bầm:

"Bàn đạp của những mũi lao, nghe lệnh ta, bắn."

Lập tức từ trong vòng phép kia, một loại những mũi tên gió giống như hồi chiến đấu với Huyết Tộc bắn ra, có điều chúng nhẹ hơn, nhanh hơn, và mạnh mẽ hơn nhiều.

Thứ đằng sau lưng nàng chính là Pháp Ấn Tự Động Hóa. Nghĩa là một vòng phép có tác dụng mô phỏng, tạo ra các pháp thuật khác. Nhưng thứ này để tạo ra hết sức phiền phức, Âu Bảo Uyên cũng mất mười mấy phút mới tạo ra được một vòng như vậy, vẫn là thất bại 4-5 lần.

Ví dụ như lần này, nàng tạo ra một vòng phép bắn ra những mũi tên gió, một phép thuật cấp thấp thì đơn giản, nhưng nếu muốn tạo ra một loại pháp thuật thứ 2 thì độ phức tạp không chỉ gấp 2 lần.

Trần Ngọc Lâm nhìn thấy cả lũ Cá Chó đang lao tới, toàn bộ biến thành thịt xay trong cơn lốc mũi tên gió kinh khủng của nàng.

Uyên có một lợi thế cực to lớn, chính là không lo lãng hết năng lượng, nàng luôn có thể dùng năng lượng thay thế là từ lò phản ứng hạt nhân trong cơ thể mình, mặc dù nàng phải điều chỉnh vòng tròn pháp sao cho phù hợp với loại năng lượng đó.

"Xong."

Trần Ngọc Lâm đắm chìm một con Cá Chó cuối cùng, Tiêu Dao Thánh Nhân đang câu cá(chẳng biết còn cá không) nói:

"Ồ, vậy thì đi giải quyết sạch sành sanh lũ còn lại đi."

Trần Ngọc Lâm

"Hả? Sạch sành sanh là sao?"

Tiêu Dao Thánh Nhân:

"Bị ngu à? Nói thế nào hiểu thế đó, tóm lại thấy con nào thì xử con đó, cả lũ doi, lũ nhện hay lũ bọ đều thế. À chưa lũ cá cho ta còn câu nhé."

Trên Vĩnh Hằng đảo.

Hai cô gái trong trang phục Minh Hôn đang tắm nắng. Cô gái phủ phù chú đầy mặt tên Chân Linh nói:

"Hai người kia từ lúc bị đẩy xuống Địa Minh Giới đến giờ cũng là gần 2 tháng rồi nhỉ? Không biết họ có ra kịp trong 4 tháng không?"

Cô gái có một tấm phù màu đỏ bao quanh mắt nói, tên là Khải Trang lạnh nhạt nói:

"Ai quan tâm? Ti lệ để qua được Địa Minh Giới trong lần đầu tiên là 5%. Số người thậm chí còn không hiểu lần kiểm tra này để làm gì lên tới hơn 70% số người tham dự."

Chân Linh thờ dãi:

"Cũng đúng, lần đầu tiên chúng ta tham gia, chúng ta cũng không hiểu được mà chỉ chăm chăm cố vượt qua nhanh nhất. Phải đến lần thứ 2 chúng ta mới may mắn hoàn thành."

Chợt, một bóng người hiện ra, nàng nhìn về phía cái sàn bê tông lúc này đã có một tầng trần pháp phong ấn.

Chân Linh kinh ngạc nói:

"Tiểu Thư Dung Nguyệt, tiểu thư có việc gì ạ?"

Mộ Dung Nguyệt cười, nói:

"Chà, nhanh hơn ta dự tính. Nhưng cũng không ngạc nhiên lắm, ta còn chưa thả thẳng cha Tiêu Dao đó ra đâu."

Chân Linh, Khải Trang:

-.....

Chợt, pháp trần phong ấn rung lên từng đợt rồi nổ tung lên. Kế đó một vụ nổ bắn văng cả tấm sàn bê tông lên trời, từ dưới đó chui lên hai bóng người..

Trần Ngọc Lâm thoải mái gào lớn:

"ỒI ZÒI OI, ÁNH MẶT TRỜI QUÁ LÀ ĐÁNG YÊU QUÁ CÔ, ủa cơ mà ma cà rồng phải ghét ánh mặt trời mà nhỉ? Thôi kệ, dưới kia tối tăm quá, ai quan tâm"

Âu Bảo Uyên lấy tay nhón một miếng thịt ra, lăm lăm

"Nhà tắm..."

Mộ Dung Nguyệt nhẹ nhàng nhảy xuống, đi về phía hấn, kế đó nàng vung tay ra chém một cái.

Trần Ngọc Lâm đang tính khoe khoang, chợt trong nháy mắt cơ thể hấn nghiêng đi một góc 30 độ, rồi Mộ Dung Nguyệt tiếp tục chém thêm tám 10 phút nữa. Trần Ngọc Lâm càng lúc càng tăng tốc, phát cuối cùng khó khăn lắm mới né được.

Mộ Dung Nguyệt kết thúc bằng một cú gạt chân, gạt cho hấn ngã lăn ra đất, nàng nói:

"Vẫn còn phải tập thêm nhiều đó, mà thôi, chào mừng là một trong chúng ta."

"Có điều, họ kết thúc trong kém hơn 2 tháng, em nghi ngờ có biến ở đây thưa tiểu thư"

Chân Linh nói, giọng nghi hoặc.

"Người hoàn thành sớm nhất cũng phải tốn đến 2 tháng tức là 50% thời gian, vậy mà họ chỉ tốn chưa tròn hai tháng... Hơn nữa thực lực trước đó dựa theo dự tính tốn ít nhất là 7 tháng để vượt qua..."

"Không sao, họ không chơi xấu. Ta đảm bảo điều đó."

Tiêu Dao Thánh Nhân rút một cái, bay từ dưới hang lên:

"À, trù lũ cá bị ta câu một phần ra."

"Tiêu Dao Thánh Nhân?"

Chân Linh kinh ngạc kêu lên, kể đó nàng đặng đặng sát khí:

"Ngài trốn việc bao lâu rồi hả? Ngài có biết còn có tí công việc đang ngồi chờ ngài làm không? Ngài có biết ta giải quyết hộ Ngài bao nhiêu việc không? Ngài không giải quyết xong việc thì đừng hòng đi chơi nữa."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Hóa ra thằng cha đó trốn việc à?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Phân phối nhiệm vụ

"SÁTTTTTTTTTTTTTTTTT"

Trần Ngọc Lâm gào lên, vung vẩy cây lau nhà khắp nơi.

Bất chợt, một luồng âm phong thổi tới, một nữ thi có một cái phù chú đeo quanh qua mắt bỗng xuất hiện, một tay thộp lấy đầu hắn:

"Này nhóc, mới sáng ngày ra đừng có mà gào thét âm ỉ lên thế, mọi người sẽ bị mất giấc đấy, mặc dù chẳng mấy ai ngủ."

Trần Ngọc Lâm cười:

"À xin nhối nhé Khải Trang tỷ, thói quen thôi."

Nữ thi tên Khải Trang nghi hoặc hỏi:

"Cái thể loại thói quen gì mà gào thét "SÁTTTTTTTTT" mỗi khi cầm cây lau nhà vậy?"

Trần Ngọc Lâm

"À thì đó là hồi tôi còn học ở trường, có rất nhiều vụ đánh nhau và mỗi lần tôi bị phạt trực nhật không hiểu sao toàn có một lũ có mắt không trông đến gây sự, lần quái nào tôi cũng dùng cây lau nhà đập bỏ bu chúng nó, thể là thành thói quen."

"Về sau, tôi còn được gọi là "Cây lau nhà đấm máu", "Kê đồ sát" hoặc như gần đây nhất, "Lâm man rợ", đọc nhanh thì thành "Lâm a rợ"."

Khải Trang:

-.....

Nà ní dà fuck ká?

Khải Trang thờ dãi:

"Hết "Thằng Bòm", rồi tới "Thằng Bòm có cái quạt mo", "Thiện thượng thiên hạ, duy ngã độc bòm" rồi giờ thì là "Lâm a rợ" à?"

Trần Ngọc Lâm nghe đến đó, tái mặt:

"Đại tỷ đừng nhắc đến đó nữa, cái tên đó đã trở thành quá khứ. Tốt nhất là đừng nhắc đến cái tên đó nữa. Mà đại tỷ có nick facebook là gì thế chúng ta add nhau đi.."

Mỗi lần nhớ đến cái acc face book trên nhóm chat Vĩnh Hằng đảo hắn lại nghiêng răng nghiêng lợi. Trước giờ từ lúc Mộ Dung Nguyệt cho hắn đặt nickname tu chân là Thằng Bòm, hắn một mực bị gọi là như thế.

Mỗi lần hắn thay đổi tên biệt hiệu, y như rằng không quá 1s sau thể nào cũng có một gã gọi Linh Mục Thiên Mộng Đạo Nhân hoặc không thì cũng là một thằng cha nào đó gọi Thiên Mục Áo Mộng Tôn Giả sẽ đổi lại biệt hiệu của hắn. 4 tháng nay liên tục là như thế rồi.

"Vậy thì add nick nhau đi."

Khải Trang:

"facebook tôi là Thiên Mục Áo Mộng Tôn Giả."

"....."

Trần Ngọc Lâm gào lên:

"ỒI DỜI THỂ HÓA RA BÀ CÔ LÀ CÁI NGƯỜI ĐẦU TÊU CÁI VỤ THẮNG BỜM ĐÓ À? BÀ CÔ LÀ CÁI NGƯỜI KHÔNG CHỊU CHO TÔI ĐỔI LẠI NICK NAME À? TÔI NGỒI HÓNG CÁI THẮNG THIÊN MỤC ÁO MỘNG TÔN GIẢ ĐÓ NỬA THÁNG NAY THỂ HÓA RA CÁI THẮNG ĐÓ NÓ NGỒI NGAY BÊN CẠNH TÔI À?"

Khải Trang:

"Ừ thì cậu có hỏi quái đâu mà tôi nói? Với cả tôi thấy cái tên thắng bờm hay mà. Đạo hiệu của tôi cũng là do Dung Nguyệt tiểu thư tặng, cậu cần phải tôn trọng nó."

Trần Ngọc Lâm thiếu chút nữa một bãi nước bọt:

"Tôn trọng quá á, bà cô đó troll tôi thì có."

"Ồn quá, có chuyện gì đó?"

Lúc này, Âu Bảo Uyên ngáp dài bước ra, nàng mặc một bộ đồ ngủ bó sát trông khá gọi cảm nếu không phải phần trước và sau nàng là hai đường thẳng song song:

"Mà này, ông đang làm nhầm cái gì mà Thiên Mục Áo Mộng Tôn giả đó? Có phải đó là cái người mà thay đổi nick name của ông một cách thần sầu trong 0,1s kể từ khi ông thay đổi lại nick name không?"

"Ồ chuẩn òi."

Trần Ngọc Lâm chán chường làm bầm:

"Cũng chẳng gì cả, chỉ là sốc thôi. Lúc đọc Thiên Mục Áo Mộng Tôn giả cứ tưởng tượng ra một lão già dịch, hóa ra là bà cô này..."

Khải Trang ngáp một cái, nàng nói:

"Có gì đâu, Dung Nguyệt tiểu thư có thói quen đặt mấy cái tên dở tệ cho mấy đứa đệ của nàng mà. Tên người còn hay đó, có người còn được đặt là Thần Long Hành vì nàng thấy người hắn có mấy cái vây trông giống vây rồng trên người, xong hóa ra đó không phải vây rồng mà là bệnh vây nên."

Trần Ngọc Lâm

-?

Vãi cả bệnh vây nên. Xem ra đúng là cái tên hắn cũng khá khảm thật.

Nằm mơ. Hắn sẽ cố gắng để thay đổi cái biệt hiệu chết toi [Thắng Bờm] kia cho dù đó là điều cuối cùng hắn làm được.

Hệ Thống cảm rằm:

[Thực ra nếu Kí Chủ đột phá Kim Đan, Kí Chủ có thể tùy ý lựa chọn đạo hiệu cho chính mình.]

Trần Ngọc Lâm

"À nhưng mà thể thì lâu lắm, có khi cũng phải trăm năm không chừng. Thôi thì cố mưa dầm thấm lâu vậy."

Hệ Thống:

[.....]

Hệ Thống:

[E hèm, kí chủ có quên gì không nhĩ? Cả 2 Arch Ville cùng với Hắc Linh đều đủ điều kiện nâng cấp, Kí Chủ còn phải thu thập tài liệu đó.]

Mỗi một triệu hoán thú có 2 cách để sức mạnh thay đổi đột biến, tiến hóa để nâng cấp nó thành một chủng loài mới, và nâng cấp khi đạt mức max level.

Hắc Linh cùng Arch Ville đều đã đạt tới bình cảnh level 100/100, hiện tại hắc cần tìm kiếm tài liệu nâng cấp cho cả 2. Arch Ville hiện tại hoàn toàn có thể nâng lên 4 sao nhưng nếu thế thì khẩu phần mà nó "xực" khi ăn Summoner sẽ biến mất và thay vì tiến hóa thì sẽ lên thẳng 4 sao, hắc lại không ngu.

Có lẽ nếu hắc ôm chân Mộ Dung Nguyệt có thể kiếm được, nhưng mà thế thì nhục mặt lắm. Đẳng nào 1 tháng tới cũng là kì hạn của Vạn Tộc Phường Thị, lễ hội trao đổi bình đẳng giá, nếu tốt có thể kiếm luôn được tài liệu ở đó.

Hiện tại, điểm Vận Mệnh của hắc là hơn 500 điểm, cấp độ là Lv23. Trần Ngọc Lâm đang không biết nên tích tiền để mua đồ dùng trao đổi trong đợt Vạn Tộc Phường Thị hay là nên mua một cây gì đó trồng trong được viên.

Dược Viên đã mở từ Lv20 nhưng một mực hắc chưa có gì để trao đổi. Còn nếu là đồ mua từ Hệ Thống hầu hết đều là loại mặt hàng [Cấm buôn bán] cho nên có lẽ phải dùng một vài thủ thuật nhỏ qua mặt nó.

Trần Ngọc Lâm lắc đầu:

"Để sau đi, bây giờ còn không được ra khỏi đảo nữa cơ."

Quả đúng thế, từ sau khi lên đảo hắc cơ bản là bị cấm cửa luôn không được đi ra ngoài.

Trước tiên giới thiệu một chút về các cấp bậc thành viên, có 4 loại thành viên.

Đầu tiên là thành viên ngoại đảo, tức là những người liên kết, khách hàng, một số người có chức vụ nhưng không thông qua vài kiểm tra đầu vào của đảo hoặc tương tự như vậy...

Kế đó là thành viên được đánh số, có tầm hơn 100 thành viên tới 2100 thành viên loại này cả thảy, số lượng dao động trong đó. Chủ yếu do có nhiều người sống lâu quá nên không ai dám chắc, cũng thường chỉ có vài chục người ở trên đảo thường xuyên cho nên số lượng chính thức chỉ vài người biết.

Các thành viên đánh số theo số thứ tự gia nhập và cấp bậc Rank, nhưng vì đảo này thành lập quá lâu, hơn ngàn năm thì phải cho nên số thứ tự có cả những người đã qua đời nên cái này không đại biểu số người hiện có.

Hiện tại hắc là rank 1, rank có 9 rank, 1 - 9. Ví dụ số thứ tự của hắc hiện tại là 2113 cho nên mã số thành viên của hắc là A2113-1.

Cái chữ A ở đầu đơn giản là số hiệu phòng ngủ của hắc, cũng là tổ hắc được phân công.

Chỉ thành viên cấp 7 trở lên mới được tự do ra khỏi đảo, thành viên cấp 4 trở lên muốn ra khỏi đảo thì xin phép tùy tiện, còn cấp 1 tới cấp 3 thì muốn ra khỏi đảo phải xin phép cả chục người mới được.

Kế đó là thành viên cấp cao, những người đóng vai trò quản lý điều hành nhà trọ.

Và cuối cùng là những thành viên cấp bậc trấn phái, tức là tu vi cao tới mức đủ để đập sml bất kì ai dám tới gây sự. Thậm chí nghe đồn một trăm năm trước 1 đại tông môn đủ để quét thảo bát hoang cử ra một hạm đội đến đây chinh phạt, cuối cùng trong một đêm toàn bộ tan tác sạch sành sanh.

Cũng không lạ, nếu Tiêu Dao Thánh Nhân ở đây thì cái gì cũng có thể xảy ra.

Trần Ngọc Lâm hiện tại là rank 1, cho nên còn chưa được ra khỏi đảo trừ khi có lý do chính đáng. Đương nhiên hắc cũng không phải ăn không ngồi rồi mà có làm việc hắc hơi nhẽ.

Lau chùi, lau dọn, rửa bát, đánh nhà vệ sinh, đủ các việc tay chân về tay hắc với đồng lương chết đói 160k/ngày tức là 20k/ giờ, nếu làm thêm giờ không tăng lương. Đó là chưa nói khẩu phần ăn không bỏ dính răng đấy.

Hình như cái chỗ này nó trọng nữ khinh nam, bao nhiêu việc thú vị thì được Uyên tiếp nhận (làm nhiệm vụ, chinh chiến..v.v), còn bao việc try hard thì quăng hết cho hắc.

Trần Ngọc Lâm gào thét:

"Bất nạt trẻ em, bóc lột lao động lứa tuổi thành niên, tồiiiiii kiệnnnnnn mấy người."

Khải Trang:

"Tại sao lại là bóc lột trẻ em?"

Trần Ngọc Lâm

"Tôi chưa tới 18 tuổi đã phải nai lưng ra làm lưng kiếm sống, cái này không phải bóc lột trẻ em thì cái nào là bóc lột trẻ em? TÔI KIỆNNNN."

Khải Trang lắc đầu, nghiêm giọng nói:

"Nghe này Trần Ngọc Lâm, chúng ta đã là tu luyện giả, luật lệ của một giới phàm nhân không còn có tác dụng với chúng ta nữa...."

Trần Ngọc Lâm nhìn nàng nói:

"Thế luật lệ một giới phàm nhân không còn áp dụng cho chúng ta, thế cho tôi uống rượu nhé?"

Khải Trang:

"Không, luật là chưa tới 18 tuổi không uống rượu."

Trần Ngọc Lâm

"ĐÁY, CÂU TRƯỚC CÂU SAU CỦA BÀ CÔ ĐÓP NHAU CHAN CHÁT KIA KÌA."

Khải Trang thờ dãi, chợt lúc này có mấy người trong mấy bộ vest đen tới:

"Ồ, đây là Ngài Lâm với Tiểu Thư Uyên và Tiểu Thư Trang đúng không nhỉ? Trai trắng trẻ trâu quá hén, mới sáng sớm ra đã om sòm lên rồi. Đi nhậu với tụi này không?"

Trần Ngọc Lâm quay ra, là mấy tay thành viên ngoại đảo:

"Mấy người im hộ cái. Bỏ cái vụ "Ngài" đi, mệt lắm rồi đấy, nghe ngứa tai không chịu nổi. Tôi thừa biết mấy người chỉ coi tôi là thằng nhãi trẻ trâu thôi."

"Ồ thì Ngài trẻ trâu thiệt mà..."

Trần Ngọc Lâm

"Ồ cái đó đúng, nhưng mà stop dùm cái vụ Ngài Ngốc dùm cái coi."

"Bất khả kháng rồi, chi cần là thành viên hộ pháp Ngoại đảo đều phải xưng hô với những người đã qua bài kiểm tra bằng Ngài, trừ khi là khách nhân hoặc đại loại thế. Thôi nào, quên vụ xưng hô và lại đây đánh bài chút đi Ngài 160k/ngày."

Trần Ngọc Lâm

"Mấy người ác dữ vậy? Mấy người không chỉ muốn bóc lột sức lao động của tui mà còn muốn bóc lột luôn cả khoản lương ít ỏi tôi có à? Mà tiền lương của tôi thì liên quan gì ở đây?"

Khải Trang xoa xoa trán:

"Thôi được rồi, vậy tôi cho cậu đi kiểm vài nhiệm vụ vậy, để cậu lau nhà mãi cũng tội."

Trần Ngọc Lâm hai mắt sáng rực:

"Hả, chị gái đây cho em chuẩn bị cho em công việc à?"

Trên tay Khải Trang xuất hiện một tập giấy, thờ dãi:

"Tôi không yên tâm về cậu được đâu, nhưng mà nếu như cậu đi cùng Uyên và Keal thì chắc là được thôi. Được rồi, đây là chi tiết về nhiệm vụ, cậu cố gắng tự thân vận động, ít nhất cũng đừng làm cán tay họ là được."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Keal:

Hôm sau...

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên há mồm dãi cổ ngồi chờ gã gọi là Keal đến, có điều gã này đợi mãi chẳng thấy bóng hình đâu cả. Trần Ngọc Lâm ngo đồng hồ lần thứ n, vẫn không thấy ai hết tron á.

Trần Ngọc Lâm nhe răng, gặm gè:

"Lão này sao lâu đến vậy chứ? Cao su thời gian cũng một vừa hai phải thôi chứ. Này, không lẽ lịch là 9h tối chúng ta lại tới vào 9h sáng?"

Âu Bảo Uyên im lặng, nàng đang bật chế độ phân tích vài ma pháp mới học được, nhưng một lúc sau trả lời:

"Trong mail nói là 9h am, tức là giờ sáng mà. Ông bị ngáo đá à?"

Trần Ngọc Lâm nhìn giờ, 10h. Hắn đành xem lại tư liệu lão Keal giết thời gian.

Lão này xuất xứ từ một hành tinh của hệ mặt trời Andromedan, là một dân tộc có tên gọi Tộc Thiên Ảnh.

Tộc này rất kì quái, họ phân ra 3 giới tính: Nam, Nữ và Đa Tính. Toàn bộ nữ nhân của bộ lạc đầu ở nhà chăm con, không có tu vi, không có một ai là ngoại lệ.

Không phải bọn họ trọng nam khinh nữ đâu mà là loài của bọn họ là như thế. Mọi tộc nhân mới sinh ra đều là đa giới tính, khi mà đến tuổi trưởng thành kết hôn họ sẽ đập nhau, ai thắng sẽ được quyền "đâm" vào người đối phương, ai "đâm" sẽ thành đực, ai "bị đâm" sẽ thành cái. Ai thành cái sẽ bị mất 1/2 tu vi cho ông chồng quý báu còn 1/2 còn lại sẽ cho thằng con quý báu.

Hơn nữa, đặc tính chuyển giới này chỉ áp dụng với người đồng tộc, và phải cam tâm tình nguyện nên về cơ bản họ rất hiếm khi kết hôn với ngoại tộc.

Cho nên tộc này không bao giờ lo lắng mất cân bằng giới.

Cơ bản khá giống con giun dẹt

Nghe nói lão tổ tông già cổ nhất của cái tộc này có một kĩ năng kì quái gọi "Thiên Ảnh Linh Vực", quên cái tên ngẫu lòi đi, linh vực này cho phép biến nam thành nữ, nữ thành nam, nói trắng ra là chuyển giới linh vực.

Cho nên, lão tổ tông tộc này thời kì trẻ ngạo du, bao nhiêu kẻ dám đắc tội hắn đều bị hắn chuyển giới hết thành nữ rồi tống vào hậu cung, hiện tại hậu cung của hắn chừng 3000 mỹ nam(?) / nữ (?) tử.

Cho nên chẳng ai dám đắc tội lão tổ tộc này, không cẩn thận một ngày nào đó con trai mình đột nhiên gả vào nhà lão đó làm thiếp, lại nhận được sinh lễ thì vui phải biết...

Trần Ngọc Lâm nhìn vào tư liệu chợt một giọng nói vang lên:

"Mấy đứa chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Hắn nhìn lên trên cây, đã đứng đó một gã tầm 24 tuổi, toàn thân băng chằng chịt vài vóc. Đặc biệt 2 bàn chân cùng 2 bàn tay gã là trào rỗng. Nếu để ý kĩ cũng không khó thấy trên đầu hắn mọc ra hai cái tai thú.

Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Ngài là Keal Chân Ảnh?"

Chân Ảnh là tên gọi khác của Kim Đan Chân Nhân trong ngôn ngữ tộc Thiên Ảnh. Tộc Thiên Ảnh tu luyện cũng là Tu Chân hệ, cách xưng hô hơi khác thôi.

Keal gật đầu, nhảy xuống, 2 chân hơi cách mặt đất 1 chút hỏi:

"2 đứa rõ ràng nhiệm vụ lần này chưa?"

Trần Ngọc Lâm gật đầu, Huyết Cửu Tông chi nhánh số 9 cũng là chi nhánh cuối cùng do đang bị Tổng Bộ Liên Minh truy nã lệnh toàn lực, 13 tông môn tại Châu Á toàn bộ cùng đến thăm hỏi bọn hắn.

Thế là, chúng ta có màn này. Chi nhánh số 9 hiện tại đang làm một đợt tổng di dân cho nên không có thời gian để thông báo cho người khác.

Sẵn tiện, bọn hắn cũng gần nữa, chỉ cách hơn 20 cây số là cùng.

Hơn nữa, lần này cũng coi như tích lũy kinh nghiệm cho bọn hắn luôn thể.

Thực lực của những Ma Tu này cao nhất khoảng chừng Thất Phẩm Kim Đan cho tới kém nhất là Nhị Phẩm Khai Mạch. Dựa theo tài liệu toàn bộ đều là những người trên tay dính máu người vô tội, đặc biệt là phạm nhân.

Không có lý do để tha thứ cho họ.

Keal dẫn đội. Cả ba người đều chạy trên mặt biển, thông thường Tam Phẩm tu sĩ đã có thể linh lực ngoại phóng để tạm thời đứng được trên mặt nước, Trần Ngọc Lâm là sử dụng bộ Chiến Giáp làm từ da con Bán Hồng để không thủy tạm thời.

Âu Bảo Uyên càng không cần nói, nàng dùng Pháp Ấn điều khiển nước chứ không xài loại hình chơi đùa cấp thấp như hấn.

Keal quay đầu nói với cả hai:

"Lên đất liền là ta chuẩn bị tăng tốc độ, ai không theo kịp bị bỏ lại rảnh chịu đấy."

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên chạy theo Keal, rõ ràng là hấn có giảm tốc độ cho 2 người chứ nếu bình thường hấn đều có thể bỏ xa cả 2.

Đi được chừng 13 cây số, chợt hấn giang tay ra, nói:

"Cẩn thận, bắt đầu bước vào biên độ Trận Pháp. Uyên, có nhìn ra cái gì không?"

Trần Ngọc Lâm mở trừng mắt, chẳng thấy cái gì cả. Xem ra Hệ Thống nói đúng, nếu hấn không có đủ khả năng nhận thức được sự tồn tại của thứ cần giám định (có thể do vài kĩ năng ẩn thân) thì nó không những sẽ không hiện Giám Định mà còn không hiện trên Map nữa.

Âu Bảo Uyên mở to mắt, một tia laze nhẹ nhàng quét qua khu vực trước mặt, nàng nói:

"Đã phát hiện Trận Pháp Khu Nhân cùng hai Trận Pháp Chấn Địa và Chấn Mộc."

Trận Pháp Khu Nhân cơ bản là xuy đuổi người bình thường, bởi vì bọn hấn cần giữ bí mật. Hai trận pháp còn lại là 2 trận pháp phát hiện khi có người/vật lại gần, nếu chấn động tạo ra bởi bước chân người đủ mạnh để tác động lên trận pháp thì nó sẽ báo động.

Phá giải trận pháp cũng thế, loại trận pháp này có một đặc tính là nếu có người can thiệp vào trận pháp cũng sẽ gây nên báo động, trừ khi lập tức ngắt kết nối giữa trận pháp và người thi triển.

Keal gật đầu, kể đó hỏi Trần Ngọc Lâm:

"Theo nhóc, có cả thầy bao nhiêu người ở đây?"

Trần Ngọc Lâm nghĩ bụng nếu đây là luyện tập thì cơ bản dùng Bản Đồ Đạo Tặc là ăn gian, hấn bèn tắt nó đi. Kể đó hấn im lặng trong mười giây, phát huy toàn lực khứu giác cùng thính giác.

Thính giác nghe được khá nhiều âm thanh, nhưng chỉ có cả thầy 1-2 giọng nói cả thầy đang ở quanh đây, có vẻ cãi nhau dữ lắm. Còn khứu giác tốt hơn một xíu, hấn có thể phân biệt ra được cả thầy là 6 mùi máu khác nhau, vài mùi máu nồng hơn hấn. Nhưng nếu kể cả con số những người không bị thương.

Hấn làm ra một cái ước lượng, kể đó hỏi:

"12 người? Trong đó 3 người bị thương rất nặng, 3 người bị thương nhẹ hơn."

Keal gật đầu, bắt đầu giảng một số tri thức cơ bản về theo dấu mục tiêu. Có vẻ đây là nghề của gã, nhưng khả năng giáo dục của gã quả thực là kém, Trần Ngọc Lâm cái nghe hiểu cái không, chỉ biết gật gù khen hay.

Keal nói một tràng khoảng 10 phút, kể đó gã nói, chỉ tay về một hướng:

"Nhìn kia, chuẩn bị ra rồi kia."

Trần Ngọc Lâm nhìn theo, thấy quả nhiên là tầm chừng 16 người đi ra, cũng không nhiều hơn dự đoán của hấn lắm. Trong đó có 9 người bị thương nặng nhẹ khác nhau, những người còn lại không vấn đề.

Keal nói:

"Cẩn thận những gã bị thương. Ma Tu lấy huyết luyện ác tâm, bọn hấn không có lý do gì để mang theo những người bị thương trừ trường hợp thể mạng."

Trần Ngọc Lâm kích hoạt Giám Định, thấy có 2 trong số những người bị thương nặng đã biến thành Bạo Nô.

Theo như mô tả, tức là một dạng bom người sống (mà chủ thể thậm chí còn không biết mình bị phát án), có thể di động nhưng không biết khi nào sẽ nổ tung. Nhưng một khi nổ tung uy lực sẽ kinh khủng vô cùng.

Trần Ngọc Lâm đang tính xem có nên nhắc nhở không, thì Keal nói, giọng lạnh tanh:

"Đó thấy chưa, lũ kia là Bạo Nô, bản thân chúng không biết nhưng cái mùi tanh hôi đặc trưng từ Bạo Nô tỏa ra thì không nhầm lẫn vào đâu được."

"Khi nào bắt sống bọn hấn, ta dạy mấy đứa cách phân biệt. Giờ thì đi nào."

Keal đột nhiên đứng bật dậy, kể đó trên tay gã xuất hiện một kiện Phi Tiêu với 4 cái lưỡi dao to khủng bố, từ trên cái phi tiêu này Trần Ngọc Lâm cảm nhận một ba động khí tức viển vông cảnh giới của hấn, rất gần với cảnh giới Kim Đan.

Bản Mệnh Pháp Bảo, hơn nữa là Bản Mệnh Pháp Bảo ít nhất cũng là Thượng Phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Trừ ma tu

Keal vùng tay, lưỡi Phi Tiêu Bản Mệnh của hắn lấy tốc độ nhanh đến mức thậm chí còn không kịp lưu lại tàn ảnh mà giống như trực tiếp biến mất rồi lại xuất hiện ở vị trí ở ngay giữa tâm của đám Ma Môn kia hơn.

"Oành"

Một vụ nổ kinh khủng giống như bom Napan xuất hiện ngay giữa trung tâm của bọn họ, trong nháy mắt quét qua toàn bộ bọn họ. Kế đó, từ trong đám người kia lao nhanh ra 12 đạo sợi tơ huyết sắc, mỗi sợi tơ thành hình là một người.

4 người còn lại đã nằm trên mặt đất, một hào quang bao phủ bọn họ, chính xác hơn là trói chặt bọn chúng.

"Ta giải quyết đám Ngũ Phẩm Hộ Pháp và Kim Đan Trường Lão, mấy nhóc chơi cùng đám đệ tử đi."

Keal lạnh lùng nói, kế đó hắn lao vút lên trên trời. Lớp quần áo và băng vải quấn quanh người hắn bỗng dưng nổ tung ra, từ sau lưng hắn mọc ra thêm 4 cánh tay màu đồng, toàn thân hắn cũng chuyển sang màu đồng, có những đường vân đen chạy dọc toàn thân hắn.

Keal thu lại cái Phi Tiêu 4 cạnh, không hiểu bằng cách nào rút ra được 4 lưỡi đao từ cái Phi Tiêu đó, giống như thể cái phi tiêu vốn là 4 lưỡi đao gộp thành vậy, 2 tay còn lại xách 2 cái khiên. Hắn lạnh lùng nói:

"Keal Albromaham, Vĩnh Hằng Đảo thành viên số 2019-4. Khai tên các ngươi đi, ta không giết kẻ vô danh."

"Ngu ngốc."

4 đạo huyết sắc sợi tơ lao vút đi, thẳng tiến về phía Keal, Trần Ngọc Lâm mơ hồ thấy một lá phù màu đen, 3 con dao màu đỏ cùng lúc lao về phía Keal nhưng vẫn còn 7 loại vũ khí khác lấy khí thể thông thiên lao thẳng về phía gã ấy, nhưng không nhận ra được là cái gì.

Ngoài ra, còn có 8 đạo lưu quang lao vút đi chạy trốn, nhưng ngay khi đi ra ngoài 100 mét đã bị đâm sầm vào 1 tấm màn màu trắng sữa, Keal lạnh lùng nói bằng giọng khàn khàn:

"Ta đã bao quanh toàn bộ chỗ này bằng Vong Ảnh Quy Khư Xích, các ngươi muốn thoát thì phải vượt qua ta đây."

"Hừ, các ngươi mau chóng bắt mấy thằng nhãi kia, lũ này để chúng ta lo. Chỉ là Kim Đan sơ kỳ mà thôi."

Một đạo xích quang đậm nhất hét lớn, ra lệnh cho 8 người vừa tính chạy trốn. Cả 8 người kia chợt rung lên một chớp, kế đó toàn bộ hét thối lao vút về phía Trần Ngọc Lâm. Âu Bảo Uyên lúc này đang ở cách xa hắn, vùng tay chế tạo Pháp Ấn.

Trần Ngọc Lâm nhìn thoáng qua, Giám Định trong mắt ẩn hiện, 4 Tam Phẩm hậu kỳ, 3 Tứ Phẩm sơ kỳ và 1 Tứ Phẩm Trung Kỳ.

Tứ Phẩm có thể đằng không, nhưng Tam Phẩm còn chưa làm được, hiển nhiên là dùng 1 số loại phù lục phi hành.

Bên kia hơi căng hơn, 1 Thất Phẩm Kim Đan trung kỳ, 2 Lục Phẩm Linh Hồ đỉnh và 1 Ngũ Phẩm đại viên mãn. Nhưng mà Kael tu vi là Thất Phẩm sơ kỳ kém hơn so với 1 vị trưởng lão bên kia, vậy mà vẫn vô cùng nhẹ nhàng chống lại được cả 4 người.

Mặc dù tên Ngũ Phẩm Đạp Luân không thể gây ảnh hưởng đến Keal, nhưng hắn lại sở hữu một kiện vũ khí kì quái, hình dáng giống như hạt châu. Hạt châu này bắn ra 3 sợi tơ bắn thẳng vào người 3 tên Ma Tu còn lại, dường như truyền một loại khí gì đó màu đỏ cho bọn hắn.

Trần Ngọc Lâm chỉ thoáng thấy qua hạt châu, nhưng chưa kịp phát động Giám Định thì hắn đã phải tập trung vào 8 đạo lưu quang đang lóe đến thẳng trước mặt hắn.

8 đạo huyết quang này chia làm 2 hướng, 1 đạo gồm 1 tên Tứ Phẩm và 3 tên Tam Phẩm, đạo kia là những người còn lại. Trong nháy mắt Trần Ngọc Lâm có được kết luận là hắn bị đánh giá thấp hơn Âu Bảo Uyên.

Vì bay về hướng hắn là nhóm thứ nhất.

Hắn lập tức vùng kiếm lên, một đường kiếm tuyệt đẹp lóe ra, trong nháy mắt chém xuyên thấu qua bả vai của tên Ma Tu Tam Phẩm hậu kỳ đứng đằng trước nhất, gần nhất với hắn. Một kiếm này trăm lần 1 cánh tay của hắn.

Tên ma tu Tam Phẩm hậu kỳ gầm lớn, hai mắt dữ tợn phóng ra một cái huyết sắc chương ấn, chương lựa phóng ra mạnh tới mức có thể nghe rõ ràng tiếng cơ bắp hấn và mạch máu vỡ ra khi đánh 1 chương này, rõ ràng hấn còn chưa thể khống chế nổi loại sức mạnh này.

Trần Ngọc Lâm nhẹ nhàng né tránh, tuy lực rất mạnh nhưng lại dễ né, còn thua cả lũ dã thú tại Địa Giới. Hấn hai mắt lẳng lẹ, hất thanh kiếm lên trời kể đó hấn hai tay huy động, một tay giữ chặt thủ chương tên kia, một tay đâm thẳng vào khuỷa tay hấn, bẻ gãy luôn cả cánh tay gã ra.

Trần Ngọc Lâm cười nhạt, hai tay chuyển hướng chộp lên đầu hấn, đập mạnh một cú vào đầu gối đang co lên:

"Có sức mạnh mà thần kinh không đủ nhạy để kiểm soát thì có ý nghĩa gì chứ?"

Âu Bảo Uyên đang tự cái Pháp Ấn thứ 43:

"....."

Câu này Tiêu Dao Thánh Nhân nói với ông, rồi ông nói lại với người khác à?

Nàng bỏ qua gã ấy, chuyển hướng chú ý qua 4 đạo huyết quang đang ồ ạt lao tới phía nàng, bỏ qua thẳng ku cầm kiếm:

"Con bé này trông xinh xắn phết đấy, chốc đại trưởng lão giải quyết xong gã kia chúng ta làm thịt con bé này đi..."

"Khà khà, chí lí. Tên kia cũng chẳng chống nổi thế công của trưởng lão đâu..."

Âu Bảo Uyên lắc đầu, nàng bắt đầu hiện ra nguyên hình toàn bộ những Pháp Ấn mà nàng niệm này giờ.

Thông thường Pháp Ấn sẽ ở dạng vô hình, chỉ trừ một số loại Pháp Ấn cực phức tạp mới hiện ra nguyên hình thôi. Đương nhiên nếu khả năng cảm nhận cao sẽ dễ dàng nhận ra nếu không có một vài Pháp Ấn ẩn dấu.

"Cái... kia là Ma Pháp Ấn?"

"Ma Pháp Hệ Phương Tây? Tại sao chúng lại ở đây? Mẹ nó, hơn nữa lại là 43 Pháp Ấn cùng lúc, con này là cái quái gì?"

Ma Pháp Hệ Phương Tây, nếu nói về lực tấn công chính là viễn siêu cùng cảnh giới của Tu Chân hệ, thậm chí có thể lấy 1 người địch lại chèn lệch 1 đại cảnh giới.

Âu Bảo Uyên sau 1 thời gian theo học, chính xác là 2 tháng đã có thành tựu, đột phá Ma Pháp Sư Cao Cấp từ 1 tháng trước, hiện tại không rõ đã đạt đến ngưỡng cửa nào rồi. Nói cách khác lực sát thương nàng gây ra vượt trội so với Tứ Phẩm, thậm chí có thể giết chết Tứ Phẩm tu sĩ.

"Mẹ nó, quay ngược lại bắt thẳng nhóc kia trước, nó dễ đối phó hơn."

Trần Ngọc Lâm

-?

Thế rốt cuộc các người muốn bắt ta hay bắt con King Kong kia?

Trần Ngọc Lâm vút thanh kiếm đi, đột nhiên nghe "phụt" một tiếng, thanh kiếm bị hấn ném bay xuyên qua ngực cái gã Tam Phẩm Hậu Kỳ gần như sống dờ chết dờ đang bò lét mà trốn đi...

Trần Ngọc Lâm

-?

Thôi, số xui đành chịu á.

Hấn hai tay trang bị Băng Hỏa Sáo Trang, trên người hai bộ Chiến Giáp cùng Chiến Y đồng thời trang bị. Một tay hấn vung lên, Hoàng Kim Lưới bắn ra, lần này hấn đặc biệt chỉnh chỉ có thể trói được một người, nhưng lại vô cùng bền, rất khó để có thể gỡ ra được. Thậm chí Tứ Phẩm Sơ Kỳ muốn thoát ra cũng phải mất hai tới ba phút.

Trần Ngọc Lâm lao tới, một cái Đa Trọng Kích 8 lần đâm ra. Sau khi khả năng không chế tốc độ của hấn đề thăng sau bài tập Mãn 1, khả năng khống chế lực và đủ thứ tà phệ lù khác của hấn đồng dạng tăng lên, nhưng 8 lần Đa Trọng Kích vẫn là dư sức.

Hấn không dùng nhiều hơn, vì hiệu ứng của Băng Hỏa Sáo Trang là trong 0.5 giây sau khi dấu ấn đóng xuống có thể kích bạo, 0.5 giây 8 đâm đã là cực hạn. Nếu không bị giới hạn trong 0.5 giây chắc hấn cũng có thể đâm được gấp đôi.

Nhưng, 8 lần Băng Hỏa Ấn cùng lúc nổ tạc, uy lực đem so với 5 lần đầu chỉ gấp đôi? Lại cộng thêm toàn bộ tuyệt kĩ của hấn được sử dụng cùng một lúc, một nửa giây này ngay lập tức hấn đâm bay đi một tên Tứ Phẩm sơ kỳ.

Mặc dù thế, vẫn chỉ là bắn văng đi mà thôi. Tứ Phẩm Tiên Cốt lực tấn công có thể chỉ gấp Tam Phẩm đại viên mãn chừng 3-5 lần, nhưng lực phòng ngự

lại gấp 10 lần.

Nhị Phẩm lên Tam Phẩm là tăng vọt về chất, nhưng Tam Phẩm lên Tứ Phẩm lại bay vọt về khả năng phòng ngự.

Một series các võ kỹ của hắn chỉ có thể để cho hắn bắn văng tên Tứ Phẩm đi, nhưng lúc này những tên Ma Tu kia lại vô cùng kinh sợ.

"Má nó, tên này cũng là biến thái. Tam Phẩm sơ kỳ có thể đánh bay Tứ Phẩm?"

"Ai quan tâm, ở đây chúng ta đâu chỉ có một Tứ Phẩm, bắt giặc trước bắt vua, bắt lấy hắn."

Tên vừa nói câu đó hiển nhiên cũng là loại tinh khôn một chút, hắn vừa nói vừa lao thẳng về phía Trần Ngọc Lâm, sau lưng hắn là 13 đạo Phong tiễn đuổi tới.

Hắn vung tay ra đằng sau, 1 tấm màn màu đỏ rực huyết sắc được tạo ra trong nháy mắt kích bạo hơn một nửa số đó. Phần còn lại có thể kệ xác.

Tên Ma Môn này lấy tốc độ nhanh kinh khủng, thậm chí có thể đem so với ma cà rồng lúc phi toàn lực bay về phía Trần Ngọc Lâm, một cánh tay chộp vào đầu vai hắn. Bất chợt cánh tay hắn trầm xuống, hắn cảm nhận thứ mà hắn nắm được không phải là bả vai ai mà là một cục kim loại.

Nhưng một tay của hắn đã chộp thẳng vào cục kim loại, hơn nữa cục kim loại đột nhiên hòa tan, bắt dính cánh tay hắn. Hắn theo quán tính tiếp tục phi, nhưng mà theo đường vòng cung đập bộp cái thẳng vào một bề mặt cứng rắn, hoa mắt suýt bất tỉnh.

Hắn nhìn lên, cục kim loại cái gì chứ? Rõ ràng là một bộ giáp đen thùi lù, hơn nữa cao phải tới 4 mét, có khi nặng vài tấn.

Hắc Linh bao phủ lấy cơ thể Trần Ngọc Lâm quay lại, giờ một chân lên đạp thẳng lên người gã Tứ Phẩm sơ kỳ. Tuy rằng nó mới là Tam Phẩm đỉnh, bật Cường Hóa lên có khi cũng chỉ ngang gã này, nhưng mà một thân cơ thể 9 tấn đủ khiến xương cốt chân tay gãy vụn.

Trong nháy mắt, 1 Tam Phẩm hậu kỳ, một Tứ Phẩm sơ kỳ mất sức chiến đấu.

2 Tứ Phẩm sơ kỳ trong đó 1 gã mới bị Trần Ngọc Lâm đánh bay ra đã quay trở lại. Một tên Ma Tu 2 mắt đỏ rực, hắn là Tứ Phẩm Trung Kỳ đẳng đẳng sát khí nhìn vào Âu Bảo Uyên, từ người con bé này tỏa ra một khí tức hãn e ngại vô cùng.

Hơn nữa mấy đạo Phong Tiễn này vô cùng kinh khủng, sắc nhọn vô cùng, tuy rằng còn chưa thể phá tan xương cốt hắn nhưng phá vỡ lớp da hắn thì dễ dàng. Hắn do cảnh giới cao nhất, một hơi chịu hơn 20 mũi Phong Tiễn xuyên thấu cơ thể, một thân máu chảy đầm đìa, nội tạng cũng vài cái bị đánh hờ ra, có thể thấy rõ phổi bên trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Toàn diệt

Trần Ngọc Lâm trong bộ giáp do Hắc Linh thủ vai chính uy vũ khuya quyền về phía 3 tên Tứ Phẩm còn lại.

Đằng sau, Âu Bảo Uyên đang ngưng tụ một cái Pháp Ấn bỗng dựng trở thành mục tiêu sáng chói hơn cả Trần Ngọc Lâm.

Xét cho cùng, dù có bắt được Trần Ngọc Lâm, trong thời gian ngắn tuyệt đối không có khả năng đục thủng 1 con người sắt nặng 9 tấn cao 10 mét được. Tứ Phẩm rất mạnh nhưng kể cả dùng vũ khí cũng phải tốn ít nhất năm sáu phút.

Cho nên, Âu Bảo Uyên nổi lên như một vì sao sáng chói. Tuy rằng bình thường sẽ không ai nguyện ý lựa chọn nàng làm mục tiêu công kích, nhìn, thậm chí Tứ Phẩm Trung kỳ cũng bị lột mất một lớp thịt. Và đó mới chỉ là phép thuật đơn giản nhất Phong Tiễn thôi cũng có uy lực lớn thế rồi.

Ma Pháp Hệ so về lực tấn công luôn luôn siêu quần so với Tu Chân hệ ở những cấp bậc đầu, nhưng về phòng thủ, tốc độ các thứ khác thì ngược lại luôn luôn đi sau bọn hắn.

Ba gã Tứ Phẩm Ma Tu cùng lúc hóa thành 3 đạo huyết độn, lao thẳng về phía nàng. Trên mặt 3 gã này đã là vẻ ngưng trọng chứ không còn cười cợt như lúc trước nữa rồi.

Cùng lúc, 1 thanh trường thương, 1 thanh rìu chiến và 1 cây đại đao cùng lúc xông tới.

Ma Tu lấy huyết nhuộm tâm, tâm trí thông thường sẽ thường thường ở trạng thái cuồng bạo cho nên không ưa thích sử dụng các loại vũ khí nhỏ nhẹ tao nhã mà thích vài món cục súc đồ sộ, dù đôi phương đỡ nổi cũng nửa chết nửa sống.

Âu Bảo Uyên vung tay, đằng sau lưng nàng bỗng xuất hiện một cái vòng tròn ma pháp màu đỏ rực. Cái vòng tròn ma pháp này ít nhất cũng to ngang với cái bồn rửa mặt, trong nháy mắt cái vòng tròn ma pháp sáng rực lên như ánh mặt trời, thế rồi nàng lăm bằm:

"Nghe lệnh ta, Thương Khung Bạo Chúa, mang đến thanh Trường Thương mang tên Tia Chóp đánh bại các Titan."

Rồi đột nhiên từ lúc nàng bắt đầu niệm, cái vòng tròn ma pháp đó biến mất và xuất hiện tại chỗ một thanh trường thương màu sáng trắng, thi thoảng còn có thể nhìn thấy lõi đình quần quanh nữa. Âu Bảo Uyên một tay nắm chặt lấy thanh trường thương đó, chìa về phía 3 đạo Huyết quang đã vô cùng tiếp cận nàng.

"Oanh"

Một âm thanh chói vang lên, cả 3 đạo Huyết quang cùng lúc bị đánh bay ra bởi một nhát chém cực mạnh đến từ thanh trường thương kia. Rồi Âu Bảo Uyên niệm:

"Trăm ngàn kết hợp, sấm sét lõi đình. Thiên Lôi Tiến."

Bổng dung thanh trường thương phân giải ra thành vô số tia chớp cùng lúc bắn về phía 3 đạo Huyết quang đang bay ngược ra sau, tạo ra liên tiếp vô số những vụ nổ cùng những tiếng kêu la thảm thiết kéo dài trong hơn 10 giây.

Trần Ngọc Lâm nuốt nước bọt, kinh nghi nhìn vào một màn này, tự nhủ từ nay không nên trêu con Gorilla kia quá, có khi bị nó một đám liên miên Lôi tiến nát người chứ chẳng chơi.

Đồng thời cùng một lúc này, hắn cũng đã giải quyết xong thêm 2 tên Tam Phẩm Hậu Kỳ nữa. Chính xác hơn là hắn cùng với Ngân Nguyệt Lang.

3 tên Tứ Phẩm bị Âu Bảo Uyên đánh bay, gần chết hắn, chợt Ngân Nguyệt Lang gầm lớn, lao về phía bọn hắn. 1 tên Tứ Phẩm sơ kị đã bị nàng đánh lòi cả xương ra bỗng dung nhìn thấy một hàm răng cực to lớn bổ về hướng hắn, gào lớn, nhưng chẳng mấy chốc tiếng gào tắt lịm.

Tên Tứ Phẩm Trung Kỳ kia tuy bị đánh bay, nhưng vẫn còn lại 1 chân 1 tay, kinh nghi chạy trốn. Tuy rằng xung quanh đây đều đã bị Keal phong tỏa, nhưng có lẽ hắn vẫn còn hi vọng chui vô cái ngõ nào đó mà trốn mất.

Hoặc có một loại vũ khí gì đó.

"Ha ha ha.. chết hết đi.."

Tứ Phẩm Trung Kỳ Ma Tu quay ngược lại, trên tay hắn xuất hiện 1 lá bùa đang được đốt cháy, hắn cười lớn, bắt chợt 1 đạo ánh sáng lấy khí thế phô thiên cái địa đi qua, phạt bay nửa thân trên của hắn chỉ còn trơ lại vài mảnh xương.

[Ánh Sáng Hủy Diệt] của Hắc Linh dùng 100% mana sau khi lên Lv100 đủ để bắn phá chết 1 Tứ Phẩm Trung Kỳ. Nhưng nếu là Tứ Phẩm Hậu Kỳ thì có lẽ chỉ đủ bắn cho sống dở chết dở.

Lá bùa rơi ra khỏi tay hắn, Trần Ngọc Lâm lao tới, nhanh tay trước khi nó kích hoạt thu vào hòm Item. Hiện tại lá bùa này là vật vô chủ, hoàn toàn có thể thu vào hòm Item, hơn nữa cũng ngắt chế độ kích hoạt của nó.

Hắn lạnh thấu xương nhìn lá bùa, cũng là lá bài tẩy của hắn:

[Hủ Ma Phù - Ngũ Phẩm Phù Lục]

Loại Phù Lục: Công Kích - định vị mục tiêu - hạn chế: 300 mét.

Dạng hình công kích: AOE.

Dạng hình tấn công: Phun ra một lần sóng hủ thực nhanh chóng phân hủy mọi thứ dưới Ngũ Phẩm Đạp Luân Trung Kỳ.]

Xem ra nhiều hơn một lá bài tẩy.

Keal nhìn về phía Âu Bảo Uyên cùng Trần Ngọc Lâm, khàn khàn nói:

"Ồ xem kìa, lũ nhóc cũng chơi xong phần mình rồi. Ta đâu thể chịu thua kém đúng không?"

Thế rồi hắn vung lên 4 thanh kiếm thành một hồi mưa sa loạn vũ, trong nháy mắt chợt có cảm giác như vô số kiếm quang cùng lúc bắn ra:

"Tứ Tài Vân Vũ."

Bầu trời đột nhiên trải đầy cánh hoa đào rơi, mỗi một cánh hoa rơi trên người mấy tên Lục Phẩm Linh Hồ lại tạo ra một cái huyết động to lớn, thỉnh thoảng là một đạo Kiếm Ý.

Thế rồi hàng ngàn vạn cánh hoa đào hóa thành một con lốc xoáy, hướng về phía tên Kim Đan Trung Kỳ mà tới tấp lao vào.

Nhưng tên Kim Đan trung kỳ kia chỉ đơn giản gầm lên một tiếng, toàn bộ thân thể gã bỗng dung biến lớn lên, trong nháy mắt biến thành một con gấu đột biến với 3 cánh tay, 8 con mắt, toàn thân thể bốc ra mùi hôi thối nồng nặc. Kích cỡ con gấu này ít cũng phải to gấp 8 lần trước đây.

Kế đó hấn há to miệng, hút 2 tên Lục Phẩm Linh Hồ cùng với 1 tên Ngũ Phẩm Đạp Luân Ma môn kia vào trong miệng, khí tức một hơi lên tới Kim Đan Hậu Kỳ, làn lốc xoáy hoa anh đào chỉ lộ được một lớp lông trên người hấn.

Hấn gầm lớn:

"Mày chết chắc rồi."

Một chương võ đi qua, Keal tuy rằng nhanh chóng giờ khiên lên đỡ nhưng cũng bay ngược về sau 50 mét.

"Xong một tay.."

Chỉ thấy cái hùng chương đánh về phía Keal kia đã bị chặt đi từ bao giờ, hơn nữa vết cắt ngọt xót, thậm chí nếu Keal không nói, có khi chính bản thân tên Ma tu kia cũng sẽ không biết là một cánh tay mình bị chặt đứt.

Hấn gãi gãi đầu thở dài nói:

"Chán thiệt đó. Nghe này, làm ơn nghiêm túc hộ cái.. ồ hay hơn chút ít rồi.."

Chỉ thấy Kim Đan Ma Tu kia há hốc mồm, một luồng khí tức sáng trắng phun ra từ đó, bên trong ầm ầm vô số xương trắng hếu:

"Cốt Xích"

Keal lắc đầu, một kiếm vung ra, cả cây Cốt Xích còn chưa kịp thể hiện hình hài chính thức đã bị chặt làm 2 nửa bằng nhau.

"Làm ta hứng khởi lên đi. Nghe thấy Kim Đan trung kỳ nên ta mới nhận nhiệm vụ này, nào ngờ người còn yếu hơn cả Kim Đan sơ kỳ."

Keal:

"Nghiêm túc hộ cái đi. Cái mặt người cho thấy người còn ít nhất hai con át chủ bài chưa lộ ra, và tối thiểu thêm 1 lần biến hình có thể sử dụng. Nếu ta không nhầm, người còn có một chiêu dùng để tự sát và lôi thêm đối phương vào."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Thế có phải là tui này nên chạy trước khi bị cái hứng thú kì quái của ông lôi vào cỏi chết không?

Thôi, tôi chạy trước.

"Được. Ý kiến hay, hấn mà tự bạo banh xác thì chắc mai hai đứa lên bàn thờ ngồi, ta không muốn tốn tiền lo ma chay 2 đứa."

Keal đột nhiên vươn 2 thêm 2 cánh tay nữa xuất hiện từ eo, hai cánh tay phình to ra chộp lấy 2 đứa:

"Ta dịch chuyển mấy đứa ra khỏi tầm ảnh hưởng là xong."

Trần Ngọc Lâm gào lên khi cảm thấy mình đang bị nhấc lên, kẻ đó chuẩn bị ném:

"Này, ý ông là dịch chuyển theo cách vật lý à? Ông không có cái gì đó nó Tu Chân một tí à?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Thu thập, tiến hóa Arch Ville

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên được tung ra ngoài vòng ánh sáng màu trắng sữa kia, kẻ đó không bao lâu sau hấn nghe thấy một tiếng nổ tung mãnh liệt bên trong vòng ánh sáng. Trần Ngọc Lâm kinh khủng ngược nhìn chỉ thấy một thứ chất lỏng đỏ rực như máu mãnh liệt xoay vòng quanh bên trong vòng xoáy, cùng với đó là hàng ngàn hàng vạn tiếng rú trong đau khổ.

Trần Ngọc Lâm toát mồ hôi hột, nếu lúc đó không đi nhanh có khi bây giờ bọn hấn đã là oan hồn tuần táng cho tên Ma Tu kia rồi cũng nên.

Không lâu sau nữa, hấn nhìn thấy Keal từ bên trong kết giới bước ra, hoàn toàn bình yên vô sự, mặc dù áo của hấn có hơi xộc xệch một tẹo. Trần Ngọc Lâm nhìn quanh, thấy ngoại trừ chính hấn hấn còn có xách theo cả 7 người khác, trong đó có tên Kim Đan Ma Tu kia. Toàn bộ đều đang bị buộc như

cái bánh giò bằng những sợi tơ hồng.

Keal nói:

"Mấy tên này chốc vùn chuyển nhanh tới tổng bộ Liên Minh, bắt bọn chúng khai ra được cái gì thì khai ra. Chúng ta hiện tại sau 1 tháng điều tra đã hoài nghi bọn chúng đang cất giữ một lượng lớn "Tinh Tâm Hải Nhi Huyết"."

Trần Ngọc Lâm hỏi gã:

"Cái gì gọi là Tinh Tâm Hải Nhi Huyết."

Keal nhìn hấn, lạnh lùng đáp:

"Là giọt máu được tinh lọc, vắt khô từ tâm can linh mạch của con người, kết hợp một loại phù chú đặc biệt khiến oán hận giữ mà không tan, là tài liệu tốt nhất đối với Ma Tu."

Kể đó, hấn vớt cho Âu Bảo Uyên cùng Trần Ngọc Lâm một đồng chừng 7 cái túi, nói:

"Đây là bách bảo nang của mấy người các nhóc đánh bại được. Mấy đứa tự phân phối."

Trần Ngọc Lâm nhận mấy cái túi, chợt nhận ra lúc đánh bại bọn kia hấn quên không kiểm tra trên người bọn hấn lấy chiến lợi phẩm

Có được Bách Bảo Nang tức là bên trong hàng ngũ đệ tử cũng lẫn lộn không kém. Thông thường dưới Kim Đan rất ít khi sử dụng nhẫn trữ vật mà là dùng tới bách bảo nang, cũng là hàng trữ vật nhưng độ bảo mật kém lắm hơn rất nhiều.

Nếu nhẫn trữ vật chỉ 1 người có thể dùng thì bách bảo nang ai cũng mở ra được. Cho nên giá thành nhẫn trữ vật cao hơn hẳn bách bảo nang, chỉ người giàu có mới mua nổi.

Còn lại thông thường hầu hết người sử dụng một loại bách bảo rương, giá thành rẻ, nhưng bù lại nặng và không triệt tiêu được khối lượng của vật chứa bên trong, cũng không có tính năng bảo mật gì đáng nói.

Trần Ngọc Lâm cùng Uyên mở hết sách mấy cái túi ra, bên trong là một số lớn đan dược, loại này hấn không cần, chất lượng quá kém, dễ dàng ảnh hưởng tới độ tinh thuần chân khí của hấn. Âu Bảo Uyên cũng không cần.

2 người thống nhất về bán được bao nhiêu tiền chia đôi.

Ngoài ra còn một số loại linh dược, Trần Ngọc Lâm sực nhớ ra hấn còn có một tính năng gọi Dược Viên cho phép hấn trồng Linh dược, hấn bèn giữ lại một phần này. Âu Bảo Uyên lúc tìm được bốn bản bí tịch võ kỹ cùng một số chiêu thức trông khá được sáng mắt lên, giữ lại mấy cuốn này.

CPU của nàng gần đây được người trên đảo cải thiện rất lớn, đã khôi phục lại bộ nhớ 32 nhân, có thể thực hiện 32 tác vụ cùng lúc. Thi thoảng Trần Ngọc Lâm sẽ nhờ con bé cho cắm hộ cái dây nối với máy tính để chơi game.

Chưa kể bộ nhớ trong chừng hơn 3 ti GB, nàng đối với bí kỹ bí tịch độ hứng thú rất lớn, có thể gọi là tu luyện cuồng máy tính.

Nói thật, đối với đặc trưng của nàng hấn ghen ghét mãi không thôi. Dù thế đến giờ hấn vẫn bó chiếu không hiểu nàng tu luyện kiểu quái gì mà hay thế.

Có lẽ nếu người có thể tính là một tổ hợp tế bào, nàng cũng có thể tính là một tổ hợp vô số robot nano mang hình người?

Trần Ngọc Lâm cũng chẳng để ý lắm, hấn còn đang bận nhìn chăm chăm một đồng vật phẩm trong túi, cuối cùng lựa đại vài lá bùa vậy.

Đáng chú ý là một số trong đó là bùa cho phép người phi hành, thứ mà đám Ma Tu dùng để phi hành dù cảnh giới còn chưa cho phép.

Sau đó, bọn hấn chuyển hướng đến bách bảo nang của tên Tứ Phẩm Trung Kỳ. Nhìn qua cũng biết hấn là người giàu có, thậm chí bách bảo nang cũng được mạ Mythril cơ mà.

Trần Ngọc Lâm ngay khi nhìn thấy một đồng thịt Yêu Thú thì sáng mắt lên, nói:

"Uyên, tôi lấy những thứ này, mấy thứ còn lại bà có thể lấy."

Uyên nhìn lướt qua chỗ mà Trần Ngọc Lâm muốn. Một đồng thi thể Huyết Tộc, cương thi bay, vài loại bọ không rõ nguồn gốc, một vài loại đá quý hiếm. Ngoài ra còn có 2 viên Tinh Hạch nữa, cũng không rõ là cái loại hình thành tự nhiên hay nhân tạo.

Còn có một chút dược phương các loại.

Nàng nhún vai, gật đầu. Cũng được thôi, nếu mấy thứ đó có lợi cho hấn thì nàng chấp nhận, hơn nữa mấy thứ còn lại có khá nhiều sách vở, một số phù chú và tài liệu của chúng.

Chỉ mấy thứ này, có lẽ nàng đủ tìm hiểu trong một tuần. Vĩnh Hằng Đảo tuy hổng có thiếu sách, cũng hổng cấm nàng đi tìm hiểu trong thư viện, nhưng

hầu hết tài nguyên trên Vinh Hằng đảo đều là dành cho tối thiểu Lục Phẩm Linh Hồ, Ngũ Phẩm còn hiếm hoi nữa là nàng.

Ma Pháp hệ cũng chỉ có tài liệu cho Đại Ma Pháp Sư trở lên mà thôi.

Cho nên nàng học không nổi. Nếu có một chút tài liệu Ma Pháp Sư cấp cao thì còn nói được, nhưng mà Đại Ma Pháp Sư là một đẳng cấp khác rồi.

Đối với nàng, những tài liệu này mới là bổ ích nhất. Về phần mấy thứ còn lại, nàng tạm thời thu vào. Nhưng mà Trần Ngọc Lâm vẫn lấy một bộ gắng tay bằng Thiên Ngân, một loại kim loại đến từ bầu trời trong các thiên thạch cùng với một thanh trường thương làm từ hắc thiết, một loại kim loại nặng vô cùng.

Bộ gắng tay này có gắn thêm một bộ móng vuốt trông như Wolverin, nhưng mà vẫn có thể cử động dễ dàng được.

Còn về phần Trần Ngọc Lâm thu lấy một lô một lốc thịt thà các loại như vậy hiển nhiên không phải để ăn.

Chính xác hơn là để Arch Ville tiến hóa thành Harvester.

Trần Ngọc Lâm chui vào giao diện Hệ Thống, kiểm tra thông tin tiến cấp của Arch Ville.

[Arch Ville - Level Max 100 - 3 sao.

2 lựa chọn:

1 - Tiến Hóa Thành Harvester: [7 thi thể của Tứ Phẩm Ma Vật các loại khác nhau] - [2 viên Tinh Hạch cấp 2] - [một Tứ Phẩm Ma Vật có rank cao hơn Arch Ville - còn sống (đã hoàn thành)]

2 - Thăng cấp lên 4 sao: [3 con Ma Vật Tam Phẩm bất kỳ - còn sống]

]

Hắc Linh thì hơn nhiều, cũng không lạ vì tiến hóa nó là từ rank B lên rank A.

Trong túi bách bảo này tuy không đủ để tiến hóa, nhưng không kém. Trần Ngọc Lâm có thể moi ra chừng 4 đầu thi thể khô lồi Ma Vật Tứ Phẩm chỉ từ cái bách bảo nang này, kết hợp 1 cái thi thể mà hắn thu được lúc ra tay hạ gục Huyết Tướng là 5 cái. Tuy rằng hầu hết đều đã bị hư hao rất nhiều, một số trông thì thậm chí còn không thể khôi phục lại, nhưng vẫn được chấp thuận bởi Hệ Thống.

Như thế, chỉ cần thêm 2 đầu Tứ Phẩm Ma Vật là đầy đủ.

Trần Ngọc Lâm hỏi Keal với hi vọng được thêm 2 đầu Ma Vật Tứ Phẩm, kết quả không để cho hắn thất vọng, trong trữ vật giới chỉ của tay Kim Đan kia không chỉ có 1 thi thể mà có hàng núi thi thể. Trần Ngọc Lâm quyết định trao đổi với gã lấy 1 viên Tinh Hạch.

Trần Ngọc Lâm cũng không thích mắc nợ người ta. Hơn nữa hắn vẫn còn 1 viên Tinh hạch từ lúc đánh nhau với tụi Huyết Tướng, tuy rằng 1 viên hắn móc ra từ thi thể Huyết Tướng bị thủ đi, nhưng 1 viên hắn được gã thợ săn ma cà rồng tặng vẫn còn.

Vừa vặn đầy đủ tài liệu.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Song dực hài

Tối hôm đó, ở trên trong phòng của hắn khi đang thuê trọ ngoài, do Keal một mực muốn ở ngoài để quan sát xung quanh đảm bảo vài thứ..

Trần Ngọc Lâm hài lòng nhìn vào thành quả của mình.

Phía trước mặt hắn, một con sinh vật trông khá giống Arch Ville ngoại trừ việc toàn thân nó đỏ rực màu máu giống như thể trên mình nó khoác một lớp giáp đỏ rực, trên đầu nó mọc ra một con mắt màu hoàng kim thay cho trước đây không có mắt ra và mọc thêm 2 cái sừng thì cơ bản hầu như không khác gì.

Nhưng hắn biết về tính năng, Arch Ville lúc này đã không thể chỉ đơn giản là so sánh nổi cùng trước đây. Nếu trước đây Arch Ville còn lâu mới có thể cận chiến thì hiện tại Arch Ville không chỉ có thể cận chiến mà còn có thể cận chiến tốt là đằng khác.

Hiện tại, Arch Ville trâu bò hơn trước nhiều, máu nhiều hơn, MP nhiều hơn, ngoài ra đánh thường ngoại trừ hiệu ứng gây ra ám ảnh (hiệu ứng khá phổ biến, chỉ hợp quấy rối nho nhỏ) đã tiến hóa thành Âm Ảnh Hấp Thụ.

Ngoại trừ tính năng gây ra nhiễu loạn thần trí đối phương, nó còn có thể hấp thụ sức sống của đối phương, cả MP lẫn HP bồi bổ vào bản thân.

Đối phương HP càng cao, nó hút càng nhiều. Hơn nữa nếu trong game Harvester không thể triệu hồi quý thì ở đây nó vẫn giữ vững khả năng triệu hoán quý dữ. Có vẻ một con Summoner mà Trần Ngọc Lâm cho nó ăn quả thực rất hữu dụng.

Còn lại Hắc Linh nữa.

Ngoài ra, Arch Ville font chữ cũng thay đổi từ màu trắng sang màu vàng.

Trần Ngọc Lâm cho Arch Ville lui, hắn nhìn đồng hồ, 3 tiếng đồng hồ chỉ dùng để thực thi một giai đoạn tiến hóa này quả là tốn thời gian, nhưng mà không tốn công sức mấy.

Dù sao, hắn chỉ việc đặt toàn bộ đồ dùng để tiến hóa vào trong Tiến Hóa Trận, còn lại Hệ Thống sẽ lo phần còn lại, hắn chỉ việc ngồi xem. Mỗi tội hắn hồi hộp quá không thể cứ cách 1 phút lại xem 1 lần.

Xong xuôi, Hệ Thống bật thông báo:

[Chúc mừng Kí Chủ Ngài 160k/ngày thành công tiến hóa 1 Triệu Hoán Thú từ rank C tới rank B. Điều kiện đã đủ, Kí Chủ mở khóa thành tựu [Tiến Hóa Giả], nhận được 1 thẻ triệu hoán vũ khí.]

Trần Ngọc Lâm kinh hi, nhưng kể đó hắn nhủ mày, thành tựu à? Hắn tìm hiểu khá nhiều nhưng chưa thấy hạng mục này bao giờ. Không lẽ là một hạng mục ẩn?

Có điều Kí Chủ 160k/ngày là sao? Cái đồng lương chết đói của hắn thì quan liên gì ở đây?

Sau đó hắn xoa xoa cằm, vũ khí à?

Hắn đã có đầy đủ vũ khí cận chiến, một thanh kiếm, một bộ bao tay, chiến giáp, vũ khí xạ kích, vũ khí không chế chết. Hơn nữa hắn cũng không quá e ngại bị quân công, Arch Ville là một đơn vị triệu hoán mang theo một đồng quý trong người rồi.

Có điều, nếu có thì cứ ngại ngần gì mà không sử dụng nào? Ngươi mới không đi dùng.

Trần Ngọc Lâm triệu hồi toàn bộ Triệu Hoán Thú của hắn ra, trong nháy mắt cái phòng hắn chật ních. Kể đó hắn chui vô bên trong Hắc Linh, chuẩn bị toàn bộ thẻ bài sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể bật lên.

Đồng thời, hắn chuẩn bị để nếu có biến, lập tức sử dụng Vritria Pháp Thân, lập tức trở nên bất tử.

Hệ Thống:

-?

Hệ Thống:

[Kí Chủ bị rảnh hay sao mà làm trò gì đó?]

Trần Ngọc Lâm nhìn Hệ Thống như nhìn thẳng ngươi:

"Tao mới nhận ra một điều. Hiện tại chúng ta đang triệu hoán vũ khí, như vậy chuyện quý gì sẽ xảy ra nếu tao vô tình triệu hoán ra cái gì đó phát nổ được? Ví dụ như... bom Sa Hoàng? Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu mi sống chó tới mức cho nó nổ ngay khi mới triệu hoán xong? Nếu chuyện đó xảy ra, tao cần đủ thời gian để không xuất hiện tình cảnh "Ánh sáng chói lóa, xóa hết bóng tối", sau đó tao lên bàn thờ ngồi hiểu chưa?"

Trần Ngọc Lâm đang nghiêm túc, dựa theo kinh nghiệm của hắn, Hệ Thống có lẽ đủ sống chó để chơi trò đó. Tỷ lệ sống lỗi của Hệ Thống tăng lên tỷ lệ thuận với thời gian Hệ Thống ở bên hắn.

Hệ Thống:

[?]

Hừm, mình dự tính khi nào thẳng này bớt cảnh giác sau vụ triệu hoán ra ông nông dân thì cho nó một quả bom hạt nhân vào mặt, nhưng mà với đà này thì xem ra hơi khó rồi. Không sao, ta có thể chờ đợi tới tận cùng của thời gian.

Nghĩ bụng, nó cất một cái vòng xoay gồm toàn tên các loại vũ khí hủy diệt như bom Sa Hoàng, bom hạt nhân, bom Q (Kẻ phá hủy hành tinh - trong phim Starship Troopers) và vài thứ khác để lòi ra một cái vòng xoay trông ổn ổn hơn.

[Bắt đầu... xoay]

[Ting, chúc mừng Kí Chủ, khai mở thành công 1 kiện vũ khí...]

[Phi Dực Hải. Đôi giày có 2 cái cánh của Perseus đến từ Thần Thoại Hy Lạp.]

[Trong thần thoại Hy Lạp, khi Perseus chạy đi giết Medusa, anh đã nhận đôi hài có cánh vịt và lưỡi hái từ chúa lông bông Hermes, cầm trên tay chiếc gương bạc siêu bóng lóa đến mức những hàm răng trái bởi colgate cũng phải giương mắt nhìn, cái mũ của Hades khiến cho người đội có thể tàng hình, thoải mái nhìn trộm gái tắm mà không sợ bị bắt.]

[Đây là mô phỏng bản, một phần của bộ sưu tập Persues Slides Her Head and Stone Poseidon's Monsters (Perseus chặt đầu ả và hóa đá con quái vật của Poseidon). Một show diễn tuyệt vời chiếu trên đỉnh Olympus, giá vé tăng vọt 3 000 000 % sau 3 ngày công chiếu, phải quay ngược thời gian để đặt trước, tất nhiên cái giày sẽ có giá trị hơn nhiều nếu Kí Chủ có full set [Slide off her head], hoặc nếu Kí Chủ có một set ăn trưa...]

Trần Ngọc Lâm

-?

Trần Ngọc Lâm bỏ qua lời Hệ Thống tự kỷ, hấn thử đi cái giày vào..

Vừa đi vào xong, lập tức hấn cảm giác được một xúc cảm mát rượi truyền từ dưới chân, kể đó cái giày bắt đầu phóng như một thẳng điên bay thẳng lên trên cao, mang theo Trần Ngọc Lâm đang gào rú inh ỏi vừa cố gắng tìm cách gỡ cái giày ra:

"ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ"

Keal đang ở trong núi tìm kiếm vài thứ:

-?

Âu Bảo Uyên ở cạnh phòng hấn đang tìm hiểu vài cuốn võ kỹ:

-?

Cả 2 mặc dù không có thần giao cách cảm, nhưng đều không hẹn mà cùng đưa ra một quyết định: Kệ xác nó.

"Hủy trang bị hủy trang bị hủy trang bị HỦY TRANG BỊ CHO TAO CÁI HỆ THỐNG NÀY!"

Trần Ngọc Lâm gào thét cuối cùng suýt nữa gào luôn bằng mồm:

"Tại sao không hủy được trang bị?"

[Bởi vì Kí Chủ vẫn chưa phải là chủ nhân của nó.]

Hệ Thống nhàn nhạt nói:

[Ta đang định bảo Kí Chủ phải nhả máu nhận chủ bằng không nó sẽ bay tán loạn, nhưng mà Kí Chủ đã xồn xồn lên xỏ nó vào trước khi ta kịp nói, haiz, Kí Chủ thật là làm ta thương tâm.]

Trần Ngọc Lâm gào lên:

"Thế hóa ra giờ nó đang tự thân hành động à? Thứ này có khí linh à?"

Trong nỗ lực phun ra một búng máu vào cái giày, đột nhiên cái giày quẹo hấn sang bên trái, kể đó nó bắt đầu xoay vòng vòng, kéo theo Trần Ngọc Lâm cũng xoay theo. Hệ Thống hiển thị một màn hình chơi game đua xe, cái xe cũng đang bay trên trời và xoay vòng vòng:

[Không, thứ này không có Khí Linh, nhưng vì một vài lý do cho nên nó hành động hệt như những gì cái xe trong trò Asphalt 8 mà ta đang chơi này đang làm, ta tự hỏi tại sao...]

"TẠI MÀYYYYYYYYYYYYYYYY"

Trần Ngọc Lâm bị cái giày lao thẳng xuống đất, kéo lê đi vài cây số cuối cùng hấn cũng thành công trong nỗ lực nhả máu vô cái giày kia.

"Thành công..."

Trần Ngọc Lâm đứng giữa không trung gào lớn, kể đó hấn bắt đầu rơi thẳng xuống dưới...

"Bep."

Trần Ngọc Lâm

-?

Trần Ngọc Lâm ngẩng đầu, há hốc mồm ra phun ra một đồng lá cây, kẻ đó hần lắc lắc đầu.

Hiện giờ hần đang ở đâu nhỉ?

Trần Ngọc Lâm xoay xoay cánh tay, nắn lại các khớp xương trong khi cố gắng nhận thức hần đang ở đâu. Tìm kiếm một hồi trên bản đồ hần mới phát hiện ra hần đã bay xa hơn 20 cây số.

Nãy giờ bay tầm khoảng 15 phút mà đã hai mươi mấy cây số, vị chi là bay với tốc độ khoảng gần 100 cây số/ giờ. Hần chạy bình thường cũng có thể đạt được tốc độ đó, nếu là bay thì chỉ khoảng 50 cây số giờ. Nhưng nên biết đây là bay theo đường chim bay, không e ngại địa hình cho nên vẫn tính là được.

Hần nhìn quanh, không hiểu lúc nào hần đã ở sâu bên trong rừng, có khi hiện tại hần đã ở Lào rồi cũng nên. Hần bay hơn 20 cây mà, lúc trước hần ở khoảng miền Trung, mà 20 cây công thêm hơn 40 cây số chạy bộ ban sáng, có lẽ đã đến Lào rồi.

Bất chợt một khoảnh khắc này, Trần Ngọc Lâm cảm giác lạnh gáy, bởi vì hần cảm giác được có cái gì đó đang cấp tốc lao tới hướng mình.

Hần vùng tay, một cái ma cà rồng chi trào vùng lên, xé tan thứ mà vừa lao đến phía hần. Thứ này quá yếu, thực lực cùng lắm chỉ khoảng Nhị phẩm sơ kỳ.

Kẻ đó, hần vùng lên cặp vuốt, vật đầu thêm một con vật đang lấy tốc độ khoảng 80 cây số giờ hướng hần phi nhanh.

Hần kinh dị nhìn chằm chằm vào con vật thứ 2, con đầu tiên thì do bị hần xé xác nên không nhận ra, nhưng con thứ hai thì hần nhận ra rõ ràng.

Nửa giống chó, nửa giống côn trùng, trên thân có một cặp cánh, lưng mọc ra một đôi chân trông như lưỡi hái, 2 cặp chi trước cũng có hình dáng lưỡi hái, cắm sâu vào lòng đất.

Ủm, con này là Zergling trong Starcraft mà, giống hệt luôn.

Trần Ngọc Lâm im lặng, hần nhú mày quan sát cái xác của con Zergling đang nằm trước mắt hần. Cái con bị hần xé xác thì hần còn hơi nghi hoặc có thể là con Ma Vật nào đó, nhưng con này không nghi ngờ là Zergling, một loại quái cấp thấp trong Starcraft.

Hơn nữa dựa vào cơ thể màu đỏ pha vàng và một hàng gai nhọn với một lớp da mỏng nổi lên những cái gai nhọn nhô lên trên trên lưng, hần dám khẳng định con này tới từ Starcraft 2, bởi vì đây là thiết kế Evolution (tiến hóa).

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc. Hiện tại có 4 khả năng:

Khả năng thứ nhất, đây là một chủng loài mới hoàn toàn hoặc chưa được ghi vào bên trong Bách Thú Từ Điển, hoặc đơn giản là hần không biết về chủng này.

Loại, kẻ quả giám định khi giám định loại sinh vật này của hần là Zergling thuộc tộc Zerg.

Khả năng thứ 2, đây là một chủng tộc do một ai đó sáng chế ra/ tạo ra. Khá có tính khả thi.

Khả năng thứ 3, đây là một Phó Bản hoặc một khu vực Bí Cảnh, có thể nhân tạo, có thể Hệ Thống tạo mà hần vô tình bị cuốn vào bên trong, có thể do thỏa mãn một vài điều kiện nào đó. Ví dụ như là Phó Bản Zerg xâm chiếm thế giới.

Có vẻ như đó là những con duy nhất, bởi vì hần đi bộ thêm 1 hồi cũng chẳng thấy cái gì nữa. Cuối cùng để đảm bảo, hần dành ra tầm một tiếng đồng hồ để lục lọi cả khu rừng nhưng cũng chẳng thấy cái gì cả.

Chợt Keal gửi tin nhắn yêu cầu hần quay lại nhanh, có việc gấp.

Trần Ngọc Lâm vọt bắt tắc dĩ, lấy cái giày bay ra phi hành về, chợt hần lạnh cả gáy.

Chỉ thấy xác 2 con Zergling đã biến mất. Nếu hần vứt 2 cái xác ở đây thì thôi không nói, nhưng quan trọng là lúc trước hần đã thu xác 2 con Zergling vào hòm Item rồi.

Hần hỏi Hệ Thống:

"Hệ Thống, người có biết có chuyện gì xảy ra không?"

Hệ Thống lạnh nhạt đáp:

"Zoi biết!"

Trần Ngọc Lâm cau mày, hần cam đoan Hệ Thống biết cái gì đó nhưng không nói cho hần biết.

Trong rừng sâu, một sinh vật nửa người nửa côn trùng nhìn qua mới lột da đang găm gè nhìn Trần Ngọc Lâm. Sinh vật này tuy chỉ mới là Nhị Phẩm sơ

kỳ, nhưng khí tức trên thân cũng chẳng yếu đuối chút nào về chất. Nó đang gầm gè nhìn hấn. Trên thân nó một vòng ánh sáng nhu hòa lan tỏa, kì quái chính là vòng ánh sáng này chặn đứng mọi thứ, từ thần thức, tầm nhìn cho tới cả sự hiện diện.

Thậm chí nếu nó có đứng trước mặt Trần Ngọc Lâm, dù là bản đồ cũng chẳng phát hiện được.

Nó nhẹ nhàng nhìn qua Trần Ngọc Lâm, kẻ đó im lặng lùi lại. Từ đằng sau nó bùng ra một cánh cửa không gian to lớn, bên trong là vô số nào là Zergling, Ultralisk đang gào rống. Dễ phải cả ngàn cá thể ở tại bên trong đó.

"Không thể Giám Định?"

Nó miệng phun tiếng người, nghi hoặc tự nói.

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc phi hành về nhà trọ, không hiểu sao Keal vừa nãy gọi điện cho hấn bằng một giọng như của người sắp chết kêu hấn về ngay lập tức. Không lẽ Huyết Cửu Môn tập kích?

Hấn nghĩ đến đó, phi hành nhanh hơn. Phi hành gần đến chỗ nhà trọ chợt hấn lạnh cả gáy, hấn nghĩ được một cái mùi khét, xen lẫn với nó là mùi thơm của xăng và mùi chua của chanh.

Cái thể loại mùi gì vậy?

Hơn nữa, tại sao cả căn nhà trọ bị ám bởi một luồng khí tức vong hồn nồng đậm tới kinh khủng, như kiểu con bé Mai Ý Loan cũng chỉ là muỗi so với nó vậy. Trần Ngọc Lâm có thể mơ hồ nghe được tiếng rên rỉ trong không khí.

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc, chợt hấn nhìn thấy Keal đang bò lê bò lết gần cái ống cống gần đó, đang làm bầm:

"Phải chết phải chết phải chết phải chết..."

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc, một cái giám định quét qua. Bỗng dung mặt hấn trong nháy mắt tái ngoét không còn 1 giọt máu, bởi vì 1 cái kết quả giám định Keal:

[Tình trạng cơ thể: [Ngộ Độc Thực Phẩm]]

Họ sẽ không đủ ngu để... đừng nói... Cái con người duy nhất trên thế giới đủ khả năng..

Hấn giật thót mình, quay người lại chỉ thấy Âu Bảo Uyên cười tươi hơn hớ, nhìn qua thì trông rất xinh đẹp, nhưng trong mắt hấn Lucifer có bò từ Địa Ngục lên cũng chỉ thể này thôi:

"Này, tôi mới nấu súp đấy. Muốn ăn thử không?"

Keal làm bầm, miệng sùi bọt mép, cười man rợ nhìn hấn:

"Phải chết phải chết phải chết chết chết một đồng còn hơn sống một mình.."

Trần Ngọc Lâm

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Âu Bảo Uyên có pet:

Trần Ngọc Lâm ngồi trong bàn nhà ăn của nhà trọ. Hấn liếc nhìn qua nhà bếp thấy Âu Bảo Uyên đang rắc một cái gì đó mà hấn hi vọng sẽ là bột muối trừ tà vào trong nồi súp một cách điên loạn.. à quên đi, hấn chẳng hi vọng gì đâu.

Hấn trong vô vọng nhìn thấy một làn khói nấm hiện ra, từ đó một làn khói hình cái đầu lâu y chang cò hải tặc bốc lên.

Kể đó, nàng mỉm cười hiền dịu như một cô vợ đang muốn một hit chết luôn anh chồng trong khi bụng ra một cái thứ mà hấn chẳng biết nên gọi là súp hay gọi là chè đen + cái gì đó trông giống đầu phụ nhưng nó có hình đầu lâu bà con ạ + cái gì đó trông giống nấm hương nhưng rìa ngoài của nó trắng toát phần trong đen kịt khiến nó trông giống con mắt.

Quên mẹ món súp đi, nói cái thứ này là tể phẩm cúng cho Ma Vương hấn còn nghe được.

Trần Ngọc Lâm nhìn Âu Bảo Uyên lấy một túi khoai sọ đem vô trong bếp, đừng hỏi, hấn không muốn biết cũng không cần biết con mẹ kia dùng khoai sọ làm gì đâu.

Trần Ngọc Lâm cười ngu ngốc trong khi khuấy cái đũa, chợt hấn tái ngoét mặt lại khi lòi từ trong ra một cái chân gà to tổ bố...

Khoan, mới nhìn thì tưởng chân gà, nhìn kĩ thì hóa ra nó là chân con thạch sùng à? Nhưng con thạch sùng nào mà lại to như thế này?

Trần Ngọc Lâm nhân lúc Âu Bảo Uyên quay đi, hấn quay người ném cái chân con thạch sùng ra khỏi cửa sổ, chợt hấn tái mặt khi thấy cái cửa sổ đóng kín.

Tức là cái chân con thạch sùng sẽ đâm vào cửa sổ và rơi xuống đất? Và con Gorilla kia sẽ phát hiện ra sự thật là hấn vứt đồ ăn do con bé nấu đi và con lín đó sẽ tọng cả nồi súp vào họng hấn?

Nhưng sự việc xảy ra khi hấn đang lo quỳnh lên chi đơn giản là cái chân con thạch sùng xuyên thấu qua cửa kính, để lại một vết thủng trên cửa kính có hình dạng một bàn chân.

Trần Ngọc Lâm

-.....

Hấn quay lại nhìn bát súp, tự hỏi cái quỷ gì trong này. Máu của tụi Alien à? Hay là Axit Sunfuric đặc nóng có thể tiêu diệt 99,99% vi khuẩn?

Giám định đại thần phát huy tác dụng...

[Giám Định: Không thể Giám Định.

Thành phần: xxxxxxxxxxx *1.....(toàn bộ đều là xxxx)]

Trần Ngọc Lâm

-.....

"Hệ Thống, cái quỷ gì mà toàn bộ đều là xxxx thế?"

[Tại sao lại không? Rất đơn giản, bởi vì toàn bộ các thành phần trong món súp này đều là các thành phần không tồn tại trong hành tinh này cũng như không thể có mặt ở bất cứ đâu trong vũ trụ.]

Hệ Thống nín cười:

[Nó được gọi là Phản Vật Chất.]

Trần Ngọc Lâm

"Không thể nào...."

Nà ní dà fuck ká? Không phải phản vật chất là cái thứ gì đó mà phải thêm 12 tí từ "hiếm" vào trước à? Sao lại như thế này?

"Ha ha ha ha ha.. tại sao lại không thể."

"Đương nhiên là vì..."

Trần Ngọc Lâm nói dở chừng, chợt hấn khựng lại, vì đó không phải giọng Hệ Thống.

Hấn cúi xuống nhìn, chỉ thấy trong cái màu đen còn đen hơn cả màn đêm đang dần tụ lại, 2 cái nắm hương được nấu kiểu gì đó mà nhìn y chang con mắt đang ở vị trí của 2 con mắt, cả bát súp dần trở nên lồi lõm, biến ảo thành một cái đầu lâu xương sọ:

"Khó khó khó khó khó... hôm nay mày chết chắc rồi, hôm nay là ngày tao sẽ trả thù cho người em trai của ta, "Nồi Cháo Từ Vong." Hôm nay chính ta, "Nồi Súp Từ Thần" sẽ báo thù cho anh ấy."

Hệ Thống:

[.....]

Trần Ngọc Lâm

-.....

Quên mẹ cái Phản Vật Chất đi, có cái gì đó nó vãi lều đáng chú ý đang ở đây nè:

Có vẻ nồi súp này đã sinh ra linh trí rồi. Hơn nữa cái vừa rồi là thần giao cách cảm đúng không? Cái thứ này còn có thể dùng thần giao cách cảm.

Hệ Thống:

[.....]

À, đây có phải chi tiết trong các bộ truyện đang khá thịnh hành, tiêu diệt tiểu bối trưởng bối chạy đến đúng không? Sắp tới sẽ là cả gia tộc đồ ăn cùng Ma Vương chạy tới đúng không?

Âu Bảo Uyên(ngồi trước mặt Trần Ngọc Lâm) hỏi:

"Này, tại sao ông không ăn?"

Trần Ngọc Lâm mỉm cười nhìn nàng, kìm nén cái ý nghĩ vứt con Gorilla này xuống cái hố dung nham nào đó nói:

"À, tôi đang nghĩ cách để thưởng thức món này cho tốt nhất."

Âu Bảo Uyên "ồ" một tiếng, kể đó nàng cầm bát súp lên, múc một thìa rồi đưa đến trước mặt Trần Ngọc Lâm, cười:

"Nói "A" đi nào..."

Thìa súp:

"A~ a a a a a a a a a a ~"

Trần Ngọc Lâm

-.....

Ê này, thìa súp nói "A" kia, bà dứt dùm tôi thìa súp vào trong thìa súp nhé? Làm ơn đi.

Hệ Thống nín cười:

[Này Kí Chủ, có một câu cổ ngữ thế này, "cũng giống như hiệp dâm, không kháng cự được thì cứ im lặng mà hưởng thụ", phải chứ?]

Kể đó nó phát động đại thần thông Không chế, cái mồm của Trần Ngọc Lâm dần mở to ra, không thể cử động.

"....."

Trần Ngọc Lâm gầm gừ:

"Phải cái...ợc.. ặc"

Chỉ thấy Âu Bảo Uyên nhân lúc hần nhe răng ra, "tặng" cho hần nguyên một thìa súp vào miệng.

Trần Ngọc Lâm chột rùng mình, kể đó hần thả mình thư thái, hô hấp nhẹ nhàng không một gợn sóng. Đây chính là trạng thái thiên tông hoàn hảo, thứ (mà nghe đồn) là có thể hoàn toàn khống chế cơ thể, để cho bản thân ngăn cách khỏi ngũ quan.

Kể đó, hần nhẹ nhàng nghiền ngẫm hương vị của món súp này.

Thìa súp này ngon đến không ngờ, mùi đáng có lẽ là từ thuốc Bắc, còn một vị chua thì có lẽ là tới từ com giấm. Ngoài ra còn một vị mặn chát chúa chắc là tới từ muối trừ tà. Không chỉ có thế còn có một vị gì đó đến từ một loại nguyên liệu gì đó hoặc một loại gia vị nào đó (hương vị quá quái dị không lời để miêu tả).

Thịt gà (hay lợn, hay bò, hay là thạch sùng, hoặc cũng có thể là cái thìa) dai nhanh nhách, toát ra một hương vị tanh tanh, nắm hương giòn rụm trong miếng hần, tiết ra một chất lỏng mặn mà hương vị..

Trần Ngọc Lâm

-.....

Quên cái thứ thiên tông hoàn hảo đi hộ cái. Đời này hần đâu biết là có cái thứ đó không nhưng mà hần chắc chắn không bao giờ đạt tới cái cảnh giới đó.

Kể đó, hần trong ánh mắt kì vọng của Âu Bảo Uyên, nuốt miếng súp đó vào bụng, bắt chột, hần cảm giác mình nhẹ bằng..

Trần Ngọc Lâm trong nháy mắt cảm thấy thân thể như được giải thoát khỏi mọi ràng buộc với thế giới, như thể bao nhiêu tinh hoa của thế giới này trong nháy mắt dồn vào trong người hần, đẩy hần ra khỏi mọi trách nhiệm, mọi cảm xúc, thậm chí ý nghĩa cũng thư thái hơn nhiều. Hút cần cũng gọi bằng cụ.

Trần Ngọc Lâm chột cảm thấy có một tiếng mời gọi từ đằng sau, hần quay người lại chỉ thấy một con đường trải dài ánh sáng, phía cuối con đường là

một điểm sáng rực rỡ như một cánh cửa dẫn tới mặt trời. Hắn bước chân về phía đó, chợt cảm thấy bản thân bị kéo lại bởi một cái gì đó...

Hệ Thống nói:

[Kí Chủ bị ngu à? Đó là cái mà các người gọi là ánh sáng cuối đường hầm đó, đi tới đây là đầu thai luôn, ta cũng không kéo về lại được đâu. Ta ước muốn mất thêm 100 năm lòng vòng tìm 1 Kí Chủ hợp mắt khác đâu.]

Trần Ngọc Lâm mở bừng mắt, sực tỉnh, tái ngoét mặt nhìn bát súp đang gào thét truyền vào tai hắn:

"Không thể nào, tại sao người có thể tỉnh lại, tại sao tại sao tại sao.."

"Tại răng."

Trần Ngọc Lâm gằm gè. Hắn trong nháy mắt suy nghĩ ra hàng chục phương án để thoát khỏi cái vụ này, thì bất chợt bát súp gằm gừ:

"Được! Người rất được, nhưng đó chỉ là Q,W,E của ta, còn R nữa."

Trần Ngọc Lâm

-.....

R? Ulti ấy à? Mà còn đủ mana không?

Không, quên mẹ vụ nó còn đủ mana hay không đi, chỉ mình cái Q của nó mình cũng ế đỡ nổi rồi. Mà có khi nó còn không phải Q, chỉ là nội tại.

Trần Ngọc Lâm bất chợt nghe thấy một tiếng "Rầm" trong bếp, kể đó hắn nhìn lướt qua, chỉ thấy nồi súp này giờ vẫn đang rung bần bật và phát ra những tiếng gào rú ghê rợn đã đổ sập, và từ trong nồi súp chui ra một con trông khá giống con Muk hay con Grimer trong Pokémon vậy.

[Quái Vật Súp Từ Thần - Ma Vật cấp 1]?

Trần Ngọc Lâm ha ha cười rút kiếm ra, này giờ hắn tìm hồng ra nổi 1 lý do để chạy mà ngày mai không bị cả nồi súp thọng cho vào giờ thì thiên đàng cửa mở không đi, địa ngục không công anh lại xông vào, con Ma Vật này hôm nay hắn phải...

"Thật đáng yêu"

Âu Bảo Uyên thốt lên.

...chết..từ từ con mẹ kia mới nói cái gì cơ.

Trần Ngọc Lâm quay đầu sang nhanh tới mức khiến cho cái cổ của hắn suýt trượt, mắt tròn mắt dẹt nhìn Âu Bảo Uyên đang run rẩy đi tới, ôm con quái vật súp từ thần lại, xuyết xoa ôm ấp trong nó gào rú tìm cách tiêu diệt Trần Ngọc Lâm

"Bé yêu quá cơ, bé đáng yêu quá, chị gọi bé là Bé Súp nhé. Bé đáng yêu không chịu nổi cơ, muốn cắn một miếng quá cơ..."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Này, bà biết cái cục này nó hóa thành Ma Vật rồi chứ?"

Âu Bảo Uyên trừng mắt nhìn hắn, vẫn cọ mặt vào con "bé Súp":

"Thì sao, tôi "nấu" ra nó, tức là nhìn kiểu gì tôi cũng kiểu mẹ của nó, mẹ kiểu gì lại để con mình bị giết vậy? Huống hồ gì nó đáng yêu thế này cơ, yêu yêu yêu quá mất thôi..."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Bà nghĩ thế là tốt rồi.

Hệ Thống:

[.....]

Con mẹ này mà không ngừng nấu ăn đi, thế nào cũng có ngày mấy cái "bé súp" này hoành hành cả thế giới, mở ra một kỉ nguyên mặt thế mới.

Mà nghĩ lại, cảm giác con Bé Súp này rất có triển vọng trên con đường tu tiên, một thân full set độc + phản vật chất, có khi nên truyền thụ cho nó đi lên tu tiên chi lộ không?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Chạy tới Dị Giới Edra

Mộ Dung Nguyệt ngồi ăn kem trên bờ bể bơi, bên cạnh là Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên, người đang nựng con trông-thì-kinh-vãi-tè-nhưng-mà-nàng-thì-lại-thấy-đáng-yêu thứ mà được gọi là bé Súp.

Thông tin bổ sung, Trần Ngọc Lâm sau khi nhớ lại thông tin về nỗi chao tử vong đã mất nguyên tuần chỉ để cố gắng không hề nhìn thấy Uyên là chạy bạt mạng.

Và món ăn ưa thích của bé Súp là nước đun sôi để nguội do chính tay Uyên đun, hần không biết cái thứ nước kia nó như thế nào nhưng từ ngày biết việc đó hần chỉ uống nước đóng chai không mà thôi. Nghĩ mà xem, cái thứ kia kinh dị nhường nào, cái thứ nó thích thì có thể bình thường tới đâu?

Keal thì chạy tụt quần về hành tinh mẹ của hần rồi, thậm chí còn không kịp thu dọn hành lý.

Trần Ngọc Lâm quay sang Tiêu Dao Thánh Nhân, cũng đang nằm nghỉ dưỡng sức. Gã này vừa mất nửa tháng đi tóm lại cái phân thân về, nghe nói phân thân và bản thể còn xảy ra đại chiến, thiếu chút bay mất một nửa của một cái hệ mặt trời không có sinh vật sống.

"Ngài cảm thấy cái con bé Súp kia thế nào?"

"Thấy thế nào là thấy thế nào? Cái gì nó tệ tới mức này thì còn có thể tệ hơn được hay không? Ý ta là nó rất là "súp"???"

"....."

Trần Ngọc Lâm im lặng, mỉm cười không nói không rằng, tiếp tục ngâm mình hong gió, tâm tưởng chìm vào giao diện của Hệ Thống.

Đây là [Dược Viên], một tính năng mới mở khi mà hần lên Lv20, nhưng mà do gần đây kiếm hồng nổi cái cây nào để trồng cho nên một mục để đây, mãi gần đây mới có cho nên hần đi chăm bón một chút.

Nhân sâm, Trích Tinh Thảo...v.v đều là những loại cây mà hần tìm được ở trong Bách Bảo Nang của Huyết Cửu Môn. Cũng không rõ có phải do đệ tử mà hần mọc được đồng cây cỏ này có phải là đệ tử đan đạo không, nhưng mà ở đây có rất nhiều loại nguyên liệu cho linh đan dược liệu.

Dược Viên không giống bình thường, nếu ở ngoài còn cần phải cân nhắc xem trồng bằng bộ phận nào của cây thì ở Dược Viên, chỉ cần cắm 1 bộ phận còn sống của cây vào, nó sẽ tự động mọc ra một cây mới. Đương nhiên nếu dùng hạt thì nhanh hơn nhiều.

Khu vực trồng trọt của Dược Viên rộng 144 mét vuông, 12 mét dài 12 mét rộng, đất đai toàn bộ đều là Tứ Thổ, tức là một loại đất chuyên môn dùng để trồng linh đan dược liệu. Có điều không mang ra ngoài bán được.

Dược Viên phân làm 12 luống cả thủy, mỗi luống có được 1 loại môi trường khác nhau: Băng giá, sa mạc, tử địa đầy âm khí, độc địa, v...v

Nghe nói còn có 24 loại môi trường nữa cơ, có cả môi trường ngoài hành tinh nữa, nhưng chỉ khi hần đạt tới Dược Viên là LV5 và Lv10 mới có thể mở khóa. Trước đó thì mỗi lần lên Lv Dược Viên sẽ chỉ tăng thêm diện tích.

Hơn nữa các loại môi trường sẽ tự động biến ảo thành loại môi trường thích hợp nhất cho cây cối, ví dụ Trích Tinh thảo thích hợp nhất ở 21 độ C vào ban ngày và 23 độ C vào ban đêm nó sẽ tự động từ từ điều chỉnh.

Trần Ngọc Lâm quay sang nhìn bên độc khu, đang có 3 cái cây vươn lên, một con gà trống đang cục ta cục tác nhảy lon ton giữa chúng. Đây là cảnh Độc Mạc Dị Viêm Hoa, hần vút vô trong độc khu.

Cái cây ở giữa là ngoại lệ, hần đồ bát súp hôm nọ vô tưới thử xem thế nào, kết quả hôm sau kiểm tra thấy nó đã có thể bắn laze từ nhụy hoa, có điều lại vô cùng thân mật với con gà trống, cái con mà gã Trương Cửu Đản để lại.

Hần coi như không thấy gì, lặng yên kiểm tra vài loại linh dược là tài liệu cho 1 loại đan dược dành cho Tam Phẩm tu sĩ.

Cũng gần đủ rồi, thêm nửa tháng nữa là mấy cây này sẽ đủ để luyện chế ra Tăng Linh Đan.

Đây là một loại đan dược tăng tiến tu vi cho Tam Phẩm, hơn nữa nó có một loại đặc điểm, đó chính là linh lực sinh ra vô cùng tương đồng với linh lực có sẵn ở trong đan điền, hoàn toàn không bị hòa trộn hoặc làm loãng đi cho nên không cần e ngại phẩm chất linh lực bị ảnh hưởng.

Phẩm chất linh lực trong cơ thể hắn hiện tại là Tam sắc linh lực, song thuộc tính Hắc Lôi. Cũng coi như trung-thượng phẩm chất rồi.

Phẩm chất linh lực càng cao, lựa chọn đan dược càng ít ỏi. Không có cách, trừ khi muốn tự đoạn tương lai chi lộ.

Ngoài ra còn có một ít một ít rau cải, rau muống, rau mồng tơi, xà lách vân vân.. Cái này phải kể từ đầu..

Trần Ngọc Lâm sau 1 tháng trên Vĩnh Hằng đảo sống vật vờ như con zombie và làm việc như con sừu với đồng lương chết đói 20k/h, 160k / ngày, chưa kể tiền điện nước tự trả, tiền phòng tự trả, tiền đồ ăn ít ỏi mà đất đỏ cũng tự trả, tiền chiếu cói nệm chăn màn cũng phải tự mua. Mặc dù là sau khi hoàn thành nhiệm vụ săn giết Ma Tu hắn có được trợ cấp tẩm đầu đó chục củ, nhưng mà phòng kế toán và tài chính ngâm luôn đồng tiền đó tầm 1 tuần mà vẫn chưa trả rồi.

Tầm đầu đó gần đây hắn thi thoảng được mời vào bếp nhặt rau nấu canh, thế là hắn tiện thể chôm luôn một ít mầm rau muống, hạt táo, hạt dưa hấu, hạt dưa leo, canh cải ngọt v...v đem vào trồng trong Dược Viên, chúng nó lớn nhanh như thổi, vừa luyện skill trồng trọt, vừa nâng cao chất lượng cuộc sống, tôn vinh con người.

Hệ Thống chửi thì hắn nói:

"Có thực mới vực được đạo, không có đồ ăn thì làm sao mà vực đạo, làm sao mà đi lên chính mình chi đạo, làm sao mà tu chân?"

Nói xong hắn húp hết bát mì tôm trộn salad một cách bất cần, trong khi Hệ Thống thì câm nín không biết nói gì! Chủ yếu là tại chán với thái độ YOLO của hắn.

Trần Ngọc Lâm tiếp tục một lần chăm bón, tưới phân tưới nước. Hiện tại hắn còn chưa thể đạt tính năng tự tưới tiêu chăm bón, muốn mua cần 2000 điểm Vận Mệnh, nhưng về sau chắc chắn sẽ phải mua.

"Hừm"

Chợt Trần Ngọc Lâm nghi hoặc, hắn nhìn thấy con gà đang mổ lia lịa mặt đất, hình như đang ăn đất. Dù nghi hoặc có điều hắn cũng không ý kiến, kệ xác mặt đất có là linh đan diệu dược gì thì ăn một đồng đất sau khi bón phân, hắn cũng bó tay.

Trần Ngọc Lâm quay về kí túc xá, quay lại nhìn con bé súp đang há mồm như răng nhìn hắn từ khu bể bơi mà lạnh hết cả xương sống. Con này hình như vẫn còn mang thù với hắn vụ Nồi Cháo Từ Vong.

Thật nóng lòng đợi đến cái ngày Uyên cùng con này tách nhau ra, hắn sẽ là người đầu tiên trong vũ trụ này giết chết một nồi súp.

"Hệ Thống, mở giao diện Dị Giới Edra.."

Cũng lâu lắm rồi hắn không tới đó, chỗ đó cũng vui vui, nên đổi gió một chút, tiện tránh xa con Bé Súp trong thời gian gần ra vậy.

Hắn có chút phát sợ con Bé Súp, ý hắn là.. nó là một nồi súp? Thế thì không đáng sợ. Nhưng khi nó là một đồng súp có thể di động, ăn uống và gào thét thì nó lại là chuyện khác.

Kiểu con slime phiên bản siêu kinh dị ấy, nhưng mà Âu Bảo Uyên thì cứ nựng "yêu yêu yêu quá cơ" nên hắn chịu không dám đồ sát nó.

Hệ Thống hiện ra một giao diện:

[Du Hành Dị Giới Edra:

-> Du Hành Bằng Thẻ Du Hành Dị Giới

Du Hành thông qua Truck-kun.

]

Trần Ngọc Lâm ngồi trong phòng, im lặng nhìn cái giao diện của khi kia. Hắn giơ tay nhấn vào nút [Du Hành Bằng Thẻ Du Hành Dị Giới], bắt chợt cái giao diện chui cao lên một chút.

Tay Trần Ngọc Lâm cách cái nút Du Hành thông qua Truck-kun, sững sờ, kể đó hắn cười gằn:

"Thủ thuật quá thô sơ Hệ Thống à."

Đột nhiên cái giao diện kia trong nháy mắt nhấp nháy, rồi cái nút [Du Hành thông qua Truck-kun.] sáng lên.

Hệ Thống:

[Cảm tạ Kí Chủ đã lựa chọn tính năng Du Hành thông qua Truck-kun. Truck-kun đang chuẩn bị được truyền tống.]

Trần Ngọc Lâm im lặng nhìn ngón tay, có lẽ miệng tiện cũng là cái tội? Kể đó cả cái cửa phòng bắn vắng ra, một cái xe tải lao như điên chuẩn bị cán qua hắn...

"Thù thuật quá thô sơ Hệ Thống à!"

Trần Ngọc Lâm nhẹ nhàng cười lặp lại câu nói lúc trước, trên tay hắn xuất hiện Bảng Hỏa Sáo Trang, vung lên nắm đấm chỉ trong 1 combo ngắn gọn trong nháy mắt đâm vắng cái xe tải quay ngược trở lại, vắng ra ngoài sân.

Trần Ngọc Lâm cười nhạt nhìn cái xe tải bị đâm vắng ra xa, chột nụ cười của hắn sững lại khi Truck-kun bỗng dừng nỏ bung ra, giống hệ như Transformer bắt đầu lắp ráp thành hình người, còn có thể thấy một cái kí hiệu Autobot to thù lù trên ngực nó nữa.

"Xin chào..."

Optimus Prime lạnh lùng nhìn hắn, nói, giờ một khẩu súng bắn lazer chìa vào hắn:

"Và tạm biệt."

Trần Ngọc Lâm:

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Edra dị giới

"Hãy.. hự"

Trần Ngọc Lâm (9 tuổi) hai tay hai rìu, liên tục bỏ ra một đồng cùi vút bừa bãi bên cạnh. Hắn bỏ chừng thêm 10 cái nữa, kể đó thu dọn lại đồng cùi bằng cách vút chúng vào trong hòm Item, hắn hồi thăng nhóc bên cạnh, Tào Minh:

"Vẫn chưa làm xong việc à?"

Hắn hiện tại đại khái tầm 9 tuổi, không rõ tại sao nhưng Hệ Thống quyết định làm quà skip timeline cho hắn bởi vì trong tầm thời gian đó cũng chẳng có điều đặc biệt gì xảy ra.

Tào Minh thờ dài nhìn Tào Minh, hắn là một bé trai tầm 9 tuổi, ngang tuổi Trần Ngọc Lâm với mái tóc bạc trắng. Đây là rất hiếm có, thế giới này màu lông của 1 sinh vật sẽ tương ứng với hệ mà người đó được ban cho, ví dụ Tào Minh là màu trắng sữa tương ứng với hệ Ánh Sáng.

Hơn nữa tóc hắn lấp lánh như điểm nhũ trên đó, tức là thiên phú cao vô cùng.

Thế giới này, mỗi người hệ tu luyện thiên phú biểu hiện chủ yếu thông qua màu tóc, người nào màu tóc đỏ thì thiên phú hệ hỏa không nói cao ngất ngưỡng nhưng chỉ ít cao hơn những hệ thiên phú còn lại. Hệ Ánh Sáng thì có màu trắng bạch kim.

Một số người mà hệ tu luyện thiên phú mà pháp các thuộc tính đều bằng 0 thì tóc cũng sẽ bạc trắng, nhưng bạc trắng hơi hướng vô sắc hơn là màu trắng ngà của tóc bạch kim.

Trần Ngọc Lâm là ngoại lệ, hắn tu luyện được mọi hệ nhờ ơn Hệ Thống, và thừa hưởng mái tóc đen xỉ từ Trái Đất. Ban đầu hắn mới sinh người ta còn tưởng thiên phú hắn là hắc ám định đem hắn đi tế sống cho thần, cũng may là có gia đình bảo kê.

Sau đó hắn dùng phong ma pháp vô cùng thuần thực, khiến họ nghĩ đó là một cái gì đó kiểu biến dị. Mặc dù một số người nói nếu hắn giỏi phong ma pháp thế mà đó còn chưa phải ma pháp chính của hắn thì hắc ám hệ (ma pháp chính do màu tóc đen của hắn) sẽ mạnh mẽ cỡ nào.

Do cái thằng cha đó cho nên năm hắn 6 tuổi rưỡi suýt thì bị đem lên giàn thiêu.

Trần Ngọc Lâm mở bảng Hệ Thống (loại bảng đặc trưng, ai cũng có), hắn kiểm tra nhiệm vụ hôm nay thấy đã xong toàn bộ, thậm chí có một vài cái còn vượt mốc quy định, quyết định giúp nốt thằng Tào Minh xong rồi 2 đứa đi chơi luôn thế.

"Hai người làm việc nhanh nhì?"

Một giọng nói của một cô bé vang lên, là Thiên Linh, bé gái nhà bên, bạn của hắn, cô bé này tóc cũng bạch kim nhưng theo hướng vô sắc:

"Đây, ăn trưa này."

Trần Ngọc Lâm nhìn lên bầu trời, dựa theo góc độ mặt trời khoảng 1h30 phút, cũng tầm tầm buổi trưa rồi.

Trần Ngọc Lâm nhận bữa ăn, mở ra xem, một đồng bánh Hamburger và sandwich, cùng với gà quay, bánh mì, cà ri, súp (súp loại bình thường) và rau củ quả các loại. Hơi quá nhiều đối với 3 thằng nhóc 9 tuổi.

Trần Ngọc Lâm vớ một cái hamburger, nhai nhồm nhoàm, trong khi đó Thiên Linh nói:

"Nghe nói làng bên mới có một người có class là Chiến Binh Cấp Cao xuất hiện đó!"

"Chiến binh cấp cao à?"

Trần Ngọc Lâm nuốt cả cái hamburger, lau mồm nói:

"Hay nh? Thế thì chắc tui sẽ là cái gì đó đại loại như Ma Vương."

Cũng không phải chưa từng có tiền lệ người nào đó có thiên phú thành class Ma Vương, người đó đã bị đóng cọc thiêu sống.

Dân làng có vài tên ghen ăn tức ở vẫn đồn đãi hần là hậu duệ Ma Vương, cứ hai tháng một lần lại bày mưu bắt cóc hần đem đi tế thần, đến là mệ.

Thế giới Edra có một bảng phân loại các nghề nghiệp riêng, vô cùng nhiều loại với từng nhánh phân loại khác nhau. Mỗi người được sinh ra với một "nghề nghiệp chính" (class) và có thể lựa chọn các nghề nghiệp phụ.

Họ "tu luyện" bằng cách lên Level nhờ kinh nghiệm, thứ sinh ra do hoàn thành nhiệm vụ hằng ngày (vô cùng ít ỏi nhưng không nguy hiểm), đánh quái (giết thịt gia súc không tính, chỉ tính khi chúng còn khả năng phản kháng) và tập luyện các kĩ năng, rèn luyện cơ thể.

"Nghề nghiệp chính" thì không thể đổi, cũng như không thể xác định, nhưng mà các Nghề Nghiệp về sau lại có thể.

Tầm 60% người dân đều là dân thường. Class Dân Thường sẽ hiển thị ngay khi sinh, các class khác thì phải đợi về sau.

Cả Trần Ngọc Lâm, Tào Minh và Thiên Linh đều là các class không hiện, tức là khác với dân thường. Thế nên hần mới bị đồn đại là Ma Vương chuyển thế.

Có 5 loại nghề nghiệp chính, từ đó phân ra vô số nghề nghiệp phụ:

1. Dân thường, từ đó phân ra các nghề nghiệp như thợ rèn (thường), thợ săn (thường), nông dân (thường)...v.v.. Đây là class phổ biến nhất. Một số dân thường cũng đảm trách nhiệm của vệ binh và dân quân tự vệ nữa.

2. Chiến Binh, từ đó phân nhánh ra các nghề nghiệp như kiếm sĩ, thích khách, sát thủ, ma pháp sư... Tuy rằng có 2 loại Liên Minh đang tồn tại là Liên Minh Ác Nhân và Liên Minh Anh Hùng nhưng hệ thống không phân biệt tốt hay ác, là người ta tự lựa chọn.

3. Hậu Càn, một số người cho rằng nó nên thuộc nhánh chiến binh, nhưng chiến binh thiên về chiến đấu còn hậu càn nghiêng về sản xuất vũ khí, kim loại, pháp thuật cho chiến binh hơn.

4. Người nắm quyền, những người này rất hiếm, có tài năng chính trị tuyệt vời. Một số là đối ngoại, một số là đối nội, một số giỏi về kinh tế và một số giỏi về điều binh chiến lược, tóm lại họ là những người đứng đầu trong mọi hoạt động của đất nước.

5 là các class đặc thù, ví dụ Hiền Triết, Ma Vương, Anh Hùng...v.v Chính xác hơn các class này là "danh hiệu" thì đúng hơn, bởi vì điều kiện đoạt được chúng rất ngặt nghèo và liên tục thay đổi.

Kinh nghiệm nhận được sẽ phân phối tùy theo nghề nghiệp lựa chọn, ví dụ nếu là Hậu Càn - Thợ Rèn thì kinh nghiệm càng cao càng có tỉ lệ đúc ra đồ ngon. Tương tự với Người Nắm Quyền Lv càng cao, trí thông minh cứ gọi là cao vút, qua mốc IQ 1000 cũng không hiếm. Họ sẽ nhận được kinh nghiệm sau khi hoàn thành 1 thương vụ, thắng 1 cuộc chiến, đại loại thế.

Quan trọng hơn, mỗi người có thể đạt được một số skill bằng cách đổi SK (Skill Point). Trần Ngọc Lâm tuy có Hệ Thống nhưng khoản này cũng không hack nổi ngoại trừ việc hần có 500 SK ngay đầu tiên, khá nhiều.

Tào Minh cười:

"Tao đoán tao là Anh Hùng, cơ bắp thế này."

Thiên Linh mỉm cười, hai mắt mơ mộng:

"Còn tui thì muốn trở thành Công Chúa.."

Trần Ngọc Lâm húp một bát súp, ơn trời nó ngon tuy không như súp nhà hàng nhưng đớp thì vẫn được, không phải là cái thứ Bé Súp kia:

"Công Chúa? Ý cậu là Công Chúa của mấy con khi đột hay phá vụ mùa..."

OANH...

Trần Ngọc Lâm bị Thiên Linh đâm văng đi, bay xa ít nhất mười mét:

"Im mồm, đừng làm tui vỡ mộng."

Trần Ngọc Lâm bật dậy, cười nhìn Thiên Linh:

"Không, không, tui nhầm. Cậu chắc chắn không phải là Công Chúa dù là của người hay của Gorilla, cỡ như cậu chỉ có thể là Siêu Vận Động Viên Cừ Tà giáng thế."

Trong con kinh dị của Tào Minh, Thiên Linh vác luôn một cái cây to chí ít cũng cỡ cái xe tải lên trên cao, giáng "Bộp" một phát vào chỗ Trần Ngọc Lâm đứng..

"Này, mấy người đã nghe nói qua rằng gần đây bắt đầu xuất hiện các Orc và Orges xung quanh đây chưa?"

Thiên Linh nói, Trần Ngọc Lâm gật gù:

"Lại là cái Dungeon kia à? Họ vẫn chưa tìm ra nó ở đâu à?"

Dungeon hay là Hầm Ngục, thi thoảng cũng gọi Mê Cung là tên của những nơi hay xuất hiện các loài quái vật và các nguyên liệu quý hiếm. Lần trước hấn giải quyết đám ba con Goblin ở đây, nhưng mà có vẻ qua một thời gian từ lúc đó họ vẫn chưa tìm được công của lối vào Dungeon ở đâu.

Không ngạc nhiên, một số Hầm Ngục rất lộ thiên, một số lại ẩn mình, có thể là trong một cái cây, một hòn đá hoặc thậm chí một con vật cũng có khả năng. Sure kèo là cái Hầm Ngục này nó là loại ẩn mình rồi.

Quan trọng hơn, bọn hấn hiện tại sắp 7 tuổi, chuẩn bị phải đi học.

Và hấn, cùng với Tào Minh và Thiên Linh đều đã có thư từ Học Viện Hoàng Gia Đệ Nhị yêu cầu nhập học. Trần Ngọc Lâm thì lúc trước không đủ điều kiện, nhưng sau khi hấn một hơi đánh bại 1 đồng lớn Goblin và 1 con HogGoblin thì đã đủ. Tào Minh thì hồi trước đánh giá Ma Pháp sơ bộ được đánh là Thuần Quang Ma Pháp, cũng không rõ cấp mấy nhưng đủ.

Thiên Linh thì không rõ, nhưng lực lớn kinh khủng thế này chỉ có thể là Ma Vương tái thế mà thôi. Không khó để kết luận cái thằng yếu ớt nhà hấn chỉ là cái bình phong để che giấu cho mấy con quái vật thực thụ như con này.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trần Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Mạo hiểm giả công hội

1 tuần sau, Trần Ngọc Lâm cùng với một nhóm 15 người đến Học Viện Hoàng Gia Đệ Nhị.

Học Viện Hoàng Gia Đệ Nhị là trường Học Viện hạng thứ 4 toàn quốc, đứng sau lần lượt Liên Minh Quân Đoàn Học Viện - Hạng 1, Thánh Kị Sĩ Học Viện - Hạng 2 và Học Viện Hoàng Gia Đệ Nhất - Hạng 3.

Xã hội tại thế giới này cũng không lạc hậu, ngược lại văn minh sánh vai cùng với thế giới của hấn. Nhưng nếu thế giới của hấn lấy công nghệ, dựa vào xăng và dầu hỏa cùng năng lượng điện năng để phát triển thì thế giới này dựa vào ma pháp để phát triển. Điều này khiến cho vai trò của dân thường thẳng tắp giảm xuống.

Đương nhiên, họ vẫn được đi học. Nhưng trường họ của họ chỉ giáo dục kiến thức căn bản trong 5 năm cho nhận diện mặt chữ, tính toán đơn sơ mà thôi. Chỉ có nền giáo dục dựa trên Ma Pháp mới là giáo dục toàn diện. Còn lại những thường dân sau khi được giáo dục xong chỉ được đưa về nhà làm ruộng với quyền lợi vô cùng thấp kém.

Nhiều khi hấn nghĩ Trái Đất như của bọn hấn lúc này cũng hay, tuy rằng người bình thường vẫn có địa vị không đáng nói, nhưng ít ra họ còn có nhiều quyền lợi hơn so với người dân ở đây.

Trần Ngọc Lâm cùng với Thiên Linh và Tào Minh vẫy tay chào mọi người, chủ yếu là người nhà bọn hấn, kể đó bọn hấn đi vào trong cổng trường đăng ký thủ tục nhập học.

Hôm nay bọn hấn lần lượt được phân lớp dựa theo thiên phú của bọn hấn. Có một thiết bị được gọi là Máy Xét Nghiệm Hệ Thiên Phú, cái thứ này về cơ bản có thể xét nghiệm thiên phú của từng người đối với mỗi một thuộc tính từ cao tới thấp. Cao nhất hình như là 100, thấp nhất là 1.

Chỉ số của Thiên Linh là:

[Thiên Phú Thân Thể: 89.]

Tất cả chỉ số khác bao gồm thiên phú ma pháp nói chung = 0.

Dựa theo chỉ số này, con Khi Đột này sẽ không thể trở thành Công Chúa, mà là cái gì đó đại loại như con Browser.

Tuy rằng rất khó biết 1 người sẽ trở thành Class gì, nhưng mà hầu hết đều có thể nhận biết đại khái thông qua chỉ số Thiên Phú. Ví dụ như Thiên Linh, với chỉ số thân thể siêu kinh hoàng kia (vượt qua hầu hết người, kỉ lục hiện tại là chỉ số thân thể 95/100), cô bé có thể trở thành một Chiến Binh Tiên Tuyến hoặc một Hiệp Sĩ Phòng Thủ, hoặc Siêu Vận Động Viên Cử Tạ Giáng Thế.

Chỉ số của Tào Minh như dự đoán, Quang Thiên Phú đạt tới 91 điểm, suýt nữa thì bị Thánh Kị Sĩ Học Viên đích thân tới rước về.

Trần Ngọc Lâm thì đơn giản là toàn bộ các chỉ số thuộc tính đều ở mức 66 điểm trừ thuộc tính thể chất là 77 điểm, đây là sau khi Hệ Thống hạ thấp điểm của hắn xuống kéo bị nghi ngờ.

Điều kiện để gia nhập Học Viên Hoàng Gia là phải có ít nhất một thuộc tính trên 70 điểm. Về khoản này có thể một hơi loại bỏ 99/100 người rồi.

Do hôm nay hắn đã tới rồi, mà phải mãi đến tận nửa tháng nữa Học Viện Hoàng Gia mới chính thức khai giảng, cho nên bọn hắn đều chạy tới Mạo Hiểm Giả Công Hội để đăng ký thành viên.

Đây cũng là học viện khuyến khích, tuổi trưởng thành thể giới này sớm, 13 tuổi có thể lập gia đình cưới vợ, hơn nữa do có cái gọi là Hệ Thống có thể tăng cường chỉ số thể chất cho nên rất hiếm trường hợp chết khi sinh như ở thế giới hắn. Ngược lại phần lớn người đều sống thoải mái hơn do ít thuốc mả lên dân thường, lại chăm chỉ làm lụng, mùa vụ tươi tốt, nhưng vẫn không được tiếp cận nhiều thứ như quý tộc.

Tính ra, bọn hắn 9-10 tuổi cũng có thể coi là thanh niên rồi. Do đó, Mạo Hiểm giả công hội thông thường sẽ chỉ giao cho bọn hắn một vài nhiệm vụ nhẹ nhàng và thanh thoát như là thu nhặt hoa cỏ dược liệu, đánh một ít quái vật nhỏ yếu như Goblin con chẳng hạn.

Chán ồm à, nhưng muốn leo rank thì phải thể thôi. Cũng không biết cứ làm thế thì bao giờ mới được lên lon nữa.

Trần Ngọc Lâm kiểm tra bảng chỉ số của hắn: Lv13, đủ điều kiện để tham gia Mạo Hiểm giả công hội. Mấy người khác cũng đại khái là tầm Lv10 cả.

Mạo Hiểm giả Công Hội phân chia thành 10 rank cho các Mạo Hiểm giả, lần lượt G,F,E,D,C,B,A,S,SS,SSS. Nghe nói tại Vương Quốc Quang Minh (nơi bọn hắn sống) chỉ có 7 vị rank SSS trấn thủ.

Thông thường 1 người rank SSS có thể đạt tới Level khoảng chừng 700. Hơn nữa Level càng lên cao càng khó nâng, ví dụ nếu chỉ chặt củi và rửa bát thì có vài thiên niên kỉ cũng chẳng lên nổi 1 Level từ sau Level 100.

Cửa Bắc thành phố, Mạo Hiểm giả công hội...

Trần Ngọc Lâm vừa bước vào hàng chờ đăng ký tham gia, thì chợt một giọng nói phát ra:

"Lại thêm một đám nữa. Một lũ trẻ ranh miệng còn hôi sữa cùng đòi tham gia nơi dành cho mấy tay già đòi chúng ta. Trong khi chúng đến đây làm gì? Ha, rửa bát quét nhà, thu nhặt rau cỏ. Thật là, chẳng hiểu bố mẹ lũ trẻ ngày nay nghĩ cái gì nữa..."

Trần Ngọc Lâm tò mò quay ra chỗ "già đòi chúng ta", phát hiện chỉ là 2 thằng trẻ trâu chừng 22-23 tuổi hắn chán nản quay vào, bỏ cả lũ.

Hồi trước còn chơi ở băng Hắc Long, cái lũ trâu tre này hắn có một đám dưới quyền, không đứa nào không im răm rắp. Nhớ không nhầm hồi đó một tay hắn huy nắm đám, một tay gọt cây lau nhà, oanh chấn bát phương.

Nhưng không như hắn, Tào Minh không chịu nổi xấn tay áo chuẩn bị nói chuyện phải quấy với bọn hắn, Trần Ngọc Lâm giờ tay ra chặn lại:

"Bình tĩnh nào."

Tào Minh quay lại nhìn hắn hỏi:

"Mày bị bọn hắn nói thể không thấy nhục à?"

Nhục?

"Không. Tức giận vì cái lũ này mới gọi là nhục mặt."

Trần Ngọc Lâm làm một vẻ mặt khinh miệt:

"Nhìn mặt mấy gã kia đi và ghi nhớ, đúng rồi đó. Đó là khuôn mặt của mấy gã kiểu "ta ghét cả thế giới", từ nay về sau thấy mặt kiểu vậy thì cứ bỏ đi mà sống, cả trên Internet cũng thế."

"Mày được lắm thằng ranh con."

Gã vừa nẩy giồng mạnh lon bĩa xuống bàn, nhe răng:

"Đề tao dạy mày cái gì gọi là "bơ đi mà sống"."

Trần Ngọc Lâm ồ ồ nhìn gã, một bạt tay to tướng thẳng mặt hắn mà tới. Nhưng nhanh như thoát, Trần Ngọc Lâm ngã người ra đằng trước né khỏi cái bạt tai, đồng thời một chân gạt chân gã kia khiến hắn đổ nhào về sau.

Trần Ngọc Lâm cười khẩy, một chân đạp tới thẳng cái mông gã, bắn văng hắn ra ngoài cửa ra vào. Kế đó hắn phui phui tay:

"Già đời cũng chỉ thế là cùng."

Kế đó hắn quay qua hỏi chị chương quây:

"Giờ em đủ điều kiện đăng ký không ạ?"

Chị chương quây gật đầu cười:

"Đủ chứ. Đương nhiên là đủ."

Hiển nhiên cũng nhìn ra được chiến lược của hắn cũng không kém. Hai người còn lại hắn không tới nỗi nào.

Trần Ngọc Lâm cùng 2 người bạn đăng ký thành viên xong, đều được xác nhận là rank G, tức là kém nhất. Không ngạc nhiên, dù là ai cũng chỉ đạt được rank G lúc khởi điểm, trừ khi muốn chứng tỏ thực lực của mình.

Cơ mà chứng tỏ thực lực bản thân thì phiền lắm. Tại vì như thế còn phải làm đơn đăng ký, rồi nộp lên cho cấp trên duyệt, rồi xác nhận thân phận, rồi thì đánh nhau với ban giám khảo, rồi lại làm đơn đăng ký, rồi lại cho cấp trên duyệt..v..v có khi mất cả tuần.

Am Phai, thanh kiêu.

Hắn lựa chọn 7 cái nhiệm vụ khác nhau, chủ yếu là săn Goblin gây còm suy sinh dưỡng, nhặt rau hái nấm giúp cô nhi viện và đánh bại Ma Vương (đùa đó, thật ra là săn chuột không lồ trong rừng).

Tại sao hắn lại lựa lắm nhiệm vụ thế á? Vì tiền.

Măn nì măn nì măn nì măn nì, chỉ cần như thế đó, không cần mất thì giờ.

Hắn tuy là con của một quý tộc nhưng mà là con thứ, tuy được nuông chiều nhưng từ nhỏ hắn đã biết rằng sau này hắn sẽ không thể kế tục gia nghiệp (chủ yếu do hắn không muốn, bởi vì thế giới này mạnh hơn thì sẽ kế tục gia nghiệp, muốn thì dễ như chơi, có một người khác trong nhà hắn nhưng mà chỉ giỏi kinh tế thôi) mà sẽ đi làm ăn kinh tế ở các thành phố khác, mở mang gia tộc.

Kể cả không, cũng cần thiết lập mối quan hệ, thế lực, v..v

Cho nên bắt đầu muộn chi bằng bắt đầu từ bây giờ, cũng kiếm chút tiền tiêu vặt.

Trần Ngọc Lâm cùng với Thiên Linh, Tào Minh đi ra khỏi thành phố, tiến vào trong rừng, chợt hắn quay đầu, cười gằn:

"Đi ra đi, còn chờ cái gì nữa? Cái thứ phong mã pháp truy tung mấy người niệm bị ta nhìn thấu từ lúc nó dính vào người ta rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Thương Linh Nguyên gây sự

Từ sau gốc cây bước ra 2 người vừa nãy, một người thì có vẻ chán chường, một người là thằng trẻ trâu vừa nãy.

Mặc dù lúc này hắn trang bị trông cũng không tới nỗi nào.

Cái người tỏ vẻ chán chường kia thở dài nói với tay trẻ trâu:

"Thiếu gia à, Người được lão gia cho đi tham gia Mạo Hiểm giả Công Hội để rèn luyện tính cách chứ không phải để gây thù chuốc oán đâu."

Tay thiếu gia kia khinh khinh:

"Chỉ là mấy đứa con nít ranh miệng còn hôi sữa, 2 thằng nhóc con Lv chưa tới 20, một đứa con gái thì lại hợp mắt ta, có thể đem đi làm hầu gái đấy. Nhìn đồ tụi nó mặc thừa biết là cái loại nhà quê lên tinh rồi."

Trần Ngọc Lâm nghe nửa sau, gân trán nổi lên, cười khinh miệt:

"Thế cơ à, có dám đi lên 1 v 1 không? Thằng chó?"

"Mày dám chửi tao?"

Tay thiếu gia đầu tiên kinh ngạc, kẻ đó hần cười lớn:

"Mày chết chắc rồi thằng nhóc à, cái ngữ không biết kính trọng quý tộc. Nói cho mà biết, tao tên là Thương Linh Nguyên, thuộc về Thương gia, trong cái thành đô này cũng là gia tộc trong hàng ngũ 10 gia tộc đứng đầu. Cái lũ nhà quê lên tinh tụi bây tao muốn giết bao nhiêu giết bấy nhiêu, một hai đứa thì là gì. Còn con bé kia cũng chịu trận vì mày đấy."

Kẻ đó, hần rút kiếm ra, liếm liếm thanh kiếm nói:

"Đầu tiên, 2 đứa mày tao đem đi bán làm nô lệ, còn con bé kia chắc là sẽ..."

"Suốt ngày nhà quê lên tinh, không biết đời mới à? À, và nhân tiện tao không bắt kính với ngươi, ta đang rất kính trọng ngươi, ta chửi ngươi với tất cả sự tôn trọng của mình."

Trần Ngọc Lâm nhỏ toẹt một bãi như thể hần mới bị cái gì đó dơ bẩn lắm bay vào mồm:

"Cho nên, với mọi sự kính trọng, đ* t mẹ mày, thằng ngu."

Trần Ngọc Lâm cười nhạt:

"Thích kính trọng, ta cho ngươi kính trọng."

Hệ Thống:

[Xin chúc mừng, điều kiện đã đủ, từ đánh giá của những người xung quanh, Kí Chủ nhận được danh hiệu [Bản chất rừng rú]]

"....."

Trần Ngọc Lâm

"Nhưng mà ta rất lịch sự. Ta thậm chí còn chửi hần với mọi sự kính trọng của mình, mặc dù đương nhiên là con số 0, nhưng mà vẫn là rất lịch sự và không kém phần tao nhã."

[Hợp lý.]

Hệ Thống đáp:

[Điều kiện đã đủ, [Bản Chất rừng rú] đã biến đổi thành [Bản Chất rừng rú một cách lịch sự.]]

"Cảm ơn."

Trần Ngọc Lâm đáp, trong khi đó thằng Thương Linh Nguyên kia gào lên, cầm kiếm lao vào hần.

"Để mình tôi đánh hần, mấy cậu không cần quan tâm, chú ý gã đằng sau hộ cái. Hần có vẻ mạnh đó."

Trần Ngọc Lâm vẫy tay nói với hai người, kẻ đó hần lao lên, hai con dao găm xuất hiện hai tay, cùng lúc này, đại địa tinh linh xuất hiện trên vai hần sáng rực lên hai luồng quang mang:

"Đại Giám Trọng Lực"

"Đại Tăng Trọng Lực."

Hai pháp thuật cùng lúc niệm chú, đây cũng là một trong những khả năng của hần khi đột phá Tam Phẩm ở Trái Đất: Linh hồn lực đủ mạnh để phân tâm đa dụng, đương nhiên chỉ là những việc gần giống nhau, muốn 1 bên làm toán, một bên học văn thì không được.

Đại Giám Trọng Lực là pháp thuật Thổ Hệ, giảm mạnh trọng lực tại vị trí của hần, Đại Tăng Trọng Lực là một pháp thuật tăng mạnh trọng lực tại một vị trí. Pháp thuật đầu tiên có thể khiến tốc độ hần đề tăng gấp 3 lần, pháp thuật thứ hai có thể khiến tốc độ đối phương giảm mạnh, còn mạnh như thế nào còn tùy thuộc vào đối phương.

Đối phương là cấp 37, hần là cấp 17. Chênh nhau là 20 Level.

Level 37, cũng khá cao vì đây là nơi có thể gọi là làng Tân thủ. Gã này hẳn phải cày trong vài cái Dungeon trong thời gian rất dài, đứng nhìn ngu ngốc thế này kinh nghiệm tuyệt không ít. Thậm chí có thể cao là đằng khác.

Cha hắn cũng chỉ Level chừng 70 thôi, gấp đôi gã này như chỉ dùng 1 tay hắn thậm chí còn không theo kịp nửa bước chân.

Dù sao, mấy gã Level 50 trở lên toàn bộ đều 3-40 tuổi cả, 22 tuổi Lv37 cũng không tệ lắm. Chăm chỉ cày tí thì 30 tuổi Lv 50-60 là thường.

Dựa theo người ta nói, 50 cấp sẽ có một đợt nhảy vọt về thăng tiến chỉ số. Cả 2 đều là dưới 50, mỗi Level tăng tầm khoảng 5% toàn bộ chỉ số, tức là 20 Level là chênh lệch gấp đôi (thực ra là tầm 110% - 115%, khoảng đó). Có điều sau đó lượng kinh nghiệm cần thiết cũng tăng vọt lên.

Nhưng do Trần Ngọc Lâm thiên phú thân thể trên 80 điểm, cho nên chỉ số gốc của hắn vốn đã cao sẵn rồi, khoảng cách 2 bên rút ngắn lại còn tầm 60%.

Thiên phú có lợi thế đó, giảm chênh lệch 10 Level, hơn nữa càng về sau càng quyết định mạnh yếu, điển hình là % cộng thêm mỗi cấp cũng có ảnh hưởng về sau này.

Trần Ngọc Lâm cười nhạt, vung 2 lưỡi dao lên tính cho gã kia một vết rạch hình chữ X ở ngực, nhưng bất chợt thanh kiếm của hắn vốn giương cao bỏ theo một đường mà theo hắn đánh giá là rất khó được, va chạm mạnh với 2 lưỡi dao của hắn.

Quả nhiên không hổ là chỉ số chênh nhau gấp rưỡi, Trần Ngọc Lâm phải dùng một thủ thuật để mượn lực đá lực, đẩy thanh kiếm ra bên trái, kể đó hắn niệm:

"Phong Uy"

Một luồng gió thổi qua lưỡi dao, trong nháy mắt 2 lưỡi dao biến thành 2 lưỡi kiếm, vung lên chém vào ngực Thương Linh Nguyên. Nhưng cùng lúc gã cúi rụt xuống với tốc độ nhanh kinh khủng.

Trần Ngọc Lâm kinh dị, ngay lập tức rút lui, vì nếu không rất có thể hắn cũng sẽ bị ăn một chiêu kiếm lúc gã kia cúi xuống né.

"Không hổ danh là Level 37, quả nhiên phản ứng không tầm thường."

Trần Ngọc Lâm lăm bằm, ban đầu thấy gã kia có vẻ ngu ngu nên hơi chủ quan, nhưng xem ra cảnh giác một chút là đúng. Nhìn tư thế gã đó quý cả 4 chân xuống, hoàn toàn không để ý hình tượng, rõ ràng là tư thế báo săn mồi.

Thiên Linh, Tào Minh:

-.....

Cái gì không tầm thường? Nhìn kiểu gì cũng thấy ông bị một chiêu Tăng Trọng Lực đập cho suýt đập mặt xuống đất.

Tay người hầu trông có vẻ là cao nhân:

"....."

Cái gì là tư thế báo săn mồi, rõ ràng thiếu gia bị một chiêu đập xuống đất làm thành tư thế chó ăn đất?

Trần Ngọc Lâm giải trừ Tăng Trọng Lực lẫn Giảm Trọng Lực, tốc chiến tốc thắng không được, thì tìm cách khác. Trình hiện tại của hắn làm 3 cái phép cùng lúc là tối đa, ngoại trừ phép thuật loại duy trì.

Trần Ngọc Lâm vung 2 lưỡi dao gió, ném một lưỡi về phía gã thiếu gia kia, hắn vung kiếm lên chống trả, loạng choạng lui bước về.

Trần Ngọc Lâm cười nhạt, sách lược của gã đã bị ta nhìn thấu trong tay rồi. Tiêu Dao Chiến Pháp (lão này đặc biệt viết và xuất bản 200 năm trước, chẳng ai mua, hắn mua 1 quyển gọi là ủng hộ) thức thứ 3, giả bộ bị đánh lui, kể đó trong lúc lui về thừa cơ rải bẫy chờ kẻ địch bước vào.

Giả bộ lui binh, kể đó dùng ma pháp cạm bẫy, tấn công đối phương. Đây là một trong những mưu chước cơ bản nhất nhưng đồng thời cũng khó đối phó nhất, biện pháp duy nhất là lui không chiến, không thì phải mạo hiểm.

Mạo hiểm thì mạo hiểm, có điều đối phương sẽ dùng loại ma pháp gì?

Thông thường, muốn sử dụng 1 kỹ năng phải bỏ điểm SK (skill point) ra mua, ngoại trừ khi có thể câu dẫn 1 tinh linh thì có thể sử dụng kỹ năng mà tinh linh đó sở hữu mà không cần skill point, nhưng uy lực sẽ giảm.

Cũng không học được, kể cả khi biết công thức nhưng trong skill list không có kỹ năng đó cũng không thể kích hoạt được, không hiểu tại sao, có lẽ đó là cách thế giới này hoạt động.

Mỗi cấp tăng lên có 10 SK được tặng, chưa tính cả Skill Point có được khi mới sinh, giả sử nếu đối phương dành hết chỉ để mua 1 Kỹ năng, vậy thì đó ít nhất là Skill cấp A, thậm chí có thể cấp S. Một khi phát động, hắn thua chắc.

Chiều luôn, "Tăng cường thể chất", "Tăng cường thể lực", "Thỏ Chiến giáp".

Cho ta xem cái bẫy của ngươi nào.

3 loại ma pháp duy trì cùng lúc kích hoạt, Trần Ngọc Lâm vùng dao ra, một đường máu văng tung tóe rạch ra trên ngực Thương Linh Nguyên. Lập tức gã ngã khuya trên mặt đất, đập chân đập tay tung tóe, gào thét thảm thiết.

Trần Ngọc Lâm hít mắt:

"?????"

Đây là cái quỷ gì? Chiến pháp nào? Đọc không nổi. Không lẽ là hấn quá hoảng sợ mà bị thành ra thế này?

Không thể nào, lên được Lv 37 cũng phải trải qua ít nhất mấy chục trận chiến, làm thế nào mà có thể bị một thằng nhóc con con dọa sợ.

À khoan đã, đúng rồi. Hấn vẫn chưa nhận thua, tức là hấn chỉ đơn giản là đang câu giờ nhằm mục đích chờ cho ma pháp kích hoạt hoàn tất.

Về phần tư thế này? Rất đơn giản, đây chính là Tôn Tử 36 kế binh pháp, thức thứ 8, Âm Độ Trần Thương, lựa chọn cách tấn công khiến cho kẻ địch không ngờ tới, hoặc cũng có thể là Giả Si Bất Diên, thức thứ 27, khiến kẻ địch tưởng mình là kẻ ngu si mà coi thường.

Ai quản là cái nào, tóm lại nếu thế thì phải hành động ngay, ma pháp cần thời gian kích hoạt là những ma pháp vô cùng cường đại. Đây chính là ván cờ giữa 2 người, xem gã thiếu gia kia kích hoạt ma pháp trước, hay gã sẽ nhận hàng trước.

Trần Ngọc Lâm vùng kiếm, trên tay hấn xuất hiện 2 ánh sáng một ánh sáng màu hồng, một ánh sáng màu đất, chính là 2 con tinh linh. Ma Pháp của hấn này giờ đều là thông qua 2 con tinh linh làm vật trung gian mà có, dù uy lực giảm một chút.

Nhưng lần này, hấn dùng 1 kỹ năng mà hấn bỏ SK ra mua, hơn nữa còn nhờ tinh linh tăng phúc...

"Mũi Khoan Gió"

Gió lốc tụ lại vào đầu một lưỡi dao của hấn, tạo thành một mũi khoan lấy khí thể phô thiên cái địa lao thẳng tới người gã thiếu gia..

"Đủ rồi"

Gã người hầu ra dáng cao nhân chợt xuất hiện, đánh bay Mũi Khoan Gió của hấn, trong khi đó một lớp giáp hình tròn xuất hiện, gã cười khò lắc đầu nói:

"Thôi nhé 3 cậu, gã này thua rồi, coi như cho thôi đi. Tôi cũng không muốn làm to chuyện đâu. Học Viện bên kia mà làm to lên là xong đấy."

Trần Ngọc Lâm khó hiểu nhìn gã thiếu gia đang sùi bọt mép lăn lóc trên đất, kể đó lại nhìn gã người hầu, gã này chỉ ít trên Lv50:

"Nhưng mà hình như tay này chuẩn bị tung ra một ma pháp hùng hậu gì đó lắm đến mức phải thêm 12 từ "siêu" vào trước cơ mà? Sao mà xong được?"

"Không đâu, cậu thắng rồi đó."

"Nhưng mà gã trông rất có kinh nghiệm chiến đấu, làm sao mà thua dễ thế được?"

"Kinh nghiệm nào? Thằng cha này xưa nay toàn ăn hôi theo đồng đội, kinh nghiệm nào ở đây? Hấn mà không phải con trai ông chủ chắc tôi ném hấn ra khỏi đội rồi đó."

"Không có kinh nghiệm? Thế còn tư thế báo săn mỗi rất nổi, hơn nữa tốc độ phản xạ của hấn rất nhanh..."

"Báo săn mỗi nào, gã bị cậu làm cho một cái tư thế chó ăn đất ấy."

"Thế còn Tiêu Dao Binh Pháp Thức thứ 3..."

"Cậu đang nói cái gì vậy?"

"Thế còn Tôn Tử Binh Pháp thức thứ 8 và 27..."

"Tôi hỏi lại cậu đang nói cái gì vậy?"

"Thế còn Đại Ma Pháp cấp S? SS? SSS?"

"TÔI HỎI LẦN CUỐI CẬU ĐANG NÓI CÁI GÌ VẬY?"

Trần Ngọc Lâm gào lên:

"THẾ ANH ĐANG NÓI VỚI TÔI NẦY GIỜ MẤY CHIỀU THỨC HÙNG HỒN VĨ ĐẠI VỚI MẤY CẠM BẦY ĐỀU LÀ TÔI TỰ KỈ MÀ RA

À?"

Gã người hầu:

"THÌ ĐÚNG LÀ NHƯ' THỂ MÀ, TÔI CÒN CHẴNG HIỂU CẬU NÓI CÁI GÌ!?!? THỂ NHÉ, THẰNG NÀY PHẢN. NÓI CHUYỆN VỚI CẬU ĐAU ĐẦU VẢI."

Gã ôm lấy tay thiếu gia, chợt biến mất. Trong khi đó Trần Ngọc Lâm úp mặt vào thân cây tự kỉ.

Lại còn siêu ma pháp cấp S, lại còn Bình Pháp Tôn Tử, toàn là tự kỉ mà ra cả... xấu hổ vải.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Goblin

Trần Ngọc Lâm ôm mặt xấu hổ một lúc, nhưng rồi cũng đi tới bãi săn Goblin. Hắn để ý mấy con Goblin này hình như có hơi khác so với mấy con mà hồi năm 6 tuổi hắn từng tiêu diệt qua:

Chúng nó có cái đầu to hơn hẳn lũ Goblin mà lúc trước hắn thấy, hơn nữa tay và chân dài còn thân thể thì ngắn hơn. Đồng thời làn da chúng trắng nhợt nhạt và đầy những hình xăm màu hồng phấn nữa.

Có lẽ mỗi nơi mỗi khác? Cũng giống như thể thế giới của hắn có người da trắng, da đỏ, da đen, da vàng vậy?

Trần Ngọc Lâm nghĩ qua, chợt thấy lũ Goblin này hình như đang tụ tập vào một chỗ, có vẻ như là có 1 con Lợn Lòi Chiến đang bị lũ Goblin này tụ tập tấn công. Hắn cười nhạt, đây đúng chuẩn là lúc để thực hành Ma Pháp mới.

Một loại Ma Pháp Cấp Cao đòi hỏi phải đọc hướng dẫn sử dụng trước khi dùng, hơn nữa là Ma Pháp Mọi hệ:

Triệu Hồi Ma Pháp.

Nếu hắn tăng cường Hóa Thuộc Tính vào ma pháp thì sẽ triệu hồi ra 1 con người lửa, nếu là Đất thì sẽ là 1 con Golem, nếu là nước thì sẽ là 1 nữ thủy thần và tương tự. Nhưng lần này Trần Ngọc Lâm muốn thử triệu hồi 1 sinh vật lai giữa 2 hệ, Đất và Sự Sống.

Hắn niệm chú, thông thường hắn có thể niệm chú tắt nhưng với những ma pháp cấp cao thì cần niệm chú dài hơn:

"Hỡi những sinh vật hưởng ứng lời hiệu triệu, hãy phục phục trước ta và vâng theo lệnh ta, máu và ma pháp ta làm vật tế, triệu hoán nguoi, ma pháp triệu hoán thú..."

Từ dưới mặt đất sau lưng Trần Ngọc Lâm dâng lên một khối đen thùi lù, cao to, 2 mét 4, hình người, hai tay hai chân rắn chắc vạm vỡ, cơ tám múi, da trông giống vỏ côn trùng đen kịt, mặt giống mặt người nhưng dài như ngựa, hai mắt to tổ bố trợn trừng lên, trên đầu ngoại trừ tóc còn mọc ra 2 cọng lông.

Trần Ngọc Lâm tái mặt nhìn con kia trông quen quen, kể đó tái mặt quay trở lại:

"....."

Cái thứ của nợ gì thế? Không nói cái khác, nhìn mớ cơ bắp thô thi trông nó kinh vãi c*t! Nó là Titan à? Hay nó là King Kong tái thế?

Sinh vật kia:

"Joji Johj..."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Thôi bỏ mớ rồi, quên Titan hay King Kong đi, nó chẳng phải cả hai. Nó là con Terra Formars trên sao Hỏa, tại sao cái thứ của nợ như nó lại ở đây? Nó không đánh nhau với lũ người đến từ thế kỉ 25, đến đây làm cái của khí gì? Lại là Hệ Thống giờ trò à?

Trần Ngọc Lâm chỉ về phía lũ Goblin, nói:

"Này, giải quyết hộ tụi tao mấy con quái thai ngoài cùng kia đi, trong lúc đó tụi tao kiểm tra xem còn có...."

Con gián Sao Hỏa không hứng thú với những từ phía sau từ "quái thai".

Nó lao tới trước, hai tay cơ bắp vãi lù lù xa giữa hơn 10 con Goblin trong chưa tới 10 giây đã đè nghiền chết sạch tụi nó. Trần Ngọc Lâm để ý có 3 con khác chạy đi, hắn chỉ ra một ngón tay, một lưỡi dao được điều khiển bởi gió bay qua vật đầu cả 3.

"Ồ.. cảm ơn vì sự phụng sự của mày, mày trở về được rồi đấy, quay trở lại sao Hỏa hoặc cái gì cũng được."

Trần Ngọc Lâm phẩy tay, con gián đen thùi lù kia chui trở lại lòng đất, biến mất. Chỉ hi vọng nếu còn mấy thứ của nợ bám theo cái thứ của nợ này thì chúng nó cũng quay lại sao Hỏa dùm.

Hắn nhìn vào một nhiệm vụ:

"Tiêu diệt 10 con Goblin", có 2 nhiệm vụ như vậy. Xem ra còn thiếu 7 con nữa, cũng không khó tìm lắm.

Trần Ngọc Lâm ngẩng đầu, chợt hắn nhìn thấy một cái hang đá ở cách đó chừng 100 mét có 1 con Goblin đang thập thò, hắn nháy nháy mắt, quá đơn giản một nhiệm vụ. Kể đó hắn chỉ về hướng đó, Tào Minh nhìn thấy gật đầu, cùng với Thiên Linh chạy ngay về phía cái hang đá kia, có vẻ là ổ Goblin.

7 con còn lại nên cho Thiên Linh với Tào Minh giải quyết, nếu hắn một mình giải quyết hết 2 người họ không nhận vậy thì mệt lắm.

Còn lại 1 con lợn lòi chiến, Trần Ngọc Lâm bắn ra một Phong Tiễn kết liễu nó.

Phong Tiễn của hắn cũng là skill mua được bằng SK, không giống Phong Tiễn mà Âu Bảo Uyên bắn lắm mà là một mũi Phong Tiễn đơn thuần như một mũi tên vậy. Trần Ngọc Lâm cũng muốn thử xem làm thế nào kích nổ Phong Tiễn nhưng mà quá khó khăn.

Hắn cũng chẳng để ý lắm, ma pháp thế giới này khác biệt với Trái Đất mà.

"Ê Lâm, tới đây nè.."

Trần Ngọc Lâm chợt nghe tiếng Tào Minh gọi, chạy tới.

"Vậy ra ông bị bọn cướp lấy trộm mất cái tờ giấy ra vào thành phố, và giờ thì không thể vào trong thành được à?"

Trần Ngọc Lâm hỏi. Ông lão trước mặt hắn là 1 thương nhân, và thông thường thương nhân sẽ phải thông báo trước với thành phố về các đồ đặc được phép mua bán, nếu được chấp nhận sẽ có một tờ giấy cho phép cầm hàng hóa ra vào thành phố.

Đây cũng là tránh tình trạng buôn lậu.

Chỗ này cũng nằm trên tuyến đường giao thương khá lớn, thì thoảng vào mấy giờ thấp điểm nhảy ra vài ba tên cướp cò cũng dễ hiểu.

Trần Ngọc Lâm hỏi thăm vị trí của bọn cướp, biết được mấy điểm mà bọn hắn có thể tụ tập, kể đó hắn cùng với Thiên Linh và Tào Minh đi ra giải quyết. Nguyên bản hắn còn lười không muốn đi giải quyết vụ này, có điều ông thương nhân này chịu ra giá 3 đồng vàng, chia ra 1 đồng vàng mỗi đứa.

1 đồng vàng cũng là một gia sản rất to, đủ 1 gia đình bình thường ăn 1 năm hoặc hơn.

Hắc Sơn trại, nói là băng cướp nhưng kì thực đây chỉ là một đám du thủ du thực có tầm khoảng 15-20 đứa, lên level chủ yếu bằng cách săn giết những con quái nhỏ, ăn cắp đồ đặc của thương nhân đòi tiền chuộc và thì thoảng bắt cóc nô lệ. Do nghề nghiệp của bọn hắn là trộm cắp cho nên chỉ cần ăn cướp hoặc trộm cũng có thể được đến kinh nghiệm.

Vận may không từ bỏ bọn hắn, mới đến điểm thứ hai đã gặp lũ này. Trần Ngọc Lâm dùng phong ma pháp [Cảm Ứng Khí] cùng với thổ ma pháp [Chấn Động Cầm] cả 2 cùng lúc phát hiện ra được có 8 người ở trong trại.

Cả 2 đều là phép thuật đơn sơ đi kèm với tinh linh.

Hắn nói:

"Đầu tiên tôi lao vào, kể đó Thiên Linh bà thu hút sự chú ý của bọn chúng để tôi có thời cơ tấn công. Ngay khi bọn hắn lò đầu ra Tào Minh ông dùng Quang Ma Thuật lóe mù mắt chó tụi nó."

Thấy cả 2 gật đầu, Trần Ngọc Lâm dùng phong ma pháp bao phủ cơ thể ngăn không cho tiếng di chuyển thoát ra, kể đó dùng Thổ Ma Pháp ngăn không cho có chấn động khi hắn bước đi. Đồng thời Tào Minh dùng 1 quang ma pháp [Áo Ảnh Chiếu], tạo ảo ảnh một đồng cỏ khô, có khá nhiều ở đây.

Trần Ngọc Lâm đang chuẩn bị lướt ngang khu nhà, ẩn vào trong đồng cỏ khô. Cùng lúc đó Thiên Linh hét toáng lên:

"CỨU MẠNG."

Trong nháy mắt không chỉ mấy tên cướp mà những người chú ý còn bao gồm cả Trần Ngọc Lâm và Tào Minh nữa.

Chỉ thấy Thiên Linh không biết từ lúc nào lòi ra từ cái xô nào một cái giỏ tre, bên trong la liệt táo quýt các loại. Nàng ngã sõng xoài trên mặt đất, váy áo rách nát, trước mặt nàng là 2 con Goblin đang đàn thổi ra, rõ ràng là bị vờ kịch của nàng làm cho khó hiểu.

Thiên Linh hai mắt đầm lệ, khóc lóc lung tung tóe, một mặt trang điểm bị nước mắt nhòe đi trông hơi giống con ma lem. Cùng lúc này một đạo hỏa cầu bay tới, bắn văng hai con Goblin vô tội đang đàn thổi mặt ra, Thiên Linh cũng bị thổi bay ra một chút.

Đây là cái ngu thứ nhất, cứu gái thì đừng có dùng kỹ năng nào giết được gái.

Trong khi mấy gã từ bên trong ổ chạy ra, Trần Ngọc Lâm lên ra đằng sau bọn hắn.

8 thằng thanh niên trai tráng mặt mày xác lác nhìn Thiên Linh đang ôm gối khóc nức nở, đang bàn bạc:

"Này, con bé này đem đi đòi tiền chuộc chắc cũng được một mớ tiền ấy chứ!!"

"Nếu không có được tiền chuộc thì bán cho lũ buôn nô lệ chắc cũng được."

Trần Ngọc Lâm nghe thế, co giật mắt, kể đó hắn phi nhanh ra, đồng thời cùng lúc này, Tào Minh cũng phi ra, thu hút hoàn toàn sự chú ý của bọn chúng:

"Nghe lệnh ta, ánh sáng của Thái Dương, Chúa Tể của những hào quang, cái nhìn của Quang Vương."

Một luồng ánh sáng giống hệt ánh sáng phát ra từ một bóng đèn công suất cao bắn ra từ tay hắn, Trần Ngọc Lâm do có chuẩn bị trước cho nên đã kịp che đi nhưng vẫn thấy hơi lóe.

Dù thế, tốt hơn chán, 8 tên kia lúc Tào Minh xông ra toàn bộ đều bị hắn chú ý, đến lúc hắn bắn ra phép thuật thì cả 8 tên đồng thời bị ánh sáng kia làm cho lóe mắt, nhưng cũng chỉ vài giây. Cảm giác giống hệt như lúc bị ánh đèn chiếu rọi ngay vào mắt, tầm nhìn bị ảnh hưởng vài giây là còn ít đây.

May cho bọn hắn là tụi nó Lv cũng gọi là cao, tầm chừng 19-20 cả lũ.

Đù rồi, Trần Ngọc Lâm vung dao được bổ sung Phong Ma Pháp, lia 1 đường cắt lia qua bắp chân 3 tên bên trái, một lưỡi dao khác đâm qua bắp đùi một tên, đá văng đi vũ khí của hắn.

Còn lại 4 tên, đột nhiên Âu Bảo Uyên vừa nãy còn khóc lóc như con ma lem đột ngột đứng dậy không nói không rằng tặng cho 2 đứa bọn hắn 2 đấm, bay văng đi quá 10 mét.

Nàng thể chất thiên phú rất cao, chỉ số gốc cũng rất cao, hợp lại thành ra chỉ số thể chất của nàng đủ vượt qua khoảng chênh lệch chừng 20 level. Bù lại thiên phú ma pháp của nàng tẻ không tả, toàn bộ = 0.

Trần Ngọc Lâm hững hờ giờ tay, thổ tinh linh đứng trên vai hắn sáng lên, hiện nguyên hình là một chuột lang nhỏ:

"Sa Lầy"

Đồng thời, tay trái của hắn thủy ma pháp cũng bổ sung vào trong ma pháp này, tuy rằng rất hao tổn mana nhưng hắn không lấy làm phiền.

Trần Ngọc Lâm mới có 2 con tinh linh, một hệ Phong, một hệ Thổ cho nên mới có thể lồng thêm thủy thuộc tính vào ma pháp, nếu là người thường còn rất lâu mới có thể làm được.

Đây nguyên vốn là một loại ma pháp sơ đẳng, làm cho đất mềm ra, nhưng khi kết hợp thủy thuộc tính vào sẽ biến thành...

Mặt đất dưới chân 2 tên còn lại bỗng dưng trở nên lỏng toét, biến thành một vùng đầm lầy, cả 2 tên đều bị ngập tới tận đùi trong nháy mắt, không thể thoát ra. Trần Ngọc Lâm chỉ việc đơn giản tước khí giới của bọn hắn.

Quá đơn giản. Lũ này toàn một lũ lấy mạnh hiếp yếu, thấy kẻ mạnh hơn thì sợ chạy, kỹ năng chiến đấu cũng ngang ông Thương Linh Nguyên lúc trước, làm gì được hắn.

Kể đó đem đi nộp lên cho Công Hội, xem có được tí tiền lẻ nào cho việc này không?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Nguyên Linh Thủy

Buổi chiều hôm đó...

Trần Ngọc Lâm đi giao hàng ở Công Hội xong, nhiệm vụ cũng khá đơn giản cho nên cũng chỉ nhận được 12 đồng bạc và 30 đồng xu.

Tương đương 1,23 đồng vàng. Đi làm cái nhiệm vụ lấy lại tờ giấy kia còn hơi hơn, có điều cũng không tính là đắt. Dù sao số tiền mà đám đầu trộm đuôi cướp kia đòi tiền lão thương nhân kia là 10 đồng vàng. Đủ bọn hần tiêu xả láng cả tháng.

Trần Ngọc Lâm nhận tiền xong bắt đầu chia tiền. Mỗi người là 1 đồng vàng, số tiền còn lại cả đám chạy vào 1 quán ăn đánh chén xả láng một bữa ăn vật.

Sau đó cả nhóm tách nhau ra, Tào Minh nói muốn đi kiếm một vật dụng ma thuật hình như gọi Bách Lý Thấu Kính, hay còn gọi là cái ống nhòm(phóng đại lên đấy, nó không mò được ra trăm dặm đâu), còn Thiên Linh thì chạy đi mua quần áo. Mặc dù Trần Ngọc Lâm rất khó tưởng tượng con bé mặc đồ gì ngoại trừ đồ da khi đột, nhưng ý kiến của hắn không quan trọng.

Trần Ngọc Lâm thì quay trở lại Học Viện. Hôm nay cũng đủ mệt cho nên hắn tắm xong rồi chuẩn bị nhìn một chút sách ma pháp trước khi ăn tối, tuy này ăn vật cũng một đồng nhưng làm sao mà chắc bụng được?

Tào Minh sau khi quay trở lại, ống nhòm không thấy đâu, ngược lại nhiều ra một thanh kiếm, nặng nề đòi nhờ hắn khám cho 1 loại thuộc tính Phong thuộc tính lên thanh kiếm, bù lại hắn sẽ đãi hắn ăn ngày hôm đó.

Trần Ngọc Lâm làm cũng không khó, đặc biệt với sự trợ giúp của tinh linh hệ phong, có điều ma hạch của ma thú phong hệ thì hơi khó kiếm, nhưng thẳng kia vừa vặn dư một viên.

Trần Ngọc Lâm đang chuẩn bị chốt, cửa phòng hắn có tiếng gõ cửa:

"Vào đi...từ từ, ra mở ngay đây.."

Trần Ngọc Lâm ban đầu tưởng đó là Thiên Linh, thì hắn cảm giác bước chân trước cửa mười phần lạ lẫm, nghe tiếng thì có vẻ như là một người nhỏ con, cao khoảng 1 mét 5 cho tới 1 mét 8, không rõ nam nữ, tuy đi giày cao gót nhưng cái chỗ này nam nữ đều đi được giày cao gót hết...

Hắn có quen ai như vậy đâu? Phòng trong học viện cũng là phòng 1 người, không phải bạn cùng phòng.

"Chào, cậu là Trần Ngọc Lâm nhỉ?"

Trước cửa là một người, tóc dài ngang hông màu trắng pha một chút xanh lam, màu tóc óng ánh dưới ánh mặt trời chứng tỏ thiên phú không tệ. Mặt xinh xắn bóng búp ra sữa, hai mắt xanh dương sáng loáng, người thì cũng bình thường, không lồi không lõm, tuy là gái xinh nhưng nói về cơ thể thì cô ta thua xa Thiên Linh.

Khoan.

Không phải cô ta, mà là anh ta.

Vứt cái mặt giống gái và đôi mắt gợi tình cùng cử chỉ giống hệt con gái sang một bên đi, vai rộng, hai bàn tay gân guốc, gân guốc kiểu nam nhi không phải kiểu làm việc thường xuyên, có yếm hầu, dựa theo khóa học FBI (Female Body Inspector - Nhận diện cơ thể phụ nữ), đây chắc chắn là đàn ông con zai trăm phần trăm.

Trọng yếu nhất là cái thẻ học viên treo bên hông, Kí Túc Xá là A1, tức là Kí túc xá của con trai.

Vãi Trap.

Trần Ngọc Lâm mời cô ta(?) anh ta(?) cậu ta (Tên tay này là Nguyên Linh Thủy, ghi trên tấm thẻ)vào trong phòng, rót một chén trà hỏi:

"Thế cậu tới đây có việc chỉ?"

"Tôi muốn xin được làm học trò của cậu."

"....."

Trần Ngọc Lâm hí hóp mắt hỏi:

"Cậu là con thứ của Nguyên Linh gia đúng không?"

"Không sai, cho nên tôi hiện tại đang rất bức thiết cần phải mạnh mẽ hơn."

Trần Ngọc Lâm "ò" một tiếng, ra là chuyện đó.

Kể thừa gia tộc.

Thế giới này cũng có quý tộc, Nguyên Linh gia là một gia tộc thuộc hàng Bá Tước, kể thừa gia tộc cũng chính là kể thừa danh hiệu Bá Tước.

Vậy vấn đề với việc kể thừa gia tộc là như thế nào?

Rất đơn giản, thế giới này khác với Trái Đất, con trưởng con thứ hay gì đều không quan trọng bằng khả năng chiến đấu. Chính xác, là khả năng chiến đấu.

Hoặc đôi khi nếu là gia tộc theo chiều hướng quan văn, thì sẽ là khả năng lãnh đạo.

Đây là một thế giới cường giả vi tôn.

Thế giới này dân thường như rác rưởi, thô mà thật. Trần Ngọc Lâm từng nghe kể về chuyện một gã quý tộc kiện một gia đình nông dân vì lúc hấn đánh họ bị đau tay, và tòa xử thắng. Hấn cũng từng nghe qua chuyện một tên quý tộc mượn thế chèn ép một nhà, khi gia đình đó cáo kinh nói một câu chửi thề hấn kiện gia đình đó không tôn trọng hấn, tòa xử hấn thắng, cả gia đình kia đi làm nô 10 năm.

Chuyện thật cả đó.

Không có sức mạnh đồng nghĩa với không có quyền lợi. Nhưng một khi có sức mạnh dân thường cũng có thể lên thành quý tộc nhanh như không.

Ở quý tộc cũng là như thế. Họ vào một thời kì nhất định sẽ có một cuộc thi xem ai là người thừa kế gia tộc, cuộc thi phân định theo thiên phú, lực chiến, kĩ thuật, khả năng điều binh khiển tướng và vài thứ linh tinh khác tùy theo họ theo hướng quý tộc văn hay võ.

Nếu thất bại, nhẹ thì cho đi ra xa xứ khai mở lãnh địa, nặng, nếu bị ganh ghét thì có thể bị giáng làm dân thường.

Nữ cũng được thi, thế giới này khác Trái Đất hiện đại, hơi giống một vài cổ lão thế gia thời xuất xứ từ tiền sử hơn, nữ mạnh hơn nam, con mang họ nữ. Nam mạnh hơn nữ, con mang họ nam. Tính từ lúc cưới, sau khi sinh cố định họ. Nếu muốn về sau có thể đổi nhưng phải được sự đồng thuận từ cả 2.

Không phải xã hội mẫu hệ hay phụ hệ, mà là cường hệ. Kẻ nào mạnh mới có tiếng nói.

Nguyên Linh Thủy thì là con thứ 6 trong 7 đứa con, đứa bé nhất là 2 tuổi.

Vấn đề của con út(hoặc áp út) là bao nhiêu tài nguyên đều dồn về các anh cả, trừ khi thiên phú siêu quần bằng không sẽ bị đè cho không góc đầu lên nổi.

Đạo sư cũng thế, giáo dục 1 thiếu gia đời mới thông thường mất từ 2-30 năm mà ngắn cũng tầm 10 năm, ai nguyện ý hao tổn 10 năm trên người một người không có tư chất?

Đạo sư thông thường để đạt danh hiệu Đạo Sư cần Lv 300, phí hao cũng tầm 200 năm trừ khi toàn đi diệt boss, đạt được danh hiệu xong còn phải bảo trì trạng thái đức cao vọng trọng đạt được tin tưởng mất 1-200 năm, theo tuổi thọ cường giả bình quân (100 năm tuổi gốc + Lv*1 là cách tính bình quân) cùng lắm còn có thể sống chừng 200 năm là tối đa, chưa kể nghỉ dưỡng lão.

Ai muốn tốn hao 1/10 thời gian, thậm chí 1/3 thời gian cho một người không có tiền đồ?

Hơn nữa tuổi tác cũng là vấn đề... Cho nên thanh niên này đang tuyệt vọng à?

Trần Ngọc Lâm đang tính từ chối, chợt Hệ Thống tuyên cáo nhiệm vụ:

[Khai mở Nhiệm Vụ: Đào tạo cường giả:

- Kí Chủ đã là Anh Hùng, mà Anh Hùng thì phải đánh Ma Vương, mà đã đánh Ma Vương mà không có đồng đội thì chỉ có thể là thắng tự ki không ai thềm chơi.

- Nhóm hiện tại: Trần Ngọc Lâm, Thiên Linh, Tào Minh.

- Nhiệm vụ 1: Đào tạo Nguyên Linh Thủy thành thiên tài ma pháp cùng kiếm thuật, thời hạn 1 năm, sau 1 năm thất bại tặng thêm cho thế giới này hai con Ma Vương.

Thành công: phần thưởng bí mật.

]

Trần Ngọc Lâm

-

Sau 1 năm thất bại tặng thêm 2 con Ma Vương? Tăng độ khó cho game à?

Thôi em lạy anh.

"Thôi được rồi, nhưng trước hết cứ nói sao cậu muốn tôi nhận làm học trò đi?"

Trần Ngọc Lâm thờ dài, nếu lý do không ổn thì đánh chết hấn cũng không nhận.

"À, hôm nay tình cờ gặp và kết bạn với một bạn gọi Thiên Linh. Cậu ấy rất mạnh nên mình hỏi xin làm đệ tử, nhưng cậu ấy giới thiệu cậu cho mình. Cậu ấy bảo năm 6 tuổi cậu đã 1 mình tiêu diệt hàng trăm con Goblin, bây giờ mạnh đến mức có thể đánh bại cả đàn boss trong tích tắc, cậu còn có một cơ thể cứng grom không xuyên, tên không thủng..."

"STOPPP."

Trần Ngọc Lâm ngưng lại:

"Cậu biết con mẹ đấy xưa nay thích nhất là nói phóng đại chứ?"

"....."

Nguyễn Linh Thủy:

"Tóm lại là, tớ cần trở nên mạnh mẽ hơn, cho nên tớ muốn nhờ cậu làm thầy dạy cách trở nên mạnh hơn."

Trần Ngọc Lâm thờ dài, con mẹ kia lại thêm việc cho mình:

"Thôi được rồi, coi như cậu là đệ tử đầu tiên của tôi đi. Trước tiên thì cứ rèn luyện thân thể cái đã, người một mẫu thể kia thì đừng mơ rèn luyện kiếm pháp. Thử bắt đầu với chạy bộ mười cây số ngày đi."

Kể đó hấn nhìn trời, cũng sắp tối, phải làm thanh kiếm cho bằng khi kia nhanh thôi không không được nó dài ăn tối mất.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Dungeon

Cửa mở, thằng Tào Minh bước vào, chợt nó nhìn thấy Nguyễn Linh Thủy:

"Má, mỹ nhân."

Có hiểu làm gì đó ở đây.

Nguyễn Linh Thủy bực mình, nhưng vẫn cố nhịn nói:

"Tôi không phải con gái, tôi là con trai."

Tào Minh:

"....."

Khuôn mặt, vóc dáng, cử chỉ, tính cách và giọng nói đều rõ ràng là của con gái. Càng đừng đề cập có bao nhiêu xinh đẹp.

Không, rõ ràng là gái, lại tự nhận mình là zai. Gái? Trai? Đa tính? Mà giới tính là cái chi mô rứa? Minh là thẳng hay mình là gei vậy? Hay chi cần lố thôi là được?

Trần Ngọc Lâm

-.....

Đừng, con đường đó là con đường bước đi rồi không có cách nào quay đầu đâu. Ờ mà thôi tao cũng kệ xác mày, mày lựa cái gì thì là quyền của mày.

Kể đó hấn nói:

"Từ từ, thanh kiếm của mày sắp xong rồi đây."

Hắn lấy thanh kiếm của Tào Minh ra, làm bầm:

"Đầu tiên, là chỉnh sửa lại lượng ma pháp của vũ khí và ma thạch sao cho cân bằng nhau, mấy gã thợ rèn bình thường không biết về công đoạn này nên hay sai là phải. Kế đó là phá vỡ ma thạch, lấy tinh chất của nó rèn lên thanh kiếm. xong cường hóa thêm 1 phát độ cứng nữa là xong."

Thanh kiếm sáng lên một chút, kế đó Trần Ngọc Lâm bóp nát viên Ma Hạch kia, rồi ấn những mảnh vụn vào lên trên thanh kiếm, thanh kiếm lại phát ra ánh sáng chói hơn trước.

Kế đó, hắn vút thanh kiếm cho Tào Minh, nói:

"Xong rồi."

Nhanh không ấy mà, thậm chí còn không tốn quá nhiều mana, nhưng tâm thần thì hơi mỏi mệt. Phần nhiều người thất bại ở bước 1, nhưng càng nhiều thất bại ở bước 2, chỉ ít thất bại bước hai thì vũ khí không bay màu, nhưng ma thạch thì có.

Cũng nhờ hắn có tinh linh, cả hắn lẫn tinh linh cùng nhau dẫn đường tương đương gấp đôi người, chưa kể tinh thần lực của hắn do là tinh thần lực từ Trái Đất + tinh thần lực ở đây, Trái Đất của hắn lại là Tam Phẩm cho nên rất dễ dàng.

Chưa kể hắn hồi ở làng có đi học qua 1 khóa rèn của 1 tay thợ lành nghề, tuy rằng đó là trong thời gian skip timeline nhưng trí nhớ hắn vẫn y nguyên có đoạn kí ức đó.

Trong lúc đó, Nguyên Linh Thủy sáng mắt nhìn chăm chăm thanh kiếm một cách hâm mộ, trông có vẻ hứng thú với việc tự rèn ra được thanh kiếm này hơn là hứng thú với bản thân thanh kiếm. Thực ra cũng chẳng có gì, nếu là một số thanh kiếm bán cửa hàng, phẩm 3-4 cái hoặc thậm chí 7-8 thuộc tính là bình thường, nhưng giá chất gấp trăm thậm chí ngàn lần thanh kiếm này.

Trang bị của hắn đều là Phong thuộc tính cùng thổ thuộc tính song phẩm nạm, lại thêm Kim thuộc tính tăng cường độ sắc và độ bền. Do bản thân thanh kiếm đã là kim thuộc tính nên không cần có tài liệu kim thuộc tính ma hạch.

Thế giới này khá kì lạ, nếu một cây gậy có thuộc tính [Sắc Bén + 1000] (đại khái thế), thì nó vẫn có thể chém sắt như chém bùn bất chấp nó không có hình dạng lưỡi kiếm và không bén nhọn tí nào.

Hắn từng thử qua, ném 1 hòn đá trước khi dùng 1 kĩ năng tăng 10% sát thương, damage là 10. Sau khi dùng kĩ năng tăng 10% sát thương, thế lực không tăng, lực ném không tăng, trừ cái gọi là sát thương thì chẳng cái gì tăng, cùng một hòn đá, cùng một mục tiêu, damage là 11.

Thế nó mới kì, câu trả lời duy nhất là "Thế giới này nó thế".

Trần Ngọc Lâm kể đó cùng với Nguyên Linh Thủy, Tào Minh đi kiếm Thiên Linh để đi ăn, thằng Minh bao ăn...

1 tuần sau, trước 1 tuần so với ngày thi đầu vào Học Viện..

Trần Ngọc Lâm vung 2 lưỡi dao, chém bay đầu 2 con Chó Thợ Săn. Chúng là một loài quái khuyến có 4 con mắt đen thui, lực chiến cực kinh khủng, chúng là một loài quái đi theo bầy, nhưng có xu hướng tách biệt.

Tức là một chỗ có 1 con Chó Thợ Săn thì sẽ có tầm chừng 20 con khác, nhưng chúng không bao giờ đi đâu hoặc săn mồi theo nhóm, theo cặp là tối đa, cũng không hiểu hình thức sống của chúng là gì nữa. Nhưng nếu 1 con bị thương nó sẽ có thể kêu toàn bộ các con khác tới cho nên phải tốc chiến tốc thắng.

Chỉ có khi đi ngủ mới tụ tập, còn lại ban ngày là mỗi con một nơi.

Nếu bị gọi hội, dù có là Rank E cũng rất khó sống sót. Chúng nó phối hợp nhóm vô cùng tốt, nhưng thiên tính lại có chút tự kỷ, trừ khi sắp chết hoặc giao phối còn không sẽ không muốn lại gần con khác.

Lũ này có một nhược điểm là khi tru lên thì cổ họng sẽ lộ ra hoàn toàn, nhưng mà đây hầu như là rất khó tấn công vì hầu hết người đều chạy khi nó chuẩn bị tru lên. Trần Ngọc Lâm cũng là ngay khi nó ngửa cổ bắn một cái Phong Tiễn khiến nó đau văng mắt hoa mới chém được.

Khó là ở chỗ căn chuẩn thời gian thôi, còn lại cũng không có gì. Nếu căn huyệt thì chạy thật nhanh, nếu có thêm 20 con khác tới thì lực chiến của chúng có thể tăng 2.5% với mỗi cá thể xung quanh nhờ nội tại [Bản Ngã Thợ Săn], hơn nữa phối hợp rất kinh khủng.

Trần Ngọc Lâm vừa kết thúc chiêu thức, cùng lúc này một con Chó Thợ Săn 5 mắt to hơn hẳn những con Chó Thợ Săn còn lại nhảy về phía hắn từ trong 1 bụi rậm.

Lựa chọn thời cơ vô cùng tinh chuẩn, lúc đối thủ vừa kết thúc chiêu thức, thờ nhẹ một hơi liền lao ra tấn công. Không hổ là Chó Đầu Đàn. Trí tính khôn không kém chút nào.

Chợt, một đòn Phong Tiễn trong hình dáng một cái lốc xoáy nương nhờ theo một mũi tên sắc nhọn lao vút tới, cắm sâu vào con mắt trên trán của sói đầu

đàn, máu đen văng tung tóe.

"Được, hay lắm."

Trần Ngọc Lâm cười, giơ một ngón tay với Nguyên Linh Thủy. Cùng lúc này, Tào Minh từ trong rừng cây chỉ một ngón tay, ngâm nga:

"Nghe lệnh ta, ánh sáng của Thái Dương, Chúa Tể của những hào quang, cái nhìn của Quang Vương."

Một tia sáng rực rỡ bắn ra từ ngón tay hắn, tạo thành một vùng sáng chói lóa như thể bị dính lựu đạn sáng vậy. Trần Ngọc Lâm không quan tâm tới việc bị mất tầm nhìn, hắn có thể thông qua Phong Cầm ứng cùng Địa Chấn Cầm và lỗ tai để xác định vị trí của Chó Đầu Đàn.

"Mùi Khoan Gió."

Một tinh linh gió xuất hiện trên lưỡi dao của hắn, thổi phù một cái, làn gió đó biến thành một con lốc xoáy mãnh liệt như thể cả một trận bão bị hút vào trong nó vậy, hắn chạy 3 bước lên trên, một dao đâm thẳng vào yết hầu con Chó Đầu Đàn.

Chó Đầu Đàn rú lên một tiếng, bắt đầu cắn loạn lên nhưng Trần Ngọc Lâm đã chạy từ lâu. Kể đó nó quay đầu đi được 13 bước thì ngã khụy xuống, yếu hầu thủng một lỗ to, chỉ ít ba lít máu chảy ồ ộc ra từ đó.

Trần Ngọc Lâm mổ con Chó đầu đàn chỗ lồng ngực, cuối cùng cũng ra được một viên Ma Hạch to như ngón cái, cỡ 3cm đường kính. Đây là ma hạch ma thú cấp 27.

Thứ này bán cho Mạo Hiểm gia công hội cũng phải được ít nhất 7 đồng vàng. Dù sao cũng là ma hạch của một con ma thú loại Thủ Lĩnh mà.

Trong một tuần qua, bọn hắn liên tục săn giết ma thú, làm nhiệm vụ Công Hội, chẳng mấy chốc cả lũ đều đã là Lv17-19. Trần Ngọc Lâm cao nhất, Lv21. Nguyên Linh Thủy thấp nhất, Lv 17.

Nhưng hắn lại là người tiến triển nhanh nhất, sau khi Trần Ngọc Lâm copy nguyên si bài tập của ông thần Tiêu Dao, đã giảm độ khó cho hắn tập, tiến bộ của hắn tăng rõ rệt, chỉ số gốc cũng tăng mạnh.

Hơn nữa, Trần Ngọc Lâm phát hiện tên này là một Class Chiến Binh - Cung Thủ Ma Pháp. Một Class hiếm, có thể dựa vào một cây cung bắn ra ma pháp, vô cùng tiện dụng.

Ví dụ nếu có một ma pháp sư khác niệm 1 đại ma pháp, Cung Thủ Ma Pháp có thể tàng trữ đại ma pháp đó vào mũi tên, kể đó bắn đi, tuy uy lực giảm nhưng lại tiện lợi. Một số ma pháp chỉ có thể sử dụng tại vị trí được niệm nay có thể bắn tung tóe toàn bản đồ.

Hơn nữa, Cung Thủ Ma Pháp có thể sử dụng toàn bộ kỹ năng của Cung Thủ và Ma Pháp Sư cùng lúc, tác dụng có thể ảnh hưởng lẫn nhau như trên, hơn nữa sẽ không lo bị giảm uy lực nếu là chính mình dùng phép.

Thiên Linh chưa có xu hướng lộ ra class của mình, nhưng Tào Minh thì là một Phụ trợ hệ Quang Ma Pháp Sư, vô cùng tiện lợi.

Trần Ngọc Lâm như cũ, toàn hệ, toàn class. Nhưng đây cũng là yếu điểm, SK ngoại trừ được hưởng thêm 500 điểm ban đầu (mỗi người có chừng 60-ban đầu)còn lại thì không khác gì người bình thường, cho nên hắn cần cân nhắc cần thận nên mua kỹ năng nào.

Nhưng điểm Kỹ năng cũng có thể được tăng lên bằng 1 số cách khác, dù rất ngặt nghèo, ví dụ chém giết Ma Tộc, chém giết boss Dungeon.

Rất khó. Bản thân ma thú không có gì là khỏe, như một con Chó Thợ Săn Đầu Đàn thì chỉ cần chừng 30 ông Thương Linh Nguyên hôm nọ là đủ đánh bại. Có điều cứ nghĩ có đến 3-40 ông Trần Ngọc Lâm phát điên mất.

Những con có thể tặng điểm Kỹ Năng thường là những con mà dù có vô hạn ổng cũng không đời nào đánh bại được.

Tốt nhất là không nên nghĩ tới.

Đa số các mạo hiểm giả chết là vì 1, xui, không chuẩn bị đầy đủ và dính độc v.v. Hai là vì như ông thiếu gia hôm nọ, vừa yếu vừa ngu vừa hoang tưởng. Ba là vô tình đụng phải boss, một con quái vật với sức mạnh cơ thể và chỉ số cùng lượng kỹ năng vượt trội quái vật xung quanh một cách kinh hoàng.

Trần Ngọc Lâm nhú mày, cô nàng Thiên Linh chạy đi đâu rồi.

Chợt hắn nghe thấy bà gọi:

"Trần Ngọc Lâm, ở đây này, tôi nghĩ tôi tìm thấy lối vào 1 Dungeon."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Thượng Cổ Vong Cốt

"Thì ra là vậy"

Trần Ngọc Lâm kiểm tra bên trong và bên ngoài của cái Hàm Ngục, phía trên cửa Hàm Ngục có gắn một lá cờ trông giống hệt lá cờ mà lũ Goblin khoác làm mảnh vải quấn quanh người hồi hấn đi chém giết mấy chục con Goblin một lúc.

Cái Hàm Ngục này trông có vẻ giống như một cái Mê Cung đã sụp đổ. Toàn bộ tầng đầu tiên phân thành các vòng tròn, nhưng tường thì đổ sập, xiêu vẹo. Thậm chí còn có một vài chỗ bị lỗi lên trên nữa. Hẳn đang đi tìm hiểu chốt tâm mắt hẳn bị cuốn hút bởi một cái khối hình trụ trông rất giống một cái cột Hy Lạp ở trung tâm.

Cái cột trông giống như bị chẻ ra làm đôi bởi một lực mạnh mẽ, ở phía trên được đặt một cách vô cùng bất tương xứng với một cái cột xiêu vẹo là tượng của một thiên thần 2 cánh giờ lên một cây thánh giá.

Có khi đây là nhà thờ của 1 tôn giáo cổ cũng nên.

Trần Ngọc Lâm đầu tiên tự tìm hiểu tầng đầu tiên, quan sát một số xác động thực vật, vách Dungeon và cuối cùng Giám Định nó để khẳng định, nói:

"Đây là một Hàm Ngục đã sụp đổ."

Cái gì gọi là Hàm Ngục sụp đổ?

Bản thân một Hàm Ngục được cấu thành bởi 3 thứ, 1 sinh mệnh làm Chủ Hàm Ngục, 1 quả cầu là Lõi Hàm Ngục và bản thân Hàm Ngục.

Nếu Chủ Hàm Ngục vì một lý do nào đó mà chết đi, có thể là do tuổi già, bị đánh bại hoặc ung thư não, Hàm Ngục sẽ bắt đầu liên miên sản xuất ra đủ thứ nguyên liệu và đủ loại quái vật. Nếu Lõi Hàm Ngục bị phá hủy, vẫn tương tự nhưng Chủ Hàm Ngục vẫn còn sống dù bị tước hết sức mạnh(nếu Chủ Hàm Ngục không bị giết trước đó), và tốc độ sản sinh quái vật cũng như chất lượng giảm đi rất nhiều.

Chỉ có số lượng là bắt đầu tăng lên.

Nếu bản thân Hàm Ngục mà điển hình là vách Hàm Ngục, thứ được cấu thành từ rất nhiều kim loại quý hiếm bị khai thác, Lõi Hàm Ngục sẽ tự sản sinh ra một lớp màng đá bao quanh để chống đỡ, màng đá này không có giá trị trừ giá trị thẩm mỹ.

Vậy nếu một Hàm Ngục vừa mất đi Lõi, sau đó lại bị khai thác cạn vách Hàm Ngục thì sao? Chẳng cần khai thác cạn, chỉ cần khai thác đến mức độ bản thân Hàm Ngục không chống đỡ nổi, nó sẽ tự sụp đổ.

Nhưng Hàm Ngục rất mạnh mẽ, từng có những ghi chép về Lõi Hàm Ngục tự phục hồi. Đây là trường hợp đó, khi mà Hàm Ngục tự cố phục hồi lõi Hàm Ngục của nó, kéo theo bản thân Hàm Ngục cũng phục hồi theo, nhưng sẽ mất tầm vài trăm tới ngàn năm để quá trình này hoàn tất.

Nếu vách Hàm Ngục không bị khai thác cạn, từ lúc Lõi Hàm Ngục bắt đầu phục hồi sẽ chỉ tốn chừng trăm năm là cùng. Nhưng do vách Hàm Ngục bị phá hủy nên tốn gấp 10 lần, hơn nữa đừng mơ vách Hàm Ngục mới là kim loại, chỉ là đá đen thôi.

Cái trước mặt bọn hấn hấn di chuyển từ Rừng Đỏ tới tận đây, là loại Hàm Ngục di chuyển được. Hơn nữa nhìn vào lớp vách Hàm Ngục đã là lớp đá đen cứng hấn là hồi phục cũng không đến nỗi nào.

Nếu thế, lũ Goblin trước bị đuổi ra có thể không phải do dân số đông quá, mà có thể hiểu là đột nhiên xuất hiện một loại quái vật mới mạnh mẽ hơn do Hàm Ngục đủ điều kiện thăng cấp nên tự hình thành, đuổi chúng ra.

Ví dụ như.. cương thi.

Chỉ là nếu thế thì hồi trước có tin đồn về mấy con Orges và Orc xuất hiện ở quanh khu bọn hấn là như thế nào? Có cảm giác hơi kì lạ, không lẽ có 2 Hàm Ngục cùng lúc xuất hiện?

Trần Ngọc Lâm vật cổ một con thây ma đang chạy ào về phía hấn, dựa vào làn da cứng rắn như sắt thép, miệng phả ra thi độc cùng với tốc độ, thể lực của lũ cương thi, hấn dám chắc con cương thi này đẳng cấp cao hơn tụi Goblin nhiều lắm. Thậm chí mạnh hơn nhiều so với HogGoblin.

Tuy lũ GOblin trước hấn giết đã bị suy yếu trước do suy dinh dưỡng, nhưng qua thời gian hấn cũng mạnh mẽ hơn nhiều, giết một con thây ma không là gì cả. Lũ thây ma cũng không mạnh hơn Goblin, nếu tính theo cơ cấu một người bình thường thì Goblin yếu hơn 1 thiếu niên trưởng thành có luyện tập, và 1 cương thi mạnh hơn 1 thiếu niên trưởng thành có luyện tập.

Hấn quay đầu nhìn lại, nhóm Tào Minh, Thiên Linh và Linh Thủy đều đã tụ tập lại, bắt đầu săn giết đám cương thi ở tầng 1. Trần Ngọc Lâm sau khi giết chừng hơn 20 con cương thi thì bắt đầu không còn hứng thú nữa mà chuyển sang nghiên cứu mấy cái ụ đá.

Theo hấn thấy, mấy cái ụ đá này không phải ụ đá bình thường mà tạo hình của chúng rất giống một nắm mộ, tức là cái Hàm Ngục này lấy hình dáng là một khu nghĩa trang mà hình thành.

Cái này rất quan trọng, ngoại cảnh của Hàm Ngục sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới loại quái cùng loại boss nào xuất hiện trong Hàm Ngục đó. Ví dụ nếu là

Hầm Ngục lửa sẽ không xuất hiện quái vật như Thủy Long mà sẽ xuất hiện Hỏa Long.

Trừ khi là 1 Hầm Ngục rộng lớn với nhiều địa hình, ví dụ Đại Mê Cung nối liền các Đại Lục.

Trần Ngọc Lâm tiếp tục trầm thêm mấy con zombie, kinh nghiệm lúc đánh lũ này lên như điên, chẳng mớic chốc đã lên Lv25 rồi. Những người còn lại kém nhất cũng đã là Lv20.

Khi giết một con quái vật ở ngoài tự nhiên, sẽ có một loại ma lực tỏa ra khi giết nó, 1 phần sẽ nhập vào cơ thể để lên cấp, 1 phần nhiều hơn hòa tan vào tự nhiên. Nhưng khi giết 1 con quái vật trong Hầm Ngục, phần sẽ hòa tan vào tự nhiên sẽ tự động tụ tập lại tạo nên 1 con Ma Thú mới, cho nên Hầm Ngục vài tầng đầu còn được gọi là bãi Farm

Hơn nữa, để hình thành Hầm Ngục cần 1 lượng năng lượng khổng lồ và liên tục tuần hoàn bổ sung bởi đất mẹ, ngân này không là gì cả. Thậm chí boss còn có thể liên tục tái sinh được, với những boss tầng thấp không phải boss trấn thủ Hầm Ngục.

Ưu điểm là số lượng rất nhiều, nhược điểm là lượng kinh nghiệm nhận được ít hơn, cân bằng cả.

Tào Minh niệm một cái đại quang ma pháp, một hơi tiêu diệt 1/2 số quái của tầng, khiến cho cả đám chột nhìn chăm chăm hắn. Có điều chẳng mấy chốc lại có thêm quái bổ sung nên cũng không ai nói gì.

Trần Ngọc Lâm kiểm tra bảng chỉ số hiện tại, Lv 26, quá được luôn. Bỗng dưng hắn nhìn thấy một cánh cửa kính kiêu cửa kính nhà thờ Trung Cổ, thứ mà hắn thề nửa tiếng trước hắn không có thấy.

Cánh cửa này vừa vận xuất hiện ở trên cây cột, hắn cam đoan hắn từng kiểm tra rất kỹ cây cột này, nhưng không thấy một cái cửa sổ chứ đừng nói là một cái cửa cao 5 mét, chứng tỏ nó vừa mới xuất hiện ra không lâu.

Từ sau cửa kính bỗng dưng xuất hiện một bóng đen đen đặc như thể màn đêm, rồi cửa kính vỡ ra dưới một lực từ kinh khủng áp sát từ bên trong đó, trong cái bóng đen đó trôi ra một bàn tay xương xẩu.

Bàn tay này là tay người, nhưng mà lại chỉ có xương cốt, hơn nữa bàn tay này to hơn tay người thường nhiều lắm.

Thế rồi từ trong bóng tối bước ra một bộ xương to chỉ ít cũng gấp 5 lần Trần Ngọc Lâm. Xương cốt bộ xương này trắng như ngọc, trên người nó bận một bộ chiến giáp tối tã, đầu nó đội một cái mũ giáp trụ như lính La Mã, tay nó cầm một thanh đại đao. Tay kia được gắn theo một tấm khiên La Mã, loại khiên hình chữ nhật.

[Boss Tầng Thượng I: Thượng Cổ Vong Cốt Berserker Lv32 - hệ bóng đêm và tử vong.

Khả năng đặc biệt: [Cuồng Nộ - tăng 200% sát thương, tự động kích hoạt khi dưới 30% máu]

[Khả năng chinh chiến - mỗi 20 giây chiến đấu toàn bộ chỉ số trừ HP và MP tăng 10% - reset sau 30 giây không gây sát thương cũng như nhận sát thương.]

[Nhược Nhục Cường Thực - sau khi đánh bại 1 kẻ địch, tăng 20% chỉ số và ăn cấp 1 kỹ năng, tối đa lưu trữ 3 kỹ năng - reset sau 30 phút không giao tranh]

[Khinh thường kẻ yếu - bỏ qua sát thương từ những kẻ địch dưới bản thân 10Lv.]

]

Lũ cương thi rất mạnh, nhưng chúng chỉ đứng im một chỗ nếu lũ Goblin không hung hăng tìm chết, con này mạnh hơn hơn nữa lại chủ động tìm bọn hắn, xem ra nó mới là thủ phạm đuổi lũ Goblin ra khỏi Hầm Ngục.

Hơn nữa.. HP của nó là 5932 điểm, quá cao. HP của Trần Ngọc Lâm cũng chỉ mới đạt 1/10 của nó, sát thương cũng không bằng, lại thêm hiệu quả của Khả Năng chinh chiến, kéo dài chiến cũng không được vì trừ HP và Mana thì mọi chỉ số đều liên tục tăng lên.

Đem so với nó, Goblin HP khoảng 140 điểm, lũ cương thi cũng khoảng 270 điểm.

Chưa kể mana cùng với thể lực cả lũ đều cạn sạch khi farm quái. Đồng thời với đó, cả bọn đều chưa chuẩn bị gì cả hết trơn trọi á. Lúc này mà chiến thì có khi sẽ bị toàn quân diệt ngay và luôn.

Trần Ngọc Lâm nói:

"Quay trở về, rút lui rồi ngày mai quay lại đây đánh boss sau."

Đây là lựa chọn hợp lý nhất lúc này, dù gì cái Hầm Ngục này nếu theo hắn đoán đã hiện ra ở đây thì hoặc là sẽ cố định lại đây trong thời gian ngắn, một hai ngày không thể chạy đi quá xa được.

Để đảm bảo một là cái Hầm Ngục không chạy và không có ai đi tìm kiếm cái Hầm Ngục này, hắn quyết định cả lũ sẽ trấn thủ bên ngoài, trong khi đó ai chưa đủ điều kiện (Level chưa tới 22 do Boss này có 1 kỹ năng là [Khinh Thường Kẻ Yếu]) vừa farm quái lên level vừa trông coi cái Hầm ngục luôn.

Trong khi đó, hắn sẽ đi mua thêm bình phục hồi mana, HP và thể lực.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Thượng Cổ Vong Cốt (2)

Chiều hôm sau..

"Oanh"

Con Thượng Cổ Vong Cốt Berserker gầm lớn, lao về phía nhóm 4 người. Nhưng cùng lúc này 4 cái Ma Pháp vô cùng mạnh mẽ hướng hắn lao tới.

"Cửu Trùng Thập Thập, Chúa Tể của Thiên Không và Bạo Chúa Mưa Đêm, giáng xuống ba ngàn chín vạn đạo lôi quang, ban cho ta Ngàn Vạn Lôi Tiền."

Đây là Nguyên Linh Thủy.

Kể đó là Trần Ngọc Lâm cũng niệm phép:

"Mùi Khoan Gió Siêu Cấp."

Tào Minh:

"Vị Vua của Trời Cao, mơ con mắt chứng kiến thế gian, thẩm phán bất công và giáng xuống đầu những kẻ tội nghiệt Ánh Sáng Công Chính."

"Ăn ta một đám Siêu Cấp."

Cái cuối là của Thiên Linh, con bé dùng một loại kỹ năng, hao phần lớn mana dồn vào một đám, sát thương gấp hàng chục lần bình thường.

HP của Thượng Cổ Vong Cốt giảm từ 3572 xuống còn 3011.

"Rút lui."

Trần Ngọc Lâm hét lớn, cả lũ lui ngay lập tức ra ngoài Hầm Ngục, để lại bên trong Hầm Ngục con Berserker Xương kia đập ỳnh ỳnh ngoài cánh cửa Hầm Ngục. Không giống như một số quái con, các boss trong Hầm Ngục không thể tự ý đi ra đi vào, trừ khi Level của bọn chúng đủ cao, vượt quá một mốc nào đó, khi đó chúng sẽ được lựa chọn thành Chủ Hầm Ngục.

Hoặc nếu chủ Hầm Ngục muốn bọn chúng ra ngoài.

Trần Ngọc Lâm đảo một cái đồng hồ cát, nói:

"30 giây nữa tiến vào. Trong khi đó tiếp tục uống mana dự phòng đi."

Hôm qua, lúc về nhà, bọn hắn đã soạn ra một chiến thuật tác chiến với con Berserker xương này.

Cái quan trọng nhất là lượng HP dồi dào của hắn lên tới 6000 điểm, mỗi một hit cả nhóm cùng lắm chỉ có thể gây ra được cùng lắm là 500 sát thương do chỉ số phòng ngự cao kinh hồn của nó.

Hơn nữa, cái khiên kia đóng một vai trò rất quan trọng, giảm 25% sát thương, nếu không cả lũ có thể gây được 6-700 sát thương một lần tiến công rồi.

Cho nên, nếu đánh lâu dài thì phòng ngự của nó sẽ càng lúc càng cao cuối cùng chẳng gây ra một một cọng lông sát thương nào.

Thay vì thế, sử dụng chiến thuật hit and run, đánh nó bằng những tuyệt chiêu mạnh nhất, dồn nhiều mana nhất có thể, kể đó cả lũ chạy rượt ra ngoài Hầm Ngục để né con Berserker Xương. Đương nhiên điều đó khiến cho bọn hắn không tấn công được nó mà nó cũng tấn công không nổi bọn hắn.

Đánh ngoài vào trong cũng không được, cửa Hầm Ngục bị bao vây bởi một khối từ trường lạ, các đòn tấn công vào Hầm Ngục sẽ bị gạt ra một nơi khác tùy ý, chỉ có sinh vật sống đi vào mới thông qua cửa Hầm Ngục vào thẳng bên trong.

Boss khác quái thường, boss không chạy ra được Hầm Ngục nhưng quái thường thì có thể.

Tối qua, Nguyên Linh Thủy mới Lv20 đã farm một mạch 4 tiếng đồng hồ, lên Lv22 cho đủ điều kiện đánh boss, thêm 1 phần sát thương.

Vì thế, tôi qua cả lũ mua tầm 100 bình hồi mana, chiến thuật chính là đi vào, dùng skill mạnh nhất lên boss, đi ra, chờ 30 giây cho tác dụng của Khả Năng Chinh Chiến biến mất, trong lúc đó uống bình hồi mana, rồi lại đi vào và tiếp tục vòng lặp. Tuy rằng 30 giây đủ nó hồi tầm 100 máu, nhưng mỗi lần gây sát thương lại gây ra được hơn 500 sát thương, vẫn đủ lặp lại 12 lần là tiêu diệt được.

"Dù uống bao nhiêu lần, cái vị đắng ngắt này vẫn không chịu nổi."

Thiên Linh lè lưỡi nói, Trần Ngọc Lâm gật gù. Nếu nói độ đắng thuốc Bắc là 1, thì thứ này là 10.

"Hết 30 giây rồi, vào lại đi."

Trần Ngọc Lâm cùng 3 người lao ngay vào trong Hàm Ngục, bên trong Thượng Cổ Vong Cốt đang đi lại về phía cái cửa kính, nó quay ra nhìn Trần Ngọc Lâm, chợt há mồm phun ra một tiếng gầm lớn vang vọng.

"Cái gì thế?"

Tào Minh hét lớn, lần này không giống những lần khác. Bất chợt, từ dưới đất, trên vách tường, trên trần nhà đột nhiên trào lên một đồng lớn xương cốt, bám chặt lấy tay chân bọn hắn. Kế đó Thượng Cổ Vong Cốt giờ lên một bàn tay, một hắc cầu to rực rỡ ẩn hiện trên bàn tay hắn:

"Grào..."

"Không ổn, nó nắm bắt được chiến thuật của chúng ta rồi."

Trần Ngọc Lâm nhũm mày hét lên. Rõ ràng, tạo ra một bức tường thi cốt, kế đó bắn phá về phía bọn hắn không để bọn hắn tấn công bằng chiêu thức tương tự.

Chiêu thức này không có trong bảng kỹ năng của nó, hay là cái bảng kỹ năng đó chỉ liệt ra những nội tại của nó nhỉ?

Hoặc cũng có thể đó là Nhược Nhục Cường Thực đặc thù hiệu ứng, bắt cần quá.

Ban đầu hắn "chơi" với con này, không thấy nó dùng skill nào, cứ nghĩ nó không có bất kỳ một stack kỹ năng nào vì Hàm Ngục vừa mới trọng sinh, hóa ra là nó đợi một khắc này à? Hắn thấy con này là xương, cứ nghĩ là chỉ số IQ = 0, xem ra hơi coi thường rồi.

Nhưng thế thì sao? Hắn vẫn tự tin chán.

Trần Ngọc Lâm vung tay, cả hai tinh linh cùng lúc sáng lên, một con gió lốc thổi ngang qua mạnh mẽ thổi bay đi toàn bộ thi cốt đang bám chặt bọn hắn, kế đó một bức tường đất dựng lên ngay giữa đường bay của quả hắc cầu kia.

"Oành"

Quả Hắc Cầu va chạm với bức tường đất, nổ tung, một vụ nổ mãnh liệt lan ra khiến cả sàn Hàm Ngục thoáng run rẩy. Trần Ngọc Lâm cảm nhận khí nóng của vụ nổ, đảm bảo nếu vụ nổ đâm trúng bọn hắn sẽ chết không nghi ngờ.

Kế đó hắn nốc thêm nửa bình mana, mana lại hồi phục sau 3 giây. Trần Ngọc Lâm quay sang hỏi Tào Minh cùng Linh Thủy:

"Còn dùng được ma pháp nào không?"

"Được"

Cả 2 cùng đáp, kế đó cả 2 đều vung tay, 2 cái ma pháp Ngân Vạn Quang Tiễn và Thập Tự Quang cùng lúc quăng ra bắn xuyên qua đầu tên Berserker.

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, nếu chiến thuật này bị phá, không thể tái sử dụng nữa. Lần này phải 1 là tiêu diệt 3000 HP còn lại của đối phương ngay lúc này, hai là để lại một người ở đây để thu hút sự chú ý đảm bảo đối phương nhận lúc bọn hắn không có tầm nhìn trong Hàm Ngục, lấp đặt bẫy. Kế đó là chạy ra và tiếp tục chơi trò hồi mana.

Đành thử biện pháp 1 vậy..

"Phân tán sự chú ý của nó, tôi cần niệm một đại ma pháp."

Hắn vung tay, thổ tinh linh cùng phong tinh linh cùng cầm 2 bình mana, liên tục dốc cho hắn trong lúc hai tay hắn vung lên, một tia sáng le lói xuất hiện trong bàn tay:

"Ngọn lửa của vị ma thần cổ đại, của vua của những tàn tích và những ngọn núi lửa âm ỉ, ta kêu gọi ngọn lửa đầu tiên mà Prometheus ban cho con người, ngọn lửa của trí tuệ, của hiền giả và của sự thông thái."

"Chân Hỏa"

Từ tay Trần Ngọc Lâm hình thành ra một quả Hỏa Cầu to ngang người hắn, hai con tinh linh bắt đầu dốc mana mãnh liệt hơn, thỉnh thoảng quả cầu co rút lại

còn cỡ quả bóng đá, nhưng ánh sáng từ nó phát ra không còn là màu đỏ rực nữa là mà màu sáng trắng như ánh đèn điện. Trần Ngọc Lâm vung tay ném quả cầu ra thẳng hướng Thượng Cổ Vong Cốt.

Oanh.

Một tiếng vang trầm đục vang lên, rồi "Phùng" một tiếng, Thượng Cổ Vong Cốt đột nhiên bị bao phủ trong một ngọn lửa sáng chói, nổ tanh tách, bốc ra vô số khói đen từ trên người Thượng Cổ Vong Cốt, nó gầm rú lên trong khi lửa vẫn liên tục thiêu cháy nó.

Nhưng cũng chỉ tầm 5 giây sau, ngọn lửa nhạt dần rồi biến mất, chợt Trần Ngọc Lâm ôm đầu ngã khụy xuống, một đòn này tiêu hao quá nhiều năng lượng của hắn.

Ban đầu, hắn có được 500 điểm SK để tiêu xài, hắn tiêu xài hơi hoang, một hồi dùng liền 350 SK để mua về một Đại Ma Pháp, nhưng Đại Ma Pháp này chỉ có người trên Lv40 mới đủ khả năng sử dụng nên hắn một mực không dùng, nhưng lần này phải dùng.

Dù thế, cũng cần một lượng mana gấp 3 lần lượng mana hiện có của hắn mới dùng được kĩ năng này. Hơn nữa vẫn là cần 2 con tinh linh không ngừng cho hắn nốc bình mana, tốn hao 3 bình mana mới sử dụng được.

Đại Ma Pháp [Chân Hỏa], một ngọn lửa cháy liên tục tùy theo lượng mana hắn dồn vào pháp thuật, cỡ hắn mới dùng được có 5 giây thôi.

Nhưng kể cả thế, HP của Thượng Cổ Vong Cốt đã giảm từ 2768 (do Tào Minh và Linh Thủy 2 skill ma pháp giảm đi) xuống còn một hồi 1689, 800 điểm do sát thương từ vụ nổ, 200 điểm do lửa cháy, một phát giảm mất 1000 điểm.

Không hổ danh là Đại Ma Pháp. Nhưng nếu Trần Ngọc Lâm là Lv40, một đòn này chắc hắn cũng có thể tiêu diệt 3 con Thượng Cổ Vong Cốt.

Quan trọng hơn, Chân Hỏa khác chế quý vật hệ Bóng Đêm, nó là quang minh chi lực kết hợp hỏa thuộc tính, bỏ qua hoàn toàn phòng ngự cho nên sát thương mới mạnh kinh khủng như vậy, nếu là các thuộc tính khác sát thương chắc chỉ còn 70%.

Trần Ngọc Lâm lấy ra mấy bình mana, uống vào hồi phục lại cả thể chất và tinh thần, kể đó hắn nói:

"Cả 3 câu giờ được không? Tôi cần 2 phút để để khôi phục."

Kể đó hắn không nói không rằng ngồi tựa bên cạnh một nấm mộ, bắt đầu niệm quang ma pháp khôi phục lại tinh thần lực lượng. Đồng thời niệm một cái ma pháp ấn dấu thân thể sơ bộ.

"Được"

Thiên Linh nói, nàng lấy ra một cái mũ đội đầu đội vào, kể đó nàng lấy một chai rượu nhấp 1 hồi hết nửa chai, chợt đôi mắt nàng chuyển sang màu đen, đồng tử biến thành màu xám. Nàng cười nhạt lao thẳng về phía Thượng Cổ Vong Cốt, nhưng giây cuối cùng lại đổi hướng, khua chiêng gióng trống nói với nó:

"Lại đây con gà con."

Thượng Cổ Vong Cốt quay người nhìn nàng, hận thù gầm lớn, vung thanh đại kiếm không lồ đuổi theo, nhưng Thiên Linh sớm đã chạy nhanh như gió, đủ nhanh để vượt xa tên kia, và đủ chậm để hắn không bỏ qua nàng.

Thi thoảng nàng lại quay người, nhân lúc nó vừa vung xong thanh đại kiếm tung cho vài chưởng. Tào Minh và Nguyên Linh Thủy cũng nhân cơ hội, tặng cho vài cái kĩ năng vào mặt, HP của Thượng Cổ Vong Cốt giảm thì giảm, nhưng đồng thời [Khả Năng Chính Chiến] lại gia tăng mạnh.

Chỉ trong thoáng chốc, lực chiến của nó tăng gấp gần 5 lần (tính cả Cuồng Nộ) và phòng ngự tăng chừng 70%. Cộng thêm chỉ số phòng ngự quá cao và cái khiên kia, sát thương bọn hắn gây ra bắt đầu trở nên không quá đáng kể.

Thậm chí bọn hắn khẳng định nếu đánh thêm 3 phút, sát thương gây ra sẽ kém chỉ số hồi máu mỗi 10 giây.

Dù thế, HP của nó vẫn chỉ còn lại 1145, giảm đi 350 điểm so với trước.

Cùng lúc này, Trần Ngọc Lâm đứng dậy tinh thần phấn chấn cười:

"Xong rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Đánh bại thượng cổ vong cốt

Trần Ngọc Lâm giờ tay, thăm thì niệm chú:

"Ngọn lửa của vị ma thần cổ đại, của vua của những tàn tích và những ngọn núi lửa âm ỉ, ta kêu gọi ngọn lửa đầu tiên mà Prometheus ban cho con người, ngọn lửa của trí tuệ, của hiền giả và của sự thông thái."

"Chân Hòa."

"Oanh"

Một quả cầu lửa rực sáng ánh sáng trắng bay thẳng đến chỗ Thượng Cổ Vong Cốt, lúc này đã tiến vào trạng thái cuồng nộ nhưng vẫn không thể đuổi kịp Thiên Linh. Thượng Cổ Vong Cốt gầm lớn lao thẳng về phía Trần Ngọc Lâm, kẻ đang đứng im niệm chú.

Lúc trước hắn không phải mục tiêu nổi bật, chủ yếu là bởi vì hắn sử dụng 1 loại phép thuật khiến người khác nhìn vào chỗ hắn chỉ thấy 1 cục đen thui, không màu không mùi cho nên với trí tuệ của Thượng Cổ Vong Cốt thì hắn không phải là mục tiêu hàng đầu.

Nhưng giờ thì hắn đang niệm phép, cho nên hắn đã là mục tiêu rồi.

"Nổ"

Chân Hòa tiếp xúc với Thượng Cổ Vong Cốt nổ tung ra, nhưng không chỉ có thế lần này cùng với lần trước khác nhau, Chân Hòa nổ tung ra vốn phải bắn tung ra tứ phía nay bắt đầu xoáy lại theo hướng tương tự như một con ốc xoáy mãnh liệt, quán quanh Thượng Cổ Vong Cốt đồng thời cũng đốt cháy nó, sát thương gây ra do thiêu đốt nhân 2 lần lên.

Nếu để ý có thể thấy Phong Tinh Linh đang mãnh liệt điều khiển gió tạo thành một con ốc xoáy bao quanh, người ta gọi đây là bão lửa.

Con bão lửa kéo dài 2 giây đồng hồ, kể đó lại tắt. Trần Ngọc Lâm cũng kiệt lực khụy xuống, lần này ngã gục luôn không dậy nổi, hắn hoàn toàn kiệt sức rồi.

Nhưng Thượng Cổ Vong Cốt cũng tương tự, nó đang vung vẩy thanh kiếm trong tay chống lại con bão lửa một cách vô vọng, chợt đứng khựng lại.

HP: 0/ 5932.

Trần Ngọc Lâm nửa quỳ, cười nhạt, chết đi coan.

Bỗng dưng, toàn thân Thượng Cổ Vong Cốt rung lên, kể đó nó bắt đầu bao phủ bởi một tấm màn hắc ám dày đặc như màn đêm, cả đám đang tìm đập thành thịch e sợ lại lòi ra thêm 1 con boss khác, kiểu hồi sinh, thì tấm màn bỗng dưng biến mất, Thượng Cổ Vong Cốt cũng biến mất, thay vào đó là vài kiện vật phẩm của Thượng Cổ Vong Cốt, nhưng lại nhiều ra một thanh kiếm lúc trước không có.

Bất chợt, Thiên Linh lao về phía trên không, 2 chân tung ra 2 cước thẳng về phía không khí, đột nhiên cả lũ nghe "Hự" một cái. Kể đó trong không khí có một khối đồ vật hình người, màu đen đen trông hơi giống vô sắc bay ngược ra sau rồi bỗng dưng cái khối đó biến mất.

Nguyên Thương Linh đang diu Trần Ngọc Lâm tới kiểm tra, chợt hắn quát lớn:

"AI?"

Kể đó hắn thả cho Trần Ngọc Lâm ngã oạch cái xuống sàn, bắn ra một mũi tên thẳng vào trong không khí, bất chợt từ trong không khí chỗ phía trên thanh kiếm, một bàn tay giờ ra định nắm lấy thanh kiếm đó, cùng lúc mũi tên của Nguyên Thương Linh lao vút qua, xuyên qua bàn tay đó như thể là không khí.

Hắn đang sững sờ, chỉ thấy bàn tay đó chạm vào thanh kiếm bằng xương kia, nhưng sau đó như thể bị điện giật giật ra, hắn làm bầm:

"Được, được lắm."

Kể đó không khí dao động thoáng qua, rồi lại an tĩnh. Trần Ngọc Lâm quét qua quét lại nhưng không có gì cả, chẳng biết có phải hắn đi rồi hay không, nhưng nếu hắn ở đây từ đầu mà Trần Ngọc Lâm không phát hiện được thì cũng phải là tay không mơ đâu.

Hắn có thử tính năng giám định qua xung quanh hàm ngực, nhưng nếu bản thân hắn không đủ trình độ để phát hiện ra sự tồn tại của đối phương thì giám định cũng xếp xó mà thôi. Vẫn là hắn quá yếu hoặc là trình độ của đối phương quá cao thâm.

Thiên Linh lúc này đi tới nói với Trần Ngọc Lâm:

"Hắn đi hoàn toàn rồi, tôi không ngửi được mùi của hắn nữa."

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc nhìn nàng. Kể đó nàng nói nàng ngửi được mùi của hắn từ lúc bọn hắn chạy vào trong lần thứ 4 rồi nhưng không dám chắc.

Sau đó từ lúc cả lũ tiến vào bên trong lần cuối thì nàng chắc chắn tên kia đã ẩn thân đâu đó trong góc nhưng nàng một mực không biết, chỉ có thể canh chừng không cho hắn giờ trò last hit mà thôi.

Cũng một phần là vì đòn cuối của Trần Ngọc Lâm sát thương quá cao, nằng lại bảo hộ chặt chẽ hấn tìm không ra vị trí để ra tay. Còn có cũng may hấn không biết đường ẩn nấp mùi cơ thể cho nên nằng có thể chặn hấn lại lúc hấn định ra một hit cuối cùng.

Trần Ngọc Lâm xoa xoa cằm, last hit trộm là trò khá phổ biến, chủ yếu để ăn cắp đồ và nhận sai toàn bộ lượng kinh nghiệm.

Nếu là cùng 1 nhóm thì sẽ nhận được kinh nghiệm chia đều, nhưng nếu 2 nhóm khác nhau, thì kinh nghiệm sẽ chia cho nhóm tiêu diệt được đối phương chứ không chia cho cả 2 nhóm.

Và tương đương lượng kinh nghiệm vốn phải chia 4-5 người nay tụ tập lên đầu 1 thằng thì như thế nào? Hơn nữa lượng kinh nghiệm này lại tới từ boss, có khi giết một con đủ lên hàng chục Level.

Trước khi hấn đánh boss, hấn là Level 26, sau khi đánh boss Level tăng lên 27, farm thêm một chút nữa là lên được level 28. Những người khác cũng lên ít nhất là 3 cấp, hiện tại nhóm của hấn tối thiểu nhất cũng là cấp 25.

Quay trở lại kiện vật phẩm kia, Item rút ra từ Thượng Cổ Vong Cốt.

[Vong Cốt Kiếm]

Thanh kiếm xương này có hình như một cây xương sườn vuốt thẳng, mài nhọn, cán họa tiết đầu lâu, tay cầm là xương cột sống. Đây là đồ do boss rơi ra, boss rơi đồ ra cũng là có tỉ lệ rơi ra chứ không phải liên tục rơi ra được, tầm khoảng 40% tỉ lệ rút ra được.

Hơn nữa, chỉ boss mới rơi đồ ra được (hoặc một số loại quái thường cực hiếm, với tỉ lệ gặp được là 1 phần triệu, và rất nhiều kẻ cả gặp cũng không nhận ra được). Một khi đồ đã rơi ra như thế này, thì trừ 2 người là người có sát thương gây ra lớn nhất và người giết được mạng thì không ai có thể chạm vào, ít nhất cho đến khi 1 trong 2 người đó cầm món đồ đó lên.

Đó là lý do người kia không lấy được món đó, bởi vì hấn không phải cả người kết liễu cũng như gây sát thương lớn nhất. Để đảm bảo an toàn, Trần Ngọc Lâm cắt thanh kiếm này vào hòm Item, về nhà giám định sau.

Cũng may bọn hấn giết được Thượng Cổ Vong Cốt trước người kia, không thì đã bị đoạt rồi. Hơn nữa có lẽ hấn cảm thấy thắng không lại bọn hấn, dù sao quanh đây cũng kiểu làng tân thủ, toàn tân thủ tụ tập. Đối phương hấn cũng không mạnh mẽ tới mức vượt trội gì.

Chắc là 1 gã class trộm, hơn nữa cũng không có nhiều kinh nghiệm lắm. Dù gì Trộm cũng có nhiều người có skill ẩn thân tàng hình.

Trần Ngọc Lâm check qua chỉ số và tác dụng của mấy món còn lại, toàn là đồ có giá trị nhưng không bằng 1 góc của Vong Cốt Kiếm, dù sao cũng là đồ dùng của con boss, vũ khí của nó cũng không tới nỗi:

[Cốt Giáp] tăng phòng ngự.

[Cốt khiên] tăng phòng ngự.

.....

Ngoại trừ một cái vòng tay tăng kháng sát thương và khắc chế đối với thuộc tính bóng đêm, Trần Ngọc Lâm vứt cho Tào Minh. Nó là hệ ánh sáng, ánh sáng và bóng tối đánh nhau damage x2 cho cả 2 hệ cho nên rất cần.

Nhưng mà chỉ riêng số còn lại bán đi cũng được cả đồng tiền.

Rất tiếc Ma Hạch không có, dù gì bản chất của việc rút Item là thi thố cùng với Ma Hạch phản ứng với nhau, gây ra một loại phản ứng nào đó tạo thành 1 vật phẩm Item mà. Thông thường Item rơi ra từ boss hiếm hoi hơn, đắt đỏ hơn.

Nhưng bù lại, Ma Hạch rơi ra từ boss nhiều công dụng hơn, có thể làm yểm bùa vũ khí, mà thêm thuộc tính cho vũ khí, thậm chí làm tâm của 1 2 cái trận pháp cũng không thành vấn đề. Thông thường Ma Hạch Boss to hơn gấp 5-10 lần Ma Hạch của Ma Thú cùng Level là chuyện bình thường.

Trần Ngọc Lâm cùng cả lũ đến Công Hội, cô gái Lễ Tân Công Hội sau khi kiểm định chất lượng của những món này, hơi kinh ngạc vì chất lượng của chúng, toàn bộ đều là hàng tốt chất lượng cao, giống như chưa dùng qua lần nào vậy.

Trần Ngọc Lâm cũng đặt lên trên toàn bộ Ma Hạch của Chó Thọ Săn, King Kong Chân To (một loại Ma Thú đi đơn lẻ, hơi khó tiêu diệt), Hồ Nhãn Dài (như King Kong Chân To, nhưng yếu hơn và ngu hơn) cùng với vài loại thảo mộc yêu cầu.

Rank của cả đám đã từ rank G, rank thấp nhất tăng lên tới rank E. Tuy rằng E cũng chỉ là rank tầng thứ bét gần nhất nhưng đã đủ để đạt được một số quyền lợi nhất định trong thành phố, ví dụ như quyền lợi nhận các nhiệm vụ cấp D trở lên. Đương nhiên là trong trường hợp có 1 người rank D dẫn đội.

Trần Ngọc Lâm sau khi bán xong các món đồ, hấn cùng với cả nhóm quay trở về kí túc xá ngủ và nghỉ ngơi 1 đêm. Sáng hôm sau vừa rạng sáng, Tào Minh đã chạy sang phòng hấn nói:

"Này, sáng nay có mấy người phát hiện ra cái Hàm Ngục mà tụi mình phát hiện rồi đó."

Trần Ngọc Lâm ngẩng đầu nhìn trời, chừng 10 giờ sáng. Hôm qua lúc đi ra khỏi Hàm Ngục được một đoạn, bọn hấn nhìn thấy một đám chừng 5 Mạo

Hiềm giả đi ngang qua, bọn họ nếu phát hiện ra được cái Hàm Ngục kia cũng không ngạc nhiên, dù sao nó cũng to lồ lộ ra như thế.

Hơn nữa, kể cả nếu bọn Mạo Hiềm giả kia không tìm ra, cũng có 1 người khác biết được sự tồn tại của cái Hàm Ngục, đó là tên Trộm đã định cuỗm tay trên bọn hắn. Nếu là tên đó thông báo, cũng chẳng bao lâu sẽ có người tới nghiệm chứng. Thông tin về 1 Hàm ngục mới được trả giá rất cao.

Hơi tiếc cho 1 bãi farm quái, hắn còn muốn farm tiếp nhân còn 2 ngày nữa là tới Khai Giảng. Sau Khai Giảng không thể tùy tiện đi ra ngoại thành được rồi. Nhà trường không cho phép, ngoại trừ một số dịp vô cùng đặc biệt, ví dụ huấn luyện ngoại khóa 2 tuần một lần.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Khai giảng

Không hiểu từ khi nào tin đồn về việc bọn hắn quét sạch Hàm Ngục đã được truyền ra khắp nơi. Tin đồn này được Trần Ngọc Lâm phát hiện khi hắn đang đi ăn trưa và có 1 lũ đi ngang kia vừa chỉ vào hắn vừa nói gì đó về cái Hàm Ngục. Trần Ngọc Lâm đã là Lv29, chỉ số các phương diện rất cao, thính giác rất tốt cho nên có thể nghe được loáng thoáng nói gì đó về "Cái nhóm đó" và "Hàm Ngục" "giết chết".

Trừ khi ý họ là cái nhóm đó sắp sửa bị tổng vào ngục vì giết ai đó, còn không thì chỉ có thể là cái nhóm đó giết chết boss trong Hàm Ngục. Trần Ngọc Lâm nghi ngờ việc họ có ý định nói về cái ý đầu tiên.

Trong lúc đó Trần Ngọc Lâm có tìm hiểu sơ qua thông qua một số kênh, thì ra là một số vật phẩm được cho là bán ra từ tay bọn hắn truyền ra từ miệng một số người lúc đó chứng kiến bọn hắn bán mấy món kia đi. Cũng không hiểu làm sao bọn họ tìm hiểu ra được mối liên quan giữa mấy món đồ kia và cái Hàm Ngục đó. Trần Ngọc Lâm cam đoan là bọn hắn đã tẩy sạch mạnh mỗi rồi.

Có lẽ chỉ là họ đoán thôi, hoặc người Công Hội có kỹ năng đặc biệt về vụ này, hoặc là tên trộm hôm trước thả thính về bọn hắn ra, nhưng dù sao vụ này hình như cũng ảnh hưởng đến thái độ của một số người đối với bọn hắn, có cả tốt lẫn xấu.

Một số giáo sư thì thoáng chào hỏi hắn, ngoài ra mấy người đảm nhiệm chức vụ ở các Công hội cũng có chú ý tới bọn hắn, có nhận được một số người rank cao hơn chào hỏi, nói chung là thế. Trần Ngọc Lâm cũng vui vẻ đáp lại họ.

Mặc dù có 1 số tay gian thương muốn từ tay hắn gạ gẫm đi mấy món Item, nếu bọn hắn có giữ lại, nhưng về vụ đó thì hắn kín tiếng luôn.

Về sau hắn trực tiếp thông báo đã bán Ma Hạch cho ai đó, về phần là ai thì... hừ hừ, cứ đi tìm kiếm người không tồn tại đi. Dù gì đồ đạc hắn đã cất kỹ trong hòm Item, đừng hòng lấy ra được.

Học sinh khác đối xử với hắn cũng có 3 loại, loại thứ nhất là ghen tị với danh tiếng của hắn. Loại này hầu như đứng một chỗ nhìn hắn và tổng sỉ vả, cũng có thể loại ghen ghét ra mặt luôn. Nhưng nhìn chung thái độ thường thấy nhất là tím năm tím ba, lăm bà lăm bầm nói xấu hắn.

Loại thứ 2 là khi nghe nói về danh tiếng của hắn trực tiếp đứng ra thách thức hắn. Loại này theo Trần Ngọc Lâm đánh giá là thích chơi trội.

Loại thứ 3 là nghe nói danh tiếng của hắn, trực tiếp tỏ rõ về muốn đầu nhập vào party của hắn, hoặc muốn dựa hơi vào hắn.

Trần Ngọc Lâm kệ xác cả 3. Loại thứ 3 hắn chỉ đơn giản kéo léo chối từ, 2 loại đầu thì sau khi bị hắn bơ bắt đầu tung ra một đồng tin đồn về hắn, hầu hết là thực lực kém và cái tin đồn Hàm Ngục gì đó sai toét loẹt. Trần Ngọc Lâm chẳng quan tâm đến mấy cái tin đồn ngớ ngẩn đó. Hắn xưa nay chưa bao giờ có hứng thú tự làm nổi bản thân.

Từ lúc có mấy tin đồn, hắn bắt đầu thường xuyên bị bắt chuyện bởi mấy người không quen không biết nhưng cứ thích hỏi han, xin vào đội nhóm hoặc một số thằng ranh rồi muốn cho hắn đầu quân dưới trướng, thậm chí vài tên kéo tới thách đấu.

Nhưng tin tốt là từ đợt hắn bắt đầu bơ thì lũ đó cũng ít dần.

Đờ chương mất. Hắn ngược lại còn có thiện cảm hơn với những người không thêm đề ý mấy cái tin đồn đó.

"Nhưng đúng là sư phụ đã hạ gục cái Hàm Ngục đó mà? Không có sư phụ cũng không chắc có thể đánh bại được con boss đó."

Nguyên Linh Thủy nói, Trần Ngọc Lâm chán chường đọc sách, cuốn sách tựa là "365 cách trông củ cải quanh năm và các món với củ cải", nói với hắn:

"Nhìn xem thằng này có quan tâm không? Cái tin đồn đó với ta còn không quan trọng bằng mấy củ cải. Ít ra củ cải còn giàu dinh dưỡng, và quan trọng nhất, nó ngon. Và đã nói rồi, ở đây thì đừng có gọi là sư phụ, gọi là Trần Ngọc Lâm như lũ kia thôi, Lâm cũng được."

Vừa nói hắn vừa lôi ra một củ cải, đang đưa trước mặt Nguyên Linh Thủy.

Mấy ngày nay Trần Ngọc Lâm quyết định đi học rèn đúc. Như đã nói, thế giới này skill quyết định tất cả cho nên hắn có học qua một cái kỹ năng "rèn

đúc" tạm thời.

Thế giới này không có kĩ năng sẽ không thể sử dụng chiêu thức tương ứng dù cho có vận hành chuẩn xác đến thế nào đi chăng nữa, điểm này hần đã thử nghiệm qua 1 lần rồi, hần thử vận hành chuẩn theo quy tắc phóng ra Phong Tiễn, nhưng lúc mà Phong Tiễn hình thành đột nhiên nó hóa ra thành vô số hạt thể khí khiến cho Phong Tiễn bị hủy bỏ. Chuyện này diễn ra hoàn toàn đột nhiên và hần thậm chí còn không hay biết gì về nó.

Lần thứ 2 bắn ra Phong Tiễn, nó thậm chí còn không gây damage, chỉ là một khối khí hình lốc xoáy bắn về 1 hướng mà thôi.

Rèn đúc cũng tương tự như vậy, vô cùng kì quái. Nhưng 1 khi có kĩ năng rèn đúc sẽ có khả năng hấp thụ kinh nghiệm và bắt đầu rèn ra được vũ khí. Mặc dù hiện tại kĩ năng rèn đúc của hần chỉ là Lv5 nhưng đó không phải cái hần quan tâm.

Cái hần quan tâm là lúc quay trở lại Trái Đất hần có thể ứng dụng kĩ năng này như thế nào, vì trong giao diện Hệ Thống có một mục Luyện Khí Thất, nếu hần tính toán đúng hần có thể thực hành cả kĩ năng đó ở Trái Đất.

Cho nên hần không thường xuyên kích hoạt kĩ năng "rèn đúc" mà chỉ sử dụng khả năng rèn thông thường thôi, mặc dù như vậy thứ mà hần làm ra được sẽ không phải là vũ khí mà là "Một cái gì đó mang hình dạng của vũ khí" với sát thương cộng thêm và đủ chỉ số khác đều = 0.

Một thông tin thú vị là dù nguyên liệu rèn đôi khi là vãi vốc thì sẽ vẫn được đưa đến chỗ của Thọ Rèn chứ không phải đưa đến khu khâu vá, có lần hần đi ngang qua thấy một ông thợ rèn đang đập bôm bốp một cái vấy lụa thấy cũng mắc cười.

Hiện tại khi dùng kĩ năng [Rèn Đúc], hần có thể đúc được vũ khí phẩm chất bình thường, loại F, thi thoảng cũng rút ra loại E. Vũ khí phân hạng từ G,F,E,D,C,B,A,S,SS,SSS. G là loại vũ khí còm cõi nhất dùng 1 lần rồi vứt, kiểu cốc dùng 1 lần, còn F có thể dùng nhiều lần.

Khảm Ma Thạch vào vũ khí không thuộc về lĩnh vực rèn đúc mà thuộc về lĩnh vực khảm nạm, có 3 loại khảm nạm cả thấy.

Lần lượt là khảm nạm thuộc tính, lần trước hần khảm Phong Thuộc Tính vào vũ khí của Tào Minh Phong thuộc tính, một ví dụ khác là "sắc bén" cùng "cứng cáp" cũng là 1 loại khảm nạm thuộc tính, loại này thường thấy nhất và cũng trực tiếp nhất để tăng sức mạnh vũ khí.

Khảm nạm Lên Cấp, tên như ý nghĩa, tăng cấp vũ khí lên. Ví dụ Vũ Khí bình thường là Kiếm Dài thì khi lên cấp nó sẽ là Kiếm Dài +1, Kiếm Dài +2. Nghe cũng khá thú vị nhưng hình như cần 1 loại nguyên liệu đặc biệt gọi là Ma Khí Hạch, lấy từ thi thể của Ma Thú loại hình vũ khí, hơn nữa 100 viên Ma hạch của Ma Thú loại hình Vũ Khí mới có 1 viên Ma Khí Hạch.

Cuối cùng là tiến hóa, thăng cấp nó lên thành 1 vũ khí siêu siêu khủng với những đặc tính thần thánh, loại này thường là Báu Vật Quốc Gia. Một Báu Vật Quốc Gia là những thanh kiếm siêu mạnh mẽ với sức mạnh có thể sánh ngang tầm SS, hoặc thậm chí vượt lên trên cả SS là SSS.

Thậm chí Trần Ngọc Lâm nghe đồn, Báu Vật Quốc Gia có những món còn được xếp ra một thứ hạng riêng biệt nữa. Nổi tiếng nhất là Hóa Long Kiếm Dragnir với chỉ số cộng thêm ATK nghe nói là + 10000 điểm, cùng với chỉ số dẫn Ma Pháp hệ Hỏa là 1000%

Độ dẫn Ma Pháp là chỉ số tăng sát thương khi truyền ma pháp vào, có 6 cấp là D,C,B,A,S,SS. Cấp D là 10%, C là 25%, B là 50%, A là 100%, S là 200% và SS là 500%.

Có nghĩa là khi hần truyền 1000 Mana vào 1 vũ khí có Độ Dẫn Ma Pháp là B (50%), thì sát thương tăng lên là 500 điểm. Tương tự như vậy nếu là cấp SS thì sát thương tăng lên là 5000 điểm.

Ngoài ra, còn có hiệu ứng phá giáp lên tới +2000 điểm.

Nhân tiện, thanh Vong Cốt Kiếm mà hần kiếm được là Vũ Khí cấp C-.

[Vong Cốt Kiếm - [C- vật phẩm]

Thuộc tính: Hắc Ám, Tử Vong, Độc.

ATK: +300.

Độ Dẫn Ma Pháp: B

Kĩ Năng Đặc Biệt: [Liên Hoàn Chiến]: Mỗi 10 lần tấn công thành công sẽ tăng 10% sát thương của vũ khí, mất hiệu lực sau 30s không gây sát thương.

]

Kĩ năng đặc biệt hơi cùi mía, mặc dù nghe thì rất oách. 10 lần tấn công là quá nhiều hơn nữa 3s giây kia sẽ tạo thành một loại liều mạng không muốn mất điểm tích lũy. Hơn nữa sát thương cũng hơi kém, mặc dù sát thương của hần cũng tầm đó rồi.

Chỉ những người chiều hướng khoái kiếm mới thích hợp nhất sử dụng món vũ khí này.

Vớt vát một chút ở độ dẫn Ma Pháp.

Thanh kiếm này do hần đánh bại Thượng Cổ Vong Cốt cho nên được nhận thanh kiếm làm chiến lợi phẩm, cả nhóm chẳng ai kêu ca gì cả. Có điều chính

hắn cũng cảm thấy mình chiếm tiện nghi cho nên đổi lại đưa cho mấy người kia một số lượng tiền vừa đủ để cho bản thân cảm giác cân bằng một tí.

17 ngày kể từ khi bọn hắn tiến vào trong Học Viện Đệ Nhị...

Học Viện Hoàng Gia Đệ Nhị đang treo đủ các thứ cờ lễ bệ đủ các loại. Còn có rất nhiều quý tộc tụ tập về đây, thậm chí sứ giả của Quốc Vương cũng vậy.

Bởi vì hôm nay là ngày khai giảng.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: CỬU XÀ MA VƯƠNG CHẠY 1

Trần Ngọc Lâm chán ngán ngồi trong lớp nghe giảng. Tuy rằng kiến thức là rất tốt, nhưng mà vấn đề nhỏ nhỏ ở đây là toàn bộ kiến thức này đều dành cho người mới vào nghề, tức là dành cho Lv kỹ năng khoảng từ 1-3.

Kỹ năng cũng có Level, nó không phân theo số lần sử dụng hay nâng cấp mà phân chia theo sự am hiểu về kỹ năng sử dụng, hầu hết kỹ năng của Trần Ngọc Lâm đều đang ở Level 4-5 ngoại trừ Phong Tiễn là Lv7. Một phần do tinh thần lực của hắn lớn, giúp hắn tìm hiểu nhanh hơn, một phần khác lại do Tinh Linh trợ giúp.

Nhân nói về Tinh Linh, Hệ Thống hôm qua mới tặng cho hắn thêm một nhiệm vụ, làm trong 1 năm đó là [Thu thập 7 hệ Tinh Linh- thời hạn hoàn thành 2 năm

Phần thưởng: Bí mật quân sự.

]

Có vẻ nhiệm vụ nào kéo dài thì đều có phần thưởng là bí mật nhỉ?

Ngoài ra, chỉ số thiên phú ma pháp cũng giúp ích rất nhiều nữa, thiên phú càng cao, tìm hiểu càng nhanh. Tuy rằng hầu hết skill của hắn là Lv3, nhưng mà người khác không thấy mà chỉ thấy được Lv cùng các chỉ số cơ bản của hắn, cho nên hắn "được" xếp lớp theo chỉ số thiên phú.

Lớp học mà hắn đang theo dành cho người muốn nâng cấp từ Level 1 lên Level 3, thành ra về lý thuyết hắn đang học lại. Ban đầu hắn muốn có mà nghe nhưng càng về sau cảm thấy càng thừa thãi, toàn những điều mà hắn đã biết.

Có điều một số môn lại có tác dụng, như thảo dược học, rèn, cùng với một vài khóa học khác cho nên hắn không có bỏ dở giữa chừng. Tuy hiện tại về phần thảo dược học thì hắn vẫn còn đang miệt mài với mấy cái củ cái nhưng có lẽ về sau nó sẽ có tác dụng.

Hoặc giả như... lớp học đối phó Ma Giới cường giả?

Trần Ngọc Lâm hứng khởi nghe giáo viên giảng giải về Ma Giới. Ma Giới Ma Tộc ở đây là sinh vật thuần túy, không phải loại Ma Tộc như ở Trái Đất. Ma Tộc Trái Đất tồn tại ở dạng gần giống linh hồn thể, một số người gọi là phép tắc có linh tính, còn Ma Tộc ở đây là sinh vật như con người.

Neil giáo sư, một thú nhân, hình như là Nhân Miêu, cụ thể hơn là Linh Miêu:

"Như chúng ta đã biết, nơi này của chúng ta bao gồm 3 địa phương, lần lượt là Ma Giới, Nhân Quốc cùng Hoàng Địa."

Nhân Quốc, hơn 300 quốc gia đan xen, có lớn có nhỏ, Quang Minh Quốc là 1 trong 10 quốc gia đứng hàng đầu tiên. Mạnh nhất là Hoàng Quốc, Nhân Hoàng đứng đầu.

Ma Giới, nơi Ma Tộc cư ngụ. Ma Tộc không phân chia theo Quốc gia mà theo các thành trì, một số thậm chí lấy Hầm Ngục làm nơi sinh sống. Tuy rằng hầu hết Ma Tộc lấy săn bắn loài người làm thú vui nhưng vẫn có một số cực nhỏ Ma Tộc kết thân với loài người. Hầu hết bọn họ đều rất mạnh, không e ngại quyền thế của Ma Vương.

Hoàng Địa, rộng lớn vô ngần. Lãnh thổ vô biên của Nhân Quốc cùng Ma Giới đều không sánh bằng 1/2 lãnh thổ của Hoàng Địa đã biết, và đó còn chưa phải kết thúc của Hoàng Địa. Nghe mô tả của 1 người Lv trên 1000 đã mô tả như sau:

"Ta đã đi đến cuối nơi xa nhất ta có thể đi, bay lên nơi cao nhất ta có thể bay, và Hoàng Địa vẫn kéo dài vô bờ bến. Nơi đó ma thú mạnh mẽ vô song, có những con cao đến tận mây, hít thở tầng ozon, rừng cây bạt ngàn cao tận trời, hút dung nham mà sống, lại có những làn gió độc thổi vào ai, người đó biến thành cây cối..."

Tóm lại rất đáng sợ.

"Ừm, nhưng các em hẳn không biết, Nhân Quốc có quái vật, Ma giới cũng có quái vật. Nhưng quái vật ở đó khác với quái vật của chúng ta, rất khác biệt."

Neil vung tay, trên mặt đất xuất hiện một cái lồng, bên trong có một sinh vật:

[Thủ Thảo Ma - rank F.]

Thủ Thảo Ma rank F là một loài quái vật hạ cấp, thực ra là một loài thực vật. Tuy rằng là thực vật nhưng loài cây này là một loài quái vật.. rất mạnh. Không sai, nó rất mạnh, nhưng lại không di chuyển được cho nên xếp hạng không quá cao. Về cơ bản trông nó giống một bông hoa với hoa là một bàn tay.

Nhưng con Thủ Thảo Ma này hơi khác, thực ra là quá khác. Bàn tay của nó là bàn tay của quý, thuần sắc đen, 5 móng vuốt bao phủ bởi một lớp vỏ cứng rắn, phía trên bàn tay đen thui là một con mắt không ngừng chớp động. Phần "cây" thì lại là một cái xúc tu với một đồng những cái xúc tu nhỏ hơn thay cho rễ cây. Toàn thân con Thủ Thảo Ma này có những đường vân vận trông như đồ đồng màu xanh lá bao phủ.

Cửa lồng vừa mở ra, lập tức con Thủ Thảo Ma nhảy dựng lên, đồ đồng trên thân rực sáng, nó xoay xoay quanh một lúc lâu rồi nhảy bổ về một hướng, lập tức xung quanh chạy tứ tán. Nó chạy một vòng rồi lại quay về hướng Trần Ngọc Lâm

Hắn co giật mắt nhìn cái khối thịt dị hợm chạy về hướng hắn trên bàn tay, vung tay ra một luồng gió thổi cái khối thịt đó bay về hướng đối diện, lại thêm 1 đám chạy tứ tán khác.

Còn giáo viên thì cười ha ha nhìn đám học viên chạy lung tung khi mỗi khi con Thủ Thảo Ma chạy về phía họ, chỉ có một vài người là đứng lại đập nhau với nó.

Nhưng mà con này mạnh hơn với Thủ Thảo Ma thông thường ít nhất cũng phải 30%, hơn nữa giáp của nó vô cùng cứng chắc, thật khó tin là nó lại mạnh đến thế dù chỉ là quái vật rank F.

"Lũ này ở Ma Giới là lũ đông nhất đấy nhé."

Giáo viên nói một câu khiến cho một lũ sợ tái xanh mặt, cứ tưởng tượng xung quanh có một đồng quái vật kiểu này là lại thấy e dè.

Sơ lược đại khái thì qua vụ con Thủ Thảo Ma này cũng đoán được thứ hạng trong cái lớp này.

2 tuần sau..

Trần Ngọc Lâm thoải mái trải qua cuộc sống học đường no đủ, bình ổn tâm thần lại sau khi ăn hành sập mặt trên cái Vĩnh Hằng đảo với cái cuộc sống dập dờn như con thây ma và đồng lương chết đói. Có điều lúc này hắn lại thấy nhớ nhà, không phải nhà ở đây mà là ở Vĩnh Hằng Đảo, sắp tới có lẽ về nhà vậy.

Đằng nào sau khi diện kiến đủ loại người, hắn cũng đỡ sợ con Bé Súp hơn. Hơn nữa kĩ năng rèn của hắn cũng tạm tới giới hạn, về Đảo thì đi tham khảo vậy. Hơn nữa trong thời gian vừa qua Hệ Thống cho hắn 2 cái nhiệm vụ giản đơn, hắn hoàn thành cả hai.

Cả 2 nhiệm vụ lần lượt là trở thành học sinh giỏi nhất khối trong kì thi đầu tiên và một mình chinh phục Hàm Ngục Thượng Cổ Vong Cốt. Mỗi nhiệm vụ 200 điểm Vận Mệnh.

Hiện tại điểm Vận Mệnh đang sở hữu là 670 điểm, không tính số lẻ. Có vẻ hơi ít, còn không có đủ để mở khóa Luyện Khí Tháp.

"Chà, quay trở lại thôi."

Trần Ngọc Lâm ở trong phòng, xoay người cười xòa nói. Hắn nhớ nhà tới mức 2 đêm gần đây cứ nằm mơ ngồi ăn Bé Súp, đủ hiểu rồi.

Dù sao cũng hơn tháng ở đây, nỗi sợ hãi với bé Súp của hắn cũng giảm đi khá khá, hơn nữa trong thời gian ngắn cũng không có gì làm. Nếu thế thì để đầu đó độ 2 tháng nữa quay trở lại đây chơi vậy. Hi vọng lúc đó nó cho một đợt time skip nữa. Dù sao gần đây trong trường học mãi cũng thấy hơi nhàm.

Trần Ngọc Lâm mở giao diện Hệ Thống, lựa chọn [Thoát Dị Giới].

Hoang Địa phương xa, Ma Giới Cung Đình...

"Đến lúc rồi."

Một vị thiếu nữ da rám nắng, hai mắt đen thui, đồng tử trắng toát lạnh lùng nói, mở ra một tờ báo.

Một kẻ có 9 cái đầu rắn đứng dậy, cả 9 cái đầu cùng lúc cười lạnh:

"Đã đến lúc chúng ta thoát khỏi nơi đây."

"Không, mình ngại thôi."

Thiếu nữ kia cười:

"Ta muốn đến là đến, muốn đi là đi, cần quái gì phải được cho phép?"

Trần Ngọc Lâm ngay khi bấm [Thoát Phó Bản Dị Giới], hần bỗng cảm giác toàn thân như thể bị xoắn rút lại, kể đó hần đi theo một cái thông đạo đi mất.

Ngay 0,1s trước khi hần được đi theo thông đạo, trong tầm mắt hần chợt xuất hiện một bóng đen, bóng đen này hình người nhưng phần đầu của nó như thể có một đồng xúc tu cuộn vào với nhau. Nhưng nếu nhìn kĩ sẽ nhận ra mỗi cái xúc tu chính là một con rắn.

Trần Ngọc Lâm

-.....

Cái quỷ gì vậy? Sát thủ à?

Hệ Thống:

[.....]

Tại sao Boss Cuối lại ở đây?

Kể đó sinh vật này điểm ra một chỉ vào người Trần Ngọc Lâm, rồi hần xuyên qua thông đạo, quay trở lại thế giới Trái Đất.

Trần Ngọc Lâm ngồi trong phòng mình, đầu đau như búa bổ nghi hoặc nhìn chăm chăm căn phòng, kể đó hỏi Hệ Thống:

"Cái quỷ gì vậy?"

Hệ Thống không trả lời.

Trần Ngọc Lâm nhủ mày kiểm tra thân thể, hần kinh ngạc nhận thấy chỗ bị đâm tóe máu.

Nhưng vấn đề là thân thể hần bị đâm là thân thể trong phó bản Dị Giới chứ không phải thân thể ở Trái Đất, tại sao thân thể này của hần lại đổ máu được?

Cùng lúc này, cách Vinh Hằng đảo 5 cây số, Ma Vương Cửu Đầu Xà yên lặng đứng trên không trung, hít thở không khí, kể đó nó cười lớn:

"Tự do, ha ha, tự do..."

Nếu Trần Ngọc Lâm biết được đây là Boss Cuối, và ở đây thì hần phải rất kinh ngạc. Bởi vì Dị Giới Edra theo lý mà nói thì là do Hệ Thống tạo ra, không một kẻ nào ngoại trừ hần có thể đi qua đi lại được, nhưng con này lại có thể.

Càng kinh ngạc hơn khi mà nó có thể xâm nhập vào thế giới này mà không biến mất, vì bản thân nó là tạo vật của Hệ Thống, Hệ Thống muốn có thể để cho nó biến mất không một tung tích, nhưng hết lần này lần khác nó lại không làm nổi.

Chợt, đằng sau Cửu Đầu Xà Ma Vương có một tiếng nói cao cao thấp thấp không rõ, tràn đầy mỉa mai hoặc:

"Chà, mi là cái thứ gì vậy nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Cửu xà ma vương (2)

"NGƯỜI LÀ AI?"

Cửu Xà Ma Vương gầm gừ, kĩ năng [Hiện Diện Sự Sống], một kĩ năng cho phép hần nhận ra sự tồn tại của mọi sinh vật sống xung quanh của nó vẫn còn tồn tại, vẫn có thể sử dụng được, vậy tại sao hần lại không thể nhận ra sự tồn tại của người này?.

Nhân vật thần bí kia đã nói, nàng sẽ giữ lại khả năng sử dụng các [Kĩ Năng] cho hần, cũng không biết vì sao hần lại tin không một chút nghi ngờ, nhưng mà sự thực chứng minh hần vẫn còn dùng được 9 loại Kĩ Năng nội tại, các Kĩ Năng kích hoạt hần vẫn có thể dùng được.

Nhưng hết lần này đến lần khác, [Hiện Diện Sự Sống] lại không phát hiện được ra tên này. Điều này có 2 khả năng:

1. Là tên này có một kĩ năng ngăn không cho bị phát hiện.
2. Tên này mạnh hơn hẳn, rất nhiều.

Quay đầu nhìn lại, gã này là một.. đứa trẻ. Không sai, chính là một đứa trẻ, có thể không phải đứa trẻ loài người. Trông qua thì giống đấy, nhưng mà trên đầu hắn ta mọc ra 2 cây san hô lấp lánh, hai bàn tay mọc đầy lông bóng loáng, sau eo mọc ra một cái đuôi, trên lưng mọc ra hai cặp cánh dơi.

Hai tay nó đang đập qua đập lại một quả banh tennis giữa hai tay.

Quan trọng nhất là hắn đang bay lượn, kể cả khi cánh của hắn ta không đập.

Cửu Xà Ma Vương lập tức giơ tay, phát động một kĩ năng của nó:

[Liệt Diễm Cửu Ma Cầu]

Trên hư không chợt xuất hiện 9 quả cầu lửa đen thui, mỗi quả cầu lửa bên trong ẩn hiện một cái đầu lâu người. Cả 9 cái đầu lâu lửa bốc lên hắc hỏa lấy phí thể thôn thiên lao về phía người kia, chỉ thấy hắn đơn giản nhẹ nhàng chỉ mũi đuôi một cái, cả 9 quả cầu lửa trong nháy mắt bị dập tắt, 9 cái đầu lâu cùng lúc rơi xuống.

"Tốt cùng thì ngươi là ai?"

Cửu Xà Ma Vương kinh dị nhìn cảnh này, [Liệt Diễm Cửu Ma Cầu] tuy rằng không phải bản mệnh [Kĩ Năng] của hắn, nhưng kì thật nó cũng có thể đứng trong top 10. Có rất nhiều cách mà một người có thể chống trả lại tuyệt chiêu đó, nhưng thậm chí tay còn không nhắc lên thì chưa từng thấy.

Rốt cuộc là thế giới này quá mạnh mẽ, hay là hắn xui xẻo gặp được kẻ quá mạnh mẽ trong thế giới này. Thần bí nhân kia đâu có nói gì về vụ này?

Người kia lạnh lùng nhìn hắn, hai tay vẫn chơi với quả bóng:

"Ta là Tiêu Dao Thánh Nhân."

Cửu Xà Ma Vương nghe thế, sợ run người.

Hắn biết cảnh giới trong thế giới này, nói chung là trừ Đạo Cảnh là đỉnh tiêm mà chỉ có duy nhất 1 tồn tại còn đang bị phong ấn ở đâu đó, thì về cơ bản Thánh Nhân là chiến lực đỉnh tiêm của vũ trụ này.

Và hắn vừa mới ra đã đụng ngay một Thánh Nhân, đòi còn gì nhỏ hơn.

Cửu Xà Ma Vương hai mắt đỏ rực, giang tay ra gào lớn:

"Vĩnh Dạ Phong, khai ấn."

Lập tức trên mình hắn, một đạo hình xăm hình bông hoa bị ngăn dần dần hình thành trên cơ thể, kể đó nó lan ra toàn thân. Đột nhiên trên mình Cửu Xà Ma Vương toát ra một đôi cánh tràn đầy hắc ám, khí thế của nó tăng lên ít nhất gấp 10 lần lúc trước.

Tuyệt kĩ trấn phái, trăm năm chỉ có thể dùng được đúng 1 lần:

[Vĩnh Dạ Phong, tăng toàn bộ chỉ số lên 500% kéo dài 5 phút, trong 10 giây sau khi khai ấn, miễn nhiễm toàn bộ sát thương nhận vào, hơn nữa trong thời gian 10 phút sau khi khai ấn, miễn nhiễm mọi hiệu ứng khống chế của kẻ địch cấp thấp hơn hoặc bằng.]

Cửu Xà Ma Vương sau khi khai mở Vĩnh Dạ Phong, khí thế bạo tăng lao về phía ngược lại với hướng của Tiêu Dao Thánh Nhân. Hắn tuy không rõ thực lực của hắn so với Tiêu Dao Thánh Nhân ai hơn ai kém, nhưng chỉ dựa vào một chiêu Liệt Diễm Cửu Ma Cầu vừa nãy hắn dám khẳng định tên kia tuyệt đối mạnh hơn hắn.

Hơn nữa, trong hắn có một loại cảm giác nếu hắn không chạy nhanh mà dám tấn công, chỉ trong nháy mắt hắn sẽ tan thành tro bụi.

"Oanh"

Đột nhiên một lực đạo thẳng tiến từ trên trời lao về hướng hắn, đè áp hắn xuống đất. Kể đó lại là một đạo lực lượng nữa đánh tới, rồi lại thêm một cái nữa, cứ như thế hắn đang bị đóng đinh xuống mặt đất bởi một thứ gì đó vậy.

Hắn gắng gượng quay người lại, chỉ thấy Tiêu Dao Thánh Nhân đang hững hờ đứng đó, một tay giơ ra làm điểm tựa cho trái bóng, một tay để sau lưng. Còn trái bóng tennis nãy giờ nãy tung tung giữa 2 tay Tiêu Dao Thánh Nhân đang lấy tốc độ không thể tin nổi đập hắn xuống nền đất, kể đó lại nảy lên đập vào tay Tiêu Dao Thánh Nhân, rồi nảy ngược trở lại nện hắn sâu hơn vào lòng đất.

Trong 1 giây, chỉ ít có tới 3-400 cú như vậy.

"Làm như thế nào.. ặc"

Cửu Xà Ma Vương gầm rú, kể đó nó chọt bị quả bóng động một cú, một cái xương sườn thiếu chút gãy.

Nếu không có Vĩnh Dạ Phong hiệu ứng phụ trợ, lúc này có khi hắn chết 5-6 lần.

"Rất đơn giản, ta tăng cường độ nảy cho quả bóng."

Tiêu Dao Thánh Nhân hững hờ nói, một tay bắt quả bóng lại:

"Thông thường khi quả bóng nảy, nó sẽ tổn hao 1 phần năng lượng, nhưng khi ta gia cố Đạo của ta, lượng năng lượng mà nó dùng để nảy không tổn hao mà còn nhận được thêm, ta nghĩ nó nhận thêm chừng 3% mỗi lần nảy trong khi năng lượng lúc trước vẫn giữ nguyên. Tức là nó càng nảy thì vận tốc càng lớn, lực càng mạnh và nảy được càng cao."

"Ta đang thử xem cần bao nhiêu lần nâng để bắn một phát quả bóng này từ Trái Đất lên Sao Hỏa thì ngươi xuất hiện."

"Mà ta mới là người phải hỏi, ngươi là cái quỷ gì. Ngươi không dùng năng lượng như bất cứ hình thức nào mà ta biết, võ kỹ cũng không, hệ tu luyện càng không. Ngươi là cái quỷ gì vậy?"

Điều đầu tiên mà Cửu Xà Ma Vương nghĩ là không thể nào. Bản thân năng lượng tự gia tăng thật giống như phá vỡ định luật bảo toàn năng lượng vậy?

Đây cũng là bản thân cảm nhận của Trần Ngọc Lâm khi nghe qua về Đạo của Tiêu Dao Thánh Nhân, cũng chính là không thể nào. Không có biện pháp, nghe thật phi logic, nhưng đó mới chính là đạo của hắn, bề ngoặt thứ gọi là logic đi.

Cửu Xà Ma Vương mười tám con mắt cùng lúc phát sáng, há miệng ra, lập tức một vụ nổ sánh ngang vụ nổ hạt nhân nổ tung ngay giữa mặt Tiêu Dao Thánh Nhân, thế rồi chỉ trong chưa đầy nửa giây sau cả vụ nổ hạt nhân bỗng dung gói gọn vào trong một quả cầu năng lượng đặc quánh, chỉ rộng nửa phân.

Tiêu Dao Thánh Nhân tung hứng quả cầu năng lượng, lăm bằm

"Nó chỉ tự nhiên xuất hiện ra... thú vị thật."

"Càng lúc càng tò mò ngươi là cái quỷ gì rồi."

Tiêu Dao Thánh Nhân hai mắt sáng rực nói, thú vị nhìn Cửu Xà Ma Vương, kể đó một bàn tay hắn biến thành long lanh như ngọc biến lớn còn hơn cả một hòn đảo, hắn nói trong khi bắt lấy Cửu Xà Ma Vương:

"Đi theo ta nào, ta cần nghiên cứu một vài thứ."

Cửu Xà Ma Vương cá 3 đồng tiền rằng hắn chính là "một vài thứ". Hắn bỗng dưng cảm thấy cuộc đời mình đen tối như tiền đồ chị Dậu.

Cửu Xà Ma Vương gầm lớn:

"Cùng lắm thì cá chết lưới rách, sợ gì ai?"

Kể đó đột nhiên toàn bộ cơ thể hắn co rúm, vận vẹo, kể đó máu chảy ra quanh toàn thân hắn, kỹ năng [Huyết Thần Mâu] được kích hoạt.

Một kỹ năng tự sát diện rộng.

Máu bỗng hóa thành vô số chỉ chít những mũi kim chân đỏ rực, đếm sơ qua cũng phải tầm hàng vạn cái, thậm chí hàng trăm ngàn cái mũi kim. Kể đó hàng trăm ngàn mũi kim này bắn ra tua tủa các hướng, cùng lúc đó cơ thể của Cửu Xà Ma Vương cũng chia năm xẻ bảy, rơi tung tóe các góc.

Tiêu Dao Thánh Nhân yên lặng nhìn, kể đó hắn vung tay, hàng trăm ngàn mũi kim đâm bằng máu tụ lại thành một cục máu to cỡ hòn đảo, hơi kì lạ là chúng không tụ thành một cục mà giống như hàng trăm ngàn mũi kim đâm bị nén vào trong một cục hơn.

"Chết rồi còn phiền toái, thế này thì làm sao mà thí nghiệm trên cơ thể sống được? Hợp tác chút không được à? Mà thôi, cũng chẳng hiểu cách mà thứ này vận hành, sao mà ngăn được nó?"

Tiêu Dao Thánh Nhân nhứ mày bóp bàn tay, rồi cái thi thể bị chia năm xẻ bảy của Cửu Xà Ma Vương kia co rút lại thành một khối cầu thịt với kích cỡ tương đương quả cầu châm máu kia.

Bỗng nhiên đột ngột, trong sự sững sờ của Tiêu Dao Thánh Nhân phần thi thể kia bất chợt co rút lại thành một đoàn thịt, có làm gì cũng không thể ảnh hưởng được.

Rồi đoàn thịt kia trong nháy mắt co rút, biến thành một thanh kiếm với phần tâm là một họa khắc con rắn 9 đầu. Tiêu Dao Thánh Nhân há hốc mồm nhìn vào cảnh này, hai mắt nháy nháy, thế này là thế nào? Phân tích ra sao?

Tại sao lại biến thành một thanh kiếm rồi?

Nếu Trần Ngọc Lâm ở đây sẽ biết, đây là bình thường, khi một con boss bị đánh bại sẽ có 40% tỉ lệ rơi ra vũ khí hoặc Item tương ứng cấp bậc. Thông thường rơi ra Item có thể nói là chuyện tốt, nhưng lần này chỉ có thể nói Tiêu Dao Thánh Nhân quá đen rồi.

Nhìn lại thanh kiếm, kể đó ánh mắt Tiêu Dao Thánh Nhân biến đổi, nhìn lại phía cục máu, cũng may nó vẫn còn tồn tại.

Hắn giơ tay, thanh kiếm kia lóe lên rồi xuất hiện lại trong tay hắn, thế rồi hắn bước một bước về phía Vĩnh Hằng đảo và biến mất.

Tầm mười lăm phút sau khi hắn đi, trên đất liền, chỗ vừa xảy ra một trận "đại chiến", một cục thịt trôi lên từ mặt biển.

Cục thịt này, nói chính xác hơn là một thứ trông nửa giống thịt, nửa còn lại bao phủ trong lông và lửa đen kịt. Thứ này mọc ra một hàm răng sắc lẹm, bắt đầu dần dần mọc ra một cặp chân côn trùng béo phệ ngắn cùn, nhìn qua giống con sâu màu đen với 4 cái móc mở bốn phía và một hàm răng sắc lẹm.

Sinh vật này gầm gừ, bắt đầu kiếm ăn, đầu tiên nó chỉ ăn cá, nhưng sau tầm 10 phút nó đã bò lên được trên bờ.

Chính xác, nó là Ma Vương Tàn Thi, một loại thú đoạn hồn linh hồn vào trong một cơ thể, kể đó tách ra, sau đó đoạn cơ thể đó sẽ tìm và ăn để trưởng thành lại lần nữa.

Trên bờ là một khu nhà trọ, cùng với đó là vô số tiếng nhạc nghe vui như trẩy hội. Sinh vật này chợt ngửi thấy một mùi thứ gì đó vô cùng quái lạ, kể đó nó đột nhiên bị tấn công. Ma Vương tàn thi nhìn qua, thấy nó chỉ là một con trông giống con Slime với mặt thần lẩn, màu đen đen mọc ra hai tay người.

Khí tức không có, chính xác hơn là rất mờ nhạt.

Nó nổi giận, Tiêu Dao Thánh Nhân thì cũng thôi đi, nay lại thêm một sinh vật khác nữa, thật coi hắn là phế vật.

Hắn há to miệng, ngoạm một phát mất hết một nửa con vật kia, chỉ để kinh ngạc khi thấy con vật kia chỉ gào rú lên, kể đó ù té chạy chứ không có lăn ra chết queo.

Sinh mệnh lực thật cường đại. Ma Vương nhẹ nhàng nhâm nhi miếng thịt mà hắn rút ra được từ con vật kia, lúc này đây thứ hắn cần nhất là năng lượng.

Thứ tiếp theo mà nó biết là nó đang ngờ ngác nằm trong một căn phòng, tự hỏi mình là ai, đây là đâu, sao ở đây ở đây nhiều người quá vậy? (chúng 3 người và 1 con vật gì đó đang oán hận nhìn hắn), và tại sao hắn lại được một người ôm.

Cô gái mặc đồ bơi đang ôm hắn phụng phịu:

"Cho cháu nuôi nó đi mà cô Nguyệt, nó đáng yêu thế này cơ mà. Cô nhìn nó nè, cặp hàm sắc lẹm trông vô cùng đáng yêu, lại thêm thân thể ục ịch.."

Cô gái trông trưởng thành hơn ngắt lời:

"Không, Uyên. Làm ơn. Một con Bé Súp là quá đủ cho cái thế giới này nó tan hoang rồi, không cần thêm một con mà có trời mới biết là con gì đâu. Con này cháu tìm được ở đâu vậy?"

Uyên nói, giọng nó lên:

"Bé Súp đang đi dạo, đột nhiên bị tấn công. Cháu ra xem sao nhưng mà chỉ là một con sâu to béo ục ịch đáng yêu bị ngắt xiu mà thôi, cháu chữa trị sơ qua cho nó rồi."

Mộ Dung Nguyệt xoa đầu, nhìn tình trạng của Bé Súp hắn là nó bị ăn mất tầm 1/3 cơ thể, nhưng mà lúc đó nó ngắt xiu? À cũng không lạ lắm. Có một con ma cả rỗng tam phẩm sơ kỳ nào đó cũng ngắt lên ngắt xuống mỗi lần ăn thứ gì đó do Âu Bảo Uyên nấu.

Nàng tròn trĩnh mắt, tiếp tục tranh cãi cùng Âu Bảo Uyên, nhưng cuối cùng cũng phải thối lui.

Kể đó, nó được đặt tên là Bé Hắc, vì nó một màu đen thui thui.

Hôm sau, Trần Ngọc Lâm đang lau dọn buổi sáng thì chợt Âu Bảo Uyên đi ngang qua, hắn đang tính chào thì chợt để ý nàng dắt theo thêm 1 con pet mới, đây chỉ tiết 2 con pet của nàng

[Tên: Bé Súp - rank: Không thể giám định.

Chủng loài: Súp Gà Ngộ Nấm - Ma Vật cấp 1.

Anh em: Nồi Cháo Tử Vong.

Kẻ thù: Trần Ngọc Lâm.

Tình trạng: [Thư giãn] [Thoải mái] [Hạnh phúc]]

Nó vừa thấy Trần Ngọc Lâm bắt đầu gào rú kêu chém kêu giết, tình trạng bổ sung thêm 1 dòng [Căm hận].

[Tên: Bé Hắc - rank: S.

Lv: 1/9999.

Chủng Loài: Ma Vương.

* Chủ thích: Ma Vương Tàn Thi.

Tình Trạng: [Thoải mái] [Nghỉ hoặc] [Mất trí nhớ vĩnh viễn] [Mind Break]]

Trần Ngọc Lâm & Hệ Thống:

-.....

Tại sao Ma Vương lại là thú nuôi của Uyên? Con zời mẹ này đã làm gì mà nó bị Mind Break vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Hải tộc thịnh hội

Đầu tháng 8, ve kêu rả rích, ngoài trời nắng có khi hơn 45 độ, Trần Ngọc Lâm há hốc mồm ra thờ:

"Nóng vãi lều. Mà cái trời này còn phải đi phục vụ nữa, cũng may còn có điều hòa."

Hắn đầu tháng này được lên lon từ "nhân viên lau dọn sàn, trồng cây gây rừng rửa bát quét nhà và đủ thứ việc tả phé lù khác" thăng cấp lên thành nhân viên phục vụ khách sạn. Đây cũng một phần do Vĩnh Hằng đảo mới nhập về cái máy lau dọn tự động, công suất hơn xa Trần Ngọc Lâm tự tay làm, một phần khác hắn mới làm 1 nhiệm vụ, được lên lon chủ yếu nhờ cái nhiệm vụ đó.

Cũng may là hắn biểu hiện được đánh giá tốt trong nhiệm vụ đó, không thì bây giờ không phải đi phục vụ khách sạn đâu mà là ngồi ngoài đường cầm lon với cái biển "Xin mọi người rủ lòng thương" rồi.

Hắn thật hâm mộ Âu Bảo Uyên, làm tiếp tân cả ngày ngồi mát điều hòa, hắn chạy đi chạy lại giữa trưa nắng gắt 45 độ. Cũng may hắn là Tam Phẩm tu sĩ không thì có khi nằm lăn ra đất chết lẫn queo rồi.

Nhân tiện, con Bé Súp, Bé Hắc và con gà trống của hắn đã đánh bạn với nhau, ngày quái nào cũng om sòm cả lũ lên, chẳng hiểu moi đâu ra nhiều tinh lực mà chơi bời thế.

Hơn nữa, sắp sửa đến đại tiệc mừng thọ Tiêu Dao Thánh Nhân, từ lúc Tiêu Dao Thánh Nhân phát thông báo tới giờ mới chưa đầy 3 tháng, còn tận những 1 tháng rưỡi nữa mà đã có hơn 100 người đặt phòng từ sớm rồi, quả là đông như trẩy hội. Hơn nữa hầu hết là tới từ các hành tinh khác xa xôi, hoặc một số cô lão hoàng triều ngàn năm không ra ánh sáng.

Trần Ngọc Lâm cũng không hiểu chỗ này có cái gì hot mà lắm người tới thế, nhưng hỏi ra mới biết hóa ra Vĩnh Hằng đảo bao trọn tour du lịch vòng quanh thế giới, hơn nữa Vĩnh Hằng đảo cũng không phải có mỗi một tòa mà có đến 7 tòa Vĩnh Hằng đảo, cái mà hắn đang ở chỉ vèn vèn là chi nhánh Châu Á.

Nhắc cũng mệt, đại tiệc mừng thọ Tiêu Dao Thánh Nhân 1 tháng rưỡi nữa mới tổ chức, nhưng đã có hơn 100 người đặt phòng và quá 50 người đến từ sớm. Hơn nữa hầu hết là tu vi cao thâm, khoảng chừng Nguyên Anh hoặc Thần Anh, cá biệt cũng có Độ Kiếp kỳ tu sĩ tới giao lưu. Thậm chí Ma Pháp Hệ bên Châu Âu cùng Hỏa Tinh cũng tới tham dự.

Hỏa Tinh cũng có tu luyện văn minh, ma pháp hệ là chủ yếu. Nhưng bọn họ không ở bên ngoài mà sống ở bên trong tinh cầu cho nên thông thường về tinh con người phóng lên không thấy được.

Làm sao phân biệt được tu vi á? Rất đơn giản, trừ bỏ cái Giám Định ra thì Kim Đan kì sẽ có một loại hấp lực hình thành tự nhiên từ kim đan của họ. Nguyên Anh kì thì đầu của họ sẽ phát sáng, Hóa Anh kì thì trên đầu họ sẽ mọc ra một cái cục tròn tròn sáng sáng gọi là Anh. Còn Thần Anh kì thì cái cục đó sẽ biến thành hình dạng Thần Anh của họ.

Độ kiếp kì thì sẽ có một đám mây trên đỉnh đầu, thi thoảng nhân lúc tu sĩ không chú ý bỏ cho phát.

Còn Ma Pháp Hệ, Đại Tự Nhiên hệ cùng Thần Đạo hệ thì hắn không rõ lắm.

Nhưng đó còn chưa phải màn chính, một khi đại tiệc mừng thọ Tiêu Dao Thánh Nhân mở màn mới là lúc mà các Thánh Nhân khác tới chúc mừng. Cùng

với đó là Mộ Dung Nguyệt cũng lo chuẩn bị một số trận pháp đối phó với những kẻ có ý đồ đến gây rối.

Tiêu Dao Thánh Nhân kết bạn nhiều, chuốc oán cũng không ít.

Thực ra hẳn không nghĩ tay này sẽ có ai dám gây rối, trừ khi là tán tu Thánh Nhân. Bằng không Thánh Nhân các thế lực lớn dám tới quấy, đảm bảo Tiêu Dao Thánh Nhân sẽ làm Anh Hùng Núp ngoài cửa tông môn hoặc gia tộc, một người đi ra đập chết một người, hai người đi ra đập chết hai người.

Tay này thích trò đó lắm, trong "lược sử Tiêu Dao Thánh Nhân" (cũng là một cuốn sách khác do lão viết, chẳng ai mua nên hẳn mua ủng hộ, lão này viết nhiều sách lắm, nhưng chẳng ai thèm mua) có ít nhất 3 lần hẳn làm trò đó rồi.

Trần Ngọc Lâm trưa hôm đó đang ngồi soát trên app Vĩnh Hằng Đảo, một ứng dụng cho phép phổ cập thông tin nhanh gọn bao gồm nhiệm vụ, tin nhắn mới, các thông báo, vân vân và mây mây. Các tông môn bây giờ không còn có mấy cái thứ như Nhiệm Vụ Đường rườm rà nữa, mà chủ yếu là sử dụng các phần mềm tương tự, sử dụng nội bộ.

Hắn rò qua nhiệm vụ một lượt, không thấy nhiệm vụ nào đủ dễ để cho hắn đi làm. Cũng không ngạc nhiên, hầu hết nhiệm vụ ở trong này rất hiếm và chủ yếu dành cho các Kim Đan, Nguyên Anh Thần Anh tu sĩ và các hạng cân tương đương trong các hệ tu luyện khác đi làm, không có nhiệm vụ cho hạng cân dưới Kim Đan.

Lần này, hắn thấy một thông báo đăng ký cho các thành viên nội bộ và ngoại bộ cảnh đi tham gia Hải Tộc Thịnh Hội. Hải Tộc Thịnh Hội về cơ bản giống như cái chợ bình thường, có điều là do Hải Tộc cầm trịch.

Hải Tộc đây cũng không phải Hải Tộc lần trước gây ra nhiều loạn, mà là Hải Tộc ở sâu trong Hải Dương, khoảng khoảng khu vực Tam Giác Quỷ Bermuda, cho nên cơ bản không cần lo lắng vấn đề gây thù chuốc oán với bọn họ.

Trần Ngọc Lâm bấm vào đơn xin tham gia, muốn tham gia Hải Tộc Thịnh Hội cần có 1 thế lực đi theo sau, hoặc là đại diện cho 1 đơn vị thế lực nào đó, tán tu không có khả năng tham gia trừ khi là những tán tu uy tín lâu năm.

Thứ nhất, cái cây hoa mà hắn tìm được trong hang con báo hồi cuối tháng 4 đầu tháng năm vẫn còn giữ, hắn dự tính bán bọn chúng luôn thể, trước khi bán vị kia Thi Vương mà Minh Khê Thiên Âm giới thiệu với hắn sẽ có ý định mua của hắn chắc sẽ lựa ra một chút. Theo lời vị Minh Khê Thiên Âm nói thì vị Thi Vương đang điều chế một loại đan, cần thu thập rất nhiều biến dị được tài.

Cũng không biết loại biến dị mà hắn có có phù hợp với ý muốn của vị đó không.

Thứ hai, hắn lại đang cần đi mua bán một vài thứ để tiến hóa cho Hắc Linh. Hắc Linh sau khi đạt tới bình cảnh thì thứ nhất là cần 3 bộ Khôi Lỗi hoàn hảo cấp 4 hoặc cấp 3 thượng hảo hạng để có thể tiến hóa lên 4 sao, khi đó thực lực sánh ngang với Tu Chân giả Tứ Phẩm Tiên Cốt cảnh giới.

Mà kẻ đó, chính là tiến hóa cho Hắc Linh lên thành Setinal chân chính. Hắc Linh khác biệt với Arch Ville, Arch Ville chỉ có duy nhất một hình thái còn Hắc Linh có tới 7 hình thái tiến hóa có thể tuyển chọn, Trần Ngọc Lâm lựa chọn hình thái đất thứ 3 trong số đó: Sentinels.

Sentinels là loại robot xuất hiện trong phim X-men: Day of The Future Past, rất mạnh.

Có thể do chủng loài của Hắc Linh là Kim Loại Sống, cho nên nó có thể tùy ý thay đổi hình thái, đồng thời có thể có rất đa dạng chủng loại tiến hóa, miễn là robot. Còn có một vài hình thái khác cơ, nhưng hầu hết là hình thái thuộc kiểu thứ 2 hoặc thứ 3 mới mạnh vô cùng, kiểu robot biến hình siêu nhân Gao ấy.

2 hình thái đầu tiên lần lượt là Transformer (vâng, và nó yêu cầu khối Spark làm vật trung gian đó, khối đó trong Cửa Hàng bán giá lên tới hai mươi ngàn điểm Vận Mệnh, có điều dùng xong vẫn được giữ lại) và kẻ đó là Skynet cho phép Hắc Linh tiến hóa thành máy chủ Skynet nhưng yêu cầu Trần Ngọc Lâm phải học lập trình, bắt đầu với C++ (cái gì vậy? Hôm nay là cá tháng tư à?)

Dù sao, trong khi Transformer nghe rất chất và hình như còn có khả năng tạo ra thêm robot nhờ khối Spark, Trần Ngọc Lâm vẫn thấy Sentinels là lựa chọn hợp lý hơn cả. Khả năng biến hình (kém hơn Hắc Linh hiện tại, Hắc Linh còn biến thành một khối cầu được mà, nhưng chắc Hệ Thống sẽ bổ sung phương diện này), khả năng thay đổi đặc tính vật chất, khả năng chiến đấu vượt trội.

Các điều kiện yêu cầu quy đổi là 500 điểm Vận Mệnh để mua Máu của Mystique (thực ra chỉ cần ADN.. nhưng mà trong cửa hàng không có bán ADN, và thách hẳn tìm được ADN Mystique ngoài đời) có thể tìm mua trong Cửa Hàng và đủ các loại dị nguyên tố các hệ, chừng 7 loại cả thấy, và đó là con số ít nhất.

Mấy cái dị nguyên tố ví dụ bằng hần trăm năm gì đó chẳng hạn, tiền cả đấy. Bù lại không cần quan tâm tới số lượng, bao nhiêu cũng được.

Sau này khi đã nâng cấp rồi có thể bổ sung thêm cho Hắc Linh nếu kiếm được những loại nguyên tố hiếm hơn.

Ồn trời hầu hết yêu cầu không phải là mấy thứ quá cao cấp như Thần Hóa, Thánh Thủy các thứ mà chỉ cần mấy thứ bình thường một chút thôi, đan hóa cũng được. Với Tam Phẩm thì hơi ít, nhưng bỏ chút tiền ra vẫn có thể kiếm được. Hệ Thống vì vài lý do không cho phép hắn mua những vật phẩm này để tiến hóa Hắc Linh mà phải tự kiếm được.

Hắn cũng cần một loại lõi để dùng cho Vạn Lôi Pháp nữa.

Chợt, Trần Ngọc Lâm nhận điện thoại từ Mộ Dung Nguyệt:

"Này, nhóc cần tới Hải Tộc Thịnh Hội làm cái gì? Nhóc nghèo gần như là rách rưới, đến đó cho vui à? Nếu như là vấn đề Lôi pháp thì ta nhớ đã bảo nhóc là trong Địa Giới có một khu lòi quang cũng đâu đến nỗi nào mà."

Trần Ngọc Lâm cười:

"Cháu cần mua vài thứ, đến lúc đó thiếu cô cho cháu vay đi. Hi hi"

Cái "lòi quang cũng đâu đến nỗi nào" hẳn vừa mờ mờ tới gần đã bị con lòi long đó gầm lớn, dọa sợ chạy mất, không tới Tứ Phẩm hẳn tuyệt sẽ không dám mò lại tới lần nữa.

Về phần tiền thì là do hần hà tiện thôi, hẳn mới hỏi xin 2-3 cái chữ ký của Tiêu Dao Thánh Nhân, cùng lắm đến lúc đó bán ra thu ít Linh thạch hoặc thậm chí là Tinh hạch.

Chỉ e Tiêu Dao Thánh Nhân sau khi biết, một chương đập chết hẳn.

Mộ Dung Nguyệt trầm ngâm một chút rồi nói:

"Cũng được. Về phần tiền nong thì ta có thể cho nhóc một chút ít, sau này nhóc làm nhiệm vụ ta sẽ trừ đi phần khấu hao sau. Yên tâm, ta không tính lãi cho nhóc đâu."

Trần Ngọc Lâm gật đầu:

"OK, cảm ơn cô Nguyệt."

Xong vụ Hải Tộc Thịnh Hội này có lẽ là đầy đủ để cho Hắc Linh tiến hóa lên thành Sentinel đồng thời cũng thăng cấp Tứ Phẩm.

Thật chờ mong, chỉ hơn 10 ngày nữa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Hải Tộc Thành Thị

10 ngày sau, Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên, thêm một nhóm chừng hai tá người đi lên một cái.. UFO?

Không sai, hình tròn tròn, dẹt dẹt, có thể lơ lửng, nhìn kiểu gì cũng giống mấy cái phi thuyền ngoài hành tinh chạy tới hủy diệt Trái Đất và tiêu diệt loài người nhằm mục đích chính là tạo bàn đạp hủy diệt lũ giặc, bá chủ thực sự trong 300 triệu năm qua của Trái Đất.

Đúng vậy, chính là UFO không sai.

"Linh tính."

Khải Trang đứng đằng sau gỗ "cốp" cái vào đầu của hần, nói:

"Gọi nó là đĩa bay."

Lần này, Khải Trang cử một bộ phận thân ra dẫn đội. Nàng là Tôn giả, một phân thân kém nhất cũng có Thần Anh tu vi.

Cả một nhóm 30 con người và các chủng loại khác, chỉ có duy nhất một mình hần, Uyên cùng với nàng, thêm 2 người nữa là thành viên được đánh số của Vĩnh Hằng đảo, còn lại toàn là các thành viên ngoại môn lâu năm có uy tín.

Vĩnh Hằng Đảo xét toàn bộ Trái Đất Tu Chân giới cũng là thế lực số một số hai, rất có uy tín trong Tu Chân giới. Cho nên công tác xét tuyển thành viên ngoại môn của Vĩnh Hằng đảo cũng mười phần chặt chẽ, chỉ lựa chọn những người có uy tín mới được đi, không thì ở nhà.

Mà thực ra từ khâu xét tuyển vào đảo đã chặt chẽ rồi, có tiền án hình sự gì đó là trượt từ vòng gửi xe ngay.

Mà do tính đặc thù của Vĩnh Hằng Đảo, tầm khoảng 70% thành viên là người đến từ các gia tộc, tông môn lớn, hoặc các thế lực khác, chỉ khoảng 30% là thành viên tán tu mà thôi. Hầu hết những người muốn tới Hải Tộc Thịnh Hội đều có cường đại chống lưng, không quá cần thiết phải đi theo nhóm cùng với bọn họ mà có thể đơn độc mà đi.

2 người kia cũng là có uy tín lâu năm, nhưng lại tiện đường đi đi ké cho tiện. Dù sao phi hành nửa ngày một mình ai mà không thấy chán, chi bằng đi cùng xe chẳng vui hơn à?

2 người khác lần lượt là một gã Long Nhân, gọi Ngao Cửu Đình tới từ Bách Long Sơn, dãy Himalaya và một người khác là một tán tu người Nhật, một trong các Âm Dương sư hiếm hoi chạy ra ngoài lãnh thổ nước Nhật tên gọi Yamato, Trần Ngọc Lâm thiếu chút nghe nhầm thành Yamate.

"Ừ, ta thắng."

Ngao Cửu Đình, Long Nhân, thân là thần người, đầu là đầu rồng lạnh lùng nói giờ lên cây Tứ Quý Át, cười nhạt nhìn Trần Ngọc Lâm đang buông xả bộ bài:

"Ta nói này Lâm, nếu đây là Las Vegas, không quá ba mươi giây cậu sẽ phải ra đường xin ăn. Đến cả chơi ba cây cậu còn ra 1 điểm 12 lần liên tiếp.."

Trần Ngọc Lâm quét mắt qua cái đám đang cùng hắn đánh bài(cũng may không ăn tiền) trợn trắng mắt:

"Mấy người một cái Nguyên Anh, 2 cái Kim Đan hợp sức ăn hiệp một tiểu bối Hư Khí Đan vui không?"

Chơi 3 cây, hắn đang kì quái tại sao 3 lần liên tục bị bài 1 điểm, đến lần thứ 4 để ý kĩ thì phát hiện hóa ra tay chia bài sắp xếp sao cho hắn luôn luôn đạt được 1 điểm. Hơn nữa lại chưa từng trùng lặp tổ hợp 1 điểm.

Trời má nó, ai đòi lại ăn hiệp hắn thế? Hắn luôn tự nhận chính mình ăn ở luôn luôn tốt đẹp khoáng đạt, tại sao lại bị ăn hiệp như này à?

Mà sắp xếp 3 cây thì cũng thôi đi, để cho hắn giận hơn cả là khi chơi tá lá mấy gã này còn chơi nguyên quả thần thức đi ra quét bài hắn, thậm chí còn không thèm che giấu một chút nào, đòi còn có thiên lý không?

Ngao Cửu Đình ha ha cười lớn, hoàn toàn không có một chút nào tư thế của kẻ chơi ăn gian bị bắt bài tại trận, tiếp tục xáo bài làm ván mới.

Trong khi đó, Âu Bảo Uyên ngồi chơi game thời trang với phân thân của Khai Trang, cũng chẳng biết rốt cuộc là ai lái cái UF... nhằm, đĩa bay này. Lúc đi lấy thêm nước ngọt Trần Ngọc Lâm có ngó qua toa lái, phát hiện rõ tuếch chẳng có một ai bên trong cả, chắc là chế độ tự động lái.

Trần Ngọc Lâm ăn hành ngập mặt, trong khi đó cả lũ cao cao tại thượng đại tiền bối kia cười ha hả đập cả đồng hành vào mặt hắn giống như đã vài trăm năm không có thoải mái như vậy qua.

Kĩ thuật tá lá thì giậm chân tại chỗ, bù lại kĩ thuật ăn gian thì biết tới không ít. Sau này thất nghiệp chỉ dựa vào cái kĩ thuật ăn gian này khéo cũng lết tới Las Vegas làm kiếm ăn qua ngày, đương nhiên nếu không đụng độ mấy gã tu sĩ rảnh rỗi đến mức chẳng biết làm gì giống như Ngao Cửu Đình này vậy.

Trần Ngọc Lâm cúi giận trầm nghĩ vậy.

Đi được nửa tiếng thì đến nơi. Trần Ngọc Lâm hứng khởi ngó qua nhìn nơi gọi là Hải Tộc Thịnh Hội.

Ấn tượng đầu tiên của hắn là.. nơi này nằm dưới đáy biển.

Chỉ riêng 1 điểm này đoạn tuyệt hi vọng tới tham gia náo nhiệt Hải Tộc Thịnh Hội của toàn bộ dưới Kim Đan tu sĩ, trừ khi bản thể hoặc công pháp của họ cho phép hít thở dưới nước.

Phía trên là biển đen, đúng vậy, đen mà không phải xanh, là bởi vì nơi này nằm ngoài 8000 mét dưới mực nước biển, từ lâu đã không thấy được ánh sáng mặt trời. Nếu nhìn lướt qua bên ngoài bằng vào thị lực của Tam Phẩm cùng với ánh sáng của thành phố phía dưới có thể miễn cưỡng thấy vài con cá mập to như cái công ten nơ, không biết là cá mập ma thú hay vẫn là megalodon tiền sử.

Còn có vài sinh vật như con sên biển hoặc mấy con cá dài dài dị dị, trông giống sinh vật ngoài hành tinh.

Thành phố bên dưới giống như nằm bên trong nửa cái bong bóng, phân cách rõ ràng với nước biển. Nhưng nhìn xung quanh thì có là đồ đàn cũng biết đó là thành phố dành cho Hải tộc cùng những chủng loài trên cạn giao lưu, bởi vì xung quanh cũng có năm sáu cái khu khác phát triển về mọi hướng nhưng lại nằm sâu trong nước biển.

Thành phố này được chiếu sáng một phần bởi điện quang trong thành phố, nửa khác là nhờ miệng núi lửa ở bên dưới vẫn hùng hực sáng lên, đồng thời cung cấp độ ấm cho mấy con Hải Tộc chưa đủ khả năng sống xa cách nguồn nhiệt quá lâu.

Chính giữa thành phố là một tòa lâu đài cổ kính, san hô sáng rực mọc lên bao phủ khắp cả tòa lâu đài, nhưng việc san hô bao phủ lại khiến tòa lâu đài trông như nơi vui chơi mà không giống thủ phủ quản lí chỗ này.

Toàn bộ thành phố phân thành 4 khu cả thấy, khu người ở, khu chợ, khu giao dịch và khu quản lí.

Trần Ngọc Lâm từng ở thành phố, tự nhiên biết thế nào gọi là ánh sáng rực cả màn đêm, nhưng cũng chẳng là gì với nơi này. Ánh sáng phát ra từ các khu chợ, các khu giao dịch và mấy phố đèn đỏ quanh đây gần như chiếu sáng cả thành phố này, nếu không ngẩng đầu lên nhìn mặt biển chắc cũng chẳng biết chỗ này bình thường tối om như thế nào đâu.

Quanh các khu phố, cờ bạt lồng đèn treo tứ phía, có cả nhân loại, yêu thú, người ngoài hành tinh đi dạo. Hải tộc ở đây là bá chủ, nhưng để tiện đi lại trên đường phố nơi đây nên họ biến thành hình dáng bán nhân, hầu hết là bản thể của họ thu nhỏ, sau đó lại mọc ra mấy cái tay chân để bề chơi đùa.

Trần Ngọc Lâm lướt mắt nhìn qua cũng đếm được hơn hai trăm cái hàng quán vỉa hè, mùi thơm bay ngào ngạt phát ra từ phố chợ. Hầu hết hàng quán ở đây nhập nguyên liệu tươi từ ngay ngoài thành phố, đảm bảo về chất lượng.

Hệ Thống làm bàn:

[Không kiến thức, nhà quê ra tỉnh. Về sau người nhìn thấy Tiên Học Viện, thậm chí Cổ Lão Ngân Vạn Năm Hoàng Triều các nơi còn không phải há hốc mồm ra?]

Khải Trang có vẻ đã thu xếp thủ tục xong xuôi, chỉ mất chưa đầy 5 giây với nhân viên kiểm soát bọn hán đã được thả ra. Nàng đưa tay vẫy vẫy, một cái xe mà Trần Ngọc Lâm đoán là xe taxi dừng ngay cạnh, cái xe to như một cái xe tải, hơn nữa còn lơ lửng trên không.

Khải Trang nhìn con cá trê trước mắt, nói:

"Tôi muốn tới Khu Nhà trọ Vinh Nam, phía tây thành phố, trong khu San Hô A4."

"Đến đó khá xa đấy, cách đây 50 cây số lận."

Con cá trê giơ tay ra, các ngón tay có màng bao quanh:

"2 viên Nhất Phẩm Linh Thạch, cảm ơn."

Công nghệ cũng thật hiện đại, Trần Ngọc Lâm thầm nhủ. Vừa nãy còn không chú ý, giờ để ý mới thấy hóa ra phương tiện đi lại ở đây toàn là mấy cái xe bay giống như trong các phim khoa học viễn tưởng vậy.

Cửa kính xe hạ xuống, một cánh tay da nâu, bóng lộn thò ra, rồi đầu một con cá trê nhìn qua cửa, lè nhè hỏi:

"Các cô cậu muốn đi đâu?"

Nó nói bằng ngôn ngữ của Thần, tuy Trần Ngọc Lâm nghe hiểu nhưng nói vẫn rất hạn chế. Dù sao Hải Tộc Vạn Chúng, muốn cố định 1 loại ngôn ngữ là rất phiền phức, chỉ bằng toàn bộ nói chung 1 loại ngôn ngữ, vậy tiện hơn nhiều.

Khải Trang thả vào tay nó 2 viên linh thạch, rồi một phần của cái thùng xe đột nhiên mờ đi, kế đó hóa thành một căn phòng với mấy chục cái ghế, một cái TV, nước ngọt các thứ tương đối đầy đủ. Con cá trê kia quay đầu nói:

"Mời vào."

Trần Ngọc Lâm ở trên xe, xem qua chương trình TV, ở đây không chỉ có phim của Hollywood cùng Bollywood (Hollywood phiên bản Ấn) còn có cả Fishywood (Hollywood phiên bản cá) do bầy cá biên kịch và đạo diễn.

Trần Ngọc Lâm chẳng hiểu tại nó nói gì cả, toàn "Blop blop blop", giống như đang xem phim câm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Mua bán

Trần Ngọc Lâm thề là hán đã cố hết sức để nín lại câu hỏi "Cá có đi vệ sinh nữa à?" lúc nhận phòng và phát hiện có WC, nhưng vẫn thất bại để rồi bị cả nhóm nhìn cho như thằng ất ơ và tay tiếp tân thì bắt đầu nhìn hán bằng ánh mắt nhìn một con dòi.

Dù sao thì một lúc sau, Trần Ngọc Lâm nằm ịch ra trên cái giường, cảm giác thật thoải mái. Giường giống như giường dành cho vua chúa thời xưa, toàn bộ được dát vàng, nệm là nệm nước, hơn nữa có đặc tính tự động điều chỉnh cường độ và nhiệt độ sao cho hán cảm thấy thoải mái nhất. Sàn nhà cũng như tường được dát bởi đá đen, loại đá đen này cứng rắn vượt xa kim cương, chịu được công kích của Tứ Phẩm tu sĩ.

Hơn nữa, không khó nhận ra toàn bộ thành phố đều dùng loại đá đen này để làm đường, làm gạch.

"Mọi người, Hải Tộc Thịnh Hội sẽ diễn ra ở Hải Tộc Phưởng Thị, trong vòng 7 ngày. 8 ngày sau chúng ta sẽ tập hợp ở đây, ai không về kịp tự thuê tàu ngầm đi về. Về phần hai đứa..."

Khải Trang thông báo trước khi chính nàng chui vào trong phòng, đồng thời chỉ vào Trần Ngọc Lâm và Âu Bảo Uyên, hai con ma mới:

"Nhớ kỹ mấy điều: Đừng có đi theo người lạ, đừng có chui vào trong hẻm tối, đừng có ăn cái gì người lạ cho..."

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên:

-.....

Làm như tụi này là trẻ con 3 tuổi không bằng á?

Khải Trang đặc biệt quay sang hấn:

"Và đừng có bất cứ khi gặp 1 đầu Hải Tộc nào cũng hỏi "Ngài có đi vệ sinh không?" đấy."

Được rồi, cái này hợp lý.

Tuy rằng bọn hấn đã đủ lớn, nhưng mà vẫn cần thận là hơn, chốn này rỗng rần phức tạp, tuy rằng Hải Tộc trần thủ sẽ không để xảy ra tình trạng như bất cóc trẻ em, nhưng mấy việc như là làm giả đồ, giả đựng đòi tiền bồi thường hàng hóa, tráo đồ mua được là chuyện xảy ra như thường.

Cần cẩn thận là đảm gian thương chứ không phải người khác. Dù sao xét theo tuổi tu luyện giả, bọn hấn là trẻ em miệng còn hôi sữa không sai.

Trần Ngọc Lâm nghỉ ngơi một chút, rồi cùng với Âu Bảo Uyên đang đợi ngoài phòng khách cùng với - xin lỗi nhân loại, xin lỗi Chúa Trời, xin lỗi Phật Tổ vì nói những lời này - Bé Súp đáng yêu cùng với Bé Hắc dễ thương.

Trần Ngọc Lâm chỉ ước gì hai Bé đó được vớt xù lại trên đảo cho rồi. Một Bé Súp đã quá đủ, nay lại thêm một Bé Hắc trông như con sâu phiên bản siêu cấp đáng sợ.

Âu Bảo Uyên lần này mặc một bộ áo dài tay rần ri quân đội, áo cộc tay trắng, váy đen ngắn, tất đen, trông cũng có thể gọi là xinh đẹp nếu đằng sau nàng không gào rú 2 con quái vật dị hình dị dạng dị thể dị đủ thứ.

Đã ai nói 3 người là quá đủ cho 1 đám đông chưa?

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên (đang dắt 2 con zoi kia) đi xuống bắt xe taxi. Do Trần Ngọc Lâm không nói được Thần Ngữ, cho nên Âu Bảo Uyên bắt chuyện hộ. Không có cách, từ đây tới Hải Tộc Phưởng Thị trên hai trăm cây số, nếu chạy không thì cũng mất 2 tiếng để tới nơi. Mà nghĩ lại ai không dưng rành rồi chạy đi làm gì?

Nếu đi xe thì chỉ mất 15 phút thôi.

Một chuyến taxi này bay mất 7 cái Nhất Phẩm Tinh Thạch, nhưng mà cũng đáng. Dù sao trong xe cũng có thể gọi là tiện nghi đầy đủ.

Trần Ngọc Lâm xuống xe, trả tiền, kẻ đó bước vào trong Hải Tộc Phưởng Thị.

Hải Tộc Phưởng Thị về cơ bản phân ra làm ba khu riêng biệt.

Đầu tiên là khu đấu giá hội, chuyên môn bán những vật phẩm chất lượng cực cao, nghe đấu nói hình như thi thoảng còn xuất hiện bảo vật cấp độ Tôn giả, nhưng thường thấy nhất là bảo vật dành cho Luyện Hư - Độ Kiếp kì tu sĩ. Thi thoảng cũng có bảo vật cho Ma Pháp hệ cùng với Đại Tự Nhiên hệ.

Đại Tự Nhiên hệ là 1 hệ tu luyện thông qua câu dẫn môi trường, sử dụng tự nhiên chi lực để chiến đấu. Cảnh giới của họ phân chia theo diện tích họ điều khiển được, nghe nói người mạnh nhất hiện tại có thể câu dẫn sức mạnh cả một đại lục. Xét ra toàn bộ vũ trụ thì hình như là 1 hệ mặt trời.

Chưa có 1 ai tu luyện Đại Tự Nhiên hệ đạt tới bước của Thánh Nhân, Thiên Tôn còn chưa có ai. Nhưng có những người nói Đại Tự Nhiên hệ khi tu luyện tới bước của Thánh Nhân sẽ có thể điều khiển cả vũ trụ này. Đương nhiên chỉ là lời đồn, mà như người ta thường nói: Lời đồn thì như....

Kể đó là khu Phưởng Thị, khu này không rộng lớn lắm, nhưng được phân bố hết sức cụ thể. Các mặt hàng trong này phần lớn đều được liệt kê trong một tờ catalog được phát ngoài khu chợ(catalog này giống cái máy tính bảng, nhưng giá rẻ hơn nhiều, dùng 1 lần, mỏng như tờ giấy), thông thường phần lớn đều là hàng chính chủ, đảm bảo chất lượng. Những quầy bán hàng ở trong khu chợ này phần nhiều đều đảm bảo uy tín, bởi vì cho dù chỉ 1 lần bán hàng giả, hàng kém chất lượng cũng sẽ bị đá ra khỏi khu này, đồng nghĩa mất rất nhiều quyền lợi.

Ngay sát cạnh khu Phưởng Thị là khu Tự Do. Tên như ý nghĩa, ở đây bất kỳ cái gì đều có thể tìm thấy, từ những mặt hàng bình thường như Tinh Hạch, Linh Thủy cho đến những món hiếm có khó tìm như Thiên Thổ, Túc Thổ, thậm chí nếu để ý kĩ một chút sẽ đào ra được những tảng bảo vật. Đương nhiên nếu chú ý và biết cách cũng không hiếm những món bị liệt vào loại cấm mua bán được bày bán trong này.

Quan trọng là phải có "mật khẩu", Trần Ngọc Lâm không có cái đó, cũng không hứng thú.

1 điểm thú vị là ai cũng có thể bày bán ở trong này, buôn bán tự do, chỉ cần nộp lại 3% tiền lời làm phí địa điểm. Ít nhất bề nổi thì là như vậy, trong đó khẳng định còn vài khu chuyên dùng để giao dịch ngầm nữa, nhưng rất ít người biết.

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên chạy vô trong khu Phưởng Thị, trước tiên hiện tại kiểm kê một chút tiền tài của hấn cái đã.

Hiện tại tiền của hấn trong túi chỉ vền vền còn lại trên một trăm ba mươi Tư Phẩm Linh Thạch cùng với 40 Ngũ Phẩm Linh Thạch, đây là toàn bộ tiền lúc này của hấn, chủ yếu là do sau khi tới Vĩnh Hằng đảo, làm một cái nhiệm vụ đi săn Ma Tu được nhận tiền công cộng thêm tiền do Liên Minh Tu Luyện giả gửi, đồng thời hấn cũng bán qua 1 số chiến lợi phẩm thu được nữa, vài món vũ khí, vài bộ chiến giáp..v.v.

Ngoài ra đặc biệt còn có 1 lá bùa chú mà vị Ma Tu Tử Phẩm Trung Kỳ dùng để dự tính đồng quy vu tận với bọn hán, Ngũ Phẩm Phù Lục Hủ Ma Phù, bán đi cũng cho thu hoạch chừng 100 Ngũ Phẩm Linh Thạch.

Nguyên bản hán còn có mấy viên Nhất Phẩm Tinh Hạch, toàn bộ đều bị Hệ Thống nuốt trọn để tiến hóa cho Arch Ville rồi. Cũng may tiến hóa cho Hắc Linh không cần tới Tinh Hạch, bằng không chắc hán móm quá.

Điểm Vận Mệnh cũng có 700 điểm, trừ đi 500 điểm để mua ADN của Mystique nữa, hán có vị chi cả thấy thêm 200 Ngũ Phẩm Linh Thạch. Vận Mệnh có thể quy đổi ra được 100 Ngũ Phẩm Linh Thạch.

Tổng tài sản hiện tại là ước chừng 330 Ngũ Phẩm Linh Thạch và 130 Tử Phẩm Linh Thạch. Âu Bảo Uyên cũng có một số, nhưng Trần Ngọc Lâm đoán chừng nàng sẽ dành ra mua một đồng bí tịch ma pháp kỳ các loại mà thôi. Nàng có thể nói là một cái tu luyện cuồng nhân rồi.

Trần Ngọc Lâm lướt qua vài ba cửa hàng ở tầng Một. Khu Phường Thị này có cả thấy 3 tầng, tầng đầu tiên dành cho dưới Kim Đan tu sĩ. Tầng thứ 2 dành cho Kim Đan cho tới Độ Kiếp Kì. Tầng thứ 3 dành riêng cho Tôn giả đồ vật.

Tầng thứ 3 là ít nhất, nhìn sơ qua catalog chỉ có vài ba món, nhưng không món nào là tính tiền bằng Tinh Hạch hay Linh thạch mà chủ yếu là dùng vật đổi đồ vật.

Trần Ngọc Lâm trước hết cứ ở khu thứ 2 cái đã. Hiện tại hán cần Dị Nguyên Tố.

Đặc biệt là Kim Loại, yêu cầu tối thiểu là 10kg, hơn nữa phải là loại tốt.

Cho nên trước tiên là loại nguyên tố quan trọng nhất, kim loại. Hán có tra ra được trong catalog có một cửa hàng rất to bán đủ thứ kim loại, hơn nữa vừa vận nó ở ngay tầng một.

Kim Liên Sơn cửa hàng, tiếp tân quán này là một đầu Long tộc, Rồng phương Tây. Rồng phương Tây sau khi hóa thành hình người giống hệt con người ngoại trừ việc hai con mắt của họ là hai đường kẻ đậm đứng, đôi cánh thì trong hầu hết trường hợp sẽ hóa thành một cái áo choàng da khoác bên ngoài.

"Chào mừng, con người và... robot à? Người châu Á? Ta đoán vậy?"

Đầu rồng chủ sạp bắt đầu phun tiếng Anh, kể đó chuyển lại qua Thần Ngữ:

"Ta chẳng mấy khi tới châu Á chơi, lũ Long bên đó thủ đất quá nghiêm, chẳng có chút không khí tự do nào. Nhưng mà nói đi anh bạn trẻ, muốn mua hay muốn bán nào?"

Trần Ngọc Lâm khá hứng thú sau khi thấy một đám cá trê thì đột nhiên thấy một con rồng, nói:

"Ồ đây có bán Adamant không?"

Adamant, một loại kim loại xuất phát từ Hy Lạp và kì quái thay, chỉ có thể tìm thấy tại lãnh thổ Hy Lạp và La Mã. Xuất phát từ cái tên được người Hy Lạp cổ gọi là "adamas", nghĩa là "không thể bị phá hủy", về cơ bản là rất cứng rắn. Đây là một loại kim loại với độ cứng vượt xa Mythrill và sáng bóng cùng lấp lánh giống hệt như kim cương.

Đương nhiên chẳng có gì là không thể bị phá hủy, đây cũng chỉ là một cách nói.

"Đương nhiên là có. Chúng ta vừa mới nhập hàng mà. Đợi ta một tí."

Kể đó, đầu rồng này bày ra một loại kim loại hình khối chữ nhật, trông giống vàng thoi, nhưng nó lại lấp lánh như thủy tinh, bên trong có thể thấy có vô số đốm sáng.

Nhìn qua trông như một khối kim cương, rất khó tưởng đây lại là một khối kim loại.

Đầu rồng nói, giờ thôi Adamant lên:

"Đây là một khối 5 kg. Chúng ta có thể bán tối thiểu là 5kg một thoi, 75 Ngũ Phẩm Linh Thạch 1 thoi. Mua quá 2 tấn giảm giá còn 90%. Từ 5 tấn trở lên còn 75%."

Trần Ngọc Lâm im lặng, móc ra 150 khối Ngũ Phẩm Linh Thạch mua 2 thoi. Dù sao hán cũng chỉ cần 10 cân.

Nhân lấy 10 cân Adamant, Trần Ngọc Lâm chìm vào giao diện Hệ Thống, sát nhập 10 cân vào ô Tiến Hóa. Kể đó chỉ còn cần kiểm lấy 7 loại nguyên tố nữa là vừa vận đủ điều kiện tiến hóa.

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên nhìn catalog, kể đó lại nhìn qua tấm bản đồ. Chợt điện thoại hán reo lên một tiếng.

Hán nhắc điện thoại lên, nhìn lại thì ra là một tin nhắn từ "Tạo Thi Vương", một đại tiên bối nguyên hình là một đầu thi vương do hồi trước hán được Minh Khê Thiên Âm giới thiệu trong nhóm chat Vĩnh Hằng đảo, vị này trước hán có liên hệ qua đề bán Độc Mạc Dị Viêm Hoa:

Tạo Thi Vương: - Lâm tiểu hữu, ta nghe nói ngươi có một bó độc thảo, loại dị biến?

Thằng Bòm Có Cái Quạt Mo: - Đứng rồi tiền bối. Hơn nữa ta có 3 bông mà không chỉ một bông.

Sau khi mở khóa Dược Viên, hắn có lấy một đoạn thân của Độc Mạc Dịch Viêm Hoa trồng vào bên trong Dược Viên, hiện tại chỉ còn lại nửa đoạn thân cây. Nửa đoạn thân còn lại hắn tách ra chia đều vào 7 loại môi trường, 4 loại chết rũ, 3 loại còn lại phát triển một cách mạnh mẽ.

Trong đó 2 loại có triển vọng, còn một loại hắn tưới cái nước súp thừa ra của Bé Súp thì hiện tại đã có thể bắt laze, thì thoảng hắn đi qua lại nghe bông hoa cười hì hê thì hắn thấy không có hi vọng gì, khi nào đi qua chùa chiến thì mang vào nhờ người trừ tà vậy. Hi vọng nó không tiến hóa thành Valak.

Tạo Thi Vương: - Tốt, ta đang ở Khu Tự Do.. để ta bắn cho người địa chỉ GPS, có nói chắc người cũng không tìm ra đâu. Chiều nay hằng tới, đang bận tí việc.

Trần Ngọc Lâm bắn một cái nhãn dán hình ngón tay like, tỏ ý "OK". Kế đó nhìn đồng hồ, 11h, cũng không biết là sáng hay tối, nhưng cũng không khác nhau, thôi chạy đi la cà quán xá vậy.

Mấy loại nguyên tố còn lại có thể để sau hằng đổi, nếu có thể đổi được hỏa, hoặc hàn băng chất lượng cao thì tốt. Dù sao mấy loại này Hệ Thống cũng không yêu cầu số lượng như thế nào mà chỉ cần có là được rồi.

Tức là 1 gam cũng được, mà 1 cân cũng tốt. Nếu thế, hắn có thể mặc cả lấy cả 5 loại nguyên tố chất lượng cao, mỗi loại chỉ cần lấy một số cực ít là được.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Thu thập đầy đủ

Trần Ngọc Lâm hô hấp dồn dập, tim thỉnh thoảng 2 mắt nhìn chăm chăm Âu Bảo Uyên hai tay đang nhẹ nhàng mềm mại, 2 bàn tay xinh xắn từ từ lật xem vài trang sách không dứt...

"Bình tĩnh, thật nhẹ nhàng thôi, từ từ đừng mạnh động, hạ cái đó xuống..."

Trần Ngọc Lâm giọng run run, giờ hai tay đối với Âu Bảo Uyên đang phồng mang tròn má nhìn hắn, hắn nói tiếp, giọng tràn đầy sợ hãi:

"Đặt cái đó xuống hộ cái, rồi muốn cái gì tôi cũng cho..."

Âu Bảo Uyên đập cả quyển sách nấu ăn trông rất bình thường nhưng trong mắt Trần Ngọc Lâm trông nó còn kinh khủng hơn cả quả bom nguyên tử xuống bàn đánh cái rầm (Trần Ngọc Lâm giật nảy mình), nói:

"Tôi nấu ăn thì có gì không được mà ông cứ chê nhĩ?"

Trần Ngọc Lâm toát mồ hôi hột, không lẽ nói không phải bà nấu ăn có cái gì không được mà bản thân việc bà vào bếp đã thuộc đẳng cấp đại thảm họa đại thiên tai rồi chứ không còn là không được nữa? Mỗi lần bà nấu ăn thế nào cũng có một con ma cà rồng xấu số tu vi Tam Phẩm sơ kỳ họ Trần nào đó phải chịu trận đó.

Biết con ma cà rồng xấu số đó là con nào không? Con này nè. Thấy tội nghiệp con ma cà rồng xấu số này đi.

Mộ Dung Nguyệt từng nói đồ ăn do Âu Bảo Uyên nấu có thể triệu hoán Kinh Hoàng Ma Đế tới thế giới này, lúc mà Trần Ngọc Lâm hỏi Kinh Hoàng Ma Đế là ai nàng lầm bầm cái gì đó đại loại như "Vây là đã đến lúc giới trẻ ngày nay lớn lên mà không biết Kinh Hoàng Ma Đế là ai rồi cơ đây!".

Cũng may hình như Âu Bảo Uyên sau khi Trần Ngọc Lâm độ hoảng sợ đạt tới mức max 101% đã mất cả hứng với quyển sách nấu ăn, quyết định bỏ đi mua vài quyển ma pháp kỹ, Trần Ngọc Lâm run sợ nhìn nàng, vẫn nhớ cái lúc hắn mặt cắt không còn giọt máu nghe nàng lầm bầm:

"Món này ngon nè, cà ri tôm hùm, bánh gato ngàn lớp..."

Xin người, mấy món đơn giản người còn không làm nổi, mấy món phức tạp mà làm ra thì ma vương đồ ăn tái thế à?

Trần Ngọc Lâm tròn trắng mắt.

Tin nhau một tí đi, đó tuyệt đối không phải món ăn mà sẽ có người thốt lên "NGOOOOOON VÔÔÔÔN LÀÀÀÀÀ!" đâu, mà là món ăn mà mọi người sẽ muốn vứt vào trong một cái kết sắt, tiếp theo vứt cái kết sắt đó vào trong một quả cầu kim loại, kế đó đút cái quả cầu kim loại đó vào trong lõi một hành tinh, kế đó đút cái hành tinh đó vào mặt trời và kết thúc bằng việc ném cái mặt trời vào trong 1 cái hố đen để không bao giờ còn nhìn thấy nó nữa.

Trần Ngọc Lâm ngồi ngắm nhìn đồng hồ cho tới 2 giờ thì hần đứng dậy, nói với Âu Bảo Uyên:

"Chúng ta ra khu Tự Do đi."

Âu Bảo Uyên ôm một chồng sách che quá mặt, nói:

"Từ từ, tính tiền cái đã."

Khu Tự Do, về cơ bản đúng như tên, hàng hóa toàn bộ không được kiểm duyệt. Ở đây bạn có thể tìm thấy những món có thể cho đời bạn một phát lên hương, mà cũng có thể tìm thấy những món khiến cho tiền đồ của bạn tối tăm như lúc Ngô Tất Tố tắt đèn.

Ở đây có thể tìm thấy những món đồ vật cổ xưa, có thể tìm thấy những vũ khí được ban phước bởi thần linh nhưng cũng thi thoảng cũng có thể đụng độ những món đồ bị nguyên rửa. Ví dụ như Trần Ngọc Lâm giám định qua một cái cung tên sẽ lập tức đâm xuyên đầu bất kỳ kẻ nào đứng gần nó nhất khi nó được sử dụng.

Chú thích cho ai chưa nhận ra, trong hầu hết các trường hợp, kẻ đứng gần nó nhất chính là người sử dụng nó.

Và có những loại bom khói có thể tạo ra khí độc cho người hít nó, bom phát sáng làm mù mắt đối thủ, bom thần thức khiến cho cả những kẻ hít phải khí và những kẻ dùng thần thức giám sát xung quanh giống như hút cần, phê không biết ngày mai là gì luôn.

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên hốt hải chạy tới địa điểm định vị trên GPS, lúc đó đã là 3 giờ kém 10, nhưng đã có người ở đây rồi. Vừa nhìn qua, Trần Ngọc Lâm biết ngay lão Thi Vương này là cái thể loại Thi Vương nào.

Kết cấu cửa hàng hình cái kim tự tháp, ngay bên cạnh cái kim tự tháp là tượng của một con nhân sư, ừm, trừ việc bức tượng này đang nhìn bọn hần và đứng dậy, lạnh lùng tiến về phía bọn hần:

"Chúng ta còn chưa mở hàng. Mời quay ngược lại cho."

"Khabel, người cứ làm thế thì sẽ mất khách đó."

Một nam nhân đi ra từ trong Kim Tự Tháp, hoặc cửa hàng giống Kim Tự Tháp, toàn thân người này bao phủ bởi một tấm áo choàng, loáng thoáng thấy được bên trong là một nước da rám nắng (rất khó để phân biệt đó là nước da rám nắng hay nước da đang phân hủy) được bao phủ bởi một đồng giấy vệ sinh (xin lỗi, đó là vải lanh, chỉ là trông nó giống giấy vệ sinh quá) màu trắng bạc.

Không nhìn rõ đầu hần, dù sao hần đeo một cái mặt nạ hình con chim ưng, hoặc cũng có thể là con gà.

"Lạy thần Ra."

Tạo Thi Vương thốt lên:

"Gà? Đây là một con chim ưng, biểu trưng của thần Horus."

Hừm? Hình như hần vừa lầm bầm thay vì nghĩ trong đầu.

Trần Ngọc Lâm đánh trống lảng:

"Chào Ngài, ta là Trần Ngọc Lâm. Ngài hần là Tạo Thi Vương?"

"Tạo Thi Vương. chà, tên ngài của ta là "Tao II", "Tao", không phải "Tạo", nhưng nếu thấy thế thuận miệng thì..."

Tạo Thi Vương gật đầu:

"Đúng vậy, ta vừa mới tỉnh lại từ một giấc ngủ 500 năm. Thật kì quái khi chúng ta sống trong những túp lều tranh trong 4500 năm và đột nhiên sống trong những tòa nhà cao tầng chỉ trong 100 năm. Nhưng mà ai quan tâm chứ? Đi vào nào. Chà, cậu đến sớm 10 phút, nói sao nhỉ? Thật may mắn là ta đã chuẩn bị hoàn tất, thời đại của ta mọi nghi lễ cần được chuẩn bị đúng giờ..."

Nhân sư Khabel cúi mình nói với Trần Ngọc Lâm:

"Thi thoảng gã đó sẽ bắt đầu lái nhái về quá khứ, đừng để ý. Hần hoài cổ lắm, hần tới từ Triều Đại Thứ 17."

Trần Ngọc Lâm gật gù, kẻ đó bước vào trong tòa Kim Tự Tháp.

Hần cùng Âu Bảo Uyên đi theo Tạo Thi Vương, tiến vào trong trung tâm của Kim Tự Tháp. Hần búng tay, 2 cái xác ướp bật dậy, bung một khay đồ uống nóng hổi cho bọn hần:

"Trà bạc hà, thử đi. Đồ uống ưa thích của ta."

Trần Ngọc Lâm nhấp một ngụm, cũng khá ngon, có thể nói là trà thượng hạng với vị bạc hà. Kể đó Tạo Thi Vương ngồi xuống, nhắc ra một bàn tay lấy

một cốc, hỏi:

"Vây, cậu có thể có món gì cho ta nào?"

Trần Ngọc Lâm từ trong hòm Item lấy ra toàn bộ thành phần của Độc Mạc Dị Viêm Hoa, còn có 2 bông hoa Độc Mạc Dị Viêm Hoa được hẩn trồng trong Dược Viên nữa, nhưng lại trong các điều kiện khác nhau nên cũng có sự khác biệt. Trần Ngọc Lâm không rõ có đáp ứng được vị Tào Thi Vương này nhu cầu không.

Tào Thi Vương cân nhắc, kế đó gật gù:

"Ta nghĩ phân hoa và củ của cái này hợp lý, có thể sử dụng. Ta cũng sẽ lấy củ của cái này.."

Tào Thi Vương chỉ vào bông hoa được hẩn trồng trong thời tiết hàn băng:

"Nó.. khá kì lạ. Cũng không tồi, ta có thể thử một lần. Không còn gì khác à?"

Trần Ngọc Lâm nhớ tới bông hoa trông như con ma lem, có thể bắn laze, biết khóc biết cười trong Dược Viên, nhớ bông hoa đó lên, kế đó đưa cho Tào Thi Vương xem xét.

Tào Thi Vương nghe bông hoa khóc nung nức, im lặng khó hiểu nhìn qua nhìn lại 3 cái, rồi chỉ vào Bé Súp hỏi:

"Nó là cái gì vậy? Nó thật.. kì quái? Nó giống hệt như cái con đăng kia, nhưng lại không kì lạ bằng."

Âu Bảo Uyên xù lông lên như con mèo:

"Ngài nói thế là sao? Cái thứ này nó trông đáng ghét gấp ngàn lần bé Súp. Nhìn, Bé Súp dễ thương thế này cơ mà."

Kế đó nàng dư dư con Bé Súp trước mặt Tào Thi Vương và Trần Ngọc Lâm, cả hai thống nhất đến một cách kì lạ không để ý đến cái tạo vật dị dạng trước mặt mình.

"Ý ta không phải giống về hình, mà giống về chất.."

Tào Thi Vương đắn đo, nói:

"Mà thôi, ta lấy cả cây này. Ta không thể phân biệt ra nổi nó là cái thứ gì cho nên lấy vậy, biết đâu nó có tác dụng. Nói đi, cậu muốn cái gì?"

Trần Ngọc Lâm cười nói:

"Tôi muốn nhận ít nhất 5 loại nguyên tố khác thuộc tính, mỗi loại chỉ ít phải thuộc cấp 3 trở lên."

Dị Nguyên Tố được phân chia thành 9 cấp, cấp 1 kém nhất, cấp 9 cao nhất. Mỗi một cái Dị Nguyên Tố dù là cấp 1 kém nhất đều đã đạt tới cảnh giới khó kiếm rồi. Linh Thủy, một loại nước hình thành tự nhiên trong điều kiện tràn đầy linh lực thậm chí còn không được tính là Dị Thủy, trừ 1 vài loại miễn cưỡng tính là.

Ví dụ như Tứ Thổ, Tứ Thổ là cấp 5 dị nguyên tố. Nếu lên cấp 6 thì nó không phải là Tứ Thổ mà hóa thành Tứ Địa.

Tào Thi Vương lắc đầu nói:

"Cậu Lâm, cậu hẳn cũng biết giá trị của Dị Nguyên Tố. Dù là cấp 3 Dị Nguyên Tố cũng không khó tìm, cũng chẳng đắt đỏ mấy nhưng thứ mà cậu đưa cho.. thứ cho tôi nói thẳng.. Đừng nói là 2 cái cây, thậm chí cho ta 1 tỉ cây này cũng không đổi được. À thực ra nếu thật sự có 1 tỉ cây thì đúng là đổi được nhưng ta đang dùng biện pháp..."

Trần Ngọc Lâm gật đầu, hẳn cũng không phải giờ công phu sư tử ngoạm. Hắn mỉm cười nói:

"Số lượng bao nhiêu cũng được. À, trừ lôi quang và kim loại."

"Chà, thế thì đáng cân nhắc."

Tào Thi Vương hai mắt từ cái mặt nạ phát ra ánh sáng, như thể muốn nhìn thấu hắn.

Trên bàn chất, đó là 2 điều kiện hoàn toàn riêng biệt. Ví dụ: Một "Ngọn Dị Hỏa" và "một phần của một ngọn dị hỏa" về cơ bản cùng là một ngọn lửa không sai, nhưng cái đầu tiên trong điều kiện tiêu chuẩn sẽ có thể độc lập tồn tại cho tới hàng ngàn năm, đồng thời nếu muốn có thể sinh ra vô số ngọn lửa khác.

Và những ngọn lửa sinh ra từ đó là "một phần của dị hỏa" hay là "tử hỏa", ngọn lửa kia là "mẫu hỏa". Tử hỏa giống như mẫu hỏa, nhưng lại cần 1 vật chủ để tồn tại, và cũng tiêu tốn năng lượng để tồn tại. Nếu quá bé nhỏ nó sẽ lập tức tắt ngấm.

Nếu Trần Ngọc Lâm yêu cầu một ngọn tử hỏa, cũng không phải không thể. Hơn nữa là không yêu cầu số lượng, tức là chỉ một nhúm nhỏ như cái đầu

tăm là vừa vặn. Nên biết là để sinh ra "tử hòa", mẫu hóa cũng tốn năng lượng, nhưng 1 nhúm nhỏ xíu thì không đáng kể.

Tức là đối với các loại dị nguyên tố năng lượng thể thì Tạo Thi Vương hoàn toàn không có tổn thất nào, ôn đường 1-2 ngày là được.

Tương tự với thổ, mộc, độc...v.v. Nhiều loại thuộc tính vật chất hóa thậm chí còn dễ cân nhắc hơn. Thông thường khi nói Dị Nguyên tố loại vật chất hóa thường là dùng "nhúm", "cân", "vóc" làm đơn vị, nhưng nếu số lượng không quan trọng thì một hạt cát cũng được.

Thật tiếc Tức Thổ trong Dược Viên không thể dùng để tiến hóa.

Adamant chính là Dị Nguyên tố cấp 3, nhưng đặc thù của kim loại hình thái dị nguyên tố chính là số lượng nhiều. Một khi phát hiện ra một cục chính là có thể phát hiện ra cả một mỏ quặng.

Đem so với nó, cùng cấp năng lượng thể dị nguyên tố khó kiếm hơn rất nhiều do dễ dàng tiêu biến trong thiên địa.

Tạo Thi Vương nhâm nhi chén trà 10 phút, kể đó nói:

"Thành giao. Tới, ta giao cho ngươi, ngươi hẳn cũng có vật chứa Dị Nguyên tố Hệ năng lượng chứ."

"Chỉ cần hấp thu là được."

Trần Ngọc Lâm cười, hẳn không có, nhưng không thành vấn đề, chỉ việc thu nó vào giao diện là xong.

"Hấp thu à? Tùy ngươi."

Tạo Thi Vương nói:

"Kì thật, ta chỉ có 3 loại cấp 3 Dị Nguyên tố, nhưng mà ta có thể cho cậu một tia khí tức từ khí của ta, coi như là có tử vong chi khí. Chịu không?"

Trần Ngọc Lâm gật gù, cũng được. Hẳn không cảm giác Tạo Thi Vương là cảnh giới gì, nhưng từ từ khí ngòn ngọt trong cơ thể hẳn cũng không kém. Giám Định cũng không cho ra kết quả vì lớp áo choàng ngoài là một kiện pháp khí ngăn chặn thân thức nên không thể giám định. Chỉ có thể ra "xxxxx".

Trần Ngọc Lâm giờ tay ra, trên tay Tạo Thi Vương xuất hiện một đoàn lửa trắng bạc tinh khiết:

"Chiến tranh chi hỏa. Ngọn lửa do Horus ban cho ta, ta cho ngươi một đoàn tử hòa."

Kể đó, một tia lửa bắn ra thành một cục lửa nhỏ như đầu tăm, chạm vào tay Trần Ngọc Lâm. Hẳn chìm vào giao diện Hệ Thống, áp ngọn lửa nhỏ xíu này vào, hình thành một ô khác trong giao diện Tiến hóa sáng lên, đúng là Chiến Tranh chi Hỏa.

Kể đó hẳn lần lượt nhận lấy một nhúm nhỏ, chừng vài chục gram đất Liên Sa, một loại cát tự hóa thành một bông hoa trong sa mạc, sẽ có thể hút và ăn người mất nạn.

Hàn Băng ngàn năm, đây là một loại Dị Nguyên tố rất phổ biến, kì thực cũng không có nhiều công dụng lắm, nhưng đặc tính cứng rắn và lạnh lẽo của nó đủ để xếp vào cấp 3, mặc dù là vừa đủ. Trần Ngọc Lâm nhận được một cục to như cục đá do nó có khá nhiều.

Cuối cùng là Tử Vong chi khí do Tạo Thi Vương phát ra, đủ 4 loại nguyên tố, Adamant vừa mua là 5 loại, cùng với...

Trần Ngọc Lâm cầm lấy một viên trử vật giới chỉ, hẳn đạt được từ tay tên Ma Tu Trung Phẩm, nhét vào trong ô tiến hóa cuối cùng, loại nguyên tố thứ 6. Hiện tại là đã có đủ 6 loại nguyên tố trên 8 loại yêu cầu, lần lượt là Kim Loại, Thổ, Hỏa, Hàn Băng, Tử Vong, Không Gian (viên trử vật giới chỉ có thành phần là một loại đá bên trong có đặc tính không gian, dù sao cũng có nhiều loại không gian đặc tính).

Như vậy cần lấy loại nguyên tố thứ 7 là gì đây?

Trần Ngọc Lâm lúc trước định lấy sét của con Lôi Long, nhưng hẳn chợt nhận thấy cũng không cần thiết, khi nào tiến hóa về thì bổ sung Lôi hệ nguyên tố cũng được. Giờ hơi có chút nóng lòng muốn tiến hóa quá.

Hắn nhìn Bé Súp, tự hỏi phản vật chất có tính là một nguyên tố không?

Âu Bảo Uyên hỏi, tay mân mê bụng con bé Súp:

"Ông đang nhìn cái gì vậy?"

Trần Ngọc Lâm đáp hơi bối rối:

"Tôi đang cần một loại dị nguyên tố khác, không phải bất cứ loại nào trong Kim, thổ, hỏa, băng, tử vong..."

Âu Bảo Uyên khó hiểu hỏi:

"Không phải mấy cái cây kia của ông nó là nguyên liệu thuộc tính Mộc ư? Mặc dù hình như cũng chưa đủ tính là Dị Nguyên tố cấp 1, nhưng cũng là

nguyên tố Mộc."

Trần Ngọc Lâm sững sờ, kể đó nhìn chăm chăm vào mấy cái cây trong Dược Viên.

Phải a, có một đồng nguyên liệu Mộc thuộc tính trong Dược Viên, tại sao hần không nghĩ tới?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Tiến Hóa Sentinel

"Cái đó, quả là một lời làm tỉnh người trong mộng."

Trần Ngọc Lâm xoa xoa cằm, trước giờ hần một mực nghĩ mấy cái cây kia chẳng là gì, ai dè cũng được tính sơ sơ qua là Dị Nguyên Tố cơ đấy.

Hệ Thống đáp:

[Ta chưa hề nói là yêu cầu phải là Dị Nguyên Tố. Là yêu cầu của Kí Chủ quá cao. Kì thực, kí chủ ban đầu có thể chỉ cần sử dụng dung nham, băng lấy từ trong ngăn đá tủ lạnh, độc rắn mấy thứ đó là có thể. Về sau bổ sung sau.]

Trần Ngọc Lâm gãi đầu, hình như đây là chính hần tự hổ mình thì phải. Quả đúng là Hệ Thống chưa bao giờ nói là yêu cầu bắt buộc là Dị Nguyên Tố, chỉ là [Khuyến dùng Dị Nguyên Tố] mà thôi.

Dù sao thì, Trần Ngọc Lâm cũng chạy đi xin một cái phòng nghỉ, kể đó chìm vào giao diện Hệ Thống. Hần sát nhập thêm Độc Mạc Dị Viêm Hoa vào trong giao diện tiến hóa, bỏ ra 500 điểm Vận Mệnh mua về ADN của Mystique, cho vào ô tiến hóa cuối cùng, yên lặng chờ xem diễn biến.

Một vòng xoáy xoáy tròn xung quanh Hắc Linh, rồi một tia sét lóe lên. Hắc Linh đã hoàn toàn thay hình đổi dạng.

Lúc trước nó khá là cơ bắp, nhìn qua cho người một loại cảm giác ừ ịch nặng cân. Nhưng bây giờ cơ thể nó đột nhiên gấp rút trở nên thon gọn lại, toàn thân óng lên một màu bạc pha sắc đen. Đầu nó cũng trở nên thon gọn hơn nhiều, mặt vẫn không có ngũ quan, hai mắt là hai cái đèn, trông rất hung dữ.

Làn da nó không mượt như Hắc Linh, mà tràn đầy những cái vảy hình vuông, hoặc nói là lớp áo giáp thì đúng hơn? Giữa bụng nó có một khối tròn phát ra ánh sáng mờ nhạt màu đỏ.

Cơ thể Hắc Linh lúc trước cao tới 9 mét, bây giờ rút ngắn lại chỉ còn cao chừng 4-5 mét, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác nó trở nên thon gọn hơn rất nhiều. Một lý do lúc trước Trần Ngọc Lâm ít khi dùng Hắc Linh trừ cái kĩ năng [Ánh Sáng Hủy Diệt] là vì nó quá ục ịch nặng nề.

Nhưng bây giờ coi như giải quyết rồi đi một nỗi lo này.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua bảng kĩ năng:

[Chuyển Hóa] [Ánh Sáng Hủy Diệt] [Chuyển Hóa Nguyên Tố] [Radar] [Mô Phỏng Thuộc Tính] [Kho Chứa Không Gian] [Khí Thể Chiến Tranh]....

Chà, quả nhiên là không hổ rank A Triệu Hoán Thú, mặc dù chỉ là cấp thấp nhất của rank A. Trần Ngọc Lâm chỉ có thể thốt ra một câu như thế, kể đó hần vung lên song quyền, Băng Hỏa Sáo Trang trang bị trên cả hai tay.

"Oanh oanh"

Hai tiếng vang trầm đục vang lên, Hắc Linh đứng vững không một chút suy giảm, mặc dù lớp da ngoài bị vụn nổ do hiệu ứng chòng chắt dầu ản từ Băng Hỏa Sáo Trang kích bạo, nhưng nhanh chóng tự lành lại với tốc độ rất nhanh.

Trần Ngọc Lâm thì giác cũng là Tam Phẩm cấp độ, rất dễ dàng nhận thấy trong một khoảng khắc vừa nãy, lúc hần đám ra Hỏa Quyền sáo, làn da của Hắc Linh bao phủ bởi một lớp băng giá, sự giá rét này chính là ngăn năm hần băng. Còn khi mà Băng Quyền sáo của hần va chạm, làn da của Hắc Linh biến thành một ngọn lửa nóng trắng, chính là Chiến Tranh chi Hỏa.

Hơn nữa hần phát hiện ra một hiện tượng, bên trong cơ thể Hắc Linh có một khu vực rộng 64 mét khối (4x4x4), là do cái nhãn không gian kia lúc hần cho vào thì phải. Theo thông tin miêu tả của Hắc Linh, nếu hần cho thêm vài cái nhãn nữa thì không gian sẽ mở rộng ra.

Nhưng đó không phải vấn đề, vừa nãy trong nháy mắt Trần Ngọc Lâm cảm giác kinh lực từ cú đâm của hần bị thụt mất 1/3, đồng thời một kĩ năng gọi [Kho chứa không gian] phát động, trong nháy mắt hấp thu 1/3 kinh lực của cú đâm của hần. Tuy rằng năm đâm của hần không hút được nhưng lại làm giảm tổn thương các khu vực xung quanh.

[A đúng rồi.]

Hệ Thống thông báo:

[Cảnh báo Kí Chủ, Kim loại cấu thành hiện tại của Hắc Linh là Adamant Dị Kim Loại cấp 3, nếu Kí chủ cho nó Dị Nguyên tố lớn hơn cấp 3 sẽ bạo thể mà chết.]

Trần Ngọc Lâm xoa cằm, gật đầu.

Hắn thu Hắc Linh vào, đi ra ngoài, sau một đợt thử nghiệm tinh thần của hắn phần chán hơn hẳn, thậm chí nếu Âu Bảo Uyên có nấu nướng hắn cũng sẵn sàng thử...

Vẫn là thôi đi. Là người thì phải có giác ngộ cầu sinh.

Tọa Thi Vương hơi kì quái khi thấy Trần Ngọc Lâm mười phần sung sướng đi ra, nhưng rồi cũng cho qua, chuẩn bị mở cửa tiếp khách. Trong lúc đó, Âu Bảo Uyên cùng Nhân Sư Khabel đang trong chương trình đồ vui trúng thưởng, một con thích ra mấy câu đố, một người thích giải đố:

Khabel: 1045289765 x..... + 98708359234 bằng bao nhiêu?

Âu Bảo Uyên đang chuẩn bị há mồm đọc ra một con số to vãi cả to, chợt Trần Ngọc Lâm nói:

"Bằng không."

"Sai.."

Khabel nhân sư nói, chợt quay ngoắt đầu lại nhìn hắn:

"Tại sao lại bằng không?"

Âu Bảo Uyên cũng tò mò:

"Đúng đó, tại sao lại bằng không, đáng ra nó phải bằng 9842...."

"Vạn pháp giai không."

Trần Ngọc Lâm ngắt lời nàng, giờ tay chấp trước mặt niệm thầm "A di đà phật" trong đầu:

"Phật dạy, vạn vật vốn không có thật, nhưng do ta chấp niệm là có, nên nó là có. Ta là không, người cũng là không, vạn vật đều là không, liền là 1045.. ừm, bất cứ cái gì người vừa nói, cũng bằng không."

Khabel nhân sư cùng Âu Bảo Uyên:

..?

Kể đó, Trần Ngọc Lâm quay sang Âu Bảo Uyên, cười:

"Đi thôi, kệ con nhân sư đó, chúng ta bây giờ quay trở lại khách sạn đi."

Kể đó, hắn dặt tay nàng chạy biến mất. Thuận tiện quay lại lêu lêu con nhân sư Khabel kia.

Đằng sau hắn, Tọa Thi Vương vẫy tay:

"Ê, nhớ mang đến vài vị khách cho ta nhé."

Khabel lăm bằm

"Ừa, nhưng mà "vạn pháp giai không" của Phật đâu có nghĩa đó. Ê đứng lại..."

Nhưng mà Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên hiển nhiên không thèm quan tâm tới lời của một con Nhân sư, đã chạy biến đi từ bao giờ. Gã Tọa Thi Vương nhân cơ hội túi quần hắn để mở, đặc biệt đút vào một xấp giấy giới thiệu cửa hàng vào trong túi Trần Ngọc Lâm.

Trần Ngọc Lâm đang chạy nửa chừng thì đột nhiên gặp người quen. Là Ngao Cửu Đình.

Ngao Cửu Đình nhìn hắn, ồ lên một tiếng hỏi:

"Hai nhóc cũng đi chơi Phường thị khu Tự Do à? Thông thường mới tới sẽ đi đến khu phố chợ Hải Tộc chơi chứ nhỉ?"

Quả thế, thông thường "trẻ con" được dắt tới sẽ có hứng thú hơn với đồ ăn, văn hóa, phong tục tập quán và các hoạt động vui chơi giải trí hơn. Nhưng mấy đứa này lại có hứng thú với Phường Thị hơn.

Cũng khá bình thường.

Trọng yếu là khu Tự Do, bên đó nhân long xà phượng ma hỗn tạp. Có thể mò ra được những món đồ tốt, có thể khiến cho người ta một bước lên hương, cũng có những món có thể để cho người ta bị mắc bẫy dù là dân sành đời, có thể táng gia bại sản trong một chốc một lát.

Nói chung, bên phía Phường Thị Chính thì là dành cho dân mới, dân ăn chắc mặc chắc và những người không có hứng mạo hiểm. Đồ bên đó luôn đảm bảo chất lượng, hiếm lắm mới có trường hợp hàng giả, hoặc hàng tốt vượt trội so với thẩm định.

Ngược lại, bên phía Tự Do khu là dành cho dân sành đời, dân ưa thích mạo hiểm, ưa thích moi móc đồ cổ hoặc những món có giá trị từ trong đồng rác. Nơi đó một cái ga trải giường cũ cũng có thể bị nguy trang thành đồng vàng, lính mới chạy tới nơi đó trăm phần trăm là thua thiệt khóc lóc chạy về.

Trần Ngọc Lâm cười:

"Giao dịch một chút với người quen, không lo lằng ăn hàng giả đâu. ha ha."

Trần Ngọc Lâm có vốn để nói câu này, Giám Định có thể cho hắn biết đâu là hàng giả, món nào là hàng giả sẽ hiện ra [xxxxxxxxxxxx] trong phần Giám Định. Nhưng cũng có thể là thực lực của hắn quá kém, hoặc kĩ năng làm giả quá tốt hắn không phân biệt được, nhưng dù thế hắn thi thoảng cũng nhìn ra vài món hàng thật, có điều không đủ tiền.

Số lượng hàng giả thật đáng kinh ngạc, chừng 60% là hàng giả. Đương nhiên hắn cũng biết phần nhiều không phải hàng giả, chỉ là tăng bốc phóng đại giá trị hoặc dùng một số thủ pháp nâng giá lên thôi, giống như hắn xem sơ qua một cục kim loại được giám định là [Võng Lượng Xích - Rèn từ Thiên Dung Nhai 7 sắc (4 phẩm Dị Nguyên Tố)] không hiểu làm thế nào tăng bốc lên thành [Thất Thái Ma Kim] - cấp 5 Dị Nguyên Tố.

Thực tế, nếu chỉ nhìn qua, cảm nhận qua, không phải dân sành thì rất khó phân biệt 2 loại kim loại này.

Còn một loại vật phẩm gọi là [Bức Tượng Nữ Thần Sự Sống Bị Nguyên Rũa Bôi Cái Chết - Mô Tả: Nó là một bức tượng ban cho sự sống bị nguyên rũa bôi thần chết cái chết cho nên bây giờ nó vừa ban cho sự sống vừa ban cho cái chết.] được nguy trang thành [Tượng thần may mắn, ban may mắn cho người dùng]. Trần Ngọc Lâm không đủ não để hiểu ban cho sự sống và cái chết cùng lúc là gì nên không dám nói năng gì cả.

Trần Ngọc Lâm không biết những thứ này, tốt nhất là không mua gì cho chắc ăn.

Ngao Cửu Đình nói với Trần Ngọc Lâm

"Lại đây nào hai đứa, ta dẫn hai đứa đi mở mang tầm mắt tại Đấu Giá Hội."

Trần Ngọc Lâm nhìn quanh, thì ra không chỉ có Ngao Cửu Đình mà còn có cả Khải Trang đang vẫy tay với hắn như thể đang cố xác nhận sự tồn tại của mình nữa.

Kể đó họ dẫn 2 người Trần Ngọc Lâm đi vào trong một khu Đấu Giá Hội, hình như không cần thu phí vào cửa. Lúc mấy người họ nhìn qua Trần Ngọc Lâm thì hơi do dự muốn tiến lên, có thể tại bộ đồ không mấy "sang trọng" như người xung quanh, là vài bình thường nhưng rồi lại rút vào khi thấy Khải Trang.

Người xung quanh không mặc Chiến Y thì cũng mặc những loại vải quần áo tự động thay đổi họa tiết, nhìn giống mấy bộ phim hoặc ảnh chuyển động chứ không phải quần áo vài bình thường. Trần Ngọc Lâm mặc đồ vài bình thường.

Bọn hắn ngồi ở ghế hàng tầm giữa, Khải Trang cười quay sang Trần Ngọc Lâm giới thiệu:

"Đây là Bạch Vân Dục phòng đấu giá, Hải Tộc Thịnh Hội diễn ra trong 7 ngày, 3 ngày đầu tiên là đấu giá tự do, ai cũng có thể vào, ai cũng có thể lên bán đồ đặc, miễn là trong phạm vi đủ giá. 3 ngày kế đó là phòng đấu giá mở bán, chỉ những thế lực lớn mới được vào, đương nhiên mỗi thế lực có thể mang theo vài người vào."

"Ngày cuối cùng là toàn bộ phòng đấu giá nghỉ bán, chỉ 1 phòng đấu giá mở ra, Phòng Đấu Giá Hoàng Gia, mỗi thế lực lớn chỉ chen chân vào 1-2 người, đến lúc đó chỉ các trân bảo cấp bậc Độ Kiếp - Tôn Giả mới được mở bán. Hơn nữa chỉ bán tối đa 5 đồ vật."

Trần Ngọc Lâm gật gù, mấy chi tiết đó hắn không thấy trong tờ catalog giới thiệu, cũng không sao vì hắn cũng không dùng.

Có món gì hắn cần mua không? Chắc là có.

Mộ Dung Nguyệt như lời hứa có trao cho hắn một cái thẻ ngân hàng của nàng tại Ngân Hàng Vũ Trụ, lúc vừa mới kiểm tra tài khoản xem có bao nhiêu Linh Thạch Trần Ngọc Lâm run cả người.

Chỉ ít cũng hơn 3000 Tinh hạch cấp 9, và đó chỉ là con số hắn được dùng.

Xin nhờ, theo hắn tính toán nếu hắn mà tiêu sạch sành sanh chỗ đó, với cái đồng lương chết đói hiện tại có khi phải làm phục vụ không công cho Vĩnh Hằng đảo trong khoảng chừng 32 triệu thiên niên kỉ.

Đó là một khoản tiền đủ cho cả một môn phái trung cấp điên cuồng rồi. Cấp 9 Tinh hạch đã hiếm, đây lại là 3000 viên, mỗi viên là nửa kg, quy ra cũng

là 1,5 tấn.

Trần Ngọc Lâm giữ rịt tấm thẻ ngân hàng sợ làm mất, mặc dù thực ra dù có mất thì cũng chẳng dùng nổi, ngược lại có khi còn bị đồ sát ngược bởi những người trăn thủ chỗ này.

Do hắn là người quen của Mộ Dung Nguyệt, cho nên hắn có thể vay với lãi suất 0%, chứ với những thành viên ngoại đảo, họ có một chế độ cho vay thần tốc, không cần chứng minh, không giấy tờ, gọi là chế độ cho vay "Con bò cười".

Nghiêm túc đấy, họ có một cái logo hình con bò đang cười, mặc dù là cười man rợ.

Định nghĩa chế độ cho vay "Con bò cười": Một năm lãi suất tăng 100%. Đơn giản, ngắn gọn, dễ hiểu. Vay có hạn mức tối đa.

Ngoài ra còn có chế độ "Con bò mếu" (như trên, logo hình con bò đang khóc), hạn mức vay vô hạn (trong khuôn khổ): 1 tháng tăng 50%. Ngắn gọn và đánh thẳng vào ví tiền.

Về cơ bản dù là "con bò cười" hay là "con bò mếu" thì người cười đến cuối cùng vẫn là Vĩnh Hằng Đảo và người mếu vẫn là người vay tiền.

Đương nhiên họ không cho tán tu vay, chỉ cho những người chức vụ cao trong gia tộc lớn vay, cho nên thông thường chừng ngàn năm mới làm được 1 vụ. Nhưng đóng rap một ngàn năm, mở rap đủ ăn ba ngàn năm là bình thường.

Nếu không trả? À ừ thì họ cũng không ngại chạy tới thu thập "lãi", đương nhiên là qua hình thức khác.

Đáng sợ không? (づ____

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Cơ quan thuật

Đấu giá hội ngày đầu tiên chỉ đơn giản là từng người lên bán hàng, và sau đó sẽ có người ở dưới trả giá. Cũng không có cái gì quá mức kinh khủng bật vá xuất hiện cho nên Trần Ngọc Lâm cũng không có ấn tượng nhiều.

Chủ yếu là những món đặc biệt đắt giá thì người ta đều dành tới tận 3 ngày sau mới bắt đầu giao dịch, và thông thường đều giao dịch thông qua đấu giá hội. Ngoại trừ một số trường hợp quá cần gấp tiền còn không thì sẽ bán những món to về sau.

"Hử?"

Trần Ngọc Lâm nhú nhú mày, giám định của hắn đánh giá ra được một kiện vật phẩm hơi có chút... kì quái.

Đó là một hòn đá nhỏ như móng tay, nhìn qua thì vô cùng bình thường, thậm chí còn có chút vô hại, nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy hòn đá này kì thực được bao bọc bởi một lớp màng mỏng trong suốt, vô hình vô chất.

Trần Ngọc Lâm xoa xoa cằm, hơi nghi hoặc, bởi vì người bán giới thiệu nó là [Song Trọng Thạch], một loại nguyên liệu thuộc tính không gian, rất thích hợp làm hạch tâm một loại trận pháp không gian nào đó, nhưng mà vấn đề là Hệ Thống lại cho ra một giám định hoàn toàn khác:

[Dị Không Thạch]

Hệ: Không gian.

Mô tả: Một loại đá sinh ra trong hố đen vũ trụ. Sau khi hấp thụ không gian tự động tạo thành một khu vực Dị Không gian di động.

Kích cỡ Dị Không Gian: 27 mét khối (3x3x3).

]

Trần Ngọc Lâm ánh mắt biến đổi, Dị Không Thạch? Xem ra là một loại thiên tài địa bảo giá trị rất được, nếu cho Hắc Linh hấp thụ sẽ có thể tạo thành một vùng dị không gian bên trong liên thông với bên ngoài, rất có ích nếu chơi trò đột kích chiến.

Dị Không Thạch khác biệt với không gian giới chỉ, thứ nhất, Dị Không Thạch không gian hấp thụ được vật sống, còn không gian giới chỉ không được. Thứ hai, nếu rút đồ vật gì đó ra từ nhân không gian chỉ có thể rút phát ra luôn, còn nếu là Dị Không Thạch không gian thì có thể ở trạng thái nửa ở bên trong dị không gian, nửa còn lại ở bên ngoài vậy.

Nó khá thích hợp khi khắc trận pháp lớn, thậm chí có thể khắc trận pháp với kích cỡ lớn vào bên trong Dị Không Thạch.

Có điều viên này quá bé, chỉ có 27 mét khối. Hơn nữa Dị Không Thạch là Dị Nguyên Tố cấp 5, Song Trọng Thạch là Dị Nguyên Tố cấp 6 cho nên giá bán ra cao hơn giá trị thực nhiều. Không đáng mua vào.

Chú ý là Khải Trang đang rục rịch muốn mua, cũng may là nàng không thực sự mua bằng không Trần Ngọc Lâm cũng không biết lựa lời như thế nào. Trần Ngọc Lâm nghi ngờ nàng nhìn thấu viên đá này kì thực chính là Dị Không thạch cho nên không mua mà thôi.

Nếu thật mua, vậy thì lỗ vốn cực nặng. Song Trọng Thạch là Dị Nguyên Tố cấp 6, nhưng kì thật nếu tính cả độ hiếm thì có thể đắt ngang với Dị Nguyên Tố cấp 7, có điều bảng xét Dị Nguyên Tố không bao gồm độ hiếm thôi.

Chỉ là về sau nếu tìm thấy Dị Không Thạch thì cũng nên mua bỏ sung cho Hắc Linh một đoạn.

Buổi đầu giá hội hôm nay ngoại trừ một viên Dị Không Thạch giả danh Song Trọng Thạch thì cũng không có gì đáng nói. Trần Ngọc Lâm nghĩ rằng sẽ có vài chỗ cho hắn lộ triển tài năng nhờ Giám Định nhưng hóa ra không có gì, Đầu Giá Hội kiểm kê hàng chặt vô cùng.

Viên Dị Không Thạch kia thoát một phần là vì hai viên đều có chung hình dáng chung khí tức, khác biệt về ngoại hình là rất nhỏ. Không phải giám định tông sư khó mà phân biệt nổi. Hơn nữa lúc này đầu giá hội chỉ giám định sơ qua vì đây là mọi người trao đổi với nhau chứ họ không trực tiếp bán ra.

"Chà. Xem ra phải chờ tới mấy ngày nữa mới có đồ tốt."

Khải Trang thờ dài đi ra, kể đó hướng Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên hỏi:

"Hai đứa có muốn mua gì nữa không? Ta giới thiệu vài chỗ tốt cho."

Trần Ngọc Lâm nhìn quanh quẩn xung quanh, hỏi:

"Quanh đây có chỗ nào bán khôi lỗi không?"

Trần Ngọc Lâm bỏ tiền ra mua 3 con khôi lỗi Tam Phẩm thượng hạng... loại dùng để bưng bê trà nước, không có trang bị kĩ năng chiến đấu, giá rẻ một cách không bất ngờ mấy, 20 Ngũ Phẩm Linh Thạch một cháu. Chủ yếu do chúng nó không đánh nhau được mà chỉ dùng để làm màu cho nên cũng chẳng cần phải đắt đỏ quá lắm gì.

Trong lúc Ngao Cửu Đình tiếp tục mua bán ở khu Tự Do thì Khải Trang quay trở lại khách sạn, Trần Ngọc Lâm và Âu Bảo Uyên bắt taxi ra khu phố chợ, cả lũ hết hứng thú với cái Phường Thị này rồi (nói thế thôi chứ thực ra là hết tiền, thấy cả đồng đồ ngon lóa mắt mà không mua được thì ai chẳng ức chế? Riêng Khải Trang là thật hết hứng)

Trần Ngọc Lâm tuy có 3000 Cửu Phẩm Tinh hạch, nhưng đó không phải tiền của hắn mà là tiền vay mượn, về sau sẽ phải trả lại. Tốt hơn hết là không nên tiêu bằng không sau lại phải làm việc học mỏ ra mà trả nợ.

Dù gì Hải Tộc Thịnh Hội kéo dài liên tục 7 ngày 6 đêm, cũng không cần thiết phải toàn thời gian ở trong khu vực Phường thị làm gì cho mệt mỏi và ức chế.

Dứt bỏ cái khu Phường Thị ra, về cơ bản quanh khu phố chợ toàn là những quán rẻ hơn hẳn. Mặc dù hẳn là ngày thường giá chắc chắn là rẻ hơn bây giờ (lễ hội mà) nhưng mà bình quân vẫn ở mức tạm chấp nhận được.

Quanh đây chủ yếu là mấy quán ăn vặt và bán đồ lưu niệm, đồ chơi các loại. Trần Ngọc Lâm đưa cho Uyên và Khải Trang một thanh xuyên nướng, tấm ướp gia vị tuyệt hảo, có thể nói lên trên bờ thì là món có thể bày được trong nhà hàng 4 sao.

Trần Ngọc Lâm bắt chột nhìn thấy một cửa hàng bán mấy món linh ta linh tinh. Hắn tìm kiếm thử xem có món nào hợp pháp nhãn không thì chột nhìn thấy một món bên trong đồng đồ.

Đây là một thứ trông khá giống như cái thẻ làm từ vàng. Nhưng Trần Ngọc Lâm trước đây từng nhìn thấy một thứ giống như thế trước đó. Đó là tấm hồi hắn mới chừng 9 tuổi Mộ Dung Nguyệt hay đem một đồng lớn đồ chơi ra lèo hắn. Nhớ lại hồi đó đúng là xấu hổ thiệt.

Tuy rằng hồi đó đây chỉ là mấy cục gỗ, lại về sau bị hắn phá tanh bành hết nhưng hắn vẫn còn nhớ kết cấu. Cái này chỉ thay đổi nguyên liệu thôi.

Hắn cầm lấy tấm thẻ, vắn vắn 1-2 lần, kể đó bề ra về 2 phía. Lập tức cái thẻ đã chẳng hiểu bằng cách nào biến thành một cái lược bằng vàng đính hạt kim cương. Âu Bảo Uyên thấy thẻ sáng mắt ra, cũng bắt đầu tập mọ chơi thử.

Trần Ngọc Lâm vẫn chưa xong, quay đầu tìm kiếm rồi với từ trong đồng đồ ra một tấm thẻ khác trông giống hệt tấm thẻ này nhưng lại màu tía. Kể đó hắn loay hoay bề thêm một đồng lớn, chẳng hiểu sao ra được một con bướm. Trần Ngọc Lâm gắn con bướm lên trên cái lược, truyền một chút linh lực vào, liền ngay sau đó cái lược lẫn con bướm bắt đầu lóe sáng, con bướm thì đập cánh trông hết sức sống động.

Âu Bảo Uyên vừa bề mất hai tấm thẻ, là bề gãy luôn ấy, tò mò hỏi hắn, hai mắt rục sáng:

"Cái này là trò gì đấy? Sao ông biết chơi hay thế?"

Nàng không dùng chế độ scan đồ vật vì thế thì chẳng vui gì cả.

Trần Ngọc Lâm cười cười ra vẻ giữ bí mật, kể đó hắn đưa nó cho Âu Bảo Uyên, đồng thời hỏi bà lão:

"Bà ơi, cái này bao nhiêu tiền ạ?"

Hắn mới hỏi xin được một viên ngậm phiên dịch từ tay của Khai Trang, nhờ thế hắn tạm thời nói được thần ngữ. Mọi từ hắn nói đều đi qua viên ngậm kia, kể đó nó tự động phiên dịch. Cho nên thường thì nghe qua giống hắn nói 2 lần vậy.

"10 Nhất Phẩm Linh Thạch."

Bà lão đang ngủ ở trước cửa hàng mở mắt ra, nhìn hắn cười cười:

"Lâu lắm mới gặp được một người biết cơ quan thuật."

Âu Bảo Uyên kinh ngạc hỏi:

"Cơ quan thuật? Là thứ tạo ra những đồ vật có thể độc lập cử động mà không cần tới máy tính hay lập trình mà chỉ dựa vào đặc điểm vật lý của chúng?"

"Hả?"

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc hỏi:

"Cái đó không phải Origami gỗ à?"

Ngay sau khi hắn phun ra một câu như vậy, lập tức một cái gậy to tổ bố bay tới giáng vào đầu hắn. Kể đó lão bà bà bước ra, phun nước bọt phì phì:

"Origami gỗ là cái gì? Origami là nghệ thuật xếp giấy, một số loại còn có nguồn gốc từ cơ quan thuật.."

Kể đó, hình như do nhỏ phì phì mạnh quá mà cả bộ răng giả bay ra, đáng sợ là dù bay ra nó vẫn đang há ra ngậm vào phát ra những tiếng cạp cạp, bay thẳng vào mặt Trần Ngọc Lâm mà cạp:

"ỒI DỜI ƠI CÁI BỘ RĂNG GIẢ.. ỒI GIỜ MŨI VÀNG MŨI NGỌC CỦA TÔI ĐAU VẢI LÈU..."

Bà lão rút tay lấy lại bộ răng giả, nói tiếp:

"Ví dụ thực tiễn như bộ răng này, hoàn toàn không có bất kỳ dây cốt, nhưng vẫn có thể cạp cái mũi cậu trong ít nhất là 100 năm"

Âu Bảo Uyên:

-.....

Vãi cả ví dụ thực tiễn.

"Bà được lắm, cạp một trăm năm thì mũi còn gì là mũi."

Trần Ngọc Lâm xoa xoa mũi, vết máu đã lành lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói. Kể đó chỉ thấy bà già vung tay ném một quyển sách đập bộp cái vào mặt Trần Ngọc Lâm, bà ấy cười:

"Nếu đã gặp người có duyên, thì ta cũng không ngại. Lâu lắm mới gặp người có khả năng học được cơ quan thuật, ta cũng không ngại truyền thụ 'nó' cho người có duyên đâu. Hi vọng người không để cơ quan thuật phai mòn đi."

"Ta bán cuốn này giá rẻ thôi, 100 Nhất Phẩm Linh Thạch."

Trần Ngọc Lâm cầm lấy cuốn sách, mở ra, chỉ thấy bên trong là vô số chữ cái cùng hình vẽ trông có vẻ rất cổ xưa. Thậm chí bản thân cuốn sách cũng rất cổ xưa, cái tên cũng rất ngẫu [Học Thuật Cơ Quan Thuật Siêu Đẳng]. Có điều cái Giám Định thật khiến hắn không biết nói gì:

[Cơ quan thuật cơ bản - Tái bản lần thứ 322.

Mô tả: Một bản in của [Cơ Quan Thuật Cơ Bản] - giáo trình học tại Thần Khôi Tông, giá 5 Linh Thạch Nhất Phẩm một cuốn.]

"Này."

Chợt có một ai đó vỗ vỗ vai hắn, Trần Ngọc Lâm quay ra, thì ra là một nam tử để tóc dài, trông khá điển trai, mặc một bộ đồ vàng chói, hai mắt cũng vàng chói như hoàng kim. Hắn lạnh lùng nói:

"Cẩn thận một chút, cái bà này sáng nay cũng gặp được 12 cái người hữu duyên rồi, lần quái nào cũng ra vẻ cao thâm mặt trắc nhưng kì thật chỉ là cái gian thương. Cái cuốn này bà lấy giấy từ kho phế liệu rồi về nhà lấy máy in ra in. Hình như nội dung bên trong cũng chỉ là bà lấy ebook trên mạng rồi in ra thôi chứ chẳng phải cái gì đâu."

"....."

"Này bà ơi, sáng nay bà gặp được bao nhiêu người hữu duyên rồi?"

Cả Âu Bảo Uyên và Trần Ngọc Lâm đồng thời nghi hoặc nhìn về phía bà lão bán sách, chỉ thấy bà vẫn bưng bưng khí thế:

"14 người."

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên và gã thanh niên mất hoàng kim kia cùng im lặng, lăm vãi liu. Thế mà dám bảo lâu rồi chưa gặp người hữu duyên? Chia đều ra thì cũng là nửa tiếng một người.

Hắn thờ dài trả lại cuốn sách cho bà lão, nhưng bà lão lắc đầu khua tay nói:

"Không được, cậu đã mở sách ra xem là nhất định phải mua. Trí nhớ của tu sĩ mạnh mẽ nhường nào? Cậu có khi đã học thuộc toàn bộ những gì tinh túy nhất trong đó rồi cũng nên."

"Ừa? Mở ra rồi à? Chẹp, đã muộn."

Gã thanh niên về lạnh lùng mất hoàng kim nhìn qua hắn, chép miệng rồi giờ ra một cuốn [Học Thuật Cơ Quan Thuật Siêu Đẳng]:

"Đành chịu thôi vậy, sáng nay ta cũng ăn phải thính của bà. Cãi nhau nửa tiếng rồi còn rước cả Hải Tộc Chấp Pháp Đới đến, cuối cùng vẫn cứ phải mua vì đúng là có cái luật như thế. Công nhận chỗ này lăm ăn kinh thật."

"....."

Trần Ngọc Lâm

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Đấu võ đài

"Chà, vụ này đúng là ức chế thiệt."

Trần Ngọc Lâm vừa cầm cuốn sách, vừa tức tối xoa xoa đầu.

Quả đúng như Đông Phương Thường Thắng, tức cái gã nam tử mất vàng kia nói, Hải Tộc căn bản có một bộ luật hết như vậy. Hình như để đề phòng tu sĩ mở sách ra xem rồi nhân tiện học thuộc luôn.

Cho nên bây giờ hắn đang có một cục nợ trong hòm Item, vứt đi thì tiếc mà giữ lại chẳng biết làm gì. Thôi thì khi nào rảnh ngồi đọc vậy.

Đông Phương Thường Thắng là người của Ngao Chúng Thiên Ứng nhất tộc, một trong 3 chủng loài được đánh giá là mạnh nhất trong vũ trụ, từng người trong 3 chủng này đều là những chiến binh trời sinh.

3 tộc này lần lượt là Ngao Chúng Thiên Ứng, Chân Nhạn và Âm Dạ Miêu.

"Chào nhé. Gặp lại sau."

Trần Ngọc Lâm vẫy tay chào Đông Phương Thường Thắng, hắn cũng là người có học thức ăn nói, cũng biết đây đó, nói chuyện khá vui. Âu Bảo Uyên thì từ lúc hắn chỉ cho cách chơi mấy món cơ quan thuật cứ mần mê mấy thứ đó mãi mà không dứt. Nàng thậm chí còn mua tám 100 bộ về chơi.

Nhìn cảnh bà già bán hàng cười hề hề đếm tiền hắn chỉ muốn tương cho một nhát.

Giờ nghỉ trưa hắn và Uyên quay về..

Trần Ngọc Lâm vào trong phòng vứt ra sàn một cái Tế Đàn, đây là Tế Đàn thăng cấp cho Hắc Linh. Hắc Linh hiện tại đang đạt Lv100 max 3 sao, cần thêm 3 đầu Tam Phẩm khôi lỗi để nâng cấp lên thành 4 sao Lv1.

Ngoài ra, 4 sao Lv 100 (tương đương max) để lên được 5 sao yêu cầu ngặt nghèo hơn nhiều, 4 con Tứ Phẩm Khôi Lỗi, hơn nữa đặc biệt yêu cầu Tứ Phẩm khôi lỗi dùng để chiến đấu chứ không phải cái loại ắt ơ bê trà nước mà Trần Ngọc Lâm đang dùng.

Mất 2 tiếng để Hắc Linh lên thành 4 sao, lúc trước nó cao khoảng 5 mét thì hiện tại tăng lên thành 5.3 mét, cao thêm 30 cm. Toàn bộ chỉ số nhất loạt

tăng 50%, hơn nữa làn da của nó ánh đậm lên sắc bạc hơn.

Khi nào tiến về Vĩnh Hằng Đảo sẽ cho nó đi hấp thụ con Lôi Long kia, kể đó hẳn có thể dùng kế đoàn dì lôi kia rồi.

Trong mọi Dị Nguyên Tổ đã biết, Dị Lôi là thứ khó nắm bắt nhất. Bản chất thoát ần thoát hiện cùng với sức mạnh kinh khủng của nó khiến cho nó khó trở nên biến dị hơn. Nếu có cũng chỉ là biến dị trong một khu vực đặc thù, sau khi ra khỏi khu vực đó sẽ trở lại bình thường.

Để hình thành Dị Nguyên Tổ hình thái năng lượng, loại năng lượng đó cần tồn tại ít nhất trăm năm, nhưng lôi quang đánh xuống trong một phần trăm giây là tắt, nên rất hiếm thấy Dị Lôi tồn tại.

Phần nhiều người thu thập lôi quang là chạy tới những khu vực có lôi điện biến dị, kể đó để cho nó đập vào người mình mà hấp thụ chứ không thể mua bán như Dị Hỏa, Dị Kim được.

Con Lôi Long kia là trường hợp đặc biệt, nó là Dị Lôi chân chính, về sau bị phong ấn dưới Địa Giới bởi Mộ Dung Nguyệt. Nghe nàng nói con Lôi Long đó xuất xứ từ hồ Maracaibo, bang Zulia của Venezuela, được mệnh danh là vùng đất quanh năm bị sét đánh.

Trần Ngọc Lâm nâng cấp hoàn tất, kể đó hẳn bước ra ngoài vào trong nhà bếp kiểm tra nồi nước dùng.

Lâu rồi chưa ăn phở, hôm nay làm một nồi. Sẵn tiện quanh đây có đủ loại nhiên liệu tươi, thử làm một nồi phở bò xem ra làm sao.

Hắn vừa chuẩn bị xong, quay ra thì thấy Âu Bảo Uyên đã ngồi sẵn trên bàn ăn từ lúc nào, hai tay lăm lăm 2 cây đũa. Trần Ngọc Lâm nhìn chằm chằm nàng như thể hỏi "Sao giờ thì hăng thế? Này còn kêu không ăn cơ mà..."

Cuối cùng hẳn cũng phải múc một bát cho nàng, cũng tốt hẳn nấu một nồi đủ cho tám 10 người ăn. Âu Bảo Uyên lấy đũa gấp gấp hành ra, và thế là bát đầu cảm rằm

"Ông không biết tôi không ăn phở được với hành à? Ừm, mà cũng ngon phết đấy.."

"Ồi nóng, nóng thế này làm sao mà húp được? Sao mà cho nhiều nước thế? Ít thịt vậy? Thế này thì sao mà ăn cho đủ, rốt cuộc ông biết nấu không vậy?"

Trần Ngọc Lâm

-.....

Chê thì lắm mà mồm thì vẫn húp soàn soạt là sao?

Nàng giờ bát lên húp sạch, lau mồm một cách vô cùng tiểu thư nói:

"Cũng tạm được, nhớ mà rửa bát cho sạch đấy...né được rồi."

Âu Bảo Uyên né một cái bát nhôm đang bay thẳng hướng nàng mà tới, quay đầu lại "lêu lêu" Trần Ngọc Lâm rồi chạy biến đi. Trần Ngọc Lâm tức thiếu chút nổ phôi thu lại 2 cái bát rồi rửa một thế. Còn nồi nước dùng thì hẳn bắc lên bếp, để lửa nhỏ chốc khi nào đói ăn tiếp.

Có nên đặt một cái khóa đề phòng con bé Uyên kia nhân lúc hắn ngủ mò vào bếp động tay động chân vào nồi nước dùng không nhỉ? Thôi khỏi đi.

Kể đó, Trần Ngọc Lâm quay về phòng mình chợp mắt buổi trưa một tí.

Chiều hôm đó, Trần Ngọc Lâm kiếm được thú vui mới.

Trong lúc Âu Bảo Uyên ngủ khò khò thì hẳn đi ra ngoài thăm thú xung quanh, bất chợt hẳn để ý thấy có một nơi có chút thú vị.

Đấu Trường.

Đương nhiên không phải loại đấu trường sinh tử, hay là đấu trường với ma thú, mặc dù đúng là trước đây nó từng được sử dụng như vậy. Thời điểm hiện tại nó được sử dụng làm võ đài.

Nhìn bên ngoài trông nó khá giống Đấu Trường La Mã, mặc dù to hơn nhiều và không bị phạt bay mất phần nào. Chỉ riêng sân thi đấu đã có bán kính là 10 cây số, bên trong được bày ra hơn 100 cái sân thi đấu, đông chật ních người.

Một số sân thi đấu dành cho Kim Đan, Nguyên Anh, còn một số sân thi đấu khác nhỏ hơn dành cho 4,5 phẩm Tu sĩ. Số ít khác dành cho Tam Phẩm Hư Khí Đan tu sĩ.

Dựa trên tờ giới thiệu nói, bình thường nếu không phải trong thời gian diễn ra đại hội, nơi đây thi thoảng sẽ có những trận đấu vô cùng hoành tráng, có thể là 2 Nguyên Anh đại chiến, cũng có thể là trận đại chiến giữa 2 bộ tộc/ gia tộc, cũng có thể là những trận đấu với Hải Dương Cự Thú. Nhưng về cơ bản khá lâu mới có một trận.

Trần Ngọc Lâm đăng ký lên đài dành cho Tứ Phẩm tu sĩ, vị giám khảo sân thi đấu này, một con lươn khổng lồ mọc ra 5 cánh tay nhìn hẳn, hỏi:

"Tam Phẩm à? Có ổn không đây?"

Trần Ngọc Lâm mỉm cười:

"Không thành vấn đề."

Kế đó hấn vung tay, cùng lúc Ngân Nguyệt Lang và Hắc Linh xuất hiện. Vị giám khảo lron này xoa cặp râu của mình:

"Ngân Nguyệt Lang, một loại ma thú Thổ hệ khá thường gặp. Nhưng còn... khôì lỗi à? Công nghệ thật tinh vi, mặc dù công nghệ khác, nhưng dường như có cùng một tác dụng với "Thiên Biến Vạn Hóa Khôi" của Thần Khôi Tông. Không tồi đâu. Được, cậu được lên."

Trần Ngọc Lâm mỉm cười, hấn không phải không muốn chạy tới Tam Phẩm tu sĩ đầu trường, nhưng một khi hấn sở hữu Tứ Phẩm ma bộc, thú nô hay khôì lỗi hoặc mấy thứ đại loại thế thì tức là hấn không thể ở lại Tam Phẩm võ đài được nữa.

Võ đài là một khu vực đấu được bao phủ bởi một trận pháp giãn cách trọng lực, nâng đỡ một khối đá dài 100 mét rộng 100 mét cao 3 mét làm sân đấu.

Trần Ngọc Lâm đăng ký xong, nhảy lên đài, thu hồi lại Ngân Nguyệt Lang. Hấn muốn chủ yếu là kiểm tra thử kỹ năng chiến đấu của Hắc Linh.

Hắc Linh lạnh lùng bước lên sàn, nước da bóng loáng màu ghi bạc của nó ánh lên trong ánh sáng của đấu võ đài. Hai mắt đỏ rực như 2 tia laze lạnh lùng nhìn thẳng vào phía trước. Đối thủ hiện tại là một con người thần lân, nhưng khác với lũ người thần lân hấn từng gặp, con người thần lân này ăn bận trông như thổ dân châu Mỹ, ngoài ra đuôi cùng móng vuốt nó lóe lên chất thép.

Vị giám khảo lron không lờ vung tay:

"Ta đã nói cái này 1001 lần rồi, nhưng ta vẫn sẽ nói lại. Mọi người điểm tới là dừng, tuy rằng trận pháp sẽ tự động thủ hộ người chiến đấu, nhưng đề phòng sơ suất, điểm tới là dừng. Không quan tâm đao kiếm có mất hay không, một khi có giết người hoặc có sát tâm giết người, trục xuất khỏi Thành Đô."

Nghe nói Hải Tộc Thịnh Hội lễ tế là một nghi lễ nghiêm trang, 1 ngày trước và 1 ngày sau không được có người chết nếu không chính là đại kỵ, đại thiên tai giáng lâm, dù là bất kỳ ai sắp chết cũng chỉ có thể đưa ra ngoài thành chết. Thậm chí Hải Vương một đứa con cách đây 900 năm cũng không là ngoại lệ.

"Luật của trận đấu là, khiên phòng hộ của ai vỡ trước, người đó thua cuộc. Giờ ta tuyên bố, trận đấu bắt đầu."

Lời nói vừa ra, lập tức Trần Ngọc Lâm thấy quanh thân cả 2 phủ lên 1 lớp màng sáng. Trần Ngọc Lâm quan sát nội thị thân thể, thì thấy toàn bộ kinh mạch và nội tạng của hấn được lớp trận pháp này phòng hộ, nếu tổn thương sẽ chỉ có trên thân thể và mô mềm.

Người thần lân đối địch với hấn vừa có tiếng ra lệnh bắt đầu, lập tức lao thẳng lên theo đường zic zac. Đây là bộ pháp đặc trưng của người thần lân, chỉ phù hợp cấu tạo cơ thể họ, Trần Ngọc Lâm không học được do cấu tạo cơ thể khác. Nếu chạy thẳng người thần lân sẽ chậm hơn so với đường zic zac.

"Tấn công, bắt sống, không được giết."

Hắc Linh vừa nghe hấn nói thế, hai mắt sáng rực, đi về phía người thần lân, đồng thời một cánh tay bắt đầu biến hóa thành một cây roi. Nó quất cây roi về phía trước, kéo dài tới 10 mét thẳng về phía người thần lân đang lao tới.

Nhưng tên kia không hoảng loạn, phanh kết lại kế đó lẩn một vòng sang bên cạnh, áo choàng bay phấp phới, kế đó hấn há mồm phun ra một luồng lửa phun kín 1/3 đấu võ đài.

Trần Ngọc Lâm đứng im tại chỗ lẳng im theo dõi, chỉ thấy người thần lân tiếp tục lao lên, áo choàng bay phấp phới. Nhưng ngay kế đó hứng chịu một đòn quất roi từ Hắc Linh, vỡ vụn tại chỗ.

Cùng lúc này, Trần Ngọc Lâm lạnh nhạt nói:

"Bên trên."

Lập tức, Hắc Linh một cánh tay khác dài ra hơn 7 mét, vươn lên bắt lấy tên người thần lân, toàn thân hơi lấp lóe một loại quang mang kì lạ khiến hấn khó thấy được hơn trong ánh sáng của võ đài.

Kế đó, Hắc Linh quật mạnh cánh tay xuống mặt đất, đập mạnh gã người thần lân xuống, gã kêu một tiếng gì đó như tiếng "Kréc".

Trần Ngọc Lâm cảm giác như thể quá khứ lặp lại, trước lần đầu tiên gặp Hắc Linh cũng đánh nhau với một con Hỏa Viêm Báo nó cũng dùng một chiêu gần tương tự thế, trừ lần đó nó dùng da của nó. Lần này cũng gặp một chiêu thay mận đổi đào này...

Tuy không phải 1 chiêu số, nhưng tác dụng lại giống nhau kì lạ. Trần Ngọc Lâm lắc đầu, hấn cũng là người có tính học tập chứ?

Hắc Linh vung tay kéo lại người thần lân về, cánh tay còn lại biến lại thành hình cái chùy, dậm mạnh một cú vào cái khiên thủ hộ, rồi lại một cú, một cú nữa. Lập tức người thần lân gầm lên một tiếng, hiển nhiên thụ thương không nhẹ.

Chợt, tên người thần lẩn toàn thân hóa thành một màu đỏ rực như lửa, từ mồm nó phun ra một ngọn lửa đỏ như máu bắn về phía đầu của Hắc Linh. Một chiêu này đánh bật Hắc Linh ra, khiến nó phải lùi ngược lại 2 bước, nhưng một cánh tay vẫn y như cũ giữ chặt lấy hắn.

Đột nhiên toàn thân của Hắc Linh một giây trước còn nghi ngút bốc lên từng trảng lửa đỏ, nay bỗng nhiên bốc lên từng trảng khói trắng. Nhìn lại, thì ra toàn thân Hắc Linh đã được bao phủ bởi ngàn năm hàn băng, toàn thân một sắc băng lạnh.

Kể đó, tên người thần lẩn đang há mồm ra định nói cái gì đó, dường như là một loại chú ngữ vì tay hắn nắm chặt lấy mấy cái răng kì quái thì Hắc Linh biến ảo tay nó thành nhọn hoắt như mũi khoan, giờ cao chuẩn bị đâm xuống.

Nếu thực sự đâm xuống, hơn nữa kết cấu mũi khoan chắc ít nhất cũng trọng thương tên kia.

"Dừng lại."

Trần Ngọc Lâm nói, bởi vì tên người thần lẩn đã giờ cao tay xin đầu hàng. Trần Ngọc Lâm ra lệnh cho Hắc Linh thả gã đó ra, kể đó đi về phía hắn:

"Cảm ơn vì trận đánh, đánh tốt lắm."

"Không sao, cậu thắng mà."

Người thần lẩn giờ tay ra bắt tay hắn, kể đó hắn vung tay, cái áo choàng của hắn đứng bật dậy, choàng lại trên người hắn. Trần Ngọc Lâm ần ần thấy bên trong cái áo là một bộ xương thần lẩn:

"Chà. Con robot này của cậu tuyệt thật, ta hoàn toàn bị nó khắc chế."

"Cây thương này..."

Trần Ngọc Lâm nhìn thấy cây thương giắt trên lưng hắn, mắt co giật giật..

"Được đấy..."

Tên người thần lẩn bật cười:

"Cái gì? À cây thương này à? Đây là một món quà, nhưng kì thật nó là một cây thương bị nguyên rủa, nó rất mạnh nhưng mỗi khi sử dụng nó sẽ liên tục chê bai về ngoại hình và trí tuệ của người sử dụng nó, cho nên ta ít dùng lắm. Thôi nhé, ta đi đâu trận tiếp đây."

Kể đó hắn nhảy xuống sàn, còn tên giám khảo lươn tuyên bố Trần Ngọc Lâm thắng. Trong lúc đó Trần Ngọc Lâm xoa cằm, một thứ luôn chửi bới người sử dụng, nghe quen quen. Hắn cũng có một cái trong đầu mặc dù nó khôn nạc hơn nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Đông Phương Thường Thắng

Ở một góc nào đó của thành phố, Đông Phương Thường Thắng đang đi vào trong một căn khách sạn. Căn khách sạn này nhìn qua trông vô cùng xập xệ, lại khuất bóng. Nếu là dân cư ở đây hẳn sẽ biết, đây chủ yếu là nơi xã hội đen và dân hắc đạo tụ tập.

"Đi đâu thế?"

Một gã người cá hỏi Đông Phương Thường Thắng, gã người cá này là một người cá ngựa, với cái đầu của loài cá ngựa. Toàn thân gã xăm trổ vô số hình thù kì quái, có bạch tuộc thường luồng giao long các loại.

Nếu người trong hắc đạo nhìn sẽ nhận ra, gã này thuộc về băng Xích Ngư, một băng xã hội đen cũng hơi có tiếng, thường xuyên buôn bán "hàng cấm" trong khu vực. Những "hàng cấm" bọn hắn buôn bán trải dài từ những loại bột gây nghiện cho tới độc dược và những mặt hàng bị nghiêm cấm mua bán.

"Đi mua một ít thứ, gặp một ít người thú vị."

Đông Phương Thường Thắng chớp chớp mắt, nói. Kể đó hắn hỏi:

"Này, nếu có ai đó giết người tại đây trong thời gian Hải Tộc Thịnh Hội thì Hải Vương có tức giận không?"

"Có chứ. À thực ra thì không hẳn."

Gã người cá ngựa nói, rít một hơi thuốc. Cái kì quái là cái tẩu của hắn làm từ một thứ như xương người, cụ thể là xương quai xanh:

"Thật ra thì Hải Tộc Thịnh Hội không diễn ra trong 7 ngày, mà nó diễn ra trong 3 ngày. Trong 3 ngày này, nghiêm cấm sát sinh. Nhưng do trước đó có hơi nhiều việc ngoài ý muốn, cho nên họ nghiêm cấm sát sinh trong 10 ngày, 7 ngày trước, ngày diễn ra Hải Tộc Thịnh Hội, và 2 ngày phía sau."

"Nếu sát sinh trong 3 ngày cấm kỵ thì sẽ bị chặt đầu hoặc trục xuất, những ngày còn lại thì sẽ bị phạt thôi."

"Nhưng nếu sát sinh thì sẽ bị Hải Tộc chấp pháp dẫn độ, và gần đây lũ đó làm việc chăm chỉ lắm."

Gã cá ngựa khịt mũi, lòi ra một con dao lau móng tay:

"Làm như chúng ta không biết về một vết hắc ám của chúng vậy. Cậu biết gì không? Bọt Ma là do chúng chuyển cho chúng ta để lưu hành trong đây đấy. Mấy gã đó cũng "hắc ám" lắm chứ chẳng phải dạng vừa đâu."

"Ồ, vậy à?"

Đông Phương Thường Thắng nghiêng ngẫm, rồi hỏi:

"Vậy ta cho là nếu ta giết chết các ngưoi thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới Hải Vương cả."

Gã người-cá ngựa kinh ngạc, thiếu chút tưởng mình nghe nhầm:

"Cái gì?"

Liền kể đó, một mũi giáo thọc mạnh vào cổ hắn. Gã người-cá ngựa đổ khụy xuống, chỉ để thấy từ đằng sau lưng Đông Phương Thường Thắng có ba dải dây từ từ xuất hiện.

Đông Phương Thường Thắng không hiểu từ khi nào đã mọc ra 3 cái đuôi, mỗi một cái đuôi đều có hình thái mảnh dẹt, đen bóng, nhìn qua như thể làm từ kim loại. Một cái đuôi có hai hàng gai độc thò ra từ hai bên, một cái đuôi thì phình ra như thể quả tạ, nhưng lại trong suốt ở đầu. Cái đuôi cuối cùng trông giống mũi giáo, chính nó vừa mới chọc xuyên qua cổ của gã người-cá ngựa.

"Không tồi, gã sếp đang ở ngay gần đây thôi."

Đông Phương Thường Thắng vuốt tóc, thờ dãi. Liền sau đó cánh cổng bật mở, một gã người - cá mập xuất hiện trong một áo đuôi tôm đen thui, găm lớn:

"Đông Phương Thường Thắng, mày làm cái gì? Mày quên mất luật thứ nhất, anh em cùng băng không được giết nhau à?"

Đông Phương Thường Thắng vung đuôi, cái đuôi có đầu phình ra đột nhiên phát sáng, một tia sáng chói lóa hiện ra bao phủ gã người-cá mập. Trong nháy mắt gã kia đã hóa thành một tảng đá. Đông Phương Thường Thắng rút ra một cái máy tính bảng, phía trên có một tấm bản đồ, có một chấm đỏ đang nhấp nháy.

"Nhanh nhanh thôi, Hải Tộc Chấp Pháp Đội đang tới."

Trần Ngọc Lâm đang đánh nhau tay đôi với một đầu hạc, chợt ngưng lại hắt xì một tiếng, xoa xoa mũi. Hỏa Liên Hạc nghiêng đầu nói:

"Chú ý sức khỏe, cậu bé."

"Cảm ơn Ngài, chắc là tên nào đó nói xấu tôi thôi."

Chắc là ở dưới vô đài, Âu Bảo Uyên với Khải Trang đang thủ thi thềm thì nhau nói xấu tư thế chiến đấu của hắn.

Trần Ngọc Lâm nói, kể đó vung song quyền, Băng Hòa Sáo Trang cùng với Vạn Lôi Pháp cùng lúc phát động. Đồng thời ở đằng sau con hạc kia, Hắc Linh vung 2 tay ra thành một chiêu thức taewondo.

Hỏa Liên Hạc cười, 2 chân bật lên cánh tay của Hắc Linh, nó vung cánh, một bên 2 cánh vung vẩy, từng đóa hỏa liên theo cánh Hỏa Liên Hạc bay ra, va chạm với Hắc Linh, một bên khác chân nó trong một phần giây đá ra, điểm vào một điểm trên cổ Trần Ngọc Lâm. Lập tức hắn ngã lăn quay, co giật.

"Hạc Tử Thiên thắng."

Tên trọng tài vung cờ, tuyên bố chiến thắng. Hạc Tử Thiên vung chân giải huyệt cho Trần Ngọc Lâm, nháy mắt nói:

"Cậu đánh rất tốt, kỹ thuật rất tốt, thể chất cũng được. Nhưng chỉ cần ngắt kết nối cái đầu của cậu với cái thân thể cục súc kia là mọi việc xong luôn."

"Đa tạ chỉ điểm."

Trần Ngọc Lâm cười cười chào Hạc Tử Thiên, kể đó nhảy xuống sàn. Vị Hạc Tử Thiên vừa nãy là Tứ Phẩm Hậu Kỳ Yêu Thú, Tu Chân hệ, hắn ra tay đối phó tự nhiên cũng là là toàn lực, cũng vì thế lúc này hơi có chút kiệt sức nên phải đi ra nghỉ.

Nhưng không thể phủ nhận, kỹ thuật đánh lúc solo của hắn tốt thì tốt, dù gì cũng qua Tiêu Dao Thánh Nhân đào tạo. Vấn đề là hắn cùng Hắc Linh còn chưa thể phối hợp hoàn hảo, Hắc Linh không nói, nó là robot chỉ biết đánh riêng phần mình, nhưng hắn thì có những đòn đánh mà Hắc Linh xen vào làm ngắt mạch.

Và đó là 2 người phối hợp, tưởng tượng tổ hợp 3 người, hắn, Ngân Nguyệt Lang cùng với Hắc Linh? Hoặc thêm một con Arch Ville vào nó sẽ còn loạn thế nào?

Thông thường, 2 người phối hợp sẽ phải tạo ra hiệu quả $1 + 1 > 2$, nhưng trong trường hợp của hắn thì lại $1 + 1 < 2$. Thế mới phiền.

Trần Ngọc Lâm đang suy nghĩ, thờ dài lác đầu. Cái vụ này nhìn đầu cũng chỉ thấy đi tìm kiếm một loại chiến trận tổ hợp mà tập luyện thôi. Hắc Linh thì hắn có thể tăng khả năng không chế lên, nhưng như thế sẽ làm mất đi sự tập trung lên đối phương của bản thân hắn.

Hắn còn chưa đạt được Nhất Tâm Đa Dụng chân chính.

"Hệ Thống, có cách nào luyện tập tinh thần lực không?"

Trần Ngọc Lâm hỏi Hệ Thống. Quả nhiên, chỉ có thông qua thực chiến mới thực sự nhìn ra được mặt yếu kém của chính mình.

Hệ Thống đáp:

[Có, nhưng điểm Vận Mệnh của Kí Chủ chưa đủ để mở khóa nó.]

Trần Ngọc Lâm tặc lưỡi, xem chừng thời gian ngắn là không thể tìm ra cách để khắc phục vụ này. Kể cả tổ hợp chiến trận cũng cần thời gian để học.

Mai đi mua vài cái tổ hợp chiến trận vậy, hiện tại hắn còn 40 Ngũ Phẩm Linh Thạch, không biết mua được cái gì đây, chắc là vài bộ dành cho mấy gia tộc nhỏ nhỏ thôi, nhưng cũng đủ dùng.

Không cần $1 + 1 > 2$, chỉ cần $1 + 1 = 2$ thôi là được.

Trần Ngọc Lâm oán giận quét mắt qua một sàn cá cược, nãy giờ hắn đánh 7 thua 3, cũng có thể gọi là tốt.

Có điều hắn đánh nhiều thế, chỗ này nãy giờ không biết là nhà cái kiếm lời bao nhiêu thông qua đánh cược rồi, chẳng biết hắn hưởng bao nhiêu phần trăm nữa. Mà có hưởng hay không cũng là vấn đề, chỗ này rất khôn, họ không trả tiền để người tới đánh, về cơ bản người hoàn toàn tự nguyện tới đánh nhau, không có bất cứ một hợp đồng nào cả.

Cho nên dù có không trả tiền là chuyện bình thường. Vắng mợ chợ vẫn đông, vẫn có hàng tá người vào tham chiến dù chỉ để chiến đấu thử sức.

Âu Bảo Uyên cùng Khai Trang đang ngồi đếm tiền, 2 con người này vừa nãy cược hắn thua ạ. Mà đúng là hắn thua thật cho nên cũng không có ý kiến, dù gì thì đầu hạc kia vẫn là Tứ Phẩm Hậu kỳ, không đơn giản là chênh lệch về tu vi mà còn là chênh lệch về kiến thức, lối đánh khác biệt và kinh nghiệm chiến đấu nữa.

Hắn không đánh nổi khi 2 cái cánh của con hạc kia liên tục vung vẩy che tầm mắt hắn, hơn nữa thân thể đầu hạc kia nhỏ thó, rất dễ dàng né tránh đòn tấn công của hắn. Ngược lại đầu hạc kia mỗi lần ra chiêu là chuẩn trúng vào một hai huyệt đạo, khó khăn vô cùng. Hắn trụ lại quá 5 phút cũng là cố hết sức.

Kể cả thế, lúc chiến đấu đầu Hạc kia không giống chiến đấu mà giống khiêu vũ vậy.

"Này, mấy người kiếm được bao nhiêu tiền vậy?"

Trần Ngọc Lâm hơi hưng phấn hỏi, chỉ ít hắn sẽ được chia phần trăm chứ ị.

"900 Linh Thạch Ngũ Phẩm. Không nhiều lắm."

Khai Trang đếm, Trần Ngọc Lâm nghe vậy bắt đầu vò đầu:

"Thế thắng này có phải nên được tí nào không? Chỉ ít cũng phải 50% chứ? Không thì chia 1/3 là được. Thắng này nó đánh hộc mặt ra thế cơ mà."

"Chia ra thành 1/3 à? Cũng được đó chứ."

Khai Trang xoa cằm, kể đó nàng nhìn Âu Bảo Uyên, gật đầu:

"Này em gái, em có thấy 30% là vừa đủ cho hắn không?"

Âu Bảo Uyên gật đầu, mỉm cười hiền dịu nhìn Trần Ngọc Lâm:

"Vâng, dù gì cậu ấy cũng mất công đánh nhau, được chia cho 25% số tiền là chuyện đương nhiên. Dù gì 20% của 900 Linh Thạch cũng không quá nhiều."

"Hiểu rồi, vậy 15% của 900 Linh Thạch Ngũ Phẩm là 90 Linh Thạch Ngũ Phẩm."

Khải Trang đếm đếm, kể đó đưa cho Trần Ngọc Lâm một vốc Linh Thạch:

"Đây, 45 Linh Thạch của nhóc đây."

Trần Ngọc Lâm

.....

Nà nỉ? Thế tại sao nguyên vốn 33% ban đầu của hần lại biến thành 5% rồi? Có cái gì đó nó rất ư là ảo diệu vừa diễn ra nhé, thế rốt cuộc là chuyện gì vừa xảy ra vậy?

"Rồi, phần 66% còn lại chị em mình chia đôi chứ nhỉ?"

Khải Trang và Âu Bảo Uyên cười hi hi nói chuyện với nhau, trong khi đó Trần Ngọc Lâm vẫn nhìn 45 viên Ngũ Phẩm Linh thạch tự hỏi chuyện quái gì đang xảy ra với cái thế giới này.

Con Bé Súp ôm bụng cười ha ha với hần, cười trên nỗi đau của hần, còn con Bé Hắc vẫn giữ bộ dáng ngây ngây ngô ngô, giống như mới từ cung trăng rơi xuống.

Mà quái lạ, chẳng hiểu sao Trần Ngọc Lâm nhìn con Bé Hắc càng nhìn càng thấy nó đáng yêu, chẳng biết Uyên chăm nó ra làm sao mà béo mũm.

Bình thường một thứ với cái mồm đầy răng sắc nhọn và chân cũng có càng như Bé Hắc hần sẽ thấy kinh tởm, nhưng khi nó nhỏ nhỏ, lại béo mũm mĩm cùng tư thế ngồi ngây ngô thì lại thành ra trông rất xấu dễ thương, xấu ngốc..v..v

Trần Ngọc Lâm tự hỏi mình phải chăng hay không nên đăng ký đi khám mắt.

"Hà?"

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc thốt lên khi đi thu thập kết quả đánh giá của hần:

"Đánh ở đây cũng được tiền à?"

"Đương nhiên."

Tay quản lý sổ sách đưa cho Trần Ngọc Lâm một cái máy tính bảng, phía trên có bảng đánh giá thành tích của hần, ngoài ra còn có sức mạnh quản lý, điểm mạnh, điểm yếu trong chiến đấu, những chỗ còn thiếu hụt và các video chiến đấu để về xem lại. Đây là lý do nhiều người thích tới đây.

"Cậu đánh cả thầy 13 trận, thắng 7 thua 5, một trận hòa, mỗi trận thắng cậu lấy được.. e hèm, 20 Ngũ Phẩm Linh thạch, vị chi là 140 Ngũ Phẩm Linh Thạch. Thua 5 trận mỗi trận giảm 10 Ngũ Phẩm Linh Thạch, còn lại 90 Ngũ Phẩm Linh Thạch. Cậu có số tài khoản ngân hàng thế giới không tôi chuyển cho cậu, hay muốn tiền mặt?"

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc nhìn vào mục [Thu Nhập] thấy có tới 90 Ngũ Phẩm Linh Thạch. Hơn nữa, hần còn mới chỉ là thành viên Lv1 của Đấu Trường mà thôi. Nếu lên Lv10 hần có thể được tới vài trăm Tinh Hạch một trận chiến.

"Đề lên được Level 10 ông cần phải đánh những trận đấu sinh tử cơ."

Như đã biết trước suy nghĩ của hần, Âu Bảo Uyên nói, hình như nàng đang truy cập vào dữ liệu của chỗ này trong đầu:

"Và phải thắng được 10 trận liên tiếp với những đối thủ đang trong cùng hạng đề lên Level. Đây là một hệ thống được thiết kế để số người lên được cấp là 1%. Có hơn 7 triệu thành viên Level 1, nhưng chỉ có 200 ngàn thành viên level 2, và một trận đánh sàn đấu giá thu được... "

"Khụ, tiểu thư đây..."

Tay quản lý nói, ho khụ khụ:

"Cô làm ơn đừng có nói oang oang những dữ liệu của chúng tôi, mặc dù hầu hết các dữ liệu đó công khai nhưng vẫn đừng. Về phần cô, 12 trận thắng, 1 trận thua. 230 Linh thạch Ngũ Phẩm. Và làm ơn kín miệng cho."

Âu Bảo Uyên thấy hần lên đầu cũng tập tành lên đầu theo, về cơ bản là tung hoành sân cỏ. 1 trận thua duy nhất do nàng đối đầu với một địch thủ tốc độ quá nhanh mắt thường không thể bắt kịp, trong nháy mắt một thanh kiếm đã kề vào cổ nên đành chịu thua.

"Này, làm sao bà biết một lần đấu giá họ kiếm được bao nhiêu?"

Trần Ngọc Lâm thầm thì hỏi Âu Bảo Uyên, trong khi tay quản lý sổ sách thở dài. Âu Bảo Uyên cười:

"Họ công khai người thắng thua và tiền cọc mà. Ông chỉ cần thực hiện chừng 3000 phép tính cộng trừ là ra."

Trần Ngọc Lâm cười cười, thôi thôi nhé. Hắn download toàn bộ dữ liệu của hắn vào trong 1 cái USB rồi về kiểm tra lại sau, kể đó hắn lấy ra phần tiền của hắn.

Trần Ngọc Lâm dự tính về lại khách sạn rồi sẽ tiếp tục chạy tới khu Tự Do mua bán. Như đã nói hắn đang cần một vài tổ hợp chiến kĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Yểm Đạo

Đồng thời, Trần Ngọc Lâm nhắc lên thanh kiếm của hắn, ngắm nhìn.

Ngoài ra cũng cần phải đi tu bổ lại thanh kiếm của hắn nữa. Thanh kiếm của hắn trong vài ba trận trước đã bị đánh mẻ một cách kinh khủng, toàn bộ phần lưỡi gần như là trở thành vô số răng cưa rồi. Vứt trong hòm Item thì cũng được đấy, nhưng theo suy tính sẽ mất chừng 6 ngày trước khi thanh kiếm bình phục 100%.

Một thanh kiếm bình thường có thể tiêu diệt được 20 tên địch trước khi hỏng. Kiểm chém qua xương cốt làm mòn, kiểm chém vào giáp và khiến địch thủ làm mẻ kiếm đi. Kiểm chém vào kiếm làm rạn nứt kiếm. Cho nên một thanh kiếm bình quân có thể chém được 20 tên địch trước khi hỏng.

Trong một trận đấu hắn bắt cặp với 1 gã 2 tay 2 kiếm, còn có thể điều khiển 4 thanh kiếm một cách tùy ý nữa, vị chi là 6 thanh kiếm. Tuy rằng hắn thắng nhưng đó là do điều khiển 3 triệu hoán thú cùng lúc chiến đấu, là 4v1 cho nên hắn cũng chẳng tự hào lắm.

Nhưng mà cùng lúc bị 6 thanh kiếm vây quanh, thanh kiếm của hắn đã bị rạn nứt tương đối nghiêm trọng. Tuy rằng chất lượng của nó rất tốt, nhưng những thanh kiếm tên kia dùng cũng chẳng phải phạm phẩm mà cũng có chất lượng tương đương.

Đối phó 6 thanh kiếm cùng lúc mà vẫn có thể trụ được, tay đó còn khen 1 câu "Kiếm tốt" nữa. Rõ ràng hắn không đề cao kiếm pháp của Trần Ngọc Lâm mà là đề cao thanh kiếm.

"Thanh này không được đâu."

Người thợ rèn nhìn qua thanh kiếm của hắn, trầm ngâm một chút rồi nói:

"Thanh kiếm này sắp không được rồi. Ta kiến nghị cậu mua một thanh kiếm mới chứ không cần dùng thanh kiếm này nữa đâu."

"Và rồi ông sẽ marketing cho tôi đồng kiếm này à?"

Trần Ngọc Lâm chỉ về phía một lô kiếm treo trên tường, nói:

"Không cảm ơn."

"Tôi nói nghiêm túc đấy.."

Người thợ rèn nhìn qua phía Trần Ngọc Lâm, giọng lạnh tanh:

"Cậu không hợp dùng kiếm, nhìn thanh kiếm này là biết. Tôi kiến nghị cậu lựa một loại vũ khí khác mà dùng, thanh kiếm này có thể bán cho tôi, tôi đảm bảo trả chuẩn giá."

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc hỏi:

"Làm sao ông biết tôi dùng kiếm không hợp."

"Nhìn qua là biết."

2 mắt của người thợ rèn sáng quắc như trăng rằm, nói:

"Thanh kiếm này không được vung tới nơi tới chốn, tuy dùng nhiều nhưng thường xuyên bị đem ra làm đồ chơi, khi nào không cần tùy ý vứt đi. Không khó nhìn ra rất nhiều vết tích do ném gây ra, tuy rằng được chữa trị rất tài tình nhưng không hẳn che giấu được."

"Nói cách khác, thanh kiếm này thường xuyên được dùng để chiến đấu, nhưng lúc không cần thiết thì cậu lại chuyển qua một loại vũ khí khác và vứt thanh kiếm này đi. Điều này là vi phạm tôn nghiêm của thanh kiếm."

"Hơn nữa, nhìn qua thì trong vài tháng gần đây, thanh kiếm này không được dùng để chiến đấu mà chủ yếu để cắt rau củ quả, cắt vỏ gói mì tôm, làm giá

treo quần áo. Ta bây giờ thấy mùi ám của bắp cải áp cả mùi của máu rồi. Nói thẳng ra luôn ta cầm một phát là ta thấy thanh kiếm khinh thăng chủ, cậu đừng cũng chỉ phí của thời."

Âu Bảo Uyên nghe thế kì quái liếc nhìn hắn.

"....."

Trần Ngọc Lâm tròn trắng mắt hỏi:

"Thế rốt cuộc ông thấy tôi hợp với loại vũ khí nào nhất?"

Quả đúng là hắn không phù hợp với những loại vũ khí kiểu kiếm. Mặc dù lần trước hắn có thử vung 1 thanh đại kiếm thì được, cảm giác rất thuận tay nhưng dù thế vẫn hơi cảm giác cần cần thế nào ấy. Nhưng tóm lại hắn thấy hắn thích hợp mấy loại vũ khí cực súc hơn là các loại vũ khí tinh tế.

"Cái đó thì cậu tự xem xét."

Người thợ rèn bấm một cái nút, một cái ngăn tủ mở ra, bên trong là vô số binh khí xếp rất ngay ngắn trong tủ. Cái tủ này nhìn sâu hun hút, cũng không biết sâu bao nhiêu mét nữa. Chỉ biết rằng bằng vào thị lực hiện tại của hắn có thể nhìn thấy cả sâu 200 mét trong bóng tối nhưng lại không thể nhìn rõ bên trong.

"Thanh kiếm này cũng khá tốt, tôi định giá cho cậu 300 Ngũ Phẩm Linh thạch. Cậu có thể kiếm 1 loại vũ khí nào đó trong đó, rồi chúng ta bàn chuyện giá cả sau."

300 Ngũ Phẩm Linh Thạch, tương đương

Hơn nữa trong này có một số loại vũ khí hệ thống không có, hoặc hắn chưa từng sờ thử.

Trần Ngọc Lâm đi vào bên trong, im lặng quan sát từng thanh vũ khí một trong khi Giám Định từng kiện vũ khí. Ở đây có rất nhiều loại vũ khí đủ loại hình thù kì quái. Có một loại vũ khí hình một sợi dây xích gắn con dao ở đầu khiến Trần Ngọc Lâm hơi kì quái là nó gây sát thương ra làm sao.

Hình như là vũ khí cho sát thủ. Sát thủ rất ưa thích các vũ khí loại hình roi vì nó dễ điều khiển.

Trần Ngọc Lâm còn nhìn thấy qua một quả chùy to như người hắn, thậm chí chính hắn cũng không nhắc lên nổi.

"Hệ Thống, giúp ta lựa chọn đi."

Trần Ngọc Lâm hỏi, kẻ đó Hệ Thống nói:

[Không phù hợp, trong này không có loại vũ khí trời sinh phù hợp cùng kí chủ đâu. Ta bảo rồi, Kí Chủ lựa chọn mua vũ khí thiết kế [20.000 điểm Vận Mệnh] mà không nghe.]

"Điên à?"

Trần Ngọc Lâm nghiêng răng nghiêng lợi:

"Người thử tính toán qua điểm Vận mệnh của ta từ trước tới giờ đã vượt qua 20.000 chưa? Tính cả 450 điểm hôm qua thì chắc mới chỉ hơn 10k."

[Đúng.]

Hệ Thống kháng khái nói:

[Cho nên ta nói Kí Chủ tích góp tiền một tí. Ta giới thiệu cho kí chủ khoản đầu tư [A123987], Kí Chủ chỉ cần đóng 1000 điểm Vận Mệnh, Kí Chủ đảm bảo trong vòng 6 tháng sẽ có thêm 1000 điểm Vận Mệnh, vậy là chỉ trong 6 tháng từ 1000 điểm Vận Mệnh kí chủ sẽ có 2000 điểm. Tương tự thế trong 12 tháng Kí Chủ sẽ sở hữu 4000 điểm, 48 tháng Kí Chủ sẽ có 16000 điểm, không cần làm vẫn ăn lãi...]

"MÀY BẮT ĐẦU CHUYỂN SANG KINH DOANH ĐA CẤP ẤY À?"

[Kí Chủ có muốn tiền không? Có muốn danh vọng không?]

"MÀY CÂM!"

[Ta đã lừa Kí Chủ bao giờ chưa?]

"Luyệt pọc im mồm cho bố."

Trần Ngọc Lâm sau khi tức hùng hục với Hệ Thống thì tiếp tục đi tìm đồ. Bất chợt hắn nhìn thấy một thanh đao ẩn ẩn trong góc, phía trên cùng của kệ để hàng. Thanh đao này dài, rất dài, cũng có hơn 2,5 mét chiều dài, dài gần gấp đôi hắn.

[Ồ, Yểm Dao, cũng là một món vũ khí không tệ. Xét theo độ thích hợp với Kí Chủ nó cũng đạt được top 10 trong những món ở đây.]

Trần Ngọc Lâm nghe thế, nhảy lên trên lấy thanh đao đó.

Thanh đao này.. nói chính xác hơn nó không phải đao. Trần Ngọc Lâm cũng không biết gọi nó là như thế nào. Nó được cấu thành bởi một cây gậy dài 2.5 mét, gậy gậy trạm khắc hoa văn hình hồng và quý thảo, còn có hình long hình phụng. Cây gậy này nhìn qua rất to nhưng lại rất hợp tay hấn.

Toàn thân cây gậy bao phủ bởi một lớp da mỏng, nhìn trong suốt được. Hai đầu gậy có hai cái tay cầm nhô ra mặc dù nhìn qua thiết kế thì hình như bình thường đều có thể tự ẩn vào.

Kế đó, gắn liền với cây gậy và đối diện với hai tay cầm, hơi cách ra một khoảng để có chỗ để tay, là một cái lưỡi đại đao to to chẳng rộng 80 phân. Toàn thân lưỡi đao ánh lên sắc đen, đen thậm chí còn hơn cả màn đêm nữa. Nếu soi dưới ánh mặt trời sẽ phát hiện nó lại ánh lên một sắc tím đen tuyệt đẹp, trên lưỡi đao còn chạm khắc cả hoa văn hình rần rì nữa.

Nhìn chung trông rất giống lưỡi đao thường dùng để hành hình tù phạm thời Trung Cổ, mặc dù nó có thể cầm được để chiến đấu nhờ vào một khúc gậy nhô ra ở một đầu, trông giống cái cán đao. Lúc này nó biến thành một thanh đại đao dài 3 mét.

Trần Ngọc Lâm thử vung vẩy thanh đao, cảm thấy rất hợp ý mình. Mặc dù về ngoài của nó trông hơi kì quái nhưng đây xác thực là một loại vũ khí tốt, có thể chém được, có thể thay đổi tư thế cầm, còn có thể nhảy lên trên cao và đâm xuống dưới giống như đao hành hình Trung Cổ.

Trần Ngọc Lâm chống thanh đao xuống đất, thử cầm vào trên cái tay cầm, chợt hấn cảm thấy tay cầm hơi lỏng lẻo. Thì ra nó có khả năng di động. Trần Ngọc Lâm nhìn vào trên thân đao, thấy có 2 vết nứt trông qua rất xấu, nói là vết nứt thì nói là khe hở hợp lý hơn.

"Hấn là tư thế này"

Hấn thử đẩy lưỡi đao ra sau lưng tựa trên hai vai như cái đòn gánh ngay giữa tâm, kế đó hấn giờ tay, linh lực trong tay hút cái 2 tay cầm 2 phía vào. Chỉ thấy kế đó, hai tay cầm di chuyển giống như bên trong cái gậy có một cơ quan riêng biệt, lao vào tay hấn.

Kế đó hấn vận sức, đột nhiên toàn thân cây đao gãy ra làm 3 miếng, 2 tay hấn mỗi tay cầm 1 phần dài 1 mét, phần còn lại ở trên vai hấn. Giữa mỗi phần bị tách ra có một sợi xích nối lại với nhau, nhìn qua sợi xích cũng thấy chỉ ít nó dài 10 mét cả thảy.

Chưa hết, kế đó hai đầu cây gậy đột nhiên xuất hiện hai loại vũ khí, một loại là giống như đầu cây đao. Trần Ngọc Lâm nhìn qua phần mà hấn đang cầm, thấy đã xuất hiện một cái cán. Hấn vung tay lên, tay trong nháy mắt bắt được cái cán được chạm trổ tinh chuân phía dưới. Ngay khi hấn làm thế, cây gậy đột nhiên xuất hiện 2 hàng răng cưa, nhưng lại dường như thiết kế sao cho khi hấn cầm kế cả răng cưa có xuất hiện cũng sẽ chỉ xướt qua tay hấn.

Lúc này nó chính thức thành một cây đao, hơn nữa mấy lưỡi răng cưa dường như còn có thể cạo thịt.

Bên tay trái thì không có tiết tấu như vậy, nhưng lại xuất hiện một mũi khoan ở đầu, nhìn qua hình như làm từ Adamant. Đồng thời trên cái tay cầm xuất hiện một nút bấm, hấn bấm thử, cái mũi khoan bắt đầu xoay tròn với tốc độ nghe rợn cả người.

Trần Ngọc Lâm tính toán thử, trong tư thế này, kể cả khi bị áp sát hấn vẫn có thể chiến đấu bằng quyền mà không lo về vũ khí, bởi vì phần gậy ở trên vai hấn đã tách ra một đoạn nhỏ kẹp vào 2 vai hấn, đảm bảo không rơi được. Hơn nữa phần lưỡi đao được thiết kế để hạ xuống, vừa vận che ngang lưng hấn.

Một loại vũ khí được thiết kế tấn công ở một mức độ kinh hồn. Vừa là đao, vừa có mũi khoan phá giáp. Hơn nữa nếu cần có thể cầm vào đầu dư ra của gậy liền có một thanh đao 3 mét. Đồng thời còn có thể tấn công từ xa nhờ vào mấy sợi xích, coi như là một cái roi luôn thể.

Giá cũng chất không kém, chỉ là một thanh linh khí mà đã có giá 2000 Ngũ Phẩm Linh Thạch rồi.

Vũ khí phân thành phạm khí, linh khí và hồn khí. Phạm khí là vũ khí của phạm nhân. Không nhất thiết đúc bằng sắt thường mà cũng có thể bằng di nguyên tố, điểm chung là không có một kĩ năng đặc biệt nào.

Linh khí nếu truyền linh lực vào có thể tạo ra biến động, ví dụ hút máu, biến chuyển hình thái, tạo ra sấm sét. Ví dụ thanh binh khí này tạm thời mới biết được truyền linh lực vào có thể điều khiển mấy sợi xích dễ dàng như tay chân thứ 3,4 thôi.

Hồn khí thì là bản thân vũ khí có linh hồn của chính nó, có yêu ghét giận hờn của riêng nó.

Trần Ngọc Lâm dự tính nếu thanh này dùng tốt và không kiếm được một thanh nào khác dùng hợp tay hơn, hấn sẽ dùng thanh này làm bản mệnh linh bảo.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Nhiệm vụ - Yểm Đạo

Vũ khí bản mệnh thông thường được tạo thành từ đầu Ngũ Phẩm Đạp Luân cho tới Lục Phẩm Linh hồ. Ngũ Phẩm Đạp Luân tinh khí thần thông qua bát đại luân xa tràn ngập, thậm chí một số trường hợp tràn ra ngoài cơ thể, khiến cho một số... thứ thềm thường, ham muốn ví dụ như ma tộc, ma tu.

Hơn nữa lại rất lãng phí.

Vì thế khi đạt tới Nhị Luân, người ta sẽ cho vũ khí bản mệnh của mình vào trong Đan điền, từ từ ôn dưỡng nó. Sau khi đạt tới Thất Phẩm Kim Đan, Kim Đan hoàn tất thì cũng là lúc bản mệnh linh khí hoàn tất. Lúc này nó sẽ trở thành đồng sinh hồn khí.

Sự khác biệt của đồng sinh hồn khí với hồn khí bình thường là giống như 1 với 10. Thứ nhất, một bản mệnh linh khí sẽ có thể câu thông với chủ nhân từ mọi khoảng cách, chỉ cần không có ngăn cách quá mạnh mẽ ví dụ ở trong và ngoài bí cảnh hoặc dị không gian là được. Điều này khiến cho nó là lựa chọn do thám rất tốt, và chiến đấu cũng rất hợp.

Một kim đan tu sĩ dùng một bản mệnh linh khí, cả 2 đều là tâm ý thương thông, tương đương 2 người vô cùng hiểu rõ nhau cùng lúc chiến đấu, lực chiến đấu chỉ tăng gấp bội. Hơn nữa một thanh bản mệnh linh khí cũng chính là Kim Đan thứ hai của Kim Đan tu sĩ. Bất kể là dự trữ năng lượng, sử dụng gấp 2 lần võ kỹ hoặc là bản mệnh đều tăng lên diện rộng.

Kim Đan là bản mệnh của Kim Đan tu sĩ, nếu thân thể bị hủy vẫn thông qua kim đan phục sinh lại được. Kim Đan bắt tử, người bắt diệt. Đối với một người có bản mệnh linh khí, kể cả khi kim đan bị hủy, một kim đan tu sĩ vẫn có thể thông qua bản mệnh linh khí, trọng sinh trở lại. Tuy rằng như vậy sẽ khiến tu vi bị hủy, nhẹ nhất cũng là đánh rơi lại Kim Đan sơ kỳ, nặng thì rơi lại Ngũ Phẩm Đạp Luân. Nhưng chung quy vẫn còn sống.

Có điều cũng chỉ có 1 lần cơ hội mà thôi, trừ khi tự đánh rớt tu vi ra khỏi Đạp Luân, làm lại từ đầu.

Và đương nhiên 1 vũ khí là bản mệnh linh bảo có độ tương thích là 100% với chủ nhân của nó, kể cả không thuận tay vũ khí cũng sẽ tự động thay đổi để biến thuận.

Thậm chí có những trường hợp trước khi là bản mệnh linh bảo nó là một thanh kiếm, sau khi là bản mệnh linh bảo nó biến thành một cái côn tam khúc hay một thanh đại đao gì đó, khiến cho chủ nhân im lặng không biết sau này ra ngoài nên tự xưng kiếm tu hay là gì.

Thực ra hình như có một trò đùa giữa các Kim Đan tu sĩ xem bản mệnh linh bảo của ai biến động nhiều nhất. Nếu như gần như không biến đổi thì tức là lúc trước ánh mắt rất tốt. Còn nếu nó biến đổi hoàn toàn sang 1 loại vũ khí khác thì đơn giản chính là mắt chó mù màu.

Trần Ngọc Lâm xách theo thanh Yểm Đạo, đi ra ngoài. Hắn vừa xách đao ra ngoài vừa lắng nghe Âu Bảo Uyên đang vung vẩy một thanh trường thương. Nàng vừa thấy Trần Ngọc Lâm đi vào, lập tức vung thanh trường thương về phía hắn, đồng thời niệm chú.

"Phong Tiền."

Lưỡi trường thương rực sáng, kể đó xung quanh nó xuất hiện 3 mũi phong tiễn bắn về phía Trần Ngọc Lâm. Thanh trường thương bản thân cũng dài ra đâm về phía hắn. Hắn giong Yểm Đạo lên đỡ cả 4.

Một loại vũ khí cận chiến, nhưng lại có thể dùng được như đũa phép?

"Được rồi 2 anh chị, mặc dù đây là chỗ thử vũ khí nhưng đừng bắn loạn lên thế."

Tay thợ rèn thấy thế nói, kể đó nhìn qua thanh Yểm Đạo của Trần Ngọc Lâm, hỏi:

"Cậu muốn lựa thanh đao này à? 2000 Linh Thạch Ngũ Phẩm. Muốn thanh toàn bằng Ngân hàng hay tiền mặt."

"Thẻ Ngân Hàng."

Trần Ngọc Lâm giong cái thẻ Mộ Dung Nguyệt cho hắn mượn lên, nói, người thợ rèn nhìn vào tấm thẻ, màu đen, gật đầu:

"Ừm, thẻ mua bán nội địa hệ mặt trời, cậu được giảm 10% tiền thuế giá trị gia tăng, vậy là còn 1800 Linh Thạch."

"....."

Chạy đi đâu cũng không thoát thuế nhĩ?

Có điều 1800 Linh Thạch Ngũ Phẩm, cũng đáng cho một món vũ khí. Dựa vào mức độ phù bụi của món này, Trần Ngọc Lâm đoán chắc nó chưa có người dùng vào trong ít nhất 40 năm. Bụi bám vào tới mức dày vài cm. Kể đó Trần Ngọc Lâm thấy lão thợ rèn nói:

"Cậu đưa đây, ta rèn lại cho hợp với cậu."

Kể đó, trên tay người thợ rèn xuất hiện một cái thước, hắn dùng thước đo sơ qua người Trần Ngọc Lâm rồi nói:

"Ừm, là thế này. Ta sẽ đúc lại phần khúc giữa cho ngắn đi một chút, phần tay cầm nhỏ đi một chút, chỉnh sửa thêm một tạo cho phù hợp, có được

không?"

Trần Ngọc Lâm nghe thế, gật đầu. Cái tay cầm quá to, không cầm nắm được. Hơn nữa dường như ông ta còn cần chỉnh sửa một số cơ quan sao cho không làm tổn thương Trần Ngọc Lâm.

Hơn nữa, còn có một số tính năng mà Trần Ngọc Lâm chưa tìm hiểu, ví dụ như phần lưỡi đao khi làm một số thủ pháp đặc biệt có thể bật ra 180 độ, kể đó biến thành một thanh trường đao dài 5 mét.

"Cái này là một kiện tác phẩm rất tốt, ứng dụng hoàn hảo cơ quan thuật vào trong vũ khí. Hơi tiếc là giá nó lúc trước khá đắt, 5000 Ngũ Phẩm Linh thạch, không ai mua nên mới giảm xuống 2000 Ngũ Phẩm Linh thạch."

Người thợ rèn cảm thán:

"Hơn nữa, vẫn còn vài vị trí bỏ trống, có thể lắp ráp vào đó vài loại vũ khí hoặc bùa pháp tùy thích."

Trần Ngọc Lâm nhận lại thanh Yểm Đao, vô cùng thuận tay. Nếu lúc trước chỉ là hơi thuận tay lúc này hẳn liền cảm thấy như thể đây là nửa cái bộ phận thân thể.

Hắn cầm lấy cái cán vung lên đặt trên vai, lập tức nó biến thành hình dáng 3 góc khúc. Hình dáng này được gọi là Đao Khúc. Kể đó hắn đẩy tay ra, trong nháy mắt từ trạng thái Đao Khúc quay trở về trạng thái đại đao bình thường.

Trần Ngọc Lâm giờ tay, linh lực tràn vào kích hoạt một điểm trong thân đao, cả phần lưỡi thanh đại đao bật lên trên, trong nháy mắt đã biến thành một cây trường đao dài 5 mét.

Hơn nữa bất kể là hình thái Trường Đao hay Đại Đao, ở phần cán đều có một mũi khoan, chẳng hiểu để làm gì. Nhưng bình thường mũi khoan này không động, cần điều linh lực tới làm nó hoạt động.

"Rồi, giờ cậu nhỏ máu nhận chủ đi."

Trần Ngọc Lâm nặn ra một giọt máu, mở ra một lỗ hổng trên thân đao, nhỏ máu vào một viên hồng ngọc. Viên hồng ngọc này có tên gọi Huyết Linh ngọc, là một loại bảo thạch nhân tạo. Kể từ lúc nó được nhỏ máu, nó sẽ chỉ nhận duy nhất khí tức của giọt máu đó, trong trường hợp vì vài nguyên nhân khí tức thay đổi thì phải nhỏ lại.

Nhưng nếu người nhỏ lần 2 cùng lần 1 là 2 người khác nhau thì sẽ không được. Kể cả khi chủ nhân đã chết. Trong trường hợp này phải đi nhờ người tháo viên Huyết Linh Ngọc ra, thế một viên mới vào.

Từ đó, chỉ duy nhất một người truyền linh lực qua vũ khí lắp Huyết Linh Ngọc. Nếu có khí tức khác nó sẽ quyết không nhận, ngăn chặn linh lực truyền vào trong vũ khí, chỉ duy nhất linh lực của người nhỏ máu truyền vào được.

Trần Ngọc Lâm vừa nhỏ máu, cả thanh vũ khí chợt bùng sáng lên. Kể đó hắn thử truyền linh lực Vạn Lôi Pháp vào lưỡi đao, trong nháy mắt toàn bộ lưỡi đao chỉ chít xuất hiện từng tia lửa điện sáng rực.

Nguyên liệu tạo thành thanh vũ khí này là Hắc Thanh Thiết, một loại kim loại với tính dẫn điện dẫn nhiệt dẫn linh lực cực cao, một lần phóng linh lực vào có thể duy trì 10 phút lặn. Hắc Thanh Thiết có một nhược điểm là giòn, rất dễ gãy, nhưng nếu chế tạo thành các loại vũ khí dày và chắc thì lại trở nên vô cùng cứng rắn cho nên chỉ dùng được để tạo ra các loại vũ khí nặng như chùy, đại đao...v.v

Hắc Thanh Thiết là Dị Nguyên Tố cấp 3. Hơn nữa Hắc Thanh Thiết có một đặc điểm kì quái là nếu dùng làm khiên thì lực công kích càng mạnh, nó sẽ càng trở nên cứng rắn hơn, cho nên cũng hay được dùng làm khiên.

Khác không nói, chỉ riêng cân nặng thứ này là 50 cân.

Sau khi được người thợ rèn chỉnh sửa một chút, Yểm Đao trở nên thanh thoát, sáng bóng hơn, hơn nữa còn toát ra một loại khí thế bá đạo khó lời hình dung. Trần Ngọc Lâm thử đặt Yểm đao xuống, lưỡi đao hướng lên trên, kể đó hắn ném một cây gỗ vào lưỡi đao. Chỉ thấy cây gỗ đó nhẹ như không lướt qua lưỡi đao, đã biến thành hai nửa. Trần Ngọc Lâm thử sờ vào mặt cắt thấy nhẵn thín.

"Không hổ là thợ rèn chuyên nghiệp."

Trần Ngọc Lâm nghĩ thầm:

"Đá mài đao đó chắc tốt lắm, không hiểu họ mua bao nhiêu tiền."

Độ cứng, bền, chắc của một cây vũ khí định đoạt bởi chất liệu, còn độ sắc thì phải nhìn tay nghề của người thợ và chất lượng đá mài. Một con dao dùng 1 lần cũng có thể thành một thanh lợi khí chém sắt như bún nếu có một cái đá mài đao tốt. Còn chém sắt xong hông hay không thì tùy vào duyên số.

Hồi trước trên youtube có một đoạn video về một cây dao làm bếp dùng 1 lần, sau khi mài sắc trở nên sắc bén vô cùng, thả quả dưa chuột xuống cũng cắt làm đôi được.

Trần Ngọc Lâm nghĩ thế, bèn hỏi luôn. Cuối cùng hắn mặc cả với ông thợ rèn, mua được 1 cái đá mài đao chất lượng cao với giá 6 Tinh Hạch nhất

phẩm

Đất ngang với cả một thanh Yểm Đạo.

Trần Ngọc Lâm đang ung dung thoải mái, chợt hần nghe tiếng Hệ Thống thông báo:

[Phát động nhiệm vụ: Bách Thắng Yểm Đạo (0/100) - Trung Phẩm Nhiệm vụ.

Mô tả nhiệm vụ: Đạt được thành tích chiến thắng 100 trận trên đấu võ đường, có sử dụng Yểm Đạo.

Nhiệm vụ phụ - không sử dụng vũ khí ngoài Yểm Đạo.

Thời gian hết hạn: 5 ngày 2 tiếng.

Phần thưởng: 1200 điểm Vận Mệnh.

Phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ phụ:- 1 thẻ bài Triệu Hoán Ngẫu Nhiên.

]

Trần Ngọc Lâm nghe thế sáng mắt, đọc kĩ hơn về phần mô tả nhiệm vụ.

Hệ Thống phân chia 1 trận đấu Tam Phẩm võ đài giá trị 1 điểm, 1 trận Tứ Phẩm võ đài giá 3 điểm, cho nên thi thoảng lên Tứ Phẩm Võ đài rút ngắn thời gian cũng tốt. Nếu thế, hần có thể dùng cả 3 triệu hoán thú.

Hơn nữa, còn có 3 đầu nhiệm vụ ẩn, cũng không biết là nhiệm vụ gì. Nhiệm vụ ẩn mà.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: 2v2

1 ngày sau, Tứ Phẩm Võ Đài...

Trần Ngọc Lâm vung tay, Yểm Đạo - Đạo Khúc bên trái một lưỡi đao giơ lên, trong nháy mắt ngăn chặn được 3 mũi tên bắn tới. Đồng thời bên phải một nhát đao chém qua, chặt làm đôi một quả cầu lửa đang phóng về phía hần, trong nháy mắt 1 mét xung quanh toàn là lửa là lửa.

Kế đó, Trần Ngọc Lâm chân bật lên như chân báo, Phi Dực Hải trong nháy mắt lao về phía cô gái trước mặt. Cô gái này nhìn qua giống người nhưng lại mặc một bộ đồ khá giống trang phục nữ hiệp sĩ, hơn nữa tai dài, da dẻ trắng nhợt nhạt, là một người Elf.

Cô gái người Elf đang chuẩn bị lui ngược về sau, bất chợt mặt đất dưới chân nàng chấn động. Nàng nghi hoặc nhìn vào Hắc Linh lúc này đã thu nhỏ chỉ còn 1/3 kích cỡ bình thường chỉ vừa mới đột nhiên xuất hiện ngay phía sau nàng, hai tay giang rộng ra ôm chặt lấy nàng. Kế đó trước mặt nàng xuất hiện một sinh vật đỏ rực, nhìn trông như một con cương thi bay.

Arch Ville lơ lửng trước mặt nàng, giơ ra một cánh tay. Một luồng khí tức man rợ điên cuồng vô cùng bắn thẳng qua mặt nàng, nhưng rồi chỉ đơn giản xuyên thấu qua cơ thể nàng. Nếu không kể đến lực sát thương không cao lắm từ cơn gió và mấy tia sét thì chẳng có gì cả.

Nhưng đòn hay hơn ở kế sau, đột nhiên nàng trở nên vô cùng hoảng loạn, thậm chí thiếu chút hết lớn nhưng rồi nhanh chóng bình tâm lại, mặc dù hô hấp vẫn vô cùng gấp rút. Trần Ngọc Lâm cũng phải khâm phục ý chí của nàng.

Nhưng cũng chẳng ảnh hưởng lắm, trước khi nàng thoát ra được, Trần Ngọc Lâm đã kịp xách lưỡi đao lên trước mặt nàng. Nàng mỉm cười giơ hai tay xin hàng:

"Tôi đầu hàng, mấy con khôi lỗi của cậu thoát ần thoát hiện quá."

Trần Ngọc Lâm búng ngón tay cho Hắc Linh thả tay nàng ra, mỉm cười gật đầu:

"Chị cũng đầu tôi, em cũng tốn nửa ngày mới bắt được."

Cô gái Elf mỉm cười, nói chuyện thêm 2 câu thì vẫy nhau tạm biệt. Ở bên dưới cũng có một đám người đang tụ tập bàn tán:

"Này, gã này đánh nhau cũng được nhỉ? Cô gái vừa rồi là một trong mấy người thắng liên tiếp 4 trận đó."

"4 trận thôi thì đã nói làm gì, nghe nói thậm chí đến cả Thần Khôi Tông đệ tử cũng không thể không công nhận là con khôi lỗi kia lợi hại."

"Mặc dù cậu ta thua cũng không ít nhưng lại toàn là những đối thủ kì cựu hoặc thiên tài nổi danh, trong khi chúng ta chỉ mới thấy cậu ta ở đây 2 ngày nay."

"Nghe nói sắp sửa có Nội môn thành viên Thần Khôi tông đến thỉnh giáo."

Trần Ngọc Lâm dùng qua 1 thẻ bài tăng gấp đôi độ khôi phục, trong mười phút đã sinh long hoạt hổ trở lại. Lúc này hắn đi ra võ đài Tứ Phẩm số 13, ở đó Âu Bảo Uyên đang chiến đấu cùng với một tên Hải Tộc họ nhà lươn điện. Gã lươn điện liên tục quấy đuôi né tránh từng pháp thuật của nàng, nhưng hắn lại không để ý một cái vòng tròn ma pháp to đang từ từ hình thành đằng sau.

Kể đó.. không có kể đó, ngay lúc vòng pháp thành hình trọng tài liền tuyên bố Âu Bảo Uyên thắng cuộc.

Trần Ngọc Lâm quan sát, giờ một ngón tay với nàng:

"Đánh hay lắm."

Âu Bảo Uyên cười mỉm, nói:

"Bình thường thôi. Ông cũng đánh thắng 40 trận rồi nhỉ?"

"38."

Trần Ngọc Lâm đứng chính. Trong số 38 trận thắng, có 18 trận là thắng Tứ Phẩm võ đài, 20 trận chiến thắng Tam Phẩm võ đài. Tổng bình quân ra trong 1 ngày rưỡi vừa qua hắn đạt được tổng cộng 70 điểm. Lúc này hắn đang tính chiến thắng nốt 7 trận còn lại.

74 điểm.

Nổi trội nhất vẫn là lần đầu tiên hắn lên đài Tứ Phẩm, hắn dùng một thanh Yểm Dao trực tiếp đè nát liên tiếp 10 người, đến người thứ 11 mới bị đánh bay xuống sàn. Kể đó là một chuỗi thua 5 trận cho tới khi hắn đạt được lại một trận thắng.

Nhưng mà thành tích của hắn quá mức vượt trội, về sau chạy lên chiến đấu thì toàn là những người mạnh mẽ vô cùng. Chiến đấu cùng họ mệt mỏi vô cùng, tuy rằng thu thập kinh nghiệm chiến đấu cũng không ít. Bình quân ra mà nói cứ tầm 3 trận thua thì lại có 1 trận thắng.

Nếu hắn chạy lên võ đài Tam Phẩm thì chẳng có một mống nào tham gia, thế mới chán.

"Thế nào? Muốn đấu đôi không?"

Trần Ngọc Lâm hỏi Âu Bảo Uyên, giờ cái máy tính bảng ra, phía trên có đơn đăng ký đấu đôi. Đấu đôi là hình thức 2v2, tự lập nhóm hoặc sẽ random ra nhóm. Hệ Thống cũng sẽ tính là 2 trận thắng cho Tứ Phẩm.

Gần đây hắn tập tành cá cược (Khải Trang cười nhạt: "Cá cược cơ đấy"), hắn cũng thắng được mấy mẻ lớn. Hiện tại chỉ tính riêng Ngũ Phẩm Linh Thạch hắn có được là hơn 1000 Ngũ Phẩm Linh Thạch, vẫn chưa đủ trả nợ Mộ Dung Nguyệt.

Chủ yếu là hắn đặt hắn cùng Âu Bảo Uyên thắng. Có một lần hiếm hoi hắn thấy người quen, Đông Phương Thường Thắng, ấn tượng của hắn về gã này là rất mạnh, mặc dù mới chỉ nói chuyện cùng nhưng khí chất và áp lực tỏa ra thì không kém chút nào.

Nhưng mà hắn thấy là thấy trên truy nã lệnh. Hình như là hắn giết chết một chi nhánh xã hội đen, nhưng mà vẫn là sát sinh cho nên liền bị truy nã.

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên đi kiểm sân đấu 2v2, kể đó bọn hắn nhảy lên sân thách thức. Phía bên kia sân là hai người lớn, Tứ Phẩm hậu kỳ cùng với một gã Năm Mươi Mốt Huyền Giới, hệ tu luyện là Đại Tự Nhiên hệ.

Đại Tự Nhiên hệ phân biệt chủ yếu theo 2 hình thái, hình thái thứ nhất là khoảng cách, thứ hai là chất lượng nắm giữ. Chất lượng thì phân thành Thiên Địa Huyền Hoàng, khoảng cách thì lần lượt là Mét, Dặm, Quốc gia, Lục Địa, Tinh Cầu.

Trần Ngọc Lâm Tứ Phẩm sơ kỳ có thể đánh ngang tay, Tứ Phẩm trung kỳ có thắng có thua, riêng Tứ Phẩm Hậu kỳ chưa thắng trận nào. Chủ yếu do phòng ngự Tứ Phẩm Hậu kỳ quá mạnh mẽ, mạnh một cách quá đáng, hắn còn không thể gây nổi những vết thương quá thương tích ngoài da.

Tam Phẩm lên Tứ Phẩm là một sự đột biến kinh khủng về khả năng phòng ngự, ngược lại khả năng tấn công không có đột phá mấy. Có nghĩa khả năng tấn công của Tam Phẩm Hậu Kỳ và Tứ Phẩm sơ kỳ chênh nhau chừng 2-4 lần do sự khác biệt về chất lượng linh lực trong cơ thể.

"Này Uyên."

Trần Ngọc Lâm nói:

"Tôi lao lên, bà đoạn hậu nhé. Yên tâm, Ngân Nguyệt Lang tôi sẽ để lại sau bà, chỉ dẫn Hắc Linh lên trước thôi."

Âu Bảo Uyên nghĩ nghĩ, gật đầu. Dù sao nàng cũng đang cần thử một phép mới.

Trần Ngọc Lâm chờ đợi tiếng còi xuất trận của trọng tài, lao thẳng lên phía trên. Đừng có nhìn hấn chỉ lao lên trên một mình nhưng việc hấn sở hữu một con khôi lỗi thoát ẩn thoát hiện, lại sở hữu khả năng thiên biến vạn hóa đã sớm truyền ra ngoài ở võ đài khu từ lâu.

Âu Bảo Uyên đứng từ phía sau, giơ lên một tay. Một vòng phép xuất hiện trên tay nàng. Nàng bắt đầu niệm chú:

"Bạo Chúa Bầu Trời, ngàn vạn mũi tên, phân rã và muôn trùng tách hợp. Thiên Long Trảm."

Lập tức, đằng sau Trần Ngọc Lâm xuất hiện một con Lôi Long khổng lồ, há to miệng lao về phía trước, đi song song với Trần Ngọc Lâm.

Phía dưới bắt đầu vang lên những tiếng xầm xì:

"Bán Xương Phép, hơn nữa là một Đại Ma Pháp cấp 1, mặc dù uy lực không bằng 1/3.."

"Ngớ ngẩn, người không nhìn ra người này thuần túy là do pháp lực trong cơ thể chỉ mới đạt được trình độ của Ma Pháp Sư Cao Cấp cho nên chỉ có thể đạt được 1/3 uy lực của Đại Ma Pháp ư?"

"Nếu như con bé này lên tới Đại Ma Pháp sư, há không phải là có thể đạt tới gấp đôi, thậm chí gấp 3 thực lực bình quân?"

"Cô ta là người thế lực nào? Mau điều tra."

Trần Ngọc Lâm không để ý những chi tiết đó, vung lên Yểm Đao- Xích đao trạng thái. Bất chợt từ dưới mặt đất phía dưới hấn trồi lên một bức tường nhám thạch. Trần Ngọc Lâm quét mắt qua tên Đại Tự Nhiên hệ kia, vung lên tay bên phải chém mạnh xuống. Lập tức bức tường kia trong nháy mắt chém làm đôi.

Kể đó, hấn đập nửa bức tường mà hấn vừa chặt về phía tên Tứ Phẩm Hậu kỳ, vốn là khá ở gần hấn. Tên Tứ Phẩm Hậu kỳ hai tay cầm hai cái chùy gai, vung lên, một chùy đã trong nháy mắt đập tan viên đá đang tới.

"Đến đây."

Hấn cười nói với Trần Ngọc Lâm, hai tay vung vẩy hai cây chùy.

"Tíc tắc, chiếc đồng hồ quả lắc. Chúa Tể thời gian xin hãy quay vòng..."

Cùng lúc đó, tên Đại Tự Nhiên hệ lúi từ trong ống tay áo ra vô số hạt giống cùng với vài viên linh thạch, ngay khi hấn truyền linh lực vào những hạt giống kia liền sống dậy, trở thành những thân cây cao cả mét, bắt đầu thôn phệ linh thạch, trong nháy mắt đã trưởng thành đến Tam Phẩm sơ kỳ.

Lôi Long gầm lớn, lao thẳng về phía lũ cây cối kia, cùng lúc đó tên Tứ Phẩm Hậu kỳ cũng lao về phía Trần Ngọc Lâm.

"Ồ, không đến."

Trần Ngọc Lâm nói, kể đó hấn rút ra một cái tai nghe, bịt vào tai. Cùng lúc đó, một bóng dáng xuất hiện phía dưới tên Tứ Phẩm Hậu Kỳ tu sĩ, chính xác hơn là chui ra từ cái bóng của hấn.

Bé Hắc xuất hiện, há to cái mồm đầy răng nanh sắc nhọn, rồi một tiếng hét lạnh gáy vang lên.

[Tiếng Hét Của Sự Hoảng Loạn]

Nói thật nhé, Trần Ngọc Lâm lúc mới nhìn sơ qua tên nó còn tưởng rằng đây là một cái kĩ năng chỉ có thể dùng khi chủ nhân đang sợ vk1 ra, xem ra là nghĩ sai rồi.

Thần thoại Hy Lạp kể lại, trong trận chiến đầu tiên giữa các vị thần trên đỉnh Olympus và các Titan cổ xưa, thần Pan, người đứng về phía đỉnh Olympus đã gào lên một tiếng kêu khiến cho toàn bộ quân địch và những vị Titan cổ xưa bỏ chạy bán sống bán chết, từ đó tạo ra một tiền đề cho chiến thắng của các vị thần. Từ "Hoảng Sợ" hay "panic" trong tiếng Anh được đặt theo tên ông ta, Pan.

Một tiếng rống vang lên, ban đầu nó chỉ là một tiếng kêu rít như thể một con chuột bị bóp cổ, hoặc cũng có thể con Bé Hắc đang cố hát bằng giọng nữ cao. Nhưng ngay sau đó nó biến thành một tiếng còi tàu vang vọng, và rồi...

Bụp.

Giống như một tiếng bong bóng kêu, đó là âm thanh của hàng chục tinh thần bị vỡ ra cùng một lúc. Trần Ngọc Lâm lùi lại 5 bước trong cơn hoảng sợ, nhưng rồi nhanh chóng trấn tĩnh lại, dù sao hấn cũng có chuẩn bị. Nhưng lũ cây cối và 2 người đối diện thì không may mắn thế.

Lũ cây cối đang dường như kết thành một loại thể trận, đột nhiên co rúm người lại, lá cây rụng đứng hết cả lên. Lôi Long là năng lượng thể, không bị ảnh hưởng bắt đầu mặc sức tàn sát những cái cây này.

Gã Đại Tự Nhiên hệ thì khá may mắn, bởi vì hấn đứng cách khá xa Bé Hắc nên chịu ít ảnh hưởng nhất.

Về phần gã Tứ Phẩm Hậu Kỳ, xúi quẩy nhất do ở gần nhất. Hắn đang lao tới chột hét toáng lên một tiếng, ngồi bệt trên mặt đất. Kế đấy hắn run lẩy bẩy nhìn về đầu căn cội nguồn của tiếng hét, đó là một sinh vật kinh khủng không sao tả nổi.

Dường như [Tiếng Hét Của Sự Hoảng Loạn] có thể khơi dậy những cảm xúc kinh khủng nhất của một người.

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng bình phục lập tức triệu hoán Hắc Linh và Arch Ville. Hắc Linh vừa xuất hiện liền chạy ngay về phía tên Đại Tự Nhiên hệ. Còn Arch Ville vừa hiện thân bèn vung tay, một loạt những tia sáng mang theo khí tức hắc ám mãnh liệt lao về phía tên tu sĩ Tứ Phẩm Hậu kỳ.

Ban đầu chỉ là một luồng gió nóng, nhanh chóng kế đó là một cơn sợ hãi, hoảng loạn khác kèm theo. Đây là đặc trưng của các đòn đánh thường của Arch Ville [Ám Ảnh]. Không chỉ đơn giản là hoảng sợ, mà là toàn bộ các trạng thái tiêu cực nhất.

Đột nhiên một tiếng nhạc du dương được thổi lên, Trần Ngọc Lâm cau mày nhìn về phía tên Đại Tự Nhiên hệ, thấy hắn từ lúc nào đã lòi ra một cây sao, bắt đầu thổi. Cách hắn 5 mét là Hắc Linh đang bị một quả thủy cầu bao phủ, nâng lên cách mặt đất 2 mét.

"Này, cái thứ đó nặng mấy tấn đấy, làm sao mà quả thủy cầu kia nâng lên được?"

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc thốt lên, đây là tình huống tệ nhất. Nếu Hắc Linh bị nhốt trong một không gian kín thì hắn sẽ không thể triệu hồi Hắc Linh lại được. Kế đó hắn lao vút về phía tên Tứ Phẩm tu sĩ hậu kỳ, một đao chém xuống.

Đột nhiên, tên Tứ Phẩm hậu kỳ tu sĩ giờ lên một cây đại chùy đỡ được đường đao của hắn. Trần Ngọc Lâm thấy rõ hoa lửa bắn ra tung tóe khi 2 cái vũ khí đụng độ nhau, co giật mắt.

Hỏi phục nhanh dữ vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Hoàn thành nhiệm vụ

"Ngạc nhiên ư? Ta không nói cho người biết đấy."

Gã tứ phẩm hậu kỳ tu sĩ bắt đầu liên tiếp vung đại chùy, tới tấp đập vào Trần Ngọc Lâm. Trần Ngọc Lâm liên tiếp giương lên Yểm đao đỡ chiêu. Yểm Đao tuy rằng là một thanh đại đao, nhưng với kích cỡ của nó và cả độ dày của nó, hoàn toàn có thể trong thời gian ngắn thay thế một cái khiên.

Chưa kể đặc tính cứng rắn hơn khi bị đập nữa.

Hắn nhảy bật ra né một chiêu đại chùy đập tới, kế đó rung người lên, Yểm Đao trong một nháy mắt đã biến chuyển trở lại thành hình dáng đại đao. Trần Ngọc Lâm oằn người xuống, một đường đao trong nháy mắt xuất hiện lướt ngang qua 2 cây đại chùy của gã Tứ Phẩm tu sĩ, hoa lửa bắn tóe ra.

"Vũ khí rất được, nhóc con."

Tên Tứ Phẩm tu sĩ thoải mái cười lớn khen ngợi. Một đòn vừa nảy đủ mạnh để cho hắn phải lùi về sau 3 bước, tuy rằng có chút do hắn chủ động lùi lại mà không cứng rắn chống chịu, nhưng chỉ việc hắn phải lùi lại cũng đủ chứng minh tên Tam Phẩm sơ kỳ tu sĩ trước mặt rất tốt.

"Đa tạ khen ngợi."

Trần Ngọc Lâm cũng cười. Kế đó hắn nói, giọng nghiêm trọng:

"TỪ! TỪ! Đứng im đấy!"

"Cái gì?"

Tên tứ phẩm tu sĩ nghi hoặc hỏi, nhưng rất nhanh sau đó hắn vung cây đại chùy lên trên.

Hắn không biết bên trên có của khí gì, nhưng mà hắn nghe tiếng gió rít. Hơn nữa rơi đến lúc này thì hắn là hắn không né kịp rồi, trừ khi vút 2 cây đại chùy qua một bên mà chạy.

Kế đó cánh tay hắn trầm hẳn xuống, đồng thời hắn cảm nhận được một luồng hơi ấm nóng rực phả vào gáy hắn. Không hiểu từ lúc nào một con quái vật trông giống nhân ngư đột biến to như cái ô tô tải đã rơi xuống đầu hắn. Dựa theo cảm giác từ cánh tay con này ít nhất nặng 2 tấn 2, nếu vừa nảy không nghe tiếng gió rít thì chắc hắn đã bị đè rồi.

"Nhóc con được đó."

Hắn vung cây đại chùy, vút con nhân ngư biến dị kia xuống, kẻ đó một chùy đập nát nó. Hắn nhìn Trần Ngọc Lâm nói, khâm phục.

Vừa nãy căn bản không phải nhắc nhở hắn, nếu hắn không nghe Trần Ngọc Lâm nói hắn sẽ né, vì hắn có thể nhận ra được lúc tiếng gió đủ to để hắn nghe thấy. Nhưng một câu nói của Trần Ngọc Lâm khiến hắn chú tâm vào người Trần Ngọc Lâm mà ngược lại phản ứng chậm lại nửa giây đồng hồ, không kịp né tránh.

"Dương mưu mà thôi."

Trần Ngọc Lâm nháy mắt, kẻ đó hắn quay người hỏi tên tu sĩ Đại Tự Nhiên hệ vừa mới triệu hồi ra một con Golem to ngang tòa nhà:

"Này, đồng đội ngươi đã mất khả năng chiến đấu, có muốn đánh nữa không?"

"Cái gì? Ta vẫn còn..."

Tên tu sĩ Tứ Phẩm hậu kỳ nói được nửa câu, chợt sầm mặt lại hỏi:

"Từ bao giờ?"

Hắn đột nhiên phát hiện ra hắn không thể nào cử động.

Thì ra, nếu nhìn về phía dưới chân của hắn sẽ thấy một vết đâm nhỏ như cái đầu kim. Trọng yếu là vết đâm này thậm chí còn không chảy máu, không có huyết dịch chảy ra giống như chỉ đơn giản là một vết xước ngoài da vậy.

Trần Ngọc Lâm đi về phía trước, giro tay về phía cái bóng của con Nam Tước Địa Ngục bị tên kia đập thành thịt nát. Lập tức một sinh vật trông giống con giun béo mập, răng hai hàm sắc nhọn treo lên theo cánh tay của gã. Trần Ngọc Lâm nói:

"Từ lúc nó chui ra khỏi bóng của anh, nó đã cắn một phát rồi."

Có một điều mà hắn không nói, đó là chất độc của Bé Hắc chẳng ra làm sao, muốn độc phát phải đợi 4 phút đồng hồ. Trong thời gian ngồi chờ độc phát thì chính bản thân hắn phải chạy tới chiến đấu cầm chân gã Tứ Phẩm Hậu Kỳ này lại.

Bù lại một khi độc phát chính là ăn chắc chiến thắng, nói về âm thầm cắn thì Bé Hắc là nhất lưu, Trần Ngọc Lâm một lần dù cho chính mắt nhìn thấy nó cắn hắn, chính mắt nhìn thấy rằng nó đâm vào thịt vẫn không thể có dù cho chỉ là một cái cảm giác khác lạ.

Cho nên người bị cắn lên thậm chí còn chẳng biết mình bị cắn từ bao giờ là bình thường.

Trần Ngọc Lâm nói, an ủi:

"Đừng lo, không có độc đâu. Đây là một loại chất gây tê mà thôi."

Quả đúng thế, Bé Hắc phát cắn chỉ truyền chất gây tê vào, nhưng mà nó lại khiến cho toàn thân thể trong nháy mắt thoát lực, không thể cử động, chỉ có thể nói. Nếu như lúc đó có ai đó giết chết người bị cắn, thì sẽ tạo ra một xác chết đứng.

Đây là một tác dụng của 1 kỹ năng của Bé Hắc: [Ghi đè Nhận Thức], vô cùng đáng sợ. Thậm chí các tế bào kháng độc hay bạch cầu cũng bị ảnh hưởng, không tiến hành giải độc.

Đáng sợ!! Độc có thể giải, nhưng nếu bản thân còn không nhận ra mình bị trúng độc thì làm sao giải? Đến lúc độc tiến vào đại não thì đã quá là muộn rồi.

Một kỹ năng để cho người ta rợn người.

Trần Ngọc Lâm bỏ qua tên Tứ Phẩm tu sĩ đang sững sờ, quay sang phía tên Đại Tự Nhiên hệ, nháy mắt với hắn như thể nói:

"Thấy chưa? Đã bảo mà."

Tên Đại Tự Nhiên hệ im lặng nhìn về phía đồng đội của mình đã bị ăn mất, hắn cũng không thể nói gì được. Thậm chí chính bản thân hắn mặc dù đã cẩn thận quan sát tình hình đồng đội nhưng vẫn không thể phát hiện được hắn bị cắn ở đâu và khi nào, và chất độc làm thế nào tác động được lên hắn.

Hơn nữa...

Âu Bảo Uyên phép thuật cũng vô cùng đáng sợ, mỗi khi hắn triệu hoán ra một sinh vật nào đó liền sẽ nhanh chóng bị nàng bắn hạ. Hắn hoàn toàn không thể tìm cách đánh bại nàng từ xa được, mà nàng lại liên tục di chuyển ngoài phạm vi điều khiển tự nhiên của gã.

"Đành vậy thôi. Chúng ta đầu hàng."

Tu sĩ Đại Tự Nhiên hệ phát tay, giận dữ nói. Trần Ngọc Lâm cười an ủi:

"Dù sao Ngài cũng đâu được phát huy chiến lực mạnh nhất của mình."

Quả đúng là như thế, nếu phải chiến đấu với một tu sĩ Đại Tự Nhiên hệ ở giữa thiên nhiên, về cơ bản là tự sát. Nếu một tu sĩ Đại Tự Nhiên hệ đạt tới Huyền cấp được chiến đấu ở giữa thiên nhiên, hẳn có thể nghịch sát một cái Ngũ Phẩm tu sĩ như thường. Phi thiên độn địa, tái tạo thân thể, thậm chí hồi sinh người chết, gần như không gì không làm được.

Nhưng nếu là môi trường xung quanh không có các yếu tố cần thiết, đại biểu như các đại thành thị, vậy thì xin thứ lỗi.

"Không. Thua là thua."

Gã tu sĩ đại tự nhiên hệ cũng kháng khái, trực tiếp xách tên tứ phẩm hậu kỳ tu sĩ lên và nhảy khỏi sàn đấu. Trần Ngọc Lâm hơi tiếc vì không được nói chuyện nhiều hơn chút, chủ yếu đề thỉnh giáo một số thứ.

Hắn đã thành một loại thói quen, thắng thua gì thì cũng hỏi người đối diện một câu về cảm nghĩ về lối đánh của hắn, nếu thắng thì gọi là trao đổi cùng tiến bộ, nếu thua thì hắn gọi là thỉnh giáo. Thành ra hiện tại hắn cũng có tiếng xung quanh đây, hơn nữa là tiếng tốt, hòa đồng các thứ.

Ví dụ hôm nọ thua gã Hạc Từ Thiên, hắn được gợi ý một chút về mấy huyết đạo, về nhà thay đổi kết cấu áo giáp một chút, thêm một tấm lưới che cổ để đỡ bị mấy đòn điểm huyết đánh hạ.

"Ừa? Không đấu nữa à?"

Trần Ngọc Lâm hỏi Âu Bảo Uyên, chỉ thấy nàng chỉ chỉ vào người mình:

"Đánh trận vừa rồi dính một thân bùn đất mờ hôi, về tắm cái đã."

Trần Ngọc Lâm nhìn qua, chỉ thấy đúng vậy. Hình như là từ trận trước nữa, nhưng mà do hắn đi ngang qua rù cho nên ở lại đấu thêm nốt một trận. Hơn nữa trận rồi lúc sắp kết thúc gã Đại Tự Nhiên hệ văng bùn đất tứ tung về phía nàng, tự nhiên cũng dính một hai.

Trần Ngọc Lâm đành phải lờ mờ đi solo tiếp. Sau trận vừa rồi hắn đạt tới 80 điểm, đã đạt được 4/5 tiến độ.

Trần Ngọc Lâm tiếp tục thua thêm 6 trận, nhưng mà hắn lại có thể thắng tới 4 trận. Đem so với cái tỉ số 3-1 lúc trước đã là giảm sút đi rất nhiều rồi. Thậm chí chính bản thân Trần Ngọc Lâm cũng cảm thấy là mình đã mạnh lên rất nhiều.

Ví dụ như lúc hắn đối đầu lại vị Hạc Từ Thiên lúc trước, lần này hắn đã ép được vị đó phải rút ra song kiếm của mình. Tuy rằng ngay sau 2 giây khi Hạc Từ Thiên rút kiếm kiếm đã kề cổ hắn, nhưng mà ít ra hắn đã buộc được Hạc Từ Thiên rút kiếm. Lúc trước là đơn thuần đánh tay bo.

Lại thêm nữa ngày nữa, Trần Ngọc Lâm cuối cùng cũng hoàn tất được thành tựu. Nhưng bù lại hắn cũng bị thua thêm 8 trận.

Lúc này đối đầu với hắn thì có 3 loại, một là những nhân vật ở lâu trên Tứ Phẩm cảm thấy hứng thú với hắn, thứ nữa là các thiên tài cảm thấy mình bị khiêu khích.

Trong 8 trận đó có 5 trận là đấu với Hạc Từ Thiên.

Hạc Từ Thiên nghe nói xuất phát từ Thần Kiếm môn, 1 trong vài ba tông môn hiếm hoi xuất hiện trong danh sách những thế lực đứng đầu ở hệ Mặt Trời, ở vị trí thứ 6. Vĩnh Hằng đảo đứng ở vị trí thứ 8, do một yếu tố khá quan trọng là độ trung thành của các thành viên chưa có cơ hội được nghiệm chứng.

Hơn nữa, hẳn dù là ở trong tông môn đó cũng có thể coi như một người nổi trội. Yêu tu giả Tứ Phẩm hậu kỳ, năm nay mới vừa vặn 35 tuổi. Hơn nữa kiếm pháp kinh người áp đảo một thế hệ trẻ tuổi.

Trần Ngọc Lâm sau khi biết được danh hiệu của Hạc Từ Thiên cũng kinh ngạc mãi không thôi. Thì ra người mà hắn đánh này giờ chính là một trong các thiên tài đứng đầu của Thần Kiếm môn à?

Có điều hắn cũng không để tâm lắm với lời nói của thiên hạ, hắn mới tu đạo nửa năm, kinh nghiệm chiến đấu như hiện tại đã có thể coi là không thấp mà thôi, hắn còn chưa thấy hài lòng.

Trận cuối cùng...

Trần Ngọc Lâm đứng nhìn cô gái Elf, một lưỡi đao kẻ sát cô hòng cô nàng, một tia máu hơi xuất hiện nơi cổ nàng.

Chính là cô gái Elf mà hắn đánh thắng trận trước khi đánh 2v2 cùng Âu Bảo Uyên. Cô nàng này sau khi bị đánh thua bất thành khí, về nhà xách ra một cái nỏ thần đem lên, kẻ đó bắn như một đũa điện loạn bắn từ đầu này bắn sang đầu bên kia. Trần Ngọc Lâm nhắm tính số mũi tên cô bắn ra có thể đạt tới 4 chữ số.

"Cậu không có chút nào thương hoa tiếc ngọc à?"

Cô gái Elf thương xót lấy một cái gương soi nửa ngày, sau khi đảm bảo không có sẹo oán hận nhìn hắn nói. Trần Ngọc Lâm cười cười đáp:

"Tôi được bảo rằng trên chiến trường cứ quan niệm, nếu gặp trai thì nó vẫn là trai, nếu là gái thì cứ coi như nó là cú có gai là được."

"CẬU ĐƯỢC GIÁO DỤC CÁI KIỂU GÌ VẬY?"

Không để ý cô gái elf lại nhái đằng sau, Trần Ngọc Lâm yên lặng theo dõi Hệ Thống thông báo hoàn tất nhiệm vụ.

[Hệ Thống thông báo, Kí Chủ hoàn thành nhiệm vụ: Bách Thắng Yểm Đạo. Hoàn tất nhiệm vụ ần: [Sử dụng không tới 1/2 thời gian để hoàn thành nhiệm vụ] cùng với nhiệm vụ ần thứ 2 [Đạt được tối thiểu 30 chiến thắng liên tiếp.]]

Trần Ngọc Lâm nhớ lại, hình như 30 chiến thắng liên tiếp là do hắn chiến thắng 20 trận Tam Phẩm, kể đó là 10 trận Tứ Phẩm liên tục thì phải.

[Tuyên bố phần thưởng:

Phần thưởng nhiệm vụ: 1200 điểm Vận Mệnh.

Phần thưởng nhiệm vụ 2: 1 thẻ bài Triệu Hoán Ngẫu Nhiên.

Phần thưởng nhiệm vụ 3 và 4:

600 điểm (25% + 25%) điểm Vận Mệnh nhận được từ nhiệm vụ.]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Hoa điều phong nguyệt

Trần Ngọc Lâm nhẹ nhàng kiểm kê lại số Linh thạch hắn nhận được. 1562 Ngũ phẩm Linh thạch.

Chủ yếu trong số đó đến từ các màn cá cược, một phần trong đó đến thông qua việc đấu võ đài trả tiền hắn. Tính toán một chút, vậy là chỉ trong vòng 3 ngày ở quanh quanh khu vực này, hắn đã kiếm lời 1500 Linh thạch Ngũ Phẩm. Cũng có thể gọi đó là một bút tài sản.

Có điều hiển nhiên là số lượng đó không đủ để tiêu. Hầu hết tài sản chất lượng ở đây giá cả rơi vào khoảng 2000-10000 Ngũ Phẩm Linh thạch, nếu như hàng hóa giá trị có thể tính toán bằng Tinh hạch. Cho nên một bút tài sản này chỉ là số ít.

Hơn nữa, hắn đang nợ Mộ Dung Nguyệt một con số gấp 3 lần con số này, còn chưa là gì đâu.

Trần Ngọc Lâm đi kiểm một phòng nghỉ cá nhân, chui vào trong trước khi chuẩn bị triệu hoán.

Hắn mở ra vòng tròn triệu hoán, kể đó đặt vào bên trong vòng tròn triệu hoán tám thẻ. Hắn hỏi Hệ Thống:

"Tỉ lệ triệu hoán ra ông Trương Cầu Đan lần thứ 2 là bao nhiêu?"

[Ta đã nói là nó chỉ triệu hoán ra những kẻ mạnh mẽ.]

Hệ Thống cần cầu:

[Còn mạnh thế nào còn phải nhìn xem vận khí của Kí Chủ. Nếu Kí Chủ vận xui, cũng không nhất định cũng có thể triệu hoán ra Trương Cầu Đan sau khi hắn biến thành cương thi.]

"Hà?"

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc:

"Có chuyện gì xảy ra với hắn rồi? Sao hắn lại biến thành cương thi? Thế còn bà vợ với con hắn thì sao?"

[Đừng lo, họ vẫn sống tốt]

Hệ Thống lầm bầm:

[Mà đó không phải thứ Kí Chủ cần quan tâm. Bây giờ Kí Chủ quan tâm là triệu hoán thêm nhân vật mới kìa.]

Trần Ngọc Lâm mặc dù tò mò nhưng vẫn nhún vai, ấn nút bắt đầu triệu hoán. Kể đó một loạt những chữ cái chạy dọc theo sàn nhà bắt đầu từ chân của hắn đi về phía triệu hoán vòng tròn. Đây là tính năng thay thế cho việc hắn phải mở miệng há mồm ra đọc xướng văn cho thiên hạ nghe.

Ngay sau đó, Triệu Hoán pháp trận rực sáng, rồi một tia chớp xuất hiện. Chui ra từ trong làn chớp đó là một...cuộn tranh.

Trần Ngọc Lâm, người lúc này đang ăn bánh mì nghi hoặc nhìn về phía cuộn tranh, kẻ đó hỏi Hệ Thống:

"Này, ta nghĩ là khi triệu hoán ngẫu nhiên thì nó sẽ ra triệu hoán thú chứ không phải triệu hoán vũ khí đúng không? Cái thứ thẻ bài triệu hoán ra được mọi thứ là [Ngẫu Nhiên Toàn Phần] mà?"

Hệ Thống:

[Đúng thế. Đây là thẻ bài triệu hoán Triệu Hoán Thú, nhưng nói chính xác hơn một chút thì là triệu hoán Nhân vật.]

Trần Ngọc Lâm đang nghi hoặc thì chợt, cuộn tranh kia mở ra. Bên trong là một bức họa có thể nói là tuyệt sắc, ở trong phòng nền, sông nước, cỏ cây muôn thú vô cùng sống động. Trần Ngọc Lâm còn ngỡ như mình có thể nghe được tiếng dê kêu rả rích, tiếng ve kêu vào hè, tiếng chim kêu líu lo..

Khoan đã, không phải ngỡ như mà là hẳn đang thực sự nghe thấy những tiếng đó.

Trần Ngọc Lâm cau mày nhìn vào trong cuộn tranh, nổi bật lên nhất trong đó là một cảnh cây đang đong đưa trước gió, từ trong đó nhô ra những bông hoa và cành lá. Khi nói từ trong đó, tức là từ trong cuộn tranh thực sự vurun ra những bông hoa bên ngoài.

Kẻ đó một đồng chim bay ra từ trong cuộn tranh đó. Hắn giơ tay bắt lấy một con, con chim này giống như một con chim giấy, nhưng lại được tạo hình hết sức sống động, tô màu y như thật vậy. Trần Ngọc Lâm bóp bóp thử, cảm thấy vô cùng đàn hồi.

"Xin chào Chủ Nhân, Ngài đã gọi tôi tới đây sao?"

Kẻ đó từ bên trong cuộn tranh một luồng khí trắng chui ra, một thân ảnh xuất hiện. Thân ảnh này mặc một bộ đồ cổ, hình như là kimono của Nhật Bản, màu trắng, điểm xuyết bởi những nét tranh vô cùng đẹp đẽ. Hai ống tay áo của nàng là hai cuộn tranh liên tục chuyển động, sông núi rừng cây hoa lá.

Hệ Thống thông báo:

[Chúc mừng Kí Chủ mở khóa thức thần SSR - Hoa Điều Phong Nguyệt - Kachou Fuugetsu đến từ Onmyouji - Âm Dương Sư trò chơi.

Điều kiện đã đủ, mở khóa các chế độ phụ bản: [Ngư Hồn Phó Bản] [Thức Tỉnh Phó Bản - Kỳ Lân].

Điều kiện đã đủ, mở khóa Phó Bản - Âm Dương Sư - Đại Chiến Thành Heian, phó bản cấp độ [Cao Cấp]. Thành tích xông qua Phó Bản - 1 thức thần SSR tùy chọn.

]

Game Âm Dương Sư, cũng là một game khá nổi gần đây. Trần Ngọc Lâm hồi trước cũng có chơi qua một chút ít, trong đó Hoa Điều Phong Nguyệt, hay còn gọi là Hoa Điều Quyền cũng coi như một thức thần rất mạnh.

Mặc dù vậy, dường như hiện tại Hệ Thống đã chỉnh sửa một số lớn thông tin về Hoa Điều Quyền bởi vì hệ thống kỹ năng tương đối khác với Kỹ năng mà hắn nhớ được.

Trong game Hoa Điều Quyền có 3 kỹ năng, đánh thường, nội tại và chiêu cuối hồi máu diện rộng. Hiện tại Hoa Điều Quyền có cả thảy 5 kỹ năng:

[

Họa Triệu Hoán: Triệu hồi một Họa Thú từ trong Họa Quyền, mỗi một Họa Thú có thời gian tồn tại tối đa 2 phút. Có thể triệu hồi tối đa 5 (số sao + 1) Họa Thú.

Quy Điều: Triệu hồi một phi điều công kích đối phương, khi phi điều công kích thành công sẽ quay trở lại trên người đồng minh và hồi phục cho đồng minh. Lượng hồi phục tỉ lệ thuận với thương thể của đồng minh (thương thể càng nặng hồi phục càng cao và ngược lại)

Có thể dự trữ tối đa 5 phi điều, mỗi 5 phút có thể tạo ra thêm 1 phi điều.

Liễu Mộc Toàn Phong: Vurun ra cây liễu bên trong Họa Quyền, có thể che phủ một khoảng rộng bán kính 3 mét, giảm 50% sát thương trong 5 giây.

Hoa Điều Tương Vãn: Hi sinh một phi điều, trực tiếp tạo ra một khiên chắn giải trừ mọi hiệu ứng khống chế trên người một đồng minh, hiệu ứng khống chế không được phát ra trực tiếp từ đối thủ vượt quá 1 đại cảnh giới. Cooldown 1 giờ.

Họa Cảnh: Tạo ra một vùng rộng 30 mét trong 1 phút, trong vùng đó đồng minh sẽ được hồi phục mạnh thương thể, đồng thời tác động kéo dài tiếp tục 2 phút sau khi ra khỏi khu vực Họa Cảnh. Lượng hồi phục tỉ lệ thuận với thương thể của đồng minh.

]

Ngoài ra, Hoa Điều Quyền còn là nhân vật 4 sao, thực lực tương đương Tứ Phẩm sơ kỳ(mặc dù đánh tay bo chắc chỉ ngang đũa Tam Phẩm sơ kỳ). Hơn nữa, Trần Ngọc Lâm để ý nàng có thêm 3 dòng trong bảng thông số:

[Trạng thái: Tò mò, hưng phấn]

[Độ Trung Thành: 95.]

[Điều kiện miễn nhiễm khu Vực 9MiA2: 0%]

2 dòng đầu thì Trần Ngọc Lâm còn hiểu được. Nhưng dòng thứ 3 thì hắn hoàn toàn không thể hiểu nổi cho nên hắn hỏi Hệ Thống:

"Hệ Thống, Khu Vực 9MiA2 là Khu vực nào?"

[Thông tin tuyệt mật.]

Hệ Thống đáp, giọng lạnh tanh:

[Điều kiện của Kí Chủ chưa đủ để biết được những thông tin này.]

Trần Ngọc Lâm nhủ mày, Hệ Thống nói thế có nghĩa là nó vô cùng quan trọng. Hắn tiếp xúc với Hệ Thống đủ lâu để hiểu về nó, khi nó nói bằng cái giọng này có nghĩa là đây là một thông tin cần được giấu kín nhưng nó rất quan trọng và nếu may mắn thì hắn sẽ biết được về nó trong tương lai.

Ngoại trừ khi nó biết rằng hắn biết điều đó, và hóa ra đây chỉ là một cú lừa cực mạnh nhằm đưa hắn vào một cái hố nào đó.

Hệ Thống:

[.....]

Hoa Điều Quyền là triệu hoán nhân vật với bản ngã riêng của mình, có độ trung thành riêng, tức là nó có thể tăng có thể giảm được.

Theo như thông tin độ trung thành, 1 khi độ trung thành tụt xuống 50 điểm sẽ làm mọi thứ một cách qua loa, 30 điểm sẽ trực tiếp chây ì, 0 điểm sẽ phản ngược nghịch sát hắn.

Trần Ngọc Lâm quay sang Hoa Điều Quyền, nói:

"Cô là Hoa Điều Qu.. Ừm, gọi thế hơi có chút kì quái, tôi gọi cô là Hoa Điều nhé."

Hoa Điều gật đầu:

"Vâng, thưa chủ nhân."

Trần Ngọc Lâm gật gù, mặc dù cảm giác hơi có chút kì quái khi được gọi là "Chủ Nhân", có điều cảm giác cũng không tệ. Hắn kể đó quay sang xem xét các phó bản.

Phó bản thức tỉnh cũng giống như trong game, trừ việc phần thưởng nhiều hơn, và một ngày có thể đi tới đa 3 lần, mỗi lần đi miễn phí, có thể tích trữ lại tới đa là 30 lần.

Phó bản Ngự Hồn cung cấp các loại ngự hồn, ngự hồn trong Hệ Thống không cung cấp chỉ số mà cung cấp các loại đặc tính tùy biến. Ngự Hồn đẳng cấp càng cao, đặc tính càng mạnh mẽ. Ví dụ như Ngự Hồn Tranh trong game là có tỉ lệ phản đòn, tấn công bằng đòn đánh thường lại đối phương khi bị tấn công.

Nhưng trong này thì nó lại biến thành có tỉ lệ phản đòn theo % sát thương của đối phương gây ra, giám sát thương tương ứng đối với công kích của đối phương. Ngự hồn 6 sao có tỉ lệ là 40% phản đòn toàn phần với 100% sát thương của đối phương.

Ngoài ra Phó Bản Đại Chiến Thành Heian cũng không có thông tin gì cả sát.

Trần Ngọc Lâm đi ra khỏi phòng nghỉ, đằng sau hắn là Hoa Điều đi ra. Nàng có thể bước ra khỏi cuộn tranh, có điều trong tình trạng này thì tốc độ của nàng giảm xuống còn 50% tốc độ gốc, di chuyển chậm hơn hẳn.

Trần Ngọc Lâm vừa đi ra, chợt nhận ra mọi người đang kì quái nhìn hắn. Hắn đang không hiểu ra sao, thì chợt một cô gái Long tộc, người mà từng 2 lần liên tiếp đập hắn ra bã đi ngang qua cười nhìn hắn:

"Ồ kia nhóc, còn bé thế mà dạn ghê nhỉ? Trưởng thành rồi cơ đó."

Kẻ đó nàng nháy mắt nhìn hắn.

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc nhìn nàng, rồi hắn nhìn sang Hoa Điều, rồi lại nhìn sang cái phòng nghỉ cá nhân:

-.....

Thôi, má trẻ chui lại vào trong cái Họa Quyền cho con nhò.

Chương 114: Nhiệm vụ mới

Trần Ngọc Lâm hôm sau mò đi mua một cái Tổ Hợp Dao Thước, 2900 Ngũ Phẩm Linh Thạch. Hắn 2 hôm nay liên tục chiến đấu trên đài và cá cược các thể loại, cũng kiếm được thêm 1500 Linh thạch, mặc dù hơn một nửa trong số đó là hắn thấy Khai Trang đặt cửa nào hắn đặt theo.

2900 Ngũ Phẩm Linh Thạch, nghe thì đắt nhưng kì thật lại tương đối rẻ mạt. Nên biết đây là một bộ võ kỹ cấp C, xét theo hệ quy chiếu bình quân của Võ Kỹ là từ 1-9, 1 thấp nhất, 9 cao nhất thì đây cũng là một bộ võ kỹ cấp 4 trung phẩm.

Hơn nữa, đây không chỉ đơn giản là một bộ võ kỹ, mà bao gồm ít nhất 36 loại hình đao pháp cùng với cách vận dụng đao, có thể nói là thích hợp nhất cho hắn lúc này. Hiện tại hắn không cần một tuyệt chiêu siêu cường vĩ đại mà hắn cần là sử dụng đao pháp sao cho hiệu quả.

Ngoài ra, hắn còn mò mua được thêm 1 bộ chiến trận cơ bản cho người sử dụng và khôi lỗi, có các loại thể trận dành cho những người điều khiển khôi lỗi, triệu hoán sư hoặc giữa các thành viên. Nên nhớ đây là Chiến Pháp, một loại hình chiến thuật cho phép 2 người tác hợp với nhau bày tỏ ra thực lực hơn xa $1 + 1 = 2$.

Hơn nữa, ở trong bộ sách này bày ra lên tới tổ hợp chiến đấu cho hơn 10 người cùng một lúc. Rất thích hợp nếu hắn sử dụng cùng với Arch Ville và triệu hoán ra một đồng lớn quý thú.

Ngày thứ 7, Khai Trang đi đấu giá hội tầng cấp bậc cao nhất, mang về một bức tượng hình đầu người mà Trần Ngọc Lâm vô cùng thắc mắc là nó có từng được trưng bày trong nhà xí không. Tượng tượng tất cả cái mùi hôi thối trên thế gian này cộng lại, mùi phân, mùi xác thối, mùi trứng thối, mùi tất lâu ngày chưa giặt cộng lại, thì nó sẽ cho ra cái mùi hiện tại.

Vừa đem về, nàng lập tức tống cái tượng đó vào bên trong một cái túi chân không, rồi lại tống cái túi chân không kia vào một cái túi khác để nó không bốc mùi ra. Trần Ngọc Lâm không biết tại sao cái tượng này lại đáng tiền cũng như giá trị của nó, nhưng nghe Khai Trang nói thì lần này nàng kiếm lớn.

Ngày thứ 8, Trần Ngọc Lâm thu gói đồ đặc chuẩn bị về Vĩnh Hằng đảo. Hải Tộc Thịnh Hội ngày hôm nay chính thức bước vào thời kì lễ hội tế bái Hải Thần, căn bản là không phải là việc mà bọn hắn được tham dự.

Lúc về được tới nhà thì đã tiếp cận nửa đêm, tuy nhiên Vĩnh Hằng đảo lúc này vẫn vô cùng nhộn nhịp. Đối với 1 Tam Phẩm cường giả thì thức trắng 3-5 ngày cũng không phải là chuyện hiếm gặp gì cả. Dù sao đại não được cường hóa mạnh khi vượt qua Thiên Kiếp cũng khiến cho họ bớt cần những thứ mà người thường coi là thiết yếu như là ngủ hơn.

Bình quân một ngày Trần Ngọc Lâm chỉ cần ngủ chừng 2 tiếng, còn lại là để tu luyện.

Hơn nữa, đêm đúng là thời khắc chuẩn "trời đẹp" của loài ma cà rồng, là thời gian đi săn tốt nhất cho nên Trần Ngọc Lâm không có ý kiến gì. Mặc dù hắn không cảm thấy mình cần phải đi săn cũng như chưa bao giờ cần uống máu nhưng cảm giác trời đẹp đã ăn sâu vào trong máu hắn.

Cũng giống như con người kể cả khi nằm ườn ở nhà cũng có cảm giác tốt tốt một chút khi trời nắng vậy.

"Lười biếng."

Mộ Dung Nguyệt đi ngang qua bể bơi, gõ cốc cái vào đầu hắn trong khi hắn đang nằm tắm ánh trăng:

"Nhóc lười quá thể rồi đó. Tu luyện không lo tu luyện mà ngồi chơi xơi nước à? Nhóc biết nhóc đi chơi suốt 7 ngày rồi chứ? Về lo mà làm bù đi là vừa."

"Nhưng mà cháu có lười đâu cô?"

Trần Ngọc Lâm thờ dãi:

"Mấy ngày vừa qua cháu rất chăm chỉ đánh võ đài kiếm kinh nghiệm chiến đấu, cũng có được vài vốn làm ăn kha khá đấy. Hơn nữa cháu đảm bảo thực lực của cháu cũng phải tăng nhiều hơn lúc trước khi đi ít nhất 25%."

"Chà, thế là tốt."

Chợt hắn thấy Mộ Dung Nguyệt đưa cho hắn một tập tài liệu, nàng nói:

"Ngày mai sắp xếp chút đồ đạc, chuẩn bị đi về Ninh Bình đi. Còn nhớ cái lũ Huyết Tộc mà nhóc đánh bại đợt trước không? Giờ thì chỗ đó lại có biến với tụi Ma Thù rồi đó. Ta đặc biệt lấy cái nhiệm vụ này cho nhóc."

Trần Ngọc Lâm đang nghi hoặc ý nàng là gì, nhưng rồi lúc hần mở qua tập tài liệu xem một hồi, liền hiểu ra được.

Hần hồi trước đi đánh nhau với một đám Huyết Tộc, lúc đó hắn đã thấy kì lạ, hang động của Huyết Tộc rất sâu, nhưng lại không có quá nhiều thi thể động vật to lớn, ngược lại thi thể và xương cốt của các loài thú nhỏ thì lại rất nhiều, chất thành đồng, đặc biệt là chuột. Đương nhiên nói là thi thể nhỏ, chứ kì thực ra con bé nhất cũng to như con chuột cống.

"

Ma thú loại chuột có một đặc điểm, đó là ngoại trừ một con Thử Hậu có trí tuệ ra, còn lại toàn bộ những con khác đều vô cùng hoang dại, hơn nữa tuổi thọ rất ngắn, bình quân chỉ khoảng 5-10 năm. Đem so với những loài khác có thể sống đến hàng trăm, hàng ngàn năm thì quả là ngắn.

Hơn nữa, một con Thử Hậu sau khi đột phá Ma Thú cấp 2 sẽ luôn sinh ra Ma Thú với cảnh giới là Ma Thú cấp 1. Các đời sau cũng sẽ luôn luôn sinh ra cảnh giới thấp nhất là Ma Thú cấp 1. Và tỉ lệ sinh sản của Chuột Yêu vô cùng cao, chuột bình thường có thể sinh con 3 lần trong 2 tháng, tỉ lệ này giảm xuống với Ma Thú, nhưng lại tăng mạnh tỉ lệ sống sót của chúng lên.

Bình quân từ 1 cặp chuột một năm có thể sinh ra chừng 10000 con Ma Thú cấp 1, và khoảng chừng 3/4 trong số chúng sống sót trong môi trường tự nhiên.

Thế là đủ tạo nên một nạn dịch chuột rồi.

Hơn nữa, Mẫu Thử có thể đạt tỉ lệ sinh sản cao nhất là mỗi ngày 400-500 con, một tháng có thể sinh ra 15000 con Ma Thú.

Tuy nhiên do đặc thù của vụ này tính chất gây hại thấp, cảnh giới của đám Ma Thú thấp kém cho nên đặc biệt tính là nhiệm vụ cho đám tiểu bối đi chơi. Nếu như có Ma Thú chạy vào khu dân cư thì cũng không cần lo, nếu thực sự xuất hiện tình trạng đó các gia tộc và tông phái lần lượt trong dân gian sẽ tự động xuất mã, giống lần Thú Triều đột trước.

Về phần liên quan Huyết Tộc, đám Huyết Tộc đó tuy cũng là vật gây hại, nhưng lại chủ yếu săn mồi trên máu của đám Ma Thú, chiếm tới 6-70% thực đơn của chúng nên cũng tính là gián tiếp kiềm chế lại đám Ma Thú. Bọn hắn tiêu diệt Huyết Tộc cũng chính là gián tiếp đẩy mạnh Ma Thú phát triển.

Hơn nữa, các báo cáo của Liên Minh Tu Luyện giả chỉ ra rằng có sự tồn tại của Mẫu Thử trong lần nạn chuột này.

Trần Ngọc Lâm cũng cảm thấy không có vấn đề gì, dù sao đây cũng có thể là một đợt xoát kinh nghiệm và điểm Vận Mệnh. Mặc dù một con chuột hần chỉ đáng giá 1 điểm Vận Mệnh, nhưng nếu là 1 vạn con thì sao? Chính là 10000 điểm Vận Mệnh.

"Được, cháu nhận vụ này."

Trần Ngọc Lâm nói, kể đó thấy Mộ Dung Nguyệt nhìn về phía đài, nơi đó Hoa Điều đang vuốt tóc ngắm nhìn xung quanh. Nàng hỏi:

"Con bé kia ở đâu chui ra vậy?"

Hiệu ứng tự động hợp lý hóa không có tác dụng?

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc, nhưng rồi hần cũng nhanh chóng tự biên ra một câu chuyện:

"Cháu có mua qua một cuộn tranh, nhưng mà lúc mở ra chẳng hiểu sao cô từ trong đó chui ra...."

Mộ Dung Nguyệt nghi hoặc nhìn Trần Ngọc Lâm, Trần Ngọc Lâm cũng làm một bộ vẻ mặt "Có Chúa mới biết có chuyện quái gì xảy ra" nhìn nàng, kể đó nàng lắc đầu nói:

"Đăng ký cho cô ấy ở trong kí túc xá đi. Không thể để cho cô ta ở trong phòng nhóc được. Nhóc cũng biết luật mà, nam nữ không được chung phòng."

Trần Ngọc Lâm gật đầu, lúc mới lên trên đảo hần đã tiến hành đăng ký cho Hoa Điều rồi. Chẳng hiểu có phải trùng hợp hay gì mà nàng được xếp ngay cùng phòng với Âu Bảo Uyên.

Nguyên vốn phòng trong kí túc xá là 2 người 1 phòng, nhưng mà phòng của Trần Ngọc Lâm là của một thằng cha nào đó biến mất 150 năm về trước, hần phải đi thu dọn cả đồng đồ đạc của gã đó.

Các thành viên cấp cao hơn thì có thể ở một mình một phòng và có cơm ngày 3 bữa miễn phí, đó là mục tiêu hiện giờ của hần.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Động Trăng Khuyết

Ninh Bình, một địa phương được người ta mệnh danh là Hạ Long trên cạn. Thành Phố mà Trần Ngọc Lâm ở lúc trước cũng tiếp giáp với rừng Cúc Phương nên hẳn cũng có quen thuộc.

Lần này, nơi mà bọn hắn cần tới là ở sâu bên trong rừng Cúc Phương, cụ thể hơn là Động Trăng Khuyết.

Tuy rằng Động Trăng Khuyết nằm sâu trong rừng, nhưng dù sao diện tích hoạt động của Ma Thử vô cùng rộng lớn, hơn nữa liên tục tăng trưởng. Nếu như bọn hắn để mặc thì chỉ trong một thời gian ngắn, không tới mười ngày nữa tháng chỉ ít lãnh thổ bọn chúng sẽ rộng ra gấp đôi, lan vào các khu dân cư.

Rất may là sẽ không có chuyện đó, các gia tộc và tiểu tông môn sát biên giới thường xuyên giới hạn, đồng thời kết hợp trận pháp tạo thành một vành đai bao quanh khiến cho Ma Thử không thể nào lọt được vào khu dân cư mà chỉ có thể chạy vòng quanh. Cho nên thông thường các nạn chuột như này không thể tạo thành quá nhiều thiệt hại.

Trần Ngọc Lâm cùng với Âu Bảo Uyên từ trên trời hạ xuống, nhìn qua khu vực này. Tạm thời có thể lơ mờ phân định đây là một lần hành động nhóm. Mà cái nhóm này có khoảng chừng 10 người, phân biệt là bọn hắn, cùng với 7 người thuộc về một gia tộc và 1 người đi một mình.

Trần Ngọc Lâm vừa thấy thế, tâm tình trở nên kém đi hẳn. Nguyên bản là dự tính đây là một đợt kiểm điểm Vận Mệnh, nhưng mà trường hợp đã đến mức này thì còn có thể chia ra mỗi người được mấy con?

Có khi cũng chỉ khoảng chừng trăm con hoặc hai ba trăm con mà thôi.

Ma Thử ở từng đất nước có cách hoạt động khác nhau, Ma Thử châu Âu hoạt động thành từng bầy hàng vạn con, Ma Thử Trung Quốc hoạt động mạnh mẽ dưới đường công ngầm thành từng nhóm nhỏ hai ba chục con, nhưng một nơi có thể có hàng trăm nhóm.

Ma Thử Việt Nam hành động giống loài ong, một hang Ma Thử sẽ có một Mẫu Thử, kẻ đó sẽ bắt đầu sinh sản liên tục, nếu hang động đó số lượng Ma Thử đạt một mức giới hạn sẽ bắt đầu tiến hành phân chia hang ổ. Trong đó một đám Ma Thử sẽ rời đi, mang theo một Mẫu Thử con mà con mẹ mới đẻ ra, tạo ra một ổ khác.

Mà hang động này trong hồ sơ ghi Ma Thử đạt tới ước chừng 2-3000 con, chia đầu người cũng khoảng 2-300 con một người.

Trần Ngọc Lâm liếc qua, hình như còn có cả một vị Kim Đan nữa. Vị Kim Đan tu sĩ hỏi hắn:

"Mấy người là người từ Vĩnh Hằng đảo à?"

"Vâng."

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên gật đầu. Hắn nhìn thoáng qua đám 8 người kia, dường như là tới từ một cái đại gia tộc nào đó. Bởi vì trong bọn hắn có cả Nhị Phẩm đồng thời cũng có cả Tam Phẩm tu sĩ. Cá biệt còn có cả Tam Phẩm hậu kỳ tồn tại.

Cái người đi một mình kia thì hơi đáng chú ý một chút, cảnh giới rất kì lạ. Dường như không thuộc về tu chân hệ, hoặc cũng có thể là một nhánh khác của tu chân hệ.

Quả đúng như vậy, theo như Giám Định hắn là Thôn Độc giả, hình thức tu luyện giống như tu chân, nhưng thay vì linh khí trong thiên địa thì hắn cắn nuốt độc để tu luyện. Đừng nhìn tu vi chừng Tam Phẩm trung kỳ, nhưng kỳ thực độc hắn có thể độc chết cả Tứ Phẩm.

Hình thức tu luyện này giới hạn tại một số thể chất nhất định nên không được lan truyền rộng rãi, nhưng không ai phủ nhận nó rất kinh khủng.

Nhìn qua thì trông có vẻ như là cả 2 đám đã tới được tương đối lâu rồi. Có vài người còn đang đun nước cắm trại. Đồng thời cả một khu vực toát lên mùi máu nồng nặc.

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng hiểu, Tiêu Diệt hang ổ Ma Thử, đây là nhiệm vụ do bọn hắn tiếp không sai, nhưng hiển nhiên còn có những nhóm khác cũng đồng thời tiếp được nữa. Hơn nữa lại còn đi thành đoàn thể.

Dù sao, 1 con Ma Thử cấp 1 thì bất kỳ ai cũng giết được, dù là người trưởng thành bình thường. Nhưng mà 1000 con Ma Thử cấp 1 cùng lúc xông lên thì thậm chí dù là Tứ Phẩm tu sĩ cũng có thể trong nháy mắt bị giết chết.

Tuy rằng bọn chúng không đột phá được phòng ngự của Tứ Phẩm, nhưng vẫn còn nhiều chỗ tại nó có thể làm đột phá khẩu, ví dụ như miệng, ví dụ như mắt. Những chỗ này đều là những chỗ yếu hại, bị tấn công thông qua mấy chỗ này chỉ còn nước chết.

Thông thường càng đông càng vui, nhưng lúc này càng đông thì Trần Ngọc Lâm lại càng không thấy vui.

Cơ mà Trần Ngọc Lâm không để ý quá nhiều, nhiệm vụ này của hắn là săn bắt Mẫu Thử, săn chuột chỉ là phụ. Hắn bèn cùng với Âu Bảo Uyên tiến vào bên trong hang động.

Mà những người khác cũng không có để ý đến nhóm hai người này, nhìn thoáng qua rồi lại quay về việc ai người này lo. Đối với họ, đây là một hồi nhiệm vụ, làm xong sẽ có ban thưởng chứ không phải tranh chấp bí cảnh, không cần thiết trấn giữ rịt nơi đây.

Bọn hán giết chuột cũng không có kiếm được điểm Vận Mệnh như Trần Ngọc Lâm cho nên không cần thiết.

Trần Ngọc Lâm quan sát thoáng qua địa hình trong hang, rất chật hẹp, nơi này hẳn là không thể triệu hoán được Hắc Linh cùng Yểm Dao ra trận. Cũng không thể dùng súng bởi vì quá chật chội, rất khó trúng. Hơn nữa Ma Thử chỉ là cấp 1-2, dùng súng thật sự quá phí hoài.

Trần Ngọc Lâm đeo vào Băng Hỏa Sáo Trang, triệu hoán ra Hoa Điều và Arch Ville. Arch Ville vừa xuất hiện lập tức rút lên một tiếng dài, còn Hoa Điều thì nhẹ nhàng chui ra từ trong quyền họa, cất tiếng chào Trần Ngọc Lâm:

"Xin chào Chủ Nhân."

Trần Ngọc Lâm liếc qua Hoa Điều, kẻ đó chỉ tay về phía sâu bên trong hang động nói:

"Cô thả ra Họa Thú điều tra hang động này được không?"

Hoa Điều gật đầu, kẻ đó từ trong 2 cái họa trục ở 2 tay áo nàng xuất hiện 5 con chim đen như mực. Bọn chúng vừa bay ra ngay lập tức cất cánh, bay sâu vào bên trong hang động.

Đối với thăm dò loại việc này, để yên cho Hoa Điều làm mới được. Nàng có thể thông qua Họa Thú nhìn rõ ràng khung cảnh, nói Họa Thú là mắt của nàng cũng không ngoa. Arch Ville thì không, tuy hẳn có thể nhìn qua mắt Arch Ville, nhưng nhìn qua mắt các con Triệu Hoán quý của nó thì lại không được.

Hắn có bản đồ, nhưng mà bản đồ kết cấu là 2D không thể hiển thị quang cảnh 3D, đối với việc truy tìm trong hang động gần như là khó như lên trời.

Hoa Điều thì khác, nàng có thể thông qua Họa Thú nhìn qua mắt chúng, còn Trần Ngọc Lâm thì có thể thông qua Hoa Điều nhìn được thông qua mắt Họa Thú.

5 con Họa Thú tách ra lần lượt phân biệt tại 5 phương hướng khác nhau mà đi, đột nhiên thông qua một con Họa Thú, Trần Ngọc Lâm nhìn thấy một vật thể to như cái rô di động ở trên một mỏm đá. Nhìn kĩ hơn thì ra là một con chuột to như cánh tay.

Ma Thử. Nhìn qua thì có vẻ là cấp 2 Ma Thử.

Trần Ngọc Lâm tiếp tục để cho Họa Thú tiếp tục tìm kiếm, ngoài mười mấy hai mươi con Ma Thử ra hẳn còn nhìn thấy hàng chục xác chết của mấy con Ma Thử khác, toàn bộ đều bị mổ phanh nội tạng ra thành một đồng bầy nhầy hỗn tạp. Có vẻ như là để lục tìm Thú Hạch của chúng.

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, đám này nghĩ gì vậy? Để xác lại để làm thức ăn tiếp tục cho đám Ma Thử còn lại à? Ma Hạch Ma Thử không chứa nhiều linh lực, tối đa là 1/10, phần còn lại sẽ tiếp tục làm thức ăn cho chúng.

Nhưng mà mục đích của hắn không chỉ có thế, hắn tiếp tục truy sâu vào bên trong, tầm 20 phút sau thì phát hiện ra một bầy chuột với số lượng khổng lồ chừng 1500 con.

"Thấy rồi."

Trần Ngọc Lâm cười cười, kêu Hoa Điều cho nàng giải trừ đi Họa Thú. Kẻ đó hẳn đánh dấu mục tiêu lên trên bản đồ. Gần đây hắn mới phát hiện có một tính năng của bản đồ, đó là nếu hắn đánh dấu lên trên bản đồ sẽ tự động hiện ra một con đường đi nhanh nhất từ vị trí của hắn đến nơi đó.

Đồng thời hắn cũng mò ra một tính năng [Nâng Cấp Bản Đồ Đạo Tặc 3D - 1200 điểm Vận Mệnh]. Nhưng lúc này thì hắn chưa cần, hắn mới có hơn 1800 điểm Vận Mệnh à. Dùng gì lắm?

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên và Hoa Điều đi ngang qua hang động, né đầu khỏi mấy cái nhũ đá. Mấy cái này di sản quốc gia, làm vỡ là phải bồi thường thì phải. Trần Ngọc Lâm chợt nhìn thấy đằng xa xa một thứ gì đó đang nằm trên mặt đất, bất động.

Hắn từ từ tiến lại gần, kiểm tra. Đây là xác một sinh vật hình người, hình như là một con khi mặc giáp, dựa theo giám định thì là một Tam Phẩm Yêu Tu. Nhìn qua xương cốt thì hẳn cũng không quá lâu, vẫn còn như mới, chưa bị nước làm đục. Trần Ngọc Lâm cầm thanh kiếm lên, ngửi ngửi, lắc đầu:

"Quá dài, không hợp vung trong hang động, và không thể chống lại hàng ngàn con chuột một lúc. Hơn nữa ai lại xúc nước hoa khi vào hang động."

Tam Phẩm, không mạnh cũng không yếu, bọn hắn cũng từng đánh bại vài ba tên Tứ Phẩm cường giả nên tạm đánh giá thực lực khoảng Tứ Phẩm đi. Trần Ngọc Lâm thu dọn thi thể, chôn tạm dưới một đồng đá. Kẻ đó hẳn quay ra nói:

"Đi nào."

Hắn cũng đề cao cảnh giác hơn, cần phải biết một trong các tiêu chí để phân biệt cảnh giới của Ma Thú là kích cỡ của chúng. Nhưng trong trường hợp này thì khác.

Các loài sinh vật như kiến, piranha, chuột thì không tuân theo tiêu chí này. Ma Thử cấp 1 và Ma Thử cấp 5 cũng chẳng chênh lệch nhau về kích cỡ là bao, cùng lắm thì to gấp đôi. Đương nhiên còn tùy vào số lượng và cảnh giới của bầy mà điều đó sẽ thay đổi.

Sở dĩ là thế, vì các loài sinh vật này là chủng loài công kích theo kiểu gặm và chạy, cả một bầy cùng lúc xé thịt, thậm chí có thể gặm sạch một con voi trong một cái nháy mắt.

Trần Ngọc Lâm lúc trước khi đi có tìm hiểu qua phim tư liệu về những đợt tấn công của Ma Thử, có một video về một con voi Tứ Phẩm, tuy rằng toàn thân nó đao thương bất nhập nhưng chỉ trong 10 giây cả một đàn chừng 1000 con Ma Thử có cả 1 và 2 phẩm đã lao tới phủ kín người nó.

Kể đó, mắt miệng vòi của nó đều bị Ma Thử chui vào, tươì sống bị ăn sạch từ trong ra ngoài, chỉ còn lại một đồng xương và phần da, thậm chí thịt cũng bị mài mòn đi.

Cho nên người ta mới ngăn chặn và kiểm hãm sự sinh sôi của Ma Thử cùng các loài họ kiến yêu, để đảm bảo sẽ không xuất hiện các loại nạn như kiến triều hoặc chuột triều.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Bóng trắng

400 mét kể từ khi tiến vào hang...

Trần Ngọc Lâm triệu hoán ra Arch Ville, đối mặt với hắn là một làn sóng chừng 200 con chuột. Hắn quay sang Uyên nói:

"Đề tôi."

Kể đó, không đợi cho Uyên gật đầu, hắn đã xung phong để cho Arch Ville bắn ra một cái vòng xoáy pha lẫn với lõi đình màu da cam ba động. Tuy rằng đòn đánh này đối với cường giả Tứ Phẩm chỉ là "sướt ngoài da", nhưng đối với Tam Phẩm vẫn có tác dụng.

Trong nháy mắt, làn sóng chuột đứng khựng lại, từng con một lần quay ra đất gào thét những tiếng vang trời. Một số con không chịu được thậm chí trực tiếp học máu mà chết.

"Chà, đã lâu không dùng cái này."

Trần Ngọc Lâm cảm thán, kể đó hắn chứng kiến những con chuột đã chết bắt đầu co giật thân thể, rồi bọn chúng lại đứng dậy như còn sống, nhưng hai con mắt đã trở nên vô hồn không một tia cảm xúc. Rồi bọn chúng lại nhanh chóng quay sang tấn công đồng bạn.

[Ám Ảnh] của Arch Ville khi đã hoàn tất việc xâm chiếm mục tiêu sẽ biến mục tiêu thành một đơn vị bị ám, giống như cương thi ngoại trừ việc sẽ vâng theo mệnh lệnh của hắn. Có điều là nếu những kẻ bị ám tấn công thì sẽ không lây lan như zombie mà thôi (có lẽ là chỉnh sửa do Hệ Thống).

Trần Ngọc Lâm quan sát làn sóng chuột trong chưa tới 40 giây đã toàn bộ trở thành vật sở hữu của hắn, mỉm cười. [Bị Ám] chính là một mũi tên 2 đích, vừa nhận được điểm Vận Mệnh do tiêu diệt mục tiêu, lại vừa có thể có thêm 1 phần thực lực, mặc dù nó nhỏ không đáng nói.

Lần này, Trần Ngọc Lâm mục tiêu nhắm vào chính là Mẫu Thử. Do đặc thù của Hệ Thống cho nên các đơn vị không phải do Hệ Thống tạo ra sẽ chạy hết vào trong Vườn Bách Thú, rộng vô cùng hơn nữa hình như là càng đi càng rộng cho nên không bao giờ lo bị hết diện tích.

Nói cách khác, kết hợp với Dược Viên không bao giờ cạn dinh dưỡng có thể trồng các loại thực phẩm cung cấp năng lượng mọc nhanh như linh gạo, thì hắn hoàn toàn có thể bồi dưỡng một đội quân hàng vạn Ma Thử, mặc dù chỉ đơn giản là Ma Thử cấp 1 cơ bản nhất nhưng thử gấp Lục Phẩm Linh Hồ cũng có thể sinh sinh mãi chết hắn.

Kim Đan thì khó hơn, Kim Đan đã có thể tự thân phi hành vượt quá 9 tầng mây, hầu hết các loại phi hành pháp khí có giới hạn độ cao nên có thể chơi chiến thuật kim tự tháp được. Kim Đan thì không.

Người khác muốn nuôi dưỡng một đội quân Ma Thử thì rất khó, nhưng hắn lại rất dễ. Ma Thử có một đặc tính là vô cùng hung bạo, không thèm nghe lệnh kể cả Mẫu Thử, chỉ là rất có tính lãnh địa và sẽ bảo vệ cho Mẫu Thử mà thôi. Nhưng nếu cho Arch Ville làm việc trong thời gian rảnh rỗi có thể tạo ra một đội quân vạn con Ma Thử bị ám, tuân theo lệnh hắn.

"Này, về con Mẫu Thử kia ấy."

Trần Ngọc Lâm quay sang Âu Bảo Uyên nói:

"Có nhờ Bé Hắc bắt sống nó được không?"

Âu Bảo Uyên nghi hoặc nhìn Trần Ngọc Lâm, nhưng rồi cũng gật đầu:

"Được, dù gì Bé Hắc cũng ở đây mà. Nhưng mà tôi nhớ điều kiện tính hoàn thành nhiệm vụ là Ma Hạch của con Mẫu Thử, hoặc ít nhất cũng là xác nó

mà?"

"À thì chắc họ cũng nhận nếu tôi thu phục con Mẩu Thử đó."

Trần Ngọc Lâm nhún vai:

"Nếu không thì cùng lắm thì nói lúc tôi với bà đưa cho họ xác một con Ma Thử bình thường, rồi nói lúc đang xách xác con Mẩu Thử đi, có một thằng cha tròn vo màu xanh chĩa cái đèn pin vô xác con Mẩu Thử, thế là nó bị thu nhỏ còn như thế."

Âu Bảo Uyên: "ÔNG BỊ NGÁO ĐÁ À? NÓI KIỂU THẾ ĐÍU NÀO ĐƯỢC MÀ HỌ CHO NHẬN?"

Trần Ngọc Lâm: "Ồ cũng đúng, đèn pin thu nhỏ chỉ thu nhỏ kích cỡ. Thôi thì bảo vẫn là cái thằng cha màu xanh đó nó vứt một tấm vải in hình đồng hồ lên thế là con Mẩu Thử biến thành như thế này."

Âu Bảo Uyên: "ÔNG NGÁO ĐÁ RỒI, ÔNG NGHĨ CÁI Ý KIẾN ĐÓ ĐƯỢC NHẬN À? HỌ CÓ TIN CÁI QUỲ TRÊN ĐỜI NÀY TỒN TẠI MỘT THẮNG CHA NHƯ' THẾ!!"

Trần Ngọc Lâm giang hai tay ra:

"Sao? Chúng ta sống trong một thế giới thiên thần bay trên bầu trời, kiếm tự phi hành và nói chuyện được, người thì sống bất tử và bà không tin là có thể đột nhiên có một thằng cha màu xanh nháy ra từ trong khe đá và thu nhỏ con chuột ư? À, cũng đúng. Nghĩ lại đúng là không được thật."

"Thấy chưa? Nhận ra ý tưởng mình ngu ngốc thế nào chưa?"

"Thằng cha màu xanh đó chứa sợ chuột, tốt nhất là bảo đó là em gái của thằng cha màu xanh, tức là con bé màu vàng..."

"Ý tôi đíu phải như thế cái thằng điên này."

....

Trần Ngọc Lâm xoa đầu, thôi thì đành nói là con chuột bị thu phục rồi vậy. Chắc cô Nguyệt cũng OK thôi.

Tại sao hần lại cần nhờ Âu Bảo Uyên giúp? Rất đơn giản, mục tiêu của hần là Bé Hắc.

Bé Hắc có một kỹ năng, độn bóng, chui vào trong bóng của một vật thể, nhưng vật thể đó phải đủ to so với kích cỡ thật của nó. Nếu như là trong hang động thì đây về cơ bản chính là thiên đường của Bé Hắc.

Sau 3 đợt bị tấn công bởi bầy chuột, Trần Ngọc Lâm và Âu Bảo Uyên cuối cùng cũng đến được chỗ của Mẩu Thử. Cũng may là mấy người bên ngoài kia mục đích chỉ là săn chuột mà không phải tiêu diệt Mẩu Thử, hơn nữa bọn hần cũng không rành đường.

Từ sau khi tiếp cận đợt sóng thứ 2, Trần Ngọc Lâm đã bắt đầu dùng Họa Thú để thăm dò vị trí Mẩu Thử ở bên trong đám Ma Thử 2000 con kia. Trong giây phút cuối cùng của con Họa Thú lúc nó bị một đám Ma Thử bâu chạy đè lên trên nhau thành hình Kim Tự Tháp Trần Ngọc Lâm thoáng thấy một bóng hình to tổ chẳng ẩn hiện, giám định cho thấy đó là Mẩu Thử.

Trần Ngọc Lâm nấp trong khe đá cùng với 2 người, cả 3 đều đặc biệt dùng một loại nước hoa tẩy sạch mùi cơ thể, đồng thời cố gắng không động đậy để không phát ra âm thanh. Âu Bảo Uyên còn đặc biệt dựng lên một cái Ma Pháp Trận để ngăn cách âm thanh nữa.

Lúc này, bên dưới là hơn 2000 con chuột đang ngủ. Cũng may là có Âu Bảo Uyên ở đây, một cái phù văn ru ngủ diện rộng của nàng trực tiếp khiến cho cả bầy chuột ngủ say như chết.

Hần hồi hộp ngóng trông Bé Hắc lẩn qua đám Ma Thử, tiếp cận con Mẩu Thử.

Nói thế thôi, chứ thực ra hần không nhìn thấy cả hai con.

Bất chợt, Âu Bảo Uyên nói:

"Thành công."

Trần Ngọc Lâm biết được, đây là dấu hiệu của việc con Ma Thử kia đã bị chất độc làm ngất, toàn thân tê dại. Cùng lúc này, Âu Bảo Uyên quay sang hần:

"Bịt tai vào."

Trần Ngọc Lâm gật đầu, bịt tai lại. Kế đó, Bé Hắc nhảy lên trên, sử dụng một kỹ năng..

[Tiếng Hét của Sự Hoảng Loạn]

Lập tức, cả bầy chuột đang ngủ đột nhiên dựng dậy, gào rú vang trời, la hét như ong vỡ tổ mà chạy. Bất chợt lúc này Arch Ville xông ra, tay hươu tứ tung,

vô số làn sóng da cam bay ngập trời, trong nháy mắt đã có hơn một nửa số chuột trúng chiêu số còn lại đang chạy ra ngoài thành từng dòng lũ. Arch Ville tiếp tục đuổi theo nhưng cũng chỉ thu về lại hơn 600 con, còn lại 200 con thì đã để chúng chạy thoát.

Bên ngoài còn có một đám mười mấy người, còn có một là Kim Đan tu sĩ, 200 con mà còn không cần nổi thì cất cổ tự tử đi cho rồi. Dù gì lúc này cũng không thể nào đuổi kịp chúng, nếu chúng chạy theo trục đường chính thì còn có thể, nhưng nếu chui vào các hang hốc thì ai mà đuổi cho kịp.

Một lần hành động kiếm về 2300 điểm Vận Mệnh, quả là sáng khoái. Trần Ngọc Lâm thầm nghĩ vậy, làm nhiệm vụ thì đảm bảo tiến triển thực lực, nhưng để tăng gia tài thì vẫn là đi đánh quái.

2300 điểm Vận Mệnh, cộng thêm 1900 điểm hần vẫn còn tích trữ chính là 4200 điểm, đầy đủ mua một số thứ vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng, việc chính trước, Trần Ngọc Lâm trước tiên thu thập hơn 2000 con Ma Thử vào trong Hệ Thống, kể đó hần điều động Arch Ville đi [Ám Ảnh] con Mẫu Thử.

Trần Ngọc Lâm cười cười nhìn Mẫu Thử, lúc này nó đang tròn trĩnh mắt lên nhìn hần vô cùng sống động, kể đó Arch Ville úp đôi tay của mình lên đầu nó, một luồng sóng da cam truyền ra tấn công thẳng vào đại não nó.

Sau mười phút, Mẫu Thử đôi mắt hiện lên hoàn toàn vô hồn, Arch Ville cũng dừng lại việc [Ám Ảnh], liên kết tâm linh của Trần Ngọc Lâm với nó cho thấy Ám Ảnh đã hoàn tất.

Mẫu Thử chớp chớp mắt, kể đó hướng đôi mắt vô hồn của nó về phía Trần Ngọc Lâm há miệng kêu lên từng tiếng "Chít chít". Trần Ngọc Lâm quay sang Uyên gật đầu:

"Cảm ơn."

Uyên nhún vai:

"Không thành vấn đề.. dù gì.."

Bất chợt, Trần Ngọc Lâm một bàn tay xông tới thẳng người nàng, đẩy nàng ra xa. Uyên đang nghi hoặc thì trong khoe mắt nàng, chỉ thấy con Ma Thử đã há to cái mồm ra bên trong mồm nó thỉnh thoảng hiện lên một khuôn mặt trắng xóa ám lên trên cái lưỡi nó.

Khuôn mặt này trắng bệch, nhìn qua giống một gã hề, miệng hần ngậm vào 4 đầu kim châm bán thẳng về vị trí trước đó là vị trí của nàng. Trần Ngọc Lâm một lần đẩy này đẩy bay nàng đi khỏi 4 đầu kim châm, ngược lại khiến cho chính bàn tay hần bị dính phải một mũi kim.

Hắc Linh ngay 1 tích tắc sau đó xuất hiện, chặn lại 3 mũi kim còn lại, chỉ là mũi kim thứ 4 nằm ở vị trí nó không chặn được mà thôi. Ngay sau đó một tay nó dậm mạnh xuống con Mẫu Thử, bóp chặt cổ nó, một tay biến thành thanh đao trong nháy mắt phạt bay nửa bàn tay Trần Ngọc Lâm.

Hần nhin đau, ra lệnh cho Hoa Điều bằng tinh thần tương thông:

"Dùng Quy Điều và Quy Điều Tương Vãn hồi phục cho ta."

"Vâng, thưa Chủ Nhân."

Hoa Điều nghiêm túc, 3 con chim bay ra nhập vào cánh tay hần. Một con chim hóa thành một đạo hào quang lan ra cả cánh tay hần, khói trắng từ đó bốc lên. 2 con chim khác nhập vào vết thương, lấp tức vết thương ngừng chảy máu, thậm chí còn có dấu hiệu bắt đầu mọc lại xương.

Trần Ngọc Lâm nghiêng rặng quay sang con Mẫu Thử, thì thấy nó há mồm về phía một vách hang động, đột nhiên mắt nó bỗng dung phát sáng, một tia sáng đỏ rực như máu. Kể đó nó cong người, Trần Ngọc Lâm Lân nấp sau Hắc Linh, nhưng rồi..

"Oe Oe Oe.."

Con Mẫu Thử phát ra những tiếng nôn ọe liên tục, thế rồi "phụt", một tia sáng trắng phát ra những tiếng rít rợn người thoát ra từ trong miệng nó, bay vào bên trong một cái khe hẹp trên vách hang.

"Đánh dấu"

Âu Bảo Uyên lạnh lùng vung tay về phía cái bóng trắng kia, một cái vòng ma pháp nhỏ như sợi tóc xuất hiện bám lấy bóng trắng kia. Đây là một loại ma pháp đặc thù, nó có thể đánh dấu mục tiêu, chỉ cần mục tiêu còn ở trong phạm vi nhất định quanh người nàng là nàng đều có thể cảm nhận được.

Không quan trọng là linh hồn thể hay là vật chất thể, chỉ cần bị dính và năng lực ma pháp không mạnh hơn nàng, đều sẽ bị đánh dấu vào.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Tự bạo

Cái thứ bóng trắng vừa bị đánh dấu, lập tức quay ngược đầu lại, há ra một cái mồm đầy những răng là răng. Mỗi một cái răng đều hình dáng như cái kim châm, chi chít. Hóa ra 4 cái kim châm đâm vào bàn tay Trần Ngọc Lâm trước đó không phải kim châm mà là 4 cái răng của nó.

Kế đó nó rít lên một tiếng nghe ù ù như tiếng quạt, rồi trong 1 thoáng chốc nó lại giống như tiếng phấn cọ vào bảng đen.

Sau khi rít lên cái tiếng kêu đó, nó quay ngược lại và chui vào bên trong hang.

Nàng lạnh lẽo nhìn về phía cái hang, kế đó chạy lại Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Ồn không?"

"Ồn."

Trần Ngọc Lâm kiểm tra tay, đã mọc lại gần như đầy đủ, không có sẹo.

Trần Ngọc Lâm lúc này 3 cái xương ngón tay vừa bị chặt đã mọc lại, còn có cả da và một lớp thịt, đã có thể cử động. Hắn nhìn lướt qua phần bàn tay bị chặt, đã hơi tím tái lại và bắt đầu mọc lông. Trần Ngọc Lâm rợn hết cả người.

Hắn là ma cà rồng nên không chắc chắn lắm bị trúng cái thứ đó sẽ có chuyện gì, sẽ xảy ra thì biến (một nửa số độc khiến cho cơ thể mọc lông là thì biến, phần khác là hóa thành thú) hay chỉ đơn giản là độc tính bình thường, nhưng rất nhanh là hắn phản ứng kịp thời để mà chặt cái phần bị đâm trúng đi.

Chỉ là nếu hắn kịp phản ứng nhanh thêm một phần giây, có thể sẽ bật kịp Pháp Thân Vritra rồi, như thế thì châm sẽ không thể đâm vào người hắn.

Hắc Linh một đao chặt đứt bàn tay đó của hắn, khiến cho độc không thể phát tác được, nhưng lại có một phần rất nhỏ đã kịp thời lan ra tay hắn. Nhưng cũng may mắn Quy Điều Tương Văn kịp thời hóa giải độc tố.

Trần Ngọc Lâm nhỏ một chút máu chỗ bàn tay dính độc vào một tấm phiếu bạc, tấm phiếu chuyển sang màu ghi. Hắn lắc đầu:

"Vẫn hơi ảnh hưởng, cần thêm chút thời gian, nhưng không nguy hiểm tánh mạng."

Tấm phiếu này là một đặc sản Tu Chân Giới lan truyền rất rộng, nó được làm từ một loại nấm có các bào tử phản ứng cực mạnh với các loại độc tố, dù là độc tố yếu nhất cũng khiến nó phản ứng được. Màu ghi nói cách khác là không nguy hiểm, nhưng không an toàn.

Trần Ngọc Lâm bực bội quay về phía cái hang, hắn hỏi Uyên:

"Cái thứ chết toi đó đang ở đâu thế?"

Uyên chỉ tay về cái hang, đáp:

"Bên kia, nhưng mà ông có ổn thật không?"

"Không sao."

Trần Ngọc Lâm chắc như đinh đóng cột, tay hắn bằng mắt thường có thể thấy dần dần mọc lại thịt, tươi sáng hơn chứ không còn tím tái nữa:

"Đủ để đập gã ra bã."

Trần Ngọc Lâm dễ dàng thấy là đã nổi điên lên, hai tai hắn dần nhọn hơn, tóc bay mà không cần gió, móng tay mọc dài ra thành vuốt còn mắt thì biến thành hình dáng dựng thẳng đứng.

Hắn lao về phía cái hang trước khi Âu Bảo Uyên kịp cản, Hắc Linh được hắn thu hồi nhưng mà Arch Ville với tốc độ kinh người và độ mềm dẻo thân thể được hắn cử lên trước để đi kiếm cái cục màu trắng kia.

"Tìm được rồi."

Trần Ngọc Lâm cười gằn, đằng sau lưng hắn Âu Bảo Uyên và Hoa Điều lao với tốc độ không kém đằng sau, chủ yếu do chỗ này địa hình vô cùng hiểm trở cho nên tốc độ của Âu Bảo Uyên giảm nhiều.

Đằng trước, cái bóng trắng đang "giao lưu" cùng với Arch Ville.

"Grào"

Cái bóng trắng há to miệng, chuẩn bị há mồm cắn vào người Arch Ville, chợt xuất hiện trước thân hình gầy gò ốm yếu của Arch Ville là một cái đầu lâu quý hét ra những tiếng rợn người, lửa lấp ló trong cái đầu lâu đó.

Cái bóng trắng cần xuống, nhưng Arch Ville từ lúc nào đã biến thành một tia chớp da cam biến ra đằng sau nó, tay nó vung ra, 1 tia sáng hoàng kim xuất hiện trên tay nó.

Thì ra, Trần Ngọc Lâm đã cho Arch Ville trang bị Hoàng Kim lưới từ trước, hẳn cảm thấy Arch Ville dùng thứ này tốt hơn hẳn nhiều, bởi vì nó cơ động hơn.

Một tấm lưới vàng xuất hiện từ trong không khí, bao phủ lấy cái bóng trắng cùng lúc nó đang nuốt chửng cái đầu lâu kia vào trong. Thế rồi bất chợt cái đầu lâu nổ tung, một luồng hỏa diễm nổ tung ngay trong miệng khiến cho khuôn mặt kia gào lớn, co rúm người lại.

Cùng lúc này Trần Ngọc Lâm lao tới, hẳn cười khò khi thấy Hoàng Kim lưới chẳng được tích sự gì cả. Hoàng Kim lưới là sợi lưới có thể trói cả thần không giả, có nghĩa là có thể trói cả linh hồn, nhưng mà thứ này về cơ bản hoàn toàn có hình dáng một khối cầu, nên Hoàng Kim lưới chỉ đơn giản bo chặt thứ này chặt như cái bánh tét mà thôi.

"Người là thứ quý gì?"

Âu Bảo Uyên đi ra từ sau lưng hắn, nhìn lướt qua căn phòng, kể đó nàng hỏi con quái vật linh hồn thể kia.

Trần Ngọc Lâm mở ra Giám Định, trên giao diện Giám Định chính là:

[Thiên Linh Cái - Khôi Âm Hồn.

Tứ Phẩm Ma Vật.]

Cái bóng trắng đáp, giọng lạnh lùng, khuôn mặt như mặt của gã hề co rúm lại:

"Hừm, một cái Ma Pháp Sư, một cái Tam Phẩm sơ kỳ mà thôi, cũng đủ lớn lối."

Kể đó, hắn há mồm ra, một bộ hàm răng nhọn hoắt như kim châm lộ ra, rồi một luồng lửa phun ra từ bên trong cái đầu lâu đó.

Không sai, chính là đầu lâu, mặc dù bên ngoài nhìn qua nó trông như khuôn mặt của một gã hề nhưng bên trong chỉ là một cái đầu lâu xương sọ mà thôi. Cái thứ bên ngoài chỉ là một lớp vỏ.

Bên trong của cái đầu lâu này rỗng tuếch, nếu không kể một thứ dây leo màu đỏ kì kì quái quái mọc loang lổ bên trong, mơ mơ hồ hồ kết thành hình dạng khuôn mặt của một người.

Thiên Linh Cái, một loại thuật pháp cổ xưa mà tà ác, lấy thai nhi mà luyện thành Thiên Linh, kể đó lại cho nó cắn nuốt vô số oan hồn, cuối cùng tụ tập toàn bộ một thân oán khí linh hồn vào trong hộp sọ, rồi chặt nó đi, oan hồn sẽ trở thành Thiên Linh Cái, một thứ tà khí mạnh mẽ kinh khủng.

Từ trong hộp sọ phun ra một luồng lửa, nhưng luồng lửa này kì quái vô cùng, nó phát ra những tiếng rên rỉ oán hận tận trời vậy. Luồng lửa này trong hư không biến ảo thành vô số khuôn mặt, phát ra từng tiếng kêu ai oán thẳng đến hướng hắn:

"Ta hận..ta hận..hận.. giết ta đi..."

Trần Ngọc Lâm nhanh chân né luồng lửa trong một tích tắc, hắn quay sang hỏi Âu Bảo Uyên:

"Này, bà có pháp thuật nào siêu độ vong hồn không?"

Âu Bảo Uyên lắc đầu:

"Mỗi một pháp thuật siêu độ vong hồn cần tâm lòng tín ngưỡng với các vị thần minh rất cao, rất khó để học được."

"Đã hiểu."

Trần Ngọc Lâm quay sang, hắn chợt thấy ngay sau khi phun ra luồng lửa kia, Thiên Linh Cái quay ngược lại dường như tính chui vào trong hang động. Nhưng Trần Ngọc Lâm cười gằn.

Arch Ville đã đứng trấn thủ từ trước ở đó, rít lên một tiếng dài kể đó phóng ra một tấm Hoàng Kim Lưới, độ bền cực đại [99], sở dĩ hắn không cần quan tâm tới cái khác là vì cái hang kia quá hẹp, một tấm lưới được chăng cực đại có thể dễ dàng chắn ngang cửa hang.

Khôi Âm Hồn rít lên một tiếng nghe như tiếng quạ kêu, rồi lao thẳng vào Hoàng Kim Lưới. Nhưng rồi nhanh chóng nó chỉ di chuyển được một khoảng rồi dừng lại, không thể tiếp tục di chuyển nữa.

Thì ra ở xung quanh Hoàng Kim Lưới đã có những cái móc câu, không phải giống loại móc câu cá mà là móc được buộc ở đầu những sợi dây công thành, với thiết kế là 4 lưới cong nhọn ở 4 hướng khác nhau cố định chặt lại trên mặt đất.

Thiên Linh Cái đang tính há to miệng chuẩn bị cắn xuyên qua tấm lưới, bất chợt nó khựng lại, rồi nó híp mắt quay ngược đầu nhìn về phía Trần Ngọc Lâm lúc này đang thủ sẵn một khẩu súng, bắn liên tiếp vào nó.

"Ranh con."

Thiên Linh Cái rít lên, tuy rằng dạng hình tồn tại ban đầu của nó là linh hồn thể, nhưng mà vật chứa phải là vật chất thể.

Không sai, đó chính là cái đầu lâu này. Nói cách khác tuy rằng bản thân nó không thể bị ảnh hưởng bởi những viên đạn, nhưng mà nếu cái đầu lâu này bị đánh nổ, nó sẽ rất có thể gặp nguy hiểm tánh mạng, bởi vì hình dáng linh thể của nó thực sự quá yếu.

Khôì Âm Hồn há to miệng, một bàn tay nửa trong suốt từ trong hộp sọ vung lên phá tan tám Hoàng Kim Lưới, dù sao nó cũng chỉ được thiết kế độ bền là 50, thẳng hướng Trần Ngọc Lâm mà tới.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua đòn tấn công này, ần ần có linh cảm rằng đòn tấn công này dường như là đòn tấn công tâm linh nên hắn không đỡ, mà ngược lại lựa chọn né tránh.

Nhưng trái ngược với dự đoán của Trần Ngọc Lâm, ngay khi hắn vừa né xong thì lập tức cánh tay kia cũng vịn người lại, gờ to bàn tay toàn những cái móng sắc nhọn tấn công Trần Ngọc Lâm.

Ngay lúc bàn tay chỉ còn cách Trần Ngọc Lâm 2 mét, đột nhiên một con khôì lồi cao 5 mét xuất hiện trước hắn, những tuợng cánh tay này sẽ xuyên thấu qua người con khôì lồi, nhưng sự tình lại diễn ra hoàn toàn ngược lại.

Con khôì lồi này chia ra làm hai nửa, một nửa xuất hiện một ngọn lửa nóng rực và cháy bỏng, tuy nhiệt độ nó chỉ như lửa bình thường nhưng bất kỳ ai nhìn vào nó đều sẽ sục sôi chiến ý, ngay lập tức sẽ muốn nhập ngũ chiến đấu.

Nửa bên kia toát ra một tia từ vong chi ý, lại vô cùng nồng nặc và tràn đầy khí tức đáng sợ, thậm chí át cả cánh tay kia.

Cánh tay đang lấy khí thể phô thiên cái địa lao tới, vừa tiếp xúc với nồng đậm chiến ý nửa bên trái đã run rẩy, sau khi đối diện với từ vong chi ý liền không còn lại gì nữa, ngay khi va chạm vào Hắc Linh liền triệt để tiêu tán, biến mất trong thiên địa.

Âu Bảo Uyên đang chuẩn bị tung ra một con Lôi Long chặn cánh tay kia, thấy cảnh đó tròn tròn mắt. Nàng hỏi trong kinh ngạc:

"Chuyện gì vậy?"

"Chốc nói sau."

Trần Ngọc Lâm lạnh lùng nhìn về phía Khôì Âm Hồn, cái thứ này tuyệt đối là tàn hồn của một gã Ma Tu, chắc cảnh giới tầm khoảng Nguyên Anh nhưng sau khi chết đi không hiểu sao Nguyên Anh không tiêu tán, trái lại nhập vào một cái Thiên Linh Cái, lấy đó làm thân thể.

Thật tiếc nó đụng phải là Trần Ngọc Lâm. Chiến Tranh chi hỏa là dị nguyên tố cấp 3, Từ vong chi khí hơi đặc biệt, nó là dị nguyên tố cấp 4, xuất trực tiếp từ tay Tạo Thi Vương cơ mà. Cũng may Hắc Linh là một khôì lồi, nếu như nó không phải khôì lồi mà là sinh vật sống thì đã lăn quay ra chết từ lúc mới dung nhập Từ Vong chi khí rồi.

Từ vong thuộc tính hết sức đặc thù, nó chỉ tác động lên sinh vật sống, cho nên Hắc Linh mới có thể hấp thu dù cho nó là Dị Nguyên Tố cấp 4.

Cả 2, một cái là lửa chiến tranh mang theo dương thuộc tính nồng đậm, chiến ý sát phạt, đối với âm hồn khắc chế kinh khủng, mà từ vong chi khí âm u nồng đậm lại dày đặc ngang với khí tức của Khôì Âm Hồn lúc này, thậm chí khi tác động cùng với Chiến Tranh chi hỏa còn có hơi hướng áp đảo do Chiến Tranh Chi Hỏa áp chế khí tức của Khôì Âm Hồn nữa.

"Hừ, chỉ là một thằng nhãi con sở hữu một tia Từ Vong chi ý của một vị Thi Vương mà thôi."

Khôì Âm Hồn gào thét, nhưng nó cũng tuyệt không khinh địch mà coi thường, dù gì đó cũng là khí tức một vị Thi Vương. Và một Thi Vương cũng phải có cảnh giới ít nhất là tương đương Thần Anh cảnh. Hai hốc mắt nó bốc lửa âm ty, quét mắt nhìn xung quanh hang động, chợt nó phát ra một âm thanh như tiếng xé gió.

Nếu có ai có thể nghe được ngôn ngữ của linh hồn, hẳn nhận ra đây là tiếng cười.

Hang động, và hang động là đường thẳng, mặc dù có nhiều vật cản nhưng không thành vấn đề. Nói cách khác nếu hắn sử dụng một đòn tấn công thuần túy là đường thẳng nhưng lại cực mạnh thì 2 tên nhóc đang kia sẽ không thể nào đỡ được.

Tự bạo Thiên Linh Cái, không sai. Tuy rằng vô cùng lãng phí, nhưng lại là biện pháp thiết thực nhất lúc này, đặc biệt là khi đối phương có một Ma Pháp Sư cao cấp và 1 khôì lồi tứ phẩm, hơn nữa kể cả tự bạo xong xuôi hắn cũng sẽ chỉ trở lại hình thái linh hồn mà thôi.

Sau khi trở thành linh hồn, mặc dù yếu nhược nhưng nó lại có thể độn thổ thẳng thiên, lúc đó quay trở lại hang ổ kiểm một cỗ Thiên Linh cái khác là xong.

Hơn nữa, nếu giết chết cả 2 tên kia, chủ nhân của khối khôì lồi có ẩn chứa khí tức thi vương, giá trị lớn hơn 1 cái Thiên Linh Cái nhiều lắm.

Kể đó Trần Ngọc Lâm kinh ngạc, hắn bằng mắt thường thấy được Thiên Linh Cái bắt đầu rạn nứt, tám Hoàng Kim Lưới rơi ra. Khôì Âm Hồn ha ha cười:

"Tạm biệt, lũ ngu. Ha ha ha, có chạy cũng quá muộn."

Cùng lúc này, Thiên Linh Cái rạn nứt thành ra như một cái mạng nhện, lửa lan khắp toàn thân cái Thiên Linh Cái này.

Thiên Linh Cái toàn thân phun ra vô số mảnh vỡ phù văn, giám định chính là phù văn tăng cường uy lực vụ nổ và hướng vụ nổ về một phía. Trần Ngọc Lâm sững sờ, không nghĩ gã này sẽ dứt khoát như vậy, trực tiếp quyết định bạo nổ Thiên Linh Cái.

Nhưng như vậy có nghĩa là nó không cần tiếc gì khi mà tự bạo một khối Thiên Linh cái cả. Có nghĩa là hẳn rất có thể có nhiều hơn một cái Thiên Linh Cái, hoặc là hẳn có cái gì đó tốt hơn cả Thiên Linh cái để làm vật chủ.

Đã thế, đã không còn kịp ngăn cản tiến trình, để ngăn cản một vụ tự bạo có 2 cách, thứ nhất là lực lượng chênh lệch nhiều lắm, thứ hai là trong nháy mắt giết địch. Cả 2 cách đều rất khó làm, cách thứ 2 còn dễ hơn một tí, có điều kể cả thế vẫn thuộc diện tình huống ngàn cân treo sợi tóc, mà Trần Ngọc Lâm thì lại không muốn liều mạng.

Chạy không kịp.

"Năm mơ."

Trong khi Trần Ngọc Lâm đang nghĩ cách đối phó, đằng sau lưng Âu Bảo Uyên nhanh chóng dựng lên một trận pháp phòng ngự, hơn nữa là một ma pháp phòng ngự cấp bậc Đại Ma Pháp thuộc tính lôi.

"Lớp giáp loài rồng, dựng lên thành một tấm khiên vững chãi..."

Âu Bảo Uyên búng ngón tay, một tấm khiên phòng ngự khổng lồ bao phủ toàn thân Trần Ngọc Lâm và Hắc Linh, cùng nàng. Tấm khiên này phía trên ẩn ẩn xuất hiện lấy vô số con lôi long lôi phượng cùng khắc họa vô số cổ ngữ. Lôi Long Lôi Phượng tuy chỉ là hư ảnh, nhưng vẫn là thuộc tính lôi đình, là vật chỉ dương có tác dụng khắc chế rất mạnh đối với linh hồn lực lượng.

"Kiệt lực rồi."

Nàng cười khổ, nàng tuy rằng năng lượng còn nhiều, rất nhiều, nhưng mà năng lượng tinh thần đã hoàn toàn cạn kiệt. Có thể nói với tu vi Ma Pháp Sư cấp cao của nàng, gắng gượng tung ra được một cái Đại Ma Pháp đã là tốt nhất rồi.

Nàng còn nói được cũng chỉ là do hệ điều hành của nàng còn đang chạy, tức là phần máy móc chứ không phải phần người. Lúc này nếu như niệm ma pháp nàng cùng lắm có thể bắn ra vài cái ma pháp cấp thấp mà thôi.

"Tấm khiên này sẽ không ngăn được đâu."

Trần Ngọc Lâm lắc đầu liếc nhìn qua Thiên Linh Cái, số phù văn ngày càng nhiều, hơn nữa nó lại là Tứ Phẩm Ma Vật, uy lực bạo tạc tuyệt đối có thể dễ dàng miểu sát Tứ Phẩm tu sĩ bình thường. Mà hiện tại? Dựa theo Giám Định thì có lẽ thậm chí Ngũ Phẩm Đạp Luân cũng có thể miểu sát được.

Không chỉ đơn giản là do những cái phù văn kia, mà còn do cú bạo tạc này là hoàn toàn phát nổ về một hướng, tính chất hoạt động của nó khá giống với [Tia Sáng Hủy Diệt] của Hắc Linh, dồn toàn bộ năng lượng về một hướng với mục đích là hủy diệt hoàn toàn đối phương, uy lực gấp 3-4 lần một vụ bạo tạc bình thường.

"Không sao. Tôi có cách chắc chắn chống qua được cái này, tin tôi không? Nếu tin thì đừng chống cự..."

Trần Ngọc Lâm nhìn qua nàng an ủi, hẳn không rõ cái Đại Ma Pháp này phòng ngự được không, nhưng mà đề đề phòng vạn nhất...

"Tin tưởng tôi không? Nhắm mắt thả lỏng đi."

Âu Bảo Uyên nghi hoặc nhìn hắn, kể đó nàng gật đầu, nhắm mắt lại thả lỏng thân thể. Trần Ngọc Lâm giơ tay, một cái quan tài xuất hiện và lơ lửng trong hư không. Hắn ra hiệu cho Âu Bảo Uyên lui vào đó, lúc đóng vào hắn thờ phào một tiếng rồi nhét cái hòm vào trong hòm Item.

[Nhân Quách]: Vật phẩm đặc biệt. Thông thường hòm Item không thể đựng vật còn sống vào, nhưng nếu kết hợp Nhân Quách thì lại có thể. Có điều chỉ có thể cho những người bị khống chế, lực chiến giảm mạnh, hoặc đang bất tỉnh vào bên trong. Một ngoại lệ là những người tình nguyện đi vào bên trong nó.

Đây là quan tài trấn lột những sinh vật còn sống, thông thường Hệ Thống không cho phép tống những vật không thuộc về sở hữu của hắn vào trừ khi là triệu hoán thú hoặc thú nô, nhưng nếu là sử dụng cái quan tài này thì hoàn toàn có thể, hơn nữa giá trị rẻ, 20 điểm Vận Mệnh một cái.

Bù lại, nó chỉ có thể cho vào khi đối phương không một chút chống cự hoặc hoàn toàn bị hắn khống chế, hoặc là tình nguyện.

"Nhóc con, muốn tự hi sinh thân mình ư? Nhưng ngươi có làm gì cũng chỉ là vô tích sự..."

Khô Ám Hồn nỉ non bằng giọng một ông lão, rồi chợt Thiên Linh Cái nổ tung, một vụ nổ kinh hoàng đầu tiên lan ra, nhưng rồi giống như bị chuyển hướng quay ngược lại thổi về một phía, giống như một ánh sáng trắng bạc phát ra vô số tiếng rên rỉ thẳng hướng Trần Ngọc Lâm.

"3h chiều đúng không? Không tệ, trời cũng giúp ta."

Trần Ngọc Lâm ngó nhìn đồng hồ, lăm bằm, thu hồi lại toàn bộ quần áo cùng với trang bị và Triệu hoán thú. Trong vụ nổ chắc chắn mấy thứ này sẽ bị phá hủy.

Cùng lúc này, làn sóng năng lượng kinh khủng có thể sánh ngang bom nổ tràn qua người hắn, đi cùng với nó là vô số tiếng rít vô cùng rợn người của hàng ngàn oan hồn bất khả siêu thoát.

Khôi Âm Hồn lơ lửng trong hư không, suy yếu vô cùng do kích hoạt vụ nổ của Thiên Linh Cái cũng hao hết một lượng hồn lực to lớn. Hắn lạnh lẽo nhìn quang cảnh điều tàn này, bật lên một tiếng cười dài, kể đó nó quay người chuẩn bị đi xuyên qua vách đá, tiến vào bên trong hang động kia.

Bất chợt từ trong biển lửa đằng sau hắn xuất hiện một bóng đen lao thẳng về phía hắn, một cánh tay thò lấy cổ hắn bất chấp việc hắn là linh hồn thể, giồng toàn thân hắn vào sâu trong Hoàng Kim Lưới.

Bóng đen này toàn thân ánh lên sắc hoàng kim chi sắc, vẫy rồng trên mình, trên đầu mọc ra hai cái sừng cừu đen bóng. Mắt hắn ánh lên sắc đỏ rực, đồng tử dựng thành một đường thẳng đứng. Hai cái quỹ trảo đen bóng thò ra từ hai tay hai chân, đằng eo đã mọc ra một cái đuôi có vẫy rồng.

Hóa Thân Virtra, ma thần Ấn Độ, tiếp cận bắt tử chi thân cấp bậc.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Hồn tu Ấn Độ

"Không thể nào? Làm sao mà người có thể sống sót khỏi vụ nổ đó? Đó là vụ nổ thậm chí có thể tiêu diệt cả Ngũ Phẩm Đạp Luân cảnh. Người chỉ là một cái Tam Phẩm sơ kỳ nhỏ nhoi..."

Khôi Âm Hồn gào rú, tuy nó chỉ phát ra những tiếng rít dài nhưng lọt vào tai Trần Ngọc Lâm thì lại ra như tiếng Việt vậy, có lẽ do nó là giao lưu tâm linh mà không phải bằng giọng nói. Trần Ngọc Lâm ha ha cười, chỉ còn thiếu phun ra lửa nói:

"Ngu ngốc. Trong tình trạng này, không gì có thể tổn thương được bởi ta."

Không sai, Virtra, ma thần kinh khủng nhất trong thần thoại Ấn Độ, thần thoại của những người bị bắn vào đầu vẫn có thể trần trời mắt 15 phút hay cầm một quả chuối chém giết 5-6 địch thủ, kể cả thể hắn vẫn là ma thần kinh khủng nhất. Không chỉ bởi thứ sức mạnh đáng sợ của mình, mà hơn cả là bởi tám thân gần như bất tử của hắn.

Không thể bị tiêu diệt bởi những vũ khí thông thường, những thứ khô, những thứ ướt, những thứ làm từ kim loại, những thứ làm từ đá, cũng không thể tiêu diệt nó vào buổi sáng cùng với buổi tối. Đương nhiên, chẳng có gì là bất khả xâm phạm, hắn cũng đã bị Indra đánh bại vào buổi hoàng hôn khi cười trên một con sóng làm từ bọt biển, tay cầm một khúc xương của một vị hiền nhân làm vũ khí.

Nhưng mà Khôi Âm Hồn không phải Indra, và chắc chắn bây giờ không phải hoàng hôn.

Trần Ngọc Lâm cười khàng khặc, hắn vung lên một nắm đấm một quyền thẳng hướng Khôi Âm Hồn. Ngay khi quyền của hắn chạm vào Khôi Âm Hồn, theo như thông thường thì sẽ xuyên qua, nhưng thể mà quyền của hắn lại đánh cho Khôi Âm Hồn toát ra vô số khí thể màu trắng.

"Người.. không phải là người hay ma cả rờng. Người là A Tu La."

Khôi Âm Hồn kinh dị thốt lên, giọng ngắt quãng. Trần Ngọc Lâm giờ lên một chân đạp hắn một cú vào mặt, lạnh lùng nói:

"Thông minh."

Virtra là con ác quỷ Asura trời lên từ 18 tầng địa ngục, khả năng di chuyển xuyên thấu của linh hồn căn bản không thể làm khó được hắn. Cơ thể của nó được thiết kế để có thể cắn xé linh hồn.

Trần Ngọc Lâm kể đó là một trận quyền cước thẳng mặt Khôi Âm Hồn, Khôi Âm Hồn tuy rằng là Tứ Phẩm linh hồn, nhưng lực chiến của nó cùng cảnh giới căn bản không tương xứng, chỉ có cảnh giới mà không có chiến lực. Nếu như nó quyết tâm trấn thủ đến cùng với cái Thiên Linh Cái, Trần Ngọc Lâm sẽ phi thường mất sức để đánh bại nó mà không đơn giản như thế này.

Trần Ngọc Lâm sau khi nhìn thấy HP của Khôi Âm Hồn giảm xuống còn dưới 20%, hắn liền lấy ra Hoàng Kim Lưới đang treo ở vách hang, do vừa nãy Khôi Âm Hồn không hướng lực của vụ nổ vào nó cho nên vẫn hoàn hảo không tổn hại, thắt chặt Khôi Âm Hồn lại rồi vứt sang 1 bên.

Kể đó, hắn lúi từ bên trong hòm Item ra quần áo của hắn, lần này hắn lấy quần áo mới cho tiện. Bởi vì bộ đồ lúc trước đã bị rách tả tơi và dính đầy bùn đất rồi, nếu mặc tiếp thì khó chịu lắm.

Sau đó hấn treo Khôi Âm Hồn đang bị trôi bởi Hoàng Kim Lưới vào thất lưng. Kế đó Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua hang động mà Khôi Âm Hồn vừa dự định đi vào bên trong, bản năng cho biết bên trong có bảo vật.

Tại sao? Rất đơn giản, lúc hấn phát hiện Khôi Âm Hồn trú ngụ bên trong cơ thể của Mẫu Thử, nó chạy về hướng này. Kể cả khi đã bạo tung Thiên Linh Cái thì Khôi Âm Hồn vẫn tiếp tục mò lại chỗ đó. Cho nên chỗ đó hẳn phải là sào huyệt của Khôi Âm Hồn.

Về phần kêu Khôi Âm Hồn đi dò đường? Không cảm ơn, Khôi Âm Hồn trăm phần trăm là một cái Ma Tu tàn hồn, loại này nói lời có quỷ mới tin.

Trần Ngọc Lâm quyết định nhân lúc vẫn còn Bất Tử Chi Thân, quyết định lao thẳng vào bên trong, kích hoạt toàn bộ các bẫy. Đương nhiên hấn cũng cần phải cẩn thận, nếu đụng độ bẫy rập kiểu hầm chông thì thôi, nếu là loại bẫy phong ấn đối phương vậy thì phiền phức lớn.

Trước tiên, cứ thả Âu Bảo Uyên ra đã, có gì nàng hỗ trợ hấn từ đằng sau vậy.

Trần Ngọc Lâm nghĩ bụng, trên mặt đất đã xuất hiện một cái quan tài, phía trên quan tài khắc họa một cái máy vi tính (?). Trần Ngọc Lâm im lặng, thông thường loại quan tài này sẽ khắc họa hình ảnh của người ở bên trong, tại sao lại thành ra máy vi tính rồi?

Hài hước lắm, Hệ Thống.

"Ê, mở mắt, xong rồi."

Trần Ngọc Lâm mở ra cái quan tài, vẩy vẩy tay với Âu Bảo Uyên.

"Ủm. Xong rồi à?"

Âu Bảo Uyên ngồi dậy, mở mắt ra nhìn Trần Ngọc Lâm từ đầu đến chân một cách kì quái. Trần Ngọc Lâm lúc này hai tay hai chân mọc ra quỷ trảo, toàn thân mọc ra vảy rồng màu vàng, hai mắt chuyển thành một đường thẳng đứng hơi mang sắc vàng, trong khi đó lòng trắng thì chuyển thành màu đen. Đầu hấn lại mọc ra 2 cái sừng cừu đực, tóc biến thành màu của đồng.

Nếu không phải hấn mặc bộ quần áo mà nàng thấy Trần Ngọc Lâm vẫn hay mặc, với cả mặt hấn không thay đổi, có khi nàng cũng chẳng nhận ra Trần Ngọc Lâm.

"Thế chúng ta đang ở đâu?"

Nàng lướt nhìn quanh, khung cảnh chung quanh đã thay đổi do vụ nổ, mặc dù Trần Ngọc Lâm bản thân không bị ảnh hưởng gì nhưng mà toàn bộ hang đá do ảnh hưởng từ vụ nổ đã bị bào mòn ở một mức độ khủng khiếp, trông nhẵn thín giống như mới có cái máy khoan khoan qua vậy.

Trần Ngọc Lâm giải thích sơ qua về tình hình, về phần thân thể hiện tại hấn giải thích là hấn học được một loại biến thân có thời gian hạn chế, các chỗ khác thì có lược qua một chút. Âu Bảo Uyên gật gù coi như chấp nhận lời giải thích của hấn.

"Cho nên, bây giờ chúng ta sẽ nghĩ cách vượt qua mấy chỗ cạm bẫy này à?"

Âu Bảo Uyên hỏi, nàng sau khi nghỉ ngơi mười phút coi như đã hồi phục hơn nửa, cũng cảm ơn mấy lọ dung dịch khôi phục tinh thần lực nữa. Trần Ngọc Lâm cũng ném thử qua, nói thật nhé, đáng còn hơn cả thuốc bắc.

"Ủm, cho nên trước tiên cứ cứ vài đứa đi trước dò đường cái đã."

Trần Ngọc Lâm búng ngón tay, Arch Ville xuất hiện thả ra hơn 20 con Imp, trong nháy mắt cả cái hang động trở nên chật chội.

Hắn cho một con Imp chạy ngang qua hang, vừa mới tiến vào được 3 bước thì lập tức "Bùm!", nó nổ tung, máu bắn văng tung tóe. Trần Ngọc Lâm nhíu mày lắc đầu.

Loại bẫy được thiết kế để giết này hấn không e ngại, Pháp Thân Vritra vẫn còn có hơn 10 phút tồn tại nữa, cái mà hấn e ngại là những cạm bẫy để nhốt đối phương vào.

Cũng không hi vọng gì vào đám Ma Thử, hấn vừa nãy lúc nghỉ ngơi cho 3 con Ma Thử chạy đi qua nhưng toàn bộ đều nhất loại không kích hoạt bất cứ một cạm bẫy nào, có thể là do cảnh giới không đủ, cũng có thể do trọng lượng không đủ, cũng có thể do cạm bẫy nhận định đó là thú hoang đi lạc hoặc vật do thám.

Trần Ngọc Lâm sử dụng liên tiếp hơn 22 con Imp để kích hoạt toàn bộ số bẫy, kế đó hấn khá khẳng định là không có một loại bẫy nào là bẫy không chế hoặc nhốt cả. Có thể do chủ nhân chỗ này, gã Khôi Âm Hồn kia không có ý định lưu lại người sống lúc đặt bẫy.

Trần Ngọc Lâm sau khi được Âu Bảo Uyên phù cho một cái pháp trận tăng tốc, tăng khả năng phản ứng và một loại trận pháp giúp nàng kéo hấn về nếu phát hiện nguy hiểm thì đã cảm thấy đầy đủ. Tiếp theo hấn vận lực, chạy ngang qua hang đá. Chợt Trần Ngọc Lâm sơ bộ nhận ra một điều kì quái, dường như cái hang đá này bị...chặt ra làm đôi?

Không giống như chặt ra làm đôi, mà giống như kiểu cái hang này vốn là cái hang bình thường, nhưng rồi đột nhiên một công trình kiến trúc khác chặt ngang qua một nửa cái hang, thỉnh linh chiếm chỗ của phần còn lại của cái hang thành một cái hành lang vậy. Nửa trước là một cái hang động nhỏ và hẹp, nửa sau thì lại phình ra thành một cái hành lang, còn có gạch vàng lót sàn nữa.

Nhìn qua vô cùng bất hợp lý và hoàn toàn không có một điểm hài hòa nào cả.

Trần Ngọc Lâm chạy ngang qua thêm 1 loạt 10 cạm bẫy, càng lúc càng cảm giác kì quái. Thông thường một cái Nguyên Anh hoặc Kim Đan động phủ đều sẽ có ít nhất là trên 50 loại trận pháp, hơn nữa toàn bộ đều sẽ là ít nhất cũng là Kim Đan hoặc Lục Phẩm Linh hồ cấp bậc.

Trừ khi vị tu sĩ này không chủ tu trận pháp, cũng không học qua.

Nhưng giám định lại nói khác, nó nói những cạm bẫy này vừa mới được tạo ra cách đây 50 năm mà thôi, mà nhìn qua cái hang này ít nhất cũng 300 năm tuổi rồi.

"Này, đây thật là kì quái."

Âu Bảo Uyên sau khi xác nhận an toàn tiến vào, nhìn quanh quần, chợt nàng trừng mắt kinh ngạc:

"Không thể nào. Đây là..."

"Đây là 1 phần của Đồng Văn Ma Âm Trận, một trận đại trận pháp đã từng rất phổ biến với giới Hồn tu ở Ấn Độ mà. Tại sao cái Đồng Văn Ma Âm Trận này lại bị phạt ra một nửa thế này? Hơn nữa kết cấu kiến trúc này dường như cũng là của người Ấn. Tại sao lại ở đây."

Trần Ngọc Lâm nghe Âu Bảo Uyên nói thế, đầu tiên là kinh ngạc, kế đó hần quét mắt qua xung quanh thì thấy quả đúng thế, trên tường khắc vô số chữ Ấn Độ cổ (giám định nói thế, nhưng mà không có phiên dịch). Các bức tượng nhỏ như đứa trẻ ở ngồi ở hai bên hành lang đều có hình dáng Phật ngồi, ngoại trừ việc các bức tượng đều làm từ một loại kim loại màu đen, hơn nữa toàn thân bức tượng chảy nước, bao phủ thành một lớp màng mỏng.

Hắc Phật, biểu tượng chí tà. Tà giáo này tách ra từ Phật giáo, theo tôn chỉ "Sát Nhân chứng Phật", thờ phụng Hắc Phật Ngàn Mắt Ngàn Tay. Có điều mấy bức này chỉ là tượng điêu khắc mà thôi.

Đương nhiên đây chỉ là một phần mà hần nhìn thấy mà thôi, hần nhận ra càng đi sâu vào bên trong hang khoảng trống càng mở rộng ra, rồi hần nhìn thấy một khoảng không khá rộng lớn, bên trong ngồi một cách thê lương là một bức tượng Hắc Phật Ngàn Mắt Ngàn Tay to như một căn nhà đang ngồi giăng đạo, mỗi một con mắt trên các bàn tay mở to ra trông 10 phần quỷ dị.

Trọng yếu là nó giống như bị một thứ gì đó mạnh mẽ kéo mất một nửa. Tại sao lại nói là kéo? Đó là bởi vì có đến một nửa bức tượng giống như biến mất vậy, hơn nữa vết tích có vẻ như phần còn lại là bị sụp đổ chứ không phải bị cái gì đó chặt mất, vô cùng nham nhò.

Trần Ngọc Lâm chạy ra lục soát qua cả căn miếu thờ này. Không sai, nó là miếu thờ chứ căn bản không phải nơi bệ quan hay hang ổ gì cả, càng lúc càng kì quái. Ngoại trừ hai bộ xương trên sàn căn bản không có gì cả.

Đó là lúc Trần Ngọc Lâm để mắt đến cái bàn thờ đã tắt hương hỏa từ lâu, lúc này mới chú ý đến bức tượng Hắc Phật Ngàn Mắt Ngàn Tay đã bị chặt ra làm đôi này, trên bốn cánh tay vươn ra phía trước của nó có cầm 3 thứ.

Thứ nhất là một cây quyền trượng xương người, thứ 2 là một cái đầu lâu một màu đỏ rực, thứ 3 là một chuỗi chừng 10 cái đầu lâu, mỗi cái thể mà đều là một cái Thiên Linh Cái tương đương với cái Thiên Linh Cái bọn hần từng "chơi" cùng ngoài kia.

Bàn tay thứ 4 để trống.

Trần Ngọc Lâm không một chút khách khí sai một con quỷ của Arch Ville nhảy lên trên, rồi thu lại cả 3 món vào trong hòm Item. Tất cả những món này đều là xuất xứ từ xương người, đặc biệt là Thiên Linh Cái càng là vật cấm kỵ luyện chế, không cần cố kỵ gì cả.

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên tiếp theo lưng sục quanh cả căn phòng, nhưng cũng chẳng tìm được thứ gì cả. Dù sao đây cũng chỉ là một cái điện thờ mà thôi. 2 cái thi thể đã bị mục chỉ còn xương, thậm chí không còn cả quần áo phía trên và nhìn qua tuyệt đối chưa tu luyện tới Tứ Phẩm Tiên Cốt, cũng không có đồ trữ vật luôn.

Tuy rằng phía trên có một đồng lớn hài cốt và đủ loại bát đựng chứa các loại máu huyết mà thậm chí tới bây giờ cũng chưa khô, nhưng Trần Ngọc Lâm chỉ đơn giản triệu hoán Hắc Linh ra cho nó một mẻ lửa cháy sạch. Sở dĩ thế là vì hần vừa nhìn vào những thứ đó lập tức thấy mờ mắt, tai nghe được vô số tiếng kêu thét oán hận vô cùng, tuyệt không phải món đồ tốt lành gì.

Lúc mà Trần Ngọc Lâm quay ngược lại để đi ra ngoài, thì chỉ thấy Âu Bảo Uyên đã đi ra một lúc chợt quay ngược lại, mặt lo lắng nói:

"Đường đi bị chặn rồi."

Trần Ngọc Lâm nhú mày:

"Cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Âu Bảo Uyên có cuộc hội ngộ gia đình:

"Em gái? Cái của khi gì vậy?"

Trần Ngọc Lâm thốt lên, nhưng rồi hần nhanh chóng nhớ lại Mộ Dung Nguyệt nói nàng tìm được Âu Bảo Uyên ở Nga tại dưới hầm băng, cơ thể Android của nàng, kết hợp với những lời mà Mê Cung nói...

"Bà đến từ đây phải không?"

Không khó để suy luận ra được.

"Đúng vậy."

Âu Bảo Uyên thờ dài, gật đầu:

"Đó là kí ức mà tôi cố quên, nhưng bất kể xóa dữ liệu bao nhiêu lần nó vẫn tự động khôi phục. Mặc dù vậy, đúng thế, Mê Cung là anh trai tôi, ít nhất là trên danh nghĩa."

Mê Cung cười lớn:

"Ha ha, có thể chứ, ta thích cụm từ 'anh trai'. Mặc dù vậy cậu trai à, mấy người có thể gọi ta là Icarus, được đặt theo tên của người con trai đã mất của Cha. Mà, tại sao mấy người không vào quán ăn một số thứ nhỉ? Ta sẽ gọi đồ.."

Kể đó ngay lập tức cả 3 người Trần Ngọc Lâm ngay lập tức xuất hiện ở bên trong một quán ăn KFC mà hần thề 1 giây trước vẫn còn đóng cửa. Đèn điện bật sáng, máy móc hoạt động bình thường và hần còn có thể ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt từ trong bếp. Trông cái chỗ này rõ ràng là được sử dụng rất thường xuyên.

Trần Ngọc Lâm thấy cảnh này sững sờ, ngay sau đó hần nhíu mày hỏi:

"Thế anh tr.. ừm, Mê Cung.. à, Icarus này là cái gì vậy?"

Hoa Điều đã sớm cảm giác bất thường, chui này vào bên trong cuộn tranh. Trần Ngọc Lâm thấy thế thu lại nàng vào trong giao diện Hệ Thống. Cho nên bây giờ chỉ còn lại 2 người bọn hần đang nói chuyện với nhau, không hiểu sao mà Trần Ngọc Lâm có một cảm giác là Mê Cung đã rời đi sự chú ý của hần:

Hần không còn cảm giác bị theo dõi nữa.

Âu Bảo Uyên nói với hần sau một khắc im lặng:

"Có biết thần thoại Hy Lạp không? Hercules, Hades, các vị thần và các anh hùng trong thần thoại Hy Lạp cổ?"

"Biết."

Trần Ngọc Lâm vỗ bộp tay, nói:

"Anh chàng cưỡi ngựa bay và thằng cha nhân vật phản diện trong phim hoạt hình của Disney đúng không? Thì sao?"

"Disney."

Mê Cung Icarus cười lớn, giọng vọng ra từ bếp:

"Ôi thần Zeus, ta thật sự thích cậu trai này."

"Ôi lạy các vị thần, ông thật không cứu nổi."

Âu Bảo Uyên đảo tròn mắt nói:

"Ý tôi là, các vị thần đó có tồn tại, hoặc ít nhất là từng tồn tại, một số vị thần đã biến mất, nhưng một số khác, những vị thần đã ăn sâu vào bên trong nền Văn Hóa, Ca dao, lễ tục và có hình in trên mấy cuốn lịch thì vẫn còn tồn tại."

"Và..."

Trần Ngọc Lâm hiểu ra, tiếp lời:

"Công trình gọi Đại Mê Cung này là một trong các công trình của những vị thần đó."

Thần thoại, thông thường thì mang ý nghĩa không tồn tại, những câu chuyện về các vị thần. Nhưng theo như hần được biết, thế giới này không chỉ tồn tại một tầng hiện thực của các thế giới vật chất, mà còn một tầng khác của thế giới linh hồn.

Con người là một vài loài hiếm hoi giao thoa giữa hai thứ đó, và những lời cầu nguyện của họ đối với các vị thần cũng vậy. Khi một lời cầu nguyện được thốt lên hướng về một cái tên nhất định, dần dà một vị thần sẽ xuất hiện, buông xuống trần gian. Và đó là sự ra đời của nền văn minh thần thoại.

Con Manticor hần giết hời đi chơi rừng Cúc Phương cũng thuộc về nền Văn Minh Thần Thoại.

"Không "

Âu Bảo Uyên ngắt lời hần:

"Nó là công trình kiến trúc cổ của một người phàm trần, tên ông ta là Deadalus. Công trình này ban đầu được thiết kế ra để nhốt một con quái vật gọi là Minotaur, nhưng về sau con quái vật này bị giết, và ông ta bị.. truy đuổi."

"Về sau, khi giết chết kẻ truy đuổi mình, ông ta đã tiến về nơi ở cũ của mình, Đại Mê Cung, và ban cho nó sự sống."

"Wow"

Trần Ngọc Lâm ngắt lời nàng:

"Để tôi làm rõ nhé, chúng ta đang ở trong một công trình kiến trúc 3000 năm tuổi, và cái công trình kiến trúc này biết nói chuyện, có cảm nhận riêng và có thể giao tiếp và có hứng thú bắt cóc người ta à? Tuyệt nhỉ?"

"Đúng thế đấy."

"....."

Trần Ngọc Lâm cau mày, kẻ đó hần thờ dài nói:

"Được rồi. Thế làm thế nào để đi ra khỏi nơi này đây? Trông thì không có vẻ gì là có cách để đi qua nếu Mê Cung không muốn chúng ta đi qua."

Âu Bảo Uyên nhìn hần, kẻ đó lại chỉ về phía đường tàu điện ngầm nói:

"Mê Cung sẽ thi thoảng trôi lên mạnh mẽ, trong những lần đó anh ấy sẽ tiếp giáp với một vài công trình cổ xưa hoặc mới toanh tùy theo sở thích của anh. Những lần đó Mê Cung sẽ "ăn cắp" các công trình đó và gắn ghép một cách tạm bợ các công trình đó vào chính nó. Đương nhiên bản thân Mê Cung cũng tự sinh sôi nữa.. nhưng cái vụ đó kinh lắm nên tốt nhất là không bàn tới."

"Những năm 373 Trước Công Nguyên, sự biến mất của Helike gây chấn động cho toàn bộ Hy Lạp cổ đại, cả một thành phố phồn hoa trong một đêm bỗng dưng biến mất. Năm 1890, một bãi biển 300 mét đột nhiên biến mất kể đó lại tái xuất hiện vào 3 thập kỉ sau... các sự biến mất của một vài thành phố cổ, những vụ sụt lún đường hầm thi công..Mê Cung luôn thích ưa thích nuốt mất các công trình."

"Nhưng bản thân nó cũng có những cánh cổng, một số cánh cổng di động liên tục, một số thì lại cố định. Ví dụ như cánh cổng ở chỗ Động Trăng Khuyết là một trong các cánh cổng di động liên tục, nhưng vẫn tồn tại những cánh cổng cố định đấy."

Trần Ngọc Lâm nghe thế, hí mắt lại. Các cổng cố định nghe có vẻ là một thứ gì đó hứa hẹn, nhưng cách nói của nàng nghe giống như rút gọn của câu "vẫn còn tồn tại các cánh cổng cố định, nhưng nó vô cùng ít ỏi" vậy.

"Ta chỉ lưu giữ các tàn tích, ta không hứng thú với con người, trừ những người được Cha lựa chọn."

Mê Cung Icarus nói, giọng phát ra từ ngay trên đầu hần. Kẻ đó hai đĩa đồ ăn rơi "Bộp" cái từ trên trần nhà:

"Tối, ăn đi. Đã rất lâu rồi ta mới gặp lại em gái, nên ta muốn hàn huyên một chút."

"Về con người, chà. Icarus đã bắt cóc tôi từ trong tòa lâu đài và đưa tôi tới cho Deadalus để làm thí nghiệm. Lúc đó ông ta đang thí nghiệm với robot nano, sớm hơn hiện tại tôi 500 năm"

Âu Bảo Uyên thờ dài nói với hần, Trần Ngọc Lâm nhúu mày đang định nói gì thì nàng nói xen vào:

"Đừng nói, tôi cũng không ghét gì anh. Anh bắt cóc tôi khỏi cuộc sống bình thường trước khi tôi phải thành thân(cười nhạt) với một thằng cha già hơn tôi tới 40 tuổi và đã trải qua 12 đời vợ. Không cảm ơn. Tôi thích sống ở đây hơn."

Trần Ngọc Lâm nghe thế, nhúu mày chặt hơn. Không hiểu sao lúc Âu Bảo Uyên nói nàng có một vị hôn phu già hơn nàng 40 tuổi hần lại cảm giác vô cùng khó chịu. Giống như kiểu một loại cảm giác muốn nắm lấy đầu lão già đó và nhúng đầu lão xuống nước vậy.

"Đó, ta có làm những việc tốt mà. Giải cứu những người lạ gặp nạn, đưa họ đến cho Cha và ban cho họ một đời sống dài lâu. Và những người không may mắn sẽ sống sót để chiến đấu vĩnh viễn cùng chúng ta, và những kẻ may mắn chết đi? Cầu các vị thần phù hộ cho họ."

Mê Cung nói, cười tươi, Trần Ngọc Lâm không khó để tưởng tượng ra hần hai tay giang rộng:

"Em sẽ ở lại đây, hay là quay trở lại chốn Vĩnh Hằng đảo đó."

"Không."

Âu Bảo Uyên nghe vậy lập tức lắc đầu:

"Em sẽ trở lại Vĩnh Hằng đảo. Em thích nơi đó hơn."

Trần Ngọc Lâm nghe vậy, không hiểu sao trong lòng cảm giác như một khối gánh nặng được gỡ bỏ.

"Thật đáng tiếc. Vì cậu trai này ư?"

Âu Bảo Uyên trừng mắt nhìn lên trần nhà, Trần Ngọc Lâm mơ hồ cảm giác sát khí đằng đằng:

"Không!"

"Ồ, nhưng mà năm đó em đã vì một con bé mà rời bỏ chúng ta, người mà đã chăm sóc em khi em bị thương và em nảy sinh thứ gọi là tình chị em."

Âu Bảo Uyên:

"Ừm, đúng rồi. Cô ấy ra làm sao rồi, em không hi vọng cô ấy bị làm sao."

"Chết rồi, ung thư phổi ở tuổi 43. Anh đã đề nghị giúp cô ấy bằng cách hiến cô ấy cho Cha đổi lại 1000 năm phục vụ, nhưng cô ấy lựa chọn cái chết. Một con người thông minh."

Mê Cung Icarus phát ra âm thanh chép miệng, sau đó lại tươi cười nói:

"Không sao, anh còn nhiều cơ hội để đào góc tường Vĩnh Hằng đảo. Vậy cu cậu đây có muốn gia nhập chúng ta không? Ta đảm bảo nếu cậu chịu sẽ có rất nhiều gái sẵn sàng về đội của cậu đó."

Trần Ngọc Lâm ngay lập tức lắc đầu quầy quậy:

"Không cảm ơn. Gái gú là phù du thấy u mới là vĩnh cửu."

"Hay lắm, gái gú là phù du..ha ha.."

Mê Cung Icarus ha ha cười lớn, kể đó hần nói:

"Chà, dù sao ta cũng chẳng quan tâm lắm. Cha nói với ta cứ việc để yên con bé thích làm gì thì làm, và đó chính xác là những gì mà ta đang làm, cho đến khi ta để ý thấy con bé xông vào bên trong"

"Vậy thì cho bọn em ra khỏi đây đi chứ? Anh không thể đột nhiên dụ bọn em vào đây rồi bảo "ta không thích cho mấy người ra khỏi đây" được!!"

Âu Bảo Uyên nói.

"Cũng đúng.. nhưng mà em gái à, em nhằm một việc."

Mê Cung Icarus lăm bằm:

"Anh đâu có dụ bọn em vào, mà là các em tự tiến vào. Thế em nghĩ ai phá hủy một nửa số trận pháp và cái đại Hồn Trận kia chỉ để cho mấy đứa đỡ tự giết mình bên trong? Chốc nữa anh mày còn phải lấp ghép chúng vào với nhau đấy."

"Ha, vậy thì thật là cảm ơn anh."

Âu Bảo Uyên cười gượng:

"Nói chung là anh cứ mở Cổng ra đi."

"Cũng được, nhưng mà anh cần em làm vài thứ, ừm, đại để là có mấy con yêu tinh bé nhỏ cứ thích chồm vài ba thứ đồ ở trong những nơi...của anh, nhưng mà anh thì lại không thể bắt kịp chúng được vì chúng luôn tới trong những lúc anh đang "bận rộn" và rời đi ngay khi anh chú ý, nhưng có thứ gì đó quý quái đang ở đó, và mấy chị em của em thì lại chẳng muốn nhận việc tí nào."

"Đó là lý do chính anh mới đến đây đúng không?"

Âu Bảo Uyên thở dài:

"Cũng được, ở chỗ nào? Ở không, đừng nói là ở "dưới lầu" đấy nhé."

"Không phải "dưới lầu" mà là "trên lầu". Thực ra cũng không hẳn là cao lắm, chỉ khoảng..đỉnh Everest thôi."

Trần Ngọc Lâm "....."

Thế còn không gọi là cao?

"Thế nhé, dù sao thì hai đứa cũng nhận việc rồi."

Lập tức, 2 cái mẽ đay bằng sắt rơi xuống dưới chân Trần Ngọc Lâm và Âu Bảo Uyên:

"Giờ thì chưa đi, nhưng theo anh tính toán chắc chừng tháng 11 tới tháng 12, khi nào đến thời điểm anh sẽ mở ra một "Cổng" nối trực tiếp tới bên ngoài Vĩnh Hằng đảo, cứ thế mà triển. Yên tâm, đảm bảo mấy đứa có thù lao tốt."

"A đúng, nhớ giữ bí mật chuyện mấy bé tiến vào Mê Cung, Cha cùng với Vĩnh Hằng đảo không hợp nhau."

Kế đó, từ trên trời hạ cánh xuống một đường ống, bên trong đen sì. Trần Ngọc Lâm nghi hoặc nhìn Âu Bảo Uyên, chỉ thấy nàng nhún vai:

"Đi thôi."

Kế đó nàng bước vào trong đường ống, Trần Ngọc Lâm giơ tay chào Icarus rồi cũng bước vào theo, mặc dù hắn không tin tưởng Mê Cung, nhưng Âu Bảo Uyên đã tiến vào rồi thì hắn cũng chỉ còn một nước tiến vào thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Mê Cung

"Em gái? Cái của khi gì vậy?"

Trần Ngọc Lâm thốt lên, nhưng rồi hắn nhanh chóng nhớ lại Mộ Dung Nguyệt nói nàng tìm được Âu Bảo Uyên ở Nga tại dưới hầm băng, cơ thể Android của nàng, kết hợp với những lời mà Mê Cung nói...

"Bà đến từ đây phải không?"

Không khó để suy luận ra được.

"Đúng vậy."

Âu Bảo Uyên thở dài, gật đầu:

"Đó là kí ức mà tôi cố quên, nhưng bất kể xóa dữ liệu bao nhiêu lần nó vẫn tự động khôi phục. Mặc dù vậy, đúng thế, Mê Cung là anh trai tôi, ít nhất là trên danh nghĩa."

Mê Cung cười lớn:

"Ha ha, có thể chứ. Mặc dù vậy cậu trai à, hai người có thể gọi ta là Icarus, được đặt theo tên của người con trai đã mất của Cha. Mà, tại sao 2 người không vào quán ăn một số thứ nhỉ? Ta sẽ gọi đồ.."

Kế đó ngay lập tức cả 3 người Trần Ngọc Lâm ngay lập tức xuất hiện ở bên trong một quán ăn KFC mà hắn thề 1 giây trước vẫn còn đóng cửa. Đèn điện bật sáng, máy móc hoạt động bình thường và hắn còn có thể ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt từ trong bếp. Trông cái chỗ này rõ ràng là được sử dụng rất thường xuyên.

Trần Ngọc Lâm thấy cảnh này sững sờ, ngay sau đó hắn nhú mày hỏi:

"Thế anh tr.. ừm, Mê Cung.. à, Icarus này là cái gì vậy?"

Hoa Điều đã sớm cảm giác bất thường, chui này vào bên trong cuộn tranh. Trần Ngọc Lâm thấy thế thu lại nàng vào trong giao diện Hệ Thống. CHO nên

bây giờ chỉ còn lại 2 người bọn hắn đang nói chuyện với nhau, không hiểu sao mà Trần Ngọc Lâm có một cảm giác là Mê Cung đã rời đi sự chú ý của hắn:

Hắn không còn cảm giác bị theo dõi nữa.

Âu Bảo Uyên nói với hắn sau một khắc im lặng:

"Có biết thần thoại Hy Lạp không? Hercules, Hades, các vị thần và các anh hùng trong thần thoại Hy Lạp cổ?"

"Biết."

Trần Ngọc Lâm vỗ bộp tay, nói:

"Anh chàng cưỡi ngựa bay và thằng cha nhân vật phản diện trong phim hoạt hình của Disney đúng không? Thì sao?"

"Disney."

Mê Cung Icarus cười lớn, giọng vọng ra từ bếp:

"Ồi thần Zeus, ta thật sự thích cậu trai này."

"Ồi lạy các vị thần, ông thật không cứu nổi."

Âu Bảo Uyên đảo tròn mắt nói:

"Ý tôi là, các vị thần đó có tồn tại, hoặc ít nhất là từng tồn tại, một số vị thần đã biến mất, nhưng một số khác, những vị thần đã ăn sâu vào bên trong nền Văn Hóa, Ca dao, lễ tục và có hình in trên mấy cuốn lịch thì vẫn còn tồn tại."

"Và..."

Trần Ngọc Lâm hiểu ra, tiếp lời:

"Công trình gọi Đại Mê Cung này là một trong các công trình của những vị thần đó."

Thần thoại, thông thường thì mang ý nghĩa không tồn tại, những câu chuyện về các vị thần. Nhưng theo như hắn được biết, thế giới này không chỉ tồn tại một tầng hiện thực của các thể giới vật chất, mà còn một tầng khác của thế giới linh hồn.

Con người là một vài loài hiếm hoi giao thoa giữa hai thứ đó, và những lời cầu nguyện của họ đối với các vị thần cũng vậy. Khi một lời cầu nguyện được thốt lên hướng về một cái tên nhất định, dần dà một vị thần sẽ xuất hiện, buông xuống trần gian. Và đó là sự ra đời của nền văn minh thần thoại.

Con Manticor hắn giết hồi đi chơi rừng Cúc Phương cũng thuộc về nền Văn Minh Thần Thoại.

"Không."

Âu Bảo Uyên ngắt lời hắn:

"Nó là công trình kiến trúc cổ của một người phạm trần, tên ông ta là Deдалus. Công trình này ban đầu được thiết kế ra để nhốt một con quái vật gọi là Minotaur, nhưng về sau con quái vật này bị giết, và ông ta bị.. truy đuổi."

"Về sau, khi giết chết kẻ truy đuổi mình, ông ta đã tiến về nơi ở cũ của mình, Đại Mê Cung, và ban cho nó sự sống."

"Wow"

Trần Ngọc Lâm ngắt lời nàng:

"Để tôi làm rõ nhé, chúng ta đang ở trong một công trình kiến trúc 3000 năm tuổi, và cái công trình kiến trúc này biết nói chuyện, có cảm nhận riêng và có thể giao tiếp và có hứng thú bắt cóc người ta à? Tuyệt nhỉ?"

"Đúng thế đấy."

"....."

Trần Ngọc Lâm cau mày, kể đó hắn thờ dài nói:

"Được rồi. Thế làm thế nào để đi ra khỏi nơi này đây? Trông thì không có vẻ gì là có cách để đi qua nếu Mê Cung không muốn chúng ta đi qua."

Âu Bảo Uyên nhìn hắn, kể đó lại chỉ về phía đường tàu điện ngầm nói:

"Mê Cung sẽ thi thoảng trôi lên mạnh mẽ, trong những lần đó anh ấy sẽ tiếp giáp với một vài công trình cổ xưa hoặc mới toanh tùy theo sở thích của anh. Những lần đó Mê Cung sẽ "ăn cắp" các công trình đó và gắn ghép một cách tạm bợ các công trình đó vào chính nó. Đương nhiên bản thân Mê Cung cũng tự sinh sôi nữa.. nhưng cái vụ đó kinh lắm nên tốt nhất là không bàn tới."

"Những năm 373 Trước Công Nguyên, sự biến mất của Helike gây chấn động cho toàn bộ Hy Lạp cổ đại, cả một thành phố phồn hoa trong một đêm bỗng chìm biến mất. Năm 1890, một bãi biển 300 mét đột nhiên biến mất kể đó lại tái xuất hiện vào 3 thập kỉ sau... các sự biến mất của một vài thành phố cổ, những vụ sụt lún đường hầm thi công..Mê Cung luôn thích ưa thích nuốt mất các công trình."

"Nhưng bản thân nó cũng có những cánh cổng, một số cánh cổng di động liên tục, một số thì lại cố định. Ví dụ như cánh cổng ở chỗ Động Trăng Khuyết là một trong các cánh cổng di động liên tục, nhưng vẫn tồn tại những cánh cổng cố định đấy."

Trần Ngọc Lâm nghe thế, híp mắt lại. Các cổng cố định nghe có vẻ là một thứ gì đó hứa hẹn, nhưng cách nói của nàng nghe giống như rút gọn của câu "vẫn còn tồn tại các cánh cổng cố định, nhưng nó vô cùng ít ỏi" vậy.

"Ta chỉ lưu giữ các tàn tích, ta không hứng thú với con người, trừ những người được Cha lựa chọn."

Mê Cung Icarus nói, giọng phát ra từ ngay trên đầu hắn. Kể đó hai đĩa đồ ăn rơi "Bộp" cái từ trên trần nhà:

"Tối, ăn đi. Đã rất lâu rồi ta mới gặp lại em gái, nên ta muốn hàn huyên một chút."

"Về con người, chà. Icarus đã bắt cóc tôi từ trong tòa lâu đài và đưa tôi tới cho Deдалus để làm thí nghiệm. Lúc đó ông ta đang thí nghiệm với robot nano, sớm hơn hiện tại tới 500 năm"

Âu Bảo Uyên thờ dãi nói với hắn, Trần Ngọc Lâm nhũu mày đang định nói gì thì nàng nói xen vào:

"Đừng nói, tôi cũng không ghét gì anh. Anh bắt cóc tôi khỏi cuộc sống bình thường trước khi tôi phải thành thân(cười nhạt) với một thằng cha già hơn tôi tới 40 tuổi và đã trải qua 12 đời vợ. Không cảm ơn. Tôi thích sống ở đây hơn."

Trần Ngọc Lâm nghe thế, nhũu mày chặt hơn. Không hiểu sao lúc Âu Bảo Uyên nói nàng có một vị hôn phu già hơn nàng 40 tuổi hắn lại cảm giác vô cùng khó chịu. Giống như kiểu một loại cảm giác muốn nắm lấy đầu lão già đó và nhúng đầu lão xuống nước vậy.

"Đó, ta có làm những việc tốt mà. Giải cứu những người lạ gặp nạn, đưa họ đến cho Cha và ban cho họ một đời sống dài lâu. Và những người không may mắn sẽ sống sót để chiến đấu vĩnh viễn cùng chúng ta, và những kẻ may mắn chết đi? Cầu các vị thần phù hộ cho họ."

Mê Cung nói, cười tươi, Trần Ngọc Lâm không khó để tưởng tượng ra hắn hai tay giang rộng:

"Em sẽ ở lại đây, hay là quay trở lại chốn Vĩnh Hằng đảo đó."

"Không"

Âu Bảo Uyên nghe vậy lập tức lắc đầu:

"Em sẽ trở lại Vĩnh Hằng đảo. Em thích nơi đó hơn."

Trần Ngọc Lâm nghe vậy, không hiểu sao trong lòng cảm giác như một khối gánh nặng được gỡ bỏ.

"Thật đáng tiếc. Vì cậu trai này ư?"

Âu Bảo Uyên trừng mắt nhìn lên trần nhà, Trần Ngọc Lâm mơ hồ cảm giác sát khí đằng đằng:

"Không!"

"Ồ, nhưng mà năm đó em đã vì một con bé mà rời bỏ chúng ta, người mà đã chăm sóc em khi em bị thương và em nảy sinh thứ gọi là tình chị em."

Âu Bảo Uyên:

"Ừm, đúng rồi. Cô ấy ra làm sao rồi, em không hi vọng cô ấy bị làm sao."

"Chết rồi, ung thư phổi ở tuổi 43. Anh đã đề nghị giúp cô ấy bằng cách hiến cô ấy cho Cha đổi lại 1000 năm phục vụ, nhưng cô ấy lựa chọn cái chết. Một con người thông minh."

Mê Cung Icarus phát ra âm thanh chép miệng, sau đó lại tươi cười nói:

"Không sao, anh còn nhiều cơ hội để đào góc tường Vĩnh Hằng đảo. Vậy cu cậu đây có muốn gia nhập chúng ta không? Ta đảm bảo nếu cậu chịu sẽ có rất nhiều gái sẵn sàng về đội của cậu đó."

Trần Ngọc Lâm ngay lập tức lắc đầu quầy quậy:

"Không cảm ơn. Gái gú là phù du thấy u mới là vĩnh cửu."

"Hay lắm, gái gú là phù du..ha ha.."

Mê Cung Icarus ha ha cười lớn, kể đó hần nói:

"Chà, dù sao ta cũng chẳng quan tâm lắm. Cha nói với ta cứ việc để yên con bé thích làm gì thì làm, và đó chính xác là những gì mà ta đang làm, cho đến khi ta để ý thấy con bé xông vào bên trong"

"Vậy thì cho bọn em ra khỏi đây đi chứ? Anh không thể đột nhiên dụ bọn em vào đây rồi bảo "ta không thích cho mấy người ra khỏi đây" được!!"

Âu Bảo Uyên nói.

"Cũng đúng.. nhưng mà em gái à, em nhầm một việc."

Mê Cung Icarus lăm bằm:

"Anh đâu có dụ bọn em vào, mà là các em tự tiến vào. Thế em nghĩ ai phá hủy một nửa số trận pháp và cái đại Hồn Trận kia chỉ để cho mấy đứa đỡ tự giết mình bên trong? Chỗ nữa anh mày còn phải lắp ghép chúng vào với nhau đấy."

"Ha, vậy thì thật là cảm ơn anh."

Âu Bảo Uyên cười gượng:

"Nói chung là anh cứ mở Cổng ra đi."

"Cũng được, nhưng mà anh cần em làm vài thứ, ừm, đại để là có mấy con yêu tinh bé nhỏ cứ thích chồm vài ba thứ đồ ở trong những nơi...của anh, nhưng mà anh thì lại không thể bắt kịp chúng được vì chúng luôn tới trong những lúc anh đang "bận rộn" và rời đi ngay khi anh chú ý, nhưng có thứ gì đó quý quai đang ở đó, và mấy chị em của em thì lại chẳng muốn nhận việc tí nào."

"Đó là lý do chính anh mới đến đây đúng không?"

Âu Bảo Uyên thở dài:

"Cũng được, ở chỗ nào? Ồ không, đừng nói là ở "dưới lầu" đấy nhé."

"Không phải "dưới lầu" mà là "trên lầu". Thực ra cũng không hẳn là cao lắm, chỉ khoảng..đỉnh Everest thôi."

Trần Ngọc Lâm "....."

Thế còn không gọi là cao?

"Thế nhé, dù sao thì hai đứa cũng nhận việc rồi."

Lập tức, 2 cái mề đay bằng sắt rơi xuống dưới chân Trần Ngọc Lâm và Âu Bảo Uyên:

"Giờ thì chưa đi, nhưng theo anh tính toán chắc chừng tháng 11 tới tháng 12, khi nào đến thời điểm anh sẽ mở ra một "Cổng" nối trực tiếp tới bên ngoài Vĩnh Hằng đảo, cứ thế mà triển. Yên tâm, đảm bảo mấy đứa có thù lao tốt."

"A đúng, nhớ giữ bí mật chuyện mấy bé tiến vào Mê Cung. Cha cùng với Vĩnh Hằng đảo không hợp nhau."

Kể đó, từ trên trời hạ cánh xuống một đường ống, bên trong đen sì. Trần Ngọc Lâm nghi hoặc nhìn Âu Bảo Uyên, chỉ thấy nàng nhún vai:

"Đi thôi."

Kể đó nàng bước vào trong đường ống, Trần Ngọc Lâm giơ tay chào Icarus rồi cũng bước vào theo, mặc dù hần không tin tưởng Mê Cung, nhưng Âu Bảo Uyên đã tiến vào rồi thì hần cũng chỉ còn một nước tiến vào thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Hoàn thành nhiệm vụ

Mê Cung Icarus lựa chọn vị trí hạ cánh không thể tuyệt đẹp hơn: Một bãi rác.

Trần Ngọc Lâm ngay trước khi rơi xuống kịp thời triệu hoán ra Arch Ville và nâng hân lên trên, còn Âu Bảo Uyên thì đã hạ cánh ở trên một mái nhà từ lúc nào.

Trần Ngọc Lâm kiểm tra qua Bản Đồ, thì ra là bọn hân đang ở một bãi tập kết rác thải tại thành phố Vinh. Trần Ngọc Lâm chưa bao giờ đi qua nơi đó, nhưng mà ít ra hân có Bản Đồ nên dễ dàng tìm được đường ra khỏi đây.

Cũng tốt, thành phố Vinh ở rất gần Vinh Hằng đảo, chạy bộ chừng 20 cây số là tới.

Trần Ngọc Lâm làm qua một cái phép thuật nho nhỏ tẩy rửa thân thể. Đây là một loại phép thuật khiến cho thân thể còn sạch hơn cả khi tắm, thường được sử dụng khi đi đường dài để đỡ mất thời gian tắm rửa.

Hoa Điều thì do là đã ở trong hình thái của cuộn tranh nên đã có năng lực tự thân phi hành.

Hân cùng Âu Bảo Uyên và Hoa Điều đi ra khỏi bãi rác, kể đó hân kiểm tra lại toàn bộ đồ đạc gồm hòm Item và mấy thứ đồ linh tinh trên người, không thiếu thứ gì.

Nói thật, hân có chút sợ Mê Cung, thứ đó quả thực là quá tà môn và thần bí. Mặc dù nói theo kiểu quen thuộc với Tu Chân giới thì nó chỉ là một kiện Hồn Khí không lồ trải dài qua các châu lục nhưng mà như thế cũng không làm giảm sự e ngại của hân đối với Mê Cung.

Vinh Hằng đảo...

Trần Ngọc Lâm mò đi đến Nhiệm vụ đường. Nhiệm vụ đường ở đây chỉ là nơi tiếp nhận việc hoàn thành nhiệm vụ hay không, thông thường lúc nhận nhiệm vụ đều sẽ là nhận trên phần mềm riêng biệt của Vinh Hằng đảo đó.

Trần Ngọc Lâm đi đến trước mặt Chân Linh, cô nàng này quản lý Nhiệm vụ đường. Đương nhiên đây chỉ là một phần thân của cô nàng còn chân thể của cô thì chắc đang tu luyện ở trong cái quan tài nào đó rồi.

"Trần Ngọc Lâm, nhiệm vụ tiêu diệt Mẫu Thử. Nhóc có thể cho chị xem Ma Hạch hoặc thi thể của Mẫu Thử."

Chân Linh phân thân dò dò trong máy tính, một hồi sau ngẩng đầu lên nói với Trần Ngọc Lâm. Hân mở ra Bách Thú Viên giao diện, triệu hoán Mẫu Thử.

Mẫu Thử là một con chuột toàn thân màu xám tro, to bằng nửa người bình thường. Hai mắt nó to và long lanh như trân châu, nhưng lại trông có một vẻ vô hồn tới lạ, hơn nữa toàn thân của nó hơi khác so với trước, đã sinh ra vài ba dị biến như cơ bắp hơn, lưng mọc ra gai, đuôi dài hơn một chút.

Hội Hệ Thống, thì ra đó là phản ứng [Đột biến] sẽ xảy ra khi một sinh vật bị ảnh hưởng bởi [Ám ảnh], sinh vật đẳng cấp càng cao càng ít chịu ảnh hưởng bởi tác dụng [Đột biến]. Ví dụ như Ngân Nguyệt Lang đẳng cấp huyết mạch cao hơn nhiều so với Mẫu Thử, ngoại trừ rằng biến dài ra còn lại thì không khác biệt mấy.

Nhưng sinh vật quá thấp kém thì lại không bị, Ma Thử cấp 1-2 đều không có được sự thay đổi này, nhưng mà chúng cũng có được tăng cường thể lực hơn hân. Sở dĩ không bị có lẽ là vì năng lượng dự trữ trong cơ thể chúng không đủ để các thay đổi có khả năng xảy ra. Nếu xảy ra có khi lập tức lăn quay ra chết vì thiếu năng lượng.

Chân Linh kinh ngạc nói:

"Ồ, nhóc thu phục được con Mẫu Thử này rồi à?"

Kể đó nàng quái lạ nhìn Trần Ngọc Lâm, thiên phú ngự thú gã này cũng thật là cao, đầu tiên là một đầu Ngân Nguyệt Lang, kể đó là một đầu Mẫu Thử.

Có điều cũng không đáng, bởi vì Mẫu Thử sinh sản ra Ma Thử sẽ ở trạng thái vô cùng hung bạo, không thể thuần hóa được, cho nên mới rất ít người biến chúng thành thú nô. Cũng có những người đang dự tính thay đổi bộ gen của Ma Thử nhưng ít nhất thời điểm hiện tại chưa ai thành công toàn diện.

Mặc dù có những người chế tạo ra những trận pháp có thể khống chế tâm thần chúng, nhưng mà đời sau thì lại không thừa hưởng đặc tính đó, dễ dàng xuất hiện tình trạng thử triệu nếu như không kiểm soát được.

Dù sao yêu cầu của Tu Chân giới rất cao, chỉ ít cũng là các đời sau phải có khả năng nghe lời.

Cũng có những người đem lòng hiếu kỳ không tin tà muốn thử, kết quả ê chề thất vọng, nàng nói với hân:

"Mẫu thử sinh sản ra Ma Thử vô cùng hung hãn không thể thuần hóa, nhóc không cần cố gắng thử nghiệm thuần hóa chúng đâu."

Trần Ngọc Lâm gật gù, có điều cũng không để ý lắm. Yêu cầu của Tu Chân giới cao, nhưng hân thì lại không nhất định. Và lại hân chỉ cần cho Arch Ville chạy ra và 2 phút là có thể thu phục một đồng lớn, cũng không cần quan tâm.

Chỉ là sau khi bị thu phục vào trong Bách Thú Viên, có giết thêm Ma Thử hân cũng không chiếm được điểm Vận Mệnh, bằng không quả là một cách farm điểm Vận Mệnh thật nhanh.

Chân Linh lắc đầu, nếu như Trần Ngọc Lâm muốn nuôi, nàng sẽ không ngăn cản. Người trẻ tuổi đôi lúc cũng cần thất bại một phen. Hơn nữa nếu hẳn thành công thật đâu? Dù sao yêu cầu của các đại lão Tu Chân giới hơi quá cao, cách để khống chế một bầy Ma Thù thì lại có rất nhiều.

Mà lúc này nghĩ lại, tại sao nàng lại không quan tâm Trần Ngọc Lâm nuôi con Mẩu Thù đó ở đâu cũng như hẳn triệu hoán ra từ cái xó nào nhỉ.

Chân Linh suy nghĩ mất một giây, rồi nàng lắc đầu gõ vào bên trong máy tính một chút, rồi nói:

"Rồi, nhiệm vụ coi như hoàn thành rồi. Nhóc muốn nhận Linh Thạch tiền mặt hay thẻ tín dụng? Mà nhóc đã có thẻ ngân hàng đâu nhỉ? Thôi lấy tiền mặt nhé."

Nói rồi nàng đưa cho Trần Ngọc Lâm một cái túi, hẳn kiểm tra bên trong thì chính là 100 Linh Thạch Ngũ Phẩm, cũng coi như là tương đối. Mặc dù không nhiều lắm nhưng mà góp gió thì thành bão, chân nuôi có nhỏ đi chăng nữa cũng là thịt, tích tiểu thành đại thời.

Nói thật đấy, chỉ riêng tiêu diệt mấy ngàn con Ma Thù trong hang đã cho hẳn hơn 2300 điểm Vận Mệnh rồi, nếu quy đổi ra dù có hơi lỗ vốn một chút nhưng vẫn không sai lệch lắm là 2300 Linh Thạch Ngũ Phẩm. Đương nhiên lúc này sau khi hiểu rõ Linh thạch dễ kiếm thế nào hẳn cũng sẽ không tự tiện đổi điểm Vận Mệnh lấy Linh Thạch nữa.

Trần Ngọc Lâm chợt sức nhớ ra một điều, hỏi Chân Linh:

"Chị ơi, bên trong nhà bếp còn có chút nào linh thảo cấp 1 hoặc 2 không, cho em vài ba loại, cành lá đều được."

"Đến lấy đi."

Chân Linh nói, tay vẫn bấm máy tính không ngừng:

"Đồ trong nhà bếp thích thì cứ lấy, giá cả mấy loại rau cỏ đó cũng không đắt lắm, chẳng cần trả tiền cho mất công. Không lấy quá nhiều là được."

Trần Ngọc Lâm vui vẻ nói:

"Cảm ơn chị."

Linh thảo là tên gọi đặc trưng cho dị nguyên tố hệ mộc. Linh thảo cũng có vài loại, trong đó linh thảo dùng làm rau củ quả trong đời sống hàng ngày rẻ gấp chừng.. ngàn lần so với linh thảo dùng để luyện đan. Chủ yếu là do chúng không có công dụng nhiều, hơn nữa dễ trồng và nồng độ linh lực ít ỏi, đem so trong linh thảo cũng là kém nhất cấp bậc tồn tại.

"A đúng rồi, hôm nay em có tìm được mấy cái này.."

Nói rồi Trần Ngọc Lâm lôi từ trong túi ra một cái đầu lâu nhỏ như đầu lâu trẻ em màu đỏ rực, một cây quyền trượng xương người và một chuỗi vòng cổ tết bằng Thiên Linh Cái. Nói thật hẳn không dám giữ những thứ này, quá tà môn và nguy hiểm. Bán đi thì từng món đều là vật phẩm cấm buôn bán, dễ dàng bị giam vô ngục, hơn nữa lương tâm hẳn không cho phép.

Chân Linh nhìn thấy những món này, nhũn mày nói:

"Chân Cốt Trượng, hơn 10 cái Thiên Linh Cái, 1 cái Thiên Xích Cái. Mấy thứ này nhóc lấy từ đâu?"

Trần Ngọc Lâm kể đó lời ra Khôi Âm Hồn nói:

"Em có gặp được một tên này, hẳn hình như là tàn hồn Nguyên Anh của một tên Hồn Tu Ấn Độ giáo. Trên đường thấy có mấy thứ rơi vãi, hình như là tàn tích một đền thờ cổ."

Chân Linh nhìn Khôi Âm Hồn:

"Đây không phải Nguyên Anh, đây là Huyết Lạt Ma thần hồn. Ấn Độ không theo hình thức tu chân mà tu Thần Đạo hệ. Chà, để chứng thành Huyết Lạt Ma ít nhất cũng phải đồ sát cả vạn người chứ chẳng ít đâu."

Trần Ngọc Lâm chớp mắt nhìn vào Khôi Âm Hồn đang rít gào những tiếng kêu vô nghĩa, Chân Linh nói:

"Được, nhóc bắt được gã này và thu được mấy thứ này cũng là một đại công, để ta đi nói với Dung Nguyệt tiêu thư cho. Nếu mấy thứ này mà ra bên ngoài hẳn phải nhắc lên 1 hồi gió tanh mưa máu đấy, theo nghĩa đen luôn."

Trần Ngọc Lâm gật đầu, tán chuyện thêm vài câu nữa rồi chào tạm biệt Chân Linh, quay ra phòng bếp.

Lúc đi ra, Trần Ngọc Lâm trên tay đã là một cái túi xách, bên này lấy một ít bắp cải, bên kia lấy một ít cải ngọt, rau muống, lúa gạo v.v. Tuy rằng số lượng ít ỏi nhưng hẳn lấy cũng phải đến 10 chủng nhiều, cũng coi như là một số lớn. Chắc cũng chẳng ai hoài nghi đâu.

Trần Ngọc Lâm đem những cây này về trồng trong Dục Viên, dự tính mỗi cây chỉ cần 5 ngày là hoàn toàn trưởng thành có thể đem gieo trồng một lần nữa. Đến lúc đó thêm chừng 15 ngày tương đương 3 lần trồng là có thể có được đủ lượng cho đám Ma Thù rồi.

Hắn muốn duy trì mức độ đói ăn của bầy Ma Thử, đủ no để không ăn thịt đồng loại, nhưng đủ đói để luôn sẵn sàng tấn công. Ăn chừng thì khoảng chừng 4 ngày cho ăn 1 lần là đủ.

Hiện tại hắn có 2000 con Ma Thử, trước tiên cho chúng nó tiến vào chế độ ngủ đông cái đã. Trong chế độ ngủ đông bọn chúng sẽ tiêu hóa ít calo và linh lực hơn hẳn, hơn nữa sẽ ngắt 90% hoạt động cơ thể. Cùng lượng đồ ăn lúc trước đủ cho 1 ngày nay có thể đủ cho 8-10 ngày.

Quan trọng hơn là ngăn không cho bọn nó sinh sản trước khi hắn đủ khả năng chu cấp cho chúng. Hắn dự tính chính là tạo ra đội quân 1 vạn con Ma Thử, nếu lương thực còn không giải quyết được, nói gì đội quân?

Có điều khi mà đủ lương thực rồi, hắn sẽ bắt đầu gieo trồng bên trong Bách Thú Viên để đỡ cho diện tích trong Dược Viên. Tuy rằng Bách Thú Viên 1 cây cần 2 tuần để trưởng thành và thu hoạch, nhưng về mặt diện tích thì nó rộng xa xa rộng hơn nhiều lắm so với Dược Viên, hoàn toàn đủ nuôi dưỡng một vạn con Ma Thử.

Có điều đây sẽ là một quá trình dài, tối thiểu cũng dài 2 tháng trước khi hắn cung cấp đủ lương thực cho Ma Thử, trong khi đó cho chúng tạm trong chế độ ngủ đông đã, nếu đói thì thả cho ăn sau.

Trần Ngọc Lâm lúc này đang có 4200 điểm Vận Mệnh, hắn cũng cần nhanh chóng dùng số đó để nâng cao thực lực bản thân nữa.

Vì thế, Trần Ngọc Lâm mua một chiêu đao pháp Đại Tu La Đao Pháp, trị giá 2400 điểm Vận Mệnh. Tuy rằng nhìn lướt qua thì giá trị nó rẻ hơn một chút so với Tổ Hợp Đao Pháp 36 thức (2900 Linh Thạch Ngũ Phẩm) nhưng kì thật nó giá trị hơn gấp 10 lần.

Đại Tu La Đao Pháp là một môn Đao Pháp vô cùng mạnh mẽ, có thể trong nháy mắt giết chết địch nhân, nhưng điểm yếu là trong nháy mắt đó sẽ cạn kiệt hoàn toàn linh lực trong thân thể, hơn nữa yêu cầu của nó quá cao, cần thân thể vô cùng mạnh mẽ mới có thể sử dụng được bằng không sẽ phản phệ.

Hơn nữa, Đại Tu La Đao Pháp yêu cầu Lôi hệ kinh mạch, vừa vạn hắn cũng có lôi hệ kinh mạch.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua 1800 điểm Vận Mệnh còn sót lại, không biết mua cái gì bèn quyết định để làm hàng tồn kho xem khi nào cần thì dùng.

Kể đó, có lẽ cũng nên bắt tay luyện chế Thăng Linh Đan, một loại đan dược cho Tam Phẩm tu sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Thăng Linh Đan

Trần Ngọc Lâm hôm nay quyết định thử luyện chế một loại đan dược dành cho Tam Phẩm tu sĩ kỳ, Thăng Linh Đan.

Trong Hệ Thống loại đan dược này được định giá 200 điểm Vận Mệnh 1 viên Hạ Phẩm, nhưng giá thành đan phương chỉ có Vận Mệnh. Cộng thêm từ trước hắn đã trồng phần lớn các loại dược liệu cần thiết cho Thăng Linh đan bên trong Dược viên cho nên chỉ tốn thêm 300 điểm để mua 1 số loại không thể trồng được.

Thăng Linh Đan là một loại đan dược với dược tính rất cao, hơn nữa đan độc tương đối thấp, có thể chống chất mà lên. Nhưng mà những người như Trần Ngọc Lâm với nồng độ linh lực trong cơ thể cao như hắn thì không dự tính chống chất đan dược bởi vì như vậy sẽ trên diện rộng ảnh hưởng nồng độ linh lực trong cơ thể hắn.

Hắn chuẩn bị đã xong toàn bộ các loại thiên tài địa bảo cần thiết để luyện chế Thăng Linh Đan, bao gồm hết thảy 47 loại dược tài, 1 loại nước gọi Trọng Thủy (trọng trong trọng lượng, không phải trọng trong Mỹ Châu-Trọng Thủy), hay còn gọi là nước nặng với cấu trúc hóa học là H2O2.

Một khâu trong Thăng Linh Đan hết sức kì quái, yêu cầu "Luộc" 12 loại nguyên liệu trong nồi áp suất thẳng tới khi toàn bộ tinh hoa đều được lọc hết ra thì thôi. Nhưng mà khâu này lại là quan trọng nhất, vì kém một điểm thôi không nói, nếu như ninh quá lâu sẽ xảy ra hiện tượng một số tạp chất không cần thiết trong dược liệu bị hòa trộn, làm giảm phẩm chất đan dược.

Trần Ngọc Lâm cũng phải làm khâu này tới 2 lần mới thành công. Người thường thì còn phải thử dài do nồi, chất lượng nồi, lượng nước cần phải thử nghiệm nhưng đan phương của hắn được thiết kế dựa theo các trang thiết bị trong Luyện Đan thất nên chỉ cần áp đúng công thức mà thôi.

Lần đầu tiên thất bại là do hắn để lửa quá to trong 3 giây, thế là hắn đem cái nước còn lại chuẩn bị đi úp mì.

Lần thứ hai thì trong khi ngồi chờ nhiệt độ của phần dung dịch giảm còn 25 độ C, hắn bắt đầu bắt tay vào luyện đan.

Đầu tiên, vớt toàn bộ phần thân lá cành của một loại linh thảo gọi Linh thai thảo vào. Linh thai thảo là một loại Linh thảo vô cùng phổ biến nhưng lại cực kỳ cao cấp, là dạng còn nhỏ của Thiên Mộc, một loại linh mộc cực cao giai. Có điều để từ Linh thai thảo biến thành Thiên Mộc cần hút nhất 5 vạn năm, để nó trưởng thành kinh doanh được cần thêm 5 vạn năm nữa cho nên phần nhiều người thu hoạch Linh thai thảo đem bán.

Hơn nữa, nó cần các điều kiện tự nhiên phát triển hết sức ngặt nghèo.

Linh thảo vào cho vào lò lập tức co rút lại, biến thành một thứ dị dạng trông như một khối cầu nhăn nhó, rỉ nước trong suốt ra ngoài. Trần Ngọc Lâm vớt cái khối cầu ra, hẳn chỉ cần phần nước mà thôi.

Trần Ngọc Lâm kể đó nghiền 3 loại nguyên liệu khác trông giống quả nho khô với cán dao, chúng tiết ra nhiều dịch đỏ một cách đáng ngạc nhiên. Hẳn cảm thấy khó mà tin được cái quả khô quắt này lại có nhiều dịch đỏ thế.

Kể đó hẳn vớt mấy quả khô quắt sau khi lọc hết dịch đỏ vào trong lò đan, cái thứ dịch đỏ kia là một thứ nước độc, sẽ làm miệng người ta tê dại, thậm chí ảnh hưởng chất lượng đan được.

Thông thường mua quả tươi giá trị 1 thì quả sau khi được lọc hoàn hảo là 10. Nhưng với khả năng giám định thì Trần Ngọc Lâm bớt được khoản tiền mua kia đi (Nó hiện lên Vắt Khô: 0 - 100%, 100% coi như là hoàn hảo, Trần Ngọc Lâm hiện ra 92% nhưng hẳn không biết làm thế nào để lên 100%, nhưng vì [vắt khô] có cả nước nữa nên hẳn không chắc đó là chưa vắt kiệt dịch đỏ ra hay là còn sót lại nước)

Trần Ngọc Lâm kể đó tiếp tục cho vào đó thêm 3 loại nước vắt ra từ 3 loại thảo dược khác nhau vào. Những thứ này chỉ là chất xúc tác phản ứng cho quá trình luyện đan trở nên dễ dàng hơn cho nên cũng không cần để ý lắm tới chất lượng của nó, một số người còn trực tiếp bỏ qua khâu này vì tuy rằng nó khiến đan được dễ thành hơn nhưng nếu muốn luyện tới hoàn mỹ phẩm chất là chuyện gần như không thể.

Tiếp đó, hẳn lần lượt cho vào bên trong lò luyện đan thêm 4 loại dược tài nữa. Bốn loại dược tài này phi thường quan trọng, lần lượt cần được cho vào 92.47 giây, 32.12 giây và 14.32 giây kể từ khi cho các loại dược tài trước vào cho nên để đảm bảo thời gian, hẳn sử dụng một dụng cụ đếm thời gian để tự động thả dược tài vào.

Tiếp tục thêm 10 phút nữa lò luyện đan bắt đầu bốc lên khói đỏ, Trần Ngọc Lâm kiểm tra trong đan phương thì đây là dấu hiệu thành đan. Hẳn nghĩ thử thì thấy có mùi thanh thoát tựa như mùi hương đồng cỏ nội truyền ra từ làn khói.

Thế nhưng Trần Ngọc Lâm lại mặt nhăn mày nhíu, bởi vì một khâu thành đan này nên xuất hiện tại lần cho linh dược thứ 45, trong khi bây giờ hẳn mới chỉ là lần cho linh dược thứ 33. Tức là còn sót 12 bước mới nên đến một khâu này.

Trần Ngọc Lâm cố lấy ngựa chết làm thành ngựa sống, hi vọng đây chỉ là cái đột biến nho nhỏ, tiếp tục thêm mười phút nữa, cuối cùng hẳn đập úp nắp cái nắp lò đan lại trong khi cố gắng điều khiển Hòa Diễm lần lượt tuần tự hóa thành một vòng xoáy xoáy theo thứ tự từ phải qua trái và cứ thế nó tiếp diễn như vậy mười phút.

Sau đó, Trần Ngọc Lâm mở nắp lò đan ra, bên trong là một đồng tàn tro, hơi có màu xám xám. Trần Ngọc Lâm lắc đầu, quả nhiên luyện đan khó khăn hơn luyện dược nhiều, rất nhiều, dù cho đan phương của hẳn là loại đan phương tốt nhất có thể tìm được, các công đoạn đơn giản hóa rất nhiều nhưng vẫn rất khó.

Trần Ngọc Lâm save lại video hẳn luyện ra Thăng Linh Đan vào trong cơ sở dữ liệu, làm bản:

"Luyện chế đan dược khó hơn điều chế dược tề nhiều."

Sau đó 2 tiếng đồng hồ, Trần Ngọc Lâm vừa liên tục coi lại video bản thân luyện chế Thăng Linh Đan, vừa so sánh nó với đan phương bên trong ghi lại, vỗ tay:

"Cả thầy có 89 cái lỗi. Đầu tiên là thời gian chênh lệch quá sai, vài loại lên tới nửa giây, thứ hai là nguyên liệu dược liệu trong khâu chuẩn bị có sai sót..."

Trần Ngọc Lâm kiểm kê toàn bộ các lỗi sai mà hẳn phạm phải, quyết định một lần nữa thử điều chế lại Thăng Linh đan.

Hẳn kiểm tra lại phần dược liệu, vẫn còn đủ để làm ra thêm 3 phần Thăng Linh Đan nữa. Thời gian để làm ra 1 lò đan là khoảng 1 tiếng 15 phút, thời gian luyện đan hẳn còn sót lại là 8 tiếng rưỡi.

Sau khi hẳn tắt thắp Tam Phẩm, Hệ Thống một số tính năng cập nhật, trong đó bao gồm cho phép tồn lưu thời gian sử dụng Luyện Đan Thất từ những hôm hẳn không sử dụng, nhưng chỉ được tồn lưu không quá 10 ngày (trong thời điểm hiện tại tương đương 10 tiếng đồng hồ).

Đầu tiên, toàn bộ nguyên dược liệu phương thức chuẩn bị đều cần phải tìm hiểu. Bên trong đan phương cũng không có ghi lại chuẩn bị như thế nào cho nên lần trước hẳn cứ cho hết vào nguyên cây nguyên kiện, lần này hẳn rút kinh nghiệm.

Trần Ngọc Lâm mở ra một cuốn sách Vạn Thảo Thiên (Vạn Mệnh cuốn này), bên trong ghi lại mỗi một loại thảo mộc, đặc tính của chúng và nguyên lý chuẩn bị dược liệu. Thế là hẳn bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu kỹ càng hơn.

Ví dụ như mấy quả nho khô tiết ra cái thứ dung dịch màu đỏ lúc trước, tuy rằng nó đã rất khô, nhưng phần thịt bên trong vẫn cần phải nạo đi vì sẽ có một phần nhỏ nước thịt bám vào thịt quả. Thứ thực sự cần thiết là phần vỏ quả khô quắt bên ngoài không phải phần thịt quả.

Nhưng không vất đi thì rất khó phân biệt phần thịt và phần vỏ.

Lần thứ hai, sau 1 tiếng 30 phút tuân theo đúng y như chóc từng chỉ dẫn, hẳn nghĩ thấy một mùi hương đậm mùi hương đồng gió nội nương theo một mùi xú ẻo nồng nặc. Trần Ngọc Lâm sa sầm mặt, thất bại.

Bên trong là một đồng dị dạng sần sệt, bốc mùi khói, nhưng lại có lẫn những vệt vàng nâu bên trong, có lẽ là nửa thành công rồi?

Hắn dành tiếp ra hơn 5 tiếng đồng hồ để suy xét từng nguyên nhân một có thể dẫn đến thất bại, phát hiện còn 9 vấn đề nữa sơ suất trong cách luyện đan. Tuy rằng giảm một hơi từ 89 cho tới còn lại 9 đã là rất khá nhưng Trần Ngọc Lâm cũng vẫn không hài lòng.

Hắn quyết định khai ra thêm một cái lò nữa, lần này sau 1 giờ trôi qua, không có thấy xuất hiện vấn đề gì. Trần Ngọc Lâm khai lò ra, bên trong là một viên đan được to như viên bi, tròn vo, bắn ra một màu vàng sáng chói.

Trần Ngọc Lâm bóp bóp thử viên đan được, không như những gì hắn tưởng tượng, ban đầu hắn nghĩ đan được rất cứng, nhưng hóa ra nó lại khá mềm và đàn hồi, có độ co giãn cao. Trần Ngọc Lâm chơi một lúc với viên đan được rồi vứt nó vào bên trong một cái bình đựng đan được.

Đây là loại bình thông dụng, đan được để trong này sẽ không bao giờ bị hỏng hóc do sau khi hắn đóng nắp lại, cái bình sẽ rút sạch toàn bộ không khí bên trong và khiến cho môi trường bên trong là môi trường chân không.

Chỉ ít thì đan được có thể giữ được cho đến khi cái bình hỏng.

Thậm chí đan phương này của hắn là đan phương đơn giản nhất hắn có thể kiếm được của Thăng Linh đan rồi, và hắn vẫn mất đến 3 lần thử nghiệm.

Trần Ngọc Lâm lấy video luyện chế Hạ Phẩm đan được, sau khi xem xét kỹ càng một lần và ghi chú hơn 30 lần những điểm cần lưu ý, cuối cùng hắn cũng khai lò thêm một lần nữa. Lần này sau 1 tiếng 20 phút, Trần Ngọc Lâm khai lò ra, ngoại trừ 1 viên Thăng Linh đan hạ phẩm còn một đồng cặn bã màu vàng hơi sệt sệt bám dưới đáy nữa.

Thăng Linh Đan thứ phẩm

Thăng Linh Đan thông thường ở dạng đan được, nhưng một phần chưa đạt điều kiện, có thể do sai sót ở vài khâu cuối cùng, hoặc dược liệu không đủ dẫn tới sự thất bại trong việc kết đan, hình thành nên một đồng bột phấn hoặc những chất nhầy ở đáy lò, thứ này xưng là Đan Được thứ phẩm.

Tuy rằng nó vẫn có nhất định dược tính, nhưng hầu hết người không cần dùng mà sẽ đem nó đi cho những tu sĩ cấp thấp, bán ra giá rẻ. Hoặc thậm chí một số gian thương còn cố vo tròn chúng lại rồi buộc chặt và bán với giá ngang với đan được bình thường nữa.

Nhưng điều này cũng có nghĩa chỉ cần tiếp tục, hắn có thể khai lò ra 2 viên Thăng Linh Đan Hạ Phẩm. Có điều hơi tiếc là hắn đã hết sạch dược liệu, phải trồng thêm một mẻ mới.

Lại thêm chừng 2 tuần nữa. Hầu hết dược liệu là loại hình trồng 1 lần và thu hoạch lâu năm nên cũng không phải đợi lâu.

Thực ra, đan được Hạ Phẩm khá dễ làm, chỉ cần theo chuẩn chỉnh từng li từng tí không lệch chút nào của đan phương là có thể ra. Nhưng đây mới là vấn đề mà hầu hết Luyện Đan mới vào mắc phải: Theo không kịp đan phương.

Hầu hết các kết quả ra tro bụi hoặc là đan hồng đều đến từ việc áp dụng công thức đan được không chuẩn hoặc nguyên liệu đầu vào không đạt điều kiện. Ví dụ nếu cho Linh Ấp Diệp vào trong lò đan sau khi cho Thiên Hoang phân hoa 14.32 giây sẽ là đủ điều kiện, phần lớn mới vào đều cho vào khoảng 14-15 giây, trong khi yêu cầu là 14.32-14.5 giây.

Khắt khe như thế, yêu cầu độ chính xác cực cao.

Về phần Trung Phẩm và Thượng Phẩm đan được? Khó khăn hơn rất nhiều, không chỉ là theo sát công thức, cần phải tìm hiểu ra được những thành phần nào của dược liệu tham gia khâu tạo thành đan được, loại bỏ những tạp chất không cần thiết, điều chỉnh biến đổi đối với dược liệu.

Một vấn đề khác là đan độc. Đan độc là một phần nhỏ của đan được sinh ra khi tiếp xúc với nhiệt độ bị biến chất thành đan độc, chúng rất khó bị thải ra ngoài mà sẽ bị hòa lẫn vào khi cơ thể hấp thụ đan được, trải dài ra các kinh mạch. Tỷ lệ đan độc càng thấp thì phẩm chất càng cao.

Nếu là đan được hoàn mỹ phẩm chất, tỷ lệ đan độc bằng 0, hơn nữa thậm chí còn có tác dụng cường hóa linh lực trong cơ thể, tăng phẩm giai linh lực. Dù vậy nó cũng là vô cùng hiếm có, hơn nữa người nào luyện chế ra được Hoàn Mỹ phẩm chất đan được cũng nghĩa là có hy vọng tấn thăng Luyện Đan Đại Sư.

Đó là những tri thức không thể đạt được thông qua học tập và lý thuyết mà chỉ có thể thông qua thực hành, còn phải có cả một phần thiên tư nữa.

Trần Ngọc Lâm thu lại cả 4 video, thoát ra khỏi giao diện Hệ Thống. Hắn quyết phải thử nghiệm và tìm tòi lại một lần nữa rồi mới tiến hành luyện đan lần tới. Dù sao trong lúc này hắn đã có 2 viên Thăng Linh Đan Hạ Phẩm rồi, mỗi viên dùng xong sẽ tốn thêm 1 tuần để trừ bỏ hỏa độc, vị chỉ là 2 tuần.

Mục tiêu của Trần Ngọc Lâm là chỉ ít cũng phải trở thành một Luyện Đan đại sư.

Luyện đan sư phân thành 3 giai cấp: Luyện Đan sư (cấp 1-9, 1 kém nhất 9 cao nhất), Luyện Đan Đại Sư (cấp 1-9) và cuối cùng là Luyện Đan Tông Sư.

Luyện Đan Sư chỉ có thể luyện chế những loại đan được dành cho tu sĩ dưới Kim Đan. Luyện Đan Đại Sư yêu cầu linh hồn lực và cảm ứng lực cực cao, hơn nữa ít nhất phải là Nguyên Anh hoặc có tinh thần lực tương đương Nguyên Anh.

Bởi vì Luyện Đan sư luyện chế dược liệu, Luyện Đan Đại sư còn luyện cả dược hồn của dược liệu cho nên mới cần tinh thần lực cực cao như vậy.

Luyện Đan Tông Sư càng hiếm có, đó là Cấp Bậc Tôn giả thậm chí Thánh Nhân luyện đan sư. Bọn họ bây giờ không còn là lấy dược liệu ra luyện đan thông thường mà là lấy đại địa làm lò, lấy trời cao làm nắp lò, thiên địa làm lò luyện, pháp tắc là dược liệu, thành ra "đan" tự nhiên cũng là pháp tắc chí cao tạo thành.

Có thể nói là truyền thuyết cấp độ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Phó bản ngự hồn, tăng một

Mấy ngày sau khi Trần Ngọc Lâm luyện chế thành ra Thăng Linh Đan, hắn nuốt một viên đồng thời tiến hành luyện hóa nó. Cũng không lâu lắm, chủ yếu là tốn thời gian để cho áp súc linh lực trong cơ thể, không để cho Thăng Linh Đan Hạ Phẩm tạo tiền đề làm loãng linh lực hắn mà thôi.

Càng quan trọng hơn, hắn liên tục xem qua đồng thời tìm hiểu về Thăng Linh Đan đan phương, trên mạng cũng có vô số video luyện chế Thăng Linh Đan vô cùng rõ ràng, tuy rằng quy cách khác nhau nhưng do nguyên liệu đại khái giống đến 6-7 phần cho nên cũng có thể học được một hai.

"Chủ nhân, chủ nhân.."

Trần Ngọc Lâm đang ngồi xem video một vị Kim Đan luyện chế Thăng Linh Đan, thì chợt Hoa Điều bước vào phòng gọi hắn. Trần Ngọc Lâm thấy nàng kêu gọi, giờ lên một cái đĩa hỏi:

"Ăn không?"

Mấy ngày gần đây hắn cảm thấy hơi kém, khí thể hơi giảm sút cho nên quyết định bồi bổ thân thể với thực đơn hoàn toàn lành mạnh: Sữa bò để hơi lâu, bột lúa mạch nướng, thịt hữu cơ băm vụn và cà chua xay nhuyễn. Đặc biệt nhiều sữa.

Hoa Điều gạt cái đĩa nói:

"Thưa Ngài, tôi không ăn pizza. Ngài có phải quên mất cái gì không?"

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc gặm nốt miếng "thực đơn lành mạnh" nhìn Hoa Điều, chợt sức nhớ ra:

Hôm nay hắn có hứa hẹn với nàng sẽ đi đánh phó bản Ngự Hồn kiếm Ngự Hồn cho nàng.

Hoa Điều, đầy đủ là Hoa Điều Phong Nguyệt là 1 thức thần tới từ tựa game Onmyouji, hay còn gọi là Âm Dương Sư. Tựa game này mỗi một thức thần có 6 ô ngự hồn, tuy rằng chạy ra ngoài đời nhảy nhót sẽ có một chút thay đổi nhưng về cơ bản những ngự hồn này là tăng mạnh sức mạnh của họ không sai.

Muốn có Ngự Hồn phải chạy đi đánh boss Phó Bản Ngự Hồn- Bát Kì Đại Xà Orochi.

Nói thật, Trần Ngọc Lâm đang vô cùng băn khoăn không biết nên lắp cho nàng Ngự Hồn nào. Hắn cũng từng chơi qua tựa game này, cũng biết một hai, mặc dù chưa bao giờ sở hữu qua nàng trong game.

Một là Ngự Hồn Tranh, với tác dụng là có tỉ lệ phản đòn khi nhận công kích của đối phương. Nhưng ra ngoài đời thực tác dụng của Ngự Hồn Tranh chính là có tỉ lệ phản lại sát thương nhận phải từ người đối phương, tỉ lệ phản đòn và % sát thương phản đòn tăng lên tương ứng cấp độ của Ngự Hồn.

Hai là Chân Nữ, tác dụng trong game là với mỗi hit chí mạng có % tỉ lệ gây sát thương tương đương % máu đối phương. Ra ngoài đời biến thành mỗi hit chí mạng CHẮC CHẮN sẽ bạo phát thêm phần trăm máu đối phương thành sát thương cộng thêm, lần lượt là 0.5% với ngọc 1 sao và ngọc 6 sao là 4% (không quá 1.5 lần sát thương của nàng), là loại hình thiên về tấn công (hoặc chuyên đánh boss).

Trần Ngọc Lâm hỏi Hoa Điều:

"Cô thích lựa loại hình nâng cấp nào? Tấn công hay phòng thủ?"

Hoa Điều nhún mình, mỉm cười nói:

"Tùy theo ý Ngài, thưa Chủ Nhân."

"Ồ, ra là vậy."

Trần Ngọc Lâm ngán ngẩm, nói cách khác nàng muốn build theo hình thái tấn công à?

Nàng kì thực đã tự lựa chọn cho mình rồi, Trần Ngọc Lâm mấy lần mang nàng đi đánh quái và đấu võ đài, không đụng độ ai thì thôi, một khi đụng độ nàng sẽ đứng từ xa rĩa rĩa, và mỗi khi bị ai đó điển hình là mấy con chuột rượt thì nàng sẽ la oai oái mà chạy.

Vậy thì tấn công đi, team hấn đang tương đối thiếu sát thương, càng hưởng hồ bản thân HP gốc của nàng đã cao rồi (các chỉ số khác của nàng tương đương 1/3 Hắc Linh, do nàng chưa có Ngự Hồn, nhưng HP cao = 2/3 Hắc Linh.)

Một chỉ số cá biệt là tốc độ của nàng rất cao, tốc độ cũng không đơn giản là tốc độ chạy trốn mà còn là tốc độ tấn công, tốc độ chạy, tốc độ phản xạ và tốc độ hành động đồng thời một lúc.

Trần Ngọc Lâm ngẫm nghĩ, gật gù, chẳng nào hấn cũng đang cần 1 người để làm sát thương phụ. Arch Ville và Ngân Nguyệt Lang gần đây không còn hữu dụng nữa, Arch Ville còn tốt là nó có thể chạy tán loạn và triệu hồi ra một đồng lớn quý, Ngân Nguyệt Lang chỉ làm khiên thịt được mà thôi.

Bù lại nó làm khá tốt.

Trần Ngọc Lâm nghĩ thế, quyết định trước tiên sẽ để cho nàng lên Châm Nữ.

Hấn tiến vào giao diện Hệ Thống, nhìn qua khung [5 đồng minh tiến vào] đếm thầm Hoa Điều - Ngân Nguyệt Lang - Arch Ville - Hắc Linh, chợt nhận ra vẫn còn thiếu một người.

Hấn thì không tính, do là hấn hiện tại vai trò tương đương với Âm Dương Sư, những người còn lại sẽ là thức thần.

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ, hỏi Hệ Thống:

"Ta rủ thêm Âu Bảo Uyên đi có được không?"

Hệ Thống:

[Tùy tiện, nếu cô ta cũng có Hệ Thống. Ồ, nhưng mà biết gì không? Ngạc nhiên chưa? Cô ta không có Hệ Thống.]

Trần Ngọc Lâm nghe thế, đầu to hơn hấn. Hấn lắc đầu nhìn quanh quất, chợt nhận ra vẫn còn một nhân vật nữa:

Mẫu Thử. Mặc dù nó là Tứ Phẩm, nhưng lực chiến binh quân của nó chỉ khoảng Tam Phẩm, bù lại quân đoàn ma thử của nó đủ sức xưng bá thiên hạ.

Hệ Thống:

[E hèm, Kí Chủ chỉ có thể mang thêm duy nhất 1 đơn vị vào thôi, nhân tiện nói luôn mỗi một con chuột được tính như 1 đơn vị đấy. Và trong phó bản chỉ có thể có thêm 5 đơn vị triệu hồi phụ mà thôi.]

[Từ khi Kí Chủ kí kết Khế Ước với cô ta, bằng không không được, trừ khi là nhiệm vụ có cho phép tiến trình tổ đội.]

Trần Ngọc Lâm nghe thế, thở dài. Trong phó bản không có khả năng bị giết chết, mặc dù sẽ tổn Vận Mệnh để phục sinh lại bất kì đơn vị nào bị giết, nhưng về cơ bản là bất tử.

5 là một con số khá nhiều, trong game chỉ có 1.

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ, cuối cùng vẫn thôi không điểm thêm con chuột kia vào. Cùng lắm lúc tiến vào cho Arch Ville triệu hoán 3 con quý nào đó hữu dụng vậy. Bẵng không...

Hấn vẫn còn 3 tấm thẻ D.O.O.M duy nhất một lần triệu hoán chưa sử dụng. Nếu cần, mỗi lá đều có thể so sánh với Tứ Phẩm sơ kỳ, chỉ ít là sức mạnh sánh vai, về phần thuật pháp... không rõ.

Trần Ngọc Lâm bỏ qua lựa chọn vị trí thứ 4, chọn mục [Ngự Hồn: Châm Nữ]. Trong game Ngự Hồn sẽ nhảy ra tùy tiện giữa 4 loại Ngự Hồn, nhưng trong này có thể lựa chọn cố định giữa các loại Ngự Hồn, có lẽ một phần bởi vì giới hạn số lượt đấu ngày 3 lần. Trần Ngọc Lâm nhấp chọn [Bắt đầu.]

Lập tức, con số phía trên bảng đếm số lần còn lại giảm từ 30/30 xuống còn 29 trên 30. Cũng đã hơn 10 ngày từ khi hấn rút ra được Hoa Điều và mở khóa Phó Bản Ngự Hồn, Hệ Thống không nhắc, Hoa Điều cũng không nói còn hấn thì cũng quên bống mất.

Lập tức, hấn cảm giác nôn nao trong một phần mười giây, rồi nháy mắt hấn đã đứng ở một cái võ đài.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua võ đài, hình chữ nhật, dài rộng 200 mét. Kế đó hấn nhìn thấy đang bơi xung quanh võ đài, không sai, là bơi xung quanh bởi vì võ đài này lơ lửng trong không khí, là một con rắn thần thể dài dằng dặc, chỉ ít cũng có trên 250 mét. Tại vị trí thứ 160 mét kể từ đuôi của nó tách ra thành một cái chạc 8 nhánh, mỗi nhánh dài ra thêm từ 80 mét cho tới 120 mét nữa, mỗi cái chạc thành một cái đầu.

Mỗi cái đầu rắn một vẻ, một cái đầu có 2 cặp sừng nổi lên, một cái có râu rồng, một cái có hai cái ngà..., điểm chung là mỗi cái đầu rắn đều lạnh lùng nhìn hấn, phù văn trải dài đầy thân thể.

Nó rít lên một tiếng bén nhọn, từ dưới nền đất của võ đài chui lên 3 sinh vật. Kẻ thứ nhất nhìn qua giống một cô gái, trông xinh đẹp vô cùng, toàn thân

màu trắng bạch kim, phía sau mọc ra 3 cái đuôi cũng màu trắng bạc.

2 tên kia trông như người, chính xác hơn là trẻ em. Một gã có một lá phù dán ngay mặt, đầu to, toàn thân vàng óng như bắp ngô, trên đầu mọc ra 2 cái sừng. Hắn ngồi bên trong một cái trống.

Tên kia nhìn ra hình như là một nữ hài, tóc tím, cả người đều tím, cầm 1 cái điều trên tay.

Cái thứ nhất là Tam Vĩ Hồ, 2 cái còn lại lần lượt là Thiên Tà Quỷ Hoàng cùng Thiên Tà Quỷ Thanh.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua, nhủ mảy. Hai cái ba sao LvMax, còn có một cái 4 sao Lv25 nữa.

Trần Ngọc Lâm vung tay ra lệnh cho Hắc Linh hóa thân thành hình dáng đao kiếm, chợt hắn nghe thấy [Ting] một cái, một thông báo hiện ra trước mặt hắn: [Không đủ Hóa Linh để triển khai kỹ năng]

Kể đó, một cái bảng hiện lên trước mặt hắn, bao gồm 17 loại kỹ năng của các triệu hoán nhân vật của hắn, trong đó mỗi nhân vật đều có 1 kỹ năng với 3 điểm Hóa Linh, cá biệt Hoa Điều có một kỹ năng là tiêu hao đến 8 Hóa Linh, cụ thể là kỹ năng Họa Cảnh.

Hắn cứ tưởng vụ này sẽ không xảy ra, thì ra là Hệ Thống thay thế mana bằng Hóa Linh.

Điểm Hóa Linh của hắn hiện tại đang là Zero, hơi kì quái vì bình thường khi bắt đầu trận sẽ sở hữu 3 hóa Linh, nhưng hắn để ý một cái cột liên tục tăng lên: [Hóa Linh Hiện Tại: 0/50. Hóa Linh Tiến Trình: 69%.]

Kể đó tầm 3 giây, Hóa Linh liên tục tăng lên thêm một đơn vị. Dựa theo tỉ lệ này, Trần Ngọc Lâm phán đoán Hóa Linh tăng lên là 10 giây một Hóa Linh, hơn nữa dường như giới hạn thay đổi từ 8 lên thành 50.

Càng quan trọng, không một kỹ năng nào của hắn là có tốn Hóa Linh. Nói cách khác hắn sẽ phải là chiến lực chính, còn Triệu Hoán Nhân Vật cùng thức thần của hắn là phụ trợ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Màn 2

Trần Ngọc Lâm cẩn mật suy nghĩ, trong vụ Hóa Linh này khẳng định còn có cái gì đó mà hắn không biết. Bởi vì theo dự tính của hắn nếu trong trường hợp như thế này, có lẽ hắn có thể để cho còn duy nhất một con và để đó tích trữ Hóa Linh lên đến max một lúc cũng được.

Nhưng cái đó để tìm hiểu sau, Trần Ngọc Lâm điều khiển Hắc Linh lao về phía Thiên Tà Quỷ Hoàng, Arch Ville và Ngân Nguyệt Lang lao về phía Thiên Tà Quỷ Thanh. Về phần Tam Vĩ Hồ, hắn có thể giải quyết được. Hơn nữa đây cũng chính là một trận tôi luyện nhỏ.

Trần Ngọc Lâm lao lên về phía Tam Vĩ Hồ, hắn vung lên Yểm Đao trong trạng thái Trường Đao, hai chân trang bị Băng Hòa Sáo Trang đạp thẳng về phía nàng. Cùng một lúc này, Tam Vĩ Hồ vung lên hồ trảo, một đạo khí tức nóng rực lấy khí thể áp chế thẳng tới hắn mà đến.

Trần Ngọc Lâm nhanh nhẹn né tránh, cùng lúc này hắn vung lên Yểm Đao xé gió mà tới. Một đòn vừa rồi của Tam Vĩ Hồ chỉ là một đòn cách không, nhưng lực lượng này không thể nói không mạnh, trúng thì chí ít hắn cũng bị rách ra 3 cái vết thú cào.

Tam Vĩ Hồ vừa nhìn thấy Yểm Đao xé gió tới, nàng ngay lập tức ngồi sụp xuống, chạm đất bằng cả tứ chi, 2 tai dài khể động. Đồng thời 2 chân nàng phát lực, nhảy về phía Trần Ngọc Lâm.

Trần Ngọc Lâm đã vung lên Yểm Đao tấn công, nhất thời không kịp phòng thủ, nhưng không vì đó mà hắn kinh hoảng. Hắn lập tức buông bỏ Yểm Đao để mặc cho nó dựa theo lực quán tính mà văng đi, Băng Hòa Sáo Trang cùng lúc dòn dập tới thẳng mặt của Tam Vĩ Hồ.

Tam Vĩ Hồ vô cùng nhanh nhẹn lấy song trảo đỡ đòn lại mười mấy quyền của Trần Ngọc Lâm, ngoài ra còn có một chút khí thể áp đảo. Trần Ngọc Lâm nhìn qua chỉ số của nàng, cũng rất cao, dù sao nàng cũng là 4 sao, tương đương Tứ Phẩm cường giả.

Tam Vĩ Hồ hai mắt đỏ rực, nàng mím một nụ cười yêu mị nói:

"Bé trai, bé còn kém 3000 năm với chị."

Kể đó, hai tay nàng cùng lúc phát ra hào quang đỏ rực, Trần Ngọc Lâm kinh sợ nhận thấy móng vuốt của nàng đã dài ra, vô cùng sắc bén, hơn nữa còn mang theo một tia khí tức vô cùng cường đại.

"Hong Nhan.."

Tam Vĩ Hồ giăng 2 tay ra, đột nhiên quanh người nàng lóe sáng lên một tia ánh sáng nhẹ. Trần Ngọc Lâm đột nhiên thấy trên người nàng bỗng dưng như thể khí thế tăng lên nhiều, hơn nữa dường như phản ứng của nàng nhanh hơn lúc trước nhiều.

Buff đồng minh? Tăng tốc độ tấn công và sức mạnh tấn công?

Trần Ngọc Lâm không có thời gian nghỉ hoặc, 1 chiêu này của Tam Vĩ Hồ đã lập tức lao đến ngay mặt hắn, đồng thời khí thế áp đảo Trần Ngọc Lâm. Hắn ngay lập tức thu hồi về Yểm Đạo thông qua Hệ Thống, chắn lên phòng ngự trước mặt.

"Bạo Vũ"

Lập tức từ hai tay nàng, một luồng khí tức mạnh mẽ phóng ra, trong mơ hồ hình thành một bông hoa sen lao thẳng đến Trần Ngọc Lâm. Trần Ngọc Lâm quét mắt nhìn qua, bông hoa sen đó chẳng qua là do những đạo tàn ảnh mà nàng phát ra khi sử dụng chiêu thức đề chong lên nhau mà thành.

Hồng Nhan Bạo Vũ, công kích nhiều lần (mặc dù trong trò chơi chỉ là 3), hơn nữa mỗi một đòn đánh được tăng sát thương và có bồi thêm độc tố.

Trần Ngọc Lâm mặc dù đã kịp giờ lên Yểm Đạo trong hình thái đại đạo chắn, nhưng vẫn có những đòn công kích mà móng vuốt của Tam Vĩ Hồ do công kích từ các góc độ khác nhau đâm vào hai tay hắn.

Lập tức hai tay hắn cảm giác một cơn đau đơn kinh khủng, độc tố từ từ làm hai tay hắn tê dại. Nhưng cùng lúc này hai bên tay hắn bỗng nhiên cảm giác như thể được thanh tẩy vậy.

Cùng một lúc này, 7 con Phi Điều từ đằng sau bay vòng qua người Trần Ngọc Lâm, va chạm với Tam Vĩ Hồ. Tuy rằng những con Phi Điều này nhìn qua không có gì sức tấn công đáng nói nhưng vẫn làm cho máu của Tam Vĩ Hồ sụt giảm đi khoảng 10%. Bộ đồ trắng trên người Tam Vĩ Hồ do bị Phi Điều công kích, dính lên toàn bộ là mực đen.

"Thật là thô lỗ."

Tam Vĩ Hồ nói, nhìn qua Hoa Điều từ phía xa đang công kích nàng đồng thời giải độc cho Trần Ngọc Lâm bằng Hoa Điều Tương Vãn (2 Hòa Linh).

Cùng lúc này, bên phía Thiên Tà Quỷ Thanh Hắc Linh sau khi được hắn hao tổn cho 1 điểm Hòa Linh để biến thành hình dạng 1 tay thành kiếm, với sức lực của một 4 sao của mình đã nhanh chóng đâm xuyên qua được người Thiên Tà Quỷ Thanh. Dù sao, trong game thì Thiên Tà Quỷ Thanh cũng chỉ là một quái vật với độ hiếm là N, cũng không quá mạnh.

Sau khi Thiên Tà Quỷ Thanh bị đâm xuyên qua, nhưng HP của nó vẫn chưa hao hết cho nên Hắc Linh giờ tay lên đặt lên trên đầu nó, bé ngoẹo một cái, Thiên Tà Quỷ Thanh liền chết không thể chết hơn.

Ngay sau khi Thiên Tà Quỷ Thanh chết, nó liền hóa thành 6 ngọn lửa sáng trắng bay về phía Trần Ngọc Lâm, nhập vào người hắn. Trần Ngọc Lâm kiểm tra, Hòa Linh đã tăng lên trên thêm 6 điểm.

Trần Ngọc Lâm tiếp tục cùng với Tam Vĩ Hồ độ sức, một bên là 4 sao, một bên Tam Phẩm, chênh nhau 1 cái đại cảnh giới nhưng kì thực Yểm Đạo cùng với trang bị của hắn bù đắp lại chênh lệch, hơn nữa lại thêm vào Hoa Điều ở đằng sau liên tục công kích quấy nhiễu nên chẳng mấy chốc Trần Ngọc Lâm đã chiếm thượng phong.

Cùng lúc này, Hắc Linh sau khi đánh bại Thiên Tà Quỷ Thanh quay sang phụ trợ Arch Ville và Ngân Nguyệt Lang đánh bại Thiên Tà Quỷ Hoàng, chỉ trong 2 phút đã dồn con đó vào thế chân tường, mặc dù nó rất nhanh chân vẫn không thoát được.

Trần Ngọc Lâm hít một hơi, toàn thân Lôi hệ linh lực vận động, kết hợp với Vạn Lôi Pháp vận chuyển, toàn thân Yểm đạo trong nháy mắt tràn ngập lôi đình vận chuyển, rồi toàn bộ phần lôi đình đó tập trung hết ở phần lưỡi đao.

Trần Ngọc Lâm vùng Yểm Đạo thành một vòng, lúc hắn vùng được một nửa đột ngột lôi đình ẩn hiện trên lưỡi đao bùng nổ, khiến cho cả Yểm Đạo trong nháy mắt chém mạnh về phía trước, một hơi chém Tam Vĩ Hồ ra làm đôi.

Lực bạo phát mạnh tới mức sau khi chém qua Tam Vĩ Hồ, Yểm Đạo dựa theo quán tính bay về phía trước, lại còn đập vào mặt đất mấy lần mới dừng lại.

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc nhìn qua Yểm Đạo, lại nhìn khí tức bản thân suy yếu chỉ còn lại 2 thành linh lực. Đại Tu La Đạo Pháp Tam Thức, hắn mới vén vện là thi triển thức thứ nhất đã tốn hao mất 7 thành linh lực, vậy hai thức về sau sẽ còn hao tổn kinh khủng thế nào?

Đã thế Thức đầu tiên có hai giai đoạn, hắn mới chỉ là giai đoạn đầu tiên, còn một giai đoạn nữa là truyền linh lực vào, trong nháy mắt bộc phát cuồng bạo linh lực nhân lúc vũ khí còn ở trong người đối phương, bạo nổ đối phương từ bên trong.

Tam Vĩ Hồ liếc mắt nhìn Trần Ngọc Lâm, toàn thân hóa thành vô số hạt ánh sáng, rồi có 8 đóa Hòa Linh nhập vào trong cơ thể Trần Ngọc Lâm.

"Ồ, có đến 8 Hòa Linh cơ à?"

Trần Ngọc Lâm mở to mắt, hắn kiểm tra lại số Hòa Linh còn sót lại, đã là 26/50 rồi, quá một nửa. Hắn nhìn lướt qua, lựa chọn vào một mục với cái giá là 4 Hòa Linh [Khôi Phục]. Đây là kĩ năng duy nhất tốn Hòa Linh của hắn, mà thậm chí cái này còn chẳng tính là một kĩ năng.

Ngay tức thì Trần Ngọc Lâm cảm giác toàn bộ về linh lực, thể chất cũng như tinh thần đều trở lại trạng thái đỉnh phong.

Ting

Trần Ngọc Lâm ngược lên trên, thấy một chữ [Màn 2] to đùng hiện lên trên đầu hắn, cùng lúc này, số Hòa Linh của hắn đột nhiên tăng thêm 5 điểm. Có vẻ như qua màn sẽ được tặng thêm 1 số Hòa Linh.

Bát Kỳ Đại Xà bơi lượn bên ngoài rít một hơi dài, từ trên đầu võ đài xuất hiện 3 ụ đất khác. Trần Ngọc Lâm do đã có kinh nghiệm từ trước, nhanh chóng cho Arch Ville dùng 8 Hòa Linh triệu hồi một Nam Tước Địa Ngục, với chỉ số là 3 sao LvMax.

Arch Ville rít dài, lao thẳng về phía một con thú thần vừa mới xuất hiện ở một bên. Theo kinh nghiệm thức thần chính giữa là thức thần mạnh nhất.

Thức Thần mà Arch Ville vừa lao tới là một con người đá, có hình chữ nhật, mọc ra 2 tay 2 chân, trông cũng khá dễ thương. Trần Ngọc Lâm nhận ra con này, là Nurikabe, hình như là một loại quỷ dựng tường.

Bên phải là một tiểu nam hài trông giống như một tiểu tăng một mắt, đằng sau hắn khoác lên một tảng đá lớn. Còn ở ngay chính giữa, là một người cũng có một mắt, dễ trần, cơ bắp trang kiện, hắn cầm một cái chùy đá nhìn Trần Ngọc Lâm.

Son Đồng cùng với 1 Độc Nhân Tiểu Tăng. Dựa vào độ hiểu rõ của Trần Ngọc Lâm, hắn cần phải tiêu diệt Độc Nhân Tiểu Tăng đầu tiên, tốt nhất là nhất kích nhất sát. Độc Nhân Tiểu Tăng có một kỹ năng gọi Kim Cương Kinh, vô cùng khó chịu cho phép phản lại sát thương gây ra. Hơn nữa kỹ năng này là nội tại, chỉ bị kích hoạt khi bị tấn công.

Trần Ngọc Lâm quét mắt nhìn qua, hắn trực tiếp ra lệnh cho toàn bộ tiến lên, cùng lúc này hắn rút ra khẩu Thompson, nhắm về phía Độc Nhân Tiểu Tăng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Bát Kỳ Đại Xà

Trần Ngọc Lâm xách súng lên, chìa thẳng về đầu của Độc Nhân Tiểu Tăng mà ngắm. Khoảng cách vị trí của hắn với Độc Nhân Tiểu Tăng lúc này là 40 mét có hơn, hơn nữa lại không có gió, không có bất cứ ảnh hưởng nào ngoại trừ trọng lực ảnh hưởng tới phát bắn của hắn cả.

Trần Ngọc Lâm nấp sau Hắc Linh ngắm cẩn thận, Độc Nhân Tiểu Tăng vẫn không hay biết, ngây thơ chạy loanh quanh. Trần Ngọc Lâm chìa thẳng nòng súng hơi chếch lên trên một tí so với Độc Nhân Tiểu Tăng con mắt, bóp cò liên tục 5 phát.

5 viên đạn của hắn nhất loạt xé gió bay đi, toàn bộ trúng vào đầu của Độc Nhân Tiểu Tăng, trừ một viên do súng giật nên nảy lên trên bắn hụt còn lại đều trúng cả. Khẩu súng này của hắn độ giật súng vốn đã được giảm đi thấp nhất, hơn nữa bản thân hắn cũng thường xuyên luyện tập nên cũng không kém.

Quan trọng nhất là đầu của Độc Nhân Tiểu Tăng to.

Bốn viên đạn trong nháy mắt hạ gục Độc Nhân Tiểu Tăng, kì thực viên đầu tiên đã đoạt mạng nó. 3 viên còn lại Trần Ngọc Lâm chỉ bắn để đảm bảo nếu nó không chết ngay viên đầu tiên thì sẽ phải chết tại những viên sau.

Vào lúc hắn nhìn thấy không có vòng ánh sáng bao phủ những thức thần còn lại, và hắn cũng không hề hấn gì, hắn biết hắn thành công giết chết Độc Nhân Tiểu Tăng ngay một phát súng đầu tiên.

Kế đó, Trần Ngọc Lâm xách Yểm Dao lên, tấn công thẳng tiến Sơn Đồng.

Trần Ngọc Lâm ra lệnh cho Hoa Điều chuẩn bị sẵn 3 con Phi Điều dùng cho Quy Điều Tương Vãn. Hắn biết Sơn Đồng có một kỹ năng cho phép tấn công diện rộng, hơn nữa nội tại của nó có thể khiến cho kẻ dính đòn bị choáng. Tuy rằng không biết ngoài đời hiệu ứng sẽ như thế nào nhưng ít nhất là trong game là như vậy.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua Arch Ville đang phi hành trong hư không liên tục hấp thu sinh mệnh lực của Nurikabe, quay sang Sơn Đồng.

Hắc Linh cùng hắn lao tới, Hắc Linh cánh tay biến thành tấm khiên, một cánh tay khác biến thành lưỡi kiếm lao tới. Trần Ngọc Lâm nghĩ nghĩ, cuối cùng cho nó chuyển hóa thành trạng thái Băng Hàn Ngàn Năm.

Sơn Đồng vung lên cây chùy đá khổng lồ của mình, giáng một cú cật lực xuống Hắc Linh. Kích cỡ của Sơn Đồng cũng đại khái cùng với Hắc Linh tương đương, thậm chí hơi có chút vượt trội, hiển nhiên nó cảm giác Trần Ngọc Lâm không phải là một đối thủ xứng tầm.

Một chùy này của Sơn Đồng bị Hắc Linh cường ngạnh đỡ lấy, lùi về sau 2 bước.

"Ay dà, đập nào, đập nào."

Son Đồng cười cười, kẻ đó hấn lại nhấc cây chùy đá lên, dậm mạnh xuống, rồi lại lấy điểm tựa phản lực sinh ra khi cây chùy đá dậm vào Hắc Linh, lại giờ lên rồi dậm xuống, cứ thế năm sáu lần.

Nhưng không chỉ có thế, Trần Ngọc Lâm nhận thấy rõ ràng nương theo từng cú dậm mạnh của Son Đồng, một luồng chấn động tràn ra khắp toàn bộ võ đài, chợt Trần Ngọc Lâm cảm thấy nôn nao, cứ như thể đầu óc hấn đang trong cơn bồn loạn vậy.

Thì ra cảm giác bị choáng là như này sao?

Ngay lúc này, hấn cảm giác toàn thân được thanh tẩy, Hoa Điều Tương Văn đã kịp được sử dụng để hồi phục cho hấn. Trần Ngọc Lâm xách Yểm Đạo đứng lên, chạy nhanh về phía trước, vung lên Yểm Đạo, Vạn Lôi Pháp cùng lúc vận chuyển, lôi đình ba động phát ra từ toàn thân hấn.

Đại Tu La Dao Pháp.

Yểm Đạo lao thẳng tới trước, lấy khí thế chèn ép mọi thứ mà chém. Son Đồng một cái liếc mắt là nhận ra đòn đánh này vô cùng mạnh mẽ, bèn ngay lập tức giờ Chùy Đá lên chống đỡ.

Uy lực của Đại Tu La Dao Pháp, cộng thêm độ sắc bén của Yểm Đạo trong nháy mắt chém xuyên qua chùy đá của Son Đồng. Do tuy gọi là chùy đá nhưng kì thực cũng chỉ là một hòn đá thường được buộc vào một cây gậy, một dao đi ngang qua là được.

Yểm Đạo va chạm với thân thể đối phương, nhưng có thể do Trần Ngọc Lâm tu vi còn quá kém, cũng có thể do Son Đồng lực phòng hộ quá mạnh mẽ, tóm lại hấn chỉ đánh ra được một đạo vết trắng bạc trên ngực của Son Đồng, đồng thời HP của Son Đồng cũng giảm còn lại 40%.

Một đạo này trực tiếp đoạt đi 60% HP của Son Đồng. Nhưng đây là do hiện tại hấn không thể có đủ linh lực để huy động toàn bộ các giai đoạn của Đại Tu La Dao Pháp cho nên không có thể một đạo đoạt mệnh được.

Trần Ngọc Lâm trong một cái nháy mắt liếc qua bảng kĩ năng, thấy kĩ năng [Khôi Phục] đang có màu xám mặc dù Hỏa Linh vẫn còn tại, có lẽ là kĩ năng này chỉ dùng được lúc kết thúc màn chơi?

Dù sao, Son Đồng còn lại duy nhất 40% HP, Trần Ngọc Lâm cũng chỉ còn sót lại 2 thành linh lực trong cơ thể, nhưng hấn vẫn còn có Hắc Linh, Arch Ville và Ngân Nguyệt Lang cùng với Hoa Điều.

Tuy rằng nói thì lâu, nhưng kì thật từ lúc Trần Ngọc Lâm sai Hắc Linh tấn công Son Đồng tới lúc Trần Ngọc Lâm dùng Đại Tu La Dao Pháp tấn công chỉ khoảng 10 giây, ngắn đó đủ để cả Ngân Nguyệt Lang lẫn Arch Ville vây chết Nurikabe, kẻ đó chuyển hướng tấn công Son Đồng.

Trong đội của hấn, có ít nhất Hoa Điều, Hắc Linh và Ngân Nguyệt Lang có thực lực bốn sao, đủ để quần công chết Son Đồng.

Sau 1 phút, Trần Ngọc Lâm đứng dậy, lúc này Son Đồng đã sớm bị quần công giết chết, Hỏa Linh lại được bổ sung thêm 8 điểm. Trần Ngọc Lâm kiểm tra lúc này đã có tới 38 điểm Hỏa Linh, hấn dùng 4 Hỏa Linh để khôi phục bản thân. Không có biện pháp, một cái Đại Tu La Dao Pháp tiêu hao thực sự quá lớn.

Hấn nhìn lên trên màn sáng trên trời, lúc này đã xuất hiện một dòng chữ [Màn 3]. Cùng lúc này điểm Hỏa Linh của hấn tăng lên 10 điểm.

Trần Ngọc Lâm quét mắt sang, không hiểu từ lúc nào con Bát Kỳ Đại Xà vẫn còn thi thoảng bơi lội trong không khí xung quanh đã biến mất, cùng lúc này, mặt đất chấn động.

Một khu vực trong võ đài đối diện với hấn chợt xuất hiện một cái đầm nước lớn màu tím, rồi đột nhiên từ trong đó xuất hiện một cặp mắt sáng rực nhìn Trần Ngọc Lâm. Hấn đang sững sờ thì một luồng âm phong thốc tới thẳng trước mặt Trần Ngọc Lâm, khiến hấn hơi nôn nao nhưng cũng kịp né tránh.

Nhìn kĩ, luồng âm phong này kì thật là một cái lưỡi chẻ đôi, nó nổi thẳng bên dưới đầm nước. Thế rồi chủ nhân của cái lưỡi này xuất hiện, là một cái đầu rắn mọc ra râu rồng, rồi lại thêm một cái đầu rắn nữa xuất hiện từ dưới đầm nước, rồi một cái nữa.

Thẳng tới khi cả 8 cái đầu cùng lúc xuất hiện, nhìn chằm chằm Trần Ngọc Lâm.

Bát Kỳ Đại Xà, là một trong những boss trong Âm Dương Sư. Nó không chỉ có một phiên bản là boss của phó bản Ngự Hồn mà càng là boss của Chân Thân Bát Kỳ Đại Xà Orochi, một phó bản ẩn vô cùng khó. Hơn nữa dựa theo screenshot của Phó Bản Đại Chiến Thành Heian, chắc chắn 100% Chân Thân Bát Kỳ Đại Xà sẽ xuất hiện trong phó bản đó.

Sinh vật này cũng từng xuất hiện trong thần thoại Nhật Bản, con mãng xà Orochi bị Susanoo giết chết, nó quá mạnh để Susanoo có thể đánh bại nhưng Ngài đã chuốc say nó và chặt đi những cái đầu của nó trong lúc ngủ.

Trần Ngọc Lâm chăm chú nhìn chằm chằm Bát Kỳ Đại Xà, cảm giác nó thật... vĩ đại. Kích thước cơ thể rất to, cao phải tới trên trăm mét, mỗi một cái đầu rắn to ngang với một cái ô tô con, đầu nó bốc lên lửa nồng nặc, từ trong mồm nó phả ra khói độc màu tím sẫm.

Vừa mới xuất hiện, Bát Kỳ Đại Xà Orochi rít lên một tiếng, toàn thân nó đẩy mạnh về phía trước, một chấn động kinh khủng cấp bậc Tứ Phẩm Hậu Kỳ bắn ra. Tuy rằng Tứ Phẩm Hậu Kỳ nhìn qua thì có vẻ như là chiến lực cấp 4 sao max, cao hơn 4 sao Lv20 một chút.

Nhưng nên biết mấy thức thần như Tam Vĩ Hồ hay Sơn Đồng thì lại quá yếu để có thể coi là chiến lực Tứ Phẩm Trung Kỳ, cùng lắm chỉ có thể coi như chiến lực Tứ Phẩm thấp nhất mà thôi.

Bát Kỳ Đại Xà rất mạnh không thể nghi ngờ.

Trần Ngọc Lâm bị cú đẩy này một húc văng ra xa, cảm giác nhộn nhạo toàn thân. Hắc Linh còn tốt hơn, nó da dày thịt béo, vừa bị đẩy ra xa 10 mét liền đứng dậy, ngẩng đầu lên, đầu nó hóa thành giống một bông hoa sắt thép nở bung ra, toàn thân nó bùng lên Chiến Tranh Chi Hóa, đặc biệt là Chiến Tranh Chi Hóa còn dồn dập tạo thành một cơn lốc xoáy chỗ đầu của nó.

[Ánh Sáng Hủy Diệt], kết hợp với Chiến Tranh Chi Hóa. Trần Ngọc Lâm chỉ nhìn qua không thôi thì hẳn không dám chắc Bát Kỳ Đại Xà là thuộc tính gì, nhưng nếu phải phỏng đoán có lẽ là thuộc tính độc hoặc thổ, hoặc cũng có thể là thủy?

Nói chung, hẳn lựa chọn sử dụng Chiến Tranh Chi Hóa để dùng chung với Ánh Sáng Hủy Diệt.

[Ánh Sáng Hủy Diệt] lấy khí thể phổ thiên cái địa thẳng tiến tới thân thể của Bát Kỳ Đại Xà, giống như thể một tia chớp rạch phá nát tan bầu trời, xuyên qua thân thể Bát Kỳ Đại Xà. Bát Kỳ Đại Xà ngay khi bị [Ánh Sáng Hủy Diệt] xuyên thấu thân thể, kẻ đó rít lên một tiếng rồi cả 8 cái mồm cùng lúc há to, cả 8 cái đầu cùng một lúc xông tới chỗ bọn hắn.

Bát Kỳ Đại Xà sau 1 đòn đó, chỉ bị giảm sút 28% máu

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Không khí đại pháo

Trần Ngọc Lâm nhanh tay thu hồi toàn bộ triệu hoán thú, nhưng con Nam Tước Địa Ngục thì không thu được bởi vì bản thân nó thuộc về Arch Ville chứ không phải Trần Ngọc Lâm. Chỉ thoáng một cái, Bát Kỳ Đại Xà đã cản ngang người nó, Trần Ngọc Lâm có thể thấy rõ ràng khi mà 2 đầu của Bát Kỳ Đại Xà xé nó ra làm đôi.

"Nhóc con, ngươi không có cơ hội đánh bại ta."

Bát Kỳ Đại Xà 2 cái đầu sau khi nuốt chửng Nam Tước Địa Ngục, nhìn Trần Ngọc Lâm miệng phun tiếng người, kẻ đó kết hợp với 6 cái đầu còn lại công kích hắn. Trần Ngọc Lâm toàn thân bạo phát Vạn Lôi Pháp, tuy rằng không đề thăng tốc độ nhưng lại đề tăng mạnh thể lực của hắn, kết hợp thể chất ma cà rồng miễn cưỡng né tránh toàn bộ những cái đầu của Orochi.

Hắn vừa né tránh một cái đầu, tay đã xuất hiện Yểm Đạo, quay lại cười cười.

"Ta thích nghe người khác nói thế, đặc biệt thích nhìn vẻ mặt của họ khi họ thay đổi ý kiến."

Trần Ngọc Lâm cười nhạt, vừa nói vừa vung lên Yểm Đạo lên trên. Tuy rằng Tu La Đạo Pháp thứ nhất là vung Đạo lên một vòng, nhưng về bản chất vẫn là dựa trên lực đẩy và bạo phát linh lực, nếu hắn chỉ vung lên cao thì có thể sẽ đủ linh lực để bạo kích Tu La Đạo Pháp.

Vạn Lôi pháp phát động, hư khí đan điền trong cơ thể Trần Ngọc Lâm mãnh liệt phun trào, từng luồng linh lực truyền vào trong lưới đao, kẻ đó nổ mạnh và bộc phát như tên lửa, một nhát chém từ trên xuống dưới thẳng vào đầu của Bát Kỳ Đại Xà, cái đầu thứ 6. Một đao này trực tiếp trăm một vết sâu 30 phân vào đầu nó.

Nếu Bát Kỳ Đại Xà tu luyện theo tu chân hệ, có khi hắn đã không thể một đao xuyên qua được xương đầu, nhưng nó là vật tồn tại theo nguyên lý trong game, một đòn này của Trần Ngọc Lâm vượt qua Chỉ Số Phòng Thủ cơ bản của nó.

Kẻ đó Trần Ngọc Lâm niệm, linh lực từ người hắn truyền vào trong Yểm Đạo:

"Bạo"

Nếu như lúc trước, bạo tạc linh lực cũng chỉ là áp dụng để đẩy lưới đao đi, thì lần này một vụ nổ bạo tạc trong đầu của cái đầu thứ 6 của Bát Kỳ Đại Xà truyền ra, uy áp kinh khủng lan ra, trong nháy mắt Bát Kỳ Đại Xà rít lên hai tiếng, rứt cả 8 cái đầu lại. Trần Ngọc Lâm kịp thời rút Yểm Đạo ra bằng không có khi đã mất luôn Yểm Đạo rồi.

"Nhân loại.. chết tiệt. Ngươi dám tổn thương ta? Xem ta ăn trọn ngươi."

Bát Kỳ Đại Xà hí lại 16 cơn mất, bởi vì cả 8 cái đầu vẫn hoàn hảo không tổn hại, nhưng HP của nó giảm sút từ 73% xuống còn lại 48%, hiển nhiên một cú kia của Trần Ngọc Lâm tổn thương nó không nhẹ, lại là phần đầu cho nên sát thương là sát thương chí mạng.

Nhưng dù thế, mấy cái đầu vẫn hoàn hảo, rõ ràng là dù thương thế thế nào nó vẫn có thể sinh long hoạt hổ được, có lẽ tại nó là hệ thống mà ra. Bát Kỳ

Đại Xà lúc này rõ ràng mạnh mẽ hơn trước nhiều, bởi vì nó có một kĩ năng nội tại [Kích Nộ] - Máu càng thấp, sát thương càng cao, cụ thể % sát thương tăng bằng % máu mất.

Nghĩa là hiện tại Orochi mạnh gấp rưỡi lúc trước.

Bát Kỳ Đại Xà cả 8 cái đầu cùng lúc cong ra đằng sau, kể đó nó há miệng hấp vào một cái:

"Rít.....rít"

Một luồng lốc xoáy thông thiên xuất hiện từ mồm của Bát Kỳ Đại Xà, đây không phải lốc xoáy thông thường mà nó là khí lưu xuất phát từ những lỗ trên mình Bát Kỳ Đại Xà và hơi nước của đầm lầy phía dưới, mang theo đại kịch độc. Trần Ngọc Lâm bị luồng khí lưu này kéo ra đằng trước trên 10 mét rồi cuộc tay bám vào một tảng đá, đứng vững.

"Loại chiến thuật này.."

Trần Ngọc Lâm kinh dị nhìn Bát Kỳ Đại Xà đang thôn thiên phệ địa, không khí càng lúc càng loãng. Kể đó Bát Kỳ Đại Xà gợn 8 cái đầu ra trước, giống như những cái máy hút bụi bắt đầu cần quét xung quanh.

Trần Ngọc Lâm vung tay triệu hoán Hắc Linh và Arch Ville, hấn ra lệnh Hắc Linh sử dụng [Ánh Sáng Hủy Diệt]. Về phần Arch Ville, triệu hoán càng nhiều Lost Soul càng tốt.

Lost Soul là một loại quỷ vật hình dáng giống cái đầu quỷ biết bay, có thể phóng ra lửa như tên lửa và va chạm vào người đối phương, khi va chạm sẽ nổ tung.

Phần đầu Hắc Linh hóa thành một bông hoa sắt thép, hấn liên tục tụ lại năng lượng chờ phóng, nhưng cũng chỉ tiêu hao 8 Hắc Linh mà thôi. Lượng Hắc Linh còn lại Trần Ngọc Lâm cho Arch Ville để nó triệu hồi Lost Soul, đồng thời hấn cũng giữ lại 8 Hắc Linh để cho Hắc Linh sử dụng [Ánh Sáng Hủy Diệt] lần tới.

Bát Kỳ Đại Xà Orochi hấp một cái, hai chục con Lost Soul cùng lúc bị nó hấp vào luồng xoáy. Dường như nhận thấy địch ý, chúng không chỉ có không bay ngược lại mà trái lại, chủ động phát ra lửa từ sau phi tốc lao về phía con lốc xoáy.

"Ủm.. cái gì..."

"Oanh"

Bát Kỳ Đại Xà cái đầu thứ 3 vừa hấp thụ hơn 20 con Lost Soul, nghi hoặc tự nhủ, xong rồi nó nhanh chóng phun ra một luồng không khí lẫn cả lửa và máu. Nó rít lớn:

"Nhân loại chết tiệt. Thứ này là gì."

Một chiêu này tiêu diệt 24% máu của nó, tính ra bình quân mỗi một con Lost Soul tiêu diệt khoảng chừng 1% HP tối đa của Bát Kỳ Đại Xà. Trần Ngọc Lâm nhìn qua Bát Kỳ Đại Xà, vung tay ra lệnh Hắc Linh bắn về phía thân thể của nó.

Một chiêu này đủ để ăn boss.

Bát Kỳ Đại Xà thấy trong nháy mắt Hắc Linh bắn ra một tia sáng, kinh miệt rít lớn, toàn bộ thân thể đồ sộ chột lặn xuống chừng 20 mét, chỉ còn lại 8 cái đầu, cái đầu thứ 7 vừa vận né tránh một tia sáng này.

"Ha ha.. cùng một chiêu thức không có tác dụng với ta 2 lần... Ồi"

"Chết tiệt."

Trần Ngọc Lâm nghiêng răng rửa thận, vừa nhân lúc Bát Kỳ Đại Xà né hấn liền cho Hắc Linh lắc đầu sang ngang, trảm qua 3 cái cổ của Bát Kỳ Đại Xà. Tuy rằng chỉ đánh được 9% HP của nó, nhưng cũng đủ khiến cho Bát Kỳ Đại Xà rít lên từng tiếng rống giận. HP của nó còn lại vẹn vẹn 15%.

"Ngu xuẩn nhân loại, chết!"

Bát Kỳ Đại Xà rống lên, tất cả các mồm đồng loạt mở to trừ cái mồm vừa bị hấn đánh bạo bằng Lost Soul.

Tối rồi.

Trần Ngọc Lâm tự nhủ, ra lệnh cho Hắc Linh quay trở lại, kể đó hấn vận Vạn Lôi Pháp, chạy ra xa khỏi Bát Kỳ Đại Xà.

Linh lực còn sót lại của hấn không đủ để thi triển thêm một lần Đại Tu La Đạo Pháp, nhưng vận chuyển Vạn Lôi Pháp để tăng cường thể lực thì dư sức.

Bát Kỳ Đại Xà rít lên từng tràng, há to miệng. Một quả đại pháo bằng không khí to như một cái chiến hạm chọt phun ra từ miệng Bát Kỳ Đại Xà, thẳng tới Trần Ngọc Lâm. Hấn vừa nhìn qua liền hiểu ra được Bát Kỳ Đại Xà quả đại pháo này kì thực là không khí vừa nẩy nó hút vào bị nén chặt, bên trong không chỉ có tử khí mà còn có độc khí, vô cùng đáng sợ.

Trần Ngọc Lâm ra lệnh Arch Ville móc tay hắn, cho hắn bay thẳng lên phía trước. Nhưng dù thế uy áp khi tiếp đất của một quả đại pháo này vẫn đủ sức khiến hắn bị chấn đồng lực phủ ngũ tạng, nếu dính phải thêm một quả nữa có khi sẽ trực tiếp phun máu mà chết.

Bát Kỳ Đại Xà thấy một kích ăn chặt, há mồm phun ra thêm 6 quả nữa, không bắn riêng về phía hắn mà bắn về các hướng khác nhau, chặn toàn bộ đường chạy của hắn. Bát Kỳ Đại Xà Orochi kiêu ngạo nói:

"Chống cự nữa đi, té phẩm của ta. Người càng chống cự, càng ngon miệng cho ta."

Trần Ngọc Lâm không hứng thú nói chuyện với Bát Kỳ Đại Xà, hắn búng tay, Hoa Điều xuất hiện. Nàng đầu tiên vung lên 3 con Phi Điều, loại có thể quay lại và hồi máu thẳng tiến tới Bát Kỳ Đại Xà, kẻ đó nàng giờ hai tay lên, một cái kết giới lấy hình dáng một cây liễu chột xuất hiện trên đầu Trần Ngọc Lâm, và một bức họa về núi non sông suối cùng lúc xuất hiện dưới chân hắn, phát ra từng ánh sáng chói mắt.

4 Hòa Linh, Liễu Mộc Toàn Phong, tạo ra một kết giới giảm 50% sát thương. 5 Hòa Linh, Họa Cảnh, tạo ra một vùng hồi máu diện rộng.

2 cái kĩ năng vừa mới sử dụng, Trần Ngọc Lâm lập tức cảm nhận thương thế qua vụ nổ uy chấn kia giảm mạnh. Cùng lúc này, 5 con Phi Điều của Hoa Điều quay trở lại, 1 con về phía Arch Ville, 2 con về phía hắn. Phi Điều là kĩ năng tương đương đánh thường, không hao phí Hòa Linh.

Trần Ngọc Lâm chợt cảm giác sau khi 53 con Phi Điều cùng lúc quay trở lại, hắn đã hoàn toàn khôi phục đỉnh phong. Chỉ ít là phương diện thân thể.

Bên kia, hắn là Arch Ville cũng đã khôi phục xong. Trần Ngọc Lâm triệu hoán Hắc Linh, tuy rằng cooldown của [Ánh Sáng Hủy Diệt] chưa xong, nhưng hiện tại hắn không cần Hắc Linh tấn công mà là phòng thủ.

Trần Ngọc Lâm nấp sau Liễu Mộc Toàn Phong, nhìn 6 quả cự đại không khí trọng pháo va chạm. Tuy rằng hắn có Liễu Mộc Toàn Phong, cũng có cả Họa Cảnh cùng lúc phụ trợ có lẽ không chết, nhưng hắn không đảm bảo a.

Cùng lúc này, 6 quả cự đại không khí đại pháo va chạm mặt đất, nổ tung lên. Cá biệt một quả nổ ngay trên đầu hắn, 5 quả khác ở năm hướng xung quanh, đủ xa để hắn không chạy qua được, và đủ gần để lực xung kích cùng lúc lan ra đánh hắn học máu.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Đánh bại

Trần Ngọc Lâm nhú mày, trong nháy mắt hắn suy nghĩ vài ba phương án phòng thủ, đều bị hắn bác bỏ.

Hắn khá chắc chắn nếu trúng nguyên quả bom không khí kia, bản thân mình sẽ oảng đầu tiên. Kế đó là Arch Ville, hai đứa máu giấy nhất team, Hoa Điều và Hắc Linh thì tốt hơn tí vì cả 2 đều là tanker, nhưng sau đó vẫn còn Bát Kỳ Đại Xà Orochi đủ sức mỗi cái đầu một táp, cả đám đi đời là vừa.

Hơn nữa, hắn cũng không muốn thấy đối phương còn lại 15% HP mà vẫn phải chịu thua. Trần Ngọc Lâm hí mắt suy nghĩ, hắn quay sang ra lệnh cho Hoa Điều và Hắc Linh:

"Bay lên trên đờ đờn."

Hoa Điều và Hắc Linh (Hắc Linh cũng bay được thông qua bộ phóng tên lửa ở chân, nhưng tốc độ và độ cao không quá tốt, chỉ dừng trong 1 vài trường hợp) cùng lúc bay lên trên cao, nhưng không vượt qua quá tầm của Liễu Mộc Toàn Phong (5 mét).

"Oanh Oanh Oanh Oanh Oanh"

5 phát đạn đại pháo không khí nổ tung, cuốn theo vô số áp lực mạnh kinh khủng tới chỗ Trần Ngọc Lâm. Arch Ville cũng đã nửa vô dụng do không đủ Hòa Linh để dùng kĩ năng, nhưng nó vẫn có thể dùng như một cái khiên chắn, Trần Ngọc Lâm triệu hoán Yểm Đạo ra dưới hình thái Xích Đạo để phòng thủ cả 2 bên.

Chưa kịp cho sóng xung chấn từ 5 vụ nổ kia truyền tới, Trần Ngọc Lâm nghe được một tiếng kêu vô cùng kinh khủng phát ra từ phía trên.

"Rầm"

Kế đó, hắn cảm giác được HP của cả Hắc Linh lẫn Hoa Điều trong nháy mắt sụt giảm kinh khủng lên tới 80% HP, nhưng nhanh chóng sau đó HP của cả 2 đều từ từ tăng lên, rồi lại giảm đi, rồi lại tăng lên cứ thế liên tục.

Hắc Linh còn tốt là nó là robot cho nên không nói gì, Hoa Điều là oai oái kêu la om sòm, Trần Ngọc Lâm nghe mà nản. Có lẽ nếu không phải đó là mệnh lệnh của hắn nàng đã chạy từ 8 đời rồi cũng nên.

Hắn nhìn qua cây liễu, lại nhìn qua vòng tròn ở dưới, còn tốt có kết giới Liễu Mộc Toàn Phong giảm 50% lực sát thương, hơn nữa lại có Hỏa Cảnh liên tục hồi máu cho nên không ảnh hưởng. Nếu không có Liễu Mộc Toàn Phong có lẽ bọn hắn đã bị một quả đạn không khí bắn rụng cả lũ rồi.

Cùng lúc này, một luồng khí tức chấn động như thể bom nổ lan từ bốn phương tám hướng, thẳng qua người Trần Ngọc Lâm. Mặc dù đã có Ngân Nguyệt Lang hộ pháp bên trái, Arch Ville hộ pháp bên phải nhưng Trần Ngọc Lâm vẫn bị chấn động tới mức phun ra một ngụm máu tươi, ngũ tạng lục phủ lúc này như thể đảo lộn.

Luồng áp lực lan ra lúc trước chỉ là áp lực không khí lan ra, bây giờ mới là sóng xung kích thực sự.

Càng trọng yếu hơn là hắn còn thấy có cả những tia khí trắng đen lẫn khuất xung quanh, hắn chợt nhớ tới bên trong không khí còn có cả độc khí, tuy rằng có lẽ không nguy hiểm nhưng hít nhiều cũng sẽ có vấn đề, bèn kêu Hoa Điều dự trữ sẵn một Phi Điều để sử dụng Quy Điều Tương Vãn lên bản thân.

Hắn cưỡng ép vận chuyển huyết mạch ma cà rồng hồi phục thương thế, lại thêm Hỏa Cảnh cùng với Liễu Mộc Toàn Phong hộ pháp cho nên thương thế còn tốt, chỉ là bị nội thương hơi nặng nhưng hồi phục rất nhanh.

Chợt lúc này, một đạo hắc mang đánh xuống chỗ Trần Ngọc Lâm, mà cụ thể hơn là đánh vào Arch Ville. Trần Ngọc Lâm cùng Ngân Nguyệt Lang trong nháy mắt bị đánh văng ra, hắn liếc nhìn về phía sau, Arch Ville bị một kích lôi đình hóa ra là cái lưới chẻ đôi của một con rắn đánh bay.

Trần Ngọc Lâm nghe được một âm thanh khiến hắn nhúm mày:

[Cảnh Báo: HP của Arch Ville giảm xuống dưới 10%, yêu cầu thu hồi.

[Có]

[Không]

]

Trần Ngọc Lâm điểm [Có]. Arch Ville lập tức biến mất.

Bát Kỳ Đại Xà thấy thế, rít gào:

"Tê Phàm, Tê Phàm của ta đâu?"

Kẻ đó nó nhìn chằm chằm Trần Ngọc Lâm, 16 con mắt phát ra hàn mang dữ dội. Trần Ngọc Lâm cười:

"Đoán xem?"

Kẻ đó hắn thu hồi lại cả Hắc Linh lẫn Hoa Điều, vung chân lên, vắt chân lên cổ mà chạy. Trần Ngọc Lâm ngoái nhìn ra sau, thấy Bát Kỳ Đại Xà cả tám cái đầu đều phun xì xì ra khói độc, khói độc lan tràn khiến cho toàn thân Bát Kỳ Đại Xà nửa ẩn nửa hiện trong làn khói tím. Trần Ngọc Lâm sau khi thu hồi toàn bộ Triệu Hoán thú, ngồi chờ này giờ 2 đứa Hắc Linh cùng Hoa Điều cũng khôi phục còn 40% HP rồi.

Trần Ngọc Lâm vắt giò lên cổ mà chạy, đằng sau Bát Kỳ Đại Xà há to mồm, phun vân thổ vục đuổi theo.

Trần Ngọc Lâm cảm giác được đằng sau có tiếng xé gió, hắn hoảng hồn nhanh chóng dùng Phi Dực Hải bay lên không né tránh được một kích của một cái đầu của nó, còn tốt đầu của Bát Kỳ Đại Xà quá to cho nên có thể dễ dàng né tránh, hơn nữa tốc độ cũng không nhanh.

Hắn híp mắt, Phi Dực Hải mang hắn bay đi ra xa, thẳng tới đầu kia vô đài. Bát Kỳ Đại Xà rít gào, toàn thân thể dài hơn 200 mét chui ra khỏi cái đầm, mặc dù tốc độ hơi chậm nhưng nó vẫn chui ra được.

Trong lúc đó, Trần Ngọc Lâm đã nghĩ ra kế sách đối phó.

Kẻ đó, Bát Kỳ Đại Xà há to một cái miệng, hướng về hắn thẳng mà tới. Trần Ngọc Lâm vận lực, nhảy một cú thẳng lên trên cao né tránh cái miệng, hắn lướt mắt qua phát hiện cũng đồng thời có 3 cái đầu thẳng tiến về 3 phương vị mà hắn có thể dùng Phi Dực Hải tấn công mà lao tới.

"Ngớ ngẩn, ta còn nhiều trò lắm."

Trần Ngọc Lâm mỉm cười, gần như cùng 1 lúc, Hắc Linh và Hoa Điều đều được hắn triệu hồi. Hắc Linh được hắn triệu hoán ngay chỗ Bát Kỳ Đại Xà tấn công, ở ngay sát nút bên cạnh cái đầu của nó. Hoa Điều được hắn triệu hoán trong một cái nháy mắt, nàng thả ra 2 con Phi Điều hồi máu cho Hắc Linh, rồi nàng đột ngột biến mất.

Trần Ngọc Lâm quan sát mấy cái đầu đang lao về phía mình, mỉm cười. Cùng lúc này, toàn thân hắn bỗng chịu một lực mạnh mẽ, Arch Ville xuất hiện đằng sau hắn, lấy tốc độ thần sầu như một tia chớp của mình trong nháy mắt né tránh được cả 3 đòn tấn công, mặc dù vô cùng chặt vật.

Hắn liếc nhìn về phía Hắc Linh, đó mới là trọng điểm của hắn. Tuy rằng lượng Hỏa Linh còn lại không đủ cho một lần dùng [Ánh Sáng Hủy Diệt], nhưng sự kết hợp giữa [Cường Hóa] và [Chuyển Hóa] là đủ rồi.

Hắc Linh toàn thân phát sáng, khí tức tăng lên không ít, đồng thời nó thọc cả hai tay đã hóa thành hình dáng lưới kiếm vào trong mắt của Bát Kỳ Đại Xà.

Bát Kỳ Đại Xà cái đầu này rít gào kinh ngạc, nó không biết Trần Ngọc Lâm còn có thể dùng một chiêu này.

Ngay tức khắc, nó cảm giác đau đớn khôn cùng, kể đó một luồng khí tức nóng rực, thiêu đốt tận xương tủy nó phát ra. Cùng lúc này, cả cái đầu của nó lúc trước đã bốc lên một luồng lửa đỏ nay lại bị một ngọn lửa trắng bạc chiếm thế. Ngọn lửa trắng bạc này thiêu đốt toàn bộ từ vong chi khí và độc khí trên thân nó, Bát Kỳ Đại Xà gầm rú gào lớn.

Chiến Tranh chi Hỏa, chuyên môn khắc tà vật.

Hai kích thương của Hắc Linh chọc thẳng vào đầu của Bát Kỳ Đại Xà này, kèm theo tác dụng của Chiến Tranh chi Hỏa, trong nháy mắt mỗi một phát đều gây nên sát thương chí mạng. Bát Kỳ Đại Xà rít gào, nó cảm giác HP càng lúc càng kém, lúc này đã chỉ còn...1%.

Trần Ngọc Lâm co giật mắt, không nghĩ vận khí kém như vậy, 1 kích chỉ đạt 7% HP. Hắn đang muốn cho Hắc Linh đập cho Bát Kỳ Đại Xà một cú, thì cái đầu bị Hắc Linh tấn công đã hát Hắc Linh ra, kể đó cả 8 cái đầu cùng lúc xông vào chỗ của Trần Ngọc Lâm.

Trần Ngọc Lâm trong nháy mắt rút khẩu Thompson ra, Hoa Điều và Arch Ville cùng lúc xuất hiện sau lưng hắn. Đây là mấy Triệu hoán nhân vật có khả năng tấn công từ xa duy nhất hiện tại.

Cần phải trong nháy mắt tiêu diệt Bát Kỳ Đại Xà, cả 8 cái đầu cùng lúc công kích, hơn nữa sát thương tăng 99%, về cơ bản chính là muốn mạng.

Trần Ngọc Lâm đã sẵn sàng chuẩn bị bóp cò, Hoa Điều đã vung tay lên, ít nhất 7 con phi hành hỏa thú quanh quần trên tay nàng, Arch Ville trên tay cũng có một con lóc xoáy màu da cam tụ tập, chọt.. Bát Kỳ Đại Xà dùng sưng lại.

Trần Ngọc Lâm sưng sò, chọt hẳn để ý.. HP của Bát Kỳ Đại Xà đã về 0%. Chiến Tranh chi hỏa không ngừng thiêu đốt đã hạ nốt 1% cuối cùng của nó.

Hắn thở phào một hơi, Bát Kỳ Đại Xà toàn thân từ từ tan rã thành vô số phù văn, cuối cùng những phù văn này nứt toác ra thành 5 viên Ngự Hồn bay tới Trần Ngọc Lâm.

Hắn kiểm tra qua, 2 viên 2 sao, 1 viên 3 sao, 2 viên 1 sao. Trần Ngọc Lâm sau khi kiểm tra kỹ càng, lắp cho Hoa Điều 4 viên Ngự Hồn tốt nhất, lập tức sau lưng nàng xuất hiện một bông hoa 6 cánh, trong đó 2 cánh mờ nhạt chưa rõ nét còn 4 cánh thì rõ nét hơn hẳn.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua chỉ số tăng thêm của Ngự Hồn, lúc này chỉ số của nàng đã gần gần ngang với Hắc Linh, kém khoảng 1/4. Nhưng nên biết Ngự Hồn còn có thể nâng cấp. Lúc nâng cấp đầy đủ có khi chỉ số nàng sẽ cao hơn cả Hắc Linh.

Trần Ngọc Lâm đột nhiên cảm giác toàn thân chấn động, một hồi những tiếng ting ting liên tục truyền vào đầu hắn, kể đó hắn nhanh tay kiểm tra chỉ số của cả team.

Hắc Linh và Hoa Điều đều tăng lên 1 cấp. Có vẻ kinh nghiệm nhận được vô cùng phong phú. Arch Ville thì không do đã max Level. Cần biết sau khi lên 4 sao kinh nghiệm cần thiết để lên cấp là gấp 10 lần 3 sao nên hắn đã từ bỏ ý nghĩ dùng điểm Vận Mệnh mua kinh nghiệm.

Lúc trước hắn còn hơi đau đầu không giết chóc thì làm sao mà lên level được, nhưng lúc này hắn chợt thấy một ngôi sao sáng chói để tăng level. Đó chính là Phó Bản các loại. Dựa theo hắn nhìn thấy lúc này, chỉ cần đánh 3 trận là đủ lên 1 cấp.

Thực ra, phó bản D.O.O.M cũng có thể cho kinh nghiệm, nhưng mà.. quá khó nhằn. Phó Bản cấp độ đầu thì còn hơi dễ, nhưng về sau khi toàn bộ bọn quý đều sẽ có AI thì càng lúc càng khó.

Hơn nữa, vẫn còn một phó bản Thức Tỉnh nữa hắn còn chưa sờ tới.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128

Nửa ngày sau (xét thời gian trong Hệ Thống), Trần Ngọc Lâm toi tả thoát ra khỏi phó bản Thức Tỉnh. Hắn chiến thắng, nhưng cũng có thể coi như là bị bạo hành kinh khủng. 5 con Kỳ Lân con con nào cũng có lực chiến tương tự Tứ Phẩm sơ kỳ, đồng thời cũng giống như Bát Kỳ Đại Xà, Đại Kỳ Lân cũng có được chiến lực Tứ Phẩm Hậu Kỳ.

Hắn mất nửa ngày du kích chiến mới ăn được.

Trần Ngọc Lâm lúc này ngồi trong phòng, hắn đang nhìn vào giao diện Hệ Thống. Hắn vừa nhận được thông báo hắn đã hoàn thành tầng đầu tiên của cả Thức Tỉnh Phó Bản lẫn Ngự Hồn Phó Bản, có tư cách mở Tự Động Đánh.

Điều kiện Tự Động đánh vô cùng ngặt nghèo, phải thỏa mãn 4 điều kiện: Thứ nhất, không một đồng minh chết. Thứ hai, phải tự mình chiến đấu, điều kiện này hơi khó hiểu tí vì hắn không thể mời bất kỳ ai vào chiến đấu được cho nên trên cơ bản là không có gì dùng. Thứ 3, không sử dụng các vật phẩm

có giới hạn sử dụng/ giới hạn thời gian.

Quan trọng nhất, cả Ngự Hồn lẫn Thức Tỉnh phó bản đều phải hoàn tất ở cùng 1 tầng.

Hắn cũng mở khóa cả Ngự Hồn Phó Bản tầng 2 và Thức Tỉnh Phó Bản tầng 2, nhưng xét độ khó của các Phó Bản, tầng 2 có lẽ là mức độ dành cho Ngũ Phẩm tu vi nên...thôi.

Trần Ngọc Lâm cũng nhận về 2 mảnh của Phó Bản Đại Chiến Thành Heian. Hóa ra Phó Bản Đại Chiến Thành Heian cũng có điều kiện khai mở, đó là hoàn tất 30 nhiệm vụ liên quan tới trò này. Hiện tại đã biết 2 cái, đó là hoàn thành 10 tầng Ngự Hồn và Thức Tỉnh phó bản, nhưng thứ 3 thì chưa rõ.

Mỗi nhiệm vụ xong, hắn mở khóa 1 mảnh của Phó Bản kèm theo đó là Vận Mệnh. Có thể thấy Phó Bản Đại Chiến Thành Heian này đủ khó nhằn.

Trần Ngọc Lâm kích hoạt chế độ Tự Động đánh cho Ngự Hồn Phó Bản. Hắn nhìn thấy trên giao diện xuất hiện thêm 1 bảng [Tự Động Đánh: Đang Bật 1/10][Quan Chiến]]

Có vẻ như 1 ngày chỉ có thể Tự Động Đánh 10 lần. Trần Ngọc Lâm quan chiến qua thì thấy quan cảnh trận đấu diễn ra y hệt như lần đầu vượt ải, có vẻ nó chỉ lặp lại màn chơi kia 10 lần mà thôi. Hình như Hệ thống cũng tạo ra một con rối có thể chiến đấu giống như hắn để thay thế hắn.

Hơi kì quái, nhưng do những Triệu Hoán nhân vật của hắn đang tham chiến cho nên hắn phát hiện hắn không thể triệu hoán chúng ra. Nếu hắn triệu hoán ra lúc này Phó Bản sẽ mặc định tính là thua.

Hắn cảm giác hiện tại cũng không cần thiết dùng tới bọn họ, cho nên đi ra ngoài chuẩn bị làm việc. Dù sao trong thời điểm hiện tại hắn còn có một đồng lớn việc phải làm, đặc biệt là vì..

15/9 là đại thọ mừng tiệc của Tiêu Dao Thánh Nhân, nhưng mà thậm chí từ cách đó một tháng đã bắt đầu có những người đến từ các hành tinh xa xôi lục tục kéo đến rồi. Có những người tới từ các hành tinh và các khu vực vệ tinh ở trong Hệ Mặt trời, ngoài Hệ Mặt trời cũng có. Thậm chí cũng có cả những người đến từ các Ngân Hà khác như Ngân hà Andromeda, Tinh Vân Con Cua...v.v

Trên đảo cũng có rất nhiều nhân viên phục vụ, chủ yếu là thành viên ngoại đảo. Trần Ngọc Lâm tuy là thành viên nội đảo nhưng do chưa có công ăn việc làm cho nên phải muối mặt đi làm việc để kiếm chút cơm ăn.

Trần Ngọc Lâm sau khi nuốt hai viên Thăng Linh Đan, tu vi đã đạt tới Tam Phẩm sơ kỳ đỉnh phong. Trên đảo linh khí dày đặc, hơn nữa bữa ăn mỗi ngày đều dùng linh thảo linh thực để chế biến, Tụ Linh trận gắn trên người hắn cũng là hàng cao cấp mà hắn bỏ điểm Vận Mệnh ra mua, muốn không tăng nhanh cũng khó.

Dù sao, hắn cũng đã 3 tháng kể từ khi hắn đột phá Tam Phẩm rồi. Hiện tại hắn cảm nhận thể nội đan điền đã tràn đầy linh lực, cảm giác như thể tùy thời đều có thể đột phá, nhưng hắn một mực không chịu để cho linh lực áp súc càng thêm dày đặc, loại bỏ tạp chất.

Trần Ngọc Lâm hôm trước vừa nhận được tiền quy đổi cho 4 món đồ Hồn tu Ấn Độ mà hôm nọ hắn đi vào bên trong Mê Cung lấy được. Nghe nói một vị cao tăng Phật Giáo, một vị La Hán sống sau khi nhìn thấy mấy món đồ quyết định đem chúng về Tây Tạng thỉnh hóa giải oán khí giúp những oan hồn bên trong sớm ngày đầu thai.

Do Trần Ngọc Lâm đang có khá nhiều đồ đạc rồi, cho nên hắn sẽ chỉ nhận tiền mà thôi. Riêng Âu Bảo Uyên chợt nhận ra nàng chẳng có cái gì cho nên đòi một bộ áo choàng ma pháp sư và một cái bao tay niệm chú 4 ấn.

Bao tay niệm chú có tác dụng lưu trữ ấn chú dùng trong các trường hợp cần thiết, có thể lưu trữ bất cứ cái Ma Pháp nào chỉ cần chưa phải đến trình độ Ma Pháp Tối Thượng (một cấp cao hơn của Đại Ma Pháp).

Đương nhiên chủ nhân vẫn sẽ mất ma lực và tinh thần lực trong việc vẽ vòng tròn ma pháp, nhưng việc khắc họa từ trước khiến cho quá trình vẽ vòng tròn ma pháp nhanh gần như gấp 10 lần, hầu như là chỉ cần rót tinh thần lực và ma lực vào là xong.

Trần Ngọc Lâm ngồi một chỗ cảm quyền sách, ngắm Âu Bảo Uyên đang trong bộ đồ Ma Pháp Sư. Nàng đội một cái mũ phù thủy trông khá giống mũ trong Harry Potter, mà thực ra ngoại trừ màu thì trông nó giống hệt đồ trong Harry Potter.

Nàng tay vung vẩy một cây gậy, áo choàng dài tay, tay áo rộng thùng thình đen như màn đêm, thi thoảng điểm lấm tấm một hai ngôi sao bay phát phơ trong gió. Trần Ngọc Lâm ngồi cạnh đó, bụm miệng cố gắng không phát ra tiếng cười.

Hắn tưởng tượng hình ảnh một con khi đột mặc váy, tay cầm gậy phép vung vẩy:

"Bà mặc bộ này... khục khục... dễ thương lắm... khừ khừ.."

Âu Bảo Uyên vung tay cho Trần Ngọc Lâm một quả cầu lửa vào mặt, lăm bằm trong khi cười bộ đồ ra:

"Bộ này khiến tôi trông béo hơn. Tôi muốn một bộ vest cho nữ cơ. Đây là đồ cổ của thế kỉ 19 rồi, giờ thế kỉ 21 ai dùng đồ này?"

"Đừng lo, gầy hay béo sẽ không có ý nghĩa gì nếu bà hủy diệt mọi nơi bà đi ngang qua bằng thứ sức mạnh man rợ của một con T-rex của mình. Và bà béo sẵn rồi, thậm chí cả Lời Nguyên Chết Chóc từ Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy có bắn vào người bà thì bà cũng kịp đập cho hắn ra bã trước khi lời nguyên lan ra toàn thân. Bà to đến mức bà có thể đập Thanos thành cọng bún trong lúc đang rã ra bởi cái búng tay của hắn."

"....."

Thằng này lâu lắm không ăn đập thế là thèm rồi à?

Khải Trang đang chuẩn bị đồ đạc cho tiệc mừng thọ của Tiêu Dao Thánh Nhân đi ngang qua, chợt nàng thấy Trần Ngọc Lâm và Âu Bảo Uyên đang "chơi đùa" với nhau, trong đó Âu Bảo Uyên đang cố đuổi theo và già Trần Ngọc Lâm bằng một cái chùy gai to như cái ô tô tải.

Khải Trang:

~.....

Hai cái đứa này không làm việc đi còn làm gì vậy? Muốn bị cắt giảm lương tháng này à?

Tuy nhiên hóa ra chẳng có việc gì làm cả. Hầu hết người tới đều là cảnh giới khoảng chừng Đại Thừa thậm chí cao hơn, tuy rằng cũng có tiểu bối đến cùng họ tham dự tiệc nhưng mà hầu hết cũng là Kim Đan khoảng chừng đó. Kém nhất là Lục Phẩm Linh Hồ.

Hình như họ cảm thấy đem theo tiểu bối mà đem cảnh giới quá kém thế là sẽ bị khinh bỉ, nên họ toàn chọn các thiên kiêu đứng đầu để mà xách theo. Thế là Trần Ngọc Lâm cảm giác bị áp lực nặng nề, nhưng nhanh chóng hấn lại phồng lên, lon ton nhảy nhót tung bưng không quan tâm.

Do đó Trần Ngọc Lâm tạm thời trong lúc này chỉ nhận được việc là đi giúp người ta tìm đường, chỉnh sửa một số trang trí, nhặt rác và quét dọn quảng trường thường xuyên mà thôi.

Tuy rằng Vĩnh Hằng Đảo có luật là không được thả ra khí tức đè ép người khác, nhưng mà có một số người với hệ tu luyện, công pháp, kĩ năng đặc thù thì thoáng tóa ra không kiểm chế được, cho nên sau khi phát hiện ra giải quyết xong mấy vấn đề liên quan tới trang trí rồi và hấn thì không thể chạy vào các khu đông người được cho nên Trần Ngọc Lâm được thả ra chơi.

Chỉ ít là cho tới lúc chuẩn bị bữa thì hấn sẽ được gọi vào chuẩn bị đồ ăn cùng với nhà bếp, Âu Bảo Uyên không biết là đã biến mất ở đâu cho nên Trần Ngọc Lâm ngồi chơi cùng với Bé Hắc và con gà trống của hấn.

Con gà này càng lúc càng kì quái, thì thoảng nó ăn đất (không phải đất thường đâu, mà là tức thổ đó), thì thoảng cũng ăn mấy hạt gạo và các loại linh thảo hấn trồng trong Dược Viên. Gần đây nhất là khi hấn cho nó ăn tàn thứ phẩm Thăng Linh đan.

Có điều nó một mực không có tăng trưởng tu vi, ăn kiểu này thì một sinh vật bất kỳ cũng phải ít nhất phát triển lên thành Nhất Phẩm Luyện bì, nhưng con gà này thì không. Ngược lại chỉ thấy bộ lông của nó càng lúc càng sáng rực rỡ hơn mà thôi.

Giám định vẫn là [Nó là một con Gà trong loài gà], Trần Ngọc Lâm đang cố thử tìm hiểu xem cụm từ này còn có nghĩa nào khác không. Vạn nhất thời đại vạn cổ trước đó Gà là một trong những loài thống trị vũ trụ thì sao?

Trần Ngọc Lâm đang ôm con gà trống chợt có một cảm giác quen thuộc, ngẩng đầu lên chợt sững sờ nhú mày:

"Đông Phương Thường Thắng?"

Xa xa cách hấn 100 mét là một thanh niên hai mắt hoàng kim, hai tai trông như bằng sắt nhọn hoắt chìa lên trên, hai tay là hai cái trảo bằng sắt. Hấn mặc một bộ trang phục trông như vest Tây màu xám ghi. Lúc này gã này đang được hộ tống vào bên trong bởi 1 thành viên ngoại đảo, Kim Đan tu sĩ.

Lần cuối cùng Trần Ngọc Lâm thấy gã, hấn rất có ấn tượng với tên này. Dựa theo khí tức hấn cũng chỉ mạnh hơn hấn nửa cái cảnh giới, tối đa là Tứ Phẩm sơ kỳ, nhưng từ người gã này Trần Ngọc Lâm lại cảm giác tới một tia khí tức nguy hiểm hấn chưa từng thấy qua.

Về sau khi nhìn thấy tên gã đó trên tấm bảng truy nã bởi Hải Tộc Trần Ngọc Lâm mới hiểu ra đó là loại cảm giác gì. Đó là cảm giác khi mà điểm yếu hại bị người khác nhắm vào.

Tên này tuy là Ngạo Chúng Thiên Ưng nhất tộc, nhưng hấn lại đang đi cùng với Ngạo Địa Quân Điều bộ tộc, có ý tứ. Cả 2 loài đều rất mạnh, đứng gần như ngang nhau, thuộc về cùng một tinh cầu. Nhưng Ngạo Địa Quân Điều không có ý thích hiển lộ thực lực quá nhiều nên không có tiếng tăm mấy.

Trần Ngọc Lâm cũng chỉ nhìn liếc qua gã đó, rồi lại quay mặt ra biển tắm nắng. Tuy rằng hấn là một con Ma Cà Rồng nhưng đối với ánh sáng lực miễn dịch lại là rất mạnh, làn da chỉ hơi chuyển màu đỏ như khi bị cháy nắng mà thôi, còn lại hoàn toàn bình thường.

Hấn nghe nói ánh sáng rất tốt cho sức khỏe, gần đây không hiểu sao hấn lại cảm thấy không khỏe, đặc biệt là hôm nay. Cho nên hấn quyết định sẽ tắm nắng một phen để tăng cường sức khỏe cho cơ thể. Trong sách nói ánh sáng sẽ giúp cho một cái gì đó xảy ra trong cơ thể, bổ sung cái gì đó và khiến cho vài thứ diễn ra trong cơ thể ta và giúp ta khỏe lên bằng một cách nào đó.

Chơi một hồi trên cái Iphone, Trần Ngọc Lâm thấy có tin nhắn Uyên nhắn tin vào ăn cơm. Chuyện là do bọn hấn sẽ cần phải chạy việc từ giờ cho đến nửa đêm cho nên cần ăn sớm hơn thực khách 30 phút để sẵn sàng dọn tiệc.

Nên nhớ tiệc ở đây là tiệc cả ngày luôn, một thứ cũng đại loại như buffet vậy. Cho nên mấy người khác thì không sao chứ với Trần Ngọc Lâm thì một ngày không ăn mà lại phải chạy cả ngày, vừa phải đối mặt với khí thế vô hình từ các vị Thần Anh trở lên gần như là một cực hình.

Đó không phải áp bức về tu vi, mà là áp bức về linh hồn.

Trần Ngọc Lâm đi vào bàn ăn cho nhân viên, thấy cũng khá nhiều người đang tụ tập. Hôm nay do là một dịp lễ trọng đại cho nên số lượng nhân viên phục vụ cũng đông hơn rất nhiều, mặc dù cũng chẳng có mấy người cần ăn uống nhưng vẫn có một số người lấy đồ ăn ra ăn (đồ chùa mà). Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua, trong nháy mắt đã thấy được Âu Bảo Uyên đang vẫy vẫy tay với hắn.

Hắn lách qua một đồng lớn người, thấy Uyên đã bê ra sẵn một khay com cho hắn hỏi:

"Nãy giờ bà ở đâu vậy?"

Do là đang được nghỉ ngơi chờ lúc Khải Trang gọi vào chuẩn bị cho nên hắn cũng rảnh rỗi, đang tính tìm Âu Bảo Uyên tập nghệ thì mò mãi chẳng thấy nàng đâu. Chỉ thấy Âu Bảo Uyên đáp, gấp một miếng thịt bò viên:

"Tôi được kêu vào nhà bếp nhặt rau."

Trần Ngọc Lâm nghe thế, một đôi đũa đang chuẩn bị gấp một miếng ớt xanh khựng lại, kể đó hắn bình tâm lại.

Bình tĩnh, chỉ cần nàng không có động tay qua đồ ăn, mọi thứ đều an ổn.

Trần Ngọc Lâm nghĩ vậy, lại nghĩ bụng mấy hôm gần đây hắn ăn rau nhiều rồi, bổ sung chút chất thịt cho nó đầy đủ dưỡng chất, vậy là hôm nay sẽ không ăn rau nữa.

Hoàn toàn không phải sợ.

Trần Ngọc Lâm nghĩ bụng như vậy, gấp thêm 2 miếng cá viên chiên ăn, lại vừa ăn vừa nói chuyện một hồi cùng với Uyên. Hắn cảm thấy cá viên chiên hôm nay ăn rất lạ miệng, có một vị chua vô cùng kì quái, giống như thể bị cho sunlight với sức mạnh 100 trái chanh vào vậy.

Ọc ọc ọc ọc ọc..

Trần Ngọc Lâm đang nghĩ nghĩ cái vị này là cái gì, thì chột bụng hắn réo vang, quặn đau..

Trần Ngọc Lâm

~.....

Không ổn, có biến.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Hồ sơ vĩnh hằng đảo: cá viên chiên ma quỷ

Ghi chú của Vĩnh Hằng Đảo, sự kiện thứ J321 - Tác Nhân: S93. - Cá Viên Chiên Ma Quỷ

* Ghi chú của Mộ Dung Nguyệt, thành viên cấp 0: CÁC NGƯỜI KHÔNG HIỂU TIẾNG NGƯỜI À? TÔI ĐÃ BẢO CON BÉ [KHÔNG BAO GIỜ](NHẤN MẠNH) ĐƯỢC VÀO NHÀ BẾP! VÀ TÔI KHÔNG NÓI ĐỪA ĐÁU, GIỜ ĐÃ THẤY HẬU QUẢ CHƯA?

** Ghi chú của Khải Trang, thành viên cấp 9: Tiểu thư tôi lấy một phần của thứ này để thử nghiệm vũ khí sinh hóa.

Sự Kiện J321 - Đánh giá sự kiện: Đây là sự kiện kinh hoàng bậc nhất kể từ khi Thiên Thương Ma Đế tấn công Trái Đất cách đây 2100 năm

Thời gian: 12-9-2018 11h43" 22s (Tiểu Dao Thánh Nhân đại tiệc mừng thọ)

Địa Điểm: Vĩnh Hằng Đảo thứ 5.

Miêu tả sự kiện:

Sự kiện J321 với tác nhân S93. Theo đánh giá ban đầu S93 là một món cá viên chiên nhồi phô mai thông thường, xuất xứ, nguồn gốc, thành phần và tất cả những thứ khác của món cá viên chiên này đều phù hợp chỉ tiêu an toàn thực phẩm theo chuẩn HACCP và có giấy chứng nhận An Toàn Thực Phẩm

Món ăn này được phục vụ trong buổi tiệc dành cho các nhân viên phục vụ tại Vĩnh Hằng đảo. Khoảng 16% trong số 1042 người đã tiêu thụ S93. Đánh giá của phần lớn nhân viên cho biết món ăn này có một vị chua khác thường, tuy nhiên xem xét những lô cá viên chiên cùng loại cùng hãng cùng mua vào một thời điểm cho thấy không có sự khác thường.

Các nghiên cứu trên S93 và các tìm hiểu trên các đoạn băng camera không quay lại được bất cứ thứ gì ngoại trừ nhân viên mang mã hiệu A2112-1 (Âu Bảo Uyên) đã đi ngang qua phòng, tay cầm 4 túi cá viên chiên nhân phô mai và đổ vào trong một cái chảo lớn để bổ sung, đồng thời lấy chút ít gia vị tạt ketchup và cho vào.

Xác nhận: Không phát hiện dấu vết khác thường. Nhân viên mang mã hiệu B-2078 đã bị khiển trách và kỉ luật vì để cho nạng tiến vào trong Nhà Bếp.

Lưu Ý: Từ ngày 13-9-2018, đã lắp đặt một biển kiểm soát mới tại Nhà Bếp với tiêu đề [ÂU BẢO UYÊN CẤM VÀO].

Ghi chú số 004: Ngộ Độc Thực Phẩm đã bị loại ra khỏi danh sách giả thiết sau phân tích số 112:

Phân tích được hầu hết các thành phần ngoại trừ một thành phần duy nhất không thể truy rõ xuất xứ cũng như nguồn gốc, bước đầu phán đoán đây là một thành phần không thể tồn tại trong hệ Mặt trời.

Ghi chú số 005: Không cần tìm hiểu cái gì nữa, thành viên số A2112 đã xác nhận nạng sử dụng thêm một loại gia vị gọi là [Gia Vị Bí Mật Của Âu Bảo Uyên]. Tịch thu hộ cái thứ đó cho tôi.

Các hiệu ứng phi tự nhiên và không thể hiểu được bắt đầu xuất hiện sau từ mười (10) phút (với một (1) trường hợp, tất cả ghi chép sau đây là của trường hợp với nhân viên mang mã hiệu A2113-1, bí danh tạm gọi TNL) cho tới hai (2) giờ (với 43 trường hợp) và dao động từ bốn (4) tới năm (5) giờ với các trường hợp còn lại.

Có một (01) trường hợp ngoại lệ là thành viên mã hiệu A2112, với tên gọi Âu Bảo Uyên hoàn toàn miễn nhiễm với tác dụng siêu nhiên này.

Phản ứng phân thành 6 giai đoạn ở trong hệ thống tiêu hóa của đối tượng (là một sinh vật sống).

*Lưu ý: Tất cả ghi chép sau đây là của thành viên bí danh TNL ghi chép trong tình trạng mê sảng, tất cả các thành viên còn lại có chung ý kiến hoặc từ chối nói về nó:

Trong giai đoạn đầu, S93 gây ra một cảm giác buồn nôn nhẹ, kể đó đối tượng sẽ cảm thấy dạ dày mình quặn đau. Thành viên bí danh TNL đã mô tả nó như sau:

"Cứ thử tưởng tượng có một cái gì đó nóng rẫy và một cái gì đó lạnh buốt trong dạ dày đánh đấm tá lả với nhau, và giờ nhân nó lên 1000 lần, không phải nổi đau mà là số lượng, à mà thực ra là cả 2. Giờ thì mỗi cái lạnh buốt và nóng rẫy kia không chỉ đánh tá lả mà còn chạy loạn lên trong cuộc thi Marathon điên rồ nhất từng có từ trước tới nay."

Giai đoạn đầu kết thúc khi đối tượng chui được vào trong một buồng vệ sinh, đóng kín cửa lại (không nhất thiết phải đóng cửa và có lẽ cũng không cần thiết phải có buồng vệ sinh, nhưng sau khi chui vào sẽ đẩy nhanh giai đoạn), kể đó là Giai đoạn 2.

Giai đoạn 2 bắt đầu ngay trước khi đối tượng bắt đầu chuẩn bị "thả nhẹ cục buồn", cùng lúc này S93 sẽ bắt đầu thể hiện khả năng siêu nhiên, chiếm toàn bộ quyền kiểm soát cơ thể và đóng kín toàn bộ các cửa phía sau của đối tượng. Bất kì nỗ lực nào trong vô vọng tại giai đoạn này nhằm chặn đứt các bộ phận thân thể sẽ dẫn đến một hệ lụy là cơn đau còn khủng khiếp hơn và vết thương sẽ được (bị) phục hồi như thể chưa bao giờ xuất hiện vết thương.

Tác dụng phụ của giai đoạn này là thờ đốc, đau hàm do nghiền răng dữ dội và thành bồn cầu bị phá hủy trong khi đối tượng nắm chặt nó như thể nó là hy vọng cuối cùng của đời mình.

* Ghi chú của thành viên bí danh TNL: "Bất kỳ kẻ nào sợ chết khi đến giai đoạn này họ sẽ không còn sợ chết nữa. Tại sao ư? Nghĩ thử xem tại sao khi ghi chép lại tôi biết sẽ phục hồi ngay lập tức ư? Đoán xem ai đã tự chặt đầu mình?"

** Ghi chú của thành viên bí danh TNL: "Tôi nóng lòng chờ đến lúc chúng ta áp dụng thứ này vào các công đoạn hành hình quá. Chúng ta có tên tù nhân tử hình nào để thử nghiệm không?"

***Ghi chú của Mộ Dung Nguyệt, thành viên cấp 0: "Trần Ngọc Lâm, chúng ta có vài tên tù đang chịu vạ năm lăng trì, nhưng mà chúng ta là một tổ chức đề cao đạo đức. Chúng ta có thể lăng trì chúng, nhưng chúng ta sẽ không hành hạ chúng."

Sau 20 phút chịu đựng của Giai Đoạn 02, khi mà ruột đối tượng co thắt chặt như bất kỳ cái gì co thắt chặt nhất mà bạn có thể tìm thấy (và kèm theo nhiều tiếng la hét nữa), đối tượng sẽ trải nghiệm Giai Đoạn 03: "Chúa cứu rồi", cảm thấy thư giãn các cơ dưới, sự bình yên lan tỏa từ đầu đến chân, và một hy vọng nhỏ nhoi rằng điều tồi tệ nhất đã trôi qua.

*Ghi chú của thành viên bí danh TNL: "Vãi lều các chú ạ, tôi đã thực sự nhìn thấy Chúa, ít nhất là tôi nghĩ thế."

Sau đó, cánh cửa Địa ngục bật mở chào đón trong ruột đối tượng và chính bản thân Satan sung sướng trêu đùa với hậu môn của nạn nhân bằng một cái máy khoan bọc trong dung nham đâm thẳng xuyên qua lỗ @ss và tiến vào sâu trong trực tràng của nạn nhân.

Giai Đoạn 04: "Hỏa ngục" thiêu cháy đường trực tràng của nạn nhân với cơn ác mộng không thương tiếc đang bùng phát trong một cơn bão lửa với nhiệt độ gần ÔI-TRỜI-ÔI-VÀI-CÚC độ C. Mọi ký ức hạnh phúc, mọi hồi ức về sự bình yên, niềm vui, hay bất cứ thứ gì khác ngoài sự đau đớn đến mức rã rời đều bị hủy hoại trong một siêu tân tinh bùng nổ trong dạ dày, ruột non và ruột già của nạn nhân. Các đối tượng có thể bị mê sảng hoặc tổn thọ trong giai đoạn này, chỉ còn lại những hơi thở dầm nước mắt, mồ hôi, và những tiếng thốn thốc đau đớn tột cùng.

Trạng thái này kéo dài từ 1 tới 2 tiếng đồng hồ. Việc các nạn nhân ảo tưởng ra những viễn cảnh tươi sáng và đầy hy vọng về việc họ bị tàn sát đã man bởi bọn quái vật ngoài hành tinh, Thượng Cổ Hung Thú hoặc trong một giấc mơ sung sướng về việc được lãng trí tới chết là thường thấy.

Bất kỳ hy vọng mỏng manh nào còn sót lại đều bị nghiền nát thành những mẩu vụn nhỏ khi các nạn nhân trải qua Giai Đoạn 05: "Sự Hủy Diệt của lỗ @ss", cuối cùng trục xuất mọi thứ trong ruột với một lực phun vi diệu có thể so sánh chuẩn nhất với một khẩu súng nước thần công B97: một con sóng thần thật không thể tin được phun trào ra với một tốc độ đủ nhanh để gây thủng ruột, nhưng không đủ nhanh để giải thoát nạn nhân một cách từ bi.

Các đối tượng đã mô tả trải nghiệm như là phiên bản tiêu hoá của một đời người vút qua trước mắt họ, với mỗi bữa ăn trong suốt cuộc đời phọt ra theo trình tự thời gian.

Lượng chất thải đáng kinh ngạc mà nạn nhân giải quyết ra đã khiến các nhà nghiên cứu kết luận rằng các đường ruột của nạn nhân đã bị ảnh hưởng bởi các trường không gian dị thường. Chất thải nhìn không giống phân bình thường chút nào cả. Thay vào đó, nó là một mớ nhầy nhụa kinh hoàng khủng khiếp mà khả năng cao là có tính ăn mòn và gần như chắc chắn mang tính phóng xạ.

Giai đoạn này khá ngắn, nhưng vì một vài lý do nào đó mọi người đều có cảm nhận như trải nghiệm này kéo dài 6 kiếp.

*Ghi chú của thành viên bí danh TNL: "Tôi cảm giác đời mình thật vô dụng. Ý tôi là.. nghĩ thử mà xem, trong khi ở khắp vũ trụ các sinh vật khác đang chiến đấu vì gia đình, quê hương, các nhà phát minh lỗi lạc đang phát minh ra những cỗ máy kinh thiên động địa vân vân và vân vân.. thì tôi lại ngồi đây, ôm bụng, gào thét và tiêu chảy."

**Ghi chú của Mộ Dung Nguyệt, thành viên cấp 0: "Chà, nhóc nói thế thì nghe đúng là vô dụng thật."

Khi mà khả năng chịu đựng chấn thương cơ thể và tâm lý của nạn nhân không còn nữa, S93 bước vào giai đoạn cuối cùng của nó: Giai Đoạn 06 "Vũ trụ Sụp đổ", khi đó nạn nhân sẽ chịu đựng một Vụ Nổ Lớn cuối cùng xả ra mọi thứ còn sót lại, sau đó được thương tình ban tặng cho sự bất tỉnh hằng mong ước bấy lâu.

Những người trải nghiệm S93 thường bị chấn thương tâm lý trong 2 tuần tiếp theo. Thành viên bí danh TNL mô tả: "Tôi cảm giác tôi sẽ có một nỗi sợ đối với cá viên chiên nhân phô mai. Ai đem tôi đến với bác sĩ tâm lý cái?"

Phòng vấn những người đã trải nghiệm S93:

Thiên Chung, thành viên ngoại đảo - "Đã trải qua cả việc sinh nở và S93, tôi có thể tự tin nói rằng tôi sẽ chọn việc sinh nở hàng ngày thay vì nó. S93 cứ như thể chữa ba đứa cùng một lúc, nhưng chúng đang bốc cháy. À, chúng nó còn được phủ trong đinh sắt, phát ra năng lượng hạt nhân và cổ ăn thịt bạn từ trong ra, trong lúc bà đỡ thì đánh đập bạn không thương tình và hét vào tai bạn để rặn ra."

Mạc Tôn, thành viên khách mời - "Đây đã là lần dùng máy xóa kí ức thứ ba mà tôi sử dụng kể từ sự cố đó và ký ức kinh hoàng ấy vẫn cứ quay trở lại. Xin lỗi, chắc tôi phải dùng đến cái thứ tư."

Báo cáo sự cố:

4 tuần sau sự cố J321, một nhóm thành viên cấp 8 đã quyết định bỏ mặc ngoài tai lời khuyên ngăn từ Ủy Ban Đạo Đức, cho Linh Huyền Thao Thiết-Thượng Cổ Dị Hung Thú, con quái vật thuần huyết mạch của Thao Thiết một ít S93. Sau 1 ngày, Linh Huyền Thao Thiết mãnh liệt tỏ yêu cầu muốn được biết nó đã được ném thứ chết tiệt gì. Tại giai đoạn thứ 05 sinh vật gầm lớn: "Ám Thần Vĩ Đại giết ta đi" và tự nguyện giã từ trần thế.

1 tuần sau Linh Huyền Thao Thiết trở lại, từ lúc đó ác cảm của nó đối với các sinh vật dạng người dâng lên cao nhất có thể và liên tục la hét đòi tiêu diệt mọi sinh vật trên hành tinh này (ác độc hơn nhiều vì hồi trước nó chỉ đòi chăn nuôi họ).

*Ghi Chú của Keal, thành viên cấp 4: "May mà ta thông minh chạy về quê, không khéo chắc hôm nay cũng chính là một nạn nhân."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Hậu thảm họa

Trần Ngọc Lâm hí hóp mắt, ánh mắt hân hoan của hắn ngó chăm chăm một vật thể hình tròn, làm từ giấy và có màu xám. Hai mắt hắn tỏa ra hào quang bức người, áp lực trên người hắn lớn tựa như núi, mặt hắn thể hiện rõ một tia sát khí nồng đậm.

[Này.]

Hệ Thống nói:

[Kí Chủ thừa biết là dù Kí Chủ có nhìn cái lõi cuộn giấy vệ sinh bao nhiêu lần bằng ánh mắt bức người như vậy thì cái lõi đó cũng không sinh thêm đồ chứ.]

"CÂM MỒM."

Trần Ngọc Lâm nghiêng răng nghiêng lợi:

"Trời ạ, tại sao trong bao nhiêu chuyện mà ta từng vượt qua, thứ duy nhất mà ta không thể đối phó lại là khi nhà vệ sinh hết giấy và cái vòi thì hỏng còn cái điện thoại thì cạn pin? Và thế đâu nào mà không thể có một cuộn giấy vệ sinh trong cửa hàng à giao hợp mẫu thân nhà mày Hệ Thống?"

[Ồ kia kia, ta không có giấy vệ sinh trong cửa hàng đâu phải lỗi của ta. Mục tiêu của ta là đưa Kí Chủ lên Thiên Tru, đi Thiên Tru thì ai lại mang giấy vệ sinh?]

"Nhưng mà bây giờ tao còn chưa đi Thiên Tru. Và mày không thể tự tạo ra một cuộn giấy vệ sinh từ không khí dùm tao được à?"

[Không. Ta chỉ có thể tạo ra những vật phẩm trong Cửa Hàng.]

Hệ Thống nói, rõ ràng là nín cười:

[Ta không có giấy vệ sinh..nhưng... ta có giấy ráp.]

Trần Ngọc Lâm

-.....

Giấy?Ráp? Là cái loại giấy thường hay dùng để mài mấy món đồ gỗ cho nó sáng bóng à?

[Nó dày gấp 5 lần bình thường, sắc bén gấp 4 lần và ráp gấp 6 lần bình thường. Ta cam đoan nó có thể cạo mượt qua bất cứ thứ gì dù chỉ với một lần cạo. Nếu muốn ta có thể tặng không cho Kí Chủ với điều kiện Kí Chủ phải dùng nó để lau.... Chà, Kí Chủ hiểu rồi đó.]

[Đừng lo, chỉ là giấy thôi mà, đừng nghĩ đến chữ "ráp" là được.]

"Mày đùa bố đấy à? Dùng cái thứ đấy thì còn gì là nông đít? Thế thì tất cả mọi thứ còn lại sẽ chỉ còn là một đồng máu thịt bầy nhầy."

[Nó còn tốt hơn cái đồng mà Kí Chủ đang ngồi lên. Trong con bĩ cực thì cái này còn tốt hơn cả lụa thượng hạng. Hơn nữa, nếu Kí Chủ không nhanh lên Kí Chủ sẽ trở thành ma nhà xí.]

"Ma nhà xí là cái giống gì?"

[Đó là oan hồn của những kẻ chết rục trong nhà vệ sinh vì hết giấy, oan hồn họ không siêu thoát và vĩnh viễn trở thành con ma trấn thủ cái bệ xí và luôn nguyên rùa những người tới sau cho tới khi linh hồn họ hoàn toàn tan biến.]

[Nghe có tệ hơn giấy ráp không?]

"Mày.. ừ thì tao công nhận nhưng mà nó vẫn thốn vãi lều. Mà trời *** tại sao mình lại sa đọa đến cái độ tiêu chảy xong hết giấy vệ sinh và tán nhảm với cái thứ ở trong đầu mình. Kiep trước mình đã làm gì để nhận được cái kết quả như thế này."

[Kí Chủ biết cái loại người mà nói chuyện với giọng nói bên trong đầu mình được người ta gọi là gì không? Cái đó người ta gọi là "Cuồng dâm sinh hoang tưởng" đấy Kí Chủ thân mến ạ. Và đó là tất cả những gì mà Kí Chủ là.]

"Mày nín."

[Kí Chủ thật là nông cạn. Nếu Kí Chủ không muốn dùng giấy ráp, ta có thể gợi ý một cách khác, hãy nhìn hai bàn tay của mình đi, người xưa đã từng nói "Hai bàn tay làm nên tất cả, có sức người sỏi đá cũng thành cơm". Nhưng Tu Chân giả khờ lắm nên mất 1 bàn tay cũng chẳng sao đâu. Dù sao thì con người cũng có 2 bàn tay, mất 1 thì còn 1.]

"Bố éo muốn mất tay vì cái trò đó."

[Vậy thì dùng giấy ráp.]

"Mày có cách nào cho tao dùng mà không biến mông tao thành một bãi bầy nhầy thì tao còn cân nhắc. Cái này họa có đỉnh cấp cao thủ Tu Chân giới cũng không dám dùng."

[Ồ nhớ nhé]

[Kí Chủ còn nhớ ta từng kể cho Kí Chủ nghe về một môn phái cổ xưa ở miền Tây nước Mĩ hoang dã, nơi đó có những con người cương nghị đến mức độ sẵn sàng nhúng mông vào trong nước sôi lửa bỏng, dung nham nóng chảy để tu luyện thành công Kim Cang chi Mông, Đạo thượng bất nhập, vạn tà bất xâm.]

[Không sai, đó chính là Thần Kỳ Kim Cương Thiên Cương Mông. Chỉ cần Kí Chủ chịu học ta sẵn lòng cung cấp...]

"BỎ ÉO NHỎ. VÀ MÀY ĐÙA BỎ À? CÁI MÔN THẦN KỲ NÀO MÀ LẠI TU LUYỆN MÔNG? THỂ MÀY ĐI TẤN CÔNG NGƯỜI TA BẰNG CÁCH GÌ VỚI CÁI ĐÓ? MÀY GIỜ MÔNG RA CHO ĐỐI THỦ THÔNG À?"

[Chỉ ít thì nếu trước đây Kí Chủ tu luyện môn Thần Công đó, bây giờ Kí Chủ đã sẵn sàng để chịu đựng thử thách: [1 lần lấy giấy nhám chùi Đ*t]. Ta đã chuẩn bị sẵn sàng để đăng video Kí Chủ chấp nhận thử thách lên Youtube, chỉ chờ Kí Chủ....]

Trần Ngọc Lâm

-.....

C on

Đ ường

C ách

M ạng

C òn

L ắm

G ian

T ruân?

"MÀY ĐANG QUAY VIDEO ĐÂY À? ĐÙA BỎ MÀY À?"

[Ha ha, làm gì có. Kí Chủ cứ ảo tưởng, cảnh Kí Chủ ngồi trong toa lét chẳng đáng một xu nếu Kí Chủ không lấy giấy nhám chùi đ*t]

"Mày đùa bỏ à? Trời ạ, rốt cuộc kiếp trước con đã làm gì nên tội để phải chịu hình phạt này. Mà trời ạ..."

"Không lẽ mình kì thực đang là một vật thí nghiệm thí nghiệm cho đám ba cái giọng nói vớ vẩn trong đầu và mấy cái cá viên chiến thảm họa..."

[Điều Kiện đã đủ...]

Hệ Thống nói:

[Kí Chủ đã nhận được 1 kĩ năng, cấp bậc Kĩ Năng: Thần Kĩ cấp 10:

Tên Kĩ Năng: [Ồ biết gì không? Tao là một thằng ngu.]

Thời gian tác dụng: 30 phút.

Tiêu hao: Không.

Mô tả: Sau khi sử dụng, IQ người sử dụng giảm còn 1. Không giới hạn Level sử dụng.]

[Nhận thêm danh hiệu: Người đàn ông trăm tư trong đồng Sh*t.]

Trần Ngọc Lâm

-.....

"Mẹ kiếp mày đùa bỏ à? Cái kĩ năng rác rưởi vô tích sự đó dùng làm gì cơ chứ?"

[Đó là tại Kí Chủ không biết cách tận dụng và không có niềm tin vào những Kĩ Năng của Kí Chủ. Chỉ cần làm chủ được những kĩ năng và tin tưởng vào chúng, Kí Chủ có thể làm được mọi việc.]

"À há?"

[Khi Yugi rút ra một lá bài mà cậu ấy không hề biết nó là lá bài gì trong trận đấu với Kaiba, cậu ấy không ngần ngại úp nó xuống mặc dù còn không biết đó là Spell Card, Trap Card hay lá quái vật, và cậu ấy đã thắng. Tại sao? Vì cậu ấy có niềm tin vào các lá bài của mình. Hay như trong Saint Seiya, dù cho đối thủ có mạnh mẽ cỡ nào đi chăng nữa bọn họ vẫn có niềm tin vào nữ thần Athena và *bụp*, bất ngờ chưa? Athena gank team 15gg.]

"MÀY ĐỌC NHIỀU MANGA QUÁ NÊN LẠM LUÔN RỒI À?"

[Hừ, thứ kém sang. Niềm tin có thể giải quyết mọi thứ. Không tin hãy nhìn Yu-gi, dù cho bài đối thủ có đẹp cỡ nào, chỉ cần có niềm tin ngay lúc cần nhất hẳn cũng có thể rút được lá bài giải quyết mọi tình huống...]

"Mày nói xem tao giải quyết tình hình này bằng cách nào đi cái đã. Nhớ là phải sử dụng niềm tin nhé."

[Thật là nông cạn. Để ta mở mang tầm mắt cho Kí Chủ...]

Hệ Thống cười nhạt:

[Niềm tin không chỉ ảnh hưởng đến Kí Chủ, nó còn có thể ảnh hưởng đến người khác thông qua khí chất mà Kí Chủ tỏa ra. Giống như khi bước vào một tòa nhà, nếu Kí Chủ làm bộ mặt "ta sống ở đây đó, có vấn đề gì không" thì dù là chủ nhà cũng mất vài giây trước khi chặn Kí Chủ lại. Ngược lại nếu Kí Chủ dăm dó thì chẳng khác nào lấy ông tôi ở bụi này, tôi bắt tôi đi.]

[Khí chất Kí Chủ tỏa ra là một thứ vô cùng huyền diệu, nó có thể tạo ra một ảo giác về ấn tượng đối với Kí Chủ.]

[Cho nên, nếu ngay bây giờ Kí Chủ không làm gì hết, chỉ cần mặc quần lại và bước ra, đồng thời làm cái mặt like a boss "Ta đây không có vấn..."]

"TAO BIẾT NGAY MÀ, CÁI CHỦ Ý RẦM CHÓ NÀY CHỈ CÓ THỂ ĐẾN TỪ MÀY MÀ THÔI."

[Đừng lo, theo ta tính toán, nếu Kí Chủ làm ra vẻ bộ mặt like a boss đồng thời tỏa ra áp lực lớn như núi lên những người xung quanh, Kí Chủ có tới 2.23% cơ hội qua mặt họ.]

"Quá nhỏ!! Và dù ta có tạo ra áp lực lớn như núi, nhưng cái núi ngấm trong phân vẫn chỉ là núi phân mà thôi, làm ăn gì được."

[Đừng lo, thân Kí Chủ có thể ô uest nhưng linh hồn kí chủ trong sạch là được. Họ sẽ hiểu cho Kí Chủ.]

"HỌ SẼ HIỂU TA LÀ MỘT THẲNG BẦN TUỔI, VÀ THÂN TA Ô UEST TỨC LÀ THÂN TA VẪN CỨ NGẤM PHÂN. QUÊN ĐI NHÉ, TAO THÀ DỪNG TẮT HOẶC GIẤY RÁP CÒN HƠN."

[Rất vui vì Kí Chủ đã lựa chọn. Hi vọng Kí Chủ không hối hận.]

Hệ Thống đáp, cùng lúc một tờ giấy ráp to cỡ tờ giấy A4 xuất hiện trước mặt Trần Ngọc Lâm, từ từ phe phẩy rơi xuống đất. Do nó là giấy, cho nên lúc rơi hơi lặng một tí, chạm vào đầu gối hần.

"Hítttt"

Trần Ngọc Lâm hít sâu một hơi khí lạnh, nhìn lại đầu gối đã bị rạch cho mấy vết trắng xóa, và đây chỉ là nó VÔ TÌNH chạm phải, tưởng tượng lúc dùng lực nó sẽ như thế nào.

Mẹ, dùng thứ này thì đừng có nói là mông, phần đằng sau hần chỉ là một đồng máu thịt bầy nhầy đã là vạn hạnh. Nếu dùng lực quá mạnh thì có khi chỉ còn lại một đồng xương.

[Lời đề nghị của ta về skill [Kim Cương Thiên Cương Mông] vẫn còn hiệu lực. Thành Kí Chủ cân nhắc.]

Biết điều gì đáng sợ nhất không? Đó là Trần Ngọc Lâm trong một thoáng thực sự có ý định học cái kĩ năng đó. Nhưng bất chợt, một ý nghĩ hiện ra trong đầu hần...

"Ủa, mà sao ta chỉ không đơn giản là kêu Arch Ville ra lấy một cuộn từ buồng bên cạnh nhĩ? Dù sao đây là phòng vệ sinh công cộng mà?"

[Xi.]

Hệ Thống tặc lưỡi:

[Ta đã cố hết sức để đánh lạc hướng Kí Chủ khỏi lối suy nghĩ này, vậy làm thế quái nào Kí Chủ vẫn có thể nghĩ ra nhĩ? Đáng lẽ ra nên buộc Kí Chủ bật kĩ năng [Ô biết gì không? Ta là một thằng ngu] lên từ đầu. Mà khoan, như vậy sẽ không có khoái cảm khi Kí Chủ gào thét... Ủa? Mà biết đầu Kí Chủ sẽ đi ra ngoài trong khi...]

"MÀY CÚT ĐI GIAO HỢP MẪU THÂN NHÀ MÀY HỆ THỐNG."

[Và thế là, sau khi Trần Ngọc Lâm tự đã thông ra điều đó, hần quyết định triệu hoán Arch Ville ra. Nhưng do một vài lý do mà chủ yếu là hệ thống phòng chống thần thức tra trộm trong nhà vệ sinh, cho nên năng lực tâm linh giao tiếp với Arch Ville không thể tiến vào được đây. Thế là trong cơn tuyệt vọng, Trần Ngọc Lâm ngồi lại trong cái bệ xí và trở thành một con nà nhà xí vĩnh viễn cho tới tận cùng của thời gian...]

]

Trần Ngọc Lâm

"Mày đang làm nhảm cái gì đó Hệ Thống? Nãy giờ làm nhảm một đồng thứ xàm xí là sao?"

[Không phải rõ ràng sao?]

Hệ Thống:

[Ta đang giả giọng lời dẫn truyện. Đừng lo, ta cá độc giả không nhận ra đâu mà lo. Kí Chủ cứ lo mấy cái chuyện nhà vệ sinh của Kí Chủ đi, còn lại để ta tìm cách cho Kí Chủ vào route của mấy cái Bad End.]

Trần Ngọc Lâm

~.....

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Tiệc mừng thọ tiêu dao thánh nhân

Trần Ngọc Lâm tái ngộét mặt ngồi ở dưới đài, đang gặm đùi gà tẩm bỏ.

Không chỉ có hắn, còn có hơn trăm người khác bị dính vào Âu Bảo Uyên hắc thủ cũng sẽ được hưởng đãi ngộ tương tự, chỉ là hắn phát bệnh sớm hơn cho nên lúc này mới ở đây mà thôi. Những người khác một số phát bệnh muộn hơn hắn 3 giờ, một số mãi tới khi hắn lết ra được mới bắt đầu bộc phát triệu chứng.

Âu Bảo Uyên chớp chớp mắt, ngồi cạnh hắn nhai cá viên chiên nhân phô mai còn sót lại (không ai dám/đu can đảm/đu tuyệt vọng để ăn thứ đó) nghi hoặc nói:

"Mà tôi thấy nó có vấn đề gì đâu nhỉ?"

Trần Ngọc Lâm nhìn qua Bé Súp đang nhai lấy nhai để một đồng lớn cá viên chiên, lại nhìn qua Bé Hắc vớt từng viên cá viên chiên vào mồm, mỗi một viên liền tách ra thành 2 phần, một phần rơi ra ngoài thành một đồng đen xì, tâm thật đau.

Hệ Thống cười sảng sặc từ nãy đến giờ, nó thậm chí còn ví von lúc Trần Ngọc Lâm nắm chặt tới mức suýt rạn cả cái bồn cầu là "Khí phải cao thủ" và "Cao thủ tịch mịch" cái gì đó.

Cao thủ có tịch mịch hay không hắn không biết, nhưng chắc chắn ngồi trong nhà vệ sinh và cố gắng xả cái đồng trong ruột non và ruột già ra không phải là tịch mịch. Nếu trên đời này chỉ có duy nhất một thứ mà hắn biết thì đó chính là thứ đó.

"Á a."

Trần Ngọc Lâm lắc đầu:

"Không đâu. Nó còn tệ hơn cả thể cơ."

"Này, nếu không ông thử lại một miếng..."

"Làm ơn đi Uyên. Tôi cảm giác hôm nay là ngày tệ hại nhất đời tôi, sau khi tôi vất vả chơi hơn 6 tiếng cùng với cái bồn cầu, tôi về phòng và phát hiện một con bò đang ăn mất cái màn của tôi. Ý tôi là con bò đó ở đâu ra chứ? Giờ thì không chỉ phải đi kiểm tra nội soi dạ dày, tôi còn phải đi mua cái màn mới. Tôi không cần thêm 6 tiếng nữa ở trong nhà vệ sinh đâu."

Uyên:

~.....

"Nghe đúng là kinh khủng thật."

Âu Bảo Uyên gật gù:

"Chà, mà khoan đã, trên đảo này làm gì có bò? Tôi ở đây 3 tháng rồi mà chưa thấy con bò nào cả."

"Kia kia!"

Trần Ngọc Lâm chỉ vào một chỗ khá xa, bên cạnh một đám đồng có một con bò đang mặc vest:

"Đó là con bò mà tôi đang nói đấy. Chào bò!"

Âu Bảo Uyên:

-.....

Âu Bảo Uyên nhìn con bò, gật gù:

"Chà, đúng là không thể tệ hơn được. Đó thực sự là một con bò."

"Thông tin bổ sung nhé, âm thanh lúc nó nhai rào rào giống hệt cái lúc chúng ta làm rơi mấy quả pháo xuống nước rồi cho vào lò vi sóng cho nhanh khô vậy."

"Chúng ta? Không phải hồi đó chỉ có ông sao?"

"Tôi cho mấy quả pháo vào và bị cái cửa lò vi sóng cạo một vết phá hỏng quả đầu undercut, còn bà thì ngồi quay phim. Không phải chúng ta thì là gì?"

"....."

Âu Bảo Uyên im lặng một hồi, hỏi:

"Này, ông có nghĩ là tôi sắp bị đuổi không? Nghe Khải Trang với Chân Linh nói chuyện hình như có nhiều người tức giận với tôi lắm."

Trần Ngọc Lâm lắc lắc đồng gà chiến, lắc đầu:

"Ồ đừng lo, cùng lắm là bị phạt thôi. Có gì cô Nguyệt bảo kê cho. Hơn nữa, chúng ta là thành viên Nội Đảo, chúng ta không bao giờ bị đuổi, điều đó được quy định trong chính sách của Đảo."

"Thật á?"

"Đương nhiên. Điều 63-VH, các thành viên Nội Đảo sẽ không bị khai trừ vì bất cứ lý do gì."

Trần Ngọc Lâm gật đầu:

"Có thể bà sẽ phải cạo toa lét trong 6 tháng. Tôi từng nghe qua về một gã đồ sát cả một cái thôn. Gã đó không bị khai trừ, nhưng 3 tháng sau người ta phát hiện những mảnh còn lại của gã trôi dạt trên biển. Hẳn có thể đã được kết luận là chết đuối, nhưng đúng vậy, gã không bị khai trừ."

"....."

Âu Bảo Uyên bĩu môi gật đầu:

"Chà, tuyệt thật. Trò chơi chữ thú vị. Thật an tâm làm sao."

Tiêu Dao Thánh Nhân mừng thọ đại tiệc kéo dài trong trọn vẹn 4 ngày. Lần lượt là 11-12-13 sẽ mở ra yến hội thiết đãi khách nhân từ phương xa tới (chủ yếu là những người). Ngày 14 sẽ mở ra tiệc để chiêu đãi bằng hữu thân quen, người ở Vĩnh Hằng đảo cũng có phần nữa. Ngày thứ 15 Tiêu Dao Thánh Nhân sẽ ngồi nhà tự thưởng thức một ngày của riêng mình mà không phải làm bất cứ việc gì cả.

Đây là nghi thức tổ chức trọng lễ mừng thọ ở hành tinh quê hương Tiêu Dao Thánh Nhân.

Mặc dù Trần Ngọc Lâm- một lần nữa- nghĩ là gã chỉ bịa chuyện để trốn việc mà thôi. Nhưng mà hình như là Mộ Dung Nguyệt thì không nghĩ như thế. Nàng chuẩn bị đại lễ vô cùng khang trang.

Phía trên Vĩnh Hằng đảo lúc này lơ lửng một tòa thành rộng vô cùng, đường kính của nó là khoảng 30 cây số trở lên, chứa được ít nhất là 8 vạn người. Nhìn qua tòa thành trông giống Đấu Trường La Mã, mặc dù được trang trí đặc sắc hơn nhiều. Bên trong các chỗ ngồi được sắp xếp không phải theo cảnh giới mà là theo độ thân quen với Tiêu Dao Thánh Nhân.

Ở giữa sân là một hàng ghế xếp ngay ngắn, đây đều dành cho Tôn giả, Thánh Nhân cấp bậc đến tham dự. Mộ Dung Nguyệt cũng ở trong số đó.

Trần Ngọc Lâm quét mắt qua, người từ Vĩnh Hằng Đảo có một chỗ ngồi riêng biệt, cùng ở trong những hàng ở trên cùng. Người đến từ các Tiên Học Viện thì ở một hàng cỡ trung, hơn nữa là xa tít tắp, lại ở một cái vị trí vô cùng xấu, cũng chẳng biết Tiêu Dao Thánh Nhân có thù oán gì với họ nữa.

Tiên Học Viện nghe thì tưởng là một cái tên nhưng sau khi tìm hiểu thì hóa ra không phải, mà là nó kiểu tương tự một cái Đại Học vậy. Tiên Học Viện chỉ dành cho Tu Chân giả, Pháp Học Viện dành cho ma pháp sư, Thần Học Viện cho Thần Đạo hệ.

Trong số tất cả các Học Viện ở trong Hệ Mặt Trời này, chỉ có 8 Học Viện là mở cửa chào đón không phân biệt hệ tu luyện, cũng sở hữu pháp môn tu hành của 3 loại hình hệ tu luyện nói trên.

Mộ Dung Nguyệt nói hẳn có thể có một cơ hội tiến vào khảo thí, còn có khảo thí qua được hay không thì phải xem xét. Nhưng nếu hẳn vượt qua được

Địa Giới trong 2 tháng thì có tới 50-50 khả năng là hẳn sẽ thông qua được vòng khảo thí.

Nếu trong 6 tháng, hẳn có thể đề thăng tu vi lên Tam Phẩm Hậu Kỳ, tỉ lệ sẽ tăng lên 90% khả năng. Dù sao, khảo thí Học Viện tuy rằng cũng có quan tâm đến chất lượng thiên phú và chất lượng linh căn, nhưng càng quan tâm hơn đến chất lượng của từng ứng viên. Các bài khảo thí tương đối đa dạng nhưng lại đầy đủ các yếu tố bao gồm Phản xạ, khả năng chiến đấu, và tư duy.

Tất cả các Học Viện đều là tháng 4 sẽ bắt đầu khảo thí, tuy nhiên vì lý do công bằng, tháng 2 toàn bộ học viên muốn tham gia khảo thí sẽ phải tụ tập ở Học Viện để tiến hành huấn luyện để kiểm tra trình độ thiên phú của từng kĩ năng một. Trong quá trình này sẽ có ít nhất một nửa người tham gia khảo thí bị loại.

Giai đoạn này thay đổi với từng Học Viện, một số học viện là 4 tháng, có 1 tháng, cũng có cả nửa năm.

Trần Ngọc Lâm đã xác định chủ ý, hẳn muốn tiến vào một Học Viện, gọi là Thông Thiên Học Viện. Thông Thiên Học Viện là học viện cổ lão nhất nhì, có Thánh Nhân tọa trấn, trong số tất cả Học Viện nó cũng có thể coi như là đứng top 10 một cái Học Viện. Tương phản, tỉ lệ chọi rất cao, thông thường vào khoảng 1 vs 61432.

Trần Ngọc Lâm lại quét mắt qua giữa sân có một cái võ đài rất to, người của Thông Thiên Học Viện lúc này đang biểu diễn ở trên đó.

Tựa như một cái luật bất thành văn trong Tu Chân Giới, chủ nhà khi tổ chức Đại Tiệc Mừng Thọ sẽ phải lo liệu toàn bộ chi phí trong những ngày mở tiệc, còn những người đến tham dự thì một phần lo liệu quà tặng, phần khác lo liệu trình diễn, chỉ ít là trong ngày đầu tiên.

Cũng chẳng biết từ bao giờ có phong tục này, nhưng tóm lại các phương đến tham dự đều sẽ đến mua vui cho mọi người một phen.

Nếu như trong giới phạm tục, "mua vui" chỉ mang ý nghĩa làm vài trò xiếc, kể vài câu truyện cười, tấu hài v.v thì trong giới tu luyện giả, "mua vui" chính là một thứ đại loại như tranh đấu. Một vị nào đó sẽ nhảy lên đài, trình diễn một loại kĩ thuật tâm đắc nhất, kể đó lại có một vị khác nhảy lên làm vài trò khác.

Cuối cùng nó sẽ diễn biến thành thứ gần như là một cuộc so tài "ai giỏi hơn" giữa các tiểu bối với nhau. Đương nhiên thứ mà được lựa chọn để trình diễn không được quá lâu, mặc dù không có thời gian cố định nhưng hầu hết là không dài hơn 30 phút.

Trong khi đó nhân viên phục vụ Bách Thú Đảo liền đi phục vụ quan khách đồ ăn thức uống.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua một góc khán đài phía Tây, bên đó có phân biệt 28 cỗ thể lực ngồi ở đó, toàn bộ người được cử đến tham gia đại tiệc mừng thọ đều là Độ Kiếp kì tu sĩ cấp bậc, một đám mây đen to tổ bố hình thành trên đầu họ. Lăn lượt chính là Thần Khôi Môn, Thần Kiếm Môn,.... Thiên Mạc môn.

Lúc Trần Ngọc Lâm đang nhìn màn trình diễn, thì chợt ở trên đài cao, ngay sau khi vị Ngũ Phẩm Đạp Luân cảnh vừa trình diễn xong xuôi một bài múa kiếm đột nhiên xuất hiện một đám lớn người, đứng đầu là 2 vị nữ tử.

Nữ tử thứ nhất thân váy dài thướt tha, một màu trắng tinh khiết lấp lánh điểm vài vệt ngân quang long lánh. Nàng nhấc tay áo lên hơi vuốt tóc, một tấm phù chú vắt ngang mắt như thể ngăn không cho nàng quan sát thế giới.

Người còn lại thì bình thường hơn chút, mặc dù là nữ nhưng lại mặc vest dành cho nam, trông có loại vị đạo rất riêng. Đằng sau nàng ần ần thoáng hiện một cây liễu với vô số con mắt, nhưng nếu có người quan sát nhiều sẽ sinh ra một loại ảo giác cây liễu bỗng dưng mọc ra vô số con mắt nhỏ như hạt vừng quan sát lại họ.

Trần Ngọc Lâm dụi dụi mắt, thì ra cây liễu kia được tạo thành từ vô số con bọ nhỏ như hạt bụi, mỗi một con đều đang liên tục du di trong không khí, thoát ẩn thoát hiện theo đúng nghĩa đen, có nghĩa là đột nhiên chúng sẽ biến mất và xuất hiện lại.

Người thứ nhất tự nhiên chính là Khai Trang, người thứ hai chính là Chân Linh.

Trần Ngọc Lâm nghe qua một đám lớn bình luận:

"Di Vong Trùng, không nghĩ tới cô ta có thể thuần phục chúng."

"Trùng loại, có thể thuần di hư không, không màng bất luận cái gì chống cấm chế, cấm thuần di trận pháp. Hơn nữa độc vô song, chỉ một giọt độc của một con đủ giết cả một cái Đại Thừa Kì."

"Thông qua được cả trận pháp cấm chế và cấm thuần di? Sao có thể?"

"Sao không thể? Thuần di có nhiều cách, nhưng trên bản chất đều là mở ra một thông đạo trùng động cỡ nhỏ, bước qua liền gọi là thuần di. Những trận pháp chống thuần di đều cấm luôn cả hình thành trùng động. Nhưng Di Vong Trùng thuần di mặc dù hiệu quả tương đương, nhưng nó hình thức thuần di chính là cưỡng ép tạo ra một nếp gấp không gian, giống như khi người gấp đôi tờ giấy lại, sau đó chỉ việc di chuyển qua."

"Số lượng này, tôi thiếu cũng có cả triệu con chứ? Không chừng đủ để cắn hỏng thầy một vị Tôn giả, hơn nữa, ta nghe nói Di Vong Trùng có thể trực tiếp tấn công linh hồn..."

"Đương nhiên là cần tấn công linh hồn, Tôn giả cấp bậc một bộ thân thể đều tùy tiện có thể vứt bỏ, lại thay một bộ mới. Không tấn công linh hồn thì làm

ăn gì được?"

Cùng lúc bọn họ bàn tán, 26 người còn lại cũng toàn bộ triển khai tu vi, Trần Ngọc Lâm hai mắt giật giật, dường như trong một thoáng hần nhìn thấy ảo giác đằng sau lưng mỗi người có một vòng sáng, nhưng rồi nhanh chóng tắt đi.

Sau lưng mỗi người toàn bộ đều xuất hiện riêng phần mình một loại nhỏ đồ chơi, có người chế ngự phi kiếm bỗng dựng bay ra thành hàng triệu thanh phi châm nhỏ xíu. Có người toàn thân hóa thành hư vô, chỉ để lại hai cái tia sáng nhỏ xíu ở mắt. Lại có những người không triển lộ gì cả, chỉ đơn giản là bạo phát khí tức để cho người ta kinh hãi.

Trần Ngọc Lâm nghe loáng thoáng bên cạnh có những tiếng lão xào:

"28 Đại Tôn giả Hộ Pháp, thật là mạnh.."

"Nói đùa, người ta thế nhưng là mừng thọ một vị Thánh Nhân. Nếu chỉ trưng ra vài cái Độ Kiếp kì có phải hay không hơi quá buồn cười? Huống hồ nơi này là Vĩnh Hằng đảo, chắc Độ Kiếp Kì cũng đâu chỉ có trên trăm?"

Trên đài, Khải Trang háng giọng một tiếng, lập tức phía dưới im lặng toàn bộ. Tuy rằng ở đây cũng có những Tôn giả tán tu và Tôn giả thuộc các đại tông môn tới dự tiệc nhưng đều cảm giác được khí tức chấn nhiếp kinh khủng phát ra từ người nàng, vượt trội và lấn áp trên cả những người còn lại.

"Mọi người, cảm ơn đã đến đây tham dự Đại Tiệc Mừng Thọ của Tiêu Dao Thánh Nhân."

Khải Trang mỉm cười, không hiểu nàng làm cái gì mà trong một cái nháy mắt Trần Ngọc Lâm cảm giác được toàn bộ mọi người đều dồn hết toàn lực chú ý vào nàng:

"Bây giờ, xin trân trọng công bố, lễ Đại Tiệc Mừng Thọ của Tiêu Dao Đại Nhân bắt đầu."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Đại tiệc

Khải Trang phiêu phù trên cây liễu, mỉm cười. Trong nháy mắt toàn trường giống như toàn bộ tập trung về phía nàng. Trần Ngọc Lâm hơi co giật mắt một chút, dường như là đằng sau lưng nàng bắn ra một vài vòng ánh sáng có tác dụng khiến mọi người tập trung hơn.

Nếu mấy quyển sách giáo khoa cấp 2,3 cũng có mấy vòng sáng này thì chắc chắn hần học hành sẽ chăm chỉ hơn nhiều.

"Mọi người, trước mời thưởng thức tiệc."

Nàng nhẹ nhàng nói, ngay khi nàng nói xong, Trần Ngọc Lâm chợt cảm giác vô cùng hỗn loạn.

Giống như thể là câu nói của nàng là nút bấm khởi đầu một cái gì đó vậy. Từ trong hư vô đằng sau nàng, vô số những cái đĩa, cốc, chén tự bay loạn ra từ trong khoảng không, hạ cánh xuống trước mặt khách mời.

Mặc dù có phải tới hàng vạn cái, nhưng không một cái nào va chạm vào nhau cả, hơn nữa mỗi một dòng chảy của mấy cái đồ dùng này đều tạo thành những dòng chảy trông hết sức thuận mắt.

Mỗi người có 1 cái cốc, một cái đĩa và một bộ dao nĩa các loại. Dường như toàn bộ đều làm từ các loại Dị Kim Loại.

Trần Ngọc Lâm cầm lên xem thử một cái đĩa trước mặt hần, cái đĩa này không chỉ có gần như không trọng lượng mà còn cứng rắn dị thường, hần dùng toàn lực mà cái đĩa còn không mẻ đi dù chỉ một li.

Trong Giám Định của Trần Ngọc Lâm, cái đĩa này là một loại Dị Nguyên Tố cấp 5, hơn nữa dường như còn không thêm cố ý che giấu một loại trận pháp gọi là Hoán Vị Di Hình Trận ở trên đĩa.

"Muốn uống cái gì cứ việc gọi tên thứ đồ uống đó, nó sẽ tự động làm đầy cho ông. Ông thích nó được làm kiểu gì chỉ việc nói cụ thể ra thôi."

Âu Bảo Uyên vừa nói một cái gì đó nghe giống như "Bách Hòa Tửu màu xanh lá mạ", quay sang nói với Trần Ngọc Lâm. Cái cốc của nàng lúc này đã đầy ắp một thứ nước giống như dung nham hóa lỏng.

Dung nham màu xanh lá mạ.

"Thông thường thành viên cấp 5 trở lên sẽ được tặng một cái này miễn phí. Chủ yếu bởi vì nó có kết nối trực tiếp tới kho lương thực cho nên không mở rộng được. Nhưng hôm nay là ngày hội mà."

Âu Bảo Uyên tiếp tục giải thích, vừa nhâm nhi ly rượu.

Trần Ngọc Lâm hai mắt sáng lên, nói:

"Thiên Thai Từ."

Lập tức, cốc của hần tràn đầy một thứ rượu trong suốt, mùi của rượu bốc lên thanh thoát, hơi giống mùi mía ngọt. Hần đang nhấc cốc lên chuẩn bị hớp một ngụm thì toàn bộ rượu bên trong cốc bỗng dung cạn tới tận đáy như thể bị rút cạn vậy.

Trần Ngọc Lâm

-.....

Âu Bảo Uyên cười cười giờ lên li rượu nói:

"Ông không được uống rượu, ông còn chưa đủ tuổi. Cho nên, cạn li nào."

"Thật là vô lý."

Trần Ngọc Lâm nhú mày, dù vẫn cạn li với nàng:

"Tại sao bà thì được uống rượu còn tôi thì không? Làm như tôi sẽ say ngay từ ngụm đầu tiên đấy."

"Đúng đó."

Âu Bảo Uyên gật gù:

"Trong bữa tiệc mừng chúng ta tới đảo, ông uống một ngụm rượu và *bụp*, ông say lăn quay ra."

"....."

"Từ từ, chúng ta có tiệc mừng lên đảo à? Và tôi uống rượu lúc đó? Tại sao tôi không nhớ cái gì hết?"

Âu Bảo Uyên nhún vai, mỉm cười:

"Thật kì lạ là đôi khi câu trả lời nằm ngay trong câu hỏi nhỉ? Ai bảo chưa gì đã làm một li Hóa Từ chứ? Ông còn chưa kịp làm nửa cốc đã gục."

"....."

Trần Ngọc Lâm lăm bằm vừa gọi thêm một chút linh trà:

"Ha ha ha vui tính lắm. Bà bắt đầu biết đùa rồi đấy."

Kẻ đó hần hỏi Hệ Thống trong đầu:

"Này, ta có uống rượu hôm tiệc mừng lên đảo à?"

[Lúc mà Kí Chủ phiêu phù giữa không trung và lăm bằm cái gì đó liên quan đến "Hòn đảo của những giấc mơ"? Đó quả là huyền thoại.]

Hệ Thống gật gù:

[Làm sao Kí Chủ lại dễ dàng say thế nhỉ? Ta không có biết. Điều duy nhất ta biết là đoạn video Kí Chủ cười hề hề và lăm bằm trong khi say đã đạt Top 3 cuộc thi [Các đoạn video say rượu hài hước nhất]. Ta đảm bảo lúc này Kí Chủ rất nổi tiếng ở Thụy Điển.]

"Phụt."

Trần Ngọc Lâm phun ra một ngụm nước, quay sang Âu Bảo Uyên:

"Lúc say tôi làm cái gì đó ngu xuẩn lắm à?"

"Nếu như ý ông là ông hát bài "Một con vịt" vừa nhảy chân sáo, thi thoảng mọc cánh dơi và bay lung tung thì... đúng. Ông làm cái gì đó ngu xuẩn lắm. Muốn xem video không? Tôi không biết ai quay nhưng mà góc quay đẹp lắm đó."

"Không cảm ơn."

Trần Ngọc Lâm nghiêng răng nghiêng lợi quay về đĩa bít tết.

"Nghiêm túc đó, cô Nguyệt đang cân nhắc cho nó thành đoạn video mở đầu trong Video giới thiệu Vĩnh Hằng Đảo vào 20 năm sau."

"CÁI GÌ?"

[Chà thấy chưa? Kí Chủ sắp nổi tiếng rồi, không cần cảm ơn.]

Trần Ngọc Lâm tròn trắng mắt chửi thầm:

"Ra là này!!!"

[Kí Chủ PHẢI xem đoạn video đó, ta thề là nó sẽ sớm soán ngôi vị hạng hai dành cho Top [Các đoạn video say rượu hài hước nhất]. Đến lúc đó nó sẽ không chỉ nổi tiếng ở Thụy Điển mà sẽ là toàn thế giới.]

Trần Ngọc Lâm khịt mũi:

"Không cảm ơn, thứ cuối cùng mà ta muốn là việc mình say và hát bài "Một con vịt" được đăng lên mạng."

[..Trong khi trồng cây chuối?]

"Được rồi, giờ thì nó nghe thực sự ngớ ngẩn rồi đó... Mà lấy hộ tao đoạn video đó xuống được không?"

Trong khi Trần Ngọc Lâm mải mê với câu chuyện về lần say rượu của mình, thì ở trên cao, Khải Trang vẫy tay một cái, lập tức toàn bộ các đĩa ăn trước giờ vẫn để trống chợt sáng lên, từ trong đó một món ăn xuất hiện.

Món ăn này trông giống một đĩa kem với một bông hoa hồng ở trên, nhưng mùi thì giống như một món thịt, và xúc cảm khi chọc thử bằng nĩa thì giòn giòn giống như táo vậy.

"Xin giới thiệu mọi người món khai vị, Thiên Áo Long Vân. Phương Tây có một loài rồng gọi Thiên Áo, chúng là trong Long tộc đệ nhất chủng loài về huyền tượng. Thiên Áo long tộc cơ thể vô cùng yếu ớt cho nên chúng không thường xuyên xuất hiện, nhưng một khi xuất hiện chính là tồn tại khiến cho thế gian long trời lở đất."

(Hệ Thống nói: [Khiến cho người ta phê không thấy ngày mai thì đúng hơn])

"Tổ của chúng được làm từ Mây Ánh Trắng, trong hàng vạn đêm trăng rằm chúng sẽ lũng tìm trong những đám mây, tìm về đám mây tinh tú nhất trong đêm đêm về xây tổ. Những đám mây này sẽ dần từ hơi nước, hóa thành một loại Dịch Nguyên Tố gọi là Long Vân."

"Thiên Áo Long Vân, tên như ý nghĩa, chính là đến tổ của Thiên Áo long tộc và những gì tinh tú nhất của nó tạo thành...."

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc, cho nên nói, cái món trông nửa như thịt, nửa như kem này chính là món khai vị kiểu như món súp?

Trần Ngọc Lâm ném thử một miếng, cảm giác thiếu chút hít thở không thông, đầu lưỡi thiếu chút bị nuốt vào.

Mùi vị của nó vô cùng tinh tế, hơn nữa lại mỹ vị đến cực hạn. Từng khối thịt không chỉ mềm mại đến không ngờ mà còn tạo ra một chút ảo cảnh, khiến cho hần mơ mơ hồ hồ cảm thấy trong thiên địa này, đĩa Thiên Áo Long Vân này mới thực sự là thứ chói mắt nhất.

Hoặc có khi đó là tác dụng phụ của thuốc đau dạ dày mà hần uống trưa nay, vì trong phần tác dụng phụ có mục [Có thể gây ảo giác].

[Cho nên, đồ ăn ở đây mới thực sự là tuyệt phẩm. Ta đảm bảo nếu Kí Chủ cảnh giới càng cao cấp hơn, Kí Chủ có thể ném trái càng mỹ vị hơn.]

Hệ Thống cười nói:

[Đồ ăn ở đây sau khi được đặc biệt truyền tống qua mấy cái đĩa kia đã được tinh lọc linh lực, khiến cho cơ thể của Kí Chủ có thể tiếp nhận nó, hơn nữa phần linh lực được tinh lọc một phần sẽ ẩn chứa ở sâu bên trong mỗi khối đồ ăn, từ từ phát huy tác dụng.]

Trần Ngọc Lâm tiếp tục lấy thêm mấy miếng, bỏ qua lời Hệ Thống lừa nhảm. Hơn nữa hần cảm thấy hết sức kinh ngạc bởi vì ngay khi hần vừa mới bắt đầu cảm thấy nhạt vị (không phải thấy ngán mà là vì hương vị đã dần quen thuộc, mặc dù vẫn ngon) thì lại có một lớp khác với vị hoàn toàn khác ở bên dưới.

Dương như món ăn này được chế ra riêng dành cho hần, hoặc ít nhất là phần ăn này.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua cái khối trắng trắng kết thành thực thể, tự nhủ chắc đây phải là Long Vân. Hần thử ném một miếng, lập tức toàn bộ Long Vân tan ra trong miệng hần.

Vị của Long Vân vô cùng kì lạ, nửa giống kẹo bông gòn, nhưng lại mặn và có cảm giác hơi giống như các loại cây thảo mộc hòa quyện vậy. Ngay khi Long Vân vừa tan vào trong miệng, lập tức Trần Ngọc Lâm cảm giác được như thể đầu hần chợt bùng nổ, giống như đột ngột đầu óc hần thanh tẩy hẳn.

Sau vị "bùng nổ" đó, Trần Ngọc Lâm cảm giác Long Vân hóa thành một dòng nước ấm chảy thẳng xuống bụng hần, dòng nước ấm này không chỉ thơm mà còn thanh tao nữa.

Trần Ngọc Lâm liếm liếm môi, cảm giác ăn vẫn còn chưa đã. Chợt lúc này hắn cảm giác toàn thân bỗng có một luồng nhiệt lưu ấm nóng xuất phát từ dạ dày, thẳng tiến về kinh mạch toàn thân và kết thúc ở Hư Khí Đan Điền thành một luồng lốc xoáy nhỏ.

Luồng lốc xoáy này không chỉ càng lúc càng nhỏ, Trần Ngọc Lâm cảm giác được nó như thể càng lúc càng mạnh mẽ và thuần khiết hơn. Cùng lúc này đan điền của hắn bị kích thích, càng lúc càng rộng mở ra to hơn. Trần Ngọc Lâm chợt rung mình một cái, cảm giác cơ thể chợt có một chút thoát lực.

Hiện tại, Đan điền của hắn rộng mở ra gấp 5 lần trước đó, hơn nữa linh lực cũng tinh thuần hơn một chút. Điều này đại biểu hắn thành công đột phá Tam Phẩm Sơ Kỳ, tiến vào Tam Phẩm Trung Kỳ.

Cũng không kì lạ, trước giờ hắn đã là Tam Phẩm sơ kỳ đỉnh, chỉ kém một bước là vào Trung Kỳ. Hắn chỉ cố dừng lại tại Tam Phẩm Sơ Kỳ là vì tinh luyện linh lực trong cơ thể mà thôi, chứ nếu muốn hắn có thể đột phá từ 5 ngày trước.

Cùng lúc này, món thứ hai được đưa ra...

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Giám Định nâng cấp:

"Xin chào, 2 đứa. Ăn ngon miệng không?"

Trần Ngọc Lâm đang ăn tới món thứ 4, một món gọi Thiên Thượng Đẳng Vân, hình như là một món rau, có vị hơi giống kem sữa, vừa giòn giòn và mọng nước, một món hoàn hảo cho mấy người ăn chay thì Khải Trang tiến tới hỏi, tay nàng cầm một cốc rượu.

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn một phiên bản khác của Khải Trang đang giới thiệu món ăn ở trên đài, quay sang gật gù với nàng:

"Đồ ăn ngon lắm ạ. Ngày nào cũng được ăn thế này thì tuyệt vời."

Khải Trang cười:

"Mấy món này mấy món bình thường thôi, thích thì mấy ngày lễ lớn cũng ăn được, mặc dù mấy món này nhiều thứ là do các Thiên Trù làm cho nên mới ngon thế, kì thực, nếu chỉ tính nguyên liệu thì cũng khá rẻ. Tôn giả và Thánh Nhân không thực sự có quá nhiều món ăn giúp họ tăng tiến tu vi, nếu có thì vi cũng rất tệ."

Nói chuyện một lúc thì nàng quay đi đến mấy chỗ khác, Trần Ngọc Lâm liếc nhìn quanh, thấy dường như Khải Trang đã phân thân ra thành tầm chừng hơn trăm bộ phân thân đi vòng quanh khắp mấy khu vực này, dường như đang tuần tra cái gì đó.

Đồng thời hắn cũng chú ý tới một thứ mà vừa nãy hắn không chú ý lắm: Nàng đã bỏ cái bùa chú dán quanh mắt đi, nhưng dường như có một loại thuật pháp tác động lên nhận thức của hắn khiến cho hắn hoàn toàn không chú ý đến sự thật đó.

Hắn nghe qua khá nhiều lời đồn về việc nàng tu luyện một môn thần thông vô cùng kinh khủng liên quan tới mắt, nhưng chưa bao giờ được mục sở thị qua.

"Có vẻ sắp có biến lớn rồi đây. Hoặc cũng có khi chỉ là biện pháp đề phòng mà thôi."

Âu Bảo Uyên nói, nhấp một ngụm rượu. Nàng là cơ thể máy móc, dường như có một đặc tính là uống rượu bao nhiêu cũng không thể bị say. Đồng thời, nàng giơ tay lên, một cái màn hình hiện ra:

"Không có dấu vết gì trên radar. Nhưng nếu có người thực sự đến "chơi", vậy thì radar của tôi cũng không phát hiện được họ. Vẫn là đề vấn đề cho mấy người Khải Trang là tốt nhất."

"Tôi không nghĩ là có vấn đề gì đâu. Vĩnh Hằng đảo triệu tập hơn 20 hộ pháp Tôn giả, 2 Thánh Nhân trấn thủ, chưa kể khách mời cũng có ít nhất 10 Tôn giả đến dự, có vấn đề gì được chứ?"

Trần Ngọc Lâm nhún vai nói. Nếu muốn tấn công, lựa chọn ngày khác không phải tốt hơn à?

Nửa đêm hôm đó, sau khi tiến vào tiết mục phát quả được vài tiếng thì Trần Ngọc Lâm và Âu Bảo Uyên bị triệu tập. Ngoài bọn hắn ra còn có trên trăm nhân viên khác, hình như đang bị thiếu nhân lực cho nên điều động tạm thời số nhân viên còn lại.

"Mấy người đi đến khu D dẫn khách tới phòng của họ nhé. Tiêu Dao Thánh Nhân đang ở đó nói chuyện với gia đình của Ngài ấy..."

Trần Ngọc Lâm vừa chạy tới đầu khu D thì thấy Tiêu Dao Thánh Nhân đang nói chuyện với một người... trông khá giống Tiêu Dao Thánh Nhân nhưng

già hơn nhiều, và cặp sừng trên đầu đã trắng xóa. Nghe khẩu khí của Tiêu Dao Thánh Nhân thì hình như là đi của Ngài ấy.

Tiêu Dao Thánh Nhân thở dài:

"Vâng thưa di trẻ. Ông ấy đi đến đằng sau nhà tang lễ, nhặt vài bông hoa dại đem về nhà trồng, sau đó ông mất vì đau huyết áp và mộ ông mọc lên mấy bông hoa tương tự. Và đó cũng là mấy bông hoa... mà di tặng con. Vâng con rất cảm ơn."

Trần Ngọc Lâm mới đến:

~.....

Tiêu Dao Thánh Nhân vừa mới cho được bà đi vào trong phòng, thở dài quay sang nói với hân:

"Ôi người già. Cô ấy kể cho ta câu chuyện đó chừng khoảng 450 lần rồi, mỗi ngày kể lại kể một lần đến cả ta còn thuộc lòng. Và ta còn phải tiếp hơn 200 người nữa. Biết gì không? Ta là Thánh Nhân, tuổi đời vài vạn, đang li hôn và chưa có con cũng như chưa có ý định có con? Lạy chính ta, bọn họ chắc chắn sẽ hỏi ta nhiều câu hỏi hơn cả hỏi bác sĩ riêng của họ."

"Đừng hiểu nhầm, họ là gia đình ta và ta yêu họ. Nhưng..."

Trần Ngọc Lâm gật gù:

"Kiến thức của người già là vô giá."

"Đúng thế. Đúng ý ta đó."

Tiêu Dao Thánh Nhân cười cười vỗ vai hân:

"Đưa bọn họ lên phòng họ ta nhé, phòng tiếp tân không hiểu sao quên bég không xếp phòng cho họ. Hiện tại ta còn có vài việc phải làm với cô vợ đang ly thân. Ta đang băn khoăn giữa ném ả vào Địa Giới và cho ả lên mặt trời tắm suối nước nóng."

"....."

Trong khi Trần Ngọc Lâm và Âu Bảo Uyên đang giải quyết hội người già vạn tuổi thì Tiêu Dao Thánh Nhân xuất hiện ở trong phòng của Mộ Dung Nguyệt, hân lạnh lùng nói:

"Tình trạng thế nào?"

Mộ Dung Nguyệt mở ra một cái màn hình, bên phía màn hình có 19-20 cái bóng đen đang bắn thẳng về phía một cánh cổng:

"Cá đã cắn câu. Ở đây Khai Trang làm điệu bộ đến cả mấy tên Thánh Nhân khác cũng không nhìn ra được. Không nghĩ tới Thiên Thượng Thánh Mục Đồ của nàng sau khi đột phá Thiên Tôn lại kinh khủng tới vậy. Nếu không phải chính bản thân ta biết tác dụng của con mắt của nàng, ta cũng có khi dính chiêu."

Tiêu Dao Thánh Nhân nhú mày nhìn vào màn hình, hỏi:

"Mục tiêu của bọn hân là gì? Ở khu số 1 làm gì có cái gì đâu ngoại trừ mấy hòn đá mục ruộng ta lấy từ trên sao Hỏa về?"

"Mục tiêu của bọn hân không phải là mấy hòn đá."

Mộ Dung Nguyệt lắc đầu:

"Bọn hân là người của Thượng Thần Cung, lần này chúng ta triệu tập toàn bộ Tôn giả hộ pháp của các đảo tới đây cho nên với bọn chúng đây là cơ hội tốt nhất. Chà, ít nhất là trên danh nghĩa là chúng ta triệu tập tới."

"Ồ..."

Tiêu Dao Thánh Nhân gãi cằm:

"Vậy mục tiêu bọn hân là con Thao Thiết bất hoại kia? Lần cuối ta thấy nó là lúc ta phong ấn nó bên dưới Lỗi Mộc."

"Và rõ ràng là bọn hân đang tính mở phong ấn cho nó. Cứ từ từ đợi diễn biến sau, chỉ là vài cái Tôn giả còn không mở được phong ấn của Lỗi Mộc đâu, sau vụ này hân phải có bàn tay của một Thánh Nhân đứng sau."

"Có điều bọn hân muốn con Thao Thiết kia làm gì? Ngoại trừ việc nó không thể chết ra thì nó có giá trị nghiên cứu gì đâu? Và cái giá trị duy nhất của nó hoàn toàn không thể phục chế."

"Chúng ta nghiên cứu nó 1 vạn năm nay mà chưa ra kết quả, cho nên hân là bọn chúng muốn đoạt lấy nó để đạt được nghiên cứu về sự bất hoại. Người cũng biết con Thao Thiết đó thuộc thể loại gì mà,...."

Mộ Dung Nguyệt nhún vai:

"Nó từng là thú nuôi của người mệnh danh là con gái của Thiên Đạo, Vu Cổ Yêu Tiên Thánh, toàn bộ sát thương lên người nó ngay lập tức sẽ bị viết lại sau khi bị tấn công. Nếu nó chết.. chà, thứ mà gần như không thể xảy ra, nó sẽ bằng cách nào đó xuất hiện trở lại trong vòng 1 tuần. Bọn hắc hắc là muốn đoạt lấy năng lực này..bất kì kẻ nào có thể đạt được sức mạnh của nó về cơ bản là có thể vô địch thiên hạ."

Trần Ngọc Lâm thì không hay không biết gì về kế hoạch của Tiêu Dao Thánh Nhân và Mộ Dung Nguyệt, hắc sau khi giải quyết xong vụ phòng cho người nhà của Tiêu Dao Thánh Nhân (không hiểu sao bộ phận tiếp tân lại bỏ quên không xếp phòng cho bọn họ) thì quay trở lại chỗ ngồi. Tinh lực của hắc lúc này tương đối tràn đầy, chủ yếu là do đồ ăn ngon và bổ, ngoài ra còn có cả do tâm trạng hắc hắc nữa.

Mặc dù lúc này đã là nửa đêm, chỉ ít trên đồng hồ là như vậy, nhưng bầu trời vẫn sáng chói như ban ngày, gió mát hiu hiu thổi.

Kể cũng lạ, từ lúc lên đảo Trần Ngọc Lâm chưa bao giờ thấy trời mưa, thời tiết lúc nào cũng là một buổi nắng chiếu rọi.

Lúc này trên kia hình như đang diễn ra lễ tặng quà, Trần Ngọc Lâm cũng không để ý nhiều, chẳng nào hắc xem cũng không hiểu. Hắc thấy qua Ngao Cửu Đình cười nhìn hắc nói:

"Này nhóc, nhóc bỏ lỡ 3 dàn đồng ca 200 thiên thần, Thiên Sơn Kinh và màn trình diễn của 9 Nàng Thơ rồi đó. Chà, ta thích nhất màn trình diễn 9 nàng thơ, buổi trình diễn của họ quả thực là cực phẩm."

"9 Nàng thơ? Thiên Sơn Kinh?"

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc, hắc hình như từng nghe qua cái tên này ở đâu đó. Âu Bảo Uyên đưa cho hắc một bộ đồ ăn, sau khi hắc rời đi bộ đồ ăn kia đã tự động chạy biến đâu mất tiêu rồi. Trần Ngọc Lâm gọi chút đồ ăn và thêm một phần coca để lạnh.

"Chúng ta đang đến đâu rồi?"

"Tặng quà."

Ngao Cửu Đình bĩu môi nói:

"Phần dờ nhất của buổi lễ, nhưng lại không thể thiếu được. Dù sao cũng được mở rộng tầm mắt. Với số lượng người lớn như thế này, để hoàn tất một giai đoạn này ít nhất cũng phải mất tầm chừng 1 ngày."

Trần Ngọc Lâm nhìn qua Tiêu Dao Thánh Nhân đang ở trên đỉnh đài nhận thọ lễ, bên cạnh hắc quà chất thành một đồng lớn. Mặc dù là hoàn toàn có thể thu vào bên trong trữ vật giới chỉ nhưng hắc hoàn toàn không có ý định thu vào, dường như là một phản phong tục để thể hiện thành ý.

Trần Ngọc Lâm ánh mắt đảo qua mấy cái gói quà, giám định từng cái một, chợt trong đầu hắc bắn ra một đạo thông tin:

[Đã đủ điều kiện, Giám Định đạt Lv Max và hoàn thành 4 điều kiện tiến hóa. Đã đủ điều kiện tiến hóa thành [Thông Thái]. Các điều kiện tiến hóa thành [Thông thái] bao gồm hoàn thành ít nhất 4 trong các điều kiện sau:

[Giám định Dị Nguyên tố cấp từ 1 - 7] (đã đạt được)

[Giám định cường giả phía trên ít nhất 5 bậc cảnh giới](đã đạt được)

[Giám định ít nhất 100.000 vật thể]

[Giám định ít nhất 100 cường giả trên ít nhất 1 cảnh giới] (đã đạt được)

[Giám định đạt Lv.Max](đã đạt được)

[Giám định các yếu tố thuộc khu vực 9MiA2]

Trần Ngọc Lâm cau mày, Giám định của hắc từ cách đây 2 tháng đã đạt Lv.Max. Thực ra cũng không có gì nhiều ngoại trừ quyền hạn cao hơn, nhưng mà vẫn thua kém Giám Định Toàn diện trị giá 1 điểm Vận Mệnh, bởi vì Giám Định thể hiện những thông tin tối đa trong khoảng chừng 1 đại cảnh giới phía trên hắc, còn Giám Định Toàn Diện là bất kể cảnh giới.

Giống như kiểu mua thông tin vậy.

Giám định càng nhiều, tăng lv Giám Định càng nhanh, nhưng phải giám định vật thể chưa thấy qua mới tính. Trần Ngọc Lâm vẫn nhớ rằng hồi đầu lúc vừa mới nhận được Giám Định, hắc chạy cả ngày quanh thành phố cây cho nó lên Lv3, chủ yếu giám định đá, cây sung, cây phượng, viên gạch....

Sau khi đạt Lv Max hắc chẳng biết làm gì nữa, nhưng có vẻ như [Thông Thái] là một cấp độ cao hơn của [Giám Định]. Trần Ngọc Lâm thử giám định qua [Thông Thái], đây là thao tác thường làm để biết một thứ có tính năng gì:

[Không thể giám định.]

Hắn nhủ mày, nhưng mà sau đó hắn lại nhún vai, có thể có hại gì không? Sẽ không bị bất tỉnh chứ?

[Sẽ không, chỉ hơi nhức đầu thôi.]

Trần Ngọc Lâm nghe Hệ Thống nói thế, triệt để an tâm, kể đó hắn gật đầu nói:

"Chấp thuận nâng cấp."

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Tổ chức thần bí (1)

Ngay sau khi vừa nâng cấp từ [Giám Định] lên thành [Thông Thái], chợt Trần Ngọc Lâm đầu đau như búa bổ.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi chửi Hệ Thống, cái này cũng có thể là đau đầu nhẹ? Cái này không khác chút gì đầu muốn nổ tung ra thì đúng hơn.

Nhưng đồng thời hắn cũng cảm nhận được sự khác biệt giữa [Thông Thái] và [Giám Định]. Thông thái về cơ bản là một [Giám Định Lv.Max] nhưng lại được tự động hóa. Lúc trước Giám Định cho phép hắn "thấy" thông tin của một đồ vật, nhưng bản thân hắn phải niệm [Giám Định] thì điều kiện mới được kích hoạt.

[Thông Thái] tương đương với luôn luôn kích hoạt [Giám định] mọi thời khắc. Hơn nữa [Thông Thái] mang đến một chỗ tốt đó chính là nó cho phép Trần Ngọc Lâm có thể đạt được cái gọi là [Trí nhớ hoàn hảo]. Trí Nhớ Hoàn Hảo rất khó đạt được, tinh thần lực phải đạt tới một ngưỡng nào đó.

Trí nhớ hiện tại của hắn cho phép hắn đọc qua 1 lần phải rất lâu mới quên được, nhưng hiện tại thì tương đương với hắn tùy thời đều có thể nhớ được mọi thông tin đã từng tiếp xúc qua, hơn nữa trí nhớ bảo tồn một cách hoàn hảo kể cả những thông tin vụn vặt nhất.

Trần Ngọc Lâm xoa xoa đầu, hiện tại cơn đau đầu của hắn mỗi lúc một nặng hơn, nhưng theo như những gì mà hắn hiểu được qua [Thông Thái] thì cơn đau đầu này là lúc cơ thể hắn tạm thời thích nghi với [Thông Thái].

Còn lúc Hệ Thống nói đau đầu nhẹ à? Hư cấu đó.

[Đó là biện pháp nói giảm nói tránh.]

Hệ Thống phản đối, còn Trần Ngọc Lâm lăm bầm chửi:

"Nói giảm nói tránh cmm."

Sau khi nâng cấp thành [Thông Thái], skill này không lên Level theo kiểu cây kinh nghiệm nữa, mà lên level theo hình thức hoàn thành nhiệm vụ. Sau khi lên được Level sẽ nhận được một số kỹ năng riêng biệt, có cả thấy 5 level của Thông Thái.

Kỹ năng sau [Thông Thái] chính là [Hiện Triết]. Hiện tại không có quá nhiều thông tin về [Hiện Triết] ngoại trừ nó trực tiếp bỏ qua mọi lớp vỏ bọc ảo giác các loại và có thể giám định mọi thông tin bất kể cảnh giới.

Trần Ngọc Lâm rất muốn tắt cái kỹ năng củ chuối này đi, nhưng dường như nó mặc định luôn luôn bật cho nên không còn cách nào khác, hắn đành phải cố gắng chịu đựng. Dường như nhìn lên trên đài cao thì cơn đau đầu sẽ giảm đi khá khá cho nên hắn bắt đầu chú tâm vào trên đài.

Có lẽ do những món ở trên kia có phẩm chất quá cao, một lượng lớn là máu huyết xương cốt Ma Thú các loại cho nên cũng không có quá nhiều thông tin có thể hiển hiện được ra. Tuy rằng các loại thiên tài địa bảo vẫn sẽ được [Thông Thái] giám định ra nhưng vẫn bớt đau đầu hơn nhiều.

"Ngồi ở đây chán quá. Có được về không?"

Âu Bảo Uyên ưỡn người, hỏi Ngao Cửu Đình. Ngao Cửu Đình ngáp dài một cái, nói:

"Sao không? Chỉ cần đến lượt chúng ta tặng quà tới là được."

"Cái gì?"

Trần Ngọc Lâm nhíu mày, quay sang hỏi Ngao Cửu Đình:

"Chúng ta cũng phải tặng quà nữa à? Sao không thấy ai nói gì hết về vụ này vậy?"

"Tôi được thông báo rồi mà. Chính Tiêu Dao Thánh Nhân thông báo đấy, gửi qua email. Tôi nghĩ ông cũng phải nhận được tin báo chứ?"

Âu Bảo Uyên nhìn Trần Ngọc Lâm, đồng thời lôi ra một cái viên đá trông giống như bên trong có một cái lõi xoáy cuộn vòng quanh vậy:

"Không cần phải quà quá to tát gì cả, miễn là có để bày tỏ thành ý, bất kỳ ai đến dự đều phải làm thế. Hình như đây là phong tục ở quê hương Tiêu Dao Thánh Nhân. Tôi cũng chuẩn bị sẵn quà rồi."

"Email? Tôi nhớ không nhầm thì hình như tôi block mail từ Tiêu Dao Thánh Nhân sau khi ông lần thứ 3 gửi tôi video con khỉ gãi mông rồi người thì phải."

"....."

"Quà à? Xem nào. Cái này được không?"

Trần Ngọc Lâm lôi từ trong hòm Item ra mấy thứ hần không dùng tới nữa, lựa lựa một chút rồi giờ 2 món lên hỏi:

"Bà thấy tôi nên tặng cái nào? Cái bên trái là cọng cỏ 4 lá sáng nay tôi mới hái được, thấy hay hay nên ép plastic. Còn bên phải là nửa cái bút chì màu dùng dở tôi mò được khi mới chuyển nhà, ít nhất cũng phải 5 năm tuổi rồi."

"....."

Âu Bảo Uyên:

"Tôi nghĩ tốt hơn là ông nên đi ra ngoài kia mua đồ trước khi Tiêu Dao Thánh Nhân một chương và chết ông."

"Ý hay đó, tôi sẽ đi mua ngay."

Trần Ngọc Lâm đứng dậy, lúc này Thần Khôi Tông đang tặng quà, ngoài ra còn giới thiệu một đồng lớn những lời lẽ nữa, theo đà này thì chắc mất một ngày mới đến lượt mấy người bọn hần. Dựa theo hiểu biết của Trần Ngọc Lâm về Tiêu Dao Thánh Nhân thì tuyệt đối lúc này hần đang ngủ mê mẩn.

Sẵn tiện hần cũng mua quà sinh nhật tặng Uyên luôn.

Sinh nhật Uyên là 25 tháng 9, ít nhất là nàng nói thế chứ kì thực chưa ai rõ ràng sinh nhật nàng là bao giờ. Nhưng mà vì nàng nói thế nên cứ ngày này là lại tổ chức, cũng chỉ còn 10 ngày nữa thôi.

Vinh Hằng đảo thân là cái khách sạn, có hẳn một nơi riêng chuyên để mua bán các đồ vật. Hơn nữa kể cả trong trường hợp không tìm thấy thứ gì để mua hàng, trong mọi trường hợp đều có thể mua hàng trên Hệ Thống hoặc đơn giản hơn chút là đặt hàng qua mạng.

Trần Ngọc Lâm lướt một vòng qua các cửa hàng ở trên đảo, cảm giác cũng chẳng có gì có thể mua. Ở đây chủ yếu là bán nữ trang, nhu yếu phẩm và quà lưu niệm, không bán quà sinh nhật. Mà Trần Ngọc Lâm cũng chẳng biết nên tặng Tiêu Dao Thánh Nhân cái gì.

Hần lướt qua Cửa Hàng Hệ Thống, lựa chọn một hồi rồi quyết định mua một cái Lam Thanh Ngọc Bội để tặng cho Uyên, trên cơ bản đây là đồ trang trí, cũng là nữ trang. Lam Thanh Ngọc Bội không chỉ đẹp mà còn có thể tự tổ hợp nhằm tạo ra một hình dáng thích hợp nhất cho người đeo nữa.

Không chỉ có thể làm ngọc bội, còn có thể làm vòng đeo tay, vòng cổ, thắt lưng, trâm cài tóc...v.v Mỗi người nó lại tự tổ hợp ra một hình dạng riêng, một cái chỉ có thể cho một người sử dụng.

Vì chỉ là đồ nữ trang không có tác dụng nhiều chỉ có tác dụng làm đẹp, nguyên lý lại khá đơn giản cho nên giá cả của nó là khoảng Vạn Mệnh.

Còn Tiêu Dao Thánh Nhân? Sau khi hỏi thăm một hồi tất cả những người quen của Tiêu Dao Thánh Nhân trên đảo hần quyết định tặng giống như gợi ý của Chân Linh, một viên Thất Thái Thạch. Một loại đá khá quý hiếm nhưng lại không đắt đỏ lắm, có thể tìm được ở dưới chân cầu vòng, có tác dụng trang trí nhà cửa.

Cái của hần hơi khác, của hần là Thất Thái Thạch nâng cấp, Cửu Thái Thạch, giá trị 75 điểm Vạn Mệnh.

Về phần Chân Linh, nàng tặng Tiêu Dao Thánh Nhân một bông "Lôi Vãn Hoa", theo ngôn ngữ của các loài hoa thì đại ý cơ bản chính là "Đi chết đi".

Trần Ngọc Lâm kiểm tra loạn một hồi, cuối cùng cũng coi như chuẩn bị xong một phần quà. Hần tuyển lựa toàn những món tuy rằng khó có thể gọi là trân phẩm nhưng ít nhất cũng không được liệt vào hàng ngũ đồ vật rác rưởi được.

Trần Ngọc Lâm vừa mua đồ xong, chợt hần bỗng nhiên cảm giác trong túi nóng rực. Hần lần mò trong mấy cái túi áo không hiểu cái Mề Đay mà Mê Cung Icarus đưa cho đã nóng rực lên từ lúc nào. Phía trên hiện ra một đạo tin nhắn:

[21-12-2018. 11:34AM.]

Kèm theo đó là một vị trí tọa độ.

Trần Ngọc Lâm sững sờ, sau đó nhanh chóng hiểu ra. Lúc bọn hần đi ra khỏi Mê Cung, Icarus có để lại 2 cái mề đay bằng 1 loại kim loại nào đó. Hần giữ một cái, Âu Bảo Uyên giữ một cái. Icarus bảo là có việc nhờ bọn hần làm.

Hắn đây là một đạo tin nhắn liên quan đến việc đó.

Hắn giờ lên cái mặt mẽ đay mà hắn nhận được từ Mê Cung ra. Hắn cũng muốn tìm hiểu cái mặt Mề Đay này xem kết cấu của nó, nhưng lại không làm nổi. Lần này nó trực tiếp hiện ra [xxxxxxxxxxxxx] luôn.

Cần phải biết trước giờ dù là hàng cao cấp cỡ nào thì hắn ít nhất cũng có thể lấy được cái tên, hoặc nếu là hàng giả thì sẽ hiện là [Hàng Giả]. Không có chuyện bản thân cái tên cũng bị che đi như vậy, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến việc này.

Trừ khi cái Mề Đay này là vật sống, hơn nữa đang trong trạng thái ẩn mình thì may ra. Nghĩ đến việc cái mẽ đay này là vật sống Trần Ngọc Lâm lại cảm thấy toàn thân nhột nhột, muốn nôn ọe.

Sau khi Trần Ngọc Lâm chạy loạn khắp đảo, tầm mười phút sau đó một cái bóng đen xuất hiện tại một vị trí trên đường đi cầu hắn.

Bóng đen này trông nửa người, nửa quạ, hai tròng mắt hắn đỏ rực như máu. Ngoại trừ đó ra thì hắn không thể phân định ra được nhân dạng là gì, hơi giống một con rối được làm vô cùng công phu. Hắn giờ lên một bàn tay đầy vuốt sắc cẩn thận bắt lấy một sợi tóc rụng của Trần Ngọc Lâm mà hắn không để ý.

Gã này híp mắt, cho sợi tóc này vào trong một cái lọ, rồi hắn lắc đầu tự nhủ:

"Thế này có phải đơn giản hơn không?"

Ngay khi sợi tóc này được cho vào trong cái lọ thủy tinh, cái lọ chợt phát sang lên một ánh sáng xanh nhè nhẹ, toàn bộ cái lọ tỏa ra vô số phù văn nhàn nhạt. Hắn gật gù:

"Không sai, chính con trai của Sự Sống. Về thông báo với Chủ Nhân thôi, về sau làm gì thì đó không phải là chuyện của ta."

"Làm gì là làm gì?"

Chợt đằng sau hắn vang lên một tiếng nói nhàn nhạt. Hắn kinh khủng quay người lại, chỉ thấy đằng sau lưng hắn không hiểu từ lúc nào đã xuất hiện một cô gái, trông chừng 22-23 tuổi, tóc màu bạch kim lấp lăm lăm từng vệt băng mỏng.

"Băng Hoàng Hậu."

Gã nửa người nửa quạ híp mắt, rít lên một tiếng:

"Không nghĩ tới người vẫn chưa rời khỏi đảo. Ta đặc biệt cho dụ dỗ 20 con rối đến khu phong ấn mà vẫn thất bại nhỉ?"

Mộ Dung Nguyệt đứng dậy, phui phui tay:

"Đảo số 1 ở trên Mặt Trăng, ta chỉ đơn giản tạo ra vài ba cánh cổng không gian mà thôi. Hơn nữa.. ta càng thấy kì lạ là người, người lao tâm khổ tứ điều động hơn 20 con rối đến đó chỉ để dụ ta ra khỏi đây, và chỉ để lấy 1 sợi tóc của Trần Ngọc Lâm. Người muốn xác nhận điều gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Tổ Chức Thần Bí (2)

"Vậy ta tin người gọi là Nagatha, tổng thống soái của quân đoàn thứ 27 của Cánh Bạc..."

Mộ Dung Nguyệt tựa vào một tảng đá, bấm móng tay nói. Trong khi đó, Nagatha bình tĩnh liếc nhìn xung quanh:

"Đúng vậy, không sai. Hân hạnh gặp mặt Băng Hậu, người từng tấn cho Tổng Linh lên bờ xuống ruộng."

"Một cỗ phân thân, ta đoán là loại B. Không thể nào là loại A được, một phần linh hồn của một Thánh Nhân vô cùng đáng giá, sẽ không tùy tiện cắt sén cho mấy nhiệm vụ loại này."

Mộ Dung Nguyệt nhướn mày cười lạnh:

"Cho nên người hẳn là loại B, người nhân tạo mang ấn ký của gã Nagatha kia. Tên Atiradad kia sao rồi, chưa chết à?"

Nagatha tặc lưỡi:

"Atiradad? Chưa bao giờ nghe qua. Ngài ấy vẫn khỏe."

"Nghĩa là hắn đang lũng súc đầu đó quanh đây, chà thú vị đó..."

Mộ Dung Nguyệt cười nhạt:

"Việc ngươi xuất hiện ở đây nghĩa là bọn hắn vẫn tiếp tục cái thí nghiệm kia, mặc dù đã có thu được 2 mẫu còn sống, nhưng chưa bao giờ thực sự thành công. Đó là lúc các ngươi nghe nói đến trên hành tinh này vẫn còn một kẻ khác, nhận được sự bảo hộ từ ta. Cho nên các ngươi mới liều mạng chạy tới đây tìm kiếm."

"Lần trước chúng ta chỉ cử ra một Linh Thần..kết quả.. chà, khá là đau lòng. Ta tin là ngươi đã cho ả một cú Oneshot. Thật đáng kinh ngạc, truy ngược nhân quả từ phân thân hủy diệt bản thể."

Nagatha nhướn mày nói. Mộ Dung Nguyệt nhún vai:

"Ả sẽ hồi sinh lại... đầu đó trong vòng 3 vạn năm thôi, hi vọng lúc đó tôn giáo của ả chưa bị hủy hoại hoàn toàn. Mà ta dám chắc là một tôn giáo thờ phụng thần linh mà trong 1000 năm vị thần đó còn chưa hiển thánh thì chắc cũng sập nhanh thôi."

"Đa tạ đã quan tâm. Chúng ta sẽ bảo trì tôn giáo cho cô ta."

Nagatha lẩm bẩm:

"Chà, mấy cái kết giới này hoàn hảo thật đó. Ta còn chẳng tìm ra nổi lỗ hổng để thoát ra. Và cái trận pháp tự hủy của ta cũng hồng luôn, cho nên bây giờ chắc là lúc để nói tạm biệt."

"Đúng vậy. Cảm ơn vì đã cung cấp thông tin. Ngươi cho ta nhiều thông tin hơn ta nghĩ đó."

Mộ Dung Nguyệt gật đầu.

Cùng một lúc ngay sau khi gã kia nói xong 2 chữ "tạm biệt", lập tức toàn thân hắn đột nhiên phát ra vô số luồng ánh sáng sáng sáng rực, một luồng khí tức cuồng bạo đến rợn người biến thành một cơn lốc xoáy bao phủ toàn thân gã, rồi ngay sau đó từ dưới chân hắn đột nhiên xuất hiện một vòng tròn phép trắng xóa.

Một bông hoa hồng băng đột nhiên xuất hiện dưới chân hắn, phát ra ánh sáng vàng rực như hoàng kim, cùng lúc ánh sáng phát ra từ người gã Nagatha lại nhạt đi một tí. Cứ thế trên người hắn lần lượt xuất hiện 49 bông hoa hồng băng, lúc mà bông hoa hồng băng thứ 49 xuất hiện, ánh sáng vàng rực vừa mới một tích tắc trước phát ra từ trong người hắn hoàn toàn biến mất.

Nagatha nhìn qua 49 bông hoa hồng lan tỏa ra, phong ấn từng bộ vị trên cơ thể hắn, thờ dài nói:

"Kĩ nghệ kết giới của cô càng lúc càng uyên thâm. Cô hắn đã giải mấy cái tự bạo kết giới của ta ngay từ lúc xâm nhập mà không để ta phát hiện được. Thậm chí Tối Thượng Hủy Hoại Ma Pháp cũng bị hóa giải."

"Ta "chơi" với bản thể của ngươi đủ lâu để biết làm gì khi cơ thể ngươi chuẩn bị tự bạo. Yên tâm ta không giết ngươi đâu. Ta sẽ nghiên cứu ngươi, kĩ thuật chế tạo người nhân tạo của đám Cánh Bạc kia khá tốt, thậm chí có thể tạm thời mô phỏng ra một Ma Thủ cấp 8."

Mộ Dung Nguyệt gật gù, ánh mắt tràn ngập khâm phục. Ma Thủ cấp 8 thực lực có thể nói là tương đương với Đại Thừa kì cũng không sai, đương nhiên đây chỉ là nhục thân chỉ lực có thể đánh nhau cùng với Đại Thừa kì.

"Ồ, phải rồi."

Nagatha gật gù, ngay sau đó toàn thân hắn bỗng biến mất như thể bị hút vào trong một cái lỗ nào đó. Cùng lúc này 48 trên 49 bông hoa hồng băng sụp đổ, vỡ thành các mảnh vụn rồi nhanh chóng tan biến trong thiên địa, còn lại một bông hoa băng đỏ rực bay về phía Mộ Dung Nguyệt.

Từ vị trí mà Nagatha biến mất, nhanh chóng xuất hiện một lỗ hổng không gian đen ngòm, trông y hệt như một cái hắc động. Từ trong lỗ hổng không gian đó, một bàn tay đen bóng như tay côn trùng, gầy và khẳng khiu trông như da bọc xương thò ra. Từng móng tay của nó trông hệt như móng quỷ vậy.

Bàn tay này trong một nháy mắt đã giơ lên, chuẩn bị bắt lấy bông hoa hồng đỏ kia thì chợt, "Àm" một cái, một cái cửa máy bằng băng trong một tích tắc đã chặt đứt cánh tay kia ra làm hai. Đồng thời, Mộ Dung Nguyệt cũng thành công thu lại bông hoa hồng đỏ kia.

"Đáp lễ."

Mộ Dung Nguyệt chỉ một ngón tay về phía cánh cổng không gian, từ đầu ngón tay của nàng bắn ra 7 sợi xích bắn thẳng về phía cánh cổng không gian, trong nháy mắt những sợi xích này đã kéo căng cánh cổng không gian ra rộng gấp đôi lúc đầu.

"Hayko 91."

Một khối lập phương với hơn 300 sắc màu đột ngột xuất hiện giữa nàng và cánh cổng không gian. Khối lập phương trông khá giống một khối hình với đồ họa pixel trong trò Minecraft, ngoại trừ nó hơi sặc sỡ hơn.

Ngay khi xuất hiện, khối lập phương đột nhiên gia tốc, lao thẳng qua cánh cổng không gian.

Nhưng cùng một lúc này, phần bị chặt đứt của cánh tay kia bỗng nhiên nhanh chóng mọc lại 8 cánh tay khác, mỗi một cái cánh tay đều giống hệt như cánh tay vừa mới bị chặt. 8 cánh tay này mỗi cánh tay nhanh chóng kết thành một cái ấn lập tức nó như thể rạch phá hư không, cả cánh cổng không gian lẫn mấy cánh tay nhanh chóng dịch chuyển về phía trước, trong tích tắc đã tiếp cận Mộ Dung Nguyệt.

Mộ Dung Nguyệt chỉ ra một ngón tay, nàng cũng đồng thời biến mất, tại vị trí mà nàng vừa mới đứng khối lập phương pixel thành linh xuất hiện như thể cả hai đã hoán đổi vị trí cho nhau. Mấy cánh tay vừa nãy còn đang dự tính chộp lấy nàng nhanh chóng khựng lại, rồi khối lập phương pixel bỗng dưng mở bung ra, biến thành một con lỗ xoáy hình cầu chìa thẳng về phía cánh tay mà lao tới.

Con lỗ xoáy kéo dài 0,1 giây, rồi nhanh chóng sụp đổ. Cả cánh tay lẫn cánh cổng không gian đồng dạng biến mất. Mộ Dung Nguyệt nhướng mày nhìn qua chỗ 3 thứ cùng lúc biến mất, giờ tay ra đằng sau vai, một tia sáng chợt xuất hiện bắn mạnh về phía sau.

"Rít"

Một tiếng rít gào kinh khủng vọng ra từ đằng sau, chỉ thấy chỗ mà gã Nagatha vừa biến mất những bông hoa hồng trắng lúc trước vừa mới tan biến trong thiên địa đã tụ tập lại, rơi vãi trên mặt đất, vị trí giống hệt vài giây trước.

Một cánh cổng không gian như mới lại hiện ra, 7 sợi xích vẫn như cũ khóa chặt cánh cổng, nhưng kích cỡ của cánh cổng thì vẫn lớn như trước khi bị Mộ Dung Nguyệt kéo căng ra. Nếu có người rảnh rỗi để đo thì sẽ vô cùng kinh ngạc vì cánh cổng xuất hiện lúc này và cánh cổng đầu tiên hoàn toàn giống hệt nhau cho tới từng tí một, như thể cả 2 cánh cổng trên cơ bản vốn là một vậy.

Cùng lúc này tia sáng mà Mộ Dung Nguyệt niệm bắn xuyên qua cánh cổng, kéo theo một tiếng rít dài.

"Tái khôi phục quá khứ? Xem ra ngươi trình độ không chế thời gian tăng thêm nhiều."

Mộ Dung Nguyệt né tránh một tia sáng đen từ trong cánh cổng, khối lập phương pixel vừa sụp đổ lại xuất hiện trên tay nàng, lần này nhỏ hơn nhiều, hơn nữa hình dáng của nó hơi giống mũi giáo. Nàng thả tay ra, mũi giáo lập tức phá vỡ hư vô, bắn xuyên về phía cánh cổng.

Ngay đúng lúc mũi giáo pixel vừa chui qua cánh cổng, Mộ Dung Nguyệt thả 7 sợi dây xích ra, cánh cổng lập tức co cụm lại từ kích cỡ to như cái nhà xuống còn một phân tử.

Trước khi cánh cổng hoàn toàn đóng lại, còn có thể nghe ra một tiếng rít rùng rợn đến rợn người từ bên trong.

Mộ Dung Nguyệt nhìn bông hoa hồng đỏ rực đang ở trong trũ vật vòng tay của nàng, quay đầu đi ngay trước khi lỗ hổng không gian bị một lực đạo khổng lồ phá hủy hoàn toàn. Nàng quay đầu lại liền thấy được Tiêu Dao Thánh Nhân nhẹ nhàng nhắc 12 bóng áo đen xuất hiện phía sau nàng:

"Bất sống 12, 1 chết, 2 chạy mất qua cổng không gian, nhưng ta chuyển hướng cái cổng đó về hướng mặt trời nên chắc cũng toi rồi. Lũ còn lại là khôi lỗi."

"Có mấy người nhân tạo?"

"7, trong đó có 2 cái bị ta chuyển hướng."

Tiêu Dao Thánh Nhân vung tay lên vứt 12 bóng áo đen kia xuống đất, nói:

"Ngoài ra còn có 1 Thánh Nhân nữa. Ở đây hình như mới có biến à? Ba động đại đạo trông giống như một đòn Hayko cấp 80 trở lên."

"91 và 103. Đúng vậy, hóa ra cái lũ này mục tiêu cuối cùng là xác nhận thằng bé kia có phải 1 người trong số 7 người của "Khóa Tốt Nghiệp 937-E" không."

Mộ Dung Nguyệt làm bầm:

"Tri thức là sức mạnh, cũng là sự nguyên rủa. Còn tốt hiện tại ta phong ấn trí nhớ của cái gã này, cho nên hiện tại bọn hần chỉ có thể khẳng định trong tay ta đang có hần, chứ còn chưa hoàn toàn có thể khẳng định được là ai. Cho nên trên cơ bản là không lo."

Nói thật, nàng cũng không lo lắng lắm. Toàn bộ khu vực quanh Hệ Mặt Trời đều là hậu hoa viên của nàng, Tiêu Dao Thánh Nhân... ừ thì hơi lười một tí, nhưng một khi làm căng lên thì cũng tương đương. Chưa kể nàng cũng đâu chỉ có mỗi một đồng minh là Tiêu Dao Thánh Nhân?

Nói không ngoa, nửa cái Châu Á và nửa cái Thái Bình Dương là lãnh thổ của Tiêu Dao Thánh Nhân rồi. Nếu có vấn đề gì, Tiêu Dao Thánh Nhân đều có thể trong một nửa cái tích tắc dịch chuyển tới.

"Cơ mà đề đề phòng...."

Cách hệ Mặt Trời khoảng vài triệu năm ánh sáng, một hành tinh phát triển một cách kì quặc. Hành tinh này phát triển thành 4 phần, một phần giữ nguyên si cảnh quan nguyên sơ, nhưng kì thực mọi loài sinh vật ở đây đã trải qua biến chuyển thành công nghệ sinh vật, một con thần lân khổng lồ kì thực cũng có thể coi như một cái xe buýt được.

Một phần khác có kiến trúc công nghệ tương tự như Trái Đất ngoại trừ tiên tiến hơn nhiều.

Một phần khác được thiết kế dựa vào công nghệ năng lượng, hầu như toàn bộ cư dân ở đây đều lấy năng lượng thể mà sinh sống. Phần cuối cùng là một loạt kiến trúc bằng đá, dân cư ở đây khai phá văn minh bằng pháp thuật và quỷ thuật.

Ở một tòa lâu đài trên không lãnh địa của công nghệ loại hình ánh sáng, trong một căn phòng trông khá giống văn phòng bình thường, ngoại trừ nguyên vật liệu thì thuộc những loại hình đỉnh cấp thế giới. Một người nam nhân đang ngồi trên một cái ghế da, liếc nhìn kẻ đang đứng trước mặt hắn.

Kẻ đứng trước mặt hắn có thân hình vạm vỡ vô cùng, giống như là một hợp thể của bất cứ loại sinh vật gì tìm được, xé ra các bộ phận thân thể rồi tổ hợp vào một khối thân thể vậy. Thứ đó đang nửa quỳ trước mặt người nam nhân này.

Nam nhân này mặc một bộ vest sọc đen xám, tay đeo một cái găng tay. Tóc hắn không rõ màu sắc, mỗi một góc độ khác nhau quan sát hắn sẽ cho ra một màu sắc khác nhau. Nhưng đôi mắt của hắn mới là thứ đáng chú ý, hoàn toàn vô hồn, không một tia cảm xúc tồn tại, như thể hắn ta chỉ là một con rối mà không phải con người vậy.

"Đừng lo, ta không quan tâm nếu ngươi có thất bại tìm ra được thẳng lối đó đâu."

Người nam nhân này nói, khiến cho sinh vật trước mặt hơi thoáng thả lỏng một chút không thể phát giác. Hắn nói tiếp, hai mắt vô hồn nhìn chăm chăm về phía một bức tranh:

"Chỉ cần xác nhận được cô nàng kia đang nắm giữ trong tay thẳng bé là được rồi. Dù sao con đường của chúng ta gần giống nhau hơn là ngược hướng đấy. Hơn nữa, trong thời điểm hiện tại chúng ta còn phải quan tâm nhiều thứ hơn là một thẳng nhóc còn chưa có cho thấy xuất hiện dấu hiệu thức tỉnh...."

"Chỉ là khi hắn ta hoàn toàn thức tỉnh, ta sẽ thân chinh xuất trận. Nếu thực sự hắn thức tỉnh, lúc đó giá trị của hắn quá to lớn để hình dung."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Luyện Kỹ Thất

Trần Ngọc Lâm không hay không biết gì về sự vụ có liên quan tới mình, hắn hiện tại đang ở trong phòng tập tiến hành tập luyện kỹ năng.

Đương nhiên Phòng Tập không phải tên của nó, tên chính thức của nó là Luyện Kỹ Thất.

Cái gọi là [Phòng Tập] là tính năng mới của Hệ Thống, tuy nhiên tính năng này chỉ được tạo ra khi hắn đã tậu đủ 3 loại vũ kỹ nhất định được mua từ tay Hệ Thống về mới được. Và bắt buộc là phải mua từ tay Hệ Thống mới có thể đạt được.

Đây cũng là nhờ công của [Thông Thái], Hệ Thống có quá nhiều tính năng, quá nhiều cho nên hắn không thể kiểm tra hết được. Hơn nữa càng khiến cho Trần Ngọc Lâm đau đầu là Hệ Thống khiến cho rất nhiều tính năng phủ đen đi, không thể kiểm tra điều kiện mở khóa từng tính năng.

Muốn kiểm tra, phải kiểm tra một mục gọi là [Thành Tựu], nhưng [Thành Tựu] mục cũng phải có đến dăm ba vạn mục, đâu hơi ra mà hắn kiểm tra cho đủ.

[Thông Thái] ngược lại có thể. Vừa nãy hắn lướt qua các hạng mục để đến phần Cửa Hàng, lúc lướt qua hạng mục [Thí Luyện Thất] (bao gồm Phòng Tập, Luyện Đan Thất...v.v) hắn có vô tình lướt qua một đạo bị bôi đen, lúc đó hắn lập tức biết cái mục bị bôi đen đó gọi là [Luyện Ngục Thất], đồng thời cũng có cả điều kiện cần thiết để mở nó ra.

Khó khăn vô cùng nhưng không phải là không thể.

Còn có hơn trăm loại đề mục cũng được hắn tìm hiểu qua, trong đó có 2 mục là dễ dàng tìm hiểu nhất:

[Tinh Thần Thất] - giá khai mở: 3000 điểm Vận Mệnh, tăng tiến tinh thần lực, toàn lực rèn luyện, có thể dùng tới Kim Đan.

[Luyện Kỹ Thất] - điều kiện khai mở: Mua vào 3 kỹ năng trên Cửa Hàng, tự động mở khóa Lv1.

Khác biệt là Tinh Thần Thất thì mở ra hoàn toàn 100%, còn Luyện Kỹ Thất cần càng nhiều yêu cầu hơn để nâng lên Lv cao hơn.

Ti như hắn sẽ tăng tiến Level tại các mốc kỹ năng mua về thứ 3 - 10 - 50 - 100 - 200. Từ ngoài Lv 5 trở đi yêu cầu hắn sáng chế tối thiểu 1/10/20/30/50 kỹ năng, mỗi một cấp bậc đều có yêu cầu về các kỹ năng mua về cũng như sáng chế ra.

Ti như hắn sáng chế ra cái gọi là Đa Trọng Kích được định đoạt là rank E vậy, trong khi để đạt được Lv 6 hắn cần sáng chế ít nhất là rank C-. Chênh nhau 2 cái cảnh giới.

Luyện Kỹ Thất cùng Luyện Đan Thất tương tự, mỗi ngày hần có thể tiến vào 1 giờ đồng hồ, khả dĩ tích tụ tối đa 10 ngày tương đương 10 giờ. Mỗi một level tăng lên trên có thể cho hần thêm 1 tiếng đồng hồ nhiều hơn.

Tương đương mỗi người ngày có 24 tiếng, hần lại có 26 tiếng đồng hồ (Luyện Kỹ Thất và Luyện Đan Thất mỗi cái tăng cho hần 1 tiếng đồng hồ).

Nếu lên Lv max là Level 10, mỗi ngày hần sẽ có thêm ra 20 tiếng đồng hồ, chưa kể còn một số các loại "Thất" khác còn chờ hần khám phá.

Luyện Kỹ Thất ngoại trừ linh lực nồng đậm, hơn nữa còn có một loại hương thơm khiến người ta cảm thấy tinh khí thần sáng khoái, ngoài ra không có gì khác. Nếu muốn tăng thêm một số hạng mục có thể dùng điểm Vận Mệnh tới bổ sung.

Tỉ như đá lót phòng là Ngô Đạo Thạch?

Trần Ngọc Lâm sau khi dùng toàn bộ điểm Vận Mệnh còn lại mua một môn Võ Kỹ gọi Lôi Quang chi, còn thừa 32 điểm Vận Mệnh mà thôi. Không đủ để mua một mẫu Ngô Đạo Thạch.

Lôi Quang Chi là một môn võ kỹ rất đa năng, không nhất thiết phải là dùng đầu ngón tay mà có thể bắn ra từ lỗ chân lông tại toàn thân ra vô số thiểm điện. Đương nhiên muốn thực sự bắn ra từ toàn thân cần lực khống chế siêu quần hơn hẳn bình thường, đầu ngón tay xét cho cùng càng dễ dàng hơn do ở đầu ngón tay tụ tập một lượng lớn dây thần kinh, dễ dàng khống chế.

Toàn thân? Xin lỗi chứ khó hơn nhiều lắm.

Lôi Quang chi có 6 tầng, mỗi tầng tăng thêm một ngón tay. Đây không chỉ là tăng thêm một ngón tay phát ra lôi điện mà phải kết hợp hai ngón tay cùng lúc phát ra lôi điện trộn lẫn, uy lực có thể hơn nhiều so với $1+1=2$.

Nếu 5 ngón cùng bạo phát, tương đương tầng 5, có thể tăng thêm gấp 10 lần sức mạnh, hơn nữa độ xa mà Chi lực có thể bắn là khoảng 10 mét, tương đương một mũi tên.

Tại tầng thứ 6, chính là yêu cầu bắn được Lôi Quang Chi ra từ toàn thân. Trần Ngọc Lâm kiểm tra thông tin về môn võ kỹ này, thấy cũng khá được. Một số người tự sáng tạo ra Lôi Quang Khai Giáp, một số người lấy chỉ làm kiếm, tạo ra Lôi Quang Kiếm.

Điều kiện tu tập của cái này rất đơn giản, lôi hệ kinh mạch. Nhưng mà trên đời này lôi hệ kinh mạch là biến dị đi ra từ hòa hệ kinh mạch hoặc phong hệ kinh mạch, tỉ lệ xuất hiện là 50 người có 1 người là lôi hệ kinh mạch. Cũng coi như khá ít. Bù lại thì uy lực của nó mạnh mẽ hơn nhiều.

Trần Ngọc Lâm đang ở trong Luyện Kỹ Thất, luyện tập Lôi Quang Chi muốn phát điện. Hiện tại Lôi Quang Chi của hần đã luyện tập đến cảnh giới có thể bắn ra hình dáng hai chỉ rồi.

Nắm vững võ kỹ cũng phân biệt ra thành các tầng thứ khác biệt, tầng thứ nhất là hình. Có thể bắn ra được hình dáng của một võ kỹ, là nhập môn. Trần Ngọc Lâm gọi đây là học vẹt.

Tầng thứ 2, hoàn toàn sử dụng ra được võ kỹ đến một mức độ lô hỏa thuần thanh, tùy tâm sở dụng. Trần Ngọc Lâm gọi đây là cấp bậc sách giáo khoa.

Tầng thứ 3 là hoàn toàn hiểu rõ về võ kỹ chính mình, biết được khi nào thì sử dụng, trong các trường hợp nào thì nên sử dụng chiêu nào, đồng thời có thể phát tay là sử dụng được, thấm nhuần vào bản năng. Trần Ngọc Lâm gọi đây là cấp bậc sách bài tập (vì thông thường sách bài tập khó hơn sách giáo khoa nhiều).

Tầng thứ 4 là biến hoàn toàn võ kỹ thành của mình. Mỗi người kinh mạch khác nhau, cơ thể khác nhau, thể chất bất đồng, thay đổi võ kỹ thành hoàn toàn thích hợp với mình. Trần Ngọc Lâm tạm gọi đây là cấp bậc Sách Năng Cao.

Tầng thứ 5 là chỉnh sửa võ kỹ, thậm chí thay đổi một số yếu tố, biến nó thành một môn võ kỹ hoàn toàn khác. Tầng này được vinh dự gọi là cấp bậc Giáo Sư Tiến Sĩ.

Thật giống như nếu Trần Ngọc Lâm đọc xong công thức Pytago, suy luận ra một công thức, bèn đặt tên công thức đó là Py-ta-Lâm chẳng hạn.

Hệ Thống:

[.....]

Trần Ngọc Lâm tuy rằng có được Hệ Thống gia thân, tu luyện cũng có thể gọi là nhanh chóng, sau 1 tiếng đồng hồ đã đạt được Lôi Quang thức thứ 2, 2 chỉ, mặc dù mới chỉ đạt đến mức độ thứ 1, Hình.

Tốc độ này có thể nói là một phần là do Trần Ngọc Lâm có Hệ Thống gia thân, tinh thần lực mở rộng, một phần do Luyện Kỹ Thất luôn khiến hần trong trạng thái tinh thần sung sức phấn khởi.

Trần Ngọc Lâm giờ 2 ngón tay làm bộ như bắn ra một khẩu súng, Lôi Quang Chi phát động, một tia chớp bắn ra từ tay hần, hơi vắn vẹo một chút rồi lấy tốc độ nhanh như điện xẹt bắn rách một tờ giấy mà hần treo ở trên tường.

Mặc dù dùng súng thì khác thực nhanh hơn và cũng mạnh hơn, nhưng hần không có ý định dùng Lôi Quang Chi vào việc bắn mà dùng khi cận chiến. Tuy

rằng Vạn Lôi Pháp cũng kích phát Lôi điện nhưng đem so sánh với Lôi Quang chỉ đúng là trứng chọi đá.

Hắn chú ý chính là sau khi tu thành tầng thứ 6, có thể bắn ra Lôi QUang từ các lỗ chân lông, đến lúc đó hắn bao phủ Băng Hỏa Sáo Trang bằng Lôi Quang Chi, không phải có thể một hơi công kích đối phương bằng 3 loại thuộc tính?

Hơn nữa nếu không chế đến mức lô hỏa thuần thanh, phải hay không có thể ẩn tàng Lôi Quang chỉ tới trên lưỡi đao, như vậy hắn có thể đem Lôi Quang Chi như ám thương mà sử dụng.

Trần Ngọc Lâm sau khi ra khỏi Luyện Kĩ Thất, chợt cảm giác toàn thân mệt mỏi. Đây là do hắn bị tác dụng phụ, đột trước trong Luyện Đan Thất cũng thế.

Luyện Đan Thất hay Luyện Kĩ Thất đều rèn luyện thông qua lĩnh ngộ và yêu cầu lực khống chế cực cao, tiêu hao tinh thần lực lớn. Tuy rằng trong cả 2 cái Tinh Thần lực tiêu hao nhanh chóng được bổ sung nhưng do hắn phải thường xuyên duy trì tình trạng tập trung này cho nên tinh thần của hắn nhanh chóng "sập".

Người ta thường nói, căng quá thì dễ gãy là vì thế. Giống như một cái lò xo, kéo dài ra đến một mức nhất định sẽ mất đi tính đàn hồi vậy.

Dù thế, ngủ một giấc tầm 2-3 tiếng là hắn có thể khôi phục. Xét cho cùng không phải do tinh thần lực cạn kiệt mà chỉ là do hắn thường xuyên tập trung quá độ. Bình thường thì không sao, nhưng hôm nay lại còn thêm cái [Thông Thái] liên tục đông thẳng vào đầu hắn nữa cho nên hắn sập nhanh hơn bình thường.

Sáng hôm sau, Trần Ngọc Lâm vươn vai dậy. Hắn cười khỏ nhìn vào đồng hồ, lúc này đã là 9 giờ sáng.

Không nghĩ tới hắn ngủ một giấc lên tới hơn 7 tiếng đồng hồ. Đừng có nhìn hắn ngủ 7 tiếng là nhiều, xét trên bình quân hắn thường hay ngủ khoảng 2-3 tiếng, 7 tiếng đồng hồ là một hơi tăng lên gấp 3 lần lịch trình một ngày của hắn.

Thật giống người bình thường ngày ngủ 6 tiếng, nay bỗng dưng biến thành ngày ngủ 18 tiếng vậy.

[Chep chep, Kí Chủ bê tha quá.]

"Câm mồm. Không phải hôm qua ta có đặt đồng hồ báo thức lên người mày rồi còn gì?"

Trần Ngọc Lâm lăm bằm, hôm qua hắn nhớ rất rõ ràng hắn có đặt đồng hồ báo thức cho Hệ Thống gọi hắn dậy.

[Chà thật ngại ngủ.]

Hệ Thống cười tươi rói:

[Hôm qua ta ngủ say quá, nên ta lỡ tắt cái đồng hồ báo thức đi rồi.]

"....."

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc:

"Ta tưởng chỉ có mình ta mới có thể tắt nó đi được?"

[Không sai.]

Hệ Thống cao ngạo trả lời:

[Cho nên ta đơn giản là hủy cài đặt/ xóa luôn ứng dụng Báo Thức đi.]

"....."

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, cũng may hôm nay không có gì quá cấp bách. Nói cho đơn giản thì cũng chỉ là ngồi chơi mà thôi. Hắn nhảy xuống giường đi ra ngoài.

Trần Ngọc Lâm vừa bước ra khỏi cửa, lập tức đứng sững lại, kinh ngạc không thôi..

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Nhiệm vụ chủ tuyến

Phía trước mặt hắn là một con tàu không gian to một cách kinh khủng, to dễ phải bằng cả một cái thành phố. Hơn nữa không phải mấy thành phố nhỏ mà chỉ ít cũng là mấy thành phố cỡ trung hoặc lớn. Trần Ngọc Lâm ánh chừng nếu đây là tàu của người bình thường thì phải chứa được vài triệu người.

Trọng điểm nhất là kiến trúc của con tàu này, kiến trúc của nó hoàn toàn khác với những con tàu không gian trên Trái Đất, toàn thân nó được làm bằng gỗ, nhìn trông giống một con thuyền buồm chứ không phải là tàu du hành vũ trụ.

Con thuyền này có 4 cánh buồm, mỗi một cánh buồm khắc họa họa tiết đồ đằng hình con mắt. Mỗi một cánh buồm đều liên tục cử động dù không có gió, đồng thời mỗi một cái đồ đằng hình con mắt đều có thể di chuyển.

Đầu mũi thuyền khắc họa một con rắn mọc ra một cặp cánh bướm, con rắn này nhìn qua không khác gì sinh vật sống, nếu không phải có vân gỗ trên người nó thì chắc hẳn đã nghĩ con rắn này sống rồi. Ý hắn là con rắn này đang hít thở, và chớp mắt như động vật bình thường.

Mà hắn cũng không loại trừ khả năng đó, vì Trần Ngọc Lâm thông qua [Thông Thái] cảm nhận, con tàu này.. sống.

[Yêu Liên Xa Chiến Thuyền - Đại Thừa Kỳ Ma Vật.]

Trần Ngọc Lâm cũng không phải chưa thấy qua bản mệnh linh khí, ngược lại do chủ yếu ở trên đảo là Kim Đan trở lên cho nên hắn thường xuyên thấy được Bản Mệnh Linh Khí, nhưng kể cả thể bên cạnh tên của chúng sẽ có một dòng [Bản Mệnh Linh Khí].

Chiến thuyền này không có. Đại biểu cho nó là vật sống.

Cái tên gọi [Ma Vật] chứng minh việc này.

Trần Ngọc Lâm ánh mắt dừng lại ở chỗ chiến thuyền hồi lâu, hơi thở càng lúc càng trở nên dồn dập.

Trong trí nhớ của hắn, từng hình ảnh đứt đoạn hiện ra, vô cùng hỗn loạn và mờ nhòe. Những đoạn hồi ức này đến từ thời gian nào, chính hắn cũng đã quên, nhưng hắn khẳng định trước giờ những thứ này chưa bao giờ xuất hiện qua đầu hắn.

Hình ảnh đầu tiên là 2 bóng người, một người trông như thể đã bị trọng thương, là một người nam nhân da đỏ rực, mọc ra 2 sừng rồng. Kế đó ở rất sát với hắn là một đôi bàn tay mềm mại dịu dàng, trông rất giống bàn tay phụ nữ. Dựa theo hình ảnh bóng đổ, hắn chắc chắn rằng đây là một người phụ nữ, đằng sau cô ta mọc ra hai cánh dơi và 2 cánh chim.

Hình ảnh kế đó là hắn nhìn lên trên bầu trời. Nói đây là hình ảnh thì chi bằng nói đây là ảnh động thì đúng hơn. Một Chiến Thuyền khổng lồ, to hơn hẳn Chiến Thuyền trước mặt, nhưng cấu trúc thì gần tương đương ngoại trừ hình ảnh cờ xí và hình điêu khắc tại mũi thuyền. Chiếc thuyền này hình điêu khắc là một con rắn có cánh chim, nhưng chiếc thuyền kia hình điêu khắc là cái gì đó hơi giống vòng tròn.

Hình ảnh quá mờ không thể nhìn ra. Nhưng có thể nói chiến thuyền này giống hệt cái kia, mặc dù nhìn qua thì uy vũ bá khí hơn nhiều.

Hình ảnh cuối cùng là hai người đang đại chiến. Không phải hai người, mà giống như thể là một người cùng một sinh vật đại chiến thì đúng hơn.

Bên phải là một chiến sĩ mặc một bộ chiến giáp trắng xóa, tóc dài thướt tha, cũng không rõ là nam hay là nữ. Bên trái là một sinh vật nhìn qua khá giống một con Nhân Ngưu với rất nhiều tay, sừng, đuôi, mắt, toàn thân nó một màu đen đặc.

Trần Ngọc Lâm sau khi nhớ lại, hoặc giả chính cái chiến thuyền này kích thích trí nhớ của hắn.

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, hắn hít thở, kẻ ngốc cũng có thể nói ra được những đoạn ký ức này liên quan tới thân thể của hắn, thân thể thực sự của hắn.

Cách đây vài năm, Trần Ngọc Lâm đã từng hỏi qua Mộ Dung Nguyệt cha mẹ hắn đâu, kết quả là nàng chỉ nói rằng họ đã chết trong một vụ tai nạn xe hơi.

Sau khi thân phụ Hệ Thống bắt đầu tu luyện, hắn hiểu ngay ra mọi sự nào có đơn giản đến thế? Mộ Dung Nguyệt là đỉnh cấp thể gian cao thủ, lại sẽ đi kết bạn với 2 phàm nhân?

À ừ thì tính cách của nàng cũng không hẳn khiến nàng không làm được, nhưng nếu chỉ là một vụ tai nạn xe hơi thì nàng thừa sức trọng sinh 2 người lại, chỉ cần chết không quá vài giờ. Nhưng nàng không làm, mà lại thừa hơi đi chăm sóc hắn.

Hắn mặc dù tính cách chẳng ra làm sao, nhiều khi Mộ Dung Nguyệt cũng tự hỏi phải hay không mỗi khi nàng khuất mắt hắn lại có một con mụ vô hình nào đó dạy hư hắn, nhưng chung quy ra hắn cũng không ngu.

Câu trả lời chỉ có 1, cha mẹ hắn cũng tương tự là người tu đạo, hơn nữa cảnh giới không quá kém, kẻ thù cũng.. tương tự.

Thậm chí rất có thể là đồng dạng, cường giả đỉnh cấp thể gian.

Dù câu trả lời là gì, Trần Ngọc Lâm vẫn đợi từ đó đến nay. Cả hai đều không ai nói với ai nhưng cả hai đều ngầm hiểu rằng, cảnh giới của hắn còn quá thấp, những kiến thức về chuyện đó đối với hắn sẽ chỉ có hại mà không có lợi lộc gì cả.

Trần Ngọc Lâm thở dài, tâm tình của hắn sau bao tháng cũng đã hơi hơi bình ổn trở lại nay lại bùng lên mãnh liệt, rất may là hắn còn có thể kiềm chế được mà không chạy thẳng vào trong tổng hành dinh mà hỏi Mộ Dung Nguyệt về vấn đề này.

Càng thực tế hơn một tí là hấn còn không biết Mộ Dung Nguyệt đang ở đâu nữa.

Trần Ngọc Lâm lắc lắc đầu, hấn nhanh chóng đi ngược hướng với cái Chiến Thuyền kia.

Hấn hướng về chỗ đang tổ chức Lễ Mừng Thọ mà đi, tuy rằng hiện tại [Thông Thái] vẫn đang động vào não hấn nhưng Trần Ngọc Lâm lúc này lại không quá quan tâm tới nó nữa.

Hiện tại, hấn lại càng lúc càng nhận thức được sự nhỏ bé của chính mình, xét cho cùng chính mình vẫn càng quá yếu.

[Hắc, nghĩ thông suốt rồi nhĩ? Hay lắm.]

Hệ Thống lạnh lùng phán:

[Chủ tuyến nhiệm vụ công bố: Nhiệm vụ số 001: Bước đầu: Tìm ra sau màn hắc thủ sự kiện cách đây 10 năm, đồng thời tự thân đem hấn trừng trị. Nhiệm vụ sẽ được xét tăng thêm điểm số dựa theo hành động và thời gian mà Kí Chủ hoàn thành nhiệm vụ.

- Phần Thưởng: Thần Khí Trang Bị set 5 kiện * 1 bộ.

- Tùy Ý Lựa Chọn Triệu Hoán * 1 thẻ bài.

- 5 vạn điểm Vận Mệnh.

Nhiệm vụ thời hạn hoàn thành: vô thời hạn.

Nhiệm vụ là lấy độ khó khăn làm tiền đề, thỉnh Kí Chủ cân nhắc hoàn thành sớm. Hoàn thành lúc cảnh giới càng kém, phần thưởng càng cao.

Nói ví dụ, Kí Chủ lấy hiện tại hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng sẽ tăng lên 1 ngàn tỉ lần (hiện tại Kí Chủ có $[1.e-(3\ 000\ 000\ 000)]\%$ hoàn thành nhiệm vụ.)

Độ Khó được phán định là cấp SS.

]

Trần Ngọc Lâm nhìn thấy nhiệm vụ, co giật mí mắt. SS độ khó, cần biết độ khó cao nhất là cấp SSS, kế đó là SS. SS cấp độ khó ngang bằng với việc độ khó gần như cao nhất rồi còn gì?

Để hoàn thành nhiệm vụ, cũng không rõ cần đợi tới ngày nào tháng nào năm nào nữa.

Trước giờ nhiệm vụ khó khăn nhất mà hấn từng tiếp là một cái nhiệm vụ với độ khó khăn là Trung Cấp: B-. Hơn nữa nó không như nhiệm vụ này, nó là một cái seri nhiệm vụ bao gồm 4 nhiệm vụ hồi Thù Triều đợt trước.

Mà đợt đó hấn chỉ hoàn thành 3 nhiệm vụ, nhiệm vụ thứ 3 hoàn toàn bị bỏ qua, có lẽ do hấn bỏ qua một chi tiết nào đó??

Về phần khả năng hoàn thành nhiệm vụ trong thời điểm hiện tại... $1.e-3000000000\%$ tương đương với 3 tỉ số không sau số thập phân rồi mới đến số 1, bảo ít hay không ít? Chẳng bằng nói là 0% còn đỡ nhức nhối hơn thế này.

[Vạn sự đều có thể xảy ra.]

Hệ Thống:

[Tại sao Kí Chủ lại muốn ta tòa định làm 0% khả năng? Tưởng tượng nếu một ngày Kí Chủ đang đi dạo, kế đó cái gã boss kia đánh nhau thất bại từ trên trời ngã xuống, kế đó Kí Chủ tra hỏi về sau vô tình phát hiện gã này chính là kẻ địch của mình, một đao đâm chết, há không phải hoàn thành nhiệm vụ.]

"Nói như người thì chỉ có cách này ta mới hoàn thành nhiệm vụ được đúng không?"

[Không sai.]

Nó tuyệt vọng như thế đấy.

Trần Ngọc Lâm cũng không lo lắng, hiện tại bản thân hấn còn có một ưu thế đó chính là đối phương không rõ ràng lắm về sự tồn tại của hấn, đó cũng là ưu thế nhỏ nhoi duy nhất.

Đương nhiên bản thân cái ưu thế này đã sớm không tồn tại, chỉ là hấn không hay biết mà thôi.

Trần Ngọc Lâm sau khi trải qua cân nhắc suy nghĩ, hỏi Hệ Thống:

"Hệ Thống, có cách nào để ta trong thời gian ngắn tăng lên thực lực không?"

[Méo có.]

Hệ Thống lạnh nhạt đáp:

[Đương nhiên còn tùy định nghĩa của người về Thời Gian ngắn. Ta có vài khu vực tu luyện có tác dụng ảnh hưởng với thời gian tương tự mấy cái Luyện Đan Thất, nhưng giá trị rất cao, bình quân dao động trong 4000 điểm trở lên.]

[Muốn giá rẻ? Cũng không phải không có khả năng, nhưng cần phải trải qua khó khăn là người bình thường gấp đôi, hơn nữa bình quân đều trong khoảng 3000 điểm Vận Mệnh, hoặc phải hoàn thành một vài thành tựu.]

Trần Ngọc Lâm mặt nhăn mày nhí, Hệ Thống bèn đáp trả:

[Muốn có thành tựu thì phải có cố gắng. Nếu không ta tùy ý tạo ra một cái Kí Chủ tu vi Thánh Nhân là tốt rồi, còn không phải lao tâm khổ tứ trôi nổi suốt nửa cái thiên niên kỉ mới xác định người là người hợp cách?]

"....."

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc:

"Người có thể làm thế?"

[Sao ta không thể làm thế? Cơ mà thế sẽ có vài vấn đề không muốn thấy xuất hiện nên ta không làm thế mà thôi. Cũng đừng hỏi vấn đề gì, hiện tại người còn chưa có tư cách biết được.]

??

Trần Ngọc Lâm quyết ý không để tâm Hệ Thống nữa. Hắn cần cần suy nghĩ, từ lúc lên trên đảo tiến độ công bố nhiệm vụ cùng với tiến độ thu thập điểm Vận Mệnh giảm mạnh liệt.

Không ngạc nhiên, có 2 cách kiếm điểm Vận Mệnh: giết địch hoặc hoàn thành nhiệm vụ. Nhiệm vụ thì hầu hết cho là các nhiệm vụ giản đơn, về phần giết địch... lần gần nhất hắn giết người là hơn 1 tháng trước.

[Thực ra]

Hệ Thống nói:

[Kí Chủ đã quên mất Địa Giới- khu huấn luyện đặc biệt của Vĩnh Hằng đảo. Đó mới là cách tăng thực lực của Kí Chủ tốt nhất trong thời gian này.]

[Đồng thời, Kí Chủ còn có thể nhận cơ hội đó tiếp cận Lai Thiểm Lôi nữa.]

[Cá nhân ta kiến nghị, Kí Chủ càng sớm càng tốt, tiến vào bên trong Địa Giới một lần nữa, sớm tăng mạnh thực lực của chính mình.]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Địa Giới 5 nơi thí luyện

2 ngày sau, đại yến tiệc kết thúc.

Kì thực, Trần Ngọc Lâm đây cũng là hơi bất đắc dĩ, ngày đầu tiên đại tiệc mừng thọ, hắn thu nhận chỗ tốt cũng đủ lớn.

Tuy rằng phần lớn đồ ăn trải qua rút đi linh lực về sau, đối với hắn tăng trưởng tu vi ít ỏi, nhưng thắng ở chất lượng, cho nên tu vi của hắn hiện tại triệt để ổn định tại Tam Phẩm Trung Kỳ, hơn nữa vòng xoay linh lực trong cơ thể có xu thế mạnh hơn hẳn Tam Phẩm Trung Kỳ bình thường.

Kỳ thật, đồ ăn ở đó chỉ chú trọng 1 chữ: Ngon.

Tu sĩ bậc rất cao căn bản không quan tâm một chút tu vi nhỏ nhoi, về phần tiểu bối cỡ Trần Ngọc Lâm nhưng lại chiếm được lợi ích khổng lồ. Ví dụ như một món ăn thứ 9 gọi "Điện Tiên Hào" có tác dụng cường hóa linh lực một chút, đồng thời trong thời gian dài sẽ liên tục thanh tẩy tạp chất trong cơ thể.

Cho nên, đây cũng là một hồi cơ duyên nho nhỏ.

Từ ngày thứ 2 trở đi hắn đến đó chỉ là góp vui, ngày thứ 4 thì hắn bị hoàn toàn cấm cửa bởi theo tục lệ tại hành tinh của Tiêu Dao Thánh Nhân, đó là

dành riêng cho người thân và bạn bè cùng đệ tử.

Cho nên, tại ngày thứ 5 hần mới đăng ký tiến vào Địa Giới được. Lúc đó bộ phận làm việc của đảo mới bắt đầu tái khởi động sau khi nghỉ ngơi phè phỡn 5 ngày.

Địa Giới cũng có giới hạn số lần tiến vào trong một thời gian, cụ thể trong trường hợp của hần thì là 24 tháng được tiến vào 1 tháng.

Này đem so sánh với mọi người, liền nhiều ra gấp đôi thời gian. Cùng một cấp bậc hần có thể tiến vào thời gian tỉ lệ làm 1:24, trong khi mọi người khác cùng cấp chính là 50 năm được tiến vào 1 năm, tỉ lệ chính là 1:50.

Đem so ra gấp đôi người khác, thậm chí có thể sánh như thành viên cấp 6. Nhưng không ai bảo ai, mọi người đều nhắm mắt cho qua. Thứ nhất, Trần Ngọc Lâm là do Mộ Dung Nguyệt dẫn tới.

Thứ 2.. khoảng thời gian 50 năm cho cấp 1 là cố định, kết toán mỗi 50 năm một lần. Cũng chỉ có Trần Ngọc Lâm con gà con Tam Phẩm mới được kết toán 2 năm 1 lần, mỗi lần một tháng.

Hơn nữa, trong khi các thành viên khác có thể sử dụng điểm cống hiến để đổi lấy cơ hội tiến vào Địa Giới, Trần Ngọc Lâm hiện tại thì không thể. Bởi vì tu vi nguyên do, hần không đủ làm nhiệm vụ cấp thấp nhất (nhiệm vụ kém nhất cũng dành cho Kim Đan tu vi). Cho nên hần mới chỉ nhận về mấy nhiệm vụ "câu" được từ Tu Luyện giả Liên Minh mà thôi.

Cũng chỉ được một chút Linh thạch mà thôi. Hơn nữa cũng không có nhiệm vụ gì đáng đề xuất đâu.

Thậm chí có đợt Hệ Thống nhàn đến đâu, ban cho hần cái nhiệm vụ chống đày 1000 cái.

Trần Ngọc Lâm đi vào bên trong phòng đăng ký, nói với Chân Linh (cả cái chỗ này đi đâu cũng thấy Chân Linh. Nhiệm vụ đường? Chân Linh. Phòng đăng ký quyền hạn? Chân Linh. Báo cáo/kiểu nại? Chân Linh. Quét rác? À, thực ra là hần.):

"Chị Chân Linh, em muốn đi Địa Giới một lần."

Chân Linh liếc mắt nhìn vào hồ sơ của Trần Ngọc Lâm, thấy hần vẫn còn 1 lần cơ hội tiến vào Địa Giới. Mỗi một thành viên trong Nội Đảo đều có cơ hội tiến vào này, gọi là phúc lợi của tân nhiệm thành viên.

Chỉ là thông thường các thành viên sẽ lựa chọn tích lũy tu vi trước, lại tích lũy dăm ba lần, Trần Ngọc Lâm tốt, ngược lại lại muốn chạy tới Địa giới trước, xem ra là nóng vội muốn đi thử đi.

Có điều nhìn khí sắc trên mặt hần không giống như nóng vội, ngược lại giống trải qua suy xét kĩ càng hơn.

Thực tế từ hiện tại tới ngày hần phải làm nhiệm vụ của Mê Cung vẫn còn vài tháng thời gian, theo hần tính toán hần không thể tăng tu vi lên Tam Phẩm hậu kỳ, còn không bằng sớm chạy tới nơi này.

"Cũng được. Nhóc định khi nào tiến vào."

Chân Linh nhún vai nói, nếu Trần Ngọc Lâm suy nghĩ kĩ, nàng sẽ không quản. Lại nói cũng chỉ có 1 tháng thời gian mà thôi.

Nàng một lần tiến vào cách đây gần nhất tựa hồ là 200 năm trước, lúc đó một lần tiến vào là 50 năm liền. Đem so ra 1 tháng quả thực có ít đến đáng thương.

"Ngay bây giờ?"

"Nhóc hần là còn chưa có biết tình huống bên trong Địa Giới đi?"

Chân Linh điểm vài thông tin lên máy tính, chợt nhớ thẳng này là lần đầu tiến vào, bắt đầu hỏi.

Quả nhiên Trần Ngọc Lâm nghi hoặc hỏi:

"Tình huống nào??"

"Cũng được, nhóc cầm cái tập này đi, không đến lúc đó lại ù ù cạc cạc không biết gì hết."

Nàng vừa nói vừa đưa cho Trần Ngọc Lâm một tập giấy, trông khá giống tập giấy quảng cáo phim ở rạp phim.

"Đi vào bên trong thang máy, lấy cái thẻ lệnh bài ấn lên trên cửa, lúc đó tại bảng có mấy cái nút hiển thị tầng sẽ xuất hiện một tầng gọi là Địa Giới. Bấm vào đó là được. Từ này về sau cứ làm thế."

Chân Linh phẩy tay nói, thực ra phần nhiều người muốn tiến vào không nhất thiết phải thông qua nàng, chỉ cần tiến vào thang máy là được.

Trần Ngọc Lâm đi tới trong thang máy, lại làm theo những gì Chân Linh nói, quả nhiên xuất hiện một cái nút bấm, giống như thẻ là bất thành linh mà xuất hiện vậy. Hần bấm vào nút đó: [Địa Giới], ngay sau đó thang máy chuyển động, đồng thời thang máy bắt đầu vang lên bài [Nàng Kiều Lữ Bức] của

HKT.

Trần Ngọc Lâm

-.....

Được rồi, hẳn nghe cũng không vấn đề, nhưng tưởng tượng mấy vị Nguyên Anh Thần Anh Đại Thừa đến đây, ngồi mười phút trong thang máy và lắng nghe [Nàng Kiều Lữ Bức]? Nghe buồn cười hết sức.

Trong thời gian đi thang máy, hẳn không có nghe nhạc mà tiến hành đọc lướt qua cái tuyển tập mà Chân Linh vứt cho hẳn. Tuyển tập nhìn thì hơi mỏng nhưng kỳ thật rất dày, có điều mấy tờ giấy ỉn ở bên trong không lộ ra kỳ thực dày như cuốn sách vậy.

Bắt đầu vẫn là một tấm bản đồ của Địa Giới. Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua, nhíu mày.

Bản đồ Địa Giới rộng lớn hơn rất nhiều so với hẳn nhớ hồi còn kiểm tra tiến nhập đảo cách đây 2 tháng.

Địa giới này rộng gấp 100 lần lúc trước, mặc dù tỉ lệ bình quân các khu vực cũng hơi tương đương nhau.

Cho nên nói Địa Giới lúc trước là mục đích khảo hạch, Địa Giới này nhằm mục đích rèn luyện, 2 cái căn bản không phải cùng một cái, hoặc cái đầu tiên là phục chế phẩm, cái này mới là bản chính thức?

Sao cũng được.

Trần Ngọc Lâm tiếp tục kiểm tra các khu vực thí luyện.

Yếu tố quan trọng nhất chính là toàn bộ người tham gia ở Địa Giới đều có thể tùy ý lựa chọn phương thức thí luyện. Ví dụ người có thể lựa chọn chính người chịu đựng trọng lực gấp bao nhiêu lần, hoặc toàn thân không tiếp xúc được linh khí trong thiên địa, hoặc mất mùa vãn vãn các loại hình tự ngược thí luyện.

Có điều cái này hình như chỉ là một yếu tố bổ sung làm nền mà thôi, ngoại giới có rất nhiều nơi có những tác dụng tương tự.

Yếu tố thứ hai, chính là trong này còn có những người khác tham gia, không được chủ động phá hoại những người khác đồn ngộ, bằng không lập tức truất quyền tiến vào Địa Giới trong 3 lần kết toán tiếp theo.

Về phân tính toán thế nào là chủ động thì để thủ hộ Địa giới phân tích. Ví dụ nếu người bị người khác ném văng về phía một người thứ 3 thì người sẽ không bị tính toán là chủ động gây sự chằng hạn.

Đệ tam chính là trong Địa giới tồn tại 5 khu vực rèn luyện, có thể tùy ý lựa chọn bất kỳ hình thức rèn luyện nào tùy thích.

Khu vực thứ nhất và cũng là khu vực đánh giá cao nhất, Vô Lượng Sơn. Bên trong Vô Lượng Sơn tồn tại một loại hình sinh vật hết sức kì quái, chúng là một cái thí nghiệm tàn lưu phẩm được đem xuống dưới này để tiến hành rèn luyện cho những người ở bên trong.

Bên ngoài chúng căn bản không có giá trị, bên trong này tồn tại một trận pháp cung cấp tu vi cho chúng nên chúng mới có thể tồn tại, ở bên ngoài Vô Lượng Sơn lập tức chúng sẽ hao hết tu vi, thọ nguyên cạn kiệt, cơ thể sụp đổ mà chết.

Loài sinh vật này trông giống như mấy con cá mập đầu búa với hai tay người, mặc dù cơ thể thon gọn hơn rất nhiều, hơi giống con rắn với cái đầu của cá mập đầu búa. Trọng điểm về lũ này là chúng hoàn toàn vô hình vô chất, thậm chí thần thức cũng không thể phát hiện.

Dựa theo thuyết pháp của Chân Linh ghi chú, chúng khi tấn công sẽ "lặn" vào trong một chiều không gian khác, chỉ trong thời khắc công kích địch nhân mới "nổi" lên, nhưng chúng có thể khống chế bộ vị "nổi" lên, tỉ như một bàn tay?

Duy nhất ưu điểm là loại sinh vật này trong thời khắc "nổi" lên sẽ hiện ra nguyên hình, đồng thời có 1 đoạn thời gian delay trước khi tấn công, khiến cho các tu sĩ mới kịp phản ứng. Cho nên nơi này căn bản là luyện phản xạ.

Nghe nói càng lên cao sẽ có các loại khác bí ẩn hơn, tỉ như đánh xa, ẩn thân, hoặc không lồ v..v

Hơn nữa, loại sinh linh này vô cùng ưa thích công kích nội tạng của sinh vật. Tỉ như trái tim, đại não vãn vãn các loại. Cho nên Vô Lượng Sơn còn có thể có một trận pháp thời khắc xác định người thí luyện có nguy cơ tử vong lập tức truyền tống ra, lại cùng lúc hạ tu vi sinh vật này xuống thấp nhất.

Hai bút cùng vẽ, xưa nay chưa ai chết quá.

Kế đó, là Thâm Ảnh Uyên. Thâm Ảnh Uyên tối om mịt mù, dù là thần thức vẫn là ánh mắt đều chính là giờ tay năm ngón đều không thể nhìn ra cái gì. Đồng thời phải né tránh vô số công kích âm khí các loại.

Các bầy rập bên trong này có hàng ngàn loại, có bầy rập truyền tống, có bầy rập bán phá, có loại thả đá lăn, sinh vật, độc dược, thậm chí có vài loại bầy rập thả ra hai người vào cùng chỗ nhau yêu cầu chém giết.

Nơi này luyện khả năng cảm ứng, dựa theo thuyết pháp bên trong, kẻ mà kẻ cả khi chỉ dựa vào giác quan thứ 6 cũng có thể khắc địch thủ thắng thì trong

điều kiện bình thường chính là càng nhẹ nhõm hạ gục địch thủ. Cũng đồng dạng Vô Lượng Sơn, khi thí luyện giả "tử vong" sẽ truyền tống ra ngoài.

Một nơi khác gọi Vạn Thú Chiến Trường. Tên nghe là hiểu, căn bản là một cái trận pháp sáng tạo ra vô số hung thú khổng lồ bao phủ một diện tích khổng lồ, tạo nên một cái chiến trường trong Địa Giới.

Có điều nó mô phỏng vô cùng giống thật, có thể nói là không khác gì một cuộc chiến tranh, hơn nữa chỗ này đặc thù là trận pháp còn có thể tạo ra tác dụng ảnh hưởng nhận thức, khiến cho người ta nếu không muốn nhớ lại sẽ liền quên mình đang ở trong thí luyện, đồng thời sẽ tạo ra ảo giác bản thân ở trong một trận chiến thực sự.

Kể đó là Vô Đạo Sơn, tên.. cũng như ý nghĩa, căn bản không thể tiếp nhận bất cứ loại đại đạo nào ở đây (hoặc khó vô cùng). Trần Ngọc Lâm chưa đủ trình độ để tiếp xúc cái gọi là "đạo" nên căn bản không có ý kiến. Nhưng dựa trên đánh giá của các thành viên thì chỗ này rất oách, được đánh giá điểm số là 4.3/5 sao.

Dựa theo comment phân tích, dường như là khi tiến vào Vô Đạo Sơn, cơ thể sẽ bị ngăn cách đại đạo, khó khăn hơn khi tìm hiểu, nhưng tương phản một khi đạt được thành tựu trong này thì ra ngoại giới ngộ đạo sẽ dễ hơn nhiều.

Cuối cùng là Thất Chung Sơn Mạch, dài 10 vạn 8 ngàn cây số (quảng cáo thế), vô tận lôi đình hỏa điểm..v..v liên tục ở bên trong tấn công thí luyện giả.

Hơn nữa toàn bộ đều là dị nguyên tố. Có điều nếu muốn thu thập thì còn cần bỏ điểm cống hiến ra mua. Trần Ngọc Lâm là loại đặc biệt, được Mộ Dung Nguyệt "tặng" cho một cái dị nguyên tố cấp 3 Lôi đình hệ.

Vừa xảo hấn cũng dự tính cấp cho Hắc Linh cái đạo Lôi đình cấp 3 kia.

Lần trước hắn đang kiểm tra lò mò lết ra chỗ đạo Lôi Đình cấp 3, bị con lôi long kia gầm lên dọa cho vắt chân lên cổ mà chạy, không có biện pháp, thực lực của nó là Tứ Phẩm Trung Kỳ. Tiêu Dao Thánh Nhân lúc đó cười đến rung trời.

Lần này hắn quyết tâm báo lại đại thù.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Vô Lượng Bia kỷ lục

[Ting. Điều kiện đã đủ, tặng thưởng Kí Chủ Vật Phẩm

Nửa con gà quay.]

Trần Ngọc Lâm

~.....

Nà nỉ?

[Ban Bỏ nhiệm vụ: Trải nghiệm Địa Giới.

Mô tả Nhiệm vụ: Nằm nhà nhàn nhứ đầu, lại thêm không muốn ban bỏ vài cái nhiệm vụ vớ vẩn nên ta rảnh rỗi suy tính đầu độc kết hợp dụ dỗ Kí Chủ chạy tới nơi này, quả nhiên thành công.

Oh Yeah.

Cho nên ta đặc biệt tự chiêu đãi ta một con gà quay, nhưng phát hiện ăn một mình không ngon nên tặng thưởng Kí Chủ nửa con gà quay.

Nhiệm vụ: Hoàn thành 4 khu vực thí luyện Hệ Thống bầu ra.

Hiện tại: 0/4.

Mô tả sơ lược: Tại sao không phải đột phá kí lục ghi lại? Ha ha nói đùa, Kí Chủ là cái duy nhất Tam Phẩm từng tiến vào đây, nếu là đột phá Kí lục ghi lại há không phải quá dễ dàng.

Map 01: Vô Lượng Sơn: Sóng sót 5 giây đồng hồ (lưu ý: Không sử dụng Pháp Thân Vritria)

Map 02: Thâm Ảnh Uyên: Sóng sót 10 giây đồng hồ. (lưu ý: Không sử dụng Pháp Thân Vritria)

Map 03: Vạn Thú Chiến Trường: Giết 1000 hung thú.

Map 05: Thất Lượng Sơn Mạch: Thành công thu phục Lôi Long.

Phần thưởng: Đã cấp trước.

]

Trần Ngọc Lâm

-.....

Vậy ra phần thưởng là 1/2 con gà quay?

[Đùa đó.]

Hệ Thống ha ha cười:

[Xét trên độ khó, phần thưởng chính là 1 thẻ bài triệu hoán ngẫu nhiên dị năng cùng với 1000 điểm Vận Mệnh. Tuy nhiên ta sẽ thông báo mức thưởng:

Hoàn thành trong 10 ngày: 1 thẻ bài triệu hoán ngẫu nhiên dị năng + 1000 điểm Vận Mệnh.

Hoàn thành trong 20 ngày: 1 thẻ bài triệu hoán ngẫu nhiên dị năng

Hoàn thành trong 30 ngày: 1000 điểm Vận Mệnh.]

Phần thưởng rất thơm ngon.. nhưng Trần Ngọc Lâm vừa nhìn qua cái Mô Tả, mặt đen lại. Bất quá cái này cũng là hắc dự định ban đầu sẽ đi, hiện tại chỉ là đi so ra sớm 2 tuần nên cũng không hề hà gì.

Dù cũng có hơi bức tức, nghe giống kiểu Hệ Thống hắc hắc thêm 1 lần nữa vậy.

Đồng thời Hệ Thống cũng tại thông báo cho hắc biết, sau khi hắc hoàn thành nhiệm vụ này sẽ đạt được đủ cấp bậc lên cấp 25. Đến lúc đó sẽ có kinh hi ngồi chờ hắc.

Chắc là một quả bom hạt nhân đi? Đến lúc đó quả bom vừa được "tặng", nó rơi vào cái hắc không kịp bắt, thế là "Pòm pòm péo péo", hôm sau Trần Ngọc Lâm lên trang nhất Tu Chân Nhật Báo.

Hệ Thống:

[.....]

Ting

Trần Ngọc Lâm đang ảo tưởng Hệ Thống thông báo cái gì, hóa ra chỉ là cái thang máy thông báo chạm đất.

Trần Ngọc Lâm đi ra, nhìn qua cửa, chỉ thấy Địa giới vẫn như hắc nhớ, đá đen, trời đen, có một loại ánh sáng da cam không rõ nguồn gốc làm nguồn sáng.

Trần Ngọc Lâm bước qua, hắc hơi hiếu kì về tính năng của Địa giới, liền sau đó hắc rút ra lệnh bài thân phận, đã thấy bên trên lệnh bài thân phận nhiều ra 2-30 đạo đề mục tập luyện: Tăng trọng lực, giảm trọng lực, tăng độ cân linh lực, tăng ánh sáng, giảm ánh sáng...v.v

Trần Ngọc Lâm tiến về Vô Lượng Sơn, cũng không khó lắm vì Địa Giới cũng rất rộng cho nên có vài trạm truyền tống trung chuyển giữa các vị trí.

Nghe nói giữa các khu thi thoảng sẽ có vài chỗ ẩn chứa truyền thừa, hoặc có thể là lưu lại cảm ngộ của tiền nhân. Chỗ này những người sáng lập ra Vĩnh Hằng đảo chủ động bỏ ra truyền thừa, hoặc những truyền thừa cổ xưa, chiếm được mà không dùng cũng để ở đây.

Từ đó về sau, mỗi người chiếm được truyền thừa tại đây sau khi đạt cảnh giới nhất định cũng sẽ kế tục truyền thống, để lại một truyền thừa tương xứng, cho nên số truyền thừa trong này không chỉ không giảm đi mà còn tăng nhẹ.

Hệ Thống nói:

[Chỗ này có sở hữu một cái Hắc Sắc Ngự Tọa truyền thừa, nếu Kí Chủ muốn hãy đợi đến khi đạt tới Lục Phẩm Linh Hồ lại tới đây, bỏ ra thêm 200 điểm Vận Mệnh là có được 1 bản đồ tới đó.]

"Hắc Sắc Nhạ Tọa?"

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc:

"Cũng là Hắc Sắc Ghê Nhựa? Ta cần một cái ghế nhựa màu đen để làm gì?"

[Đồ ngu. Là Hắc Sắc Ngự Tọa, không phải Hắc Sắc Nhựa Tọa.]

"....."

Trần Ngọc Lâm thông qua truyền tống trận tiến vào bên ngoài Vô Lượng Sơn.

Vô Lượng Sơn là một ngọn núi cao, rất cao, cụ thể cao bao nhiêu Trần Ngọc Lâm không biết, chắc chắn là cao hơn hắn (chiều cao của hắn: 3 mét ché đôi).

Trên Vô Lượng Sơn có lần lượt (bao nhiêu đó) bậc thang, mỗi bậc thang cao chừng bằng một tòa nhà cao tầng. Đường như lên mỗi bậc thang sẽ tăng 1 bậc độ khó.

Bên ngoài và bên trong Vô Lượng Sơn ngăn cách bởi một cái lồng bàn màu xanh nhạt trong suốt. Trần Ngọc Lâm đứng ngoài cũng nhìn xuyên qua được.

Phía bên trái hắn là hai tấm Vô Lượng Bìa, một tấm bìa đầu tiên có 100 dòng, một tấm bìa khác có chừng 20 dòng 4 cột. Cái đầu tiên dường như là ghi lại tiến độ 100 người đứng đầu, cái thứ hai liên chính là người đứng đầu của mỗi một cảnh giới, mỗi một hệ tu luyện.

Cái bìa đá 100 tên hàng đầu tiên chính là: Bậc 1291: 62.12 giây. Bỏ xa hàng thứ hai: Bậc 1199: 192.31 giây.

Trần Ngọc Lâm im lặng nhìn qua cái Tam Phẩm Hư Khí Đan - Tu Chân Hệ đang để trống, lại nhìn vào nhiệm vụ. Xem ra bản thân chính là [Đệ Nhất Tam Phẩm Mây Ngàn Năm] trên cơ bản chính là cái thuật lý thành chương ư?

Có lẽ lúc Mộ Dung Nguyệt sáng tạo ra Vĩnh Hằng đảo nàng cũng không nghĩ có ngày sẽ có một thằng Tam Phẩm thành công tiến nhập Nội Đảo đâu? Dù sao thử thách Địa Giới đầu tiên cũng đâu phải hạng thường?

Thực ra mà nói, không có Tiêu Dao Thánh Nhân chỉ dẫn lại bỏ ra hơn 1 tháng đặc biệt hướng dẫn huấn luyện hắn, kể cả hắn có thành công hiểu ra ý nghĩa của Địa Giới thì có qua được trong thời gian quy định hay không còn rất khó nói. Nghĩ lại cũng không thể nào tốt đẹp, dù sao lần đó hắn lần đầu tiên bỏ qua 1 nhiệm vụ, đạt được danh hiệu [Lười thôi thầy chảy nước] đâu!

Nhân tiện, danh hiệu này cho phép trong thời gian hắn đang ăn không ngồi rồi, tăng gấp 10 lần các chỉ số: Chạy lười, lười biếng, làm biếng, mệt mỏi, ham chơi, lười làm...v.v

Bất quá nhìn phần nhiệm vụ Trần Ngọc Lâm ngược lại là nghi hoặc, Vô Lượng Sơn thực sự khó khăn vậy sao? Hắn nghe qua ngược lại cảm giác cũng khá đơn giản. Kỳ thực chỉ không ngừng di chuyển là cũng có thể mà?

Rất nhanh hắn liền hiểu mình sai rồi.

Trần Ngọc Lâm một lòng muốn thử nghiệm tư vị Vô Lượng Sơn xem lợi hại ra sao, hắn lò mò tiến về phía bên trong Vô Lượng Sơn. Kết quả vừa tiến vào, lập tức hắn nghe thấy bên tai vang lên một tiếng rít dài bén nhọn, kể đó trong thoáng chốc hắn cảm thấy trái tim lạnh buốt.

Cảm giác này không giống cảm giác khi mà hắn bị sát ý nhắm vào, ngược lại mà nói cảm giác lạnh buốt này là về mặt vật lý, giống như có cái gì đó lạnh buốt sờ vào tim hắn.

Trần Ngọc Lâm lúc này mới hiểu được rốt cuộc cái gì gọi là vô thanh vô tức. Thậm chí lúc này hắn chỉ mới trong một cái nháy mắt sơ bộ thấy qua hình dáng sinh vật này, trông nó hơi giống cá mập đầu búa, thân nó dài như con trăn và có vây to như vây rồng. Tay nó giống hệt người ngoại trừ có 3 ngón tay và gày gò lạ thường.

Thậm chí hình dáng của nó chỉ xuất hiện một chút và vẫn giữ nguyên trạng thái trong suốt, như có có một khối nước hình thú xuất hiện trong không trung vậy.

Trong nháy mắt hắn lạnh toát mồ hôi xuất hiện lại ở vị trí ngay trước Vô Lượng Sơn, tim gần như đã ngưng đập.

"Cái này..."

[Chúc mừng Kí Chủ..]

Hệ Thống tuyên bố:

[Lần đầu tiên trải nghiệm qua cảm giác cận kề cái chết. Đừng lo, bất kỳ ai tới đây cũng đều đã trải qua một lần này.]

Trần Ngọc Lâm bĩu môi, "bất kỳ ai tới đây" theo lời tối thiểu là cái Kim Đan, thậm chí Ngũ Phẩm, Lục Phẩm cũng là số hơi ít. Tam, Tứ Phẩm hoàn toàn không có còn đang ngồi chờ hắn ghi danh phá kỉ lục đây này.

Không đúng, hắn "đã" phá kỉ lục rồi đi?

Kinh nghiệm của họ, hẳn sánh bằng sao? Mỗi người ít nhất chắc cũng từng thất bại thảm hại thiếu chút chết hụt một lần rồi đi?

Đột nhiên lúc này Vô Lượng Song Bia rung lên từng tràng, phát sáng rực, Trần Ngọc Lâm mặt đen lại, thời điểm ảo não tới rồi.

Chỉ thấy tại trên Tam Phẩm Hư Khí Đan - Tu Chân Hệ bỗng dưng phát ra ánh sáng màu đỏ, kể đó xuất hiện một cái tên: Trần Ngọc Lâm, kèm theo đó là thành tích: 0.01s.

Trần Ngọc Lâm

-.....

Được rồi, hẳn thừa biết là hẳn chết nhanh rồi. Phải gọi là chết ngay tắp lự thì đúng hơn.

Kể đó, Trần Ngọc Lâm nhanh chóng nhận một tin nhắn từ "Chân Linh":

"Chúc mừng nhóc đạt được thành tích trên kỉ lục bia, đồng thời ấn định bản thân là "chết nhanh nhất già" ha ha ha..."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Hả?

Cái thứ này còn có tính năng thông báo?

Cùng lúc này, trong Địa giới, và cả ngoại giới nữa, cũng có rất nhiều người cùng lúc nhận được tin tức: "Tam Phẩm Hư Khí Đan Tu Chân Hệ Kỉ Lục Đột Phá: Trần Ngọc Lâm đạt kỷ lục với thành tích đáng kinh ngạc là sống sót trong 0.01s."

Tất cả mọi người:

-.....

0.01s có cái gì đáng kinh ngạc mà nói? Chết nhanh nhất ư?

Kể đó bọn hắn để ý đến Tam Phẩm Hư Khí đan tu vi... Vĩnh Hằng đảo từ lúc nào mọc ra được một cái Tam Phẩm Hư Khí Đan Điền rồi?

Rất nhiều trong số bọn hắn tùy ý điểm mục [Chúc Mừng (Auto)], kể đó bọn hắn suy một ra ba, thông thường bảng này là mỗi khi có đột phá kỉ lục sẽ tự động thông báo tất cả những người từng tham gia và bật chế độ tự động nhận tin nhắn...

Cho nên, bọn hắn toàn bộ lựa chọn tính năng tắt thông báo tạm thời, không khó để suy ra kể đó sẽ xuất hiện rất nhiều lần "Phá Kỉ Lục", tỉ như 0.02s, 0.03s cái gì đó.

Cùng một lúc, có một vị Hợp Thể Kỳ tu vi, gọi là Liêu Ảnh Mạn ở trong một quán lâu trên đỉnh Everest đang dở khóc dở cười.

Tam Phẩm Tu Vi.. chính là xưa nay chưa bao giờ có kỉ lục gì, đồng nghĩa tên này sẽ là người thứ hai có Kỉ Lục Đệ Nhất 5 hạng mục trong lịch sử Vĩnh Hằng đảo, không quân kỉ lục là bao nhiêu. Về phần người đầu tiên?

Chính là hắn. Đệ Nhất Thần Anh Cảnh 5 mục.

Mà thôi mà thôi, coi như đi. Không lẽ hẳn phá hạ tu vi, đi tranh với một tên Tam Phẩm?

Dù sao, người ta chính là Đệ Nhất trong các Tam Phẩm Hư Khí Đan của Vĩnh Hằng đảo đâu. Người ta đường đường đứng hạng đệ nhất cơ mà, hẳn không dám đi tranh.

Mỗi tội trong danh sách tất cả những Tam Phẩm cũng chỉ có một người, chính là vị trí 1/1....

Trong lúc ngoại giới nhiều người không biết nên bàn tán cái gì, Trần Ngọc Lâm đang lẫn lộn với một đồng tin nhắn...

Đùa nhau à? Thế này tương đương với thông cáo toàn dân thiên hạ: "Nhìn nè nhìn nè, ta chết nhanh không? 0.01 giây nhé. Prò chưa?"

Hắn còn mặt mũi nào gặp người?

Hơn nữa, khẳng định là hẳn chết nhanh hơn ghê lại nhiều, vì 0.01 giây là vì Vô Lượng Bia chỉ hiển thị 2 chữ số sau dấu phẩy. Nói cách khác thời gian hẳn chết nhanh tới mức 0.01 giây chỉ là sau khi làm tròn

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Vô Lượng Sơn tầng thứ nhất

Trần Ngọc Lâm sau khi phủ lên trên Vô Lượng Bìa một cái vải trải giường màu trắng, lại chọc thêm hai lỗ làm mắt cho trông giống nấy con ma làm từ vải trải giường thì bắt đầu an ổn hơn một chút.

Mắt không thấy, tâm không phiền.

Trần Ngọc Lâm sau khi trang trí Vô Lượng Bìa hình con ma thì lại thử thêm một lần nữa.

Lần này sau khi hấn tiến vào bên trong, hấn có thể mở hồ nhìn ra được toàn bộ quang cảnh của bậc thang bên trong đó.

Một bậc thang dài rộng 20 mét, trông khá giống một cái võ đài. Trên mặt võ đài khắc họa một pháp trận nào đó Trần Ngọc Lâm dù có Thông Thái cũng không nhận ra, có thể cấp bậc quá cao, hoặc nó chỉ là hình trang trí.

Trần Ngọc Lâm vừa tiến vào, lập tức theo dự tính nghiêng người sang trái né tránh một cú chộp thẳng vào ngực của hấn.

Lúc này, hấn hoàn toàn thấy rõ cách thức tấn công của loại sinh vật sinh sống trong Vô Lượng Sơn này (tạm gọi chúng là Vô Lượng thú). Đầu tiên chúng sẽ tiếp cận nạn nhân (cũng không rõ là tiếp cận hay là bản thân chúng sẽ chực chờ ở sẵn đó nữa), kẻ đó chúng thò tay vào bên trong cơ thể nạn nhân, bóp nát một cơ quan nội tạng quan trọng ra (trong trường hợp của hấn là tim)

Ví dụ trong trường hợp này, lúc hấn vừa mới thành công né trúng một đòn hấn ngoái cổ ra sau nhìn thì thấy cái thứ này vừa giơ một tay lên, bàn tay nó 3 ngón thực thể hóa, không phải loại hình trong suốt mà là chân thật thực thể, có màu xám nhạt, mỗi ngón tay có một cái miệng.

Dựa theo vị trí mà bàn tay nó đang ở, rõ ràng đó là trái tim của hấn, hoặc ít nhất là ngực trái.

Trần Ngọc Lâm ánh mắt chợt co rút lại, kẻ đó hấn không khoan nhưng đạp mạnh chân lên trên, nẩy mình lên trên để giữ cho bản thân liên tục chuyển động. Bởi vì hấn thấy được con Vô Lượng Thú vừa xuất hiện trước mặt hấn đầu không phải hình dáng cái búa mà đầu hình tròn, giống cái khiên hơn.

Một con Vô Lượng Thú khác?

Hấn ngay lập tức thấy kẻ đó là con vừa nãy đang lao thẳng về hướng hấn lúc này, cái đầu trông như cá mập đầu búa tách ra làm đôi. Trần Ngọc Lâm đoán nếu lúc này cái đầu của nó "nổi" lên từ không gian mà nó đang "lặn" kia, có lẽ hấn sẽ nghe được một tiếng rít rùng rợn phát ra từ cái mồm đó.

"Ăn nè"

Trần Ngọc Lâm hét lớn, kẻ đó hấn triệu hoán ra Yểm Dao chém xuống một cú. Hiển nhiên, Yểm Dao chém xuyên qua nó, không phải kiểu nhát chém ngọt một nhát chém nó ra làm đôi mà giống như bản thân con kia chỉ là một cái ảo ảnh thôi.

Trần Ngọc Lâm trang bị Phi Dực Hải ở phía dưới chợt phát mạnh cặp cánh, đẩy hấn về phía sau. Nhưng cùng một lúc này hấn cảm giác trái tim lạnh buốt như băng hàn, hấn hơi quay đầu về phía sau thì thấy một cái đuôi đang ẩn ẩn hiện hiện trong không khí.

Con thứ ba.

Trần Ngọc Lâm lần thứ hai xuất hiện tại bên ngoài Vô Lượng Sơn, mảy nhăn nhí lại. Hấn không nghĩ tới được là sẽ có tận 3 con cùng lúc xuất hiện. Đương nhiên không phải hấn không lường trước mà căn bản hấn không nghĩ ngay tầng đầu tiên người ta sẽ sắp xếp cửa ải khó tận nhường này.

Hơn nữa, cần biết là thực lực của sinh vật tại Vô Lượng Sơn tỉ lệ thuận theo cảnh giới thí luyện giả, tức là lũ Vô Lượng thú đó cũng chỉ là thực lực tương đương Tam Phẩm tu vi mà thôi.

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ, kẻ đó hấn triệu hoán ra Arch Ville, vẫy tay yêu cầu nó triệu hồi ra 1 con Imp.

Con Imp xuất hiện, rít gào lên từng tràng, kẻ đó chạy vào bên trong Vô Lượng Sơn.

Thông thường, mỗi một thí luyện giả tới đây đều là tại rèn luyện bản thân cho nên hầu hết sẽ trực tiếp đối mặt với lũ Vô Lượng thú sinh sống trong Vô Lượng Sơn này. Nhưng Trần Ngọc Lâm lại khác biệt, hấn chỉ cần bản thân tồn tại quá 5 giây tại tầng đầu tiên là hoàn toàn hài lòng. Cho nên Trần Ngọc Lâm hoàn toàn có thể dùng một mẹo nhỏ, rút ra vài cái mồi nhử, là lũ quỷ của Arch Ville.

Nếu lũ sinh vật sinh sống trong Vô Lượng Sơn tấn công con Imp này, có nghĩa là kế hoạch của hấn thành công. Còn nếu không thì phải lựa chọn một cách khác.

Trần Ngọc Lâm quan sát con Imp từ từ di chuyển vào bên trong, chợt hấn trầm xuống. Khác hoàn toàn với khi mà hấn tiến vào trong Vô Lượng Sơn, lũ Vô Lượng thú bên trong hoàn toàn không hề để tâm một chút nào tới con Imp.

Ngoại trừ khoảng 1 giây bọn chúng ngay khi vừa phát hiện ra con Imp tiến vào lao về phía nó ra thì không có gì cả.

Con Imp chỉ đơn giản đi vào bên trong, rít lên từng tràng, ném Hỏa Cầu tán loạn và lại đi ra như bình thường. Có vẻ như bọn hắc hoàn toàn không thèm để ý tới nó.

Nhưng Trần Ngọc Lâm cũng có được thông tin hữu ích, đó là lúc con Imp vừa mới tiến vào một bước, lập tức không gian xung quanh phát ra từng tràng chấn động, kể đó hắn thấy rõ ràng 3 cái bóng trong suốt trôi lơ lửng về phía con Imp rồi lại tản ra.

Điều này đại biểu bên trong Vô Lượng Sơn tầng thứ nhất chỉ tồn tại 3 con mà thôi. Có thể đại khái phỏng đoán ra số lượng kẻ địch cũng là một cái lợi thế to lớn.

Hơn nữa, dựa trên phản ứng của 3 con kia lúc con Imp tiến vào, có thể nó không phân biệt được Trần Ngọc Lâm cùng với con Imp, nói cách khác hắn có thể có vài phần giây thêm vào để

"chơi" ban đầu.

Dù sao dựa vào hiệu ứng đặc biệt của chúng, Trần Ngọc Lâm không thể phòng thủ, tấn công hay hoàn trả được, chỉ có thể né tránh các đòn công kích của chúng và đánh lạc hướng chúng mà thôi.

Trần Ngọc Lâm đứng dậy, nhìn vào thành tích vừa nãy của hắn: 1.64 giây. Vẫn còn kém hơn hẳn 3 giây rưỡi so với thành tích hắn cần đạt được, nhưng với con Imp này có thể cho hắn từ 0.5 cho tới tận một giây để kéo dài thời gian.

Lũ Vô Lượng thú bên trong Vô Lượng sơn có vẻ được thiết kế để chỉ tập trung công kích các thí luyện giả, cho nên việc tồn tại của một con Imp thêm vào chỉ có thể xao lãng bọn chúng mà thôi.

Trần Ngọc Lâm không biết là bọn nó chú ý tới con Imp chủ yếu là vì trên người nó dính đặc sệt khí tức của hắn cho nên mới phát sinh ra một cái nhầm lẫn, nhưng cái nhầm lẫn này chỉ kéo dài trong một cái nháy mắt mà thôi. Ngay sau đó bọn chúng lại bình thường trở lại.

Hắn đi tới một phía của cái cầu thang, còn con Imp được điều khiển để đi tới đầu bên kia, như vậy cả hai sẽ cách xa nhau nhất có thể.

Đầu tiên, con Imp bước một bước vào bên trong. Lập tức hư vô chấn động, 3 con Vô Lượng Thú ở bên trong bậc đầu tiên đột nhiên trong một nháy mắt hiện nguyên hình. Trần Ngọc Lâm lúc này nhìn ra được 3 con này, một con có đầu cá mập đầu búa, một con có đầu là vòng tròn, con còn lại trông hơi giống cá kiếm.

Cả ba con Vô Lượng thú cùng lúc hiện hình, mặc dù vẫn trong suốt, kể đó bọn chúng đồng loạt lao tới phía con Imp. Cùng lúc này Trần Ngọc Lâm tiến vào bên trong bậc đầu tiên, hắn nhìn qua Hệ Thống bắt đầu đếm giờ.

0.6 giây, đó là khoảng thời gian từ lúc hắn bước vào, cho tới khi lũ Vô Lượng thú bên trong quay ngược đầu lại, quyết đoán không thèm để ý tới con Imp mà trực tiếp lao về phía hắn. Từ lúc hắn tiến vào trong tầng 1 và lúc chúng lao về phía hắn cả thấy là 0.8 giây.

Trần Ngọc Lâm sử dụng Phi Dực Hải, vút bay thẳng về phía tầng thứ 2. Để đảm bảo bản thân sẽ không bị bọn Vô Lượng Thú một trao chớp mắt, hắn quyết định bay liên tục theo hình chữ S hơn nữa còn là không theo bất cứ một quy luật nào cả.

Hắn trong nháy mắt nhìn thấy bản thân đã ở ngay sát chỗ bước lên trên tầng thứ hai, chợt khoảng ngăn cách giữa 2 tầng xuất hiện. Đó là một bức tường trong suốt màu đỏ, chính giữa bức tường hiện ra một chữ [7.8s/10s].

Trần Ngọc Lâm nháy mắt đoán ra được là mỗi một cầu thang sẽ cần một khoản thời gian để vượt qua, cũng không khó đoán ra lắm bởi vì thông tin hiện ra vô cùng rõ ràng rồi. Hắn phản ứng cũng tính là nhanh nhẹn, lập tức nhảy lên trên bức tường ngăn cách 2 tầng, đạp 3 bước lên tường rồi nhảy lên trên cao.

Kể đó Phi Dực Hải vùng lên, mang hắn bay xuyên qua căn phòng. Trần Ngọc Lâm lướt nhìn qua, chẳng có gì cả. Hắn hoàn toàn không thể nhìn thấy lũ Vô Lượng thú kia đâu. Nhưng mà hắn thả bay lượn lung tung còn hơn đứng chờ một chỗ cho lũ Vô Lượng Thú kia tới.

Chợt, tầm mắt xung quanh của hắn bị nhiễu loạn. Hắn đoán có thể gọi là thế, đó là lúc hắn nhìn thấy xung quanh mình chợt xuất hiện 2 con Vô Lượng thú đang há hàm răng nhọn hoắt vào mặt hắn. Kể đó Trần Ngọc Lâm chợt thấy mình đã xuất hiện ở bên ngoài Vô Lượng sơn, bên trong hắn nhìn thấy 3 con Vô Lượng thú đang lượn lơ xung quanh nhau, cả 3 con bàn tay đều đã được thực thể hóa.

Trần Ngọc Lâm kiểm tra thành tích vừa nãy, 3.7 giây, chỉ còn thiếu 1.3 giây nữa thôi là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Trần Ngọc Lâm cau mày, Arch Ville có thể đưa hắn di chuyển rất nhanh đi, nhưng lại không thể kéo dài được. Một lần di chuyển như vậy của nó chỉ có thể kéo dài trong nửa giây, hơn nữa Arch Ville sẽ không thể khống chế được tốc độ của bản thân nó, và khẳng định nó sẽ kéo hắn đập mặt vào tường.

Căn phòng này chỉ có 20x20 mét, quá nhỏ để thi triển một chiêu kia. Có vẻ diện tích mỗi bậc thang đều được thiết kế không quá rộng để hắn có thể chạy vòng quanh.

Chủ yếu vì mục tiêu của Vô Lượng Sơn chính là né tránh công kích, không phải chạy trốn công kích, cho nên cũng không có cần thiết phải chế tạo ra rộng rãi lắm.

Chương 141: Tầng 1: 5 giây:

Trần Ngọc Lâm sau khi nghỉ ngơi một chút, xử nốt con nửa gà quay, cũng khá ngon (Hệ Thống lúc nghe hắn nói thể cảm rầm rừ tiếng cái gì mà không biết thưởng thức), quyết định tiến lại vào bên trong Vô Lượng Sơn. Lần này hắn hoàn toàn tính toán và chuẩn bị đầy đủ.

Vừa nãy, hắn lên trên nhóm chat facebook Vĩnh Hằng đảo hỏi qua về thí luyện Vô Lượng Sơn, hầu hết mọi người đều cho hắn lời khuyên là có 3 hình thức để đi qua một tầng.

Thứ nhất, cố né tránh mọi đòn tấn công.

Thứ hai, liên tục di chuyển Kim Đan bên trong cơ thể né tránh mấy cú chụp của tụi Vô Lượng thú, khoản này hắn còn chưa đủ trình vì chưa có Kim Đan.

Thứ ba, cố gắng ẩn khí tức khiến cho tụi Vô Lượng thú không tìm ra nổi.

Ví dụ như người đứng thứ 17, Ảnh Yêu Thiên Miêu Gamma là một kẻ sử dụng phương pháp thứ ba trực tiếp trèo một mạch hơn 700 tầng ngay trong lần đầu tiên mới dừng lại. Đương nhiên thực lực cũng là một vấn đề, nhưng mà cảnh giới của hắn chẳng thích hợp để tu bất kỳ cái nào trong số đó cả.

Tuy rằng thực lực của hắn và Vô Lượng thú bằng nhau, nhưng có nhiều kỹ năng hắn chưa có đủ khả năng học tập được. Ví dụ như bộ pháp phải lên tới Tam Phẩm Hậu kỳ mới đủ khả năng duy trì, hoặc tránh né các đòn tấn công bằng Kim Đan bằng cách di chuyển Kim Đan?

Giống như một người bình thường cùng với một vận động viên quyền anh vậy, tuy rằng cả 2 là phạm nhân, nhưng người thứ hai khẳng định một quyền ngất người đầu tiên.

Hắn từng nghĩ tốc độ không phải là vấn đề bởi bản thân hắn là một đầu ma cà rồng, tốc độ đối với hắn cũng khá là đơn giản nhưng lúc này hắn lại nghĩ lại, không chỉ có tốc độ mới quan trọng mà cả phản xạ nữa. Trong nhiều trường hợp tốc độ của hắn vô cùng hữu ích, nhưng trong môi trường này, toàn sân đấu rộng 20x20 thì đó là khoảng cách quá ngắn để tiến hành tăng tốc.

Trần Ngọc Lâm sau khi suy nghĩ, hai cách đầu không được, vậy thì ẩn khí tức à?

Hắn hỏi Hệ Thống:

"Hệ Thống, làm thế nào để kẻ khác không nhận ra khí tức của bản thân?"

[Quá đơn giản.]

Hệ Thống trả lời, giọng tỉnh queo:

[Đầu tiên, Kí Chủ phải ngưng thở, kể đó ngưng vận động linh khí trong cơ thể, ngưng vận động mạch máu để tìm ngưng đập, rồi Kí Chủ ngưng sống luôn đi. Hừ, cái ngữ không biết thưởng thức, đồ ăn ta nấu đủ bày trong nhà hàng 3 sao Michelin đây, nhà hàng 5 sao cũng là muối.]

"Tao không hỏi mày cách để ngưng sống. Và mày bớt cảm rầm đi."

[Ta nói gì sai à?]

Hệ Thống:

[Kí Chủ hỏi ta làm thế nào để người khác không nhận ra khí tức của Kí Chủ, thì ta trả lời là Kí Chủ đi chết đi. Người chết làm quỷ gì có khí tức? Người khác không thể nhận ra khí tức của Kí Chủ nếu Kí Chủ không có khí tức. LÓ GIẾC!!!Giờ thì Kí Chủ im đi.]

"....."

Bởi vì, nói chuyện với Hệ Thống trên cơ bản là một việc hoàn toàn vô nghĩa, cho nên Trần Ngọc Lâm quyết định lên trên Facebook hỏi thăm về cách để che dấu khí tức.

Kiến Ăn Thịt Rồng: "Đơn giản thôi, tại Tam Phẩm tu vi hoặc mấy cảnh giới thấp hơn đan điền linh lực yếu không đủ để tỏa ba động ra ngoài cơ thể nên không cần thiết học cách che giấu, chỉ cần ngưng thở, kiểm soát nhịp tim đập và cố không để linh lực tràn ra ngoài là được."

Kiến Ăn Thịt Rồng: "Kiểm soát linh lực, nhóc làm được phải chứ Bờm"

Thăng Bờm Có Năm Xôi: "... "

Hóa ra, Hệ Thống nói đúng hoàn toàn.. ít nhất trên cơ bản là hoàn toàn, Trần Ngọc Lâm sau khi dành ra nửa tiếng để thử thì cảm thấy hoàn toàn ổn.

Về vụ ngưng thở thì vô cùng đơn giản, Tam Phẩm không nói ngoa có thể dễ dàng nhịn thở trong một giờ đồng hồ tại các điều kiện bình thường. Thậm chí tại những đảo vùng duyên hải có những người bình thường mà công việc hàng ngày của họ là lặn và xiên cá có thể dễ dàng nhịn thở trong 20 phút cũng không hiếm lạ.

Kiểm soát linh lực thì hoàn toàn ổn, Nhị Phẩm đã có thể kiểm soát tốt linh lực rồi. Dù rằng lên Tam Phẩm hơi khác một chút do Hư Khí Đan Điền sẽ tự động hấp thụ linh lực bên ngoài cơ thể thông qua lỗ chân lông, mặc dù tốc độ có thể nói là vô cùng chậm chạp.

Về phần kiểm soát nhịp tim thì hơi khó hơn, nhưng sau 20 phút cố thử thì hần cũng khá tự tin.

Trần Ngọc Lâm giữ vững, bình tĩnh lại, kể đó hần một bên vừa điều khiển một con Imp tiến vào bên trong tầng thứ nhất, sau đó hần tiến vào theo ngay khi vừa nhận thấy 3 con Vô Lượng thú cùng lúc lao về phía con Imp.

Ồn phước, rõ ràng lũ này không có khả năng rút kinh nghiệm.

Trần Ngọc Lâm cùng lúc này tiến vào bên trong, hần ngưng thần, hơi thở không có, toàn tâm toàn lực ngăn chặn linh lực trào ra cơ thể đồng thời cũng nhanh chóng giữ tâm bình tĩnh, kiểm soát lưu lượng máu lưu thông từ đó gián tiếp làm chậm nhịp tim.

Thực ra bản thân nhịp tim của Tam Phẩm cũng rất chậm nên về khoản này hần không lo lắm.

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng nhận ra vụ này sẽ chẳng đi tới đâu cả, ngay khi hần vừa tiến vào mặc dù vô cùng nhẹ nhàng (hần còn đặc biệt dùng một loại giấy có để làm bằng vật liệu mềm như bông và hấp thụ âm thanh, hồi trước có mua một cái, nhưng hơi khó đi) để đề phòng mấy con này có thể thông qua chấn động mặt đất mà phát hiện ra hần.

Rõ ràng không có tác dụng, sau tầm 0.5 giây bọn Vô Lượng thú nhanh chóng nhận ra con Imp không phải Trần Ngọc Lâm, cả 3 con cùng lúc xoay ngược người về phía hần, kể đó mấy cái đuôi như đuôi rắn của chúng cùng lúc quất lên như một cái roi trước khi cả 3 con cùng lúc biến mất.

Quên vụ ản nặc khi tức đi. Trần Ngọc Lâm lập tức tháo trang thiết bị ra, trang bị Phi Dực Hải vào. Cùng lúc hần đạp mạnh chân nhảy lên trên tường, tiếp tục liên tục parkour quanh khu vực này.

Qua mấy lần đi trước, Trần Ngọc Lâm rút ra một kinh nghiệm là lũ này có thể tiến hành chiến thuật tập trung rất tốt, hơn nữa tốc độ của hần quá kém so với bọn nó. Nếu đây là chạy đường trường có thể hần còn ăn được, nhưng đây là một khu vực khá hẹp nên rất khó.

Nhưng, bọn nó có một điểm yếu, đó chính là tại thời điểm tấn công, chúng sẽ hiện nguyên hình. Nó cũng tương tự một cái biển cảnh cáo hần vậy.

Trần Ngọc Lâm nhíu mày, hần một mực chạy trốn khỏi bọn chúng trong khi mà hần còn không thể nhìn thấy mấy con Vô Lượng Thú đâu. Cảm giác không khác gì cái thời mà hần vẫn còn trẻ trâu, nhảy nhót lung tung và tự ảo tưởng bản thân là siêu anh hùng cả, mặc dù lúc này cũng không hần là ảo tưởng lắm.

Chợt Trần Ngọc Lâm hai mắt co rụt lại, ngay khi hần đang liếc nhìn xung quanh khi đang chạy loanh quanh thì hần lập tức cảm giác không gian xung quanh chấn động, kể đó xuất hiện đằng trước hần là một con Vô Lượng thú đầu búa, đằng sau hần là con đầu tròn, và phía dưới đang từ từ nhô lên từ mặt đất là con đầu kiếm.

Nhìn xa thì tưởng là kiếm, nhìn gần thấy nó cũng chẳng sắc lắm, giống cái kiếm gỗ là cùng.

Dù sao thì.. kế hoạch B triển khai.

Bên ngoài Vô Lượng Sơn, Arch Ville một mực đứng bên ngoài này giờ (thực ra là trong 2-3 giây gì đó, nghe thì lâu nhưng lại nhanh lắm), chợt nó lao vào bên trong tầng 1.

Arch Ville phi hành xuyên qua Vô Lượng Sơn màn chắn, ngay lúc nó tiến vào bên trong tầng thứ nhất 3 con Vô Lượng thú đang áp sát Trần Ngọc Lâm bỗng dưng khựng lại, nhìn về phía Arch Ville nửa giây rồi lại quay lại phía Trần Ngọc Lâm.

Nửa giây cũng là quá đủ.

Trần Ngọc Lâm nhảy lên trên trần bằng lực lượng ma cà rồng man rợ của mình, cơ thể hần cũng nhẹ nữa cho nên nhảy lên dễ ẹc. Hần kể đó điều động Arch Ville rẽ thành một đường vòng cung ánh sáng da cam đẹp mắt vô cùng, lao thẳng qua 3 con Vô Lượng Thú và kéo hần thẳng về một góc phòng xa nhất so với vị trí hiện tại của hần bằng khả năng di chuyển nhanh như chớp của mình.

Trần Ngọc Lâm đập mạnh vào tường (Arch Ville cũng thế, nó bay 1/6 cây máu), hần đảo tròn mắt thiếu chút học ra một ngụm máu. Hần nhìn về phía thời gian, 4.0 giây. Trong khi đó 3 con Vô Lượng thú vẫn đang ngốc trẻ nhìn về phía hần cách đó 15 mét.

Trần Ngọc Lâm cảm giác khá yên tâm, nhưng để đề phòng hần giờ một chân lên giờ lên thẳng vào tường làm điểm tựa chuẩn bị đập nhằm kéo dài thời gian đề phòng bọn chúng thật sự lao nhanh tới vậy.

Kể cả nếu thế thật, lần tới hấn thù sẵn chừng 20 con quý ở bên ngoài là được. Mỗi một con tiến vào sẽ khiến lũ Vô Lượng thú này bị phân tâm một phần giây, dễ dàng tạo điều kiện cho hấn lẫn lộn hơn.

Đây cũng không phải một lỗ hổng thiết kế tại Vô Lượng Sơn, mỗi một vật thể có sinh mệnh tiến vào sẽ khiến cho "đồng hồ" của mỗi tầng tăng lên thời gian bằng thời gian gốc nhân lên bình phương của số vật thể tiến vào. Tức là càng nhiều người thì thời gian mà một tầng phong ấn càng lâu hơn.

Ví dụ hiện tại, thời gian gốc là 10 giây, có 3 vật thể có sinh mệnh tiến vào bên trong, vị chi là tăng lên 3 bình phương bằng 9 lần, vậy hiện tại đang là 90 giây mới được rời khỏi tầng 1 tiến lên tầng 2.

Cho nên cách này chỉ phù hợp người cày thời gian như hấn.

Trần Ngọc Lâm đang yên ổn cười cười chuẩn bị chứng kiến qua thời khắc đồng hồ đếm giờ điểm 5 giây, chợt hấn dựng hết lông gáy, chân đạp mạnh vào góc tường lẫn hơn 10 mét đi ra ngoài.

Bởi vì lúc này tại vị trí của hấn, một trong ba con Vô Lượng Thú, con đầu kiếm đã đột ngột xuất hiện ở vị trí mà hấn đứng trước đó bất chấp hấn không thấy nó di động gì cả.

Thuần di hư không? Cũng may hấn có chuẩn bị từ trước, mặc dù hấn không thực sự chuẩn bị cho thuần di hư không mà hấn chuẩn bị cho cái gì đó như phi tốc lao đến hơn.

Kể đó lúc hấn đang bật dậy, đột nhiên hấn cảm giác bên trong hấn lạnh buốt. Cảm giác không thực sự giống mấy lần trước tim hấn bị chạm phải mà giống như lần này con Vô Lượng thú chạm hấn vào đan điền của hấn hơn.

Lúc mà hấn quay ngược người ra thì hấn nhìn thấy một con Vô Lượng Thú đang há cái mồm ra chĩa về hướng hấn. Mồm nó có rất nhiều răng mảnh nhỏ như kim thoa, bên trong giống một bông hoa sen với rất nhiều răng nanh.

Hấn đoán lúc này con Vô Lượng thú đang gào rít lên từng tràng với hấn.

[Ting, 5 giây đã trôi qua, Kí Chủ có thể chết được rồi.]

Trần Ngọc Lâm nhắm mắt lại, kể đó lúc mở mắt ra hấn đã đứng bên ngoài Vô Lượng Sơn. Hấn kiểm tra Vô Lượng Bia, trên bia ghi lại thành tích mới nhất của hấn: 5.08s.

Suýt soát qua.

Cũng là không tệ. Lần này thành công dựa vào hai điểm chính yếu, Vô Lượng Sơn cho phép tổ đội tham gia thí luyện, và hấn không bị quy tắc tăng thời gian mỗi người tham gia thí luyện của Vô Lượng Sơn trói buộc.

Dù sao thì nơi này cũng là một nơi tốt để luyện tập chơi cùng đám sát thủ và luyện phản xạ cực tốt, Trần Ngọc Lâm đánh giá thí luyện ải 4.5/5, mất nửa điểm vì tạo hình xấu như ma của đám Vô Lượng thú.

Có điều ải tiếp theo thì không thể dùng mẹo được như vậy, hấn phải dựa vào chính hấn. Bù lại không như Vô Lượng Sơn, Thâm Ảnh Uyên cạm bẫy là chân chính thực thể, có thể tiến hành phòng thủ, phản kích v.v. Càng nhiều lựa chọn hơn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Thâm Ảnh Uyên cạm bẫy

Thâm Ảnh Uyên, được quảng cáo là:

"Nơi cuối cùng bạn sẽ muốn tới trong kì trăng mật của chính mình, tại nơi này bạn sẽ không có thể nhìn thấy bất kỳ cái gì, dù là bằng mắt thường, thần thức hay thậm chí là cảnh quan trong những giấc mơ. (và cả vợ/chồng bạn nữa, rất thích hợp cho các hoạt động giết người giấu xác phòng trường hợp sau đêm trăng mật bạn đột nhiên thay đổi ý kiến của mình)

Tham gia tour Thâm Ảnh Uyên chỉ với giá 99.99 Tinh Hạch cấp 3 để tận hưởng chuyến đi bao gồm: Tham quan ngục tù Uyên Ảnh, nơi nhốt những loài sinh vật vô cùng kinh khủng để làm thú trấn giữ mỗi cửa ải của Thâm Ảnh Uyên, tham quan đường mòn Tử Thần, nơi bạn CHẮC CHẮN sẽ bị bắn cho thùng như cái sàng bởi vô số mũi tên nhọn kịch độc.

Đừng lo, bạn sẽ không chết đâu, chúng tôi có những đội ngũ chữa trị kịch độc uy tín nhất hệ Mặt Trời.....

Họ thậm chí có cả quả lưu niệm. Ngạc nhiên chưa?

"Cái thứ này có thể bán được sao? Bộ phận quảng cáo làm việc kiểu gì thế nhỉ?"

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc hỏi.

[Chà, nó nằm trong tour du lịch Địa Giới, Kí Chủ có thể thử đăng kí một tour, chỉ có 999.999 Tình Hạch cấp 3 mà Kí Chủ có thể tùy ý thăm thú 12 Di Sản Địa Giới rồi, giảm giá 200 Tình Hạch cấp 3 so với đi 12 tour riêng rẽ, hỏi thế còn gì?]

Hệ Thống nói:

[Nghiên cứu kĩ hơn cho thấy.. đúng vậy, họ có thể du lịch dựa trên nó. Trong vòng 12 năm gần đây, lợi nhuận từ ngành du lịch Địa Giới của Đào đang tăng trưởng 120%/năm, dự kiến đến năm 3200 sẽ đạt mức kỉ lục...]

"Người là chuyên gia kinh tế học đấy à?"

[Ta là rất nhiều thứ.]

Hệ Thống tự hào đáp:

[Chuyên gia kinh tế học, chuyên gia sinh vật học, ngôn ngữ học, nhà nhân chủng học, vật lý học, bác học nói chung chung. Ta thậm chí có thể làm 1 bài PowerPoint phân tích cho Kí Chủ về sự tăng trưởng bitCoin trong năm 2019 chính xác từng giai đoạn.]

"Thôi nghỉ đi."

Trần Ngọc Lâm cảm râm, kẻ đó hần nhìn về phía trước về phía Thâm Ảnh Uyên.

Thâm Ảnh Uyên là một khe nứt rộng hàng cây số, dài... hàng ngàn cây số? Chắc thế, dù sao bằng thị giác của hắn cũng không soi ra nó dài như nào.

Cứ tưởng tượng địa giới là một hòn đá đen xám lẫn lộn được soi sáng bởi một cái đèn học, giờ lấy bút dạ màu đen tô đậm và vạch một vết lên trên hòn đá đó. Vết đen đó chính là Thâm Ảnh Uyên, hoàn toàn chẳng có gì cả ngoài một màu đen thuần túy.

Trần Ngọc Lâm lấy một cây pháo sáng, thử ném xuống Thâm Ảnh Uyên.

Ngay khi cây pháo sáng bị vút vào bên trong, lập tức nó tối sầm lại cứ như thể bóng đêm xung quanh hoàn toàn ăn mất nó vậy.

"Chà, hay ho đây."

Trần Ngọc Lâm cau mày, hần nhìn ra được những cái gì đó khác hơn là những thứ vừa rồi.

Cùng lúc mà cây pháo sáng tiến vào bên trong Thâm Ảnh Uyên, lập tức một loạt những mũi tên và boomerang bắn về phía cây pháo sáng, cứ như thể cây pháo sáng đó bị định vị làm mục tiêu vậy.

"Thử lại nào."

Trần Ngọc Lâm rút ra một cái đèn pin, rọi xuống dưới, ngay khi ánh đèn pin soi xuống, lập tức một sợi xích mạng theo một cái gì đó rất to lao tới và che lấp ánh sáng đi.

Được rồi, rõ ràng là cái pháo sáng vừa rồi bị tắt ngấm không phải vì bóng tối nuốt chửng ánh sáng (mặc dù có một phần, loại đèn pin Trần Ngọc Lâm sử dụng bình thường soi sáng 100 mét được, nay chỉ soi được chừng 10 mét, giảm 10 lần), mà là bản thân cái pháo sáng bị phá hủy. Có vẻ bên trong Thâm Ảnh Uyên, bóng tối là chân lý, bầy rập lập tức tấn công mọi thứ có ánh sáng trong này.

Trần Ngọc Lâm cho hết mấy vật phát sáng vào trong cặp, bao gồm cái đồng hồ, hơi kì quái vì hắn chưa bao giờ bỏ cái đồng hồ ra cả, dù nó chết vì nước vào 2 tháng rồi lúc mà hắn đi Địa Giới khảo hạch với Uyên vậy.

Trần Ngọc Lâm xoa xoa cằm, cảm giác không còn thứ gì phát sáng nữa, hắn quyết định sẽ tự thân trải nghiệm Thâm Ảnh Uyên.

Thâm Ảnh Uyên được đánh giá xếp hạng kém hơn so với Vô Lượng Sơn, nhưng lại được bình chọn là hữu ích hơn Vô Lượng Sơn. Nếu Vô Lượng Sơn được thiết kế để cho mỗi người luôn trong trạng thái đề phòng cảnh giác và phản ứng kịp thời thì Vô Lượng Sơn chế tạo ra để thí luyện tăng mạnh khả năng cảm ứng môi trường xung quanh.

Trong Địa Giới 5 loại thí luyện thì 2 loại là Vô Lượng Sơn cùng Thâm Ảnh Uyên là buộc người tham gia phòng thủ, Vạn Thú Chiến Trường và Vô Đạo Sơn được thiết kế buộc người tham gia tấn công, còn Thất Chung Sơn Mịch là cả 2.

Trần Ngọc Lâm mặc vào 2 bộ giáp, vừa nãy hắn tháo ra vì như thế nhẹ hơn, đồng thời trang bị Yểm đao trong trạng thái Xích Đao, dễ dàng phòng thủ 2 mặt hơn.

Ngay bước đầu tiên hắn tiến vào, lập tức Trần Ngọc Lâm nghe thấy "RÍTTTTTTTTT" một tiếng kéo dài, kẻ đó từ trên cao hắn nghe được tiếng xé gió.

Loại tiếng động xé gió này vô cùng quen thuộc, hồi trước Hắc Linh khi vẫn còn là cục sắt thể lỏng được định hình vẫn thường hay phát ra tiếng xé gió như thế mỗi khi Trần Ngọc Lâm thả nó từ trên cao xuống.

Hắn lập tức trong một nháy mắt thu hồi Yểm Đạo, lăn một vòng ra đằng trước rồi lại trang bị Yểm Đạo lại. Nếu có người ở đây sẽ nhận ra hắn tháo trang bị rồi lại trang bị lại này làm thuần thục tới mức giống như thể hắn thường xuyên làm thế vậy.

Đằng sau hắn, một cái gì đó rơi xuống, nghe âm thanh thì ít nhất cũng phải nặng 3 tạ.

Trần Ngọc Lâm chợt cảm giác rợn xương sống, kể đó hắn nghe lách cách một tiếng, lại một tiếng xé gió khác truyền ra từ đằng sau hắn. Dựa theo âm thanh chắc chắn là một thứ bén nhọn. Hơn nữa dường như nó còn đến từ bên trong cái "cục" vừa rơi xuống sau lưng hắn.

Bấy trong bấy?

Trần Ngọc Lâm phản ứng cũng rất nhanh, hắn lập tức giơ lên Yểm Đạo lên đỡ một đòn này, hơi nghiêng nghiêng nhằm nếu phát bắn này trúng Yểm Đạo sẽ thuận theo chiều nghiêng mà lệch hướng đi.

Quả nhiên, phát bắn vừa bắn ra từ cái cục kia sau khi va chạm với Yểm Đạo liền bị chệch hướng, bắn lệch thẳng vào bức tường cạnh bên hắn. Trần Ngọc Lâm thử nhìn qua xem Thông Thái có được kích hoạt không, nhưng có vẻ là không bởi vì trong đầu hắn không xuất hiện thêm 1 thông tin nào cả.

Có vẻ không chỉ nếu hắn không có đủ khả năng nhận thức được một thực thể thì Thông Thái/Giám định không kích hoạt mà cả nếu hắn không nhìn thấy thì cũng thế.

Trần Ngọc Lâm đang căng thẳng vô cùng, chỉ mới chưa đầy 1 giây thôi mà hai cái bẫy liên tục được kích hoạt, Indiana Jones lúc này chắc cũng phải chạy chứ nói gì tới hắn.

Vừa nhắc tới Indiana Jones, lập tức Trần Ngọc Lâm cảm giác dưới thân hệt hẫng, kể đó hắn bắt đầu lăn lông lốc xuống dưới ngay khi cái sàn đột ngột biến thành một cái dốc, tuy không đến nỗi thẳng đứng nhưng cũng không kém lắm, khoảng chừng 45 độ.

Trần Ngọc Lâm chợt nhủ mày, hắn nghe thấy phía trên có một âm thanh vô cùng lớn, như thể có cái gì đó đang lăn xuống vậy. Không cần nói hắn cũng thừa hiểu đó là cái cục vừa rơi xuống ngay lúc đầu tiên hắn tiến vào trong Thâm Ảnh Uyên.

Trần Ngọc Lâm cố gắng giữ thăng bằng, đồng thời Phi Dực hải phát động, nhảy bay lên trời tránh khỏi cái thứ đang lăn lông lốc hướng về phía hắn.

Nhưng cùng lúc này, hắn nghe thấy vô số âm thanh loẹt xoẹt xung quanh, kể đó hắn bắt đầu nghe thấy mấy tiếng xé gió.

"Chà, 2.2 giây?"

Trần Ngọc Lâm nhìn thoáng qua đồng hồ bấm giờ, cùng lúc này hắn xuất hiện ở bên ngoài Thâm Ảnh Uyên, lắc lắc đầu.

Thời hạn Hệ Thống cho hắn là 10 giây đồng hồ, nhưng cái này khác hoàn toàn với Vô Lượng Sơn, Vô Lượng Sơn tuy rằng hắn hoàn toàn không nhìn ra được cái gì nhưng ít nhất thời điểm tiếp xúc với thân thể hắn hắn còn có thể nhìn thấy được kẻ tấn công.

Thâm Ảnh Uyên hắn chẳng nhìn thấy gì cả (và cũng không dùng được đèn pin vì như vậy sẽ kích hoạt vô số cạm bẫy), mặc dù vẫn có thể nghe thấy loáng thoáng âm thanh lúc mà các cạm bẫy được kích hoạt.

Trần Ngọc Lâm xoa xoa cằm, nhưng chỉ ít hiện tại hắn đã biết được các cạm bẫy đầu tiên của Thâm Ảnh Uyên là cái gì rồi.

Một cái hòn đá (?) rơi từ trên trời xuống, kể đó nó sẽ bắn ra một cái mũi tên nhân lúc hắn không chú ý, và con đường sẽ nghiêng còn hơn cả lúc Indiana Jones bị hòn đá lăn rượt cho té khỏi.

[Năm mợ.]

Hệ Thống nói:

[Nếu thế thì quá dễ dàng, chỗ này mỗi giờ mỗi khắc đều liên tục thay đổi các cạm bẫy cho nhau. Có nghĩa là lần tới Kí Chủ đi vào có khi nó không phải là cái cục đá vừa rồi đâu mà là một cái hầm chông đang đợi Kí Chủ đấy.]

"Khoan khoan khoan khoan..."

[Khoan cắt bê tông?]

"Câm mồm. Ý mày là sao? Mấy cái cạm bẫy này còn tự động thay đổi được à?"

[Đương nhiên. Bằng không thì với trí nhớ của cao giai tu sĩ muốn nhớ như in từng cạm bẫy một thật sự là quá dễ dàng. Thậm chí kể cả khi Kí Chủ đang đứng im một chỗ các cạm bẫy sẽ tự động thay đổi và di động nữa cơ. Bằng không Kí Chủ nghĩ tại sao ta lại cho Kí Chủ đặt mốc là 10 giây mà không phải 10 mét?]

[Thực ra, di chuyển 10 mét còn dễ dàng hơn đứng im 10 giây, theo ta tính toán trận pháp trong Thâm Ảnh Uyên nếu Kí Chủ đứng im hoặc ít di động sẽ liên tục chế tạo trận pháp nhằm vào Kí Chủ.]

"Nhưng mà trên bảng thành tích là tính theo mét."

Quả đúng vậy, trước Thâm Ảnh Uyên cũng có 2 cái bia thành tích tương tự như Vô Lượng Bía.

[Đó là vì càng đi xa độ khó càng cao, nhưng nó tính theo cây số, 10 giây hay 10 mét cũng như nhau.]

"....."

Rút lại lời nói, hẳn chẳng có ưu thế nào hết.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Gọi Ý

Trần Ngọc Lâm vừa kết thúc lần vượt ải thứ 7, lần này thậm chí còn kém hơn 6 lần trước, mấy lần trước hẳn còn có thể đạt được thành tích 4 giây rưỡi, lần này trực tiếp chết ngay lần đầu.

Cho nên xem vận khí, nếu đừng phải cạm bẫy gì đó độ khó cao liền muốn ăn hành, mà nếu ăn may đừng phải toàn cạm bẫy độ khó thấp thì dễ dàng hơn.

Lần thứ 7 này hẳn vừa mới tiến vào, lập tức toàn bộ 50 mét đạo bỗng ngưng biến thành một cái miệng lớn khổng lồ, bên trong cái miệng này lại có vài trăm cái miệng nhỏ hơn, nghiền hẳn nát như tương.

Nhưng nó cũng đẩy hiểu biết của hắn về Thâm Ảnh Uyên lên một cấp độ mới: Có sinh vật sống trong này, thậm chí là cả yêu ma quỷ quái.

Trần Ngọc Lâm đang giữ bụi ra khỏi giày, chợt bên cạnh hắn nhoáng ra một cái bóng đen. Hẳn phản ứng có thể tính là nhanh, trực tiếp nhảy bật ra đằng sau, mặc dù chủ yếu là do giật mình.

Vừa xuất hiện trước mặt hắn là một người cát. Chính xác hơn mà nói, toàn thân thể hắn phía dưới là một đồng cát phủ một lớp bột đen, bên trên từ bụng trở lên là một cơ thể con người để trần, nam giới, khoảng 30 tuổi, đồ đằng phủ kín toàn thân, nhìn thoáng qua trông giống hắn bị mực vấy khắp người.

Mặt hắn ngũ quan trông khá giống lấy ngón tay chọc ra 3 cái lỗ trên một đồng cát hơn là một khuôn mặt.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua, lập tức kinh ngạc:

[Miền Địa Dương - Đại Tự Nhiên hệ Huyền Cấp viên mãn- 1000 mét/ Trấn]

Chủng tộc: Huyết Địa Lâu]

Trần Ngọc Lâm từng nghe qua Huyết Địa Lâu nhất tộc, chính xác hơn chúng không thể gọi là tộc.

Huyết Địa Lâu chủng tộc một loại yêu quái vô cùng kì dị, là điển hình ví dụ cho câu nói khá nổi tiếng Tu Chân Giới: "Bất kỳ thứ gì cũng biến thành yêu được". Nó trên cơ bản là một mảnh đất sau một thời gian dài, có thể là thông qua chiến tranh hoặc bất cứ nguyên nhân gì liên tục nhận được máu tươi cùng với oán hận, biến thành một loại yêu quái.

Cứ một thời gian nếu không nhận được đủ "nấu", nó sẽ gây ra một số tai nạn, tí như sụt lở núi, sập hầm để ăn thịt người, là một loại yêu quái rất khó diệt trừ.

Nghe nói muốn diệt trừ loại yêu quái này phải móc hết sạch đất đai bị nhiễm Huyết Địa Lâu, lại đổ lên bê tông trộn máu chó đen, cuối cùng nhờ thầy pháp trấn áp trăm năm mới được. Bởi vì đất đai bị nhiễm Huyết Địa Lâu nếu không trấn áp sẽ có tỉ lệ rất cao sinh ra một con khác quanh đó.

Ở đây trước mặt hắn là một đầu Huyết Địa Lâu tu thành nhân thân (có thể nói như thế), đặc biệt hơn là tu luyện theo Đại Tự Nhiên Hệ.

Đại Tự Nhiên Hệ phân chia khá đơn giản, nhưng lại có rất nhiều cách phân chia, một trong số đó là cách phân chia thành lần lượt Thiên Địa Huyền Hoàng 4 đẳng cấp khổng lồ chế tự nhiên, và phân chia theo diện tích kiểm soát được, có nhiều cách để diễn tả diện tích, phổ biến nhất là theo hệ mét hoặc km, không phổ biến hơn là theo cách nói Trấn/ Làng/ Thành/ Quốc/ Đại Lục v..v.

Người ta nói, đẳng cấp không chế cuối cùng gọi là Thiên vì lúc đó Đại Tự Nhiên Hệ Khổng lồ chế giả đã đạt đủ sức để thay thế Thiên Đạo hành sự, có thể hồi sinh người chết, không chế tâm tưởng, v..v

Nói thì nói thế, mỗi người một sở trường. Đại Tự Nhiên hệ cũng là có sở trường, ví dụ một số người sở tu Đại Địa, một số người sở tu Hải Dương, một số là sở tu Tử Vong hoặc Sự Sống v..v

Đại Tự Nhiên hệ rất khó để phân biệt thực lực với 3 hệ còn lại, chỉ có thể phân ra cái đại khái, chính là Hoàng Cấp - trước Kim Đan, Huyền Cấp - Kim Đan tới Hóa Anh, Địa Cấp tương đương Hóa Anh tới Độ Kiếp Kỳ.

Không có cách, có quá ít nhân số tu luyện theo Đại Tự Nhiên Hệ đến Địa Cấp để dễ dàng phân chia, cùng lắm chỉ có thể đếm khoảng 30 người.

Trần Địa Dương hẳn là một chỉ Huyết Địa Lâu tu luyện theo Đại Tự Nhiên Hệ. CHúng loài này tu luyện Đại Tự Nhiên hệ dễ dàng vô cùng, nhưng bình cảnh cũng đồng dạng lớn lao vô cùng. Hẳn tu luyện lên được Huyền Cấp viên mãn hẳn cũng không dễ dàng gì.

Miên Địa Dương vừa xuất hiện ở bên ngoài Thâm Ảnh Uyên, rõ ràng là vừa thất bại thí luyện xong. Hắn liếc nhìn về phía Trần Ngọc Lâm, cau mày:

"Tam Phẩm Hư khí Đan??"

Chợt hắn nhớ tới tầm nửa ngày trước, hỏi:

"Người là cái thằng nào tên là cái gì gì đó đạt 0.01s thành tựu Vô Lượng Sơn à??"

Trần Ngọc Lâm

"....."

Tuyệt, giờ thì sau khi danh hiệu thăng Bòm qua đi, kẻ đó là cái danh hã 160k/ngày(tiền lương của hắn hồi mới vào, nghiêm túc nhé, mấy "tiền bối" ở đây cứ như học sinh tiểu học ấy, tu luyện lâu quá không có gì làm à?), bây giờ thì cái danh 0.01s sẽ lại bám theo hắn mãi thôi.

Hắn nổi tiếng rồi à? Nhưng người ta còn không thèm nhớ tên hắn nữa mà chỉ nhớ cái 0.01s thôi.

Vui vãi lều.

Trần Ngọc Lâm thở dài gật đầu, cung tay cúi chào tự giới thiệu để rồi sau đó chợt nhận ra là hắn còn chưa bao giờ học qua cách cúi chào như thời tiền sử này. Sau nửa giây ngượng ngịu, hắn giơ tay lên bắt tay theo phong thái chào kiểu phương Tây.

Nếu Mộ Dung Nguyệt ở đây lúc này và chứng kiến cảnh đáng xấu hổ này, chắc chắn sẽ nói đó là do "con mụ tàng hình nào đó" (cách nàng gọi cái người thần bí dạy hư Trần Ngọc Lâm, mặc dù làm gì có à?) dạy dỗ hắn thành ra như thế này.

Miên Địa Dương:

"....."

Người có thể cúi đầu chào, có thể cung tay chào, cũng có thể bắt tay tùy ý, nhưng đừng có làm cả 3 cái cùng một lúc chứ.

"Tại hạ Trần Ngọc Lâm, mà cà rỗng."

Dù thế hắn vẫn bắt tay.

"Miên Địa Dương, Huyết Địa Lâu."

Trần Ngọc Lâm ánh mắt thoáng đảo qua bàn tay, cảm nhận của hắn là bàn tay này thô ráp và sần sùi, không phải cảm giác sần sùi chai sạn mà giống như khi đi chân trần (hoặc trồng cây chuối) trên nền đất sỏi vậy.

Chợt hắn suy nghĩ, nếu như Miên Địa Dương tiền bối này vừa mới từ trong Thâm Ảnh Uyên thí luyện chạy ra, hắn có thể hỏi xin vài ý kiến của hắn hay không?

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng bắt chuyện với Miên Địa Dương. Thông thường khi vừa mới qua một ải mỗi người sẽ dành chút thời gian để suy ngẫm và cảm ngộ lại ải vừa rồi, Trần Ngọc Lâm nhân cơ hội này hướng Miên Địa Dương hỏi thăm một số cách thức qua ải khác nhau.

Mặc dù hắn có qua nhóm FB hỏi thăm, nhưng mà mỗi người một ý kiến nên hơi loạn.

Đặc biệt bởi vì hầu hết mọi người đều đã là ngoài Kim Đan và chưa ai từng đến đây lúc chưa đột phá Kim Đan nên rất nhiều cách thức sống sót trong này không có biện pháp sử dụng.

Mặc dù cạm bẫy đều sẽ tự động điều chỉnh theo tu vi Thí Luyện giả, nhưng cấp bậc của hắn có rất nhiều thứ không thể dùng do giới hạn tu vi.

"Chà, bản thân ta thường hay thông qua cảm ngộ xung quanh mà né tránh, hiển nhiên không phải tất cả mọi trường hợp đều có tác dụng"

Miên Địa Dương cau mày:

"Đĩ nhiên, như vừa rồi cả một đoạn đường độc đạo biến thành một cái hầm chông to tở bố, và còn phát ra trọng lực gấp 2000 lần bình thường nữa.. đại khái là như thế. Nhưng tóm lại thì tóm tắt ở một chỗ: "Cảm ứng xung quanh"."

Trần Ngọc Lâm im lặng gật gù, lúc chat trên FB hắn đã nghe cụm từ này đến nhiều rồi, nhưng lúc hắn hỏi cụ thể làm thế nào để "cảm ứng xung quanh" thì chỉ nhận được một cụm từ:

Thần thức.

Trên cơ bản là vô nghĩa, thần thức chỉ tồn tại khi người là Ngũ Phẩm cường giả lúc mà linh hồn lực đạt quá một hạn mức cho cơ thể chứa được bắt đầu tràn ra ngoài, hoặc một số trường hợp cúi bấp hơn là Lục Phẩm, nhưng sớm nhất từng có là Ngũ Phẩm cường giả. Hắn mới là Tam Phẩm.

Trên cơ bản trừ vài trường hợp vô cùng đặc thù, hầu hết người đều tại Lục Phẩm/ Ngũ Phẩm linh hồn lực tăng mạnh mà bắt đầu hình thành thần thức. Trước Nguyên Anh không có cách tu linh hồn, linh hồn lực tăng lên chỉ xảy ra do Thiên Kiếp tẩy trần, rèn đức linh hồn và bồi cho nó năng lượng mà thôi.

Bản Đồ Đạo Tắc cũng tạm coi như là một loại thần thức dò xét, nhưng vấn đề nó không hiện ra chạm bẫy, mũi tên, viên đạn, v..v nên trong trường hợp này Bản Đồ là vô tích sự.

[Là Kí Chủ vô tích sự không phải ta vô tích sự.]

"IM."

[Kí Chủ IM]

"Mày im thì có."

[Im mồm. Shut up b*tch. Заткнись. 닥쳐. 黙れ....]

"Rồi rồi tao im, ồn quá, bớt xỏ ngoại ngữ đi thằng này."

Trong lúc Trần Ngọc Lâm và Hệ Thống đấu võ mồm,

"Ừm, người biết đó. Thông thường dưới Ngũ Phẩm không có thần thức, cho nên ta đề cử một phương pháp.."

Miên Địa Dương nói, ngẫm nghĩ:

"Vì thế, ta đề cử một phương pháp. Lấy một cái khăn bịt mắt lại, để đề tăng cảm giác các giác quan còn lại."

"Có được không vậy thưa ngài?"

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc hỏi:

"Ý ta là bên trong kia tối om om thì cũng có khác gì nhắm mắt đâu?"

"Nhưng mắt người vẫn mở..."

Miên Địa Dương phân tích:

"Giác quan của Tu Chân giả vượt xa phạm nhân, đương nhiên nếu người là các hệ tu luyện khác ta sẽ không đề cử phương án này mà sẽ là vài phương án khác. Nhưng người lại là Tu Chân giả..."

"Như vậy, bởi vì giác quan của Tu Chân giả cùng phạm nhân so ra càng thêm bén nhạy, cho nên khi người từ bỏ một giác quan, đóng cửa hoàn toàn nó lại, các giác quan còn lại của người hoạt động sẽ càng thêm tốt. Mà nếu người một mực mở mắt, dù cho người không thể phân biệt ra cái gì, nhưng vấn đề là người vẫn luôn sử dụng Tinh Thần lực để phân tích từ đó hiệu quả không được...."

"Cho nên, nếu như đẳng nào cũng không nhìn thấy gì, có ngại gì mà không thử một lần?"

Trần Ngọc Lâm càng nghe càng cảm thấy có lý. Xét cho cùng, chuyện tương tự cũng đã xảy ra rất nhiều lần với nhiều người, không chỉ đơn giản đối với Tu Chân giả mà còn là đối phạm nhân.

Có rất nhiều người sau khi mất đi đôi mắt, các giác quan khác như xúc giác, thính giác càng trở nên bén nhạy hơn, thậm chí có những người trở nên bén nhạy tới mức bản thân thính giác của họ hình thành một hệ thống dò âm thanh tương tự hệ thống radar của loài cá heo, giúp cho họ có thể "nhìn" mà không cần mắt.

Vô cùng hiếm hoi, nhưng không phải là không có.

Nếu phạm nhân có thể, Tu Chân giả vốn bản thân thể chất và cường độ cơ thể cùng linh hồn lực lượng vượt trội hơn hẳn làm sao có thể kém cạnh?

Trần Ngọc Lâm cảm thấy hưng phấn bùng bùng, quyết định thử nghiệm sẵn nhân có cái băng đeo mắt hắn dành riêng lúc ngủ đeo vào. Đồng thời hắn

vận dụng linh lực chặt đứt (tạm thời) khu vực khứu giác (đúng, Tam Phẩm có thể làm được điều đó, thực ra chỉ cần Nhị Phẩm là sơ bộ làm được rồi).

Trần Ngọc Lâm sau 10 phút thử nghiệm, hẳn cảm giác được bản thân lúc này thính giác và xúc giác đã hoàn toàn trở nên bén nhạy hơn rất nhiều.

Nếu hẳn là người bình thường có thể phải mất vài tháng để làm quen, nhưng Tu Chân giả sự thích nghi đã vượt trội lên trên người bình thường, như hẳn chỉ mất tầm 10 phút để làm quen.

Trong khi hẳn còn đang bận quấy với "phát hiện" mới thì Miên Địa Dương cảm giác không thực sự có hứng thú lắm nên chào rồi đi mất. Mặc dù hẳn có hơi chút im lặng khi thấy Trần Ngọc Lâm quay ngược lại hướng hẳn mà cúi chào.

Trông như đang chào một tảng đá vậy.

Trần Ngọc Lâm sau một thời gian luyện tập, vào lúc cuối cùng hẳn còn triệu hoán Arch Ville ra đồng thời lệnh cho nó gọi ra tầm 10 con Imp liên tục bắn cầu lửa vào hẳn nữa.

Sau khi Trần Ngọc Lâm có thể né tránh được trong 10 giây mà không hề trúng phải bất cứ một quả cầu lửa nào, lúc này hẳn mới tiến vào bên trong Thâm Ảnh Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Qua màn

Trần Ngọc Lâm sau khi một bước tiến vào bên trong Thâm Ảnh Uyên, hẳn lập tức nhảy vọt lên trên.

Sau khi sử dụng thủ pháp bịt mắt bịt mũi (hẳn tất toàn bộ tính năng của hệ thống thông qua thị giác để cảm nhận rõ hơn) cảm ứng lực với xung quanh thông qua thính giác của hẳn tăng lên chừng 50%, tuy rằng còn chưa có khả năng thông qua "nhìn" âm thanh tự tạo dựng nên một tấm bản đồ dựa theo âm thanh trong đầu, nhưng cũng đã đủ khả năng thông qua lắng nghe biết được hướng cạm bẫy từ nơi nào.

Mà lần này, hẳn vừa mới tiến vào lập tức dưới chân phát ra một âm thanh loẹt xoẹt, hẳn không chút do dự nhảy lên hơi chếch bên trái. Kế đó hẳn nghe được một tiếng "Choang" và thêm một tiếng kim loại ma sát vào nhau mãnh liệt.

Hẳn không rõ ràng đó là loại bẫy gì, nhưng có lẽ đó là loại bẫy giống như bẫy gấu hoặc bẫy chuột cỡ siêu bự.

Trần Ngọc Lâm kể đó nhẹ nhàng bước đi lên trên. Mấy lần đi đầu tiên hẳn rút ra một kinh nghiệm đó chính là không được lao lên như một thẳng điện.

Số bẫy ở đây là vô cùng nhiều, hơn nữa chúng có thể tự động di chuyển vị trí kể cả trong quá trình kích hoạt bẫy. Ví dụ lần thứ hai có lần hẳn bị một cái bẫy xích trời dù hẳn cách vị trí kích hoạt bẫy 5 mét rồi, chứng tỏ có cách nào đó những cái bẫy này có thể nhận định sự hiện diện của hẳn.

Trần Ngọc Lâm hạ cánh xuống, kế đó hẳn nhanh chóng giơ lên Yểm Đạo, lập tức ngay sau khi hẳn giơ Yểm Đạo lên đỡ, một tiếng kít kéo dài vang vọng, Trần Ngọc Lâm lùi lại ra sau hai bước.

Vừa nãy là một mũi tên được bắn ra từ một trong những bức tường.

Trần Ngọc Lâm kể đó bước lên trước vài bước, chợt hẳn vùng lên Yểm Đạo, trong nháy mắt chém đôi một vật thể đang cấp tốc lao tới hẳn.

Vật thể này không giống kim loại, cảm giác lúc chém qua người nó của hẳn khiến cho Trần Ngọc Lâm nghĩ tới một con dơi hơn.

Những sinh vật trong Thâm Ảnh Uyên này hầu hết tạo dựng bởi trận pháp, cũng như những cạm bẫy vậy, cho nên cảnh giới của chúng tương đồng với cảnh giới thí luyện giả. Con vừa nãy là một con Ma Thú, có lẽ thực lực xấp xỉ khoảng Tam Phẩm sơ kì. Dù thể cơ thể của nó phòng thủ khá yếu nhược, một đao là chết.

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng bước lên trên vài bước, tiện thể giơ đao lên đỡ lấy mười mấy hai mươi con dao hoặc mũi tên bắn về hướng hẳn. Tuy rằng mỗi một loại cạm bẫy thiết kế đều lấy tu vi của hẳn làm cơ sở nhưng một số cạm bẫy có lực lớn đủ mạnh bằng Tam Phẩm hậu kỳ một kích.

Tuy 1-2 cái không là gì nhưng 10 cái cùng lúc thì lại là vấn đề đấy.

Trần Ngọc Lâm né tránh một mũi tên (chắc thế, có tiếng xé gió của một vật có đầu nhọn) đã trượt qua khỏi Yểm Đạo và lao vào đầu hẳn. Nhưng lúc này hai tai hẳn hơi thoáng động, hẳn thoáng nghe thấy một tiếng rung rung rất nhẹ ở trên thái dương hẳn.

Tiếng nghe rất giống một sợi dây đàn đang rung vậy.

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng thu lại Yểm Đạo vào hòm Item, lách người sang bên phải. Một mũi tên có buộc một sợi dây ở đầu, loại vũ khí này hẳn

chưa gặp bao giờ nhưng hắn từng đọc qua, cách dùng của loại hình vũ khí này có rất nhiều cách.

Ví dụ như thay đổi hướng...

Kể đó, chỉ thấy mũi tên kia chợt nghe thoảng một tiếng xoẹt, rồi nó bắt đầu chuyển hướng lao thẳng về phương hướng hắn đang né tránh. Trần Ngọc Lâm ngay khi nghe ra được tiếng mà lúc cái thứ đó chuyển hướng đã kịp thời lại triệu hoán Yểm Đạo ra lần nữa, giờ lên đỡ đòn.

Trần Ngọc Lâm sau khi đỡ thành công một chiêu này, cũng có thể gọi đó là chiêu khá độc, kể cả ở lúc bình thường có lẽ hắn cũng sẽ bị dính một đòn này nếu không để ý đến sợi dây kia. Dù sao bình thường chẳng mấy người chịu đi để ý tới một mũi tên đã bắn trượt chứ?

Ngay sau khi Yểm Đạo đỡ được mũi tên kia, lập tức mũi tên kia phát ra âm thanh ma sát như thể đang được thu về.

Trần Ngọc Lâm kể đó nhanh chóng vung Yểm Đạo lên, chặt đứt sợi dây. Loại vũ khí kiểu này là một trong những loại vũ khí khó chịu bậc nhất, nhanh, độc, có thể dễ dàng điều khiển và hữu dụng, chỉ đứng sau kiểu hình chiến binh một tay cầm vũ khí một tay cầm lưới.

Trần Ngọc Lâm rùng mình một cái, kể đó hắn nhanh chóng bước đi lên trên. Dựa theo những gì hắn thử thí nghiệm những lần trước, tốc độ bình quân thích hợp nhất sẽ là 1m/1s, ở lại càng lâu thì sẽ có càng nhiều cảm thấy bị "dụ" về phía hắn hơn.

Còn nếu đi lên trên thì sẽ gặp càng nhiều bẫy mạnh hơn, nhưng do hắn đang chỉ cần giới hạn thời gian 10 giây nên cũng không thực sự có vấn đề gì cả. Dù sau độ khó sẽ lần lượt tăng cường tại mỗi một mốc 100 mét, 1 cây số một lần tăng khó hơn.

Trần Ngọc Lâm tiến lên phía trước, chợt trước mặt hắn bỗng dưng có từng tiếng lách cách truyền ra, kể đó hắn cảm giác có một vật gì đó rất to, rắc lòn đang xé gió hướng về đây.

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng né sang một bên, kể đó hắn "tặng" cho cái thứ vừa mới đi ngang qua hắn một cú đập.

Hắn cảm giác mình như thể vừa đập vào một khối băng, lạnh giá một cách kì lạ nhưng lại rất mỏng manh, hắn đập một phát là vỡ luôn. Trần Ngọc Lâm cau mày, nhanh chóng bỏ qua sự kỳ lạ của nó, vì lúc này nói thật cũng chẳng có thời gian mà suy nghĩ.

Cũng không quá lâu để hắn hiểu ra nó là cái gì, tầm một tích tắc sau Trần Ngọc Lâm chợt cảm giác bàn chân trơn trượt vô cùng, hơn nữa mặt đất cũng tương tự. Trần Ngọc Lâm thử lướt Yểm Đạo qua vài chỗ thấy trên nền đất toàn một loại chất giống như là dầu vậy, hơn nữa không thấy những mảnh của cái thứ mà hắn vừa đập vỡ đâu.

Cứ như là cái đó sau khi bị hắn đập vỡ liền tan chảy ra, biến thành loại chất lỏng này.

Kể đó, Trần Ngọc Lâm nghe thấy một âm thanh rất lớn ở phía trước, như thể có một hòn đá lăn đang từ từ lăn lại. Bản thân hắn đã từng đụng độ loại bẫy tương tự 3 lần, cách tốt nhất hiện tại là nhảy lên trên. Nhưng ngay lúc hắn dự tính đập lên mặt đất để nhảy lên trên thì chợt hắn cảm thấy chân mình như thể dính chặt vào mặt đất.

Loại chất lỏng này được gọi một cái tên mỹ miều: Huyền Băng. Lúc bình thường nó ở trạng thái rắn, nhưng khi trạng thái rắn bị tác động bởi một lực lớn thì nó lập tức tan chảy thành thể lỏng.

Và thể lỏng thì ngược lại, khi bị tác động bởi lực lượng lớn thì nó thành thể rắn, kết dính và cứng cỏi vô cùng, nhưng chỉ khi bị tác động bởi lực lớn và chỉ kéo dài một chút. Muốn nó hoàn toàn biến lại thành ban đầu phải đợi vài phút.

Trần Ngọc Lâm nhìn đằng trước, trước mặt hắn tiếng lán lóng lốc càng lúc càng gần, hắn hỏi Hệ Thống:

"Còn bao nhiêu thời gian?"

[3 giây]

"Tốt."

Trần Ngọc Lâm hướng về phía trước, Yểm Đạo giờ lên trên, ngay khi hắn nghe thấy tiếng lán càng lúc càng gần bèn bước một bước đi lên, giờ Yểm Đạo thẳng đứng chém ra...

Đại Tu La Đạo Pháp.

Trần Ngọc Lâm Đại Tu La Đạo Pháp vung lên, linh khí ngập tràn, một cỗ bá khí vang lên kèm theo một tiếng rít dài do Yểm Đạo va chạm với.. bất kỳ cái gì vừa lăn xuống. Hắn ngay sau đó cảm nhận cái vật thể kia bị một đạo của hắn chém làm đôi, tách làm 2 nửa lăn xuống.

Trần Ngọc Lâm nhìn thoảng qua Yểm Đạo, linh lực của hắn sau khi đột phá Tam Phẩm trung kỳ trở nên càng lúc càng mãnh liệt và tinh thuần, hơn nữa thời gian hắn luyện tập thông qua Luyện Kỳ Thất khiến cho hắn có thể khống chế vô cùng tốt lượng linh lực sử dụng của Đại Tu La Đạo Pháp, chỉ dùng khoảng 2/3 lúc bình thường.

Càng quan trọng hơn là từ trước đến giờ bị o ép bởi cái Thân Ảnh Uyên khiến hắn chỉ muốn bạo phát, cho nên uy lực còn mạnh hơn bình thường một chút.

Trần Ngọc Lâm kể đó nhanh chóng rời khỏi vị trí hần đang đứng, tiến về phía trước. Đứng im tại chỗ khẳng định là không được do Thâm Ảnh Uyên nếu hần đứng im tại chỗ sẽ lập tức dồn mạnh các cạm bẫy về phía hần.

Lùi về sau càng không phải lựa chọn, tuy không tệ bằng đứng im nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Trần Ngọc Lâm kể đó nghe thấy đằng trước vang lên vô số âm thanh nghe như cung nỏ khai mở, hần giờ Yểm Đạo lên chặn lại toàn bộ.

Sau khi hần tiến lên vài bước, chợt hần cảm thấy dưới chân hựt hẫng, Phi Dực Hải cùng lúc xuất hiện lúc mà mặt đất dưới chân hần biến mất, đúng hơn là giống như mở ra như một cánh cửa, bên dưới có lẽ là hầm chông.

Loại cạm bẫy này thông thường sẽ đi kèm với những loại bẫy kẹp để kéo thí luyện giả xuống, cho nên Trần Ngọc Lâm bèn nhanh chóng phi hành lên trước. Lúc mà hần chuẩn bị đi qua nơi hần cảm giác là cái hầm chông thì chợt từ đằng sau một tiếng động vang lên, kể đó Trần Ngọc Lâm cảm giác chân mình bị cái gì đó nắm lấy.

Hần không một chút do dự vùng Yểm Đạo chém xuống.

Thứ mà hần chém xuống rất giống như là thịt, nhưng lúc hần chém xướt qua thì lại mềm oặt. Mặc dù chém cái tay kia khiến Trần Ngọc Lâm cảm thấy mềm nhão nhưng lúc chém xong thì hần lại nghe thấy Yểm Đạo "rắc" một tiếng, đã bị mẻ một miếng lớn, rõ ràng mặc dù cảm giác mềm như bún nhưng thứ kia lại cứng chắc kì lạ.

Sau khi hần vượt qua cái hầm chông kia, hần liền ngay sau đó sững sờ, bởi vì hần nghe thấy một âm thanh nghe như tiếng rít vang lên.

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng nhảy lên trên, đồng thời cố cảm nhận xem thứ đằng trước hần là cái của khí gì, nhưng không được. Nó giống như một thứ đang liên tục lăn tròn nhưng lại không ngừng di động, lệch sang trái hoặc sang phải, hoặc nảy lên nảy xuống, không phải đá lăn, hay cũng không lười cưa.

Trần Ngọc Lâm tức khắc nhảy lên trên, một tay hần bám lên trên tường.

Kể đó hần nghe được âm thanh lạo xạo, rồi một tiếng kêu như tiếng ve sầu vang lên. Lúc Trần Ngọc Lâm lấy lại nhận thức thì hần đã ở bên ngoài của Thâm Ảnh Uyên rồi.

"Vừa nãy là cái gì vậy?"

Hần nghi hoặc hỏi, hần chỉ cảm giác có một tiếng xé gió, rồi một cái gì đó tràn đầy khí tức âm lãnh nhưng lại nóng hổi tràn về hần, sau đó hần liền xong đời.

[Một con Xích Kỳ Túc.]

Hệ Thống nói:

[Một loài rất hiếm có, rất mạnh nhưng đã tuyệt chủng ngoài tự nhiên do khả năng sinh sản kém.]

Trần Ngọc Lâm cau mày, cạm bẫy sử dụng động vật luôn được đánh giá cao trong Thâm Ảnh Uyên do chúng rất khó đối phó. Đương nhiên cũng không có nghĩa là các loại bẫy khác thì phế vật, chỉ là cạm bẫy dùng động vật có đánh giá cao hơn bình thường thôi.

[Ồ đúng rồi, xin chúc mừng Kí Chủ vượt qua Thâm Ảnh Uyên với thành tích: 12.22s, hoàn thành 2/4 nhiệm vụ.]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Thất Chứng Sơn Mạch

Trần Ngọc Lâm sau khi hoàn thành nhiệm vụ tại Thâm Ảnh Uyên, bắt đầu chạy tới Thất Chứng Sơn Mạch để dung hợp dị Lôi.

Thất Chứng Sơn Mạch là thứ đáng chú ý nhất trong toàn bộ Địa Giới, có thể nói một phần ba diện tích trong Địa Giới chính là Thất Chứng Sơn Mạch.

Đây là một dãy núi dài khoảng vài chục cây số, dễ phải đến gần trăm cây. Trần Ngọc Lâm khó có thể tưởng tượng đến việc một khu vực rộng lớn đến vậy lại ở bên dưới tầng hầm của Vĩnh Hằng đảo. Nhưng xét cho cùng hần cũng chẳng để ý lắm, tại hần thấy đủ thứ trên trời dưới biển rồi, không tin cũng không được.

Trần Ngọc Lâm đứng từ trên đỉnh một ngọn núi, trên này có cả một cái chỗ dừng chân như cái resort vô cùng rộng lớn, có cả bể bơi lẫn nhà nghỉ. Cảnh quan nhìn từ trên này rất đẹp, không khó hiểu tại sao họ định làm một tour du lịch ở đây.

Chỗ này còn hiểu được, nhưng Trần Ngọc Lâm một mực không hiểu sao người ta có thể du lịch ở Thâm Ảnh Uyên được. Chỗ đó thì có cái gì thu hút

người ngoại trừ bóng đêm dày đặc???

Trần Ngọc Lâm nhìn thoáng qua giới thiệu Thất Chung Sơn Mạch.

Thất Chung Sơn Mạch kéo dài 92km nếu nhìn từ bên ngoài, nhưng bên trong kì thực nó dài đến 792km. Thần thông kéo dài không gian như vậy trên thế giới có cả đồng, có loại chỉ đơn giản là khơi nói không gian, có loại là thông qua trận pháp hoặc các loại kì trân dị bảo, có loại tương tự thần thông Súc Địa Thành Thổ.

Thất Chung Sơn Mạch gọi là Thất Chung Sơn Mạch là vì trong này bao gồm 7 loại nguyên tố chính tồn tại trong thiên địa này tạo thành các "tai kiếp", cả thiên nhiên lẫn nhân tạo, lần lượt là: Hỏa, Mộc, Thủy, Kim, Thổ, Không gian và thời gian cùng với các dạng "phát triển" hơn của các nguyên tố này.

Tỉ như Hỏa, bản chất là nhiệt độ, dạng hình thái cao hơn của nó là plasma, sét... Thủy có thể có các dạng phát triển khác nhau như hơi nước, hoặc băng hàn.

Trần Ngọc Lâm giờ lên tám lệnh bài của hắn, thấy bên trong có một hạng mục trong Hồ Sơ:

[Hấp thu một loại Dị Lôi cấp 3 - 1 lần.

Người Kí - Mộ Dung Nguyệt]

Trần Ngọc Lâm cơ thể hiện tại cũng có thể coi như là có số má, tuy rằng Tam Phẩm tu vi thông thường rất khó hàng phục Tam Phẩm Dị Lôi, nhưng Trần Ngọc Lâm không phải Tam Phẩm tu vi thông thường. Linh lực của hắn không nói vô cùng thuần khiết nhưng tuyệt đối không nói kém, có thể xếp hàng trung-thượng phẩm chất.

Hơn nữa, thể chất hắn là ma cà rồng, từ gốc đều đã cường đại hơn nhiều so với người bình thường, càng đừng nói hiện tại cấp bậc của hắn trong dòng dõi Ma cà rồng là một bá tước, chỉ xét riêng trình độ thân thể có thể sánh được với Tứ Phẩm sơ kỳ chưa qua quá trình tôi luyện cốt.

Trần Ngọc Lâm nhìn trong Hệ Thống giao diện Hắc Linh, tự hỏi có được hay không nếu hắn cho Hắc Linh hấp thu toàn bộ dị nguyên tố có thể hấp thu ở đây. Dù sao một khi hắn giấu Hắc Linh đi trong giao diện Hệ Thống thì có tài thánh cũng chẳng lôi ra được.

[Ta hơi nghi ngờ chuyện đó.]

Hệ Thống nói:

[Hơn nữa, trận pháp nơi này ngăn chặn người tự động hấp thu, Kí Chủ không biết à? Ngoài ra kể cả nếu Kí Chủ có thành công phá giải trận pháp, ngay lập tức toàn bộ Thất Chung Sơn Mạch trong nháy mắt sẽ biến thành trình độ cao nhất tai kiếp, chết không toàn thây không phải chuyện không có khả năng.]

Trần Ngọc Lâm im lặng, bỏ qua suy nghĩ hão huyền này.

Sau khi Mộ Dung Nguyệt cho hắn quyền hạn tùy ý hấp thu một loại dị lôi, hắn quyết định lựa chọn một loại dị lôi mạnh nhất mà hắn thấy, chính là con Lôi Long kia.

Loại dị lôi đó mạnh mẽ vô song, trong top 10 dị nguyên tố cấp 3 tuyệt đối có nó, nhưng lại cuồng loạn bá đạo khó hình dung, thậm chí tam phẩm cũng không khống chế tốt được.

Mặc dù Trần Ngọc Lâm nghĩ là Mộ Dung Nguyệt có một biện pháp nào đó để khống chế đặc tính của nó, bởi vì lúc Trần Ngọc Lâm tiếp cận con Lôi Long ở Địa Giới hắn phát hiện ra trạng thái của nó là [Phong Ấn Hồn Ảnh - 4].

Ngoài ra, còn có một loại dị lôi khác nữa cũng đang vô cùng băn khoăn, gọi là Âm Ảnh Lôi.

Âm Ảnh Lôi giống như một đám mây lôi điện hơn là một tia sét, hình thái tồn tại của nó khác hoàn toàn với con Lôi Long chết dẫm kia vậy.

Âm Ảnh Lôi thì đem so ra thì vô cùng an tĩnh, thậm chí tại thời điểm bình thường có thể còn có khả năng nhảm nó với một đám mây tích điện nữa, nhưng tuyệt đối không có nghĩa là nó không mạnh. Trái ngược nó rất kinh khủng là đằng khác, về ngoài an tĩnh của nó chỉ là tại thời điểm nó không có bạo phát mà thôi.

Âm Ảnh Lôi thu hút năng lượng ngoài tự nhiên, từ đó hình thành một loại hạt lôi đạn bên trong ẩn chứa lôi hệ năng lượng, đây là thức ăn cũng vừa là sức mạnh của Âm Ảnh Lôi.

Kì thật, loại hạt lôi đạn này không hiếm gặp, thậm chí còn được đặt tên khoa học là "sét hòn". Đương nhiên không nhất định sét hòn phải là do Âm Ảnh Lôi thả ra mà cũng có thể là các loại dị lôi khác, trong một số trường hợp một đoàn dị lôi chết đi hoặc tan rã, hoặc bị hấp thu hoặc sản sinh cũng đều có thể tạo ra sét hòn.

"Hệ Thống, hiển thị bảng so sánh số liệu hai loại dị lôi cho ta."

Trần Ngọc Lâm nói. Từ sau khi [Thông Thái] xuất hiện hắn đều có thể so sánh mọi thứ với nhau, có vẻ đó là một đặc tính hỗ trợ cho Giám Định, tại vì như thế tiện lợi hơn cho hắn rất nhiều.

Nhân tiện một chút thông tin nhỏ, sau khi có [Thông Thái] giám định qua thì hẳn phát hiện toàn bộ chỉ số của Tiêu Dao Thánh Nhân là Vô Cực.

Trần Ngọc Lâm nhìn thoáng qua bảng so sánh, lực sát thương của Âm Ảnh Lôi thấp hơn, nhưng độ ổn định tính lại cao hơn, năng lượng dự trữ cũng nhiều hơn, các chỉ số khác không nói vượt trội nhưng cũng không chênh lệch lắm.

Bù lại Âm Ảnh Lôi có một đặc tính mà giờ hẳn mới phát hiện:

[Có thể gia tăng tinh thần lực cho người sử dụng]

[Hơn nữa, trong trường hợp của Kí Chủ có thể trong nháy mắt gia tăng đến tình trạng nhất tâm nhị dụng.]

Trần Ngọc Lâm nghe được thông tin này liền kinh ngạc, nhưng lúc hẳn nhìn vào độ khó dung hợp của cả hai.... Âm Ảnh Lôi cao hơn hẳn, nếu con Lôi Long kia độ khó là 4 thì Âm Ảnh Lôi độ khó ít nhất cũng là 9.

Không ngạc nhiên, vì Âm Ảnh Lôi đem so ra thì có lý trí hơn hẳn, thậm chí mỗi đoàn Âm Ảnh Lôi cấp 3 có thể đã mơ mơ hồ hồ hình thành linh trí của bản thân, trở thành một con Ma Vật, nhưng là năng lượng hình thái Ma Vật có lý trí.

Mặc dù trí khôn chắc cũng chỉ ngang đứa bé 4-5 tuổi là cùng.

Cần biết có lý trí đã ở một hình thái cao hơn hẳn cuồng bạo, có lý trí cần phải thuyết phục nó hợp tác cùng với bản thân, còn không có lý trí mà chỉ có cuồng bạo.. ừm, dùng cơ bắp đập bỏ là xong.

"Quyết định, ta sẽ thử dung hợp Âm Ảnh Lôi trước."

Nếu không được thì tuyển con Lôi Long kia, dù sao nó cũng chỉ cuồng bạo là chủ yếu, giã ra một hồi chắc cũng được.

Trần Ngọc Lâm tiến vào trong Thất Chung Sơn Mạch, hẳn nhìn thử lên trên thì thấy phía trên trời từng đám lửa ngũ sắc, lục sắc thất sắc cho tới những màu và hình thù quái dị xuất hiện, đan xen giữa chúng là tia sét đủ loại cùng với đủ các hình thái hơi nước.

Nghe đồn trong này Dị Nguyên Tố có tới hơn 10000 loại, đương nhiên có hơn 3/4 là Dị Nguyên Tố Cấp 5 trở xuống, cấp 9 ít ỏi chỉ có 20 loại cả thảy, hơn nữa toàn bộ đều là hết hàng.

Dù thế, Dị Nguyên Tố cấp 5 đã là vô cùng hiếm có, năng lượng thể càng hiếm có hơn, có thể nói là cầu mà không được nên chỗ này cũng khá hot.

Trần Ngọc Lâm nhìn vào giao diện của app Vĩnh Hằng Đảo, bên cạnh [Âm Ảnh Lôi] còn có một con số 13, chắc là số lượng Âm Ảnh Lôi còn tồn dư. Đem so với mấy cái khác có tới vài trăm thì ít hơn rất nhiều.

Không phải là hiếm thấy bao nhiêu, bởi vì một số loại dị nguyên tố cấp 4-5 cũng có tồn dư vài trăm cái. Nhưng chỉ có một số loại, mà toàn bộ trong số đó đều là dị nguyên tố năng lượng thể.

Dù sao, Trần Ngọc Lâm cũng bấm vào [Âm Ảnh Lôi], click vào lựa chọn [Dung hợp].

Kế đó xuất hiện một bảng những điều lệ hẳn cần chú ý, Trần Ngọc Lâm đọc kỹ càng, có 2 điều khoản cần chú ý nhất: Không được truyền thừa cho người khác, nếu trong tình thế bắt buộc phải thông báo trước.

Và kế đó là hẳn chỉ có 2 cơ hội dung hợp dị nguyên tố, nếu lần thứ nhất thất bại thì còn lần hai, lần hai thất bại coi như là hẳn để trượt lỡ luôn cơ hội này.

Hẳn nhún vai, lựa chọn [Đồng ý các điều khoản], kế đó Trần Ngọc Lâm nhận thấy xung quanh hẳn bắt đầu vận vạo, đồng thời từ đằng xa có một đám mây đen đang ừn ừn kéo tới như thể bị triệu hoán tới vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Thu nạp Âm Ảnh Lôi

Hẳn từng nghe nói Âm Ảnh Lôi giống như một đám mây tích điện, nhưng hẳn chưa từng nghĩ nó lại giống một đám mây tích điện đến thế này, thậm chí nếu không có [Thông Thái] hẳn còn hồng phân biệt nổi 2 cái.

Cả hai đều là một đám mây đen to khoảng chừng 20 mét vuông, đen ngòm ngòm. Khác biệt duy nhất là Âm Ảnh Lôi đen hơn một tí, lại còn thi thoảng có vài tia chớp xẹt nhẹ qua, nhưng nếu không phải biết rõ đó là Âm Ảnh Lôi từ đầu hẳn sẽ không liên tưởng được đây là một loại dị nguyên tố.

Năng lượng thể dị nguyên tố có 2 hình thái tồn tại, loại thứ nhất là tự tạo ra một hình thái tồn tại cố định của bản thân, loại thứ hai là mượn nhờ một cái gì

đó làm vật chứa. Âm Ảnh Lôi là loại 2, mượn đám mây tích điện sinh ra nó làm vật chứa.

Trần Ngọc Lâm hỏi Hệ Thống:

"Hệ Thống, làm thế nào để hấp thu cái thứ này?"

[Đợi chút.]

Hệ Thống nói, kể đó Trần Ngọc Lâm cảm thấy xung quanh bản thân một trận khuấy động, rồi đột nhiên đám Âm Ảnh Lôi kia bắt đầu lao về phía hắn:

[Xong rồi.]

"....."

Trần Ngọc Lâm mắt nhìn thấy đoàn Âm Ảnh Lôi rít gào mà tới, ngồi lại trên mặt đất chuẩn bị đón đỡ.

Đoàn Âm Ảnh Lôi vừa tiếp xúc vào trận pháp được bố trí bởi lệnh bài thân phận chung quanh hắn đột nhiên trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều, dường như lệnh bài thân phận của hắn còn có tác dụng làm dịu đi đoàn dị lõi này vậy.

Kể đó Âm Ảnh Lôi từng đám mây đen tách đi ra, bao phủ lấy Trần Ngọc Lâm, có thể thấy rõ ràng là bị một cái gì đó hấp dẫn quanh người hắn, cùng lúc này bên trong đoàn Âm Ảnh Lôi mơ mơ hồ hồ lộ ra một hạt sét tròn vo, nhưng hạt sét này dị thường ổn định không giống sét hòn mà giống quả bóng trắng hơi trong suốt hơn.

Nếu Trần Ngọc Lâm nhìn được hòn sét này sẽ vô cùng kinh ngạc mà dừng lại việc hấp thu, bởi vì hắn không thấy một tư liệu nào bên trong nói về viên sét này cả.

Trần Ngọc Lâm hấp thu Âm Ảnh Lôi vào bên trong cơ thể, khí tức lôi điện thuần túy chui vào bên trong cơ thể hắn tuân theo Vạn Lôi Pháp thức đẩy thuận lợi vô cùng dung nhập trong cơ thể. Từng luồng mây trắng sau khi bị hắn hấp thu Âm Ảnh Lôi bay lên, khiến khung cảnh có chút mờ sương.

Nhưng hắn lúc này đang lạnh run cả người, không phải cảm giác lạnh như mùa đông mà là sợ đến lạnh cả người.

Quá thuận lợi, sau khi Âm Ảnh Lôi tiến vào bên trong cơ thể hắn, nó lần lượt thuận theo dòng chảy linh lực tiến vào bên trong đan điền, từ từ dung hợp với linh lực của hắn hoàn toàn không có một chút phản đối nào, cứ như thể bản thân nó từ đầu đã dự định cùng hắn dung hợp vậy rồi.

Sau đó, từng luồng lôi điện từ Âm Ảnh Lôi các loại lần lượt thông qua kinh mạch toàn thân vận chuyển đến từng thớ thịt, từng khối cơ bắp, rèn luyện cho hắn. Khiến cho một bên từng khối nhục thân của hắn tiết ra một đồng chất nhầy đen bóng, một bên mỡ của hắn bị đốt cháy, tiết ra qua lỗ chân lông, một bên khác các cơ bắp cũng được rèn luyện.

Trần Ngọc Lâm càng lúc càng nghi hoặc, độ khó này trên cơ bản bằng không. Theo như những gì hắn đọc, mỗi người có thể chất khác nhau thích hợp vài loại dị nguyên tố khác nhau, một vài người may mắn có thể kiếm được dị nguyên tố thích hợp bản thân là 100%, dung hợp không tốn công sức gì.

Nhưng tỉ lệ hắn vớt được một dị nguyên tố hợp 100% với hắn là nhỏ đến đáng thương.

Chợt lúc này, từng đạo Âm Ảnh Lôi sau khi tiến vào đan điền hắn bỗng bùng nổ bạo phát, hắn nhanh chóng thu liễm tâm thần, cảm giác được như vậy mới gọi là phù hợp.

Hắn nội thị đan điền, từng đạo Âm Ảnh Lôi sau khi bạo phát không chỉ đơn giản là cuồng bạo lên, chúng nó còn lấy linh lực trong đan điền hắn ra làm thức ăn, tiếp diễn quá trình cuồng bạo, mặc dù lực khôi phục của hắn vô cùng mạnh nhưng nhất thời cũng bị tổn thương không nhẹ.

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng ném thử thông qua linh lực tiến hành khống chế đám dị lõi, một hai lần ném thử không đạt kết quả, hắn thậm chí còn nghi hoặc phát hiện một đám lớn linh lực bên trong cơ thể thậm chí còn chậm phản ứng lại với việc hắn điều khiển linh lực vậy.

Tầm 15 phút sau, sau gần mấy chục lần thử nghiệm Trần Ngọc Lâm tâm thần mỗi một vui mừng phát hiện lũ dị lõi này đã "thuần phục" hắn, hắn bèn tự tập dị lõi từ bên trong cơ thể, tiến hành tự tập chúng thành một đoàn Âm Ảnh Lôi hoàn chỉnh trong đan điền.

Bên ngoài cơ thể Trần Ngọc Lâm, vô số chùm mây trắng nổi sau khi mất đi năng lượng (Âm Ảnh Lôi) bốc cao bay lên bầu trời, nhưng vẫn còn lại quá nửa đám mây Âm Ảnh Lôi còn sót lại.

Ngay lúc bên trong cơ thể hắn Âm Ảnh Lôi từng đoàn dần dần thành hình, chợt hắn phun ra một ngụm máu. Từng đám nhỏ li ti như từng sợi sét thì cũng thôi, một khi nó hình thành quả cầu sét Âm Ảnh Lôi thì cuồng bạo càng lúc càng bạo tăng.

Căn chặt hàm răng, cơn đau đơn kịch liệt làm cho Trần Ngọc Lâm suýt ngất đi, thoáng rơi vào mơ hồ mới có thể từ từ ổn định tâm thần, cả vết máu cũng không có thời gian lau đi, ngưng tụ tâm thần khống chế chặt long màu xanh tiếp tục vận hành trong kinh mạch.

Gắt gao cắn chặt răng, Trần Ngọc Lâm cố gắng dẫn động đám chất lỏng màu xanh đang phát tán nhiệt độ kinh khủng xuyên qua kinh mạch, xuyên qua gân cốt trực tiếp khiến cho lớp da bên ngoài thân thể hắn xuất hiện những vết phồng rộp bóng nước, những vết phồng rộp này vỡ tan, lộ ra bên dưới là huyết nhục đỏ hồng. Từng đạo vết nứt từ huyết nhục lan tràn ra, trải rộng từ cánh tay đến thân thể giống như đũa tre đỏ hỏn, nhìn qua quả có chút kinh khủng.

Nhưng bất chấp thế, lực khôi phục cường đại vẫn khiến hắn chống cự được.

Trần Ngọc Lâm sau một hồi cùng đoàn Âm Ảnh Lôi cuồng bạo này giao đấu, cuối cùng cũng khiến nó an tĩnh lại. Kế đó hắn lại hấp thu thêm một chút nữa Âm Ảnh Lôi bên ngoài, theo kinh nghiệm lúc trước hắn chỉ hấp thu từ từ từng đám một, hơn nữa dường như Âm Ảnh Lôi tiến vào bên trong cơ thể hắn sẽ có một giai đoạn "ngoan ngoãn kì", có thể tùy ý hấp thu, nhưng một thời gian sau sẽ tiến vào bạo động kì.

Cho nên trước tiên tách chúng ra, khi tiến vào bạo động kì dễ dàng trấn áp hơn.

Trần Ngọc Lâm tốn hao thêm nửa ngày mới hấp thu được 8/10 đám Âm Ảnh Lôi kia, để đảm bảo không có vấn đề gì xuất hiện cho nên hắn chỉ nhẹ nhàng thu thập từng đám một, rồi lại dung hợp chúng vào bên trong hạt nhân Âm Ảnh Lôi đang ở sâu bên trong đan điền hắn lúc này trông như một hòn sét nhỏ li ti.

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn 2 thành Âm Ảnh Lôi còn sót lại, cảm giác như là mình có thể hoàn toàn một hồi hấp thu chúng vào bên trong, nhưng hắn không làm như vậy. Theo kinh nghiệm của hắn, Âm Ảnh Lôi trong cơ thể hắn càng nhiều, càng dễ dàng đồng hóa thêm càng nhiều Âm Ảnh Lôi vào bên trong cơ thể hắn.

Bạo động kì sẽ dễ dàng giải quyết hơn rất nhiều.

Giống như thế lúc trước đan điền của hắn giống như một đám ong, còn Âm Ảnh Lôi là kiến, lúc mà đan điền của hắn linh lực sung túc còn Âm Ảnh Lôi thiếu hụt thì sẽ bị bài xích, hiện tại chính là khi hai cái hoàn toàn kết hợp, biến thành một loại ong-kiến từ đó Âm Ảnh Lôi không còn bị bài xích nữa, ngược lại sẽ bị đồng hóa.

Trần Ngọc Lâm hấp thu một nửa trữ lượng còn sót lại, nhưng nhanh chóng hắn nhận ra đột ngột Âm Ảnh Lôi bên trong cơ thể hắn phát ra một lượng hấp lực cực đại, hút toàn bộ số Âm Ảnh Lôi còn sót lại vào bên trong cơ thể hắn.

Cùng lúc đó, còn có một thứ dị vật nào đó tiến vào, nhìn qua hơi giống một đoàn sét hòn, lại cũng hơi giống quả bóng tennis màu trắng.

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng phân tán toàn bộ Âm Ảnh Lôi ra toàn bộ cơ thể, nhằm cho chúng có cuồng bạo lên cũng không khiến hắn bị phản phệ, kế đó hắn lại tiếp tục dung hợp chúng ngay sau khi giai đoạn cuồng bạo hơi nhẹ nhàng đi.

Điều khiến hắn nghi ngờ là không có một chút nào trong này giống với mô tả quá trình dung hợp Âm Ảnh Lôi, đại biểu quan trọng nhất là hai điểm: Hắn hấp thu gần như toàn bộ Âm Ảnh Lôi mà chưa xuất hiện quá trình trùng kích linh hồn, cũng như chưa thấy có tài liệu nào ghi chép về hòn đá phát sáng tròn tròn kia.

Trần Ngọc Lâm sau khi dung hợp xung Âm Ảnh Lôi, tách tâm thần ra tìm kiếm đoàn sét hòn trắng trắng kia.

Bất chợt, toàn bộ não bộ Trần Ngọc Lâm chợt nghiêng ngả giống như hắn đột nhiên trở nên vô cùng chóng mặt, cùng lúc đó hắn bắt đầu cảm thấy buồn nôn, muốn học máu, toàn thân nóng rực, nói chung là đủ kiểu cảm giác khó chịu đột nhiên ủa về.

Đây là đoàn Âm Ảnh Lôi kia tại trùng kích linh hồn hắn ư? Nhưng trong ghi chép là nó sẽ trùng kích từng đợt mỗi khi hắn dung hợp Âm Ảnh Lôi cơ mà? Hiện tại thì sao? Đợi đến khi hắn hoàn tất dung hợp mới tiến hành công kích hắn..

Phân tích kĩ hơn, Trần Ngọc Lâm thông qua [Thông thái] nhận ra được Âm Ảnh Lôi mỗi một đoàn lôi điện đều có sở hữu tinh thần lực và linh hồn lực của chính nó, cho nên mỗi hấp thu một đoàn đều sẽ bị công kích linh hồn. Nhưng hiện tại hắn bị công kích một đợt vô cùng mạnh, tức là khả năng linh hồn này đã hoàn toàn tụ tập thành một khối vững chắc.

Chỉ có Âm Ảnh Lôi dị nguyên tố cấp 4 mới có thể có linh hồn vững chắc như vậy.

Vận khí hắn hẳn không xui xẻo tới mức gặp ngay một đoàn biến dị Âm Ảnh Lôi cấp 3 nhưng lại có linh hồn thành khối của cấp 4 chứ?

Trừ khi...

"Hệ Thốngggg"

[Cái gì? Đừng có đồ tại ta? Cái gì ngươi cũng đồ tại ta là sao hả? Ta đồi đó, ta có làm gì đâu?]

Hệ Thống oan uổng kêu lên:

[Cùng lắm ta chỉ can thiệp vào chương trình Vĩnh Hằng đảo, câu cho ngươi một cái Âm Ảnh Lôi không bình thường, hơi hơi biến dị thôi mà.]

"Hơi hơi?"

[Ừ thì ta rất chắc chắn... khá chắc chắn.... có lẽ... tương đối... hơi hơi yếu...chắc thế. Chắc vậy.. ý ta là ta hoàn toàn chắc chắn nó tương đối hơi hơi... yếu?]

"THẾ RÓT CUỘC NÓ LÀ CÁI GÌ?"

[Nó ẩn chứa một phần rất nhỏ Tàn Anh của một vị Nguyên Anh cường giả.]

"NGƯỜI ĐUA TA À? NGUYÊN ANH CƯỜNG GIẢ THÌ TA CHỐNG BẰNG RẰNG À?"

[Bình tĩnh thanh niên, ngươi có ta mà, lo làm gì? Chỉ là một cái Nguyên Anh bọ, thích thì ta tạo ra cho ngươi 100 cái Nguyên Anh ngươi chơi.]

[Hơn nữa cái Nguyên Anh này chưa phải là hoàn hảo Nguyên Anh mà chỉ là một Tàn Anh, càng là một Kim Đan tấn thăng Nguyên Anh thất bại bị thiên kiếp bỏ cho thân tử đạo tiêu vẫn còn một chút hồn phách, thiên kiếp sau khi tiêu biến còn để lại một chút lõi lực, dung hợp biến dị thành Âm Ảnh Lôi.]

"....."

Trần Ngọc Lâm nghiêng răng nghiêng lợi chửi thề Hệ Thống, nhưng hắn vẫn chìm đắm tâm thần tiếp tục chống cự lại đợt tấn công của vị Nguyên Anh thân hồn này. Mặc dù rất nhỏ, nhưng nó vẫn là chất của một Nguyên Anh cường giả.

Trần Ngọc Lâm bình tĩnh trở lại, hắn rút ra 4 tấm thẻ bài [Khôi Phục], 2 tấm [Khôi phục cơ thể] và 2 tấm [Khôi phục tinh thần], sau khi chống chọi Âm Ảnh Lôi hắn cảm thấy hơi kiệt sức cả thể chất và tinh thần.

Mấy cái này hắn mua từ khi hắn đi đập nhau với Thú Triều, đây đã là mấy tấm thẻ cuối cùng rồi, cũng tốt nó toàn là hàng khôi phục theo %, dưới Ngũ Phẩm đều có tác dụng. Hiện tại hắn cần khôi phục đến bản thân trình độ tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Chiến Tàn Anh

"Ăn ăn ăn ăn..."

Trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một loạt những tiếng động, kể đó những tràng âm thanh này càng lúc càng bạo động hơn, quanh quẩn bên trong đầu hắn.

Trần Ngọc Lâm dụng tâm thần đi trấn áp những cái âm thanh này, kì thực đây cũng là một loại bản năng của linh hồn loại bỏ dị vật, hắn chỉ xúc tiến quá trình này càng nhanh hơn mà thôi.

"Ngươi muốn ăn ta? Nằm mơ."

Trần Ngọc Lâm tự nhủ, do thân thể là bể chứa linh hồn nhưng cũng đồng thời là rào cản thoát ly, gọi là cái lồng giam cũng không sai biệt lắm cho nên khi mà linh hồn lực của hắn thoát ly ra ngoài có thể lác đác không có mấy, nhưng ở trong người hắn thì đó lại là của chính hắn, hắn có thể hoàn toàn vận dụng mười thành công lực.

Luồng linh hồn của Âm Ảnh Lôi mất thấy càng lúc càng yếu dần, những tiếng kêu vang vọng cũng càng lúc càng yếu dần qua thời gian.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên đan điền hắn nảy sinh dị biến.

Âm Ảnh Lôi lúc trước vốn đã tại trong cơ thể hắn hơn 9 thành, gần tới mười thành nay đột ngột hóa thành một đoàn lốc xoáy sấm sét cuồng loạn đến vô cùng, trực tiếp xé mở mười mấy đoạn kinh mạch của hắn. Trong một thoáng đột ngột một cơn đau đớn đến cực độ dồn lên não hắn, khiến cho trong nháy mắt tinh thần hắn thất thủ, đồng thời những âm thanh đang tại trùng kích hắn vang lên to hơn.

"Âm Ảnh Lôi, mày được lắm Hệ Thống, đa tạ."

Trần Ngọc Lâm gầm gừ, còn Hệ Thống im lặng không đáp.

Lúc này, hắn có lẽ thăng ngục cũng đại khái đoán được chuyện gì xảy ra.

Hệ Thống không có thông báo cho hắn biết đoàn Âm Ảnh Lôi này có "hồn" là một phần Nguyên Anh rất nhỏ của một vị Nguyên Anh cường giả, hắn thì ừ ừ cạc cạc là Tu Chân con gà mờ. Hệ quả là hiện tại...

Vừa nãy, hắn liên tục linh lực bản thân khống chế đồng hóa Âm Ảnh Lôi, dung hợp nó mà hoàn toàn không có khả năng nhận thấy bản thân hắn đồng hóa Âm Ảnh Lôi thì Âm Ảnh Lôi cũng đồng hóa lại linh lực của hắn.

Nếu đây chỉ là một loại thiên tài địa bảo linh hồn lực bình thường tự nhiên hắn có thể trấn áp được, dù sao linh hồn hắn cũng trải qua một lần lôi kiếp tẩy lễ, nhưng đối thủ lại là Nguyên Anh hồn. Càng khó phát hiện hơn là hắn cũng đạt được quyền khống chế bên này.

Âm Ảnh Lôi đồng hóa Linh lực của hắn và ngược lại, hệ quả là linh lực lẫn Âm Ảnh Lôi trong cơ thể hắn hoàn toàn có thể được sự điều khiển từ cả hai

phía, giống như một cái máy vi tính mà cắm vào 2 con chuột vậy, chỉ một con có thể dùng một lúc, trong trường hợp này con nào mạnh hơn con đó thắng.

Sở dĩ luồng Nguyên Anh hồn này quyết định để đồng hóa kếp hẳn có 2 loại khả năng, một là để cho hẳn một kích bất ngờ, khiến cho hẳn trong nháy mắt phân tâm, hai là để cho hẳn phải tách ra một phần tập trung để không chế lại linh lực, dù là trường hợp nào bên Nguyên Anh cũng có khả năng thắng thế trong màn tranh đấu linh hồn này.

Nếu Trần Ngọc Lâm phân tâm tinh thần lập tức sẽ khiến cho bên phía kia thắng thế, hẳn quyết định hoàn toàn từ bỏ Âm Ảnh Lôi mặc xác cho nó cuồng bạo kinh mạch hẳn, dù sao cũng chẳng chết được, hơn nữa dù có bị cuồng loạn thế nào thể chất ma cà rồng gọi về phục hồi như hẳn sẽ hồi phục lại sớm thôi.

Mặc dù vết thương trong kinh mạch ắt sẽ mất thời gian hơn để khôi phục.

Càng nhiều hơn là Trần Ngọc Lâm cũng không tin cái Tàn Anh kia sẽ lựa chọn hủy hoại hoàn toàn đan điền kinh mạch của hẳn, dù sao mục tiêu của nó chính là đoạt xá hẳn mà.

Trần Ngọc Lâm ánh mắt quyết đoán đối phó lại đoàn âm thanh kia, chợt hẳn cảm giác bản thân xuất hiện ảo giác, như thể hẳn đang xuất hiện ở trong một không gian khác vậy. Không gian này tràn ngập sắc trắng kim tuyến, hơi luyến xuyên điểm đen, chính giữa không gian này là một cái cây gậy, hoặc nói là 2 tia khí tức kì quái vặn xoắn vào nhau thành hình trụ, bị một đoàn ánh sáng khóa chặt.

Cái cột này, người bình thường tuyệt đối không có, Trần Ngọc Lâm cũng không biết nó là cái gì, nhưng hẳn biết cái này tiền thân là 2 đoàn linh lực kì quái ở trong cơ thể hẳn, về sau bị Hệ Thống tiến hành phong ấn, từ đó hẳn mới có thể tiến hành tu luyện.

Ngoài đó ra còn có một đoàn ánh sáng xám xịt đang giống như đục thùng vách linh hồn hải tiến vào bên trong.

Trong khi đó, đoàn không gian này cố gắng đẩy nó ra ngoài, không hiểu sao lập tức Trần Ngọc Lâm hiểu ra đây chính là linh hồn hải của hẳn, bị thúc đẩy tạo thành do đoàn linh hồn lực của Âm Ảnh Lôi tiến vào, hiện tại linh hồn hải của hẳn đang mãnh liệt bài xích đoàn linh hồn lực kì lạ kia ra khỏi.

Trần Ngọc Lâm nhắm mắt lại, tập trung tâm thần đi áp chế lại đoàn linh hồn lực kia nhưng chỉ có thể làm chậm nó lại mà thôi. Hẳn cau mày, không có thủ đoạn công kích linh hồn cũng thực khó chịu.

Đột nhiên ở bên phía đoàn linh hồn lực của Âm Ảnh Lôi xuất hiện nhiều hơn một đạo sét hòn trắng sáng, kể đó đạo sét hòn trắng sáng này tỏa ra một khí tức cao quý vô cùng, như thể nó là bậc đế vương vậy.

Nguyên Anh.

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc nhìn đạo sét hòn kia lạnh lùng chỉ đơn giản trấn giữ ở đó, bao nhiêu luồng tinh thần lực mà hẳn gửi tới để áp chế đều bị đè nén lại, tuy rằng luồng tinh thần lực của Âm Ảnh Lôi rất yếu, nhưng do có Nguyên Anh tăng phúc cộng thêm trấn áp nên cả hai ở thế cân bằng.

Trần Ngọc Lâm mũi chợt chảy máu cam.

Hẳn cau mày nhìn lại đoàn sét hòn màu đen, nhưng kì lạ là hẳn hoàn toàn không có khẩn trương, bởi vì [Thông Thái] lúc này thông báo cho hẳn một tin tức vô cùng hữu dụng:

Linh hồn lực của cái Nguyên Anh này đang giảm mãnh liệt. Cụ thể hơn, nó giảm từ 52% ban đầu, chỉ trong 1 giây trấn áp linh hồn không gian của hẳn, nó đã sụp xuống còn 38%.

Chợt lúc này Hệ Thống thông báo:

[Cảnh báo: Xuất hiện dấu tích Suru Hồn.]

[Suru hồn đã kết thúc. Không có gì, Kí Chủ đánh nhau vui vẻ.]

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc, suru hồn? Cái đoàn Anh này dự định làm gì? Không lẽ nó dự tính thông qua cách này để hủy diệt linh hồn hẳn ư? Nhưng hẳn vẫn ổn thỏa mà.

Hơn nữa, hẳn không nghĩ đoàn Anh này có thể suru hồn hẳn đạt tới mức hẳn phải bị hủy diệt linh hồn hoặc linh hồn trọng thương, bản thân thứ này chỉ là một Anh hiểm hoi của Nguyên Anh còn sót lại, Nguyên Anh là hạt giống của Anh, trên cơ bản thứ này rất yếu nhược.

Chỉ duy nhất suru hồn một lần và một giây trấn áp linh hồn không gian của hẳn năng lượng dự trữ giảm đi mất 14%.

Trần Ngọc Lâm chưa kịp suy nghĩ nhiều hơn, đoàn Anh kia đã lại tiếp tục công kích, lần này nó trực tiếp áp thẳng vào sâu hơn bên trong chứ không chỉ ở mép ngoài nữa, nhưng như một yếu tố tất yếu, càng vào sâu bên trong linh hồn lực của hẳn càng nhiều, độ tiêu hao của Nguyên Anh lại phản nghịch càng lúc càng lớn.

Đây là không thể tránh khỏi, năng lượng dự trữ của nó chỉ trong một giây giảm xuống còn 29%.

Chợt lúc này, Trần Ngọc Lâm cảm giác đằng sau hẳn có một bóng hình bước ra. Người này là một cô gái, chừng 22 tuổi, mặc một bộ vest trắng trông là

biết rõ đất.

Mộ Dung Nguyệt?

Mộ Dung Nguyệt vừa xuất hiện trong tinh thần hải của hắn, nàng nhú mày, giơ lên một cánh tay, cố gắng ngăn chặn đoàn Anh này, nhưng nhanh chóng sau đó, nàng quay đầu về phía hắn, nói:

"Nhóc, đưa ta quyền kiểm soát thân thể nhóc, ta e mình ta không chống được cái này đâu!"

Trần Ngọc Lâm sững sờ nửa giây, kể đó nhanh chóng hắn linh hồn lực hoàn toàn tập trung xung quanh người Mộ Dung Nguyệt, hoàn toàn giống như là ở trạng thái thả lỏng chờ nàng đến điều khiển.

Bất chợt lúc Mộ Dung Nguyệt đang quay lưng lại với đoàn sét hòn, Trần Ngọc Lâm một mặt hung tợn, tinh thần hải của hắn chấn động kịch liệt, bắt đầu nổi sóng, rõ ràng là đang giận dữ. Linh hồn lực của hắn một khắc trước vừa mới bao phủ quanh nàng thả lỏng vô cùng, một khắc sau đã như một cái lồng giam nhốt nàng lại:

"Thằng cha kia, ta chẳng quan tâm ngươi là ai, ai cho ngươi giả danh cô ta? Ngươi coi ta IQ kém lắm à?"

Mộ Dung Nguyệt đầu tiên sững sờ, kể đó hơi cười nhạt nói:

"Ồ thằng bé này cũng thông minh phết, nói xem làm sao ngươi phát hiện ra?"

Trần Ngọc Lâm bĩu môi, ngu ngốc, đương nhiên là Giám Định không hiện thông tin của ngươi á, nói rõ ràng ngươi cùng đám tinh thần lực của Âm Ảnh Lôi và cái Anh kia là một đám.

Quan trọng hơn, Mộ Dung Nguyệt mà thực sự chạy tới, một võ chết già này chứ nói gì còn cần hắn trợ giúp.

Xem ra đòn sưu hồn vừa rồi là để từ trong não hắn tách ra thông tin về Mộ Dung Nguyệt, chắc là lấy thông tin về người hắn tin tưởng nhất. Xác thực, nếu Trần Ngọc Lâm là người khác trong thời khắc rối loạn như vậy, thực sự có thể nhận làm mà hoàn toàn trao lại quyền khống chế tinh thần hải, nhưng hắn là Trần Ngọc Lâm mà không phải ai khác.

Bởi vì Mộ Dung Nguyệt mạnh hơn rất nhiều, mà hắn lại cũng có Hệ Thống. Lúc giám định qua Mộ Dung Nguyệt này, hắn thấy thông tin giống y như đúc cái quả cầu Nguyên Anh kia, chỉ khác duy nhất là quả cầu Nguyên Anh kia tự là [Nguyên Anh Hoàn - Phách*1] - còn Mộ Dung Nguyệt là [Nguyên Anh Hoàn - Hồn*1]

Cả hai đều là [Trạng Thái: Trọng Thương].

Kẻ này sau khi bị thiên kiếp một kích đập chết, có lẽ chỉ còn lưu lại một hồn một phách, miễn cưỡng trú ngụ tại nhân thể ở trong Nguyên Anh, chờ ngày đoạt xá.

Mộ Dung Nguyệt giả kia cười nhạt nói:

"Chà, thật là phí công ta nghĩ ra một trò này, phí mất của ta chừng nửa thành năng lượng dự trữ, nhưng ngươi có dám chắc là một chiêu bao vây ta này là ý hay?"

Nguyên bản ý nghĩ của hắn đầu tiên là trọng thương tinh thần của Trần Ngọc Lâm liên tục thông qua việc khống chế Âm Ảnh Lôi đối với cơ thể hắn tiến hành trùng kích ban đầu, về sau lại điều khiển Âm Ảnh Lôi sau khi sơ bộ thành hình ở trong đan điền khiến cho tên này phân tâm.

Thất bại cả hai, trực tiếp bị không nhìn.

Không đến mức vạn bất đắc dĩ hắn sẽ không tiến hành bạo nổ đan điền, vì dù sao hắn cũng là muốn đoạt xá, lại trọng tu từ đầu.

Mất thấy năng lượng tinh thần còn lại quá ít, không đủ vài đòn công kích, dù sao hắn cũng chỉ là Nguyên Anh mới thành hình liền bị thiên kiếp bổ chết, hắn bèn tiến hành giả trang người mà tên này tin tưởng nhất nhằm tạm thời đoạt quyền khống chế linh hồn hải, đều thất bại.

Cũng không hiểu tên này ăn gì mà khôn lỏi như vậy, tại thời điểm cùng lúc chịu đựng sự công kích từ cả thân thể lẫn linh hồn vẫn có thể như cũ nhìn thấu được trò của hắn.

Trần Ngọc Lâm vừa nghe xong câu đó, chợt cảm thấy tinh thần lực bị trùng kích nặng nề, hắn nhìn thoáng qua, chính là quả cầu Nguyên Anh kia trùng kích tinh thần hải của hắn, gây nên chấn động mạnh mẽ như vậy.

Trần Ngọc Lâm cười nhạt:

"Đương nhiên rồi, ta còn đang nghĩ cách không biết làm thế nào để cái Nguyên Anh của ngươi chịu tiến vào tâm của tinh thần hải của ta đây."

Mộ Dung Nguyệt giả thoáng nhú mày, hắn nhìn thoáng qua, chợt ánh mắt của nó co rút lại lúc hắn nhìn thấy cây gậy 2 màu đen trắng cùng với vô số sợi xích quấn quanh.

"Cái quý gì?"

Mộ Dung Nguyệt giả nói, giọng nói đã không còn một chút nào tự tin như lúc trước, ngược lại thoáng có chút run rẩy.

Từ trong đó, hắn cảm giác được một loại... nói là khí tức cũng được, nói là ảo ảnh cũng được, nói là năng lượng thể cũng được, tóm lại để cho dù là Nguyên Anh một phần tồn tại hắn cũng e ngại.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Diệt Tàn Anh

Mộ Dung Nguyệt giả không biết cũng như không muốn biết cái cột kia là cái thứ gì, và chắc chắn hắn không có chút hứng thú nào cả.

Hắn tuy mặc dù phần hồn của hắn đang bị bao phủ bởi tinh thần lực của Trần Ngọc Lâm, nhưng dựa vào sự khác biệt về bản chất linh hồn vẫn có thể cách xa đối với đoàn Nguyên Anh kia tiến hành trùng kích linh hồn hải của Trần Ngọc Lâm.

Trần Ngọc Lâm bị đoàn Nguyên Anh chi lực kia mãnh liệt trùng kích linh hồn hải, thiếu chút choáng váng mà ngã lăn quay bất tỉnh.

Lúc này Mộ Dung Nguyệt giả khinh thường nhìn Trần Ngọc Lâm, trong đầu tuôn ra vô số tính toán.

Hiện tại năng lượng của hắn còn lại chưa đủ 30%, cứ dây dưa ở đây không phải là cách. Cần phải nhất kích nhất sát linh hồn hải của tên này, nếu hắn dây dưa mãi thì kết cục duy nhất là phản phách Nguyên Anh của hắn cạn kiệt năng lượng, từ đó bản thân hắn sẽ bị suy yếu một cách thảm trọng, Trần Ngọc Lâm có thể nhân cơ hội này thôn phệ ngược lại hắn.

Mà thoát ra cũng không phải cách, năng lượng hắn còn 30%, không đủ để duy trì thêm mấy năm tồn tại nữa. Muốn đợi đến khi có một cái người khác đủ tiêu chuẩn tới hấp thu, biết chờ đến chừng nào?

Kì thật hắn không biết chính là bản thân lần này hắn "được" cơ hội này cũng chính là do Hệ Thống câu dẫn mà tới.

Năng lượng Hồn càng ít, càng nhanh tiêu tán trong thiên địa, càng hướng hồ nơi đây còn có vô số cổ khí tức kì quái khiến hắn có thể bị trọng thương, hơn nữa càng nhanh hơn tiêu tán linh hồn lực của hắn.

Nói thì nghe lâu, kì thực hắn chỉ mất chưa tới 1 phần mười giây để nghĩ xong tất cả những thứ đó, hắn hít một hơi, ánh mắt hắn bắn ra một luồng khí tức sát phạt. Kế đó đoàn Nguyên Anh quang hoàn kia chợt chấn động, Trần Ngọc Lâm nhìn nó bắt đầu thay đổi hình dạng, ban đầu trông nó chỉ như một đoàn sét hòn, nay chợt hóa thành một cái lưới cưa tròn.

"Quanh Ảnh Xích"

Mộ Dung Nguyệt giả gầm gừ, Nguyên Anh của hắn sau khi hóa thành Quang Ảnh Xích lấy khí thế thông thiên xé mở đoàn linh hồn lực hắn đang vận dụng bao phủ lấy Mộ Dung Nguyệt giả.

Trần Ngọc Lâm liếc mắt nhìn là biết ra được cái này là một hồn kĩ, chỉ Nguyên Anh có thể sử dụng, không thể né tránh bởi vì nó hoàn toàn không tuân theo bất cứ mọi định luật vật lý nào (ngoại trừ định luật bảo toàn năng lượng), có thể nhắm bắn cố định mục tiêu.

Đây là một kích tất trúng, nhưng hắn biết một chiêu này đối với đối phương cũng là tự tổn hại mạnh mẽ, năng lượng từ gần 30% trong nháy mắt sụt giảm mất 5% còn lại 24%, và đó là năng lượng để duy trì trong một tích tắc.

Nhưng lực sát thương không phải dạng vừa, một khi bị công kích, hắn rất có thể ngay lập tức bị sụp đổ linh hồn. Nam nhân có 3 hồn bảy phách, phách là luồng linh hồn lực hay là tinh thần hải (không nhất định là toàn bộ), hồn là thứ điều khiển phách, cụ thể hơn hình chiếu của hắn ở trong linh hồn hải chính là hình chiếu của một hồn của hắn.

Trước Nguyên Anh hồn trái đều toàn thân thể, tuy nhiên như cũ tập trung ở đầu, cụ thể hơn là tập trung tại linh hồn hải.

Một khi Trần Ngọc Lâm bị trúng đòn này, một hồn sẽ bị trọng thương. Lấy tu vi của hắn chỉ còn lại hai hồn một hồn trọng thương bảy phách ắt sẽ ngắt xiêu ngay lập tức, trọng thương linh hồn.

Có điều Trần Ngọc Lâm không biết trận pháp tại Thất Chung Sơn Mạch thời khắc đều đang khóa chặt hắn, một khi linh hồn của hắn bị tổn hại lập tức cường chế phá vỡ quá trình tranh đấu này.

Trần Ngọc Lâm hít một hơi, hắn lạnh lùng nói:

"Hệ Thống, khai mở phong ấn."

[Tốt.]

Một giọng nói lạnh lùng xuất hiện trong đầu Trần Ngọc Lâm khiến cho Mộ Dung Nguyệt giả trong nháy mắt sững sờ, kể đó hắn chỉ thấy cây cột bị mấy sợi xích bao phủ kia hơi thả lỏng ra một tí, đột nhiên đã xuất hiện ở trước mặt hắn.

"Cái quỷ gì..."

Mộ Dung Nguyệt giả nhanh chóng lùi lại theo bản năng, nhưng trên cơ bản đây là chuyện tương đối vô dụng, nơi này là linh hồn hải của Trần Ngọc Lâm, cái cột kia có thể ở bất kỳ nơi nào mà hắn muốn.

Cũng đừng nói định luật vật lý, nơi này là thế giới siêu nhiên phi vật lý.

Nếu như hắn chỉ ở lại bên rìa của linh hồn hải còn có thể thoát ra, nhưng lúc này Hồn của hắn đang bị bao vây trong linh hồn lực của Trần Ngọc Lâm, mặc dù Trần Ngọc Lâm linh hồn lực về chất còn xa mới sánh bằng hắn, nhưng về lượng thì hắn cũng còn xa mới bằng Trần Ngọc Lâm.

Dù sao trạng thái của hắn thực sự quá mức không ổn.

Cho nên tạm thời hắn bị vây lại, giống người bị vây kín trong vũng bùn, hết sức khó khăn để di chuyển.

Hiện tại hắn chỉ còn lại một hồn, lại trọng thương chỉ còn lại năng lượng không đủ dùng...

Chỉ thấy chỉ trong một tích tắc, mấy sợi xích hé ra, để lộ thứ bên trong.

Đó là một đoàn khí tức 2 màu đen trắng, kì thực màu của chúng cũng không phải đen và trắng, mà là hai loại sắc thái hoàn toàn đối lập nhau, nhưng vào trong mắt của Mộ Dung Nguyệt giả thì đó lại là 2 màu đen trắng.

Về phần Trần Ngọc Lâm, trong mắt hắn 2 cây cột này không có màu sắc, mà một cây cột có một tia sáng, cây còn lại hoàn toàn chẳng có gì hết, chỉ là một khoảng trống không tồn tại bất cứ một thứ gì cả.

Không phải là trống không giống như cái bình trống, mà thậm chí bên trong đó dù là cả thời gian lẫn không gian đều sẽ không tồn tại, giống như một cái lỗ đen hấp thụ mọi thứ, nhưng tất cả những thứ nó hấp thụ vào đều sẽ huyền hóa thành hư vô chẳng sót lại một chút gì.

Trong một nháy mắt cây cột này mở ra, một luồng hấp lực cường đại phát ra từ cây cột này, mà cụ thể hơn là phần không có gì kia, không chỉ nhằm vào kẻ đang đứng trước nó là Mộ Dung Nguyệt giả mà còn là tinh thần hải của Trần Ngọc Lâm xung quanh nó, hút sạch mọi thứ vào bên trong.

"Aaaaaa..."

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng cảm nhận một cơn đau đớn khôn nguôi không tài nào tả xiết, giống như linh hồn hải của hắn bị cưỡng bức bóc ra một góc vậy. Nhưng có lẽ vì cùng một loại khí tức rất gần kề nhau cho nên phần màu đen cái cột kia hấp thụ hắn "nhẹ nhàng" hơn, ngược lại đối với phần "Nguyên Anh Hồn" kia hoàn toàn ngược lại.

Hắn bị bóc tách ra mảnh liệt, chỉ trong chưa đầy một cái nháy mắt, linh hồn của hắn bị bóc ra gần như phá hỏng.. nếu như lúc trước Mộ Dung Nguyệt giả là trông như người thật, thì lúc này chỉ trông giống như một nửa Mộ Dung Nguyệt, hơn nữa lại còn mờ nhạt vô cùng nữa.

Nhưng một chiều này của Trần Ngọc Lâm có thể nói là tìm đường sống trong khi đồng quy vu tận, một cái Quang Ảnh Xích kia do không còn có linh hồn của Nguyên Anh điều khiển, ngay lập tức dừng sững lại. Mặc dù do bản thân nó là dị vật, hơn nữa chất lại cường đại kinh khủng cho nên linh hồn của hắn vẫn chịu tổn thương, nhưng không đáng kể.

Ít nhất là so với trước, cứ tưởng tượng có một viên đạn nằm ngay bên trong đầu mà xem, tuy không đau nhưng vẫn khó chịu.

Chỉ có điều Trần Ngọc Lâm không để ý trong một tích tắc Quang Ảnh Xích lấy khi thể kinh khủng lao tới, ngay trước khi nó dừng lại, một đoàn ánh sáng trắng buốt chợt xuất hiện định bao phủ lấy hắn, nhưng ngay thời điểm Quang Ảnh Xích dừng lại, đoàn ánh sáng trắng đồng dạng biến mất không một tiếng động.

Cái cột chỉ hé ra một cái chớp mắt giây, ngay sau đó đóng lại, nhưng cả hai đều chịu chấn thương nặng nề. Linh hồn hải của Trần Ngọc Lâm sau chấn động trực tiếp nhỏ đi gần một thành.

Cần biết thông thường linh hồn hải khi được nói ra sẽ rất hiếm khi biến nhỏ đi, nhưng một khi bị ảnh hưởng bởi một tác động nào đó khiến cho nhỏ đi tương đương với bị hủy đi lượng tương ứng, không thể khôi phục được.

Nói theo cách của game, chỉ số Tinh Thần Lực của hắn lúc này đã từ Max:100 về Max:90. Cũng tốt là sẽ không ảnh hưởng đến tiến độ phát triển trong tương lai chỉ ảnh hưởng trong hiện tại, bằng không hắn thực sự muốn đê Hệ Thống ra đập.

Trần Ngọc Lâm kêu thảm là thế, nhưng còn một người kêu thảm hơn.

Mộ Dung Nguyệt giả gào thét:

"NGƯỜI.. NGƯỜI LÀ CÁI QUÁI GÌ? CÁI THỨ ĐÓ LÀ GÌ?"

Hắn lúc này phần "Nguyên Anh Hoàn - Phách" vẫn còn sót lại gần 10% năng lượng, một cái Quang Ảnh Xích trong chưa tới một tích tắc đã hao phí của hắn 20% năng lượng cả thầy.

Nhưng... phần "Hồn" của hắn nghiêm trọng nhất, bị cường lực bóc tách ra chỉ còn lại chưa đầy 3%. Trong một cái nháy mắt chỉ có phần hồn của hắn bị bóc tách ra gần 1/5, thậm chí đó chỉ là mở ra rồi đóng lại luôn.

Hơn nữa, cây cột kia cần nuốt năng lực Hồn Nguyên Anh của hắn xong, hắn hoàn toàn mất cảm ứng với chúng.

Có thể tưởng tượng đó là cổ chí bảo bọc nào. Chỉ ít cũng là Nguyên Anh cấp bậc, bằng không rất khó đối với Nguyên Anh Hồn tiến hành ngăn cách toàn diện như vậy.

Nhưng trong mắt hắn lúc này không có tham lam, chỉ có nồng đậm sợ hãi... và có cả chút ganh ghét cùng ghen tị nữa.

"Haha, người có thể có chí bảo bọc này, là ta không may khi tiếp cận người, hừ hừ... Nếu ta cũng có chí bảo bọc này..."

Mộ Dung Nguyệt giả hai mắt đột ngột buông xuôi, giống như hắn đã từ bỏ vậy.

"Ngớ ngẩn."

Trần Ngọc Lâm khinh thường hừ lạnh, mặc dù linh hồn hải của hắn sau khi hết bị Mộ Dung Nguyệt giả công kích, lại kể tới bị cái cột này hấp thu (?) ăn (?)... tóm lại là làm cho biến mất đã rất tàn tạ hắn vẫn đủ duy trì tỉnh táo.

Cái cột này hoàn toàn không phải chí bảo gì cả, cũng không phải thiên đại kì ngộ giống như trong tiểu thuyết, thậm chí nếu muốn có thể gọi nó là một lõi nguyên cũng được.

Phần màu trắng là cái gì Trần Ngọc Lâm không có biết, nhưng phần màu đen, mặc dù hắn ăn vào rất nhiều thiên tài địa bảo do Mộ Dung Nguyệt mua về, hoặc hấp thu từ trong không khí, hoặc... tóm lại, thứ này nuốt sạch, sau đó nó giống như cái thùng rác, vứt những thứ nó nuốt được ra chỗ nào đó.. liên không ai biết được.

Thậm chí Mộ Dung Nguyệt còn không thể phát hiện ra đoàn khí tức này tồn tại, đừng nói nghĩ cách giải quyết nó.

Thậm chí, cả tinh thần lực cũng là như thế. Tạo thành ra bao nhiêu, trừ một lượng nhỏ linh hồn lực gốc, phần dư ra mạnh mẽ phát triển đều bị mãnh liệt thôn phệ lực áp đảo, khiến hắn từng một đoạn thời gian thường xuyên trong tình trạng đau nửa đầu.

Chỉ tại Hệ Thống xuất hiện về sau, phong bế thứ này, linh hồn lực của hắn mới bắt đầu mãnh liệt phát triển, giống như chịu kiềm chế quá lâu, lớn nhanh như thổi.

Lại chịu thêm Hệ Thống điệp gia, linh hồn lực lượng của hắn đề thăng mãnh liệt. Hơn nữa, do "được" phong bế 2 tia linh lực này, hắn.. đã có thể tu luyện.

Còn phần màu trắng thì lại là cái gì.. ai mà biết. Nhưng chính Hệ Thống cũng đã từng nói hắn phong ấn sẽ không làm được gì nếu như không có một tia khí tức màu trắng đó. Nói cách khác 2 thứ này là cùng một cấp độ.

Nói cách khác, không có Hệ Thống, cái cột này sẽ liên tục cản trở hắn con đường tu luyện. Nhưng mặt khác, không có cái cột này, Hệ Thống sẽ không lựa chọn hắn. Hắn biết, bởi vì ngay tại ngày đầu tiên Trần Ngọc lâm được Hệ Thống gia thân, nó đã nói cho hắn biết điều đó.

Đương nhiên, không có Hệ Thống, Trần Ngọc Lâm có lẽ vẫn còn có Mộ Dung Nguyệt ở sau lưng, nhưng một bên là được hỗ trợ, một bên là tự mình bước đi, hắn sẽ lựa chọn cái thứ hai. Có lẽ Hệ Thống với hắn quan hệ cũng chính là hỗ trợ cộng sinh, nhưng hắn tự hiểu được không có gì là miễn phí.

Mọi thứ sẽ đến lúc hoàn trả, chỉ là chưa đến lúc mà thôi. Có một ngày chính hắn sẽ phải xuất lực của hắn, ra mặt thay Hệ Thống, còn để làm cái gì, thì có rồi mới biết.

Dù vậy, Trần Ngọc Lâm không có tâm tình đi nói chuyện với Mộ Dung Nguyệt giả về chuyện này, nói ra thì vô cùng dài dòng, hắn lại không có hứng thú bắt chuyện với kẻ từng dự tính đoạt xá mình.

Trần Ngọc Lâm hướng phần hồn còn sót lại chưa đầy một thành của Mộ Dung Nguyệt giả, tinh thần lực mãnh liệt áp tới như sóng thần, trong nháy mắt cuốn chìm phần hồn duy nhất còn sót lại của hắn.

[Chúc mừng Kí Chủ chém giết tàn hồn Bán Anh cường giả, chênh lệch 5 cấp chiến đấu, tuy nhiên xét yếu tố địch thù là tàn hồn, Kí Chủ chỉ đạt được 1% điểm Vận Mệnh.]

[Xin chúc mừng Kí Chủ nhận về 212 điểm Vận Mệnh nghịch cấp chém giết, xét thấy Kí Chủ vượt 5 cấp chiến đấu, nhận thêm 600% điểm số tương đương với hiện tại Kí Chủ được cộng thêm 1484 điểm Vận Mệnh, cộng thêm 27 điểm đang có, Kí Chủ có 1511 điểm Vận Mệnh.]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Thu hoạch

Trần Ngọc Lâm giết mình, 212 điểm chỉ thông qua giết một cái Nguyên Anh tàn hồn? Cần biết hiện tại hắn là Tam Phẩm, như vậy đặt giả thiết hắn tại nghịch sát một cái Nguyên Anh tu sĩ, phải hay không đạt được 21200 điểm Vận Mệnh?

Cần biết, điểm Vận Mệnh hắn càng nghịch sát càng tăng mạnh, tương ứng tới nói điểm Vận Mệnh gốc càng cao, điểm Vận Mệnh bonus cũng nhiều hơn.

Điểm bonus tính theo cơ chế 60% một cấp chênh lệch, cứ 2 cấp tăng gấp đôi điểm cộng thêm. Chênh lệch 5 cấp tương đương $60\% + 60\% + 120\% + 120\% + 240\% = 600\%$.

Chỉ là, chênh một cấp đã dễ điểm Vận Mệnh gốc nhảy lên trên vài trăm điểm (cùng cấp vài chục - cao hơn 1 cấp vài trăm), tại sao chênh 5 cấp chỉ chênh nhau hơn 20000 điểm?

[Hừ.]

Hệ Thống hừ lạnh:

[Đó chỉ là tàn hồn trọng thương chờ chết. Nếu Kí Chủ thực sự solo được một cái Nguyên Anh cách hiện tại 5 cấp, ta không ngại cho Kí Chủ một kiện Thần Khí trị giá 800 ngàn điểm Vận Mệnh, thậm chí đó là món đắt nhất trong cửa hàng được thiết kế để mua được.]

"800 ngàn điểm?"

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc, trong cửa hàng hắn cũng thấy vài món giá trị vài tỉ điểm, hóa ra chỉ vứt đó để trưng thôi à?

[Cảnh giới càng cao, Kí Chủ tiếp xúc tới càng nhiều, hoàn thành càng nhiều nhiệm vụ tự nhiên nhận được càng nhiều điểm. Nên nhớ một cái nhiệm vụ độ khó cao nhất có thể cho Kí Chủ tối đa là 25000 điểm Vận Mệnh, hoàn thành hoàn mỹ nhận được càng nhiều hơn.]

[Cho nên.. chăm chỉ đi, Kí Chủ.]

Trần Ngọc Lâm sau khi "được" Hệ Thống kích lệ, hắn hai mắt tràn đầy hứng chí nhìn chăm chăm luồng Tàn Anh hình răng cưa vẫn còn đọng lại trong Tinh thần hải của hắn.

"Hệ Thống, ta muốn hấp thu đoàn Tàn Anh này, làm sao bây giờ?"

Trần Ngọc Lâm sau mười phút thử nghiệm cuối cùng nhú chặt mày lại, hắn không có cách nào chạy tới hấp thu được đoàn Tàn Anh này. Không có cách, "chất" của người ta quá cao quá cao, hắn không tài nào với tới.

Hiện tại trình độ của hắn tương đương một người bình thường muốn tiêu hóa một khối sắt vậy, có thể nhưng sẽ mất lâu vô cùng.

[Thôn Hồn Thần Thông thức thứ nhất, 70 cái điểm Vận Mệnh, muốn hay không?]

Trần Ngọc Lâm thờ dãi, xem ra vừa có được 1500 điểm Vận Mệnh đã lại chuẩn bị toi đời.

"Muốn."

Thôn Hồn Thần Thông là một môn Thần Thông mười phần phổ thông, nhưng muốn biến dịch ra cho dưới Kim Đan học tập là cực kỳ khó khăn bởi vì nó liên quan tới ngộ tính của mỗi người, vẫn là truyền thụ trực tiếp theo hình thức thần thông tương đối tốt.

[Đùa thôi, thần thông linh hồn phải Ngũ Phẩm mới học tập được, trừ khi người linh hồn lực kì quái dị biến, hoặc tu luyện hệ tu luyện khác với tu chân. Nhưng đừng lo, vì chỉ với 110 điểm Vận Mệnh...]

Lại tiền lại còn nhiều hơn nữa chứ.

"Thế thì ai là người dụ cho đoàn Tàn Anh kia chạy tới xong kê xác một mình ta chơi ấy nhỉ? Ôi số tôi khổ quá, cái thằng ăn hại vô tích sự kia nó lòi tôi ra làm bia đỡ đạn xong nó còn không chịu nhận trách nhiệm kia."

[.....]

Hệ Thống:

[Thôi thì để ta giúp người tiến hành hấp thu đoàn Tàn Anh này vậy, hừ, nhưng không có lần 2 đâu.]

"Ta biết người là tốt nhất mà."

Trần Ngọc Lâm gật gù, đối với Hệ Thống hần hoàn toàn tin tưởng... chắc thế...không hoàn toàn. Nói chung là mấy thứ liên quan tới trong đầu hần không tin không có biện pháp, dù sao nếu nó muốn làm loạn trong đầu hần.. thực quá dễ dàng.

Thông qua gần một năm sống chung hần đủ hiểu Hệ Thống hoàn toàn không bị cái gì ước thúc cả. Trái ngược mặc dù phong cách hành sự của nó mặc dù có chút rùng rú nhưng độ tin cậy rất cao.

Hệ Thống:

[.....]

Kí Chủ mới là rừng rú, Kí Chủ còn có một cái biệt danh [Bản Chất Rừng Rú] đấy.

Có điều hần cũng không ngồi không, hần lúc này nhân cơ hội linh hồn lực vẫn còn tiện thể hấp thu tinh thần lực còn dư ra của Âm Ảnh Lôi luôn.

Dù sao, tuy rằng Tàn Anh lực lượng hần động chạm không nổi, nhưng luồng năng lượng của bản thân Âm Ảnh Lôi thì hết sức bình thường, hoàn toàn dễ dàng hấp thu. Hơn nữa nó là tinh thần lực thuần khiết không có lạc ấn, nếu có cũng đã bị Hệ Thống quét đi mất, hấp thu là chuyện thuận lý thành chương.

Lượng tinh thần lực hần thôn phệ được từ Âm Ảnh Lôi đủ để cho hần có thể mở rộng lại 1 thành linh hồn lực đã biến mất kia, coi như là không tệ, cần nhắc thêm đoàn Âm Ảnh Lôi và cực năng lượng Nguyên Anh kia, coi như là có lãi, chỉ cần tiến hành một chút thủ đoạn là xong.

Mấy cái thủ đoạn này Hệ Thống giải quyết hộ hần, bao gồm tách ra tạp chất, thanh lý oán niệm cùng kí ức cận kề và cuối cùng là xóa bỏ tinh thần lạc ấn, mặc dù tinh thần lạc ấn khi bị thiên kiếp bỏ đã gần như bị xóa hoàn toàn rồi.

Kí ức hữu dụng hay không không biết, nhưng khẳng định vô cùng rời rạc, hơn nữa nếu không trải qua thanh lý sẽ dễ dàng khiến hần bị nhiễm vài thứ không thuộc về hần. Ví dụ sau hồi Thủ Triều, suýt chút nữa thì bị con Ma Tộc kia đoạt xá, hần có hấp thu một bộ phận nhỏ tinh thần lực của con Ma Tộc (hoặc là cái gì đó liên quan đến lực lượng tâm linh, vì Ma Tộc không có linh hồn) thì thoảng hần có chột cảm thấy thêm mấy thứ như thịt thối hoặc xác chuột chết.

Âm Ảnh Lôi hần sau khi hoàn toàn đánh bại Nguyên Anh hồn, đã hoàn toàn thần phục hần, Hệ Thống cũng quét qua loại bỏ tinh thần lạc ấn của Mộ Dung Nguyệt giả cho nên hiện tại cả đoàn Âm Ảnh Lôi lẫn linh lực 100% là thuộc về hần.

Ngẫm lại hần vẫn thấy kinh, thật khó mà tưởng nổi cái Nguyên Anh kia lại có thể đồng hóa ngược linh lực của hần, có lẽ là do Nguyên Anh dù chỉ còn lại một phần hồn đối với linh lực lý giải cũng hơn hần nhiều lắm.

Hiện tại, đoàn năng lượng Nguyên Anh trong tinh thần hải của hần đã giống như viên C sủi bị vớt vào trong nước, chỉ ngồi chờ nó tan ra thôi, chắc khoảng 1 ngày.

Trần Ngọc Lâm không ý kiến, dù sao hần cũng cần 1 ngày hoàn toàn quá trình thu phục Âm Ảnh Lôi. Thu Phục nó bên trong đan điền chưa phải là hết chuyện, cần phải khiến linh lực toàn thân trải qua Âm Ảnh Lôi tẩy lễ, nhục thân cũng đồng thời phải được tẩy lễ, kinh mạch phải làm quen được với Âm Ảnh Lôi nữa.

Nếu hần là Kim Đan, hấp thu thoảng một cái là có thể tự nhiên vận dụng không lo bị phản phệ, nhưng hần còn chưa đạt tới Kim Đan kỳ.

1 ngày sau..

Trần Ngọc Lâm hai mắt mở bừng ra, hần bế quan suốt một ngày, có dừng lại một chút ăn cơm uống nước (Hệ Thống có làm bằm cái gì mà [Thế đâu phải bế quan], nhưng mà ai quan tâm nhỉ?), hai mắt hần bắn ra từng tia lửa điện.

Bao ngày.

Trần Ngọc Lâm chớp mắt vài cái, tia lửa điện biến mất. Kế đó hần giơ một bàn tay lên, làm bằm:

"Lôi Quang Chi."

Ba tia chớp sáng rực bắn ra từ 3 đầu ngón tay hần, những tia chớp này sáng màu lam hơi pha sắc đỏ. Ba tia chớp đan xen vào nhau, hình thành một lưới dao bằng sét mỏng dính, vô cùng sắc bén kéo dài từ đầu ngón tay hần tới 10 cm.

Lúc trước cùng loại một chiêu thức hần duy trì được 8 giây, uy lực bằng khoảng 40% hiện tại.

Hần có thể duy trì lưới dao này được 10 giây, đây là thành quả luyện tập Lôi Quang chỉ sau khi dung hợp được 3 ngón tay. Về phần 4 và 5 ngón tay thì hơi khó, nhưng 4 ngón tay hần đã nắm bắt được tạm ổn, tuy rằng lực sát thương tăng chừng 40% so với 3 ngón, nhưng độ ổn định cùng thời gian duy trì giảm mạnh liệt xuống còn 1 giây.

Giảm 10 lần.

Tuy nhiên nếu như chỉ là từng ngón tay, hần hoàn toàn niệm được cả 10 ngón.

Trần Ngọc Lâm trang bị Băng Hòa Sáo Trang, kể đó niệm Lôi Quang Chi, 10 ngón tay của hắn mọc ra 10 cái móng vuốt sắc bén, mỗi một móng vuốt dài 2 cm.

"Không ổn lắm..."

Trần Ngọc Lâm đắm chiêu, lại chuyển biến một chút, tay hắn nắm vào, niệm Lôi Quang Chi.

Lúc này, mấy cái "móng vuốt" đã chuyển hộ khẩu lên các ngón tay hắn, nhìn qua thì giống như hắn đang đeo những cái nắm đấm có đầu nhọn hoặc gắn lưỡi dao vậy. Tuy rằng người ta nói 10 đầu ngón tay liên kết với tim, nhưng bản thân ngón tay cũng có nhiều dây thần kinh tương ứng, cũng không khó lắm để chuyển vị trí lõi điện từ ngón tay lên đốt ngón tay đầu tiên.

Hơn nữa, thế này thuận tiện lúc hắn đánh lộn nhiều.

Trần Ngọc Lâm đứng dậy, hắn liếc mắt nhìn vào linh hồn hải của bản thân, thấy bên trong... vẫn y nguyên, không thay đổi nhiều về diện tích, hình như có mở rộng ra thêm một thành so với cũ, nhưng có 2 điểm chính yếu.

Thứ nhất chính là cục Nguyên Anh kia đã biến mất, thứ hai là linh hồn hải của hắn lúc này nhuộm một sắc vàng vô cùng nhạt. Màu sắc của sắc vàng kim tuyến này giống như màu của lọ màu nước khi mà đổ vào trong đó một phần màu vàng và mười ba mười bốn phần màu trắng vậy, nhạt tới không nhìn ra được.

Nhưng vẫn có sắc hoàng kim luyến xuyên điểm tuyến, giống như kim tuyến màu vàng vậy.

Nhìn kĩ có thể thấy sơ bộ những cái này kì thực là những sợi tơ móng dính màu vàng, ánh sáng từ chúng nhuộm một màu vàng nhẹ lên linh hồn hải của hắn.

Không ngạc nhiên chỉ có ngần này, đây chỉ là Tàn Anh, hơn nữa còn là trọng thương Tàn Anh, được thế này đã là rất tốt, tuyệt đối Hệ Thống có can thiệp vào giúp cho quá trình hấp thu đạt được hiệu quả tốt nhất.

Hiện tại, cảnh giới tinh thần lực của hắn đã đủ để đạt được Nhất Tâm Nhị Dụng.

Tam Phẩm, Nhất Tâm Nhị Dụng, không nói rất hiếm thấy, nhưng cũng không phải rất thường thấy. Càng là loại hình nhất tâm nhị dụng bằng cách dung nạp Tàn Anh Nguyên Anh Cường giả, có rất lớn không gian trưởng thành.

Tuy rằng về lượng thì chưa đủ, nhưng về chất hắn lại tiến một bước dài so với trước, cả lượng cả chất đều đầy đủ.

[Loại hình sắp xếp Tàn Anh sợi tơ này chính là tối ưu nhất, bằng không muốn đạt được Nhất Tâm Nhị Dụng Kí Chủ còn phải tốn một đoạn thời gian nữa, chí ít cũng phải lên được Tam Phẩm Hậu Kỳ.]

Hệ Thống lạnh nhạt nói. Tuy rằng lên cấp tiểu cảnh giới có lợi cho tinh thần lực phát triển không nhiều bằng thiên kiếp, nhưng 1-2 điểm vẫn phải có.

"Hệ Thống, cảm ơn nhé."

Trần Ngọc Lâm nghe thế cảm động nói:

"Người quả thực là người bạn tốt nhất của ta, luôn bên ta khi khó khăn, thậm chí còn không ngần ngại giúp đỡ ta..."

[Ồ cảm động quá ha..]

Hệ Thống chế giễu hắn, ngắt lời:

[Nhưng nếu Kí Chủ nghĩ mình có thể xin được cái gì từ ta với cái giá rẻ mạt hoặc miễn phí nữa thì NÀM MƠ ĐI.]

"Chết tiệt, thông minh đấy."

[Ta chẳng cần thông minh, ta thừa biết Kí Chủ nghĩ gì trong đầu. Và câu trả lời của ta là "Không", nếu như Kí Chủ định hỏi lại câu vừa rồi trong khi vừa đề cho não rỗng tuếch nhằm ngăn chặn việc ta đọc suy nghĩ Kí Chủ.]

"....."

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Vạn thú chiến trường

Trần Ngọc Lâm lúc này đang núp ở sau một tảng đá, lẩn trốn một đầu cá-chó-sấu.

Hắn cũng không biết nó là con gì, chỉ biết nó là loại sinh vật lai giữa cá mập - chó pitbull và cá sấu. Đầu nó là đầu cá sấu, thân nó là thân cá mập, còn 4 chân nó là chân chó pitbull.

Con này có cảnh giới tương đương Tứ Phẩm hậu kỳ, chỉ ít nó tỏa ra khí tức tương đương vậy.

Trần Ngọc Lâm sau khi hoàn tất hấp thu Âm Ảnh Lôi thì hắn bèn tiến về phía Vạn Thú Chiến Trường.

Quả nhiên đúng như suy nghĩ của hắn, nơi này quả là một cái hỗn loạn chi địa. Nhìn khuất tầm mắt chính là dày đặc như rừng như biển hung thú, mỗi một đầu đều không có bất kỳ tu vi nào, tuy nhiên nếu như có bất kỳ một người nào tiến vào một phạm vi nhất định, tu vi của chúng sẽ nhanh chóng chuyển sang cùng cảnh giới cho tới chênh lệch 1 cảnh giới với người đó.

Ví dụ nếu Trần Ngọc Lâm tiến vào thách đấu, có thể sẽ nhảy ra một đầu Tam Phẩm sơ kỳ, cho tới tối đa là Tứ Phẩm Hậu kỳ.

Cường giả ưu tiên, nói cách khác nếu tổ hợp đoàn đội một Kim Đan một Nguyên Anh thì bọn hung thú do trận pháp tạo thành này sẽ lấy Nguyên Anh làm gốc để tính toán. Tuy nhiên phòng tránh trường hợp quấy rối, một đầu hung thú sau khi xác định mục tiêu chỉ có thể bị kết liễu bởi chính đoàn đội nó tiến hành chọn lựa.

Tương ứng, nó chỉ tấn công đoàn đội đó mà thôi.

Trần Ngọc Lâm được vớt vào khu Tân Thú, do ở đây nhiều người tập, vì đôi khi đã xảy ra trường hợp một cường giả thí luyện vô tình đập chết một người thí luyện khác khi đang chiến đấu (có vô tình thật hay không thì không biết), đương nhiên do ở đây cũng tồn tại trận pháp như Vô Lượng Sơn cho phép thời khắc nhận sát thương từ vong truyền tống ra ngoài nên không có tổn hại.

Tóm lại, do nguyên nhân đó cho nên người ta phân ra các khu vực khác nhau từ cảnh giới cao tới thấp. Hiện tại hắn là Tam Phẩm duy nhất quanh đây, quanh hắn toàn là Kim Đan và Nguyên Anh.

Chắc thế. Dù sao hắn mới chỉ nhìn thấy qua đúng 1 đoàn đội Kim Đan mà thôi, chưa gặp qua đoàn đội thứ hai.

Ngay khi vừa tiến vào bên trong chiến trường, hắn liền bị cả một đám vây công. Toàn bộ Hung thú bên trong chiến trường đều là được trận pháp tạo thành cho nên hắn không thể nhận một xu điểm Vạn Mệnh, kinh nghiệm hay bất cứ cái gì cả.

Hơi tiếc một chút.

Vừa nãy lúc hắn đang mải chiến đấu với một đầu nhện 12 chân thì chợt con quỷ này từ đâu xuất hiện, một ngoạm ngoạm chết con nhện 12 chân kia sau đó bắt đầu rượt theo hắn.

Càng đáng giận hơn nữa đó chính là mạng con nhện 12 chân kia không được tính vào số mạng hắn đã giết.

Trần Ngọc Lâm tuy rằng không có khả năng chiến đấu chống lại một con hung thú đẳng cấp Tứ Phẩm Hậu Kỳ tu vi, tuy nhiên chạy trốn thì lại không có vấn đề. Dù sao chỉ cần hắn trốn trong 20 giây là bọn chúng sẽ tự động chuyển đi tìm một mục tiêu khác.

Sau 20 giây, hắn lắc lắc đầu chui ra khỏi chỗ nấp. Nói thật, trong cả cái Địa Giới này bản đồ Đạo Tặc hoàn toàn vô tích sự một cách đáng ngạc nhiên, hai mạp đầu thì cũng thôi đi vì nó không thể hiển thị những gì bản thân hắn không thể Giám Định.

Về phần Vạn Thú Chiến Trường nó hoạt động tốt ngoài dự tính, có bao nhiêu con nó hiển thị hết ra, cho nên lúc này cái bản đồ trông không khác gì một cái tô kiến, mà thực ra nhìn bằng mắt thường thì nó cũng chẳng khác cái tô kiến là bao nhiêu.

Trần Ngọc Lâm sau khi nhìn quanh chắc chắn con cá chó sấu kia đã chạy đi, hắn chạy về phía một đám khác đang không có mục tiêu. Ngay khi hắn tiến vào 20 mét bán kính bên trong phạm vi của chúng, lập tức toàn bộ 6 con này biến chuyển từ tu vi không có lên thành 2 con Tam Phẩm hậu kỳ, một con Tam Phẩm sơ kỳ, 3 con còn lại là Tam Phẩm đại viên mãn.

Trong 6 con này, 2 con hình dáng như con gà, 1 con là con nhện- bò cạp, 3 con khác có dạng thần lân lai cá sấu. Nói thật, trận pháp tạo hung thú ở đây cứ như trong game No Man Sky, chỉ đơn giản tách từng phần của rất nhiều loài vật ra, kể đó ghép vào ra một con mới.

Có điều, không đơn giản như trong No Man Sky, do tài liệu của Vĩnh Hằng đảo là các loài Ma Thú, Yêu thú, Ma Vật vãn vãn cho nên việc ghép linh tinh các bộ phận vào với nhau thì thoáng tạo ra một con quái vật kinh khủng tởm nữa bởi vì các thần thông dính liền với các bộ phận cơ thể đó cũng bị "chuyển khoản" theo.

Trần Ngọc Lâm từng nghe nói qua có vài trường hợp có con toàn bộ thân thể được tạo thành từ long, phượng, thần thú các loại, thành một thứ sinh vật siêu đẳng mà long tộc cũng bị đập cho lên bờ xuống ruộng.

Trần Ngọc Lâm trước tiên một phát Yểm Đạo, Đạo Pháp 36 thức, thức thứ 9 đánh ra.

Thức thứ 9 là một tuyệt chiêu có thể nói là mạnh vô cùng, xoay lưỡi đao kể đó đập mạnh xuống, Trần Ngọc Lâm một chiêu này kết hợp với thể chất ma cà rồng của mình, lại thêm sau khi dung nhập Âm Ảnh Lôi tiến hành cải tạo cơ thể nữa, một cú đập đã có thể trọng thương một đầu Tam Phẩm sơ kỳ hung thú.

Kể đó hấn nhanh chóng hướng về phía đầu gà Tam Phẩm đại viên mãn, một lần chém Đại Tu La Dao Pháp ngang qua. Sau khi dung nhập Âm Ảnh Lôi hấn chỉ tốn hao một nửa linh lực cho Đại Tu La Dao Pháp thức đầu tiên mà thậm chí sát thương còn to hơn, chủ yếu vì Âm Ảnh Lôi lực bùng nổ đã vô cùng mạnh mẽ rồi, đem so với linh lực bình thường mạnh hơn nhiều.

Với lượng linh lực hiện tại, hấn có thể chém ra 2 phát Đại Tu La Dao Pháp trước khi cạn kiệt linh lực.

Ngay sau khi Đại Tu La Dao Pháp chém ngang qua, thân thể của con gà này bị chẻ làm đôi, nghiêng ngã rồi bỗng dưng tách ra thành vô số hạt ánh sáng dung nhập vào thân thể hấn, tâm bồ linh lực bị hao phí.

Có lẽ đây là cách để duy trì chiến cho thí luyện giả.

Chợt đằng sau hấn, con nhện-bò cạp dài khoảng 5 mét, cao 1.5 mét giờ cao cạp càng lên cùng với 4 cái chân nhện đằng trước.

4 cái chân trước phun ra một thứ chất nhầy về phía hấn, chất nhầy này giống hệt chất nhầy của loài slime vậy.

Ngay thời điểm chất nhầy này chạm đến người hấn, nó lập tức kết dính lại thành một đồng so với keo da chó còn bền chắc hơn, cứng như sắt và có độ đàn hồi cực cao.

Cùng lúc này, cái đuôi bò cạp phía sau nó bắt đầu vung vẩy, Trần Ngọc Lâm thoáng để ý thấy trên các đốt đuôi bò cạp có rất nhiều lỗ nhỏ. Còn cái đuôi bò cạp thì trông hệt như cái lưỡi hái vậy, nhưng có nhiều gai mọc tua tủa ra, và hấn dám chắc là thứ đó có độc.

Trần Ngọc Lâm hai mắt phát điện quang, toàn thân hấn bộc phát ra từng tràng tia lửa điện. Lập tức ngay khi toàn thân hấn bạo tạc ra ngàn đó tia lửa điện, tơ nhện bám dính như keo con chó trên người hấn đột ngột bùng cháy, kể đó mãnh liệt co rút lại.

Tơ nhện ngai lửa, có vẻ loại tơ nhện này cũng tương tự, mặc dù tơ nhện bình thường sẽ cháy rất nhanh khi gặp lửa nhưng loại tơ nhện này thì lập tức co thành một loại chất rắn giống như gạch.

Bề phát là gãy vụn, cho nên Trần Ngọc Lâm chỉ việc vung vẩy một chút là được.

Cùng lúc này, hấn bị hai mắt giáp thể công.

Một con nửa thân lẫn nửa cá sáu từ đằng sau hướng về hấn một cái chậu máu khổng lồ mà tạp, còn đằng trước con nhện bọ cạp đã vung vẩy cái đuôi của mình.

Đột ngột từ những lỗ nhỏ xíu trên cái đuôi của nó bùng lên những ngọn lửa nhỏ giống như những đầu đạn tên lửa, những ngọn lửa này đẩy cái đuôi của nó vòng xoay với tốc độ nhanh kinh khủng.

Nguyên lý giống hệt như Đại Tu La Dao Pháp thức đầu tiên.

Kể đó Trần Ngọc Lâm nhảy lên trên, né tránh một cú chém nhanh tới mức có thể nghe được tiếng xé gió. Trần Ngọc Lâm từng đối với Đại Tu La Dao Pháp hết sức buồn phiền vì nó quá nhanh nên khó khống chế vô cùng, trường hợp của con bọ cạp này cũng giống hệt vậy.

Hơn nữa, cái đuôi của nó còn tẩm kích độc nữa, bị chém một phát là được một vé miễn phí truyền tống luôn.

Hấn xoay người lại đối với con cá sáu kia, vung tay, liền ngay sau đó 4 quả sét hòn lấy tốc độ nhanh như được bắn ra từ máy bắn bóng lao vào bên trong miệng nó, nổ tung. Lập tức con cá sáu kia tan ra thành từng tia sáng nhỏ.

Sét hòn là loại hình năng lượng dự trữ khi hút vào năng lượng mà dư ra của Âm Ảnh Lôi, đối với Trần Ngọc Lâm đồng dạng có công hiệu giống như lựu đạn để công kích, lại cũng có thể dùng để khôi phục linh lực.

Một ngày hấn có thể tạo ra tối đa 19 trái sét hòn, mỗi một trái tương đương với một vụ bạo phát toàn lực của chừng 9-10 quả lựu đạn cùng lúc. Tuy có thể tạo ra nhiều là thế nhưng cơ thể hấn chỉ có thể chứa được tối đa 7 trái sét hòn một lúc. Mỗi trái sét hòn tương đương với 1/5 linh lực toàn thân hấn bị ép thành một quả sét hòn.

Tương đương thêm một lượng năng lượng dự trữ, nhưng nếu hấp thu ngược hấn chỉ hấp thu chừng hơn nửa lượng linh lực tồn đọng mà thôi, chỉ đủ hồi phục tầm 7 thành linh lực.

Giải quyết xong đầu thứ 3, hấn quay về hướng con nhện bọ cạp,

Bên cạnh Trần Ngọc Lâm chợt mở ra một cánh cổng không gian kích cỡ chừng 1 mét vuông, từ bên trong đó trào ra một đợt sóng chuột.

Mẫu Thử tại sau khi hấn thu thập được hấn liền cho toàn bộ vào trong trạng thái ngủ đông, sau nửa tháng đã đủ lương thực để duy trì cho trên dưới 1000 con chuột cùng lúc sống sót hấn bèn thả ra toàn bộ số đó.

Sau khi bị Arch Ville tiến hành tiêm nhiễm Âm Ảnh, bọn chúng bắt đầu sinh ra các dị biến, tỉ như lực lượng cơ thể tăng lên chừng 30%, tuy nhiên một tác dụng phụ là tuổi thọ bọn chúng biến ngắn hơn rất nhiều, còn lại chừng 6 tháng đối với Tam Phẩm và 1 tháng với Nhị Phẩm.

Sau khi thử mở xẻ vài con hấn nhận thấy từng con đều có nội tạng biến dạng nghiêm trọng, các cơ quan như ruột gan thận đều thoái hóa, thay vào đó là phát triển tim phổi và cơ bắp, có lẽ đó là nguyên nhân dẫn đến việc tuổi thọ bọn chúng sụt giảm kinh khủng vậy.

Cũng không ảnh hưởng quá nhiều, dù chỉ sống 1 tháng, nhưng nếu cho chúng trong trạng thái ngủ đông có thể sống đến 1 năm lận.

Trần Ngọc Lâm điều khiển hơn 300 con chuột cùng một lúc tấn công vào các khớp của con nhện bọ cạp, tuy rằng lớp xương ngoài của chúng cứng thật, nhưng tại các khớp là nhược điểm nghiêm trọng, dễ dàng bị bầy chuột cắn nát ra, kể đó lại từ các vết thương hở xông vào bên trong cơ thể, ăn từ trong ra ngoài.

Mặc dù mấy con này chỉ là trận pháp tạo ra, nhưng cảm giác cũng vô cùng giống thực.

Vạn Thú Chiến Trường kết thành đoàn đội chiến, Trần Ngọc Lâm do vậy không thể triệu hoán Hoa Điều, Ngân Nguyệt Lang cùng Hắc Linh lẫn Mầu Thử ra được mà chỉ có thể dùng bầy chuột và Arch Ville, tuy vậy cũng đủ rồi.

[Tiêu diệt đầu thứ 20 hung thú liên tiếp, nhận thêm 2 điểm. Hiện tại thành tích của Kí Chủ là 23/1000.]

Trần Ngọc Lâm từ lúc tiến vào một mạch giết chết hơn 20 đầu hung thú, mỗi mười đầu sẽ được tặng thêm một số điểm thưởng, 10 đầu đầu tiên là 1 điểm, 10 đầu thứ 2 là 2 điểm, 10 đầu lần 3 là 3 điểm cứ vậy mà tính.

Trần Ngọc Lâm sau khi hạ gục con nhện bọ cạp, chuyển trạng thái của Yểm Đao từ Xích Đao sang Trường Đao, vung một cái chém bay đầu con gà-bạch tuộc đang lơ lơ tiến tới. Cùng lúc này hấn gọi thêm 200 con Ma thử ra, thôn phệ con thần lân- cá sấu còn sót lại.

Chợt lúc này, một tiếng rít vọng qua tai hấn, Trần Ngọc Lâm quay người sang thì thấy một con vật trông giống với quái vật hồ Lockness, trừ việc 4 chân nó là 4 cái chân cá sấu đang găm giữ nhìn hấn, khóa mục tiêu vào Trần Ngọc Lâm.

Từ Phẩm Trung Kỳ, mỗi một con hung thú Từ Phẩm giá trị ngang với 10 con thông thường, hơn nữa còn có tính bonus cộng thêm tương đương. Cũng không khác gì một con hung thú Từ Phẩm tối thiểu trị giá 11 điểm.

Có điều nếu hấn bị chém chết thì điểm bonus coi như bị quay về bằng 0, tính lại từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Đánh quái rơi đồ

Vạn Thú Chiến Trường bên trong, hung thú phân ra thành 16 loại cả thảy, trong đó 11 loại là chiến binh. Hung thú trong chiến trường có thể đi đơn lẻ, cũng có thể kết bầy.

Trong trường hợp kết bầy lại đàn sinh ra thêm 3 loại phân cấp bậc loại hình con đầu đàn lần lượt thủ lĩnh của bầy 10 con, 100 con, 1000 con. 1 loại trưởng bầy là thủ lĩnh của bầy vạn con, còn 1 loại là thống lĩnh.

Trong đó, con đầu đàn luôn có tu vi chênh lệch 1 đại cảnh giới đối với thí luyện giả, con trưởng bầy tu vi không cố định, nhưng nó có tài điều binh khiển tướng vô cùng kinh khủng, còn thống lĩnh có thể có tu vi tương tự đầu đàn, nhưng lại có khả năng chiến đấu gấp mấy lần nó.

Trần Ngọc Lâm đối mặt lần này chính là một con hung thú đầu đàn với cảnh giới Từ Phẩm sơ kỳ, hấn là loại bầy 10 con, bởi vì phía sau nó đang có 2 con hung thú Tam phẩm tu vi đang găm giữ.

6 con còn lại hấn là lũ kia, đã bị Trần Ngọc Lâm hạ gục.

Trần Ngọc Lâm quan sát 2 con hung thú lần lượt bao vây hấn ở hai phía đằng sau hai bên trái phải, tuy nhiên không hề áp sát mà dường như chỉ trấn trấn cho con Từ Phẩm sơ kỳ kia. Hấn vung lên Yểm Đao chuyển qua dạng đại đao, đứng đối diện với con hung thú Từ Phẩm sơ kỳ, trong khi đó bầy ma thử lúc này đã được hấn triệu hồi ra lên tới 600 con bắt đầu hướng về hai đầu Tam Phẩm Hung Thú càn quét.

Đầu Từ Phẩm hung thú trước mặt hấn là một đầu hung thú có thân thể của trăn, cánh bướm và đầu của loài mực, với 8 cái xúc tu vung vẩy tung tóe.

Trần Ngọc Lâm hướng về phía trước lao tới, nhanh chóng né tránh 8 cái xúc tu giống như 8 cây roi quật tới.

Tốc độ này của con hung thú đem so với những cái bầy vô ảnh vô tung bên trong Thâm Ảnh Uyên vẫn còn kém rất nhiều. Nghe đồn cường giả tuyệt thế ra tay xưa nay chẳng mấy khi quá nổi bật, chủ yếu là đến đi vô ảnh vô tung, thứ này vẫn còn kém rất nhiều.

Trần Ngọc Lâm nhẹ nhàng tránh né 8 cái xúc tu quăng tới, tiện tay vung lên Yểm Đao chặt đứt ba cái, kể đó hấn hai tay trang bị Băng Hỏa Sáo Trang, một kéo giật tới liền kéo cả con Từ Phẩm hung thú này đang bay lượn trên không xuống trước mặt hấn.

Con hung thú này gào thét lớn tiếng, âm thanh phát ra nghe như tiếng lò hơi nước, Trần Ngọc Lâm không để tâm lắm, hai tay cùng lúc phát động Lôi Quang Chi, hấn liên tục đâm vào đầu nó như giã gạo, Âm Ảnh Lôi liên tục lóe lên cùng với vô số vụ nổ.

Kể đó con tứ phẩm hung thú này chợt há to miệng, từ trong miệng nó phun ra một luồng khí thể như sương mù, nhưng lại đặc quánh, hôi thối và đen kịt như mực vậy. Trần Ngọc Lâm lập tức nín thở, chuyển hình dạng của Yểm Dao sang thành Xích Dao, kể đó hai tay hấn giơ lên phòng thủ.

Trần Ngọc Lâm tuy rằng không thể nhìn thấy gì do làn sương khói bao phủ, tuy nhiên làn sương này lại không ngăn cản âm thanh, hơn nữa mỗi một chuyển động của con hung thú kia sẽ khiến cho màn sương này di động theo.

Dựa theo quỹ tích di động của màn sương, Trần Ngọc Lâm dám chắc con trần-mực này đang dự tính bóp nghẹt hấn.

Quả nhiên, nửa giây sau khi hấn giơ lên Xích Dao phòng thủ, từ trong màn sương một khối thân thể to như cánh tay lực sĩ xuất hiện, lúc nó xuất hiện cái khối thân thể này đã quán thành vài vòng rồi.

Trần Ngọc Lâm kích phát Âm Ảnh Lôi ra 2 thanh đao thông qua Lôi Quang Chi, cùng lúc này khối thân thể của con trần-mực quán chặt lại, nhưng nhanh chóng nó rít lên một tiếng, thả Trần Ngọc Lâm ra.

Thì ra tại lúc con trần quán chặt quanh hấn, Trần Ngọc Lâm vừa vận kích phát Âm Ảnh Lôi, lực lúc con trần này quán chặt lấy hấn mạnh mẽ vô cùng, nhưng do Trần Ngọc Lâm giơ lên lưỡi đao ra phòng thủ nên thay vì quán được vào người hấn, ngược lại nó tự xé rách cơ thể của chính mình, chưa kể thông qua các vết rách Âm Ảnh Lôi còn đốt cháy bộ phận nội tạng của nó nữa.

Trần Ngọc Lâm kể đó lại chuyển Xích Dao qua hình thái Đại đao, hấn nhìn lên phía trên, do con trần-mực hấn đang giẫy dụa ghê lắm cho nên sương mù bị quấy ra, để lộ ra một khoảng không phía trên đủ thấy cái đầu của nó đang rít gào.

Trần Ngọc Lâm lập tức xác định mục tiêu phần giao thoa giữa cái đầu mực và thân thể con trần.

Mực không có xương sống, mà tứ phẩm thời kì đúng là tu luyện xương sống, cho nên lượng linh lực dùng để luyện cốt dồn hết vào phần máu thịt, khiến cho thịt của nó đàn hồi hơn, nhưng đồng thời cũng mềm dẻo hơn so với cùng kỳ tứ phẩm.

Trần Ngọc Lâm vung lên Yểm Dao, Đại Tu La Đao Pháp kết hợp Lôi Quang Chi.

Đại Tu La Đao Pháp một đao xông tới, kể đó ngay thời điểm lưỡi đao chém xuyên qua một nửa cái đầu lâu của con hung thú này, Trần Ngọc Lâm lập tức kích bạo Đại Tu La đao pháp.

Đại Tu La Đao Pháp thức thứ nhất có 2 giai đoạn, một là tạo ra lực đẩy phía sau thanh đao, hai là kích bạo linh lực còn sót lại từ giai đoạn đầu tiên. Trần Ngọc Lâm cũng nhân cơ hội cho vào bên trong đó cả Âm Ảnh Lôi còn sót lại nữa.

Ngay khi vụ nổ uy lực kinh khủng được kích phát, con trần-mực đầu tiên rít dài một tiếng, phần đầu mực và thân trần tách rời nhau, kể đó bọn chúng khựng lại, rồi sau đó tan rã, biến thành vô số hạt ánh sáng. Như cũ, một số trong những hạt ánh sáng này biến thành lưu quang nhập vào cơ thể hấn, khôi phục một phần linh lực cùng với tinh thần lực.

Có vẻ như Tứ Phẩm hung thú cho phép hấn hồi phục nhiều linh lực hơn đem so với Tam Phẩm hung thú.

Dù thế, Trần Ngọc Lâm trong cơ thể cũng chỉ còn lại 3 thành linh lực.

Hấn kiểm tra lại tiến độ nhiệm vụ: 36/1000 điểm. Tuy rằng đánh nhau với Tứ Phẩm hung thú rất khó, nhưng phần thưởng cũng không đến nỗi nào.

Bên kia, trong lúc Trần Ngọc Lâm chém chết đầu trần-mực Tứ Phẩm thì bầy ma thú của hấn cũng đã nhanh chóng dọn dẹp xong xuôi thêm hai đầu hung thú tam phẩm vừa này.

Mất thấy đám ma thú này dọn dẹp thật vô cùng hiệu quả, mặc dù toàn bộ chỉ là Nhị Phẩm nhưng dựa vào số lượng dày đặc kinh khủng, lại có thể tiêu diệt ngược Tam Phẩm, Trần Ngọc Lâm quyết định chủ yếu sử dụng đám Ma Thú này để đi càn quét các bãi hung thú.

Sau khi Âm Ảnh cải tạo bầy Ma Thú, bọn hấn đều đã vô cùng hung bạo hơn nữa cuồng loạn không sợ chết, là loại hình lính đánh bom cảm tử vô cùng thích hợp. Có điều kẻ địch là Tam Phẩm hung thú, đem so ra thì vẫn là chênh lệch hơn hấn một cái đại cảnh giới, tại tam phẩm hung thú đã có thể tu ra linh lực, lực sát thương cường bạo tăng lên.

Mặc dù chưa đạt tới trình độ có thể tiến hành công kích từ xa, nhưng một số kĩ năng diện rộng sát thương cao vô cùng như phun lửa, phun điện vẫn có thể, khiến cho quân số của hấn giảm mạnh từ 600 xuống còn hơn 400 con.

Bù lại hấn cũng giết được thêm 40 con hung thú Tam Phẩm nữa, mặc dù số lượng Tứ Phẩm hung thú xung quanh đây cũng không phải là quá ít ỏi nhưng vấn đề là hấn không muốn chạy tới mạo hiểm.

Không có cách, hấn không thể dùng bầy Ma Thú tiến hành công kích đối với tứ phẩm hung thú, lại khó solo đơn đả độc đầu như con trần-mực, con đó đem so ra toàn bộ tứ phẩm hung thú thuộc loại hơi yếu nhược.

Trong khi đó, hấn từng thấy qua mấy con đầu đàn có rất nhiều con loại 100 quân, bị tị nó bao vây thì chẳng biết đời nào mới qua được. Hắc Linh, Hoa Điều cùng với Ngân Nguyệt Lang không thể dùng, bọn nó tu vi là tại Tứ Phẩm, nếu xuất hiện thì lập tức đối phương sẽ có lực chiến sánh vai Ngũ Phẩm

Đạp Luân, không thể chơi.

Cho nên hắn chỉ tập trung tiến hành công kích những con đi đơn lẻ và hơi chút yếu nhược một chút.

Trần Ngọc Lâm sau khi tiêu diệt xong đầu hung thú thứ 52, không kể một con Tứ Phẩm hung thú trăm-mực lúc này, lúc này đây số điểm của hắn đã là [83/1000] điểm.

Lúc này, đột nhiên từ bên trong đầu hung thú này hoàn toàn không xuất hiện mấy cái tia sáng dùng để khôi phục linh lực, mà lại xuất hiện một tia sáng huyết sắc, vờn quanh mấy vòng rồi biến thành một đám sương mù khói màu đỏ rực.

Trần Ngọc Lâm ánh mắt có giám định lóe qua, hắn nhanh chóng dùng thông thái để biết được loại khí chất kia:

[Huyết Khí hóa vân: Tại một số cường giả lấy máu chứng đạo dùng tuyệt kỹ về sau lưu lại, trải qua thời gian trường hà mài giũa biến dị thành huyết vân, có thể để cho những thí luyện giả lấy huyết chứng đạo hấp thu, tăng cường thể chất.

Trạng thái: Tinh khiết, có thể hấp thu.]

Có vẻ là một số trong mấy món đồ chơi ở đây, cũng khá giống với đánh quái rơi đồ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Tính toán

"Hệ Thống, thứ này đối với ta có ích lợi không?"

Trần Ngọc Lâm nhìn thoáng qua dòng "tăng cường thể chất" bên hồi. Cần biết ma cà rồng là uống máu mà thành dang, tuy rằng hắn là quý tộc đối với máu không quá cấp thiết, dù thì thoáng lên con thèm thèm nhưng cũng không có hứng lắm.

Nhưng hắn là ma cà rồng đại biểu hệ tiêu hóa của hắn đối với máu có thể hấp thu rất tốt, nhanh là đằng khác, cho nên trước tiên hắn muốn xem xem thứ này có ích lợi với hắn không.

[Không thể, tổ chất thân thể của Kí Chủ đã đạt tới mức mà một sợi mây may máu huyết này không thể tiến hành cải tạo được, nếu lại chênh thêm 1 cấp thì may ra.. Dù sao đây cũng chỉ là một chút khí tức lưu lại của Nguyên Anh tu sĩ.]

"Vậy còn Arch Ville thì sao?"

[Nếu Kí Chủ là lựa chọn cho Arch Ville hấp thu, đó hoàn toàn đủ để thăng tổ chất, theo tính toán của ta đủ tăng lên 2% toàn bộ chỉ số.]

2%, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Nếu hắn đập đủ ra 50 mảnh nữa thì có lẽ sẽ tăng thêm thành 100%, nhưng chắc quái gì đã đánh quái rơi ra đủ 50 mảnh? Có khi sẽ nảy ra vài thứ thiên kì bách quái thì sao?

Dù sao Trần Ngọc Lâm trước tiên cứ cho Arch Ville hấp thu đoàn sợi máu này trước đã, cũng không mất thời gian, chính xác hơn là ngay lập tức hấp thu. Arch Ville là thân thể số liệu hóa, hấp thu đoàn khí tức kia cũng lập tức biến thành số liệu, hấp thu ngay lập tức được giống trong game vậy.

Trần Ngọc Lâm không có việc gì làm kiểm tra lại quân đoàn Ma Thủ, thấy phát hiện tuy rằng còn hơn 400 đầu nhưng trong số đó đã có 150 con bị tổn thương lực chiến suy giảm. Sau khi nghĩ nghĩ, hắn ra lệnh cho 250 con chuột kia lấy 150 con bị tổn thương làm thức ăn, lại triệu hồi ra thêm 250 con.

Hồi trước hắn có 2000 con ma thủ trong trạng thái ngủ đông, hiện tại chỉ là lấy từ trong kho hàng ra thôi.

Trần Ngọc Lâm cũng một mực đối với quân đoàn ma thủ này ôm mộng tưởng, tại biết được bọn nó lực chiến đấu chân thật hắn càng ham muốn. Cần biết nếu hắn thực sự có thể điều khiển một quân đoàn Ma thủ lên đến vạn chỉ, hắn có thể tung hoành dưới Kim Đan không sai biệt lắm.

Điều kiện tiên quyết là tấn cấp cho từng đầu ma thủ lên tam phẩm, hiện tại có hai biện pháp, tấn cấp Mẫu thủ lên cấp 5, hoặc tiến hóa Mẫu Thủ lên thành Trúc Linh Thủ, đó là một loài ma thú vô cùng hiếm gặp, biến dị đi ra từ Ma thủ.

Loại Ma Thú này lực chiến đấu trên cơ bản bằng không, nhưng nó có một khả năng là có thể thông qua ăn uống, hấp thu linh lực, lại cũng có thể thông qua một loại biện pháp đặc thù, tự mọc ra rễ cây, thông qua hấp thu từ trong đất dinh dưỡng làm năng lượng sinh sản hậu đại.

Cho nên, liền gọi Trúc Linh thủ, vì loại rễ cây phát triển ra từ người nó chính là rễ cây trúc.

Chỉ cần cho loại hình ma thú này đủ năng lượng, ngày trăm đầu Tam Phẩm cũng là có khả năng.

Càng khiến cho Trần Ngọc Lâm đắm chiều suy nghĩ, Trúc Linh thử là 1/2 cây 1/2 động vật, như vậy có thể hay không đem vô được viên tiến hành dùng 1 luồng đất trong đó, còn ma thử sinh ra được chuyển tới ma thú không gian, lại tiến hành nuôi lớn?

Dù sao cũng là sự tình tương lai, hẳn không có gấp gáp.

Trần Ngọc Lâm xách lên Yểm Đạo, bắt đầu tiếp tục farm quái, gặp Tam Phẩm Hung thú hẳn liền lấy quân số đè bẹp nó, gặp Tứ Phẩm Hung thú hẳn không một chút do dự vô cùng hùng dũng chạy trốn. Quân đối phương có bao nhiêu con, 1 đầu vẫn là 1000 đầu, chỉ cần là Tứ Phẩm Hung thú hẳn liền chạy qua hết.

Hiếp yếu né mạnh? Không có khả năng, đừng hiểu nhầm, hẳn đối với Tứ Phẩm hung thú chạy trốn, chính là công nhận thực lực đối phương đủ mạnh để hẳn không lấy làm mục tiêu, còn đánh Tam Phẩm ma thú hẳn lấy nhiều hiếp ít? Đó chính là hẳn đối với đối phương đưa ra sự tôn trọng to lớn nhất.

Sư tử săn thỏ, cũng phải dùng toàn lực, chơi kiểu solo một đầu một trong khi có thể solo một đám đầu một, vừa chính là ngu xuẩn, cũng vừa chính là không tôn trọng địch nhân.

Hệ Thống:

[.....]

Một cái ý kiến nếu vào trong loại hình nhân vật phụ chỉ có thể dùng hèn hạ để hình dung, vào miệng kí chủ liền biến thành cái gì đó hào quanh chính khí, quả là cực phẩm

"Ta đây là chân thật.."

Trần Ngọc Lâm nói với Hệ Thống:

"Nên nhớ, Gia Cát Lượng đã từng nói: "Kẻ tự khi ta mạnh, khinh thường kẻ yếu, trời không dung, đất không tha.""

[Gia Cát Lượng có nói thế đâu, Kí Chủ hút cần à?]

"Thành Cát Tư Hãn khi thống lĩnh quân chinh phục Aztec cũng đã từng nói: "Không thể chỉ vì đối phương yếu mà khinh thường, phải lấy toàn lực chiến đấu.""

[Thành Cát Tư Hãn cũng không nói thế, mà lão cũng có đời nào dẫn quân đi chinh phục Aztec đâu? Kí Chủ đang nói cái thế giới nào thế?]

Trong khi cùng Hệ Thống đấu vô mồm, cùng lúc này Trần Ngọc Lâm cuối cùng cũng tìm ra đồ vật hẳn muốn tìm

Hệ Thống quả là không gì không có, thậm chí loại hình đồ vật này cũng có thể đào đi ra:

[Quang Hoàn Vô Hồn - Đấu La Đại Lục II - Tuyệt Thế Đường Môn truyện. - 500 điểm Vận Mệnh - cấp C.]

[Vô Hồn này có thể tạo ra một vòng quang hoàn, bên trong mọi sinh vật có thể tiến hành tăng lên 10% toàn bộ chỉ số, quang hoàn có đường kính 1km với mỗi một hồn hoàn.]

Vì chỉ có 10% ban phước, cho nên bị định giá là 500 điểm Vận Mệnh, tuy nhiên loại vô hồn này còn có rất lớn biên độ tăng lên, cụ thể hơn chính là lần thứ 2 thức tỉnh vô hồn.

Thông qua được vật, tiến hành nâng cấp đẳng cấp của vô hồn, thức tỉnh lần 2 vô hồn chỉ xảy ra đối với vô hồn bản thể, tuy nhiên lợi dụng các loại thiên tài địa bảo, có thể cưỡng ép khiến cho vô hồn xảy ra biến hóa, nâng cấp lên một đẳng cấp.

[Thông tin thăng cấp: 3 loại.

>> Xích Ảnh Quang Hoàn: Sử dụng Huyết được lưu, Thiên Tâm Tơ, cùng với....]

Hơi nhiều, đề cập mất thời gian.

Nhưng cái đáng chú ý nhất là cái thứ ba, trong đó yêu cầu 2 loại thành phần chính là:

[Cửu Thái Lưu Ly Tháp vô hồn + Tương Tư Đoạn Trường Thảo]

Ngoài ra còn 1 số loại hình được vật phụ nữa.

Đối với cái này, Trần Ngọc Lâm hết sức chú ý, vì một mục tiêu của hẳn chính là vô hồn Thất Thái Lưu Ly Tháp, tại sau khi sử dụng được vật thích hợp có thể tiến hóa thành Cửu Thái Lưu Ly Tháp.

Sau khi dung nạp 2 loại, chính xác hơn là 2 vô hồn sẽ nảy sinh biến dị có thể hợp thành một, trong đó vô hồn Quang Hoàn tan vỡ, vô hồn còn lại hấp thu phần bị tan vỡ, từ đó tiến hóa thành Cửu Thái Quang Linh Tháp, có thể hoạt động giống như Cửu Thái Lưu Ly Tháp bình thường, nhưng nếu muốn có thể chấp nhận giảm 1/2 uy lực, tăng phúc đoàn thể trong phạm vi rộng.

Chỉ là Thất Thái Lưu Ly Tháp là A cấp đồ vật, giá trị là 2000 điểm Vận Mệnh mà thôi, đem so ra hẳn hơi bị bần khổ giữa hai cái nên mua cái nào trước.

Hoặc là dứt khoát một lần mua cả hai cái?

Thông qua Thông Thái hẳn cũng biết được cách tính tu vi đủ hấp thu hồn hoàn tương tự đầu la đại lục, từ Tam Phẩm bắt đầu, mỗi một mười cấp có thể hấp thu thêm một hồn hoàn. Về phần có thể có bao nhiêu võ hồn liên nhìn khả năng của linh hồn của hẳn.

Hồn hoàn hồn cốt gì đó có thể thông qua mở khóa phó bản Tinh Đầu Sâm Lâm, tuy nhiên đây là phó bản chỉ có tại hẳn sở hữu đồ vật thuộc Đầu La bộ truyện mới có thể mở khóa.

Trần Ngọc Lâm dù sao dự tính để lưu lại, nếu loại dị năng sau khi hẳn rút ra được còn có thể hỗ trợ với cái gì thì... để sau tính. Hiện tại trước mắt là kiểm lý đủ đầu hung thú đã.

Trần Ngọc Lâm nhảy lên trên cao né tránh công kích của một đầu Tứ Phẩm Đền Cây, không sai, thân thể nó là con chó, nhưng đuôi nó bám lấy một cái đèn, liền gọi nó là đèn cây, xung quanh hẳn đám Ma Thú đang thôn phệ bầy chó sói Tam Phẩm

Chết mất một đồng, hơi tiếc, nhưng sau khi Arch Ville thả ra bầy Imp làm quân tiên phong bọn sói đã chủ yếu tập trung vào lũ imp rồi nên số lượng thương vong giảm mạnh.

"Đầu thứ 92.. là nguoi."

Trần Ngọc Lâm nói, vung lên Yểm Dao, một chương Đại Tu La Dao Pháp đi ra, trong nháy mắt chặt đứt đầu của con Đền Cây kia.

Dù sao nó cũng chỉ là Tứ Phẩm sơ kỳ, cảnh giới cùng con trần-mực cũng không chênh lệch là mấy. Hơn nữa này giờ hẳn một mực tại hao mòn con chó này, bản thân nó cũng đã bị tổn thương nặng nề rồi.

Điểm số của hẳn lúc này: [176/1000].

Hiện tại hẳn có thể một mực chăm chăm giết Tam Phẩm, mười con lại có 10 điểm bonus tương đương điểm nhân đôi lên, có thể trong 1 ngày hoàn thành nhiệm vụ có lẽ vẫn là có thể.

Dù sao còn sót lại cũng có 3 ngày thời gian.

Bất chợt Trần Ngọc Lâm nhận thấy mặc dù điểm số được cộng thêm, nhưng hình thức biến mất của con Đền Cây này không giống lũ hung thú bình thường. Thông thường hung thú biến mất toàn thân cùng một lúc, đằng này nó bắt đầu phân rã từ đầu trở đi.

Cùng lúc này, cái đèn đột ngột phát sáng chói chang vô cùng, chợt bay lên trên trời thẳng tắp chỗ Trần Ngọc Lâm đang đứng. Trần Ngọc Lâm vô ý đảo mắt xung quanh, phát hiện toàn bộ hơn mấy trăm con Ma Thú đang vô mục đích lang thang xung quanh chợt nhìn chăm chăm hẳn.

Chính xác là nhìn vào cái đèn kia.

"Không tốt"

Trần Ngọc Lâm thu thập toàn bộ ma thú vào trong không gian, kể đó không do dự chạy.

Nhưng hẳn chạy một mạch vẫn phát hiện một sự việc: Cái đèn kia một mực bay theo hẳn giống như ám hẳn một dạng, hơn nữa nó bay lên rất cao, tầm đánh không tới, lại còn dường như mang theo khả năng né tránh, súng bắn không được.

Rõ ràng đây là muốn để cho hẳn phải bị quần công mà. Cái này quả là không công bằng, lấy nhiều hiếp ít a.

[Không phải lấy nhiều hiếp ít.]

Hệ Thống lạnh nhạt nói:

[Đó là hung thú thể hiện sự tôn trọng to lớn nhất đối với chân thực lực của Kí Chủ.]

"....."

Cái này gọi là nghiệp chương ư?

[Khẩu nghiệp thì đúng hơn.]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Devil Bringer

2 ngày sau, Trần Ngọc Lâm đang tại chiến đấu với một đầu Gấu loại hình hung thú Tử phẩm sơ kỳ.

"Đại Tu La Đạo Pháp"

Trần Ngọc Lâm ánh mắt sắc bén, vung đao lên, một lưỡi đao chém ngang qua đầu của con gấu, kể đó một vụn nổ mảnh liệt tràn ra, cả cái đầu của con gấu văng lên trên.

[Chúc mừng Kí Chủ đánh chết Tử Phẩm Hung Thú, nhận được thêm 10 điểm cùng với 22 điểm Bonus. Hiện tại điểm số của Kí Chủ là 1012/1000, chúc mừng Kí Chủ hoàn thành nhiệm vụ.]

Trần Ngọc Lâm xoa xoa tay, lắc đầu nhìn về phía bảng thông báo nhiệm vụ.

2 ngày trước hắn bị một cái đèn cây rượt cho tóa khói, bản thân cái đèn cây thì cũng không thực sự có nhiều sát thương lắm, trọng yếu nhất chính là cái đèn cây này tỏa ra ánh sáng thu hút sự chú ý của vô cùng nhiều hung thú, ước chừng có đến vài trăm đầu.

Số lượng đó đủ sinh sôi đẻ chết Ngũ Phẩm hơi yếu một chút rồi.

Dù sao thì sau vụ đó hắn cũng bị mất toi một mạng, toàn bộ điểm bonus lại bị reset từ đầu. Không có cách, đối mặt với một bầy hung thú hàng trăm con, trong đó ít nhất 1/8 là Tử Phẩm hung thú đủ cho một Ngũ Phẩm tu sĩ tề đại cả da đầu.

Kể từ đó hắn một mực cẩn thận hơn rất nhiều và chỉ tập trung dành sự "tôn trọng tối thượng" dành cho đám Tam Phẩm sơ kỳ.

[Ý Kí Chủ là càng yếu Kí Chủ càng "tôn trọng" à?]

"Im mồm nào Hệ Thống."

Dù sao hiện tại, hắn cũng đã hoàn thành nhiệm vụ tại thời hạn là 9 ngày 17 giờ.

[Hệ thống thông báo:

Kí Chủ đã hoàn thành nhiệm vụ chinh phục Địa Giới, bao gồm hoàn tất nhiệm vụ tại Thâm Ảnh Uyên, Vô Lượng Sơn, Thất Chung Sơn Mạch cùng với Vạn Thú Chiến Trường.

Nhiệm vụ Chinh Phục Địa Giới: Hoàn tất.

Thời hạn dưới 10 ngày: Hoàn tất.

Nhiệm vụ ẩn: Vượt lên tầng số 2 tại Vô Lượng Sơn: Thất Bại.

Nhiệm vụ ẩn: Vượt quá 50 mét tại Thâm Ảnh Uyên: Thất Bại.

Nhiệm vụ ẩn: Tiêu Diệt 1000 Hung thú liên tiếp: Thất Bại.

Nhiệm vụ ẩn: Chống cự công kích Thất Chung Sơn Mạch trong 5 giây: Hoàn thành. Cộng thêm 500 điểm Vạn Mệnh.]

Trần Ngọc Lâm thiếu chút sắc, ban đầu thấy đây là một nhiệm vụ trung cấp, mỗi một nhiệm vụ trung cấp đều bao gồm vài ba đầu nhiệm vụ ẩn, hắn cứ tưởng nhiệm vụ ẩn chỉ có 1 cái, ai dè mỗi một yêu cầu đều có kèm theo một yêu cầu ẩn.

Còn tốt trước khi chạy tới Vạn Thú Chiến Trường hắn tò mò bản thân sẽ có thể trụ lại tại Thất Chung Sơn Mạch trong bao lâu, kết quả chính là 6 giây rưỡi. Bằng không ngoại trừ nhiệm vụ chủ đạo là Chinh Phục 4 map, còn lại kết quả chính là toàn diệt.

Thậm chí tại lúc đó hắn cũng là vừa chạy vừa bị rượt, tuy rằng rất khó, Trần Ngọc Lâm tự nhận là nếu bản thân mình không có trải qua 2 cái Vô Lượng sơn cùng Thâm Ảnh Uyên sẽ khó chống cự lại quá hai giây, nhưng nói chung hắn cũng đã lấy lại tới cuối cùng được hơn 6 giây.

[Hệ Thống thông báo, xét thấy tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ ẩn trong toàn bộ thời gian qua của Kí Chủ là dưới 10%, bổ sung tính năng: [Chuyển đổi nhiệm vụ], có thể hiện ra các nhiệm vụ ẩn loại 1, biến chúng thành nhiệm vụ phụ, phần thưởng giảm đi 50%. Nhiệm vụ ẩn loại 2 không thay đổi.]

Trần Ngọc Lâm lắng nghe, cũng được. Dù sao giảm 50% còn hơn là không biết gì cả.

Nhiệm vụ ẩn loại 2 là các nhiệm vụ nếu xuất hiện có khả năng đạt thành sự thay đổi trong nhiệm vụ chính. Tuy nhiên khi xuất hiện phần thưởng cũng nhiều hơn rất nhiều, thậm chí còn nhiều hơn cả nhiệm vụ chính.

Ví dụ lần này là biết, còn chưa phải nhiệm vụ loại 2, mới chỉ là loại 1 thôi mà đã 500 điểm, cả 4 đều hoàn thành chẳng phải tương đương 2000 điểm?

Chưa kể nếu thực sự cả 4 cùng hoàn thành, sẽ tương đương nhiệm vụ hoàn mỹ hoàn thành, khẳng định con có quà tặng kèm.

Tuy rằng quà tặng kèm hẳn cũng sẽ bị giảm giá trị theo, nhưng dù sao cũng tốt hơn ừ ừ các không biết gì. Trần Ngọc Lâm ưa thích tính năng này.

[Hoàn tất nhiệm vụ Chinh Phục Địa Giới, Kí Chủ nhận được 1 thẻ Bài Dị Năng, cùng với 1000 điểm Vận Mệnh, cộng thêm 500 điểm Vận Mệnh là 1500 điểm Vận Mệnh.]

[Kí Chủ có hay không tiến hành quay Thẻ Bài Dị Năng?]

"Chấp nhận."

Trần Ngọc Lâm nói, kể đó đột nhiên cánh tay trái của hắn phát ra ánh sáng nóng rực, tựa hồ như bên trong cánh tay hắn đột ngột xuất hiện một ngọn lửa vậy.

Kể đó bằng mắt thường có thấy thấy cánh tay hắn đang nứt ra một kẽ nứt dọc từ khuỷu tay, thông hướng tới bàn tay. Rồi tại bàn tay nó rách ra làm 5 vết nứt khác, thông hướng về 5 ngón tay của hắn mà tới.

Mà bản thân vết nứt chính kia càng lúc càng mở rộng, kể đó đột ngột nó lan rộng ra toàn bộ cánh tay hắn, rồi từ trong những vết nứt này một ánh sáng lóe lên.

Ánh sáng này là ánh sáng trắng, hơi có chút băng lạnh, còn có một cỗ khí tức u ám nữa. Nương theo vết nứt mở rộng ra cả cánh tay hắn cũng phát ra từng loại ánh sáng trắng, tuy chưa đạt đến mức giống như đèn nê ôn nhưng cũng đủ soi sáng một chút.

Mà tại khuỷu tay của hắn, một vết nứt kéo dài đến đó, lại đột nhiên mọc dài ra, thành một mũi gai nhọn chỗ khuỷu tay hắn, mũi gai này đồng dạng sáng trắng.

Từng ngón tay của hắn cũng sáng rực lên, mỗi ngón tay của hắn dường như bị phủ kín một tầng vật chất gì đó cứng rắn vô cùng, nhìn qua mỗi ngón tay đều nhọn hoắt, có chút giống tay quỷ.

Kể đó, các phần còn lại của cánh tay hắn mọc ra một tầng chất sừng đồng dạng, đen kịt nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn ra những cái vảy trên cánh tay, đặc biệt là chỗ bàn tay, khá giống da thằn lằn, ngoại trừ nó cứng như thép và một màu đen kịt.

Không khác gì đột nhiên cả cánh tay hắn bọc lên một tầng giáp ngoài.

[Chúc mừng Kí Chủ đạt được năng lực Devil Bringer, Cánh Tay Quỷ, đến từ trò chơi Devil May Cry 4, nhân vật Nero. Đồng thời nhân đạt được năng lực này, Kí Chủ mở khóa ra Phó Bản Devil May Cry IV.]

[Chỉ cần Kí Chủ tâm niệm, cánh tay này của Kí Chủ sẽ tự động biến trở lại thành cánh tay người bình thường, không cần lo lắng. Đồng thời cảnh báo, tuy cánh tay của Kí Chủ bị tổn thương sẽ ảnh hưởng tới Devil Bringer, nhưng nếu Devil Bringer bị tổn hại, cánh tay của Kí Chủ sẽ không chịu bất kì tổn thất nào.]

[Hơn nữa, nếu Devil Bringer bị tổn hại hoàn toàn sẽ không thể khôi phục, đồng thời tốc độ khôi phục của nó chậm hơn bình thường rất nhiều.]

[Kí Chủ có thể hiểu nó giống như một phiên bản dự phòng của tay Kí Chủ cũng được.]

"Devil Bringer?"

Trần Ngọc Lâm hỏi, nghi hoặc nhìn lại cánh tay của hắn lúc này đã biến thành hình dáng Devil Bringer, nhìn qua quả thực có chút khó coi, nhưng nhìn một phương diện khác lại tràn đầy mỹ cảm.

Không giống trong game, cánh tay của hắn đen bóng sáng loáng, lại thêm mấy tia sáng làm tăng thêm lực chú ý, quả thực là quá đẹp. Nếu như phía trên cánh tay không có một lớp da như da thằn lằn, sần sùi chắc là hoàn hảo.

Trần Ngọc Lâm mân mê cánh tay một hồi, kể đó hắn vung tay ra, lập tức cánh tay hắn phía trên bỗng xuất hiện một làn khí thể màu xám, nhìn qua trong suốt, khá giống linh hồn thể, nhìn làn khí thể này giống y như đúc cánh tay quỷ, có điều to lớn hơn nhiều.

Trần Ngọc Lâm thử cử động cánh tay, phát hiện ra cánh tay linh hồn thể kia cử động cùng với bàn tay của hắn trên cơ bản là giống như đúc. Kể đó hắn vung tay ra về một đầu Tam Phẩm sơ kỳ hung thú cách đó chừng 30 mét, con này lúc trước là một trong 5 con bao vây hắn.

Cánh tay linh hồn thể kia bay vút ra, dường như kéo dài ra một dạng, càng đến gần đầu Tam Phẩm hung thú càng to ra đến cuối cùng to như cái xe hơi, một ngụm chớp lấy đầu Tam Phẩm hung thú này, kéo ngược lại về phía hắn.

Kể đó, Trần Ngọc Lâm vận lực, giơ tay lên, lập tức cánh tay linh hồn thể đồng dạng nhấc lên, có thể nhìn thấy loáng thoáng cơ bắp của nó to lớn ngang cơ thể của hắn, đập mạnh xuống đất.

Một cú này Trần Ngọc Lâm dốc hết cở, cánh tay linh hồn thể kia dường như uy lực cũng lớn vô cùng, thậm chí còn mạnh hơn cả hắn, đập một cái con

Tam Phẩm hung thú kia kêu gào một tiếng, toàn thân xương cốt vỡ vụn, nhưng vẫn chưa chết.

Kể đó Trần Ngọc Lâm lại tiếp tục giờ tay lên, nắm lấy con Tam Phẩm hung thú này, bóp chặt, liền sau đó đầu Tam Phẩm hung thú toàn thân vỡ vụn, hộc máu mà chết.

Dựa theo phán đoán của hắn, cánh tay này lực lượng là khoảng chừng so với hắn gấp từ 2 hoặc 3 lần, có thể tùy tiện kéo dẫn khoảng cách được, hơn nữa không tốn hao linh lực để duy trì, có thể tùy ý triệu gọi ra.

Giống như thể đó là cánh tay thứ 3 của hắn vậy. Có điều chỉ có lực lượng thân thể, linh lực các loại không thể thông qua cánh tay này tiến hành thao tác, tương đương hắn cũng không thể sử dụng Lôi Quang Chi hoặc bất kì các loại võ kỹ nào phía trên cánh tay này.

Dù sao đi chăng nữa.. Trần Ngọc Lâm vẫn cảm giác thứ này thực sự quá tuyệt, hơn nữa...

Trần Ngọc Lâm ném thử tiến hành song song điều khiển, một cái khác điều khiển cánh tay quý kia, trong sự quan sát của Trần Ngọc Lâm, cánh tay này tách ra, hoàn toàn hành động độc lập. Cánh tay linh hồn thể của hắn xách thì làm động tác gõng cơ tay, còn tay quý của hắn thì chỉ co ra duỗi vào.

Xem ra hắn là có thể tiến hành điều khiển hai cái tay một cách độc lập.

Sau đó hắn thu hồi lại nhất tâm nhị dụng, nhất tâm nhị dụng chỉ là chìa khóa để thử xem có thể song song điều khiển cánh tay linh hồn thể kia cùng với tay quý không, quả nhiên là được. Kể đó hắn liền sẽ liên tục cố gắng điều khiển cả 2 cánh tay cùng lúc sao cho thuận tay nhất, mặc dù cũng rất khó khăn.

Dù sao dùng nhất tâm nhị dụng để điều khiển cánh tay đó có chút xa hoa, nhất tâm nhị dụng giống như cùng lúc tay trái làm bài tập toán, tay phải viết văn học cảm thụ, còn điều khiển thêm một cánh tay khác? Nó giống như một tay vẽ hình tròn, tay còn lại vẽ hình vuông hơn, dễ dàng hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Liên Minh thi đấu đại hội:

Trần Ngọc Lâm tại trong Vạn Thú Chiến trường ngốc thêm 3 ngày về sau, rời khỏi Địa Giới.

Nơi đó đối với hắn đã không còn bất luận một cái gì để tăng lên, không phải bởi vì hắn quá giỏi, mà là cảnh giới của hắn quá thấp.

Không có biện pháp.

Trần Ngọc Lâm sau khi đạt được Devil Bringer quyết định nghiên cứu kĩ càng về nó, trải qua 2 ngày này thì hắn đạt được tới một cái kết luận đó là Devil bringer có sức lực lớn hơn 20% sức lực bình quân mà hắn có thể đạt tới, lại thêm vào cánh tay linh thể kia có sức mạnh lớn gấp 2.4 lần so với sức lực của tay quý, tương đương tăng phúc gấp gần 3 lần bình thường.

Vạn sự đều không có hoàn mỹ, thể lực cánh tay linh thể kia có thể nói là tuyệt vời, nhưng nó không có khả năng dẫn linh lực, nói cách khác trừ bỏ đi sức mạnh thân thể thì tương đương khá phế.

Cũng khó đòi hỏi gì được, dù gì còn tốt hơn hẳn ra mấy cái dị năng như "Hóa thành Thây Ma, dùng 1 lần, không thể biến trở lại" hoặc siêu năng lực "Tự Sát".

Mấy món đó có thật đấy. Dị năng phân chia theo công dụng có 5 loại cấp độ: Tự mình hại mình (ví dụ như trên) - Bình thường (năng lực kiểu có thể điều khiển màu mắt..v.v) - hữu dụng (khống hỏa, khống thủy v..v) - mạnh mẽ (lực lớn vô cùng) - Cường đại.

Tay quý Devil Bringer ở giữa hữu dụng cùng mạnh mẽ. Về phần cường đại là những dị năng vô cùng kinh khủng, chỉ ít cũng ở cấp độ Phoenix trong X-men, tí như năng lực tác động kết cấu của vật chất ở cấp độ nguyên tử.

Trần Ngọc Lâm sau khi nghe qua thông tin này từ Hệ Thống, phản ứng đầu tiên của hắn là khoanh tay, kể đó cho cánh tay linh thể lên gãi đầu. Đây là thói quen một cái thói quen nhỏ của hắn, mỗi khi nghe được thông tin gì đó khá "trọng đại", hắn sẽ khoanh tay và gãi gù, hoặc gãi gãi đầu.

Hiện tại hắn có 3 cánh tay, có thể làm cùng lúc 2 việc đó. Tuyệt vời!

Dù sao hiện tại khả năng khống chế của hắn đối với cánh tay linh thể kia đã đạt được mức độ chừng 70%, hắn ước lượng khoảng đó chứ cũng không chắc. Cánh tay linh thể lực lớn vô cùng, rất khó khống chế tốt, chiến đấu thì không sao nhưng mục tiêu của hắn là sử dụng cánh tay linh thể này bên trong các sinh hoạt thường ngày.

Đối với lực khống chế cái thứ này Tu Chân giới coi trọng vô cùng. Khả năng khống chế là một thước đo trong những cái thể hiện sự am hiểu về linh lực cùng võ kỹ.

Lấy ví dụ, trong Phương Tây Ma Pháp giới có một loại vật phẩm ở trong ma pháp giới được gọi là phước phẩm, nhưng về với Tu Chân giới thì nó là của báu một dạng: Bong Bóng Thủy Tinh. Loại vật phẩm này chạm phát là vỡ, thậm chí một con gió nhẹ thổi qua, hít thở hắt hơi cũng đủ vỡ.

Trong trường hợp của Trần Ngọc Lâm, hắn chỉ cần hắt hơi nhẹ là đủ cái bong bóng vỡ. Còn nếu chúng ta tùy tiện điểm bất kỳ một cái nào thiên tài cấp bậc, Kim Đan trở lên, đều có thể đánh ra một cái vỡ kỹ khủng bố mà vẫn không làm cho loại bong bóng này vỡ.

Nghe thì vô dụng, nhưng tưởng tượng mà xem, người đánh ra một chuông, đối phương lấy một người vô tội giờ ra làm khiên thịt, chuông của người bay thẳng xuyên thấu qua người vô tội, trúng vào kẻ thù ác đằng sau khiến hắn nổ banh xác, tràng diện uy vũ nhường nào?

Mặc dù kẻ thù ác nổ banh xác nói thật là một cái tràng diện không sạch sẽ lắm, nhưng dù sao vẫn khá hơn hai người cùng lúc nổ banh xác.

Luyện Hư phía trên, Trần Ngọc Lâm nghe nói mỗi một tràng chiến đấu của họ đều vô cùng nhạt nhẽo, bởi vì toàn bộ linh lực của đòn đánh không có một chút tí ti ba động nào tràn ra ngoài, sẽ không có quang cảnh một chuông thông thiên hay một kích che phủ bầu trời, ngược lại họ chú trọng tới ẩn dấu lực lượng và nhất kích tất sát hơn là mấy thứ đó.

Không có bất kì chút nào hào nhoáng, tại trong mắt họ, một phần lực lượng bị tràn ra ngoài vừa là lãng phí, vừa là si nhục.

Trần Ngọc Lâm tay quý hiện tại còn chưa đến mức đó, hiện tại hắn chỉ dùng cho chiến đấu được thôi, nếu như để cho hắn dùng nó để cầm bút viết thì hắn chịu.

Dù sao, sau nửa tháng vật vờ trong Địa Giới, hắn mệt mỏi đến cùng cực, sau khi ra khỏi đó hiện tại hắn chỉ muốn chạy về kí túc xá, đánh một giấc ngủ thật ngon.

Trong Địa giới không có toa lét, không có giường ngủ, bể tắm. Dù sao nơi này cũng là nơi khổ tu không phải nơi chơi đùa. Càng không nói người bên trong một cái lại một cái Nguyên ANh, Kim Đan, cần gì mấy chỗ đó?

Không nói tích cốc, chính là lực tiêu hóa bọn họ lớn vô cùng, hoàn toàn có thể hấp thu 100% mấy thứ đồ ăn này.

Trần Ngọc Lâm sau khi về kí túc xá, một hồi tiến vào trong phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, kể đó hắn nhảy tót lên trên giường ngủ đánh một giấc đã đời.

Cốc..cốc cốc..

Ít ra thì dự định là thế. Nay, đâu phải lỗi của hắn khi hắn vừa đặt mông xuống giường đã có ai đó gõ cửa nhỉ?

Chắc chắn không phải bạn cùng phòng của hắn, giả đó lúc Tiêu Dao Thánh Nhân mở tiệc nửa tháng trước có tới một lần, sau đó lại đi đâu rồi. Lần này không phải là đi chơi đâu đó mà dọn đồ đi luôn, trong danh sách số phòng cũng biến thành phòng trống, từ đó hắn coi như độc chiếm luôn cái phòng.

Có lẽ là thăng cấp, nghe nói thành viên khi thăng hạng có thể lựa chọn chuyển phòng.

Trần Ngọc Lâm mở cửa, nhủ mày. Chỉ thấy trước cửa có một cái kiện hàng, đề danh tên hắn.

Trần Ngọc Lâm chẳng hiểu ra sao, tạm thời trước tiên rút ở chỗ này cái đã, kể đó lại đi ngủ.

Sáng hôm sau, không sai, hắn ngủ một giấc là 18 tiếng đồng hồ, dù sao cũng ít nhất 3 ngày không có ngủ, hắn mới thử mở ra kiện hàng.

Trần Ngọc Lâm trí nhớ rất tốt, hắn cam đoan hắn chưa từng bao giờ đặt bất cứ kiện hàng nào cả, càng chắc chắn hơn bản thân chưa từng có nhờ cậy bất kì ai đặt hàng qua mạng. Hệ Thống lại càng không. Hắn đánh cái liên hệ cho Mộ Dung Nguyệt, nhờ nàng kiểm tra qua kiện hàng hộ.

Vạn nhất đó là bom nguyên tử cái gì, vậy thì vui vui lều.

Kết quả hóa ra là nàng đặt cho hắn một kiện, cũng không biết là nhân dịp gì, Trần Ngọc Lâm mặc dù trên danh nghĩa nàng nói là để về sau hắn tiến vào bên trong Tiên Học Viện có nắm chắc hơn, nhưng một mực hắn vẫn tại cảm giác đằng sau khẳng định có cái hố to, nhưng đại gì không nhận.

Bên trong đồ đạc cũng không tính nhiều, 4 cái đan bình, 3 cái xấp phù chú, mỗi xấp 10 lá, 1 cái chìa khóa kèm theo một cái thư giới thiệu.

Trần Ngọc Lâm đọc lướt qua lá thư, thờ dài cười khổ. Tại thư giới thiệu bên trong ý tứ đại khái chính là tháng 11 này Liên Minh Tu Luyện giả sẽ tổ chức một cái đại hội mỗi 10 năm 1 lần thi đấu giữa dưới Lục Phẩm tu sĩ, Đại Ma Pháp Sư cấp cao và Thoát Thai cảnh tại Thần đạo hệ.

Tất cả các tổ chức đều có thể đăng ký tham gia. Những năm qua Vĩnh Hằng đảo một mực không tham gia, không chỉ có Vĩnh Hằng đảo mà rất nhiều tổ chức đều không tham gia, lần này tham gia cũng chỉ là tại ma luyện một phen.

Kì thật, tham gia đại hội này chỉ có tông môn, gia tộc tham gia mà thôi, những thế lực chuyên đào tạo thiên tài từ bé. Các tổ chức dạng như Vĩnh Hằng đảo đều là thu nhận người thực lực cao trở lên, không tham gia rất bình thường.

Trần Ngọc Lâm rút điện thoại, nhắn tin một hồi, quả nhiên Mộ Dung Nguyệt vẫn cho hắn cùng với Âu Bảo Uyên tham gia đại hội lần này. Có điều nàng cũng ra lệnh cho hắn và Âu Bảo Uyên: Bắt buộc giành vị trí đầu.

Trần Ngọc Lâm cười khổ, lại nhìn lại những vật phẩm khác.

4 cái đan bình không có đan dược, sở dĩ gọi là đan bình là vì... cái bình này vốn là đựng đan dược, lần này là đựng một loại khí thể.

Tam Phẩm Kim Đan linh lực tinh lọc hóa. Hơn nữa khí tức này còn là phi thường tinh thuần, trong Hệ Thống cửa hàng có bán, một bình này khoảng 300 điểm Vận Mệnh.

Chuyên dụng đối với Tam Phẩm tu sĩ, có tác dụng nâng lên phẩm chất linh lực, hiện tại một khi hấp thụ, hẳn có thể đạt tới vô hạn tiến gần với Song sắc linh lực, thậm chí vận khí tốt một chút, đột phá cũng không phải không thể.

Loại hàng tinh lọc hóa từ Kim Đan tu sĩ này vô cùng. nói đất không đất, nhưng mà nó cũng không tới nỗi hiểm. Nếu chịu đau đứt ruột thì bỏ ra 10 viên Tinh Hạch liền có thể đổi lấy 1 bình.

Loại hàng này là linh lực Kim Đan tu sĩ, trải qua tinh lọc thích hợp nhất cho Tam Phẩm tu sĩ hấp thụ, từ đó đề thăng phẩm chất linh lực. Đây là đãi ngộ nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, chỉ ít tại các tông môn phẩm chất cao một tí, loại đãi ngộ này khá là thường thấy.

Tại sao không hấp thụ Kim Đan linh lực tinh thuần mà phải tinh lọc, ừ thì trên cơ bản linh lực của Kim Đan đối với phạm nhân là kịch độc, tùy thuộc loại thuộc tính sẽ có từng loại bạo tác khác nhau nhưng nói chung là đều có thể gây chết người.

Kim Đan linh căn hòa, linh lực hướng hỏa hệ thâm nhập vào thể nội Linh Hồ phía dưới tu sĩ sẽ đốt cháy huyết nhục ra tro, máu huyết cạn khô, xương cốt biến thành than cốc. Trên cơ bản là chết. Thủy hệ thì toàn thân mất nước không kiểm soát mà chết, vân vân và vân vân.

Đây là một loại nghiền ép về chất, một loại bài xích giữa cao và thấp. Thậm chí một sợi móng đến thể nào cũng có thể khiến phản ứng bài xích xảy ra, chỉ là diện tích bị thiêu đốt giảm đi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Song sắc linh lực

Trần Ngọc Lâm sau khi điều chỉnh rõ ràng tổ chất toàn bộ, hẳn đã chuẩn bị kỹ càng, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, bèn triệu hồi Hệ Thống.

[Nà nì, Kí Chủ lại gọi ta có gì?]

"Này, ngươi có còn nhận đi trả tiền điểm Vận Mệnh, lại giúp ta đi dung hợp mấy cái bình khí tức Kim Đan này?"

Đương nhiên đây không phải là hấn lười, cũng không phải hấn không muốn tự thân vận động, nhưng lần trước về sau Hệ Thống phụ trợ hấn dung hợp đoàn Tàn Anh về sau hấn bắt đầu phát hiện ra chỗ tốt.

Hệ Thống đối với thân thể, lực lượng, đủ mọi thứ đều thấu triệt hơn hấn gấp ngàn lần, Mộ Dung Nguyệt cũng có thể, nhưng bảo nàng đi điều khiển cơ thể hấn? Thôi xin người. Cho nên hấn bèn đi dò hỏi Hệ Thống, nó đã nhận lời đi làm, tuyệt sẽ lựa chọn phương án mang lại năng suất cao nhất cho hấn.

Nói cho đơn giản, giống như một người làm bánh cho lần lượt tuần tự các bước, rây bột, trộn bánh, cho thêm chút ít đồ đặc, toàn bộ vô cùng tuần tự sẽ khác hẳn một người cho hết tất cả vào chung một nồi.

Diễn hình trường hợp đầu tiên là hấn, một ví dụ không diễn hình lắm cho trường hợp thứ hai là Uyên. Cô nàng nấu bánh sẽ nấu theo kiểu "quẩy lên em và cuộc đời sẽ cháy khét"

[Không nhận. Bao nhiêu điểm cũng không thu.]

Hệ Thống lạnh lùng nói, kể đó nó đột ngột thay đổi chủ ý:

[Nhưng ta có thể bán, cho Kí Chủ biết phương thức hấp thụ phù hợp nhất đối với Kí Chủ.]

"....."

"Được."

Trần Ngọc Lâm nhú mày lắc đầu một chút, hấn không rõ hai hình thức có gì khác nhau, ngoại trừ việc hấn tự thân làm có thể hơi kém một chút.

Tuy rằng bên trong cái thùng hàng đã có sẵn một phần hướng dẫn dung nạp loại tốt nhất, nhưng nếu đem so sánh, cách của Hệ Thống là 10 điểm thì cách mà Mộ Dung Nguyệt đưa cho chỉ đạt 9 điểm, mặc dù là cực phẩm, nhưng loại mà Hệ Thống đưa cho có thể xưng "Hoàn Mỹ".

Cách nhau một chút, chính là rất nhiều. Càng quan trọng hơn chính là hấn lại không có quá nhiều cơ hội để thử nghiệm, chỉ vốn vẹn 4 lần, hấn lại chưa

từng hấp thu qua cái này nên hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Trần Ngọc Lâm bỏ ra Vận Mệnh vót về pháp môn trợ giúp hắn hấp thu mấy cái Kim Đan linh lực này, sử dụng 4 lần duy nhất. Nói cách khác tại hắn hấp thu hoàn tất 4 cái cổ linh lực này, hắn sẽ hoàn toàn quên mất mọi thông tin liên quan tới nó.

Không chỉ có trí nhớ của hắn xuất hiện vấn đề, thậm chí bất kì tài liệu, video hoặc mọi loại hình thức ghi chép lại đều sẽ bị tẩy trắng đi, không thể lưu lại chút gì cả.

Trần Ngọc Lâm tại sau đó bắt đầu ném thử dụng cụ 4 cái bình khí tức kia...

Hắn dựa theo bên trong trí nhớ đối với linh lực tiến hành chuyển động, liên tục tạo ra một vòng xoáy linh lực tại bên trong đan điền, xoay bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Kì thực, đối với phương thức này hắn cũng không quá lạ lẫm, đây là một trong những cách tôi luyện linh lực tốt nhất, đương nhiên là phải phối hợp với pháp môn tinh thần lực cùng linh lực chuyển động mới có thể tạo ra được.

Trên cơ bản, nguyên lý khá giống máy ly tâm, tạo ra vòng xoáy loại bỏ cặn bã không tinh khiết trong linh lực, tuy nhiên nếu không cẩn thận dễ dàng loại bỏ luôn linh lực, hoặc khiến linh lực tạp chất đan xen vào nhau, càng nát bét hơn.

Trần Ngọc Lâm lập tức thông qua thổ nạp khí quyết, hấp thu bên trong bình linh lực trải qua tinh lọc. Không thể không nói, cổ linh lực này mặc dù nói là Tam Phẩm có thể hấp thu, nhưng sơ sẩy một chút xui cũng có thể hấp thu quá nhiều, khiến cho kinh mạch lâm thời tổn thương.

Kinh mạch của hắn trải qua 2 lần linh lực Song sắc tẩy lễ, Âm Ảnh Lôi rèn luyện đã sớm vững chắc vô cùng, khó có thể bị phá hỏng tùy tiện. Tuy vậy hắn không quá tùy ý hấp thu, Tần Anh một trận chiến hắn vẫn còn nhớ kĩ, cảnh giới cao cấp há có thể khinh thường?

Linh lực Kim Đan tinh lọc nhanh chóng thuận chiều kinh mạch, tràn vào đan điền của hắn. Đây là linh lực hắc ám- lôi song thuộc tính, vừa vặn chuẩn loại linh lực của hắn cho nên không mất thời gian hấp thu.

Trần Ngọc Lâm dựa theo pháp môn Hệ Thống đưa cho, tuy rằng cùng là sử dụng vòng xoáy linh lực gia tốc làm trọng tâm, nhưng lại có tới hơn nghìn pháp môn khác nhau, mỗi loại một uy lực khác nhau, độ khó khác nhau. Cũng không nhất định càng cao cấp thì phải càng khó mà đôi khi càng cao cấp thì lại càng dễ dàng, chỉ là quy trình có đôi chút rườm rà.

Trần Ngọc Lâm điều chỉnh, linh lực Kim Đan tràn vào đan điền hắn, giống như thể nước tưới nhuần cho đồng ruộng, đồng thời cũng rửa trôi một chút cặn bã linh lực còn dính chặt. Trần Ngọc Lâm kể đó tâm thần tách ra thành 2, chuyên tâm điều khiển linh lực Kim Đan tinh lọc kia thành hình 1 vòng xoáy khác tồn tại song song với vòng xoáy linh lực gốc của hắn.

Hai vòng xoáy va chạm, giống như cái máy nghiền, nghiền nhỏ linh lực cùng với tạp chất linh lực của hắn ra. Linh lực tinh thuần thì giống như bình thường, bị "giã" nhỏ ra, ngay sau đó lại cùng với linh lực bên ngoài làm thành một chỗ.

Cùng với đó, tạp chất cũng bị thải ra, trong lúc đang chuẩn bị tiếp tục nhập vào linh lực một lần nữa liền bị hắn đẩy đi ra ngoài theo đường kinh mạch, thuận theo lỗ chân lông thoát ra ngoài.

Kể đó, Trần Ngọc Lâm lại kể tục hấp thu thêm một bình mới Kim Đan linh lực, lại một lần nữa tưới nhuần đan điền, từ đó linh lực của hắn hấp thu chỗ tốt của Kim Đan linh lực càng thêm thuận tiện.

Cứ liên tục như vậy trong suốt 1 ngày, 4 bình Kim Đan linh lực tinh lọc hóa chẳng mấy chốc tiêu hao sạch sẽ. Bù lại, linh lực của hắn trải qua hấp thu, cùng với không ngừng tế luyện càng thuần khiết hơn nhiều lắm.

Trần Ngọc Lâm xoa xoa đầu gối, ngồi suốt 1 ngày hắn bắt đầu trở nên tê chân.

Quan sát cơ thể thể nội linh lực đan điền vòng xoáy đang tại xoay vòng vòng, Trần Ngọc Lâm không thể phủ nhận Song Sắc Linh lực mang đến chỗ tốt lớn nhường nào.

Song Sắc Linh lực đã là phẩm chất rất cao rồi, nếu dựa theo công thức mà Mộ Dung Nguyệt đưa cho, tuy rằng công thức đó đã là cực phẩm nhưng lại không phù hợp hắn bằng loại mà Hệ Thống phân ra, có lẽ chỉ đạt được hiệu quả bằng 8/10 hiện tại.

Cho nên hiện tại, linh lực của hắn liền là Song Sắc linh lực. Tuy nói là Song Sắc nhưng kì thật lại là 3 màu riêng biệt, hai trong đó là ám cùng lôi linh căn tạo thành, một cái là do linh lực của hắn không thực sự thuần khiết lắm, dù sao cũng chỉ là Song Sắc linh lực.

Mà muốn từ đó bước lên thuần linh lực, khó khăn gấp 10 lần, thậm chí gấp trăm lần cũng có thể. Cần biết linh khí trong thiên địa bản thân vốn mang theo một chút cặn bã, hơn nữa chính là cái loại đã cùng linh khí thiên địa dung hợp, hoặc cũng có thể xuất phát từ ẩn ký lạc ấn của các tu sĩ đi trước chết đi bay ra.

Tu sĩ càng cao, lạc ấn trong linh lực càng khó diệt. Sau khi Tu sĩ chết đi, lượng linh lực này bay ra, cùng trong thiên địa linh khí hòa lẫn, chính là những cái này gọi là tạp chất đấy.

Đương nhiên, còn nhiều loại khác, tỉ như một số vật chất đối với linh lực có tính hòa tan cao chẳng hạn. Những loại này đều là tạp chất khó trừ khử vô cùng.

Dù sao hấn cũng tương đối hài lòng kết quả này. Hiện tại đan điền vòng xoáy của hấn nhỏ hơn lúc trước 3 thành, tuy nhiên cường độ đặc chất của linh lực lại vượt lên trên phía trước. Tuy rằng vòng xoáy linh lực của hấn nhỏ đi đồng nghĩa với hấn trở lại Tam Phẩm trung kỳ giai đoạn mới đột phá, nhưng chỉ cần tiếp tục tiềm tu là tu vi vẫn tiếp tục tăng lên được.

Trần Ngọc Lâm nhìn lại trong đan điền đang tại vùng vẫy một đoàn Âm Ảnh Lôi, nó vô cùng ưa thích Song Sắc Linh lực của Trần Ngọc Lâm, nói trắng ra càng tinh thuần nó càng ưa thích.

Sau khi đột phá Song Sắc Linh lực, Trần Ngọc Lâm đã có thể tăng số lượng sét hồn tích trữ từ 7 lên thành 9 viên, mỗi viên tăng 5% uy lực cũng như lượng linh lực dự trữ.

Lúc này đây, đối với việc tiến vào bên trong Tiên Học Viện hấn lại có một phần nhỏ nhỏ nắm chắc, dù sao một điều kiện trọng yếu của Tiên Học Viện là linh lực đủ tinh thuần, đương nhiên cũng không quá cứng nhắc, không đủ tinh thuần người có thể lấy các sở trường khác của bản thân để bù vào.

Dù sao nồng độ lẫn chất lượng linh lực có thể về sau đều có thể chậm rãi bồi dưỡng.

Trần Ngọc Lâm thử vận dụng ra Lôi Quang chi, Lôi Quang chi tuy ngắn hơn lúc trước, chỉ còn lại 8 cm, nhưng lúc này nó giống như cô đọng ra rất nhiều.

Không tồi~!

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Chi tiết Liên Minh thi đấu

"Chào, lâu rồi không gặp."

Trần Ngọc Lâm đang ăn trưa bên trong căng tin thì Âu Bảo Uyên xách theo khay cơm xuống chào.

"Ông có nghe gì về việc đi đánh giải tại Liên Minh Tu Luyện giả đầu tháng 11 này không?"

Âu Bảo Uyên hỏi, nàng cũng được Mộ Dung Nguyệt triệu tập đi đánh giải tại giải đấu tổ chức thường niên này.

Hôm nay nàng ăn mặc trông mười phần xinh xắn, áo giả da đen khoác ngoài, bên dưới mặc váy trắng, hình như làm từ lông thỏ, tóc thắt đuôi ngựa. Trần Ngọc Lâm để ý nàng đeo cái vòng cổ mà hấn tặng hôm nọ, cảm giác lại phần chần một tí.

"Đương nhiên rồi."

Trần Ngọc Lâm gật đầu nói, tất nhiên hấn sẽ tìm hiểu về giải thi đấu rồi.

Giải thi đấu này tổ chức tự nhiên không chỉ bao gồm các yếu tố thuộc về lĩnh vực chiến đấu mà còn muốn thi tại rất nhiều lĩnh vực khác nữa. Nói ví dụ như luyện đan, trận pháp tạo nghệ, luyện khí hoặc cũng có thể là thi thố trồng trọt chăn nuôi, thậm chí thi đánh bài UNO, tiến lên, ba cây gì đó cũng có thể, điều kiện tiền đề là có người thách đấu và người được thách đấu đồng ý.

Đại thể, phần thi có 3 vòng, vòng đầu tiên khảo thí chiến lực, vòng thứ 2 khảo thí kiến thức, không sai chính là tại thi giấy, hơn nữa các câu hỏi không chỉ giới hạn kiến thức sách giáo khoa mà còn cần phải tiến hành suy luận.

Vòng cuối cùng là khảo thí sở trường, mỗi nhóm cử ra một đại diện thể hiện sở trường của bản thân, từ đó tiến hành chấm điểm.

Toàn bộ cuộc thi diễn ra trong 10 ngày cả thầy, đối với Tu Luyện giả nói thực, 10 ngày không tính là cái gì cả.

Đương nhiên, chủ yếu là vòng 1 cùng vòng 3 chiếm thời gian mà thôi.

"Dù thế, các nhóm khác vẫn là có vô số ưu thế lớn hơn hấn so với chúng ta, hơn nữa cô Nguyệt còn yêu cầu chúng ta đệ Nhất. Càng là tại tôi với ông cùng lúc Đệ Nhất."

Trần Ngọc Lâm nghe Uyên nói thế, gật gù công nhận.

Vòng 1 chiến đấu, phân chia theo cảnh giới, dù cho có "đệ", bất kể thú nô, khôi lỗi hoặc cái gì đó thuộc sự điều khiển cũng phải cùng một cảnh giới.

Ví dụ, nếu Trần Ngọc Lâm đem Hắc Linh lên trên đài, hấn sẽ lập tức bị một đập đập xuống và bị truất luôn quyền thi đấu.

Nói cách khác, Trần Ngọc Lâm chỉ dùng được Arch Ville cùng bảy Ma Thù. Đương nhiên do các điều khoản trong luật giải đấu cho phép, không khó để tưởng tượng mỗi người mỗi đội sẽ có vài đầu khôi lỗi, thú nô hoặc thi nô vân vân các loại.

Hơn nữa, bọn hắn hoàn toàn thiệt thòi về số lượng.

Tam Phẩm, Tứ Phẩm, Ngũ Phẩm 5 giải thi đấu, 3 người 1 nhóm, cả thầy 3 nhóm 3 người thành 1 đội đi thi đấu. Trong khi bọn hắn có 2 người.

Phần thi viết bọn hắn cũng không có ưu thế, 3 người 1 nhóm tiến hành thi viết, có thể bàn luận, Tam Phẩm thi cùng Tam Phẩm. Đương nhiên việc 1 nhóm cùng lúc giải quyết 1 vấn đề có cả lợi cả hại, nhưng lợi nhiều hơn, mỗi người đều có thể tiến hành hỗ trợ cho nhau được.

Phần thi duy nhất cái ưu thế này tôi đòi là sở trường, mỗi nhóm cử một người ra thi đấu và chỉ duy nhất một người.

"Vậy đó."

Trần Ngọc Lâm tổng kết:

"Chúng ta xong đòi rồi."

"....."

Âu Bảo Uyên:

"Bình tĩnh, chắc chắn phải có cách chứ?"

"Cách thì tự nhiên là có cách..."

Trần Ngọc Lâm nhú mày:

"Có điều cũng không quá tốt, dù sao chúng ta chỉ vẹn vẹn có hai người. Như vậy cần phải đảm bảo Vòng thi thứ 2 và thứ 3 mỗi người lấy được điểm số càng cao càng tốt, vòng thi thứ nhất... liền nhìn xem đi."

"Nói mau lên tôi nghe xem nào."

"Kỳ thật..."

Trần Ngọc Lâm thờ dãi:

"Đối với luật lệ của Liên Minh vô cùng cặn kẽ, nhưng trong trường hợp của chúng ta vẫn có một lỗ hổng nhỏ có thể chui."

"Điều luật thứ 31b: Các vòng thi không được có người tham dự cao hơn một đại cảnh giới so với cảnh giới hạn mức. Nói cách khác thấp hơn một đại cảnh giới vẫn có thể. Bà là Ma Pháp Sư cao cấp, vọt sang Tu Chân hệ thì tương đương Tứ Phẩm, tôi có thể cùng lúc thi đấu song song hai cái một cái cuộc thi Tam Phẩm, một cái cuộc thi Tứ Phẩm."

"Cho nên, chúng ta coi như giải quyết tạm vấn đề cuộc thi Tứ Phẩm."

Trần Ngọc Lâm quét mắt qua quyển luật lệ thi đấu, cái này không tính lỗ hổng, chỉ là luật tạo ra để cho một số hơi yếu kém tông môn bù đắp thêm nhân số thôi. Sự thực là mỗi năm đều có vài tiền lệ như thế này.

Nhưng một người tham gia thi đấu hai lần, quả là chưa từng có. Dù sao mỗi một vòng thi đều vô cùng căng thẳng à nha.

Lợi dụng cái này, hắn có thể bù đắp 1 người ở tại vòng cạnh tranh Tứ Phẩm, một khi hắn tham đấu, Hắc Linh, Ngân Nguyệt Lang, Hoa Điều cũng có thể. Còn lại Tam Phẩm. liền nhìn mệnh trời đi.

"Đối với tôi thì không có vấn đề gì."

Âu Bảo Uyên nói:

"Nhưng mà ông có chống chịu được không, dù cho một mình tôi chiến đấu cũng đều có thể giành được thứ hạng không tệ đâu."

"Lần này chúng ta không phải là giành được thứ hạng không tệ, mà là giành giải nhất."

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, lần này thật hơi quá khó khăn. Một đấu ba, tạm giả thiết mỗi người điều khiển vài đầu hung thú, vài cỗ khôi lỗi, chính là 1 đấu 10 cũng có thể.

Chỉ cần cho hắn thêm 2 cái đồng đội, heo cũng được, Tam Phẩm đại khái thế, tại hội đoái lấy Võ Hồn Thất Thái Lưu Ly Tháp về sau hắn có thể tiến hành tăng phúc cho 5-6 người cùng lúc, chỉ ít linh lực của hắn cũng đủ cho phép.

Tại toàn bộ đoàn đội tăng phúc 20% (do nếu quy đổi, tu vi hiện tại của hắn có thể đạt được 2 hồn hoàn khi mò phó bản), tỉ lệ lấy lợi ở lại sẽ tăng nhiều

lần. Thậm chí có khả năng thắng được cũng là không kém.

Kể cả khi cạn kiệt linh lực, hấn vẫn có thể đảm bảo bản thân còn lại lực lượng thể chất, Devil Bringer, ma cà rồng thể chất, Vritra pháp thân, Âm Ảnh Lôi, quá nhiều đều có thể sử dụng.

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, không nói những thứ này. Quy tắc thi đấu mỗi năm một khác, lần trước là sinh tồn chiến, trước nữa là lôi đài chiến thách đấu, trước nữa nữa thì hình như là cướp cò.

Có khi lần này là đơn đấu đơn thì sao?

Dù sao, hấn cũng sẽ không ngáo đến mức nước đến chân mới nhảy. Trần Ngọc Lâm thời điểm suy nghĩ tới những cái này cũng đã tại suy nghĩ ra được những việc tiếp theo để sử dụng điểm Vận Mệnh.

Hoàn thành xong cái nhiệm vụ Chinh Phục Địa Giới kia, hấn cũng đạt tới Lv25, một hơi thăng 3 cấp, mỗi cấp thăng lên đều sẽ có điểm Vận Mệnh tới bổ sung. Điểm vị trí là 1 cấp.

Lúc trước hấn dùng qua, hoàn thành Địa Giới nhiệm vụ là được 1500 điểm, đánh bại Tàn Anh 500 điểm, hiện tại còn hơn 3200 điểm.

Lúc trước hệ thống có nhắc nhở về một món quà, đó là [Thẻ bài nỗ lực, cố gắng và chúc may mắn: 1 lần miễn nhiệm linh vực 9MiA2 1 vật phẩm]. 9MiA2 rốt cuộc là cái gì? Thông thái, Giám định cũng như Hệ Thống đều không muốn đưa ra đáp án. Cho nên hấn một mực giữ thẻ bài này lại.

Sẵn tiện, Hoa Điều Quyển điểm Miễn Nhiệm linh vực 9MiA2 đã lên 22%. Bên trong Devil Bringer cũng có một cái Miễn Nhiệm Linh Vực 9MiA2, là 0%.

Tóm lại, toàn bộ vật phẩm hấn đổi được từ Hệ Thống đều có cái đó, một số cái sau khi đột phá 65%, toàn bộ thông số chuyển thành font chữ màu vàng tí như Hắc Linh, Arch Ville. Một số cái dù hấn dùng bao lâu vẫn một mực giữ 0% tiến độ như Băng Hòa Sáo Trang.

Hấn có vài giả thuyết về cái chỉ số này, nhưng không chắc chắn lắm. Có thể chỉ số này là để ám chỉ những đồ vật bị hấn tác động càng nhiều vào, tác động không phải là sờ nắn mà là thông qua các hình thức nâng cấp, bổ sung đặc tính vật chất vật liệu, tiến hóa.

Vì Arch Ville, Hắc Linh đều do hấn tiến hóa/nâng cấp mà.

Mà thôi, có biết cũng chẳng làm gì. Hiện tại, hấn muốn mua 2 kiện vật phẩm trong cửa hàng, chính là:

1. Thất Thái Lưu Ly Tháp vô hồn - Đấu La Đại Lục thể giới: 2000 điểm Vận Mệnh, A cấp vật phẩm.

Vật phẩm tối quan trọng, hấn có thể tự cường hóa chính mình cùng Arch Ville và đám triệu hoán quý sứ của hấn a. Hơn nữa tại khai mở các phó bản, hấn cũng có thể đi soát thêm hồn hoàn, hồn linh.

2. Vật phẩm tới từ game Devil May Cry 4, Yamato Thần Kiếm, vật phẩm cấp B, 1400 điểm Vận Mệnh.

Devil Bringer kết hợp Thần kiếm Yamato tạo thành thứ gọi là quý hóa, cho phép hấn tạo ra một pháp thân quý ảnh hưởng đáng kể phía trên chính mình, thể chất cùng mọi thứ đều mạnh mẽ hơn nhiều so với hấn.

Được rồi, hiện tại hấn là chưa mua được cả 2 món, nhưng cũng sớm thôi sẽ mua được.

Vô cùng đơn giản, cây phó bản á. Tí như:

[Phó Bản Giải Cứu: D.O.O.M. Phó Bản độ khó: Dễ.

Mô tả: Một nhóm 10 nhà nghiên cứu đang bị bao vây bởi quỷ địa ngục tại phòng thí nghiệm Lazarus. Thí luyện giả yêu cầu phải giải cứu được tất cả những nhà nghiên cứu này. Mỗi một nhà nghiên cứu chết đi, thí luyện giả sẽ phải trải qua một "nỗi thống khổ". Khi mà số lượng nhà nghiên cứu chết đi vượt quá 5, thí luyện giả coi như thất bại.

Trang phục bonus sử dụng: Địa Ngục Hành Giả Praetor.

Thời gian nhiệm vụ: 5 tiếng 30 phút.

Phần thưởng:

400 điểm Vận Mệnh.

Hoặc

200 điểm Vận Mệnh và Thẻ Bài trang bị Praetor trong 5 phút]

Hệ Thống có rất nhiều phó bản, một số có phần thưởng đặc biệt, có phần thưởng điểm Vận Mệnh, cũng có phần thưởng thả đồ ingame, chẳng biết sao mà lần.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Phòng Thí Nghiệm Lazarus

Trần Ngọc Lâm nhắm mắt lại, lúc hần mở mắt ra từ lúc nào hần đã ở sâu bên trong phòng thí nghiệm Lazarus.

Nói là bên trong thì cũng không đúng lắm, vì hần lúc này đang ở trong cái thang máy đi xuống. Nhìn qua trang thiết bị thì cũng khá hiện đại. Chỉ ít không giống như ở Trái Đất, cái thang máy mang chất Công Nghệ Cao hơn hẳn, thậm chí số tầng hiển thị cũng dùng hình ảnh công nghệ 3 chiều.

Hần nhìn vào chính mình trong gương, lúc này hần đã trang bị một bộ giáp trông như đồ phi hành gia, ngoại trừ thon gọn hơn và rõ ràng có chút chất chơi trong chiến đấu. Ngoài ra đằng sau còn có một cái ba lô, hình như chứa đựng vũ khí các thể loại nữa.

Trần Ngọc Lâm đột nhiên nhận được một tin nhắn. Hần mở ra xem, thì ra là từ Hệ Thống.

[Alo alo, đây là Đội Trưởng Hệ Thống. Yêu cầu xác nhận thân phận. Hết.]

"....."

Đội trưởng...Hệ Thống? Thằng cha này Parody Đội Trưởng Mỹ à?

"Này Hệ Thống, đội trưởng Hệ Thống là cái thứ gì?"

[Alo, Đội Trưởng Hệ Thống yêu cầu xác nhận thân phận. Hết. Yêu cầu Kí Chủ nói "Hết" để xác nhận hết câu. Hết.]

"MÀY BỊ ĐIÊN À? Ở đây có mỗi 2 thằng bộ mày còn bày đặt làm trò."

[Hết. Hết.]

"Được rồi, tao Hết, được chưa? Mệt vãi. Hết."

Trần Ngọc Lâm thờ hồng hộc, nghiêng răng nghiêng lợi nói chuyện với Hệ Thống.

[Được rồi ta đùa Kí Chủ đó, không cần nói "Hết" cũng được.]

"MÀY TROLL TAO À HỆ THỐNG?"

[CHÚ Ý: yêu cầu Kí Chủ nói chuyện cẩn thận, ta là Đội Trưởng Hệ Thống, cấp trên của Kí Chủ. Hết. Bây giờ ta muốn Kí Chủ phải nói Hết. Hết.]

"TIỀN SU BỎ NHÀ MI HỆ THỐNG NHÉ, GIỎI THÌ RA ĐÂY TAO VỚI MÀY SOLO? TRỐN TRONG NÃO TAO THÌ ĐƯỢC CÁI TÍCH SỰ MỀ GI? "

[Okay. Hết.]

"....."

Kể đó, đột nhiên cái thang máy dừng cửa lại, mở ra. Bên ngoài là một khoảng không gian rộng lớn chừng "rộng vãi cả lều" hecta, bên trong toàn là dung nham. Đứng lưng chừng ở giữa dòng chảy dung nham là một sinh vật cao lớn tận trời, trông nó giống một con khi đột với cặp sừng cừu, toàn thân phủ đầy gai nhọn, 8 cánh tay với 8 bộ trao sắc nhọn như con khi.

Giám định:

[Huyết Cừu Thiên Ma

Tu vi: Thánh Nhân

Đại đạo: Tuyệt Vọng đại đạo.]

"....."

Trần Ngọc Lâm bấm như điên vào nút đóng cửa:

"Hết hết hết hết hết hết. Được rồi, mày thích hết thì hết, thích cái gì tao cũng chiều."

[Hết?]

"TIÊN SU' MI HỆ THỐNG, ĐÓNG CÁI CỬA LẠI CHO BỐ."

"Được rồi, giờ thì cái nhiệm vụ này yêu cầu cái gì vậy?"

Trần Ngọc Lâm hút chét, chắc thề, ở bên trong cái thang máy gần giọng hỏi Hệ Thống.

Hệ Thống cũng quyết định không "chơi" hần nữa, ngược lại vô cùng dứt khoát nói toàn bộ ra:

[Phòng Thí Nghiệm Lazarus bị một đợt tấn công của sinh vật đến từ Địa Ngục tấn công. Tuy nhiên bên trong vẫn còn sót lại 1 đám người, cụ thể hơn là 1 nhóm 10 nhà thí nghiệm nghiên cứu quy trình hủy bỏ Quỷ hóa của những cường thi nhân loại.]

[Kí Chủ cần phải thực hiện 2 điều kiện yêu cầu sau:

1. Giải cứu đầy đủ 10 người, mỗi thiếu 1 người Kí Chủ sẽ phải thừa nhận thống khổ của người đó trong quá trình chết. Thiếu 5 người Kí Chủ sẽ bị đánh rớt 50% phần thưởng.

2. Thành công mang về dữ liệu nghiên cứu của các nhà khoa học gia]

[Cảnh cáo: Có thể xuất hiện một số sinh vật không tồn tại trong trò chơi, yêu cầu Kí Chủ tỉnh táo đưa ra phán đoán.]

Trần Ngọc Lâm liếc qua Cảnh Cáo, rồi hần gật đầu. Ngay khi cửa thang máy vừa bật mở, hần nhìn thấy một dấu mũi tên ở ngay trước mặt hần, hơi lơ mơ trong suốt, dẫn hần đi thẳng tới phía trước. Thông thái cho kết luận đây là mũi tên thể hiện đường đi của nhiệm vụ.

Hần rút từ trong hòm vũ khí ra một khẩu súng trường, kiểm tra đạn. 200 viên.

Tuy rằng nói hần chỉ được trang bị khi vào trong phó bản bộ chiến giáp Địa Ngục Hành Giả Preator, nhưng dường như bản thân chiến giáp của hần còn được tích hợp thêm vài ba khẩu súng, 1 khẩu súng ngắn, 1 khẩu súng máy, 1 khẩu súng trường, 1 khẩu súng săn và 1 cái súng plasma. Cũng coi như là một kho vũ khí phong phú.

Trần Ngọc Lâm đối với loại hình vũ khí súng ống rất là thương thức. Bắn được từ xa, chi phí không quá cao, tuy rằng không có tính sử dụng vô hạn như kiếm và đao các loại, nhưng uy lực thì miễn bàn.

Hần xách ra khẩu súng trường, bước ra một bước. Lập tức hần vừa bước ra, Trần Ngọc Lâm nghe thấy một tiếng rống lớn vô cùng.

Cách đây nửa năm, hần đi thí luyện Phó Bản D.O.O.M, đợt đó khó khăn kinh khủng, quái vật vừa đông vừa nhiều. Khẳng định lần này cũng sẽ chẳng dễ dàng hơn chút nào, tuy rằng hần sở hữu bộ chiến giáp Địa Ngục Hành giả, có thể vô hạn khôi phục chừng nào vẫn còn giết chết quỷ nhưng vẫn sẽ mệt mỏi vô cùng.

Nghĩ nghĩ, hần bèn lựa chọn một con đường hơi xa với đường chính, phải vòng vo nhiều hơn, đường nhỏ hơn nhưng cũng đồng nghĩa với việc sẽ ít có việc quái vật chạy tới và lấy số lượng đề hần hơn.

[Đó không phải là lấy nhiều hiếp ít, đó là tôn..]

"IM."

Trần Ngọc Lâm chạy theo trục đường phụ, tuy rằng nó cũng dẫn tới đích nhưng sẽ xa hơn. Trên đường đi hần gặp phải vài (chục) con quỷ đang lang thang, hần giết chết vài ba con.

Còn lại không có biện pháp khác, tuy rằng hần hạn chế tiêu diệt quỷ thấp nhất có thể, do kinh nghiệm từ đợt đi lần trước cho thấy mỗi con quỷ hần tiêu diệt được sẽ để lại mùi máu/ hóc môn hoặc gì đó khiến cho sự chú ý của lũ còn lại tập trung vào vị trí đó.

Thành ra ngoại trừ vài lần nhốt vài con trong phòng, trong hốc tủ, hoặc bắt trói lại, hần vẫn buộc phải giết chết vài lần.

Trần Ngọc Lâm nhìn thấy trước mặt có gần chục con quỷ đang gặm gù lao tới, hần giơ khẩu súng lên bắn đầu xả đạn. Lập tức 2 con Imp cùng với con Prowler đứng ở trước chết đầu tiên, nhưng vẫn còn 2 con Nam Tước Địa Ngục nữa.

Hần kể đó lao tới, vung lên nắm tay đập vào đầu con Nam Tước Địa Ngục đi đầu, uy lực của Địa Ngục Hành giả quả nhiên không thể coi thường, lực nắm tay lớn hơn hần bình thường. Hần cảm giác nếu hần một đám tung ra, hoàn toàn có thể làm lõm vách tường làm từ thép này.

Trần Ngọc Lâm một tay đâm cho con Nam Tước Địa Ngục đầu văng mắt hoa, kể đó hần xách khẩu súng trường, hòng súng nóng rực đốt vào sâu trong miệng con Nam Tước, bóp cò. Một loạt đạn trôi qua, con Nam Tước Địa Ngục ngã xuống, một loạt khí thể màu xanh đỏ các loại nhao nhao bay ra, nhập vào bên trong bộ giáp của Trần Ngọc Lâm.

Hần kiểm tra một chút, lưu lượng máu hồi phục lại một lượng, vừa nãy đánh lũ quỷ có gặp một đám chừng 20 con, bị bu vào khiến cho HP của hần sụt

chừng 10%. Còn lại đạn thì cũng tăng thêm 20 viên.

Kế đó Trần Ngọc Lâm vung tay, một đấm vào đầu của con Nam Tước Địa Ngục thứ hai, rồi hấn rút ra con dao làm từ plasma, một nhát lia qua lập tức đầu của nó văng lên trên không trung, máu bắn tung tóe.

Nhưng cùng lúc này căn phòng bên cạnh bật mở, một con Nam Tước Địa Ngục, con này hơi khác biệt, trên mình nó có mặc một bộ giáp bằng đá đen, lũ còn lại toàn bộ đều chạy rông.

Trần Ngọc Lâm lập tức nhận ra sự chênh lệch, lũ kia toàn bộ cả lũ đều là Tam Phẩm sơ kỳ tới Tam Phẩm trung kỳ, riêng mình con này là Tam Phẩm hậu kỳ đại viên mãn, quy đổi theo game thì đại loại Level max chỉ cần chờ lên cấp số sao là xong.

Đằng sau lưng hấn chợt bùng lên một quả cầu xanh tím, kế đó một thân hình cao lớn xuất hiện trừu trong quả cầu đó phía sau hấn. Đó là một sinh vật trông giống người/quỷ chỉ có nửa phần trên, toàn thân hơi trong suốt, màu tím nhạt, cơ thể cao lớn, toàn thân phủ lên mình một bộ giáp trong suốt, tay phải cầm theo một thanh kiếm, tay trái trông giống hệt devil bringer của hấn có điều to lớn hơn rất nhiều.

Thứ này dạng hình cùng một dạng thức linh thể xuất hiện như devil bringer của hấn, chính là devil trigger, đạt được sau khi hấn mua thanh yamato từ bên trong cửa hàng. Thứ này dùng tiêu hao 1 loại năng lực đặc biệt, không phải linh lực mà là loại năng lực đạt được khi hấn sử dụng devil bringer càng nhiều càng tốt.

Thân ảnh này của hấn vừa xuất hiện, lập tức chộp lấy đầu Nam Tước Địa Ngục này, kế đó hấn vung lên thanh kiếm một đấm vào phần bụng của nó, máu tuôn ra tung tóe. Yamato sắc bén vô cùng, lại thêm lực lượng lớn bằng trời của Devil Trigger, nó một nhát chém xuống, nửa thân dưới của Nam Tước Địa Ngục bị chém làm hai, lưng lẳng, nội tạng phun trào tung tóe.

Trần Ngọc Lâm chợt lờm giọng, không có cách, quá kinh tởm, đặc biệt bên trong nội tạng của nó thấy cả tay chân của người. Hấn thu hồi Devil Trigger, tiếp tục đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: 10 người

Trần Ngọc Lâm sau khi đi vòng vèo qua chừng 15 căn phòng, bắt đầu quay trở lại trục đường chính. Có điều chiến thuật đi đường vòng chính ra cũng có lợi phết.

Chỉ ít hấn tự nhận là có thể né tránh được 14-15 lần giao tranh với những bầy có từ 30 con quỷ đồ lên rồi. Nếu như trong phó bản này mỗi con quỷ dù cho chỉ được 1 điểm Vận Mệnh hấn cũng sẽ đứng lại tiêu diệt chúng, nhưng rất tiếc chém giết lũ này chẳng mang lại cho hấn gì cả cho nên đại quái gì mà chơi cùng bọn nó?

Trần Ngọc Lâm đang đi, chợt hấn cảm giác một con đau nhót khó tả ở tim, rất giống như là có một cái gì đó đâm vào trong tim của hấn. Con đau này đến nhanh, đi cũng nhanh, chỉ một lúc là hết. Cùng lúc này, Hệ Thống thông báo:

[Cảnh cáo: 1 nhà nghiên cứu viên đã chết, Kí Chủ sẽ nhận được cảm giác khi chết đi của hấn.]

"...."

Cái gì? Như vậy kể cả khi hấn chưa đến, bọn họ vẫn có khả năng bị giết chết trước khi hấn chạy tới nơi à?

Hấn chợt nhận ra thế giới bên trong phó bản cũng gần như là 1 cái thế giới thực thu nhỏ, mỗi người dù là NPC cũng đều có cảm nhận, giác quan cùng với hành động của chính mình. Khác biệt với trong game, trong game chỉ đến khi hấn tiến vào chỗ của mấy người tiền sĩ, họ mới gặp nguy hiểm.

Giống như chơi Fallout 4, đoạn đầu game nếu không chịu chui vào bên trong hầm, quả bom sẽ không bao giờ được thả, và bạn sẽ là người cứu lấy thế giới.

Này thì không thể, họ cũng là "người", có hành động của chính họ, và chắc là lúc này đang đối mặt với mấy mối nguy hiểm của riêng bọn hấn.

[Thông báo, mối nguy hại đã được diệt trừ.]

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, hấn tăng tốc tiến về phía mũi tên. Với tình hình này, hấn e rằng nếu hấn đến hơi muộn có khi bọn họ lăn quay ra chết hết trước rồi cũng nên.

Cho nên, hấn phải tăng tốc lên.

Trần Ngọc Lâm chạy theo một đường hầm nhỏ ở bên trong tường, hấn nhìn lướt qua vài ba cái thí nghiệm với mấy con quỷ được bày ở bên trong cái

phòng thí nghiệm ản này.

Cái chỗ này hấn nhìn thấy lúc hấn ném một con Prowler vào tường, vô tình phá bay cánh cửa ản ở chỗ tường đi, sau đó hấn liền phát hiện ra thông đạo ản này.

Ban đầu hấn còn tưởng tượng thông đạo ản này sẽ dẫn tới một nhiệm vụ phụ nào đó, hoặc một vật phẩm nào đó, nhưng ngoại trừ vô số xác sống của những con quỷ bị mổ xẻ mà vẫn chưa chết, hoặc vô số xác của những con quỷ dị hình dị dạng do bị trải qua biến đổi.

Trần Ngọc Lâm không để ý những cái xác đó, mà hấn trực tiếp chạy thông qua đường đi phòng thí nghiệm này. Mũi tên chỉ hướng không chỉ đường cho hấn quay ngược lại mà chỉ cho hấn đi tiếp, tức là có thể có lối đi thông từ đây ra ngoài.

Trên đường đi hấn có bắt gặp một hai con, nhưng do đặc thù lối đi hẹp cho nên chủ yếu là Imp, Prowler cùng với mấy con cương thi cho nên cũng không có quá nhiều nguy hiểm.

Sau khi chạy thêm chừng 30 cây số nữa, Trần Ngọc Lâm đã tìm thấy đám nghiên cứu viên. Bọn hấn đang ản núp bên trong một căn phòng với 2 đầu được bịt kín bởi đủ thứ bàn ghế các loại. Loại hình ý tưởng này có lẽ được lấy từ trong phim kinh dị.

Có điều các cánh cửa cùng bức tường ở đây đều được đặc chế có thể chịu được lực lớn vô cùng, một đám toàn lực của Devil Trigger của hấn cũng chỉ có thể làm lõm xuống bức tường mà thôi, nếu có cái gì đó có thể phá hủy được cánh cửa, vậy thì trên cơ bản mấy cái bàn ghế kia là vô dụng.

Thậm chí còn có thể ngăn chặn lại đường thoát ra của họ.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua lối đi, có một đám chừng 30 con Imp, Ky Sī Địa Ngục cùng Prowler đủ loại đang trấn giữ trước đó. Trần Ngọc Lâm nhảy xuống, sử dụng Devil Trigger, đằng sau lưng hấn hiện lên một linh thể quỷ ảnh, linh thể quỷ ảnh này hoạt động hoàn toàn độc lập với hấn, nó rút ra một thanh kiếm katana Nhật Bản cũng ở dạng linh thể, một nhát chém phạt bay hết hơn 10 hơn quỷ.

Trần Ngọc Lâm rút ra khẩu súng máy, chĩa vào đám quỷ đang gào thét, bắt đầu xả đạn tới tấp. Điều đặc biệt của hình thái Devil Trigger là hấn có thể triệu gọi ra một đồng những thanh kiếm bay lấp lánh hình chữ S xoay tròn trong không khí, không tiêu hao năng lượng. Những thanh kiếm này sau khi tạo thành lập tức bay đi phóng về phía mục tiêu, đâm vào rồi lập tức biến mất và lại quay trở về bên cạnh hấn.

Trần Ngọc Lâm xả chừng nửa băng thì hấn thu khẩu súng lại, tiến vào trước cánh cửa, đối với một cái máy quẹt thẻ ở phía cạnh cánh cửa quẹt một cái, lập tức cánh cửa mở ra. Hấn vừa tiến vào liền ngay lập tức thấy mình bị 4 khẩu súng chĩa vào người, toàn bộ đều đã lên đạn.

Trần Ngọc Lâm giơ một tay lên, trấn an:

"Bình tĩnh, là đội giải cứu."

Vừa nói xong câu đó, mấy người của đội nghiên cứu lập tức thở phào, có thể ngoại hình của hấn, hoặc là do Devil Trigger, hoặc cũng có thể do mấy người này bị dọa sợ. Một người trong đó bước ra, nói:

"Ôn Trời là anh đã tới. Bọn tôi ở trong cái chỗ chết tiệt này cả ngày nay rồi. Còn có người khác ở ngoài không?"

"Còn, còn 1 người khác nữa."

Trần Ngọc Lâm nói, Hắc Linh cũng có thể tính như một người. Nghĩ, đoạn hấn triệu hoán Hắc Linh ra, cho nó đứng chắn ngay cửa phòng.

"Dữ liệu thông tin thu thập hết chưa?"

Trần Ngọc Lâm hỏi, một nhiệm vụ hiện tại của hấn là mang thành công tệp chứa dữ liệu thông tin về lại căn cứ, cho nên hấn cần phải xác nhận lại xem dữ liệu đã đầy đủ chưa, bằng không cực khổ đưa đám người này đi, đến lúc đó mới phát hiện ra dữ liệu không có...

"Có đây rồi."

Người này nói, đoạn giơ lên một cái ba lô, bên trong có vẻ khá nặng. Hệ Thống giám định, cho thông báo:

[Xác nhận: Tệp thông tin dữ liệu di truyền quỷ hóa ở người. [Đã Xác Nhân]]

Trần Ngọc Lâm gật đầu, kẻ đó bắt chột hấn nhú nhú mày, hỏi:

"Này, ở đây các ông có bao nhiêu người?"

Nhà nghiên cứu kia nhìn hấn, nói:

"10 người, không sai được."

"Ừm. 10 người à?"

Trần Ngọc Lâm gật gù, kẻ đó hấn thờ ra 1 hoi, giơ khẩu súng lên, nói:

"Mọi người đứng im. Có cử động là bắn."

Trần Ngọc Lâm hai mắt ác liệt nhìn chăm chăm vào đám 10 người, tại hơn nửa tiếng trước hắn từng hứng chịu một con đầu tim, được xác nhận là nỗi đau đớn khi mà 1 người hắn cần cứu chết. Hơn nữa hắn cũng xác nhận 10 người này đến là 1 đám, cũng chính là đám người hắn cần cứu.

Vậy câu hỏi là, nếu ban đầu có 10 người, 1 người đã chết, vậy tại sao ở đây vẫn y nguyên có 10 người?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Lộ tẩy

"Này anh bạn, cậu có chắc chắn là bên trong chúng tôi có lần.. mấy con quỷ kia không?"

"Chắc chắn."

Trần Ngọc Lâm nói, hắn đang lần mò lại các video bên trong căn phòng này. Hơn thế nữa, nhiệm vụ của Hệ Thống cũng đã bổ sung thêm một đầu nhiệm vụ phụ: Tìm ra con quỷ đã lần khuất vào bên trong những nhà thí nghiệm ở đây. (0/1)

Cho nên hắn chắc chắn là có một người ở nơi này là quỷ.

"Nhìn.."

Hắn nói, đoạn bật mở đoạn video lên xem.

Căn phòng này là một căn phòng thuộc loại phòng thí nghiệm, cho nên thời khắc đều có camera giám sát. Bên trên màn hình giám sát hiện ra 1 đoạn video, trong đó có một cảnh quay được tua nhanh.

Do khối quá nhiều, cùng với đó là ánh sáng và các bước sóng khi lũ quỷ mở ra các thông đạo đến với khu vực này cho nên hầu hết các cảnh quay đều hoặc là vô cùng mờ nhòe, hoặc không thì cũng sẽ bị nhiễu sóng. Tuy nhiên vẫn có thể lờ mờ nhận ra rất nhiều từ đó.

Đoạn video hiện ra trên màn hình xuất hiện một đám chừng 10 người, chính xác ra là 10 người. Bọn hắn có 4 người cầm súng, tiến vào bên trong rồi dừng lại.

Không sai, chính là đám 10 người này.

Nhưng một khâu trọng yếu là phía sau, khi mà mười người này bắt đầu phân tán ra, dường như tiến hành kiểm tra bên trong căn phòng. Kế đó tại một góc khá khuất, Trần Ngọc Lâm chỉ chỉ vào đó. Ở đó một nhà thí nghiệm, nhìn rất lờ mờ, không rõ nam nữ, chỉ biết tóc cũng không quá dài đi vào, chột hắn ngã khụy xuống.

Rồi cái xác của hắn bị kéo đi, và vài giây sau, một người khác bước ra, nhìn qua trông bóng người khá giống người vừa bị kéo đi.

Sờ dĩ hắn tìm ra được thời điểm này là vì hắn căn cứ vào thời gian hắn bị dính một con trụ tim do có khả năng một người hắn cần giải cứu đã bị giết trước đó, lại tiến hành truy quét dữ liệu camera trong khoảng thời gian đó, quả nhiên moi ra được cái video này.

Vấn đề là cả thấy 10 người này đều liên tục di chuyển, cùng với điểm mù của máy quay, hơn nữa bản thân camera không tốt lắm khiến cho việc truy tìm ngược người tình nghi khó khăn hơn nhiều.

Trần Ngọc Lâm quan sát những nhà thí nghiệm gia đang mảnh liệt biểu lộ sợ hãi trước cảnh quay này, thời gian vẫn còn ghi lại, rõ ràng bên trong bọn họ có một... cái gì đó trà trộn lẫn vào đó.

Tuy rằng vài người vẫn còn nghi hoặc, nhưng có vẻ phần nhiều hoàn toàn tin tưởng vào.

"Bình tĩnh mọi người."

Gã thí nghiệm gia đầu tiên nói chuyện cùng hắn, trung niên trán nửa hói tóc lấm tấm bạc gờ tay trấn an mọi người, rồi quay ra hỏi hắn:

"Này anh..tại sao chúng ta trước tiên không tìm đường thoát ra khỏi đây, rồi sau đó hẵng tìm ra xem ai là người bị thay thế được không?"

"Để rồi giữa chừng đột nhiên bị cả một đám quỷ đánh úp à? KHÔNG cảm ơn."

Trần Ngọc Lâm lăm bằm, căn phòng này là một căn phòng sinh tồn hết sức điển hình. Đồ ăn trong này đầy ắp và nước uống thì dư thừa, mặc dù đồ ăn

chủ yếu là dịch dinh dưỡng nhưng lại rất phù hợp bởi vì dịch dinh dưỡng có thể được cơ thể hấp thu rất nhanh.

Ngoài ra hệ thống phòng thủ kiên cố gần nhất do là khoang thí nghiệm, lại thêm hệ thống cửa nẻo cách âm nhiệt điện khiến cho việc ẩn bên trong dễ dàng sống sót hơn khi ngồi chờ cứu viện. Tuy nhiên như vậy thì "cái thứ" kia coi như là mặc sức hoành hành bên trong, 10 tay thí nghiệm gia cầm khẩu súng cũng run rẩy thì đủ biết khả năng như thế nào rồi.

Còn nếu đi ra ngoài? Cái thứ kia có khả năng gọi hội đến hay không không rõ, thậm chí chỉ cần nó có ý gây ra tiếng động cũng đủ làm gọi cả đám.

Nếu cần thiết, hẳn sẽ dùng súng đe dọa bọn họ.

"Được rồi, vậy thì tại sao chúng ta không ở đây và chờ quân cứu viện.."

"Tôi là quân cứu viện, nửa ngày nữa sẽ có đánh bom chỗ này, thích thì cứ ở lại đây."

Trần Ngọc Lâm nhú mày nói, đám này vẫn còn cố gắng ở lại? Không nghĩ tới nếu con quý có 1 khẩu súng trong tay thì bao nhiêu người chống lại được nó?

Hắn đã sơ bộ xác định đây là một loại quỷ mới không có trong game, giả trang thành một người nào đó, bởi vì lúc bọn hắn đi đến chỗ camera phát hiện ra một người bị giết, bọn hắn tìm ra xác một người toàn thân lột sạch đồ đang nằm, bị nhét trong hộc tủ. Lúc hắn thử nhấc cái xác ra xem xét thấy cân nặng cũng không quá đáng nghi, có lẽ cũng không bị ăn nào.

Không rõ lắm, nhưng hắn có một ảo giác nếu có cái gì cần hấp thu kí ức đều sẽ đi ăn nào. Chắc là ảnh hưởng hồi xem phim, phải loại bỏ đi mới được.

Hơn nữa, ở trong đám người này không một ai có nhân dạng giống như người bị giết, cũng không ai có dấu vết đáng ngờ. Lúc hắn yêu cầu mọi người khám sơ qua toàn thân thì phát hiện toàn bộ đều toàn thân bầm dập, có rất nhiều chỗ tụ máu trong. Còn có một người bị gãy xương nữa.

Toàn bộ không một dấu vết khả nghi.

"Được rồi, trước tiên cho hỏi, ở đây có bất cứ ai mà mấy người chưa bao giờ thấy qua không?"

Trần Ngọc Lâm hỏi, thông qua phân tích cái xác kia nói lên không có khả năng tìm ra được kẻ giấu mặt, vậy thì bắt đầu vòng thi thử thách trí tuệ.

Cả đám thí nghiệm gia nhìn nhau, kể đó một người trong đó, nữ, chừng 22 tuổi, tóc vàng hoe thờ dài nói:

"Kì thực, chúng ta cũng không phải là cùng một đám người, là tại các ban ngành bộ phận khác nhau tổ hợp lại, cho nên mỗi người chúng ta chỉ cần biết 1,2 người đều là tốt rồi a."

Trần Ngọc Lâm nghe thế, cau mày. Vậy xem ra chỉ có thể sử dụng biện pháp loại trừ vậy.

"Thôi, tôi nói trước vậy, mấy người quanh đây ngoại trừ hai người này.."

Tóc vàng hoe chỉ về phía ông lão cùng với 1 cô gái đeo mắt kính tròn trông giống một sách:

"Trước bọn tôi cùng làm việc bên 1 dự án nhỏ, về phần dự án gì không tiện nêu lên."

Cả 2 người gật đầu xác nhận.

Cùng lúc này, một người khác, chừng 40 tuổi, nam, da ngăm đen nói:

"Ai thì tôi không biết, tôi chỉ quen mỗi mình cô ta thôi."

Kể đó, hắn chỉ vào một người phụ nữ khác ở phía bên kia phòng, nhìn giống người Ấn Độ, nói tiếp:

"Cô ta là hôn thê của tôi."

Trần Ngọc Lâm tạm thời ghi nhớ thông tin đó. Nhưng lúc hắn liếc qua bàn tay 2 người lại không thấy nhẫn.

Hắn quay sang người đàn ông tóc trắng lúc đầu hỏi:

"Ông có quen biết ai hay tương tự thế không?"

Người đàn ông tóc trắng chưa kịp trả lời, liền đã có 3-4 người, trong đó có 2 người vừa rồi, giơ tay lên xác nhận biết người này. Thì ra ông lão này là trưởng khu thí nghiệm liên quan tới 1 loại bệnh dịch xuất hiện gần đây trên người, và do là trưởng ban cho nên người biết cũng rất nhiều, hoặc cũng phải lơ mơ nghe nói tới.

Hắn tạm thời loại ông lão này ra khỏi diện tình nghi, kể đó quay sang 3 người khác. Ba người này là một nam hai nữ khác, nam trông khá giống vận động viên cử tạ, nữ thì... ừm, không quá đặc sắc, đeo một cặp mắt kính, khá giống một sách. Một người nữ còn lại thì là vị hôn thê của anh chàng da ngăm đen kia, tóc tím nhạt. Nam cử tạ nói:

"Tôi quen biết ông ta, tôi thường xuyên tới chơi cờ cùng ông ta. Và tôi cũng quen biết cậu kia nữa..."

Nam cử tạ lần lượt chỉ vào ông lão trưởng ban cùng với một người khác mặc áo đen, khá lạnh lùng. Cả hai đều gật đầu xác nhận.

Nữ một sách là con gái của ông lão kia, tạm cho qua. Ngoài ra còn có 1 người khác là một nam, cao kều, 10 người có hết 4 người biết anh ta, cũng đồng dạng cho qua.

"Tôi biết hai người này, còn có....."

Cô gái tóc tím đầu tiên chỉ vào vị hôn phu của nàng, lại chỉ về phía ông lão kia, cuối cùng là chỉ về phía nam cử tạ. Chợt Trần Ngọc Lâm thấy nam cử tạ nhú mày:

"Tôi đâu quen cô?"

"Chúng ta từng gặp nhau một lần cách đây 2 tháng.."

Cô gái tóc tím nói, trông có vẻ gấp gáp:

"Căng tin, nhớ không? Lúc đó mặc dù khác tổ chúng ta cùng bàn luận về một dự án, tôi thực sự không nhớ đó là mục nào nhưng mà tôi chắc chắn chúng ta từng nói chuyện qua với nhau."

"Có lẽ, có thể? Tôi không chắc."

Nam cử tạ lắc đầu. Trần Ngọc Lâm nhận thấy nữ tóc tím còn muốn nói thêm cái gì đó nên hấn bèn khoa tay cho nàng im miệng, nhưng nàng vẫn ba hoa về vài người khác mà nàng quen, chẳng ai ở đây cả.

Kể đó Trần Ngọc Lâm chuyển tầm mắt về phía mấy người còn lại, trong đó có một cô nàng tóc vàng hoe, tạm gọi là tóc vàng hoe 2, một tay cao kều đội mũ cao bồi và gã trai lạnh lùng kia.

"Còn anh thì sao?"

Trần Ngọc Lâm hí mắt nhìn gã cao bồi trông rất khác khổ, rắn chắc. Không phải kiểu rắn chắc như nam cử tạ mà là kiểu người chuyên làm việc chân tay.

"Anh hình như không phải nhà nghiên cứu?"

"Kì thực tôi không phải nhà nghiên cứu, tôi là bảo vệ, chỉ là đồ của tôi lúc trước dính máu nên mặc tạm thôi."

Gã cao bồi nói, khua tay:

"Nhưng tôi vẫn biết vài người, ví dụ cô cái kia (hấn chỉ về phía cô gái một sách cùng gã cao kều, cô gái một sách gật đầu xác nhận) cùng anh chàng kia."

Gã cao kều sau vài giây suy nghĩ, hỏi:

"Có phải là Ernie làm việc tại phòng quản lý vũ khí? Tôi có nghe qua ông, ông chuyên môn trộm cắp vũ khí rồi bán cho những người có vài việc đen, ít ra tôi nghe nói thế."

"Đúng vậy, chính tôi là người kiểm được mấy khẩu súng này cho các cô cậu mà?"

Bảo vệ Ernie nói, cười. Gã nam cử tạ cũng xác nhận lúc chạy trốn khỏi bọn quý, bọn hấn gặp được Trần Ngọc Lâm nghe ra hình như người này nửa đường gặp được, trên mình hấn có một đồng súng. Có điều lúc đó do quá hoảng loạn, hơn nữa nhóm lúc đó có tới hơn 20 người cho nên cũng chẳng ai nhớ tới hấn.

Trần Ngọc Lâm hí mắt, trước tiên cứ ghim gã này vào đã.

Kể đó, cô nàng tóc vàng hoe 2 lắc đầu:

"Lần đầu tiên gặp tất cả bọn họ, trừ anh này."

Nàng chỉ về phía gã toàn thân mặc đồ đen, nhìn qua trông lạnh lùng hết sức. Gã này nhìn có vẻ nguy hiểm mặc dù Trần Ngọc Lâm chẳng hiểu tại sao, dù gì súng hiện tại đối với hấn đã không có lực sát thương gì cả.

Dù sao, tay lạnh lùng boy cũng nhìn nàng một chút, rồi gật gật đầu. Chợt cô gái cuối cùng, một tóc đuôi ngựa bật cười:

"Không chỉ biết thôi đâu, cô còn quan hệ với anh ta nữa. Cô quá xấu hổ để nói và e ngại chồng của cô sẽ biết sự thật."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Bây giờ là lúc để cãi nhau đó à? Và cái gì cơ.. "Chồng của cô sẽ biết sự thật"... ồ hiểu rồi.

Trần Ngọc Lâm nhủ mày quan sát diễn biến, để ý mọi hành động của mọi người. Cùng lúc này cô gái tóc vàng hoe 2 mặt đỏ bừng, chỉ vào mặt co gái tóc đuôi ngựa hét lớn:

"Thì sao? Và.. thế còn cô thì sao?Tôi không nhớ ra cô là ai, nói thật là trông cô hoàn toàn lạ lẫm. Đã ai ở đây thấy cô chưa?"

Mọi người đều lắc đầu, một số người nhìn vào mặt cô ta, cố tìm ra chút điểm thân thuộc nhưng đều nhanh chóng lắc đầu.

"Ồ thôi đi, đâu có chứng minh được gì? Tất cả chúng ta đều thuộc về những cơ sở khác nhau mà?"

Tóc đuôi ngựa kêu lên:

"Hơn nữa, nếu thế làm sao tôi biết chuyện giữa hai người. Không chỉ chuyện giữa hai người, tôi còn biết chuyện về anh và cô ta(tóc đuôi ngựa chỉ về cô gái tóc một sách và cao bồi) hai người thường xuyên đi vào trong nhà vệ sinh cùng nhau."

Trần Ngọc Lâm ho khù khụ, hấn đại khái hiểu được. Con mẹ này không biết ai quen ai cho nên bắt đầu xỏ ra vô số tội trạng của những người xung quanh, có lẽ thuộc dạng bà tám. Tóc vàng hoe 2 cười lớn:

"Thế cơ à? Nhưng cô đây biết tên bất kỳ ai ở đây nhỉ? Thế mà cứ chỉ hoài vậy?"

"Đương nhiên tôi biết.."

Tóc đuôi ngựa giận dữ nói:

"Cô cùng người mà cô quan hệ.. là Johnson và Chlarist phải không?"

"Ừ... sai bét nhè rồi. Mọi người, rõ ràng cô ta là kẻ thứ 10, điều này đủ chứng minh rồi.."

Tóc vàng hoe 2 cười chế giễu, chỉ thẳng vào nàng. Lập tức mọi người ánh mắt hừng hực chĩa thẳng vào nàng, tràn đầy sát ý.

Bất chợt ông lão nửa hỏi nửa:

"Hình như cô là... để tôi nhớ, cô là Naga, làm việc Ban Tuyên Truyền, trước tôi từng gặp cô một lần ngày Halloween, cô đóng vai con bò."

Trần Ngọc Lâm miễn cưỡng nở nụ cười, cô nàng tóc vàng hoe 2 cười lớn:

"Ồ, thế cơ đấy.. con bò.. ưm bò.. hi hi hi.."

Trần Ngọc Lâm xoa xoa đầu, đám này ồn ào quá thể. Chợt hấn đứng sững lại, đầu óc bắt đầu vận động.

Trần Ngọc Lâm bắt đầu thờ dốt, hấn chợt nghĩ đến một khả năng, nếu thế thì quả là quá đáng sợ. Nhưng đây là khả năng duy nhất mà hấn nghĩ tới.

"Bình tĩnh mọi người."

Trần Ngọc Lâm quay người, nói với cả đám. Lập tức mọi người cùng lúc quay về phía hấn:

"Đắc tội."

Kể đó, hấn giờ khẩu súng lên bắn về phía cô gái tóc tím, vị hôn thê của gã da ngăm đen. Cô gái bị bắn một viên đạn vào bụng, lập tức một dòng máu đỏ tươi phun ra, nhưng nhanh chóng sau đó dòng máu đỏ biến thành màu da cam, nàng gầm lớn, bộ hàm mọc dài ra hét lớn:

"Làm sao mày biết?"

Trần Ngọc Lâm lạnh lùng xả súng về phía 2 người, thanh niên da ngăm đen và cô gái tóc tím, đồng thời nói:

"Rất đơn giản, tất cả mọi người ở đây biết lẫn nhau, chỉ riêng hai đứa bọn mày chỉ biết nhau, con bé kia biết nhiều người nhưng không ai ở đây cả. Và quan trọng nhất, chẳng ai ở đây biết bọn mày cả."

Hấn đã bị mắc một cái bẫy, ban đầu hấn chỉ coi như là có 1 người bị thay thế, nhưng kì thực... có tới tận 2 người bị thay thế. Về phần người thứ 2..

Hệ Thống chưa bao giờ nói 10 người này phải đi thành một đoàn phải không? Có thể hấn đang lạc trôi ở đâu đó rồi cũng nên.

Dù sao, tiềm thức ban đầu của hấn cho rằng chỉ có 1 người, nhưng nếu phản nghịch mà suy nghĩ, hoàn toàn không có bất cứ cái gì để nắm chắc không có 1 người đã là quỷ hoá hình sẵn ngay từ lúc bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Hiểu nhầm á

Trần Ngọc Lâm sau khi tìm ra được xong 2 con quỷ đang ẩn mình bên trong đám nhà nghiên cứu, hắn đem cả lũ đi trở lại chỗ thang máy ban đầu. Kể ra cũng tương đối mệt mỏi.

Sau tầm 4 tiếng đồng hồ, hắn cũng hoàn tất đưa cả đám thành công về lại điểm tiếp đón, lâu gấp 8 lần thời gian để hắn chạy từ thang máy tới chỗ phòng thí nghiệm. Chủ yếu là để né tránh đám quỷ cùng với đó là để cho bọn hắn có thời gian nghỉ ngơi, thi thoảng còn phải để cho bản thân hắn đi dụ dỗ một lũ quỷ đi nữa.

Dù sao, hắn cũng đã hoàn tất nhiệm vụ này. Tuy rằng có thêm gần chục người cần bảo vệ tuy nhiên cũng không thực sự khó lắm, Phó Bản này có lẽ khó nằm ở chỗ tìm ra được ai là kẻ bị thay thế vậy.

Khác với nhiệm vụ Phó Bản đầu tiên hắn tham gia, Phó Bản này không thực sự xuất hiện bất cứ một con boss nào cả. Số lượng cũng không có gì quá đặc sắc, đem so với lần đầu tiên đi Phó Bản, tràng cảnh hơn ngàn con quỷ cùng lúc xuất hiện quả đúng là khiến người ta kinh sợ.

Nhưng lần này hắn lại phải động não chứ không phải động tay chân, có lẽ đó mới là thử thách thực sự của Phó Bản này.

Trần Ngọc Lâm sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, hắn có 2 loại lựa chọn để chọn lựa: [200 điểm Vận Mệnh và Thẻ bài 10 phút Sử Dụng Chiến Giáp Preator Địa Ngục Hành giả]. Lựa chọn Phần thưởng thứ hai là [500 điểm Vận Mệnh].

Hắn lựa chọn cái thứ 2.

Địa Ngục Hành Giả Chiến Giáp Preator cho phép hắn tăng cao sức mạnh chiến đấu lên gấp nhiều lần so với người bình thường. Đương nhiên, đây là trong game, trong đời thực sẽ có một số tùy chỉnh, nhưng tại thời điểm trang bị Địa Ngục Hành Giả chiến giáp Preator, hắn có thể tăng lên thể chất, phòng ngự,...v.v tương ứng lên tới trình độ của Tứ Phẩm.

Có điều chỉ trang bị được trong 10 phút, hơn nữa hắn sẽ không thể mang theo các loại vũ khí như súng plasma, súng trường ra ngoài được. Mà xét tình trạng thể chất của hắn cũng đã cực kỳ tiếp cận tứ phẩm, nếu chỉ xét cơ bắp thì đã đạt tới tương đương, tạm không xét phòng ngự.

Cho nên, Chiến Giáp Preator tác dụng đối với hắn không lớn. Vì vậy lựa chọn thay vì 10 phút sử dụng bộ Preator thì 300 điểm Vận Mệnh là hợp lý nhất.

Ngoài ra, hắn còn có thêm Vận Mệnh hoàn tất nhiệm vụ ẩn: Phát hiện ra 2 con quỷ hoá hình và tiêu diệt bọn chúng, vị chi hiện tại hắn đang sở hữu 2400 điểm Vận Mệnh.

Trần Ngọc Lâm bỏ ra 2000 điểm Vận Mệnh tậu về một chiếc Thất Bảo Lưu Ly Tháp, trị giá 2000 điểm Vận Mệnh.

[Ting, chúc mừng Kí Chủ thành công giao dịch tới Thất Bảo Lưu Ly Tháp Vô Hồn, xuất xứ Đầu la Đại Lục.

Nhận được: Thất Bảo Lưu Ly tháp Vô Hồn *1.

Đồng thời, Kí Chủ nhận được:

- Hồn hoàn Đệ Nhất, tối đa khả năng chịu đựng của Kí Chủ: 827 năm Hồn Hoàn.

Cảnh cáo: Yêu Cầu Đệ Nhị Hồn Hoàn của Kí Chủ cần đạt chỉ ít 1500 năm trở lên, bằng không phá bỏ Hồn Hoàn này.

- Mở khóa Phó Bản: Tinh Đấu Sâm Lâm Cổ Xưa.

- Mở khóa Phó Bản: Truyền Linh Tháp.

- Mở khóa Phó Bản: Long Cốc.

- Mở khóa Phó Bản: Thâm Uyên Vị Diện.

]

Trần Ngọc Lâm ở bên trong phòng, đứng trước mặt hắn là Hắc Linh, Hoa Điều Quyền cùng với Arch Ville 3 chỉ triệu hoá thú của hắn. Lúc này hắn đang ngồi trên giường, trên tay hắn lơ lửng lấy một tòa tháp 7 tầng, long lanh như bảo ngọc, lấp lánh như kim cương, quả thực vừa nhìn vào liền vô cùng thuận mắt.

Tòa tháp bảy tầng, mỗi tầng một màu sắc khác nhau tỏa ra khí tức bức người. Trần Ngọc Lâm kể đó tâm tình thoáng động, đằng sau hắn một cái hồn hoàn màu vàng, hơi ngả sang màu tím xuất hiện.

Đây là Hồn Hoàn do Hệ Thống ban tặng, có điều Hệ Thống cũng khẳng định luôn là chỉ có một lần, lần thứ hai hắn đạt được Vô Hồn sẽ không còn loại hình tặng thưởng này nữa.

Trần Ngọc Lâm thử kích hoạt đệ nhất Hồn Hoàn:

"Nhất, Lực Lượng."

Lập tức, Thất Bảo Lưu Ly Tháp sáng lên, ba đạo ánh sáng quang hoàng từ chân Trần Ngọc Lâm thẳng hướng ba tên Hoa Điều, Hắc Linh cùng Arch Ville thẳng tiến, nhập vào trong cơ thể bọn hắn, liền sau đó cơ thể bọn hắn sáng lên.

Trần Ngọc Lâm quan sát tình trạng cơ thể, không vấn đề, do Hồn Hoàn của hắn là tiếp cận 900 năm Hồn Hoàn, lượng linh lực cần sử dụng nhỏ bé vô cùng, hắn có thể duy trì kết nối chừng 2 tiếng đồng hồ với mỗi một mục tiêu, giảm tương ứng với số lượng mục tiêu duy trì.

Có điều hiện tại hắn chỉ có thể kết nối tối đa là 8 mục tiêu cả thảy, này đã là hắn có được nhất tâm đa dụng cùng với tinh thần lực khá mạnh rồi đấy. Tính ra nếu hắn duy trì cho 8 mục tiêu thì hắn đều có thể một mực duy trì trạng thái cường hóa cho cả 8 người trong vòng 15-20 phút.

Đó là bao gồm cường hóa cho chính hắn.

Cường hóa lực lượng ở đây không chỉ bao gồm cả thể lực mà còn có cả võ kỹ các loại nữa. Tỷ lệ cường hóa là 20%, tương đương nếu hắn lãnh đạo một nhóm 5 người thì thực lực tăng thêm 1 người, mạnh mẽ vô cùng.

Trần Ngọc Lâm điều khiển cho Arch Ville một lúc, lại tới Hắc Linh. Hắn quyết định bỏ qua cường hóa cho Arch Ville vì tăng phúc tăng lên thực sự quá kém, không có biện pháp, chỉ số của nó vốn đã kém rồi mà.

Bù lại, Hắc Linh cùng Hoa Điều quả là thích hợp tích hợp hai hiệu ứng vô cùng. Hoa Điều sau khi được cường hóa, hồi máu cùng giải kháng phép tăng rộng, Hắc Linh khỏi nói, nó vốn là 4 sao triệu hoán thú rồi.

Có điều Liên Minh Đại Hội thi đấu chỉ cho phép hắn đem theo Tam Phẩm triệu hoán thú, coi như Hắc Linh cùng Hoa Điều là tương đương phế vật mà đối đãi. Chỉ hi vọng đến lúc đánh trên sân đấu cho Tứ Phẩm có thể khai ra chút tác dụng.

Hoa Điều lúc này đang im lặng u oán nhìn Trần Ngọc Lâm, nàng đang đánh bài cùng Âu Bảo Uyên, đang ăn được hơn 100 linh thạch đột nhiên hắn thu hồi nàng lại, rồi lại triệu hoán nàng ra chẳng để làm gì cả.

Trần Ngọc Lâm

-.....

Trời đất chứng giám, hắn ngay khi tiến vào bên trong Phó Bản D.O.O.M đã nhìn thấy nàng ở trong danh sách triệu hoán rồi, có điều không triệu hồi nàng ra thôi. Vì hắn đoán dựa theo tính tình của nàng, có triệu hồi ra cũng sẽ la hét ồm ồm hoặc là oai oái ồm ồm chân hắn mãi không buông.

Nói cách khác, hắn có không triệu hoán nàng ra lúc này thì nàng cũng sẽ từ chỗ của Âu Bảo Uyên biến mất.

Chợt lúc này, cửa phòng hắn mở ra, Âu Bảo Uyên tự nhiên như con ruồi bước vào, nàng nhú mày hỏi hắn:

"Ông lại triệu hoán nàng à? Tôi đang thắng nàng mấy ngàn Linh thạch, ông triệu hoán lại là muốn ăn quỵt đúng không? "

Trần Ngọc Lâm

"....."

Rõ ràng Hoa Điều mới đang thắng, hơn nữa chỉ thắng mấy trăm thôi mà? Sao giờ lại biến thành bà ăn được của nàng hơn ngàn linh thạch rồi?

Sao không nói là thắng được mấy kiện Thần khí luôn đi?

Âu Bảo Uyên hỏi Hoa Điều:

"Mà tại sao em lại ở đây thế? Thắng cha kia lại triệu hồi em à?"

Chẳng hiểu từ bao giờ nàng được Hoa Điều tôn lên làm chị đại.

Hoa Điều một mặt mờ mịt lắc đầu:

"Cái gì em cũng không biết. Đột nhiên em được Chủ Nhân cho triệu hoán về đây, kể đó Chủ Nhân lấy ra cái gì đó dài dài cứng cứng, rồi phóng vào người em một cái gì đó màu trắng trắng."

Trần Ngọc Lâm

"....."

A A A A A A A!!!! NÓI CÁI GÌ ĐÓ?

Âu Bảo Uyên nhướn mày:

"....."

Hừm?

Trần Ngọc Lâm hét toáng lên:

"TỪ TỪ CON MẸ KIA.. MÁ TRẺ NÓI THỂ DỄ HIỂU NHÀM LẦM. NÀY KHOAN ĐÃ UYÊN.. BÀ HIỂU NHÀM RỒI.."

Âu Bảo Uyên híp mắt:

"Tôi hiểu rồi, thì ra là vậy, lấy ra cái gì đó dài dài cứng cứng, lại còn phóng ra cái gì đó màu trắng trắng vào trong người Hoa Điều à? Tôi hiểu rồi, ra là vậy, ra là vậy? Hóa... ra...là....thế!"

Mấy chữ cuối nàng gần như gần giọng.

Trần Ngọc Lâm hét:

"HIỂU NHÀM RỒI. ĐÓ KHÔNG PHẢI CÁI BÀ ĐANG NGHĨ ĐÂU..."

Hoa Điều nói:

"Em cũng không thấy vấn đề gì, sau khi Chủ Nhân phóng cái đó vào người em em thấy thần thanh khí sáng, cảm giác lực tăng mười lần, hơn nữa rất thư sướng thoải mái..."

Trần Ngọc Lâm

"CON MẸ KIA IM MIỆNG ĐI CON NHỜ. CÔ KHÔNG NÓI KHÔNG CÓ AI NÓI CÔ CÂM ĐÂU."

Âu Bảo Uyên gật gù:

"Thì ra là thế, thần thanh khí sáng, thư sướng thoải mái, lực tăng mười phần. Ra là thế, ra là thế. Có muốn tôi thử cho không?"

"?"

Thính à? Hay là bà?

Sau đó Trần Ngọc Lâm lạnh sống lưng thấy Âu Bảo Uyên leo lên giường hắn, cặp đùi nõn nà trắng bóc quỳ gối trên giường hắn, bàn tay thon ngọc nhẹ nhàng sờ ông tay áo bên trái lên để lộ ra cánh tay đã hóa thành một cái mũi khoan to tổ bố đang xoay như điên chỉ ít cũng 1000 vòng/s, đầu của nó còn có một cái tia ánh sáng trắng bóc bóc khói.

Là bà. Chắc chắn là bà. Chỉ có thể là bà chó mà thôi không cái gì khác được. Tin tưởng con mẹ này thả thính có mà có ngày chết không toàn thây.

"Mũi khoan ánh sáng 9000."

Âu Bảo Uyên nói, làm mặt lạnh:

"Lúc ông tiến vào Địa giới tôi tiến vào trong Mê Cung nhờ ông cài đặt lại một số tính năng đã thất lạc, đây là tính năng số 3, hộp Pandora, 3500 loại vũ khí. Vũ khí số 1292, có thể khoan thủng Dị Nguyên Tổ cấp 3 kim loại trong nháy mắt."

"Tôi cho ông tận hưởng 'cái dài dài cứng cứng phun ra chất màu trắng'. Có điều chất màu trắng này là độc dược, có thể gieo vào người ông một đồng hạt giống Tử Vong Ma Thảo, có thể trong nháy mắt hấp thu dinh dưỡng của nhục thân của ông..."

"Thứ này rất thường thấy, chẳng có gì là quý hiếm nhưng nó lại hết sức nguy hiểm nên bị tuyệt diệt cách đây 2000 năm. Thật may là dưới Mê Cung còn sót lại một chỗ trồng nó. Cứ từ từ, chống cự là bụng bự, mà không chống cự thì bụng cũng bự, nhưng mà ít ra còn có thể hưởng thụ..."

"CON LẠY MẸ TRẺ MẸ TRẺ HIỂU NHÀM RỒI. ĐỪNG CÓ CHỈA CÁI ĐÓ VÀO NGƯỜI CON GHÊ BỎ BÀ RA..."

Trần Ngọc Lâm gào lên kinh hãi, gì chứ cái "dài dài cứng cứng" này chạm vào người hắn có mà tan xương nát thịt.

Chợt lúc này cửa lại mở ra, Chân Linh tự nhiên như ruồi mở cửa bước vào:

"Này Lâm, ta có thông báo mới về việc thi đấu Đại Hội đây, nhóc có bạn đồng hành..."

Chợt nàng nhìn thấy ở trên giường Trần Ngọc Lâm, Âu Bảo Uyên đang nhẹ nhàng quỳ gối trên giường hần, một cánh tay nhẹ nhàng đặt lên trên đùi Trần Ngọc Lâm (mà thực ra là nắm giữ hần khỏi chạy), một cánh tay khác giơ lên trên cao để lộ một cái máy khoan to cỡ cổ tay đang xoay như điên.

Chân Linh:

"?"

Thú vui mới của giới trẻ ngày nay à? Quả là thời đại đổi mới, khẩu vị cũng đổi mới theo. Tuổi trẻ thật tuyệt... ặc.. chết bầm.

"Thành thật xin lỗi."

Nàng ho khù khụ, vừa nói vừa đóng cửa:

"Màn tiếp đi."

Trần Ngọc Lâm và Âu Bảo Uyên:

"....."

Màn?

"KHÔNG HIỂU NHÀM RỒI BÀ CÔ KIA.. CÔ Ở LẠI ĐÂY CỨU GIÁ CÁI..."

Trần Ngọc Lâm thiếu chút khóc toáng lên, bà cô kia đến rồi thì đừng có đi chứ?

Chỉ thấy Âu Bảo Uyên hừ lạnh một tiếng, nhảy ra khỏi giường hần, vừa xách Hoa Điều đi vừa nói:

"Còn dám làm bậy một lần nữa là bà thèo."

Nàng vừa đi, Trần Ngọc Lâm thờ hồng học kinh dị, lau mồ hôi hột. Kể đó hần ho sù sụ nói với Hệ Thống:

"Này Hệ Thống, phiền một tí."

[?]

"Nhớ nhắc ta đặt lịch đi khám bác sĩ tâm lý. Vừa nãy bị con mẹ kia nắm đùi ta chợt trong nháy mắt có một ý nghĩ có bị cái mũi khoan kia chọc vào người cũng đáng."

[.....]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161

Nửa ngày sau, trong một nhà hàng ở trên đảo..

"Ha ha ha thì ra là thế."

Chân Linh cười ra nước mắt, đập bàn thành thịch trong khi Trần Ngọc Lâm mặt đen sạm lại, thiếu chút rớt nước mắt.

"Đó là lỗi của ông vì không giải thích rõ ràng."

Âu Bảo Uyên trừng mắt nhìn hần, Trần Ngọc Lâm đập xanh rau má rửa thềm nàng. Ngay sau đó Chân Linh ho sù sụ, nói tiếp:

"Được rồi, chuyện quan trọng đây 2 đứa. Hai đứa còn nhớ kỳ Đại Hội chứ? Chà, tay Tiêu Dao kia vừa mới xách về một đứa nữa, tuy là Đại Tự Nhiên hệ nhưng vẫn vừa vặn đủ điều kiện tham gia."

"Ồ, là ai đó ạ?"

Trần Ngọc Lâm hai mắt sáng rực, hấn đang sàu đòi vạ này đây, quả là đưa than trong ngày tuyết rơi á.

Chân Linh đưa cho hấn một xấp tài liệu nói:

"Tự nhìn đi. Nhìn xong đưa lại cho ta."

Trần Ngọc Lâm lướt qua tập tài liệu, vô cùng sơ sài, dường như chỉ là một vài ý chính trong tiểu sử của.. hấn/nàng.

Tạm thời chưa rõ giới tính, không phải chưa biết mà là chưa có, tuy nhiên chỉ biết được hấn là con của Lang Thần, một trong các vị Cổ Thần hiếm hoi còn đi lại trong vũ trụ này. Khác với các linh thần khác tồn tại nhờ tín ngưỡng và những lời nguyện cầu trong tim mỗi người, Cổ Thần là những sinh vật chân thật, hết sức cổ xưa và hùng mạnh, chân chính đi lại trên nhân giới.

Lang Thần hạ cánh(có vẻ gã đã du ngoạn vũ trụ rất lâu rồi) vào Trái Đất vào khoảng thế kỷ thứ 8 trong một quả thiên thạch, gã có hình dáng như một con sói cao 8 mét, chân móng guốc, đầu sói mọc ra sừng tuần lộc. Khả năng của hấn là điều khiển tùy ý vật chất ở cấp độ hạ nguyên tử, có thể chuyển đổi electron và neutron thành các hợp chất mới và cố định chúng khiến chúng không bị sụp đổ được.

Đứa con của Lang Thần, được gọi là Lang Lộc, nhìn qua trông giống một con sói, nhưng đầu nó là đầu người, một đứa trẻ chừng 12 tuổi. Chính xác hơn đầu nó vẫn là đầu sói, nhưng từ bộ hàm trở lên thì thay vì nửa cái đầu lâu sói lại mọc ra một khuôn mặt người hướng lên trên.

Đây là một trong vài hình dáng của nó, một hình dáng khác là toàn bộ giống sói, toàn bộ giống người, hoặc thân trên người thân dưới sói, hoặc cũng có thể là các hình dáng của các loài động vật khác, giới hạn trong động vật có vú.

Yếu hơn Lang Thần, Lang Lộc chỉ có thể điều khiển một loại vật chất ở trong cơ thể tùy ý kết thành các loại hình dáng, có thể biến chúng thành vũ khí, hoặc thành mấy thứ đại biểu cho lời nói (Lang Lộc có chút vấn đề trong việc nhận diện ngôn ngữ nói chung, cả nghe lẫn nói trừ Thần Ngữ, tuy không nói được nhưng nghe thì không vấn đề).

Khả năng thứ hai là biến đổi bản chất sự sống, có rất nhiều hạn chế cho nên hiện tại nó chỉ mới tạo ra được 2 loại hình sự sống bị biến đổi duy nhất, dường như hạn chế chỉ xảy ra do sự tin cậy không đủ lớn, còn lại các sinh vật sau biến đổi sẽ tự động phát triển một số cơ quan để sống sót qua quá trình biến đổi.

Loại hình đầu tiên là một đám mây hữu cơ, có thể biến đổi thành từ 7 tới 37 con quạ gai, một loại quạ yếu khá phổ biến với khả năng phóng ra các chiếc lông cứng như thép, số lượng tỉ lệ nghịch với kích cỡ của từng cá thể. Lũ này gọi là Quạ Ô.

Loại hình thứ hai là một đầu sinh vật trông như con rồng kodomo với cái đầu mèo nhưng lại mọc ra một bộ lông hồng nam tính. Nó có đầy đủ các khả năng quái dị bình thường như phun lửa, phun sét, lông hóa thành gai nhọn, cường hóa cơ bắp..v.v Con này là Linh Máu.

Trần Ngọc Lâm đưa lại tập tư liệu cho Chân Linh, vừa nhận xong nàng liền tiêu hủy ngay nó đi. Kế đó nàng nói:

"Chừng ngày 15 Tiêu Dao sẽ đem con sói này tới. Hiện giờ gã đó đang.. bận một vài việc. Vợ hấn vừa mới đệ đơn ly dị."

Âu Bảo Uyên:

"....."

Trần Ngọc Lâm gật gù:

"Đáng đòi gã đó."

Hấn nhấp một ngụm coca, chợt nhận ra 2 người còn lại đang nhìn chòng chọc mình, hấn bèn nhún vai:

"Sao? Mấy người không có biết lúc sau hôm Đại Tiệc Mừng Thọ gã ta làm cái gì đâu? Bị cho ly dị là đáng đòi."

"Tiêu Dao Thánh Nhân làm cái gì ông cơ?"

Âu Bảo Uyên nhướn mày, Tiêu Dao Thánh Nhân ngu lang có tiếng trên đảo, đảo này có ít nhất 1/10 người từng bị hấn cho lên giường quá.

Hơn nữa hấn là thuộc bộ ăn tạp, nam nữ cùng ăn.

"Không phải làm gì..."

Trần Ngọc Lâm làm bầm, kế đó hấn hỏi ngược nàng:

"Còn nhớ cái hôm tôi uống rượu không?"

"Có, hôm đó ông mặc váy..."

"Tại sao giờ tôi lại mặc váy rồi?"

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc:

"Tôi tưởng tôi chỉ phiêu phì phì trên trời và hát bài 1 con vịt thôi chứ?"

"Trong khi mặc váy?"

"Được rồi, không muốn nghe. Chắc chắn không muốn nghe."

Trần Ngọc Lâm ngắt lời nàng:

"Tóm cái váy... đừng nhắc tới cái váy. Tóm lại, sau vụ đó clip tôi làm gì đó rất nổi, đương nhiên là sau khi clip đó căn chỉnh hiệu ứng và âm nhạc.. nhưng mà nè... nghiêm chỉnh nhé, nó rất nổi tiếng ở Thụy Điển. Không cần chúc mừng."

Hắn nói ngay khi 2 người kia chuẩn bị mở mồm ra nói cái gì. Trần Ngọc Lâm nói tiếp:

"Sau đó, trong ngày Đại Hội Mừng Thọ có một đám chùng mười mấy tu sĩ tới chỉ để thăm mặt tôi, đương nhiên là có Tiêu Dao Thánh Nhân mời và đoán xem chuyện gì xảy ra nào?"

"....."

Chân Linh nhướn mày:

"Khoan đã, thằng cha đó mời một đồng người thêm à? Và hắn tự hỏi tại sao lại không đủ bản?"

"....."

Trần Ngọc Lâm

"Dù sao đi chăng nữa, lợi dụng danh tiếng của tôi với mấy gã người Thụy Điển, lúc đó Tiêu Dao Thánh Nhân tự giới thiệu là "Trần Ngọc Lâm", còn tôi là "Trần Dương Lâm", cô em gái khiêm tốn từng là vũ nữ thoát y sau đó sang Thái chuyển giới thành con trai. Thật không thể tin được."

Âu Bảo Uyên sắc mặt ngưng nước, bật cười ha hả, kẻ đó nàng cố kiềm chế lại, cười ra nước mắt:

"Thế ông đã thật sự sang Thái chuyển giới chưa?"

"Đừng nhắc đến chuyện đó."

Trần Ngọc Lâm lắc đầu:

"Chuyện vui còn ở sau đó nữa. Đó là lúc mà, khi mà tiệc chuẩn bị tàn, Tiêu Dao Thánh Nhân quyết định giới thiệu với ta 7 người bạn Thụy Điển có hứng thú lên giường với ta."

Kể đó, hắn nở một nụ cười nhạt.

"Ồ, giờ thì thú vị đấy!"

Âu Bảo Uyên hai mắt lấp lánh, đóng tai lên nghe. Trần Ngọc Lâm thờ dài, mặt méo xẹo:

"Hai trong số đó là phụ nữ."

"Vậy ông chọn ai trong năm người còn lại?"

Âu Bảo Uyên phì cười, Trần Ngọc Lâm đánh gãy lời nàng:

"Cái gì? Thằng này không có hứng. 1 người là đàn ông, một người là đá tảng, 2 là cú có gai và 1 người đến giờ ta vẫn không biết là nam hay nữ. Lạy Chúa. Và như thế mọi chuyện còn chưa đủ tệ, một cô gái liên tục giấy nẩy như bị động kinh... còn một cô gái khác nói rằng sau khi làm chuyện đó cô ta sẽ lấy dao cắt phở mai ra tiễn tôi và cho vào trong dung dịch bảo quản xác chết làm kỉ niệm."

"Tôi nói nè, ông thực sự cần xem xét lại các mối quan hệ đời mình. Tốt nhất là ăn ở tốt hơn một tí."

Âu Bảo Uyên lắc đầu nói, vỗ vai hắn. Trần Ngọc Lâm trợn trắng mắt:

"Làm ơn đi... Nhưng mà ồ, vẫn chưa hết đâu."

"Và như thế trong khi tôi có toàn hàng đáng sợ một cách kinh khủng, Tiêu Dao Thánh Nhân dẫn theo 8 cô gái xinh đẹp như tiên nữ đi đàm luận nhân sinh đại đạo, khó có thể phủ nhận trình tán gái của ông. Ông tự nhận mình là "Trần Ngọc Lâm- người đến từ tương lai và phải lên giường với 3000 cô gái để ngăn chặn sự sụp đổ toàn vũ trụ"... thế mà họ cũng tin được."

Âu Bảo Uyên nín cười, Trần Ngọc Lâm tròn trắng mắt nói tiếp, lôi ra một cái laptop:

"Và giờ chúng ta có.. www.CuuVuTruTNL.com. (Trần Ngọc Lâm e hèm đọc trích đoạn) Bạn muốn cứu lấy vũ trụ này, bạn muốn góp phần vào blah blah.. Giờ đây, Trần Ngọc Lâm, người trở về từ tương lai, sẽ làm điều đó. Nhưng trước hết anh ta cần ngủ với 3000 cô gái để ngộ ra đại đạo của chính mình."

"Cái thể loại người gì mà lại tin cái thứ đó chứ?"

Âu Bảo Uyên nhú mồm hỏi nhưng vẫn nín cười. Trần Ngọc Lâm nhún vai, mở ra thêm một trang khác:

"Chà, cái thể loại người sau đó sẽ ký tin vô trang web: www.TranNgocLamLaThangKhon.com. Hiện tại có hơn 300 người ký tên và 400.000 người xem, và họ có dán cái mặt của thằng này lên trang chủ của trang web, và bà hỏi tôi tại sao tôi nói gã đó bị ly dị là đúng à?"

"....."

"Chà, tôi đoán là cũng không sai biệt lắm."

"Chà, xem nào, 32 người nói rằng "Trần Ngọc Lâm" sau khi ngủ với họ bỏ trốn, VÀ để lại một lá thư nói rằng anh ta kỳ thực là một hồn ma của "Trần Ngọc Lâm, người đến từ tương lai". 12 người nói rằng anh ta cần thực hiện gấp một sứ mệnh "giải cứu thế giới", 1 người nói rằng anh ta bị Chúa Tể Của Thời Gian bắt cóc và tống vào trại cải tạo nhân phẩm của tù nhân thời gian.. ồ cái này mới."

"Lạy Chúa tôi, một người nói là "Không phải một gã mà là 2, một gã là Trần Ngọc Lâm, một gã là Trần Dương Lâm.." gã này còn không chịu đổi tên à? Mà nghe có vẻ như ông ngủ với cô ta hai lần, một lần khi là Trần Ngọc Lâm, lần khác khi là Trần Dương Lâm.."

"Danh sách những người lão đã ngủ cùng... 1 vài ngôi sao phim đen cả nổi tiếng lẫn không nổi tiếng, 1 vài nhân viên nội bộ Liên Minh Nội Các, một Linh Vật của một đội Quidditch nào đó.."

Âu Bảo Uyên:

"....."

"Và, mới nhất là.."

Trần Ngọc Lâm kẻ đó mở ra 1 video Youtube...

Giữa video, trong 1 bữa tiệc kiểu Mỹ, Trần Ngọc Lâm (hoặc ít nhất là ai đó trông giống gã) đang đứng trên một bàn tiệc, nói to:

"Xin lỗi mọi người. Tôi, Trần Ngọc Lâm là một thằng khốn với phụ nữ. Tôi ngủ với họ, rồi từ bỏ họ và để mặc họ tự kỷ và tuyệt vọng. Nói thật luôn nhé, tôi luôn luôn lừa gạt mỗi chài phụ nữ chỉ để ngủ cùng họ. Không sai, chính là tôi, Trần Ngọc Lâm. Làm ơn, bảo với con gái và bạn gái của mấy người tránh xa tôi ra. Tôi xứng đáng bị như vậy."

Kế đó, gã phun phèo ra từ trong ống tay áo một dòng chữ như pháo hoa giữa trời quang:

"www.TranNgocLamLaThangKhon.com"

"Nhớ đó, www.TranNgocLamLaThangKhon.com. Vào xem trang đó đi, cảm ơn mọi người."

"Wow"

Âu Bảo Uyên trầm trồ thán phục, Trần Ngọc Lâm thở dài còn Chân Linh cười đến rung trời.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Lang Lộc

Lại nhanh trôi qua cái mười mấy ngày, cuối cùng Trần Ngọc Lâm cũng đợi được đến khi Tiêu Dao Thánh Nhân trở về, bằng mắt thường cũng thấy hấn mang theo một đầu sói con. Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là thằng chả đang mang hình dạng hấn "hoàn hảo hóa" á.

Cao hơn, đẹp trai hơn (Trần Ngọc Lâm không muốn thừa nhận), nhìn qua có khí chất cường giả hơn (méo ngờ là thanh niên mà hấn thường hay thấy nằm dài trên ghế đá mỗi ngày lại có thể toát ra cái khí chất đó), tóc dài hơn (hình như hấn để tóc dài rất hợp).

"Tiêu Dao Thánh Nhân, ăn ta một cái trứng ung."

"...."

Tiêu Dao Thánh Nhân phát tay, quả trứng ung lập tức biến mất, hắc đầu xanh rau má nhìn Trần Ngọc Lâm, không lẽ thằng ranh con này phát hiện ra trang web kia rồi à?

Có điều hắc vẫn lộ ra một vẻ mặt hững hờ như có như không, lấy khí thế cao thâm cường giả trác tuyệt hỏi:

"Có việc gì thế nhóc? Nếu không có việc gì đừng cản trở đường người khác."

"Lại còn hỏi có việc gì?"

Trần Ngọc Lâm khoa tay:

"Ngài là người tạo ra cái trang web Cứu Thế Giới TNL, lại còn trang web Trần Ngọc Lâm là thằng khốn, chỉ trong nửa tháng vừa qua có đến hơn 4 triệu lượt view, ta đây cũng có thể coi như là nổi tiếng toàn cầu rồi đấy. Ngài gây chuyện tốt Ngài còn không biết à?"

"....."

Cái gì Cứu Thế Giới? Cái gì là thằng khốn?

Tiêu Dao Thánh Nhân phẩy tay, hất Trần Ngọc Lâm ra, để mặc hắc tức xì khói:

"Không hiểu người nói cái gì!"

Lời này... là lời thật. Hai trang Web kia căn bản chưa bao giờ nghe qua, nhưng không vấn đề, chỉ cần thằng bé kia không phát hiện ra trang web.. kia, mọi thứ hết thảy đều dễ nói.

Mộ Dung Nguyệt:

"....."

Có nghĩa... vẫn còn trang web khác nữa à? Chỉ trong nửa tháng vừa qua đã moi ra không dưới 10 cái website, vậy rốt cuộc còn bao nhiêu cái? Hơn nữa nghe có vẻ như trang web này mới là trọng điểm.

Tiêu Dao Thánh Nhân lướt vào bên trong đảo, vút lại Trần Ngọc Lâm một câu:

"Con sói kia ta giao cho người quản lý đấy, liệu mà chăm sóc cho tốt, giờ ta có chút việc dưới Địa Giới. Nó mất bao nhiêu sợi lông ta giật mất bấy nhiêu sợi lông của người, theo cách khó khăn và ở dưới."

"....."

Trần Ngọc Lâm thờ dãi nhìn lại về phía con sói mà Tiêu Dao Thánh Nhân vút lại cho hắc, con sói này đang lững thững đi lại về phía hắc.

Đầu sói này nhìn rất quen mắt, bộ lông suôn mượt trắng óng, các cơ bắp gần như hoàn hảo. Trần Ngọc Lâm nhìn qua con sói này, cảm giác hình như mình từng gặp gỡ qua nó ở đâu rồi thì phải. Hắc bèn giơ tay đánh chào một cái, đầu sói kia thấy thế, toàn thân phun ra một thứ khí màu vàng nhanh chóng kết lại thành một bàn tay cũng đang giơ ra làm tư thế bắt tay.

Trần Ngọc Lâm

"....."

Hắc vừa bắt tay, bàn tay này tuy rằng được tạo ra bởi loại khí thể kì quái kia, nhưng kì thực lại rất có xúc cảm "thực thể hóa", cứ như thể là nó được tạo thành bởi kim loại ấm vậy, vô cùng đàn hồi.

Trần Ngọc Lâm chợt nhớ ra, cách đây mười mấy ngày Chân Linh có đưa cho hắc một tệp tài liệu về một đầu sói, con của Lang Thần, tên gọi Lang Lộc, có vẻ là con sói trước mặt bọn hắc. Lang Lộc có hai cái kĩ năng đặc thù, đầu tiên là chuyển hóa một thứ khí thể trong cơ thể thành chất rắn, do bản thân nó có vấn đề trong giao tiếp bằng ngôn ngữ cho nên hay dùng thứ này, một phần để chiến đấu, phần thứ hai để giao tiếp bằng kí tự tượng hình.

"Người là Lang Lộc? Con trai Lang Thần?"

Trần Ngọc Lâm ước chừng hỏi bằng Thần Ngữ, Lang Lộc gật đầu, bàn tay biến đổi thành hình dáng bàn tay với ngón cái giơ lên. Kế đó bàn tay huyền hóa thành một kí tự đại diện cho nam tính kèm một dấu X, lại biến thêm ra một kí tự đại diện cho nữ tính bên cạnh 2 kí tự kia, dấu X bên biến thành dấu hỏi.

Chưa rõ giới tính?

Trần Ngọc Lâm hỏi tiếp:

"Hỏi nhỏ cái, tại sao Lang Thần lại để con của hấn chạy ra ngoài mà không trông nom vậy?"

Lang Lộc nhìn hấn, càng nhiều khí thể tràn ra từ người nó, biến hóa thành một khu rừng, trong đó có 2 đầu thú, một đầu rất cao to, nhìn qua hình như là con sói nửa mặt người, có sừng tuần lộc, một bên khác là một con sói con. Con sói to kia trên đầu xuất hiện mấy khung thoại, một cái là một đứa bé kèm dấu X, một cái là hình ảnh người thợ săn, một cái khác là hình ảnh của một cái đám cưới. Thế rồi con sói cao to bụp một cái biến mất.

Lang Lộc rên ư ừ, lại xuất hiện một hình ảnh kiểu đứa bé trong tã, kèm một dấu mũi tên chỉ vào đầu hấn.

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ, này là Lang Thần đang nói với Lang Lộc nó đã trưởng thành và nên tự lập à? Còn Lang Lộc đây là đang kêu than nó vẫn còn bé.

Dù sao vẫn đáng yêu vài...khụ.

"Lang Thần không sợ người bị giết à?"

Trần Ngọc Lâm nhú mày hỏi, Lang Thần có vẻ cũng hơi quá vô trách nhiệm đi, mặc dù Lang Thần là Cổ Thần, hấn cũng không rõ trong đầu Lang Thần có hay không khái niệm "trách nhiệm", các Cổ Thần nói chung có suy nghĩ rất khác với sinh vật ngày nay:

"Hay người không thể bị giết?"

Lang Lộc lắc đầu, hiện ra hình ảnh một người thợ săn đối với một bản sao của nó bắn một phát súng, lập tức nó nổ tung, thay thế vào một ngôi mộ với một con sói chibi có hai mắt là hai cái đầu lâu, trên ngôi mộ có mấy bông hoa, kẻ đó một con Lang Thần gào thét chạy tới, đập bụp cái chết tay thợ săn, rồi lại chạy đi. Sau đó từ dưới ngôi mộ chui lên một bản sao khác của Lang Lộc.

"....."

Trần Ngọc Lâm đậu xanh rau má nhìn Lang Lộc, ý tứ chính là có bảo kê à?

Bảo kê + buff hồi sinh.

Dù sao sau đó, Trần Ngọc Lâm cũng dẫn Lang Lộc đi thăm quan các nơi trong đảo. Hình như Lang Lộc là thành viên được tuyển sinh đặc biệt vào Đảo, không cần thiết thông qua khóa kiểm tra khảo hạch Địa Giới.

Lang Lộc có thể tính là một chỉ yêu thú sở hữu dị năng, đương nhiên dị năng không phải kiểu phun nước phóng hỏa, dị năng đối với tu chân giả cấp cao là chỉ tính các loại hình khả năng thay đổi bản chất của vật chất, tí như Lang Lộc là khả năng thay đổi bản chất của sinh mệnh.

Số người sở hữu những dị năng độc nhất rất hiếm, cả hệ mặt trời may ra mới hơn 10 người, 1 kẻ trong đó hấn từng nghe nói qua, có khả năng tạo ra các làn sóng thay đổi nhận thức, khiến cho người bị tác động sẽ tự động tạo thành các giáo phái thờ phụng kẻ đó, chủ yếu là các tà phái liên quan tới hiến tế, loạn luân, giết người và ăn cắp kẹo trong cửa hàng.

Trần Ngọc Lâm đang dẫn Lang Lộc đi thăm thú đảo, chợt thấy Âu Bảo Uyên lạnh lùng tiến tới. Hấn chào nàng, giới thiệu:

"Uyên, đây là Lang Lộc. Còn nhớ hôm nọ Chân Linh có đưa cho chúng ta mấy xấp tư liệu không? "

Âu Bảo Uyên đang tính hỏi hấn cái gì đó, chợt nàng nhìn lướt qua Lang Lộc, kẻ đó nàng một tay bế thốc hấn lên, xoa xoa đầu hấn:

"Ồ cún con này, nhìn trông yêu quá đi thôi. Này, cún ông mới mua đấy à? Làm sao để nó gầy như vậy, không biết cách nuôi à?"

Trần Ngọc Lâm

-.....

Đó không phải cún con đâu, đó là con của Lang Thần đấy.. mặc dù hấn không phủ nhận phần đáng yêu.

Lang Lộc tròn trĩnh mắt nhìn chăm chăm vào hấn, khí thể màu vàng trong người cấp tốc hóa thành một cái biển S.O.S liên tục nhấp nháy xanh đỏ tím vàng. Trần Ngọc Lâm nhanh chóng đoạt lại Lang Lộc từ tay nàng, nói:

"Bình tĩnh, đây không phải cún con, mà là con của Lang Thần. Đừng có náo."

Âu Bảo Uyên trừng mắt nhìn hấn, Trần Ngọc Lâm đậu xanh rau má không hiểu gì, dù sao hấn chần chừ chưa từng triệu hoán Hoa Điều lần nào trừ khi cần đánh phó bản Ngự Hồn và thức tỉnh.

Nhân tiên, 2 set Ngự Hồn của Hoa Điều đã hoàn tất, nàng cũng thức tỉnh thành công, hết thầy chỉ số gốc tăng lên 20%, cũng coi như có trợ lực.

Trần Ngọc Lâm ánh mắt chợt nhìn liếc qua một cái vali trông có vẻ như bằng sắt mà Âu Bảo Uyên mang theo, hấn hỏi nàng:

"Đây là cái gì thế?"

"Hộp Pandora UV. Vừa mới nhận hàng."

Âu Bảo Uyên tiếc nuối nói, nhìn vào Lang Lộc:

"Nó là nơi chứa một trữ lượng lớn tế bào nano bán hữu cơ gốc được tích hợp từ cơ thể tui, trữ lượng đủ để tạo thành 8 bản sao khác của tui. Đương nhiên cũng có thể dùng làm nguyên liệu dự phòng cho một số loại vũ khí trong phần mềm Pandora."

Phần mềm Pandora là nơi chứa dữ liệu của một đồng lớn vũ khí mà Âu Bảo Uyên có thể tự hành lắp ráp thành từ các tế bào robot nano trong cơ thể nàng.

Về vụ này Trần Ngọc Lâm hoàn toàn tin tưởng, một cỗ máy hoàn toàn tạo thành từ robot nano không hẳn quá vô lý so với những thứ hắn từng thấy... ý là.. ề này, hắn từng chứng kiến Khải Trang ngồi dùng kim chỉ may vá ra một cái máy tính core i7, 32 Gb Ram đấy.

Và nó có thể hoạt động, đánh Fallout 4 max setting siêu phê nhé.

Cho nên hiện tại, Uyên đang kiểm Chân Linh, người đã hứa cho nàng một cái trữ vật giới chỉ chứa được vật phẩm còn sống mà nàng không dùng nữa. Trần Ngọc Lâm chào tạm biệt Uyên, đưa Lang Lộc vào bên trong căn phòng của hắn.

Ý là phòng của Lang Lộc mà không phải của Trần Ngọc Lâm. Các kí túc xá có 4 loại kí túc xá, nam, nữ, song tính và vô tính. Lang Lộc được vớt vào bên trong kí túc xá của Vô Tính, hẳn là loại hình chưa xác định giới tính mà.

Trần Ngọc Lâm đắm chiêu bước về phòng, chợt hắn liếc nhìn thấy Tiêu Dao Thánh Nhân đang hằm hằm đi tới, tay xách một con Vô Lượng Thú nhìn qua trông cũng rất trâu đang hướng ngoài đảo đi tới phía hắn.

Hình như gã này đang nổi điên cái gì à?

"Ồ nhóc, Lang Lộc thằng bé kia đâu rồi?"

Tiêu Dao Thánh Nhân (trong hình dáng của hắn) hỏi nhủu mà, kể đó hắn nói:

"Đừng có rời mắt khỏi thằng bé đó, tốt nhất là kiểm soát xích nào xích nó lại đi. Ta đem nó theo nửa tháng, không dưới 100 lần nó trè lạc đi theo người lạ, thật không hiểu nổi Lang Thần dạy dỗ nó ra sao nữa."

"....."

Trần Ngọc Lâm đậu xanh rau má, chợt thấy Lang Lộc đang hừng hờ đi tới, người đang đi cùng Lang Lộc, chính là Âu Bảo Uyên, Nàng đang cầm nắm cái gì đó mà tìm thấy Lang Lộc đang được một vị khách thiếu chút buộc vòng cổ cho chó vào, lại còn rất phối hợp đưa đầu cho xích.

"Cẩn thận chút thì vẫn hơn, đời sau Cổ Thần nói chung và đám Cổ Thần nói riêng không có khả năng suy nghĩ, bọn hắn chỉ đưa ra các quyết định, còn đúng sai may rủi thế nào bọn hắn mặc kệ."

Tiêu Dao Thánh Nhân lăm bằm, các Cổ Thần quá mức mạnh mẽ, đủ mạnh để khinh thường thứ gọi là "suy nghĩ", ý muốn của bọn hắn là tuyệt đối, trừ khi gặp phải các Cổ Thần hoặc các Thánh Nhân cường đại không gì tả nổi, bằng không cơ bản là không thể suy chuyển.

Cho nên đời sau của Cổ Thần toàn là cái loại bị bán còn cho người khác đếm tiền, còn vô cùng tích cực.

Chợt Tiêu Dao Thánh Nhân cùng Trần Ngọc Lâm nhìn nhau, lại nhìn Âu Bảo Uyên đang đi tới, hai người gần như chia sẻ suy nghĩ, cùng đợi đến khi Âu Bảo Uyên đi tới, cùng lúc nói:

"Uyen, đó một câu nhé?"

Âu Bảo Uyên híp mắt nghi hoặc, có điều vẫn gật đầu:

"Đó đi."

Nàng khá tự tin vào khả năng giải đố của mình.

Trần Ngọc Lâm cùng Tiêu Dao Thánh Nhân đập tay, kể đó một luồng sáng trắng lóe lên, lúc ánh sáng mờ dần hiện ra cả 2 người đang quay quay quay, lúc này trông giống hệt nhau không sót một cọng lông, dù là khí chất hay tu vi cũng đều giống hệt:

"Ai là ai là ai là ai?"

"....."

Âu Bảo Uyên đậu xanh rau má nhìn hai đứa trẻ con trong hình hài người lớn, vung chân một cước đá thẳng về phía hạ bộ người bên trái.

"Hít... cú đó được..."

Tiêu Dao Thánh Nhân cosplay Trần Ngọc Lâm khuy xuống, run lấy bầy. Do hắn đang muốn giải danh Trần Ngọc Lâm hoàn hảo nhất nên mọi thứ bao gồm thân thể lẫn tu vi cùng nhau hạ cánh Tam Phẩm Trung kỳ, cùng lúc này Âu Bảo Uyên nói:

"Ồ, không có tiếng hét, vậy đây là Tiêu Dao Thánh Nhân."

Trần Ngọc Lâm hét toáng lên:

"TẠI SAO BÀ BIẾT KHÔNG CÓ TIẾNG HÉT THÌ LÀ TIÊU DAO THÁNH NHÂN?"

"Bởi vì trong tưởng tượng của tôi, mỗi lần suy nghĩ đá vào hạ bộ ông, ông đều sẽ hét lên bằng tông giọng nữ cao, hoặc ông sẽ hát nốt la thứ bằng tông giọng nam trầm."

"BÀ TƯỜNG TƯỢNG VỀ TÔI CÁI GÌ VẬY?"

Trần Ngọc Lâm suýt khóc, vừa tưởng tượng bản thân hát giọng nữ cao, vừa cảm thấy may mắn vô cùng, một phút bất cẩn là suýt nữa cả đời ăn cú. Cũng may Tiêu Dao Thánh Nhân ăn hộ.

"Được rồi, giờ thì đến ông nào."

Âu Bảo Uyên chớp mắt hướng về phía hắn đi tới. Trần Ngọc Lâm đang hốt hoảng, linh cơ thoáng động, chỉ về Tiêu Dao Thánh Nhân đang ôm hạ bộ rên rĩ:

"Kỳ thực, tôi không phải Trần Ngọc Lâm. Kia mới là Trần Ngọc Lâm, người đến từ tương lai nhưng phải ngủ với 3000 cô gái để ngộ ra đại đạo của bản thân."

Tiêu Dao Thánh Nhân: -.....

Âu Bảo Uyên: -.....

Lang Lộc: Kí tự hỏi chấm

"Còn tôi, tôi là Trần Dương Lâm, cô em gái vũ nữ song sinh của Trần Ngọc Lâm về sau sang Thái chuyển giới thành con trai."

Tiêu Dao Thánh Nhân: -.....

Âu Bảo Uyên: -.....

Lang Lộc: Kí tự hỏi chấm phát sáng bay vòng vòng.

"Hợp lý."

Âu Bảo Uyên gật gù, một cước văng về phía Tiêu Dao Thánh Nhân. Chợt hắn hóa thành một đạo hào quang cầu vòng, trở lại hình dáng bản thể, ngăn lại một cước này của nàng:

"Bình tĩnh thím hai. Sao ta có cảm giác ngươi không phải lựa đại một người nào mà đá mà là đã biết trước ai là thực rồi nhỉ? Lấy ba hôn bảy vía, đem tu vi rút về còn Tam Phẩm cho bằng phẳng kia đúng là quyết định ngu xuẩn nhất trần đời, và đó là ta đã có nhiều quyết định ngu xuẩn. Còn thẳng kia nữa, ta thay ngươi chịu một cước không cảm ơn còn giáng họa à?"

Trần Ngọc Lâm mặt không đổi sắc, giờ tay hướng về phía Tiêu Dao Thánh Nhân:

"Anh trai, cho em chút tiền tiêu vặt đi."

Tiêu Dao Thánh Nhân ọc ra cầu vòng (theo nghĩa đen), quay về phía Âu Bảo Uyên:

"Củ đá đó được lắm, ta cho 76/."

Lại quay sang Trần Ngọc Lâm, trừng mắt giờ tay ra xoẹt một nhát ngang cổ, để lại lời nói trước khi biến mất:

"Ta có chút việc giải quyết với con vợ cũ, hai đứa chăm lo Lang Lộc cẩn thận, nó mà bị trộm chó bắt đi mất thì đến lúc về ta giải quyết 2 đứa."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Mã Xà

2 hôm sau, Trần Ngọc Lâm cùng với Âu Bảo Uyên là Lang Lộc đang cho người cá ăn ở mạn Tây đảo.

Người cá ở đây không phải người cá trong truyện cổ tích, mà là một giống loài nửa người nửa cá nửa rồng, giống mặt người, tay người mà có thân cá, vây rồng và sừng rồng hơn. Người cá giống trong truyện cổ tích, xinh đẹp và có đuôi cá không hẳn không tồn tại, nhưng họ chủ yếu ngao du ở mạn Bắc bán cầu, quanh khối châu Âu hơn.

Hắn rút cuộc cũng đã hiểu tại sao Tiểu Dao Thánh Nhân bảo hắn phải tập trung chú ý vào Lang Lộc. Lang Lộc hoàn toàn không có một chút ý thức phòng bị nào, hoặc ngay thơ một cách quá đáng, gần như là chỉ cần người tiếp xúc với hắn hơi có chút thân thiện hắn liền sẽ coi người đó là bạn, thậm chí bị bán còn thay người ta đếm tiền.

Có mấy lần hắn suýt phải hô to gọi "trộm chó" rồi.

Thành ra hiện tại Trần Ngọc Lâm cùng với Âu Bảo Uyên đang triệt để kẹt với Lang Lộc, à cả Hoa Điều nữa.

Bên cạnh Lang Lộc hiện tại đang ngồi 2 đầu sinh vật, đầu sinh vật thứ nhất trông giống một con thạch sùng khổng lồ, to ngang cái xe tải, đầu mèo, bàn chân mèo, toàn thân từ đầu tới đuôi phủ một lớp lông tơ hồng sọc đỏ.

Con thứ hai là một con chim khổng lồ to không kém con đầu tiên, mỏ khoằm, cánh cứng như sắt và nhọn hoắt. Ngoài ra con này còn có một lớp gai chạy dọc theo lưng nữa.

Đây là 2 thành phẩm của Lang Lộc, khả năng thứ hai của nó là biến đổi cấu tạo của sinh mệnh tùy theo sở thích của bản thân. Con đầu tiên hình như là một con rồng Kodomo sau khi bị thay đổi, con thứ hai là một con quạ.

Hiện tại từng con đều có khả năng đặc dị khác nhau, con thứ nhất dù bị chém kiêu gì các mảnh của nó sẽ nhanh chóng tổ hợp lại như cũ, trong trường hợp không thể tái tổ hợp nó sẽ tự tạo thành một con khác nhưng nhỏ hơn.

Ngoài ra nó còn có thể phun lửa, phun độc nữa.

Con thứ hai thì khó nói hơn, nó có thể hóa thành một đám mây hữu cơ, có thể di chuyển, tùy ý thích biến thành một bầy bản sao của chính nó, cũng có nghĩa toàn bộ đều chỉ là duy nhất một con. Lang Lộc có thể chia sẻ tâm nhìn với toàn bộ, nghĩa là tương đương có được mấy chục con mắt.

Ngoài ra bản thân Lang Lộc mới là thứ đáng gờm, tuy rằng thi thoảng nó bị "chết", mỗi lần nó "chết" Lang Thần đều sẽ tới hồi sinh lại hắn. Tuy nhiên nói thế rất ít người giết được nó, nó sở hữu một khả năng cổ xưa thừa hưởng từ ông bố: Gần như bất tử. Mọi loại hình tấn công vào Lang Lộc nó đều có thể nhận ra, từ đó tạo ra các "lỗ" trên cơ thể để đón tấn công xuyên qua đó.

Kể đó là khả năng khôi phục vết thương kinh khủng dù là của các cơ quan quan trọng như não cũng vô cùng đáng nể. Hơn nữa không giống hắn, hắn khôi phục não bộ cũng coi như tốt, nhưng sẽ bị tổn thất một vài kí ức nhỏ lẻ, hắn là bảo toàn giữ nguyên toàn bộ các bộ phận ký ức.

Quả là đáng ngạc nhiên, tuy nhiên cũng chỉ thế thôi, vì Âu Bảo Uyên cũng có thể làm được như vậy. Chừng nào não bộ nàng cùng với chừng 7 con chip kích cỡ siêu nhỏ trong cơ thể nàng còn hoàn hảo thì chừng đó nàng còn có thể liên tục khôi phục thông qua các robot nano bán hữu cơ và nhảy nhót tung búng.

Lang Lộc sau 2 ngày giao tiếp hắn nhận ra tuy rằng Lang Lộc về lý mà nói rất ngây thơ cùng với không có chút ý thức nào tự phòng vệ trước kẻ gian, nhưng một khi đã bị hắn nhận định là địch thù thì đúng là không chết không thôi, thậm chí luật của Đảo cũng chỉ có thể miễn cưỡng áp chế được hắn.

Sau khi suýt đem một đầu thú cảnh của một vị khách ra xử tử, Lang Lộc bị Mộ Dung Nguyệt rầy la nửa ngày, lúc quay về nhìn trông thất thiểu vô cùng. Thành ra hiện tại hắn đang bị mắc kẹt với thanh niên này, phải ngồi trông chờ đến khi nào Tiểu Dao Thánh Nhân quay về sau khi... làm gì đó bà vợ của ông mới có thể an tâm mà nghỉ ngơi.

Cũng chưa phải chưa từng xảy ra chuyện hắn khóa chặt cửa nẻo, sau đó an tâm ngủ một giấc, kể đó... Lang Lộc nửa đêm dậy đi xuyên thấu qua cánh cửa (bằng cách nào? Ai mà biết.) sau đó lạc luôn, báo hại hắn tốn nửa ngày mò đi kiếm.

Còn tốt hắn hiện tại là Tam Phẩm tu vi, năm sáu ngày không ngủ không chết được cho nên cũng không để ý lắm. Hiện tại thời gian hắn chủ yếu dành ra để tu luyện cùng với tìm hiểu cách để khống chế Devil Bringer làm ra các hành động cao cấp và yêu cầu sự khống chế cao hơn, ví dụ như làm ảo thuật.

Tuy nhiên cái đó để sau nói, hiện tại Trần Ngọc Lâm đang lâm vào trong một tình thế khá là khó khăn. Devil Bringer hắn đã hoàn toàn có thể điều khiển thuận "tay", tuy nhiên một khi tiến vào trong hình thái Devil Trigger thì khó khăn hơn nhiều lắm. Thứ nhất là độ khó điều khiển cao hơn do một bên là 1 tay, bên kia là nửa thân trên.

Thứ hai, Devil Trigger bản thân nó cũng có được ý thức nhất định, mặc dù ý thức này vèn vèn dừng lại tại các loại hình như là nếu hắn tấn công thì vùng kiếm chém, triệu hồi ra mấy cây kiếm bắn văng ra xa, hoặc cũng có đôi khi Trần Ngọc Lâm muốn làm ra hư chiêu, rồi sau đó gờ đao lên phòng thủ thì nó lại gờ tay phòng thủ luôn.

Tâm thật đau thật đau.

Trần Ngọc Lâm vung tay lên, ném một hòn đá nảy tung tung mười mấy phát trên mặt nước, cuối cùng mất hút vào trong bụng của một con người cá, chọt hần nhúu mảy, để ý có cái gì đó xuất hiện trên mặt nước.

"Kia là cái gì vậy?"

Giữa biển đang có một đám đông tụ tập, hiển nhiên không phải người thường, nhìn qua hình dáng hình như là người cá, lũ này một hai con còn thấy đáng yêu, một khi tụ tập vào thì thoảng lại nghe răng gặm gừ khiến cho người ta thấy dễ ghét vô cùng.

Người cá cùng cá mập tương tự, hàm răng bọn nó cắn đứt được cả cột thép, hiện tại đang có một lũ chừng 10 con tụ tập quanh một khu vực ven biển. Trần Ngọc Lâm khừu giác linh mẫn vô cùng, ngửi ra được vị đạo của máu, nhưng lại không phải máu người.

Hắn nhanh chóng rút súng ra ngắm bắn chỉ thiên pằng pằng vài nhát. Lũ người cá nghe tiếng súng, nhát gan thì lập tức chạy trốn, can đảm hơn một chút quay đầu về phía hắn gầm lớn vài tiếng nhưng cũng nhanh chóng bỏ chạy.

Trần Ngọc Lâm vận linh lực dưới bàn chân, đạp chân lên mặt nước về phía chỗ mà đám người cá kia vừa mới bỏ chạy, kiểm tra xem là cái gì. Tuy rằng không có mùi máu người, nhưng nếu là tu sĩ yêu thú bị thương vẫn nên đưa về thì hơn.

"Đây là cái gì?"

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua sinh vật trước mặt, trông kì quái vô cùng. Nửa thân trên, đầu và hai chân trước nó là thân ngựa vằn, bị cuốn vào một cái lưới đánh cá. Nửa thân dưới là đuôi của một con rắn biển dài tới 30 mét, đã bị cắn xé khá là thâm trọng. Trần Ngọc Lâm nhìn qua, Thông Thái cho kết quả:

[Mã Xà San Hô - Ma Thú cấp 0.

Mô tả: Một loài linh thú khá phổ biến, thường sống dưới nước, ưa thích quần cư tại các cụm san hô khổng lồ, tuy nhiên do tình trạng ô nhiễm nước biển đang dần dần mất đi nơi cư trú.]

Trần Ngọc Lâm trước tiên xách con Mã Xà này về. Âu Bảo Uyên nhìn thấy hắn xách theo một con thú, nàng cau mày hỏi:

"Con gì đó?"

Trần Ngọc Lâm thả Mã Xà San Hô này xuống, nói:

"Mã Xà. Con này chắc bị mắc vào lưới ngư dân, lại bị bảy người cá kia đem đi xé thịt."

Trần Ngọc Lâm lại nhìn qua phần bị cuốn vào lưới đánh cá, lắc đầu tặc lưỡi. Các ngư dân thường sẽ hay thả lưới ra đánh cá, thì thoảng cũng có thể bị cuốn vào cái gì đó, một số người lười biếng sẽ không kéo lên để gỡ lưới mà trực tiếp cắt luôn lưới đi, cho nên khá nhiều loài vật bị mắc vào như rùa biển chẳng hạn.

Thì thoảng, một số loài vật thần thoại hoặc yêu thú cũng sẽ vô tình bị cuốn vào lưới đánh cá, kể đó may mắn thì tìm ra cách gỡ, không may thì bị bỏ mặc cho chết.

Hắn trước tiên rạch tấm lưới ra, vớt vào trong thùng rác. Lại quay sang Lang Lộc hỏi:

"Người có cách nào chữa lành cho con này không?"

Lang Lộc gật đầu, hiện ra kí tự bàn tay với ngón cái giờ lên, kể đó bàn tay hóa thành một đám mây màu vàng, nhập vào trong cơ thể Mã Xà, lập tức các vết thương của nó có thể thấy bằng mắt thường lành lại.

Trần Ngọc Lâm sau khi Lang Lộc chữa trị được rồi cho con Mã Xà này, sau khi nó tỉnh lại có lồng lộn lên một hồi nhưng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, kể đó hắn bèn thả nó về biển. Tuy rằng Âu Bảo Uyên có tò ý muốn đem thu con này về làm thú nuôi, nhưng Trần Ngọc Lâm gạt đi.

Mã Xà là loại vật thuộc về biển khơi, mỗi ngày cần bơi chí ít 100 cây số, bằng không chẳng mấy chốc trầm cảm mà chết. Nhốt một con Mã Xà trong bể kính chẳng khác nào giết chết nó.

Trần Ngọc Lâm sau khi cho người cá ăn xong, hắn đứng dậy, lại bắt đầu chuẩn bị làm công việc thường ngày của mình. Nhưng cùng lúc này, đằng sau hắn vang lên tiếng của Tiêu Dao Thánh Nhân:

"Mấy đứa, chuẩn bị đồ đạc đi, chúng ta sắp sửa xuất phát."

Tiêu Dao Thánh Nhân có nhiệm vụ hộ tống bọn hắn tới Đại Hội Liên Minh, trước đây hình như ban đầu là do Chân Linh đi làm, nhưng về sau Mộ Dung Nguyệt một hôm nào đó đột nhiên nhận thấy Tiêu Dao Thánh Nhân chây ỳ mãi mà chẳng chịu làm bất cứ việc gì, bao nhiêu giấy tờ phải giải quyết về chỗ nàng hết cả, quyền uy bạo phát bắt hắn đi thu thập linh tinh đủ thứ tà phệ lù, từ dọn rác cho tới lau sàn quyết dọn.

Hiện tại là nhiệm vụ hộ tống.

Trần Ngọc Lâm mở điện thoại ra kiểm tra, hơi nhúu mày hỏi:

"Tiêu Dao Thánh Nhân, không phải đầu tháng 11 mới cần đến đó sao?"

Đại hội Liên Minh đầu tháng 11 bắt đầu, khoảng ngày 4-5 giờ đó. Hiện tại mới là ngày 17 tháng 10.

Tiêu Dao Thánh Nhân một bên hững hờ, xoa xoa tay nói:

"Đương nhiên là ta biết, tuy nhiên hiện tại bắt đầu đi cũng chẳng sớm. Từ đây đi bộ đến đó thì chắc cũng mất 10, 15 ngày là cùng. Hình như lần này Đại Hội Liên Minh tổ chức ở cái nơi gọi là StoneHenge à?"

Trần Ngọc Lâm

"....."

Đi... bộ đến đó? Đi bộ từ đây tới Anh ấy à?

Trần Ngọc Lâm cẩn thận tính toán, nếu hắn chạy toàn lực theo đường chim bay từ đây tới đó thì trong 10 ngày cũng hoàn toàn có thể đến đó được, thậm chí có khi còn dư thời gian ra để ngắm cảnh dọc đường cũng nên.

Tiêu Dao Thánh Nhân vươn vai, nhảy xuống, lôi từ đâu ra cái xe máy phân khối lớn, kèm cái kính râm và balô quân đội, nói:

"Đi nào mấy đứa, chúng ta chuẩn bị phượt xuyên lục địa."

Trần Ngọc Lâm

"....."

Hình như hắn còn chưa có bằng lái xe...

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Tiến Sĩ Acula

"Tôi thì tôi sẽ giết cái gã đó. Cái gì gọi là "đi trải nghiệm cuộc sống của người dân bình thường" chứ? Đi tán gái thì đúng hơn."

Trần Ngọc Lâm găm gù với, nhìn qua Tiêu Dao Thánh Nhân đang giả danh hắn ở một phiên bản hoàn hảo hơn đang tán một cô gái nào đó tóc vàng. Cô gái này chột quay qua hắn cười cười, hỏi:

"Vậy anh là Trần Dương Lâm, cô em gái song sinh của Trần Ngọc Lâm lúc trước từng làm vũ nữ thoát y nhưng hiện tại đã được phẫu thuật chuyển giới lại thành con trai?"

Nhân tiện, cô ta nói bằng tiếng Pháp. Tại sao á? Vì đây là Pháp. Cũng may hắn có đeo một bộ chuyển đổi ngôn ngữ đặc hiệu mọi thứ tiếng sang Thần Ngữ cho nên vấn đề ngôn ngữ không là vấn đề.

Trần Ngọc Lâm thở dài trừng mắt nhìn Tiêu Dao Thánh Nhân, gật đầu:

"Yep. Đúng vậy. Cô em gái... song sinh... chuyển giới. Vàng."

Cô gái tóc vàng mỉm cười, quay lại về phía Tiêu Dao Thánh Nhân tiếp tục nói chuyện. Tiêu Dao Thánh Nhân quay qua âm thầm nháy mắt với hắn, trong khi đó Âu Bảo Uyên ha ha cười sảng sặc, vừa cười vừa đập rung cả bàn.

"Tôi thì tôi sẽ giết gã đó. Có cách nào giết một Thánh Nhân không nhỉ?"

Trần Ngọc Lâm hóp một ngụm rượu (Tiêu Dao Thánh Nhân làm cho hắn cái bùa chống say sau mấy hôm trước khi hắn uống rượu và bắt đầu triệu gọi ra Hắc Linh bắn tia laze hủy diệt tứ tung) lăm lăm.

"Không có đâu."

Âu Bảo Uyên ho sù sù, nằng bệ sặc rượu nói:

"Ông cứ nhận mệnh đi, số mệnh của ông là trở thành Trần Dương Lâm, em gái của Trần Ngọc lâm rồi."

Trần Ngọc Lâm gầm gừ, trong khi đó bằng một cách điệu kỳ nào đó, cô gái tóc vàng vừa mới tìm ra được trang web "Trần Ngọc Lâm là thằng khốn chấm com" và tặng cho hắn.. ý là tặng cho Tiêu Dao Thánh Nhân một cú tát thẳng mặt đau điếng kèm theo một cốc rượu hắt thẳng vào mặt cùng với 1 tá lời lẽ chửi rủa.

Tại sao nàng tìm ra à? À ừ nói thật thì lên google search tên hắn là ra một đồng trang tương tự thôi. Không tin nổi, đời này hắn biết sống sao? Cứ tưởng tượng về sau tán gái hoặc gặp mặt người:

"Xin chào, ta là Trần Ngọc Lâm."

"Trần Ngọc Lâm người đến từ tương lai nhưng phải ngủ với 3000 người phụ nữ.../ Trần Ngọc Lâm thằng khốn gạ chịch với hơn ngàn cô gái/ Trần Ngọc Lâm blah blah blah"

Trong khi hắn đang tự ki, Tiêu Dao Thánh Nhân lấy cái ghế ra, kê lại gần.

"Không thể tin là ta lại bị ăn tát. Lần này ta tự nhận làm tốt hơn cả các lần trước."

Tiêu Dao Thánh Nhân nhú mày, xoa xoa má.

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ, bấu môi lắc đầu:

"Không thể tin là đến giờ này Ngài mới bị ăn tát."

"Hi hi.."

Âu Bảo Uyên bụm miệng cười, Lang Lộc cũng làm ra biểu cảm "Ha Ha" trong khi Tiêu Dao Thánh Nhân gầm gừ. Trần Ngọc Lâm lắc đầu cười nhạt, làm thêm một ngụm rượu:

"Ngài thực sự đáng đó. 10 hôm nay Ngài rù bao nhiêu cô lên giường rồi?"

"20. Một con số thật đáng ngưỡng mộ."

"Mới có 6 chứ?"

Trần Ngọc Lâm nhú mày:

"Ngài đừng tính gộp cả cô bị đa nhân cách, bên trong cơ thể có đến 15 cái nhân cách bao gồm 2 nhà sư khác khổ Phật giáo và 1 tín đồ Satan cuồng tín vào thành 15 người đấy nhé! Lúc ta gặp cô ta ta phải tự giới thiệu chính mình 15 lần với 15 cái nhân cách của cô."

"Nhưng mà cô ta có đến 15 cái nhân cách, tính sơ ra mỗi nhân cách như một người thì cũng là 20?"

Tiêu Dao Thánh Nhân bật cười:

"Hơn nữa, trải nghiệm đó rất mới mẻ, ngủ với 1 người mà cứ như là với 15 người vậy, chí ít cho đến khi một nhân cách là một thằng cha tiểu phu người Canada chiếm quyền kiểm soát."

"....."

Khó có thể tin nổi là chỉ trong vòng 10 ngày từ khi bắt đầu đi phượt xuyên đại lục, hắn tận mắt chứng kiến Tiêu Dao Thánh Nhân sử dụng đủ loại thủ đoạn thành công tán và lên giường với hơn 6 cô gái, hơn nữa, hắn chỉ sử dụng các biện pháp tán gái của người bình thường mà không hề sử dụng gì liên quan tới Tu Chân giả cũng như các biện pháp hắc lưu khác.

Tì như.. tán gái bằng mồm, gian dối, lừa lọc và ảo thuật.

Nhân tiện, cô gái có 15 nhân cách phía trên về sau trở thành Trưởng Viện Kiểm Soát của Ma Pháp Thánh Điện. Nhưng.. đó là chuyện về sau.

"Nhưng dù sao thì ta cũng phải cảm ơn Ngài."

Trần Ngọc Lâm nói:

"Ngài đã cho ta thấy tương lai chân thật nhất của ta khi mà ta đi tán gái trong chí ít là 100 năm tới, sắp tới có lẽ ta sẽ phải đi dịch dung và dùng tên giả. Đa tạ Ngài, và xin hỏi Ngài có chỗ nào cho ta đi dịch dung không?"

Không đùa đâu, Trần Ngọc Lâm lúc nhìn Tiêu Dao Thánh Nhân bị hắt cốc rượu vào mặt cảm giác như thể đó là chính hắn trong vòng 100 năm tiếp theo tương lai mỗi khi tán gái.

"Có, ta biết vài chỗ, như lần ta cải trang thành một cao bồi viễn Tây nước Mỹ tới từ những năm 700... Người không thể tin nổi là có người thật sự tin là năm 700 đã có nước Mỹ đâu."

"....."

Trần Ngọc Lâm thở dài:

"Tiêu Dao Thánh Nhân, đó là một câu hỏi tu từ. Ngài hiểu câu hỏi tu từ là gì chứ?"

"Đương nhiên, ta ở Trái Đất đủ lâu để học hỏi về phần lớn nền văn hóa của các quốc gia."

Tiêu Dao Thánh Nhân mỉm cười đắc thắng. Trần Ngọc Lâm gật gù vỗ tay:

"Hoan hô, ngoại trừ việc câu hỏi vừa nãy cũng là câu hỏi tu từ."

"....."

Tiêu Dao Thánh Nhân búng tay, lập tức toàn bộ số rượu vừa nãy hấn bị cô nàng kia hất vào lập tức chuyển hết sang trên người Trần Ngọc Lâm. Trần Ngọc Lâm áo ướt sũng rượu đứng dậy hét toáng lên:

"Lạy Chúa.. Ngài làm cái quỷ gì vậy?"

"Chà, ta đoán đây cũng là một câu hỏi tu từ."

Tiêu Dao Thánh Nhân nhìn trần nhà, thở dài..

"....."

Trần Ngọc Lâm nhóm 4 người sau khi đi ra khỏi quán bar, theo sự chỉ dẫn của Tiêu Dao Thánh Nhân tiến về phía tháp Eiffel tham quan ngắm cảnh. Trên đường đi hấn để ý thấy mọi người để ý khá thường xuyên với nhóm của hấn, hơn nữa những người chú ý chủ yếu toàn là pháp sư cả.

Châu Âu là thiên đường của 2 loại hình tu luyện Thần Đạo, chủ yếu là Thiên Chúa, thứ hai là ma pháp sư. Thần Đạo hệ nhánh Thiên Chúa thì cũng phân ra một đồng lớn, Thần Thánh Kị Sĩ, Thần Thánh Cung Thủ, Thần Thánh Đạo Tặc (?), vân vân, tuy rằng cảnh giới về bản chất giống nhau nhưng lại có những tên gọi khác nhau tùy theo người theo nhánh nào.

Ma Pháp Sư đơn giản hơn nhiều, chỉ phân ra thành 2 luồng, một là Ma Pháp Sư cổ đại, luyện phép bằng thảo dược, máu, sinh mệnh được hiến tế và mượn sức mạnh của quỷ thần. Thứ hai là lấy ma lực ra từ bản thân tạo thành ma pháp trận. Âu Bảo Uyên thuộc loại thứ hai.

Ma cà rồng không quá được chào đón ở đây. Tu Chân giả đối với ma cà rồng không quan tâm, tuy nhiên đối với các loài sinh vật của bóng tối thì Nhà Thờ sẽ không buông tha cho. Đối với họ, các sinh vật như ma cà rồng, người sói là tử địch.

Trần Ngọc Lâm nhú mày, không phải hấn đã đeo một cái vòng cổ đặc chế ẩn giấu khí tức ma cà rồng do Mộ Dung Nguyệt luyện chế rồi à?

Kể đó hấn lại lắc đầu, hấn không nghĩ là sự thật hấn là ma cà rồng bị phát hiện, lúc trước hấn từng bị một người thuộc Hội Nhà Thờ truy đuổi, hấn đã xác nhận rằng ngoại trừ nàng ra không một ai biết tới hấn là ma cà rồng, về lý mà nói thì có lẽ là không sao.

Kể cả ở phía trên hệ thống đăng ký thông tin của Liên Minh cũng có ghi hấn là con người mà không phải ma cà rồng.

Trần Ngọc Lâm thoáng nhìn qua Tiêu Dao Thánh Nhân, tự nhủ thậm chí có lẽ là thẳng cha này đi? Không có biện pháp, lão này nổi quá mà.

Dù sao hấn cũng không quá hoảng loạn, e ngại thì cũng có một chút, nhưng hoàn toàn không có run sợ. Xét cho cùng hiện tại, Tiêu Dao Thánh Nhân đang ở đây mà?

Âu Bảo Uyên cười, giơ lên một cái bánh Crepes Trần Ngọc Lâm mới mua cho nàng ở một quán bán bánh gần đó:

"Nhân tiện, bánh Crepe này ngon đấy."

"Công nhận."

Trần Ngọc Lâm gật gù, ở Việt Nam hiếm khi kiếm ra được quán nào bán bánh đầy nhân kem chất lượng cao bên trong như vậy. Không trách, Pháp nói chung có thể nói là thiên đường của đồ ngọt, bánh kẹo, các cặp tình nhân yêu nhau và các cặp tình nhân ly dị... Tiêu Dao Thánh Nhân gật gù:

"Nhân nói về bánh Crepe làm ta nhớ lại một số thứ, tầm mấy tháng trước ta có đi qua Paris, tìm được một hàng bán bánh Crepes rất ngon, cô chủ cửa hàng đó có công thức thật bí mật. Rất ngon, đầy đặn, mềm mại, đàn hồi, nóng bỏng, đầy kem nóng chảy..."

"....."

Trần Ngọc Lâm nhú mày hỏi:

"Chúng ta vẫn đang nói về món bánh Crepe đúng không?"

"Có lẽ ta nên gọi cho cô ta..."

"....."

Thôi quên hẳn hỏi cái gì đi.

3 người tiến vào bên trong một cái cửa tiệm, nhìn qua cái cửa tiệm này tan hoang vô cùng. Trần Ngọc Lâm còn có thể lờ mờ thấy một cái biển báo ghi: "Công trình đang xây dựng, vui lòng cẩn thận. Cảm ơn và xin lỗi vì đã làm phiền", hoặc cái gì đó đại loại thế, ít nhất Âu Bảo Uyên phiên dịch qua thì là như vậy.

Vừa bước vào bên trong tiệm. không đúng, lại là một quán bar khác. Nhưng nếu nói quán bar lúc trước bọn hắn tới khá là ồn ào và đông người, thì quán bar này lại im lặng, gần như không một bóng người. Mặc cho bên ngoài trông có vẻ tan hoang, bên trong đồ đạc trang trí nội thất toàn bộ đều là đồ cổ, hoặc cũng vô cùng đắt tiền.

Hắn lướt mắt nhìn qua, dừng lại ở một cái đồ gốm sứ nhà Thanh Trung Quốc, lại nhìn sang một thanh kiếm katana Nhật Bản nhìn qua khá cũ kỹ, nhưng toàn bộ đều là hàng thật.

Hơn nữa, khẩu vị của chủ quán này cũng quá khác người, đồ gốm sứ kia là bình đựng tro cốt từ tù đem ra ngoài biển, có thể nói là vật đại hung. Thanh kiếm kia thì là một thanh Quỷ Kiếm có thể đoạt xác chủ nhân, ăn linh hồn của họ.

Hắn lướt mắt qua cũng chỉ thấy vồn vện 3 người, toàn bộ đều mặc đồ vest sang trọng, đem so với quần dài áo sơ mi của hắn thì quả là một trời một vực.

Tiêu Dao Thánh Nhân lướt vào trong, ông chủ quán vừa nhìn thấy Tiêu Dao Thánh Nhân bèn bước ra, ôm chầm lấy hắn nói vài câu gì đó cùng với Tiêu Dao Thánh Nhân. Trần Ngọc Lâm không nghe ra được, nửa giống tiếng Anh, nhưng lại hình như nửa giống tiếng Pháp hoặc tiếng Đức.

Trần Ngọc Lâm để ý vị này chỉ có tu vi khoảng chừng tương đương với Thần Anh cảnh, tuy nhiên hệ tu luyện lại là Ma Vật hệ. Cái này khiến hắn thấy hơi ngạc nhiên, hầu hết những kẻ tu luyện theo Ma Vật hệ đều đã bị mất đi thần trí, tu vi bao nhiêu cũng không có chuyện còn giữ lại được thần trí, người này còn có thể tư duy quả là ngạc nhiên.

Hắn ngừng lại việc quan sát người kia, đằng nào tu vi chênh lệch khiến cho hắn không thể Giám Định được. Ánh mắt hắn chợt thoáng qua vài kiện vật phẩm mà người này giữ, hầu hết là tới từ Trái Đất. Một số nhỏ nhỏ tới từ các hành tinh khác.

Tiêu Dao Thánh Nhân cùng với người đàn ông kia nói chuyện một hồi, kể đó Tiêu Dao Thánh Nhân chỉ về phía Trần Ngọc Lâm 3 người, nói:

"3 đứa, đây là Acula. Acula, từ trái sang phải, Trần Ngọc Lâm, ma cà rồng, Âu Bảo Uyên, robot, Lang Lộc, con của Lang Thần."

""Xin chào 3 vị."

Acula xấn lại áo, mỉm cười ra một nụ cười khó coi phải biết:

"Tiên Sĩ Acula, ta thích được gọi là thế, cụ thể hơn là chuyên ngành huyết học. Giờ thì xin mời tùy ý gọi đồ uống, là người quen của Tiêu Dao thì không cần trả tiền, nợ bao nhiêu ta tính hết vào sổ nợ của gã này."

Kể đó, hắn búng ngón tay, một vòng tròn phép xuất hiện ở bên dưới sàn, rồi từ đó chui ra một sinh vật hình người nhưng toàn thân đen đặc, hơi gầy. Nó tiến về phía quầy bar, dường như chuẩn bị bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng làm đồ uống.

Trần Ngọc Lâm nhìn sinh vật này bằng ánh mắt hâm mộ, Thông thái hiện ra đây là một quyền tộc, một sinh vật được tạo thành sau khi một ma cà rồng hút sạch máu một sinh vật và thi động một số "ma thuật đen" lên thi thể, biến thi thể kia thành một thi nô tuy nhiên khác với thi nô thông thường, quyền tộc mạnh hơn rất nhiều, lại có được thần trí riêng biệt.

Có điều Trần Ngọc Lâm cũng chẳng ham, loại quyền tộc này yêu cầu phải hút máu người, hơn nữa là hút tới chết, nghe khá là ghê rợn. Hơn nữa loại hành vi này đã bị cấm bởi Tu Luyện giả Liên Minh, chỉ ít là nghiêm cấm sử dụng hành vi này đối với người thường.

Có điều như vậy có nghĩa là vị Acula này cũng hẳn là một ma cà rồng...ừm. Khoan đã.

Tiên Sĩ Acula, tiên sĩ... viết tắt có thể là Ph.Acula... hoặc Dr.Acula.

Dr.Acula? Dracula?

Trần Ngọc Lâm im lặng không nói gì, gọi một ly whiskey trắng. Một lúc lâu sau hắn mới quay qua hỏi Âu Bảo Uyên:

"Nghe nói hôm nay Paris có hội chợ Sô cô la, có muốn cùng tôi đi xem không?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Tham quan

Trần Ngọc Lâm 3 người cùng tiến về một chỗ của thành phố Paris, nơi Tổ Chức Lễ Hội Sô cô la - hay, còn gọi là Salon du Chocolat theo tiếng Pháp.

Lễ hội kéo dài 5 ngày cho tới đầu tháng 11, tuy nhiên hiển nhiên bất cứ người nào mà dành ra cả 5 ngày ở đây sẽ kết thúc chuỗi chiến công trong khi nhập viện vì tiểu đường.

Đương nhiên ngoại trừ chỗ dành cho người bình thường, có một khu vực tương đối kín tiếng chỉ dành cho Tu Luyện giả mà cụ thể hơn là mấy thanh sô cô la ăn thịt người để trả thù cho đồng bạn tại nó đang bị ăn... nhưng dù sao đó cũng chỉ là tin đồn.

Trần Ngọc Lâm cùng với Uyên và Lang Lộc đi vào bên trong... Lang Lộc tuy rằng nói là sói, nhưng kì thực ra xét một cách nghiêm túc, hẳn thuộc họ chó, cho nên chó mà ăn sô cô la... Lang Lộc có ăn được sô cô la không? Trần Ngọc Lâm không biết, nhưng lúc hẳn hỏi thế thì cả 2 nhìn hẳn như thể hẳn vừa phát ngôn ra câu nào đó tặc tưu lắm vậy.

Đi vào bên trong mất cả thấy 50 Euro, Trần Ngọc Lâm không nhớ rõ lắm tỉ giá trao đổi Linh Thạch với Euro như thế nào, cứ tạm gọi là 1 mớ. Dù sao từ lúc mới tiến vào trong khối các nước Châu Âu hẳn đã quy đổi luôn chừng 50 mớ rồi.

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên đi dạo xung quanh Hội Chợ. Lang Lộc hóa ra là không có vấn đề gì với Sô cô la, nhưng do là trong hình dạng con sói thì ăn uống không thuận tiện cho lắm, cho nên thanh niên đành phải biến về hình người. Hình người của Lang Lộc là nửa thân trên là người, thân dưới là thân sói, giống nhân mã nhưng thay vì ngựa thì là một con sói không lồ.

Thân trên là một người.. không rõ là nam hay nữ, dựa theo kết cấu cơ thể là nam, nhưng dựa theo khuôn mặt và mái tóc thì là nữ. Lang Lộc choáng tạm một cái áo da sói, cái mà lúc Trần Ngọc Lâm nhìn qua thì ban đầu hơi giống một cái áo choàng da thuộc.

"Này, cái này ngon này, thử cái này đi."

Âu Bảo Uyên tựa vào tượng, giờ ra một thanh sô cô la mà nàng mới mua, Trần Ngọc Lâm đón lấy nếm thử, quả nhiên vị không tồi, chính xác hơn mà nói là rất ngon. Chỗ này có rất nhiều đầu bếp khá nổi danh đến đây, đồ ăn đem so với Linh Thực trên Vĩnh Hằng đảo cũng có thể không phân cao thấp.

Chủ yếu vì đồ ăn Vĩnh Hằng đảo không chú trọng mùi vị mà chú trọng vào lượng dinh dưỡng bên trong, mùi vị là phụ. Tuy nhiên nếu đem so với những món mà bọn hắn từng ăn trong Đại Tiệc Mừng Thọ của Tiêu Dao Thánh Nhân thì chính là con kiến so với con rồng.

Lang Lộc ngán ngẩm nhìn hai người, cảm giác đều không vui. Hẳn phun ra chút khí thể tạo hình thành cái bảng hiệu câu thoại giống trong manga, bên trong có các kí tự đầu tiên chỉ vào hắn, kể đó lại có một dấu mũi tên chỉ ra một hướng khác. Trần Ngọc Lâm quay sang lắc đầu:

"Không được, người mà chạy loạn lên thể nào Tiêu Dao Thánh Nhân cũng tìm bọn này phiền toái."

Lang Lộc khinh bỉ cười khẩy, làm ra một cái mũi tên chỉ về phía hắn, lại bắn ra ánh cái tờ giấy Tim trẻ lạc kèm một dấu "?", kể đó lại có thêm một cái hình kiểu con mèo Tom (Trong Tom&Jerry) đang vỗ đùi cười hà hà.

Chợt một thanh niên nào đó để tóc vàng, xăm kín người tiến đến, đặt một tay lên vai Lang Lộc cười:

"Này em gái, đi với mấy thằng này làm gì, đi với bọn anh nè, bọn anh bao em chơi tới vui vẻ."

Lang Lộc trong hình dạng này nhìn không ra nam nữ, nhìn nhầm cũng là chuyện dễ hiểu.

Trần Ngọc Lâm tròn mắt nhìn Lang Lộc, người mà nửa giây trước còn "nói" sẽ không lạc nghe đến 2 chữ "vui vẻ", chuẩn bị gạt đầu thì hắn đi tới, cầm lấy tay thanh niên tóc vàng kia gạt ra, Lôi Quang chỉ lóe lên, bàn tay thanh niên tóc vàng hơi bốc chút khói. Hắn lạnh lùng nói:

"Thứ nhất, cô..anh...ý ta là nó (chỉ vào Lang Lộc) đi cùng tại này. Thứ hai, muốn tán gái thì đừng nên dùng Mê Hoặc Phù."

Trần Ngọc Lâm ánh mắt sắc bén nhanh chóng nhận ra Mê Hoặc Phù Văn, một loại phù văn mà các pháp sư dù là tập sự cũng có thể sử dụng. Chỉ cần 1 tờ giấy kèm theo chút ít Phù Mộc, kèm theo chút dược thảo là dễ dàng luyện chế.

Cho nên Lôi quang chỉ của hắn dễ dàng phá được cái này dù dùng rất ít linh lực, vì chỉ cần phá tờ giấy là xong.

Loại phù văn này có tác dụng giống thuốc ngủ, nhưng nhẹ hơn chỉ làm người ta lơ mơ kèm theo chút nóng trong người.. và không, uống Doctor Thanh không có tác dụng.

Nói thật, cùng là dụ gái lên giường, Trần Ngọc Lâm càng ưa thích kiểu Tiêu Dao Thánh Nhân, hẳn sẽ chẳng bao giờ làm cái trò như thế này, ít nhất trong số hơn 20 cô mà lão tán, có đến gần 10 cô tát rượu/ hất nước/ tát hẳn và vẫn chẳng làm sao cả.

Gã trai tóc vàng ánh mắt chợt lạnh lùng nhìn Trần Ngọc Lâm cười nhạt nói:

"Này anh bạn, đừng có mà xen vào việc của người khác. Chỉ có Lôi Quang Phù cấp thấp loại đó ta cũng làm được. Mà thôi, không nói chuyện với"

người."

Kể đó gã quay người đi mất. Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua gã, lắc đầu. Đây không phải là nơi vắng người, nếu thật là nơi vắng người hẳn đã cho gã này một trận rồi.

Trên cơ bản, loại người này cũng cùng một dạng với những người chỉ thuốc ngủ hoặc thuốc kích dục vào đồ uống của người khác, đáng ăn đòn.

Trần Ngọc Lâm dắt tay Lang Lộc đi ra chỗ khác, nói:

"Đây thấy chưa, tuy rằng chỗ này đông người, nhưng cứ.. đừng. Được không?"

Lang Lộc bữu môi ra dấu hiệu đồng ý, Trần Ngọc Lâm thả tay ra. Hắn quan sát trên bản đồ Đạo Tặc tên kia lại đang đi tán gái, nhưng rất tiếc cho thanh niên, vừa này Âu Bảo Uyên làm chút thao tác trên người hắn để cho người hắn sẽ bốc mùi tất thối trong ít nhất là 3 ngày, đảm bảo không ai có thể lại gần.

Dù sao cũng chỉ là một Ma Pháp Sư tập sự, Trần Ngọc Lâm cũng không để tâm lắm.

Âu Bảo Uyên sau hơn một tiếng bị nhồi nhét một đồng bánh ngọt thờ dài thườn thượt:

"Thế là đi tong cái lịch ăn kiêng của tôi rồi."

"Nếu đã nói thế thì đừng có mà ăn thêm nữa."

Trần Ngọc Lâm trợn mắt lên nói, nhìn nàng tiếp tục lấy một cái bánh trên bàn ăn. Hắn lục lại trong ví, từ 32 mớ tiền ban đầu (cho ai đã quên, 1 linh thạch đổi ra 1 mớ Euro, chủ yếu tại hắn không nhớ rõ tỉ giá quy đổi) chỉ còn lại có 30 mớ.

Chắc cũng đủ tiêu thêm vài ngày nữa.

Trần Ngọc Lâm 3 người sau khi đi thêm 1 tiếng nữa, và tiêu thêm 1 mớ nữa, cảm giác cũng không có quá nhiều thú vị đi ra ngoài. Thú thật, sau khi nhìn thấy người bay trên bầu trời cái cảm giác sững sờ trước mấy thứ hay ho nó bị giảm đi nhiều.

Ngoại trừ đồ ăn nhiều đồ ngọt ra cũng không quá đặc sắc. Quảng cáo rầm rộ thế nào, cũng chỉ hơi khá hơn tiệm bánh ngọt trên Vĩnh Hằng đảo một tí, được cái trực tiếp nhìn thấy đầu bếp thao tác, cũng hơi có chút vị đạo khác lạ.

Trần Ngọc Lâm quay sang Âu Bảo Uyên, hỏi:

"Có muốn đi ngắm tháp Eiffel không?"

Toàn bộ Paris nếu nói

"Được thôi, mặc dù chúng ta đi đến đó 2 lần rồi."

Âu Bảo Uyên cười với hắn, nháy mắt. Lang Lộc đã biến trở lại thành hình dáng sói con, có vẻ nó rất thích hình dáng này rên ư ư, trợn trắng mắt trong khi được Uyên ôm trong lòng ngực.

"Ồ, lần này đảm bảo khác biệt."

Trần Ngọc Lâm cười ha ha, hắn hôm qua mới thỉnh giáo Tiêu Dao Thánh Nhân mấy vị trí tốt du lịch.. đương nhiên hầu hết người bình thường không lên nổi, thí dụ như đỉnh tháp Eiffle?

Đương nhiên còn có rất nhiều nơi, tí như bảo tàng Lourve... nhưng nói thật, từ khi hắn nhìn thấy Tiêu Dao Thánh Nhân gạ chịch một cái xác ướp ở trong đó và bị tát (để làm rõ hơn, cái xác ướp tát) thì hắn đều đã hết hứng.

Còn có nơi gọi là Khu Vườn Luxembourg, nhưng nói thật đem so ra còn kém cảnh quan bình thường ở Vĩnh Hằng đảo.

Chỉ còn duy nhất tháp Eiffle còn đáng chú ý. Dù sao Âu Bảo Uyên đối với tháp Eiffle cũng kì thực rất có ưa thích, Trần Ngọc Lâm tò mò hỏi tại sao nàng bèn trả lời như sau:

"Hồi trước tôi ưa thích trèo lên cây cao mỗi lần săn thú, thấy tháp Eiffel lại nhớ về hồi đó."

Mỗi lần nàng nhắc về quá khứ, Trần Ngọc Lâm thật sự cảm thấy không biết nói gì, ví dụ như...

"Ông có biết không, hồi trước món nước sốt ưa thích của tôi là máu sói trộn với ớt tươi."

Đó là lần hắn mua một lọ Mayonese về, hồi đó nàng mới tới, lần đầu tiên biết loại sốt đó.

"Giới trẻ ngày nay mềm yếu nhì? Sinh nhật được tặng máy tính, đài ca hát các kiểu, hồi nhỏ sinh nhật tôi được đem đi săn gấu. Chà, nhớ lại kỉ niệm xưa thật là..."

Lần đó là sinh nhật nàng...

Hết lần này tới lần khác, mỗi lần nhắc về quá khứ nàng đều lộ ra vẻ mặt nhớ nhung kèm theo một chút hạnh phúc, hẳn cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

"Tôi đi kiểm cái thang máy nhé. Bà chờ một chút, và giữ chặt con sói kia hộ cái."

Trần Ngọc Lâm đi tới dưới chân tháp Eiffel, tháp Eiffel cũng có thang máy, nhưng cùng lắm chỉ đưa tới tầng 2, còn có một nhà hàng ở đó thì phải. Trong khi hiện tại đích đến của hắn là tầng cao nhất của tháp, cần thang máy chuyên dụng, loại này bị ẩn tại đâu đó, chỉ một số ít người mới có thể vào.

Tỉ như nhân công thang máy?

Trong khi Trần Ngọc Lâm đi kiểm thang máy, Âu Bảo Uyên tựa vào một gốc cây, vuốt ve đầu Lang Lộc. Chợt bên cạnh nàng phát ra một tiếng nói, xuất phát từ một con hẻm nhỏ:

"Này em gái, cần anh đây kiểm địa điểm hẹn hò cho 2 đứa không?"

Là Mê Cung, hay còn gọi là Ikarus. Tay này trên cơ bản là ở đâu cũng có thể thấy, Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên đều nhận ra đã vài ngày hắn theo dõi bọn hắn, nhưng một mực lười quản.

Lang Lộc nghe giọng này chợt kinh dị nhìn chăm chăm vào hẻm nhỏ, hẳn thề là hắn không thể cảm nhận dù chỉ một tia khí tức từ cái hẻm này.

Đương nhiên dù là Tiêu Dao Thánh Nhân ở đây cũng không có thể cảm nhận được khí tức nào, vì trên cơ bản thì làm quái gì có khí tức mà nói? Ikarus trên cơ bản là một cái Mê Cung khổng lồ, cái đáng sợ của hắn là đủ các kiến trúc hình thái bên trong, chứ bản thân hắn thì không đáng sợ.

"Cút đi Ikarus."

Âu Bảo Uyên lạnh lùng nói, cùng lúc này Trần Ngọc Lâm đi tới, vẫy vẫy tay:

"Kiểm được rồi."

"Ta thề, ta biết một nơi ở Paris mà bất cứ ai tiến vào bên trong đó cũng sẽ trở thành một cặp đôi hoàn hảo mãi mãi không chia lìa, người ta gọi đó là đường hầm tình..."

Ikarus còn nói tiếp, có điều Âu Bảo Uyên bất kể hắn ra sao, đi về phía Trần Ngọc Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Tổ tình

Trần Ngọc Lâm xin thề với trời, khái niệm về phần lớn mọi thứ của Tiêu Dao Thánh Nhân cùng hắn là khác nhau một trời một vực.

Tỉ như... khái niệm về "đỉnh" của hắn và "đỉnh" của Tiêu Dao Thánh Nhân quả là khác nhau một trời một vực.

Khái niệm về "đỉnh" của hắn thì đơn giản là tầng cao nhất của tháp. Còn của Tiêu Dao Thánh Nhân? Ừ thì nó còn vượt lên trên cả tầng cao nhất một tí, khoảng chừng nửa cây số.

Đáng lẽ hắn nên nhận ra lúc quẹt cái thẻ mà Tiêu Dao Thánh Nhân đưa cho, cái thẻ để tiến vào nhà hàng đặc biệt và nhìn thấy cái thang máy bắt đầu xuất hiện 2 cái vòng tròn mà pháp để đưa lên trên.

Hoặc tỉ như người bình thường không thấy cái thang máy mặc dù trông nó nổi bật vãi cả ra?

Dù sao thì, Trần Ngọc Lâm lúc tiến vào thang máy đi ra "đỉnh", hắn liền kinh ngạc rồi. Từ thang máy đi ra, chỉ có duy nhất một hòn đá làm điểm đặt chân. Kế đó là vô số đám mây kéo dài đi lên trên trời, phía trên cao tồn tại một cái lầu đài cổ kính vô cùng, phương Tây loại hình, hơn nữa là thể loại "Lầu Đài Bánh Kẹo", cửa vào làm từ sô cô la đen, tường thành làm từ bánh quy sô cô la...

Tòa lầu đài này tọa lạc trên mây, theo đúng nghĩa đen. Trần Ngọc Lâm tuy rằng nhiều thứ kì hoa đều đã thấy, nhưng đi trên mây thì đúng là lần đầu tiên. Thậm chí hắn còn chưa từng phi hành cách mặt đất quá 50 mét, trong khi nơi này cách mặt đất bao nhiêu?

Hơn 3km, hơn nữa "sàn nhà" là nửa trong suốt, nhìn xuyên qua được.

Trần Ngọc Lâm tràn đầy hứng chí sờ thử những đám mây này, đáng sợ là thời điểm tay hắn vỗ vào những đám mây, chúng liền bị đánh bay đi, nhưng lúc hắn đặt chân lên, chúng liền nhanh chóng cứng lại, như thể chỉ phù hợp với bước chân vậy.

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên và Lang Lộc đi lên trên, chợt ánh mắt hắn máy động, từ trong góc của tòa lâu đài chợt lao ra một đầu long. không đúng, không phải long, đầu con này giống như cá sấu, mọc ra hai cái sừng tê giác, thân dài như rắn, hai chân hình dáng giống hai cánh. Là một con rồng phương Tây, cụ thể hơn có lẽ là một con Lindworm

Cái duy nhất khiến hắn không vào tư thế chiến đấu là con Lindworm này đang mặc một bộ áo vét dài thườn thượt kéo dài tới nửa thân nó và không có quần. Con Lindworm khó nhọc đi tới trước, loài Lindworm chủ yếu di chuyển bằng cách bò trườn cho nên có vẻ hắn không quá quen với việc đi lại này.

Con Lindworm tiến lại chỗ hắn, tự giới thiệu:

"Xin chào, tên ta là Johnny (một sinh vật thần thoại tên là Johnny ư? Được thôi.), chủ của quán Hoa Sen và Lâu Đài này. Các người có đặt trước ghế không? Không có... ồ, không quan trọng, thẻ vàng cho khách VIP có thể cho phép đặt toàn bộ cùng lúc. Rất may mắn hôm nay chúng ta không có khách."

"....."

Cái thể loại cửa hàng nào lại thấy may mắn khi không có khách?

Dù sao bọn hắn cũng tiến vào bên trong. Bên trong giống hệt như một cái lâu đài ngoại trừ toàn bộ làm từ bánh kẹo, Johnny nói:

"Xem nào, gần đây chúng ta đang chuẩn bị cho lễ hội Halloween kéo dài 3 ngày 3 đêm, cho nên trang trí nơi này hoàn toàn nhất trí với chủ đề Bánh Kẹo hàng năm. Do quý khách là khách VIP nên nếu không thích hoàn toàn có thể thay đổi thiết kế của lâu đài."

"Thôi khỏi."

Trần Ngọc Lâm lắc đầu:

"Thế ở đây có những chỗ nào? Ông có thể giới thiệu không?"

Tiêu Dao Thánh Nhân nói có thể cho hắn dùng khách sạn trong 2 ngày, thẻ nào trong 2 ngày đó hắn cũng sẽ sản sinh ra thêm 1 đồng lời đồn ly kỳ, nhưng thôi kệ, đằng quái nào chắc cũng không tệ hơn được.

(Và.. biết chuyện gì xảy ra mỗi khi có người nói "không tệ hơn" không? Nó thực sự tệ hơn.. nhưng mà chúng ta nói chuyện đó sau.)

"Nơi này chúng ta có đầy đủ các tiện nghi vô cùng trang nhã của giới quý tộc, hầu hết nội thất tới từ thế kỉ thứ 5, một số đồ đạc tới từ các triều đại cổ xưa như tượng Binh Lính Lãng Mộ Tần Thủy Hoàng, hoặc các bức điêu khắc tượng hình Ai Cập. Ngoài ra còn có bể bơi trên trời, nhà ăn ngoài trời, phòng chơi game, sòng bài vân vân..."

Johnny nói, tương đối tự hào giới thiệu:

"Nó thực sự không thiếu thứ gì cả, ít nhất là cho nhu cầu giải trí. Giờ, tôi có thể mời hai người đi thăm quan một vòng không?"

"Được thôi."

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên nhìn nhau, cùng lúc gật đầu. Dù sao bên phía phòng ăn có lẽ cũng cần mất thời gian để chuẩn bị nấu nướng, tuy rằng hình như suất VIP có kèm theo một suất ăn khẩu phần cao nhất, tuy nhiên hiển nhiên thời gian để chuẩn bị càng nhiều hơn.

Johnny khẽ rít lên một tiếng, lập tức từ trong mấy đám mây một đầu tinh linh chui ra. Đầu tinh linh này khá giống Tinker Bell trừ việc tóc đen và mặc một bộ váy dạ hội, tên nàng là Mediale, theo ngôn ngữ của gió thì là Cuồng Phong.

Dường như nàng có nhiệm vụ là dẫn khách hàng đi tham quan. Trần Ngọc Lâm 3 người tiến về càng sâu hơn vào bên trong tòa lâu đài. Trên cơ bản cũng không quá khác biệt với Vinh Hằng đảo, tuy nhiên chỗ này tinh tế hơn nhiều, rất nhiều.

Tham quan hơn 1 tiếng đồng hồ, bọn hắn thực sự cảm thấy chỗ này đúng là không thiếu cái gì. Cái gì Vinh Hằng đảo có, chỗ này đều có, cái gì Vinh Hằng đảo không có, chỗ này cũng có, đương nhiên giới hạn tại giải trí. Một phần vì Vinh Hằng đảo kinh doanh chỉ là nghề phụ, còn chỗ này kinh doanh lại là nghề chính.

Tham quan cũng đã vừa vặn được một vòng liền quay trở lại chỗ nhà ăn. Nhà ăn đem so với lúc trước bọn hắn đi ngang qua có ghé vào thì đã trông trải hơn rất nhiều, thay vì chừng hơn 10 cái bàn một lúc thì chỉ còn duy nhất một cái.

Phòng ăn nhìn qua trông nguy nga vô cùng, thiết kế giống phòng ăn trong các cung điện thời kỳ tiền Phục Hưng, đèn treo trần nhà làm hoàn toàn từ đá Dạ Linh Thạch, một loại linh thạch phát sáng chói lóa trong bóng tối, thay thế được đèn và khi chiếu sáng vào thì nó còn phát sáng lung linh hơn nữa.

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên tiến vào trong phòng ăn, Trần Ngọc Lâm kéo ghế ra cho nàng trước tiên, kể đó hắn mới ngồi xuống.

"Thật đẹp."

Âu Bảo Uyên nhìn hấn cười nói, ánh mắt hơi hướng ra ngoài cửa sổ, từ chỗ này có thể dễ dàng nhìn thấy toàn bộ cảnh quan ở Paris, tháp Eiffel, góc nhìn hơi lệch một tí nhưng vẫn đủ thấy toàn bộ, sông Seine thơ mộng, và bảo tàng Lour... khoan đã, cái bảo tàng đang cháy à?

"Ừm, đẹp thật."

Trần Ngọc Lâm kì quái dò tầm mắt khỏi cái bảo tàng Lourve, cảm giác ần ần không ổn, có điều hấn lại không có nói ra.

Sau đó Johnny bắt đầu phục vụ các món ăn, chủ yếu là Linh Thực, hơn nữa do là hàng hiếm cho nên toàn là tôm hùm, hải sò và đồ ăn Phương Tây là chủ yếu. Trần Ngọc Lâm cười khỏ khi mỗi món chỉ có vài ba miếng, hết cách, hình như đây là cách ăn uống ở trong các nhà hàng cao cấp Tây.

Hấn không quen nôi cách ăn này, mà dù sao hấn cũng chẳng đến đây để ăn.

Ăn được một nửa, Trần Ngọc Lâm ánh mắt hơi thoảng biến đổi, tay cho vào dưới bàn làm một cái thủ thế, lập tức một làn khói bảy màu lan ra từ dưới sàn nhà, kẻ đó từ ngoài cửa bước vào một con kỳ lân toàn thân vậy sáng bóng màu hồng, miệng ngậm theo một bó hoa Tâm Trường Tinh Thảo.

Tâm Trường một loại hoa trăm năm lớn, một giây hoa nở liền tàn. Nhưng nếu tại thời điểm nó nở bên cạnh nó tồn tại một hạt giống Tinh Thảo, Tinh Thảo trong nháy mắt sẽ nở hoa, Tâm Trường cũng sẽ sống mãi, cả hai cùng sinh cho đến khi một trong hai bị ngắt liền sẽ rũ tàn.

Cũng chẳng biết làm thế nào để hái được nữa.

Con kỳ lân đi tới, đặt bó hoa vào tay Âu Bảo Uyên. Cùng lúc này Trần Ngọc Lâm nắm lấy tay nàng, hít một hơi sâu hỏi:

"Làm bạn gái tôi nhé?"

Hấn có để ý mấy người ần xung quanh hơi khựng lại, mấy người này hình như là dàn nhạc chuẩn bị để làm gì đó, cả con kỳ lân cũng hơi sững sờ nữa. Có điều hấn kệ xác.

"Bạn gái..? Khục?"

Âu Bảo Uyên bật cười nhẹ, kẻ đó nàng nói:

"Xin lỗi, tôi hơi ngạc nhiên. Thế trận này.. tôi còn tưởng là ông muốn hỏi cưới tôi cơ."

"....."

Trần Ngọc Lâm tay vẫn nắm lấy tay Âu Bảo Uyên, hơi suy nghĩ:

"Tại sao không phải cả hai? Đầu tiên hỏi làm bạn gái, sau đó hỏi cưới?"

Âu Bảo Uyên bật cười nhẹ, tay nắm lấy bàn tay của hấn:

"Được thôi."

"Cái nào được?"

Âu Bảo Uyên đối với hấn nháy mắt, hơi rướn người lên nói trước khi quàng tay qua đầu hấn:

"Tại sao không phải cả hai?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Đại hội liên minh

Sáng hôm sau khoảng 8h sáng, Trần Ngọc Lâm tỉnh dậy ở trong phòng khách sạn Hoa Sen và Lâu Đài, đầu hấn vẫn hơi đau đầu.

Tối hôm qua hấn tỏ tình với Âu Bảo Uyên về sau, cũng không rõ có phải rượu vào lời ra hay không, hai người chơi thêm một lúc lâu nữa, khoảng chừng 1 tiếng, kẻ đó bắt đầu khiêu vũ (hơi ngượng chút là hấn bị vấp chân đầu đó 3 chục lần), sau đó rượu vào và...trục tiếp.. ừm..

Có điều hấn vẫn hơi thấy khó tin, Âu Bảo Uyên nhìn qua thẹn thùng, hồi còn ở trường nàng cũng chẳng có mấy bạn, đến khi lên Vĩnh Hằng đảo càng ít hơn, chủ yếu là quen biết thông qua hấn lại là người chủ động, trực tiếp kéo hấn vào trong phòng..

[Kí Chủ bị ngu à?]

Hệ Thống cảm râm:

[Cô ta bản thân là người chủ động. Biết tại sao cô ta không có bạn là con gái không? Vì bao nhiêu gái có ý với Kí Chủ đều bị cô ta chủ động loại bỏ rồi, cho nên chẳng ai dám chơi với cô.]

"....."

Trần Ngọc Lâm quay sang nhìn thấy Âu Bảo Uyên đang hơi ngại ngùng nhìn hắn, hình như nàng vừa tỉnh dậy, hắn nói thầm trong đầu:

"Câm mồm"

Hắn nhìn Âu Bảo Uyên, cười nhẹ nhàng hỏi:

"Thế hôm nay em muốn đi chơi đâu?"

"Không phải Tiêu Dao Thánh Nhân nói rằng sau hôm nay sẽ bắt đầu đi về nơi Tổ Chức Đại Hội ở Anh sao?"

Âu Bảo Uyên hôn nhẹ hắn một cái, mỉm cười hỏi. Trần Ngọc Lâm bật cười:

"Anh không nghĩ thế, cái gã đó chỉ ít phải ở đây thêm 3 ngày là ít. Dù sao hình như hắn còn chưa đạt tới mục tiêu 500 cô.."

Trưa hôm đó...

"Chúng ta sẽ khởi hành luôn."

Tiêu Dao Thánh Nhân rung đùi nói, hắn đang sắp xếp bữa trưa cho 3 người tại Mc.Donald, nhìn qua cũng khá nhiều, khoảng chừng chục cái hamburger các loại. Trần Ngọc Lâm nhũm mày hỏi:

"Chúng ta thực sự cần thiết phải đi à?"

Hắn còn muốn đi dạo Paris thêm một vòng nữa, đi dạo cùng Uyên lúc bọn hắn đang là 2 người bạn cùng với đi dạo lúc cả 2 đang là một cặp trên cơ bản là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa hai người là một cặp rồi thì có nhiều chỗ có thể tới hơn, tí như tầm 10h sáng lúc đi xuống hắn có thấy Ikarus gạ kéo cái gì Đường Hầm Tình Yêu.

"Không không. Hôm nay chúng ta khởi hành luôn, ta luôn muốn ghé qua Italy."

Tiêu Dao Thánh Nhân nói, còn Trần Ngọc Lâm thì híp mắt hỏi ngược lại:

"Rõ ràng hôm qua Ngài còn nói 3 ngày nữa mới đi, làm sao lại biến thành hôm nay rồi?"

"Người quan tâm cái gì? Lãi nhà lãi nhãi, có đi hay không?"

"Đi, đương nhiên đi. Ý cũng không tồi."

Trần Ngọc Lâm suy tính:

"Nhưng nghĩ thử mà xem? Tại sao lại là hôm nay? Chúng ta có thể đi từ rất sớm, cũng có thể đi rất muộn, tại sao hết lần này đến lần khác là hôm nay..."

"Chẳng có ý gì hết, chỉ là đột nhiên thích đi thôi."

Tiêu Dao Thánh Nhân nhìn Lang Lộc ngồi trên bả vai hắn, bật cười khan. Trần Ngọc Lâm búng ngón tay nói:

"Tại sao lại là hôm nay. Hôm nay có gì khác mọi hôm... không đúng, nếu như hôm nay muốn đi, ắt phải do cái gì đó xảy ra từ hôm qua... Hôm qua.. hôm qua.. hôm qua bọn ta không có ở đây để quân Ngài gây ra cái sự việc tày trời gì.."

"....."

"Uyen, mời tìm kiếm từ khóa, "Trần Ngọc Lâm" trên mạng xem có gì mới."

Trần Ngọc Lâm tự hào nói, Âu Bảo Uyên gật đầu, tuy nhiên nàng không lướt web mà chỉ đảo mắt lướt một chút, chợt nàng phì cười:

"Trần Ngọc Lâm nhảy múa với xác ướp, suýt chút nữa đốt cả Bảo Tàng Lourve với pháo hoa? Lạy Chúa, Ngài đã làm cái gì vậy Tiêu Dao Thánh Nhân?"

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc, cầm trên tay điện thoại:

"Nhảy múa và hôn xác ướp? Khẩu vị Ngài còn có thể nặng đến không biên giới à? Ta biết Ngài ăn khá tạp nhưng..."

"Xác ướp đó rất nóng bỏng, ta thèm. Ít nhất là sau khi hóa hình người."

Tiêu Dao Thánh Nhân nói. Trần Ngọc Lâm bĩu môi:

"Thế còn vụ cái Bảo Tàng Lourve?"

"Ta chưa có đốt Bảo Tàng Lourve, ta chỉ suýt đốt nó mà thôi. Và ta đã thành công dập lửa. Đại khái thì ta mới học được một màn ảo thuật, nhưng người diễn cùng của ta thì lại thất bại thảm hại và thế là quả pháo hoa bay lên trên trần. Ta cố thử dùng ảo thuật dập lửa nhưng không được."

"Thì đương nhiên là nó không có tác dụng rồi, Ngài dùng ảo thuật dập lửa kiểu gì?"

Tiêu Dao Thánh Nhân nhún vai, lấy trong túi áo ra một cái mũ ảo thuật, ve vẩy tay trên cái mũ:

"Úm ba la úm ba la" và rồi lấy ra một cái bình cứu hỏa từ bên trong.

"....."

Trần Ngọc Lâm không biết nên cười, mỉa, hay khóc, hần nghĩ hần sẽ làm 2 cái đầu. Tiêu Dao Thánh Nhân chỉ trừng mắt nhìn hần, rồi lạnh lùng tuyên bố cả lũ sẽ đến Ý ngay sau khi ăn xong bữa này.

Tuy nhiên do nửa chừng đang đăng ký thì Trần Ngọc Lâm nhận được điện của Mộ Dung Nguyệt gào thét bắt bọn hần phải tới ngay và luôn để còn đăng ký tham gia Đại Hội, hóa ra hạn cuối đăng ký là ngày 2/11 và bọn hần chỉ còn duy nhất một ngày để đăng ký.

Cho nên ngay lập tức Tiêu Dao Thánh Nhân mặt mo bay sang Anh để đăng ký, tiện thể xách theo cả 3 đứa luôn. Trần Ngọc Lâm ban đầu nghe Tiêu Dao Thánh Nhân nói "bay sang Anh" thì còn tưởng hần sẽ mang bọn hần du ngoạn trên bầu trời, ai dè ông trực tiếp vạch ra một vết nứt không gian đem bọn hần trực tiếp tiến vào ngay bên trong Tổng Bộ Liên Minh luôn.

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên và Lang Lộc bị Tiêu Dao Thánh Nhân tàn nhẫn vứt lại trong tổng bộ Liên Minh, còn ông thì tới Ý một mình, bèn ngồi nghe Hội Trưởng Liên Minh Tu Luyện giả sắp xếp.

"Ta có cảm giác gặp được hai người ở đâu rồi nhỉ?"

Hội Trưởng Liên Minh Tu Luyện giả híp mắt nhìn về phía Trần Ngọc Lâm và Âu Bảo Uyên. Hai đứa nhìn nhau, nhớ lại đầu đó độ tháng 6 Mộ Dung Nguyệt cũng một chiều vạch nát hư không cưỡng ép mở một thông đạo không gian tới căn phòng này, sau đó một cái Tà Tông liền bị tiêu diệt bởi Liên Minh Sát Lệnh.

Cho nên... liền là nhớ rất rõ?

"Không, không quen."

Trần Ngọc Lâm lắc đầu mỉm cười. Hội Trưởng Liên Minh lắc đầu, nhìn qua cũng biết hai đứa này đang nói dối, có điều... cũng chẳng quan trọng, tuy rằng Tiêu Dao Thánh Nhân làm người khác nổi điên thường xuyên, nhưng kì thực bọn hần cùng là người trong một cái Liên Minh.

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên và Lang Lộc 3 đứa được Hội Trưởng Liên Minh cho một căn phòng tại khách sạn 5 sao, không thể không nói là không tồi. Cần phải biết mỗi đợt Đại Hội tương tự chỉ các Cửu Phẩm Tông Môn mới có thể được nhận khách sạn 5 sao.

Khách sạn 5 sao này cũng không phải một giới phẩm nhân khách sạn, mà là chi nhánh chi phục vụ Tu Luyện giả của riêng Liên Minh. Một căn phòng của khách sạn là chỉ ít cũng phải rộng tương đương sân bóng đá, hơn nữa còn trang bị các căn phòng dành cho Luyện Đan/Khí/Dược Tề/ Võ Kỹ... các loại nữa.

Ngoài ra còn được sử dụng trận pháp bảo hộ cùng Tụ linh trận ở mức độ kinh khủng, cấp 8 trở lên. Hơn nữa coi như phúc lợi, miễn phí toàn bộ phí dịch vụ, ăn uống, đi lại, tham quan ngắm cảnh.

Trần Ngọc Lâm 3 người tiến vào bên trong phòng khách sạn, bên trong này lại có chừng 13 căn phòng khác nhỏ hơn, mỗi người một phòng. Tuy nói là nhỏ nhưng từng cái một cũng có thể so với một cái phòng khách bình thường, nội thất bên trong hết thảy đều là niên đại Phục Hưng.

Trần Ngọc Lâm nhảy lên nằm lên trên giường, loại giường này dẹt từ từ một loại nhện nào đó gọi Linh Tằm Chu, hè mát đông ấm, thoáng mát vô cùng.

Hình như là Linh Tằm Chu tơ nhện thông qua biến đổi gen, có thể để cho con dê bình thường tiết ra lượng lớn cùng chất tơ nhện.

Lang Lộc không hài lòng lắm với căn phòng, cho nên nó kiến nghị với ban quản trị khách sạn chuyển đổi thành một cái hang đá vôi, và ngạc nhiên thay, được chấp thuận. Trần Ngọc Lâm đang tự hỏi có chuyện gì xảy ra nếu hần vùi thêm 1 cái quan tài, tiếng là ma cà rồng mà hần còn chưa ngủ trong quan tài lần nào.

Âu Bảo Uyên:

.....

Dù sao, hôm nay Trần Ngọc Lâm tiu nghỉu, Âu Bảo Uyên dù hấn dụ thế nào cũng nhất nhất không chịu tiến vào trong phòng hấn, còn khóa cửa lại sau khi kêu hấn là đồ biến thái, khiến cho hấn một mực buồn rầu.

Có điều cũng nhanh sau đó hấn quên đi chút buồn tủi, nhanh nhẩu rủ Uyên chạy ra ngoài chơi. Tuy rằng đối với tiến vào phòng hấn, hoặc để hấn tiến vào phòng nàng nàng có kháng cự, nhưng đi ra ngoài chơi thì lại không có.

Lang Lộc bị/được Trần Ngọc Lâm xách đi theo. Hồi ở khách sạn Hoa Sen hấn nhờ Johnny trông nom con sói con kia, nghe nói con sói con kia thiếu chút rớt từ trên trời xuống khi đang đuổi theo một nàng tiên nào đó.

Chỗ tập trung là ở trên trời, ngay phía trên Stonehege, một đài thi đấu dài rộng 20 dặm, có chứa hơn trăm ngàn gian phòng cùng ghế ngồi cả thảy.

Hai người đang vui vẻ đi tới, Âu Bảo Uyên lúc này chợt lộ ra vẻ là một cuốn bách khoa từ điển sống... Trần Ngọc Lâm biết điều này từ trước, bộ nhớ SSD của nàng gấp nhiều lần nhân loại bình thường, tương đương hàng triệu terabyte bộ nhớ.

Ti như một số nho nhỏ nghiên cứu nói rằng não người bình thường có thể lưu dữ liệu tới 2500 TB, tuy nhiên khi chúng ta lên tầm của Tu Luyện giả con số đó tăng vọt lên rất nhiều, và khi chúng ta nói tới Âu Bảo Uyên, nàng có thể có chừng gấp ngàn lần con số thông thường bởi khả năng kết nối liên kết nano và một loạt các thuật ngữ khác mà mỗi lần nàng nói tới ánh mắt hấn đều sẽ đại ra...

Nói đơn giản, nàng đã tải sạch toàn bộ cái mạng Internet về trong hệ thống cơ sở dữ liệu, và hình như vẫn còn dư lại quá nhiều.

"Kia là Tiêu Dao Phái người tham dự. Không nên hiểu nhầm với Tiêu Dao Thánh Nhân người mà không có một chút liên quan nào tới Tiêu Dao Phái, mọi người cứ hay nhầm lẫn cái này, hai cái này là hai cái hoàn toàn riêng biệt."

"Kia là Thiên Đẩu, một thiên tài tu luyện giả Ma Pháp Hệ. Ma pháp sư Trung Cấp, năm nay 12 tuổi."

"Em là Ma Pháp Sư cao cấp đúng không?"

Trần Ngọc Lâm hỏi, sau hôm qua bọn hấn thống nhất thay đổi cách xưng hô.

Tuy rằng Đại Hội không quan trọng tuổi tác, nhưng càng ít tuổi thì càng được đánh giá cao đã gần như là một luật bất thành văn. Nói cách khác cùng là 1 thành tựu, một ông lão 500 tuổi sẽ có điểm kém hơn 1 thiếu niên 20 tuổi.

Cho nên, các tông môn thậm chí sẽ chỉ cử thiên tài trẻ tuổi tới tham dự, nếu không có thì mới cử những người già hơn.

"Đúng vậy, chính xác hơn về phần Ma Pháp Trận thì là Bán Đại Ma Pháp Sư. Ồ, kia là Thập Đại Tân Tông Môn, hình như đang có đánh nhau, tốt nhất kệ họ."

Trần Ngọc Lâm nghe nói Thập Đại Tân Tông Môn, là 10 tông môn mạnh nhất phía sau các Tông Môn cổ xưa hùng mạnh, chỉ tính thành lập sau năm 3000 TCN.

Ngoài ra còn có 1 trong các Cổ Môn Phái, Man Thần Tông đến tham dự, một vị "tuyệt thế mỹ nữ" quả là khiến Trần Ngọc Lâm mở rộng tầm mắt.

3 vòng hoàn hảo vô cùng, chỉ tính riêng thân thể nếu đi thi hoa hậu lực điền cùng đám vận động viên cử tạ cũng đủ để bọn hấn quỳ gối khóc gọi mẹ, cơ tay còn to hơn cả bán kính của Trần Ngọc Lâm, nhìn qua còn tưởng Người Không Lỗ Xanh Hulk phiên bản nữ giáng trần, và không, không phải She-Hulk, She-Hulk còn nóng bỏng, chỉ là Hulk kèm theo mặt con gái.

Xung quanh nàng có vô số nam nhân truy phùng, Trần Ngọc Lâm cảm giác ăn một đồng chanh. Khẩu vị của Cổ Tu Chân hơi quá... mặn mà đi.

Chỉ có thể nói thời đại khác biệt, thẩm mỹ cũng khác biệt? Ti như thời xưa phi tần trong cung của vua chúa ảnh lưu lại thực làm người ta mất mủ? Hoặc kì thực thời xưa, nữ béo mới được người ta ưa thích, gầy ngược lại để cho ghét bỏ.

Tiếp tục giới thiệu...

"Đằng kia là người của team Ngoài Hành Tinh, ồ, kia là người Vulcan, còn có đám Jedi nữa, họ làm cái quỷ gì ở đây?"

Trần Ngọc Lâm

"....."

Đâu? Jedi đâu?

"Kia? Kia là một con ngỗng, nó đang đi lùi, nhưng đúng, nó chỉ là một con ngỗng."

Trần Ngọc Lâm

"....."

"Từ từ. Tại sao ngươi lại ở đây?"

Hai người đang dắt Lang Lộc đi, chợt một kẻ nào đó trông khá giống người, ngoại trừ trên đầu hắn có vây cá, nước da siêu cấp nhợt nhạt, 2 tay 2 chân là 6 cái xúc tu kinh hãi chỉ vào Âu Bảo Uyên.

Âu Bảo Uyên nhìn thấy người này, bĩu môi, giới thiệu:

"Xin giới thiệu chúng tộc Europrian đến từ mặt trăng Europa của Sao Mộc, bị bọn tôi đánh bại cách đây mấy trăm năm trong trận chiến tại vùng tối trên Mặt Trăng. Bọn họ thực lực toàn dân cũng có thể coi như cao, tuy nhiên thực lực đỉnh cao lại yếu vô cùng, cho nên trận chiến đó không quá nửa tháng bị bọn tôi quét sạch hoàn toàn."

Kẻ đó nàng nhìn về phía gã người-thủy sinh này, hỏi:

"Cho hỏi, người Europrian làm gì ở đây? Chưa nghe nói qua bọn họ gia nhập Liên Minh bao giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủy Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Khuyến bảo

Trần Ngọc Lâm nhú mày nhìn Âu Bảo Uyên, từng nghe nàng thường xuyên nhắc tới cổ sự đánh nhau gì đó trên mặt trăng, chỉ coi như là nàng tại đối với hắn đùa giỡn hoặc phát ra một hai loại quái bệnh, tí như hồi trước hắn hay mặc đồ siêu nhân Gao rồi "triệu hoán Gao sư từ/cá mập/đại bàng .v..v" rồi nhảy tót lên lưng con bò sau đó bị bò đá (chuyện dài lắm) và bị con ngỗng rượt (không dài như chuyện con bò, nhưng hai chuyện có liên kết với nhau)

Dựa theo lời nàng, đây là chiến tranh giữa 2 chủng tộc dựa trên công nghệ, đương nhiên Mê Cung đối với Tu Luyện giả cũng đầy đủ đáng sợ, nhưng dường như trận chiến này chỉ hiện lộ một mặt công nghệ mà thôi.

Hành tinh kia.. hắn cũng nghe nói qua, một trong các hành tinh có sự sống trong hệ Mặt trời, cách xa mặt trời, nhưng tâm của nó đầy nhiệt, và sự thật đó là một hành tinh toàn nước khiến cho lớp nước tan ra, tạo thành một môi trường thích hợp cho sự sống.

Sự sống của họ tồn tại dưới dạng sinh vật thủy sinh, tuy nhiên là một hành tinh có ít linh khí, ít hơn vô số lần so với Trái Đất, tu vi cao nhất đại khái cũng chỉ là chừng Kim Đan khoảng đó. Nguyên Anh cường giả có thể nói là đỉnh tiêm chiến lực, Thần Anh đã có thể xưng bá thiên hạ.

Toàn bộ hành tinh là nước, bao phủ bởi một tầng băng, cho nên nguyên một hành tinh đều là dị nguyên tố linh thủy cấp 2, tuy rằng tu vi tối đa chỉ là cấp Kim Đan, nhưng chính là toàn dân tu luyện, hầu hết đều là Tam Phẩm hoặc Tứ Phẩm. Cho nên nói nơi này tu vi toàn dân rất cao.

Đổi lại cho di dân từ Europa sang Trái Đất, Trái Đất nhập khẩu ngược Linh Thủy từ Europa về. Không có cách, lượng Linh thủy của Trái Đất đem so ra Europa rất ít.

Âu Bảo Uyên cũng gã người-cá-mực kia hằm hè nhau một chút, sau đó hai người lại tách nhau ra. Kì thực hai người căn bản cũng không thân nhau lắm, chỉ là hồi trước dường như cùng nhau có dăm ba va chạm.

Liên quan đến khá nhiều sinh mạng đồ máu.

Trần Ngọc Lâm cùng 2 người đi dạo một hồi, hắn chạy đi ra mua kem cho cả 3. Cùng lúc này Âu Bảo Uyên ôm Lang Lộc, tựa vào gốc cây. Trần Ngọc Lâm đi một lúc cũng không lâu lắm, bất chợt một đám chừng 2 nam 2 nữ tiến lại phía Âu Bảo Uyên, hướng nàng nói:

"Này cô gái, cảnh cáo cô một chút..."

Âu Bảo Uyên lạnh lùng ngẩng đầu nhìn lên, đừng nhìn nàng đối với Trần Ngọc Lâm như thế nào, đối với người khác chính là mặt lạnh:

"Có chuyện gì?"

Đồng thời, nàng cũng chuẩn bị sẵn tạo thành một số ma pháp trận văn trong tay áo. Nếu đây là cái thể loại quấy rối, bắn bay trước khi Trần Ngọc Lâm quay về.

Không có vẻ giống quấy rối, ngược lại hình như tới gây sự.

Một gã thanh niên tóc đỏ nói, giơ lên một tay ra hiệu hòa hoãn:

"Bình tĩnh cô nương. Ta cảnh cáo cô một chút, tránh xa cái gã vừa rồi ra, cái người gọi là Trần Ngọc Lâm ấy. Hắn hoàn toàn là một thằng khôn ngoan tình dục. Cô có thể không tin, nhưng ta có thể chứng minh."

Âu Bảo Uyên:

-.....

Một thanh niên khác, tóc trắng bạch kim nói, giọng hoàn toàn khẳng định chắc nịch:

"Tôi không biết hắn nói với cô cái gì, nhưng cái thằng đó hoàn toàn là một thằng khốn nạn đê hèn, nói dối phụ nữ chỉ để ngủ cùng họ. Chị gái tôi từng ngủ cùng gã một đêm, quyết định dìm đời nhất của chị tôi. Sau hôm đó, hắn để lại một bức thư nói rằng hắn là một hồn ma chết trong chiến tranh và chỉ có thể xuất hiện một lần mỗi một thiên niên kỉ."

"Và sau đó xuất hiện một thằng cha khác gọi Trần Dương Lâm, cô em gái song sinh chuyển giới của gã đến và gã thêm lần nữa."

Âu Bảo Uyên:

-.....

Lang Lộc (kí tự loại hình):

-.....

Ồ~!

Cô gái khác nói:

"Sư phụ tôi từng suýt bị hắn gạ lên giường, hắn nói với sư phụ tôi là hắn bị hội chứng RLCQTQK. May mà sư phụ tôi có não cho nên không mắc lừa."

Âu Bảo Uyên nhàu mày nghi hoặc, mặc dù nàng cố gắng nín cười:

"RLCQTQK? Đó là cái gì?"

"Rối Loạn Của Quý To Quá Khổ!"

"....."

Lang Lộc thiếu chút cười sặc, Âu Bảo Uyên cũng không kém, cả hai bụm miệng run rẩy. 4 nam/nữ này nhìn quanh, thấy Trần Ngọc Lâm đang mang mấy cây kem tiến tới, bèn nói với Âu Bảo Uyên trước khi rời đi:

"Cẩn thận chút, thằng đó đốn mạt lắm. Thế tụi này đi nhé, nghe đồn nếu bị hắn bắt gặp hắn sẽ biến tụi này thành nữ và.. thôi khỏi, chào."

Trong khi Âu Bảo Uyên không biết nên khóc hay cười nhìn đám kia chạy mất dạng, Trần Ngọc Lâm đi đến, cười hỏi:

"Bốn người vừa nãy là bạn của em à?"

Hắn nói nhưng kì thật tâm không thực sự chú ý lắm, nguyên do là lúc đi mua kem thời điểm hắn phát hiện ra có một loại kem thực sự từng là một cái nan đề khuyh đảo Internet đến tận ngày nay:

Kem vị cứt.

Không đùa đâu, thật đó.

Ghi nhớ vị trí, thời gian bán, khi nào rồi rảnh đi mua thử, dù sao mà nói... nó bán thật sự vô cùng chạy. Nếu được thì dụ cho Tiêu Dao Thánh Nhân ăn thử luôn.

"....."

Âu Bảo Uyên hí mắt nhìn Trần Ngọc Lâm, hỏi:

"Anh thực sự đã bao giờ ngủ với một cô gái, rồi bỏ cô ta và để lại một mẫu giấy rằng anh là một hồn ma bị hội chứng RLCQTQK chỉ có thể xuất hiện một lần mỗi 1 thiên niên kỉ?"

Trần Ngọc Lâm

"???"

RLCQTQK? Đó là cái gì?

"Grào.. ta phải giết chết gã.."

Trần Ngọc Lâm cảm giác mình sắp biến thân Siêu Saiyan.

Tiêu Dao Thánh Nhân đem hấn để lại một đồng núi tin đồn hết thấy để cho hấn gánh chịu, này liền cũng thôi, vậy mà lời đồn bắt đầu đối ngoại truyền ra ngoài, hiện tại cũng chưa rõ số người nghe được loại hình tin đồn vân vân kiểu này đã đột phá hàng triệu chưa.

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng bình tĩnh lại, dù sao đối với hấn cũng không quá ảnh hưởng nhiều, cùng lắm thì lời Tiêu Dao Thánh Nhân làm tấm mộc vậy. Dù sao đã có bạn gái, hấn cũng không có dự định tán gái, hấn cũng không phải Tiêu Dao Thánh Nhân.

Âu Bảo Uyên thì ngược lại, nàng lúc trước cảm giác một chiêu này của Tiêu Dao Thánh Nhân quả là tuyệt diệu, đem so với nàng hồi trước uy hiếp kết hợp gank tem bằng băng đảng còn diệu hơn nhiều lần, có thể trên cường độ cao giảm độ thiện cảm của toàn bộ phái nữ đối với Trần Ngọc Lâm.

Còn những người mà vì thế đối với hấn sinh lòng hứng thú, càng không cần quan tâm, khẩu vị của Trần Ngọc Lâm đem so ra tốt hơn Tiêu Dao Thánh Nhân nhiều.

Cho nên nàng một mực kệt xác Tiêu Dao Thánh Nhân tùy ý chơi, nhưng hiện tại liền không giống. Giá trị lợi dụng của Tiêu Dao Thánh Nhân đã cạn kiệt vào tối qua, lưu lại một chút cũng là nàng quên mất, hiện tại... cũng là lúc đòi chút bồi thường về mặt tinh thần.

"A lô, cô Nguyệt ạ?"

Uyên nhắc điện thoại lên, nếu nói ai có thể trị được Tiêu Dao Thánh Nhân, đệ nhất là Mộ Dung Nguyệt, đệ nhị là vợ của ông, cứ việc ông là Thánh Nhân, dù sao cũng khá sợ vợ. Có điều hiện tại hai người đang ly hôn...

"Vâng, Tiêu Dao Thánh Nhân giả dạng bạn trai cháu..."

"....."

Hả?

Mộ Dung Nguyệt ở đầu dây bên kia:

"Bạn trai? Nhóc có bạn trai...ồ, hai đứa tiến triển nhanh phết."

Nàng cứ việc bận bù đầu, tu luyện cũng không thiếu nhưng quan sát xung quanh thì không kém.

Tiêu Dao thánh niên kia rất đầu đất, lại trẻ con, dù gì cũng là Thánh Nhân lại bị Âu Bảo Uyên đem ra làm lợi dụng cũng khá bội phục.

Nên biết, một chiêu giả dạng này chính là Âu Bảo Uyên mơ mơ hồ hồ gợi ý cho Tiêu Dao Thánh Nhân, kể đó nhân lúc Trần Ngọc Lâm đang điên đầu lên vì vụ này lại nhân cơ hội ở cạnh hấn, an ủi hấn.

Kể đó, lại tỏ ý đòi Tiêu Dao Thánh Nhân đi hộ tống, mà thằng kia hộ tống liền chắc chắn sẽ kiếm gái... Cứ việc Trần Ngọc Lâm là trẻ con, nhưng dù gì cũng đang tuổi mới nhón, huyết khí thịnh, lại thêm Tiêu Dao Thánh Nhân 5 lần bảy lượt đem gái tới, liền chắc chắn sẽ có chút biến hóa.

Hai đứa kì thật tại 2 năm giao tiếp đã có xu hướng tiến về cái này phát triển, có điều chỉ còn thiếu chính là một căn rom rạ cuối cùng, chính thức tiến lên giai đoạn này.

Cái gì không biết, tán trai chính là rất có tiền đồ. Đối tượng lại vừa vặn là Trần Ngọc Lâm, cũng coi như nước phù sa không lưu ruộng người ngoài.

"Ừ, để ta giải quyết hấn."

Mộ Dung Nguyệt nín cười nói, kể đó nàng vạch ra một cánh cổng không gian nhỏ, biến mất, tiến về Rome.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Dịch dung thất bại

Trần Ngọc Lâm 3 người đang ngồi bàn nhau xem làm thế nào đem Tiêu Dao Thánh Nhân dụ ăn kem vị cứt, đột nhiên xung quanh bọn hấn không gian hơi chút chấn động, kể đó chui ra từ bên trong hư vô Tiêu Dao Thánh Nhân hình dáng bản thể của hấn, cái mà giống một đứa bé bảy tám tuổi, sừng san hô, đuôi rồng cánh rồng trào rồng (không phải là rồng, nhưng mà trông cũng tựa tựa thế).

Rất may là hoàn toàn không giống Trần Ngọc Lâm tí nào, trừ việc có 2 tay 2 chân 2 mắt 1 mũi 1 mồm 2 tai...

Trần Ngọc Lâm phì cười khi thấy Tiêu Dao Thánh Nhân mặt đen xì đầy mồ hôi, tóc tai bù xù, liền cặp sừng san hô bóng loáng cũng bị dính mồ hôi quá nửa. Nhìn khá giống hán hồi trước lúc trên chóc Âu Bảo Uyên, bị nàng bán cho một cái Hòa Cầu Thuật vô mặt.

Tiêu Dao Thánh Nhân đậu xanh rau má thở dài:

"Chết tiệt Mộ Dung Nguyệt. Ta suýt nữa tán được 5 em sinh 5 cùng lên một lúc rồi."

"....."

Chắc là trong hình dáng của hán đúng không? Bảo thao danh tiếng của hán càng lúc càng tệ.

Kể đó, Tiêu Dao Thánh Nhân đứng lên, vút cho hán một cây gậy, đầu cây gậy gắn một con đại bàng bằng đồng thau, trên thân gậy có đính một bộ xương khô cũng bằng đồng thau. Hán vừa chạm vào cây gậy liền thấy bộ xương đầy hơi cử động, hướng về phía hán rít lên một tiếng rồi lại bất động.

"Con Đại Bàng Quân Đoàn Tử Thần. Không phải hàng thật đâu, đồ chơi thôi, đem ra triệu gọi 1-2 bộ khô lâu làm việc vặt còn có thể."

Tiêu Dao Thánh Nhân lấy một cái khăn lau mặt, lau lau nói:

"Quả lưu niệm"

"Chà, ta luôn muốn đi Rome."

Trần Ngọc Lâm hơi luyến tiếc nói, dù sao kẻ cả trong giới Tu Luyện giả, Rome vẫn như cũ là một tòa thành khá có tiếng tăm.

Thôi kệ vậy. Về sau có cơ hội tự đi đi.

Trần Ngọc Lâm từ hàng mặt nạ bên cạnh, lựa đại một tấm mặt nạ siêu nhân Gao - Quỷ Sói đeo vào, cảm thấy hết thấy hoàn mỹ. Người khác nhìn vào sẽ chỉ thấy đây là một Quỷ Sói, cũng là Gao Sói Bạc trước khi phế vật hóa mà không phải là nhìn thấy Trần Ngọc Lâm.

Nãy giờ đứng im một chỗ mà hán đã giống như động vật quý hiếm, bị chỉ chỉ chỗ chỗ, lại còn có một đám mặc áo ghi rõ ràng địa chỉ trang web TranNgocLamLaThangKhon.com và in hình cái mặt hán kèm câu nói: "Ta là Trần Ngọc Lâm, người trở về từ tương lai nhưng phải...." nữa, kêu hán chịu sao thấu.

Nhận tiện, đám thứ hai không phải căm ghét hán mà hình như là fan cuồng.

Kì thật đối với Quỷ Sói Trần Ngọc Lâm rất là bất bình, trước khi về phe công lý thanh niên một mình cân toàn bộ 5 anh em siêu nhân, đập cho 5 đứa lên bờ xuống ruộng, sau khi công lý hóa liền con creep cũng không đánh được.

Tiêu Dao Thánh Nhân nhìn thấy thế, đầu đầy hắc tuyến đưa cho hán một cái mặt nạ trông cũng khá mới, còn nguyên trong bọc. Hán nói:

"Nhìn trông người đeo cái mặt nạ đầy như thằng dờm đời ấy, đeo cái này đi, hồi trước ta mua độ 500 cái nhưng mà dùng không hết. Nhận tiện, Quỷ Sói là nhân vật ta khá ưa thích trong siêu nhân Gao và người đeo mặt nạ của hán làm ta có cảm giác đang sỉ nhục hán vậy."

"....."

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn qua, Giám Định bí pháp cho thấy đây là Bách Diện Mặt Nạ, tên như ý nghĩa, một cái mặt nạ có thể thay đổi trong 100 khuôn mặt, tuy nhiên mỗi lần thay đổi chỉ có thể kéo dài một ngày duy nhất cho nên cũng không có nhiều chỗ dùng.

Thứ nhất là chỉ có thể phỏng theo những khuôn mặt cùng kết cấu xương, hơn nữa dễ bị phát hiện, càng không có nhiều chỗ dùng.

Hán cảm thử vào, trong đầu hơi suy nghĩ đến một khuôn mặt tùy ý, đeo lên trên. Lập tức cái mặt nạ hoàn toàn mười phần khớp với gương mặt hán.

Âu Bảo Uyên cùng Tiêu Dao Thánh Nhân kinh dị mở to mắt, gật gù không ngừng. Trần Ngọc Lâm đang tự hào vì có vẻ trông mình "oách" hơn, ngay sau đó hai người nhìn nhau, gật gù nói thầm cái gì đó trong khi nhìn vào điện thoại:

"Giống vãi ra ấy."

"Không sai, rất giống. Giống một cách đáng kinh ngạc. Nhìn qua ta cũng không nhận ra điểm khác biệt..."

Lang Lộc cũng mắt tròn mắt dẹt làm biểu lộ ngón tay cái.

"Sao? Giống siêu sao à?"

Trần Ngọc Lâm tự hào tự sướng, 2 người kia giương mắt nhìn nhau nghi ngại, kể đó đưa cho hán cái điện thoại:

"Đại loại... thế?"

Trần Ngọc Lâm tiếp cái điện thoại bên trong là ảnh của một người trông giống hệt hán lúc trang bị cái mặt nạ kèm theo 1 dòng tít:

[Truyện đối tượng Giết Chết 172 người - Dương Văn Hình.

Đặc điểm nhận diện: Cánh tay có hình xăm đồ đằng cổ định Thần Ấn Chu Tri.

Giá treo thưởng: 1200 Linh Thạch cấp 5.]

Trần Ngọc Lâm

~.....

Ha ha ha ha vui về đây.

Trần Ngọc Lâm tròn mắt nhìn đầu xanh rau má thay đổi một khuôn mặt khác, lần này để đảm bảo hắn thay đổi thành hình dáng một người Đức mắt xanh da trắng. Kể đó hắn lại tiếp tục chán nản khi nhìn thấy cả Tiêu Dao Thánh Nhân lẫn Âu Bảo Uyên nhìn nhau như muốn nói rồi lại không:

"Đẹp trai đấy."

"Là thằng nào?"

Trần Ngọc Lâm chán nản hỏi, giờ tay ra, Âu Bảo Uyên dứt vào tay hắn cái điện thoại, hắn mở ra, thiếu chút sắc:

[Bảng truy nã.

Advicz Sezth - Thợ Cạo Đầu Man Rợ.

....]

"....."

2 lần cả 2 lần đều trông giống tội phạm giết người hàng loạt là sao vậy? Không lẽ hắn bị ám à? Cái mặt nạ này bị ám hay vẫn là hắn bị ám

"Ha, chỉ là trùng hợp."

Trần Ngọc Lâm không tin tà nói, lại thay đổi thêm lần nữa.

Và thế là...

[Truyện đối tượng giết người cướp của: Lâm Tuấn Minh, giết chết 32 người, 12 phụ nữ, 8 trẻ em và 12 đàn ông. Hoài nghi là người của Hắc Ám Thiên Tà Giáo.]

[Truyện đối tượng Ma Giáo Cuồng tín đồ Adam Croats, hiến tế 12 người cho Tà Thần Bách Nhân Sở Châu....]

Thêm vài lần nữa...

"Chà, ta không thể phủ nhận vụ này mới."

Tiêu Dao Thánh Nhân bĩu môi nhìn Trần Ngọc Lâm đang bị một đám người vây quanh, tràn đầy vẻ thù hận. Một tên mặt trắng, tóc trắng, quần áo cũng trắng khoảng chừng Ngũ Phẩm Tu Chân hệ tu vi khuynh tay đối với Tiêu Dao Thánh Nhân:

"Tiền bối xin lượng thứ, chúng ta cần áp giải phản đồ này về tông môn đem đi chặt đầu thị chúng."

Trần Ngọc Lâm nhìn thanh gươm tuốt ra ngay cổ hắn:

~.....

Cho nên... không còn bảng truy nã, ngược lại hắn biến thành phản đồ rồi?

Hắn thậm chí còn chưa từng nghe qua Thanh Uyên Giáo.

Tiêu Dao Thánh Nhân xoa cằm vuốt bộ râu tướng tượng, ra vẻ một bộ dáng tiền bối cao thâm mặt trượng, toàn thân tỏa ra khí tức Tôn giả ẩn ẩn một chút nét tang thương:

"Thế tên này đối với tông giáo của các ngươi làm ra cái gì? Có thể nói ta nghe không?"

Bên cạnh hắn, Âu Bảo Uyên nằm tựa ra ghế dài, bụng một túi bóng ngô kèm 1 cốc cô ca, Lang Lộc làm ra cái quạt phất phất về phía nàng, hai người thoải mái nhìn Trần Ngọc Lâm tẩu hải.

Thanh niên mặt trắng Ngũ Phẩm kia cúi mình bẩm báo:

"Bẩm tiền bối, tên phản đồ này tội ác bất tận, không gì không dám làm. Hắn khi sư diệt tổ, giết hại đồng môn chỉ để đoạt lấy một món Lục Phẩm Linh Bảo, quả là tội ác trời đất không thể dung tha. Không chỉ có thế, hắn còn đem một nhà của sư đệ ta toàn bộ phế đi, có thể tính là đời sau đoạn tuyệt. Còn kính mời tiền bối cho phép tại hạ áp giải hắn về tông môn chịu phạt."

"....."

Trần Ngọc Lâm nghe thế không biết cười hay mếu, hắn quyết định mếu: thế quái nào cái tội danh này lại bay lên đầu của hắn? Hắn chán nản giật mạnh cái mặt nạ ra, ném vào mặt Tiêu Dao Thánh Nhân:

"Thế đấy, ta chịu thua. Không có dịch dung dịch diếc gì hết."

Tiêu Dao Thánh Nhân 3 người cười ha ha

"Ha ha ha ha..."

"Cái gì? Ngươi đây là dịch dung? Trò đùa này thật là..."

Thanh niên mặt trắng nhìn thấy Trần Ngọc Lâm, cúi kính nói. Tân tân khổ khổ mới tìm ra được phản đồ, kết quả phát hiện hắn chỉ là dịch dung, không cúi cũng khó nói.

"Khoan đã, ta nhận ra ngươi."

Chợt, ánh mắt hắn co rụt lại, sát ý lan tràn ra:

"Ngươi là Trần Ngọc Lâm, kẻ thiếu chút nữa đem hai con gái của tông chủ chúng ta đem đi trốn, sau đó liền bị tông chủ đem truy sát 20 dặm cuối cùng may mắn chạy thoát? Ngược lại là có bản lĩnh. Ta biết có hơn 200 người muốn đem ngươi thiến, lần này xem ra ngược lại là chạy không thoát."

Âu Bảo Uyên phun ra một ngụm coca, sặc.

Trần Ngọc Lâm mặt dài ra như ngựa:

.....

Đi trốn? Trốn đến đâu? Đến nơi có biển bạc núi xanh? Tông Chủ của các ngươi có hút nhiều thuốc không? Tông Chủ phụ nhân các ngươi có khóc mất lệ nhòa không?

Khoan đã, đó không phải vấn đề cần quan tâm. Tại sao hắn lại phải chịu nỗi thay cho Tiêu Dao Thánh Nhân?

Tiêu Dao Thánh Nhân ho sù sụ, chỉ một chỉ vào đám người kia, nói:

"Lú!"

Một chỉ này điểm ra, cả mấy người kia 2 mắt chợt mê ly, kẻ đó bọn hắn nhủ mày nhìn quanh quẩn, rồi đi mất dạng, thậm chí còn chẳng thèm chào hỏi. Trần Ngọc Lâm đậu xanh rau má trừng mắt nhìn Tiêu Dao Thánh Nhân, hỏi:

"Đưa nhau đi trốn hả thưa Ngài?"

"Ta thề, đó là ý của họ."

Tiêu Dao Thánh Nhân nhủ mày nói, nhấp một ly rượu, lảng tránh ánh mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Tinh không huyền thú

Mấy ngày trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến ngày tổ chức Đại Hội.

Trong vài ngày vừa qua, một cái đại sự xảy ra. Thực ra mà nói đối với người khác thì không sao nhưng đối với Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên thì nó là một đại sự.

Còn nhớ con Tiểu Hắc không? Hay còn gọi là Bé Hắc ấy? Nó tiến hóa sau khi lên Level 100 rồi.

Trần Ngọc Lâm cũng chẳng hiểu nổi con Tiểu Hắc là cái thứ chết bầm gì nữa, chỉ biết nó có đầy đủ hết thảy mọi thứ giống như mọi sinh vật bên trong Dị Giới Edra, tuy nhiên nơi nó xuất hiện thì lại là ở trên Trái Đất.

Dù sao thì sau khi Tiểu Hắc tiến hóa, nó hóa thành từ một con vật trông hao hao con thằn lằn thành một con vật kì quái vô cùng, giống quả cầu đen đặc, mọc ra chừng 20 con mắt, trắng bóc, đồng tử là một chấm nhỏ như dấu chấm. Ân ân giữa những con mắt là những cái miệng mỏng và đầy răng sắc nhọn.

Thông thái giám định về sau cho ra kết quả như sau:

[Tên: Cô Nhuế. Cấp: SS. Level 1 / 3 sao.

Danh hiệu: Trọng Sinh Ma Vương. BOSS Cuối.

Tình Trạng: [Mất trí nhớ] [Mạnh khỏe]

Kỹ năng độc nhất: [Song Trùng] [Đại Viên Luân Xà]]

Trần Ngọc Lâm lướt qua các kỹ năng, [Song Trùng] cho phép nó nhìn thấu tương lai 2s, tuy nhiên kì thực tác dụng tương đương Sharingan, chỉ dựa vào các dữ liệu có sẵn tiến hành phân tích tương lai. Nếu Trần Ngọc Lâm từ trong điểm mù cho nó một đám thì nó không thể nhìn ra được, có điều bản chất có được rất nhiều mắt khiến cho nó không có điểm mù (gần như vậy).

[Đại Viên Luân Xà] cho phép nó sau khi chết lập tức "tái sinh" trong hình dáng bào thai, trở lại thành chính nó một lần nữa, cảnh giới giữ nguyên.

Lúc trước Tiểu Hắc tiến hóa thì nó thường xuyên ẩn ở bên trong bóng của Âu Bảo Uyên, hiện tại tốt, nó trực tiếp phiêu phù bên trên bầu trời, chỉ thi thoảng tại một số thời điểm mới sẽ chui lại vào bên trong bóng của nàng.

Đối với Âu Bảo Uyên, nàng là càng ưa thích hình dáng của Bé Hắc lúc này, hay nên gọi là Cô Nhuế? Còn đối với Trần Ngọc Lâm, hẳn càng thêm nghi ngờ thân phận của Bé Hắc rất có thể đến từ cái pho bản Dị Giới kia, có điều cũng không chắc chắn lắm.

Có điều không moi ra được thông tin nào từ phía Hệ Thống, hẳn cũng đành chịu.

Về phần Bé Súp thì đang được giữ lại trên Vinh Hằng đảo.

Đại Hội Liên Minh bắt đầu lúc 10 giờ ngày 5 tháng 11. Trần Ngọc Lâm cùng với Âu Bảo Uyên đến đó từ hơn 8 giờ, hai người nắm tay nhau tình tứ còn Lang Lộc cùng Tiểu Dao Thánh Nhân tròn tròn mắt lơ đãng đi theo sau.

4 người tiến về phía vị trí được phân chia rõ ràng. Tít trên cùng của khán đài có một dãy phòng chừng 400 căn, mỗi căn đều được thiết kế theo lối thiết kế hiện đại có chút đáng vẻ tương lai. Bên trong một căn là một cái bàn dài, đầy hoa quả và kẹo ngọt. 2 dãy ghế sofa và một cái TV chừng 400 inch chắn cả bức tường.

Đây là phòng cấp cao nhất, thông thường chỉ dành cho cán sự cấp cao và những tông môn từng đạt thành tích đứng đầu, có điều thông qua dâm uy của mình, Tiểu Dao Thánh Nhân vẫn thành công lôi được căn phòng này, cuộc nói chuyện đại khái như sau:

[

Hội Trưởng Liên Minh: - Nghe này Tiểu Dao, tôi biết cậu ưa thích ngồi chỗ cao và mấy chỗ cao cao xịn xịn để tán gái cho tốt, nhưng tôi không thể đưa cho cậu một căn được. Toàn bộ đều kín phòng rồi, quá muộn ~ thẳng ngủ. (cười).

Tiểu Dao Thánh Nhân: - Hừmmm tôi nghe nói ông có một cô cháu gái...

Hội Trưởng Liên Minh: - Tuy nhiên tu luyện giả chúng ta tu luyện là nghịch thiên, không bị giới hạn bởi bất kỳ luật lệ và phép tắc nào, mạng ta do ta không do trời, chẳng ai quản nổi chúng ta. Để xem ta có thể làm gì được không, giờ thì rút đi và tránh xa con gái ta.. cháu gái ta.. và đứa cháu nửa trai nửa gái của ta nữa.

Trần Ngọc Lâm -.....]

Dâm uy nghĩa đen luôn.

Trần Ngọc Lâm ngồi xuống, lập tức trước mặt hắn hiện ra một tấm màn hình tinh thể lỏng giống như công nghệ 3D, hắn nhìn lướt qua, đại khái là các hạng mục như "Lịch Thi Đấu", "Đặt Hàng" "Giới thiệu"...

Về phần giới thiệu đại khái chính là lần Đại Hội này và tất cả những lần về sau sẽ không chỉ xuất hiện người đến từ Liên Minh Tu Luyện giả tại Trái Đất, mà sẽ xuất hiện cả những người đến từ các tinh cầu khác mà lúc trước vốn chính là không được tham gia Đại Hội này.

Lần này tương đối đặc biệt, vừa là để kỷ niệm ngày thành lập Liên Minh, vừa là kỷ niệm ngày đầu tiên Liên Minh kết nối được với các thực thể khác ngoại trừ tu sĩ nhân loại và yêu tộc trong vũ trụ, chính thức khiến cho toàn thể nhân loại biết rằng bọn hắn không cô độc trong vũ trụ, từ đó mở ra một kỉ nguyên mới, kỉ nguyên vũ trụ.

Trần Ngọc Lâm điểm lướt qua Lịch Thi Đấu, bên trong là lịch thi đấu của 3 đại cảnh giới, bắt đầu từ ngày 5 tháng 11, tầm khoảng 2 giờ chiều. Trước lúc đó là lễ Khai Mạc. Đại để lịch trình như sau: Ngày 5/11 bốc thăm tuyển đội thi đấu, ngày 6/11 và 7/11 là tổ chức dành cho Tam Phẩm tu vi thi đấu, 2 ngày tiếp theo là dành cho Tứ Phẩm, kế đó là Ngũ Phẩm.

Đương nhiên khi nói tới Tam Phẩm tu vi là đang nói tới Tu Chân hệ làm gốc, quy chiếu sang thực lực các hệ khác.

Lịch này thì hơi có chút căng thẳng. Dựa theo dự tính từ trước, để đạt được hạng Nhất toàn trường bọn hắn cần phải đối với hai hạng mục Tam Phẩm và Tứ Phẩm cả hai đều phải đạt được hạng Nhất, cùng với đó là Ngũ Phẩm thí luyện không sai lệch lắm cũng phải đạt được hạng 5.

Khó khăn trùng điệp, nhưng không thử thì làm sao biết?

Trần Ngọc Lâm, Âu Bảo Uyên bắt đầu tiến hành bốc thăm ngay sau lễ Khai Mạc, giới thiệu một đồng đại biểu các loại. Trong lúc đó Trần Ngọc Lâm nghĩa qua hội đấu giá, có một số món hán triệt để im lặng, tí như một gian hàng nào đó chuyên bán những thứ vô dụng...

"Một cái cốc có đề chữ Coca-Cola, nếu được rót Cô ca vào lúc ném vào sẽ thấy vị của Pepsi. Ghi chú: Một số thử nghiệm cho thấy tác dụng tương tự đối với Milo và Ovaltine."

"Một cây cung có thể ngay lập tức bắn chết mục tiêu gần nhất, được nhìn thấy tiềm năng cung tên tự động định vị mục tiêu, nhưng 300 năm vẫn chưa có kết quả nên vứt xó. Ghi chú: trong hầu hết trường hợp người gần nhất chính là người bắn" (cái này hán hình như từng thấy đầu đó)

"Một cái đồng hồ khiến người nhìn vào nó trì hoãn công việc, ảnh hưởng tới não bộ hay gì gì đó? Chắc thế? Thôi kệ.

Ghi chú: Mai tôi sẽ hoàn tất cái này."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Chắc chắn cái đồng hồ có tác dụng khiến người nhìn vào nó trì hoãn công việc có tác dụng. Nhìn, vật phẩm này còn chưa được up load giá cả, mỗi đoạn văn mô tả thêm cái ảnh. Chắc chắn người nhập dữ liệu cũng "để mai tính".

"Còn có gì ấy nhỉ? Hình như vừa quên cái gì đó hết sức quan trọng."

Trần Ngọc Lâm tự nhủ thầm, cảm giác thiếu gì đó vô cùng quan trọng, cơ mà không thể nhớ ra được..

"Thôi, để mai tính."

"....."

Âu Bảo Uyên đảo tròn mắt, lắc đầu, nằng thúc hông Trần Ngọc Lâm một cú thực mạnh khiến hắn kêu oai oái, kế đó nàng nói:

"Này, nhìn đi. Để nhân danh Hòa Bình giữa các Chúng Tộc, Đại Hội lần này chúng ta sẽ được thay đổi phương thức thí luyện."

Phương thức thí luyện chủ yếu là lời đài đấu, đơn đấu, đoàn đội đấu, đấu sinh tồn, cướp cờ, cướp huy chương các thể loại nhằm khiến cho các thí sinh lộ hết khả năng của chính mình ra. Tuy nhiên hiển nhiên năm nay tương đối khác biệt.

"Cho nên, chúng ta không chiến đấu cùng nhau, mà hợp tác chống lại Tinh Không Huyền Thú."

Âu Bảo Uyên nói, ánh mắt có chút kinh dị. Trần Ngọc Lâm quay sang phía nàng, nhều mày:

"Tinh Không Huyền thú? Khó như vậy?"

Tinh Không Huyền Thú không phải một chủng tộc, mà là những chủng loại sinh vật vô cùng cổ xưa và kỳ bí vô cùng.

Trong vũ trụ bao la tồn tại rất nhiều loại hình sinh vật, những con quái xà tạo thành từ hàng ngàn ngôi sao ăn từng dải thiên thể, những loài cá khổng lồ mãi mãi mắc kẹt trong chu kỳ bất tận của sự sống và cái chết, những điệu nhảy của các vì sao phá vỡ các giới hạn vật lý, những bông hoa phát sáng phiêu bạt trong thiên hà không bao giờ ngừng ca hát những ca khúc của Sơn Tùng MTP... dù sao, tất cả bọn chúng đều được gọi chung là Tinh Không Huyền Thú.

Tinh Không Huyền Thú có thể nói chính là các Cổ Thần dù yếu hơn nhiều, tuy vậy khác với Lang Lộc với đầy đủ lý trí dù khá ngây thơ, bọn hắn hoàn toàn hoang dại, bọn chúng có được đầy đủ các loại hình kì quái năng lực, một số có thể xuyên thấu vật chất, một số xuyên qua không gian, một số lại có thể tự đảo nghịch thời gian, trọng sinh thương thế. Một số thậm chí khai mở vết nứt không gian, tạo ra dị không gian, tạo ra các vách ngăn hiện thực cũng có thể.

Cảnh giới của Tinh Không Huyền Thú vô cùng khác biệt với bất kỳ hệ tu luyện nào, nếu nói nó giống hệ nào nhất thì nó giống như Đại Tự Nhiên Hệ, mặc dù thay vì tìm cách thông qua cảm ngộ tự nhiên thì nó lại tăng cường các kĩ năng độc nhất của chính mình.

Năng lượng càng phát triển, bọn chúng càng mạnh mẽ. Có một truyền thuyết là Tinh Không Huyền Thú là chủng loài trường sinh, chưa rõ thật hư ra sao.

Còn nhớ Vô Lượng Thú dưới Vô Lượng Sơn? Loại hình kỹ năng đặc dị của chúng chính là mô phỏng theo một chỉ Tinh Không Huyền Thú, có điều con kia thần quái hơn nhiều, một lần phi độ không gian chính là phi độ xuyên qua mười mấy cái dải thiên hà.

Nói đơn giản, Tinh Không Huyền Thú khó chơi vô cùng. Tuy nhiên qua thời gian rất lâu cũng đã có được bảng phân loại thực lực của bọn hắn, có lẽ cũng sẽ không xảy ra hiện tượng một con Tinh Không Cự Thú mạnh mẽ vô cùng xuất hiện.

"Ta nghe nói trong chuyến thám hiểm một cái hồ đen nào đó, bọn hắn tìm ra được ổ 4 con Tinh Không Huyền thú còn non."

Tiêu Dao Thánh Nhân nói, đêm chiều suy nghĩ xem có nên ăn kem vị cốt mà Trần Ngọc Lâm mời hay không:

"Tuy nhiên bọn chúng sắp chết, ước chừng không làm gì thì 5 năm nữa cũng ngấm, cho nên tiện thể cho mấy đứa đến thí luyện luôn."

"Chà, con mẹ hắn tức giận lắm. Hay họ giết nó rồi?"

Âu Bảo Uyên nhướn mày, Tiêu Dao Thánh Nhân lắc đầu:

"Khôngggg. con mẹ hình như có tính chất đẻ rất nhiều trứng, mấy quả trứng tự hình thành các lỗ đen khác nhau. Nghe nói lúc phát hiện ra cái ổ đó, bọn hắn thông qua một loạt nghiên cứu khẳng định trước đó có ít nhất 16 quả trứng, về sau chỉ còn 4 con non này. Không nói cũng biết mấy con còn lại ra sao rồi. Thế nào, nghe xong thông tin có hồi hộp không?"

Câu cuối là nói với Trần Ngọc Lâm, người đang ngồi nhìn hộp kem vị cốt, Tiêu Dao Thánh Nhân đã nói rằng nếu hắn ăn, thì Tiêu Dao Thánh Nhân cũng sẽ ăn, đương nhiên là không có bất kỳ mưu mẹo, ngọt vị giác vân vân, hoàn toàn ăn như 2 người bình thường ăn 2 hộp kem vị cốt bình thường, thứ mà không bình thường cho lắm.

Lời thề Thiên Đạo, không thể hủy bỏ.

"Không hồi hộp hơn bây giờ là mấy."

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, ngẩng đầu lên hỏi Uyên:

"Nêu tôi bị lừa tôi bằng một cái gì đó để khỏi phải ném vị, có là hộp lệ không?"

Kể đó hắn lại đêm chiều nhìn hộp kem, trong khi Tiêu Dao Thánh Nhân cười khẩy đối với hắn.

"Không, ông phải ném vị của nó mới được tính là điều kiện phù hợp để Tiêu Dao Thánh Nhân ăn hộp kem kia."

Âu Bảo Uyên lắc đầu nhìn hai đứa con nít, mấy ngày tới sẽ là một khoảng thời gian dài đây.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Vòng 1 bắt đầu

Hôm sau, Trần Ngọc Lâm cùng Lang Lộc đi tới sân đấu võ đài, lúc này đã tụ tập một đám lớn người, yêu thú cùng với người ngoài hành tinh.

Âu Bảo Uyên do nàng là Tử Phẩm tương đương tu vi, không thể gia nhập chiến đoàn này, cũng là một chút đáng tiếc. Tuy nhiên dù sao cũng là không thể đổi được.

Trần Ngọc Lâm nhìn liếc qua gần 200 người (tạm gọi thế) xung quanh, toàn bộ đều đang tự làm quen với nhau. Tuy vậy mơ mơ hồ hồ vẫn kết thành đủ các loại trận doanh, nhìn qua thì chỉ có 2 loại hình trận doanh: Người ngoài hành tinh, trận doanh thứ 2 là yêu thú cùng với nhân loại. Tuy nhiên bên trong nhân loại thì có kết thành các phương tông môn, môn phái, yêu thú cùng người ngoài hành tinh thì phân ra theo chủng tộc, thế lực các phương.

Dựa theo hiểu biết của hắn, trận thí luyện "Võ" này chiếm tổng cộng tới đa 300 phân điểm trên 500 phân cả thầy, tương đương 6/10 tổng điểm.

Toàn bộ 200 người cùng lúc hội đồng một chỉ Tinh Không Huyền Thú, theo ngôn ngữ của Trần Ngọc Lâm thì đó chính là "tôn trọng đối phương" mà không phải là hội đồng, lấy nhiều hiệp ít.

Về phần điểm được tính như thế nào? Rất đơn giản, đầu Tinh Không Huyền Thú này cũng không phải đến một mình, nó chừng quản một khu vực, bên trong có vô số Huyền Thú khác, đánh bại những Huyền Thú này sẽ được tới một lượng điểm, điểm này chỉ có giá trị trong vòng này.

Tuy nhiên đánh bại người thí luyện sẽ không có điểm, nhưng cũng không bị trừ điểm. Mỗi một đầu Tam Phẩm sơ kỳ trị giá 1 điểm, Tam Phẩm trung kỳ

trị giá 3 điểm, Tam Phẩm hậu kỳ 5 điểm, Tam Phẩm Đại Viên Mãn 10 điểm.

Về phần đầu Tinh Không Huyền Thủ, tương đương, hơn nữa điểm của nó là điểm ưu tiên. Nói cách khác, nếu 2 người cùng lúc đạt được điểm bằng nhau (tạm giả sử cùng đạt điểm cao nhất), một bên giết được con Tinh Không Huyền thủ, thì hạng đầu là của người đạt được mạng của Tinh Không Huyền Thủ.

Điểm số tính toán dựa theo hạng của người tham gia, hạng 1 là cao nhất, max điểm tương ứng với 300 điểm. Từ đó về sau mỗi giảm 1 hạng trừ đi 10 điểm, tuy nhiên mức độ giảm tính từ mốc 250 điểm. Tức là Hạng 1 sẽ có 300 điểm, hạng 2 sẽ có 240 điểm, hạng 3 là 230 điểm và cứ thế.

Toàn bộ các nhóm tham dự sẽ được tính tổng hợp điểm lại, tính ra một cái điểm trung bình, các nhóm có điểm dưới cái điểm trung bình này sẽ bị tính là 0 điểm bất kể thể hiện như thế nào. Nhóm nào có 3 thành viên cùng bị loại cũng tương tự, lập tức tính là 0 điểm.

Điểm của Tinh Không Huyền Thủ là ngoại lệ nhỏ, được cộng thẳng vào tổng điểm toàn phần. Nói cách khác nó rất có giá trị.

Trần Ngọc Lâm cùng Lang Lộc nhàm chán ngồi nghe Hội Trưởng Liên Minh phát biểu.. bài mà hắn dám cược rằng đã được thu âm lại từ những năm 1900 còn Hội Trưởng Liên Minh thì đứng nhìn đám nhóc tí ở dưới bằng ánh mắt tràn đầy vô cảm... hay nói đúng hơn là lìm đìm mơ ngủ.

Sau đó còn có thêm 1 giờ đồng hồ các loại nghi lễ, kể đó Hội Trưởng Liên Minh nói:

"Được rồi mọi người, vậy là không dài dòng gì nữa (Trần Ngọc Lâm lẩm bẩm "Vì dài dòng quá nhiều rồi") sau đây chúng ta cử hành Đại Hội Liên Minh Hệ Mặt Trời..."

"Mỗi nhóm sẽ tiến vào bên trong cổng không gian, thứ mà đang đứng đằng sau ta, và không cần quan tâm tới thứ tự, mấy người dù tiến vào theo thứ tự nào cũng sẽ được truyền tống tới một địa điểm ngẫu nhiên thôi."

"Đồng thời, mỗi người sẽ có một trận pháp tự động phòng hộ, có thể tiến hành truyền tống ngay thời điểm nhận phải nguy cơ trí mạng, hoặc cũng có thể tự hành chủ động kích hoạt nếu cảm thấy không thể tiếp tục nữa."

"Thời gian ở trong phiên không gian này có sự chênh lệch cùng với thời gian ở đây, tỉ lệ là 1:7, 7 ngày ở đó tương đương 1 ngày ở nơi này. Cho nên, thời gian của các người là 7 ngày, sau thời gian đó, ngay lập tức trận pháp sẽ tiến hành dịch chuyển."

"Đồng thời, ở các nơi ngẫu nhiên phía trên nơi này sẽ tồn tại các khối lệnh bài khác nhau, không, mấy khối lệnh bài này sẽ không cộng điểm, tuy nhiên sẽ có các... phúc lợi nhất định kèm theo. Về phần phúc lợi như thế nào thì nhìn vào vận may. Bắt đầu đi."

Kể đó, Hội Trưởng Liên Minh đứng dịch ra một bên, để lộ ra một lối đi màu tím mộng mơ, không thể nhìn ra được điểm đến. Kể đó hắn vỗ tay một cái, ánh sáng màu xanh lam bay ra từ trong cánh cổng, nuốt trọn lấy tất cả mọi người.

Lúc ánh sáng tan đi, Trần Ngọc Lâm chợt nhận ra bản thân đang đứng ở trên một cái rìa đá, bên dưới là vực sâu trượng, và chắc chắn hắn chẳng sống sót để mà tìm ra được một cuốn công pháp cổ xưa bí truyền... hoặc là một ông lão nào đó sẵn sàng truyền cho hắn một thân công lực đầu.

Hắn xoa đầu quay người nhìn sang trái, chợt nhận ra một luồng khí đánh úp lại về phía cổ hắn. Cùng lúc này, Trần Ngọc Lâm hơi ngả người sang trái, một thân ảnh nửa hình người trần ngực khí tức quý dị xuất hiện, một cánh tay quý chộp lấy thanh kiếm kèm với cả cánh tay của người cầm nó.

"Một số người thực sự rất khó hiểu, rõ ràng không cần động tay động chân, hoàn toàn hòa bình được, cứ phải người chém ta giết làm gì không biết."

Trần Ngọc Lâm sau khi sử dụng Devil Trigger chộp lấy thanh kiếm, cau mày nói. Hắn hoàn toàn hiểu được suy nghĩ của những người này, chém giết không bị trừng phạt, tuy rằng cũng không có cộng thêm điểm số, tuy nhiên lại là giảm bớt đi một cái đối thủ cạnh tranh. Ngoài ra một số người không có ý tưởng chém giết, tuy nhiên đề đề phòng sẽ đối với người khác động thủ động cước trước.

Hơn nữa, điểm trung bình là tổng trung bình cộng các nhóm, tức là nếu có vài nhóm bị 0 điểm điểm trung bình này sẽ hạ xuống trên biên độ lớn, đây là một lý do không tồi để động thủ.

Hắn hiểu điều đó, có điều không đại biểu hắn đồng cảm.

Người này nhìn lướt qua là Tu Chân Hệ Tam Phẩm sơ kỳ, nếu tập kích một Tam Phẩm trung kỳ bình thường đúng là rất có khả năng đạt được Tam Phẩm trung kỳ xuống vực. Có điều hắn lại không phải Tam Phẩm trung kỳ bình thường, lực chiến của hắn đủ đánh bại Tứ Phẩm sơ kỳ.

Đương nhiên tại trong điều kiện không phải đánh nhau sống chết.

"Bình tĩnh, đây chỉ là hiểu nhầm,...."

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn gã Tam Phẩm sơ kỳ này, hắn há mồm ra định nói gì đó, có điều Trần Ngọc Lâm không quan tâm lắm. Devil Trigger vung tay ra, trực tiếp ném gã này về phía vực thẳm, Trần Ngọc Lâm liếc mắt có thể thấy được gã này hét toáng lên rất lâu, chừng khoảng 40 giây trước khi một tia sáng xanh lam vụt lóe lên rồi biến mất.

"Khó ở thật đấy."

Trần Ngọc Lâm bữu môi, lục tìm trong hòm Item vài món. Kể đó quần áo trên người hắn thay đổi thành một bộ đồ vest trắng tinh khôi, hơi ánh lên sắc

bạc. Bên ngoài hắn mặc một cái áo choàng dài gần chạm đất màu đỏ, có điểm tuyết Tứ Đại Thánh Thú đồ văn.

Đây là Chiến Y mà Tiêu Dao Thánh Nhân đưa cho hắn lúc hắn khởi hành, dù sao theo như lời hắn nói, không thể để cho Vinh Hằng đảo mất mặt được. Lang Lộc cùng Âu Bảo Uyên cũng có một bộ, mặc dù hắn vẫn một mực nghĩ rằng bộ đồ của Âu Bảo Uyên là đồ con trai chứ không phải con gái.

Chiến Y này tuy rằng không có quá nhiều tác dụng phòng ngự, các loại pháp bảo vũ khí gì đó vượt qua giới hạn tu vi đều bị giữ lại trừ khi có thể chứng minh bản thân luyện chế ra nó.

Dù thế nó cũng tạm đủ, tăng tốc độ, giảm lực cản không khí, có thể nguy trang sơ bộ... vân vân. Tác dụng phòng thủ ngược lại không lớn lắm, giảm khoảng 30% sát thương là cùng, có điều đối với các loại vũ khí loại hình đâm chém tỉ như đao kiếm thì không có tác dụng.

Trần Ngọc Lâm hát lên áo choàng, chỉnh lại cái cà vạt cùng mấy cái khuy áo, nói:

"Vụ này sẽ vui lắm đây."

Hắn liếc mắt nhìn xung quanh, quanh đây toàn là đồi núi, không có gì đáng nói nhiều, thậm chí còn không thấy được bóng của một con hung thú nào. Xem ra trước tiên phải rời khỏi nơi đây.

200 người, vừa vận truyền tống 2 người ngay sát cạnh nhau, có thể nói là xảo khinh khủng.

Lúc này, Hệ Thống chợt phát động nhiệm vụ:

[Thông báo nhiệm vụ: Định giải nhất.

Nhiệm vụ: Đạt được đầy đủ 300/300 điểm khảo thí, tương đương hạng 1.

Nhiệm vụ phụ 1: Giết chết Tinh Không Huyền Thú.

Nhiệm vụ phụ 2: Không được để mất bất cứ thành viên nào.

Nhiệm vụ ẩn: Có muốn lựa chọn khai mở, ngược lại mất 50% giá trị nhiệm vụ? (Có/Không)

- Đoàn đội hiện tại: 1. Lang Lộc (còn sống)

- Phần thưởng: 1200 điểm Vận Mệnh.]

Trần Ngọc Lâm lướt qua nhiệm vụ, cảm giác cũng không quá khó khăn, tuy nhiên nhìn vào điểm số hắn hít một hơi, 1200 điểm, chứng tỏ độ khó nhiệm vụ này cũng không phải dạng vừa đâu.

Xem ra là bắt buộc giết con Tinh Không Huyền Thú kia rồi, ban đầu hắn còn dự tính dùng 3000 con Ma Thử đem đi quét sà mà?

Như vậy, trước tiên cùng đối với Lang Lộc tiến hành gặp mặt vậy.

Cùng lúc này, ở trong một đồng bằng trung tâm, Lang Lộc đang ở trong trạng thái nửa người nửa sói của hắn, có điều lần này hơi khác, thay vì trông khá giống nhân mã trừ việc là sói, ở trên dưới thất lưng hắn mọc ra một cái đầu sói, trông như nửa thân người phía trên mọc ra từ bả vai con sói vậy.

Lang Lộc hít một hơi nhìn vào xác của một con hung thú to như cái công ten nơ chừng Tam Phẩm hậu kỳ, kể đó một đầu thú còn to hơn con đó, trông như một con gấu, mọc ra cái đầu mèo và đuôi cá sáu há mồm ra, ngoạm vào đầu hung thú này, một nuốt nuốt trọn chúng vào bụng, còn liếm liếm môi.

Đầu gấu mèo này rít lên từng tràng như cái kèn, đối với Lang Lộc rên ư ừ, rất thân thiết.

Tu vi của đầu thú này là Tam Phẩm đại viên mãn.

Lang Lộc biến đổi lại thành hình dáng con sói con, nhảy phốc lên lưng con thú này, ngáp dài một tiếng rồi lăn quay ra ngủ. Kể đó một sinh vật khác, trông giống như con quạ được làm từ sắt với hơn một chục đôi cánh, đậu xuống, giang đôi cánh ra che nắng cho nó.

Con quạ này cũng là Tam Phẩm đại viên mãn, mặc dù khí tức tràn ra ngoài đem so với con gấu mèo kia thì yếu hơn không chỉ một lần.

Con gấu mèo này sau khi Lang Lộc chìm vào giấc ngủ, bắt đầu hồ hững bước đi, mỗi một bước đi đều để cho mặt đất giậm thình thình mãnh liệt. Chợt nó quay đầu về phương Bắc, gầm lớn một tiếng, tiếng gầm của nó khiến cho không khí chấn động kịch liệt.

Ở hướng Bắc, một nhóm 1 người cùng với 1 con thỏ nhẹ nhàng rút lui vào trong đám cỏ, bỏ đi không nói lời nào, rõ ràng e ngại với thực lực 2 đầu thú của Lang Lộc. Dù sao cũng là 2 đầu Tam Phẩm đại viên mãn hung thú, hơn nữa cũng không nằm trong hạng mục cần phải giết, chém giết xong cũng không có điểm thưởng.

Chi bằng chạy đi kiếm vài con Tam Phẩm trung kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 172: Mảnh Vỡ

Trần Ngọc Lâm vượt qua những dãy núi cao gồ ghề, chợt hần dừng sững lại, tâm động. Arch Ville cùng với bảy Ma Thù của hần trào ra ngoài, trong nháy mắt lấp đầy một dải sườn núi và còn vượt ra nữa cơ.

Ánh mắt của hần chĩa về phía trên sườn núi phía cao, bảy Ma Thù rít gào chạy lên trên. Hần lúc trèo lên một mực lo lắng sẽ bị phục kích, quả nhiên không sai. Một bảy Chân To... những con vượn lông trắng đứng thẳng không lồ cầm những tảng đá cũng to không kém lũ lượt ném xuống.

Giết được chừng trên trăm con chuột, tuy nhiên nhanh chóng sau đó bọn hần bị bảy chuột kéo lên xé xác, đem về lại trong Bách Thú Không gian về cho Mẫu Thù ăn.

Hơn nữa, mấy quả trứng Ma Thù, chừng hơn 3000 quả sắp nở trong vài ngày tới, cũng cần đồ ăn cho đám đó nữa. Khẩu phần cho người ăn chay bị đám Ma Thù này diệt gần sạch rồi.

Có vẻ sau khi bị Arch Ville [Ám Ảnh] tác động, một số tính năng không cần thiết cho một cuộc sống ngắn hạn đã bị loại bỏ chứ lúc trước là chừng 2 tuần cơ, còn hiện tại thì chỉ vền vẹn có hơn 1 tuần, hơn nữa ngay sau khi sinh chỉ cần đợi 1 giờ là bọn nó có thể gia nhập chiến trường luôn.

Hần có thể lựa chọn để tăng cường tốc độ nở của trứng, tuy nhiên sẽ khiến từng con một bị mất các cơ quan nội tạng cần thiết duy trì cuộc sống, khiến tuổi thọ của chúng sụt còn 1-2 ngày, ti như gan, thận, ruột, dạ dày..

Mãi mãi đói nhưng không bao giờ no.

Trần Ngọc Lâm mất thêm 5 phút để chạy lên sườn núi đang được bảy Ma Thù chống đỡ, nhìn qua cái mà có thể nói là chiến trường. Xác chết chất thành từng đống, của cả lũ Khi Lông Trắng lẫn Ma Thù. Số lượng Ma Thù bị giảm từ 3000 con xuống còn 2800 khoảng đó, nhưng lượng lương thực mà hần thu được đủ chống đỡ cho mấy ngàn con Ma Thù nên coi như đáng.

Trần Ngọc Lâm quan sát chung quanh, không có gì cả. Hần rút thử lệnh bài thân phận mà mấy người Liên Minh phát cho mỗi người tham gia Đại Hội ra, chợt cái lệnh bài rung lên một chập.

Trần Ngọc Lâm nhớ tới, lệnh bài thân phận của hần có thể cảm ứng được các lệnh bài đặc thù ở xung quanh, nói cách khác quanh đây có một lệnh bài?

Tìm kiếm suốt 15 phút thì hần moi ra được một cái lệnh bài đặc biệt, trong suốt và sáng chói. Trần Ngọc Lâm nhìn kĩ không thấy điểm đặc biệt nào, chỉ thấy nó cứ như thể là một phần của một tấm ghép hình lớn nào đó vậy.

Chợt Hệ Thống phun ra thông báo:

[Tìm được 1 lệnh bài kỳ bí, khai mở nhiệm vụ ẩn:

[Ghép 50 lệnh bài kỳ bí, mở ra truyền thừa viễn cổ (1/50)]

Phần thưởng: 500 điểm Vận Mệnh.]

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn lệnh bài, ánh mắt lóe lên kích hoạt Thông Thái:

[Lệnh Bài Kỳ Bí Mảnh Vỡ Số 21.

Event ẩn.

Tác dụng:

- Cảm ứng các mảnh vỡ khác.

Mô tả: Là một khối lệnh bài kỳ bí được/bị Liên Minh Tu Luyện giả chuẩn bị để đối với Đại Hội Liên Minh tiến hành chọn lựa truyền thừa. Có cả thảy 50 khối mảnh vỡ, thu thập toàn bộ sẽ mở ra Truyền Thừa Viễn Cổ.

Mỗi combo 10 mảnh vỡ thu thập được, sẽ có một tác dụng ẩn chờ khám phá.

Hiện tại đã thu thập: 1/50.

Gợi ý: Những nơi hung thú tụ tập thành bầy sẽ có tỉ lệ xuất hiện Lệnh Bài Mảnh Vỡ cao hơn.

]

Trần Ngọc Lâm đọc lướt qua giới thiệu, gật gù, này mới hợp lẽ thường.

50 mảnh vỡ, tỉ lệ bất gặp được cũng không quá nhỏ, hơn nữa các khối lệnh bài thân phận cũng sẽ đối với Mảnh Vỡ cảm ứng được, đến những ngày cuối cùng có lẽ toàn bộ 50 mảnh vỡ đều sẽ tụ hội về một phía.

Boss cuối: Tinh Không Huyền Thú.

Dù sao cũng nên đối với các bầy Hung Thú tiến hành truy sát vậy.

Trần Ngọc Lâm thu hồi đám Ma Thú cùng Arch Ville vào, bọn này kêu chít chít liên tục ầm ĩ hết cả tai. Kể đó, hắn triệu gọi ra Địa Ngục Mã, tọa kỵ của hắn.

Đã từ rất lâu rồi Trần Ngọc Lâm không có sử dụng Địa Ngục Mã, một con ngựa trong hình dáng bộ xương ngựa.. bốc cháy, tọa kỵ, chính xác hơn mà nói là có mỗi một lần hắn sử dụng và đó là khi hắn vừa mới tăng lên tới Tam Phẩm tu vi và quyết định cưới thử con Địa Ngục Mã, kết quả là mấy cái gai xương sống suýt nữa thì khiến hắn bị liệt dương.

Sau đó hắn phải đi mua cái yên ngựa bằng thép không gỉ, on trời là cưới được.

Dù sao, con ngựa này là phần thưởng trong hộp quà tấn thăng cảnh giới của hắn, chạy cũng khá tốt, có thể chạy với tốc độ chừng 200 km/h trong tình trạng tối đa, tuy nhiên hắn sẽ giữ vững trong tầm khoảng 80km/h thôi để có gì còn tiện phản ứng.

Trần Ngọc Lâm dưới chân cưỡi Địa Ngục Mã, Địa Ngục Mã hí dài một tiếng, chạy đi mất. Hắn chưa từng học cưỡi ngựa, nhưng do Địa Ngục Mã là tọa kỵ của hắn, đối với phản ứng của hắn chính là 100% phối hợp.

Trần Ngọc Lâm cưỡi Địa Ngục Mã đi ngang qua một cánh đồng lúa rộng lớn. Hắn hái thử xuống một hạt gạo to như nắm tay từ những cây lúa này.

Giám định hiện ra là [Gạo Huyết Sương]. Một loại gạo được sinh trưởng từ máu, xác và xương của động vật chết, là một loại gạo có thể nói là rất khó ăn, đầy mùi của máu. Tuy nhiên khác với gạo thông thường, gạo Huyết Sương trước khi nấu là ở thể lỏng chứ không rắn chắc như gạo bình thường, xét theo cách nào đó cũng có thể nói là có thể ăn được.

Một số chủng tộc có khẩu vị khác nhau sẽ thấy thứ này rất ngon, tỉ như Trần Ngọc Lâm nghĩ thấy gạo Huyết Sương này lúc bóc ra khỏi vỏ trấu có mùi như ngô luộc.

Có điều thứ này còn không tốt bằng gạo bình thường hắn hay ăn, thậm chí gạo hắn đút cho bầy Ma Thú đớp còn có giá trị dinh dưỡng cao hơn, trong Dược Viên cũng chưa mở ra môi trường thích hợp cho loại gạo này nên cơ bản không có giá trị lắm.

Có điều hắn hơi dăm chiêu một chút, quyết định rút lui ra khỏi cánh đồng này, còn tốt hắn mới chỉ tiến vào trong chừng 5 mét.

Một cánh đồng rộng hàng cây số, lại thêm được tưới bởi máu, xác chết làm phân bón? Không cần là thiên tài để đoán ra được có vấn đề gì với cánh đồng này.

Trên bản đồ Đạo Tặc, có thể nói chỗ này là một khu vực đầy màu xanh lá, ban đầu Trần Ngọc Lâm còn tưởng màu xanh lá đó là để chỉ những khu đồng lúa, bởi vì rừng núi các thứ cũng có màu xanh lá này. Hoàn toàn không có cái gì màu đỏ nói lên kẻ địch cả.

Trần Ngọc Lâm không biết bên dưới những cây lúa này ẩn chứa cái quỷ khí gì, nhưng chắc chắn hắn không muốn biết. Dù là cái gì đi chăng nữa, thứ đó một là ẩn nấp rất kĩ, hai thì hoặc là vô cùng không lồ, hoặc vô cùng đông đúc.

Trần Ngọc Lâm rút lui tới một khoảng an toàn, ra lệnh cho Arch Ville triệu hoán ra một con Nam Tước Địa Ngục, điều khiển nó tiến vào bên trong khu vực đồng lúa.

Chợt, thời điểm nó tiến vào sâu hơn 1km, toàn bộ cánh đồng lúa sôi trào lên.. ừm, theo nghĩa đen, ý là thực sự bốc khói. Phần khu vực xung quanh con Nam Tước Địa Ngục chợt run rẩy, toàn bộ đồng lúa lay động mãnh liệt, thứ mà Trần Ngọc Lâm tin là bằng chứng cho có rất nhiều sinh vật sống bên dưới đó.

Kể đó hắn mất liên lạc với con Nam Tước Địa Ngục.

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ, lại gơ tay lên, 4 quả Sét Hòn phun trào ra từ lòng bàn tay hắn, bay vào bên trong đồng lúa. Kể đó từng quả sét hòn nổ tung tia lửa điện phun ra kèm theo vô số tia lửa. Những tia lửa đánh về phía từng cây lúa một và bắt đầu đốt cháy mấy khu vực bị nổ tung.

Chợt từng "hạt gạo máu" teo tóp lại, từ trên thân cây lúa tiết ra vô số dịch máu, đập tắt từng đám lửa một. Trong nháy mắt ngoại trừ một mảng bốc mùi khét lẹt ra thì chẳng có gì đáng nói nữa.

Không có tổn thất nào đáng nói.

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, ban đầu cứ tưởng sẽ có thể đốt cháy cả cánh đồng lúa này được, nhưng xem ra là không thể. Chợt hắn hơi suy nghĩ, ban đầu hắn tưởng rằng cánh đồng lúa này có con gì ẩn bên dưới nên Bản Đồ không hiện ra, nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu cả cánh đồng lúa này là một cạm bẫy

không lồ? Kiểu như đầm lầy?

Nếu nó là vật kiểu đó, không thực sự có sinh mệnh thể, bất kỳ cái gì đi qua cũng đều muốn ăn thì nó sẽ không tính như kẻ địch mà giống như một hiện tượng tự nhiên, tí như cát lún chẳng hạn.

Trần Ngọc Lâm cười ngửa quay ngược trở lại, lần theo một con đường khác đi.

Chợt Trần Ngọc Lâm nghe thấy một tiếng rít rợn người, giống như tiếng kèn trumpet vậy.

Trần Ngọc Lâm lướt nhìn xung quanh, khu rừng này tuy rằng rất khó cưỡi ngựa, nhưng Địa Ngục Mã hiển nhiên xoay xở rất tốt, tốc độ chưa từng dưới 60km/h. Tuy nhiên dù thế nó vẫn không thể chạy nhanh hơn sinh vật đang cấp tốc lao về phía hắn.

Trần Ngọc Lâm quan sát trên bản đồ 3 chấm đỏ đang chạy với tốc độ ánh sáng gấp đôi tốc độ của Địa Ngục Mã, 120km/h. Trần Ngọc Lâm nhảy xuống khỏi Địa Ngục Mã, nhìn về phía 3 chấm đỏ đang lao tới, nhìn thấy rõ ràng 3 con gà đang đu lượn qua các cành cây cao tiến về phía hắn.

Một trong ba con đứng khựng lại trên cành cây, hơi nghi hoặc nhìn về phía hắn, rõ ràng tự hỏi con ngựa kia đi đâu.

Nhìn kĩ hơn, chúng không phải gà mặc dù thực sự mà nói, trông khá giống. Chúng giống như con người vậy, mặt chúng là mặt người, có điều không thực sự có được các đặc tính cá nhân mà giống một thằng cha nào đó cổ nặn cái mặt người nhưng lại không rõ lắm mặt người trông như thế nào.

Dù đủ ngũ quan, nhưng lại trông hoàn toàn vô hồn, giống thầy ma phân hủy và trọc đầu.

Thân thể bên dưới là của con người với làn da màu nâu đỏ sậm. Phần thân trên thì tạm bình thường, tuy nhiên từ ngực trở xuống nở rộng ra theo chiều ngang, chân thì biến thành cái gì đó giống như chân gà vậy.

Trông giống một gã rất béo, với hai cái đùi gà khổng lồ thay thế hai chân vậy. Ngoại trừ việc khuôn mặt của hắn hoàn toàn vô hồn, toàn thân không có lông và làn da đỏ sậm. Ngoài ra cái miệng của hắn còn kéo dài tới tận mang tai nữa. Có thể thấy hàm răng người bình thường, nhưng phần kéo dài ra đầy răng nanh sắc nhọn.

Tiếng hét vừa nãy là tiếng của một trong ba con, con này đang đứng ở 50 mét trước hắn, hai chân giang rộng, hai tay giơ ra, há mồm hét lớn. Nhìn vào một sinh vật hỗn loạn như thế này đủ khiến hắn hơi thấy nôn nao trong người.

Nhất là cái thời điểm hắn nghe thấy nó thét lên, nghe gần tiếng thét này giống hét tiếng trẻ con khóc trong đêm, quả thực là sơn gai ốc.

Kể đó, cả 3 con cùng lúc lao về phía hắn. Mấy cái chân gà kia... mạnh mẽ phải biết, rõ ràng không phải loại gà công nghiệp, chí ít cũng là gà chọi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Quái kê

Trần Ngọc Lâm liếc mắt tính toán, 2 con Tam Phẩm hậu kỳ, 1 con Tam Phẩm Đại Viên mãn. Hắn triệu hoán ra bảy Ma Thử, tiến về phía 2 con Tam Phẩm Hậu kỳ mà lao tới. Còn bản thân hắn thì chạy về phía con Quái Gà Tam Phẩm Đại Viên Mãn.

Trần Ngọc Lâm vung lên Yểm Đạo, Đại Tu La Đạo Pháp thức đầu tiên khai triển, một chiêu chém bay nửa người của con Quái Gà này.

Thông thường một chiêu Đại Tu La Đạo Pháp đủ cho hắn một chém chết Tam Phẩm hậu kỳ, nếu kết hợp hồi thứ 2 đủ cho hắn chém chết Tam Phẩm Đại Viên Mãn. Đương nhiên đang tính trường hợp đối thủ không phải là kẻ thường sử dụng phòng ngự chiêu thức.

Tứ Phẩm càng không thể, Tứ Phẩm tu tiên cốt, phòng ngự tăng gấp 10 lần tam phẩm.

Trần Ngọc Lâm một đao này chém được một nửa con Quái Kê này, tuy nhiên đao của hắn khi chém xuống phần bụng của nó chợt dừng sững lại, giống như đang một đao cường ngạnh chém tới, nhưng đích đến lại chỉ là một đồng cát.

Cảm giác giống hệt thế, đao của hắn bị một lực phòng ngự kinh khủng giám sát toàn bộ lực lượng, nhanh chóng dừng lại. Bên trong bụng của thứ này có một cục tròn tròn, to không hơn cái bồn cầu là mấy, mặt bên ngoài có vô số những lỗ nhỏ, khá giống trái trứng.

Trùng này... nói là trứng, chi bằng nói là cục đờm, một cục đờm kết dính giống con slime, kết thành một khối tròn tròn, bên trong dường như có cái gì đó đang nhu động.

Trần Ngọc Lâm nhú mày, kể đó hắn nhìn thấy đao của hắn sơ bộ bốc khói, tuy nhiên không có quá nhiều tính tổn thương, tạm thời phán đoán cái cục này có tính axit.

Hắn nhanh chóng ra lệnh cho bầy Ma Thử tránh xa cái cục bên trong bụng chúng ra, nếu có. Tuy nhiên cùng lúc này, cục đờm kia bắt chợt mãnh liệt co rút lại, từ kích cỡ ngang với cái bồn cầu chỉ còn lại kích cỡ như cái chậu rửa mặt. Cục đờm này kể đó kéo dài ra, sinh vật bên trong giống như lột xác, phá kén mà ra, phun trào ra từng dòng chất lỏng bóng nhẫy tanh nồng hôi thối.

Con này giống con giun, ngoại trừ đầu nó trông giống đầu người, chính xác là đầu con Quái Kê kia, ngoài ra 4 chân của nó cũng là chân chó nữa, trừ việc không có lông và bóng nhẫy chất lỏng kinh tởm, và các bàn chân hao hao giống người.

Trần Ngọc Lâm lùi về, rút khẩu súng ra đối với con sinh vật này tiến hành xả súng. Chợt hắn nhìn thấy con này bật người, quay ngược về sau chạy trốn, khi đang chạy cái đầu của nó còn quay ngược 180 độ quay về phía hắn mà gào lên nữa.

"Cái quỷ gì vậy?"

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc nhìn sinh vật này, chính xác hơn là những gì còn lại của nó. Cùng lúc này bên phía mấy ngàn con Ma thử cũng giải quyết xong xuôi 2 con Tam Phẩm Hậu Kỳ quái kê kia, tuân lệnh Trần Ngọc Lâm, chúng không có động vào mấy quả trứng.

Kể cả có không động thì 2 quả trứng kia vẫn nở, Trần Ngọc Lâm ban đầu còn tưởng là hai quả trứng này sẽ nở ra 2 con quái chó kia, nhưng không phải.

Một quả trứng nở ra một con Quái Kê khác, một quả, nở ra một con người.

Không sai, là con người, tuy nhiên hình dáng của nó vô cùng dị dạng, giống như có một thứ gì đó nghe qua mô tả về con người và cổ dùng đất sét nặn ra một "con người" dù không biết nó trông như thế nào vậy.

"Con người" này có chân và tay dài gấp 4 lần người bình thường, dài khẳng khiu. Cơ thể cũng tương tự, dài bất thường. Ngoài ra bụng hắn béo phịch khá giống con quái kê kia, tuy nhiên chỉ ít tay chân còn giống người bình thường. "Con người" này vừa nở ra khỏi trứng, đã cao chừng 3 mét hơn, tuy nhiên có đến hơn 2 mét là chân.

Không có giới tính cụ thể, on trời.

Trần Ngọc Lâm không có hứng thú tìm hiểu thứ này, một đao khẳng khái đối với "con người" này chặt làm đôi.

Sau đó hắn tiến hành tìm hiểu cái xác của con Quái Kê được sinh ra từ trứng kia, lần "con người" này. Phát hiện của hắn khiến cho hắn kinh dị vạn phần.

Trong cái xác của 3 con quái kê xuất hiện đầu tiên, cái xác sinh ra con chó kì quái kia có những mảnh xương cốt mà giám định cho thấy đó là xương chó, tương tự với 2 cái xác còn lại, một cái có xương cốt của một loài khi nào đó, tuy nhiên còn mơ hồ tìm thấy lớp vỏ của nhiều loại côn trùng bên trong ruột nó nữa.

Cái xác sinh ra con Quái Kê thì không có gì, trông nó cũng khá là suy dinh dưỡng.

Trần Ngọc Lâm tạm thời phán đoán loại sinh vật kì quái này có thể ăn một sinh vật vào, kể đó quả trứng bên trong cơ thể nó nhận ADN và phát triển một số đặc tính của đồ mà nó ăn.

Nếu không có gì thì sinh vật trong trứng sẽ là con Quái Kê.

Ngoài ra mỗi con đều có một quả trứng trong cơ thể, thậm chí 2 con mới sinh cũng thế, dù rất nhỏ và cứng chắc, nhưng đã đạt tới mức rất khó bị phá hủy, do kết cấu vật lý đặc thù cho nên toàn bộ lực lượng tác động vào lập tức được dàn trải đều trên bề mặt của quả trứng chứ không thể bị tập trung vào một điểm.

Dương như bên trong còn một loại chất lỏng có tác dụng giảm chấn động. Chỉ ít hiện tại hắn không phá vỡ được nó.

Một loài sinh vật kì quái, dường như được thiết kế đi ra để tránh bị tuyệt chủng. Con non vừa ra khỏi trứng đã có thể chiến đấu, từng con một bên trong cơ thể đều có một quả trứng. Hơn nữa những quả trứng này rất khó bị phá hủy, lực lượng hắn còn chưa đủ, nhiệt lượng thì đừng nói, vừa nãy hắn bắn sét vào đột nhiên quả trứng phình to ra, trông khá giống quả trứng chuẩn bị nở.

Sét nói riêng và nhiệt nói chung có vẻ có thể kích thích quá trình nở của trứng.

Trần Ngọc Lâm bắt đầu nghi ngờ là chỗ này không phải Liên Minh tạo ra, mà là một mảnh không gian đặc thù.

Kì thực suy nghĩ của hắn là đúng, đây là một bí cảnh tự thành một thế giới riêng biệt với hệ động thực vật chênh lệch kinh khủng với thế giới bên ngoài.

Trần Ngọc Lâm mang theo nghi hoặc, kiểm tra bản đồ, tiến về phía một bầy hung thú mà hắn vừa mới phát hiện ở trên bản đồ.

Dựa theo thông tin của từng cái chấm một, đó là một bầy Quái Kê kia, mặc dù có khả năng là có rất nhiều con khác ngoại trừ Quái Kê, dù sao loại hình sinh vật này cũng có thể hấp thu kết cấu của nhiều loại sinh vật khác. Chỉ ít có vẻ là thế.

Hơn nữa, chúng nó là một bầy, nói cách khác có thể xuất hiện các khối Lệnh Bài Mảnh Vỡ.

Ở trong rừng, khu rừng này không có tên, chỉ ít là chưa có tên đang du ngoạn chừng khoảng 30 con sinh vật kì quái. Mỗi một con đều có vẻ ngoài tương

đôi khác biệt, nhưng đều có điểm chung là đầu của chúng là đầu người, khuôn mặt vô hồn, đôi môi kéo dài tận mang tai và đầy răng nhọn, nhìn qua kính tỏm vô cùng.

30 con sinh vật kì quái này đang đối với một người, người này nửa thân dưới là ngựa vằn, tai là ngựa vằn bao vây. Là một nhân mã. Hơn 30 đánh một, nhân mã này cũng chỉ là Tam Phẩm hậu kỳ tu vi, tuy rằng có mang theo một thanh Cốt Thương phát sáng, tuy nhiên cũng chỉ đủ chèo chống được 2 phút bèn ngã xuống, hóa thành một đạo ánh sáng biến mất.

30 con Quái Kê loại hình sinh vật khựng lại, kể đó trong khu rừng bắt đầu vang lên những tiếng gào thét thê thảm cắt da cắt thịt. Tuy rằng nhân mã ngựa vằn kia biến mất trong luồng ánh sáng, tuy nhiên vẫn có vài khối thịt trên người hắn bị bầy thú này cắn mất.

Một đầu trong đó, là một con Quái Kê khá là bình thường, miệng nó vương vẩn tơ máu, chột khuyu xuống đất, hai tay người có màng chống lấy mặt đất, nó há to mồm ra, bắt đầu phát ra những tiếng gào xé kính khủng giống như đau đớn tột cùng.

Kể đó con Quái Kê này nôn ra một cục đờm, thứ nhanh chóng phồng lên thành vật chất tương tự như cái quả trứng mà hắn đã thấy, đồng thời chỉ trong 10 giây ngắn ngủi, một con sinh vật chui ra khỏi cục đờm kia, đứng thẳng.

Con này trông giống nửa người trên là của con Quái Kê, nửa người dưới là thân ngựa, một con nhân mã với quả thân người là của lũ Quái Kê kia.

Ở phía trên một thân cây cao nhất, hơi tách biệt khỏi các thân cây khác, Trần Ngọc Lâm đang nấp sau một cái tán lá, nhíu mày nhìn về cảnh tượng vừa này.

Hắn quan sát cảnh tượng này từ đầu tới cuối, có điều hắn không ra mặt. 30 con Quái Kê, chưa kể còn chừng 15-20 con xung quanh đang cảnh giới, cũng tương đương với một đội quân rồi, thậm chí có thể cùng đợt Thú Triều đầu năm nay đem ra sơ bộ so sánh rồi.

Hắn liếc nhìn xác của 3-4 con Quái Kê vừa bị nhân mã giết chết, đang bị ăn bởi mấy con khác. Nhìn cảnh tượng mấy sinh vật nửa người nửa thú kia ăn thịt nhau quả thực làm người khác buồn nôn, có điều cũng đành chịu.

"Pạch..."

Một con Quái Kê đang ăn thịt một con Quái Kê khác thì đột nhiên nó giật nảy người, hơi lão đảo, rít lên một tiếng dài rồi ngã bịch xuống. Một dòng máu xanh lá cây chảy ra từ đầu nó, lũ Quái Kê xung quanh rít gào một tràng dài nhưng rồi cũng bỏ qua, tiến về cái xác kia chuẩn bị ăn.

Trần Ngọc Lâm cố nén buồn nôn, lại gờ khẩu Thompson lên, khẩu súng này sau khi hắn đi nhờ một Luyện Khí Tông sư trên đảo thao tác một phen, độ giật súng cùng với tiếng động phát ra từ súng hết thấy giảm xuống còn gần bằng 0. Không có ánh sáng cũng như tia lửa phát ra từ nòng súng, lũ này sẽ không bao giờ biết được cái gì đã giết chúng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Quái bóng đen

Sau tầm chừng 4-5 con bị Trần Ngọc Lâm bắn hạ, mấy quả trứng bên trong cơ thể lũ Quái Kê bắt đầu nở. Trần Ngọc Lâm tiếp tục bắn.

Kinh nghiệm là tập trung vào những con mới nở, những quả trứng bên trong cơ thể chúng sẽ không có thời gian để "được ấp" mà sẽ chỉ ở hình dáng gần giống một hòn đá bình thường. Tuy rằng những con Quái Kê khác sẽ bắt đầu lấy trứng từ trong cơ thể lũ bị giết để đem đi ấp, tuy nhiên sau khi bị thiệt hại chừng nửa quân số thì chúng hoàn toàn từ bỏ.

Trần Ngọc Lâm ẩn bên trong tán lá dày vô cùng, bộ đồ của hắn biến ảo thành màu tán lá xung quanh, hơn nữa lại có tác dụng triệt mùi, lũ này bị giết mà thậm chí còn không biết bản thân bị giết như thế nào.

Nãy giờ hắn giết hơn 50 con Kê Quái, tính cả 5 con Quái Kê mà hắn xử vừa nãy, mỗi một con là trung bình 8 điểm Vận Mệnh, chủ yếu vì lũ mới sinh chỉ có 1 điểm Vận Mệnh giá trị. Tuy nhiên vị chi ngân này cũng đem về cho hắn 400 điểm Vận Mệnh.

Tính điểm của vòng Khảo thí thì hắn cũng được hơn 180 điểm rồi.

Hiện tại điểm của hắn là 672 điểm Vận Mệnh, sau khi mua xong thanh kiếm Yamato, hắn điểm Vận Mệnh về còn 0. Tuy nhiên sau 1 tháng làm vài ba cái nhiệm vụ vật vãn hắn cũng kiếm được chừng gần 300 điểm Vận Mệnh. Không có cách, suốt nửa tháng đầu hắn toàn ngồi bế quan tu luyện, sau đó nửa tháng hắn chạy loanh quanh khắp cả Châu Âu cùng với Tiêu Dao Thánh Nhân.

Trần Ngọc Lâm đứng im tại chỗ quan sát, hắn vẫn thấy trên bản đồ dấu chấm đỏ của lũ Quái Kê, sau khi chạy đi chừng 4km, chúng đứng im bất động chừng khoảng 10 phút rồi mới hoàn toàn bỏ đi mất.

Hắn đoán là chúng bỏ đi mai phục, một số loài vật có tầm nhìn rất xa, đặc biệt là những loài chim.

Trần Ngọc Lâm đợi một lúc tới khi ngoại trừ những chấm đỏ có một chấm đen, có nghĩa là "Kẻ địch nhưng bị vô hiệu hóa", là mấy quả trứng ra thì không còn gì cả bèn rời khỏi tán cây.

Hắn nhảy xuống dưới, bắt đầu thu thập mấy cái xác. Một số cái xác đã bị phá banh ra bởi lũ Quái Kê để lấy trứng, một số nhỏ khác vẫn còn lành lặn. Hắn suy nghĩ một chút, lấy mấy quả trứng đem về, dự định có lẽ nên tiến hành bồi dưỡng loại sinh vật này.

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn quanh bản đồ, lũ Quái Kê sau khi chạy đi một chập đã mất dạng, dựa theo tầm nhìn của hắn lúc ở trên cây, khu rừng này ít nhất cũng rộng 100 cây số, có trời mới biết ổ của lũ Quái Kê kia ở đâu, cho nên tốt nhất là hắn tìm đường ra khỏi đây thôi.

Tỉnh Không Huyền Thú... vẫn chưa được phát hiện.

Lệnh Bài Thân Phận ngoại trừ một tác dụng là đánh dấu điểm còn sẽ có tác dụng hiển thị vị trí của đồng minh, tuy nhiên chỉ sau khi 2 người gặp mặt trong không gian này. Ngoài ra nó sẽ hiển thị vị trí của Tỉnh Không Huyền Thú nữa, cho nên sẽ không có khả năng xuất hiện hiện tượng ăn mảnh.

Khu rừng này quá quý dị, Quái Kê kì quái, hơn nữa trên đường đi hắn tìm được vài quả trứng Quái Kê bị đập vỡ bởi một lực kinh khủng, bên trong bị húp hết, vẫn là lợn thì hơn.

Cần hiểu dù là đâm bằng mũi nhọn thì kết cấu vật lý của trứng Quái Kê cũng nhanh chóng đem lực tác động trải đều quả trứng và chất lỏng bên trong, triệt tiêu hoàn toàn, cho nên để đem một quả Trứng Quái Kê đập vỡ cần lực kinh khủng như thế nào?

Chi ít hắn không làm được.

Trên đường đi, hắn đụng độ rất nhiều loại sinh vật kì quái, hầu hết không có ở trên Trái Đất.

Ti như một loại nấm biết bay, lúc đụng độ sinh vật sẽ nổ tung, bào tử bám đầy thân thể chúng, điều khiển loại sinh vật này tiến về một nơi mà Trần Ngọc Lâm gọi là rừng nấm.

Hoặc tí như một loại thân cây mà khi bị nhỏ đi, nó sẽ phát ra một tiếng kêu kinh dị vang xa ra hàng cây số, tiếng kêu ngoại trừ một loại sóng âm khiến người nhỏ nó mê mẩn thần trí, còn có thể lập tức khiến cho toàn bộ hung thú xung quanh hành quân tiến về phía nó nữa.

Sau đó... không có sau đó, lũ hung thú bị mê mẩn thần trí tiến về phía đó cùng với người vừa nhỏ nhanh chóng bị một con ếch khổng lồ tộp mắt. Con ếch này... to như cái tàu Titanic. Nhưng đúng, nó là Tam Phẩm đại viên mãn tu vi. Dù thế Trần Ngọc Lâm không có ý định đối đầu nó.

Nói đùa, đao của hắn cùng lắm chỉ làm xước nó một vết máu nhỏ so với thân thể, đây cũng đâu phải là game mà chém vào ngón chân cũng giết được mục tiêu?

Hai thứ này có vẻ là quan hệ cộng sinh.

Dù sao, đó cũng không phải là thứ quý dị bậc nhất, cũng chỉ khá là bình thường, hắn có thể đối phó, hoặc nghĩ ra cách đối phó. Nhưng lúc này hắn đang đối mặt với một thứ mà hắn không biết nên phải đối phó như thế nào.

Hiện tại, hắn đã thành công thu được thêm 1 Mảnh Vỡ khác, tuy nhiên vấn đề là hắn đang bị một bầy quái vật kì dị vây công.

Nhưng sinh vật này... không, chúng không phải là sinh vật, vì chúng chỉ có những cái bóng mà thôi. Những cái bóng của sinh vật này trông giống người gầy gò suy dinh dưỡng, bụng teo tóp lại, móng vuốt rộng lớn, khá giống một sinh vật Creepypasta gọi The Rake.

Tuy nhiên chúng thật sự chỉ là những cái bóng, mặc dù Trần Ngọc Lâm có thể khẳng định không có cái gì ở đó để tạo ra những cái bóng này.

Đó là khi hắn tiến vào trong một hang động, hắn kiếm được một cái mảnh vỡ, tuy nhiên thời điểm hắn bắt được cái mảnh vỡ đó thì đột nhiên có cái gì đó được khởi động.

Kể đó xung quanh hắn đột nhiên bắt đầu run rẩy, mấy cái bóng xung quanh bắt đầu cử động. Ban đầu Trần Ngọc Lâm còn ngỡ rằng đó là có cái gì đang thức tỉnh trong hang động nhưng không phải.

Chỉ có mấy cái bóng thôi.

Trần Ngọc Lâm thân thể cũng gọi là cứng rắn, tuy vậy lúc hắn bị một cái bóng vạch cho một đao lên bóng của hắn thì vị trí tương ứng cũng bị rạch ra một vết rạch. Trần Ngọc Lâm không hiểu nguyên lý lắm, nhưng hắn bèn chạy.

Cùng lúc này cái hang động kia cũng bắt đầu sáng rực lên, hiển lộ ra một cái đường hầm mở khai khoáng rộng lớn, trên đầu treo lên vô số cái đèn, từ trong hang động kia trào ra vô số quái vật bóng đen tương tự vậy, giống như một con sóng vậy.

Hắn rút ra được vài kết luận để né tránh lũ quái vật bóng đen này.

Thứ nhất, tránh xa nơi có ánh sáng, chui vào trong nơi có bóng tối.

Nghe thì có vẻ ngu ngốc, nhưng kì thực lại rất hữu hiệu. Nơi có ánh sáng, những cái bóng trở nên rõ nét, chúng có góc cạnh, chúng trở nên.. thực hơn, rõ

ràng hơn, có sức sát thương hơn. Nhưng khi càng tiến vào bóng râm, chúng càng mờ nhạt, các góc cạnh càng lúc càng mờ hồ không đủ gây sát thương.

Thậm chí khi tiến vào trong những nơi hoàn toàn tối, như trong hang động, thì những cái bóng đen này như tiến vào vũng lầy, không thể chui ra được. Giống như thể chúng hoặc là bị đồng hóa vào trong bóng tối nơi đó, hoặc bị giam cầm vậy.

Có lẽ đó là cách mà hấn giải thoát cho lũ quái vật bóng này, do trước đó chúng bị nhốt trong hầm mỏ kia, tuy nhiên lúc hấn bắt được Mạnh Võ, thì chúng lại được tắm trong ánh sáng, trở nên thực thể hóa, được giải thoát khỏi vũng lầy, kể đó con nào đó chạy ra bật cầu dao điện và bắt đầu buổi thác loạn.

Dù sao, thứ hai, muốn chạy trốn kì thực rất đơn giản, lấy một tấm sắt dày, thực ra là một cái cửa, dài 8 mét và rộng 3 mét, dày khoảng 60 phân che lên trên đầu và chạy, kẻ xác lũ quái vật bóng truy đuổi.

Hấn tìm được cái cửa này ở quanh khu vực hầm mỏ. Cũng không biết loại sinh vật nào dùng cửa to thế, tuy nhiên hầu hết các kiến trúc ở đây rất là bụi con, chắc là của người khổng lồ.

Tuy rằng những sinh vật bóng này chỉ là những cái bóng của cái gì đó không tồn tại ở chiều không gian này, nhưng mà chúng vẫn có thể gây ảnh hưởng lên cái bóng của những vật khác, từ đó thông qua một phương thức nào đó ảnh hưởng lên bản thể.

Tuy nhiên chúng chỉ có giới hạn, tí như nếu Trần Ngọc Lâm kiếm được cái gì đủ to để che chắn cho cái bóng của hấn, và đủ cứng để chịu lực thì lũ này không thể xuyên qua được.

Dù sao, sau khi bọn chúng chui vào bóng râm, lực tác động giảm mạnh, chỉ tương đương mấy cú đâm thường, cái khó chịu của chúng là mấy cái móng vuốt sắc bén vô song, tuy nhiên sau khi chui vào bóng râm thì mấy cái vuốt sắc bén đó bị mờ dần đi rồi, không lo lằng nữa.

Càng đáng quan ngại hơn là môi trường ở nơi này, hấn đã ở đây.. đầu đó độ khoảng 3 giờ đồng hồ và mặt trời phía trên vẫn không di chuyển một phân nào cả. Nói cách khác thời gian một ngày ở đây và thời gian một ngày ở Trái Đất khác nhau.

Tệ hơn, có khi còn chẳng phân ra ngày và đêm nữa. Nếu thế thì thực chẳng vui vẻ gì khi lũ quái vật bóng đen này chạy loăng quăng và chẳng ai tìm ra nổi cách giết chúng.

Hơn nữa, lũ này có thể tấn công hấn, nhưng hấn lại không tấn công lại được. Đao? Không tác dụng! Súng không, Devil Trigger cũng không luôn.

Trần Ngọc Lâm đang suy nghĩ nếu rơi cái đèn pin vào chính giữa người nó cũng không có tác dụng, thì làm gì mới có tác dụng, thì chợt, một tiếng rít gào vang lên thu hút sự chú ý của hấn.

Hấn quay đầu nhìn lại, thấy một cảnh tượng khá là ấn tượng. Một trận hỗn chiến đang xảy ra.

Một bên là một đám Quái Kê, chừng khoảng 60-70 con, một bên khác là một đám quái vật bóng đen kia, chừng 50 con, một bên khác là một người và một sinh vật với vẻ ngoài giống như một quả cầu vô cùng rối loạn, tạo thành bởi vô số cái những cái cánh chim trắng xóa quần vào nhau đang phiêu phù trên không.

Thông Thái hiện lên thông tin như sau:

[Hình Vũ tộc - Hình Vô Ngân - Tu Chân Hệ Tam Phẩm đại viên mãn.]

Người ngoài hành tinh?

Người kia thì là người Trái Đất. Tay hấn cầm theo một thanh kiếm với lưỡi kiếm cong hình chữ U, hấn nhận ra loại hình của thanh kiếm này.

Thanh kiếm này, một thanh kiếm với phần lưỡi của nó được thiết kế giống một chữ U, nhìn rất giống cái liềm gặt lúa, mặt ngoài màu nhon, mặt trong có các lưỡi móc ngược, một trong các vũ khí của người Ai Cập.

Nó được gọi là Khopesh, lưỡi kiếm vừa có thể chém, cái móc nhon có thể dùng để đoạt lấy vũ khí của đối phương, là một trong các loại vũ khí hết sức phiền phức.

"Này, người anh em, đợi chút, có thể trợ giúp chúng ta không?"

Trần Ngọc Lâm nghe thấy tay người Ai Cập kêu gọi, có vẻ nhìn thấy hấn rồi. Gã Hình Vô Ngân kia đồng dạng nhìn qua hấn, có điều nhanh chóng lại quay về đánh nhau với đám Quái Kê.

Hấn đang tính bỏ đi, dù sao quanh hấn cũng có hơn mấy chục con quái bóng đen thì chợt, hấn nhìn thấy người thanh niên Ai Cập kia một thanh Khopesh chém qua, một con quái bóng đen bị hấn chém làm đôi, tan biến vào hư không.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Thần đạo hệ ai cấp

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ mất chừng nửa giây, hiện tại, hắn đang bị kẹt với hàng chục con Quái Bóng đen và không biết cách giải quyết thế nào, và có người biết?

Được thôi.

Trần Ngọc Lâm tiến về phía hai người, ánh mắt hắn lóe lên, một cái vòng ánh sáng màu vàng từ dưới chân hắn bay lên, đồng thời một tòa bảo tháp to cỡ lòng bàn tay xuất hiện lơ lửng trên đầu hắn.

"Nhất Ngôn, Lực"

Trần Ngọc Lâm hét toáng lên cho ngầu, mặc dù hắn thực sự không cần phải hét lên, và nghiêm túc mà nói, hắn không thực sự nhớ lời thoại.

Thất Bảo Lưu Ly Tháp bắn ra 3 luồng hào quang màu xanh nước biển, một tiến vào cơ thể hắn. Sau vụ Hoa Điều ba hoa về việc hắn bắn "một cái gì đó màu trắng" vào trong nòng, hắn quyết định tìm cách đổi màu của hào quang và đoán xem, hắn thành công. Từ nay về sau sẽ chẳng có bố con thằng nào nói hắn bắn cái gì đó màu xanh nước biển vào trong ai đó mà còn có thể có người hiểu nhầm được nữa.

Nếu họ thật sự nghĩ cái thứ đó màu xanh nước biển, có lẽ họ nên đi khám.

Dù sao, ngay khi cái hào quang màu xanh nước biển đó chiếu vào người 2 gã kia, lập tức toàn bộ sức mạnh của bọn hắn đề thăng 20%.

Đệ Nhất Hồn Kĩ Thất Bảo Lưu Ly Tháp, tăng 20% sức mạnh.

Trần Ngọc Lâm không để ý tới ánh mắt kỳ dị mà hai người kia liếc nhìn hắn, hắn để ý hơn tới thanh kiếm Khopesh của gã người Ai Cập kia. Thanh kiếm này làm bằng gỗ, được khắc một số kí tự Ai Cập tượng hình, vài nắm đấm, một con gà, vài con bọ hung. Trần Ngọc Lâm không nhận ra nhưng nhờ Thông Thái cho nên hắn có thể biết tác dụng của những kí tự này.

Tăng độ bền, độ cứng, độ sắc nhọn, sát thương phép,... nhưng chẳng một cái nào có tác dụng có khả năng giết đám quái bóng đen kia cả, trừ khi là tác dụng của phù văn "phun phèo phèo pháo hoa mỗi khi giết địch".

Trần Ngọc Lâm kẻ đó hát tay, Devil Bringer vung lên và kéo dài ra trong khi nó cầm theo Yểm Đạo, một lưỡi đao hạ gục một hơi 4 con Tam Phẩm sơ kỳ Quái Kê. Tuy rằng Devil Bringer không thể sử dụng linh lực, tuy nhiên nó lại rất phù hợp thi triển các chiêu thức chỉ cần cường độ cơ thể.

Kẻ đó hắn triệu hoán ra bảy Ma Thù, đem chừng 7 con Quái Kê dao động từ Tam Phẩm sơ kỳ tới hậu kỳ đem đi bao phủ.

Trong khi đó, gã người Ai Cập hơi kì quái nhìn hắn, sau đó nhanh chóng quay ngược lại, giơ tay lên chỉ vào vài bộ vị cơ thể làm một dấu hiệu mà Trần Ngọc Lâm có thể khá là nhìn ra đó là một kí hiệu tượng hình Ai Cập, rồi một luồng ánh sáng xanh thẩm phát ra từ cơ thể hắn.

Luồng ánh sáng này nhanh chóng kết thành một sinh vật, nâng gã người Ai Cập lên trên cao chừng 1 mét, một hư ảo của một sinh vật nửa người nửa cá sấu, đuôi và đầu là cá sấu, làn da của cá sấu nhưng toàn thân cơ bản là một người cực kỳ cơ bắp mang theo phục trang Ai Cập cổ, có nghĩa là một cái vòng da đeo trên cổ và một cái váy lụa đến đầu gối.

Hư ảo sinh vật này ánh mắt phát sáng, gầm lớn một tiếng, kẻ đó một con bảo hiện lên xung quanh nó, rồi từ trong con bảo vô số mũi thương nước được tạo ra, trong nháy mắt xé xác hàng chục con quái bóng đen.

Sau đó hư ảnh người cá sấu biến mất, còn lại một số nhỏ thì chạy đi mất, hắn cũng không tiếp tục truy tìm nữa. Mấy con Quái Kê cũng đồng thời lượn sau khi quá nửa trong bọn nó bị Trần Ngọc Lâm cùng Hình Vô Ngân tiêu diệt.

"Cảm ơn nhiều vì đã trợ giúp."

Gã người Ai Cập nói, bằng Thần Ngữ, đương nhiên. Dù sao đó cũng là ngôn ngữ phổ cập toàn vũ trụ. Trần Ngọc Lâm gật đầu:

"Không có gì nhiều, dù sao cũng chỉ là chút chuyện nhỏ."

Kẻ đó hắn liếc nhìn quả cầu bằng cánh chim đang nhẹ nhàng xao động, lúc này toàn bộ số cánh chim đã bao phủ lại cơ thể thành một quả cầu to như một cái xe con rồi. Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Trần Ngọc Lâm. Tu Chân Hệ. Hai vị là...?"

"Hình Vô Ngân, Hình Vũ Tộc. Tu Chân hệ, mặc dù không hoàn toàn, hơi giống Ma Thú hệ trên hành tinh của các ngươi hơn."

Quả cầu lông vũ, Hình Vô Ngân nói bằng một giọng nói giống như rô bốt, mặc dù có hơi rè rè, giống của Wall-E ấy. Trần Ngọc Lâm để ý là nó không thực sự "nói", mà là các đôi cánh trên người nó rung động tạo ra âm thanh giống như khi người khác nói chuyện.

"Xin chào."

"Ồ. Amari, Thần Đạo hệ Ai Cập, một trong những con trai của Sobek."

Gã người Ai Cập vỗ vào cái vòng cổ bằng vàng với rất nhiều kí tự Ai Cập tượng hình trên cổ, lúc hấn nói tới con trai của Sobek, một kí tự trong đó rực sáng.

Trần Ngọc Lâm gật đầu, Thần Đạo Hệ Ai Cập là một trong những Thần Đạo hệ khác biệt nhất từng xuất hiện.

Nói chung tôn giáo thì liên quan tới thờ phụng. Ai Cập khác biệt, các thần linh Ai Cập không phải là linh thần theo khái niệm cơ bản, nhưng tinh linh được tạo thành và gắn chặt vào các phong tục tập quán cùng mấy quyền lực. Các Thần Linh Ai Cập đã từng thật sự tồn tại, đạo bước trên nhân thể, nhận được thờ phụng và họ trở thành các Nhân Thần, những vị thần có cơ thể máu thịt.

Tuy nhiên, đây là điểm khác biệt. Sau một đoạn thời gian nào đó, các thầy tế quyết định họ sẽ không thờ phụng các vị thần nữa, mà ngược lại, họ sẽ phong ấn các vị thần cổ vào trong các kim tự tháp. Chỉ ít là một số lượng khá lớn vị thần mà họ thấy là phiền toái.

Những kim tự tháp là các khối kiến trúc kinh ngạc, điểm chớp nhẹn của chúng được tính toán sao cho vừa vặn khớp với điểm kết nối giữa trời và đất, cõi của các vị thần và cõi của người phàm. Họ phong ấn các vị thần vào điểm hội tụ tinh hoa của 2 cõi, đỉnh của kim tự tháp.

Đương nhiên họ không phong ấn các vị thần không, mà họ sử dụng thiên địch của các vị thần đó, tí như Ra và Apophis, hoặc như một số người nói, Bast, nữ thần mèo và Apophis, Set và Horus? Vân vân. Và như vậy các vị thần sẽ đánh nhau cho đến khi cái kim tự tháp sập.

Hoặc đến khi nó hết hạn bảo hành.

Dù sao, họ cũng xoay xở để đem sức mạnh của các vị thần đem đi sử dụng, tuy nhiên vẫn còn rất nhiều vị thần không bị phong ấn, tí như cặp đôi Osiris, kẻ thống trị cõi âm, hay Anubis, vị thần tang lễ? Hoặc Sobek, thần của Sông Nile.

Những người thờ phụng các vị thần này được gọi bằng nhiều cái tên, "Chiến Binh của Các Vị Thần", "Kẻ Thờ Phụng Thần Thánh", "Con Cái của các vị thần"..vân vân. Đồng thời, những người này gọi những kẻ theo con đường kia là tà đạo, ngoại đạo và nhiều cái tên xấu xí khác.

"Nghe danh Thần Đạo Ai Cập đã lâu. Giờ mới gặp."

Trần Ngọc Lâm giờ tay bắt tay Amari, nói, đồng thời hấn hơi liếc nhìn vào làn da đầy mồ hôi của gã, giống như kiểu gã này vừa mới tắm xong vậy.

"À, đừng để ý. Cái này là do thờ phụng Sobek, lúc chiến đấu tự nhiên có."

Amari búng ngón tay, lập tức làn da gã khô cong đi, nói tiếp:

"Sobek là thần của sông Nile, mồ hôi của Ngài đổ ra mọi con sông trên thế giới."

"....."

Trần Ngọc Lâm lấy khăn tay ra lau, nói:

"Chắc chắn điều này ngăn cản chúng ta uống nước sông nói riêng và tắm sông nói chung."

"Tốt nhất là đừng có uống nước lã."

Amari nói, kẻ đó hấn quay sang Hình Vô Ngân hỏi:

"Có muốn gia nhập chúng ta không? Dù sao càng đông càng tốt đúng không? Đàng nào chúng ta cũng chưa tìm lại được đồng đội. Trong khi đó chúng ta có thể tự tạo thành nhóm luôn."

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ, gật gù:

"Cũng được, phân phối thế nào? Điểm số, mảnh vỡ các thứ?"

"Tùy theo thực lực. Các mảnh vỡ thì vào tay ai trước là của người đó. Sau khi vào tay một người không được đoạt lại bằng không bị cách li khỏi nhóm. Đồng ý không?"

Hình Vô Ngân rung rung các đôi cánh toàn thân "hỏi", Trần Ngọc Lâm gật gù:

"Đồng ý."

Dù sao, hấn biết chắc một điều: Không đời nào cái nhóm này có thể tồn tại lâu được. Hình Vô Ngân là Tam Phẩm đại viên mãn, trong toàn bộ Đại Hội lần này cũng chỉ có khoảng 30 người là Tam Phẩm Đại Viên Mãn và Hình Vô Ngân là một trong những gã này.

Nói cách khác đó là chiến lược chủ chốt, và chắc chắn 100% bọn họ đều nghĩ tới việc đoạt mạng của Tinh Không Huyền Thú. Và vừa vặn thay, hấn cũng thế.

Tức là Hình Vô Ngân là đối thủ của hắn, nhưng chắc chắn gã không có nghĩ như vậy, dù sao hắn chỉ là Tam Phẩm Trung Kỳ, rất khó là đối thủ. Tam Phẩm đại viên mãn và trung kỳ chênh lệch đại khái. 3 đến 5 lần gi đó. Và trong đợt Đại Hội này, Tam Phẩm trung kỳ giống kiểu chiến lực trung lưu hơn.

Hơn nữa, ngay từ khâu phân chia các Mảnh Vỡ Lệnh Bài đã có vấn đề, "vào tay ai trước là của người đó" chứ không phải là "ai tìm được là của người đó" hoặc là "ai thấy trước là của người đó", nói cách khác dù có tìm được thì cũng có khả năng bị đoạt trước.

Có điều, hắn cũng chưa có công khai thực lực của chính mình, hiện tại chỉ khoảng 40 - 50% thực lực, còn rất nhiều, Arch Ville, Devil Trigger, Đại Tu La Đạo Pháp, Vritria Pháp Thân...Kể cả trong trường hợp hắn bị cả hai cùng lúc tập kích bất ngờ, vẫn có đảm bảo rút lui trở ra.

Pháp Thân Vritria hơi khác, do giới hạn thời gian cooldown của nó cho nên hắn muốn để dành tới khi thi đấu Tứ Phẩm hơn.

Tìm được Lang Lộc, biết được cách giải quyết lũ quái bóng đen này, hắn lượn lượn. Cùng lắm thì quay trở lại với chiến thuật cái công sắt, dù đó cũng là chiến thuật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Mảnh vỡ thứ 3

"Vậy, chỉ cần niệm Úm Ba La hay là Nam Mô A Di Đà Phật?"

Trần Ngọc Lâm khó hiểu hỏi sau khi Amari quyết định nói cho hắn biết làm thế nào để tiêu diệt lũ quái vật bóng đen kia. Hóa ra không thực sự là một bí mật, bởi vì bí mật đó rất đơn giản:

"Những lời cầu nguyện" - trích lời của hắn.

"Ta không nghĩ sẽ được, bởi vì người biết đây, cả hai chúng ta đều khá là vô thần. Còn gã này theo đạo, cho nên hắn có thể niệm ra những lời cầu nguyện với tâm lòng mộ đạo chân thành."

Hình Vô Ngân rung lên vô số cặp cánh của mình, phát ra một tiếng kêu khe khẽ. Trần Ngọc Lâm cũng không ngóc, lúc mà hắn được Amari nói cho nghe công thức tiêu diệt lũ quái vật bóng đen này là niệm lên những lời cầu nguyện tôn giáo, tôn giáo nào không quan trọng. Tuy nhiên lúc hắn niệm A Di Đà Phật thì lại không được, đại biểu cho hạn chế có lẽ là chỉ khi cầu nguyện với lòng mộ đạo.

Tiêu biểu là lúc Amari thử niệm 1 đoạn trong Kinh Thánh: "Dù con có đi qua thung lũng Tử Thần..." cũng không thể làm được, nhưng khi hắn cầu nguyện với thần Sobek thì lại thành công tiêu diệt một con.

"Nói cách khác, theo ngôn ngữ của chúng ta (Hình Vô Ngân phát ra một tiếng rít cao trầm bỗng đủ loại âm điệu, kết thúc với một tiếng quạc quạc như con vịt kêu) hoặc, ngôn ngữ của các người, "Lúc bình thường thì chẳng cúng Phật thắp hương, lúc cùng đường mới ôm chân Phật" là không có tác dụng."

Trần Ngọc Lâm gật gù công nhận.

Ba người trên đường đi còn để ý vài thứ nữa, tí như dấu hiệu của những nền văn minh đã chìm vào trong sự sụp đổ. Tạm không nói đến cái đường hầm khai khoáng mở với thiết kế giống như những năm 1800 hoàn toàn không đủ điều kiện an toàn, bọn hắn còn thấy vài thứ khác, như tàn tích của một thị trấn bỏ hoang, trông qua khá giống một thị trấn miền Tây nước Mỹ ở cái thời của Lucky Luck.

Lúc này bọn hắn đang tạm thời dừng lại trước một căn nhà với thiết kế giống như nhà hiện đại, có điều to hơn nhiều, và chủ nhân của nó cũng giàu có nữa. Từng cái dây leo leo lên trên, bám chặt và giống như phủ kín cả căn nhà bằng một cái quan tài cỏ. Trần Ngọc Lâm còn thấy có cả một bông hoa hồng khổng lồ ở trên nóc nhà.

Căn nhà này nhìn trông rất mới, giống như thể là thời gian của căn nhà này hoàn toàn dừng lại để bảo tồn nó dù cho bên ngoài đã phủ một đồng cỏ dại, các căn nhà khác đều đã đóng kín bụi và dây leo đã bao phủ hầu hết nó.

Hoặc chỉ đơn giản là loại sơn mà căn nhà này dùng vô cùng tốt. Nếu là trường hợp 2 thì sau này khi xây nhà hắn muốn dùng loại sơn như thế.

Lý do duy nhất mà bọn hắn dừng lại ở đây là vì nơi này có tín hiệu co thấy có tồn tại Lệnh Bài Mảnh Vỡ.

Trần Ngọc Lâm, Amari cùng với Hình Vô Ngân phân biệt tiến vào căn nhà thông qua Gara, cửa chính và cửa sau. Trần Ngọc Lâm là cửa chính.

Lúc hắn tiến vào bên trong trong khi đeo mặt nạ phòng độc (hắn có sẵn vài cái. Ai lại tiến vào một nơi quái dị mà không đeo mặt nạ phòng độc chứ? Chỉ có người tối cổ mới làm thế. Mà thực ra người tối cổ có khi còn không làm thế.). Sau đó cái mặt nạ phòng độc tự động kéo dài ra, bao phủ đầu hắn bằng một chất nhựa lỏng, nối liền với bộ đồ của hắn.

Kể đó bộ đồ của hắn cũng tự động nối liền các khe hở và tự nối lại với gang tay và gậy của hắn luôn, tạo thành một bộ đồ phòng hộ quy chuẩn các

phòng thí nghiệm, loại tốt. Dù là phóng xạ cỡ cực phóng xạ Chân Voi Medusa ở Chernobyl cũng đủ chống chịu lại.

Hơn nữa nó sẽ tự động tạo thành một lớp màng mỏng ở bên ngoài, cho phép hân cách li hoàn toàn khỏi thế giới.

Hân vừa tiến vào bên trong, hơi kinh ngạc.

Hân nhìn thấy 2 vật thể, một là một người, một là một cái xác. Mỗi người cao 13 mét, nhìn qua hao hao giống con người, ngoại trừ làn da bọn hân hơi sù sì và răng nhọn hoắt, còn lại giống hệt con người.

Cái xác nhìn qua có vẻ chắc chắn bị hư hỏng nặng, dựa theo trình độ thiêu thối có lẽ phân hủy cũng phải hàng tuần. Một lớp băng bao phủ thi thể giống như một cái quan tài chặn hân khỏi quan sát sâu hơn, tuy nhiên hân có thể thấy rõ lớp băng này nóng rực.

Bởi vì nó bốc khói, và không khí run rẩy như mỗi khi đốt lửa. Bên trong thi thể đã sớm phân hủy bên trong, vô số giòi bọ trắng xóa bao phủ thi thể, tuy nhiên không ngoại lệ giòi bọ cũng đã chết. Cái lớp băng này hình thành nên một cái lồng hấp khổng lồ đem cái xác hấp áp suất, không ngạc nhiên nếu giờ hân chỉ chạm nhẹ vào là cả cái xác đổ sập do sức nặng của chính nó thành một đồng súp.

Cũng khó có thể dọa được hân, dù thật lòng có hơi buồn nôn. Xét cho cùng từ lúc mới tu luyện hân đã được dặn là có khả năng hân phải đối mặt những thứ gây hại cho hệ tiêu hóa của hân... theo kiểu ói ra ấy.

Còn con người, Trần Ngọc Lâm không rõ có thể gọi đó là người không, là một người phụ nữ. Toàn thân cô ta gầy tong teo nhìn rõ xương, cô ta mặc bộ váy dạ hội hở cổ, tay trần màu đen, đầu đội cái mũ dạ hội vẫn màu đen, lớp mạng che mặt cũng màu đen.

Cô ta đang làm tư thế quỳ gối ôm mặt khóc lóc, tuy nhiên lý do mà Trần Ngọc Lâm không gọi cô ta là một xác đứng vì cô ta vẫn đang run rẩy, dựa theo lớp bụi bám vào, chỗ này có ít nhất 10 năm không có ai quét dọn.

Dùng Thông Thái quét thì đây là một con Tam Phẩm Đại Viên Mãn Ma Vật, tuy nhiên tình trạng của nó không giống Ma Vật bình thường, nó sẽ không tấn công bất kỳ ai trừ khi người đó gây tổn hại với cái xác.

Trần Ngọc Lâm né ra một bên.

Hân đi lên cầu thang (mỗi bậc thang là 1 mét cao, phải), tiến vào bên trong một cái hành lang, mấy cái hành lang có khá nhiều. Chỗ này rộng thiệt là rộng. Cái hành lang này một mặt có 4 căn phòng, mặt kia nhìn ra phòng khách, nơi cái xác và người phụ nữ đang rên rĩ ở.

Cảnh quan đẹp tuyệt.

Hân lục lọi toàn bộ các căn phòng, tuy nhiên tại một căn phòng có một phát hiện nhỏ.

Đó là một bức tranh khổng lồ, cao 20 mét và rộng 8 mét. Bức tranh này mô tả một cảnh tượng khá là quái dị, đó là một con đường cao tốc bình thường, hai bên là sa mạc, hơi mờ mờ một chút. Mặt trời treo lơ lửng trên bầu trời.

Cao khoảng 4 mét ở trên con đường là một sinh vật giống người, mọc sừng trâu đang đi tới, tay nó cầm một cái vali, bóng nó ngả dài trên con đường cao tốc. Không có đặc điểm gì khác, nhưng sức mạnh cơ thể được thể hiện qua cầu vai rộng và dài cùng những chi gân guốc. Mái tóc của nhân vật phản chiếu lại với ánh mặt trời.

Hân ngấm nhìn bức tranh một cách kì quái, dễ phải tới cả phút, thế rồi đột nhiên một luồng hơi nóng phả qua mặt hân, cái nóng 50 độ C thật dễ ghét, kèm theo cảm giác nhứt nhối râm ran giống như khi bị áp nước đá vào da vậy.

Trần Ngọc Lâm nhìn quanh, cố để xem cái cửa sổ nào mở, thì chợt hân nhận ra bức tranh bắt đầu cất lên tiếng hát, nghe không hiểu lắm, nhưng dường như tiếng hát cất lên từ sa mạc ở hai bên vậy.

Cái sinh vật trong tranh cũng cử động. Dáng người mờ ảo đứng yên lặng. Chi tóc của nó là lay động, dao động nhẹ nhàng trong gió. Rồi nó bước một bước dài và chắc chắn về phía trước. Kế đó Trần Ngọc Lâm thấy một cánh tay giơ ra về phía hân, dường như chuẩn bị chop lấy hân. Kèm theo đó là sinh vật trong tranh cũng trôi ra một nửa ra ngoài bức họa.

Thứ này giống như người, nhưng thứ mà Trần Ngọc Lâm tưởng là sừng trâu thì lại là một cái sừng sọ trâu, bên dưới mặc một bộ tuxedo khá thời thượng, bàn tay sắc bén với 4 móng vuốt sắc như dao. Trần Ngọc Lâm nhanh chóng hiện ra Devil Bringer, cánh tay quỷ chop lấy bàn tay của sinh vật kia, kéo nó ra khỏi bức tranh.

Một con Ma Vật Tam Phẩm trung kỳ. Thứ này xem ra là dấu điểm được Bản Đồ Đạo Tặc. Cũng không biết quanh các phòng khác còn có không, tạm thời hiện tại thì trong Bản Đồ chỉ có 4 sinh vật khác ngoài 2 người đang truy lùng các căn phòng thôi.

Devil Bringer hiện ra, chỉ một nhát kiếm Yamato con sinh vật này đầu liền lìa khỏi cổ. Kế đó nó đột nhiên khựng lại và biến thành một đồng chất lỏng giống như mực sơn dầu rơi xuống sàn.

Xem ra là một trong các tác phẩm của Trường Phái Siêu Thực Thể - một trường phái hội họa hiếm người, nơi họ vẽ lên những bức tranh những quang cảnh trong các bức họa, một số, có thể ra ngoài bức họa. Không nhất thiết phải là tranh mà cũng có thể là tượng...

Một số thậm chí có thể mang một sinh vật đã chết trở lại với đầy đủ kí ức, thậm chí linh hồn. Cái này vẫn đang là đối tượng nghiên cứu, nhiều người nói

đó là do "tâm huyết" tác giả mang lại sức sống cho những tác phẩm này.

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn lại bức tranh, lúc này nó đã dừng lại mọi chuyển động. Hắn không chút do dự một đao chặt bức tranh ra làm đôi, rồi một quả cầu sắt đi qua đốt cháy nó, sau đó lục lọi một chút trong căn phòng đó rồi lượn đi mất.

Tại căn phòng kế đó, hắn nhìn thấy một cái xác khác nữa. Cái khác này kì lạ vô cùng, nhìn qua rất bình thường, nửa thân dưới của nó khá dị dạng, mất 3 giây quan sát hắn mới nhận ra 2 cái chân của cái xác này bị vặn xoắn lại, chỉ là do nó có mặc quần nên khó quan sát.

Hai tay tương tự. Ngoài ra bao phủ thân thể hắn là một lớp băng như cái xác tầng dưới.

Trần Ngọc Lâm chợt để ý tấm lệnh bài của hắn rung lên mãnh liệt khi hắn tiến đến gần cái xác này, để ý một chút nữa, hắn chợt nhận ra cái xác này đang ngồi đè lên một tấm nệm, thứ mà ở bên dưới nó lại khiến cho lệnh bài phản ứng.

Trần Ngọc Lâm thử nhẹ nhàng chạm vào tấm nệm, tách nó ra khỏi cái xác bị đóng băng với hi vọng do kích cỡ cái xác cho nên cử động của hắn sẽ không gây ra phản ứng gì, nhưng cùng lúc này, lớp băng vỡ vụn thành vô số vụn băng, chất lỏng bên trong, thứ mà từng là xác của người khổng lồ đã bị hàm áp suất thành chất lỏng đỏ ào lên người hắn.

Trần Ngọc Lâm nén ghê tởm, cũng tốt lớp màng nhựa mỏng bao phủ có thể gỡ ra, tuy nhiên hắn nhanh chóng lấy Lệnh Bài Mảnh Vỡ ở dưới gối, rồi chạy ra khỏi chỗ đó trước khi thao tác một số thứ để cởi bỏ lớp màng nhựa ra rồi lại phủ thêm một lớp khác lên, để phòng cái chất đó có tính ăn mòn.

Cùng lúc này, trên Bàn Đồ Đạo Tặc, không chỉ một, mà có tới 4 điểm đỏ cùng lúc lao về phía hắn.

Có vẻ mấy cái xác đóng băng nếu bị phá hủy sẽ thu hút lũ kia.

1 con ở phòng khách, một con khác ở phòng bên cạnh, 2 con đang hướng về phía hắn nhưng ở rất xa, có lẽ một con sẽ chạm mặt Hình Vô Ngân trong 5 giây nữa, nhưng 1 con còn lại sẽ không bị cản trở bởi ai, hay cái gì để đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Thú ăn xác

Trần Ngọc Lâm lao nhanh ra khỏi căn phòng, trong lúc đó Devil Trigger của hắn hiện ra, thân thể linh thể to đùng xuất hiện, tuy nhiên vẫn quá nhỏ so với kích cỡ lên tới 14 mét đứng thẳng của cái con Ma nữ áo đen.

Một bên khác, một đứa trẻ chừng 6 tuổi, đầu nó là một bông hoa hồng đầy răng, cao chừng 5 mét lao về phía hắn. Bụng nó xỏ bung ra, ruột rơi vung vãi, mỗi một sợi ruột mọc ra vô số giác hút với những cái lỗ đã thối rữa.

Devil Trigger đâm một cú về phía người phụ nữ áo đen, nhưng chỉ khiến nó lui lại ra sau một bước, kể đó nó giơ bàn tay về phía hắn tính chop một cú, nhưng lại bị Devil Trigger dùng kiếm ma Yamato đâm xuyên qua lòng bàn tay, chặt mất một ngón tay.

Cùng lúc, Trần Ngọc Lâm vung lên Yểm Đạo ở trạng thái Đại Đạo, thi triển Đại Tu La Đạo Pháp một đao chém vào sâu bên trong cơ thể con Ma Vật trẻ con, khoảng chừng 2 mét sâu, kể đó tay hắn truyền ra một luồng điện, từ luồng điện này tạo thành một tia sáng trong đêm, đem con Ma Vật Trẻ con này phát sáng lên.

Kể đó, một vụ nổ kinh khủng, bạo phát ra âm thanh ngang với vụ nổ bom phát ra từ bên trong cơ thể nó, toàn thân nó tách ra làm 2 nửa, bắn văng về hai phía.

Đại Tu La Đạo Pháp thức thứ nhất, giai đoạn 2 bạo tạc + 7 quả Sét hòn + Lôi Quang Chỉ, uy lực đầy đủ đem nó nổ tung, nướng tới khét lẹt.

Kể đó hắn quay sang, Devil Trigger gia tri thân thể, liên tục tặng cho người phụ nữ áo đen mười mấy cú đâm.

Người phụ nữ áo đen thân thể cứng rắn không chịu nổi, bị hắn đâm mà không hề xi nhê, làn da cũng cứng vô cùng, kiếm ma Yamato chém qua cổ mà chỉ hăm sâu vào trong 1 cm. Hắn dự đoán dù cho đối với người phụ nữ áo đen này dùng Đại Tu La Đạo Pháp, có lẽ cũng chỉ có thể chặt nửa cánh tay là cùng.

Đó là sau khi có Thất Bảo Lưu Ly Tháp tự tăng cường bản thân rồi.

Ma nữ áo đen này tuy rằng hắn công kích không si nhê, nhưng đồng dạng nó công kích đối với Trần Ngọc Lâm cũng là không si nhê. Cứ việc lực của nó lớn vô cùng, còn lớn hơn cả Trần Ngọc Lâm nhưng tốc độ của nó lại hết sức chậm chạp. Một vỗ của nó vừa tới nơi thì hắn đã kịp lách sang một bên rồi.

Tuy nhiên mỗi một đám toàn lực của hắn lại có thể để cho ma nữ áo đen lùi lại một bước, tuy rằng một bước chẳng là gì, nhưng nên biết bọn hắn đang đối diện với hành lang, và ở đó vừa vặn có một cái lan can đã bị mục nát qua thời gian dài.

Trần Ngọc Lâm vùng nắm tay, cả nắm tay quý to lớn dầm vào mặt người phụ nữ áo đen, dầm nó lui lại một bước. Cùng lúc này, thân thể to lớn của nó lui ra sau, đề lên cái lan can đã mục nát không chịu nổi, thế là cả thân hình to lớn của con ma nữ áo đen này ngã ngược ra sau, rơi xuống tầng 1.

Nhưng lúc này là cái mà hắn không ngờ, cũng không biết lúc bị rơi xuống, con ma nữ áo đen sờ soạng vung vẩy tay ra làm sao, vô tình khiến cho một cái tủ bắn bay ra, va chạm vào cái xác chết bị đóng băng ở dưới, khiến cho nó vỡ vụn ra thành trăm mảnh. Thứ dung dịch nước súp của xác chết nhào rơi ra, đổ lênh láng xuống sàn.

Chỉ còn lại vài mẫu xương tủy chưa bị hầm cho thành chất lỏng.

Người phụ nữ áo đen sững sờ, kể đó mụ bắt đầu gào thét ra những tiếng kêu xé họng. Trần Ngọc Lâm rút sâu vào bên trong phòng, bật chế độ tàng hình trên bộ Chiến Y. Thực ra cũng không hẳn là tàng hình, chỉ là một ứng dụng nhỏ của ánh sáng và thay đổi màu của bộ Chiến Y khiến cho nó có màu giống xung quanh mà thôi, nhìn một chút là ra ngay.

Tuy nhiên đối với thị giác có lẽ là nát bét của con Ma Vật, và trí nhớ cùng IQ của nó, đầy đủ rồi.

Trần Ngọc Lâm chạy đi trong lúc người phụ nữ áo đen truy lùng khắp toàn bộ phòng khách, rồi mới lại tiến lên chỗ căn phòng sau chừng vài phút lùng sục phòng khách mà trừ một con gián ra chẳng thấy cái gì, cuối cùng nó lại quay về phòng khách, trở lại tư thế quỳ ôm mặt.

Dựa theo kinh nghiệm của Trần Ngọc Lâm, nếu như mã kích hoạt của mấy con Ma Vật này là "xác bị vỡ" thì nó lao tới chỗ cái xác đó, và bắt đầu lùng kiếm vật thể sống gây ra. Tuy nhiên nếu có thêm 1 cái xác khác bị vỡ, thì nó sẽ chú ý hơn vào cái xác bị vỡ lúc sau, cái này gọi là ghi đề. Đặc biệt khi cái xác kia có vẻ quan trọng vô cùng với nó.

Lúc này, cái xác ở phòng khách bị vỡ đó lại không có vật thể sống nào ở xung quanh để tiêu diệt, mà con Ma Vật kia chỉ có khả năng nhớ đại loại ở vị trí nào có một sinh vật sống. Cho nên sau khi lùng sục phòng khách nó mới quay trở lại chỗ cũ để tìm kiếm Trần Ngọc Lâm.

Có điều hắn chạy ra xa rồi.

Thực ra ban đầu Trần Ngọc Lâm đã không muốn dây dưa cùng con mụ áo đen mà chỉ muốn đẩy mụ xuống tầng 1, kể đó rút lui. Nếu duy trì chiến thì hắn cũng có thể chém chết được nó, nhưng sẽ tốn vài phút liền, mà hắn lại không muốn vậy.

Dù sao tác dụng cũng giống nhau.

Trần Ngọc Lâm quan sát Hình Vô Ngân cùng với con Ma Vật thứ 3 đại chiến trên bàn đồ, còn con Ma Vật thứ 4 sau khi tiến lại chỗ căn phòng có cái xác bị hắn làm vỡ ban đầu thì đứng lại ở ngay đó, bắt đầu di động quanh căn phòng. Hình Vô Ngân cùng với con Ma Vật thứ 3 cũng chỉ mất hơn 2 phút để kết thúc với chiến thắng thuộc về Hình Vô Ngân.

Trần Ngọc Lâm sau khi tìm ra được một mảnh vỡ, tiếp tục tìm kiếm thêm xem còn mảnh vỡ nào khác trong nhà không, đồng thời tránh va chạm mấy cái xác chết hết mức có thể. Những con Ma Vật này sở hữu kích cỡ, lực phòng ngự, lực lượng kinh dị hơn hẳn nhân loại bình thường, chí ít cũng gấp mười mấy hai mươi lần.

Hơn nữa chúng sẽ lập tức lao tới nếu một cái xác bị vỡ.

Nếu là hắn thì trong tình trạng sử dụng Devil Trigger chỉ gấp khoảng chừng hai lần, tuy nhiên như vậy cũng quá mạnh. Tuy nhiên dường như con ma nữ áo đen kia là ngoại lệ, nó là mạnh mẽ nhất trong đám.

Chợt Trần Ngọc Lâm nghe được một tiếng rít dài rền rợn kinh dị từ chỗ phòng khách, đồng thời cùng lúc hắn nhìn thấy con ma nữ mặc áo dài đen bị bắn bởi một cỗ lực lượng bay ngược về phía sau, chui vào bên trong cửa phòng ăn, xô đổ một đồng lớn bàn ghế.

Hắn nhìn thấy do vừa vận tại vị trí của hắn đang đứng nhìn ra bàn ăn, tuy nhiên lại không thể nhìn thấy được cái gì vừa một vố bay đi con ma nữ áo đen kia. Lăn va chạm lúc trước của hắn cho thấy con ma nữ áo đen này chí ít phải nặng chừng 1 tấn.

Kể đó con ma nữ áo đen rít lên từng tràng, hắt văng bàn ghế ra, bắt đầu bò trên cả 4 chân, tư thế giống loài nhện về phía phòng khách. Trần Ngọc Lâm kể đó nghe được tiếng va đập kịch liệt, cùng với đó là tiếng thú rống, rồi một lần nữa, con ma nữ áo đen lại văng ngược ra.

Tuy nhiên lần này khác biệt, nó bị mất đi cái đầu.

Sau đó mọi thứ trở nên yên lặng lại. Trần Ngọc Lâm nói thật không sợ hãi con ma nữ áo đen, đối với hắn nó chỉ hơi phiền toái thôi, sử dụng một số lá bài tẩy là có thể xử lý được. Tuy nhiên thứ gì có thể đánh bại được con ma nữ áo đen đó thì cũng có thể đánh một trận cùng hắn.

Chỉ là mọi thứ vô cùng quý giá, thời điểm con ma nữ áo đen cùng cái gì đó đại chiến, Bản Đồ Đạo Tặc thể hiện một điểm đại diện cho trung lập, tuy nhiên ngay sau khi con ma nữ áo đen kia bị đánh bại, đột nhiên Bản Đồ Đạo Tặc mất đi dấu hiệu.

Trần Ngọc Lâm đợi chừng 10 phút đảm bảo cái thứ vừa nãy đã đi xa. Kể đó hắn đi về phía tầng 1 thì phát hiện không chỉ có ma nữ áo đen đã biến mất, mà cả cái xác bị nhin trong quan tài bằng kia cũng bay hơi mất. Lúc nó bị phá đổ ra thì nước súp được nhin như đổ lênh láng ra sàn, để phải vài trăm lít ẩy chứ.

Hiện tại toàn bộ biến mất sạch.

Trần Ngọc Lâm chợt cảm giác có chút lạnh lẽo, hắn có một loại dự cảm bất thường. Hắn nhanh chóng tiến lại căn phòng mà hắn làm vỡ cái quan tài bằng đầu tiên, thấy bên này cũng tương tự, toàn bộ thứ nước súp lông kia đã bị bay hơi sạch.

Không chỉ thế, cái xác em bé mà hắn làm cho bạo thể kia cũng biến mất, cả 1 con Ma Vật khác bị dụ đến căn phòng này lúc hắn vô tình làm vỡ cái thi thể đầu tiên nữa.

Rốt cuộc thứ đó là gì? Nó thực sự ưa thích xác chết thế à?

2 cái xác bị vỡ đã biến mất, ngoài ra 3 con Ma Vật cũng đồng thời "bị ăn". Có lẽ nó là một thứ sinh vật ăn xác chết.

Trần Ngọc Lâm đang suy nghĩ, chợt hắn nghe thấy từ đằng xa vang lên tiếng đao búa, kèm theo đó là tiếng hét của Amari, gã người Ai Cập.

Kiểm tra lại trên Bàn Đồ Đạo Tặc, cũng không rõ từ khi nào mà Amari đã đụng độ với cái chấm màu trắng kia. Cùng lúc này, Hình Vũ Ngân cũng đồng dạng đang tiến về phía đang xảy ra đụng độ, dấu hiệu va chạm có vẻ là vô cùng kịch liệt là đằng khác.

Lúc này hắn mới có rảnh rỗi để kiểm tra xem thứ đó là cái quỷ gì.

[Thú Ăn Xác - Tứ Phẩm Sơ Kỳ Hung Thú.

Một loài thú ưa thích ăn xác chết, đặc biệt những xác chết đã phân hủy hoặc các xác chết thành tinh. Nó tuyệt đối sẽ không đối với vật sống công kích, trừ trường hợp bị tấn công đầu tiên.

Sinh vật này là một trong những loài thú ưa hòa bình, trong trường hợp không tìm thấy xác chết để ăn, nó sẽ chuyển thực đơn sang hoa quả và các loại nấm cùng các loại chất vô cơ. Thường được Liên Minh sử dụng để dọn dẹp các bãi chiến trường hoặc Đầm Xác và các khu vực rác thải.

Trị giá: 412 điểm Vận Mệnh.

]

Trần Ngọc Lâm nhú mày, hắn ban đầu nghĩ rằng nơi này chỉ có Tam Phẩm hung thú khoảng đó, nhưng lại được thả vào Tứ Phẩm hung thú?

Kiểm tra lại một chút, nghĩ nghĩ lại một chút, cũng không có gì nói không có khả năng xuất hiện Tứ Phẩm hung thú. Chi là lúc này chợt trên lệnh bài thân phận (khá giống cái điện thoại nhưng ít chức năng hơn) chỗ thông tin thì dấu, xuất hiện thêm 1 thông tin mới cập nhật:

Tứ Phẩm hung thú.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Thú ăn xác (2)

Trần Ngọc Lâm thông qua lệnh bài nhìn xem bảng xếp hạng. Cứ việc nhóm bọn hắn chỉ có duy nhất 2 người, tuy nhiên thành tích vô cùng tốt đẹp, chỉ trong 70 nhóm đã đứng vị trí thứ 8 với tổng điểm gần 1000 điểm.

Trong đó điểm của hắn là hơn 400, Lang Lộc là gần 600 điểm. Tính ra thành tích của hắn còn kém hơn cả Lang Lộc.

Nhóm điểm tốt nhất có hơn 1300 điểm.

Một chỉ Tam Phẩm đại viên mãn trị giá 10 điểm, tuy nhiên một đầu Tứ Phẩm hung thú lại trị giá tới. Nếu xét thực lực thì 2 cái chỉ chênh nhau tầm 5-6 lần, tuy nhiên giá trị lại chênh lệch 10 lần.

Nhìn sao cũng có lời.

Trần Ngọc Lâm cũng không suy tính nhiều lắm, nhìn quanh Bàn Đồ Đạo Tặc, không thấy có phát hiện người thí luyện nào khác xung quanh bên tiến về chỗ hai bên đánh nhau.

Thú Ăn Xác là một đầu nhìn qua hoàn toàn không có một chút nào hiền lành hung thú. Nó phần thân thể giống như con tinh tinh trụi lông mọc ra một lớp da cá sấu, chính xác là thể, da cá sấu, nhưng kết cấu xương giống loài tinh tinh, bàn tay và chân thì kết cấu cũng thế, giống tinh tinh nhưng mọc ra móng vuốt.

Đầu nó là đầu của điều hâu trụi lông, lớp da đầu xù xì như rần, mọc ra một chút gai nhọn. Cái mỏ nó to và sắc nhọn, bên trong mỏ là một cái lưỡi dài như lưỡi thú ăn kiến, nhìn qua có vô số giác hút, vẫn còn nhỏ ra một chút dài trông giống loại súp thịt kia.

Kích cỡ con thú này rất to, chiều cao cũng chừng 3 mét rồi.

Lúc hấn nhìn, Thông Thái tiếp tục hiện thêm thông tin..

[Thú Ăn Xác:

Mô tả: Một loại sinh vật được nuôi để thu dọn rác thải. Trong trường hợp của con này, được Liên Minh nuôi dưỡng để ăn xác chết từ Đầm Xác (một đầm lầy thông với một thế giới khác, liên tục phun trào xác chết dị thú ra ngoài). Do thời gian dài đối với Đầm Xác kiếm ăn, con vật này có thói quen chôn đồ ăn lại, kể đó tiếp tục đi kiếm đồ ăn.]

Trần Ngọc Lâm hiểu ra, có lẽ mấy bộ thi thể kia bị nó đem đi chôn bên ngoài rồi. Bảo sao hấn nhìn thấy vài điểm đỏ tượng trưng cho mấy con Ma Vật chất chồng lên nhau. Còn mấy cái xác bị đóng băng có lẽ thành dinh dưỡng trong bụng nó, nhìn mấy cái giác hút kia đi.

Trần Ngọc Lâm tiếp tục tìm hiểu kĩ hơn về Thú Ăn Xác, nhìn trực tiếp cho nhiều thông tin hơn là Bản Đồ Đạo Tặc:

[Kĩ Năng Đặc Biệt:

- Dị Kĩ Nội Tại: [Thôn phệ thiên phú]: Có thể đối với đồ vật ăn vào thôn phệ thiên phú của chúng, kèm theo các bộ phận thân thể.

- [Ánh Nhìn Hóa Đá]: Phát ra kĩ năng này về sau, có thể đối với kẻ địch tiến hành khiến cho xơ cứng cơ bắp, đồng thời nếu kẻ địch nhìn vào mắt đối mặt, có thể khiến cho mất đi vĩnh viễn thị giác.

- [Cường Hóa Vạn Cổ]: Cường hóa cơ thể, tăng 200% lực chiến, hồi phục, phòng ngự, kéo dài 15 phút.

Xếp hạng tiềm năng: Rank B.

]

Trần Ngọc Lâm hít mắt, đối với con Thú Ăn Xác này cảm thấy hơi ngoài ý muốn. Thú Ăn Xác thông thường là không có kĩ năng thôn phệ, con này không lẽ là đột biến?

Dù sao, Trần Ngọc Lâm đối với Thú Ăn Xác xuất hiện là đã xác định là muốn nó rồi. Hấn bèn đối với Hệ Thống, mở cửa hàng ra, chỉ vào một món đồ vật quay sang hỏi:

"Này, cái này có thể có tác dụng với con Thú Ăn Xác kia không?"

[Cái.. ồ, ta xin lỗi, không đâu. Nó được tạo ra đặc biệt để sử dụng trong các phó bản loại hình tương tự.]

Hệ Thống đáp chỉ vào mấy quả bóng Poké Ball:

[Dù thế, với lượng điểm hiện tại của Kí Chủ là 892, còn có một mức khác với mức giá 150% mức giá gốc để có thể sử dụng nó trong hiện thực. Cá Hệ Thống ta nghĩ Kí Chủ nên lựa chọn cái khác, hắc hắc.]

"Cá Hệ Thống?"

[Ồ, giống cá nhân, nhưng mà là Hệ Thống.]

Trần Ngọc Lâm nhủ mảy, quả bóng Poké Ball hấn tính mua là Great Ball, với giá 300 điểm Vạn Mệnh, tuy nhiên hấn dự tính mua 2 trái cơ để phòng trái đầu tiên hụt. Sau khi biết được Hệ Thống nâng giá cho Poké Ball lên tới 150%, hấn bỏ luôn ý định đó.

Dù sao, 450 điểm Vạn Mệnh là quá nhiều, giá trị của Thú Ăn Xác còn ít hơn thế.

Trần Ngọc Lâm có chút chán nản, Arch Ville cũng có thể sử dụng được, tuy nhiên kinh nghiệm mấy lần trước cho biết hấn sẽ mất chừng 10 phút để Âm Ảnh xong xuôi một con Tứ Phẩm hung thú. Cái đợt Ngân Nguyệt Lang ấy.

Lần này sau khi tiến hóa lên thành Harvester, Âm Ảnh uy lực tăng lên gấp rưỡi, tuy nhiên vấn đề duy nhất là tại thời điểm Âm Ảnh tiếp cận hoàn tất đối với chủ thể bị Âm Ảnh sẽ tạo thành trùng kích to lớn khiến cho ngất xỉu, nếu nhân cơ hội này có người đối với Thú Ăn Xác giết chết thì có chút phiền.

Thậm chí trước khi Âm Ảnh đạt được, mục tiêu đã trong trạng thái bị quấy nhiễu kinh khủng rồi, trên lý thuyết gần với trạng thái say rượu vậy, nếu trong lúc đó bị một đao chém đầu vậy thì không quá vui.

Chưa kể 2 lần hấn đối với Tứ Phẩm Hung Thú Âm Ảnh thành công đều là cự ly gần, lúc nó đang bất tỉnh. Đối với sinh vật sống đang sinh long hoạt hổ thì chưa lần nào trừ mấy con chuột. Có khi còn mất lâu hơn để tác động, chưa kịp Âm Ảnh xong thì nó đã xong đời hoặc chạy mất.

"Này, nếu như ta đem nó đánh ngất xỉu thì ta có thể đem nó nhốt vào trong Bách Thú Không gian không?"

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ, nếu thu được thì thật tốt. Dù sao hấn cũng chưa thử.

[Có thể. Tuy nhiên thời điểm nó bắt đầu đối với xung quanh tạo thành ảnh hưởng có hại sẽ ngay lập tức bị trục xuất ra khỏi Bách Thú Không gian.]

"Tốt. Mà khoan đã, ta chợt nghĩ ra..."

Trần Ngọc Lâm nhíu mày, kể đó, hắn thoát khỏi giao diện Hệ Thống, do đặc thù Hệ Thống cho nên đoạn đối thoại vừa này chỉ giống như hắn khựng lại nửa giây thôi. Hắn rút lệnh bài thân phận, lựa chọn phần Trợ Giúp, hỏi:

"Xin hỏi, có khả năng có người tấn thăng Tứ Phẩm trong khảo hạch không?"

Liên Minh có một đám người ở trong này, gọi là giám khảo, chuyên thời khắc quan sát cẩn thận đề phòng trường hợp một số người bị tổn thương nặng trong thời khắc bất tỉnh. Chừng khoảng 50 người gì đó, những người này cũng có thể nhờ hỏi đáp trợ giúp một số vấn đề.

Đáp án nhận được chính là: - "Có thể. Có thể tấn thăng lên Tứ Phẩm chính là bản lãnh của người, tại sao không? Đương nhiên trong trường hợp người độ kiếp thất bại sẽ không có trường hợp dịch chuyển ra ngoài cứu chữa, mà sẽ chết luôn trong này."

Đừng có nhìn nơi này là bí cảnh mà thiên kiếp không chạy tới được. Thiên kiếp trừ một số bí cảnh vô cùng đặc biệt đếm trên đầu ngón tay, còn lại thì có thể chạy tới mọi nơi trong vũ trụ.

Thiên kiếp rất ít người dám xuất thủ đánh tan nó, chỉ có tại hàng ngũ Tôn giả mới dám làm thế. Nếu chết vì Thiên Kiếp trong này sẽ chỉ được các giám khảo đem tro về an táng thôi.

Trần Ngọc Lâm tặc lưỡi, đáp án này nói là tốt cũng được, nói xấu cũng được. Nói là tốt thì hiện tại hắn có thể tấn thăng Arch Ville lên Tứ Phẩm, nơi này vừa vặn có đủ điều kiện cho nó tấn thăng Tứ Phẩm, ở đây có 4 cái xác Ma Vật vẫn còn nửa sống nửa chết.

Nói là xấu, thì chính là những người khác cũng có thể tấn thăng Tứ Phẩm trong này.

Tương ứng, tại khảo hạch Tứ Phẩm, khả năng sẽ tồn tại một số Ngũ Phẩm tu sĩ, hoặc cảnh giới tương đương.

Hắn triệu hoán ra Arch Ville, ra lệnh cho nó bay lên trên Thú Ăn Xác tầm 30 mét, đối với Thú Ăn Xác ra chiêu. Một tia điện năng mỏng dính phát ra từ lồng ngực nó, đi xuyên qua 2 tay bắn thẳng về trên đầu của Thú Ăn Xác.

Tia sáng này khiến cho 2 người Amari cùng với Hình Vô Ngân sững sờ, nhìn qua Arch Ville rồi lại nhìn về phía Trần Ngọc Lâm, ánh nhìn của bọn hắn có chút đổi mới.

Quý Nô Tam Phẩm đại viên mãn.

Trần Ngọc Lâm kể đó đem Thất Bảo Lưu Ly Tháp ra, luồng hào quang từ trong tháp bắn ra, chia thẳng vào 3 tên Arch Ville, Amari cùng Hình Vô Ngân chiếu rọi vào, kèm theo đó Thất Bảo Lưu Ly tháp cũng chiếu luôn vào hắn nữa, lực chiến cả 4 tăng lên 20% mỗi người.

Hồn Kì thứ nhất, chữ Lực.

Trần Ngọc Lâm kể đó sử dụng tay quý Devil Bringer, hắn không có sử dụng Devil Trigger, Devil Trigger so với Devil Bringer còn mạnh hơn gấp 2 lần, chủ yếu do sức mạnh cơ bắp và thanh kiếm Yamato.

Liên ngay một lúc này, hắn thả ra một đám chừng 4000 con chuột, đối với Thú Ăn Xác bao vây. Trong đó 100 con hắn âm thầm thả ra khắp các ngõ ngách, mang theo mấy cái Túi Trữ Vật với kích cỡ chừng 20x20m đi.

Hắn có khá nhiều túi này, từ hồi đi đánh hang ở Ma Tu. Loại trữ vật túi này chỉ cần mở ra, nhét đồ vào, không cần xác nhận thân phận, cũng như quán thủy linh lực, con chuột cũng dùng được.

Mấy cái xác hắn đã biết vị trí, chỉ cần cho bày Ma Thù đem mấy cái xác về, kể đó đem Arch Ville tấn thăng Tứ Phẩm là xong.

Người bình thường tấn thăng tu vi sẽ có thiên kiếp, mấy tạo vật của Hệ Thống không có cho nên không cần thiết lo lắng vấn đề thiên kiếp. Nếu thật sự có, thời điểm chúng được tạo thành đã có thiên kiếp giáng lâm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Thú Ăn Xác (3)

Trần Ngọc Lâm ra lệnh cho bày Ma Thù bao vây đầu Thú Ăn Xác này để nó không chạy đi đâu được. Thú Ăn Xác trí thông minh không rõ, tuy nhiên nó chắc chắn có đủ bản năng của một động vật để nhận ra được một bày hàng ngàn con Ma Thù là gần như không thể đối đầu.

Sự sắp xếp của hắn theo hình kim tự tháp (giống trong World War Z, trừ việc hắn sắp xếp bao vây lấy Thú Ăn Xác) khiến cho dù nó có dùng cái nhìn hóa đá cũng không hóa đá toàn bộ được.

Tuy rằng nó là Tứ Phẩm Hung Thú, nhưng trong trường hợp nó muốn đột phá vòng vây này, tuyệt đối sẽ bị cạo sạch một lớp da.

Thú Ăn Xác bị bảy Ma Thử cùng với 3 người đồng thời bao vây, lại thêm bên trên Arch Ville đang liên tục sử dụng Âm Ảnh. Hình Vô Ngân hướng về phía hắn, hỏi:

"Tại sao không sử dụng bảy Ma Thử lao vào ăn luôn con... thú này đi?"

Trần Ngọc Lâm lắc đầu:

"Không thể. Tứ Phẩm hung thú đối với Nhị Phẩm Hung thú trời sinh mang một loại uy áp khắc chế. Nhị Phẩm Ma Thử còn không dám lại gần nó."

Đúng và sai. Đúng là nhị phẩm hung thú đối với tứ phẩm hung thú trời sinh khắc chế, tuy nhiên không có mạnh đến vậy. Lấy số lượng đề chất lượng, trừ khi chất lượng vượt quá một trời một vực, còn bằng không thì lấy vài ngàn con Ma Thử đủ để đối chọi lại khí tức của một Tứ Phẩm Hung Thú rồi.

Hắn chỉ muốn câu kéo thời gian. Hiện tại đám trăm con Ma Thử đằng kia đã đi được hơn nửa đường đến đó (5.2km theo hành lang và 1.1 km theo đường thẳng. Lạy Chúa! Ngôi nhà này rộng thật. Nó giống như kiểu anh bảo vệ ở đầu nhà và cô đầu bếp ở cuối nhà chia tay nhau vì không muốn yêu xa ấy.).

Trần Ngọc Lâm kẻ đó giơ tay lên, bàn tay làm từ linh thể phóng to ra lên đến cỡ như cái xe hơi, mãnh liệt lao tới, va chạm mạnh mẽ vào con Thú Ăn Xác, khiến cho nó lui lại vài bước, móng vuốt sắc bén của nó lưu lại vài vết cào trên sàn.

Con này nặng khoảng chừng 4-6 tấn, nếu hắn không nhầm.

Thú Ăn Xác bị một đòn này của hắn làm cho tức giận, há to cái mồm ra, mặc dù đầu của nó giống điều hâu nhưng lại có thể mở ra tới 180 độ giống như loài rắn, cái lưỡi của nó bắn thẳng về phía đầu của Trần Ngọc Lâm.

Hắn còn có thể nhìn thấy vô số gai nhọn mọc ngược xếp thành từng dãy trên cái thứ đó.

Trần Ngọc Lâm kẻ đó trên tay cầm Yêm Dao, đỡ lại một đòn này, tuy nhiên lưỡi của con Thú Ăn Xác cũng đồng thời cuốn chặt lại trên lưỡi dao của hắn.

Bàn tay linh thể kẻ đó nhanh chóng chộp lấp phần cán dao, mãnh liệt kéo ngược lại, đồng thời cái lưỡi vẫn chưa kịp cuốn lại toàn bộ bị phần lưỡi dao của hắn xé rách, máu phun tung tóe.

Thú Ăn Xác rút lại cái lưỡi của mình, vung vẩy nó xung quanh đồng thời gầm lớn, đau đớn thâm thiết, bắt đầu lồng lộn lên. Trần Ngọc Lâm nghi hoặc nhíu mày, lưỡi là bộ phận nhạy cảm không giả, tuy nhiên sẽ không quá đau đớn như thế mới đúng.

Amari nói:

"Làm tốt lắm."

Kẻ đó lao về phía trước. Trần Ngọc Lâm hét lớn:

"Khoan!! Nó..."

Hình Vô Ngân cũng nghi hoặc, nếu đối thủ là một con phàm thú thì còn hiểu, đằng này lại là một con thú Tứ Phẩm, đừng nói Tứ Phẩm hung thú, Tam phẩm hung thú có thể chịu đựng tốt hơn rất nhiều.

Nhưng còn chưa kịp để cho Trần Ngọc Lâm nói xong, Thú Ăn Xác quay mặt của nó về phía 3 người, đột nhiên từ cổ nó cong lên một tấm da màu vàng nhạt nhanh chóng biến chuyển sang vô số màu sắc khác nhau.

Tấm da này vươn lên cao, khiến cho Thú Ăn Xác giống như kiểu cao lên chỉ ít một nửa, kèm theo vài sợi lông vũ, khá giống cách mà con công mở rộng đuôi nó ra lúc bị đe dọa. Lúc tấm da vươn ra, còn kèm theo một tiếng rít dài dằng dặc.

Kẻ đó ánh mắt nó lóe lên một thứ ánh sáng giống như đèn Flash. Trần Ngọc Lâm giơ Yêm Dao lên che nên không làm sao, tuy nhiên phần quần áo bị ánh đèn này chiếu vào bắt đầu xơ cứng lại, tuy rằng vẫn cử động được, chỉ hơi khó chịu.

[Ánh Nhìn Hóa Đá]. Kỹ năng này được nó sử dụng vô cùng khéo léo, lúc mà Amari vừa chạy lên trên, lập tức nó từ trạng thái hoảng loạn về bình thường, thậm chí vô cùng bình tĩnh, ánh mắt của nó bình tĩnh tới mức đáng sợ.

Kèm theo đó, tấm da dựng đứng lên và tiếng rít đó, chẳng mấy sinh vật sống với phản xạ bình thường có thể tránh nhìn vào nó lúc nó phát động kỹ năng.

Điều này khiến Trần Ngọc Lâm lạnh cả gáy. Một con quái vật không đáng sợ, một con quái vật với sự bình tĩnh, trí tuệ và biết tạo ra cùng tận dụng thời cơ mới đáng sợ.

Hình Vô Ngân rung lên, hấn không biết làm sao không chịu ảnh hưởng, dù vài ba sợi lông vũ có rụng xuống đất. Có thể lớp lông của hấn quá dày, hơn nữa đã ở trạng thái xơ cứng không khác nhau lắm.

Đáng nói là Amari, hấn hoàn toàn chết đứng, mặt vẫn quay về phía Trần Ngọc Lâm, hiện rõ vẻ nghi hoặc. Toàn thân của hấn không bị hóa đá, nhưng đông cứng lại như thể đã chết đứng dù hấn hiện ra là vẫn còn sống, chỉ ít là các cơ quan nội tạng vẫn sống, chỉ có cơ bắp bị đông cứng thôi.

Chứng vôi hóa cơ thể, FOP (hay Fibrodysplasia Ossificans Progressiva), một hội chứng khiến cơ thể con người bị hóa thành đá, cơ bắp bị xơ cứng thành xương. Tuy nhiên trong trường hợp của Amari, nó xảy ra nhanh hơn nhiều và dường như chỉ tác động với cơ bắp.

Trần Ngọc Lâm vung tay, bàn tay linh thể bắt lấy hấn, đưa hấn ra xa khỏi con Thú Ăn Xác đang run rẩy nhìn về bọn hấn. Run rẩy không đúng lắm, nó đang lúc lắc cơ thể, rõ ràng đang khởi động.

"Lạy Sobek, cái quý gì vậy?"

Chợt cái vòng cổ của Amari sáng lên, gĩa thốt lên trong kinh ngạc, dường như được loại bỏ khỏi sự hóa đá cơ thể ngay tức thì. Trần Ngọc Lâm quay sang, hấn là tác dụng của cái vòng cổ kia, hấn nói:

"Người bị con Thú Ăn Xác này một cái nhìn cho hóa đá. Giống con Basilisk ấy, nhưng không phải chết, là hóa đá."

Amari gật gù, kể đó hấn vung lưỡi Khopesh lên niệm một vài câu thần chú, chợt một kí tự tượng hình to như người hiện lên trong không trung, có hình một người đàn ông da nâu cổ trần, mặc một cái váy, trên đầu đội một cái mũ với hai bắp ngô và một cái gì đó tròn tròn đỏ đỏ.

Amari kể đó bước một bước lên trên, đề lên trên kí tự tượng hình đó, hấn run người một cái, hai mắt đột nhiên phấp phồng, hấn cười nhe ra hàm răng đầy răng sắc nhọn, nói bằng giọng trầm trầm:

"Giờ mới thực sự là đánh này."

Kể đó, hấn chạy sang một bên, đề phòng 3 thằng cùng lúc bị dính một cái Nhìn Hóa Đá nữa, dù có 1 người dính cũng còn 2 người.

Trần Ngọc Lâm đề ý người hấn đột nhiên ướt sũng nước, dù hấn hơi lo tên này có khả năng chết vì mất nước nhưng hiện tại đó không phải vấn đề.

Cùng lúc này, Hình Vô Ngân và Thú Ăn Xác bắt đầu lao vào nhau quần áo. Trần Ngọc Lâm chứng kiến 17 cái cánh chim trắng muốt của Hình Vô Ngân vung vẩy thành các vũ điệu hoàn mỹ.

Kể đó, hấn chứng kiến một cái cánh thứ 18, màu bạc từ trong cơ thể Hình Vô Ngân bay ra, tách biệt khỏi cơ thể hấn.

Pháp khí cấp 2, Phi Ngân Dực.

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn Phi Ngân Dực, nó là một kiện Pháp Khí do 9 lưỡi đao nối với nhau bởi một sợi xích mỏng mà thành. Nó có 2 kĩ năng, một là phi hành, hai là một kĩ năng cho phép nó bạo phát một luồng cuồng bạo linh lực từ mỗi lưỡi đao trong khi quần quanh đối thủ.

Khá phiền toái.

17 cái cánh của Hình Vô Ngân cùng với 1 kiện Pháp Khí cùng va chạm với hai trảo của Thú Ăn Xác, lập tức ngoại trừ 3 cái cánh, Hình Vô Ngân rút toàn bộ về lại. Hấn rít lên từng tràng trong khi nói:

"Cái thứ này... nó có miệng ở tay."

Trần Ngọc Lâm nhìn kĩ, quả đúng thế, hai cái môi nhìn y như môi người đang nhai rào rào 3 cái cánh của Hình Vô Ngân. Hấn nhanh chóng rung 3 cái cánh, rút về lại, nói:

"Còn tốt chỉ là lông vũ."

Trần Ngọc Lâm xoa đầu, mấy con Tứ Phẩm hung thú hấn từng đối mặt chưa con nào mạnh như con Thú Ăn Xác. Đem Ngân Nguyệt Lang ra đối đầu có khi bị nó ăn thịt ngược, công thủ của nó đầy đủ.

Trần Ngọc Lâm kể đó nhìn lên trên cao, ra lệnh cho Arch Ville triệu hoán ra một đầu quý, sử dụng toàn bộ mana.

Trên thanh mana của Arch Ville có thể thấy rõ mana tụt như điên, kể đó chạm đáy, rồi một cánh cổng bên cạnh Arch Ville mở ra, bên trong là một đầu quý mà Trần Ngọc Lâm kinh ngạc khi nhìn thấy.

Chân như chân hà mã, hai tay to tướng và ngắn cùn, toàn thân cũng ngắn cùn, đầu to bằng một nửa thân thể với cái hàm đầy răng to sắc nhọn chiếm nửa cái mặt. Toàn thân trải đầy gai nhọn, lớp vỏ bọc sừng kitin như loài côn trùng, nói chung trông rất kinh khủng.

Pinky, loài quái vật khá phiền toái, tấn công bằng cách lao thẳng cái đầu như loài bò tót, thường được hấn gọi bằng cái tên đáng yêu: Bé Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 180: Thú ăn xác (4)

Bé Hồng gầm lớn, một thân tu vi Tam Phẩm Đại Viên Mãn sôi trào. Tuy rằng Arch Ville mana đã tiếp cận con số 0, nhưng vẫn đang không ngừng khôi phục, đánh thương của Arch Ville giờ đây đã có thể hút lại máu lẫn năng lượng từ địch thủ sau khi lên thành Harvester.

Trần Ngọc Lâm chứng kiến Bé Hồng rơi xuống, đè lên trên mình Thú Ăn Xác. Đem so với Thú Ăn Xác, Bé Hồng còn to hơn gấp vài lần, hơn nữa dường như nó thuộc loại nâng cấp, trên đầu nó mọc ra một cặp sừng to dài, giống như sừng bò tốt vậy, có điều nhọn và to hơn nhiều.

Chỉ số của nó cũng nhiều hơn so với chỉ số trung bình của mấy con Nam Tước Địa Ngục.

Bé Hồng kêu đó rống to một tiếng, cặp hàm trông giống hàm hà mã với cặp ranh nanh to dùng ở hàm dưới mở ra, hướng về cánh tay của Thú Ăn Xác cắn một cái, hai cái răng nanh to kinh khủng cắn xuyên qua cánh tay nó, thiếu chút tách rời tay nó ra.

Nhưng còn chưa hết, kể đó, từ trong cùng lỗ hồng, một con quái vật trông giống một người vô cùng béo, được trang bị một cặp súng to lớn ở hai tay, hoặc hai tay chính là 2 khẩu súng và một con mắt to tròn đỏ trên đầu. Trước ngực nó còn được trang bị một bộ giáp nữa.

Một con Mancubus, loại quý khá trâu bò với khả năng bắn đạn liên tục.

Con Mancubus xách hai khẩu súng lên, chĩa về phía Thú Ăn Xác nhả đạn liên tục, từng viên đạn bắn đi, va chạm vào lớp da của nó để lại từng tia lửa giống như khi đạn va chạm vào kim loại.

Da cứng thật.

Trong khi Hình Vô Ngân vẫy những cái cánh thành một cái mũi khoan khổng lồ, Thú Ăn Xác nhìn lên trên, nó đột nhiên phình lớn bụng ra, rồi nó há miệng, một tia sáng đỏ rực bắn từ trong miệng nó, mùi tanh hôi phun ra, tia sáng bắn thẳng về phía Arch Ville.

Tuy nhiên Arch Ville đem so với nó còn nhanh hơn, một tia điện da cam lóe lên, Arch Ville đã rơi xa vị trí cũ chừng 10 mét. Cái tia sáng bắn ra từ miệng Thú Ăn Xác hóa ra là cái lưỡi của nó, đang cắm ở trên trần nhà.

Nên biết từ đây tới vị trí trần nhà là khoảng 50 mét.

Thú Ăn Xác há miệng ra, rút lại cái lưỡi về với tốc độ cũng nhanh như lúc nó bắn lên trên vậy. Cùng lúc này, Hình Vô Ngân mười mấy cái cánh đột nhiên phát ra một tiếng "Choeng", kể đó toàn bộ những sợi lông vũ phía trên những cái cánh hết thấy đều phát ra ánh sáng trắng giống như bạc, trông vô cùng cứng.

Chúng dường như kết thành một cái mũi khoan xoáy to lớn, với mũi nhọn là kiện Phi Ngân Dực. Kể đó Hình Vô Ngân toàn thân rung động mãnh liệt, mũi khoan bắt đầu lấy khí thể kinh dị xoay tròn lao tới, dường như hệ cơ bắp của Hình Vô Ngân hoàn toàn cho phép nó xoay như vậy.

Bách Vũ Thương.

Gọi là thương, nhưng kỳ thực nó là mũi khoan...

Cùng lúc này, Thú Ăn Xác cũng cử động. Trước tiên nó dùng 3 chân vẫn còn cử động còn lại của nó đem Bé Hồng nhấc lên trên. Mặc dù nhìn rất nặng, Bé Hồng có lẽ chỉ khoảng chừng 3-4 tấn, trong khi đó toàn bộ thể trọng của Thú Ăn Xác lên tới trên 4 tấn, dễ dàng nhấc nó lên trên.

Vừa nãy chỉ là bị bắt ngờ.

Kể đó, cánh tay bị Bé Hồng cắn của Thú Ăn Xác vung lên, đem Bé Hồng từ vị trí đang bị giữ đằng sau đem hất lên đằng trước, tuy nhiên do lực quán tính và do Bé Hồng giữ cánh tay nó quá chặt, cho nên nó không chỉ có không hất được Bé Hồng đi mà còn bị nó kéo theo nữa, loạng choạng mất vài bước.

Thú Ăn Xác dự tính hẳn là ném Bé Hồng về phía Hình Vô Ngân, nhưng nó đánh giá thấp lực cắn của Bé Hồng, khiến cho không ném được, bản thân nó lại mất thăng bằng.

Cùng lúc này, Bách Vũ Thương đã chỉ cách Thú Ăn Xác vài mét. Thú Ăn Xác nhìn Bách Vũ Thương đang hướng hẳn vào tìm nó, bị một cú vào tim thì nó cũng sẽ chết. Dù sao, đâm vào đầu không nhất định có thể đâm xuyên qua hộp sọ, dù sao đó là địa phương cứng rắn nhất của hầu hết mọi sinh vật.

Mất thì là mục tiêu quá nhỏ để đâm vào.

Đâm vào ngực còn có thể đâm qua khoảng trống giữa các dải xương sườn, dễ hơn nhiều. Chỉ cần nhớ sau khi đâm xong chân động để cho trái tim vỡ ra là được. Không phải tàn nhẫn, nhưng đó là quy chuẩn. Từ Phẩm tu vi dù là trái tim vỡ vẫn có thể đập thêm ít lâu, phải chân vỡ trái tim lập tức.

Thú Ẩn Xác lập tức đồng thời tiến hành hai cử động, thứ nhất, nó há mồm phun ra cái lưỡi của nó theo một đường vòng cung, thẳng đối với Bách Vũ Thương quán một vòng kéo ra chỗ khác. Tốc độ của nó rất nhanh, chỉ thấy một tia ánh sáng đỏ rực và cái lưỡi của nó đã quấn quanh Bách Vũ Thương, đang bị xé vụn bởi tốc độ quay của Bách Vũ Thương.

Như người ta nói, sai một li đi một dặm, một cái này không chỉ có làm gián đoạn tiết tấu của Bách Vũ Thương, còn có kéo lệch Bách Vũ Thương mũi thương đi một tí nữa.

Thứ hai, nó quay người lại, cổ né khỏi một chiêu này.

Bách Vũ Thương của Hình Vô Ngân vừa bị kéo lệch ra, lại thêm Thú Ẩn Xác chủ động tránh né, lúc này đã bị trượt, tuy nhiên vẫn đâm xuyên qua bả vai của Thú Ẩn Xác, mũi khoan khoan sâu vào bả vai nó. Nó bèn thét lên một tiếng gầm đau đớn, cánh tay trái chột buông thõng, hoàn toàn không cử động nữa.

Đó vừa vụn là cánh tay đang bị Bé Hồng găm.

Xương bả vai không phải một khối liền mạch mà là khá nhiều cục xương khớp vào nhau, những mối nối này bình thường rất mạnh, nhưng đối mặt với một đòn toàn lực của Tam Phẩm Đại Viên Mãn, cứ việc là Tứ Phẩm hung thủ nhưng vẫn bị đâm xuyên qua, làm lệch một hai cái xương. Thậm chí có thể làm gãy một hai cái xương nhỏ.

Tỉ như.. xương quai xanh?

"Làm tốt lắm "

Trần Ngọc Lâm nói, ra lệnh cho Bé Hồng nhả cánh tay ra, chuẩn bị đón nốt vào chân. Bất chợt, cánh tay buông thõng của Thú Ẩn Xác giờ lên, không cao lắm, chợt các móng vuốt trên những ngón tay nhất loạt dài ra, đâm thẳng vào một hốc mắt của Bé Hồng.

Tuy rằng Bé Hồng mất tỉ lệ so với cơ thể khá nhỏ, nhưng hốc mắt của nó lại rất to, đủ cho cả bàn tay của Thú Ẩn Xác một trào đâm xuyên qua. Những ngón tay sắc bén của Thú Ẩn Xác va chạm với hốc mắt Bé Hồng, một thoáng chốc đã xé toạc ra từng mảnh xương đầu lâu của nó.

Tay của Thú Ẩn Xác đã bị đứt mất một phần xương và bị tách rời ra, có lẽ nó sử dụng cơ bắp để cưỡng ép đem phần cánh tay đem cử động. Đạt tới Tứ Phẩm có thể không chế phần nhiều cơ thể, tỉ như vậy là bình thường. Có một số người còn có thể dù cho trái tim bị đâm thủng vẫn cưỡng ép dùng cơ bắp bịt miệng vết thương, cho trái tim đập tiếp.

Kể đó Thú Ẩn Xác rút tay ra, cái gì đó như dịch tủy não bắn văng tung tóe, cùng lúc này Bé Hồng cặp mắt phát sáng tắt đi, toàn thân không cử động.

Nói thì lâu, kì thực chỉ một cái cưa tay của Thú Ẩn Xác, lúc này, đòn Bách Vũ Thương đã biến đổi, những cái cánh lúc trước kết thành cái mũi khoan nổ bung ra, vẫn phát ra ánh sáng kinh người, giống như bông hoa bị ngạn nở.

Những sợi lông vũ trên những đôi cánh, đặc biệt là những sợi ở đầu đã kết thành những mũi giáo sắc nhọn, ánh sáng phát ra mãnh liệt, rung động cũng đồng dạng dồn dập không kém.

Cùng lúc này, Amari đã lao tới phía sau nó, đối với phần gáy Thú Ẩn Xác tiến hành công kích. Gáy của mọi sinh vật có một phần hở ra, nếu đâm vào chỗ này có thể một dao đâm thẳng vào đại não, nhất kích đoạt mạng.

Tuy nhiên lúc này, Trần Ngọc Lâm lại nhủ mảy, bởi vì hắn nhìn ra được con Thú Ẩn Xác này ánh mắt chuyển qua nhìn Amari, tuy nhiên hoàn toàn không có một tia nào gấp gáp, ngược lại hoàn toàn bình tĩnh, mỗi một con mắt nhìn về một phía, lạnh lùng nhìn 2 người.

Kể đó, kĩ năng thứ hai của Thú Ẩn Xác lóe sáng, toàn thân nó bùng lớn lên chừng 10% lúc trước, những cái mấu nhỏ xù xì trên thân nó phình to ra, thành những mảnh giáp lớn. Đầu của nó cũng to ra một chút, chính xác hơn là mọc ra một lớp lông dày trên đầu.

Một cánh tay còn lành lặn của Thú Ẩn Xác giờ lên, trong thoáng chốc chộp lấy Amari, đập mạnh hắn xuống mặt đất. Lúc nó rút bàn tay ra, trên phần bụng của Amari đã nhiều ra một lỗ máu to cỡ quả dưa hấu, kích cỡ của cái miệng ở bàn tay Thú Ẩn Xác, rõ ràng vừa nãy nó cắn cho Amari một cú.

Trần Ngọc Lâm im lặng, gã này không lao lên thì thôi, hễ lao lên là y như rằng con Thú Ẩn Xác lại kích hoạt một kĩ năng nào đó.

Cùng lúc này, toàn bộ những mũi thương của Bách Vũ Thương, nói là Bách Vũ Thương nhưng chỉ có 16 mũi, lao tới, thẳng về phía Thú Ẩn Xác.

Con Bé Hồng đang được một bàn chân có 5 ngón, với kết cấu có thể cử động như bàn tay của tinh tinh lên của Thú Ẩn Xác giờ lên đỡ đòn, che chắn hoàn toàn cho cánh tay nó.

Tuy nhiên, Hình Vô Ngân hoàn toàn không hoảng loạn, ngược lại, hắn vô cùng bình tĩnh, lạnh lùng rung lên từng cái cánh phát ra âm thanh:

"Nghĩ hay lắm "

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Arch Ville 4 sao

"Ồ, làm ơn đi."

Hình Vô Ngân những đôi cánh rung động, nghe không giống như là hắn nói chuyện mà giống mấy đôi cánh của hắn nói chuyện hơn. Kể đó, những đôi cánh này bẻ một góc đường cong giống như cái roi, chuyển hướng, giống như thể những con rắn vậy.

Kể đó, Hình Vô Ngân từng cặp cánh kể đó bắt đầu chuyển màu xám trắng, chỉ để lại một sợi lông vũ trắng muốt ở đầu. Những sợi lông vũ này nhanh chóng xẹp lại thành từng cây kim, nương theo từng cú đâm của những cái cánh, cắm sâu vào bên trong cơ thể Thú Ăn Xác.

Sau đó, Hình Vô Ngân lập tức thu lại toàn bộ những cái cánh của mình.

Mấy sợi lông này dường như càng lúc càng muốn tiến sâu hơn vào cơ thể của Thú Ăn Xác.

Thú Ăn Xác đang chuẩn bị đập Amari một cú cho chết luôn, chợt sững sờ, kể đó nó bắt đầu tự cào cào cơ thể, cắm vào những sợi lông kia nhằm muốn rút chúng ra, tuy nhiên chỉ rút được vài sợi còn chưa cắm hẳn vào cơ thể. Những sợi còn lại đã chui tuột vào bên trong cơ thể Thú Ăn Xác, chỉ để lại những đầu mũi rất nhỏ.

Đương nhiên xét kích cỡ thì những sợi kim kia chẳng là gì so với Thú Ăn Xác, nhưng nó lại vô cùng đau đớn, hơn nữa một vài sợi đâm vào sâu, càng gây nó càng gào rú kinh dị. Trần Ngọc Lâm còn tốt có Thông Thái, Amari thì sau khi được hắn kéo ra ngoài bằng Devil Bringer thì mù mịt chẳng hiểu gì.

Trên những sợi lông đó có hai tính năng, thứ nhất nó có thể co ra thụt vào những sợi lông vũ nhỏ hơn, đồng thời do hình dáng vật lý của chúng, chúng sẽ mỗi lần co ra thụt vào là lại tiến vào sâu hơn một tí.

Thứ hai, bên trong những sợi lông có một loại hợp chất khiến đối thủ sẽ chịu đau đớn như địa ngục, đương nhiên Hình Vô Ngân miễn dịch, loại hợp chất này khá tương tự với hợp chất trên một loài cây gọi gympie-gympie ở nước Úc, có thể gây đau đớn chết người, đúng nghĩa chết vì đau.

Nhiều người do quá đau không chịu nổi nên đã phải tự sát.

Đương nhiên, loại hợp chất này cùng chất độc ở cây kia khác xa nhau, nhưng tác dụng thì rất tương tự dù có hơi mạnh hơn.

Dù sao, trong những sợi lông này đều có chứa một lượng lớn hỗn hợp đó, một sợi lông vũ có chừng 1/10 lít, tuy nhiên ngần đó đã là vô cùng kinh khủng rồi, nên biết trong người Thú Ăn Xác có tới mười mấy sợi lông.

Trần Ngọc Lâm lắc đầu nhìn con Thú Ăn Xác lăn lộn, chợt nghĩ, lúc này con Thú Ăn Xác đang trong trạng thái điên loạn, tâm trí hoàn toàn không được ổn định, không phải là thời khắc tốt nhất để sử dụng [Ám Ảnh] của Arch Ville à?

Nghĩ bụng, hắn đối với Arch Ville ra lệnh đẩy mạnh sức lực lên, tuy nhiên hiện tại đã là 100% công suất rồi. Thêm nữa liền không được.

Có điều ngay sau đó, Trần Ngọc Lâm nhìn thấy lũ Ma Thử bắt đầu mang một cái xác Ma Vật hình con mèo to như con hổ vằn, kèm theo đó là cái Túi Trữ Vật.

Trần Ngọc Lâm lập tức hướng lũ Ma Thử lao đi, Hình Vô Ngân lực chú ý chia sang phía hắn cùng bày Ma Thử một phần. Hắn mắt nhìn chăm chú vào cái Túi Trữ Vật, tuy nhiên không có xuất thủ. Tạm thời kinh nghiệm chạy loảng quảng cho thấy ở đây không có linh thảo, pháp khí vân vân nào đáng nói.

Trần Ngọc Lâm mở Túi Trữ Vật, hơi nhíu mày nhìn đám Ma Thử, lúc đi hắn vớt cho lũ này 4 cái túi, hiện tại còn mỗi một cái.

Cũng chẳng ảnh hưởng, hắn nhanh chóng lấy ra từ bên trong Túi Trữ Vật 2 con Ma Vật khác từ bên trong, lũ này người dính đầy đất, hẳn là đã bị Thú Ăn Xác chôn sâu xuống đất làm lương thực dự trữ.

Trần Ngọc Lâm kể đó áp con Ma Vật này vào chỗ của Arch Ville, mục [Tiến Hóa lên 4 sao].

Điều kiện để tiến hóa Arch Ville là 3 con Ma Vật trên rank C, 3 con này, con thấp nhất là con mèo với rank C, và cao nhất là con Ma nữ áo đen B+. Đối với rank của Ma Vật sử dụng để tiến hóa mà có sự chênh lệch, chỉ số sau tiến hóa cũng chênh lệch nhỏ.

[Ting - Tiến Hóa Arch Ville lên 4 sao thành công.]

[Ting - Kí Chủ trong quá trình tiến hóa sử dụng 2 Ma Vật rank B, một Ma Vật rank B+. Xét thấy quá trình tiến hóa vượt mức cần thiết, Kí Chủ có thể lựa chọn nâng cấp 1 trong các Kỹ Năng sau đây:

- 1. [Ám Ảnh] - tăng 10% uy lực Ám Ảnh.
- 2. [Triệu Hồi Quỷ] - tỉ lệ triệu hoán ra Quỷ bậc cao hơn với cùng lượng mana sử dụng tăng 10%.

]

Quý bậc cao hơn chính là.. tỉ như ví dụ, với 50% mana hắn có thể triệu hoán ra được 1 con quỷ bằng cảnh giới của Arch Ville, tuy nhiên nếu là Quý bậc cao thì thực lực có thể chênh lệch khoảng 1 cảnh giới nhỏ, tỉ như sơ kỳ và trung kỳ.

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ, kể đó hắn chọn lựa chọn số 2. Nghĩ thử mà xem, [Ám Ảnh] tăng 10% uy lực không thực sự có giá trị như Triệu Hồi Quý tăng khả năng triệu hồi quý bậc cao, dù sao, [Ám Ảnh] cũng tốn khá nhiều thời gian để sử dụng và hắn chỉ sử dụng với một số mục tiêu hữu hạn.

Hơn nữa, bản thân sức mạnh [Ám Ảnh] tăng lên do tăng từ 3 sao tối đa lên thành 4 sao rồi. Hắn cũng không cần nữa.

[Triệu Hồi Quý] khác biệt, hắn dùng thường xuyên luôn, cho nên..

Tuy rằng lựa chọn thứ nhất là tăng lên cố định, lựa chọn thứ 2 là tăng lên thực lực không cố định mà dựa vào vận may nhiều hơn. Tuy nhiên, tưởng tượng mà xem, sau này hắn có 100% tỉ lệ triệu hồi Quý Bậc cao, mỗi một lần triệu hoán là ra được 2 con Quý Bậc cao, cảnh giới Arch Ville là Tôn giả sơ kỳ nhảy thẳng lên Tôn giả Trung Kỳ.

Trong khi đó, [Ám Ảnh] từ 10 phút còn 5 phút.

?

Thực ra còn 1 kĩ năng nữa là [Triệu Hoán Người Chết], nhưng mà nó yêu cầu hắn dùng ở chốn nghĩa địa cho nên....Nah.

Arch Ville sau khi hắn lựa chọn xong xuôi, đột nhiên nó khựng lại, thân thể run rẩy mãnh liệt, một luồng ánh sáng đỏ rực từ người nó tràn ra ngoài, sau đó hóa thành một con lốc bay thẳng lên trên cao.

Kể đó, Arch Ville khí thế trên mình chợt biến đổi, từ Tam Phẩm đỉnh phong đại viên mãn thẳng tiến Tứ Phẩm sơ kỳ tu vi, đồng thời HP và MP đều khôi phục. Hình Vô Ngân là kẻ đầu tiên nhận thấy điều đó, Amari vẫn còn bận rên rĩ sau khi bị Thú Ăn Xác cắn cho phát vào bụng.

"Phiền toái."

Hình Vô Ngân liếc nhìn về phía hắn, lại nhìn về Arch Ville, lại nhìn về Thú Ăn Xác đang gào rú rên rĩ trong vô vọng, nhanh chóng đưa ra quyết định. Phi Ngân Dực hóa thành một đạo hào quang màu bạc lao về phía hắn, tốc độ nhanh đến rợn người.

"Thứ lỗi, không thể lưu người!"

Trần Ngọc Lâm không một chút nào ngoài ý muốn, Devil Trigger kích hoạt, trên lưng hắn trỗi lên thân ảnh quỷ linh thể, một cái gạt là bay Phi Ngân Dực ra một bên. Kể đó một cánh tay Devil Trigger chop lấy Amari, hắn nhảy ra trước khi Phi Ngân Dực kịp thời thu hồi.

Đột nhiên một địch thủ của hắn có được một trợ giúp cường đại vô cùng, xét cho cùng trên lý thuyết 2 người đang là một nhóm, nhưng thực tế lại là địch thủ của nhau (hiểu mà, trên lý thuyết thì lý thuyết giống y thực tế, còn thực tế thì thực tế khác hoàn toàn lý thuyết). Hơn nữa, người này nếu bị loại bỏ, cái trợ giúp kia cũng biến mất luôn. Đó là chưa kể kẻ địch chung 2 người đang trên đà bị loại.

Dù là vì, hay là vì đầu xếp hạng đều không thể lưu lại. Dù gì, hắn cũng chỉ là một Tam Phẩm trung kỳ, còn Hình Vô Ngân là Tam Phẩm đại viên mãn, lực chênh lệch cực lớn, vài chiêu chém giết cũng không sai.

Có điều, hắn cũng không phải lực chiến Tam Phẩm trung kỳ bình thường.

Con Mancubus này giờ một mực im hơi lặng tiếng chợt quay cả hai nòng súng về phía Hình Vô Ngân, bắt đầu xả đạn. Cứ việc đạn của nó đối với làn da của Tứ Phẩm chỉ như bắn vào tấm thép, nhưng xét cho cùng Hình Vô Ngân vẫn chưa là Tứ Phẩm.

Chỉ mới gần là thôi.

Cho nên, những viên đạn này hết thấy đối với Hình Vô Ngân có uy hiếp, hơn nữa, Trần Ngọc Lâm cũng nhanh chóng rút khẩu Thompson ra, khẩu này đồng dạng có thể uy hiếp Tam Phẩm tồn tại.

2 lần đạn cùng lúc phóng tới, Phi Ngân Dực đa năng, nhưng Hình Vô Ngân vẫn bị trúng khá nhiều đạn, đôi cánh trắng muốt đã lấm tẩm nhuộm một sắc đỏ tươi.

"Các người rất được. Còn gặp lại!"

Hình Vô Ngân nhìn qua thể trận, đã cảm giác không gì cứu vãn được, thể là hắn run rẩy toàn thân, vô số những đôi cánh chim cùng lúc giương cao ra, trong nháy mắt trông như thể hắn lớn hơn gấp 5 lần, chuẩn bị bay đi mất.

"Ồ từ từ nào."

Trần Ngọc Lâm cười cười, Devil Trigger đối với Hình Vô Ngân vươn dài một cánh tay, chop lấy một cái cánh của hắn, có điều Hình Vô Ngân đối với những cái cánh này hiển nhiên vô cùng thông thạo, hơn nữa tầm nhìn dường như rất rộng, dễ dàng né tránh.

Cùng lúc này, Arch Ville dứt bỏ khỏi Thú Ăn Xác, hướng về Hình Vô Ngân xuất thủ, một tia chớp rạch phá hư không, bắn thẳng về Hình Vô Ngân.

Hình Vô Ngân rít lên một tiếng, kì thực đòn vừa rồi không đau lắm, tối đa cũng chỉ ở trình độ Tam Phẩm đại viên mãn, trọng yếu là một kích này khiến cho đột nhiên tâm thần hắn chấn động, khó có thể tập trung được.

Trong nháy mắt, các đôi cánh của hắn rối loạn vô cùng, không thể điều khiển được. Gần như có thể nói là va chạm vào nhau, tiết tấu hỗn loạn vô cùng.

Cùng lúc này, một cánh cổng tròn xuất hiện, bên trong một con quái vật giống người già còng lưng toàn thân xù xì, bao phủ bởi các khối như vỏ cây. Đầu nó giống đầu côn trùng, và các chi của nó có các móng nhọn hoắt.

Một con Prowler, Tứ Phẩm sơ kỳ.

Con Prowler vừa xuất hiện, há mồm phát ra một tiếng rít dài, hướng Hình Vô Ngân liên tiếp vài trào, chẳng mấy chốc, gã đã biến thành một đốm sáng xanh và biến mất.

Trần Ngọc Lâm quay đầu về phía con Thú Ăn Xác, ra lệnh cho Arch Ville tiếp tục công việc. Chỉ là chợt lúc này, con Thú Ăn Xác chợt đứng lên, gầm lớn về phía hắn, lúc lắc người chuẩn bị tấn công. Có vẻ lúc con Thú Ăn Xác lẫn lộn, cánh tay nó đã vừa vận khôi phục hoàn toàn.

"Thật ư?"

Trần Ngọc Lâm lắc đầu. Hắn là lúc Hình Vô Ngân biến mất, hoặc là mấy cái lông vũ biến mất theo, hoặc là hắn quyết định giải trừ thuật pháp.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Thu phục và tiến hóa

Thú Ăn Xác gầm lớn, hướng về phía Trần Ngọc Lâm phun ra một tia sáng đỏ rực, chính là cái lưỡi của nó. Trần Ngọc Lâm Devil Trigger vẫn đang hiện hữu, lập tức bắt được cái lưỡi của nó. Cứ việc tốc độ di chuyển cái lưỡi rất nhanh, nhưng cứ việc phóng bàn tay lên rất to thì kiểu gì chả bắt trúng.

Hắn 4 cánh tay, 2 tay bình thường và 2 bàn tay của Devil Trigger nắm chặt lấy cái lưỡi Thú Ăn Xác, kéo mạnh một cái. Cứ việc Thú Ăn Xác nặng nề vô cùng nhưng vẫn bị hắn kéo trượt dài một khoảng.

Kế đó, Arch Ville phía trên triệu hoán ra thêm một con Kị Sĩ Địa Ngục nữa, chỉ là lần triệu hoán này khác biệt, vòng ánh sáng triệu hoán mở rộng ra mảnh liệt, một thân ảnh từ bên trong chui ra.

Tứ Phẩm Trung kỳ, chỉ ít theo Tu Chân Hệ. Theo đánh giá Hệ Thống thì là 4 sao Level 50.

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn con Tứ Phẩm Trung Kỳ Kị Sĩ Địa Ngục. Kị Sĩ Địa Ngục gầm lớn, đối với Thú Ăn Xác lao vào, một cú đâm liên đâm cho đầu của nó hõm sâu vào sàn nhà.

Kế đó, Kị Sĩ Địa Ngục giờ chân lên, dậm mạnh xuống, lại tiếp tục đè ép Thú Ăn Xác xuống. Cứ việc Thú Ăn Xác hiện tại sức mạnh là 200% bình thường, nhưng lực chiến bản thân Kị Sĩ Địa Ngục đã là gấp Thú Ăn Xác bình thường 3-4 lần rồi.

Con Prowler nhảy chân sáo tiến ra phía sau Trần Ngọc Lâm, đem Amari đè lên trên. Gã này trước giờ một mực nằm im, có thể do mất máu tuy rằng vết thương đã gần như khép miệng.

Dù sao, cũng chỉ bị cặp hàm kia cắn một phát, chưa mất khối thịt nào cả. Hắn vẫn còn lực chiến. Lý do duy nhất mà Trần Ngọc Lâm không một đao tiến hẳn đi là vì hắn có thể xử lý bày Quái Bóng Đen quý dị kia.

Trần Ngọc Lâm kế đó lệnh cho Arch Ville tiến lại gần, bắt đầu đối với Thú Ăn Xác liên tục sử dụng Âm Ảnh.

Sau khi tiến hóa lên 4 sao, Âm Ảnh của Arch Ville khá lên nhiều, chủ yếu do sự tăng cường về các chỉ số. Trần Ngọc Lâm dự đoán chỉ ít cũng phải tăng hơn thời điểm nó là Tam Phẩm Đại Viên Mãn 30%.

Mất 3 phút để hoàn toàn đem Thú Ăn Xác đem biến thành Thú Nô của Arch Ville. Một phần là do mấy cú đập vừa nãy của Kị Sĩ Địa Ngục đã đem Thú Ăn Xác hoàn toàn biến thành bất tỉnh, cho nên không có sự kháng cự trong tâm linh, dễ dàng đem nó biến thành của bản thân.

[Chúc mừng Kí Chủ vượt 1 đại cảnh giới đánh bại Thú Ăn Xác, nhận được 412 điểm Vận Mệnh, cộng thêm 60% điểm Vận Mệnh bonus, tổng điểm cộng thêm của Kí Chủ là 660 điểm.]

Trần Ngọc Lâm kiểm tra trong giao diện Hệ Thống, hiện tại hắn có khoảng 1400 điểm. Hắn lựa chọn một thẻ bài Tiến Hóa trong Cửa Hàng, nhằm tiến

hóa cho Thú Ăn Xác.

Thú Ăn Xác kĩ năng dị biệt gọi là: [Thôn Phệ Thiên Phú] là thứ mà hắn nhắm vào. [Thôn Phệ Thiên Phú] cho phép Thú Ăn Xác lấy được các loại kĩ năng thiên phú của thi thể mà nó ăn vào. Không nhất thiết phải là thi thể, chỉ là Thú Ăn Xác càng dễ thức ăn ôi thiu càng thấy ngon hơn mà thôi.

Thôn Phệ Thiên Phú kĩ năng này không có giới hạn thôn phệ, chỉ cần Thú Ăn Xác ăn được các bộ phận tương ứng với kĩ năng muốn sử dụng, nó liền có thể dùng kĩ năng đó.

Đương nhiên cơ thể nó cũng sẽ tự động biến đổi để dùng được các kĩ năng kia, và cũng không thực sự giới hạn trong các kĩ năng hay thiên phú mà các bộ phận cơ thể cũng được.

Tỉ như lúc trước, Thú Ăn Xác từng ăn qua một con Xà Kê, một loài sinh vật là một con gà với đầu rắn, có cái nhìn hóa đá, cùng cái mỏ để thu hút sự chú ý. Sau khi ăn xong con mắt của Xà Kê, nó liền tự thay đổi cơ thể để mô phỏng theo kĩ năng này.

Cái lớp da bật lên thì không thuộc về con Xà Kê, nó thuộc về một loài bò sát nhỏ yếu ớt nào đó không rõ. Cái lưỡi của Thú Ăn Xác cũng thuộc về con đó.

Làn da kia thì... ừ, rõ ràng là của cá sấu. Dù sao, nói cách khác Thú Ăn Xác là một sinh vật có giá trị bồi dưỡng, có thể không ngừng cải thiện cơ thể của chính nó.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua Bé Hồng, suy nghĩ có nên cho ăn không, nhưng có lẽ là không nên. Dù sao một nhận thức chung là thi thể quý có độc.

Chợt lúc này, Trần Ngọc Lâm nghe bịch một tiếng, kể đó hắn quay đầu lại đã thấy Amari đứng dậy, rút ra một cây gậy, ở đầu gậy trang trí một con cá sấu đang cử động. Trần Ngọc Lâm nghe thấy Amari lẩm bậm cái gì đó, kể đó trên đầu cây gậy phảng phất mọc ra hư ảnh của một con cá sấu khổng lồ.

Con cá sấu này tỏa ra khí thể Tam Phẩm Đại Viên Mãn một kích toàn lực.

"Ngớ ngẩn."

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, cùng lúc Amari chuẩn bị vung cây gậy, cả Amari lẫn hư ảnh con cá sấu đồng thời biến mất. Vị trí mà Amari biến mất, con Prowler Tứ Phẩm tu vi đang làm điệu bộ như đang dậm cả bàn tay vào trong.

Hắn thời khắc chú ý Amari, ngay lúc Amari rút ra cây gậy vung về phía hắn liền lập tức lệnh cho con Prowler đâm xuyên bộ móng của mình. Tứ Phẩm đối với Tam Phẩm chính là nhất kích nhất sát.

Trần Ngọc Lâm hơi suy nghĩ xoa đầu, ban đầu ý tưởng của hắn là bắt gã kia đem đi giải quyết hộ mấy con Quái Bóng Đen, nhưng hiện tại xem ra sập. Dù sao ngay từ ban đầu, cái nhóm bọn hắn sự hợp tác đã gần như là không có mà chỉ được duy trì bởi sự đe dọa từ xung quanh. Một khi gặp việc chắc chắn là mạnh ai người nấy chạy.

Chợt, từ chỗ mà Amari biến mất, 2 ánh sáng xanh lóe lên, thì ra là 2 khối Mảnh Võ Lệnh Bài. Trần Ngọc Lâm thu về cả 2, hiện tại tính cả 3 khối hắn đang có, chính là 5/50 khối, một phần mười số lượng rồi.

Kiểm tra một chút diễn biến thi đấu, hiện tại bọn hắn điểm số đã tăng lên 1150 điểm, trong thời gian vừa nãy có vẻ Lang Lộc cũng kiếm được 50 điểm rồi. Hiện tại, bọn hắn đứng thứ 4.

Trần Ngọc Lâm trước tiên mua một Thẻ Bài Tiến Hóa từ trong Cửa Hàng, thu Thú Ăn Xác vào trong Bách Thú Không Gian. Thú Ăn Xác là quái vật rank B, cho nên thẻ bài tiến hóa từ rank B lên rank A mất 1000 điểm Vận Mệnh.

Trong khi Thú Ăn Xác đang tiến hóa, Trần Ngọc Lâm cho nó vào Bách Thú Không Gian, chỉ ít nó cần nghỉ ngơi nửa ngày. Kể đó hắn đi ra bên ngoài căn nhà.

Hiện tại hắn vẫn chưa đi ra khỏi phạm vi của khu rừng, khu rừng quái dị nơi bọn Quái Kê cùng bầy Quái Bóng Đen sinh sống còn trải dài mãi tận hướng Nam.

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn bầu trời, từ lúc đến nơi này đã hơn 6 tiếng và mặt trời vẫn không có gì thay đổi. Hắn hơi có chút suy nghĩ, kể đó lại nhìn về phía Arch Ville và 2 con quỷ, đều là Tứ Phẩm, tùy ý tìm kiếm một bầy Quái Kê ở đâu đó quanh đó, tiến hành đồ sát.

Tiếp tục đồ sát hung thú nửa ngày, Trần Ngọc Lâm mới bắt gặp đầu Tứ Phẩm hung thú thứ 2, sau khi hắn giết chết nó vị trí của nhóm bọn hắn cũng được cải thiện lên vị trí thứ 3. Tuy nhiên nhóm thứ 4 có thể nói là đuổi sát sao bọn hắn, chỉ kém 50 điểm.

Có thể nói, Tứ Phẩm hung thú trong này không nói là những tồn tại hiếm thấy như phượng mao lân giác, tuy nhiên tuyệt đối không thể thường xuyên bắt gặp được. Hắn đi suốt mười mấy giờ cũng chỉ gặp có 2 con.

Trần Ngọc Lâm có thể mơ hồ khẳng định trong nhóm top 10 chỉ ít có 4 nhóm có tồn tại Tứ Phẩm. Cũng khá nhanh, mới có nửa ngày thôi, khẳng định trong số những Tam Phẩm Đại Viên Mãn đã có một số lớn đột phá Tứ Phẩm tại đây.

Bởi vì tốc độ tăng tiến của bọn hắn quá nhanh. Đương nhiên đem so với bọn hắn, Trần Ngọc Lâm cũng không kém. Hiện tại sau nửa ngày, điểm số của hắn đã là 2992, đem so với nhóm thứ hai chỉ kém hơn 300 điểm.

Tiến độ có thể nói là sát sao vô cùng.

Sau nửa này đồ sát và chạy trốn đám Quái Bóng Đen, Trần Ngọc Lâm phát hiện ra một đám chùng 4 người đang cùng một bầy Hỏa Diễm Ma Báo đại chiến.

Hỏa Diễm Ma Báo là tên của một bầy hung thú hình dáng như con báo, ngoại trừ to hơn rất nhiều và có màu đen. Lũ này được đặt tên là Hỏa Diễm Ma Báo vì trên lưng chúng có một vết rách dài, rất to, rách thẳng vào tận xương sống. Tuy nhiên vết rách này với chúng không tính là thương tích.

Từ vết rách này, phun trào lên từng ngọn lửa mãnh liệt. Hỏa Diễm Ma Báo là loài ưa thích ăn lửa sống, ngọn lửa phun lên từ xương cột sống của chúng là từ mấy ngọn lửa này.

Vào mùa giao phối, con nào có lửa mạnh nhất lớn nhất sẽ là con có quyền giao phối to nhất.

Trần Ngọc Lâm nghĩ nghĩ, quyết định ngồi quan chiến. Những người này vũ khí có thể nói là trang bị đầy đủ, đều mang ít nhất một kiện pháp khí bên mình. Trần Ngọc Lâm nhìn lại mình, Băng Hỏa Sáo Trang cũng có thể tính là pháp khí, tạm coi là được.

Tuy nhiên, bên phía bầy Hỏa Diễm Ma Báo kia lại có 1 tồn tại Tứ Phẩm tu vi dẫn đầu. Trong khi bên 4 người chỉ có 1 cái Tam Phẩm đại viên mãn là tối đa. Nói rõ ràng chẳng mấy chốc, bọn hắn sẽ toàn bộ bị đánh bại.

Trần Ngọc Lâm ngồi trên cây ăn đùi gà, cái này là hắn mua một đồng lớn lúc còn ở Pháp. Nhớ lại vẻ mặt của nhân viên tiệm KFC lúc hắn mua phàn ăn đủ cho 100 người ăn vẫn tức cười.

"Vị bằng hữu ở trên cây, cảm phiền giúp chúng ta, chắc chắn sẽ có hậu báo."

Chợt một người, vị tu sĩ Tam Phẩm Đại Viên Mãn đối với hắn nói. Trần Ngọc Lâm liếc nhìn Arch Ville bên cạnh, gật gù búng tay, một con Nam Tước Địa Ngục gầm lớn một tiếng, thân thể to tướng hướng bầy Hỏa Diễm Ma Báo chạy tới.

Hiện tại bên người hắn đang có ngoài Arch Ville còn có 2 con Quỷ Tứ Phẩm khác. Một con Hell Razer, một loài quỷ với khả năng bắn những tia laze từ một cánh tay của chúng, và con thứ hai là một con Nam Tước Địa Ngục.

Cả hai con đều là Triệu Hoán Quỷ bình thường, tức là Tứ Phẩm sơ kỳ.

Bình thường Triệu Hoán Quỷ có thời gian tồn tại trước khi biến mất, khoảng chừng 3-6 tiếng. Nếu không thì thực là chỉ cần Arch Ville ở đây liền có thể vĩnh viễn tạo ra một quân đoàn quỷ.

Nam Tước Địa Ngục cùng con Prowler chém giết xong bầy Hỏa Diễm Ma Báo, 2 Tứ Phẩm sơ kỳ chơi một Tứ Phẩm sơ kỳ, không chợt cũng sẽ què, đừng nói cùng cảnh giới quỷ vật là mạnh hơn nhiều so với bình thường tứ phẩm. Trần Ngọc Lâm nhảy xuống, hướng về vị Tam Phẩm đại viên mãn nhìn lại.

Đây là một thanh niên mặc áo trắng, ngoại trừ một... ừm, một con hươu với cặp sừng phát sáng ra thì có vẻ 3 người cùng đến từ một cái tông môn. Trần Ngọc Lâm không nhận ra con hươu này tới từ đâu, nhún vai, giơ tay lên chào:

"Trần Ngọc Lâm. Mấy người là?"

"Thanh Hà Tông, Triệu Lâm."

"Thanh Hà Tông, Nguyễn Minh."

"Thanh Hà Tông, Vô Ảnh."

"Thú Chiến Sâm Lâm, Liễu Nhâm."

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn người gọi Vô Ảnh, là cái vị Tam Phẩm Đại Viên Mãn, đây không phải tên thật, hoặc tên giả. Đây là đạo hiệu, người này hắn trong môn phái cũng có thể là thiên tài mới được ban đạo hiệu, đương nhiên cũng có thể là tự sáng tác.

Tu sĩ có 2 thời điểm sẽ có đạo hiệu, thứ nhất là khi được sư phụ/môn phái ban cho. Thứ hai là khi đạt Kim Đan sẽ có thể tự mình nghĩ ra đạo hiệu. Trước đó tự mình nghĩ ra đạo hiệu cũng được, nhưng sẽ ít được công nhận mà sẽ chỉ coi như là cùng loại với tên giả hoặc số điện thoại giả.

Tuy nhiên nhìn chỗ thất lung thấy lệnh bài của hắn có hai chữ Vô Ảnh, hắn là trưởng hợp đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183: Angelica

Vô Ảnh nhìn Trần Ngọc Lâm, lại nhìn vào 4 đầu Tứ Phẩm sinh vật đằng sau lưng hắn, có chút kinh hãi.

Bản thân hắn ban đầu chỉ nhìn thấy Trần Ngọc Lâm ở trên cành cây, bên dưới hắn là một đầu Tứ Phẩm Hung Thú, tuy nhiên còn không có phát hiện ra ngoài ra Trần Ngọc Lâm còn có thêm 3 đầu Tứ Phẩm Hung Thú khác nữa.

Dù trông vô cùng quái dị, chưa bao giờ gặp qua những chủng loại tương tự.

Trần Ngọc Lâm quay sang Vô Ảnh, không khó để nhìn ra Vô Ảnh là người lãnh đạo nhóm này. Ánh mắt hắn có chút cười cười, Vô Ảnh lắc đầu cười khỏ, xem ra là đòi "hậu tạ", hắn hơi suy nghĩ một chút, kín đáo đưa cho Trần Ngọc Lâm một con dao, nói:

"Đây là Vô Quan Phù, phù bảo dùng một lần, kéo dài 15 phút. Đeo lên trên mắt có thể tránh khỏi những loại thuật pháp tác động tới thị giác."

Trần Ngọc Lâm gật gù, nhận lấy Vô Quan Phù. Tạ lễ lần này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, cũng coi như là có thành ý. Hơn nữa đối phương cũng không có thuộc diện Top 10, hắn cũng không có cần thiết đối với bọn hắn xuất thủ.

Liên Minh Đại Hội nói quan trọng cũng không quan trọng, tuy nhiên tại thời điểm bình xét lên cấp môn phái xếp hạng của một môn phái cũng có tầm quan trọng khá lớn. Hơn nữa nó còn có thể thu hút người gia nhập nữa.

Trần Ngọc Lâm đang tính tạm biệt mấy người này, chợt Vô Ảnh hỏi:

"Trần Ngọc Lâm, ta có một yêu cầu, có thể trợ giúp chúng ta trong một việc được không?"

Trần Ngọc Lâm quay sang:

"Còn tùy. Nói xem nào."

"Là thế này...."

Vô Ảnh bắt đầu giải thích. Trần Ngọc Lâm nghe sơ qua cũng hiểu đại khái.

Bọn hắn phát hiện ra một bầy hung thú canh giữ một loại dược thảo, vừa vặn một người trong số bọn hắn đang rất cần loại dược thảo đó để điều chế một loại thuốc chữa bệnh, tuy nhiên bọn hắn lại không thể xông vào bởi vì 3 đầu hung thú trấn giữ trên đó là Tứ Phẩm sơ kỳ phẩm giai.

Loại thảo dược mọc ở chỗ đó là một loại dược tài gọi là Vô Nguyên quả. Tác dụng của loại dược tài này là tài liệu chủ chốt cho việc luyện chế một loại đan dược gọi là Vô Linh Đan, có tác dụng tăng mạnh ngũ tính, trí não, độ tinh táo trong một thời gian nhất định.

Đương nhiên nó còn có thể dùng chữa một số bệnh khác nữa, tỉ như mất trí nhớ, các loại bệnh liên quan tới thần kinh. Cho nên dù là trong giới tu chân Vô Nguyên Quả cũng coi như là hiếm có, thuộc về mặt hàng đắt giá.

Trần Ngọc Lâm cùng Vô Ảnh xác định ra một tỉ lệ phân chia linh quả, 4: 6, ngoài ra Trần Ngọc Lâm được lấy bất cứ Lệnh Bài Mảnh Vỡ nào bọn hắn kiếm được. Những thứ khác hết thảy phân chia theo 3:7, dù sao theo dự tính hắn sẽ xuất lực nhiều nhất.

Trần Ngọc Lâm nhìn thanh mana của Arch Ville, gần đầy, đủ cho hắn triệu hoán thêm 2 chỉ Quỷ Vật Tứ Phẩm nữa, bèn gật đầu, đồng thời làm sẵn thủ đoạn chuẩn bị nếu hắn bị rơi vào bẫy.

Vọng Cốt Sơn, một ngọn núi cao trên 400 mét. Phía trên đỉnh núi này tồn tại vô số hang động đá vôi nhỏ, kèm theo đó là một số loại Cốt Mộc, những loại cây với kết cấu giống như san hô, lại vừa giống như xương cốt.

Trên Vọng Cốt Sơn tồn tại một loại khí, gọi là Quý Hồn. Quý hồn nói là khí, nhưng chỉ là để cho cảm giác thân thuộc mà thôi. Quý hồn là những sinh vật nhìn qua thì giống như tinh tinh, nhưng da chúng nhẵn bóng và trơn trượt, không có lông. Ngoài ra chúng còn có 4 cánh tay thay vì 2, 2 cánh tay nhỏ hơn thì lại giống như 2 cái xúc tu với 5 ngón tay hơn là cánh tay.

Đầu của Quý Hồn lúc nào cũng đeo một cái đầu lâu nên không thể biết được đầu chúng như thế nào. Trần Ngọc Lâm vừa nhìn thấy chúng đã thấy hối tiếc vì mình nhận vụ này, lũ này quá xấu xí. Chúng xấu xí đến mức... biết gì không? Chẳng có cách nào mô tả chúng xấu xí như nào cả, từ từng mạch máu đập phình phình trên da, cho tới dải dốt thông lông, những bộ phận sinh sản...

Ôi lạy Chúa, đúng là số nhiều đấy.

Cứ gọi là nó rất vãi.

Trên Vọng Cốt Sơn liên tục phát lên những âm thanh "Hú hú" hoặc "Khếch khếch" hoặc "Quạc quạc", Trần Ngọc Lâm có thể thấy từng thân ảnh nhảy nhót tung búng phía trên.

"Vô Nguyên Quả mọc ở một cái vực sâu trên núi."

Vô Ảnh dẫn Trần Ngọc Lâm đi, hần dùng ống nhòm nhìn vào một vị trí, có thể thấy rõ ràng 19 trái cây đỏ rực như máu, nhìn bên ngoài giống như luân quang luân chuyển. Tuy nhiên ngoài ra không có bất cứ cái gì nhận định nó khác biệt những quả cây khác.

Đối với các loại thiên tài địa bảo dạng hình Linh quả từ lâu đã gần như tuyệt chủng ngoài tự nhiên, tuy nhiên tại các Bí Cảnh vẫn có thể thấy được. Linh quả có hai loại, một loại là sử dụng thời gian ngắn mọc lên, sau đó nhanh chóng đơm hoa kết trái. Loại thứ hai là lấy thời gian dài nuôi dưỡng, rồi sau đó mới kết quả.

Loại thứ nhất không nói, loại đó phần nhiều là cây cối bình thường tiến hóa thành. Chân chính Thiên Địa Linh Quả là loại thứ 2, loại này có một mối quan hệ cộng sinh phức tạp với thủ hộ giả.

Tại thời điểm mọc lên, mỗi loại cây sẽ tạo ra một thứ mùi kì dị khác nhau, một số thơm lừng, một số hôi rình, nhưng tóm lại chúng sẽ có một thứ mùi đặc trưng. Hung thú và Yêu thú hoặc con người theo mùi đó đến, trở thành thủ hộ giả của Linh Dược.

Sau đó, nó sẽ được thủ hộ giả đó chăm sóc bồi dưỡng, đổi lại nó sẽ tạo ra một môi trường ứng với chủng loại của nó, tí như Võ Nguyên Quả này, xung quanh một khu vực sẽ tỏa ra một loại khí trắng trợ giúp linh ngộ vô đạo, vân vân.

Mỗi loại có một tác dụng khác nhau, cho nên mỗi quan hệ đại khái là thủ hộ giả chăm sóc, còn linh dược xây dựng môi trường, sau đó hạt giống sẽ lại được thủ hộ giả tiếp tục vun trồng.

"Thời gian chín của chúng thế nào?"

Trần Ngọc Lâm quay sang hỏi Vô Ảnh. Hần nhún vai đáp:

"5 ngày trước. Nhìn vào độ to của quả và các đường vân ở lá thì chắc là thế. Ta đối với linh mộc khá là thuộc lòng đấy."

Trần Ngọc Lâm nhìn mấy cái Võ Nguyên Quả. Thông Thái cũng cho kết quả tựa tựa thế, quả là không giả.

Trần Ngọc Lâm quay sang nói với đám người Vô Ảnh:

"Chúng ta bao giờ chuẩn bị xuất phát. Lữ Quỷ Hầu này có đặc điểm gì không?"

"Không biết."

Vô Ảnh nói. Liễu Nhâm nhìn Trần Ngọc Lâm, bảo:

"Chúng ta cũng là nhờ có Angelica và Vô Ảnh thông báo mới biết được ở nơi này có Võ Nguyên Quả, tốn hao một đồng lớn thời gian mới chạy tới đây, còn cần Vô Ảnh tới đưa đường nữa. Sau đó, liền gặp bầy báo kia, lại gặp được người."

"Angelica?"

"Ồ, cô ta đang ở sườn núi, trông coi bầy Quỷ Hầu. Tin tức nơi này có Võ Nguyên Quả cũng là cô ta nói cho chúng ta."

Vô Ảnh nói, chỉ về phía Nguyễn Minh:

"Em gái của Nguyễn Minh, chị của họ bị mắc một chứng bệnh, cần có Thành Liên Đan cho nên lần này mục tiêu liền biến thành Võ Nguyên Quả."

Thành Liên Đan, Trần Ngọc Lâm chưa bao giờ nghe nói tới. Hần gật gù lấy lệ, nói:

"Vậy tới chỗ của cô ta thôi."

Trần Ngọc Lâm vừa nhìn thấy Angelica, chợt sửng sốt. Cô ta chỉ là một đứa trẻ, khoảng chừng 11 tuổi, toàn thân nhìn không ra có chút tu vi nào cả. Thậm chí giám định cũng thể hiện là không có tu vi, tuy nhiên lúc giám định tới con mắt bên trái của cô ta, thì kết quả lại là:

[Ma Tộc - Hình Viêm Chân Ma - Tứ Cấp Ma Tộc.]

Trần Ngọc Lâm nhú mày quay về phía Vô Ảnh:

"Ma Tộc?"

Ma Tộc có thể nói là kẻ thù của toàn bộ sinh linh, chúng tham lam, tàn ác, hiểm độc, ước mơ duy nhất của chúng là đem toàn bộ vũ trụ này hủy diệt, biến nó thành một chốn hỗn mang điên loạn.

Hần từng bị một đầu Ma Tộc tấn công, siêu phiền toái.

Có điều đầu Ma Tộc này dường như hơi khác:

[Mô tả: Một trong các Ma Tộc được mời gọi tới Thế giới này, trú ngụ trong Angelica.

Cô ta bẩm sinh mắc phải một căn bệnh hiếm gặp, tiên thiên thiếu mất 1 hồn 1 phách, tuy nhiên đầu Ma Tộc này sau khi được hiến tế đã đến với thế giới này, trú ngụ trong linh hồn cô ta, từ đó ngăn chặn hiện tượng hồn phi phách tán của cô ta.

Do được hiến tế với mục đích cứu sống Angelica, trong trường hợp Angelica hồn phi phách tán, nó sẽ tự động quay trở về chiều không gian của nó.

]

"Đừng lo, cô ta an toàn. Cô ta là bị một đầu Ma Tộc phụ thân từ khi sinh ra, hiện tại thì cả hai đều đã không thể tách rời nhau rồi. Hơn nữa, đầu Ma Tộc kí sinh vào cô ta cũng rất biết phân tặc."

Vô Ảnh giờ tay lên nói:

"Liên Minh đã đảm bảo cô ta an toàn, không có thể bị biến hóa thành Ma Tộc nữa. Được chứ?"

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ, liếc nhìn về phía Angelica, gật đầu tạm coi như là được. Có điều không rõ khả năng chiến đấu của cô ta như thế nào?

Trần Ngọc Lâm tiến vào bên trong hang, nơi Angelica đang ngồi chơi điện thoại, hần nhìn vào con mắt có 3 đồng tử đỏ rực của Angelica, cảm giác một con ón lạnh chạy dọc xương sống.

Angelica nhìn thấy hần, giờ một bàn tay lên bắt tay:

"Anh là Trần Ngọc Lâm? Em là Angelica Di Angelo. Em nghe nói cả tên lẫn họ của em đều có nghĩa là Thiên Thần."

Ma Tộc là chủng loài quái dị, bọn chúng giống như kiểu một phút ngẫu hứng của tự nhiên vậy. Một người càng am hiểu về một cá thể Ma Tộc xác định, đầu Ma Tộc đó sẽ càng am hiểu về người đó một cách tương ứng.

Chúng là chủng loài duy nhất có thể dùng định luật "Người càng hiểu về nó, nó càng am hiểu về người".

Trường hợp của Angelica có thể là do chia sẻ kí ức với Ma Tộc.

"Đúng, anh là Trần Ngọc Lâm."

Trần Ngọc Lâm nhìn Angelica nói. Chợt, con mắt trái đỏ rực của Angelica đảo tròn, phát ra một âm thanh trầm thấp, giống như một người bị ngạt mũi cố nói bằng giọng nam trầm:

"Tà Miên."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Thú ăn xác tiến hóa, bách diện thú

Bên ngoài Vọng Cốt Sơn, Liễu Nhâm đang nhẹ nhàng đi lại. Nàng là một đầu hươu Nguyệt Dạ, cặp gạc của nàng tỏa ánh sáng nhẹ nhàng như đêm trăng rằm. Duy nhất hơi kì quái là trên cặp gạc của nàng đang nâng một tấm sắt lớn.

Liễu Nhâm nhìn đỉnh núi, ánh mắt nàng phát ra một tia lửa điện, nàng cúi đầu, gạc của nàng chợt tỏa ánh sáng mãnh liệt, dường như không chỉ đơn giản là nó đang phát ra ánh sáng mà nó còn đang hút hết ánh sáng lại.

Vài giây sau, một quả cầu sáng rực xuất hiện giữa hai cái gạc của nàng. Kế đó nó bắn vọt đi, thẳng về phía đỉnh Vọng Cốt Sơn.

Quý Hầu là chủng loài có trí tuệ bậc cao, tuy rằng chúng không được như nhân loại, nhưng chí ít chúng cũng biết dựng lều. Toàn bộ đỉnh núi được bao vây bởi một dãy lều bạt rộng lớn nối tiếp, bao phủ những dãy lều bạt này là một khu rừng Cốt Mộc rất rộng lớn.

Loại hình thiết kế này rất đặc biệt, những cái lều bạt này được truyền lại qua nhiều thế hệ, có vẻ là da của một loài sinh vật nào đó vô cùng khổng lồ, hơn nữa thực lực vô cùng mạnh mẽ. Những cái lều này vừa là nơi trú ẩn, vừa là một vành đai bảo vệ trước những loài sinh vật kì quái, tí như những con Quái Bóng Đen?

Nơi này, chúng hầu như là bá chủ. Quái Kê không dám va chạm cùng chúng, Quái Bóng Đen cũng không ưa thích gì nơi này. Những lớp lều bạt tạo ra những cái bóng chắc chắn đến mức chúng không tài nào xuyên thấu.

Lũ Quý Hầu đang nhảy nhót chơi đùa giữa Cốt Lâm, thỏa sức hoặc là đem những cái xác Quái Kê ra chơi đùa, hoặc là đem lũ Quái Bóng Đen ra tùy tiện chơi trò đuổi bắt. Nơi này gọi là Cốt Lâm cũng một phần do quá nhiều xương cốt do chúng ăn thịt động vật tùy tiện vứt ra đây.

Bất chợt, một quả cầu năng lượng cao bắn xuyên qua tầng mây, có vẻ bắn từ dưới núi, giống như một quả bom bắn thẳng về phía một cái lều. Cái lều này tuy làm từ da một loài sinh vật nào đó có vẻ rất mạnh, nhưng cũng chỉ là da mà thôi, dù không tổn hại nhưng nhanh chóng bị bắn văng đi, để lộ một lỗ hổng lớn.

Lũ Quỷ Hầu quanh đó thấy cảnh này, sững sờ. Trong Cốt Lâm tồn tại một vài con Quái Bóng Đen đang tùy tiện du ngoạn, thường thường cùng Quỷ Hầu chơi trò đuổi bắt nhân cơ hội này lao vào trong các trưởng bông, giờ lên cặp lợi trào của mình xé xác lũ Quỷ Hầu ra.

Tuy nhiên mục tiêu của chúng dường như là trái tim, ngay khi cặp trào tóm gọn được trái tim của lũ Quỷ Hầu chúng lập tức rút lui, mang theo trái tim đi đến nơi nào đó không rõ, để lại một cái xác đầm máu đáng sau.

Quỷ Hầu từ bên trong các hang động gào thét thê thảm truyền ra, Quái Bóng Đen đối với những sinh vật không có tin ngưỡng quả là ác mộng, quý dị, thần bí, không thể giết, thậm chí không thể phòng thủ.

Cùng lúc này, những viên cầu năng lượng cao thứ 2, thứ 3, thứ 4 vạch phá hư không, bắn thẳng về những cái túp lều, mở rộng ra càng nhiều con đường cho lũ Quái Bóng Đen tiến vào bên trong.

Một số con mắt sắc đã phát hiện ra Liễu Nhâm, một đám chừng trên năm mươi con tràn ra, đuổi theo Liễu Nhâm. Dù sao, nhiệm vụ của nàng là dụ đi một số lượng Quỷ Hầu mà. Hơn nữa, còn tận khả năng giảm đi càng nhiều Quỷ Hầu bằng cách thả vào càng nhiều Quái Bóng Đen vô bên trong càng tốt.

Đây là kế hoạch của Trần Ngọc Lâm, nhóm người Angelica may mắn chưa đụng độ Quái Bóng Đen, nhưng Trần Ngọc Lâm rất sắc nhanh chóng nhận ra lũ quái dị này đang phiêu ngoạn xung quanh những trưởng bông đang ở quanh đỉnh núi, đoán được tác dụng của những cái trưởng bông này.

Kế đó, Liễu Nhâm bèn nhận nhiệm vụ dụ lũ Quỷ Hầu đi, đồng thời cố đem cái vòng tròn bảo hộ này cho phá vỡ, để cho tụi Quái Bóng Đen tràn vào, đem tụi nó tận khả năng giết chết lũ Quỷ Hầu.

Trần Ngọc Lâm có một đồng những tám sát từ lúc hấn còn duy trì chiến thuật công sát với lũ quái bóng đen, hiện tại hấn cho mỗi người một tám để phòng thân.

Trần Ngọc Lâm cùng 4 người còn lại bắt đầu chạy về phía trên trong lúc lũ Quái Bóng Đen đã, đang đồ sát lũ Quỷ Hầu.

Kì quái thay, lũ Quái Bóng Đen lao lên thì cũng thôi, tuy nhiên toàn bộ lũ Quái Bóng Đen trên đường lao xuống dưới toàn bộ đều không thèm để ý đến 5 người bọn hấn, hoàn toàn coi bọn hấn không hề tồn tại, cho nên áp lực liền nhỏ hơn nhiều.

Lúc này, Angelica phát huy tác dụng đến đáng kinh ngạc, nàng đằng sau lưng, từ cái áo mọc ra một cái vòng tròn bằng xương, cái vòng tròn này tạo ra một luồng xoáy hỗn loạn, giống như thể phát nhiệt, phun ra vô số khói màu xám trắng. Trần Ngọc Lâm đeo sẵn mặt nạ chống độc nên không để ý lắm.

Bằng vào thị giác của Tam Phẩm tu sĩ, ngần này khói bằng với tầm nhìn không bị ảnh hưởng. Tuy nhiên dường như loại khói này có tác dụng ngăn trở ánh sáng, khiến cho mặt đất bên dưới hoàn toàn bao phủ trong bóng râm, nhưng con Quái Bóng Đen ngay khi tiến vào cơ thể liền mờ đi mãnh liệt, thậm chí thiếu chút hòa tan vào trong bóng râm.

"Tuyệt vời."

Trần Ngọc Lâm khen ngợi nàng, khối sương mù này có vẻ chỉ kéo dài được 20 mét là tối đa, nhưng vẫn tạm đủ. Hấn nhìn qua khối sương mù, thấy được một cảnh tượng khá kinh dị.

Một đám chừng 20 con Quái Bóng Đen đang chạy qua chỗ bọn hấn, 10 con trong số đó xách theo những trái tim còn đang đập. Với ai thắc mắc lũ quỷ này mang theo trái tim về kiểu gì trong khi chúng chỉ là mấy cái bóng thì đơn giản giống như mấy trái tim phiêu phù trên không thôi.

Trần Ngọc Lâm chưa từng thấy một con nào có thể cầm được cái gì, xé rách? Có thể. Đập? Có thể. Nhưng hấn chưa thấy con nào cầm bất kỳ cái gì cả.

Để ý kĩ hơn, dường như chúng rất cẩn trọng với những trái tim này, còn cất giữ mỗi một con mang theo một trái tim thì một con khác hộ vệ, thậm chí chủ động né tránh bọn hấn.

"Ồ, Triều Ảnh Thú. Thật lâu chưa từng gặp, thú cưng của Nhân Hậu."

Trần Ngọc Lâm bỏ qua lũ đó, Tà Miên nhìn qua lũ Quái Bóng Đen, nói bằng giọng trầm thấp:

"Chà, từng là."

"Cái gì cơ?"

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc, nghe ngôn từ thì có vẻ như lũ Quái... Ảnh Thú này tới từ cùng một chiều không gian với lũ Ma Tộc?

Nhưng từ lúc đó, Tà Miên chẳng nói gì nữa. Trần Ngọc Lâm cũng bỏ qua tạm thời, đằng nào đời này có khi hấn cũng sẽ không còn cần phải gặp lại lũ Triều Ảnh Thú này nữa.

Hắn không có được kết quả gì từ việc Giám Định lũ này, hắn cần có một thực thể để giám định, Thông Thái cũng chỉ là những thông tin từ Giám Định trực tiếp tràn vào não hắn mà thôi, trên cơ bản vẫn hoạt động theo cơ sở của Giám Định.

Trần Ngọc Lâm bỏ qua, hiện tại, lũ Triều Ảnh Thú đang cùng bảy Quý Hầu khai chiến. Trần Ngọc Lâm không có vội vàng mà sử dụng những triệu hoán thú của hắn. Sử dụng chúng lúc này thì thực là không khôn ngoan, bảy Quý Hầu đang náo loạn vì lũ Triều Ảnh Thú đang lao tới đối với bọn nó xé xác.

Lúc này mà triệu hoán ra, thì sẽ là tâm điểm của sự chú ý ngay và luôn. Cứ để hiện tại là tốt nhất.

Chợt lúc này, một con Quý Hầu nhảy ra từ bên cạnh, Trần Ngọc Lâm nhìn vào bóng nó, thoáng thấy ba, bốn con Triều Ảnh Thú đang nhảy nhót trên lưng nó, máu văng tung tóe. Một con trong số đó dừng sững lại, há miệng toàn răng ra, giờ ra một trào cào về phía màn sương rồi nhanh chóng lui lại, quay về mục tiêu là con Quý Hầu.

Cũng biết cây mệnh hiệp yếu, quả không đơn giản.

Không đúng, này gọi "tôn trọng địch thủ".

Con Quý Hầu có vẻ không tìm được địch thủ, quyết định đối với bọn hắn xuất thủ, lao vào bên trong màn sương.

Màn sương này khá kì dị, bên ngoài nhìn vào thì giống như tấm gương phản chiếu, bên trong mới có thể nhìn ra. Nó giống như gương một chiều, một mặt có thể nhìn xuyên qua, mặt bên kia có thể soi gương vậy.

Trần Ngọc Lâm vung tay lên, đằng sau hắn xuất hiện một cái cự đại lỗ hồng, từ bên trong xuất hiện một đầu hung thú trời nửa người ra ngoài.

Hung thú này trông giống Thú Ăn Xác, ngoại trừ việc đầu của nó to hơn rất nhiều, hơn nữa thân thể biến thành càng thêm thon gọn. Đôi mắt của nó là một màu hoàng kim.

Thú Ăn Xác sau khi tiến hóa, trở thành Bách Diện Thú. Một loại hung thú vô cùng hiếm gặp trong toàn bộ vũ trụ, nhưng độ phiền toái thì miễn bàn, thậm chí có một loại thuyết pháp là hung thú này có thể nói là chủng loại có tiềm năng tiến hóa vô cùng kinh khủng, có thể xưng vô địch cùng giai.

Sở dĩ có thuyết pháp này là vì Bách Diện Thú nếu được ăn một cái Thú Hạch, xương cốt, tùy sống có thể đem gen của sinh vật này hoàn toàn mô phỏng đi ra một trăm phần trăm. Ví dụ Bách Diện Thú ăn được một đầu long, nó có thể biến bản thân thành một đầu long tương tự đầu long mà nó đã ăn.

Điều kiện tiên quyết là ăn được toàn bộ, không bỏ sót một phần nào.

Hơn nữa, nó có thể tùy ý biến đi biến lại những đầu thú loại mà nó đã trở thành, chỉ cần là sinh vật có huyết nhục đều có thể biến thành, thậm chí cả nhân loại. Tuy nhiên có một khuyết điểm là nó không thể thay đổi kích cỡ cho phù hợp, ví dụ nếu nó biến thành nhân loại, nó sẽ là một người cao 10 mét chẳng hạn.

Hơn nữa, nó cần thời gian để biến đổi, tỉ như một lần biến đổi toàn thân thể sẽ kéo dài 1 tuần trong thời điểm hiện tại. Thôn phệ thiên phú thời gian tiêu hóa và biến đổi ngắn hơn, tuy nhiên cũng tốn chừng nửa ngày tới vài ngày, tùy theo từng loại thiên phú.

Thú Ăn Xác, không, Bách Diện Thú vừa mới xuất hiện, lập tức cặp hàm há ra, để lộ một cặp răng một trên một dưới sắc nhọn vô cùng, một hơi cắt phẳng đầu của Quý Hầu.

Cặp hàm này là hắn lệnh cho Bách Diện Thú, mất 1 giờ để chỉnh sửa lại. Còn độ sắc bén không có cách nào để chỉnh sửa, hắn sinh sinh ngồi mất thêm nửa giờ dùng đá mài dao mài cho thật bén nhọn, đủ để đem một tấm thép sinh sinh cắt đứt.

Hơn nữa, cái mỏ của nó siêu cứng, mài thôi cũng đủ lâu rồi, tuy nhiên như vậy cũng có nghĩa là sẽ khó bị mòn hơn.

Bách Diện Thú cắt đứt cổ con Quý Hầu, sau đó nó lòi xềnh xệch xác Quý Hầu vào trong Bách Thú Không Gian, không phải cho nó ăn mà là để cho bảy Ma Thử ăn. Nãy giờ bao nhiêu xác hung thú hắn đều làm như vậy cả.

Hơn nữa, xác Tứ Phẩm sẽ đặc biệt để cho Mẫu Thử ăn, tích cực cho nó đẻ ra nhiều trứng cao giai hơn.

Trần Ngọc Lâm nhìn xung quanh, động tác của Bách Diện Thú quá nhanh, bảy Quý Hầu xung quanh chẳng con nào cảm nhận được. Đương nhiên một vài con mặc kệ, một vài con vẫn lao về phía bọn hắn, Trần Ngọc Lâm đánh cho bọn nó làm lương thực. Mặc kệ là Angelica, hay hắn, hay bất cứ ai giết, hắn toàn bộ đem về Bách Thú Không gian.

Chẳng ai phản đối, có phản đối hắn cũng chẳng quan tâm.

Chỉ là ngay sau đó, một tiếng động rầm trời xuất hiện, từ trên đỉnh núi một con Quý Hầu bò ra, con Quý Hầu này có cái đầu lâu trang trí trông giống như... ừm, giống như quả bóng bowling vậy. Nếu không phải quả bóng bowling này đang đập ngực rỗng giần, có lẽ hắn thực tưởng đối mặt hắn là một quả banh bowling mất.

"Tứ Phẩm Quý Hầu, đầu thứ nhất."

Trần Ngọc Lâm nhủ thầm, mắt hắn nhìn chăm chú vào 5 cái kĩ năng của Quý Hầu:

[Miễn Nhiễm Độc Tố (Kích Hoạt)] [Miễn Nhiễm Độc Tố - Kháng Độc (Nội Tại)] [Rống Giận] [Nắm Đắm Giận Dữ] [Cường Tráng].

Cái gì thì cái, chắc chắn hẳn phải để cho Bách Diện Thú đoạt được hai kĩ năng đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185

Con Quỷ Hầu Tử Phẩm nhảy một bước lên trên đỉnh núi, nhìn phía dưới, nhưng khác với lũ Quỷ Hầu khác, ánh mắt nó tập trung chăm chú về phía nhóm người Trần Ngọc Lâm. Nó gầm lớn một tiếng, lập tức đám Quỷ Hầu đang vô cùng hỗn loạn chợt yên tĩnh lại, kể đó nhất loạt hết lớn, lao về phía Trần Ngọc Lâm.

Trần Ngọc Lâm vẫy tay, Bách Thú Không gian mở ra, từ bên trong lao ra Bách Diện Thú. Đồng thời, hắn cũng sử dụng Thất Bảo Lưu Ly tháp, phụ trợ tăng cường cho toàn đội. Lập tức, sức mạnh tổng quan toàn đội tăng lên 20%.

Đặc biệt là Bách Diện Thú.

Bách Diện Thú lúc này đã hoàn toàn khác với lúc còn là Thú Ăn Xác, mặc dù nhìn lướt qua thì đúng là giống nhau thật.

Các điểm khác biệt lần lượt là: Cái mỏ của nó lúc này giống như một cặp kéo vô cùng sắc bén, cái đuôi của nó được Trần Ngọc Lâm chỉnh sửa lại, dài hơn, hiện tại dài gấp đôi thân thể, đồng thời các đốt sống hơi thay đổi, linh hoạt hơn, chớp đuôi gắn một lưỡi dao sắc bén vô cùng. Ngoài ra, một thay đổi nhỏ khác là các lớp giáp xương bên ngoài da dày đặc hơn và hài hòa hơn.

Các kết cấu đơn giản như hình dáng bên ngoài thì đơn giản, nhưng các kết cấu như cơ bắp thì phức tạp hơn.

Ngoài ra, để hỗ trợ cho [Ánh Nhìn Hóa Đá], toàn thân nó mọc ra các con mắt, tất cả đều kết nối với nhau hỗ trợ tầm nhìn, và có thể sử dụng [Ánh Nhìn Hóa Đá].

Bách Diện Thú từ bên trong Bách Thú Không gian lao ra, thân thể khổng lồ hơn cả Quỷ Hầu, Trần Ngọc Lâm thấy người toàn bộ ở bên dưới bụng nó. Cùng lúc bày mấy chục con Quỷ Hầu lao đến.

Bách Diện Thú lạnh lùng cuộn tròn người lại, bảo hộ lấy mấy người Trần Ngọc Lâm. Ngay một khắc này, toàn bộ những con mắt trên người nó sáng rực lên sắc vàng, vô số những tia sáng chớp tắt xung quanh toàn thân nó, bày Quỷ Hầu lao tới lập tức trong nháy mắt bị đông cứng lại.

Kể đó, Bách Diện Thú há to mồm ra, cái lưỡi nó bắn văng ra, lập tức trong nháy mắt đập nát mười mấy con Quỷ Hầu. Những cái xác Quỷ Hầu sau khi bị đập vỡ ra máu văng tung tóe. Trần Ngọc Lâm thấy rõ ràng nửa trước của bọn chúng toàn bộ cơ bắp cứng đờ, hơi có chút màu trắng, nửa sau vẫn còn mạch đập.

Quỷ Hầu Tử Phẩm gầm lớn tiếng, lao ngay tới trước mặt Bách Diện Thú. Có lẽ nó cho rằng trong "bầy" trước mặt, Bách Diện Thú mới là con đầu đàn. Trần Ngọc Lâm cũng không lạ.

Quỷ Hầu lao tới, kĩ năng [Nắm Đắm Giận Giữ] của nó được kích hoạt. Lập tức hai bàn tay nó tràn ra một luồng năng lượng kinh dị, hơn nữa, Trần Ngọc Lâm có thể nhìn thấy lửa bốc lên từ bàn tay nó.

Chỉ là ngay sau đó, từ bên cạnh hắn, một luồng khí tức khủng khiếp, sánh vai Tử Phẩm từ con mắt Tà Miên truyền ra, kể đó luồng khí tức này nhanh chóng truyền sang toàn bộ thân thể Angelica, tu vi nàng chỉ trong một cái tích tắc bắn mạnh từ phạm nhân lên Tử Phẩm tu vi.

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc nhìn nàng, có vẻ hình thức tăng tu vi này giống hệt như Tiêu Dao Thánh Nhân, không phải giả heo ăn thịt hổ, mà là thực biến thành heo. Đương nhiên nói là biến thành heo cũng chỉ là biện pháp ẩn dụ.. so sánh.. gì cũng được, kì thực nàng vẫn là một cô gái xinh đẹp nét na thùy mị..

Trần Ngọc Lâm toát mồ hôi hột, không hiểu sao vừa nãy lúc nghĩ đến "biến thành heo" hắn chợt cảm giác một con sát ý bùng nổ, giờ thì ổn rồi.

Hệ Thống:

[.....]

Dù sao, sau khi Tà Miên bạo phát tu vi, lập tức từ bên trong con mắt của hắn bắn ra một loạt những mũi tên, cắm thẳng vào người Quỷ Hầu. Những mũi tên này nhanh chóng phát nổ, phun ra một loại khí thể khiến cho da của Quỷ Hầu bốc cháy.

"Bị mặt vào."

Angelica nói, lập tức toàn bộ mọi người nhanh chóng lấy mặt nạ phòng độc đeo lên trên. Loại mặt nạ phòng độc này trên cơ bản có cùng nguyên lý với mặt nạ của Trần Ngọc Lâm, là cùng loại với Chiến Y, đeo lên là Chiến Y liền biến thành bộ đồ bảo hộ.

Cũng không nhất thiết phải là Chiến Y, có thể là quần áo đặc chế có tác dụng cách ly môi trường.

Dù sao, toàn bộ mọi người đều nhanh chóng trang bị đồ bảo hộ, cách ly hoàn toàn với môi trường. Cùng lúc này, những cái mũi tên bắn ra từ con mắt của Angelica nhanh chóng tan chảy thành mù, thấm đẫm vào vết thương của Quỷ Hào.

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng nhận ra ý đồ của Tà Miên. Trước tiên, đem axit hòa tan lớp da, kế đó đem một loại độc tố tác dụng vào máu thấm ướt vết thương, khiến nó sinh sinh độc chết.

Trần Ngọc Lâm nói:

"Không có tác dụng, Quỷ Hào này có thể miễn nhiễm nọc độc."

Quỷ Hào như để chứng minh lời hắn nói, gầm lớn, hai mắt chợt bắn ra kim quang, kế đó từ miệng các vết thương máu bắt đầu phun ra tới tấp, hơn nữa lại là máu đen. Đây chẳng phải dấu hiệu tốt gì, chính là để nói rằng Quỷ Hào đang phun máu kèm theo nọc độc ra.

Kế đó, hắn vung tay, từ trong Bách Thú Không Gian Arch Ville cùng với 2 con quỷ vật khác, một con là con Prowler, một con khác, Hell Razer lao tới. Con Prowler rít lên một tiếng dài dằng dặc, một trào dâm sâu vào trong bụng của Quỷ Hào tại một chỗ đã nhận thương tích. Nhân lúc nó bị phân tán bởi Bách Diện Thú và nọc độc Tà Miên, một phát kéo ra kèm theo một đồng lớn nội tạng.

Quỷ Hào rú lớn lên, cùng lúc này, cơ thể nó bắt đầu phồng to một cách mãnh liệt. Vô Ảnh chợt hét lớn:

"Đề ta."

Kế đó, hắn giơ lên một bàn tay, một ngón tay có màu đỏ sẫm như máu vậy. Trần Ngọc Lâm nghi hoặc lướt qua ngón tay, chỉ thấy kế đó ngón tay này bắt đầu tỏa ra một luồng hấp lực cường đại, thậm chí không khí cũng chấn động, thế mà hắn bắt đầu cảm giác khí huyết xuất hiện một chút sôi trào.

Con Quỷ Hào đang phồng lớn lên, chợt lùi ra sau vài bước, toàn thân nó các mạch máu căng phồng bỗng dưng vỡ toác ra, thân thể đột nhiên run lẩy bẩy rú lên một tiếng rồi bắt đầu bỏ chạy. Tuy nhiên dường như thực lực của nó yếu đi quá nhiều do bị quá nhiều nội thương, rõ ràng trong cơ thể đang có một đồng mạch máu vỡ tung.

Trần Ngọc Lâm nhìn sang Vô Ảnh, chỉ thấy hắn nhún vai:

"Đang vận công, khí huyết đảo ngược, nó sẽ chết chẳng mấy chốc."

Có vẻ ngón tay kia có thể tạm thời điều khiển khí huyết địch thủ, tuy nhiên cũng sẽ mang tới cho Vô Ảnh phản phệ to lớn. Trần Ngọc Lâm hơi lưu ý cái này. Hắn là ma cà rồng nên không quá quan ngại, tuy nhiên đây cũng có thể là một cách thích hợp để sử dụng khả năng điều khiển huyết mạch.

Có lẽ cần phải tập dần.

Arch Ville lao lên, trên tay nó một cái vòng tròn bắn lóe lên, một tấm lưới hoàng kim bắn ra, cuốn quanh hai chân Quỷ Hào khiến cho nó không thể cử động được hai chân, tuy rằng chẳng mấy chốc nó sẽ xé ra được, nhưng một cú này nhanh chóng khiến cho nó triệt để mất đi hy vọng sống.

Cùng lúc này, Bách Diện Thú đi nhanh tới, nhấc đầu con Quỷ Hào lên, hai cú tập ngang cổ chặt đứt động mạch cổ của nó. Hơn nữa không phải loại chém phát qua động mạch cổ mà là hai cú tập xé rách một miếng lớn của động mạch cổ, máu phun ra như suối.

Tứ Phẩm cứ việc sức sống ngoan cường, nhưng động mạch cổ đứt vỡ, cũng coi như chết rồi. Bách Diện Thú kéo xác nó về bên trong Bách Thú Không Gian, để riêng ra một chỗ chuẩn bị chốc nữa đánh chén.

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn Hell Razer, lúc này một cánh tay của nó đã tụ ra một luồng sáng có thể thấy là nóng rực đến kinh khủng.

Cánh tay của Hell Razer có một khối đá hoặc cái gì đó cho phép nó tụ ra một luồng laze cỡ đại, Tam Phẩm Hell Razer cùng Tứ Phẩm không khác nhau mấy, ngoại trừ việc luồng sáng này tụ lại nhanh hơn và sức chứa của viên đá nhiều hơn, gián tiếp khiến cho uy lực của laze mạnh hơn.

Cùng lúc này, Trần Ngọc Lâm nghe thấy một tiếng dậm cực mạnh, kế đó hắn nhìn thấy một bóng đen khổng lồ nhảy lên trên trời. Nhìn kĩ lại, đó là một con Quỷ Hào hơi khác biệt, lũ Quỷ Hào còn lại đều là không có lông hoặc chỉ có lông tơ, con này có lông rất dài, hơn nữa lại là màu trắng.

Con Quỷ Hào này trên đầu đeo một cái đầu lâu người trắng bóc, hai tay nó cầm theo một cái chùy sắt khổng lồ đang giơ lên, dường như đang tính đập cho bọn hắn một cú. Cái chùy sắt này phạm khí cũng không tính, gọi là chùy sắt cho nó oai chứ kì thực giống cái công sắt bị cuộn lại hơn.

Con Quỷ Hào lông trắng gầm lớn, chuẩn bị đập cho bọn hắn một cú, thì chợt một tia ánh sáng nóng rực phát ra từ dưới, bắn thẳng vào đầu nó.

Phát bắn này hơi có chút độ trễ, tia laze bắn vào miệng của Quỷ Hào, rồi hơi trễ tầm 0.2 giây mới xuyên qua xương sọ của nó, tuy nhiên cũng đủ để nhận ra được là Quỷ Hào đầu lâu cũng đã bị xuyên thủng.

Ngay lúc đó, một tia sáng đỏ rực vọt lóe lên giữa bầu trời, kế đó chỉ thấy Quỷ Hào lông trắng đã tách ra làm hai, lấy phần ngực làm ranh giới bắt đầu

mãnh liệt phun trào máu tươi, tách làm hai mảnh.

Trần Ngọc Lâm nhìn Angelica, nàng tuy mới chỉ 11 tuổi nhưng đối với cảnh tượng đầm máu này dường như không có vấn đề. Từ con mắt nàng trào ra một khối thịt phù kín nửa đầu, từ khối thịt này lại mọc ra một sợi râu với một lưỡi hái đỏ rực sắc bén vô cùng ở đầu. Cũng chính cái lưỡi hái này vừa này một cú chặt đứt đôi thân thể của con Quỷ Hầu lông trắng.

Chỉ là tốc độ chậm hơn con Hell Razer, nhưng cũng có thể đủ một kích tất sát.

Angelica thì lại quan ngại nhìn về phía Hell Razer, cứ việc một chiêu này của nó phải tụ đến mười mấy giây, hơn nữa Quỷ Hầu đang ở trên không trung không có cách nào tránh né, tuy nhiên một chiêu giết địch cũng có thể coi như là quá mạnh mẽ.

Nàng sơ bộ phán đoán một chiêu này đủ để xuyên thấu 3 cái Tứ Phẩm liên tiếp.

Mặc dù nàng có cả đồng cách để né một chiêu này, nhưng nếu là đứng ngắm bắn từ nơi xa, tại môi trường phù hợp và có sự phối hợp tốt giữa đôi phương thì nàng cũng chịu thua.

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn cái xác Quỷ Hầu đã bị bắn thủng một lỗ ở trên đầu, 2 mảnh nặng nề rơi cái bịch xuống đất, hắn thu hồi lại cái xác, bắt đầu tiến tới chỗ của Võ Nguyên Quả.

Chợt Angelica nhíu mày lại, nói:

"Không ổn, con Quỷ Hầu còn lại đang cố gắng phá hủy những Võ Nguyên Quả còn lại."

Ánh mắt nàng, không đúng, một con mắt, nàng nhắm một mắt, chỉ mở ra con mắt Tà Miên nhìn chăm chú vào một vị trí trên núi, không giống như là nàng đang nhìn vào núi, mà giống như nàng có thể nhìn xuyên qua nó hơn.

Trong mắt nàng hiện tại đang có một cảnh tượng khá kì lạ, quang cảnh xung quanh toàn bộ mờ nhòe, một đám những hình thù hao hao giống Quỷ Hầu, nhưng chỉ hiện màu trắng, còn lại là màu đen hoàn toàn, lũ này đang lao tới một vật thể cũng có màu trắng nhưng lại có hình dáng một cái cây, dường như ý đồ phá nát nó.

Ma Tộc bản thân thiên phú, sự sống chi nhãn, con mắt có thể phân biệt ra được sinh vật và vật chết, hơn nữa sẽ trực tiếp hiển thị hình dáng chân thật nhất của sinh vật đó, không bị ảnh hưởng bởi dịch dung, hay trận pháp ảo ảnh...

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Liễu xà

Đằng sau lưng hắn, Bách Diện Thú, Angelica đều đang tả xung hữu đột giữa bầy Quỷ Hầu đến hàng trăm con, do có màn sương mù do Tà Miên phun ra cho nên bọn hắn không có e ngại lũ Triều Ảnh Thú. Trần Ngọc Lâm liếc nhìn con Vượn Lông Trắng, thấy nó gầm lớn một tiếng rồi nhanh chóng chạy đi.

Hơn nữa nó lại dẫn đầu đám những con Quỷ Hầu còn lại mà chạy.

Tốc độ của nó rất nhanh, có thể là do quen thuộc địa hình, có thể do đang chạy trốn chết.

Trần Ngọc Lâm cũng không truy đuổi, dù sao cũng không chắc chắn sẽ đuổi kịp được bọn chúng. Hơn nữa, bọn chúng đang chạy tới một bờ vực sâu thăm thẳm không thấy đáy, cũng không có hứa hẹn gì sẽ bắt được bọn nó cả.

Đem so với lũ Quỷ Hầu, Trần Ngọc Lâm càng có hứng thú với Võ Nguyên Quả hơn. Với Võ Nguyên Quả, hắn có thể luyện chế một loại đan dược có tên gọi Thiên Linh Đan. Loại đan dược này là một trong mấy loại đan dược hiếm hoi có tác dụng tới linh hồn.

19 trái Võ Nguyên Quả, dựa theo ước định từ trước, tỉ lệ phân chia là 4: 6, có nghĩa là hắn sẽ nhận được 11 quả, bên phía Angelica nhận được 8 quả.

Đồng thời, bọn hắn cũng mò ra được 2 cái Lệnh Bài Mảnh Vỡ chôn phía dưới cái cây. Dựa theo thỏa thuận, Trần Ngọc Lâm nhận lấy 2 cái Lệnh Bài Mảnh Vỡ này. Dù sao mà nói, hắn cũng là xuất lực nhiều nhất. Nếu không có hắn thì chỉ với mình Angelica tuy rằng có thể né khỏi lũ Triều Ảnh Thú, nhưng 3 con Tứ Phẩm Quỷ Hầu cùng lúc quấy chặt, có lẽ nàng cũng không tốt.

Dù sao, Trần Ngọc Lâm cũng nhận ra một chiêu mà nàng sử dụng để chặt đôi con Quỷ Hầu lông trắng thứ 2 cũng khó có thể dùng liên tục. Không phải là hắn nhận ra điều gì, mà chỉ là một loại cảm giác như vậy.

"Vậy, anh có dự định gì chưa? Hay là cùng đi với bọn em luôn cho tiện?"

Angelica sau khi phân chia rõ ràng, hỏi hắn.

Trần Ngọc Lâm suy nghĩ một hồi, gật đầu nói:

"Cũng được. Đẳng nào anh cũng chẳng có chỗ nào dự định đi."

Dù sao, đối với Angelica, Vô Ảnh và mấy người khác hẳn khá là tin tưởng. Toàn bộ quá trình cùng với bọn hắn hợp tác bọn hắn chưa từng đối với Trần Ngọc Lâm tỏ ra bất lợi, hơn nữa còn vô cùng hợp tác nữa.

Nói tóm lại, hẳn đối với nhóm của Angelica tương đối có hảo cảm.

Chợt cùng lúc này, Trần Ngọc Lâm sững sờ, hắn nhìn thấy trên Bán Đồ Đạo Tặc một chấm Vàng lướt ngang qua.

Đồng minh?

Ngoại trừ Angelica và mấy người Vô Ảnh, hắn còn có thể có ai là đồng minh ở đây nữa?

Hắn có thể khẳng định là đồng minh, nếu là những người hắn chưa gặp bao giờ thì sẽ là điểm màu trắng, có nghĩa là đơn vị trung lập.

Có đến 4 điểm màu trắng, 1 là Lang Lộc, 2 trong số đó là triệu hoán thú của Lang Lộc (có 2 chỉ), cũng đồng thời có thể là đồng minh tạm thời của Lang Lộc, giống như hiện tại hắn cùng với mấy người Angelica.

Hắn không nhớ tên của mấy triệu hoán thú của Lang Lộc, cho nên không dám chắc chắn lắm.

Quan trọng hơn, đằng sau Lang Lộc đang có mười mấy điểm đỏ rực đuổi sát nút đằng sau.

Angelica nhìn Trần Ngọc Lâm, cảm thấy mặt hắn có chút không tốt, hỏi:

"Có chuyện gì vậy?"

"Ta tìm thấy đồng bạn, nhưng hắn có chút rắc rối."

Trần Ngọc Lâm quay sang Angelica nói, gật đầu với nàng:

"Làm phiền một chút, cảm phiền đi theo ta được không?."

Theo Thông Thái lúc lướt qua, hắn có thể thấy kẻ đang đuổi theo Lang Lộc là 1 cái Tứ Phẩm Yêu Thú, tuy nhiên cái Tứ Phẩm này rất là kỳ quái, chỉ số của hắn quá cao, vượt trội so với Tứ Phẩm thông thường, thậm chí sánh ngang với tu sĩ Tứ Phẩm trung kỳ.

Kể đó, hắn nhảy lên, Phi Dực Hải phiêu động, đưa hắn bay về phía của Lang Lộc.

Angelica liếc nhìn Vô Ảnh, hai người trong nháy mắt làm ra đồng dạng quyết định: Đi theo hắn.

Dù sao, mục tiêu khá là quan trọng là Vô Nguyên Quả đã đạt được, Vô Ảnh trong thời gian này cũng khó có khả năng đột phá Tứ Phẩm. Nói cách khác, với ít nhất 2 Tứ Phẩm trợ giúp thì nếu không có vấn đề gì thì Trần Ngọc Lâm chắc chắn có thể tiến vào trong Top 5 rồi, cùng hắn tranh đấu là lựa chọn không khôn ngoan.

Lang Lộc đang nằm trên một đầu quạ khổng lồ, con quạ này đang giương cao đôi cánh, xé gió mà bay đi. Hắn đã thu con gấu - mèo lại về bên trong một cái dị không gian của riêng nó. Trong trường hợp này mà sử dụng con gấu - mèo kia thì đúng là không khôn ngoan.

"Chúng ta vẫn đang bị đuổi theo. Bọn chúng quả là âm hồn bất tán."

Ngoài ra, trên lưng con quạ còn có 2 cô gái khác, cả 2 đều mặc trang phục áo choàng đen với phù hiệu hoa hồng, bên trong là vest đen đính kim cương, là đồng phục của một trường học pháp thuật nào đó ở Pháp. Hắn cũng không rõ lắm.

2 cái Ma Pháp Sư Trung Cấp, sánh ngang Tam Phẩm tu sĩ. Một con quạ là Tam Phẩm đại viên mãn tu vi, tuy nhiên bất luận lực chiến, hay vẫn là tốc độ của nó đều sánh vai Tứ Phẩm.

Trong đó hai Ma Pháp Sư Trung Cấp tuy nói sánh ngang Tam Phẩm tu sĩ, nhưng nếu chỉ xét lực tấn công thì vượt trội Tam Phẩm tu sĩ, đều có thể bằng Tam Phẩm Đại Viên Mãn. Đây là đặc điểm chung của Ma Pháp hệ. Bù lại, phòng ngự và cận chiến của họ kém cỏi vô cùng.

"Chúng ta cũng chỉ đem Vân Liên Hoa đoạt đi thôi, tại sao nó lại đuổi theo như điên nhỉ?"

Cô gái nữ ma pháp sư tóc tím nói, thờ dãi.

Vân Liên Hoa là một loại thảo mộc có tác dụng trong điều chế một loại dược tề gọi là Tinh Dược. Ma Pháp Hệ không luyện đan mà luyện dược, tác dụng hai cái cũng gần gần như nhau, mỗi cái có một ưu điểm và nhược điểm riêng biệt, không thể so sánh.

"Nói ít thôi và niệm chú nhanh lên."

Nữ Ma Pháp Sư tóc vàng nói, trừng mắt nhìn em gái. Cùng lúc đó, nàng giơ một cây đũa phép về phía sau, niệm chú Hỏa Trụ. Một cây cột trụ lửa xuất hiện, bắn mạnh về sau, uy lực này đủ sánh ngang một phát bắn tên lửa bình thường.

Có điều Trần Ngọc Lâm ở đây sẽ rất kinh ngạc. Hắn chẳng mấy khi gặp Ma Pháp Sư đánh nhau, chủ yếu là quan sát Âu Bảo Uyên. Âu Bảo Uyên chiến đấu không dùng đũa phép dù nàng cũng có một cái, còn là hàng cao cấp.

Đũa phép là thứ dùng để tập trung uy lực của ma pháp, cho chúng trong quá trình hình thành ma pháp trộn ma lực không tràn ra ngoài. Một số đũa phép có thể gắn vào các Ma Pháp Hạch, cho phép rót ma lực vào là tạo ra một ma pháp lập tức, không cần tạo dựng ma pháp vòng tròn.

Dù cô gái tóc vàng sử dụng đũa phép, nhưng uy lực so ra với cùng loại Ma Pháp của Âu Bảo Uyên vẫn còn kém một thành công lực.

Về phần sinh vật đang truy sát bọn hắn phía sau hoàn toàn không để ý.

Đó là một đầu rồng. Nói chính xác hơn, là một con Rồng khổng lồ trong hình dáng một con rắn, mọc ra một cặp cánh dài trên lưng, 4 cái chân cá sấu. Toàn thân nó mọc đầy những mảnh vảy sáng lấp lánh như vàng, như kim cương và cứng có thể so sánh với Adamant.

Tuy nhiên trọng điểm là những cái đầu của nó. Không sai, là những cái đầu.

Có rất nhiều loài rồng có nhiều đầu, Hydra chặt một đầu mọc lại đầu khác, Bát Kỳ Đại Xà 8 đầu, Ananta Shesha 1.000 đầu của Ấn Độ, Rồng Trắng Mất Xanh 3 đầu Công 4500 Thủ 3800 của KaiBa.. vân vân. Nhưng nếu nói con nào hay chạy long rong làm loạn nhất thì có vài loại, nổi tiếng nhất trong đó là những đứa con của Ladon.

Ladon là con rồng sống canh gác những quả táo vàng tại điểm tận cùng thế giới, những quả táo được đồn đại mang tới sự trường sinh cho ai ăn nó. Dù sao, Ladon cũng có một trăm cái đầu, và những đứa con của nó cũng thế, mặc dù không phải con nào cũng có 100 cái.

Ví dụ con đằng sau đang truy đuổi bọn hắn, chỉ có 92 cái đầu.

"Ồ, tin ta đi, các người trốn không thoát đâu."

"Không phải ta, chúng ta."

"Tin ta.. chúng ta đi, các người không thoát được đâu. Các người có thể chạy, nhưng không thể trốn."

"Hamburger tôi." (Lang Lộc:?)

Vô số giọng nói vang lên từ con quái vật to ngang với cái tàu thủy đằng sau. 92 cái đầu, mỗi một cái đều mang theo giọng nói khác nhau, nam có, nữ có, trầm có, giọng cao có, giọng nghẹt mũi cũng có. Hơn nữa dường như mỗi cái đầu có tính cách khác nhau.

Trời mới biết làm thế nào cái cơ thể đó cử động được, không lẽ cả 92 cái đầu phải cùng nghĩ "Tiến một bước", hoặc cũng có thể bỏ phiếu, đa số phiếu tiến thì đi một bước?.

Dù sao, Liễu Xà, cái tên của con rồng nhiều đầu được dịch ra từ tiếng Hy Lạp Cổ thì là như vậy, là Tứ Phẩm Thần Đạo, Thoát Thai Cảnh.

Thần Đạo hệ phân chia cùng Tu Chân hệ hoàn toàn khác biệt, đương nhiên tùy theo từng tôn giáo và tín ngưỡng sẽ sản sinh một vài biến số, tuy nhiên tựu chung mà nói Tứ Phẩm Thần Đạo chính là Thoát Thai, cái này là một bước đi chung. Các biến số chỉ xảy ra tại giai đoạn Ngũ Phẩm Tiền Thần trở đi.

Thoát Thai, chính là thoát thai hoán cốt, linh hồn chuẩn bị tiến hành thuế biến. Hơi kì lạ vì trong Tu Chân hệ quá trình này chỉ xảy ra tại Nguyên Ảnh cảnh giới, nhưng biết sao được? Hai Hệ tu luyện khác nhau mà.

Thoát Thai phân thành 2 giai đoạn, giai đoạn thứ nhất mạnh tương đương Tứ Phẩm tu sĩ, giai đoạn 2 mạnh tương đương Ngũ Phẩm tu sĩ. Giai đoạn thứ nhất gọi là Tạo Thần, giai đoạn thứ hai xưng là Thăng Hoa.

Liễu Xà là Tứ Phẩm Tạo Thần sơ kỳ, tuy nhiên xét tới cái thân thể khổng lồ kia, nói nó có thể cùng với Tứ Phẩm trung kỳ đánh nhau vẫn dành thế áp đảo cũng không lạ. Thậm chí có khi còn có thể cùng với Tứ Phẩm hậu kỳ tu sĩ một trận chiến.

Nếu Amari ở đây, dù hắn cũng là Thần đạo, nhưng đảm bảo một cú quật đuôi là ngóm ngay.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Lang lộc vs liễu xà

Lang Lộc ngoái nhìn về phía sau, đằng sau bọn hắn, Liễu Xà trườn cái thân thể khổng lồ của mình, băng qua rừng, cây cối đổ ầm ầm bên dưới hắn.

Liễu Xà rít lên, giọng của 92 cái đầu cùng lúc nói những câu tương tự, nhưng đại ý thì để cho Lang Lộc dừng lại và nhận lấy cái chết và cái gì đó liên quan tới hamburger tôi. Lang Lộc khó chịu liếc nhìn, hắn có vấn đề giao tiếp, con rắn này giao tiếp tốt 91.5 lần người bình thường.

Mất 0.5 điểm là do cái đầu có vấn đề với hamburger tôi.

Cùng lúc Liễu Xà rít lên và trườn qua tán rừng, vô số Quái Kê các thể loại liên tục rít gào, một số bị đè bẹp. Những con Tam Phẩm trung kỳ trở lên còn có thể sống sót, tuy nhiên dưới sức nặng của Liễu Xà lên tới hàng chục tấn, những con Tam Phẩm sơ kỳ đều hết thảy bị đè bẹp, ít nhất 2/3 chết.

Chợt khu rừng nổi lên một tiếng vọng, kể đó một đầu Quái Kê khổng lồ bay lên trên. Con Quái Kê này thân giống như chim ưng, những cái chân của nó không phải ưng trào mà toàn bộ đều là tay người mọc ra những cái móng vuốt sắc bén. Đầu của nó cũng là đáng về chung chung, khuôn mặt một con người vô cảm giống như tượng đất nặn ra.

Con Quái Kê này rít gào một tiếng, hiển nhiên phẫn nộ với hành vi của Liễu Xà đang cố gắng phá hoại khu rừng của nó. Tứ Phẩm Quái Kê giương cánh bay lên cao, mồm nó rít lên, phun ra một chất dịch nhầy với áp suất cao, vượt qua khoảng cách vài trăm mét, bắn thẳng về ba bốn cái đầu của Liễu Xà.

"Hồng...."

Toàn bộ những cái đầu của Liễu Xà rít gào, hết thảy quay sang nhìn chăm chú vào Tứ Phẩm Quái Kê. Lúc này con Quái Kê nhận ra có vấn đề:

Những cái đầu nó bắn dịch vào nhanh chóng hòa tan thành mù nước, này không lạ. Nhưng những cái đầu đó vẫn có thể cử động được, một số cái đầu hòa tan một nửa chỉ còn hàm dưới, cái lưỡi vẫn liên tục chuyển động, thậm chí có thể nói được.

Chỉ thấy lúc này, Liễu Xà toàn bộ những cái đầu còn lại nhất loạt há ra, đồng loạt phát sáng. Kể đó, toàn bộ 90 cái đầu còn có thể dùng đột ngột bắn ra một loạt đạn năng lượng cao, nhìn cấu trúc hết sức giống với loại đạn năng lượng cao mà Liễu Nhâm bắn ra khi nó phá tan hang ổ của bảy Quý Hầu, nhưng mức áp suất năng lượng cao hơn nhiều.

Một loạt đạn liên tiếp nối đuôi nhau mà tới, lập tức khiến cho con Tứ Phẩm Quái Kê rít lên, bị đánh bay ngược ra sau, sau đó dưới làn mưa đạn liên tục, bị đập văng về phía khu rừng gần đó, không rõ sống chết.

Chỉ thấy kể đó Liễu Xà rít lên với Lang Lộc một tiếng thét dài và đánh thếp, toàn bộ không gian như đông cứng lại, kể đó những cái đầu của nó cùng lúc sáng lên một dạng như vừa nãy, chỉ có điều sáng hơn mà thôi, và còn bốc khói nữa.

Nữ ma pháp sư tóc vàng nhìn thấy thế, bắt đầu vùng vẫy phép, niệm chú đồng thời nói:

"Cẩn thận, nó lại làm chiêu đó một lần nữa."

Lang Lộc nhìn về phía sau, ra dấu "OK".

Kể đó, Liễu Xà há miệng còn to hơn cả vừa nãy, đạt tới khoảng 180 độ, từ miệng của nó, những luồng tia sáng 3 màu bắn thẳng ra như những tia laser, có điều chúng hơi có chút khác biệt.

Những tia sáng đỏ rực tỏa ra nồng đậm Hỏa chi lực, thậm chí còn xảy ra những vụ nổ nho nhỏ khi được bắn ra từ miệng của những cái đầu phun ra hỏa trụ. Những tia sáng màu xanh lam thì tỏa ra nồng đậm hàn khí, những nơi tia sáng này đi ngang qua lập tức không khí kết thành sương mù trắng xóa, lã tả rơi xuống.

Tia sáng màu trắng thì hơi khác, nó không phải là màu mà là dường như ánh sáng bị bẻ cong, tạo thành vô số gợn sóng trong không khí bắn thẳng về phía Lang Lộc. Đây căn bản không phải là nguyên tố, cái này chỉ đơn giản là áp suất không khí nén cực đại mà thôi.

Lang Lộc không cần nhìn ra phía sau, lập tức con chim hắn đang cười bỗng nhiên biến đổi. Từ cánh nó vô số những vật thể nửa giống xúc tu, nửa giống như những cánh tay phun ra, chớp lấy 2 ma pháp thiếu nữ, kể đó con chim này giống như tách ra làm 2 con từ giữa thân, một con vẫn giữ nguyên vị trí, một con khác đột nhiên rung động rồi biến mất.

Lang Lộc sở hữu một cái dị không gian, này cũng không hẳn là bí mật. Theo cách nói của hắn, không gian này giống như một cái tủ khóa, cần có mã khóa mới mở được, hơn nữa các tủ khóa này chỉ có thể dành cho các Cổ Thần dạng hình sinh vật sử dụng.

Hắn thường dùng cái đó để sử dụng chứa đồ, và cả các sinh vật sống nữa. Tuy nhiên đối với các Cổ Thần có một thứ gọi "Quyền sở hữu", các dị không gian này chỉ có thể nhận lấy những vật sống có quyền sở hữu là của chủ nhân, nếu không phải sẽ nhận lấy nghiêm trọng bài xích, cho nên Lang Lộc phải thời khắc chú ý tình trạng bên trong không gian này.

Nhưng cũng khá rảnh tay. Lang Lộc kể đó liếc nhìn Liễu Xà, vô số tia sáng đan xen, bắn về phía hắn giống như một cái làn mưa đạn.

Lang Lộc ánh mắt chợt đỏ rực, toàn thân hắn tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa đến cùng cực, giống như thể nó đã trải qua vô tận tuế nguyệt. Con chim bên dưới hắn há mồm rít lên, quay đầu bay ngược trở lại chỗ của Liễu Xà.

"Chiến đấu đi, con sói con kia."

"Có thể chứ."

"Hamburger tôi."

"....."

Lang Lộc toàn thân đột nhiên hóa thành một con mura máu, kể đó con mura máu này hóa thành một con lốc, kể đó con chim kia há miệng, rít lớn một tiếng, bắt đầu thay đổi.

Thay đổi đầu tiên là lồng ngực nó bắt đầu mọc ra hai cánh tay, kể đó, chân nó mọc dài ra, đầu cũng mọc ra chừng 7-8 con mắt. Toàn thân nó đồng dạng bắt đầu biến đổi, vài sợi lông vũ bắt đầu biến đổi, mở rộng ra, nhìn gần giống cái ống thép.

Nhìn nó lúc này giống một người - chim ưng chứ không còn là sói nữa. Con người - chim ưng này toàn thân lóe lên ánh đen, tuy nhiên lông vũ tại cánh của nó bùng lên một ngọn lửa xanh thẳm.

Hình dáng chiến đấu số 1, Ưng Điếu.

Lúc này, cảnh giới của Lang Lộc khi dung hợp là Tứ Phẩm sơ kỳ.

Kể đó, tại các sợi lông bị biến đổi thành những cái ống, một ngọn lửa cường độ cao giống như tên lửa phun trào ra, đẩy mạnh tốc độ của Lang Lộc lao về phía Liễu Xà lên gấp 3-4 lần. Cùng lúc này, toàn thân nó bỗng dừng bắn ra vô số sợi lông vũ, thẳng về phía Liễu Xà.

"Vô ích."

Toàn bộ những cái đầu Liễu Xà rú lên, hàng chục tia laze này giờ bắn lung tung đột nhiên tụ hội lại, thẳng hướng về Lang Lộc mà quét qua, tuy nhiên lúc này, tốc độ của Lang Lộc đã đạt tới vận tốc đủ nhanh để không nhìn những tia sáng này, tuy nhiên, nó lại rung mình, toàn thân lông vũ lúc trước chỉ ở phần cánh nay lan tràn ra toàn thân, tạo thành một con bão lửa khổng lồ.

Lang Lộc lúc này giống như một người - chim ưng bị thiêu cháy.

Vô số tia laze của Liễu Xà bắn về phía Lang Lộc đều bị con bão lửa này chặn đứng, thậm chí cả những tia laze hàn khí cũng bị con bão lửa thiêu đốt từ xa. Lang Lộc há mồm, thở ra một luồng khí nóng. Kể đó, nó toàn thân rung động, không khí chấp chới, chợt Lang Lộc mở miệng, nói:

"Một món quà không tồi, chút ít năng lượng cũng đủ dùng. Giờ, xin phép ta hoàn trả lại, mời nhận lấy quà tạ lễ."

Kể đó, Lang Lộc phát cánh, một con bão lửa cuồng bạo bay ra từ đôi cánh hần kèm theo một vụ nổ ầm vang giống như nổ bom, bắn thẳng ngược về phía Liễu Xà. Liễu Xà rít lên, nhìn vào con bão lửa đem so với thân thể nó còn to hơn, khó mà tin được một thân hình nhỏ nhỏ như thế có thể tạo ra một vụ nổ như vậy.

Nhưng nó không hoảng không loạn, toàn bộ những cái miệng lúc trước phun ra laze lửa và áp suất không khí nay biến thành màu lam sẫm, xuyên qua con bão lửa, đan xen nhau tạo thành một tấm lưới, trong vòng vài giây bị ảnh hưởng bởi những tia hàn khí, con bão lửa nhanh chóng bị dập tắt.

Liễu Xà lúc này cả 92 cái đầu cùng lúc rít gào nhìn về phía con người - chim ưng trước mặt, đã cảm thấy nó kì dị không thể đo lường. Từ cơ thể đột nhiên kết hợp với con chim, cho tới khả năng hấp thụ và phản phệ lại những tia laze của hần.

Không hổ là một đứa con của một Cổ Thần.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Lưu Tinh Liệt Nhật

Liễu Xà rít gào, 92 cái đầu phát ra một tiếng vọng chói tai, nhanh chóng xé gió thẳng tới chỗ của Lang Lộc. Lang Lộc giơ lên một cánh tay, cánh tay này hơi mờ nhạt đi, rồi đột ngột hóa thành một sắc đen thuần túy.

Kể đó, Lang Lộc vung tay, mỗi một cái móng vuốt lại độc lập cử động, kéo dài ra bắn thẳng về phía Liễu Xà, giống như 5 cái lưỡi hái bắn thẳng về phía hần.

Liễu Xà 92 cái đầu khi thể đột nhiên thay đổi, từng cái đầu bắt đầu vận chuyển theo một quỹ tích khác biệt, trong nháy mắt những cái đầu này nhìn qua không giống như là 92 con rắn cùng lúc tấn công, mà giống như 92 cây roi cùng lúc khiêu vũ mà tới vị trí của Lang Lộc vậy.

Lần lượt 3 loại Roi kỹ - Long Nộ, Thiên Bạo, Phá Thế.

Một cách vận dụng thú vị, không thể sử dụng tay trần, ngược lại sử dụng roi kỹ cho đầu của chính mình. Hẳn là hẳn còn ẩn tàng vài loại nha kỹ nữa, là mấy tuyệt chiêu liên quan tới cần xé.

92 cái đầu của Liễu Xà sử dụng 3 loại roi kỹ này, xé gió thẳng tới chỗ của Lang Lộc. Lang Lộc mở miệng phun ra một tiếng kêu thét tại âm độ cao, lập tức có thể thấy bằng mắt thường tất cả những cái đầu của Liễu Xà tiết tấu đột nhiên rối loạn, một số cái đập vào nhau, một số thì chỉ đơn giản dừng lại giữa không trung.

Thiên Âm, Hỗn Loạn Âm Tần.

Nhưng cũng nhanh như lúc bắt đầu bị ảnh hưởng, Liễu Xà những cái đầu rung rung một chút, trực tiếp mọc ra một lớp lông mao phía trên đầu, kể đó lại bắt đầu tiếp tục vũ điệu của riêng chúng, thẳng hướng Lang Lộc lao tới như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Tứ Phàm tu vi đã có thể tùy ý chỉnh sửa cơ thể một chút, tí như ngăn chặn một vài giác quan, mọc ra một vài bộ phận không thực sự quá quan trọng, ví dụ như lông, tóc, vảy. Cũng không phải chỉ Yêu thú cùng Hung thú mới làm được mà con người cũng có thể làm được như vậy.

Thiên Âm - Hỗn Loạn Âm Tần có tác dụng lập tức truyền ra một làn sóng của sự hoảng sợ lên đối phương, tuy nhiên xét cho cùng cũng chỉ là một tuyệt chiêu dạng sóng âm, có vô số cách khống chế. Tỉ như lần này Liễu Xà sử dụng là kết hợp giữa ngăn chặn thính giác kết hợp mọc ra một lớp lông mao có tác dụng cách âm nhằm đề phòng loại sóng âm này thông qua tần số rung động truyền vào não hần.

Xét cho cùng, âm thanh truyền trong không khí cũng không bằng truyền trong môi trường chất rắn. Đối với việc này tu sĩ nói chung giải quyết rất tốt, thậm chí còn có một trường phái sóng âm cận chiến.

Lang Lộc nhìn một chiều Hỗn Loạn Âm Tần không có tác dụng, không có ngạc nhiên, đó cũng chỉ là một tiểu kỹ nhằm làm rối loạn tiết tấu chiến đấu của đối phương.

Cùng lúc những cái đầu của Liễu Xà bị một chiêu này của Lang Lộc làm cho hỗn loạn, Lang Lộc 5 ngón tay giống như 5 cái lưỡi hái bắt đầu phóng to lên, nếu như lúc trước chúng cũng chỉ giống như là 5 cái lưỡi liềm gặt lúa, thì nay đã dài mười mấy mét rồi.

Kể đó, 5 cái lưỡi hái bắt đầu vung lên, thẳng hướng 92 cái đầu lao tới. Trong nháy mắt, máu xanh nước biển bắn văng lên tung tóe, vài cái đầu của Liễu Xà đã bị chặt rơi đi mất.

Liễu Xà rất to không giả, tuy nhiên do nó có tới gần trăm cái đầu, mỗi cái đầu đều chỉ có độ dày ngang với cái thùng phuy, mà những cái lưỡi hái của Lang Lộc đều dài tới mười mấy mét, một lưỡi hái văng qua đầy đủ chém rơi 2-3 cái đầu.

Nói thế, chứ kỳ thực do mỗi cái đầu đều di chuyển theo quỹ tích khác nhau, cho nên chỉ có thể chém chừng 1 cái một, nhưng dù thế cũng có 7 cái đầu đã rụng xuống.

Tứ Phàm thể chất cứng rắn vô cùng, cho dù Liễu Xà là Thần Đạo hệ thần thoại hung thú cũng vẫn là như thế.

"Chưa đủ."

Lang Lộc nhú mày lắc đầu, nhìn vào những cái đầu bị chặt mất, máu xanh nước biển chảy ra, xương cột sống bị chặt thành một vết cắt ngọt lịm, nhưng nhanh chóng phần cổ còn lại của những cái đầu bị chặt ra vươn dài, hai phần bị cắt tiếp xúc với nhau, một dòng máu vàng kim lấp lánh chảy qua vết cắt, nhanh chóng lại liền lại phần cổ.

Ichor, máu vàng thần thánh. Không nghĩ tới Liễu Xà lại là sinh vật có huyết mạch của thần thượng cổ.

Liễu Xà là con của Ladon, con rồng xứ Colchide, kẻ canh giữ quả táo vàng thần thoại của sự bất tử. Trên lý thuyết nó là chất của Typhon, một trong những tồn tại hùng mạnh nhất, thậm chí các thần Hy Lạp cũng phải bỏ chạy khi chưa kịp giao chiến với hần.

Con của nó, chó ba đầu Cerberus lại cùng với mẹ nó (các thần và quái vật không thực sự có ADN cho nên không áp dụng quy tắc 3 đời) là Edchina, chắc chắn không có liên quan gì tới con thú ăn kiến, đẻ ra Ladon, con rồng trăm đầu.

Cũng không biết ai là bố (?) /mẹ (?) của Liễu Xà, lại khiến nó có được máu vàng thần thánh, máu chảy trong huyết mạch của các vị thần?

Máu thần thánh mạnh mẽ, càng mạnh lại càng đáng sợ, thậm chí có thể tạo nên sự sống. Đương nhiên, Liễu Xà không thể là thần, cùng lắm chỉ là bán thần, nhưng có thể vận dụng máu thần thánh để khôi phục vết thương cũng đủ chứng minh bên cha mẹ thần thánh của hần sức mạnh hần không thấp.

Lang Lộc tiếp tục sử dụng 5 cái lưỡi hái tấn công, tuy rằng những cái đầu kia có thể khôi phục nhanh, nhưng thịt và cơ bắp cứ việc nhanh, xương cốt không giống vậy, những cái đầu kia có thể cử động không giả, nhưng còn chưa đạt tới mức tùy cơ vận dụng mấy cái roi kỹ vừa này.

Liễu Xà những cái đầu khác nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ, những cái đầu đã nhận ra sự đe dọa từ những cái lưỡi hái của Lang Lộc, bắt đầu tập trung hơn một chút vào né tránh. Tuy rằng Lang Lộc 5 cái lưỡi hái rất sắc bén, nhưng chung quy chỉ có thể vung vẩy tại một vùng cố định, còn những cái đầu của Liễu Xà lại có thể đồng loạt tấn công gần như không có góc chết.

Hơn nữa những cái đầu này phối hợp nhau rất tốt, hiển nhiên tiên thiên là như vậy, nếu không có lẽ bọn chúng sẽ đánh nhau sống chết mất.

Những cái đầu không thể dùng được mấy cái roi kĩ lui lại về phía sau, há miệng ra bắt đầu phóng ra những tia laze, hỏa trụ, băng trụ hoặc sóng âm về

phía Lang Lộc.

Liễu Xà nhanh chóng bắt được một sơ hở, một rối loạn trong chiêu thức của Lang Lộc. Một cái đầu của nó, cái đầu này trông như một con rắn với một cái sừng dài mọc ở mũi, tuy nhiên cái sừng này lại không nhọn ở đầu mà khá giống một thanh kiếm mọc ra từ đầu con rắn hơn. Cái sừng này nhanh chóng tỏa ra ánh sáng nóng rực, từ hai bên đầu của cái đầu này phun ra 2 luồng lửa, giống như quả tên lửa bắn thẳng về phía Lang Lộc.

Cái đầu này vung lên một cái, cái sừng giống như thanh kiếm tỏa ra ánh sáng hoàng kim lướt qua thân thể Lang Lộc, kể đó cặp hàm của nó phun ra một làn khói xanh lam, cần xuyên qua thân thể Lang Lộc.

Nhưng kể đó, chỉ thấy cái đầu Liễu Xà nhú mảy, nhanh chóng rút lui. Lang Lộc thì vẫn ở lại vị trí cũ, dường như hoàn toàn không chịu đựng bất kỳ một ảnh hưởng nào, giống như thể rằng ở vị trí đó không tồn tại bất kỳ thứ gì mà chỉ đơn giản là một cái ảo ảnh vậy.

Tuy nhiên trong tầm nhìn của Liễu Xà, bất kể là tầm nhìn bình thường hay là tầm nhìn cảm ứng nhiệt, vẫn là phân biệt thông qua mùi vị hoặc là sóng âm, đều vẫn còn nhìn thấy Lang Lộc ở trước mặt.

Mùi vị và cảm ứng nhiệt là hai loại tầm nhìn nó khá đảm bảo có thể đối phó hầu hết loại ảo ảnh ở cảnh giới này, dù sao, mô phỏng đi ra một cái ảo ảnh cùng với mô phỏng ra một ảo ảnh với đầy đủ nhiệt, mùi vị và thực sự tồn tại độ khó không thể so sánh.

Đương nhiên khôi lỗi hoặc phân thân cũng làm được, tuy nhiên sự khác biệt về vẻ ngoài, ví dụ như quần áo rách hoặc bụi đất bám trên thân, hoặc nhiệt độ cơ thể chính là sự khác biệt dễ nhận ra.

Toàn bộ Lang Lộc đều thỏa mãn, nghĩa là hoặc là Lang Lộc là bậc thầy tạo ảo tượng, hoặc là đó thực sự là chân thân của nó, chỉ là dùng một cách nào đó để xuyên thấu qua đòn tấn công của nó.

Không gian hệ thần thông?

Dù sao, Liễu Xà đối với loại thần thông này cũng không e ngại. Thần thông không gian hệ dưới Kim Đan, hoặc là các cảnh giới tương đương nếu sử dụng sẽ mang lại một vài phản phế, và hầu hết đều có thời gian hạn chế.

Cần biết không gian hệ tại dưới Kim Đan sử dụng hết sức nguy hiểm, ví dụ thần thông dịch chuyển, nếu không cẩn thận có thể đem toàn thân dịch chuyển, nhưng các bộ vị cơ thể lại lộn xộn từ đó chết ngược cũng không hiếm hoi.

Hoặc một số thần thông khiến cho cơ thể xuyên thấu, lúc giải thuật không khí tràn vào cơ thể, chết ngược cũng không phải là ít thấy.

Liễu Xà toàn bộ những cái miệng há ra, bắt đầu phun ra một thứ khí thể xám xanh dạng khói. Tốc độ không nhanh, nhưng thẳng ở lượng nhiều, trong khoảnh khắc toàn bộ một vùng bỗng nhiên tràn ngập thứ khí thể màu xám xanh kia.

Không rõ nó là cái gì, nhưng chắc chắn có độc. Lang Lộc nhanh chóng vung mạnh hai cánh, một luồng gió mạnh mẽ thổi ngang qua, luồng khí thể này lập tức tán đi ra hai bên, tan vào trong gió.

Kể đó, đột nhiên toàn thân Lang Lộc phát ra một hào quang màu vàng, hấn hơi khựng lại trong nửa giây, rồi đột ngột tấn công. 5 cái lưỡi hái lúc trước vung mạnh lên, bốc lên một ngọn lửa nóng rực, phân biệt phân ra 5 hướng tấn công.

4 cái lần lượt trăm bay mấy cái đầu xung quanh, một cái khác đối với cái đầu vừa cắn vào Lang Lộc chặt ra một đường chém theo đường chéo. Cả cái đầu máu xanh nước biển phun tung tóe văng ra.

Không như vừa nãy là chặt đầu, lần này là một vết thương từ mũi vạch qua cổ theo đường chéo, là một vết thương dài, khôi phục sẽ mất rất lâu, hơn nữa sẽ cần đại lượng thân huyết mạch để khôi phục.

Kể đó, Lang Lộc bằng mắt thường thấy toàn thân đột nhiên trở nên đen nhánh, một cái miệng ở lồng ngực nó há ra, bên trong là một con mắt lớn với đồng tử hình dấu X. Cái đồng tử này sáng rực lên, rung động, toàn thân Lang Lộc chợt phun trào ra từng cơn bão lửa, hết thấy tụ tập lại ở con mắt này.

Lang Lộc chìa thẳng con mắt này về phía Liễu Xà, lập tức từ con mắt này, một vòng xoáy lửa bùng nổ, bắn thẳng về phía thân thể khổng lồ của Liễu Xà.

Không giống như một cây cột lửa, mà giống như một mũi thương lửa, hoặc là một viên đạn hơn, toàn bộ nhiệt năng dồn lại ở đầu, ở đuôi chỉ là hơi lửa nóng chảy bị kéo theo.

Hỏa Viêm Đan - Lưu Tinh Liệt Nhật.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 189: Bão Lửa Kiếm

Hỏa Viêm Đạn - Lưu Tinh Liệt Nhật hóa thành một ngôi sao lửa, bay thẳng về phía Liễu Xà. Kế đó nó phát nổ, một đám mây hình nấm mờ hồ bay lên không, bao phủ cả Lang Lộc lẫn Liễu Xà. Kế đó Lang Lộc từ bên trong đám mây này bay ngược ra.

Trong đám mây hình nấm vang vọng tiếng gầm của Liễu Xà. Rõ ràng nó còn chưa có biến mất, tức là "chết".

Thí sinh dự thi có thể bị trọng thương, nhưng sẽ không chết mà sẽ được truyền tống ra, trừ khi chết trong thiên kiếp.

Lang Lộc sau một phát bắn ra Lưu Tinh Liệt Nhật chợt quay ngược trở lại, tiến vào sâu bên trong rừng. Chỗ này gần tiếp giáp với một ngọn núi cách địa điểm chiến đấu vừa này chỉ hơn 200m. Ở nơi đó, Trần Ngọc Lâm đang ngồi trên mặt đất, một tay ôm đầu, một tay ôm hông. Thất Bảo Lưu Ly Tháp phiêu phù quanh người hắn.

Vừa này hắn đứng ở đây, bắn một cái Hồn kĩ thứ nhất cho Lang Lộc, tăng cường 20% chiến lực của nó, tuy nhiên do lúc đó hắn đang sử dụng Địa Ngục Mã, mà Địa Ngục Mã lại không thể sử dụng trong PvP lẫn PvE nên ngay khi hắn thành công tăng phúc cho Lang Lộc, hắn liền tiến vào PvP, Địa Ngục Mã biến mất, thế là hắn ngã đập hông.

Nguyên vốn hắn dự tính dùng Phi Dực Hải để bay đi, nhưng do đang bay nửa đường bên trên gặp một bầy Quái Kê biết bay, phía dưới lại đụng độ một đám Triều Ảnh Thủ nên phải bỏ xuống chạy bộ.

"Ta chỉ có thể duy trì hình dáng này 3 phút nữa, có cách gì hay ho để thoát khỏi cái thứ kia không?"

Lang Lộc nói, tuy nhiên thay vì nói là nó nói thì nên nói là âm thanh truyền thẳng vào não hơn. Trần Ngọc Lâm nghi hoặc:

"Người có thể nói?"

"Đương nhiên, nhưng chỉ hình dạng chiến đấu thôi, bình thường thì không. Chứ nghĩ ta nói tên của mình như thế nào? Có một cái vòng cổ ghi 2 chữ Lang Lộc à?"

Lang Lộc đảo tròn mắt, nó có vấn đề trong việc tiếp nhận ngôn ngữ, nhưng mấy con thú của nó thì không, cho nên khi dung hợp nó có thể lập tức sử dụng Thần Ngữ mà không gặp vấn đề gì. Tuy nhiên dung hợp thời gian dài sẽ khiến cho mấy con thú của hắn bị ảnh hưởng nên hắn không hay sử dụng lắm.

"Ừm, được rồi. Phía kia có một chỗ, hắn là có thể....."

Trần Ngọc Lâm vừa nói vừa chỉ về phía cánh đồng lúa lúc trước, Lang Lộc không nói không rằng hai tay chộp lấy vai hắn, xách lên quăng lên lưng. Trần Ngọc Lâm quay người nhìn về phía Angelica này giờ đang đợi ở gần đó:

"Chúng ta chia tay ở đây nhé. Chào!"

Angelica gật đầu. Nàng cũng không có ý định vì Trần Ngọc Lâm mà chiến đấu cùng với Liễu Xà. Nó là một con thú có thể đập nhau với Tứ Phẩm trung kỳ đó.

Kế đó, Lang Lộc vút cánh, 2 cánh bắn ra từng tia sáng như tên lửa bay về hướng Nam, Trần Ngọc Lâm ngoái nhìn ra sau, đầu Liễu Xà hắn học nhìn 2 người bọn hắn, kế đó lao như điên truy rượt hai người, hoàn toàn bỏ qua Angelica đang mọc ra 2 cái cánh từ mắt bay đi.

Nó ăn một phát Lưu Tinh Liệt Nhật, toàn thân bị bao vây bởi luồng nhiệt lượng lên tới vạn độ C, có thể nói là đem so với bị thả hàng trăm quả bom vào đầu cũng không có gì khác nhau. Hiện tại toàn thân hắn chẳng chút vết rách cùng máu bị lửa nung lên thành... tiết canh khô, rất may là nó tu luyện cũng có hỏa hệ, còn có cả hàn băng khắc chế hỏa hệ nên chưa biến thành rắn nướng.

Tuy vậy ngoại trừ một vết thương gần chỗ bị dính Lưu Tinh Liệt Nhật khiến cho hỏa lực tràn ra bắn rụng 14 cái đầu, rụng hoàn toàn, lại thêm đốt cháy cho nên phải ngồi chờ vài tháng để mọc lại, còn lại thì chẳng có gì đáng ngại, chỉ là vết thương ngoài da.

"Vậy, người ăn cắp cái gì từ tay gã đó thế? Hoặc lấy được cái gì?"

Trần Ngọc Lâm hỏi. Không khó suy luận ra có lẽ Lang Lộc lấy được cái gì khiến cho Liễu Xà thêm nhỏ dãi. Liễu Xà tỏ ra chiến ý, hắn không phải tìm Lang Lộc thách đấu, lại cũng không tỏ ra hận ý, hắn không phải giết người thân.

Hoặc là vì gái, hoặc là vì bảo vật, hoặc là mối thù kiểu truyền kiếp.

Đương nhiên cũng không bỏ qua khả năng Liễu Xà mang lòng yêu thầm Lang Lộc, nay lại thấy Lang Lộc tay dắt 2 cô gái nổi giận truy sát đoạt tình, dù sao cả 2 đứa 1 đứa là vô tính 1 đứa là song tính (con Liễu Xà song tính).

Nhưng mà nó hoang đường quá cho nên bỏ qua.

Cùng lúc này, 2 cô gái đột nhiên hiện ra, là 2 nữ ma pháp sư, một cô gái tóc tím, một cô tóc vàng. Cô gái tóc vàng nghe thấy câu hắn hỏi, bèn xoa đầu đáp:

"Cái gì đuổi cái gì?"

"Một thanh kiếm."

Lang Lộc lạnh lùng nói, triệu hồi ra con chim của hắn, biến trở lại thành hình dáng sói con, đồng thời miệng hắn ngậm một thanh gươm. Cô gái tóc tím giải thích:

"Bọn ta, hai người bọn ta cùng Liễu Xà kết thành một nhóm, trên đường đi bọn ta tìm được một cái di tích cổ, bên trong có đại lượng Kiếm Điều, sau khi giết vào tận sâu bên trong thì tìm được thanh gươm này. Tuy nhiên cùng lúc này Liễu Xà bạo phát nhằm đoạt được thanh gươm, lại bị chúng ta phản ngược lấy đi."

Trần Ngọc Lâm ồ một tiếng, tỏ vẻ kinh ngạc. Nơi này có di tích cũng không lạ, dù sao cũng là có "dân cư sinh sống" mà. Tuy nhiên có thể vừa vụn tiền vào trong một bãi di tích thì quả là vận may ngập đầu.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua, giám định thanh gươm này.

[Bảo Lửa - Kiếm loại hình Pháp Khí - rank A.

Mô tả: Thanh kiếm này được rèn từ Minh Hỏa Thủy Viêm, dị nguyên tố cấp 5, ngọn lửa cháy vạn năm không tắt trong đáy của những tòa núi lửa to nhất. Tại thời điểm truyền vào bên trong Hỏa hệ linh lực, có thể triệu hoán Minh Hỏa Diệu Viêm (dị nguyên tố cấp 4), một loại lửa yếu hơn Minh Hỏa Thủy Viêm. Tuy nhiên sẽ tiêu hao lượng lớn Hỏa hệ linh lực.

[Kĩ Năng 1: Tinh Chỉnh: Cho phép Bảo Lửa phóng to thu nhỏ tùy ý, tổn hao linh lực để dùng.]

[Kĩ Năng 2: Hỏa Bạo: Tạo ra một vụ nổ tương ứng với lượng linh lực sử dụng.]

[Kĩ Năng 3 (Nội tại): Sang Chấn: Liên tục rung động với tần suất tương ứng với linh lực sử dụng]

[Kĩ Năng 4: Khống Hòa: Có thể tăng cảm ngộ với hỏa đại đạo, đồng thời tăng khả năng khống hòa của chủ thể.]

]

Trần Ngọc Lâm kinh dị nhìn thanh Bảo Lửa, không ngạc nhiên tại sao Liễu Xà muốn thanh kiếm này.

Liễu Xà thân vốn là Hỏa Băng 2 đạo (chắc thế), cho nên đối với một thanh kiếm Bảo Lửa này nhu cầu rất cao. Thậm chí kể cả không sử dụng được, cũng có thể đem đi bán.

Nên biết, tuy rằng Pháp Khí đem so ra về lý thì kém hơn Bản Mệnh Pháp Bảo, nhưng Thần Đạo Hệ không có Bản Mệnh Pháp Bảo, đồng thời linh lực sử dụng cũng có thể đem so với Tu Chân Hệ gần giống nhau, nói cách khác là có thể vừa sử dụng Pháp Khí Tu Chân hệ, vừa sử dụng Thần khí Thần Đạo Hệ.

Trong khi đó hơi thiệt thòi là Tu Chân hệ không sử dụng được Thần Khí của Thần Đạo hệ, yêu cầu tín ngưỡng tôn giáo cực lớn.

Bán đi có thể được tới năm-sáu trăm Tinh Hạch cấp 3,4 cũng có thể coi như là giá rẻ. Dù sao, Pháp Khí này sử dụng kim loại gì chưa rõ, nhưng riêng việc rèn đúc đã dùng Ngũ Phẩm Dị Hòa, thì có nghĩa là Kim loại sử dụng cũng không kém.

Hơn nữa, cứ việc Liễu Xà là rắn, nhưng nó có tay, Kĩ Năng đầu tiên vừa vụn vô cùng thích hợp cho hắn.

Hoặc không thì hắn có thể hóa thành hình người rồi mới sử dụng.

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc nhìn Lang Lộc hỏi:

"Vậy tại sao không luyện hóa luôn Bảo Lửa Kiếm?"

Nếu Lang Lộc luyện hóa luôn Bảo Lửa Kiếm, thì tương đương với việc có thêm được một lượng chiến lực kinh khủng rồi.

Lang Lộc nhún vai tỏ ý bất lực, Bella nhìn Trần Ngọc Lâm nói:

"Nhìn này."

Kế đó, nàng đưa tay chạm vào thanh kiếm, cầm nó lên. Trần Ngọc Lâm nhú mày nhìn vào thanh kiếm, ở giữa bàn tay nàng và thanh kiếm có một tầng không khí rất nhỏ, nếu không hoàn toàn để ý kĩ thì rất khó phân biệt đi ra.

Chỉ chừng 1milimet.

"Cắm chế?"

Người không để ý kĩ, thời điểm nhỏ giọt máu vào rất có thể sẽ thấy là giọt máu không thấm vào thanh kiếm từ đó tưởng nhầm pháp khí không nhận chủ. Cái này là loại cấm chế riêng biệt thời xưa lúc mới mua kiếm ở cửa hàng, họ làm cái cấm chế này để phòng có mấy người đem kiếm ở cửa hàng nhận chủ xong chạy, vậy liền phiền.

Thời nay không dễ dàng lấy cấp đồ nữa, nên cũng khó thấy hơn.

Được dạy trong tiết học Lịch Sử Tu Chân, Quyển 3 bài 9.

"Sẽ mất chút thời gian. Chúng ta lại chẳng ai am hiểu cấm chế Tu Chân hệ cả, cho nên một mực chưa giải quyết được."

Lily nói:

"Chúng ta có đưa ra ý kiến là tự sát để đưa thanh kiếm này ra ngoài, nhưng cậu ấy không đồng ý."

Vật trong này được tính là đồ vô chủ, thu được về thì có thể đem ra ngoài, ngoại trừ một ngoại lệ là Lệnh Bài Mãnh Vỡ.

Cho nên liền có một nan đề, gặp vật cần tìm, đuổi hay không đuổi? Nếu không đuổi thì coi như đồ vật của đối phương là vật trong túi, nếu đuổi có thể đối phương sẽ lựa chọn sử dụng, từ đó ngang nhiên đoạt lấy trong lúc chiến đấu cũng không phải không thể.

Liễu Xà lựa chọn cách sau.

Đương nhiên cũng có thể giao dịch, tuy nhiên xét đến hành vi trở mặt của Liễu Xà lúc nó tìm được thanh kiếm thì rõ ràng là khó có thể giao dịch.

Thực ra mà nói cũng không gọi là trở mặt được, đó là một dạng quan hệ cộng tác, hợp tác nhất thời chứ không phải quan hệ đồng minh. Cũng giống nhóm của Hình Vô ngân, hắc và Amari vậy.

Lang Lộc nhún vai, Trần Ngọc Lâm nhận ra Lang Lộc đã bằng một cách nào đó đánh một cái dấu ký lên thanh kiếm, thanh kiếm này đã trở thành của trong túi của hắn, chỉ cần niệm lại ấn ký là thanh kiếm sẽ vượt qua hư không thuận di tới chỗ Lang Lộc.

Cũng không biết ra ngoài cái ấn này có tác dụng không.

"Có thể dùng man lực phá vỡ cấm chế không?"

Trần Ngọc Lâm hỏi, Lily nói ngay:

"Không thể, loại cấm chế này nối liền với thanh kiếm, nếu dùng man lực đập thì lực tác động chính thanh kiếm sẽ chịu thay, ngược lại bản thân cấm chế không có ảnh hưởng."

Trần Ngọc Lâm thờ dài, giả như có Âu Bảo Uyên ở đây, nàng phá cái này chắc là trong 2 nốt nhạc.

Ước cũng chẳng được gì, giải quyết xong Liễu Xà rồi nói sau. Trần Ngọc Lâm quay sau, đằng sau bọn hắn, Liễu Xà truy đuổi gắt gao, còn đằng trước?

Đó là một rừng lúa, kéo dài có khi tới hàng chục cây số. Trần Ngọc Lâm lúc trước chứng kiến 1 đầu Tam Phẩm đại viên mãn quý vật bị khu rừng lúa này nuốt sống không còn gì, sơ bộ phán đoán chỗ này có lẽ ít nhất ẩn chứa vài đầu Tứ Phẩm, hoặc cả khu rừng lúa này là một sinh vật Tứ Phẩm khổng lồ.

Sự thực chứng minh là trường hợp thứ 3, bọn chúng là một tổ hợp quần thể sinh vật khổng lồ.

Cả đám bay ngang qua đồng lúa chừng được 50 mét, đột nhiên Trần Ngọc Lâm mất liếc qua một cây lúa ở đằng xa đột nhiên cong lại, kẻ đó nó bật lên, giống như cái máy bắn đá thời Trung Cổ, hàng trăm hạt gạo bay về phía hắn.

"Đạn tới."

Trần Ngọc Lâm quay ra cảnh cáo 2 cô nàng pháp thuật hệ đang tìm cách phân giải cấm chế. Cả 4 bọn họ đã làm lời thề sẽ không nhân lúc đang đánh nhau mà tự sát nhằm đoạt thanh kiếm này làm của riêng nên cũng không thực sự lo lắng.

Mặc dù Lang Lộc có vẻ tin tưởng hai người, nhưng Trần Ngọc Lâm quá hiểu Lang Lộc, trộm chó hắn còn tin tưởng được thì chẳng có gì mà hắn không tin.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190: Vương quốc thực vật

Trần Ngọc Lâm nhóm 4 người tiến về phía trước, cùng lúc này, vô số cây lúa đột nhiên sống dậy, bắt đầu uốn ngược người ra sau, kẻ đó bật trở lại, giống như một cái máy bắn đá, bắn ra hàng ngàn hạt gạo đỏ rực về phía bọn hắn.

Những hạt gạo này nhìn qua thì tưởng bình thường, nhưng thời khắc Trần Ngọc Lâm rút súng ra bắn, mỗi một viên đạn bị bắn trúng đều xuất hiện một tia sét ban đầu, kể đó chúng lập tức phát nổ.

Đáng sợ hơn là phản ứng phát nổ này mang theo phản ứng dây chuyền, một hạt gạo phát nổ liền kéo theo những hạt gạo bên cạnh phát nổ theo.

Hơn nữa, bên trong những hạt gạo này có những hạt.. gì đó màu đỏ, trông khá giống cầu gai, nhưng nhỏ xíu và có thể lơ lửng trong không khí giống như những hạt giống cây bồ công anh, trừ việc chúng quá yếu dị, đỏ thẫm, bốc mùi và vô cùng sắc nhọn, vài cái thiếu chút rạch thủng bộ đồ của hắn.

Ngoài ra, những hạt gạo còn phun ra một làn sương mù đỏ thẫm nữa.

Trần Ngọc Lâm chĩa súng xuống dưới, dự tính bắn bao tạc toàn bộ rừng lúa, nhưng đạn bắn xuống dưới chẳng dậy nổi một phản ứng gì cả. Đường như chỉ có những hạt gạo bị bắn bay lên trên mới sẽ có thể phát nổ.

"Cẩn thận chút, chưa xong đâu."

Trần Ngọc Lâm nói, theo suy đoán của hắn, những hạt gạo này hẳn là một hình thức công kích. Không rõ loại hình nhưng chắc là độc.

Kể đó, một tràng cảnh khiến hắn khó tin nổi xuất hiện.

Khu rừng lúa này dường như có nhiều hơn một loại cây, ngoại trừ loại cây lúa bên trong có những quả cầu gai ở vòng ngoài, vòng thứ hai là một loạt cây dây leo. Những cây dây leo này có 3 loại cả thảy, một loại màu xám với những bông hoa rộng lớn khổng lồ, chìa thẳng lên trên trời, những bông hoa này cao lớn vô cùng, và cực kỳ vững chãi. Một loại màu xanh lục tỏa ra những tán lá xanh vươn lên trên cao.

Loại cuối cùng là quái dị nhất. Những cái cây dây leo cuốn theo những bông hoa của loại đầu tiên, tự kết thành những cái kim tự tháp khổng lồ. Tuy nhiên chúng không phải là những kim tự tháp bình thường, mà chúng là những tòa tháp hình lục giác lớn, với 6 lỗ hổng ở 6 cạnh, xếp chồng lên nhau.

Từ trong đó, những họng pháo thực vật thò ra. Kết bởi dây leo.

Tưởng tượng mấy cái tháp 6 cạnh, phân ra thành rất nhiều tầng, mỗi một tầng đều có 6 cái họng pháo thò ra ngoài, chìa thẳng lên trên trời.

Giờ, đem cái tòa tháp đó thay thế hết nguyên liệu bằng thực vật, chỉ dây leo không thôi sẽ tưởng tượng hình dáng quái dị của nó.

Phía trên mỗi một đỉnh tháp, một bông hoa xanh nhạt nở rộ, chìa thẳng về phía bọn hắn, giống như một cái radar vậy. Những bông hoa này tỏa ra một loại khí thể bằng bạc khí chịu, đồng thời liên tục rung động, dường như đang liên tục phát ra một loại sóng âm hướng về phía bọn hắn.

Và có hàng ngàn tòa tháp kiểu này xếp thành một vòng tròn xung quanh một tòa thành, với tường thành là vô số cây cối xếp xen kẽ thành những bức tường bao quanh. Xen lẫn giữa những loại cây này là vô số những cái xúc tu, trông giống dây leo nhưng tạo thành bởi máu thịt chìa thẳng lên trời, dễ đến vài trăm mét.

Tòa thành này có một cái mái vòng để bao phủ bên trên, nên không thể nhìn ra bên trong có cái gì.

Tuy rằng bọn hắn đang ở tầm ngàn mét trên mặt đất, nhưng hắn cũng không muốn vọng động. Nên biết những cái hạt gạo kia dù ở ngay mặt đất nhưng vẫn có thể bắn lên trên vài ngàn mét.

Dường như do sự ảnh hưởng của thảm thực vật, cho nên không khí ở đây có chút quái lạ, lực bật của tất cả những gì được bắn từ trên mặt đất lên trên bầu trời đều rõ cao, Trần Ngọc Lâm còn thấy vài cái lá trôi nổi ngay trong không khí, cho nên cũng không lạ khi mà nói rằng thảm thực vật này khiến cho trọng lực nơi này trở nên khác lạ.

Giám định chỉ cho ra toàn bộ khu vực này là [Mầm Diệt Vong hạt giống số A-0912], ngoài ra không có gì hơn.

Trần Ngọc Lâm cẩn thận hơn nhiều, hắn nhìn ra đằng sau, Liễu Xà dường như chậm lại, đồng thời hắn chứng kiến một cảnh tượng khiến hắn rợn tóc gáy.

Liễu Xà lúc này đang rít gào, toàn thân hắn mọc ra vô số những sợi dây leo giống hệt cái loại ở vòng thứ 2, cái loại kết thành những tòa tháp với những họng pháo. Nhưng có một điểm khác biệt, đó chính là hoa của chúng, hoa của chúng mọc và nở rộ rất nhanh, đồng thời rụng cũng rất nhanh.

Nhưng dịch mà loại hoa đó rí ra mỗi khi nở xuống lại nhanh chóng bùng lên thành một đám lửa. Những ngọn lửa này tuy rằng bùng lên mãnh liệt, nhưng loại dây leo này dường như vô cùng ưa thích lửa, lửa cháy càng to chúng phát triển càng mạnh.

Kết cấu đặc biệt chuyên đánh bắt con mồi?

Trần Ngọc Lâm dùng ống nhòm nhìn, hắn thấy rõ ràng cảnh từng hạt gạo nổ tung trên người Liễu Xà, kể đó làn mưa máu đỏ vung lên, vô số hạt nhỏ màu đỏ bám vào các vết thương trên mình Liễu Xà, và bắt đầu nở.

Chính xác là bắt đầu phát triển, một cái mầm non nhú lên, bám chặt vào vết thương, bắt đầu hút máu, phát triển cả 2 đầu, vào bên trong thịt của Liễu Xà và ra bên ngoài thành vô số dây leo. Đồng thời, những cái dây leo phát triển như vậy nhanh chóng bó buộc quanh Liễu Xà, các móc ngược của chúng bám chặt vào da càng khiến cho việc bóc ra khó khăn hơn.

Liều Xà cũng bạo phát, miệng nó phun trào ra 2 làn tia laze, một là tia laze nóng rực và hai là hàn khí. Nhưng... như đã nói, lửa khiến cho những cây dây leo này phát triển bằng cách nào đó. Những cây dây leo bị những hỏa trụ của Liều Xà đốt nhanh chóng dài ra, bao phủ lấy thân thể của Liều Xà, cổ hết sức ghim chặt hẳn xuống.

Tia Hàn khí thì đỡ hơn, tuy vậy cũng không có tác dụng. Làn sương mù máu của những hạt gạo nhanh chóng hấp thu hàn khí, rơi xuống dưới đất thành những vụn tuyết không lồ.

Liều Xà bắt đầu bắn những tia hỏa trụ ra xung quanh, một số tia bắn lên trên trời mà cụ thể là bắn vào nhóm Trần Ngọc Lâm, dường như nhằm bắn hạ bọn hắn, tuy nhiên bọn hắn hoàn toàn thành công chống lại được.

Sau đó, những tòa pháo ở vòng thứ hai bắt đầu triển khai.

Những họng pháo thực vật một phần chia về phía Liều Xà, một số khác, ngẩng cao đầu chia về phía bọn hắn. Trần Ngọc Lâm đã không còn rảnh rỗi mà quan sát Liều Xà bị những cái dây leo quấn thành một đoàn nữa.

Trần Ngọc Lâm quay đầu về phía Lang Lộc, nói:

"Vòng sang hướng khác, né cái chỗ quỷ này ra."

Loại đạn đầu tiên bắn tới, kể đó, những tòa tháp đó xoay tròn, những họng pháo khác đồng loạt chĩa lên về phía hắn, rồi lại thêm 1 loạt đạn khác, rồi những tòa tháp lại xoay tròn, khá giống khẩu Gatling gun, nhưng thay vì cho nòng súng không nóng thì là để nạp đạn.

Cứ thế, hàng trăm viên đạn bắn lên cùng một lúc.

"Hỡi bạo chúa bầu trời, giờ cao bàn tay, bảo hộ kẻ yếu..."

Lily giờ tay, một vòng phép phòng hộ hiện lên. Phép phòng hộ là một loại phép thuật phức tạp, năng sử dụng được cũng là cố hết sức, nhưng tác dụng của nó không thể nói không lớn.

Vòng tròn phép của nàng trông giống một quả trứng, bao phủ bởi những kí tự mà Trần Ngọc Lâm xem không hiểu, chỉ biết rất cao thâm.

Loại đạn đầu tiên là vô số, hằng hà sa số những mũi kim châm bắn thẳng tới. Tuy nhiên những mũi kim châm này ngay khi va chạm với vòng tròn đều dừng sững lại, kể đó giống như thể bọn chúng bắt đầu chịu ảnh hưởng từ một con lốc vô hình, bắt đầu bắn văng tứ tung, tuy nhiên chỉ có một số lượng rất ít những mũi kim châm lọt được vào bên trong quả trứng phép.

Tuy nhiên vấn đề là ở đằng sau, những mũi kim châm này đằng sau có một khối mù, sau khi va chạm, những khối mù này nổ tung, một loại khí thể phun trào ra, loại khí thể này không màu không mùi, chỉ do ánh sáng thay đổi nên hắn nhìn sơ sơ lúc mù này bốc hơi thôi.

Cũng tốt toàn bộ người ở đây đều trang bị mũ phòng hộ chống độc. Tuy rằng không biết đó là độc gì, nhưng tốt hơn là không biết.

Thực vật cơ bản là loại hình thấp nhất trong số yêu thú, ma thú lẫn hung thú. Chúng buộc phải dùng một thứ để phòng vệ: Độc. Cho nên hầu hết yêu mộc cũng đều là chuyên gia dùng độc, mỗi một con đủ để tự thành lập một cái Ngũ Độc Giáo riêng của bản thân.

Sau loạt đạn đầu tiên, Trần Ngọc Lâm nhận thấy con chim càng bay càng xa tòa thành thực vật kia, tuy nhiên cùng lúc này, loạt đạn thứ hai xé gió, phát ra một tiếng rít gào lạnh lạnh giống như tiếng sáo. Kể đó, Trần Ngọc Lâm thấy từng khối cầu bay theo, tiếng rít chính là phát ra từ những khối cầu này.

Liên sau đấy, những khối cầu này phòng lên rồi xẹp xuống trong một phần giây, kể đó, chúng phun ra một làn sương khói trắng về phía nhóm Trần Ngọc Lâm. Hơn nữa, chúng còn biết tự bẻ lái thành những đường cong trong quá trình phun khí, trong nháy mắt toàn bộ không trung trải đầy một thứ khí thể màu xám.

Trần Ngọc Lâm có cảm giác giống như vô số quả bóng bay bên trong có chứa khí độc đang xì hơi xung quanh hắn.

Cùng lúc này, Bella ném cho Lang Lộc Bảo Lửa Kiểm, nàng hét lớn:

"Xong rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Thoát thân

Lang Lộc nhận lấy Bảo Lửa kiểm, nhỏ một giọt máu nhận chủ.

Trần Ngọc Lâm không rõ Lang Lộc cùng hai cô gái có thỏa thuận gì để hân sở hữu Bão Lửa Kiểm, tuy nhiên dường như Lang Lộc đối với tài vật ngoài thân hoàn toàn không để tâm.

Bão Lửa Kiểm sáng lên, run rẩy một chút rồi bùng lên một ngọn lửa lúc được Lang Lộc - người đang ở hình dáng nửa người nửa sói cầm trong tay. Kể đó, Lang Lộc liếc nhìn đằng sau, làn sương mù do những quả cầu thịt kia phun ra giống như thể có tri giác, bất chấp tốc độ bay của bọn hắn bắt đầu đuổi theo.

Nhìn kĩ hơn, chúng nào phải sương mù gì, mà là hàng tỉ hạt bụi nhỏ, những hạt bụi này kì thực là các bào tử nấm, sẽ phát triển trong phổi hoặc các vết thương của bất kỳ kẻ nào chạm phải.

Mầm Diệt Vong - một loại tập hợp vô số cây thân thảo hoặc các loại hình sinh vật nửa thực vật, nửa động vật, với khả năng tổ hợp thành vô số loại hình kiến trúc công nghệ vũ khí cao cấp với công nghệ khoảng chừng những năm 2000.

Do là thực vật, cho nên ưu tiên của nó chính là đem đối phương trở thành chất dinh dưỡng, bằng cách này hay cách khác. Cũng giống cách mà bọn chúng đem Liễu Xà từng cái miệng vết thương làm nơi phát triển những cây dây leo kia.

"Niệm cho chúng ta hai người bùa tăng tốc đi."

Lang Lộc giờ lên cặp vuốt, chạm vào người hai cô gái ma pháp sư nói, dường như lúc này dù đã giải trừ dung hợp nhưng hắn vẫn có thể nói được, dù kết cấu câu và ngữ điệu đã trở nên hơi ngắc ngứ. Hai người hiểu ý, bắt đầu giờ đũa phép lên niệm. Cùng lúc này, làn sương mù càng lúc càng tới gần bọn hắn hơn.

"Hóa Nhám."

Kể đó, Lang Lộc vùng Bão Lửa kiểm, Bão Lửa Kiểm sáng lên mãnh liệt, một ngọn lửa hình cung bay ra ngoài, con bão lửa mang theo nhiệt độ hàng ngàn độ C nhanh chóng phun trào qua làn sương của những bào tử nấm đó.

Kể đó, bằng mắt thường có thể thấy được cùng một lúc làn sương các bào tử nấm bỗng ngưng đọng lại, kể đó bắt đầu xuất hiện những cây nấm với rễ dài mỏng như sợi chỉ, to chừng đầu ngón cái xuất hiện ở giữa làn sương đó. Cùng lúc này con bão lửa hình vòng cung kia có thể cảm nhận bắt đầu yếu dần.

Những hạt bào tử này dường như là một loại hình thực vật lấy năng lượng từ lửa, lửa càng mạnh chúng càng ưa thích.

Cái này chính là Ngũ Hành phản sinh, Mộc hệ mạnh mẽ, cường ép lấy năng lượng từ Hỏa hệ vốn là Ngũ Hành tương khắc với chúng nó, mạnh mẽ đoạt lấy biến chúng nó thành chất dinh dưỡng.

Lang Lộc cũng vận dụng một điểm này, đem Hỏa hệ "nuôi" những cây nấm này lớn lên. Tuy rằng chúng lớn lên nguyên bản là chuyện không tốt, nhưng lúc này lại là lợi thế của bọn hắn.

Những cây nấm này sau khi phát triển, trọng lượng, thể tích lẫn độ nhanh nhạy đều giảm đi rất nhiều, tụt hậu lại phía sau. Bọn hắn chẳng tốn bao lâu đã bỏ lại những cái bào tử nấm cùng những cây nấm đã phát triển này lại.

Trần Ngọc Lâm để ý loạt đạn thứ 3, là những cái cây kì dị, chúng giống như những cái kén, tuy nhiên bên dưới những cái kén này là vô số những cái rễ cây đen kịt dài ngoằng. Ngoài ra nó còn có 4 cái rễ đặc biệt nở rộng ra giống như cái cánh nữa.

Loạt đạn thứ nhất là kim châm kèm theo một loại khí thể gì đó, loạt đạn thứ hai là những quả cầu thịt có thể phun ra bào tử nấm. Loạt đạn thứ ba là một loại kén kì dị.

Cũng may mắn là bọn hắn bỏ xa chỗ loạt đạn thứ 3 bắn tới rồi, cho nên Trần Ngọc Lâm không còn có cơ hội "chiếm ngưỡng" tác dụng của loạt đạn thứ 3 nữa. Tuy nhiên dựa vào việc nó sở hữu một cái kén lớn và bên dưới là kết cấu rễ cây có thể di chuyển thậm chí là bay lượn, không khó tưởng tượng đó là thứ gì.

Có lẽ không gì ngoài mấy tên lính thực vật, hoặc khôỉ lỗi, hoặc vô số cây dây leo bắn ra.

Tháp Hộ Vệ (Trần Ngọc Lâm gọi thế cho những tòa tháp có 6 cạnh bố trí xung quanh tòa thành thực vật) dường như mỗi một mặt đều có thể bắn ra những loại đạn khác nhau. Dựa vào việc nó có 6 cạnh, có lẽ nó chỉ có thể bắn ra 6 loại hình đạn đạo, tuy nhiên từng loại đạn đều khá là kinh người.

Cái này chính là sức mạnh tập thể. Nếu thứ này mà xuất hiện tại thế giới bên ngoài, không được kiểm soát bởi Tu Luyện giả Liên Minh, cũng không rõ nó sẽ gây nên những hậu quả gì.

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn phía dưới, sau khi bỏ xa tòa thành thực vật kì dị kia, những cái cây cũng đã sơ bộ bỏ qua cho bọn hắn. Chỉ còn sót lại vài cây thân lùn hoặc những cái cây mọc ra những cái họng pháo là thi thoảng chĩa vào bọn hắn mà tấn công, nhưng cũng không gây thiệt hại gì lớn.

Dường như bọn hắn đã được tính là không phải hiện diện mang tính đe dọa.

Cũng không rõ lắm là may mắn hay gì, tuy nhiên Liễu Xà hoàn toàn trái ngược với bọn hắn. Liễu Xà lúc này dù chỉ có thể nhìn rất mờ nhạt, tuy nhiên với thị lực của một ma cà rồng, vốn là kẻ săn đêm cùng với bản thân tu vi là Tam Phẩm trung kỳ, Trần Ngọc Lâm thấy rất rõ ràng.

Liễu Xà lúc này đang bị một khối lượng cây cối khổng lồ bao phủ toàn thân. Thậm chí một số loại hoàn toàn khác với những loại tấn công nhóm bọn hắn.

Một loại là những cái cây hình người có thể đi lại, những cái cây dây leo kết thành hình người này khổng lồ, cao tới khoảng chừng 1/3 chiều cao Liễu Xà, và có tới hàng chục con đang bao vây Liễu Xà.

Những kẻ này dường như không có tu vi, nhưng sự hiện diện của chúng lại khiến cho những cây dây leo phát điên phát rồ, bắt đầu mãnh liệt phát triển.

Loại khác là một loại mà Trần Ngọc Lâm thoáng thấy qua, đó là những cái kén kì dị mà bọn hắn bỏ xa vừa nãy, chỉ khác duy nhất là những cái kén này đang phun ra một luồng lửa từ đằng sau thẳng tiến chỗ Liễu Xà, ngoài ra trên đỉnh của những cái kén còn mọc ra một loại hoa khá giống những cây hoa mọc trên những tòa tháp, có điều nhỏ hơn.

Những bông hoa đó là loại hoa có tác dụng như radar (chắc thế), những cái kén theo hẳn quan sát dường như chứa chất nổ cực mạnh, và đằng sau còn có một bộ phận để phun lửa tạo lực đẩy.

Cái này là tên lửa định vị mục tiêu mà?

Liễu Xà rít gào một tràng, sau khi nhận ra phun băng toàn thân không có hiệu quả, bất chợt hắn run rẩy mãnh liệt, kể đó thảm thực vật đang quán quanh người Liễu Xà đột nhiên sụp xuống, bắt đầu là tả rơi xuống đất.

Nhưng nguyên nhân chúng rơi xuống đất không phải tuyệt chiêu gì cả, mà là bởi vì Liễu Xà thân thể khổng lồ đã biến mất, những cái cây dây leo vốn chẳng cứng chắc gì cho cam do không còn có chỗ dựa không chịu nổi sức nặng của chúng, mãnh liệt rơi xuống.

Nhưng chúng là cây dây leo, chẳng làm sao cả, chỉ việc bò đi chỗ khác.

Trần Ngọc Lâm quay ra, Lily nói, mỉm cười:

"Tuyệt! Vậy là hắn đã bỏ cuộc."

Thông thường khi một thí sinh biến mất, tức là thí sinh đó đã bị tính là "chết", truyền tống ra ngoài, hoặc là bỏ cuộc. Nhưng còn có một giả thuyết khác nữa, bởi vì Trần Ngọc Lâm không chính mắt nhìn thấy Liễu Xà biến mất nên không chắc:

"Có thể hắn sử dụng cách gì đó để ẩn tàng thân thể, cũng có thể sau khi biến thành hình người."

Trần Ngọc Lâm nói, lắc đầu. Liễu Xà là thú thần thần thoại, nó có thể dùng một số khả năng đặc biệt từ tổ tiên, ví dụ như thuần di, hoặc hóa hình người, hoặc thu nhỏ v.v Trần Ngọc Lâm chưa bao giờ chứng kiến qua Thần Thoại sinh vật ngoài một con Manticore, nên hắn cũng không rõ lắm.

Bản Đồ Đạo Tặc cũng không hiện ra Liễu Xà ở đâu, tuy nhiên cũng có thể là Liễu Xà sử dụng một chiêu nào đó để thuần di, hoặc ẩn mình. Trong trường hợp đó thì nó cũng không hiển thị ra được.

"Giờ làm gì đây?"

Trần Ngọc Lâm hỏi. Ban đầu hắn dự tính đi cùng đám người Angelica đi lập sát bảy Quái Kê sâu bên trong khu rừng xem sao, tuy nhiên hiện tại thì khác.

Lang Lộc nhìn hắn, phun ra một tấm ảnh 4 người 1 chim bọn hắn tiến vào bên trong một cái hang đá sập xệ, bên trong hang đá là một kí hiệu đại biểu cho mê cung, ở tận cùng của Mê Cung là một cái kí hiệu đại diện cho kho báu.

Trần Ngọc Lâm

-.....

À, thằng này hình như tác dụng của dung hợp với con chim kia đã biến mất rồi.

Dù sao hắn cùng với Lang Lộc tiếp xúc đủ lâu, đại khái ý tưởng chính là bọn hắn sẽ tiến vào trong di tích nào đó, kiểm kho báu?

Kể đó, Lang Lộc nhìn qua Bella, chỉ thấy nàng nhìn nó, rồi thờ dài lấy từ trên đầu ra một cái kẹp tóc:

"Rời rời."

Nàng đối với cái kẹp tóc thao tác một chút, rồi sau đó cái kẹp tóc đột nhiên bắn ra một luồng tia sáng. Trần Ngọc Lâm lướt nhìn qua, chùm tia sáng mà cái kẹp tóc bắn ra nhanh chóng chiếu ra một tấm ảnh.

Một thiết bị thu - phát cỡ nhỏ. Tại sao hắn không ngạc nhiên nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Song Quân Trấn

Di Tích Bình Minh, tạm gọi là như vậy.

Đây là một khu di tích, có lẽ là cùng một bộ với di tích Hoàng Hôn, nơi mà đám Lang Lộc đã đến đó từ trước.

Di Tích Bình Minh là một khu vực sở hữu những đền thờ cổ kính, những đền thờ này bên ngoài nhìn nó giống một ngôi chùa Nhật Bản. Tuy nhiên tại phía trên các cột lại có những hình vẽ với nét vẽ của Ai Cập cổ, nhưng nội dung thì lại không phải là của người Ai Cập cổ.

Trong khi Lang Lộc, Lily và Bella tiến vào trong, Trần Ngọc Lâm quan sát những bức họa. Hắn cảm giác những bức họa này vô cùng quen thuộc.

Nội dung phía trên những cái cột đá này là về một thảm họa, dường như là thế. Từ trái sang lần lượt kể về một tia chớp đột nhiên khai mở ra một hang động trong lòng núi. Một nhóm người tiến vào bên trong và tìm được ở bên trong đó một cái gì đó, hình như là một bức tượng.

Sau đó bọn họ bắt đầu dựng một đền thờ gì đó ở trong hang động này. Tuy nhiên tại một lúc nào đó, bọn hắn dựng phải một loại sinh vật thần bí.

Một con Triều Ảnh Thú, loài thú bóng đêm, ác quỷ địa ngục. Một cái bóng chạy loanh quanh và giết chết mọi người, hoặc nhìn qua là thế. Bởi vì trên bức họa là hình nó moi tìm họ, nhưng quả tìm này rõ ràng vẫn đập, vì tác giả thể hiện nó bằng những bức họa nhỏ hơn diễn tả trái tim đang đập.

Trần Ngọc Lâm đột đột kích Quý Hào cũng thấy những con Triều Ảnh Thú này mang theo những trái tim đang đập về hang nữa.

Kể đó, ảnh thể hiện ở bên trong đáy hang, nằm mười mấy khối đá đỏ rực màu máu xếp thành vòng tròn, có những hình vẽ kì lạ ở bên dưới sàn. Nằm bên trên sàn nhà là một quả tim đỏ rực đang đập, xung quanh nó là hàng trăm trái tim khác.

Mỗi trái tim này có một đám rễ tơ bao phủ, tuy nhiên một số bị vỡ nát thành từng mảnh, và chúng vẫn đập dù vẫn còn hoàn hảo hay đã bị xé nát. Một bức tranh diễn tả những sợi tơ này từ từ xé rách trái tim, sau đó từ trong dòng máu nhỏ ra, một con Triều Ảnh Thú bước ra.

Chúng sinh sản từ trong đó.

Rồi đến một bức tranh diễn tả vô số thôn làng bị loài Triều Ảnh Thú này hủy diệt. Những người chiến sĩ cố gắng chiến đấu với chúng, nhưng toàn bộ không có hiệu quả.

Cho đến khi một ngôi chùa ở trên núi tìm ra cách giết chúng, những lời cầu nguyện đối với chúng là thuốc độc. Thế là tất cả mọi người bắt đầu cầu nguyện với tấm lòng mộ đạo chân thành, dần dần tới chém giết thẳng vào bên trong hang, cuối cùng đem cả hang động đốt sạch.

Những trái tim kia ngay khi gặp lửa sẽ hóa thành tro, cuối cùng bọn họ đốt cháy toàn bộ những trái tim này và thiêu chúng chỉ còn lại tro và bụi.

Cổ sự kết thúc, nhưng không khó để tưởng tượng ra những gì xảy ra tiếp theo. Ngôi chùa.. đền này rất cổ xưa, tường bong tróc vừa ra, thậm chí có những dây leo mọc đâm thẳng vào trong chùa. Không khó để tưởng tượng chỗ này cổ xưa hơn rất nhiều so với những tòa thành ở trong khu này, nghĩa là nơi này bị bỏ hoang rất lâu rồi.

Nó cũng chính là ngôi chùa mà đã tìm ra cách giết lũ Triều Ảnh Thú.

Hắn là người dân ở nơi này đã lãng quên một đoạn quá khứ, bắt đầu đối với cái hang động kia tìm hiểu, sau đó chợt phát hiện ra một loại khoáng thạch, rồi biến nó thành một khu hầm mỏ. Nhưng việc đó có lẽ đã khiến cho con Triều Ảnh Thú cổ xưa nhất, hoặc những con chưa bị giết, may mắn sống được chạy ra.

Dù nói thật, thời gian thay đổi, nếu hắn không ở trong hang động, rất khó liên tưởng hang động với vô số công cụ khai khoáng và đèn chiếu sáng kia lại là cùng hang động với cái hang thờ kia.

Kể đó, đoạn lịch sử kia lại lặp lại. Nhưng lần này không có cứu tinh. Chỉ có những người liều mạng tiến vào trong hang động, đập cầu dao điện, kể đó toàn hang động ngập tràn trong bóng tối.

Lũ Triều Ảnh Thú ở bên ngoài không biết gì, cũng dường như chỉ có trí khôn ở mức con bọ, vẫn tìm kiếm kẻ dễ săn, nhưng những trái tim kiếm được thì lại không thể biến thành Triều Ảnh Thú, chỉ có thể thối rữa ra.

Cho nên, chúng chỉ là những kẻ lang thang không mục đích, ít nhất là cho tới khi hắn chạy tới và mở cầu dao điện của cái hầm mỏ kia lên và thả lũ Triều Ảnh Thú này ra ngoài. Tuy nhiên có lẽ đó cũng là ý tưởng của Liên Minh, tăng độ khó cho game.

Trần Ngọc Lâm tiến vào trong, bên trong chùa đã bị đập đổ, không rõ tại sao. Những hàng ghế cao ngất (do người ở đây là người khổng lồ) một số bị đá văng đi, một số bị phá hủy, một số khác đơn giản là mục rữa ở đây. Bên dưới sàn là một đồng lớn kí hiệu và những chữ cái kèm hình vẽ khá là khiếm nhã.

Chắc là nấy chữ cái kia cũng không lịch sự hơn gì.

Lang Lộc 3 người đang mê mê ở chỗ bụi giăng đạo. Lily cùng Bella dịch chuyển cái bụi giăng đạo ra, trong khi Lang Lộc ở hình dáng nửa người nửa sói tay xách theo Bão Lửa Kiếm giờ lên đề phòng có bầy, hoặc có một con quỷ quái trời đánh thánh vật nào đó lao lên.

Có lẽ hồi đi qua Di Tích Hoàng Hôn bọn hắn đã bị ăn thiệt thòi bằng cách tương tự?

Trần Ngọc Lâm quan sát bản đồ, đúng là có vài ba con sinh vật ở dưới, nhưng chủ yếu là doi, chuột, gián và mấy con linh tinh, không tồn tại sinh vật quá Nhị Phẩm. Tuy nhiên bầy và khôi lỗi thì không rõ.

Trần Ngọc Lâm cũng xách lên Yểm Đạo tiến vào bên trong. Hắn triệu hồi chừng 1 con quỷ Imp, loại quỷ rẻ bèo nhất, trình độ tu vi chỉ khoảng Tam Phẩm sơ kỳ, 10 con cũng chỉ chừng 1/10 tổng mana của Arch Ville.

Con quỷ vật này đi trước, dựa theo lời Lily kể bên dưới Di Tích kia có những cạm bẫy đủ để giải quyết Tam Phẩm tu vi. Trần Ngọc Lâm triệu hoán ra Arch Ville cùng Bách Điện Thú, cả 3 cùng đi đằng trước, chỉ sau con Imp tam phẩm. Lily và Bella 2 người đi đoạn giữa, Lang Lộc đoạn hậu.

Bella cùng Lily 2 người kinh ngạc khi thấy hắn một hồi triệu hoán ra 2 con Tứ Phẩm thú nô/quỷ vật, tuy nhiên Trần Ngọc Lâm cũng hơi lười giải thích. Hắn tiếp tục tiến lên.

Bên dưới là một cái hầm to tổ bố, xung quanh trang trí vô số hình ảnh và những cái tên, chắc thế. Trần Ngọc Lâm nhìn quanh, cái hầm này hình tròn, có một lối cửa ra vào đi đến một chỗ khác.

Căn phòng từ đó đi ra sâu thăm thẳm, chính xác hơn mà nói là căn phòng này là một cái hồ sâu kinh khủng, tuy nhiên vẫn có thể thấy rõ xung quanh là vì nơi này có một cái thác nước tuyệt đẹp đổ xuống, dòng nước này tỏa ra ánh sáng màu xanh nhạt chiếu rõ mọi thứ.

Vô số cái cây phát sáng, có lẽ do ảnh hưởng bởi dòng nước mọc trong hồ, hoa chúng nở ra tuyệt đẹp. Bụi nước phát sáng khiến cho xung quanh trông như một chốn thần tiên.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua, có một cái cầu thang đá đen dọc theo thành hồ, thành một đường xoắn ốc đi xuống dưới.

Bên dưới là một cái hồ nhỏ nhỏ, vài loại cá kì lạ sinh sống, cả hồ nước phát sáng cũng có một loại hình.. thơ mộng hơn, đặc biệt khi ngay giữa đó là một hòn đảo nhỏ.

"Đến rồi."

Bella nói, rút lại cái bản đồ. Trần Ngọc Lâm nhíu mày không hiểu:

"Cái gì đến rồi?"

"Nơi để Thần Khí của họ."

Bella nói, chỉ về phía hòn đảo, chính giữa hòn đảo là một bệ đá cổ xưa, chính giữa bệ đá cổ xưa lại là hai cây gậy, một Tiên một Giản cắm sâu vào bên trong.

Giản là một cây gậy có bốn cạnh, nặng vô cùng, lực phá hoại cực mạnh, hơn nữa tùy vào trình độ sử dụng có thể đập chết người chỉ trong một chiêu. Tiên về cơ bản giống như cái gậy, nhưng có nhiều móc ngược, còn có thể trang trí một chút cho phù hợp nhu cầu. Uy lực Tiên không bằng Giản, nhưng khả năng phá giáp thì vượt trội hơn.

Song Quân Trấn, Pháp Khí, Giám định là Rank B+.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Rút ra

Trần Ngọc Lâm nhíu mày nhìn cái đài cao, hắn cảm giác được ở phía trên một luồng khí tràn kinh khủng lấn áp, dường như trọng lực ở nơi đó quá mạnh mẽ tới mức tự bản thân nó tạo nên một loại lực hút của nó.

Pháp Khí Song Quân Trấn, rank B+.

Mô tả của nó: Song Quân Trấn cũng không thể tính là pháp khí, chỉ có thể tính là một thanh kim loại được rèn đúc thành một kiện vũ khí. Tuy nhiên, nó lại mang theo đặc tính thần diệu do bản chất được rèn dũa từ lõi của một tiểu hành tinh từng va chạm với Trái Đất vào năm 1987 Trước Công Nguyên.

Tuy nhiên đặc tính thần diệu là cái quỷ khí gì thì nó lại không có nói.

Trần Ngọc Lâm quay sang nhìn 3 người Lang Lộc, Bella lúc này đã quay sang một khối đá bên cạnh, nói:

"Trên này nói rằng đây là một kiện thần khí đến từ thiên ngoại, trời sinh đã cắm vào bên trong tảng đá, đã được một người chiến sĩ vĩ đại cũng đến từ thiên ngoại rút ra để chiến đấu, thống nhất toàn bộ một cõi. Thanh vũ khí này cũng là thần binh, chỉ những người chiến sĩ xứng đáng mới có thể rút ra..."

Trần Ngọc Lâm nhú mày:

"Nghe quen quen, có phải người chiến sĩ đó đi đánh nhau cùng một đám không lồ băng, suýt gây nên chiến tranh, bị cha từ mặt sau đó rơi xuống đây và suýt bị xe chệt chệt không? Có phải sau đó anh ta tham gia cùng Biệt Động Báo Thủ để chiến đấu chống lại cái ác thống nhất mảnh không gian này không?"

"Ha ha vui tính lắm."

Bella cười nhìn hân:

"Không phải. Rất tiếc. Dù sao, vào lúc cuối đời, người chiến sĩ này cắm lại thanh thần binh này ở đây, chờ đợi người xứng đáng với nó đến để rút ra."

"Làm sao đọc được thế? Hình như ngôn ngữ ở đây đâu phải Thần Ngữ, cũng không phải ngôn ngữ nào tồn tại trên Trái Đất?"

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc, kể đó hân nhìn qua tảng đá có khắc chữ, hơi nhú mày. Tiếng này nhìn qua rất quen, nhưng nửa giống tiếng Anh, nửa giống tiếng Pháp, nửa giống tiếng Đức.

"Đây là một biến thể của Tiếng Anh cổ. Biết tiếng Anh chứ? Ai mà chẳng biết Tiếng Anh? Ít nhất cũng biết qua vài từ?"

Bella nhún vai. Trần ngọc Lâm ngẫm nghĩ, lắc đầu:

"Chữ thầy giả thầy, nào giờ toàn dùng Thần Ngữ nên giờ chỉ còn nhớ mỗi "How old are you?" trả lời là "Im fine thank you, ền dít?" và "What your name..."

"....."

Lily:

"RIP English. Nói chung là do bọn này là Ma Pháp Sư nên đối với ngôn ngữ cổ đại có nhiều nhận biết hơn Tu Chân giả mấy người, đây là một biến thể không phổ biến của tiếng Anh cổ, chỉ phổ biến trong giới phù thủy học thuật."

"Từ từ, có một thắc mắc, làm sao mà đám người khổng lồ ngoài kia có thể dùng 2 thanh vũ khí này nếu như kích cỡ của nó quá nhỏ?"

Trần Ngọc Lâm nhú mày, kích cỡ của hai thanh "thần binh" kia chỉ to hơn thông thường một chút xíu mà thôi, quá to để người bình thường dùng, nhưng quá nhỏ để đám người khổng lồ cao mười mấy mét dùng.

"Trong này ghi là thanh thần binh có thể thay đổi kích cỡ."

Bella đọc, nhú mày:

"Khiến ta nhớ tới Excalibur, kiếm của Nhà Vua. Thanh kiếm đó là vương trong binh khí, nó có thể ban cho chủ nhân kiến thức về mọi loại binh khí và bản thân nó cũng có thể biến thành mọi loại vũ khí."

"Chà, giả như Âu Bảo Uyên có ở đây."

Trần Ngọc Lâm chép miệng, đánh trống lảng:

"Cô ta là rô bốt, chắc chắn cô ta nhắc được thanh thần binh này lên."

Giống trong phim, Búa của Thor cũng có thể bị nhắc lên bởi Vision.

"Chẳng có thứ vũ khí nào lựa chọn chủ nhân thích hợp của nó hết. Chỉ có những đặc tính của người sở hữu, thể chất, tính cách, đẹp trai hay không, một số bài kiểm tra về phẩm chất, lòng dũng cảm, sự can đảm và khẩu vị."

"....."

Trần Ngọc Lâm

"Khẩu vị cũng là một yếu tố?"

"Có đấy, nó là một yếu tố rất quan trọng. Hiểu biết về các yếu tố này giúp giới hạn những yêu cầu, từ đó có thể chọn lựa người sở hữu của nó tốt hơn thay vì chạy loanh quanh và đem tất cả mọi người tới thử."

Bella gật gù nói, còn Trần Ngọc Lâm nhíu mày suy nghĩ về chuyện này.

"Hầu hết các thanh vũ khí yêu cầu về phẩm chất gì gì đó đều là Hồn Khí, những thanh vũ khí có tính cách của chính chúng mới làm được. Dù sao có rất nhiều loại hình để xác định một người xứng đáng, có thể là lòng can đảm, sự gan dạ, ý chí kiên cường hoặc đơn giản là nấu ăn giỏi."

Bella đi tới cái bệ đá, giơ bàn tay lên kéo mạnh hai thanh vũ khí, tuy nhiên cả hai thanh đều không hề hấn gì, chỉ hơi hơi lay động. Nàng kể đó rút lui, nhìn về phía 3 người còn lại nói:

"Không được. Hoặc là tôi không đủ phẩm chất, hoặc là quá nặng không kéo nó lên nổi."

"Có chắc chắn nó không phải cái loại bị một thằng khốn nào đó động chân động tay phía trên chứ?"

Lily nhíu mày hỏi. Trần Ngọc Lâm bật cười.

Ngoại trừ thanh kiếm Vua Arthur từng rút lên, thanh kiếm chỉ dành cho kẻ xứng đáng và cây búa của Thor trong phim, còn có một số vũ khí khác chỉ rút lên bởi người "xứng đáng".

Có thể liệt kê vài món, tí như một thanh kiếm siêu cứng có một cái móc ngược nối chặt vào cái bệ của nó, hoặc một thanh kiếm do một thằng ôn thần nào đó rèn nối liền với cái bệ của nó, mãi cho tới khi có người đem cái cần câu ra móc cả cái bệ kiếm lên mới phát hiện.

Còn có vài thanh thần binh lựa chọn chủ nhân thực sự, tuy nhiên lại bị đem đi dùng để mở hộp mấy cái đồ ăn đóng hộp thành ra không rút ra nổi, giờ vẫn còn được trưng trong viện bảo tàng.

"Không, chắc chắn không phải."

Lily đi lên, day động thử một hồi rồi lại đi xuống. Kể đó là Lang Lộc, tuy nhiên cũng đều không được.

Trần Ngọc Lâm đi lên cuối cùng, hần nhìn qua hai thanh Tiên - Giản. Hai thanh này có hình dáng khác biệt Tiên và Giản bình thường.

Thanh Giản có khắc họa đồ đằng những con Triều Ảnh Thú, một loài sinh vật như cá đuối, những con rần nhiều đầu. Ngoài ra thay vì có hình trụ chữ nhật, thanh Giản này lại có tới 8 cạnh, tuy rằng từng cạnh đều không khác gì nhau, chỉ là vấn đề thiết kế.

Thanh Tiên lại có đồ văn một con chim lớn được thiết kế sao cho phù hợp với chiều dài của nó, các móc ngược của nó nhìn qua khá giống vảy rồng, chỉ là dày hơn rất nhiều, ngoại trừ trên từng cái vảy đều có một hàng lưỡi câu nhỏ xù ở bên trong. Nhìn thiết kế của thanh Tiên này, không khó để tưởng tượng lúc đập xong đôi thủ rút về, những móc ngược bắn ra sẽ róc lấy da thịt đối thủ.

Kể đó là bom nọc độc, hoặc có thể còn có diệu dụng khác?

Tại cán của hai thanh Tiên - Giản đều có đồ văn đầu lâu người, Trần Ngọc Lâm cảm giác giữa hai cái đầu lâu này có một sự liên kết với nhau, dù có hơi khó nói.

"Rút ra nhanh lên nào. Chúng ta không có mãi mãi đâu. Sau vụ này ta muốn về nhà đánh một giấc, ta đã không ngủ trong... tháng 11."

Bella nhìn đồng hồ nói, kể đó nàng quay sang tiếp tục nghiên cứu mấy cái hình vẽ trên tường. Dường như nàng sau này muốn vào đội khảo cổ pháp thuật cổ đại.

"....."

Trần Ngọc Lâm giơ tay lên đặt vào cả hai thanh "thần binh", hần ngay thời điểm chạm vào chốt cảm giác chúng... khác biệt.

Giống như thể bản thân những thanh vũ khí này mang theo một luồng khí tức tang thương tang tóc, tàn khốc vô cùng. Ngay khi chạm vào những hai thanh này, cánh tay hần chợt trầm trọng hần lên, giống như hần bị ảnh hưởng bởi một loại trọng lực khác biệt vậy.

Trần Ngọc Lâm hai tay vận lực kéo mạnh lên hai thanh Tiên - Giản, trọng lực kì quái của chỗ này dường như khiến cho hai thanh Tiên Giản giống như nặng trăm ngàn cân vậy. Trần Ngọc Lâm cảm thấy nếu không phải hần có thể miễn cưỡng nhích hai thanh Tiên Giản này, có lẽ hần sẽ thật tưởng hai thanh vũ khí này là rèn thẳng vào trong bệ đá.

Sau lưng hần vươn lên một cái Hồn Hoàn, Thất Bảo Lưu Ly Tháp xuất hiện, bắn thẳng tăng phúc vào người hần, tăng 20% sức mạnh, kể đó trên đầu hần, Devil Trigger cũng đều xuất hiện, có điều dù cho có tăng phúc là thế, Trần Ngọc Lâm cũng không thể rút nổi Song Quân Trần ra ngoài.

Dường như nó không chỉ nặng vài tấn, chỉ ít có lẽ cũng phải một chục tấn.

Tách.

"Xong rồi, đi thôi nào."

Bella chụp ảnh xong, nàng thở dài nói, chỗ này cũng không ẩn tàng mật thất, không ẩn tàng trân bảo quý giá gì. Duy nhất có giá trị nghiên cứu sơ qua là

một vài đoạn văn trích lại những câu văn ca ngợi người chiến sĩ vĩ đại, tuy nhiên cũng không thực sự có giá trị lắm.

Mặc dù có thể đem ra viết sách.

"Ừm, còn có gì thế?"

Lang Lộc 3 người đi một đoạn, chợt phát hiện thấy Trần Ngọc Lâm vẫn đang đứng tại chỗ đó, đăm chiêu, kể đó hần mạnh tay rút ra, hai tay vận lực, một hơi lòi luôn cả hai thanh Tiên Giản ra khỏi bệ đá, kéo theo một đồng lớn bụi đất bám theo.

Trần Ngọc Lâm ồ một tiếng:

"Ủa? Lên rồi này?"

"....."

"Dà fuq?"

"Này, làm sao hay vậy?"

Bella kinh ngạc nhìn chằm chằm hần, nàng tò mò hỏi. Trần Ngọc Lâm nhìn quanh, sau khi hần rút hai thanh Tiên Giản ra khỏi bệ đá, không có dị động gì kiểu như bấy rập phát tác, bèn tiến về cầu thang. Hần nhún vai, mặt vẫn một bộ dạng khó hiểu giờ Song Quan Trần lên:

"Mấy cái đồ vắn chỗ tay cầm này có thể bấm được, bấm một cái là lòi ra một cái công tác nặng - nhẹ, xoay vào cái nhẹ phát là rút được luôn này."

"....."

"Chắc chắn là còn có cái gì đó khác. Một kiện thần khí cổ đại dù chỉ được mệnh danh bởi mấy dân bản xứ cũng không thể đơn giản bị rút ra như thế được, chắc chắn người đã động chạm đến cái gì đó."

Bella lắc đầu, Trần Ngọc Lâm nhún vai, giờ lên Song Quân Trần:

"Chấp nhận bất đồng quan điểm. Hơn nữa, đây cũng không phải thần khí cổ đại, trừ khi Thần Khí Cổ Đại đang Sale off 50% nhân Ngày Thứ Sáu Đen, chắc là Thần Khí Cổ Đại đang ế hàng nên họ giảm giá mạnh."

Vừa nói hần vừa giờ lên cái bảng giá vẫn còn dính vào đỉnh của Song Quân Trần.

"Ồ xem này, ta biết cửa hàng này, lần cuối ta thấy nó, nó đang trôi nổi đâu đó giữa Bắc Băng Dương. 7000 Ngũ Phẩm Linh Thạch, giảm 50% còn 3500 Ngũ Phẩm Linh Thạch. Chà, họ bắt được dịp giảm giá hời đấy."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Đối đầu Tứ Phẩm Hỏa Thuật Sư

Song Quân Trần là pháp khí hay gì cũng không rõ, tuy nhiên nó không có đặc thù tính đến từ vũ khí của nó, kỹ năng đặc thù của nó là đến từ chất liệu rèn đúc của nó: Lõi của 1 tiểu hành tinh.

Có lẽ vì thế, nó có thể tự cân chỉnh mức độ nặng nhẹ, khoảng chừng 1 cho tới 1 vạn lần gì đó, đương nhiên chỉ mấy thăng cơ bắp phát triển mới nâng chừng 1 vạn. Hoạt động theo quy tắc nào đó, thay đổi trọng lực của Trái Đất lên Song Quân Trần và chỉ một mình Song Quân Trần mà thôi. Có rất nhiều loại hình vũ khí tương tự, tuy nhiên Song Quân Trần khác biệt, do là lõi một tiểu hành tinh nên nó cứng rắn vô cùng, rất khó rèn thành vũ khí khác.

Song Quân Trần được rèn từ lò rèn Thiên Ảnh Số 37 (cả cái đó là tên lò rèn), một lò rèn chuyên rèn đúc ra những loại vũ khí từ thiên ngoại lưu tinh, hoặc từ các vì sao. Một số lần họ còn chui vào trong Mặt Trăng tìm quặng mỏ nữa.

Nhưng họ khá nổi với việc chỉ rèn ra vũ khí với các hiệu ứng đặc thù của kim loại, ví dụ như bản thân kim loại phát ra hòa diễm, trường trọng lực, băng hàn.. vân vân. Đó từng được gọi là phong cách cách tân độc đáo.

Họ còn bắt khách hàng kí vào biên bản xác nhận không bổ sung Trần Văn - một loại pháp trận cho phép bổ sung kỹ năng cho vũ khí - nữa.

Chẳng mấy ngạc nhiên mấy khi họ phá sản. Chỉ có các nhà sưu tầm mua vũ khí của họ, mà cũng chẳng được bao lâu, độ thực dụng thấp hơn sản phẩm cùng giá thành. Dù sao hàng miễn phí cũng ổn. Dem về nhờ Trần Pháp Đại Sư bổ sung vài cái trận văn pháp khí là được, hi vọng có thể tìm được.

Ê này, hấn cũng không kí hợp đồng không bỏ sung trận văn pháp kỹ đâu?

Khác với Yểm Đạo ẩn chứa nhiều cơ quan phức tạp, muốn bỏ sung trận văn pháp khí sẽ mất nhiều tiền hơn, Song Quân Trấn cơ quan không phức tạp lắm, bỏ sung một vài kim loại tính trận văn chắc cũng ổn.

Pháp khí có 2 loại, tiên thiên và hậu thiên, pháp khí tiên thiên vừa rèn đi ra sẽ tự có kĩ năng đặc thù của chính nó, pháp khí hậu thiên do được áp trận văn bề mặt vào về sau, cho nên độ tích hợp thấp hơn, nhưng dùng về lâu về dài cũng không kém tiên thiên.

Độ tích hợp chính là chỉ số linh lực bị thất thoát khi truyền linh lực vào trận văn pháp kỹ, ảnh hưởng tới sức mạnh, lấy ví dụ độ tích hợp là 80%, tương đương hấn truyền vào linh lực, chỉ có 80 điểm dùng từ tế. 20 điểm đi đâu? Đơn giản là nó bị lãng phí.

Tuy nhiên chỉ tính như thế cho độ tích hợp cao hơn 40%, độ tích hợp nhỏ hơn 40% chỉ dùng được một lượng khoảng 1/10, độ tích hợp nhỏ hơn 20% trận văn tự động nứt vỡ ngay khi dùng kĩ năng lần đầu tiên.

Áp được trận văn với độ tích hợp trên 80% đã được là cấp cao nhất rồi. Trận Văn không phân ra làm các cấp độ, nếu phân biệt một cách kĩ càng thì có 3 loại, một là trận văn thông thường, hai là trận văn trấn quốc, chủ yếu các kĩ năng như Nô Bom Nguyên Tử, ba là cấm trận văn.

Trận Văn cũng không chỉ tính điểm trên độ tích hợp, còn có độ bền, độ khôi phục, sức mạnh, uy lực, tất cả các yếu tố này đều ảnh hưởng đến xếp hạng của Trận Văn sư.

[Kì thực, ta có thể áp trận văn miễn phí, độ tương thích 100% cho Kí Chủ, giống hệt như hàng mới ra lò vậy. Hơn nữa, ta đảm bảo mọi tính năng đều hoàn hảo.]

Hệ Thống lúc này bắn ra một cái quảng cáo to tởm chắn ngay trước mặt hấn, Trần Ngọc Lâm gạt phắt đi, chửi:

"Tiên sư mi, nghĩ ta ngu lắm à? Mọi trận văn sau khi mua đều miễn phí khấu áp vào. Nói cách khác cái gọi là "miễn phí" của người nó cũng giống như đi ăn KFC miễn phí tương ới vậy."

"Hơn nữa, giá tiền của người cũng cao bất thường, gấp 10 lần giá cả bình thường vậy."

[Chà, thật là xấu hổ.]

Hệ Thống nói, kể đó lại lần mất.

Trần Ngọc Lâm nhóm người tiến lên trên theo các bậc thang, tuy nhiên tại thời điểm gần tiến đến lối ra, chợt bọn hấn nghe thấy một tiếng động ở phía trên.

Trần Ngọc Lâm quay ngược người, khẽ khàng ra hiệu im lặng, Devil Trigger xuất hiện, hai cánh tay của hấn xách lên Yểm Đạo, đồng thời hai tay hấn xuất ra Song Quân Trấn, một tay Tiên, một tay Giản, cả hai tay đều mang theo Băng Hỏa Sáo Trang. Thất Bảo Lưu Ly Tháp cùng hiện lên.

Trần Ngọc Lâm lắc đầu lấy lại tinh thần, hấn đã giờ lên vũ khí, đằng sau Lang Lộc cũng đã trong nháy mắt dung hợp cùng với một con gấu mèo gì đó, kích cỡ thân thể không thay đổi so với bình thường, tuy nhiên hai tay to ra, cơ bắp cũng nổi trội, và hấn mọc ra một cái đuôi lực lưỡng như con kangaroo.

Bella và Lily ở hai bên hộ pháp. Hai nàng cùng lúc tạo ra một loạt phù chú phòng ngự, tấn công, cả 2 đều ở trạng thái Ân Chú chờ kích hoạt.

Sở dĩ vậy, là vì Trần Ngọc Lâm nghe được ở phía trên có tiếng đi lại, rất nhiều tiếng đi lại. Hơn nữa, dựa vào biên độ bước chân, không khó để thấy bọn họ có tới 9 người thuộc về 4 nhóm khác nhau.

Trần Ngọc Lâm giờ tay lên, đầu tiên giờ lên 3 ngón tay, kể đó giờ lên thêm 3 ngón tay một lần nữa kèm cái lắc đầu, lại thêm 1 lần giờ hai ngón tay, lần cuối giờ 1 ngón tay. Tức là 4 nhóm, 2 nhóm 3 người, 1 nhóm 2 người, 1 nhóm 1 người.

Không khó để nhận ra, Bản Đồ Đạo Tặc không chỉ thể lực, nhưng dựa vào biên độ bước chân sẽ có thể suy luận ra rất nhiều điều. Tỉ như trong 9 người này có 3 người biên độ bước chân gần như đồng nhất, có lẽ là luyện tập rất lâu.

2 người khác không đồng nhất nhiều nhưng thường xuyên đi chung với nhau. 3 kẻ khác không phân ra đồng nhất hay không, nhưng cả 3 đều nghe được tiếng móng guốc gỗ, hơn nữa cùng đi thành một đám, hấn không phải cùng một nhóm cũng không sai lắm, tuy nhiên do không chắc chắn nên hấn mới lắc đầu.

1 người thì không rõ là nhóm nào, hấn chỉ đứng im đó.

Trần Ngọc Lâm chuẩn bị sẵn sàng, giờ tay ra hiệu đối phương có ít nhất 1 Tứ Phẩm tu vi, có thể là 2 (mà thực ra theo bản đồ là 2 cái Tứ Phẩm).

Vẫn còn vài ngày, vậy mà số Tứ Phẩm tu vi thí luyện giả đã có 3-4 người rồi, hấn khá hi vọng nhóm này sẽ không làm gì cả.

Ý là.. đội hấn có ít nhất 3 cái Tứ Phẩm, Lang Lộc, cộng thêm Bách Diện Thú và Arch Ville, nếu Arch Ville muốn thì nó còn có thể triệu hoán ra thêm 2 cái Tứ Phẩm nữa. Cũng chỉ có dị loại như Liễu Xà mới làm khó được bọn hấn.

[Thông báo nhiệm vụ: Bớt lười đi.

Mô tả: Bớt lười đi.

Yêu cầu: Đánh bại một Tứ Phẩm mà không sử dụng Triệu Hoán Thú, cũng như nhờ đồng đội trợ giúp trực tiếp.

Nhiệm vụ phụ: Đánh bại Tứ Phẩm mà không sử dụng bất kỳ tính năng nào từ Hệ Thống trừ tính năng mặc định.

Nhiệm vụ phụ 2: Đánh bại cả 2 Tứ Phẩm mà không sử dụng Triệu Hoán thú.

Phần thưởng: 1000 điểm Vận Mệnh. Mỗi nhiệm vụ phụ tặng 1 quà nhỏ.]

Trần Ngọc Lâm

-.....

Bớt lười đi?

Không, không. Hẳn biết Hệ Thống làm việc như thế nào, như thế này có nghĩa là hẳn càng lười thì càng nhiều nhiệm vụ kiểu này sẽ bắn ra nhỉ?

[Kí Chủ khinh ta ngu à?]

Hệ Thống hừ lạnh một tiếng. Trần Ngọc Lâm cũng không nghĩ Hệ Thống ngu, hẳn nghĩ là Hệ Thống cho nhiệm vụ này có lý do của nó. Dù sao, có lẽ 2 người này đều là thiên tài trong Tứ Phẩm, ví dụ 1 trong top 10 thiên tài Hệ Mặt Trời, Hạc Tử Thiên Tứ Phẩm sơ kỳ đánh suốt nửa đêm một Lục Phẩm Linh Hồ kéo chết.

"Tìm được rồi. Cần thận bên dưới có người. Nếu gặp, đừng do dự, đập luôn."

Trần Ngọc Lâm nghe thấy bên trên nói thầm, bèn quyết định hẳn cũng không do dự nữa, hẳn có lợi thế địa hình và sự bất ngờ.

"Cho ta ít nhất 1 tên Tứ Phẩm, muốn thử sức."

Trần Ngọc Lâm thu hồi lại Devil Trigger, nó là tính năng của hệ Thống, cũng bị tính vào trong. Đồng thời hẳn hướng về Lang Lộc ra hiệu bằng tay. Lang Lộc chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Cánh cửa dẫn tới mặt đất vừa mở ra, lập tức, Lang Lộc tay cầm Bảo Lửa kiếm lao đi, một nhát chém long trời lở đất, không khí giống như bị thiêu cháy. Trần Ngọc Lâm kể đó sử dụng Thất Bảo Lưu Ly Tháp, đem 3 người Bella, Lily và Lang Lộc tăng phúc.

Nhiệm vụ Hệ Thống là đem 1 Tứ Phẩm sơ kỳ đánh mà không sử dụng tính năng của hệ Thống, chứ không phải không được trợ giúp đồng đội.

Lang Lộc tay cầm Bảo Lửa kiếm, hẳn đang ở trạng thái dung hợp, tu vi Tứ Phẩm phun trào chỉ trong 1 chiêu đánh bay kẻ vừa mở cửa ra, một luồng bão lửa tràn ngập hỏa thuộc tính phun trào ra, nhưng đối với kẻ này dường như chỉ là muối đốt Inox khi hẳn nhanh chóng ổn định bản thân.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua, là một cái người toàn thân cao to vô cùng, nước da đen sì ánh lên chất thép, nhìn là đoán được là thể chất mạnh mẽ vô cùng.

Lang Lộc và hẳn nhanh chóng lao về phía nhau, hai tên Tứ Phẩm chiến đấu, uy lực tỏa ra cũng đủ cho Tam Phẩm nín thở.

Hắn kẻ đó nhìn về phía một cái Tứ Phẩm còn lại, đó là một cô gái, tóc cô ta là một ngọn lửa xanh lam thăm thẳm, giống như cô ta đi cắt tóc, nhưng thay vì cắt tóc thì thợ cắt tóc đốt đầu cô ta vậy, đến giờ vẫn cháy chưa hết.

Hắn kẻ đó triệu hoán Bách Diện Thú và Arch Ville, phân tán bọn chúng tập trung tấn công vào đám Tam Phẩm xung quanh. Đối với đám Tam Phẩm, 2 con Tứ Phẩm này có thể nói là hổ, sói đối lạc giữa bầy cừu.

Nữ Hòa tu sĩ. không đúng, Giám Định cô ta là Hỏa Thuật sư, một ma pháp sư chỉ sử dụng lửa, nhưng đối với lửa rất rành, nếu ma pháp sư bình thường độ thông thạo đối với lửa là 1, thì Hỏa Thuật sư là chừng 10, vậy là đủ để nói về Hỏa Thuật Sư.

"Cần thận, cô ta là Hỏa Thuật Sư, khổng hòa khổng phải bình thường Tứ Phẩm sơ kỳ sánh được."

Lang Lộc quay đầu cảnh báo, Trần Ngọc Lâm hét:

"Không sao, ta có kẻ sách."

"Biến đi. Hỏa Nhiêu."

Nữ Hỏa Thuật Sư vung tay, miệng và mắt cô ta phun trào lên từng luồng lửa khi cô ta nói chuyện và mở mắt, điều này đại biểu cô ta còn chưa có khả năng điều khiển hoàn toàn ngọn lửa của mình. Có thể đột phá trong thời gian quá ngắn chẳng hạn?

Từ bàn tay cô ta, không cần có vòng phép, ma pháp vòng tròn hoặc ma pháp biến động, lừng không một ngọn lửa xuất hiện, ngọn lửa này to lớn vô cùng, và nó tỏa ra nhiệt độ hàng ngàn độ C, phun trào gần như hóa thành thực chất đánh về phía hắn.

Loại hỏa thuật pháp này có thể đánh giá khá cao rồi, nhiệt độ tập trung hầu hết ở tâm đòn hỏa cầu, phần bên ngoài chỉ là nhiệt độ dư ra phun ra ngoài. Trúng vào tuyệt đối cũng phải lột một lớp da.

"Làm như dễ lắm ấy. Ăn ta một chiêu thần binh."

Trần Ngọc Lâm thu hồi lại Song Quân Trấn, tuy vậy vẫn giữ lại Băng Hỏa Sáo Trang, kể đó hắn vung tay, trên tay hắn xuất hiện một kiện vật phẩm màu đỏ rực. Từ trong kiện vật phẩm này, một luồng khí thể màu xanh nhạt phun ra, khối lạnh lan tỏa mãnh liệt khi luồng chất lỏng này va chạm cùng với quả cầu lửa khổng lồ, nhanh chóng dập tắt nó.

Lập tức cùng một lúc này, toàn bộ chiến trường như dừng lại, chỉ trừ Arch Ville và Bách Diện Thú. Tất cả những người khác bao gồm cả cô gái Hỏa Thuật Sư cô quái nhìn về phía kiện vật phẩm trên tay hắn, là một cái bình đồ rực, trên đỉnh có cái công tắc kèm theo một cái dây dẫn...

Nói cách khác đó là một...

"Bình cứu hỏa? Thật ư? Ai lại dùng bình cứu hỏa làm vũ khí chiến đấu."

Bella thờ dãi nhìn hắn, ánh mắt nàng nhìn Trần Ngọc Lâm cổ quái vô cùng, giống như gặp được kì trân dị bảo vậy.

"....."

Trần Ngọc Lâm vỗ vỗ "thần binh" trong tay, nói:

"Này, đây không phải bình cứu hỏa thông thường, nó là loại đặc chế dùng nitor lỏng đấy. Là Nitor lỏng đó."

Quay đầu nhìn đi nhìn lại vẫn thấy người ta nhìn hắn bằng ánh mắt cổ quái, Trần Ngọc Lâm bực tức nói:

"Sao? Mấy người có người dùng quạt làm vũ khí, dùng cục gạch làm vũ khí, có người dùng kim khâu làm vũ khí, giờ thì có người dùng bình cứu hỏa làm vũ khí thì mấy người tỏ ra phân biệt đối xử à?"

"Này. Đây là Nitor lỏng đấy."

Trần Ngọc Lâm xách bình cứu hỏa bằng Nitor lỏng lên, lắc đầu:

"Thôi kệ, mấy người thật là hết cứu."

Kể đó hắn không cả nề gì nữa, tiếp tục "công kích" Nữ Hỏa Thuật Sĩ bằng bình Nitor lỏng, cùng lúc này áp sát nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Hoàn thành nhiệm vụ

"Chịu thua đi, Hỏa Thuật sư. Cô không thắng được đâu."

Trần Ngọc Lâm chìa vôi phun về phía Hỏa Thuật sư, một tay khác lao đến, bàn tay đó cầm lấy cây Tiên trong Song Quân Trấn, vung lên đập mạnh về phía trước.

Song Quân Trấn mỗi cây nặng 120 kg, hiện tại hắn để mức độ tăng lên là 15 lần, trọng lượng của một cây là 1800 kg. Tuy nhiên cũng không có nghĩa là hắn phải đánh một vật nặng 1800kg, hắn chỉ việc để mức "nhẹ" tương đương với mức 1, kể đó vung lên, lúc gần đánh trúng mục tiêu liền tăng lên cao nhất có thể là được.

Hiện mức cao nhất là 1800 kg, hình như đang có cái khóa gì đó không tăng cao lên hơn được.

Nữ Hỏa Thuật sĩ sau một khắc bất ngờ, nàng đã nhanh chóng lấy lại tinh thần. Toàn thân nàng nhanh chóng phun trào vô số kí tự tượng hình, nếu ai đó có thể đọc hiểu, thì những kí tự này chính là đại biểu cho Hỏa và Đất.

Toàn thân nàng dâng lên một ngọn lửa nóng rực, nhanh chóng trung hòa luồng Nitor lỏng mà Trần Ngọc Lâm phun ra. Tuy nhiên cùng một lúc này, một thanh Tiên lấy khí thể kinh khủng hướng nàng mà đập tới, hơn nữa trên mình của cây Tiên này còn phun trào năng lượng Lôi thuộc tính vô cùng nồng đậm.

Cây Tiên đánh vào lớp giáp dung nham của nàng, giống như cây gậy quật mạnh một cái, lập tức lớp giáp dung nham giống như va chạm vào một lực lượng kinh khủng, nhanh chóng vỡ vụn ra từng mảnh, thậm chí những vết nứt nhanh chóng lan khắp nửa thân trên của nàng, vỡ vụn ra.

Lớp giáp dung nham thông thường là một tuyệt chiêu vô cùng kinh khủng, tỏa ra nhiệt lượng đáng sợ, dung nham thì lại là thể nửa lỏng bao phủ người, có tấn công cũng sẽ không đối với bộ giáp này tạo thành ảnh hưởng. Chỉ cần chú ý mấy thanh kiếm và đao thôi.

Nhưng lần này khác, độ lạnh nhanh chóng khiến cho bộ giáp của nàng cứng lại, kể đó Tiên là một trong những vũ khí phá giáp kinh khủng vô cùng, lập tức phá nát bộ giáp của nàng, còn có một lực đạo lớn tác động đến nàng nữa.

Cây Tiên này bản thân nặng hiện tại là gần 2 tấn, một Tứ Phẩm tu vi bình thường cũng khó lòng chống lại nổi một đập từ cây Tiên này. Tuy rằng nó đủ khiến họ chùn tay, tuy nhiên cũng chỉ vờn vờ là không phân thắng bại. Trong điều kiện hãn không bị tước cây Tiên này đi mất.

Nữ Hỏa Thuật sư tuy cũng là Tứ Phẩm, nhưng ma pháp sư ngoại trừ hình thái ma pháp sư cận chiến thì trên cơ bản đều khó có thể gây tác dụng khi cận chiến, một khi cận chiến lập tức sẽ rơi vào thế cực kỳ bất lợi.

Nữ Hỏa Thuật sư này không ngoại lệ, chưa kể hiện tại nàng không thể sử dụng Hỏa pháp thuật mà chỉ có thể kiên cường phòng thủ.

"Gia tăng trọng lực - Giảm mạnh trọng lực - Gia tăng áp suất - Gia tăng Sức Mạnh - Cường Hóa thân thể."

Trần Ngọc Lâm nghe thấy nàng niệm như điên một loạt thần chú, hơn nữa trong thời gian rất ngắn, hiển nhiên là thường xuyên sử dụng. Nàng trong nháy mắt sử dụng năm loại pháp thuật cận chiến.

Kể từ khi khối Châu Âu cùng khối Châu Á 2 nền văn minh tu luyện giả va chạm, bên phía Châu Âu chú trọng đặc biệt hơn vào cận chiến, về phần Châu Á? Trần Văn, Trần Pháp, và các loại tiếp cận thân pháp.

Đương nhiên Tu Chân giả trọng cận chiến, ma pháp sư chủ yếu là lấy xạ kích làm chủ, cận chiến làm chủ chỉ là số nhỏ, phần đông vẫn là lấy xạ kích làm chủ, cận chiến làm phụ, cho nên chỉ có thể lấy cận chiến chống lại khoảng chừng cách nhau 1 đại cảnh giới.

Ngay khi nàng vừa niệm xong 5 loại ma pháp, Trần Ngọc Lâm quyết định chuyển hướng cái vòi phun từ người lên mặt nàng. Cùng lúc này, hãn nhìn thấy một vòng ma pháp rộng 1 mét bán kính xuất hiện trên mặt đất ở dưới chân hãn, kể đó lại thêm 1 vòng ma pháp khác bao phủ phần eo của Nữ Hỏa Thuật sư.

Cái của hãn chính là Gia Tăng Trọng Lực, còn cái của nàng là giảm trọng lực. Chưa hết, bên người nàng còn có 2 cái vòng phép xuất hiện sau lưng, nhìn khá giống hồn hoàn của hãn, trừ việc đó là vòng ma pháp.

Đồng thời dưới chân nàng còn xuất hiện một vòng phép rộng 5 mét, ngay khi nó xuất hiện, không khí lập tức nóng lên ít nhất là gấp đôi.

Gia tăng nhiệt độ? Tạo môi trường chiến đấu.

"Ngu ngốc"

Trần Ngọc Lâm không quan tâm, hãn chỉ để ý cái Gia Tăng Trọng lực của mình. Cái này có thể đề tăng trọng lực lên ít nhất 2 lần so với bình thường, nếu là Âu Bảo Uyên niệm ra thì không phải 2 mà là 8 lần cơ.

Hơn nữa cái vòng phép này là một trong các phép khá hiếm không bị tác động bởi tu vi cảnh giới đối phương, do vòng phép này tác động là lên mặt đất. Nói là nó tạo ra một cái khí tràng trọng lực thì đúng hơn.

Tuy nhiên có một vấn đề. Song Quân Trần từng cây nặng 120kg, tăng lên gấp đôi.. chính là 240kg. Hiện tại hãn đang đề dao động giữa 1 và 15 lần, như vậy 15 lần 120 cân là 1800 cân, tuy nhiên gấp đôi về sau chính là 3600 cân.

Nữ Hỏa Thuật sĩ đang lùi về sau, đột nhiên bị trúng một tia làm lạnh xẹt thẳng mặt, không phải vào lớp giáp mà là thẳng mặt, do vừa nãy lớp giáp bị Trần Ngọc Lâm đánh vỡ rồi. Cho nên nàng nhanh chóng sững sờ, ôm mặt hét lên một tiếng. Không có cách, Nitor lỏng là gần âm 200 độ C, tuy rằng ra ngoài môi trường nhanh chóng bị giảm mạnh đi nhưng cũng đại khái 150 độ C.

Những lần trước phun vào quần áo và hỏa giáp, lần này trực tiếp phun vào da thịt.

Còn tốt Trần Ngọc Lâm quần áo là cách nhiệt, hơn nữa hãn duy trì điện chạy toàn thân, lại không bị tác dụng trực tiếp mà chỉ là hàn khí tỏa ra, hơn nữa lại bị khí nóng trung hòa, nên đại khái cũng chỉ âm 50 độ C.

Kể cả thể nó vẫn lạnh.

Trần Ngọc Lâm nhân cơ hội cô nàng kia ôm mặt, chuyển sang Song Quân Trần - Giản. Giản lực mạnh vô cùng, đối với đối thủ bị phá giáp là tối thích hợp.

Hơn nữa, nó cũng nặng tương đương.

Nữ Hỏa Thuật Sư ôm mặt kêu lên còn chưa xong, kể đó nàng cảm nhận một luồng lực lượng cuồng bạo đánh thẳng vào ngực, đánh bay nàng đi, phun ra từng bùm máu.

Trần Ngọc Lâm gãi mũi, không phải hắn không muốn đánh vào đầu, nhưng nàng ôm mặt kêu thét lại quay đi quay lại dữ quá, cho nên không đánh được, đành đánh vào ngực. Hi vọng hai trái bưởi không bị một đòn đánh này nén thành cam, bằng không có khi nàng trực tiếp giết tới Vĩnh Hằng đảo luôn.

Kẻ đó hắn thu hồi lại thanh Giản vào túi, đỡ được một đồng sức nặng, nhanh chóng chạy về phía nàng. Nữ Hỏa Thuật sĩ bị đánh bay khoảng 30 mét, nhanh chóng đứng dậy ôm ngực gầm lớn, nhe ra vài cái răng nanh rồng:

"Đồ khốn, có giỏi thì đừng có làm mấy trò đó, đánh nhau như một thằng đàn ông xem nào?"

Trần Ngọc Lâm nhìn thấy mấy cái răng nanh rồng, nhớ lại một truyền thuyết gì đó, hầu hết thuật sĩ ma pháp đều là con cháu của rồng, kẻ đó hắn nhún vai lao về phía nàng nói:

"Thứ nhất, đây là binh cứu hỏa dùng Nitor lông, cũng không phải trò vớ vẩn. Nó là Nitor lông, tại sao ai cũng phân biệt đối xử nhỉ?"

Trần Ngọc Lâm tiếp theo điểm ra một gậy, lần này nàng né được, nhanh chóng tự tạo dựng một Pháp Ấn trên tay. Trần Ngọc Lâm tiếp theo tay phun ra 9 trái Sét Hòn bao phủ lấy nàng, nhanh chóng nổ tung, tuy nhiên do dư lực bao phủ quanh nàng cho nên nàng chỉ bắn ngược ra sau vài mét, đồng thời hắn nói:

"Thứ hai, cô không phải đàn ông để chiến đấu như hai người đàn ông, còn nếu cô muốn chiến đấu như một người đàn ông và một người phụ nữ thì..."

"Ta có bạn gái rồi."

Trần Ngọc Lâm tiếp theo ném mạnh thanh Giản về phía nàng, lúc hắn vẫn đang ném nó thì nó còn ở tỉ lệ 1, tương đương 240 kg, sau khi rời xa thân thể hắn chắc sẽ giảm còn 120kg, tuy nhiên lúc rời tay hắn thì hắn vừa vận nhanh tay chỉnh lại thành 15.

Nữ Hỏa Thuật sĩ kẻ đó bị thanh Giản đập vào ngực, 1800 cân va chạm cũng không phải chuyện chơi, đầu của thanh Giản vốn nhọn giống cái công phá thành, đâm vào cũng không phải chuyện đùa.

Nhưng nhanh chóng sau đó, một luồng ánh sáng phát ra từ tay Trần Ngọc Lâm, bao phủ lấy thân thể nàng, trói chặt nàng lại.

Trần Ngọc Lâm sau khi dùng Hoàng Kim Lưới, rút ra Yểm Đạo, hình dáng đại đạo, tiến vài bước lao tới, Đại Tu La Đạo Pháp phát động một nhát chém kinh người xuyên qua Nữ Hỏa Thuật sĩ, liền kẻ đó nàng hóa thành một điểm sáng màu xanh, biến mất, để lại trên mặt đất 7 khối Lệnh Bài Mảnh vỡ.

"Ai quan tâm bằng môn hay là tà đạo, có tác dụng là được. Chỉ mấy người đầu óc có bệnh mới quan tâm."

Trần Ngọc Lâm bừa bãi thu mấy khối lệnh bài về, búng ngón tay:

"Ồ, câu này hay, phải ghi vào."

Kẻ đó hắn rút ra một cuốn sổ, ghi nhoay nhoáy. Lang Lộc tò mò nhìn cuốn sổ, hí híp mắt đọc:

"Nhật ký giấc mơ? Là cái gì vậy?"

"Không nên hỏi."

Trần Ngọc Lâm cất cuốn sổ đi, nhìn qua nhiệm vụ 3 đầu đã thỏa mãn 2 đầu, chỉ còn lại 1 cái là đánh bại thêm 1 Tứ Phẩm khác. Hắn nhìn qua tên đang chiến đấu với Lang Lộc, lúc này toàn thân hắn xuất hiện chẳng chút vết nứt. Ngay khi thấy nữ Hỏa Thuật sĩ bị đánh bay, hắn lập tức run người, sau lưng hắn vung lên một cặp cánh bướm, chuẩn bị bay ra xa.

"Năm mơ."

Trần Ngọc Lâm hét lớn, Devil Trigger xuất hiện, một tay nó xách Yểm Đạo một tay khác xách theo bình Nitor lông, còn lại hai tay Trần Ngọc Lâm xách theo Song Quán Trăn lao thẳng về phía gã kia.

Gã này nhìn giống như một con thần lân người vậy. Dường như chủ đạo hệ của gã là Phòng Ngự. Gã này trầm giọng hỏi:

"Đánh bại cô kia là đủ rồi, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?"

Trần Ngọc Lâm nhún vai, sau lưng gã người thần lân đột nhiên 4 đầu Tứ Phẩm Quỷ Vật xuất hiện, nhanh chóng ghim chặt hắn xuống.

"Ta thích."

Trần Ngọc Lâm nhún vai, Đại Tu La Đạo Pháp kết hợp Lôi Quang Chi phóng thẳng tới căn cổ của gã người thần lân, trong nháy mắt gã hóa thành một luồng sáng biến mất.

Cùng lúc này, Hệ Thống thông báo:

[Hoàn thành nhiệm vụ....]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Vòng quay may mắn

Trần Ngọc Lâm sau khi giải quyết lũ Tam Phẩm sơ kỳ, để sót một thằng chạy mất, kẻ đó hẳn kiểm kê nhiệm vụ:

[Thông báo nhiệm vụ: Bớt lười đi.

Mô tả: Bớt lười đi.

Yêu cầu: Đánh bại một Tứ Phẩm mà không sử dụng Triệu Hoán Thú, cũng như nhờ đồng đội trợ giúp trực tiếp. (Hoàn thành)

Nhiệm vụ phụ: Đánh bại Tứ Phẩm mà không sử dụng bất kỳ tính năng nào từ Hệ Thống trừ tính năng mặc định. (Hoàn thành)

Nhiệm vụ phụ 2: Tự tay đánh bại cả 2 Tứ Phẩm. (Hoàn thành)

Phần thưởng: 1000 điểm Vận Mệnh. Mỗi nhiệm vụ phụ tặng 1 quà nhỏ.]

[Gói quà nhỏ hoàn thành nhiệm vụ phụ: 2 Vòng Quay Nhỏ Sơ Cấp hoặc 300 điểm Vận Mệnh.]

[Gói quà nhỏ hoàn thành nhiệm vụ phụ 2: 1 Vòng Quay Nhỏ Trung Cấp hoặc 400 điểm Vận Mệnh (tăng cường do hoàn thành nhiệm vụ 100%)]

"....."

Trần Ngọc Lâm nhú mày hỏi:

"Vòng Quay Sơ Cấp là cái gì thế? Tính năng mới à?"

[Cấp 33.]

Hệ Thống đáp trả:

[Từ Cấp 33 trở đi, mỗi một nhiệm vụ đều sẽ có tuyến hạng lựa chọn giữa điểm Vận Mệnh cùng với Vòng Quay Số. Tùy theo nhiệm vụ độ khó sẽ có các tuyến hạng Vòng Quay Số khác nhau. Kí Chủ có thể tiến hành nâng cấp cho vòng quay bằng cách kết hợp 2 vòng Quay cùng cấp với nhau.]

[Các cấp bậc cơ bản là: Nhỏ - Vừa - Đại. Mỗi loại phân ra thành Sơ Cấp - Trung Cấp - Cao Cấp cấp bậc cùng với 1 loại đặc biệt là Vòng Quay Hoàng Kim cả thảy 10 cấp vòng quay.]

[Các vòng quay chỉ có thể nhận được từ: 1. Nhiệm Vụ 2. Danh hiệu đạt được 3. Đánh bại Boss cao cấp. 4. Hoàn thành Phó Bản. Ngoài ra không có thể mua trong cửa hàng.]

[Vòng Quay cấp bậc Nhỏ có thể chứa Vật Phẩm B cấp tối đa. Vòng Quay cấp bậc Trung có thể chứa B cấp vật phẩm. Vòng Quay Cấp Bậc Đại có thể chứa vật phẩm A cấp. Mỗi một cấp bậc Sơ - Trung - Cao tương ứng tỉ lệ ra được vật phẩm cấp tối đa, lần lượt là 25% - 50% - 100%]

[Riêng biệt Vòng Quay Hoàng Kim là vòng quay khác biệt, không thể quay nhưng có thể dung hợp cùng vòng quay khác, mỗi vòng quay như vậy có tỉ lệ 3.33% ra được vật phẩm S cấp.]

[Mỗi lần ghép Vòng Quay sẽ có tỉ lệ nhận được Vòng Quay Hoàng Kim, tỉ lệ tăng theo cấp số của Vòng Quay.]

"....."

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc, cái này là một tính năng mới. Cần biết thông thường vật phẩm C cấp cũng khoảng chừng 600-1000 điểm, tuy nhiên hiện tại thì lại không biết rõ sẽ ra được vật phẩm nào.

Cũng có thể là cái gì đó vô dụng.

Trần Ngọc Lâm nhún vai, hẳn tuyến lựa chọn số 1: 2 cái vòng quay Nhỏ Sơ Cấp và 1 cái vòng quay Nhỏ Trung Cấp. Như vậy hẳn sẽ có được đủ điều kiện ghép thành 1 Vòng Quay Nhỏ Cao Cấp, tương đương một vật phẩm B cấp.

[Kí Chủ hiện tại sở hữu 2 Vòng Quay Nhỏ Sơ Cấp, 1 vòng Quay Nhỏ Trung Cấp, đủ điều kiện để ghép thành một vòng quay Vòng Quay Nhỏ Cao Cấp, có ghép hay không?

1. Có.

2. Không.]

"Có. Mà ta thắc mắc này Hệ Thống, chắc chắn là ngươi thừa biết ta muốn ghép lên cấp, vậy tại sao ngươi vẫn hỏi máy móc vậy nhỉ?"

[Đó là quy tắc.]

"Chà, vậy ra Hệ Thống vĩ đại cũng phải tuân thủ theo các quy tắc cơ đấy."

Trần Ngọc Lâm cười cười chọc ngoáy, Hệ Thống im lặng không nói, bắn cái thông báo:

[Điều kiện đã đủ, Kí Chủ nhận được lựa chọn:

1. Vòng Quay Tự Sát Siêu Cấp.

2. Vòng Quay Khói Lửa.]

Trần Ngọc Lâm

-.....

Đại ca, em biết sai rồi còn không được sao? Cho em một cơ hội hỏi cái đi?

[Mô tả Vòng Quay Tự Sát Siêu Cấp Kí Chủ có thể nhận được giữa:

tám trăm ba mươi hai ngàn (832.000) điểm uể oải, chín trăm sáu mươi chín ngàn (969.000) điểm mệt mỏi, hai triệu ba trăm ngàn điểm (2.300.000) điểm chán nản, mười chín triệu điểm (19.000.000) nhức mòi, sáu mươi chín triệu (69.000.000) điểm nản chí, ba trăm triệu điểm (300.000.000) mờ nhạt, sáu trăm bảy mươi lăm triệu (675.000.000) điểm lười biếng, chín trăm chín mươi chín triệu chín trăm chín mươi chín nghìn chín trăm chín mươi tám (999.999.998) điểm " ngươi đi chết đi trần ngọc lâm " vân vân và vài thứ khác.]

[Cộng thẳng chỉ số luôn được xếp hạng là Vòng Quay Cao Cấp, sướng nhé Kí Chủ.]

"KHOAN ĐÃ.. TẠI SAO TẤT CẢ CÁC CHỈ SỐ ĐỀU Ở HÀNG TRĂM NGÀN THẾ? TA NHỚ CHỈ SỐ CAO NHẤT CỦA TA CÒN CHƯA LẾT TỐI 100.000 ĐIỂM?"

[Cho nên mới gọi Tự Sát Siêu Cấp, nó cộng trực tiếp vào chỉ số. Ví dụ nếu Kí Chủ xoay ra điểm lười biếng, kí chủ sẽ lười tới mức không muốn sống luôn. Không phải ta giết Kí Chủ, mà là Kí Chủ tự giết mình, đỡ tạo nghiệp.]

"Thế còn cái điểm đi "ngươi đi chết đi Trần Ngọc Lâm" thì là điểm gì thế?"

[Điểm gì cơ?]

"Ngươi đi chết đi Trần Ngọc Lâm."

[Chính xác, Kí Chủ hiểu rồi đó.]

"....."

[Điểm này sẽ lập tức giết chết Kí Chủ, trước đó sẽ rải nhân quả của Kí Chủ ra toàn bộ vũ trụ, trừ khi Thiên Đạo tự mình nghịch chuyển lịch sử của vũ trụ, bằng không không ai có thể cứu được Kí Chủ.]

"....."

[Về phần Vòng Quay Khói Lửa, nó bao gồm chính là:

1. Bom Sa Hoàng.

2. Bom Phá Hủy Linh Từ.

3. Bom Na-pan.

4. Bom Hủy Diệt Nguyên Từ.

.....

Lưu ý tất cả những lựa chọn trên ngay khi quay ra đều sẽ lập tức nổ tung. Kí Chủ lựa chọn cái nào?

1. Vòng Quay Tự Sát Siêu Cấp.

2. Vòng Quay Khói Lửa.]

"Có lựa chọn số 3 không? Ý ta là lựa chọn là không lựa chọn đó."

[Có. Đã bỏ sung 1 lựa chọn:

3. Không lựa chọn.]

Trần Ngọc Lâm không do dự tích ngay vào lựa chọn số 3.

[Chúc mừng Kí Chủ lựa chọn số 3, không lựa chọn. Hiện tại Kí Chủ đã được chuyển tới Vòng Lựa Chọn số 2, Kí Chủ còn lại 2 lựa chọn:

1. Vòng Quay Tự Sát Siêu Cấp.

2. Vòng Quay Khói Lửa.]

Trần Ngọc Lâm

"....."

Đại Ca, em biết lỗi rồi, tha em đi...(ㄟ____ㄟ) Hứa sẽ ngoan.

[Lựa chọn 1 trong 2 đi Kí Chủ. Xét cho cùng, đây là Quy tắc ta phải tuân thủ, hắc hắc. Đừng lo, Kí Chủ có thể câu kéo đến muôn đời, nơi này là không gian đặc biệt, thời gian không thực sự trôi đi, chúng ta không có gì ngoài thời gian.]

Lang Lộc cùng Bella, Lily đang giải quyết nốt đám Tam Phẩm còn sót lại kia. Tuy nhiên bọn hắn đã để sót lại một người chạy mất.

Đó là một cái Phong hệ tinh linh, hắn sử dụng thiên phú đặc thù hóa thành một luồng gió chạy mất. Không có cách khác, đành phải để hắn chạy mất thôi.

Trong trận đánh vừa rồi, bọn hắn thu được 12 khối Lệnh Bài Mạnh Vỡ, cùng với 5 khối Trần Ngọc Lâm có sẵn, và 6 khối đám ba người Lang Lộc kiếm được, coi như cả bọn hiện tại đang có được 23 khối, gần một nửa rồi.

2 cô nàng ma pháp sư kia đang nghỉ ngơi, một trận vừa rồi lấy của hai nàng hơi nhiều sức.

Lang Lộc hơi suy nghĩ về 2 cô này, bọn hắn có một thỏa thuận, sẽ đưa 2 người bọn nàng lên trong Top 10, đổi lại sẽ lấy được mọi thứ mà các nàng kiếm được, bất kể nó là cái gì, lệnh bài mạnh vỡ, hay là thần khí cổ đại sale off 50%.

Hình như học viện ma pháp các nàng đại diện đang đăng ký nâng cấp, tuy nhiên vẫn còn thiếu một vài điểm tốt của học viện nữa. Nhưng nếu như có thể đem các nàng tiến lên Top 10, thậm chí là Top 5 thì hoàn toàn có thể khiến cho học viện chắc chắn lên cấp thành công.

Đăng ký lên cấp học viện là Liên Minh 1 loại hệ thống nâng cấp, tuy rằng cứ việc đứng trong TOP của các đại hội không có ảnh hưởng trực tiếp với việc lên cấp, nhưng nó sẽ là một vài điểm cộng về tiềm lực và phát triển trong tương lai, có thể lấy được hảo cảm ban giám khảo.

Bất chợt hắn nghe thấy một tiếng "ẦM" kinh khủng, kẻ đó hắn quay sang nhìn thấy một bóng người văng lên trên không, toàn thân cháy một đồng lửa, va đập một hồi rồi mới dừng lại.

Kẻ đó, trong sự kinh ngạc của Bella 3 người, Trần Ngọc Lâm phun ra một ngụm khói, đứng dậy, trầm trồ:

"Sống rồi. Cũng may chỉ ra được là ngư lôi, hơn nữa là loại máy năm 1900 bằng không chắc giờ về với ông bà rồi."

"?"

Lang Lộc nghi hoặc hỏi:

"Có chuyện gì thế?"

Hắn vẫn giữ hình dáng sói - gấu mèo của mình. Con gấu mèo kia thể chất mạnh hơn con chim nhiều lắm nên chịu đựng được lâu hơn.

"Vô tình làm rơi quả bom thôi. Không có gì đâu. Thế thu hoạch thế nào rồi?"

Trần Ngọc Lâm phì cười, nói. Ba người Lang Lộc im lặng nhìn hắn.

Vô tình làm rơi quả bom? Trong túi trữ vật thằng cha này rốt cuộc có những thứ gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 197: Tinh Không Huyền Thú hiện

Trần Ngọc Lâm phì cười, hỏi:

"Vậy là 23 cái Lệnh Bài Mảnh Vỡ?"

Kể đó, hắn nhận lấy mấy khối Mảnh Vỡ từ tay Bella. Các khối lệnh bài mảnh vỡ này có thể ghép lại với nhau thành một tấm lớn hơn, đồng thời từ đó có thể đạt được một số tính năng hữu ích hơn một chút.

Cứ 10 mảnh là có thể đạt được 1 loại tính năng phụ trợ.

Tỉ như tính năng của bọn hắn, mở ra một tấm bản đồ, cho phép quan sát toàn bộ địa hình trong khoảng 10 km từ vị trí của bọn hắn, hơn nữa còn có thể quan sát các nơi đã từng đi qua. Một tính năng có thể nói là cấp thấp hơn của Bản Đồ Đạo Tặc, chỉ có điều nó là bản đồ 3D, có thể thể hiện địa hình cho nên có chút dùng.

Còn tính năng của đám người kia độ hữu dụng cao hơn hắn, cho phép bọn hắn cảm ứng vị trí những người mang lệnh bài xung quanh. Cảm ứng này hoạt động theo kiểu cái la bàn, không có giới hạn khoảng cách, tuy nhiên ưu tiên vị trí gần hơn.

Sau khi gộp cả hai thành một tấm lệnh bài lớn, bọn hắn đạt được tính năng do cả hai bổ sung cho nhau: Xác định vị trí của những người mang lệnh bài mảnh vỡ trên bản đồ.

Trần Ngọc Lâm bật cái bản đồ 3D lên, nhìn trông khá hiện đại khi nhìn thấy toàn bộ khu vực xung quanh dưới dạng 3d hiện ra, nhìn lướt qua, chẳng có ai cả, tuy nhiên lại có một cái La Bàn chỉ về một hướng ở góc bản đồ.

Có lẽ là chỉ phương hướng tới người nắm giữ Lệnh Bài Mảnh Vỡ gần nhất.

Trần Ngọc Lâm 4 người kể đó do hiện tại đang không còn mục tiêu, bắt đầu tiến sâu hơn vào bên trong rừng, ý định đồng thời tìm kiếm các Lệnh Bài Mảnh Vỡ còn chưa kịp tìm thấy được, ngoài ra còn đề đi kiểm thêm điểm số nữa.

Hiện tại tổng điểm của bọn hắn là hơn 8000, chỉ kém đội đầu tiên 1200 điểm. Cứ việc lúc trước bọn hắn đang đứng thứ 3 với đội thứ 2 hơn bọn hắn 200 điểm, nhưng cũng không biết làm sao, ngay khi bọn hắn xong việc với đám nữ Hòa Thuật Sư, lập tức nhóm đó biến mất khỏi danh sách, thế là bọn hắn chiếm chệch nhảy lên vị trí thứ 2.

Có lẽ nhóm nữ Hòa Thuật Sư là nhóm giữ vị trí thứ 2? Nếu thế thì cũng không quá khó hiểu, nhóm đó có tới tận 1 Tứ Phẩm tu vi Tu Chân hệ, một Ma Pháp Sư cao cấp, hơn nữa lại là Hòa Thuật Sư chuyên khống hòa, không thể nói là không mạnh.

Đồng thời, bọn hắn cũng đã căn đủ cho nhóm Bella lên được vào trong TOP 20, cũng không khó lắm. Đủ 500 điểm là có thể vào trong TOP 20, 1900 điểm là thành tích của TOP 10 hiện tại.

Sau vụ nữ Hòa Thuật sĩ tầm 6 tiếng, trong khi bọn hắn đang săn bắt mấy con Quái Kê và né tránh bầy Triều Ảnh Thú - hắn cũng đã phổ biến những gì mà hắn biết về đám này - thì chợt bọn hắn bắt gặp một tu sĩ Tam Phẩm đại viên mãn đang độ kiếp.

Thanh niên này nhìn qua hắn là đời sau của một môn phái cổ võ nào đó, đồ hắn mặc trên người không phải chiến y hiện đại mà là đạo bào cổ xưa in hình rồng phượng.

Phía trên đầu hắn bao phủ 3 tầng mây đen xếp giống như cái kim tự tháp đang bao phủ trên đầu hắn. Người thanh niên này vùng lên một thanh trường đao to lớn, chống đỡ từng đạo thiên kiếp phía trên đầu hắn.

Tuy nhiên từng đạo thiên kiếp giáng lâm giống như đang đập búa, mỗi một đạo lại mạnh hơn, thẳng đến khi thanh trường đao của vị tu sĩ này bị phá gãy mới thôi.

Kể đó là thêm một đợt thiên kiếp khác, đợt thiên kiếp này giống như một cây cột trụ thiên lôi giáng lâm, nhưng nhanh chóng vị tu sĩ này lấy ra một lá phù, miễn cưỡng chống lại với đợt thiên kiếp này.

Cuối cùng là một đợt thiên kiếp, nhưng đợt thiên kiếp này khác lạ, nó ngay khi đến lượt, lấy khí thể kinh dị phủ xuống toàn thân người tu sĩ, kể đó đám mây kiếp này nhanh chóng tiến vào bên trong cơ thể của vị tu sĩ.

Tu sĩ này dường như cũng biết trước, vào tư thế xếp bằng nhập định, nhưng chừng 5 phút sau hắn đứng dậy, thống khổ gào lên một tiếng trước khi toàn thân da thịt đột nhiên bốc cháy từ bên trong, kể đó Trần Ngọc Lâm có thể thấy cơ thể hắn bốc cháy từ bên trong, xương cốt mảnh liệt sáng lên dữ dội.

Sau đó bằng mắt thường thấy được hai tay hai chân hắn thịt bốc cháy đã hóa thành tro rơi là tả, để lộ xương cốt bên trong sáng trắng lên, đang bốc

khỏi.

Thiên Kiếp Tứ Phẩm, bất luận loại hình độ kiếp nào, luôn luôn là thiên kiếp xâm nhập vào cơ thể, ngũ tạng lục phủ, tiến hành độ nội kiếp.

Nhìn qua là biết được độ kiếp thất bại.

Chợt lúc này, một bóng đen phủ xuống, bóng đen này giống người, nhưng lại có cái đầu quạ. Hắn giơ lên bàn tay xương xẩu phủ đầy gai nhọn, búng ngón tay, một viên đan dược bắn vào miệng của vị tu sĩ kia, lập tức cả thân thể hắn tỏa ra từng làn khói trắng, bắt đầu hộc ra máu đen.

"Còn tốt, có thể cứu."

Vị người quạ này nói vậy, phát cánh liền biến mất. Trần Ngọc Lâm có thể thấy rõ huy hiệu Liên Minh ở trên vai hắn, hẳn là giám khảo Liên Minh phụ trách giải cứu.

Đối với Thiên Kiếp người ngoài cuộc không thể can thiệp, đó là phép tắc chí cao, dù cho có can thiệp bằng cách nào, công kích hay là tặng phúc hoặc ảnh hưởng cũng sẽ chỉ nhẹ nhàng xuyên qua. Hơn nữa môi trường Thiên Kiếp là môi trường cách âm, với ảnh hưởng bên ngoài chính là không nghe không thấy không cảm ứng.

Có điều tại 3 cảnh giới Tứ Phẩm - Ngũ Phẩm - Lục Phẩm đặc biệt, đợt thiên kiếp cuối cùng luôn là nội kiếp. Nếu không vượt qua được sẽ có một giai đoạn nhỏ người độ kiếp lâm vào tình trạng nửa chết nửa sống, hồi quang phản chiếu, vào lúc này vẫn còn có thể cứu được, tuy nhiên người này chủ định là đời này không mong tu đạo.

Nếu không được cứu chữa kịp thời, tự nhiên chính là tử vong.

Trần Ngọc Lâm trầm lặng tiếp tục đi tới. Cảnh tượng như vậy không nói là thường xuyên chứng kiến, nhưng chỉ ít ở đây trường hợp độ kiếp thất bại cũng đã có 7-8 trường hợp rồi. Còn độ kiếp thành công tuy nhiều, nhưng cũng chỉ vớt vớt hơn 30 cái.

Chừng hơn 1/10 số lượng người tham gia Đại Hội.

Trần Ngọc Lâm sau khi chứng kiến độ kiếp như vậy, hẳn hơi trầm ngâm đi về phía trước. Cứ việc khoa học kĩ thuật phát triển vô cùng, nhưng số lượng người chết do độ kiếp vẫn cứ vô cùng khủng bố, lên tới 10% cho tới 20% tổng số lượng độ kiếp.

Trần Ngọc Lâm thờ dài, có Hệ Thống không có nghĩa hẳn là thiên hạ vô địch. Tỉ như đợt chiến đấu cùng với Liễu Xà, hắn bị rượt đuổi cho chạy trời chết, Liễu Xà 92 cái đầu cùng phối hợp, thân thể hầu như mạnh mẽ đủ để chiến đấu cùng Tứ Phẩm Hậu kỳ. Hơn nữa mấy cái đầu có bị chặt đi cũng hồi phục lại dễ dàng.

Trần Ngọc Lâm bốn người tiếp tục tiến lên phía trước, chủ yếu nhằm vào các đàn hung thú sinh sống trong rừng. Số lượng hung thú càng lớn, khả năng xuất hiện Tứ Phẩm càng cao.

Tuy vậy, bọn hắn vẫn chưa bắt gặp bầy hung thú nào có nhiều hơn 2 đầu Tứ Phẩm. Nói thật, lần trước bắt gặp 3 con Tứ Phẩm quý hầu là lần hắn gặp số lượng Tứ Phẩm hung thú nhiều nhất, còn lại tối đa cũng chỉ là hai con Tứ Phẩm cùng lúc.

Sau chừng 1 ngày, Trần Ngọc Lâm nhóm người cũng đã đuổi kịp nhóm đầu tiên, thậm chí còn có xu hướng bỏ qua. Tuy rằng thi thoảng nhóm kia cũng bắt chợt tăng tốc mạnh lên, nhưng bọn hắn cũng không kém, khoảng cách điểm số của hai nhóm thường xuyên dao động trong khoảng trên dưới 200 điểm.

Tuy nhiên tại sau khi bọn hắn gặp được một cây Vọng Thú, một loại cây có thể hấp dẫn động vật dựa vào mùi của nhựa cây, hơn nữa kích động tính đói ăn của chúng thì bọn hắn lại có nhiều ra hơn ngàn điểm so với nhóm kia, triệt để bỏ xa bọn hắn.

Không có cách, hơn mấy trăm con hung thú cơ mà, trong đó chỉ ít có tới 10 con Tứ Phẩm hung thú.

Trần Ngọc Lâm đối với hạng 1 là bất lực. Đó là nhiệm vụ của Hệ Thống rồi. Mặc dù Lang Lộc không hiểu lắm tại sao Trần Ngọc Lâm lại có chấp thế nhưng nó cũng không có ý kiến nhiều. Dù sao Mộ Dung Nguyệt cũng có lệnh phải đạt hạng đầu.

Tầm khoảng 12 giờ tối, ít nhất giờ trên cái điện thoại nói thế, đột nhiên Trần Ngọc Lâm cảm giác khối Lệnh Bài Mạnh Vỡ trong hòm Item phát sáng lên. Hắn vội ra xem xét, chợt phát hiện trên cái bản đồ 3D đang có một điểm sáng phát lên sáng rực.

Trần Ngọc Lâm kiểm tra, kẻ đó mở ra Bản Đồ Đạo Tặc đối chiếu, phát hiện điểm sáng rực này vừa vặn là ở trung tâm cái khu rừng thực vật bọn hắn mới vượt qua mấy hôm trước, cái kí ức kinh dị về cái đám thực vật giống như một đội quân kinh người đó vẫn còn.

Ở trung tâm khu rừng thực vật đó hiện lên một điểm sáng, kẻ đó bắt chấp bọn hắn chưa vào trong khu rừng đấy lần nào kể từ khi có được Bản Đồ (bọn hắn gặp nhau trước đó, nhưng chưa kịp trao đổi để ghép 2 tấm vào với nhau cho nên dữ liệu không cập nhật), một cái kim tự tháp.

Trần Ngọc Lâm ánh chừng cái thứ đó là thứ ở bên trong tòa thành thực vật được bao phủ bởi mấy ngàn tòa tháp kia. Cũng không rõ làm thế nào mới vượt qua ngàn đó tòa tháp nữa.

Trần Ngọc Lâm đọc qua thông tin của cái kim tự tháp, chợt sửng sốt: Tinh Không Huyền Thú lồng giam.

Chương 198: Vòng quay may mắn vật phẩm

Trần Ngọc Lâm 4 người quyết định tiến về cái Kim Tự Tháp. Từ vị trí của bọn hắn hiện tại đi đến đó cũng chừng 12 tiếng đồng hồ.

Lang Lộc đã triệu hoán ra con chim sắt khổng lồ lúc này, tiến hành bay về phía khu rừng đó. Con chim này tu vi là Tam Phẩm đại viên mãn. Chỉ cần bay chừng hơn 6 tiếng là tới nơi. Lang Lộc sử dụng kí tự hình ảnh ám chỉ nếu một mình hắn hóa thành hình dáng chiến đấu chim ưng thì có thể đến đó trong 3 tiếng đồng hồ, tuy nhiên như thế con chim sẽ chết.

Bella và Lily đang ngồi chơi game, Trần Ngọc Lâm mấy hôm nay tương đối mệt mỏi nên lần quay ra ngủ.

Tuy nói hiện tại là 12 giờ đêm nhưng trời vẫn sáng, chỉ là điện thoại của hắn hiển thị là 12 giờ đêm mà thôi.

Lúc hắn tỉnh dậy đã là chừng 4 giờ sáng, được Lang Lộc đánh thức dậy. Hắn nhìn về phía khu rừng chỉ để thấy một cảnh tượng kinh ngạc.

Toàn bộ khu rừng dài rộng hơn hai mươi mấy kilomet nay đã chết sạch. Từng cây lúa héo khô rũ xuống, những hạt gạo lúc trước căng mọng đầy những hạt đầy leo nay đã chết sạch. Ngoài ra khu rừng đầy leo bên trong cũng vậy, toàn bộ héo vàng hết cả, để lộ bên trong là một cái kim tự tháp Ai Cập khổng lồ.

Tuy nhiên khác với kim tự tháp Ai Cập, cái kim tự tháp này có 8 mặt chứ không phải 4, mỗi một mặt đều có một cái thông đạo dài nối ra ngoài tới 4 cây số. Những thông đạo này chắc chắn trước đó không có tồn tại, trông rất mới như thể chỉ vừa mới được lát đá trong 1 đêm vậy.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua một đám chừng khoảng 5-6 người tụ tập mỗi một đầu thông đạo, liền lập tức hiểu ra ngay.

Cái kim tự tháp này không rộng lắm, tối đa mỗi cạnh cũng chỉ 3 cây số, tuy nhiên do các thông đạo kéo dài thêm vài cây số cho nên khoảng cách giữa mỗi điểm vào giảm đi đáng kể, từ đó giảm mạnh khả năng các nhóm hợp tác với nhau, hoặc bàn kế hoạch cho nhau. Đương nhiên trừ khi xuất hiện một người chỉ huy đáng tin cậy tụ tập mọi người lại.

Dù sao, kết cấu 8 thông đạo kiểu này có thể phân tán tất cả mọi người ra. Trần Ngọc Lâm không cảm thấy các thông đạo này có gì khác nhau, bèn tiến về thông đạo gần nhất.

Tuy nhiên hắn thấy hơi lạ, 8 thông đạo, cả thấy cả 8 cái tính cả bọn hắn mới có được 39 người, nếu hắn nhớ không nhầm trước khi Đại Hội khai mạc có cả thấy hơn 200 người, lúc này không lẽ đã toàn bộ bị loại bỏ rồi?

Có lẽ còn một phần chưa đến kịp nữa nhỉ?

Dù thế, những người đã đến toàn bộ đều là các nhóm sở hữu Tứ Phẩm tu vi, hoặc Tam Phẩm Đại Viên Mãn.

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn một đám chừng 4 người ở bên phía bọn hắn, phân thành 2 nhóm 2 người. Do cơ bản mỗi một nhóm đều bị phân tán ra ngay từ đầu cho nên nếu có một hai người bị thất lạc, loại bỏ cũng không hiếm lạ.

Dù sao nguy cơ không chỉ đến từ hung thú, địa hình mà còn có cả người tham dự nữa.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua Bản Đồ, xung quanh ngoại trừ hung thú, còn lại cũng chưa có nhiều người mới tới. Hắn bèn bước xuống hỏi một người mặc áo kiểu dân địa phương, tuy nhiên rất nhanh người được hắn hỏi hừ lạnh một tiếng rồi đi chỗ khác, lộ rõ thái độ không thèm nói chuyện với hắn.

Trần Ngọc Lâm gãi gãi mũi, hắn cũng chỉ muốn tìm hiểu chút thông tin, ban đầu nghĩ có lẽ những người ở đây đến trước có thể biết cái gì đó mà hắn không biết, nhưng hiển nhiên người ta cũng không dự tính nói cho hắn.

Hoặc là chẳng biết cái gì.

Trần Ngọc Lâm hơi liếc nhìn xung quanh, hắn cũng phải có gì đó phổ biến quy tắc quanh đây. Chợt hắn để ý một tấm bảng ở cạnh bên thông đạo, góc này khá khuất nên từ vị trí của hắn không thấy được.

Trần Ngọc Lâm tiến về chỗ cái bảng trong khi Lang Lộc đang gọi đám hai người Bella dậy. Trần Ngọc Lâm thì nghĩ chỉ cần thu hồi con chim về cho cả hai ngã dập mặt là xong, tuy nhiên Lang Lộc lại nghĩ như vậy là hơi quá rừng rú hay gì đó.

Hắn vừa tiến về phía cái bảng, bất chợt người thanh niên mà hắn vừa bắt chuyện đang đi về phía đồng bạn của mình bất chợt quay ngược lại, hắn giơ tay ra, một mũi thương xuất hiện trên cánh tay hắn, đầu mũi thương phát ra tiếng kêu xé gió thẳng tới phía hắn.

Trần Ngọc Lâm

-.....

Người có biết người có thể tấn công mà không cần quay người lại và phát ra tiếng động đủ để người đã chết cũng phải bật dậy ngắm xem người đang làm gì không? Cái tiếng cát cọ vào giày ấy?

Trần Ngọc Lâm không cần quay lại, hai tay lập tức trang bị Băng Hỏa Sáo Trang, chỉ dựa vào tiếng xé gió cũng đủ để nhận ra mũi thương đang ở chỗ nào, tay quay ngược lại bắt lấy mũi thương.

Thanh niên đưa mô tô hai mắt co rút lại, kẻ đó hần nhe ra hàm răng sắc nhọn, toàn thân chợt nổi lên hàng tá gai nhọn, đầu cũng mọc ra mấy cái sừng. Nhìn qua thì ra là một con người thần lân.

Người thần lân cũng có nhiều loại, một số loại giống hệt như con người, trà trộn vào đời sống hàng ngày, một số khác giống như người nhưng mắt kẻ sọc và có đuôi, một số loại thì giống như con trước mắt, nhìn qua thì giống người nhưng kì thực là lớp nguy trang giống tắc kè hoa.

Tuy nhiên nếu nhìn kĩ thì toàn thân nó mọc ra vảy rắn và có những cái vây sừng nhọn ở trên đầu. Chẳng phải là người gì hết cả.

Trần Ngọc Lâm lướt nhìn qua mũi thương, 5 mũi thương xếp liền kề nhau được làm bởi gai của một con gì đó, họa tiết đồ văn phía trên cũng giống như bị khắc ra trên xương của một sinh vật nào đó. Rõ ràng không giống như phong cách của nhân loại.

Trần Ngọc Lâm không quan tâm nó là nhân loại hay không, tuy nhiên nếu là người thần lân kết cấu cơ thể cùng người khác biệt, hẳn bèn nhanh chóng bước một bước, bắt lấy cán thương, Devil Trigger hiện ra, một kiếm trăm gãy mũi thương kia.

"Cái.."

Trần Ngọc Lâm không để cho gã người thần lân có cơ hội nói gì, mở ra Bách Thú Không Gian, Bách Diện Thú từ bên trong rít gào chui ra nửa thân, một tia sáng đỏ rực tràn ngập mùi hôi thối bắn ra, lập tức cuốn quanh cổ gã người thần lân, kéo hắn lại.

Kẻ đó gã biến mất trong một luồng ánh sáng xanh, Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua 3 người còn lại, bọn hắn đang lùi về, một Tứ Phẩm, hai Tam Phẩm đại viên mãn. Đối với hắn không phải là mối đe dọa.

Vấn đề duy nhất là người Tứ Phẩm tu vi kia, hoàn toàn bình tĩnh. Hắn không phải bất kỳ Tu Chân hệ hay Ma Pháp hệ hay Đại Tự Nhiên cũng như Thần Đạo hệ, hẳn là một dạng lai giữa 3 cái Tu Chân, Ma Pháp và Thần Đạo Hệ.

Hồi kì quái, nhưng những người này cũng có thực sự tồn tại, và không, họ không được gọi là song, tam hệ đồng tu, chỉ là những người tu luyện công pháp bổ sung bởi các hệ tu luyện khác nhau mà thôi.

Đương nhiên cũng có những người thực sự tu luyện song hệ, tam hệ, tuy nhiên tiến cảnh của họ rất kém, không chỉ đơn giản là do phải tu luyện 2 hệ cùng lúc mà còn do ma pháp lực cùng với tu chân linh lực đấu đá nhau, nên chậm hơn từ 4 lần trở lên.

Thần Đạo hệ hoặc Đại Tự Nhiên hệ còn dễ dàng hơn, chỉ cần có niềm tin vào một tôn giáo, hơn nữa cũng không hạn chế quá nhiều. Cho nên khá nhiều người song hệ cùng tu, Tu Chân hoặc Ma Pháp hệ kết hợp Thần Đạo Hệ hoặc Đại Tự Nhiên hệ.

Trần Ngọc Lâm hơi chú ý gã đó, tuy nhiên cũng không để tâm lắm. Hắn tiến lại đọc bảng quy tắc chiến đấu, đại khái tóm tắt như sau:

- 8 thông đạo, mỗi thông đạo sẽ có 2 cửa ải cần phải vượt qua.
- Sau khi tiến vào bên trong 1 thông đạo thất bại, sẽ không thể tiến vào thông đạo khác nữa. Nói cách khác, cơ hội chỉ có 1 lần.
- Sau khi 1 nhóm tiến vào thông đạo, trong vòng 3 giây không có ai tiến vào cổng sẽ tự động đóng lại. Nói cách khác nếu quyết định đi theo nhóm thì nên vào trước khi cổng đóng lại.
- Lưu ý: Một nhóm là tổ hợp 3 người xác định lúc đăng ký, không có khả năng là giữa đường kết nhóm.
- Cổng một khi đã đóng sẽ không mở ra cho đến khi người thông quan thành công hoặc thất bại.
- Số lượng người tiến vào trong tỉ lệ thuận với độ khó, tăng tiến theo cấp số nhân.
- Cổng sẽ mở ra trong 2 tiếng nữa (có kèm 1 cái đồng hồ đếm ngược).

Trần Ngọc Lâm sau khi đọc qua quy tắc, quay trở lại phổ biến cho mọi người. Lúc này Bella gật đầu, trước tiên nói với hắn:

"Cảm ơn hai cậu đã giúp bọn tôi, tuy nhiên bọn tôi không tiến vào trong đây đâu."

Trần Ngọc Lâm gật đầu, do điều khoản mỗi một nhóm tiến vào bên trong cho nên chỉ có hắn và Lang Lộc có thể tiến vào bên trong cùng một lúc mà thôi.

Mà hai người này, Bella và Lily tuy rằng lực chiến đấu mạnh mẽ vô cùng, tuy nhiên hẳn là còn 1 người bị lạc hoặc đã bị loại bỏ. Người này chắc chắn là

Dũng Sĩ Ma Pháp chuyên phòng ngự, như vậy tạo thành thế trận 1 khiên 2 súng.

Tuy nhiên mất 1 súng còn nói được, đằng này lại mất đi khiên, vậy liền khó nói.

Cho nên biện pháp tốt nhất của hai người này là lảng quanh chỗ này chờ đợi bọn hắn trở ra tiếp tục săn quái, hoặc là chạy đi ra săn quái. Dù sao dưới sự trợ giúp của hai người Lang Lộc và hắn, 2 cô gái này cũng đã lên được TOP 8, hơn nữa cách xa TOP 9 và 10 lên đến 2000 điểm, đủ để đảm bảo vị trí.

Miễn là họ không bị loại bỏ giữa lưng chừng cuộc thi.

"Bọn ta quyết định chúng ta tách ra, hi vọng có cơ hội gặp lại."

Bella đưa tay ra bắt tay, Trần Ngọc Lâm gật đầu:

"Bảo trọng."

Trần Ngọc Lâm kể đó để cho Lang Lộc đem hai người bọn họ thả ra xa, dù sao vẫn còn hơn 2 tiếng mới đến thời gian thông đạo mở cửa, chỗ này lại tương đối nguy hiểm cho bọn họ, do có khá nhiều Tứ Phẩm đang chạy quanh đây. Trần Ngọc Lâm thực ra không để tâm lắm, nhưng Lang Lộc thì một phần do đang rảnh rỗi nên đưa bọn hắn đi.

Trong lúc ngồi chờ Lang Lộc, hắn đem một cái khăn ăn picnic cùng với đùi gà ra ngồi gặm, còn có đem ra một bàn tiệc BBQ ra nữa, khiến cho đám người kia không biết nói ra sao.

Dù sao thì ngồi chờ thêm 2 tiếng nữa, Lang Lộc cũng đã về và đem một phần lớn đồ ăn của bọn hắn ra chiến. Hiện tại có thể nói là TOP 10 đều đã ở đây, 1 giờ đồng hồ rồi mà ngoại trừ bốn nhóm 6 - 8 - 9 - 10 đều liên tục tăng điểm, ngoài ra không còn một nhóm nào có tăng điểm nữa cả.

Dù sao, đầu Tinh Không Huyền Thú cũng có giá trị tới 1000 điểm và ưu tiên, hiện tại bọn hắn bỏ xa nhóm thứ 2 gần 2000 điểm, nếu đoạt được con Tinh Không Huyền Thú tương đương cách xa 3000 điểm.

Đó chính là 30 con Tứ Phẩm Hung thú.

Trong vòng 2 tiếng đồng hồ, mới có vốn vện thêm 20 người tới, vị chi là gần 60 người.

Trần Ngọc Lâm lúc còn lại 10 giây cái thông đạo mở ra bèn đứng dậy, thu gọn lại khăn ăn vào trong túi. Cùng lúc này, thanh niên Tứ Phẩm tu vi cũng đứng lên, bước nhẹ nhàng về phía bọn hắn, giơ tay lên:

"Hiên Vi. Xin chào 2 người."

Trần Ngọc Lâm lấy khăn ăn lên lau miệng, gật đầu cười lại, nhưng không bắt tay:

"Trần Ngọc Lâm, đây là Lang Lộc."

Hắn để ý thấy tay gã kia hơi đen hơn bình thường, giống như thể có sương mù vậy. Hơn nữa lại có mùi máu tỏa ra nữa.

Hiên Vi gật đầu, kể đó hắn liếc nhìn cánh cổng màn sáng thông đạo hiện lên một con số 10 rõ to, rồi lại đến một con số 9, hơi bước về phía đó. Cùng lúc này Trần Ngọc Lâm cũng bước lại về phía thông đạo, cười nhìn về phía Hiên Vi.

Lúc còn lại 3 giây, chợt Hiên Vi búng ngón tay, từ dưới chân hắn vung lên một bàn tay khổng lồ, thẳng hướng Trần Ngọc Lâm. Tuy nhiên hắn nhìn ra được bàn tay này không có ý định đem hắn tấn công hay là bắt giữ, chỉ là đánh ra xa mà thôi.

Kể đó, hắn nhìn thấy dưới chân Hiên Vi xuất hiện nửa đầu Bách Cốt thối rữa, dù chỉ nửa đầu nhưng cũng cao đến 2 mét.

Thì ra bên dưới lòng đất ẩn dấu một con Cốt Quý Tứ Phẩm, cả cái đầu của nó lộ ra. Hình thức triệu hồi có thể giống với Bách Thú Không gian, Hiên Vi cười trên đầu nó, mỉm cười nhìn hắn, nói:

"Đáng tiếc, chỗ này không ai có thể vào, cho tới khi đồng bạn của ta tới."

Cùng lúc này, mặt đất trước mặt hắn xuất hiện vô số bộ xương khô, có xương khô của hiệp sĩ Trung Cổ, có tu sĩ đạo bào, có cả ma pháp sư thây khô. Hắn cười lớn:

"Ta là Necromancer, các ngươi không có thể đánh bại ta."

Necromancer, Vong Linh Pháp Sư. Một trong những nghề nghiệp ma pháp sư phiền toái nhất, bọn hắn không phát triển thì thôi, một khi phát triển thì chính là đáng sợ vô cùng. Một nguyên do lớn nhất là bất luận bọn hắn sử dụng thi thể nào để thi pháp, thi thể đó cũng có thể sử dụng nguyên thực lực khi còn sống.

Chỉ ít trong trường hợp cơ thể đầy đủ không thối rữa. Hơn nữa khả năng thi triển thực lực tương ứng hệ tu luyện.

Một Necromancer cũng tương đương một đội quân một người, có thể nói là thế.

Trần Ngọc Lâm bĩu môi, hất giờ tay lên, trong tay hắt xuất hiện một cái đèn pin, Hiên Vi nhìn thấy, khó hiểu mỉm cười:

"Người tính làm gì thế? Sáng mù mắt ta à?"

Trần Ngọc Lâm nhún vai:

"Không, không hắt."

Kế đó hắt bật cái đèn pin lên, ngay sau đó một tia sáng phát ra từ cái đèn pin. Hiên Vi tuy không hiểu cái đèn pin này làm được gì, nhưng hắt không đủ ngu để thử nghiệm, bèn cho Cốt Quý phía dưới giờ tay ra chắn lại ánh sáng từ đèn pin.

Bất chợt, Cốt Quý rung lên mãnh liệt, kế đó trong sự kinh ngạc của Hiên Vi, nó bắt đầu thu nhỏ đi dần dần chỉ còn lại kích cỡ một nửa bình thường, kế đó do Cốt Quý bị thu nhỏ, Hiên Vi lại đang quá kinh ngạc, ánh sáng từ cái đèn pin chĩa thẳng vào người hắt, hắt cũng bắt đầu bị thu nhỏ.

"Người đang làm gì ta?"

Hiên Vi kinh sợ thốt lên, vấn đề bây giờ đã không còn là có thể tiến vào thông đạo hay không, tu vi hắt không thay đổi, nhưng kích cỡ lại chỉ còn bằng một cái người tí hon, chắc to hơn bàn tay một chút.

Hon nữa chỉ vén vén là bị chiếu vào hơn 2 giây.

Ngoài ra đám xương cốt do hắt triệu hồi ra cũng bị thu nhỏ lại, kích cỡ hiện tại chỉ hơn bàn tay. Còn đáng sợ hơn nữa, do cảm nhận của Tứ Phẩm về cơ thể đã đến một mức độ rất cao, hắt có thể cảm nhận được đây không phải là nén lại mà hoàn toàn là thu nhỏ.

Nói cách khác cả khối lượng lẫn số lượng linh lực trong cơ thể hắt cũng bị ảnh hưởng. Nếu hiện tại hắt sử dụng thuật triệu hoán xương cốt cũng sẽ chỉ cho ra được mấy bộ xương tí hon, nếu muốn cho ra xương to như người bình thường chỉ ít cũng phải dùng 10 lần lượng linh lực tối đa của hắt.

Này là phép tà ma dị giáo gì?

Trần Ngọc Lâm không quản suy nghĩ của Hiên Vi cũng như đám người đang há hốc mồm xung quanh, hắt bắt lấy cái đuôi của Lang Lộc, dùng Devil Trigger ném vào bên trong thông đạo, kế đó bản thân hắt chui vào bên trong.

"Khoan đã, chết tiệt..."

Hiên Vi găm lớn, tuy nhiên lúc này ánh sáng của thông đạo đã đột ngột được thay thế bởi một bức tường hóa thành thực chất, Trần Ngọc Lâm còn chẳng nghe được tiếng của hắt nữa.

Trần Ngọc Lâm mỉm cười cầm cái vật phẩm hắt mới kiếm được từ Vòng Quay Nhỏ Cao Cấp lên tay, xem xét:

[Đèn Pin Thu Nhỏ - Rank B - Năng lượng: 89%.

Xuất xứ: Truyện Tranh Doraemon.

Mô tả: Nó là cái đèn pin có thể thu nhỏ đồ vật hoặc người. Mỗi một lần thu nhỏ đều có giới hạn thời gian sử dụng, cố định là 10 phút đồng hồ, giảm dần theo tu vi đối tượng thu nhỏ (trong trường hợp đối tượng tu vi cao hơn, nhỏ hơn hoặc bằng cố định là 10 phút).

Lưu ý: Trong môi trường nước mặn, đèn pin thu nhỏ cũng như các vật thể đã bị thu nhỏ sẽ bị mất tác dụng và trở lại kích cỡ bình thường

Lưu ý 2: Năng lượng cần tiêu hao điểm Vận Mệnh để bổ sung, hoặc có thể đợi 10 ngày để sạc đầy bằng năng lượng mặt trời.]

Hơi tiếc là túi thần kỳ Doraemon là vật phẩm rank S, giá trị 10 vạn điểm, bằng không hắt thực sự có thể quây banh cả cái thế giới này. Chỉ riêng cái Túi Điện Thoại Yêu Cầu đã đủ đáng sợ rồi.

Còn nữa, vật phẩm này cũng có mở ra mười mấy cái phó bản, nhìn qua chủ yếu là các phó bản liên quan tới truyện dài của Doraemon, có rất nhiều nhiệm vụ, hoàn thành hết đều có thể đạt được 1 vật phẩm trong túi thần kỳ.

Hắt cũng có thể lấy trộm túi thần kỳ, nhưng Hệ Thống từng cảnh cáo qua nếu vậy thì trong trường hợp đột nhiên có một thằng da xanh béo ú chạy qua trù lên đầu hắt một cái khăn có trang trí họa tiết đồng hồ thì đừng hỏi tại sao hệ thống không can thiệp.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Câu đố của nhân sư

Trần Ngọc Lâm sau khi để mặc Hiên Vi ở ngoài, xách theo Lang Lộc tiến vào bên trong.

Thông đạo này nhìn bên ngoài thì có vẻ như có kết cấu của Ai Cập cổ, bên trong lại càng giống. Các hình vẽ Ai Cập chẳng chỉ phía trên những bức tường, dường như càng làm tô đậm thêm nét cổ kính của chúng.

Trần Ngọc Lâm đặt Lang Lộc xuống, bởi vì hắn nhanh chóng nhận thấy 3 dấu điểm đỏ vừa vịn xuất hiện đột ngột ở một góc tại cửa đối diện trong thông đạo, giống như thể họ đột ngột xuất hiện ở đó vậy.

Trần Ngọc Lâm cùng Lang Lộc, cả hai lúc này đã sẵn sàng ở trong hình dáng chiến đấu, Lang Lộc đang kết hợp cùng con gấu mèo, nhìn trông khá giống người ngoại trừ việc nửa thân trên là gấu với bộ lông màu hồng.

Nhanh chóng, chẳng mấy chốc phía trước mặt bọn hắn xuất hiện 3 bóng người. Nói chính xác hơn họ không hẳn là người, mà là các chủng tộc đến từ hành tinh khác.

Bọn họ hẳn là chủng tộc thủy sinh, Trần Ngọc Lâm nhìn qua họ có chút khá giống cái gã người European mà bọn hắn gặp lúc mới bắt đầu Đại Hội, tuy nhiên càng nhìn thì càng thấy khác. Cả 3 gã trông đều có hình dáng gần giống người, ngoại trừ một gã có đầu là một loài cá với hàm răng sắc nhọn, hai tay cơ bắp gồng lên, chân cùng tay đều có màng và mọc đuôi.

1 gã khác thì trông khá giống con rồng lai người, mặc dù không có sừng. Gã còn lại thì có hình dáng như thể là một con cá voi sát thủ mọc ra hai tay hai chân người vậy. Mặc dù còn cá voi sát thủ này toàn thân phủ đầy vảy rồng.

2 cái Tam Phẩm Đại Viên Mãn, 1 Tử Phẩm.

Cả hai nhóm đều căng thẳng nhìn chằm chằm vào nhau. Con cá voi sát thủ vảy rồng - một đầu Tử Phẩm Tu Chân hệ hướng Trần Ngọc Lâm gầm gừ:

"Làm sao các ngươi xuất hiện từ hướng đó? Không lẽ các ngươi vượt qua được thông đạo rồi?"

"....."

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc. Hướng đó? Bọn hắn là tiến vào từ thông đạo, thẳng cho tới khi đụng độ 3 người này mới dừng lại cơ mà.

Hắn còn đang dự tính hỏi ngược lại đám 3 con thủy sinh này tại sao bọn hắn lại có thể xuất hiện từ bên trong kim tự tháp chạy ngược lại tới hướng hắn đây này.

Trừ khi.. bằng cách nào đó hai cái thông đạo của bọn hắn và 3 con thủy sinh này đột nhiên được nối liền nhau. Nếu như vậy, vậy thì có thể lý giải được tại sao 3 gã này đột nhiên xuất hiện như thần kì vậy.

Nói cách khác, nơi này là võ đài đấu.

Trần Ngọc Lâm vừa nghĩ tới, bất chợt hắn để ý thấy con Tử Phẩm cá voi sát thủ đột nhiên há mồm, phun ra một ngụm nước. Ngụm nước này đặc quánh, thậm chí có chút dấu hiệu hóa thành chất rắn, nhưng khác với đá, quá trình hóa thành chất rắn của cục nước này dường như là do áp suất mạnh kinh khủng bên trong thân thể con cá voi thi đúng hơn.

Lang Lộc toàn thân đột nhiên phát sáng, hắn gầm lớn một tiếng, cái miệng đột nhiên há to ra, một ngụm nuốt trọn cục nước đá này.

Con cá voi sát thủ tròn tròn mắt kinh ngạc, hiển nhiên đòn vừa nãy cũng phải là một tuyệt chiêu sát thủ gì đó của nó bằng không nó sẽ không làm ra biểu cảm như vậy.

Trần Ngọc Lâm cũng hơi kinh ngạc, hắn biết Lang Lộc có thể thôn phệ hỏa diễm, không nghĩ thủy hệ năng lượng cũng thôn phệ được.

Có điều này cũng không phải là thứ mà Trần Ngọc Lâm quan tâm, hắn vung tay, Bách Diện Thú gầm lớn xuất hiện, đằng sau hắn là thân thể phiêu phù nhàn nhạt của Arch Ville.

Trần Ngọc Lâm cười nhạt:

"Ngươi bắn được, vậy ta cũng bắn được."

Bách Diện Thú há to mồm, bên trong cái mồm nó cái lưỡi đã ngăn lại bằng lưỡi những con thú bình thường, tuy nhiên cái đầu lưỡi đã hóa thành một khối đá thủy tinh trong suốt, nhìn qua khá giống con dao trừ việc nó là đá. Bỏ qua thành phần thủy tinh thì hơi giống lưỡi giáo người tối cổ.

Nhưng khối đá thủy tinh này đang tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, đồng thời có thể thấy được dường như nó đang hấp thu ánh sáng xung quanh.

Thế rồi đột nhiên Phùng một cái, một tia sáng bắn ra từ lưỡi của Bách Diện Thú, chính xác hơn là từ khối đá này, giống như một lưỡi gươm ánh sáng chém xuyên qua thân thể của con cá voi sát thủ, con cá voi sát thủ gầm lớn, nó một cánh tay ôm lấy cánh tay kia đã bị chặt làm đôi. Không chỉ có thể, phần thân của nó đang chảy ra một lượng lớn máu xanh nước biển.

Bắn trật.

Bách Diện Thú vốn có khả năng thôn phệ thiên phú của sinh vật mà nó ăn được, trong 1 ngày rưỡi vừa qua, Trần Ngọc Lâm đã bón cho nó 2 đầu sinh vật. Lần lượt là con Quỷ Hàu Tứ Phẩm, cùng với một con Hell Razer.

Con Quỷ Hàu Tứ Phẩm do không có quá nhiều thứ để tiêu hóa, hơn nữa hắn chỉ lựa chọn hai kĩ năng liên quan tới hệ miễn dịch là Miễn Nhiễm Độc Tố, nội tại cùng với kích hoạt. Quá trình tiêu hóa 2 kĩ năng này chỉ tốn có 1 ngày.

Ngoài ra con Hell Razer kia cũng là một chủng loài Hell Razer biến dị, thay vì cánh tay trái là một quả cầu thủy tinh góc cạnh, thì nó là một khối lưỡi giáo thủy tinh với khả năng hấp thu tương tự như những con Hell Razer bình thường, trừ việc nó tập trung sức mạnh hơn hẳn bình thường.

Bách Diện Thú đã ăn con Hell Razer đó, không nhằm mục đích gì ngoài cái kĩ năng phóng ra tia sáng kia.

Tuy nhiên dù cho có Miễn Nhiễm Độc Tố, nhưng Bách Diện Thú vẫn bị độc của Hell Razer tấn công, Trần Ngọc Lâm còn phải tốn 200 điểm Vận Mệnh để khôi phục HP cho nó khỏi chết. Hơn nữa con Bách Diện Thú này tiêu tốn của hắn 1 ngày chỉ để hoàn thành thuốc biến.

Hắn buộc phải lần lượt đem Bách Diện Thú vào bên trong Luyện Đan Thất cùng Luyện Kĩ Thất, mỗi cái đều đang sở hữu 10 tiếng đồng hồ tích trữ cho nên mới đủ thời gian. Còn tốt hai cái Luyện Đan Thất và Luyện Kĩ Thất môi trường dày đặc linh lực, đẩy nhanh tốc độ tăng trưởng của Bách Diện Thú.

Thuế biến một phần cơ thể nhanh chóng hơn rất nhiều so với thuế biến toàn bộ thân thể. Hơn nữa hắn cũng không có đem cái phần quan trọng nhất của Hell Razer là cái khối thủy tinh kia cho Bách Diện Thú hấp thu mà để cho nó tái sử dụng, ghép vào lưỡi của nó và sinh trưởng ra kết cấu phù hợp để điều khiển khối thủy tinh này.

Nếu thật sự để cho Bách Diện Thú mọc ra một khối thủy tinh mới, không có một tháng là không thể nào.

"Đó là cái quỷ quái gì vậy?"

Con cá voi sát thủ ôm tay gặm gù với Bách Diện Thú. Tuy rằng Bách Diện Thú bắn trọng thương hắn, nhưng hiển nhiên loại năng lực này đối với Bách Diện Thú cũng là rất có hại, hiện tại miệng nó đang chảy ra một dòng máu, phần hàm cháy khét vẫn còn rỉ ra máu tươi.

Thậm chí vài cái răng bị đốt thành tro.

Trần Ngọc Lâm ban đầu dự tính thay đổi kết cấu miệng của Bách Diện Thú, có lẽ tăng thêm xương hàm hoặc mở rộng không gian hàm ra để cho lúc bắn laze Bách Diện Thú sẽ đỡ tự tổn thương, nhưng cái đó để sau.

Lang Lộc cũng đồng dạng thấy Bách Diện Thú, hơi kinh ngạc chút xíu. Mới một ngày không thấy sức mạnh đã thay đổi hoàn toàn. Có điều nó cũng không có gì để nói, nó gặm lớn, hai chân trước chạm đất, há miệng ra, một quả cầu lửa đặc quánh phun thẳng về hướng của con cá voi sát thủ.

"Chạy."

Gã người- rồng gặm lớn, tuy nhiên chỗ thông đạo này trên cơ bản là một cái đường thẳng, nào có cơ hội cho bọn hắn né tránh? Thế là gã người rồng này gặm lớn, toàn thân phồng lên, hơn nữa bắt đầu rỉ nước.

"Oành"

Quả cầu lửa do Lang Lộc phun ra va chạm vào thân của gã người rồng, nổ tung, hất văng gã ra, nhưng gã người rồng này vẫn còn cử động được.

Lang Lộc cùng Bách Diện thú kéo đó lao lên trên, bắt đầu cận chiến. Trần Ngọc Lâm không cần mắt quá lâu đủ biết kết quả, một cái Tứ Phẩm, một cái Tam Phẩm đại viên mãn đã trọng thương, lại tiếp theo cận chiến thì chỉ cần cả hai cẩn thận một chút sẽ không xuất hiện tình trạng gì.

Tuy nhiên để đảm bảo, hắn vẫn sử dụng Thất Bảo Lưu Ly Tháp tăng phúc cho cả hai.

Sau đó vài phút, cùng lúc gã người cá cuối cùng bị loại bỏ, Trần Ngọc Lâm ngay lập tức nhận thấy mặt đất chấn động, kế đó một cánh cửa phía trên bức tường đột ngột xuất hiện.

Trần Ngọc Lâm nhìn Lang Lộc, kế đó hắn bước vào bên trong.

Đường hầm trông cũng cổ xưa như cái thông đạo kia, tuy nhiên Trần Ngọc Lâm có cảm giác đây mới là lối đúng.

Sau đó hắn tiến vào trong căn phòng.

Căn phòng bao gồm 3 phần, phần thứ nhất là 2 cái bục bằng đá cẩm thạch, cách xa nhau một khoảng. Cái bục còn lại đã có người.

3 người này là Thạch Từ Nhân, một sinh vật tới từ sao Hỏa. Bọn họ cùng Thạch Nhân không khác nhau, ngoại trừ cơ thể bọn họ là những tảng đá được liên kết bởi lực từ trường hùng mạnh, khiến cho bọn họ đa năng hơn Thạch Nhân rất nhiều.

Hơn nữa, dù là bọn họ có bị đập bể cũng có thể tái tạo lại, rất khó giết chết. Dù cho có đem từng tảng đá trên cơ thể bọn họ nghiền nát thành bụi thì họ

cũng chỉ đơn giản dùng lực từ trường đem những hạt bụi đó kết nối với nhau mà thôi.

Có thể nói cơ thể bọn họ không phải là đá, mà là lực từ trường. Đá chỉ là thứ bọn họ dùng để hiện hữu cơ thể bọn họ tại thế giới này.

Kể đó là một cái vực sâu không đáy, bên dưới là vô số bóng đen, hàng ngàn con Triều Ảnh Thú gào thét một cách kinh dị, và vô số gai nhọn hoắt.

Kể đó, là một cái bọc khác, với một tấm màn hình tinh thể lỏng to chừng 1000 inch, và một sinh vật trông như một con sư tử có cánh, với một cái đầu người và... cái đó là mũ thổ dân da đỏ à?

"Nhân sư."

Lang Lộc gầm gừ, hắn có vài kỉ niệm không mấy đẹp với nhân sư. Chủ yếu là do hồi trước các nhân sư hay hỏi các câu đố dưới dạng trả lời tự luận, và Lang Lộc gặp khó khăn với việc đưa ra các câu trả lời dưới dạng.. ừm, câu trả lời?

"Bình tĩnh, ta có kinh nghiệm."

Lang Lộc nói, bước lên một bước.

Cùng lúc này, con nhân sư này giờ đang hừng hờ nhắm mắt mở bừng mắt ra, tu vi khoảng chừng Kim Đan cảnh trần ngập. Nó há miệng mỉm cười, tiếng vang âm âm trong căn phòng, du dương mà mềm dịu, nhưng lại rất to:

"Và thế là, những thí sinh may mắn đã đông đủ! Qua được cuộc thi, các người sẽ tiến lên, không qua được, các người sẽ bị loại hoàn toàn khỏi Đại Hội. Ai sẽ lui bước nào?"

Con nhân sư mỉm cười, hai mắt phát sáng như thể nhìn thấy việc có người rút lui là thứ vui nhất trần đời. Nói thật, nó khiến Trần Ngọc Lâm nhớ lại cô giáo dạy nhạc lớp 7 của hắn, hát hay nhưng phổi yếu, cô Ngọc Linh.

3 lần đi bệnh viện.

Rõ ràng con nhân sư này phổi không yếu chút nào.

"Khoan đã, nếu bị loại thì sẽ hoàn toàn bị loại luôn khỏi Đại Hội à?"

Đám Thạch Từ Nhân kinh ngạc, ban đầu chỉ tưởng là bị loại thì vẫn còn có cơ hội. Tuy nhiên nếu thất bại trong vòng này nghĩa là bị loại hẳn, vậy thì khác biệt.

Trần Ngọc Lâm nhìn Lang Lộc, hai người trao đổi bằng ánh mắt, nhẹ gật đầu, kể đó hắn không do dự nói:

"Tôi tham gia."

Đám Thạch Từ Nhân thấy thế, nói thầm thì với nhau, kể đó bước lên đồng dục:

"Chúng ta cũng tham gia."

Nhân sư thấy vậy, hơi hiện lên nét buồn, nhưng nhanh chóng kể đó nó nở nụ cười tươi rói, nói:

"Được rồi, vậy thì vòng thi bắt đầu. Tuy nhiên trước đó, chúng ta bắt đầu bằng..."

Nó cười gằn, búng ngón tay:

"Tất mạng wifi đi, và tất cả các thí sinh, cảm phiền giữ điện thoại trong túi quần, bất kỳ ai bị phát hiện là sử dụng tài liệu trong quá trình khảo hạch sẽ bị đình chỉ thi, lập biên bản và đuổi khỏi phòng thi."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Lang Lộc:

-.....

Thạch Từ Nhân:

-.....

"Khoan đã, chỗ này có Wifi à?"

Trần Ngọc Lâm nhủ mày. Con Nhân sư gật đầu, giờ lên cái Iphone X to như cái quạt:

"200 Gb/s, truy cập không giới hạn. Đúng vậy, chỗ này có Wifi. Làm ơn đi, chúng ta có phải người tiền sử đâu."

"Không có gì, ta chỉ thấy mình là một thằng ngu khi ngồi không 2 tiếng mà không biết chỗ này có Wifi thôi."

Trần Ngọc Lâm tặc lưỡi:

"Tiện cho hỏi, mật khẩu Wifi là gì?"

"E HỀM."

Lang Lộc tròn mắt nhìn hắn, kẻ đó quay sang Nhân sư nói:

"Quên thằng cha đó đi, giờ thì chúng ta bắt đầu đặt câu hỏi được chưa? Hỏi câu nào thì hỏi đi, ta biết hết mọi câu hỏi."

Lang Lộc nói, ngẩng cao đầu tự kiêu. Hắn ngốc ở Ai Cập đủ lâu để biết hết mọi câu hỏi của các Nhân sư.

"Người biết hết mọi câu hỏi?"

Nhân sư bật cười lớn:

"Làm ơn đi, ta cá là người chỉ mới tham dự phần trả lời câu hỏi từ những năm trước 1870 đúng không? Rất tiếc, hiện tại chúng ta đã trải qua một đợt cập nhật lớn, các câu hỏi sẽ được tùy chọn trong ngân hàng câu hỏi, và.. người có nghe ta nói gì không? Chúng ta có phải người tiền sử đâu?"

Trần Ngọc Lâm

-?

Lang Lộc:

-?

Những câu hỏi?

"Đúng thế, những câu hỏi. Bắt đầu từ đợt thay đổi lớn đầu tiên."

Nhân Sư nói, nhìn Lang Lộc:

"Chính xác hơn là hai đợt cập nhật thay đổi. Lần đầu tiên là cách mạng câu hỏi lần thứ nhất, 50 câu hỏi trắc nghiệm, các kiến thức thường nhật và các câu hỏi trắc nghiệm trí khôn, chỉ cần qua 80% là đỗ. Ê này, các người nghĩ bài kiểm tra IQ và SAT là do ai phát minh?"

Trần Ngọc Lâm

-.....

Kẻ đó, con Nhân Sư lại nói tiếp, tràn đầy tự hào:

"Hiện tại, chúng ta đã hạ chuẩn sau khi số lượng người vượt qua các bài kiểm tra càng lúc càng giảm. Tuy nhiên, các câu hỏi đã chỉ còn lại những câu đồ kiểm tra trí tuệ, những 15 câu đó, tuyệt không?"

Trần Ngọc Lâm thờ dãi:

"Tuyệt, giờ thì chúng ta bắt đầu được chưa?"

"Đương nhiên. Và mời trước tiên lắng nghe các quy tắc."

Con Nhân Sư chỉ lên trên màn hình, nay hiện lên một dãy số, với ba chữ số to lớn, dường như là các mốc:

"Các người sẽ phải trả lời 15 câu hỏi, có 3 cơ hội để đưa ra câu trả lời lại, một khi hết 3 cơ hội sẽ bị loại. Các người có 10 giây để đưa ra câu trả lời."

"Có 3 mốc quan trọng các người cần phải vượt qua, đó là 5, 10, 15. Vượt qua mốc số 5, các người có thể an toàn rút lui, mốc số 10, các người có thể tiến vào trong. Tại mốc số 15 các người có thể đi vào bên trong với 1 phần quà của chương trình."

"Các người có thể lựa chọn đổi 1 cơ hội lấy 1 sự trợ giúp, lần lượt là 50:50, gọi điện thoại cho người thân và hỏi ý kiến tất cả thí sinh trong kim tự tháp. Các người đã nắm rõ luật chưa?"

Trần Ngọc Lâm, Lang Lộc:

-.....

"Sau đây ta xin tuyên bố, phần thi bắt đầu. Chương trình được tài trợ bởi tập đoàn Chuyên Cơ Không Gian Apollo và Tập Toàn An Táng Valhalla, hân hạnh được bắt đầu. Sau đây là 5 giây quảng cáo."

Trần Ngọc Lâm

-?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: 15 câu đố

"Câu hỏi thứ nhất."

Con Nhân Sư bắt đầu ngâm nga:

"Ta bò trên mặt đất, ta trỗi dậy trên những căn nhà, ta nằm ở dưới mái hiên, dưới chân mỗi người, ta lấp đầy trong những cái hố, ta tồn tại nhờ vào thứ trái ngược với ta, ta là gì?"

"Câu trả lời của các người có thể ở dưới bất kỳ dạng nào miễn là ta có thể hiểu được ý đúng. Một câu đó có thể có nhiều câu trả lời được chấp nhận, tuy nhiên chỉ tính 1 điểm. Trong câu đố tự luận, các người có thể lựa chọn gọi điện thoại cho người thân hoặc hỏi ý kiến mọi người. Trợ giúp 50:50 không khả dụng."

"Tất cả câu hỏi sẽ được hỏi với khả năng mà một người bình thường cũng trả lời được, nên không cần cố gắng suy nghĩ sâu xa."

Kể đó lập tức một cái màn hình 3D xuất hiện trước mặt bọn hắn, chỉ cần nhập câu trả lời vào là được. Trần Ngọc Lâm liếc nhìn qua bên kia, bọn hắn cũng có một cái màn hình như vậy, nhưng hắn không thể nhìn xuyên qua.

Trần Ngọc Lâm hít một hơi, Lang Lộc giờ vuốt lên, gõ gõ vài kí tự:

"Cái Bóng."

Lập tức cái màn hình 3D hiện lên một màu xanh, kể đó ở góc trên cùng bên trái xuất hiện một hàng chữ: 1/15.

Lang Lộc quay sang Trần Ngọc Lâm tự hào nói:

"Ta xông qua đủ di tích do Nhân Sư trấn giữ, câu hỏi này từng được một con Nhân Sư hỏi ta khoảng những năm 800."

"Và thế là... hết giờ."

Con Nhân Sư ngâm nga:

"Câu trả lời của vòng thi này chính là 'cái bóng', chúc mừng cả hai đội đều có được câu trả lời chính xác mà không cần phải sử dụng bất cứ sự trợ giúp nào, giờ xin đến với câu hỏi số 2."

"Ta là thứ mà mọi người khao khát hơn cả giá trị của đời mình, là thứ mà những kẻ cùng đường mặt lộ còn giữ lại, là thứ duy nhất mà những kẻ đã có tất cả sẽ chẳng bao giờ tìm được. Ta được những kẻ đã thỏa mãn với cuộc sống khát khao, là thứ những kẻ ăn chơi xa xỉ giữ lại, và là thứ những kẻ keo kiệt không hề hà đem đi cho."

"Ta là gì?"

Trần Ngọc Lâm nhướng mày, kể đó hắn nhanh chóng ghi 3 chữ: "Không gì cả" lên trên bảng.

Lập tức cái bảng hiện lên trên một tia sáng xanh, con số bên trái hiện ra là 2/15. Việc tương tự cũng diễn ra với đội của Thạch Từ Nhân. Xem ra một câu đố như này căn bản chẳng làm khó nổi bọn họ.

2 câu sau cũng tương đối dễ dàng, cả 2 đơn giản trả lời xong xuôi. Tuy nhiên tại câu số 4 nhóm Thạch Từ Nhân có bị mất đi một cơ hội do trả lời sai. Câu đố này nói khó thì khó, nói dễ cũng dễ, Trần Ngọc Lâm cũng không trả lời được, nhưng Lang Lộc dường như đối với câu này rất tâm đắc, hắn roẹt phát qua luôn.

Bay khi sinh ra, nằm khi sống, chạy khi chết, là cái gì?

Bông tuyết! Trần Ngọc Lâm chẳng hiểu làm sao ở Ai Cập cũng biết đến sự tồn tại của bông tuyết, có điều hắn cũng không quan tâm.

"Câu hỏi kẻ đó.."

Con Nhân Sư kể tiếp nhảm nha từng câu chữ:

"Một người đàn ông thức dậy vào 10 giờ sáng, tắt đèn đi ra ngoài. Anh ta cùng với vợ sống trong một cái lều ở ngoài trời, vợ anh ta muốn một bữa thịt gấu. Anh ta xách theo một con dao đi về hướng Nam 1 dặm, thấy một con cá heo, nhưng không phải gấu. Anh ta đi về hướng Tây 1 dặm, anh ta vẫn không tìm thấy con gấu. Anh ta bèn đi 1 cây số về hướng Bắc để nói với vợ không tìm thấy gấu. Nhưng anh ta chợt tìm ra một con gấu. Anh ta giết nó và sung sướng mang nó về cho vợ. Hỏi, con gấu đang làm gì khi anh ta giết nó?"

"....."

Trần Ngọc Lâm tròn trắng mắt, con gấu đang làm gì khi anh ta đang giết con gấu? Câu trả lời đương nhiên là con gấu đang ăn anh ta rồi.

Nhưng câu trả lời hiển nhiên không thể quá đơn giản thế. Trần Ngọc Lâm để ý tới việc câu đó trên nhắc tới mấy lần việc anh ta đi về các hướng Tây, Nam, Bắc, những chi tiết này hẳn phải có ý nghĩa gì đó.

Lang Lộc cũng nhường mày, câu này hẳn chưa nghe qua bao giờ.

Hắn suy nghĩ, kẻ đó hẳn đưa ra câu trả lời, 1 chữ: Ngủ.

Dựa vào chi tiết các hướng đi kia, chúng ta có thể tạm thời kết luận rất có thể nơi này là Bắc Cực hoặc Nam Cực. Chỉ có thể tại hai cực mà người mới đi về hướng Nam, rẽ sang Tây và đi lên Bắc mà vẫn về được nhà để "báo với vợ không kiếm được con gấu".

Nhưng mà gấu Bắc Cực chỉ sống ở cực phía Bắc, tức là Bắc Cực.

Trong đề bài có một đoạn, anh ta dậy lúc 10 giờ sáng và tắt đèn đi ra ngoài. Cái thể loại nào lúc 10 giờ sáng thì phải tắt đèn đi ra ngoài?

Có lẽ lúc đó Bắc Cực là mùa đông, mùa đông Bắc Cực mặt trời gần như không thể thấy được, cho nên mới phải tắt đèn đi ra ngoài. Và mùa đông thì gấu Bắc Cực sẽ ngủ đông, mặc dù chúng chỉ ngủ những giấc ngắn vài ngày đến vài tuần nhưng vẫn là có.

Trần Ngọc Lâm phán đoán đề bài sẽ không ra vào mấy lúc con gấu đang nổi hứng chạy lông đông, vì như vậy thì khó đoán quá. Hơn nữa anh này còn toàn mạng trở về khi chỉ mang theo một con dao, cho nên chắc chắn con gấu này đang ngủ đông, trừ khi anh ta là Lý Tiểu Long tái thế.

Có điều con Nhân sư đã nói các câu hỏi được thiết kế để người bình thường cũng trả lời được, vậy nghĩa là hẳn không phải Lý Tiểu Long tái thế hoặc tu sĩ rảnh rỗi chạy ra Bắc Cực sống rồi.

Quả nhiên câu trả lời của hắn chính xác.

5/15, vẫn giữ được toàn bộ 3 sự trợ giúp.

"Tè....."

Tuy nhiên nhóm Thạch Từ Nhân thì lại trả lời sai. Phải sau khi lựa chọn một cơ hội biến thành một sự trợ giúp "gọi điện thoại cho người thân" bọn hắn mới trả lời đúng.

Như vậy là nhóm 3 người Thạch Từ Nhân đều đã bị mất đi toàn bộ các cơ hội trợ giúp của bọn hắn. Trần Ngọc Lâm nhìn 3 người kia, Thạch Từ Nhân là một chủng loài tới từ đại khái gần khu vực mạn cực Bắc của Nga, đối với mùa đông Bắc Cực hẳn có khi còn rõ hơn bọn hắn, nhưng lại không trả lời được.

Có điều không phải việc của hắn.

Kẻ đó mấy câu cũng tương đối đơn giản, tuy rằng khó hơn các câu từ 1 tới 4, nhưng lại dễ hơn câu thứ 5. Vấn đề duy nhất là nghĩ rộng ra một chút, không cần quá bó hẹp lại. Tỉ như một câu "Người càng có nhiều, càng nhiều ở phía sau người".

Câu trả lời là bước chân, còn Trần Ngọc Lâm thì lại nghĩ tới cái gì đó mà càng bê nhiều thì càng dễ rớt.

Ngoài ra còn có 2 - 3 câu đó kiểu mấy câu đồ hình học trong các bài kiểm tra IQ, mỗi câu có tới 8 lựa chọn, nếu chọn bừa thì tỉ lệ trúng là 1/8, thấp khó tả. Hơn nữa Trần Ngọc Lâm lúc sử dụng Giám Định xác định những câu hỏi này, hắn phát hiện ra những đáp án sắp xếp theo một thứ tự nào đó ảnh hưởng tới tâm lý.

Nếu không đọc qua đáp án thì thôi, đọc qua đáp án sẽ bỏ qua những câu đáp án gần đúng mà chỉ tập trung vào các đáp án sai. Cái này dường như là cái gì đó liên quan tới tâm lý học.

Nhóm Thạch Từ Nhân bị loại ở cửa số 10, tuy nhiên bọn hắn lại được Nhân Sư tha bổng do đã thông qua ô cửa số 5, thế là bọn hắn ở lại quan sát nhóm Trần Ngọc Lâm luôn. Do giữa các khu thi đấu bị ngăn cách cho nên tấn công hay gì cũng không vào nổi, thành ra bọn hắn chỉ đơn giản vô cùng

thành thật đứng nhìn thi đấu.

Trần Ngọc Lâm cùng Lang Lộc sau khi thành công thông qua câu hỏi số 10:

"Ta nhẹ như lông hồng và gần như không có trọng lượng, nhưng người phạm chẳng ai giữ nổi ta quá 1 giờ. Ta là gì?"

Câu trả lời là "Hơi thở".

Trần Ngọc Lâm cùng với Lang Lộc kẻ đó lựa chọn tiếp tục khiêu chiến câu hỏi số 15, sử dụng 1 lần gọi điện thoại cho người thân và 1 cơ hội đề 50:50, cuối cùng kẻ cả thêm 1 lần tại câu số 14, hẳn phải bỏ ra 20 điểm Vận Mệnh sử dụng tính năng "Thông Thái Hoàn Mỹ", trực tiếp sử dụng Thông Thái Giám định đi ra kết quả mới có thể thông qua được.

Thông Thái Hoàn Mỹ tính năng cũng tương tự như Giám Định Toàn Diện, ngoại trừ giá cả bị nâng lên gấp 20 lần, có thể giám định ra được câu trả lời nếu lướt qua câu hỏi, mặt mà các loại. Nói cách khác nếu hẳn mang theo một cuốn vở bài tập và dùng Thông Thái Hoàn Mỹ thì hẳn sẽ lập tức biết được đáp án cả cuốn vở đó.

Rất thích hợp trong các bài kiểm tra. Tuy nhiên chỉ dùng được khi nó có một đáp án cố định, nếu như đáp án là loại hình thay đổi với mỗi người thì không được.

Ví dụ như đề bài là văn học biểu cảm phân tích thơ thì nó không thể đưa ra câu trả lời, cũng sẽ không đưa ra barem điểm. Chỉ phí 20 điểm Vận Mệnh.

"Câu số 15, cũng là câu hỏi cuối cùng."

"Cái gì vượt qua hư không, đến từ tương lai? Thứ mà sở hữu 4 chân, 3 tay, 5 cái cánh. Tiếng gầm của nó lớn như sao Mai, và đôi mắt của nó là địa ngục. Ánh nhìn của nó khiến cho một đứa trẻ biến thành thiên tài, đôi chân của nó đi ngang qua khiến một quốc gia biến thành tro tàn. Cái đuôi nó vẩy qua khiến sa mạc trở thành núi đồi."

Nhân Sư ngẩng cao đầu, nhâm nhi một cái gì đó như là rượu vang:

"Các người có thể trả lời câu hỏi này không? 15 câu hỏi trả lời đúng chính là một phần quà từ nhà tài trợ, và ta đảm bảo phần quà đó không hề nhỏ đâu."

"....."

Trần Ngọc Lâm á khẩu, cái quỷ gì vậy? Nó giống như thể một tập hợp của vô số thứ ngẫu nhiên vậy?

Nhân sư bắt đầu đếm ngược:

"10... 9"

Vượt qua hư không, đến từ tương lai? 4 chân, 3 tay, 5 cánh? Nếu nó là một con gà chắc chắn Trần Ngọc Lâm sẽ đem nó đi làm KFC, trừ việc nó có tay. Có nghĩa nó thuộc bộ linh trưởng? Con quái gì thuộc bộ linh trưởng mà có 3 tay? Chắc chắn không phải trong phòng thí nghiệm.

"8..7..6"

Ánh nhìn, đôi chân, cái đuôi của nó khiến một đứa trẻ thành thiên tài, đôi chân mang lại sự hủy diệt và cái đuôi khiến sa mạc thành núi đồi?

"5....4...3"

Trần Ngọc Lâm ánh mắt lóe lên, Thông Thái Hoàn Mỹ kích hoạt, nhưng lúc này hẳn kinh ngạc, bởi vì hẳn không nhận được bất kỳ câu trả lời nào cả. Có nghĩa câu hỏi này hẳn không phải là một câu hỏi sở hữu những đáp án cố định mà có thể thay đổi.

Khoan đã.

Câu hỏi là cái gì?

"2..."

Lang Lộc đang dự tính kéo dài thời gian bằng cách sử dụng cơ hội cuối cùng để biến thành trợ giúp hỏi ý kiến mọi thí sinh, nhưng chợt lúc này, Trần Ngọc Lâm hét lớn:

"Không. Ta không thể trả lời."

"Người làm trò quỷ gì vậy?"

Lang Lộc nhú mày nhìn hẳn:

"Trực tiếp nhận thua là sao?"

"Bình tĩnh."

"Các người không thể trả lời?"

Nhân Sư đứng dậy, mỉm cười nhìn bọn hắn:

"Câu trả lời chính xác. Chúng ta đã có người thắng cuộc."

"?"

Lang Lộc hí hóp mắt:

"Khoan đã. Giải thích đùm cái coi."

"Đúng vậy, giải thích hộ cái? Tại sao không thể trả lời lại là đáp án được. Không thể trả lời cũng chính là bỏ cuộc mà?"

Đám người Thạch Từ Nhân gầm lớn, tỏ ý kiến nghị. Trần Ngọc Lâm hơi kinh ngạc khi phát hiện ra đám đó vẫn ở đây, con Nhân Sư vung tay, một luồng ánh sáng bắn về tay Trần Ngọc Lâm, chui vào trong trũ vật giới chỉ của hắn. Kế đó hắn quay về phía đám người Thạch Từ Nhân.

"Bỏ cuộc? Không phải."

Nhân sư mỉm cười, dịch mình ra để lộ một cái thông đạo trái vải đỏ:

"Hắn trả lời hoàn toàn chính xác, hắn không thể đưa ra câu trả lời cho câu hỏi phía trên. Câu đó số 15 bao gồm hai phần, phần thứ nhất là một câu hỏi hoàn toàn không liên quan, phần phía dưới là một câu hỏi Có/Không. Người trả lời thế nào cũng được, có không tùy ý, miễn là ở dưới dạng đó."

"Đương nhiên nếu người trả lời là "Có", người sẽ phải chỉ ra xem đó là con gì. Bằng không thì đó là câu trả lời sai. Dù sao, người không thể đưa ra câu trả lời, nhưng người lại nói có. Nói cách khác người đang trả lời sai."

Không sai, câu hỏi của câu đó thứ 15 này không phải là "Cái gì" mà là câu nói gần cuối của Nhân Sư: "Các người có thể trả lời câu hỏi này không?". Đó mới là câu đó đích thực, được nguy trang bởi đoạn giới thiệu dài dằng dặc phía trên cùng với đoạn bình luận của Nhân Sư phía sau khiến không ai nghĩ nó là một câu hỏi.

Trần Ngọc Lâm cùng Lang Lộc, kẻ đã chiếm được câu trả lời đi qua cửa sau khi chào tạm biệt Nhân Sư. Con Nhân Sư giờ tay ra vẫy bọn hắn, cùng lúc này đám người Thạch Từ Nhân biến mất, con Nhân Sư lại nằm ườn ra như con mèo lười, ngáp dài một cái:

"Tiếp tục nào mấy đứa! Ồ, ta thích mấy trò chơi câu đó, kể tới có lẽ là trò chơi ô chữ, hay là Hãy Chọn Giá Đúng nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 201: Tinh không huyền thú

Trần Ngọc Lâm cùng Lang Lộc đi qua lối đi tại thông đạo do con Nhân Sư vừa nhường đường, chợt Trần Ngọc Lâm tắc lưỡi.

Hắn quên không hỏi mật khẩu Wifi. Mà thôi, chắc là sẽ còn gặp lại.

Trần Ngọc Lâm lòi ra cái cục sáng sáng lúc trước do con Nhân Sư đưa cho ra. Lúc hắn vừa lòi từ trong trũ vật giới chỉ ra thì cái chùm sáng đó chợt bắt đầu mãnh liệt tỏa phát hào quang, kế đó luồng sáng biến mất, trên tay hắn chẳng hiểu từ lúc nào lẳng không xuất hiện một cái kính thêm một cái huy hiệu.

Cái kính này nhìn qua khá giống kính VR loại bán ngoài chợ, to to với kết cấu hình chữ nhật, ngoại trừ cái kính này màu đen thui sáng bóng, hai bên gọng kính làm từ một loại kim loại mềm dẻo có tính đàn hồi ngay khi đeo vào lập tức giãn ra, bao phủ vòng quanh đầu.

Hơn nữa hắn còn cảm giác cái kính tỏa ra một luồng hấp lực nhẹ, trừ khi va chạm cực mạnh bằng không rất khó rơi ra. Cái kính này còn có thể tự thay đổi kết cấu để cho hắn không cảm thấy khó chịu nữa.

Trần Ngọc Lâm bật cái kính lên, lập tức hắn nhìn qua là hiểu được kết cấu cái kính này. Sử dụng hình như bằng cách nhìn qua các nút, có các tính năng đại khái như tầm nhìn đêm, nhìn nhiệt, xác định mục tiêu thông qua tầm nhìn, xác định mục tiêu qua âm thanh, ngoài ra còn có tính năng tự động truy cập Internet và tự dò mã Wifi nữa.

Cái huy hiệu thì bên trong có chứa một bộ đồ làm từ một loại dung dịch tựa tựa con Slime, một khi được đeo lên trên người và kích hoạt sẽ tự động phun chất dịch ra toàn cơ thể, tạo thành một bộ đồ có tác dụng ngăn cách môi trường.

Tóm lại cũng không khác lắm so với cái mặt nạ chiến đấu được phát cho bọn hắn, trừ bỏ đi tính năng truy cập Internet và dò mã Wifi thì cũng không có gì mới cả. Trần Ngọc Lâm đoán đây là sản phẩm mới của công ty nào đó đang trong đợt PR giảm giá, nếu là người bình thường thì có lẽ còn cảm giác có chút hứng thú, nhưng hắn thì không.

Bộ Chiến Y được phát ra cho bọn hắn còn tốt hơn vậy, dù sao nó cũng có tác dụng tăng tốc độ, tăng phòng thủ, tăng hình vận vận. Hơn nữa trông lại ngẫu gặp vụn lán cái bộ áo liền quần này. Áo của hắn là áo choàng da, loại dài tới bắp chân trắng bên ngoài, áo thun bên trong và áo lụa thép trong cùng. Quần cũng là quần da.

Đồ của Lang Lộc hắn nhận không ra, nhưng chắc cũng đại khái là Chiến Giáp Trung Cổ nào đó mà thôi.

Cái này nặc vào đảm bảo nhìn chẳng khác gì mấy con Creep trong Siêu Nhân Gao.

Ban đầu nghĩ là cái thứ này sẽ là cái gì đó hữu dụng lắm, xem ra hi vọng hơi quá cao rồi.

Trần Ngọc Lâm cất hai cái thứ này đi, dự định khi nào về nhà thì bán qua tay vậy. Giám Định qua thì cái thứ này cũng ít nhất 100 Linh Thạch Ngũ Phẩm.

Tuy rằng khoản nợ của hắn với Mộ Dung Nguyệt coi như đã xong. Đầu đó độ gần tháng trước sau khi nhận xong vụ Đại Hội này hắn có mò tới văn phòng Mộ Dung Nguyệt, kể đó vừa lẩn lờng lỏm vừa ăn vạ sau nửa tiếng thì bị ném ra ngoài cửa sổ, cũng coi như xong việc. Tuy nhiên hiện tại hắn đang nghèo rớt mòng tơi á.

Trần Ngọc Lâm cùng Lang Lộc kể đó chạy qua đường hầm thông đạo, thông đạo này khác lúc trước, là một cái cầu thang khoảng 200 bậc, hướng thẳng lên trên. Trần Ngọc Lâm nhớ lại kết cấu cái Kim Tự Tháp này, hắn là lối đi này dẫn thẳng lên đỉnh Kim Tự Tháp, đỉnh Kim Tự Tháp vốn bị cắt, khá giống Kim Tự Tháp người Maya.

Nói cách khác, nó là một cái sàn đấu, đó là nơi bọn hắn sẽ cùng với Tinh Không Huyền Thủ đánh nhau.

Quả nhiên, Trần Ngọc Lâm sau khi chạy qua thông đạo, tiến vào bên trong một cái sàn đấu. Sàn đấu này cao 3 mét, được bao phủ bởi một loại trận pháp gì đó tạo ra một trường lực màu xanh nhạt hình cái bát úp bao phủ, dường như là để phong ấn con Tinh Không Huyền Thủ.

Trần Ngọc Lâm nhìn lên trên đài, hiện tại đang chỉ có tầm chừng hơn 10 người đang vây quanh bên con Tinh Không Huyền Thủ. Trong tầm mắt của hắn, hiện tại HP của con Tinh Không Huyền Thủ này vẫn còn hơn 70%. Hơn nữa chỉ số của nó cao một cách kinh khủng, đồng thời lực khôi phục cũng đáng sợ không kém.

Nhưng còn một chỉ số khác nữa mà hắn chưa từng thấy tại bất kỳ một sinh vật nào: Năng Lượng Đại Đạo: 36.2%.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua Tinh Không Huyền Thủ mô tả, đơn giản mà nói, Tinh Không Huyền Thủ chính là đại đạo hóa thân, là đại đạo sau khi vật chất hóa mà thành. Tuy nhiên khác với Thánh Nhân vốn được đại đạo gia thân không ngừng nghỉ, Tinh Không Huyền Thủ một đời chỉ có duy nhất một lượng cố định, dùng hết là chết.

Trừ khi có thể thôn phệ cùng một hệ đại đạo Tinh Không Huyền Thủ, hoặc Thánh Nhân.

Cho nên trong vũ trụ, Tinh Không Huyền Thủ nhiều nhan nhản, nhưng chân chính vô cùng cường đại lại chẳng có mấy.

Con Tinh Không Huyền Thủ này.. là một con vật trông như một người, nhưng toàn thân hắn vô cùng mượt mà, gần như tạo thành từ bóng tối, các chi của nó mềm dẻo lạ thường và có một cái đuôi thạch sùng. Tương tự một con hình nhân làm từ thủy tinh màu đen, tuy nhiên những cánh tay nó giống như những xúc tu mọc ra tay người vậy.

Trừ việc những bàn tay này có những ngón tay là những xúc tu với đầu nhọn hoắt.

Trên đầu nó không có ngũ quan, chỉ mọc ra duy nhất một con mắt, con mắt trông giống một cái lỗ chứ không có đồng tử hay nhãn cầu. Nhưng con mắt này sâu thăm thẳm, nhìn vào dễ dàng bị cuốn hút vào trong đó.

Trần Ngọc Lâm nhìn vào trong đó, con mắt này giống như vũ trụ sâu thẳm đang kể lại một câu chuyện, vô số ánh sao, những hành tinh rực cháy, những con quái vật thôn phệ vô số hành tinh, những mặt trời phát sáng bị bao phủ bởi hàng tỉ quả trứng đang ngâm một bài ca bất tận.

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng chớp mắt, nhú nhú mày. Hắn cảm giác như thể hắn vừa rơi vào trong một ảo cảnh gì đó. Ảo cảnh này tràn ngập cuốn hút, nó không cuốn hút theo kiểu kích thích dục vọng, hoặc tạo nên ham muốn, mà nó kích thích mạnh mẽ trí tò mò cùng lòng hiếu kỳ của hắn.

Giống như thể có thứ gì đó thăm thì vào tai hắn "Chỉ xem thêm 1 chút thôi" vậy.

Trần Ngọc Lâm nhú mày nhìn lại vào cái hốc mắt trên đầu con Tinh Không Huyền Thủ, nhưng lúc này nhìn lại thì chẳng có cái hốc mắt nào hết, chỉ có một khuôn mặt đen kịt láng bóng, không có bất cứ một ngũ quan nào cả vậy.

"Cái quỷ gì?"

Trần Ngọc Lâm nhướng mày, Lang Lộc nhìn hắn nói:

"Người bị lâm vào Vũ Trụ Ảo Cảnh. Nơi đó là một đoạn trong kí ức của nó, nhìn vào là bị lạc trong đoạn kí ức đó. Ta cũng không rõ nó hoạt động thế

nào, nhưng đôi khi ta cũng có thể dùng nó như một đòn công kích."

Trần Ngọc Lâm gật đầu, trong mô tả của Giám Định hắn cũng đã để ý rồi, vừa nãy chỉ là buột miệng mà hỏi thôi. Kỹ Năng Vũ Trụ Áo Cánh này cũng không phải một kỹ năng siêu cấp khó chịu, quan trọng là nó chỉ có thể kích hoạt khi nhìn vào "mắt" Tinh Không Huyền Thủ.

Hơn nữa, chỉ có thể kích hoạt một lần mỗi 10 năm trên 1 đối tượng. Khoảng đó, không nhất thiết phải chính xác.

Trần Ngọc Lâm kể đó đột ngột nhận thấy bản thân đột nhiên thoát lực, kẻ đó hẳn đã xuất hiện ở trên sàn đấu. Dường như đây là một thiết kế đảm bảo cho mỗi người ngay sau khi hứng chịu đợt công kích "Vũ Trụ Áo Cánh" sẽ lập tức được truyền tống lên trên sân.

Ngay sau đó Lang Lộc cũng xuất hiện trên sân, tuy nhiên nhìn qua hắn không giống với Trần Ngọc Lâm, mà giống như thể là hắn chủ động nhảy lên sân hơn.

"Này, ta áo giáp à?"

Tại một góc mà Trần Ngọc Lâm không nhìn thấy được, có hai người áo đen đang ngồi kế bên nhau. Một người áo đen, nữ, trông có vẻ chán chường vô cùng, đang cầm một cái máy tính bảng lên ghi chép. Một người khác, trẻ tuổi hơn một chút, đang có vẻ vô cùng hưng phấn nói:

"Ta cảm giác cái tên nửa người nửa sói kia dường như không có bị dính chiêu áo cánh của con Tinh Không Huyền Thủ kia đâu nhỉ?"

"Không quan tâm."

Người nữ kia ngáp một cái, lướt qua một danh sách, click vào một cái, lần lượt hiện lên thông tin của Trần Ngọc Lâm lẫn Lang Lộc. Chỗ thông tin của Trần Ngọc Lâm, mục "Thời Gian Vượt Qua Áo Cánh" là 31 giây.

"31 giây là rất tốt rồi. Một số Tứ Phẩm tu vi cũng chỉ đại khái thế thôi, thậm chí còn kém hơn cơ. Chắc chắn gã này có thể đủ điều kiện tấn thăng Nguyên Anh, trong trường hợp không có vấn đề gì quá lớn xảy ra."

Người thanh niên trẻ tuổi cười nói. Gã là Nguyên Anh tu vi, tự nhiên có tư cách nói câu này.

"Ừm ừm, thời gian vượt qua Áo Cánh liên quan tới đạo tâm. Tu vi không liên quan mấy. Ừm, con sói kia thì sao nhỉ?"

Nghĩ nghĩ một chút, Lang Lộc thành tích năng ghi là 0 giây.

"Không giây, không sai."

"....."

Người thanh niên trẻ tuổi co giật miệng:

"Này, chúng ta nên hỏi ý kiến tổng bộ mới phải chứ? Đó là không giây đó."

"Nào có."

Cô gái tóc đỏ lắc đầu:

"Chúng ta chỉ việc ngồi đây, và ghi lại thành tích thời gian của bọn họ. CHẤM HẾT. Ta không thấy có phần báo cáo tổng bộ trong hồ sơ các việc phải làm."

"....."

Thanh niên trẻ tuổi bật cười:

"Nhưng mà như thế thì không phải có hơi..."

"Vô trách nhiệm? Sai."

Cô gái lắc đầu, nhìn qua không có người nào mới tiến nhập sân thi đấu, nói:

"Nhiệm vụ của chúng ta là: 1. Cứu bọn họ nếu họ sắp chết. 2. Ngăn chặn Tinh Không Huyền Thủ phá vỡ lòng giam. 3. Đề phòng dị biến. 4. Kiểm tra tình trạng chăm sóc sức khỏe và tiến độ đi khám nha sĩ của đám Thú Nô, Thú Khế Ước, Triệu Hoán thú để làm khóa luận cho xong vụ thực tập. Hết. Trừ cái cuối có cái gì liên quan tới tổng bộ không?"

"....."

"Xong rồi nhé, giờ thì im đi ta còn đọc truyện."

Trong lúc đó, Trần Ngọc Lâm đang vô cùng chật vật.

Chẳng hiểu sao, từ khi bọn hắn nhảy lên sàn đấu, con Tinh Không Huyền Thú một mực đuổi theo hắn không rời. Hơn nữa, dựa theo lời Lang Lộc, con Tinh Không Huyền Thú này dường như đang coi hắn là một con Tinh Không Huyền Thú khác, nói cách khác.

Con Tinh Không Huyền Thú này đang ở trong trạng thái chiến đấu cấp bậc cao nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Tinh Không Huyền Thú 2

Trần Ngọc Lâm lúc cùng với Lang Lộc tiến vào bên trong võ đài, Lang Lộc nhìn qua hắn nói:

"Cẩn thận một chút. Con Tinh Không Huyền Thú đó có thể sẽ nhắm về phía ta, bởi vì ta là hậu duệ Cổ Thần. Duy trì cái tháp kia của người cho ta."

"Được."

Trần Ngọc Lâm đáp, kẻ đó hắn cùng với Lang Lộc tách nhau ra. Đồng thời trên tay hắn cũng xuất hiện Thất Bảo Lưu Ly Tháp. Thất Bảo Lưu Ly Tháp phun ra tòa ra ánh hào quang đồng thời chiếu sáng Lang Lộc, Bách Diện Thú, Arch Ville, 1 con Kị Sĩ Địa ngục và 1 con Nam Tước Địa Ngục mà Arch Ville mới triệu hồi ra cùng với chính hắn.

Toàn bộ đều vừa mới xuất hiện.

Lực chiến toàn bộ nhất loạt tăng lên 20%. Trần Ngọc Lâm chợt đau lòng nhận ra là ngoại trừ hắn, tất cả đều đã sở hữu tu vi từ Tứ Phẩm đồ lên, trong số đó có 1 đầu Tứ Phẩm Trung kỳ Triệu hoán quỷ - một con Nam Tước Địa Ngục biến dị. Cấp sừng của nó thay vì màu đỏ xám thì lại màu vàng và tỏa ra hào quang xanh nước biển.

Tinh ra mà nói, chính là 5 Tứ phẩm và 1 Tam Phẩm trung kỳ.

Trần Ngọc Lâm chẳng mất bao lâu để để ý thấy sau khi bọn hắn lên sân khấu, chợt con Tinh Không Huyền Thú đứng sừng người lại, kẻ đó nó bắt đầu bò bằng một cái tốc độ kinh dị đến chỗ bọn hắn. Cách nó bò khiến cho Trần Ngọc Lâm liên tưởng đến một con người với những xúc tu đang dùng những cái xúc tu đó để kéo chính mình tới chỗ hắn.

Tuy nhiên tốc độ vẫn nhanh vô cùng, áng chừng 70km/h.

Trần Ngọc Lâm rẽ sang trái, Bách Diện Thú cùng 2 con Triệu Hoán Quỷ lui ra đằng sau, Arch Ville đi theo hắn. Lang Lộc thì rẽ sang phải.

Con Tinh Không Huyền Thú bò tới vị trí mà đám bọn hắn dừng lại vừa nãy, giờ đầu lên hít ngửi một cái, kẻ đó chợt đầu nó nở bung ra giống như một bông hoa thịt, bên trong nhìn qua giống như là rỗng tuếch, một bóng đen đơn thuần, đen đặc và hiểm ác nhưng bằng cách nào đó, cái bóng đen đó lại rất quyền rũ.

Xấu xí và gọi cảm cùng một lúc, chưa bao giờ Trần Ngọc Lâm nghĩ rằng hai thứ đó có thể đi liền với nhau, nhưng rõ ràng cái thứ này đã làm được.

Thông qua giám định, Trần Ngọc Lâm nhận ra cái này chính là hình dáng chiến đấu của Tinh Không Huyền Thú, cùng lúc này toàn bộ các kỹ năng của nó đều tiến vào giai đoạn sẵn sàng kích hoạt. Trần Ngọc Lâm suýt sững người lại sau khi nhìn thấy số lượng kỹ năng kinh khủng của nó.

Càng đáng sợ hơn là những kỹ năng này không tiêu hao năng lượng, chẳng tiêu hao bất cứ cái gì cả. Nói cách khác nó hoàn toàn có thể sử dụng liên tiếp rất nhiều kỹ năng một lúc.

Lúc này con Tinh Không Huyền Thú tiến vào trạng thái chiến đấu, hơi ngẩng đầu lên, kẻ đó quay về phía Lang Lộc đang ở cách đó hai mươi mấy mét, rít gào một tiếng, chợt lại quay ngược đầu sang phía Trần Ngọc Lâm, rít gào đuổi theo hắn.

Lang Lộc:

-.....

Trần Ngọc Lâm:

-.....

Không phải nói do bị hấp dẫn bởi khí tức đại đạo cho nên Tinh Không Huyền Thú sẽ chủ động hướng về Lang Lộc mà tấn công sao?

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua Lang Lộc, ánh mắt rõ ràng ý hỏi tại sao con này lại lao về hướng hắn. Nhưng cùng lúc này, hắn không có thời gian thực sự

hỏi, Arch Ville rít lên, ra lệnh cho Bách Diện Thú cùng hai con Triệu Hoán Quỷ nhất loạt lao về phía Trần Ngọc Lâm.

Trần Ngọc Lâm kể đó chợt nhận ra đằng trước hắn từ lúc nào đã xuất hiện 7-8 bóng người. Nói là người nhưng cũng không nhất định, họ là thiên tài các tộc, một số là nhân loại, một số là người ngoài hành tinh, và yêu tộc nữa.

Hơn nữa, toàn bộ đều hoặc là Tam Phẩm Đại Viên Mãn, hoặc là Tứ Phẩm tu vi, lấy Tu Chân hệ làm mốc so sánh, không nhất thiết toàn bộ đều là Tu Chân hệ.

Trần Ngọc Lâm để ý một người trong số đó đằng sau ẩn hiện lên hư ảnh một cái sa mạc, lòng hơi trầm xuống, Đại Tự Nhiên hệ, hơn nữa ít nhất cũng là Huyền cấp đại Tự Nhiên hệ. Mặc dù rất có thể mới đột phá cho nên chưa thể khống chế lãnh thổ hư ảnh, nhưng vẫn là Huyền cấp.

Huyền cấp trở lên Đại Tự Nhiên hệ sẽ có một khái niệm, gọi là Lãnh Thổ, trong Lãnh Thổ này trừ khi đối phương đối với thiên nhiên linh ngộ vượt lên trên hắn một khoảng cách xa, bằng không hắn chính là gần như vô địch.

Nghe nói, Huyền Cấp đột phá Đại Tự Nhiên hệ tại một cảnh giới linh ngộ đại đạo nào đó, có thể trực tiếp khiến cho Thiên Địa bỏ qua Thiên Kiếp.

Trần Ngọc Lâm triệu hoán Devil Trigger, Devil Trigger hai tay riêng biệt sử xuất ra Song Quân Trấn, đem trọng lực đẩy mạnh lên cấp cao nhất có thể, cũng chính là 15 lần. Trần Ngọc Lâm kể đó trên tay xuất hiện Yểm Đạo, vung lên, Đại Tu La Đạo Pháp xuất động.

Một đạo chém ra, một cái Tứ Phẩm sơ kỳ ngay sau đó bị hắn chém chém xuyên qua cánh tay, kêu la mà lui về phía sau. Cùng lúc này, Song Quân Trấn vô cùng thích hợp sử dụng cho Quỷ Linh Thể của hắn, vung lên hai cái Song Quân Trấn, trực tiếp đem hai tên Tứ Phẩm sơ kỳ đập gục xuống.

Chưa hết, còn lại 9 quả Sét Hòn hắn phun ra trong nháy mắt bao phủ lấy hai người này.

"Ahhhhh"

Trong nháy mắt, tiếng nổ, tiếng rên la thảm thiết cùng vang lên. Trần Ngọc Lâm cười nhạt, đừng tưởng hắn chỉ mới là Tam Phẩm Trung Kỳ, nhưng nói về chiến lực tổn thương Tứ Phẩm không nói chơi.

"Hắn ẩn dấu thực lực."

Một ai đó hét lên, cùng lúc này toàn bộ khí thế đám trước mặt hắn thay đổi, không còn nhằm vào con Tinh Không Huyền Thú đằng sau nữa, mà nhằm vào hắn.

Trần Ngọc Lâm kể đó nhanh chóng chớp lấy hai tên Tứ Phẩm, ném về phía sau. Lập tức hai gã đó nhanh chóng bị con Tinh Không Huyền Thú chớp lấy, tống vào miệng, nhưng nhanh chóng hóa thành hai đạo ánh sáng xanh, kẻ đó có vài tia sáng chớp chớp rơi ra từ người hắn.

Lệnh Bài Mạnh Võ?

Trần Ngọc Lâm vung tay, Arch Ville bằng vào tốc độ kinh người của mình đem mấy tấm Mạnh Võ này toàn bộ thu lại. Hắn nhìn lướt qua một đám chừng 5 người ở phía xa, bọn hắn chỉ đơn giản đứng đó, khoanh tay nhìn.

Đây mới là kẻ địch thực sự, đám ở trước mặt chỉ đơn giản là lũ tranh cường hiếu thắng thích thể hiện. Bọn hắn xác thực nguy hiểm, tuy nhiên con sư tử gầm lớn phía trước mặt không đáng sợ bằng con độc xà ẩn nấp, không biết bao giờ mới cắn.

Trần Ngọc Lâm giờ tay ra hiệu Lang Lộc: giải quyết đám kia trước tiên.

Lang Lộc gật đầu, toàn thân đột ngột phát sáng. Lúc ánh sáng tắt đi hắn đã ở trong trạng thái dung hợp song song 2 con chiến thú của hắn, hình dáng lúc này giống như một người (nhìn không ra nam nữ, có ngực to, nhưng cũng có cả họa mi, chắc thế, thấy phía dưới cộm cộm) mặc một bộ đồ giống của Trần Ngọc Lâm, áo choàng da dài, trừ việc nó màu đen, còn của Trần Ngọc Lâm là màu trắng tinh khiết.

Ngoài ra đầu hai mắt hắn phát sáng, tay có móng nhọn như gấu, cơ bắp hơi gồng lên, cao chừng 2.4 mét và đằng sau mọc 6 cái cánh phát sáng rực. Đầu Lang Lộc là đầu người, nhưng lại trùm lên một cái mũ hình đầu chim với 2 đôi mắt có thể cử động, và vài sợi lông đuôi công thò ra từ đằng sau.

Chế độ chiến đấu cuối cùng - Chung Cực, có thể kéo dài tới 20 phút, hình dáng chiến đấu tiếp cận chung cực, sở hữu ưu điểm của tất cả các hình dáng chiến đấu khác, và loại bỏ đi nhược điểm của chúng. Tuy nhiên sau khi rời khỏi trạng thái này, hắn sẽ không thể tiến vào bất cứ hình thái chiến đấu nào khác trong 3 ngày.

Sau đó, nó lao về phía mấy người đang đứng quan chiến. Những người đang bao vây Trần Ngọc Lâm có thể miễn cưỡng bỏ qua, dù sao bọn hắn cũng có thể đóng góp chút công sức, nhưng những người này hoàn toàn không có ý định đóng góp chút sức lực nào trong việc chém giết Tinh Không Huyền Thú.

Nói nhẹ nhàng thì chính là một đám đang đợi cơ hội nhằm hời của.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Âm Dương Sư

Đứng trước mặt Trần Ngọc Lâm, chỉ còn lại 5 người, 4 cái Tứ Phẩm, một cái khác là Tam Phẩm Đại Viên Mãn, tuy nhiên khí tức hân tỏa ra đem so với Tứ Phẩm sơ kỳ bình thường cũng không hề kém cạnh một chút nào, rõ ràng cũng thuộc loại thiên tài.

Trần Ngọc Lâm vừa nãy chỉ trong khoảnh khắc trấn trụ được 2 cái Tứ Phẩm, lại khiến cho một cái khác Tứ Phẩm làm mất đi một nửa lực chiến đấu khiến cho những người còn lại hết thảy dè chừng.

Một người trong số đó, khí tức trên thân tỏa ra tương đương Tam Phẩm đại viên mãn, nhưng lại mười phần quý dị. Hân ăn mặc toàn thân một màu đen, hân hất cái mũ trùm đầu ra, đầu hân được bao phủ một lớp sơn đen, cùng với đó là một lớp màu nước trắng vẽ thành hình một ngôi sao 5 cánh ngược.

Kể đó, hân rít lên một tiếng, toàn thân hân phun trào ra một luồng hắc khí. Nếu để ý kĩ càng, ắt sẽ thấy những luồng hắc khí này không đến từ hân, mà đến từ một con chó to tướng, tuy nhiên thân hình của nó lại giống như bóng đen, vô cùng lẩn khuất trong hắc khí, không để ý sẽ rất khó nhận ra.

Trần Ngọc Lâm hí mắt, đây là một con Ngao.

Ngao này không phải ngao trong ngao sò ốc hến, càng không phải Ngao trong Ngao Tây Tạng, một loài chó khá quý thời trước, thời nay nhiều nhan nhản. Ngao này là một loại Cổ Thuật.

Người xưa luyện cổ trùng, đem côn trùng rắn rết hết thảy bỏ vào một cái lọ, con cuối cùng còn sống đi ra được xưng là Cổ Trùng. Tương tự, khi mà có 9 con chó cùng được một mẹ sinh ra, người ta đem cả thảy 9 con chó đó cho vào trong một cái hồ, từng con một sẽ cắn xé lẫn nhau từ khi mới đẻ, con cuối cùng còn sống sót chính là Ngao.

Đương nhiên cách làm của các Vu Sư thầy tế không thô lậu như cách làm của những người chơi chơi chó, họ sử dụng thuật pháp đặc biệt, 9 con chó cùng một mẹ đem vào cái hồ trời sẽ được đổ đầy máu chó, từng con một uống máu chó, cắn nuốt thịt anh em, do thuật pháp đặc thù linh hồn của những con chó này không siêu thoát mà bị cắn xé đi ra, con cuối cùng chính là con độc nhất.

Do linh hồn bị nguyên rủa phong cấm bên trong thân thể của anh em nó khiến cho một nhát cắn của nó gần như là đoạt mệnh. Dù cho người may mắn bằng cách nào đó mà sống sót cũng sẽ hàng đêm bị 8 con chó hồn quấy rối, hoảng loạn mà chết.

Từng có người thử đem một con Ngao này đi làm nghi thức tế lễ Ma Khuyển Dạ Xoa Inuyasha, kết quả gia tộc đó thiếu chút bị họa diệt môn.

Con Ngao này nhìn qua giống chó bình thường, có lẽ thuộc họ chó Rottweiler từ Đức, một trong những họ chó cơ bắp nhất. Trên cổ nó treo 8 cái đầu lâu chó, mỗi cái nhỏ xíu, khắc lên hàng đồng những kí tự lạ lùng, giống các kí tự Vu Lễ.

Con chó Ngao hai mắt đỏ rực, thôn nhả hắc khí lao về phía hân.

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng giơ tay, Arch Ville đang phiêu phù bên trái hân chợt hóa thành một tia chớp, lao vút đi sang phía bên phải của Trần Ngọc Lâm, đồng thời một tay kéo lấy cổ áo hân, đem Trần Ngọc Lâm mạnh mẽ kéo sang bên phải.

"Hân bỏ chạy."

Một người, Ma Pháp Sư cao cấp, tương đương Tứ Phẩm sơ kỳ Tu sĩ giơ tay về phía hân trong khi nhảy ra sau, né tránh con Tinh Không Huyền Thú vẫn đang trong đà lao. Hân giơ tay bắt đầu niệm phép:

"Nữ Tư Tế Medusa, Chúa tế loài bò sát với đôi mắt của quý dữ. Hãy mở to đôi mắt, cướp lấy thời gian."

Ánh nhìn của đá."

Cùng lúc này, một bàn tay khác của hân vẽ ra ma pháp trận văn, tràn ngập mùi hoa cỏ quê đồng gió nội, một giọng khác ngâm niệm:

"Hỡi Con bão gió mùa xuân, bảo vệ chúng ta bằng con bão gió của mình. Phong hoa thành bão xoáy."

Trần Ngọc Lâm hơi kinh ngạc, song niệm?

Kể đó, ngay trước mặt hân xuất hiện một vòng tròn phép, rồi trong nháy mắt một con bão xoáy cuộn cuộn theo cát bụi và vài đốm sáng li ti trôi lên từ trong vòng phép, chỉ trong nửa giây sau đã hình thành nên một cái ốc xoáy khổng lồ đường kính ít nhất 20 mét, bắn Trần Ngọc Lâm ngược lại.

Câu thần chú thứ 2, con bão gió mùa xuân, một câu thần chú cổ gọi lên một con bão kinh khủng đẩy mạnh mọi đòn tấn công đi trong thời gian ngắn. Tuy rằng mép ngoài của nó có lực đẩy kinh khủng, nhưng bên trong thì hoàn toàn an toàn và tĩnh lặng giống như một cái mắt bão vậy.

Ngay sau đó, Trần Ngọc Lâm nhìn thấy từ sau lưng gã ma pháp sư cao cấp kia xuất hiện một hư ảnh một con mắt, đồng tử của nó là một vòng tròn ma pháp, hân lập tức giơ tay, Bách Diện Thú xuất hiện, một chân sau bắt lấy Trần Ngọc Lâm, toàn thân vươn dài ra, hai mươi mấy con mắt cùng lúc mở lớn.

Kích hoạt [Ánh Nhìn Hóa Đá].

Ma pháp đầu tiên hẳn chính là triệu hồi cái nhìn của Medusa, một số người nói ánh nhìn của nó có thể hóa đá người khác, một số nói chỉ có những cọng tóc rắn trên đầu nó nhìn người khác mới hóa đá được, tạm thời cái này hẳn chưa rõ.

Ma Pháp Ánh Nhìn Của Medusa cùng với kỹ năng [Ánh Nhìn Hóa Đá] của Bách Diện Thú về cơ bản giống nhau, Bách Diện Thú rút lên một tiếng, toàn thân chợt phủ lên một lớp vảy khô xám, nhưng nhanh chóng nó rung người một cái, lớp vảy khô này chợt vỡ vụn ra giống như da chết vậy.

Đối với mấy kỹ năng hóa đá, Bách Diện Thú có hiệu ứng miễn dịch tự nhiên.

Còn vị ma pháp sư kia do không kịp phòng thủ, cho nên bị một chiêu [Ánh Nhìn Hóa Đá] trấn trụ, sững người lại. Nhân cơ hội này, Trần Ngọc Lâm giơ lên khẩu súng, xả mười mấy viên một lúc vào người hắn, lập tức hắn hóa thành một luồng ánh sáng màu xanh, biến mất, lưu lại 3 viên Lệnh Bài.

Quả nhiên chỗ này là nơi kiểm Lệnh Bài Mạnh Vỡ tốt, hầu hết các đội mạnh nhất đều tập trung về đây.

Arch Ville lao tới, vừa nãy hai người bị văng về hai hướng khác nhau. Trần Ngọc Lâm nhanh chóng thu lại ba tấm Lệnh Bài Mạnh Vỡ, kế đó thu hồi lại cả hai Bách Diện Thú lẫn Arch Ville, chạy về phía Lang Lộc, người lúc này đang dây dưa cùng với hai vị Tứ Phẩm tu sĩ, một Ma Pháp Sư cao cấp và 2 cái người trông có vẻ như Thần Thánh Kị Sĩ.

Đại Hội lần này Nhà Thờ cũng chạy tới tham dự? Không phải nói các lần trước cả hai đều quan hệ theo kiểu nước sông không phạm nước giếng ư?

Bên ngoài Kim Tự Tháp, tại cùng cửa thông đạo mà Trần Ngọc Lâm tiến vào, một thanh niên tay xách mười mấy con hung thú có Tam Phẩm lẫn Tứ Phẩm vút xuống đất. Thanh niên này mặt trắng, tóc trắng, hẳn mặc một bộ Chiến giáp kiểu Hy Lạp, từ vai hắn vurun dài ra mười mấy cái đầu rồng đang rít gào.

Liễu Xà hình dáng nhân loại. Tại vị trí đại khái chỗ này 1 ngày trước hắn vừa bị vô số cây dây leo thiếu chút đem đi ăn, nay lại trở về thì toàn bộ dây leo chỗ này đã chết héo sạch, quả đúng là có cảm giác khác nhau một trời một vực.

Liễu Xà nói, giọng lạnh tanh nhìn một đám khoảng 50 con hung thú, có đến hơn một phần tư là Tứ Phẩm, tuy nhiên không nhất định toàn bộ do hắn giết. Hắn chỉ phụ trách nhặt xác thôi. Hắn hỏi một thiếu nữ, mặc một bộ áo đạo bào Thần Đạo Nhật Bản:

"Ngân này đủ chưa?"

"Đủ rồi. Giờ thì mời các vị, tránh ra ta làm phép."

Vị thiếu nữ này nhìn qua khí tức quanh quần trên thân chỉ mới Nhị Phẩm đại viên mãn, nhưng ả ả thì thoảng lại vượt lên trên đủ sánh vai cùng với Tam Phẩm trung kỳ tu vi. Nàng kế đó vung lên một cây phát trần, lại có thêm chừng 50 cái xác hung thú Tam Phẩm sơ kỳ được vung ra, niệm chú:

"Hồi Thần Ngự Cao Thiên Nguyên, Thần Tạo Hóa Vạn Vật, Thần Che Chở Vạn Mạng. Tập Hợp Bát Bách Vạn Thần, Cùng Lập Mưu Mưu Lược Lược Với ta..."

Kế đó, tay nàng xuất hiện một ngọn đèn nhìn qua vô cùng cổ xưa, trên ngọn đèn sinh ra một con mắt, ngọn lửa trong ngọn đèn không phải màu đỏ mà là màu xanh nhạt:

"Lấy Thanh Đăng Cổ Trấn làm mắt, lấy xác làm hồn, Triệu Hồi..."

"Bách Quỷ Dạ Hành."

Lập tức, từ một trăm cái xác hung thú, một luồng ánh sáng thần thánh lan tỏa, kế đó những cái xác này toàn bộ hóa thành hắc khí, từ trong từng cái xác chui ra vô số loại quỷ, có những con quỷ trông giống người, trên thân mặc những bộ giáp như Samurai, lại có những con đeo mặt nạ cáo, có những con cao đến chục mét, lại có những con thấp bé, nhưng lại nhanh nhẹn dị thường.

Một con quỷ đeo mặt nạ.. quỷ đi đằng trước, trên thân nó mặc một bộ giáp Samurai đen kịt đứng lên trước, khăn khăn rít lên:

"Không nghĩ bao lâu mới được triệu hồi, vậy mà lần này kẻ triệu hồi lại chỉ là một đứa bé. Giới trẻ ngày nay cũng khá phét, ta còn tưởng là sau thất bại của Đế Chế Nhật Bản trong Thế Chiến 2 Âm Dương Sư tuyệt chủng sạch rồi cơ."

"Mới khôi phục được gần đây thôi, đa tạ quan tâm"

Nữ Âm Dương Sư phát cờ, nhậm nhậm nói:

"Người đem quân đi ra phân thành 8 lối, bắt lấy hết tất cả những người đi ra từ trong các thông đạo xung quanh. Hiên Vi, người cũng đem ngựa cốt của người phân đi ra đi, chỉ để lại Cốt Quỷ kia. Liễu Xà, Hiên Vi, hai người cùng đi vào, ta đứng ngoài này, có vào cũng chẳng được tích sự gì."

Liễu Xà gật đầu, hắn trong dạng người trông cũng chỉ cao chừng 1 mét 5, tuy nhiên do lơ lửng trên không và được chống đỡ bởi mấy cái đầu rắn nên cứ như cao tới 1m8, nhìn con quỷ samurai đen kia một cái rồi chui vào trong thông đạo.

Cùng lúc, bảy Bách Quỷ Dạ Hành lần lượt chạy ra 7 thông đạo còn lại, mỗi nhóm 12-13 con quỷ và 7-8 con ngựa cốt vô cùng đồng loạt đi, giống như

một đội quân. Từng nhóm đều do một Tứ Phẩm quý vật dẫn đường, còn lại là Tam Phẩm. Còn lại 4 con Tứ Phẩm quý vật thì đứng ở bên cạnh nữ Âm Dương Sư, dường như chờ ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: Võ đài

Trần Ngọc Lâm hoàn toàn không hay biết những thứ ở bên ngoài, hắn đang bị con Tinh Không Huyền Thú truy đuổi gắt gao.

Sau khi đem gã ma pháp sư cao cấp kia đóng thành đá và đem hắn phá vỡ, Trần Ngọc Lâm lại tiếp tục bị con Tinh Không Huyền Thú kia đuổi theo. Vừa nãy lúc hắn được Arch Ville kéo đi thì con Tinh Không Huyền Thú bị trượt dài một đoạn do quán tính, kể đó lại đuổi theo hắn.

Kể cũng lạ, Trần Ngọc Lâm còn nghĩ rằng con Tinh Không Huyền Thú cứ như thế còn chưa từng biết tới quán tính vậy, nó có vẻ vô cùng kinh ngạc khi không chuyển hướng lập tức được.

Dù sao thì hắn cũng đã kịp thời né tránh được con Tinh Không Huyền Thú, đồng thời cắt đuôi đám Tứ Phẩm tu sĩ kia. Hắn chưa từng cùng với Đại Tự Nhiên hệ chiến đấu cho nên không rõ ràng thủ đoạn của họ lắm, nhưng hắn từng được biết đến độ Đại Tự Nhiên hệ thì tốt nhất là né tránh đi.

Đại Tự Nhiên hệ xét toàn thể giới chỉ có khoảng 10.000 người, nhỏ hơn rất nhiều so với hàng triệu ma pháp sư, tu sĩ, thần đạo sĩ, nhưng không cái nào không phải phiền phức lớn.

Trần Ngọc Lâm dùng tốc độ kinh thiên của ma cà rồng, trong nháy mắt kéo dài khoảng cách với con Tinh Không Huyền Thú, đồng thời hắn tiếp cận một gã Tứ Phẩm sơ kỳ vừa nãy đứng từ xa quan chiến.

Devil Trigger hiện ra, Quỷ Linh thể xuất hiện tay mang theo Ma Kiếm Yamato một tay khác mang theo cây Giản trong Song Quân Trấn. Thuận đường quán tính kết hợp sức mạnh của Quỷ Linh Thể nhiều hơn hắn hẳn, kèm theo đó Song Quân Trấn từ lúc nãy đã được thiết lập cân nặng là 15 lần, hắn một giây đem gã Tứ Phẩm sơ kỳ kia đập bất tỉnh.

Kể đó, một cái Đại Tu La Dao Pháp đi ra, Ma Kiếm Yamato đâm xuống, lập tức gã Tứ Phẩm sơ kỳ biến mất trong một luồng ánh sáng màu xanh, để lại 1 viên Lệnh Bài Mảnh Vỡ.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua Lang Lộc, lúc này hắn đã đem thêm 1 cái Tứ Phẩm sơ kỳ tu sĩ một cái Tứ Phẩm sơ kỳ Thần Thánh Kị Sĩ đập xuống đất. Cả hai đều biến mất trong một luồng ánh sáng màu xanh nhạt.

Lang Lộc tại tùy tiện một trong hai hình thái dung hợp đã đủ để đem Tứ Phẩm trung kỳ đánh ngang tay, Tứ phẩm sơ kỳ đánh bại, càng đừng nói là tại lúc này hắn đang trong trạng thái dung hợp thứ 3.

Chỉ thấy con Tinh Không Huyền Thú rít gào, chọt một kĩ năng trên bảng kĩ năng của nó bùng sáng, nương theo đó 3 cái kĩ năng khác cũng toàn bộ bật lên:

[Hắc Bom] + [Ảnh Động] + [Bạo Bom] + [Hắc Sắc Quan Tài] + [Tụ Pháp (Nội tại)]

Thời khắc [Hắc Bom] kích hoạt, trong miệng con Tinh Không Huyền thú chọt phát ra một tiếng rít lạnh lạnh, kể đó toàn thân Tinh Không Huyền Thú phình lớn, giống như một quả bong bóng vậy. Sau đó toàn thân nó xị xuống, đổi lại một khối cầu trông giống như bóng tối tụ lại tạo thành trên đầu nó qua một lỗ thở.

Kể đó Trần Ngọc Lâm thấy quả cầu này đột ngột quay tròn, sau đó bắn về phía hắn. Nhưng nó không bắn về phía hắn theo đường thẳng mà bắn theo đường cong, hơn nữa tốc độ nhanh kinh khủng, mang theo một luồng uy áp đến tận linh hồn, hoàn toàn không thể tránh né.

"OANH"

Quả Hắc Bom bắn văng vào vị trí của hắn, tạo nên một con bão lốc xoáy tràn ngập khí tức điên cuồng, rít gào lên. Các loại bom thông thường khi nổ đều sẽ tạo nên một vụ nổ bắn về mọi hướng, nhưng Hắc Bom trái ngược, sau khi nổ toàn bộ năng lượng của nó sẽ tụ lại thành một quả cầu cuồng loạn, giống như một cái cối xay nghiền nát mọi thứ.

[Bom Bạo] - kích nổ bom thành một khối cầu năng lượng điên cuồng, liên tục gây sát thương.

Chỉ thấy Tinh Không Huyền Thú chẳng biết từ lúc nào nó đã biến mất, mà thay vào đó, nó lại đang rít gào, lẩn khuất bên trong quả Hắc Bom này. Nó vung vẩy các chi của mình, bò ra khỏi quả cầu năng lượng giống như thể quả cầu năng lượng kia hoàn toàn xuyên thấu qua nó. Kể đấy thời khắc nó hoàn toàn chui ra, nó quay lại một tay đập vào trên quả cầu năng lượng kia.

Ngay sau đó, quả cầu năng lượng đen thui đột nhiên co rút lại, thành hình một vật thể hình kim tự tháp, từ bên ngoài của nó có vô số mũi gai nhọn thò ra,

trông như thể nó thò ra từ bên trong chứ không phải từ bên ngoài.

[Hắc Sắc Quan Tài] - đem khối cầu năng lượng hóa thành một quan tài hình kim tự tháp, bên trong thò ra vô số gai nhọn, đem vật thể bên trong đâm xuyên thấu.

Bất chợt cùng lúc này, Hắc Sắc Quan Tài kêu lên choang một tiếng rồi vỡ vụn, bên trong Hắc Sắc Quan Tài thò ra một đoạn móng vuốt quý, tuy nhiên móng vuốt này không phải của bàn tay quý, mà giống như Atula từ Địa Ngục tới vậy.

Kể đó từ bên trong xuất hiện một sinh vật màu đen, vảy rồng, sừng nhọn hoắt, đuôi rồng khuyu động, hoàn toàn không bị tổn hại một chút nào.

Trần Ngọc Lâm trong hình thái Vritria hóa thân đi ra, lạnh lẽo liếc nhìn Tinh Không Huyền Thú.

Vritria pháp thân không thể bị giết chết, cứ việc nó có những điều kiện yêu cầu, tuy nhiên hai điều kiện trọng điểm chính là không thể giết chết vào ban ngày hay đêm mà chỉ có thể tiêu diệt vào buổi hoàng hôn hoặc bình minh.

Hắc Sắc Quan Tài thỏa mãn khá nhiều điều kiện, tuy nhiên hiện tại lại là buổi sáng, không thỏa mãn hai điều kiện kia cho nên hẳn hoàn toàn vô sự.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua đám người đang đứng ở một khoảng cách xa, bọn hắn quả thực là bị một chiêu Hắc Sắc Quan Tài của Tinh Không Huyền Thú dọa cho sợ, nếu bọn hắn là Trần Ngọc Lâm tuyệt đối sẽ trong nháy mắt bị giết chết.

Trần Ngọc Lâm không quan tâm, hiện tại thực lực thể chất của hắn tăng lên cao rất nhiều, lên đến hơn 3 lần, hắn ngay lập tức triệu hoán Devil Trigger, Quỷ Linh Thể rút ra Song Quân Trấn, vung lên về phía Tinh Không Huyền Thú, đồng thời Yểm đao cũng được hắn nhắc lên, một cái Đại Tu La Đao Pháp chém thẳng về phía nó.

"Rittttttttt"

Một tiếng rít dài vang vọng, kể đó con Tinh Không Huyền Thú đầu bị đập bẹp, thân thể bị chém ra làm hai phần. Tuy rằng thực lực của Tinh Không Huyền Thú đủ để liệt sát Tứ Phẩm tu sĩ, nhưng lực phòng thủ của nó lại quá mức kém cỏi. Trần Ngọc Lâm đoán có lẽ nó có liên quan tới hai trạng thái [Tuyệt Đối Phòng Ngự] và [Trạng Thái Tấn Công].

Theo mô tả, trong [Tuyệt Đối Phòng Ngự], dù là bị nghiền ra thành vụn cũng sẽ không ảnh hưởng tới nó, chỉ ảnh hưởng tới cơ thể mà nó đang trú ngụ, còn bản chất của nó vẫn được bảo tồn hoàn hảo.

Ngay kể đó, Trần Ngọc Lâm cảm giác một luồng ánh sáng lao thẳng đến chỗ mình, kể đó hai nửa con Tinh Không Huyền Thú đột nhiên rung lên, sau đó từ hai bên thân thể nó đâm xuyên qua 4 cái cánh trắng sáng tinh khiết, mỗi cái bắt đầu rung lên theo một tần số nhất định, Trần Ngọc Lâm có thể chứng kiến kể đó các bộ vị bị đâm của Tinh Không Huyền Thú bắt đầu bị xé nát vụn ra.

Tinh Không Huyền Thú tấn công không tiêu hao cái gọi là [Năng lượng đại đạo] tuy nhiên để khôi phục từ trạng thái vỡ vụn thì lại tiêu hao rất nhiều. Tuy nhiên nó có thể lựa chọn thời điểm khôi phục, tấn công liên tục trong khi nó không khôi phục sẽ chẳng cho kết quả gì cả.

Bất chợt, Trần Ngọc Lâm để ý 3 kỹ năng của Tinh Không Huyền Thú sáng lên, [Võ Đài], [Hắc Ám Vô Tận] và [Hồn Thiên].

Ngay kể đó, [Năng Lượng Đại Đạo] của Tinh Không Huyền Thú sụt giảm còn 19% lúc nó khôi phục lại thân thể, đồng thời Trần Ngọc Lâm cũng để ý dù là các bộ vị thân thể bị nghiền thành vụn cũng đã liên lại.

Kể đó, dưới chân Tinh Không Huyền Thú xuất hiện một luồng sáng màu vàng, bắn văng Lang Lộc hay có thể nói là bất cứ thứ gì trong khoảng 20 mét ra ngoài, ngoại trừ chính hắn. Sau đó từ người Tinh Không Huyền Thú bộc phát ra một ánh sáng đen thui như thể là bóng tối cùng cực vậy, tắt ngấm hết mọi nguồn sáng bên trong khoảng cách 20 mét này.

Hắc Ám Vô Tận - một kỹ năng lập tức tắt đi ánh sáng và ngăn chặn tầm nhìn của mục tiêu, giờ 5 ngón tay lên trước mắt cũng chẳng thấy gì được. Không ánh sáng gì có thể xuyên qua lớp màn đen kịt này.

Trần Ngọc Lâm chợt nghe thấy hàng tá những tiếng rít dài dằng dặc xung quanh, tựa hồ như đang có hàng chục con Tinh Không Huyền Thú khác đang ở xung quanh hắn vậy.

[Hồn Thiên] - tạo ra vô số bản sao từ hắc ám xung quanh, những bản sao có sức tấn công ngang với bản thể, nhưng không có thể vận dụng các kỹ năng.

Trần Ngọc Lâm dậm mạnh chân, bàn chân phát lực tính mượn nhờ vào đó để thoát ra khỏi chỗ bóng tối này. Hắn không quá mức e ngại bóng tối, Thâm Ảnh Uyên ở Địa giới đem so nơi này tối cũng không kém, nhưng hắn cũng không có ý định tự đem bản thân mình rơi vào nơi mà đối thủ có lợi thế tuyệt đối.

Cảm giác lúc này không đơn giản như Thâm Ảnh Uyên, giống như thể hắn bị rơi vào lãnh thổ của nó, bị cả một khu vực này nuốt chửng vậy.

Thế nhưng ngay khi hắn vừa chạy tới bên ngoài, tiếp cận ánh sáng, đột nhiên hắn va đập vào một cái màn chắn kì quái. Trần Ngọc Lâm giờ tay lên sờ soạng, đó là một màn chắn vô cùng kiên cố, có vẻ không thể phá hủy nổi.

[Võ Đài] - một khu vực rộng 20 mét bán kính, chiến đấu 1 vs 1, không ai có thể ra, không ai có thể vào trừ khi chiến đấu kết thúc hoặc chủ nhân giải trừ thuật pháp.

Chương 205: Tiêu diệt tinh không huyền thú

Tiêu Diệt Tinh Không Huyền Thú:

Trần Ngọc Lâm hít một hơi thật sâu, nếu không thể thoát ra được, vậy thì chỉ việc đem Tinh Không Huyền Thú dần cho nát như là xong. Kế đó, hắn lao vút về một hướng, Yểm Đạo giờ lên hung hăng chém một nhát. Lập tức tại phương hướng hắn vung đao lên chém, hắn nghe rõ ràng một tiếng rít gào lạnh lạnh.

Mặc dù có vẻ Đạo của Tinh Không Huyền Thú này là bóng đêm, nhưng có lẽ đó chỉ là đạo của nó ở chiều không gian riêng biệt của Tinh Không Huyền Thú, ở tại trong thế giới này hai cái tuy đồng căn nhưng diễn biến tương đối khác biệt.

Tức là nó chưa thể vận dụng hoàn chỉnh.

Một chiêu [Võ Đãi] của Tinh Không Huyền Thú gần như là hack, nhưng Bản Đồ Đạo Tặc của hắn cũng hack không kém. Xác thực là Bản Đồ Đạo Tặc không thể phân loại được các bản thể cùng phân thân của Tinh Không Huyền Thú, nhưng nó lại có thể giám định đi ra các kỹ năng mà từng phiên bản có thể sử dụng.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa phân thân và bản thể chính là bản thể sử dụng được kỹ năng, phân thân thì không. Cho nên Trần Ngọc Lâm có thể thông qua Bản Đồ Đạo Tặc nhận biết được đâu là Tinh Không Huyền Thú thực sự, đâu là phân thân.

Trần Ngọc Lâm có thể nghe rõ ràng tiếng con Tinh Không Huyền Thú lui lại về sau, miệng rít lên từng tiếng gào lạnh lạnh. Do đặc thù thể chất bất khả xâm phạm của hắn hiện tại, hắn không thể bị cái miệng của Tinh Không Huyền Thú cắn nuốt vậy.

Hắn nhanh chóng bước tiến tới vị trí mà hắn ấn chừng là nơi mà con Tinh Không Huyền Thú đang ở, kết hợp với cả Bản Đồ Đạo Tặc và kinh nghiệm tác chiến trong môi trường bóng tối tại Thâm Ảnh Uyên, hắn hoàn toàn có thể xác định vị trí của Tinh Không Huyền Thú.

Ngay khi nhắm mắt lại, thính giác và khứu giác của hắn cùng lúc tăng cường, ngoài ra còn có cả cảm giác về thân thể nữa. Lúc này hắn có thể mơ hồ cảm nhận được Tinh Không Huyền Thú, bởi vì lúc này hắn mơ mơ hồ hồ cảm nhận được con Tinh Không Huyền Thú này phát ra một loại cảm giác rất nhẹ nhàng. nó không thuộc về nơi này.

Giống như trong vô số quả bóng màu trắng, đột nhiên lặn vào một quả bóng màu vàng vậy, đơn giản là rất bắt mắt.

Trần Ngọc Lâm lao tới, tay mang theo Yểm Đạo. Quỷ Linh Thể cùng hiện, tuy nhiên hắn chỉ có thể cảm giác nó hiện hữu mà không thể nhìn thấy nó được.

Trần Ngọc Lâm liên tục vung đao lên chém loạn, Quỷ Linh Thể đồng dạng, một tay huy động thanh giản trong Song Quân Trấn, tay còn lại vung lên một vũ điệu với Ma Kiếm Yamato.

Hắn không có ý định dùng chiêu này đem Tinh Không Huyền Thú chém giết, hắn chỉ dự định đem con Tinh Không Huyền Thú cho tìm được mà thôi.

"Bịch"

Trần Ngọc Lâm bắt chợt cảm giác được một tiếng va chạm, kèm theo một tiếng rít gào. Quỷ Linh Thể tuy rằng không có bất kỳ cảm giác gì, nhưng âm thanh lúc nó tấn công vẫn có, bởi vì dù sao nó cũng là thực thể. Hắn cười gằn, vung tay lên, Quỷ Linh Thể cùng đồng dạng giờ tay bắn về phía trước, hơn nữa bàn tay cũng phồng ra cực đại.

Kế đó lúc mà hắn nghe thấy một tiếng bịch khác, hắn nắm chặt tay vào, giậm mạnh xuống sàn.

Lập tức Trần Ngọc Lâm nghe thấy một tiếng "Ríttttttt" chói tai vô cùng, biết rằng con Tinh Không Huyền Thú kia đã bị bắt, hắn bèn liên tục dậm mạnh bàn tay đang nắm chặt con Tinh Không Huyền Thú xuống dưới mặt đất.

Sau khi dậm mạnh vài lần, Trần Ngọc Lâm đem con Tinh Không Huyền Thú kéo mạnh về, một tay hắn đem con Tinh Không Huyền Thú cố định trên mặt đất, tay khác cầm theo Yểm Đạo vung lên, một chiêu Đại Tu La Đạo Pháp kết hợp Lôi Quang Chỉ vung lên, đem Tinh Không Huyền Thú mạnh sinh chém thành hai nửa.

Sau đó Trần Ngọc Lâm lui về, bởi vì hắn nhìn thấy Tinh Không Huyền Thú đang đem một kỹ năng gọi [Chấn Động] kích hoạt.

Này là lần thứ 2 hắn đem Tinh Không Huyền Thú chém làm đôi, vậy mà con Tinh Không Huyền Thú sau khi khôi phục cũng vẫn còn lại tới 10% cái gọi là Năng Lượng Đại Đạo. Hơn nữa mỗi một lần hắn đều là đem cơ thể của Tinh Không Huyền Thú chém nát ra mới được. Mỗi lần như vậy dường như lượng [Năng lượng Đại Đạo] mà nó sử dụng để khôi phục lại nhiều hơn trước.

Lần đầu tiên là 10%, giảm sút từ gần 32% xuống còn 22%, lần này là 12% mặc dù thương tích nhẹ hơn. Có vẻ [Năng Lượng Đại Đạo] khôi phục càng mất nhiều công sức.

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng rút lui, tuy nhiên hắn cũng bị ảnh hưởng bởi kỹ năng [Chấn Động], mặc dù không đến mức bị thương, tuy nhiên đầu của hắn thì lại hơi... ồm, chấn động.

[Chấn Động] dường như là một kỹ năng khiến cho toàn bộ không gian xung quanh cùng các vật thể quanh nó dao động một cách mãnh liệt. Nghe thì có vẻ như không có gì, nhưng tưởng tượng não bộ, xương cốt và các cơ quan nội tạng cùng lúc dao động theo các hướng khác nhau, cảm giác đó đơn giản là siêu khó chịu.

Thậm chí cũng không loại trừ khả năng một số cơ quan trọng yếu như tim, não trực tiếp bị xé rách ra từ bên trong.

Con Tinh Không Huyền Thủ hiện tại còn lại 11% lượng [Năng Lượng Đại Đạo].

Kể đó Trần Ngọc Lâm nghe thấy một tiếng rít gào mạnh mẽ, mạnh hơn bất kỳ tiếng gào nào trước đó của con Tinh Không Huyền Thủ, không giống như là một con thú đang kêu lên nhưng tiếng kêu cảnh báo, mà giống như một con vật đang trong bước đường cùng kêu khóc lên những tiếng gào thảm thiết hơn.

Kể đó, Trần Ngọc Lâm chợt có lại được tầm nhìn. Xung quanh lúc này đang đứng nhón nháo một đám chừng 15-20 người. Hắn liếc nhìn qua đồng hồ, này giờ cũng đã 10 phút kể từ khi hắn bị kéo vào bên trong Võ Đài, tuy nhiên dường như mặc dù [Hắc Ám Vô Tận] đã bị loại trừ, tuy nhiên [Võ Đài] vẫn còn y nguyên tồn tại.

Thế thì tại sao Lang Lộc lại ở bên trong Võ Đài mà không ở ngoài?

Trần Ngọc Lâm nhớ rằng tại lúc trước ở trên Bàn Đồ Đạo Tặc hắn cùng với con Tinh Không Huyền Thủ ở bên trong một vòng tròn, có lẽ đó là khu Võ Đài, còn Lang Lộc ở ngoài. Nhưng ngay lúc trước khi mà [Hắc Ám Vô Tận] biến mất, đột nhiên hắn không còn thấy Lang Lộc đâu nữa.

Ban đầu hắn nghĩ là ảo giác, nhưng có vẻ Lang Lộc thực sự có một cách nào đó vượt qua hàng rào [Võ Đài] này.

Lang Lộc không rõ có phải ảo giác không, dường như đột nhiên hắn trở nên... thần thánh hơn, lung linh hơn, không gian xung quanh giống như tại chúng tinh ủng nguyệt vậy.

Chợt con Tinh Không Huyền Thủ mở to miệng hướng về phía Lang Lộc, nó bắt đầu phun ra từng giai điệu. Ban đầu chỉ là những giai điệu mơ hồ, đồ rề rề pha son, nhưng càng về sau bắt đầu càng trở nên liên mạch, trở thành một giai điệu tang tóc chết chóc, khóc lóc ì ỏi.

Chẳng bao lâu sau đó, giai điệu bổ sung thêm một tiếng gào dữ tợn, một tiếng cười hiểm ác, một tiếng nghiêng răng dữ tợn,... hết thảy chúng kết hợp lại không hiểu sao lại khiến cho người nghe cảm nhận được một đoạn quá khứ tang tóc triền miên, giống như một bài ca về thời loạn.

Trần Ngọc Lâm tai lắng nghe, mỗi một nhịp âm Tinh Không Huyền Thủ hát lên, hắn đều cảm giác bản thân bị ảnh hưởng. Khi thì buồn bã, khi thì giận dữ, ác độc, yếu ớt... Giống như thể bài ca của nó có thể ảnh hưởng đến tâm tình của hắn vậy.

Lúc này, Trần Ngọc Lâm ánh mắt liếc qua chỗ Lang Lộc, trong tầm nhìn hắn ẩn hiện một bảng chỉ số của Lang Lộc, trong đó hắn đồng dạng sở hữu một chỉ số gọi [Năng Lượng Đại Đạo], nhưng khác với Tinh Không Huyền Thủ năng lượng là 28%, của Lang Lộc lúc này thì là 97.2%.

Trần Ngọc Lâm đứng ở gần hai người nhất, hoàn toàn có thể nhận ra được giữa hai kẻ này một luồng khí tức đột nhiên thay đổi, giống như thể là cảm giác khi ở trong một buổi hòa nhạc... và rồi... pốp, giống như một cái búng tay, âm thanh của một cái gì đó vỡ vụn.

Khoảng không gian trên đầu Lang Lộc lẫn Tinh Không Huyền Thủ bắt chợt uốn lượn, nhanh chóng thay thế bởi một khoảng không gian khác, giống như trong vũ trụ. Nhưng khác với vũ trụ mà hắn từng xem trong sách vở, vũ trụ này đặc sắc hơn. Thay vì màu đen, thì nó lại được bao phủ bởi những dải màu xanh, đỏ, tím vàng, và cả những gam màu mà hắn chưa bao giờ thấy.

Khoảng không gian này bắt nguồn từ hai kẻ đang "chiến đấu", tuy nhiên có khác nhau chút ít, Lang Lộc toàn thân tỏa ra 3 đường ngân tơ lan vào trong không gian, còn Tinh Không Huyền Thủ chỉ có 2 đầu, mặc dù 2 đầu ngân tơ có màu vàng.

Hắn nhìn thấy trong làn lốc xoáy không gian này trôi nổi vô số đốm sáng, không hiểu bằng cách nào mà hắn biết những đốm sáng này là một loại sinh vật cấu thành từ đại đạo, không thực sự sống, kết thành từng bầy ngao du vũ trụ. Lại có những quả cầu được tạo thành từ ánh sáng biết ca hát, những vì sao trôi nổi, lại có một sinh vật trông như con sứa to như một hành tinh đang hấp thụ ánh sáng từ một thứ trông như dải ngân hà.

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn Giám Định toát mồ hôi hột, nếu trong mười phút vừa qua hắn chỉ mới giảm được 20% Năng Lượng Đại Đạo của Tinh Không Huyền Thủ, thì lúc này tốc độ giảm của Năng Lượng Đại Đạo là chừng khoảng 1% mỗi giây, càng lúc càng nhanh.

Trần Ngọc Lâm chợt nhớ ra Lang Lộc cũng là một Cổ Thần, mà Cổ Thần cùng Tinh Không Huyền Thủ cũng chính là một loại, chỉ khác là Cổ Thần có trí tuệ, còn Tinh Không Huyền Thủ là chủng loài trần ngạp man rợ.

Có lẽ là một hình thức chiến đấu nào của riêng bọn hắn chăng? Giống như... cả hai thôn phệ lẫn nhau?

Kể đó, Tinh Không Huyền Thủ run lấy bầy, cùng lúc cái gọi là [Năng Lượng Đại Đạo] sụp xuống còn 0, toàn thân Tinh Không Huyền Thủ đơ cứng lại,

kể đó đổ sụp xuống đất thành vô số mảnh vụn. Cùng lúc này, Hệ Thống thông báo:

[Chúc mừng Kí Chủ thành công đem 2 ngân Tinh Không Huyền Thú tiền táng, đóng góp 69%, nhận được 1452 điểm Vận Mệnh. Đẳng cấp Kí Chủ đem tăng lên thành 35 Cấp.]

Trần Ngọc Lâm gật gù, bị Lang Lộc chém giết cho nên hắn không có thu được đầy đủ điểm Vận Mệnh cho 1 mạng, 69% (sao nó lè thế nhỉ?) đóng góp cũng tương đương 69% điểm Vận Mệnh có được từ một mạng giết chết đầy đủ.

Đương nhiên do Lang Lộc là đồng minh của hắn cho nên hắn mới hưởng % bonus cho mạng hỗ trợ, nếu không phải thì hắn cũng chẳng kiếm được xó mủi gì cả, dù có đôi chút khó chịu do bị cướp mất 1 mạng giết chết.

Bất chợt lúc này, một giọng nói vang lên:

"Mọi người, đánh chém bọn hắn."

Trần Ngọc Lâm quay ra, mấy người xung quanh lúc trước còn bị [Võ Đài] ngăn chặn không thể tiến vào bên trong, tuy nhiên lúc này [Võ Đài] đã biến mất cùng với cái chết của Tinh Không Huyền Thú

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 206: Liễu xà mạc ngân

"Đánh hạ bọn hắn."

Một người thanh niên nói, tuy nhiên mặc dù hắn gào lớn lên như vậy, chẳng một ai lao lên cả. Thấy thế, gã thanh niên này lắc đầu.

Chợt có một tiếng xì xầm:

"Người dẫn đầu đi, bọn ta lên sau."

Người thanh niên nghe thế, cũng không có tiến lên.

Tất cả mọi người đều là người thông minh, gã trước mặt tuy chỉ là Tam Phẩm trung kỳ, tuy nhiên thể chất lại sánh được Tam Phẩm hậu kỳ, không hiểu dùng loại bí pháp gì có thể tạm thời đạt tới thể chất Tam Phẩm đại viên mãn.

Quan trọng hơn là võ kỹ lẫn vũ khí và cái Quỷ Linh Thể của hắn hết sức kì bí, có thể để cho hắn thời gian ngắn có được lực chiến với Tứ Phẩm.

Trọng yếu nhất là 4 con Tứ Phẩm Quỷ Vật/ Thú Nô được hắn triệu hoán ra, từng con đều mạnh một cách kinh dị, không giống như là mới đột phá mà giống như là đã đạt tới cảnh giới này từ lâu rồi vậy.

Tất cả mọi người đều là người thông minh, mặc dù quanh hắn lúc này chưa có con Triệu Hoán Thú nào, nhưng vừa nãy một màn hắn triệu hoán lũ quỷ/thú kia từ trong hư không ai cũng thấy qua. Chẳng có gì nắm chắc hắn còn không thể triệu hoán lần nữa.

Hơn nữa, kể cả trường hợp hắn không thể triệu hoán lần nữa, khả năng chiến đấu của hắn hiện tại thế nào chưa rõ. Ai dám lên?

Người rủ mọi người cùng lên, thì người lên trước đi. Dù sao cũng chỉ có một mình người muốn đem bọn hắn đánh hạ.

Trần Ngọc Lâm hí hóp mắt, đám này chắc chắn ý định của bọn hắn là đem nhóm bọn hắn hoàn toàn tiêu diệt, để cho nhóm bọn hắn bị loại. Như vậy tuy rằng bọn hắn sẽ vẫn có do chém giết Tinh Không Huyền Thú, nhưng nhóm bọn hắn hoàn toàn bị loại sẽ khiến cho điểm số nhận được bằng 0.

Bị loại không phải là một lựa chọn.

Nhưng đồng dạng, bọn hắn cũng không đoàn kết. Hầu hết người ở đây muốn đem Tinh Không Huyền Thú đánh bại không giá, nhưng có lẽ hầu hết cũng là TOP 5-6, còn một số người đặt mục tiêu vào ưu tiên. Hiện tại Tinh Không Huyền Thú cũng đã toi, nhưng 2 người bọn hắn còn chưa rõ có hết sạch lực chiến hay không.

Chỉ ít có 4 con Tứ Phẩm triệu hoán vật trần trảng đủ làm e ngại một đám lớn người. Dù sao bọn hắn cũng không có cần thiết phải đem nhóm Trần Ngọc Lâm đánh hạ. Lấy ví dụ, nhóm đang đứng thứ 6, sau khi Trần Ngọc Lâm bị đánh hạ thì sẽ đứng thứ 5, chênh 20 điểm, không quá nhiều.

Nhưng nhóm đang ở vị trí số 2 và số 3 thì hơi khác, rất gần vị trí đầu tiên cho nên bọn hắn liền gấp. Có lẽ người vừa phát ngôn là nhóm vị trí thứ ba hoặc thứ hai. Mặc dù hắn nghĩ là thứ 3.

Không thể kiểm tra được thành viên từng nhóm, có điều muốn biết nhóm nào đã đem Tinh Không Huyền Thủ chém giết rất đơn giản: Xem ai đột nhiên tăng 1 hơi 1000 điểm là biết.

Đột nhiên lúc này, ánh mặt trời chói chang trên đầu đột nhiên bị che lấp đi, kẻ đó Trần Ngọc Lâm ngẩng đầu lên, thấy được một sinh vật khổng lồ, với 92 cái đầu ngẩng cao hướng về phía võ đài đi tới, toàn bộ 92 cái đầu rít gào, khí tức tương đương với Tứ Phẩm trung kỳ tỏa ra, áp chế toàn bộ mọi người ở đây.

Vừa xuất hiện ở trên sân chính là Liễu Xà.

"Liễu Xà Mạc Ngân, hai tên này chính là kẻ đem Tinh Không Huyền Thủ chém giết, ngươi chặn đường bọn hắn để chúng ta đem bọn hắn loại bỏ, sau đó ngươi chính là vị trí thứ nhất."

Một người, một thanh niên đẹp trai, khoảng 17 tuổi giờ lên một cây trường thương, toàn thân hắn mặc một bộ chiến giáp trung cổ sáng chói lấp lánh. Trần Ngọc Lâm ngửi được mùi thương này phù bạc, toàn thân hắn tỏa ra một cỗ mùi vị để hắn buồn nôn, hắn chính là Thần Thánh Cơ Đốc hệ - Thần thánh thương hiệp sĩ.

Dường như hắn nhận thấy được xuất hiện một cái "vật hi sinh" để thử nghiệm lực chiến, và "vật hi sinh" này còn mạnh mẽ vô cùng.

Dù sao ai đem nhóm Trần Ngọc Lâm đánh bại cũng không có gì khác biệt, chẳng có lợi lộc gì từ đó cả, ngoại trừ mấy cái Lệnh Bài Mạnh Vờ.

Hơn nữa, hắn hiểu Liễu Xà vô cùng. Lấy tính khí của Liễu Xà, tuyệt đối sẽ trước tiên đem nhóm Trần Ngọc Lâm một chương đâm nát mà không để cho bọn hắn có cơ hội nói gì, Liễu Xà tối căm ghét chính là bị ra lệnh.

Liễu Xà Mạc Ngân gầm gừ, một cỗ khí tức kinh dị tràn ngập võ đài, Trần Ngọc Lâm lập tức lao lên chắn trước người Lang Lộc, tuy nhiên dường như việc đó không thực sự cần thiết.

Hàng trăm viên đạn cao áp không khí bắn tứ tán thẳng tới hướng của gã thần thánh thương hiệp sĩ, đem hắn cùng với chừng 4 người xung quanh bắn văng ra.

Trần Ngọc Lâm

-.....

"Mạc Ngân, ngươi làm của khí gì?"

Gã thần thánh thương hiệp sĩ gầm lên, lau đi một vệt máu trên khóe miệng. Hơn chục viên đạn cao áp không khí nén cùng trùng thi cũng không phải chuyện chơi.

"Câm miệng, ông mày với người là đồng đội từ khi nào? Mới hai năm trước ngươi còn tính đem ta giết chết làm ví da, thậm chí không thèm ngó qua luật lệ về Sách Đỏ - Các loài động vật thần thoại đang trên đà tuyệt chủng"

(Trần Ngọc Lâm: -.....)

Một cái đầu khác:

"Áo tường sức mạnh à thẳng ngực? Mặt mày thì sáng sủa mà ăn nói thì như chó sủa. Hừ, chỉ ít cả ngoại hình lẫn tính cách của ngươi còn cùng biết "sủa"."

Trần Ngọc Lâm

"....."

Hay! Câu này hay, phải ghi nhớ để về sau tăng vốn từ chửi mới được.

"Vậy là ngươi không dám?"

Gã thần thánh thương hiệp sĩ thờnh cười gằn khiêu khích Liễu Xà, hắn trừng mắt nhìn hai người Trần Ngọc Lâm

Hắn có lý do để hắn muốn đem nhóm Trần Ngọc Lâm cho loại bỏ. Thứ nhất là Giáo Hội ban bố nhiệm vụ cho hắn phải đoạt được hạng nhất, trên cơ bản Vatican và Liên Minh Tu Luyện giả không thực sự có mối quan hệ quá tốt đẹp.

Liên Minh Tu Luyện giả thu nhập phần tử tứ xứ, từ Tà Giáo Tín Đồ cho tới phù thủy, những sinh vật hắc ám, những sinh vật mà Giáo hội trước giờ luôn cố để diệt trừ. Cho nên lần Đại Hội này tương đối lớn, đem Liên Minh mất mặt một phen.

Hiện tại bọn hắn mới chỉ đứng ở vị trí thứ 3, tuy nhiên nếu có thể dụ Liễu Xà đem nhóm Trần Ngọc Lâm loại bỏ, vậy thì đối thủ của hắn sẽ chỉ còn lại một mình nhóm Liễu Xà. Hắn cũng đảm bảo có thực lực để đánh bại Liễu Xà, ít nhất là dựa theo tiến độ tăng tiến thực lực bình quân thì hắn đảm bảo thế.

Vấn đề là hắn không có nắm chắc đem Trần Ngọc Lâm đánh bại, vạn nhất hắn thực sự triệu hoán ra mấy con Tứ Phẩm triệu hoán thú nữa, vậy thì chỉ có

quý. Nếu mọi người ở đây cùng hợp tác thì cũng tương đương 10 cái Tứ Phẩm, tuy nhiên nào có chuyện dễ dàng hợp tác như vậy.

Cái này gọi là "Mắc cái quý gì ta phải xuất lực thay cho người, đằng nào bọn ta cũng chẳng có ý định về nhất".

"Không dám, ồ ta dám chứ."

Liễu Xà - Mạc Ngân rít gào, 92 cái đầu vung loạn lên:

"Một cách đương nhiên, ta sẽ đem bọn hần loại bỏ. Nhưng không phải do người khiêu khích ta đâu."

"Hôm nay lão tử khó ờ, đem tất cả mọi người cùng nhau loại bỏ."

Hắn mỉm cười, găm lớn:

"Sẽ chẳng có ai ra khỏi đây cả. Hiên Vi!!!"

Lúc này mọi người mới để ý tới bên cạnh Liễu Xà đang đứng một bóng hình nhỏ thó hơn, nhưng trông cũng "hắc ám" không kém. Trần Ngọc Lâm chợt nhận ra đó là gã đã chặn đường thông đạo trước đó, Hiên Vi, người bị hắn dùng đèn pin thu nhỏ đem đi vứt qua một bên để tiến vào thông đạo.

Có lẽ lúc đó nên đem hần giải quyết, tuy nhiên con Cốt Quý kia.. nó thực sự rất khó để giải quyết, quá cứng rắn. Hơn nữa một Necromancer cũng là một trong mấy loại rất khó để đem đánh thành trọng thương, cơ thể bọn hần trên cơ bản đã chết một nửa rồi.

"Ồ, người quen."

Không rõ làm sao Hiên Vi nhận ra được bọn hần, tuy nhiên hắn cười tươi hơn hờ nói:

"Xin chào, người hần là cái gã đã đem ta thu nhỏ lại. Thật là một trải nghiệm mới mẻ, ta nghĩ thi thoảng đổi gió chút cũng không tồi."

"....."

Trần Ngọc Lâm cười nhạt:

"Và dựa vào biểu cảm của người, ta đoán người đã tìm ra cách chống lại nó?"

Đọc khuôn mặt thực ra là một môn tâm lý học tương đối dễ dàng, rất dễ tiếp thu.

"Có lẽ. Người là một người khá tinh tế đó."

Hiên Vi mỉm cười khi nhận thấy Trần Ngọc Lâm nhận ra điều đó chỉ nhờ vào biểu cảm khuôn mặt của hắn:

"Thực ra mà nói người phát hiện ra làm ta tương đối thất vọng. Ta khá là ưa thích việc nhìn thấy vẻ mặt của người sau khi chữa đèn pin vào ta và kinh ngạc khi thấy nó không có tác dụng. Hoặc, chí ít là người cũng sẽ thấy ta vừa cười ha ha hét lớn "Người không thể thu nhỏ ta" trong khi ta đang bị thu nhỏ."

Sau khi bị thu nhỏ lại, hắn chợt nhận ra có vài con trong đám thi quỷ của hắn không bị thu nhỏ lại. Đó là những người mộ đạo, các thần đạo sĩ tôn thờ Ea, một vị thần biển cả Lưỡng Hà.

Cho nên, hoặc là sức mạnh thần linh, hoặc là sức mạnh của biển cả, hoặc là sức mạnh thần thánh từ cái mũ cướp biển vùng Caribbean hắn mua làm quà lưu niệm hồi đi Disneyland (Disneyland mà, hắn nó phải có một sức mạnh gì đó.). Dựa theo tư duy logic, có thể loại đi cái đầu tiên, do có vài thầy ma thần đạo khác cũng bị thu nhỏ.

Hắn khá là cân nhắc về Disneyland và sức mạnh của biển cả.

"....."

Trần Ngọc Lâm

"Thực ra mà nói, ta thích cái cảnh tượng thứ hai... Nó là một cảnh tượng khá thú vị."

"Khoan đã, người là cái thằng đem ta đi dụ vào trong cái rừng cây chết tiệt kia."

Liễu Xà nhướng mày, kể đó toàn bộ mấy cái đầu cùng lúc rống to tiếng Hy Lạp Cổ, nghe có vẻ khá bức bối.

"Chà, khá là bức bối, ta đã quá kiên căng, chỗ này thực sự có những thứ đủ phiền phức, không ngờ được."

Liễu Xà nhanh chóng bình tĩnh lại, khịt mũi, rít lên:

"Dù sao, người vẫn phải bị loại bỏ. Ta sẽ giải quyết người đầu tiên, phiền phức lớn khứ đầu tiên."

Trần Ngọc Lâm gật gù, kể đó hần hỏi:

"Người nhận ra này giờ ta đang câu giờ chứ?"

Vừa nói, hần vừa quay phắt người lại, một tay nắm lấy áo Lang Lộc, chân dậm mạnh một cái, sau khi thăng cấp lên Hóa Thân Vritria, tốc độ hần tăng lên gấp đôi. Kết hợp tốc độ kinh dị của loài ma cà rồng, Tứ Phẩm thông thường muốn đuổi theo hần cũng phải chạy hụt hơi.

"Câu hỏi tương tự với người."

Chợt Trần Ngọc Lâm nghe thấy một giọng nói mềm dẻo, kể đó một thanh niên mặc chiến giáp Hy Lạp Cổ xuất hiện ngay trước mặt hần, vải áo choàng đằng sau nhìn qua tưởng rách tả tơi, kì thực chúng nó lại tự kết lại thành mười mấy cái đầu rồng tách biệt.

Hóa thân hình người? Thế còn cái thân thể ketch cõm đằng sau thì là cái quỷ khí gì?

Kể đó, chỉ thấy Liễu Xà một tay vung lên, một cái đầu từ cái áo ngẩng lên cao, há miệng, một lưỡi thương trồi ra từ miệng nó, lưỡi thương này tỏa ra từ khí nồng đậm, toàn bộ lưỡi thương sáng bóng gần như trong suốt, nhìn qua là thấy lạnh gáy.

Liễu Xà rút mạnh lưỡi thương từ miệng con rồng kia ra, cười, đồng thời chém một nhát thương về phía hần, khiến Trần Ngọc Lâm phải lui lại né tránh. Tuy rằng hiện tại trạng thái là Pháp Thân Vritria, nhưng hần cảm giác lưỡi thương này không đơn giản, khiến cho hần cảm thấy khá e ngại.

"Từ Ngân Thương."

Liễu Xà mỉm cười:

"Lưỡi thương này rèn từ bạc ở sông Mê Styx, chỉ cần một phát chạm nó lập tức khiến người cảm nhận đau đớn tột độ, bất khả xâm phạm hay không cũng vậy, nó chuyên được rèn ra để đối phó những kẻ đã tắm mình trong sông Mê Styx."

"Đây là món quà ta nhận được từ mẹ ta, một Á Thần, con gái của Hades."

Trần Ngọc Lâm nhú mày, toàn thân lập tức trang bị hết thủy vũ khí, hỏi ngược:

"Hades? Ý người là cái thằng nhân vật phản diện trong phim hoạt hình của Disney à?"

Hiên Vi đang làm phép, chợt búng tay, chỉ về phía Trần Ngọc Lâm:

"Đó cũng là thứ ta đã nói, trước khi ta suýt nữa bị kéo xuống Địa Ngục."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: Chiến Liễu Xà

Liễu Xà có vẻ như bị xúc phạm, rít gào bay về phía Trần Ngọc Lâm. Trần Ngọc Lâm thì lúc này đang liếc nhìn thanh trạng thái của Liễu Xà Mạc Ngân.

[Thẻ Thức Chiến Đấu Số 2: Thập Xà Trường.

Mô tả: Thẻ Thức Chiến Đấu được phát triển chuyên biệt, riêng về Cận Chiến, phát huy sở trường sức mạnh cơ bắp. Trong trạng thái này, Liễu Xà có thể đem một thân cơ bắp phát huy hoàn mĩ.

Mô tả 2: Là Thẻ Thức Chiến Đấu Số 2 trong 3 thẻ thức chiến đấu: Bách Xà Quân chuyên đánh xa, Thập Xà Trường cận chiến sở trường man lực và Vô Linh Xà chuyên tốc độ.

Mô tả 3: Trong trạng thái Thập Xà Trường, sức mạnh cơ bắp Liễu Xà tăng cường 200% do dồn nén và kết cấu cơ bắp.]

Trần Ngọc Lâm nghiêng rằng, cái thẻ loại nhiều hình thức chiến đấu này chạy đi đâu cũng gặp được, cứ tầm 10 người là lại có 1 thằng có loại chiến đấu này, siêu phiền toái.

Hơn nữa chưa kể Liễu Xà là Thần Đạo sĩ, Thần Đạo sĩ Tứ Phẩm còn gọi là Thoát Thai, nói cách thẻ thức chiến đấu thứ 4 hần không sai biệt lắm là đem một cái "Thần thai" thoát ra làm phân thân.

Hần liếc nhìn qua con Liễu Xà 92 đầu đang rít gào giải quyết đám người kia, hần đó chính là Thần Thai của Liễu Xà. Còn bản thể đang thách đấu với hần.

"Ăn ta một chương."

Liễu Xà ha ha cười, mười mấy con rắn đang sau hắn không hiểu bằng cách nào, tự cuốn lẫn nhau theo một tổ hợp, 5 con thành một sợi dây thừng, mỗi sợi dây thừng lại có 5 đầu nhỏ thò ra ngoài, nhìn kiểu gì cũng giống một cánh tay.

Hai bên vai hắn mọc ra hai cánh tay như vậy, Trần Ngọc Lâm nhìn thấy, chợt nghĩ chuyện gì xảy ra nếu mỗi cánh tay này đều có thể dùng Quyền Thuật?

Quả nhiên không sai, ngay sau đó mỗi một cánh tay đều tung ra một chương ẩn, thẳng hướng Trần Ngọc Lâm. Trần Ngọc Lâm không hoảng không loạn, đem Yểm Đao vung lên một vòng, lập tức ngăn lại được hai chương này.

Tuy nhiên kể đó, lần khuất bên trong đồng đầu rồng, chợt Liễu Xà lao ra, hai cánh tay rồng giờ lên bộ trào, đem Trần Ngọc Lâm lui ngược lại 5-6 bước, đồng thời một cái đầu rồng ngậm trong miệng thanh Từ Ngân Thương, vung lên ý đồ đem nó sượt ngang qua cánh tay hắn, nhưng lại bị Yểm đao chặn lại.

Yểm Đao rất to, có thể làm đại đao, còn có thể làm khiên.

Trần Ngọc Lâm trừng mắt, hắn lập tức thả Yểm Đao ra, tiến về phía trước 3 bước, vung mạnh một trào về ngực của Liễu Xà, Lôi Quang Chi đồng thời mọc dài ra giống như một cái vuốt sét, kết hợp pháp thân Vritra bản thân đã có móng vuốt, lại thêm Băng Hỏa Sáo Trang, chính là Hỏa - Sét - Âm trào.

Liễu Xà có vẻ ngoài ý muốn, hắn không ngờ tới Trần Ngọc Lâm lại chủ động đem Yểm Đao thả ra, tuy nhiên kì thực Trần Ngọc Lâm đối với tất cả các loại quyền cước cận chiến đều đã đạt tới một kĩ năng vô cùng tốt. Hắn chính là đem Băng Hỏa Sáo Trang mang theo suốt từ Nhị Phẩm tới giờ.

Hiện tại, chiêu thức hắn đang dùng được xưng "Đại Lực Ứng Trào", chẳng phải một môn võ kỹ nào đến từ Hệ thống, mà nó trung sẵn trong thư viện, hắn đem về mượn đọc.

Đại Lực Ứng Trào, còn tùy theo mỗi người mà lực lượng phát ra từ ngón tay hay cổ tay, tuy nhiên nhận thức chung đối với môn quyền pháp này chính là nó sử dụng một cánh tay biến thành trào ung, 5 lỗ máu đâm vào, một tảng thịt rút ra.

Tuy nhiên Trần Ngọc Lâm không đem "tảng thịt" làm mục tiêu, hắn đem xương sườn của Liễu Xà làm mục tiêu.

Tuy nhiên lúc này, hắn vẫn còn cách Liễu Xà 4 bước, cùng lúc này, Quỷ Linh Thể rít lên, một tay đâm thanh Tiên bằng đầu mũi nhọn, kết cấu của đầu mũi nhọn này khiến cho lực tập trung lên đầu mũi nó, nếu trúng đảm bảo một chương bộ giáp mà Liễu Xà đang mặc cũng sẽ phải nát vụn.

Cùng lúc này, cánh tay kia của Quỷ Linh Thể cũng đem mấy cái đầu rồng của Liễu Xà giật mạnh lại, hình thành nên tư thế lúc này chính là bên dưới, Trần Ngọc Lâm giờ tay thẳng hướng lồng ngực Liễu Xà, Quỷ Linh thể kéo giật lại Liễu Xà bằng một tay về phía hắn, một tay khác thanh Giản đi sau mà tới trước, chuẩn bị đem giáp của Liễu Xà phá tan.

Bất chợt, Liễu Xà gầm lớn, kể đó bộ giáp của Liễu Xà ánh lên nét lân quang, lập tức mọc ra một đồng vảy rồng, nhìn qua vô cùng chắc chắn.

Nhưng Liễu Xà cũng không có chủ quan, hắn lập tức né tránh sang một bên.

Cả cánh tay hắn bao phủ trong vảy rồng, cho nên cũng không có tính là sơ hở.

Trần Ngọc Lâm chợt mỉm cười đắc thắng, kể đó bàn tay hắn một trào bất chợt xoay ngược lại, nắm chặt, trong nháy mắt đã biến chiêu trở thành một nắm đấm móc thẳng hướng căn cổ Liễu Xà mà đâm, cùng lúc này, Quỷ Linh Thể cũng cầm thanh Tiên trên tay, đem đường lui của Liễu Xà chặn đường.

Nếu Liễu Xà né tránh được cả hai, hắn sẽ lập tức cho Quỷ Linh Thể thu hồi lại Song Quân Trấn, lại tiếp tục cầm lên Ma Kiếm Yamato mà chém. Việc liên tục đối vũ khí như vậy, hắn làm đã quen rồi, có kinh nghiệm.

Liễu Xà rít lên, bất chợt trên đầu của hắn chợt lung linh huyền ảo, kể đó đầu hắn mọc lên một cặp sừng cong cong thành từng vòng như sừng cừu, nhưng nhìn màu sắc và kết cấu thì lại giống sừng quý hơn. Trần Ngọc Lâm chợt hiểu ra Liễu Xà tính làm gì.

Thân thể hắn hơi co rút lại, vị trí mà Trần Ngọc Lâm nhắm lúc trước là căn cổ đã biến thành thái dương của Liễu Xà, nhưng vừa vịn lại mọc lên một cặp sừng. Kể đó Liễu Xà không chút do dự cùng một lúc đem một cánh tay đầu rồng tách ra, thoát khỏi bàn tay của Quỷ Linh Thể, kể đó lại tập hợp lại.

"Lục Ảnh."

Trần Ngọc Lâm giờ tay lên chặn lại, móng vuốt sắc nhọn dưới chân bầu chặt lấy mặt đất, hắn bị đánh một chiêu này đem lui lại ra sau 4 mét liền.

Bất Ảnh là một chiêu thức học tập từ Phương Đông của đám ma pháp sư Tây Phương, học hỏi từ một chiêu thức gọi là "Bạo Quyền", đem quyền pháp nổ bạo. Tuy nhiên vào tay của Liễu Xà hắn đem không chỉ cánh tay tết thành từ những cái đầu rồng của Liễu Xà kích hoạt bạo quyền, mà đồng thời sử dụng từng cái đầu rồng đồng dạng bắn ra Bạo Quyền.

Nói cách khác là gấp đôi Bạo Quyền, tuy nhiên do từng cái đầu rồng đều có thể kích phát nên tương đối rắc rối.

Tuy bị đánh lui lại ra sau, nhưng Quỷ Linh Thể vẫn đem thanh Tiên một kích trấn lui Liễu Xà. Tầm với của nó rộng hơn rất nhiều, hơn nữa Song Quân Trấn không có vấn đề gì với việc không có linh lực, miễn là đủ trâu bò để nâng nó lên.

Liễu Xà phụt ra một ngụm máu ngọt, hấn lau miệng đi, sờ sờ vào ngực lúc này đã lõm xuống nhẹ. Bị một phát 1800 cân lực đạo dồn thẳng vào một điểm, đem so với bị cái ô tô tải đâm cũng không khác biệt. Thậm chí còn nặng hơn.

Trần Ngọc Lâm hai tay cũng bị chấn cho rung động, cứ việc cánh tay đầu rồng kia chỉ đơn giản là tét bởi mấy cái đầu rồng, nhưng nó cũng quá mức đau đớn. Hơn nữa, mấy cái đầu rồng còn biết cắn, nếu không phải Hóa Thân Vritria, có khi lúc này hấn bị độc xuyên thân rồi.

Trần Ngọc Lâm cùng Liễu Xà kể đó lại vào nhau, vừa nãy nói thì nghe rất dài, kì thực lại chỉ trong vài giây đồng hồ. Kể đó cả hai bọn hấn liên tục sử dụng từng tuyệt học của riêng mình, Liễu Xà có vẻ như là biết được rất nhiều võ kỹ, thậm chí một chút là võ kỹ Tu Chân hệ. Trần Ngọc Lâm cũng tương tự, tuy nhiên hấn lại có sự đa dạng trong các phái võ hơn hấn.

Taekondo, Judo, Vovinam, một vài thế võ cổ, chẳng gì hấn chưa sờ qua, nếu đi thi đấu, có khi hấn có thể đạt đến trình độ đủ đi dạy học rồi. Hơn nữa, chẳng giống các loại võ học được dạy ngày nay vốn được thiết kế để ra ngoài, các môn võ hấn học đều là cổ xưa nhất, lấy việc giết địch làm trọng tâm.

Dần dần hấn càng lúc càng chiếm thế thượng phong, tuy nhiên những lần hiểm hoi hấn đem được Liễu Xà dồn nén lại, Liễu Xà lại hoàn toàn có thể đem hấn bức lui bằng Từ Ngân Thương.

Không phải là Liễu Xà dùng thương tốt thế nào, ngược lại quyền pháp Liễu Xà còn tốt hơn cả kĩ năng dùng thương của nó, nhưng hấn luôn có thể tìm ra được thời điểm mấu chốt nhất đem Từ Ngân Thương đâm ra, hóa giải thế công của hấn.

Trần Ngọc Lâm từng bị cây thương này suýt qua má, cảm giác vô cùng kinh khủng, ngứa ngáy, đau đớn, cảm giác như vạn cây kim chích.. vân vân cùng một lúc, quả là vô cùng đáng sợ. Cứ việc "vết thương" đó là không đau không ngứa, chỉ cho hấn một vết xước nhỏ, nhưng dường như Từ Ngân Thương không cần đâm vào mục tiêu mà chỉ cần chạm vào là đủ.

Tuy nhiên nếu thanh Từ Ngân Thương chém vào những bộ vị bị che chắn thì cũng sẽ chẳng bị làm sao.

Hơn nữa, tuy rằng kĩ thuật dùng thương pháp của Liễu Xà có phần bết bát, sức tấn công cũng ngang hấn nhưng lực phòng ngự của hấn siêu cao, không hổ là thân thể của một Tứ Phẩm, dù cho mới là sơ kỳ đi chăng nữa.

Các Băng Hỏa Ấn của Băng Hỏa Sáo Trang hoàn toàn không làm gì được, bộ chiến giáp lẫn toàn thân Liễu Xà được bao phủ bởi các khối lân giáp cứng rắn, dường như các khối lân giáp này hoàn toàn tách rời được khỏi bộ giáp, nói cách khác nếu Băng Hỏa Ấn phát nổ, chính các khối lân giáp trước tiên sẽ hấp thụ lực đạo và bạo tạc, lực tổn thương đến Liễu Xà không đáng là bao.

Thậm chí dù ở trạng thái này, tốc độ né tránh của hấn cũng là nhất đẳng.

Trần Ngọc Lâm sau khoảng hơn 10 phút cùng với Liễu Xà đánh đấm, bất chợt hấn nhìn thấy cơ hội, Liễu Xà lúc này bỗng nhiên bước hụt một bước về phía trước, khiến toàn thân hấn chói với.

Kì thực cũng không phải do hấn sơ suất, cả hai chiến đấu quanh quẩn khắp cả cái võ đài, tuy nhiên vào lúc này ở dưới sàn nhà chẳng biết có thằng cha nào đem một đồng chất dịch không màu mùi không sắc phun xuống dưới, chất dịch này mười phần trơn trượt, khiến cho Liễu Xà trong nháy mắt bị trượt chân đi một đoạn.

Thậm chí Trần Ngọc Lâm cũng thiếu chút bị trượt, nếu không phải Băng Hỏa Sáo Trang có tính năng thay đổi hình dạng dựa theo hình dáng của hấn, lúc này chính là chân là 5 cái móng vuốt sắc nhọn, đem hấn cường ép cắm vào mặt đất.

Trần Ngọc Lâm ngay lúc này hình thành một bộ combo đối với Liễu Xà trong đầu, kể đó liền đi thực hiện nó ngay. Cơ hội xuất hiện mà không tận dụng, chính là đối với chính bản thân mình có lỗi. Xét cho cùng, có câu này: "Người không vì mình, trời tru đất diệt."

Lập tức Trần Ngọc Lâm một tay hơi thả lỏng, ngay sau đó trên 2 tay hấn đã lần lượt xuất hiện một cái đèn pin và một cái vòi phun Nitơ lỏng. Cả hai đều hướng về phía Liễu Xà, chuẩn bị được kích hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 208: Chiến Liễu Xà 2

Trần Ngọc Lâm trước tiên ném bình phun Nitơ lỏng lên, cặp trào của Quỷ Linh thể nhanh chóng lướt qua, chém bình Nitơ lỏng ra làm đôi, lập tức toàn bộ xung quanh nhiệt độ giảm liền mấy chục độ, khói bay mù mịt. Cùng lúc này Trần Ngọc Lâm nhanh chóng kể đó hấn bật cái đèn pin lên, Liễu Xà lúc này đang lấy tay làm trào, lấy thế công làm thủ nhằm bức hấn về, nhưng hấn đã tính toán sai một chút.

Do tác dụng của Đèn Pin Thu Nhỏ, cho nên khoảng cách vẫn y nguyên nhưng mà độ dài cánh tay của Liễu Xà bị suy giảm (do kích cỡ thân thể nó suy giảm) cho nên một chiêu này vừa vận dừng lại trước cổ hấn 4 cm, hơn nữa do liên tục bị đèn pin thu nhỏ rơi vào nên kích cỡ Liễu Xà cũng càng lúc càng nhỏ.

Nước biển đối với Đèn Pin Thủ Nhỏ tác dụng khắc chế mạnh mẽ, mồ hôi cũng có tác dụng tương tự, Trần Ngọc Lâm đem Nitor lỏng phóng lên thứ nhất để làm giảm tầm nhìn Liễu Xà, tầm nhìn loài rắn thông thường đều là cảm ứng nhiệt, hoặc chí ít cảm ứng nhiệt đóng vai trò quan trọng, ngoài ra để nhanh chóng đem mồ hôi đóng đá lại, từ đó tác dụng Đèn Pin Thủ Nhỏ có tác dụng lớn nhất.

Trần Ngọc Lâm hoàn toàn không để phí một cơ hội, lập tức thu hồi lại cả 2 vật phẩm vào trong hòm Item, kể đó hẳn giờ tay thộp lấy cổ tay của Liễu Xà, kéo giật hẳn lại.

Hạ thân hẳn hơi chuyển động, một chân đá thẳng lên cằm của Liễu Xà, đồng thời trong cùng một lúc Quý Linh Thể ở trên đầu hẳn này giờ đang giao tranh cùng hai cánh tay kết bởi những cái đầu rồng hoàn toàn bỏ mặc lấy hai cánh tay kia, Song Quân Trấn cả hai thanh cùng lúc đánh vào lưng Liễu Xà đang hoàn toàn bại lộ.

Liễu Xà lúc này hoàn toàn không hoảng loạn, mười mấy cái đầu rồng trong nháy mắt tách ra, kể đó co rút về như để đỡ lại một chiêu này, tuy nhiên Trần Ngọc Lâm khẳng định vẫn còn có Âm Chiêu bên trong đó.

Tuy nhiên chẳng ai biết được, vì cùng lúc Liễu Xà co rút lại những cái đầu rồng, một tia sáng laze mười phần lóe mắt đem chặt lướt qua tất cả những cái đầu rồng, chặt đứt chúng.

Nhìn lại, thỉnh linh ở phía bên trái hẳn cách đó 30 mét miệng của Bách Diện Thú đang bốc khói đen kịt, mùi khét dữ dội, thì ra là nhân một khắc sơ hở của Liễu Xà, hẳn đã lệnh cho Bách Diện Thú đem cái bộ phận phát Laze trong miệng một hơi chặt đứt tất cả những cái cổ rắn của hẳn.

Nếu một chiêu này trúng vào Liễu Xà, khả năng cùng lắm hẳn bị thương, tuy nhiên cũng có thể không, Liễu Xà chuyên tu Hóa - Hàn song hệ, Laze tuy nói là ánh sáng nhưng lấy nhiệt lượng làm chủ, sát thương nhiệt lượng đối với Liễu Xà khả năng không gây được quá nhiều tác dụng.

Liễu Xà trừng mắt nhìn Trần Ngọc Lâm, bàn tay hẳn đột nhiên run rẩy, nhưng Trần Ngọc Lâm đã không để cho hẳn có cơ hội làm gì, một cước trong nháy mắt va đập mạnh vào cằm của Liễu Xà, đánh bay hẳn lên trên trời, nhưng đồng thời lúc này tay hẳn lại kéo Liễu Xà xuống.

Giống như khi ngửi đá vào một cái gậy sắt đem so với khi ngửi đá vào một cái gậy sắt đang được vụt về phía chân ngửi, lực đạo không phải là một mà chính là lực đạo tổng hợp của cả hai.

Một cú đá này của Trần Ngọc Lâm lập tức khiến cho Liễu Xà phun ra một bụm máu, có vẻ như là do răng cửa đập nát, kể đó hẳn nín lại cơn đau ở đầu ngón chân, cổ chân hơi chuyển động đồng thời toàn bộ chân phát lực, đem thêm một cú khác động thẳng vào cằm hẳn.

Cái này chính là cú đâm 1 inch huyền thoại của Lý Tiểu Long, nhưng hẳn đem chân phát huy ra, đuôi vốn là có lượng cơ bắp kinh khủng hơn nhiều so với cánh tay, tự nhiên lực đạo phát huy ra mười phần đáng sợ hơn so với tay.

Đối với một tu sĩ, độ linh hoạt của chân cũng không kém gì tay.

Ngay kể đó, hẳn bật người về phía sau, chân sau lúc trước đem làm chân trụ cũng rời đất, thẳng hướng cầm Liễu Xà cho một cú đập từ gót chân.

Tuy rằng cú đập này không đau bằng hai cú trước, nhưng nó lại mang theo dấu ấn Băng Hệ, lập tức kích nổ hai cái Hỏa Dấu Ấn đang nằm trên cằm Liễu Xà, kể đó "Bùm" một cái, Liễu Xà phản cầm lập tức nổ tung, có thể nghĩ thấy mùi khét xen lẫn mùi máu.

Trần Ngọc Lâm không dừng lại ở đó, cùng lúc này Song Quân Trấn tiến tới va chạm vào lưng Liễu Xà, khiến cho hẳn học ra một bụm máu, xương cốt chưa được tôi luyện có thể nghe thấy rõ ràng từng tiếng nứt vỡ, hẳn cũng không chịu được lực xung kích tới gần 4 tấn tới từ cả hai Tiên - Gian trong Song Quân Trấn, quỳ khụy xuống đất.

Không kể trong đó chỉ có thanh Tiên là đánh vào trên lưng hẳn, còn thanh Gian vị trí đánh không đâu khác chính là đầu của hẳn. Nhưng Trần Ngọc Lâm nghĩ là đầu Liễu Xà đem so với toàn thân còn cứng rắn hơn, hẳn nghe được một tiếng kêu vang trầm đục lúc thanh Gian đập vào đầu Liễu Xà.

Cứ việc Liễu Xà đã bị đánh thành như vậy, nhưng hẳn vẫn còn giữ được sơ bộ tỉnh táo, Trần Ngọc Lâm thực là bội phục hẳn. Cần biết hẳn chính là ăn năm kích vào đầu, trong đó 2 cước đá vào cằm, một cước là đem cú đâm 1 inch biến chuyển thành cú đá một inch, đặc thù của cú đá này là bên ngoài có thể không tổn thương, nhưng bên trong khẳng định xơ xác.

Kể đó là một vụ nổ, và cuối cùng hẳn dự tính kết thúc với một cú đập trời giáng vào đầu. Nhưng vậy mà Liễu Xà vẫn còn có thể tỉnh táo.

Cần biết đầu chính là bộ vị quan trọng nhất, dù là loài nào cũng thế. Đương nhiên nói đầu chính là ám chỉ não bộ. Mà một cú đâm móc thông thường đối với nhân loại hẳn là có thể đem một người bình thường 1 cú ngắt xiù.

Mà nếu đập một cú vào đầu đối với người bình thường bằng gậy bóng chày sắt, tùy theo lực đập mà có một số báo cáo nói rằng chỉ có 20% số lượng người tỉnh lại, còn lại thì là chấn thương sọ não mà chết.

Liễu Xà ăn một kích đến từ Quý Linh Thể, thể lực kết hợp trong lượng lên tới hơn hai tấn vậy mà cũng vẫn tỉnh táo được, không thể không phục. Đương nhiên có thể liên quan tới số thể lực trong đầu hẳn nữa, nhưng tổng quan thì vẫn là vô cùng đáng sợ.

Trần Ngọc Lâm hoàn toàn không nhân cơ hội này cầu thả, lập tức trang bị Yểm Đạo trong hình dáng, vung lên.

Đại Tu La Đạo Pháp.

Nhưng cùng lúc này, Liễu Xà gầm lớn, kẻ đó cánh tay trái hẳn đang bị Trần Ngọc Lâm nắm chặt, đột nhiên nóng rực, cả cánh tay đột nhiên cháy sáng lên khiến cho Trần Ngọc Lâm không thể không thả ra.

Thanh Từ Ngân Thương vừa nãy bị Trần Ngọc Lâm đánh bay trong lúc hắn liên tục dồn dam Liễu Xà nay đột nhiên quay trở lại tay hắn, tại cánh tay không bị Trần Ngọc Lâm nắm lấy, tuy nhiên kích cỡ lại nhỏ chỉ như một con dao chiến đấu, mặc dù chủ yếu là do cán thương ngắn lại. Liễu Xà lập tức vung con dao đâm thẳng về phía hắn, xuyên qua bộ Chiến Y.

Bất chợt "Choang" một tiếng, Từ Ngân Thương đâm xuyên qua bộ Chiến Y, bộ Chiến Y với kết cấu như lưới khiến cho lực của Từ Ngân Thương giảm đi một chút, kẻ đó lại thêm vào bên trong dường như còn mặc cả Chiến Giáp.

"Người còn trang bị cả Chiến Giáp?"

Liễu Xà co rụt mắt, hắn kẻ đó vung lên cánh tay nóng đỏ rực về phía Yểm Đao đang lao tới, chộp luôn lấy nó.

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc, Đại Tu La đao pháp có thể nói là một trong mấy chiêu tối mệnh của hắn, hơn nữa hắn còn truyền vào trong Đại Tu La đao pháp này Lôi Quang chỉ với sức mạnh Lôi Điện, vậy mà Liễu Xà cũng có thể đem Đại Tu La Đao Pháp bắt lấy, hơn nữa trên cánh tay kia chỉ có một đạo vết rạch nhẹ, chảy ra Ichor, máu vàng thần thánh.

Không lẽ hắn đem toàn bộ Ichor trên thân dồn hết vào một cánh tay?

[Thể Thức Chiến Đấu Số 3: Vô Linh Xà.

Mô tả: Thể Thức Chiến Đấu được phát triển chuyên biệt, riêng về Cận Chiến, phát huy sở trường mãnh công. Trong trạng thái này, Liễu Xà có thể đem một thân tốc độ đẩy mạnh tới cực hạn.

Mô tả 2: Là Thể Thức Chiến Đấu Số 3 trong 3 thể thức chiến đấu: Bách Xà Quân chuyên đánh xa, Thập Xà Trường cận chiến sở trường man lực và Vô Linh Xà chuyên tốc độ.

Mô tả 3: Trong trạng thái Vô Linh Xà, Ichor dồn tập trung về phía một bộ vị trên thân, tùy theo từng bộ vị sẽ đạt được các năng lượng tương ứng:

Cánh tay trái: Lực phòng ngự, thể chất kinh dị.

Cánh tay phải: Có thể tách ra, đồng thời có thể bắn ra năng lượng lazer.

Thân thể: Lực phòng ngự, thể chất kinh dị.

Hai chân: Tăng mạnh tốc độ di chuyển, độ linh hoạt.

Long Thủ: Có thể thúc đẩy sinh trưởng Long Thủ.]

Hình dáng cũng khác, hình dáng lúc trước cao lớn, cơ bắp cuộn cuộn (không hẳn cuộn cuộn, nhưng cũng không kém), đằng sau lại có mười mấy con rồng, nhìn qua cũng có chút bá khí. Hình dáng lúc này khiến hắn liên tưởng tới một đứa trẻ 13 tuổi, trên tay là một thanh trường thương, nước da ngăm đen, trên trán có một hình xăm nhỏ.

Mặt hắn lúc này giống như Lang Lộc, kiểu không giới tính, nhìn qua chẳng biết là nam hay nữ.

Nếu lúc trước hắn mặc một bộ chiến giáp Hy Lạp, thì lúc này hắn đã thu lại bộ Chiến Giáp đó, thay vào đây là một áo bó cột tay, quần đùi bó dài tới đầu gối, kiểu loại đồng phục chạy Marathon. Cả hai cái này Trần Ngọc Lâm trong giám định là một loại Chiến Y, mục đích không gì khác ngoài tăng tốc độ, giảm ma sát không khí, tăng lực đẩy, tạo ảo ảnh, vân vân.

Quả nhiên là chuyên tấn công nhanh. Xạ kích kết hợp đỡ đòn, cận chiến man lực, cận chiến mãnh công, chỉ còn thiếu một cái sát thủ, một cái hồi máu nữa thôi là gã này thành một cái đội quân một người rồi.

"Lại thêm một đợt biến hình nữa."

Trần Ngọc Lâm tặc lưỡi, kẻ đó hẳn khó hiểu liếc nhìn về phía sau, cùng một lúc Liễu Xà kích hoạt Thể Thức Vô Linh Xà, con Thần Thai Liễu Xà kia đột nhiên biến mất. Hắn là có liên quan tới gã này.

Liễu Xà lúc này đã tạm thời ổn định lại, hắn sau khi bị Trần Ngọc Lâm tung cho vài liên hoàn đá, tuy rằng đau rất đau, nhưng do hắn có tới 92 cái đầu, cho nên tạm thời có thể chuyển những cơn đau đó đi mất. Hơn nữa, hắn còn chủ động thu hồi Thần Thai, tăng cường độ tỉnh táo của bản thân.

Trọng yếu nhất, hắn đã hoàn toàn tách ly khỏi Trần Ngọc Lâm, một chiêu Đại Tu La Đao Pháp kia nếu trúng chắc hắn cũng đi đứt, đương nhiên còn tùy trúng đâu. Tuy nhiên nó lại trúng cánh tay trái của hắn trong trạng thái đang phun trào Ichor, máu vàng thần thánh, cho nên chỉ để lại một vết ngắn nhỏ.

Nhưng nó lại bắn ngược hắn về phía sau vài chục mét, do lúc đó hắn chủ động nhảy lên không, mượn lực của Đại Tu La Đao Pháp bắn ngược về phía sau.

Đồng thời ánh mắt hần toát lên đạo lãng lệ, hần nhìn thấy Trần Ngọc Lâm hình dáng Quý Thần, không phải cái con quỷ phát sáng nửa trong suốt, mà là hình dáng Quý Thần Vritria nửa rỗng nửa quỷ đột nhiên chớp tắt, để lộ Trần Ngọc Lâm trong trạng thái bình thường, kể đó lại quay trở lại.

Hình dáng quái quỷ kia chuẩn bị hết hiệu lực?

Liễu Xà hơi nghiêng đầu suy nghĩ, hình dáng kia hẳn là một loại huyết mạch hoặc lực lượng đặc thù, mà các loại hình lực lượng đặc thù thì đều mang theo một loại bản chất: Càng vận động nhiều càng nhanh biến mất.

Rất ít loại lực lượng duy trì tính theo thời gian, một mặt có nhiều khuyết điểm, mặt khác không phổ biến lắm, cho nên dần dà biến mất theo sự phát triển của Tu Luyện giới.

Khuyết điểm to nhất của loại hình biến thân theo thời gian là dễ bị đối thủ du kích chiến, đây đưa đến khi hết sạch sức lực.

Nói cách khác nếu Trần Ngọc Lâm hiện tại đang chuẩn bị mất đi khả năng hóa thành hình dáng Ma Thần kia, vậy thì tiếp đến chính là tổng chiến đấu. Hần tuy rằng chưa thực sự cùng với Trần Ngọc Lâm chiến đấu, nhưng Hiên Vi thì từng, cũng đại khái đoán ra được sức lực của Trần Ngọc Lâm như thế nào.

Dạng chiến đấu hình thái này tăng cường gấp đôi, thậm chí gấp 3 lực lượng thể chất cho hần, hơn nữa một tính năng vô cùng đáng sợ: miễn nhiễm toàn bộ sát thương mang đến cho hần khả năng bất khả chiến bại trong khi chiến đấu.

Thua là chắc chắn không, nhưng cũng không chắc thắng.

"Đỡ của ta một chiêu này."

Liễu Xà hét lớn, kể đó đột nhiên hần biến mất khỏi tầm nhìn của Trần Ngọc Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Đả bại Liễu Xà

Trần Ngọc Lâm ban đầu chỉ hơi sững sờ khi Liễu Xà biến mất, hần đã biết rằng hình dáng chiến đấu này của Liễu Xà thiên về tốc độ, cho nên không quá kinh ngạc. Chỉ cần một phép ảo ảnh sơ cấp cũng đủ để khiến cho hần trông như vô hình.

Có thể là một loại thân pháp nào đó.

Có điều đối với việc Liễu Xà biến mất hần không có hoàn toàn để ý, Liễu Xà vẫn hoàn toàn hiện ra trong Bản Đồ Đạo Tặc, nói cách khác việc hần biến mất chỉ là tốc độ di chuyển của hần quá nhanh tới mức Trần Ngọc Lâm không nhìn ra được.

Tuy nhiên Bản Đồ Đạo Tặc vẫn có thể.

Quý Linh Thể của hần đột nhiên hất tay trái, kể đó cánh tay của Quý Linh Thể đột nhiên phóng đại, vung về bên trái hần. Trần Ngọc Lâm liếc mắt nhìn sang, trên Bản Đồ Đạo Tặc Liễu Xà vừa mới bắt chợt xuất hiện ở đó.

Quả nhiên, có lẽ là do vừa mới thăng tiến Tứ Phẩm tu vi cho nên tốc độ tăng lên quá nhanh cho nên chưa thể khống chế tốt, mỗi một lần chuyển hướng lại phải dừng lại một chút để điều chỉnh tốc độ.

Cùng lúc này, bàn tay Quý Linh Thể vô hạn phóng to ra đem Liễu Xà áp sát, chuẩn bị nắm chặt lấy hần. Bất chợt, một đạo ánh sáng lóa lên, Từ Ngân Thương đã đem bàn tay của Quý Linh Thể cho lùi lại, còn bản thân hần thì mượn lực đạo của bàn tay mà lui về phía sau, kể đó lại biến mất.

Trần Ngọc Lâm kể đó tích cực đồng thời quan sát bản đồ đạo tặc, đồng thời cẩn thận chú ý xung quanh. Có thể do Liễu Xà mặc trên mình một bộ chiến giáp cho nên thời khắc hần lướt qua không khí hoàn toàn không để lại một âm thanh nào.

Nhưng Trần Ngọc Lâm hiểu được phương thức chiến đấu nhanh như này, đối phương là mẫn công mà không phải ám sát giả, sẽ tiếp tục tấn công liên tục. Đương nhiên trừ khi đối phương mang theo một kiện chí bảo có tác dụng ẩn mình, như vậy thì cũng có thể coi như là nửa cái sát thủ hợp cách.

Suy nghĩ mất nửa giây, Trần Ngọc Lâm lại lôi ra một cái bình Nitor lỏng với dung tích 60l. Lần này hần không có ý định đem cái này ra phun, mà Trần Ngọc Lâm quảng bình Nitor lỏng lên trời.

Liễu Xà ở trong bộ Chiến Y có khả năng tàng hình của hần, đang liên tục thoa động ở xung quanh hần, lần tìm một cơ hội để ra một kích trúng đích. Từ Ngân Thương là một cây thương vô cùng đáng sợ, chuyên sinh ra để giải quyết những kẻ không thể chịu thương tích.

Bạc được rèn và tôi bằng nước Sông Mê Styx có tác dụng vô hiệu hóa hiệu ứng không thể nhận vết thương từ mọi nguồn, tuy nhiên chỉ tại vị trí mà nó

đâm vào. Dù sao nước Sông Mê Styx là một loại thần thủy có thể đem một sinh vật biến thành một kẻ bất tử. Người Anh Hùng A-sin đã được tắm mình trong dòng sông, mang đến một cơ thể không thể bị tổn thương.

Ngoại trừ gót chân anh chàng. Nước Sông Mê Styx đem toàn bộ điểm yếu toàn thân tập trung vào một điểm, tuy nhiên điểm này gọi là điểm yếu chí tử, bất kể cái gì đi nữa đâm vào cũng một kích là chết dù là một que tăm.

Đối với các thể loại "Bất khả xâm phạm" khác, Bạc từ sông Mê Styx cũng có tác dụng nhưng nó sẽ không để lại vết thương, gần như tương đương với không có gì. Bù lại Liễu Xà thông qua một vài phương thức đặc biệt, tăng thêm cho Tử Ngân Thương một khả năng: Tạo ra những cơn đau đớn không thể tả nổi.

Hơn nữa, lưỡi thương đâm càng sâu, đau đớn càng theo cấp số nhân mà tăng lên.

Tức là chỉ trúng một phát thôi thì đừng nói là Tam Phẩm, Tử Phẩm cũng khó mà chịu đựng được.

Lúc này, Liễu Xà đột nhiên thấy Trần Ngọc Lâm hát một cái bình Nitor lỏng lên trên, hắn đang tự hỏi Trần Ngọc Lâm muốn làm gì thì bất chợt lại thấy Trần Ngọc Lâm rút từ trong hư không ra một khẩu súng, loại Thompson, hướng lên trên xả đạn.

Liễu Xà chợt hiểu ra Trần Ngọc Lâm tính làm gì, nhưng lúc này đã không thể ra tay ngăn chặn được. Chỉ thấy cái bình Nitor lỏng kia kể đó nổ tung, một lượng lớn Nitor lỏng bắn ra ngoài, cùng lúc này một dòng điện truyền qua, Nitor lỏng một lần nữa hóa thành dày đặc sương mù.

Chỉ ít nửa vòng đài đấu bị bao phủ bởi sương mù.

Lượng sương mù này, một khi Liễu Xà di chuyển, cứ việc không có tiếng xé gió nhưng vẫn sẽ để lại ba động tạo thành các luồng không khí di chuyển, chỉ cần để ý luồng sương mù nào di chuyển có chút sai lệch là hoàn toàn có thể phát hiện ra vị trí Liễu Xà.

Liễu Xà trầm tư một chút, đừng có tưởng nhìn qua sương mù này vô cùng dày, nhưng với thị lực của một Tam Phẩm trung kỳ, hắn hoàn toàn có thể nhìn xuyên thấu qua chỉ ít là trăm mét, dù sao thị lực của Tam Phẩm nếu trải qua rèn luyện cũng có thể cùng một con chim ưng so sánh được.

Trần Ngọc Lâm chưa làm được, nhưng trong vòng 50 mét vẫn là có. Hắn đem Arch Ville triệu hoán ra, do hiệu ứng đặc thù chia sẻ tầm nhìn, cho nên hiện tại có thể nói là hắn không có điểm mù.

Phía trên đầu cũng không, do Quỷ Linh Thể che chắn phía trên rồi.

Bất chợt, Trần Ngọc Lâm vùng lên nắm tay, Quỷ Linh thể bàn tay kéo dài ra, vô hạn phóng đại về phía sau hắn, cũng là chỗ mà Arch Ville đang quan sát.

Cái trò bom khói đã có tác dụng, Liễu Xà ngay khi di chuyển liền tạo ra một khoảng nhỏ không khí di động, tuy rằng rất khó quan sát nhưng với thị lực và độ tập trung của Tam Phẩm Trung kỳ, cũng không phải là không thể.

Hơn nữa do chỗ này là ở bên trong lồng giam Tinh Không Huyền Thú, không có gió, sương lạnh không thể thổi đi đâu được. Càng quan trọng là chỗ mà không khí di động giống như một đường thẳng.

Liễu Xà còn không biết rằng Arch Ville cùng Trần Ngọc Lâm chia sẻ tầm nhìn, chỉ nghĩ rằng Arch Ville là một loại triệu hoán thú của hắn, như vậy thì Liễu Xà trước tiên sẽ chạy đến tấn công Arch Ville, kể đó lại tấn công Trần Ngọc Lâm.

Chỉ cần một nhát đâm của Tử Ngân Thương sâu vào người Trần Ngọc Lâm, lần này giao tranh Liễu Xà thắng chắc. Dù cho có tạm thời dùng thuốc giảm đau hoặc thậm chí thuốc ngăn cách ngũ quan cũng không làm gì được, đây là cơn đau tấn công thẳng vào linh hồn.

Bàn tay của Quỷ Linh Thể phóng to lao thẳng về phía Liễu Xà, cùng lúc này Liễu Xà đột nhiên hạ thấp trọng tâm, biến tư thế từ chạy thành trượt, trượt thẳng qua phía dưới cú chop của bàn tay Linh Thể, kể đó đột nhiên từ vai hắn chui ra hai cái đầu rồng, mỗi cái đầu rồng há miệng ra, bắn ra một vụ nổ, đẩy mạnh hắn về phía trước như động cơ tên lửa.

Trần Ngọc Lâm hơi kinh ngạc với kiểu bút tốc đó, cùng lúc này hắn nhìn thấy ánh mắt Liễu Xà lóe lên sắc lạnh, kể đó hắn vùng lên cây thương dù còn cách Trần Ngọc Lâm tận 20 mét, thanh linh phản cán cây thương trong nháy mắt kéo dài ra, đâm thẳng về phía Trần Ngọc Lâm.

Trần Ngọc Lâm không hoảng loạn, hắn đã ngờ đến khả năng này từ hồi mà Liễu Xà đem cán Tử Ngân Thương rút ngắn trở lại thành cán dao rồi. Nếu nó ngắn lại được, thì chẳng lý do gì nó không dài ra được.

Tuy nhiên hắn không nghĩ tới cái trò hai cái đầu rồng thò ra và đẩy lên trước như tên lửa kia.

Tuy nhiên hắn phản ứng cũng nhanh, Trần Ngọc Lâm lập tức nhảy sang bên trái, kết hợp với đó Yểm Đạo cũng đi ra, độ rộng của Yểm Đạo đủ tiêu chuẩn để trở thành một cái khiên cỡ nhỏ rồi, chỉ cần cố gắng đỡ chuẩn là được.

Trần Ngọc Lâm thành công né mũi thương phi tốc lao thẳng tới, tuy nhiên hắn vẫn triệu hoán Arch Ville đi ra, một phần là để tiện quan sát.

Quả nhiên, ngọn thương đã đâm hụt đột nhiên vòng một vòng cong, bắn ngược lại chỗ của Trần Ngọc Lâm. Tuy nhiên đã có một lần, hiển nhiên sẽ có lần thứ hai, Trần Ngọc Lâm vô cùng thuận lợi mà đem ngọn thương né đi ra.

Bí quyết đơn giản là đem cách xa Liễu Xà nhất có thể, hơn nữa, lại đem ngọn thương đâm gần tới mới đột nhiên né tránh, chắc chắn có thể né được. Dù sao tốc độ hẳn đủ nhanh, chạy đua với lưỡi thương có lẽ không đủ, nhưng né tránh có dư.

Liễu Xà cảm thấy có chút phiền toái, đột ngột lúc này, Trần Ngọc Lâm đang ở trạng thái Vritria hóa thân, cơ thể bỗng nhiên đập chòn mãnh liệt, kể đó hẳn đột nhiên quay trở lại hình người.

Thân thể Trần Ngọc Lâm đột nhiên hạ xuống, khí thể trong nháy mắt giảm đi mãnh liệt.

"Ha."

Liễu Xà bật cười thành tiếng, kể đó hẳn không một chút do dự nào bắn thẳng về phía trước, đằng sau lưng còn mọc ra mấy cái đầu rồng, nhưng chỉ có đầu mà không mọc ra thêm cổ, bắn thẳng hẳn về phía trước như cái tên lửa.

Hóa thân Ma Thần, tăng gấp 2-3 lần thể chất, bất khả chiến bại chi thân, đây là tiền vốn lớn nhất của Trần Ngọc Lâm.

Trần Ngọc Lâm thấy thế, vung tay, đột nhiên một đồng những mảnh vải xuất hiện, những mảnh vải này toàn bộ khá dày, đều phun lên Nitơ lỏng, ướt sũng và bốc khói, mặc dù một số thì lại đang bốc hỏa.

Tất cả những mảnh vải này đều rất to, đủ làm ga giường.

Liễu Xà im lặng, chẳng hiểu hẳn làm gì, một nửa nói cho hẳn nên dừng lại và quan sát chiêu trò của Trần Ngọc Lâm, nửa còn lại nhìn sang bên phía Hiến Vi, hẳn lúc này đang bị mười mấy người vây công, có vẻ khó có thể chống thêm vài giây nữa.

Nhưng hẳn hiểu Hiến Vi, nhìn qua thế thôi chứ còn chưa thực sự thương tổn tới căn bản của hẳn. Hẳn đừng nhìn yếu đuối, nhưng hẳn sở hữu một bộ cốt giáp có thể trong nháy mắt khiến hẳn ta có lực chiến tương đương Tứ Phẩm trung kỳ Tu Sĩ, mặc dù chỉ là vừa mới đột phá.

Bộ giáp đó được Tội Tiên Cốt như cách Tu Chân tu sĩ, hơn nữa đó lại là bộ xương của chính hẳn. Cũng không biết hẳn dùng bí pháp nào chơi được trò đó nữa.

Cho nên, Liễu Xà lựa chọn lao thẳng lên, hình thể này vô cùng thích hợp với tấn công nhanh, có thể nói là siêu hợp. Càng thêm một yếu tố quan trọng là dù có trò gì đi nữa, hẳn cũng không thể bị loại. Yêu cầu bị loại chính là mất khả năng chiến đấu.

Nếu xương cốt toàn thân hẳn bị gãy, thậm chí bị rút đi nữa, Ichor cũng có thể phục hồi. Thậm chí đầu hẳn bị chặt.. chà, đây cũng không phải lần đầu tiên. Tính số thể lực trong đầu hẳn thì có chừng 92 cái cơ mà.

Liễu Xà lấy tốc độ kinh dị lao vút lên, hẳn vùng Tử Ngân Thương lên, đâm ra một cú thẳng hướng Trần Ngọc Lâm, thậm chí còn nghe được tiếng không khí nổ vang. Đột nhiên, giác quan của Liễu Xà báo động, hẳn khóe mắt co giật.

Mắc mưu rồi.

Cùng lúc này, một cái đầu phía sau của Liễu Xà há to miệng nhắm thẳng vào Trần Ngọc Lâm, vẫn đang trong hình dáng Ma Thần Vritria đột nhiên xuất hiện phía sau hẳn, nhưng đã muộn, lúc nó há miệng ra thì Song Quân Trấn đã va chạm một tiếng kịch liệt chấn thẳng vào đầu Liễu Xà.

Kể đó, Đại Tu La đao pháp cường lực đi qua, một nhát chém rợn người chém vào sau lưng Liễu Xà, để lộ xương cốt hẳn. Xương hẳn không giống xương người, mà có tới 3 cột sống, số xương sườn cũng gấp 3 lần, Ichor chảy ra, tuy rằng sẽ khôi phục được nhưng hẳn cũng sẽ bị liệt ít nhất là 10 phút.

Đại Tu La đao pháp một đao này hẳn sử dụng toàn bộ linh lực hiện có, lại sử dụng tới 10 thành lực lực thân thể, vậy mà cũng không thể đem xương hẳn đoạn đứt mà chỉ có thể đem cái xương sống thứ nhất đoạn gãy?

Dù cho hẳn còn chưa tới tiên cốt?

Thần Đạo tu sĩ từ khi tiếp xúc Tu Chân Văn Minh, bắt đầu học tập một số giai đoạn, tí như Tội Tiên Cốt. Bọn hẳn tự hào xưng là Tu Thần Cốt, còn đám tu sĩ Tu Chân đơn giản khinh thường ha ha cười.

Dù sao, Song Quân Trấn 4 tấn lực đạo vào thẳng đầu không phải là thứ hẳn chống đỡ được, rơi xuống đất, Trần Ngọc Lâm Quỷ Linh Thể cũng đồng thời kéo mạnh bản thân Trần Ngọc Lâm xuống đất.

Liễu Xà bị tấn công lúc trước là hình thể tràn đầy man lực, hình thể này thon gọn hơn, trông khô khốc hơn nhưng cũng dễ bị thương hơn. Hẳn nằm sững người trên mặt đất, thân thể co giật, giống như người sắp bất tỉnh.

"Làm sao người làm được?"

Liễu Xà găm gù nhìn Trần Ngọc Lâm, vừa nảy rõ ràng hẳn đã bị hóa trở lại thành người, nhưng lúc này vẫn y nguyên ở lại dạng hình Vritria, hơn nữa dường như không phải là biến thành người rồi biến trở lại, mà là chưa từng biến thành người vậy.

Trừ khi khả năng hóa thân và kiểm soát lực lượng đó của Trần Ngọc Lâm đạt tới mức độ siêu cấp, thu phát tùy ý. Nhưng một năng lượng đáng sợ như hình dáng kia có thể điều khiển mà không hóa điên đã rất không tồi, nói gì thu phát tùy ý?

"Đơn giản."

Trần Ngọc Lâm giờ lên một cái miếng phù, dán lên người, lập tức hình ảnh hắn trong trạng thái nhân loại bình thường hiện ra, kể đó hắn tháo ra, lại trở lại như cũ.

"Trò ảo thuật rẻ tiền thôi."

Xác thực rẻ tiền, 10 phút ảo ảnh phù, ảo ảnh cấp thấp, chỉ có thể đem ra gạt người, 20 điểm Vận Mệnh một cái. Hắn cũng không nghĩ Liễu Xà lại bị rơi vào trò này.

Chỉ bằng không, hóa thân Vritria cũng phải 30 phút mới tắt, 10 phút đánh Tinh Không Huyền Thú, hơn mười phút đánh Liễu Xà, mới hơn 20 phút mà thôi.

Hắn có giám định, có thể phần nào phán đoán Liễu Xà xác định mục tiêu thông qua sóng âm, nhiệt, mùi và tầm nhìn, không còn cái khác kiểu như Chân Nhân, có thể nói là thông qua lợi dụng xung quanh toàn sương mù lạnh từ Nitor lỏng, hắn lại chủ động cho khí lạnh bám thân, lại thêm mấy tấm ga chắn mắt tầm nhìn, ảo ảnh che dấu thân thể, Liễu Xà không thể phát hiện.

Về phần sóng âm, một đồng ga trải giường chắc đủ che dấu, hắn còn chủ động đem tấm ga trải giường quấn quanh người mà. Đương nhiên cũng không có nắm chắc, nhưng rõ ràng Liễu Xà quá nắm chắc đánh bại hắn.

"Được đấy, ta thua."

Liễu Xà trầm ngâm suy nghĩ, quả thực nhớ lại thì hình ảnh Trần Ngọc Lâm trong trạng thái con người có chút sai, quần áo quá mức sáng bóng, không giống đang đánh nhau, nhưng hắn không để ý tới.

Kể đó hắn nhử mày nhin Trần Ngọc Lâm, thằng này đang cười cười cảm cây thương của hắn, chợt thờ dài, kể đó vòng đeo tay phun ra 10 cái Lệnh Bài Mạnh Vỡ rồi lại thu về, nói:

"Trả ta cây thương, ta đưa ngươi mười khối này. Ta còn ít nhất 15 phút mới cử động được, không cần lo ta đuổi theo. Không cần có ý đem ta chém, dù có bị chặt đầu đầu ta cũng mọc lại được."

Xương tổn thương không đáng sợ, đáng sợ là tùy sống bị tổn thương, dây thần kinh cũng bị tổn thương, dù có Ichor chữa trị cũng cần mười mấy phút.

"OK."

Trần Ngọc Lâm giờ tay ném trả cây thương, kể đó hắn thu lấy mười khối Lệnh Bài Mạnh Vỡ, quay người kêu gọi Lang Lộc đồng thăng.

Hắn không có kết liễu Liễu Xà, hắn hỏi qua Hệ Thống, xác nhận được câu nói Liễu Xà là đúng. Muốn đem hắn chém cũng rất khó, 92 cái đầu với 92 ý thức thể, dòng máu Ichor thần thánh, xương cốt cứng rắn vô cùng.

Trừ khi bản thân hắn đột phá Tứ Phẩm, còn không thì có lẽ không thể đem Liễu Xà chém được.

Nói thật, hắn có chút tò mò, Liễu Xà thân thể biến thái, Hiên Vi Necromancer cũng không vừa, kỹ năng quá nhiều, mana kinh khủng, không biết thành viên thứ 3 của họ là ai?

Lang Lộc nãy giờ từ khi chiến đấu với Tinh Không Huyền Thú, cái dung hợp hình thái đã bị giải thể, 2 con thú bị tổn thương cần dưỡng thương, lực sát thương đã xấp xỉ 0, nhưng né tránh công kích có dư.

Nó nhảy lon ton về phía Trần Ngọc Lâm, Hiên Vi tính ngăn cản chợt nhìn qua Trần Ngọc Lâm, lại nhìn Liễu Xà xui xẻo nằm trên mặt đất, nhún vai cho Lang Lộc đi, dù sao hắn tấn công cũng không tới Lang Lộc.

Kể đó hắn quay về phía đám 7 người còn lại, 3 Tứ Phẩm, 4 Tam Phẩm Đại Viên Mãn, tà ác mỉm cười. Lang Lộc thì thôi đi, đám này tuyệt đối không thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 210: Hoàn thành nhiệm vụ

Trần Ngọc Lâm cùng Lang Lộc chạy đi ra ngoài Kim Tự Tháp.

Theo suy tính của hắn, người thứ 3 chắc chắn không sai biệt lắm có lẽ cũng là một cái triệu hồi sư, hoặc một Necromancer khác, hoặc một kẻ nào đó mạnh mẽ vô cùng để có thể áp đảo cả một đám người bên trong.

Chắc chắn trong khi có ý định đem toàn bộ các nhóm loại bỏ, Liễu Xà cũng có tính đến dự định có thể có người chạy thoát. Trận pháp lồng giam của võ đài không có tác dụng lên bọn hắn, chỉ ít là sau khi Tinh Không Huyền Thủ đã bị liệt sát, cho nên vẫn có những người có khả năng trốn được.

Hiên Vi có thể triệu hoán Thi Quý, có nghĩa hắn có thể một mình đem cả một đám người bao vây lại, tuy nhiên trong trường hợp xuất hiện những kẻ chạy trốn thì sao? Tổng cũng không thể để cho xuất hiện trường hợp chạy ra ngoài rồi không thể kiểm lại được chứ?

Mặc dù có thể sẽ không đem tất cả mọi người trong Bí cảnh loại bỏ, nhưng tuyệt đối TOP 10 cũng sẽ bị loại ít nhất nửa.

Nhìn vào là biết, hiện tại TOP 10 người đứng đầu chỉ còn mỗi 4 nhóm lúc trước vẫn còn tồn tại được, lần lượt là nhóm của Liễu Xà, nhóm của hắn, một nhóm nhỏ nào đó đến từ một hành tinh ngoại vi Hệ Mặt Trời, hắn không phát âm được cái tên đó, và một nhóm khác là nhóm 2 cô gái Ma pháp sư kia.

Có vẻ quyết định không tiến vào bên trong kim tự tháp là chính xác, với thực lực của họ, không nói quá kém nhưng để đối phó lũ biến thái như Liễu Xà vẫn còn kém xa.

Trần Ngọc Lâm trong trạng thái không có Vritria pháp thân chống đỡ cũng khó khăn vô cùng mới chống lại được, hắn phải dựa vào một khắc nó sơ hở nhất kích giành chiến thắng. Trước đó cả hai bên cơ bản là ta một quyền người một quyền.

Thậm chí về man lực lẫn lực lượng, hắn đem so với Liễu Xà đều kém hơn rất nhiều, nhiều lần thiếu chút bị áp ngược.

Dù sao, hắn lúc chạy ra ngoài thông đạo cũng nhìn thấy một đám chừng 30 con.. quái vật, có lẽ thế. Trong Giám định lập tức hiện ra thông tin toàn bộ mục tiêu, 13 con quý tới từ một thứ gọi Bách Quý Dạ Hành, lũ còn lại là Thi Quý, dường như là thi quý của Hiên Vi.

2 Tứ Phẩm. Nếu như mỗi đầu thông đạo đều có lũ này trấn áp, không khó để nghĩ bọn hắn sẽ thực sự bao vây được.

Đương nhiên bọn Bách Quý Dạ Hành và Thi Quý này không tiến vào được trong thông đạo, chỉ có người dự thi mới có thể mở cửa thông đạo tiến vào, lũ còn lại chỉ có thể ngồi chờ. Tức là nếu không có người dự thi đi cùng thì đám này căn bản là bị ngăn lại ngoài cửa thông đạo.

Trần Ngọc Lâm lao lên, Yểm Đạo vung lên một đường đánh lui lại mấy con Tam Phẩm hậu kỳ thi quý, kể đó từ trong Bách Thú Không gian, Bách Diện Thú rít gào đi ra, không kiêng nể gì chop lấy mấy con Tam Phẩm hậu kỳ xung quanh, đập bọn nó tơi tả.

Liễu Xà Tứ Phẩm sơ kỳ lực chiến Tứ Phẩm trung kỳ là một chuyện, lũ này Tứ Phẩm sơ kỳ bình thường chưa đủ để Bách Diện Thú đánh. Dù sao với khả năng thay đổi hệ gen và kết cấu cơ thể, Bách Diện Thú cũng là một trong những loài sinh vật vô cùng đáng sợ trong vũ trụ này.

Hắn cũng không có ý định kéo dài thời gian, Bách Diện Thú vừa xuất hiện khiến cho trận hình địch nhân rối loạn, Arch Ville lập tức xuất hiện, hai tay cầm theo Trần Ngọc Lâm và Lang Lộc bắn như một tia chớp về phía trước, còn Bách Diện thú lập tức được hắn thu lại.

Cả thầy chỉ diễn ra trong nửa giây, nhưng hắn làm như vậy như thể đã thành một phản xạ rồi.

Kể đó, Trần Ngọc Lâm chỉ việc nghỉ ngơi vài tiếng khôi phục sức lực, lại tiếp tục chạy loanh quanh, một bên thu thập tiếp tục số lượng còn lại của các Lệnh Bài Mạnh Vỡ, một bên tiếp tục cố gắng kéo dài khoảng cách với nhóm số 2, dù cho khoảng cách điểm số của nhóm hắn và Liễu Xà lúc này đã là trên 4000 điểm.

Nhưng mờ cái này nó không chỉ liên quan tới điểm số của nhóm hắn, mà còn là điểm Vận Mệnh của Trần Ngọc Lâm nữa, một con Tứ Phẩm cũng gần 500 điểm Vận Mệnh rồi. Ở bên ngoài nói thật chẳng mấy khi kiếm được chỗ nào farm quái vừa nhiều vừa ngon lành như ở đây đâu.

Thậm chí Thú Triều cũng phải đi vào sâu trong rừng, đồng thời lâu lắm mới có một lần bạo phát, chủ yếu là những lần bạo phát nhỏ lẻ 5-60 con ma thú cấp thấp.

Hiện tại hắn đang có 46 Lệnh Bài Mạnh Vỡ, lúc trước tại hai mươi Lệnh Bài Mạnh Vỡ bọn hắn đã có thể tìm kiếm được vị trí của các Lệnh Bài Mạnh Vỡ trong khoảng cách chục cây số, hiện tại bọn hắn còn có thể tìm kiếm trong khoảng cách toàn bộ Bí Cảnh, hơn nữa do đã thu thập hơn 40 mảnh, thông tin cũng hiển lộ vô cùng rõ ràng, từ vị trí, số lượng mảnh vỡ có sẵn.

2 mảnh vẫn còn đang bị một bầy hung thú chiếm giữ, 2 mảnh còn lại được 2 nhóm thu thập, khoảng cách cũng không quá xa, chạy đi chạy lại nửa ngày là lấy được toàn bộ.

Lệnh bài thu thập hoàn chỉnh, nhưng chẳng có gì xảy ra cả, Trần Ngọc Lâm đoán là phải thu thập hoàn chỉnh lệnh bài, đồng thời phải thành công đem nó ra bên ngoài.

Nửa ngày sau đó, bọn hắn liên tục liệt sát hung thú, thẳng cho tới khi đột nhiên một đạo ánh sáng đem cả cái bí cảnh nuốt trọn mới thôi.

Lúc Trần Ngọc Lâm mở lại mắt ra, hắn phát hiện bản thân hắn cùng Lang Lộc đã ở bên trong một căn phòng, với tầm chừng 4 người áo đen ở góc mỗi phòng. Hắn nhìn lại phía dưới chân, thấy đó dường như là một cái bệ đá kèm theo một trận pháp dịch chuyển, trông cũng có vẻ khá công nghệ cao.

"Được rồi, mau đi chuyển, người khác còn dịch chuyển nào."

Một người trong số bốn người gật đầu với hắn, nói. Trần Ngọc Lâm nhảy xuống khỏi bệ dịch chuyển, đi ra khỏi căn phòng.

Lúc này hắn đã phát hiện bản thân căn phòng dường như lại thông hướng một trận pháp dịch chuyển khác, hoặc căn phòng chỉ là một khu vực dị không gian, được khai phá tạm thời để làm chỗ chứa trận pháp dịch chuyển.

Bên ngoài là cái sân lúc trước, lúc này đã tụ tập một đám lớn người, có cả các thí sinh, lẫn những gia trưởng của bọn hắn. Trần Ngọc Lâm liếc mắt nhìn qua, thấy được Tiêu Dao Thánh Nhân đang ngáp dài hướng hắn đi tới, bên cạnh là Âu Bảo Uyên cùng với Hoa Điều, người mà hắn vút lại cho Âu Bảo Uyên chăm.

Bên cạnh bọn hắn là Hội Trường Liên Minh Tu Luyện giả. Tuy nhiên khác với tất cả những lần khác bọn hắn gặp được ông lão này, Trần Ngọc Lâm cảm giác được lần này người này không còn loại cảm giác "ông lão vô hại" nữa, mà giống với một con rồng già, rất già, nhưng vẫn có thể tùy hứng hủy diệt cả một quốc gia.

"Vậy ra đây là quán quân."

Hội Trường Liên Minh Tu Luyện giả nhìn Trần Ngọc Lâm, kể đó tầm nhìn của hắn dừng lại ở Lang Lộc, hỏi:

"Này, có muốn đi tới Thiên Hà Trung Tâm Học Viện học không?"

Trần Ngọc Lâm nghe tới đó, ánh mắt hiện lên chút hâm mộ.

Thiên Hà Trung Tâm Học Viện, tên bao gồm hai thành tố. Thiên Hà, tức là học viện cấp Thiên Hà. Cần biết dù là các Tiên Học Viện cũng chỉ ở cấp độ Hệ Mặt Trời, lên một cấp là ở cấp Thiên Hà. Kế đó là Ngân Hà cấp.

Thông tin bổ sung, Vĩnh Hằng đảo là thế lực Ngân Hà cấp. Không tồn tại các thế lực Vũ Trụ cấp, chỉ tồn tại các Liên Minh cấp Vũ Trụ, tức là các Liên Minh đa Ngân Hà.

Thành tố thứ 2, Trung Tâm, tức là Hạch Tâm Viện. Tiên Học Viện sẽ có hai viện, lần lượt là Nội Viện và ngoại viện, nhưng các học viện cao hơn còn có Hạch Tâm Viện, chuyên bồi dưỡng những tồn tại với thiên phú kinh khủng.

Hơn nữa thiên phú không đủ, còn phải thỏa mãn các điều kiện nhất định. Tỉ như Lang Lộc, hắn là hậu đại của Cổ Thần, có thể nói là một trong các nhân tuyển tốt nhất.

Có điều các Cổ Thần rất hiếm khi kết đôi, chứ đừng nói là có thể kiếm được hậu đại của bọn hắn, hơn nữa một Cổ Thần khi sinh sản sẽ lập tức đưa hậu đại hắn trở về chiều không gian của bọn họ. Một hậu đại Cổ Thần xuất hiện tại đây có thể nói là vạn năm khó gặp.

Mấy cái này hắn cũng chỉ vừa mới biết được khi tìm hiểu về Tinh Không Huyền Thú mà thôi.

Lang Lộc ngáp dài, lắc đầu, phun ra một đồng trắng văn tự, đại khái ý chỉ hắn còn muốn tiếp tục ngao du vũ trụ nữa, hình như trạm kế tiếp mà hắn dự tính đi là sao Hỏa, hắn ở Trái Đất thời gian cũng quá lâu rồi. Trần Ngọc Lâm hơi nhủ mảy, thì chợt Tiêu Dao Thánh Nhân truyền âm cho hắn:

"Các Cổ Thần hậu đại không bao giờ ưa thích việc bó buộc một chỗ thời gian quá dài, thậm chí là dính líu tới một thế lực nào đó thời gian quá lâu. Bọn hắn ưa thích bầu trời rộng lớn, không dính líu nhân quả, cho nên xưa nay bọn hắn hầu hết thời gian chỉ làm khách qua đường. Không cần thuyết phục hắn."

Trần Ngọc Lâm hơi nhủ mảy, nói thật một tháng vừa qua cùng Lang Lộc quây cũng có chút vui vẻ, nói thật giờ Lang Lộc mà chạy đi ra chỗ khác hắn cũng sẽ có chút nhớ nó.

Hội Trường Liên Minh gật gù, không có vẻ nuối tiếc nào, cứ như thể đã dự tính được kết cục này vậy, lão chỉ hơi mỉm cười nhạt, kể đó cùng đám Trần Ngọc Lâm tán chuyện thêm một lúc nữa rồi đi mất. Trước khi quay đi, ông có nhắn lại cho Trần Ngọc Lâm, để cho hắn cùng Lang Lộc đi nhận "giải thưởng vì thu thập đầy đủ Lệnh Bài Mạnh Vỡ", trích nguyên văn lời ông.

Có điều phải đợi sau vòng 2 và vòng 3, chỉ ít cũng phải sau khi công bố kết quả thi đấu. Hiện tại, bọn hắn nghỉ ngơi một chút rồi mới tiến vào vòng thi số 2.

Trước tiên, Trần Ngọc Lâm nghĩ xem nên tiêu đồng điểm Vận Mệnh vào việc gì, vì lúc này hắn đang có hơn một vạn điểm Vận Mệnh.

Sau khi đi ra khỏi Bí Cảnh, Hệ Thống thông báo như sau:

[Thông báo nhiệm vụ: Định giải nhất.

Nhiệm vụ: Đạt được đầy đủ 300/300 điểm khảo thí, tương đương hạng 1. (Hoàn thành)

Nhiệm vụ phụ 1: Giết chết Tinh Không Huyền Thú. (Hoàn thành)

Phần thưởng: 400 điểm Vận Mệnh hoặc 1 Vòng Quay May Mắn Nhỏ Trung Cấp.

Nhiệm vụ phụ 2: Không được để mất bất cứ thành viên nào. (Hoàn thành)

Phần thưởng: 200 điểm Vận Mệnh hoặc 1 Vòng Quay May Mắn Nhỏ Trung Cấp.

Nhiệm vụ ẩn: Tụ tập đầy đủ 3 thanh bảo khí trong Bí Cảnh (2/3) - (Không hoàn thành)

- Phần thưởng: 1200 điểm Vận Mệnh.

]

Trần Ngọc Lâm lựa chọn 2 cái vòng quay May Mắn Nhỏ Trung Cấp, từ đó ghép thành 1 Vòng Quay May Mắn Nhỏ Cao Cấp. Hơi tiếc hần không tìm được vị trí thanh bảo khí số 3 (cái đầu tiên là Bảo Lửa Kiếm, thứ hai là Song Quân Trấn), bằng không nhiệm vụ này sẽ biến thành "Nhiệm vụ hoàn mỹ", toàn bộ giá trị nhiệm vụ nhân lên ít nhất 50%.

Ngoài ra còn cái Event ẩn, thu thập toàn bộ các Lệnh Bài Mảnh Vỡ, nhận thêm 500 điểm Vận Mệnh nữa, vị chi là thêm 500 điểm Vận Mệnh.

Hiện tại hần sở hữu rỗng rã hơn vạn điểm Vận Mệnh. Chém giết hung thú trong bí cảnh 3 ngày, hơn hai mươi con Tử Phàm hung thú, chưa tính Tam Phàm hung thú, riêng con Tinh Không Huyền Thú cũng trị giá hơn một ngàn điểm Vận Mệnh.

Vị chi hiện tại điểm số của hần là 10950 điểm Vận Mệnh. Sau khi đột phá 10 ngàn điểm, hần nhận được danh hiệu [Vạn Phú Hào], còn được tặng thêm một gói quà nhỏ nữa, gọi là [Món Quà Nhỏ Cho Vạn Phú Hào].

Hần bèn mở thư ra xem, bên trong là tượng một ông thần tài làm bằng sô cô la mạ vàng, chắc là để làm quà lưu niệm, hoặc cũng có thể làm đồ ăn vặt.

Trần Ngọc Lâm

-.....

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 211: Luyện Thể Thất, Tụ Linh Thác

[Đó là danh hiệu, không phải nhiệm vụ của Kí Chủ.]

Hệ Thống nhảm chán nói trong khi Trần Ngọc Lâm ngệt mặt ra với tượng ông thần tài sô cô la, Trần Ngọc Lâm kệ xác nó, hỏi ngược lại:

"Có cái gì giá trị trong khoảng 10.000 điểm Vận Mệnh ta có thể đủ mua không? Hữu dụng chút."

[Đương nhiên có. Kí Chủ có thể chi tiền ra mua vật phẩm cấp bậc SSS chỉ với giá trị 1000 điểm Vận Mệnh...]

"....."

Rẻ dữ, lại là thứ rác rưởi gì à?

[Khung thoại đặc biệt thiết kế theo yêu cầu.]

"????????????"

Là... cái gì?

[Lấy ví dụ, thông thường các khung thoại sẽ bắt đầu và kết thúc bằng "'", còn của ta là [], đương nhiên là để thể hiện sự đặc thù bất khả xâm phạm, nhưng nếu muốn, Kí Chủ có thể bỏ 1000-2000 điểm Vận Mệnh để mua về các khung thoại khác nhau.]

"....."

Nghĩa.... là sao?

Hệ Thống ha ha cười:

☐ Ví Dụ tiêu biểu, Kí Chủ có thể sử dụng khung thoại như thế này thay cho [] hoặc "'".

☐ Thậm chí nếu muốn, có thể đặt làm các khung thoại của riêng Kí Chủ.

Hoặc Kí Chủ cũng có thể dùng hàng mặc định như cái này.

☞ Ô, cái khung thoại này hay đấy, từ nay ta sẽ dùng nó. Quên cái gọi là "Sự tối giản mới gọi là vẻ đẹp" đi. Nếu Kí Chủ muốn dùng khung thoại này? Không có cửa đầu nghen. Cái này gọi là không dùng hàng.☞

☞ Ha ha, cái tội đăng ký chậm.☞

☞ Thế nào? Nếu đây là trong game thì tương đương trên đầu Kí Chủ lúc nào cũng treo lủng lẳng một cái VIP 12 còn gì? Chỉ từ 1000 điểm Vận Mệnh.....☞

"....."

"Có cái gì giá trị trong khoảng 10.000 điểm Vận Mệnh ta có thể đủ mua không? Hữu dụng chút."

Trần Ngọc Lâm quyết định hỏi lại lần nữa, Hệ Thống chữ:

☞ Tiên sư nó, Kí Chủ không nghe ta nói à? Mà thôi, ta cũng đang rảnh nên ta giới thiệu cho Kí Chủ luôn.☞

☞ Muốn mua vật phẩm cấp S? Không cần thiết, thẳng thắn ra mà nói, Kí Chủ chỉ có thể mua được vật phẩm cấp S-, trong khi đó tất cả vật phẩm cấp S- căn bản là cái hồ, được thiết kế chỉ để làm phần thưởng nhiệm vụ, vòng quay may mắn và cho mấy thằng ngu không đọc hướng dẫn sử dụng, đương nhiên đem so với vật phẩm cấp A, chúng vẫn hữu dụng chán, nhưng lại bị tồn tại.☞

☞ Cho nên, ta kiến nghị Kí Chủ sử dụng 1 vạn điểm Vận Mệnh như sau, trước tiên, mua một cái khung thoại....☞

"Không."

Hệ Thống nhún vai:

☞ Chà, thật đáng tiếc. Dù sao thì, ta kẻ đó khuyên Kí Chủ bỏ ra 1500 điểm Vận Mệnh để mua vé tiến vào [Luyện Thể Thất]. Nơi đó có đầy đủ mọi thứ liên quan tới thể chất. Theo tính toán của ta, Kí Chủ còn chưa phát huy được quá 70% sức mạnh thể chất của Kí Chủ.☞

☞ Đừng lo, khu vực Luyện Thể Thất rèn luyện vô cùng kinh khủng, đảm bảo Kí Chủ sẽ hài lòng. Tuy nhiên khác với mấy Luyện Kì Thất, Luyện Thể Thất là hàng dùng một lần, cho nên Kí Chủ phải cân nhắc thời gian tiến vào.☞

"Hừm, nghe được đấy."

Trần Ngọc Lâm nghe thế, mở lướt Cửa Hàng ra, tiến nhập mục Tìm Kiếm rồi vào xem cái gọi là Luyện Thể Thất.

Nói tóm lại chỗ này toàn là nhục hình, dung nham nóng bỏng pha màu hồng của tình yêu (vâng, nó quảng cáo thế đó), băng sơn lạnh giá như crush (cũng là nó quảng cáo thế đấy), vòi rồng luyện thể quay nhanh như người yêu cũ của bạn (cái này thì là Trần Ngọc Lâm tự ý thêm vào) vân vân...

Hắn trước tiên mua một vé, tuy nhiên để sau mới tập tành, bởi vì hắn nhìn thấy một dòng lưu ý:

"Tồn thương thể chất sẽ trực tiếp ứng nghiệm lên thân thể."

Hiện tại hắn không nói là sức cùng lực kiệt, nhưng tuyệt đối không khá lắm. Đột đánh nhau kinh hồn táng đảm với Liễu Xà khiến cho toàn thân hắn hiện tại vẫn còn ê ẩm, tuy nhiên chỉ là mệt mỏi về tinh thần.

Sau vụ này hắn muốn về nhà ngủ luôn 1 giấc thật say.

☞ Chà, kẻ đó, Kí Chủ nhìn này.☞

Hệ Thống kẻ đó bán ra một tràng số liệu, sắp xếp theo bảng thống kê, hắn nói:

☞ Chỉ số của Kí Chủ về mọi mặt rất tốt. Tinh Thần tốt hơn phần lớn người, hơn nữa thể chất do là ma cà rồng thể chất nên cũng có lợi thế. Tuy nhiên về mặt phòng thủ thì chẳng bằng ai, Kí Chủ một mực sử dụng tốc độ của mình để bù đắp điểm đó, nhưng phòng thủ vẫn là một vấn đề.☞

"Không phải có Chiến Giáp rồi hay sao?"

Trần Ngọc Lâm nhủ mày, đánh nhau hắn luôn trang bị một cái giáp lưới bên trong, một cái Chiến Y bên ngoài và một bộ Chiến Giáp ở giữa.

☞ Ta chỉ thuận tiện nói thôi. Cái chính là hiện tại Kì Năng chiến đấu của Kí Chủ chuẩn bị tới mức cực hạn của Tam Phẩm tu sĩ, cho nên ta kiến nghị Kí Chủ mua về Linh Lộ Đan. Một loại đan dược cho phép Kí Chủ tăng tốc độ thăng tiến tu vi. Với nó, cùng với trận pháp Tụ Linh hiện tại của Kí Chủ, trong vòng 1 tháng đạt tới Tam Phẩm Đại Viên Mãn không phải chuyện chơi.☞

☞ Ta có thể giảm 20% cho Kí Chủ, chỉ với giá....☞

"Ừm hừm."

Trần Ngọc Lâm nhướng mày, kẻ đó hắn nhắc điện thoại lên, gọi điện cho Mộ Dung Nguyệt:

"A lô cô Nguyệt à?"

"Không phải cô thì là ai nhóc?"

Mộ Dung Nguyệt nghe có vẻ khó chịu rõ ràng, có lẽ hôm nay nàng hơi khó ở:

"Có gì không nhóc? Ta đang phải bàn việc làm ăn với đám gian thương Hắc Linh Tập Đoàn."

Trần Ngọc Lâm ồ lên tiếng, Hắc Linh Tập Đoàn hẳn cũng biết. Bọn hắn vô cùng nổi tiếng trong Ma Pháp giới, được biết đến nổi tiếng nhất với việc chế tạo Meme mèo, ảnh mèo con dễ thương và gif mèo ngu ngốc.

Đương nhiên đó không phải nguồn thu chính của họ, họ còn được biết đến với việc tổ chức các cuộc xung kích vũ trang liên đại lục, buôn bán vũ khí phụ trợ cho các cuộc chiến tranh đa hành tinh, khai thác khoáng sản tại các hành tinh xa xôi và thí nghiệm nô lệ hóa một vài chủng tộc nữa.

Nhưng nói chung họ muốn công chúng tập trung vào mấy cái ảnh mèo con dễ thương hơn.

"Cô có thể cho cháu mấy viên Linh Lộ Đan được không?"

"Linh Lộ Đan? Cũng được. Bao nhiêu viên? Thôi kệ, Linh Lộ Đan loại đan dược này uống 10 viên là coi như không còn tác dụng nữa, ta vận chuyển cho nhóc 10 viên vậy."

Kể đó, Mộ Dung Nguyệt đập mắy, có vẻ nàng đang khá là bức tức với đám gian thương nào đó. Trần Ngọc Lâm cũng đồng thời cúp mắy, kể đó hắn quay sang nói với Hệ Thống:

"Xong rồi. Tiếp đi."

💩.....💩🐈

Tin ta méo nói chuyện với người nữa không?

💩 Chep, dù sao thì hiện tại Kí Chủ đang còn thiếu tu vi, cho nên ta tiếp tục kiến nghị Kí Chủ tu luyện tại Tụ Linh thác, thời hạn tu luyện là một tuần một lần mua vé, một vé giá 2500 điểm Vận Mệnh. Tích hợp cùng với Linh Lộ Đan có thể nói là nhất đẳng. Trước giờ điểm của Kí Chủ eo hẹp quá cho nên ta không gợi ý qua...💩🐈

"....."

Hắn bị khinh bỉ kia.

Trần Ngọc Lâm cũng tích vào cửa hàng mua vé thê Tụ Linh Thác, nói đơn giản, nơi này linh khí biến thành chất lỏng, thác nước này chính là linh lực tụ thành chất lỏng mà thành. Nhưng nói này khác các chỗ khác đó là nó có thể tự động điều tiết linh lực hấp thu của người đi vào, cho nên không xảy ra tình trạng bạo thê.

💩 Tiếp theo, sử dụng khoảng 2000 điểm Vận Mệnh tùy ý thích, phần còn lại cứ giữ lại, sau khi Kí Chủ lên được Tứ Phẩm sẽ có càng nhiều lựa chọn hơn, không cần thiết tiêu pha luôn lúc này, hoặc để dành khi nào cần thiết thì sử dụng.💩🐈

Hệ Thống chốt lại như vậy, kể đó nó lặn xuống. Trần Ngọc Lâm im lặng không nói gì. 11000 điểm Vận Mệnh, hiện tại hắn tiêu xong 4000 điểm cho 2 tấm vé, còn lại hơn 7000 điểm để dành vậy, khi nào cần thiết đem ra tiêu sau.

Đóng lại giao diện Hệ Thống, Trần Ngọc Lâm dự định dù sao cũng để cho xong vụ Đại Hội Liên Minh này cái đã. Hắn còn có 2 phần thi khác nữa, mặc dù dường như Phần thi thứ 3 Lang Lộ dự định tiến hành thi đấu.

Phần thi thứ hai là khảo thí trí tuệ, sẽ có một đạo mệnh đề được đưa ra, mỗi nhóm sẽ phải đưa ra một câu trả lời, hoặc chí ít đó là các năm trước.

Năm nay sẽ có cả thầy 20 câu hỏi, hình thức thi là tự luận, tuy nhiên độ khó mỗi câu đều giảm mạnh so với trước.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua đạo đề thi từ các năm trước, mỗi một đạo đề đều vô cùng khó khăn, không chỉ đơn giản khảo thí trí tuệ mà còn cả tâm tính, ngộ tính nữa.

Vòng thứ 3 là ấn tượng, trình bày địa phương người tự hào nhất, khiến cho quan giám khảo cảm thấy ấn tượng, càng ấn tượng điểm càng cao. Đương nhiên ấn tượng này phải liên quan tới kĩ năng của người dự thi, nếu không liên quan tới kĩ năng sẽ lập tức bị loại, tức là đánh điểm 0.

Hiện tại nhóm Trần Ngọc Lâm đang sở hữu 400/500 điểm, 2 phần thi này chỉ cần đạt được mỗi phần 25 điểm coi như chú định TOP 1. Tuy nhiên do cách tính TOP toàn bộ đại hội tương đối khác biệt, tổng điểm 3 phần thi của Tam Phẩm, Tứ Phẩm và Ngũ Phẩm gộp lại, tạo thành điểm toàn phần.

Đội thi đầu nào có được điểm toàn phần cao nhất sẽ coi như là chiến thắng Đại Hội, kể đó mới là các TOP đầu của lần lượt từng phần thi Tam, Tứ, Ngũ Phẩm.

Hơi khó, tuy nhiên có lẽ không phải không thể.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 212: Hạng Nhất Tam Phẩm, Linh Lộ Đan tới tay

Vòng thi thứ 2 bắt đầu vào 10 giờ đúng buổi sáng, kể đó thi xong vòng thi thứ 2, bọn hắn sẽ tiến vào vòng thi thứ 3, vòng thi khảo thí khả năng của các thí sinh.

Phòng thi vòng thứ 2 đại khái giống như mấy cái lớp học, ngoại trừ to lớn hơn rất nhiều, đủ chứa mấy trăm nhân mạng. Trần Ngọc Lâm ngồi im thin thít, tim đập thình thịch, cảm giác cứ như trở về cái hồi học cấp 2, cả đám hack map teamwork như lìn xong cả một lũ dất nhau ra hành lang đứng.

Lang Lộc cùng Trần Ngọc Lâm ngồi trên cùng một bàn, mỗi bàn cách nhau 1 mét, tuy nhiên thực ra cũng không cần thiết lắm. Mỗi một bài ắt phải có câu trả lời khác nhau, không chỉ do các đề có sự khác biệt mà còn do phần lớn câu hỏi đều theo dạng hình tự luận, có thể có nhiều câu trả lời.

Trong phòng tùy thời đều có tới 3 cán bộ coi thi, mỗi một cái đều chính là Kim Đan kì, rất khó quay cốp. Nói chung là phải tự lực cánh sinh cả.

3 cái Kim Đan Kì, một cái là nhân tộc, một cái khác là một chủng tộc có đầu là xương sọ của một con hươu, có lẽ là quỷ tộc hoặc một Wendigo, một cái khác là một vị Thánh ma pháp sư sơ cấp, thực lực ngang với Kim Đan.

"Mọi người đọc đề, chuẩn bị làm bài, nhớ kĩ, các thành viên khác nhóm không được trao đổi, trong trường hợp trao đổi dù bất cứ hình thức nào bị phát hiện, cả hai nhóm lập tức sẽ bị loại."

Một người áo đen có vẻ như là giám thị đứng ở trên bục, lạnh lùng nói:

"Đương nhiên, trong trường hợp các người không làm được, có thể tiến hành các bước sau: Đọc đề, xé đề, ra về. Bọn ta không ý kiến."

Trần Ngọc Lâm

-.....

"Ngoài ra, chẳng còn luật nào khác nữa, bắt đầu phát giấy thi."

Trần Ngọc Lâm nhận giấy thi xong, im lặng nhìn vào bài thi. Lang Lộc bên cạnh cũng nhìn vào bài thi.

Đề thi năm nay nói dễ không dễ, nói khó không khó, quan trọng là theo như bình thường mọi năm tất cả các câu hỏi đều sẽ vô cùng lắt léo, tuy rằng đọc qua thì câu trả lời có thể là cái này, nhưng trong đáp án thì câu trả lời lại có thể là cái khác chẳng hạn. Nói chung là vô cùng hack não.

Trần Ngọc Lâm kệ xác việc Hệ Thống làm nhầm rằng chỉ cần đem não cho vút rỗng đi là OK, không bao giờ lo bị hack, trích nguyên văn lời nó: "Kí Chủ không thể bị hack não nếu Kí Chủ không có não".

Trần Ngọc Lâm đọc lướt qua đề thi, ghi nhớ toàn bộ, việc này cũng khá đơn giản, trí nhớ của một Tam Phẩm sơ kỳ đủ để đọc xong 2 lần là không quên, còn trí nhớ của hắn, do đã đạt tới trình độ Nhất Tâm Nhị Dụng nên có thể đọc xong 1 lần là không quên rồi.

Thực ra mà nói, hầu hết các câu hỏi hắn đều có thể trả lời tương đối dễ dàng, Thông Thái tuy rằng không thể trợ giúp toàn diện nhưng cũng không kém. Dù sao một trong các tính năng của Thông Thái chính là đem trí não hắn trợ giúp tăng cường lên mà.

Cả thầy đề thi có 20 câu, trong đó có 15 câu tự luận, 5 câu trắc nghiệm. Những câu trắc nghiệm toàn bộ đều có 8 đáp án, cho nên rất khó tồn tại khả năng đoán bừa mà trúng sạch, may mắn lắm thì cũng chỉ có thể trúng nổi một câu.

Không tồn tại những câu dạng hình kiến thức thông thường, cũng không tồn tại những câu hỏi dạng hình chống điểm liệt, toàn bộ đều là kiến thức tương đối cao cấp. Đương nhiên cũng có lý thuyết, nhưng nói chung mấy câu tự luận phần lớn đều là hỏi đáp trí tuệ.

Dạng như mấy câu đồ của con nhân sư vậy, tuy nhiên khó hơn nhiều và yêu cầu giải thích nữa.

Loại hình câu đố này Thông Thái Mở Rộng cũng không giúp ích được, vì chúng không thực sự có một cái đáp án nào cả, hết thầy đều tùy theo hội đồng chấm thi. Đương nhiên cũng có những câu hỏi thuần lý thuyết, cho nên Thông Thái Mở Rộng cũng có thể giúp ích phần nào.

Nói chung hầu hết trường hợp là chăm theo tư duy logic của thí sinh chứ không phải theo kinh nghiệm thực tiễn, ngoại trừ các câu hỏi liên quan đến thực tiễn thí luyện. Ví dụ nếu có một câu hỏi trả lời sai nhưng nếu hội đồng chấm thi cảm thấy tư duy logic đúng, chỉ là sai lầm ở một số kiến thức thiếu hụt thì vẫn có thể được chấm nửa điểm.

Do sở hữu Thông Thái Mở Rộng, cho nên hầu hết các câu hỏi lý thuyết hán đều có thể trả lời đầy đủ, còn lại chừng 12 câu tự luận trí tuệ, hán cũng có thể hoàn thành tương đối.

Thời điểm nộp bài, Trần Ngọc Lâm nộp lên xong, khoảng nửa tiếng sau liền nhận ngay được kết quả: 82 điểm, điểm số này của hán đứng thứ 3 trong số tất cả các bài thi đợt này. Dựa theo phổ điểm chấm thi, toàn bộ 8 câu hỏi lý thuyết hán trả lời đều được Max điểm, hoàn toàn là nhờ vài tính năng Thông Thái Mở Rộng.

Nếu không có nó, chắc hán không làm quá nổi 5 câu.

12 câu còn lại mỗi một câu đều dao động trong 3-4 điểm, có thể xét ở mức độ trung bình khá.

Hai bài đứng trên hán lần lượt là 86 và 91 điểm.

Trần Ngọc Lâm đối với kết quả này cũng coi như tương đối, dù sao hai nhóm còn lại một nhóm là nhóm là đại diện cho Hội Học Giả Ma Thuật Sư cấp châu lục, mấy người đó thì có thể nói là về các bài kiểm tra, lý thuyết và các vấn đề liên quan khoa học thì chính là điền cuồng nghiên cứu.

Kiểm tra lại điểm của bọn hán, tất cả các câu khảo thí trí tuệ đều max điểm, chỉ có 2 câu khảo thí liên quan nhân cách, đạo đức và lối sống bị điểm 1 mà thôi.

Nhóm kia thì cũng khá nổi, là thí sinh đến từ Thần Khôi Tông, một trong các tông môn có được nội tình rất lâu đời, bọn hán cùng với nhóm Hội Học Giả Ma Thuật Sư cũng gần như là cùng một dạng, rất một lũ khoa học điên. Đám này là một tông môn liên hành tinh, cùng mấy cái Tiên Học Viện là một loại.

Thi vòng 2 mất hơn 3 tiếng đồng hồ, kế đó là vòng số 3, dựa vào kết quả điểm số 2 vòng đầu tiên mà phân bổ thứ tự chấm thi. Do đó, nhóm của Trần Ngọc Lâm với 472 điểm thi vòng đầu tiên.

Lần này, Lang Lộc xung phong khảo thí. Vòng khảo thí rất đơn giản, thí sinh đứng ở giữa phòng thi, xung quanh là lần lượt 10 vị ban giám khảo, mỗi một vị lại tới từ một thế lực, một tông môn, các hệ tu luyện phân bổ cũng khá đều, hơn nữa mỗi người đều là giám khảo tới từ các học viện nổi danh.

Thi đấu đại khái sẽ tạo ra một tình huống giả định, có tình huống yêu cầu cứu người, có tình huống yêu cầu chiến đấu. Lần này tình huống giả định của Lang Lộc là hán đang bị rơi vào trong một vụ rớt máy bay (nếu nó có đi máy bay), sau đó cái máy bay bị rớt xuống một vùng rừng núi nào đó, thế là nó phải tìm đường về khu dân cư trong khi mang theo 1 người bị nạn.

Dường như khu vực khảo thí sẽ sử dụng một thiết bị VR công nghệ cao, nhìn qua khá giống buồng ngủ đông, tuy nhiên người ở bên trong có thể tiến vào một thế giới giả lập, bên trong trình độ giả lập có thể nói là hoàn mỹ, bất cứ thứ gì chỉ cần phía dưới Tôn giả đều có thể giả lập đi ra.

Trần Ngọc Lâm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy mặt hàng này. Hán nghĩ là trong cái catalog của Vĩnh Hằng đảo cũng có đề cập tới thứ này, nhưng mỗi lần nhớ tới cái quyển sách dày 300 trang đó Trần Ngọc Lâm lại thấy đau đầu.

Thiết bị mô phỏng thực tại, đây là tên của cái máy này. Có hai loại, một loại là bản offline, có thể sử dụng tùy ý thích, một loại khác là bản online, có thể tạo liên lạc với những người khác.

Loại offline giá thành cao hơn rất nhiều, nhưng là loại hình chi trả một lần. Loại online rẻ hơn, nhưng lại phải trả một lượng phí hàng thế kỉ. Trong tờ PR nói thì hình như cứ 1 thế kỷ lại phải trả khoảng vài trăm ngàn Tinh hạch cấp 3.

Trong lần thi này, mục tiêu hán là đưa những người còn sống sót quay trở lại khu dân cư. Nếu có thể hoàn thành mục tiêu, trong trường hợp này là đem theo 1 người bị nạn về dân cư thành công có thể được 30 điểm tùy theo thành tích, 70 điểm là tùy theo mức độ thể hiện của thí sinh dự thi, nếu đầy đủ khiến cho ban giám khảo ấn tượng có thể được càng cao điểm.

Thiết Bị Mô Phỏng Thực Tại cho phép người sử dụng hoàn toàn tùy ý thích điều chỉnh cảnh giới của bản thân trong môi trường mô phỏng, cao thấp đều được. Tuy nhiên giới hạn trong bài thi lần này chính là đem tất cả mọi thứ của thí sinh mô phỏng toàn diện đi ra.

Nghe nói, nếu người hack cái máy khiến cho bất kỳ cái gì của người tăng lên được, người thậm chí còn có thể được điểm cộng và giới thiệu vào làm tại tập đoàn Thực Tại Áo.

Quy tắc chấm điểm khá đơn giản, thể hiện khả năng của bản thân.

Sinh tồn theo kiểu Bear Grylls có khi còn không được điểm nào, phải thể hiện khí chất Tu Luyện giả của bản thân, hơn nữa muốn điểm càng cao thì phải thể hiện càng phù hợp, thậm chí nổi trội hơn so với cảnh giới của bản thân sẽ càng được nhiều điểm.

Có thể sẽ xuất hiện rất nhiều biến cố trong trường hợp cần thiết để thí luyện giả bộc phát bản thân.

Trần Ngọc Lâm quan sát màn thể hiện của Lang Lộc, trong phần đầu tiên rơi máy bay nó thể hiện một cách vô cùng thuần thực, khiến cho Trần Ngọc Lâm nghi hoặc có phải nó rất thường xuyên bị rơi máy bay hay không. Kế đó là màn cứu thương cũng không đến nổi nào, nó sử dụng một thiên phú thần thông đặc thù lập tức khôi phục lại vết thương cho cô gái.

Có điều cô gái này dường như bị nhiễm một loại bệnh dịch nào đó, cần được cứu chữa gấp. Trần Ngọc Lâm nghi ngờ đó là do cài đặt, còn mơ mới chữa được.

Kể đó, Lang Lộc vút cô gái vào trong dị không gian của riêng nó, nhưng sau đấy mới là thứ khiến cho Trần Ngọc Lâm kinh ngạc.

Lang Lộc hóa thân thành một quả cầu hắc ám, lao vun vút xuyên qua khoảng rừng, mặc dù có rất nhiều sinh vật, khôi lỗi thậm chí cạm bẫy cản đường nhưng nó vẫn một mực lao tới. Cái này đúng chuẩn tinh thần không quan tâm người có một hay một ngàn tên, ta vẫn sẽ chạy qua toàn bộ.

Trần Ngọc Lâm lập tức kích hoạt giám định, lúc này kĩ năng mà Lang Lộc đang sử dụng xưng là Hắc Thể, trong mô tả đó là một kĩ năng biến người sử dụng thành một quả cầu bóng đen, dùng có nhìn quả cầu đen kia mà tưởng đó là thực thể, kì thực đó chỉ là chim mồi.

Chân chính bản thể của nó lại là cái bóng ở bên dưới, dường như đây là một kĩ năng được thiết kế để trốn chạy. Quý dĩ, không bị giới hạn tại môi trường chỉ có ánh sáng như lũ Triều Ảnh Thủ, bù lại không có sức tấn công, là một kĩ năng chỉ để chạy trốn.

Một kĩ năng mà Lang Lộc lấy được từ con Tinh Không Huyền Thủ kia, có vẻ như Lang Lộc đã "ăn" con Tinh Không Huyền Thủ cùng với mọi kĩ năng của nó.

Khá là kinh ngạc thậm chí cái này mà Thiết Bị Mô Phỏng Thực Tế Ảo cũng có thể giả lập đi ra.

Trần Ngọc Lâm gật gù, mục tiêu của lần này không phải là đem toàn bộ quái vật cản đường giết sạch mà là cứu lấy cô gái kia, Lang Lộc làm rất tốt, cán đích trong thời gian 20 phút.

Điểm số của hắn là 89 điểm, 30 điểm thành tích, 59 điểm ấn tượng.

Đã có thể nói là rất cao rồi.

Tổng điểm số 3 vòng hiện tại của bọn hắn là 561 điểm, chiếm chế đứng hạng đầu. Chưa rõ giải thưởng, tuy nhiên Trần Ngọc Lâm quyết định đem cái đó vút ra sau đầu, trước tiên giải quyết vòng thi Tử Phàm cái đã.

Truyền thừa do cái Lệnh Bài kia, cả hắn lẫn Lang Lộc mỗi người đều có thể lựa chọn một loại truyền thừa, nhưng hết thảy đều phải đợi tới sau kì Đại Hội mới được. Bọn hắn chỉ cần gặp mặt hình thức để đăng ký thời hạn tiếp nhận truyền thừa thôi.

Cùng lúc này, Trần Ngọc Lâm nhận được tin nhắn từ Tiêu Dao Thánh Nhân.

Linh Lộ Đan tới tay. Hơn nữa, cũng không đơn giản là Linh Lộ Đan loại bình thường mà là Hoàn Mỹ cấp Linh Lộ Đan.

Giám định:

☞ Linh Lộ Đan - Hoàn Mỹ Cấp- Đan được cấp 3.

Mô tả: Luyện chế từ Ái Lộ Thủy, Ma Ngân Diệp, Linh Mẫu Đơn,... Là loại đan dược có khả năng đẩy nhanh dòng chảy linh lực, đồng thời tăng mạnh quá trình hấp thu linh lực của các loại sinh vật sống chủng loài động vật có vú. Tuy nhiên đối với các chủng loài côn trùng và bò sát máu lạnh sẽ gây ra hiện tượng ngộ độc thảo dược.

Tác dụng Linh Lộ Đan: Tăng tốc độ hấp thu linh khí trong cơ thể lên 400%, tuy nhiên tốc độ hấp thu này là không kiểm soát, cho nên cần đề phòng không tiêu hóa kịp xuất hiện hiện tượng ngộ độc linh lực.☞☞

Trần Ngọc Lâm tiến về trong phòng mình, chuẩn bị để tiến vào Tụ Linh Thác.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Tụ Linh Thác

Trần Ngọc Lâm tiến nhập Tụ Linh Thác, thời khắc hiển tiến nhập, lập tức sững sờ, nơi này dường như là một chốn bồng lai tiên cảnh vậy.

Bầu trời là màn đêm, nhưng thay vì đêm đen thì lại có một màu tím huyền ảo, dải ngân hà vắt qua bầu trời, hai vầng trăng tròn, một cái xanh thẫm, một cái đỏ rực nằm ở trên bầu trời. Xung quanh hắn lúc này là một cái hồ nước khổng lồ, cuối cùng của hồ nước là một dòng thác đang đổ xuống.

Dòng thác lẫn hồ nước này đều sáng loáng ánh sáng của kim loại, giống như được nạm bạc, nhưng ẩn ẩn trong đó là từng dòng hắc khí cùng từng dòng lôi điện tuôn trào. Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua liền biết cái này chính là Âm - Lôi khí, cũng cùng loại hình với linh căn của hắn.

Linh khí ở đây đậm đặc tới mức không chỉ đơn giản hình thành mê vụ, thậm chí Trần Ngọc Lâm còn cảm thấy khó thở nữa.

Có lẽ hôm nào thời điểm thích hợp, đem Uyên đến đây ngắm cảnh.

☯ Tụ Linh Thác - Vật phẩm dùng 1 lần. - Hữu dụng cho 1 người

Mô tả: Linh lực áp súc thành linh dịch, cung cấp môi trường linh khí nồng đậm vô cùng, rất thích hợp cho dưới Kim Đan tu hành, trận pháp dẫn động linh lực bên trong tùy theo cảnh giới có thể đề thăng lên tới ☯ 292%☯ tốc độ tu hành.☯

Trần Ngọc Lâm lúc này thực kinh ngạc, đề thăng lên tới 292% tốc độ tu luyện, như vậy kết hợp với Linh Lộ Đan không phải sẽ tạo ra được hiệu quả lên tới gấp 12 lần? Lại nghĩ thêm một chút, nếu sử dụng Tụ Linh Trận, một loại trận pháp có tác dụng như Linh Lộ Đan, không phải có thể gia tăng lên tới 24 lần?

☯ Ngáo đá xong bị xiên cho thì lại hỏi tại sao? Cái đầu tiên đúng là có thể tăng theo cấp số nhân cho khả năng tu hành của Kí Chủ, nhưng về sau thì không hẳn. Tụ Linh Trận hiện tại Kí Chủ sử dụng là loại hình tăng trực tiếp, tức là không phải $1 \times 2 = 2$, mà là $1 + 1 = 2$. Nếu tốc độ tu hành Kí Chủ tăng lên thì nó vẫn chỉ là $2 + 1 = 3$ thôi chứ không nhân đôi.☯

☯ Hơn nữa, do tính chất của Tụ Linh Thác vượt quá cơ sở giới hạn của Tụ Linh Trận Kí Chủ đang trang bị, cho nên hiện tại Tụ Linh Trận đang bị vô hiệu hóa đặc tính. Trừ khi Kí Chủ bỏ ra thêm 5000 điểm Vận Mệnh mua về một Tụ Linh Trận khác, bằng không không có khả năng.☯

"....."

Trần Ngọc Lâm bĩu môi, hầu hết vật phẩm kiểu Tụ Linh Trận, hoặc các loại đan dược bày bán trong cửa hàng đều là gấp 10 lần giá cả nguyên vật liệu, đã tính vài lần luyện đan thất bại. Trên cơ bản nó chính là gian thương.

Hắn lấy ra một viên Linh Lộ đan trong hòm Item, nuốt xuống, vừa vào trong bụng hắn, Linh Lộ Đan lập tức hóa thành một dòng nước ấm tuôn theo kinh mạch đi qua khắp toàn thân hắn.

Trần Ngọc Lâm cảm nhận bên trong cơ thể, mỗi khi dòng nước ấm hắn cảm nhận từ Linh Lộ Đan đi qua một kinh mạch nào đó, lập tức nó tạo thành một lớp màng chắn mỏng bao bọc lấy kinh mạch của hắn. Lớp màng chắn mỏng này có rất nhiều tác dụng, ngăn cản không cho kinh mạch nhận lấy quá nhiều trung kích mà rách, hoặc tăng cường linh lực phân chia đến kinh mạch....

Linh Lộ Đan tùy theo từng người có thể có tác dụng khác nhau, 2 ngày tới 1 tuần, do hắn là Song Sắc Linh Lực cho nên thời gian là khoảng 2 ngày, tuy nhiên do hoàn cảnh xung quanh là nơi dồi dào linh khí cho nên thời gian có khi giảm hơn nữa, khoảng 1 ngày.

Hấp thu càng nhanh, tiêu hao Linh Lộ Đan càng to lớn.

Tính ra 10 viên Linh Lộ Đan thừa đủ hắn ở trong này 1 tuần.

Trần Ngọc Lâm coi đồ, tiến nhập vào bên trong Tụ Linh Thác.

Linh lực kinh khủng thuận theo kinh mạch, cùng với lực hút tới từ Linh Lộ đan tiến vào trong cơ thể hắn. Trần Ngọc Lâm để ý thấy ngay khi tiến vào trong cơ thể, linh dịch (linh dịch linh lực bị nén thành thể lỏng, không phải nước có chứa linh lực) bị hòa tan thành một dạng như linh vụ, rồi kể đó mới được kinh mạch hắn hấp thu.

Linh lực thể lỏng là tài nguyên tu luyện chủ yếu của Lục Phẩm linh hồ, Trần Ngọc Lâm cũng không có lấy làm lạ. Nếu hắn thực sự được linh lực thể lỏng này tiến vào cơ thể, có lẽ hắn sẽ bị tiến vào trạng thái ngộ độc linh lực.

Linh lực có tính kết dính với nhau, nếu linh lực nồng độ quá đặc tiến vào cơ thể hắn, có thể sẽ thẩm thấu ngược linh lực trong cơ thể hắn ra, đồng thời bản thân ngoại lai linh lực xâm lấn ngược cơ thể, không thể bài trừ cũng không thể hấp thu, gọi là tình trạng ngộ độc linh lực.

Linh vụ tiến vào cơ thể hắn, hết sức chậm rãi, nhưng cùng lúc này kinh mạch hắn tỏa ra lượng lớn hấp lực, một phần hấp thu chúng, một phần đem lượng linh vụ này đẩy đi lên, tiến vào trong đan điền.

Đan điền hắn thể trạng cơ bản là thể khí, tiến vào bên trong là linh vụ tương đối thuần khiết, nhanh chóng phát ra cường đại lực hấp thu đem nó đồng hóa. Quá trình đồng hóa này vô cùng nhanh chóng, một phần do độ tinh khiết linh lực bên trong linh vụ đem so với đan điền của hắn còn cao hơn.

Hơn nữa, linh vụ cũng đồng dạng là Âm - Lôi song hệ, cùng linh căn của hắn tương đồng về chất về loại. Tốc độ hấp thu nhanh hơn trước quá nhiều.

Đan điền của hắn được chống đỡ no căng, bắt đầu tiến về xung quanh trùng kích. Nhưng đồng thời một lúc này, Trần Ngọc Lâm không tiến hành đột phá Tam Phẩm hậu kỳ, mà trước tiên đè ép, áp súc linh lực.

Linh lực của hắn hiện tại biến thành hai cái vòng xoáy, một vòng xoay bên trái ở bên trong vốn là lõi linh lực của hắn, một vòng khác tạo thành một vòng xoáy mạnh hơn ở bên ngoài chính là linh vụ thuần khiết, hai vòng này giống như cái cối xay không ngừng đem linh lực của hắn áp súc, đồng thời đem cặn bã phẩm bài tiết đi ra.

Đồng thời, linh vụ dày đặc cũng không ngừng trùng kích kinh mạch của hắn, đem cặn bã kinh mạch đồng thời bài đi ra ngoài, lại còn không ngừng nghỉ đem kinh mạch hắn mở rộng ra, thậm chí xuất hiện tình trạng nứt vỡ, nhưng do bản thân hắn sở hữu huyết mạch ma cà rồng, lực khôi phục nhất đẳng, chính là không có vấn đề.

Nhưng cũng chính vì thế mà khi khôi phục, các kinh mạch lại mạnh mẽ hấp thu linh vụ, không để lại sẹo mà vừa vận cường hóa tự thân.

Cũng chẳng biết qua bao lâu, Trần Ngọc Lâm đoán là một ngày, đột nhiên hắn cảm giác linh lực trong đan điền như thể giống như bắt đầu vô cùng đói khát, hấp lực càng lúc càng mạnh, hấp thu một hơi toàn bộ linh vụ trong cơ thể hắn.

Kể đó hắn cảm thấy một cú thúc ở phần đan điền, chỉ còn lại một chút xíu linh lực trong các kinh mạch hắn, nhưng nếu để ý lúc này linh lực đan điền của hắn đã thay đổi rõ rệt, cảm giác thuần khiết hơn hẳn.

Nếu như lúc trước linh lực hắn giống như hai màu, thì thoảng lại có lẫn vào những tạp chất, hoặc những tạp chất này bị dính vào trong kinh mạch hắn, thì nay linh lực hắn thực sự tinh thuần, cảm giác cùng lúc trước khác nhau hoàn toàn.

Cảm giác khác nhau này rất vi diệu, giống như sự khác nhau giữa một bên là 9, một bên là 10 vậy. Nhìn qua thì không có gì, nhưng lại nồng đậm hơn rất nhiều, có thể là do nguyên nhân không còn các tạp chất bên trong, cho nên việc áp súc trở nên dễ dàng hơn hẳn.

Hơn nữa kinh mạch hắn cũng cũng được tẩy trần, vô cùng mạnh mẽ sung túc.

☞ Không tồi, ta chấm 7.8/10 điểm.☞

Hệ Thống nói. Trần Ngọc Lâm nghi hoặc thắc mắc:

"Chỉ có 7.8 điểm?"

☞ Chỉ có 7.8. Không sai. Kí Chủ nhìn xem, tuy rằng linh lực của Kí Chủ lúc này đã là Thuần Linh Lực, tuy nhiên nồng độ còn chưa đạt tới đỉnh tiêm. Mức độ của nó chỉ ít cũng phải đạt tới mức độ của linh vụ.☞

Trần Ngọc Lâm nhìn qua linh vụ xung quanh, lắc đầu, muốn đem linh lực của hắn đạt tới mức độ nồng đậm của linh vụ, sẽ cần mức độ áp súc tới kinh khủng, có khi đan điền của hắn sẽ không chịu được.

Chỉ là linh vụ bình thường, cũng đã đủ no bạo kinh mạch của hắn. Cứ việc nó có thể chống đỡ, nhưng một cái lốp xe bơm quá căng cùng với một cái lốp xe bơm căng vừa, cái nào tốt hơn không cần phải là thiên tài để nói ra.

Nếu linh lực của hắn biến thành hình thái linh vụ, sẽ chính là loại hình lốp xe bơm quá căng.

☞ Hơn nữa, quan trọng hơn. Kí Chủ có cảm nhận được cái gì từ linh lực của mình?☞

Hệ Thống bắn ra một ánh chiếu linh lực trong cơ thể hắn, linh lực này màu sắc cùng với cái cột trụ bí ẩn trong cơ thể hắn giống nhau, giống như làn da của một con hổ trắng, lại cũng hơi giống lúc cái TV bị mất sóng, chiếu hình ảnh lệt xệt những đường đen trắng, nhìn trông khá rối mắt.

☞ Linh lực tinh chuẩn 9 điểm trở lên đều là lấy dạng này mà xuất hiện.☞

Hệ Thống bắn ra ảnh một cái hình vẽ, bên trái là trắng, bên phải là đen, hai màu vô cùng riêng rẽ:

☞ Đây là loại hình tốt nhất, linh lực riêng rẽ nhau. Loại hình linh lực bị pha trộn kinh khủng của Kí Chủ chỉ có thể tính là trung phẩm.☞

"Thế giờ thì làm gì?"

Trần Ngọc Lâm có chút bức mình vì Hệ Thống không có nói sớm cái vụ này, bèn hỏi. Hệ Thống lạnh lùng đáp:

☞ Có biết máy ly tâm không? Không ngừng đem linh lực trong đan điền vận chuyển thành vòng xoáy, từ đó đạt được hiệu quả hai cái linh lực này hoàn toàn tách ra. Tuy nhiên cái này cần thời gian vận chuyển rất lâu và cực kỳ kiên nhẫn, cho nên để sau đã.☞

Trần Ngọc Lâm gật đầu, trước tiên, còn lại gần 6 ngày, đem tu vi bản thân đề thăng lên tới Tam Phẩm Đại Viên Mãn trước cái đã.

Kể đó, hắn lại hướng về xung quanh bắt đầu điên cuồng hấp thu linh lực

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Tam phẩm đại viên mãn

Trần Ngọc Lâm sau 6 ngày, linh khí đan điền bên trong linh lực đã áp súc đến một mức độ, thậm chí có thể hơi mơ hồ cảm giác được nếu như hắn phóng xuất đi ra ngoài cơ thể, mơ mơ hồ hồ tạo thành những lộn xoáy.

Tuy nhiên ngay sau đó nó lại tan rã ra mà không tụ lại.

Hơn nữa, trải qua 6 ngày với tốc độ tu luyện gấp 12 lần bình thường, môi trường linh lực lại vô cùng đậm đặc, hít thở một ngày cũng ngang với 5-6 ngày, hẳn tu luyện tại đây một tuần đem so với tu luyện lúc bình thường một, hai năm có khi còn có ích hơn.

Hiện tại, hẳn cũng đã Tam Phẩm Đại Viên Mãn đỉnh phong.

Tam Phẩm Trung Kỳ, Tam Phẩm Hậu Kỳ, Tam Phẩm Đại Viên Mãn, vượt qua rờn rã 2 đại cảnh giới, Trần Ngọc Lâm cũng tự cảm thấy mình thật siêu phẩm.

Đương nhiên cũng liên quan tới việc hẳn chăm chỉ ngồi tu luyện nữa, hầu hết thời gian trong 6 ngày ngoại trừ mấy lần cảm thấy khát nước cần uống nước ra thì hẳn trên cơ bản hầu như đều luôn tại vận chuyển linh lực từ ngoại giới tiến nhập cơ thể, hình thành nên vòng mạch vận chuyển.

Hơn nữa, hẳn cũng tạm thời nếm thử phương thức đem linh lực vận chuyển theo quỹ đạo vòng xoáy, tạo thành một vòng xoáy linh lực giống máy ly tâm trong đàn diên, ý đồ đem hai loại linh lực phân liệt đi ra. Tác dụng chưa rõ, nhưng tạm thời thì hẳn đề ý vòng xoáy linh lực càng mạnh, cũng đồng nghĩa lực hút càng mạnh.

Cũng có thể tăng lên khoảng 10% tốc độ tu luyện, lại thêm vào tăng phúc thì có thể tăng lên từ 12 thành 13 lần.

Lượng linh lực hiện tại sau khi hẳn đột phá Tam Phẩm đại viên mãn đã đủ để đem Đại Tu La Đạo Pháp thi triển đi ra chỉ ít 10 lần vẫn còn dư, chỉ cần hẳn không đem toàn bộ linh lực đầu nhập vào một chiêu là đủ.

Lúc trước chỉ dùng được khoảng 2-3 lần là hẳn cạn sạch Linh lực rồi.

Tuy nói rằng hiện tại tu vi hẳn là Tam Phẩm Đại Viên Mãn đỉnh phong, nhưng kì thực mà nói, hẳn cảm giác bản thân vẫn còn một đoạn nữa mới đột phá lên tới Tứ Phẩm.

Hẳn hiện tại tùy thời đều có thể đột phá cảnh giới này, tiến vào Tứ Phẩm. Hẳn có thể cảm nhận được điều đó, nhưng vấn đề là hẳn chưa muốn. Giống như một bữa ăn, có người no lưng lửng bụng, có người lại ăn tới khi no căng mới rời bàn ăn. Hiện tại hẳn chính là no lưng lửng vậy.

Hơi tiếc một chút rằng không thể đem đàn diên bạo đầy được thì đã hết giờ giới hạn. Tuy nhiên đột phá hai đại cảnh giới cũng đã rất không tồi, ngoại trừ việc tu vi tăng tiến, linh lực trải đầy toàn thân thì căn cơ của hẳn cũng coi như tốt nữa.

Ngâm mình trong linh dịch cũng khiến cho thể chất của hẳn tăng mạnh, chỉ ít tăng 20% so với lúc trước khi tiến vào Tụ Linh Thác.

2500 điểm tiến vào Tụ Linh Thác, coi như đáng giá.

Trần Ngọc Lâm thoát ra khỏi giao diện Hệ Thống, ngã sập xuống giường. 7 ngày không ngừng nghỉ tu luyện dù chỉ là trong giao diện Hệ Thống cũng vô cùng kiệt quệ, hẳn mấy lần thiếu chút không chịu nổi mà sập đổ, đơn thuần chỉ nhờ vào linh lực bên trong cung cấp năng lượng và tăng mạnh tinh khí thần cho hẳn.

Mệt mỏi không phải thể chất, mà là tinh thần.

Cho nên lúc này là lúc ngủ say, cái gì khác tính sau.

Sáng hôm sau đó, Trần Ngọc Lâm trong sự kinh ngạc của Âu Bảo Uyên, ăn như thần trùng húc mả, thậm chí đến đĩa đồ ăn thứ 12 mới dừng lại.

Có vẻ do tác dụng "Mặc Định Hợp Lý" cho nên chẳng ai có thấy gì kì lạ về cảnh giới của hẳn. Cái tác dụng này của Hệ Thống mười phần hữu dụng, thậm chí Thánh Nhân như Tiêu Dao Thánh Nhân cũng dính trấu.

Đồ ăn ở khách sạn rất phong phú, dinh dưỡng cũng rất nhiều, tuy nhiên hẳn lại cần lượng dinh dưỡng đem so với đồ ăn cung cấp ở đây còn nhiều hơn. Kể ra cũng không sai, hôm qua hơn 7 ngày liên tục tu hành, cơ thể hẳn đã sớm bị vắt kiệt toàn bộ dinh dưỡng, cho nên cần bổ sung lớn.

Linh lực chỉ có thể tạm thời cung cấp năng lượng cho cơ thể hẳn hoạt động mà thôi. Hẳn còn chưa đạt tới Tích Cốc, cơ thể không có đạt tới mức hoạt động chỉ dựa vào linh lực được. Muốn đạt tới đó chỉ ít cũng phải Ngũ Phẩm Bát Luân. cũng là Ngũ Phẩm đỉnh phong, đến lúc đó có thể Tích Cốc rồi.

Đương nhiên tại Ngũ Phẩm Bát Luân không phải cơ thể tự tổng hợp ra dinh dưỡng hoặc chỉ hoạt động dựa vào linh lực, mà các chất dinh dưỡng sẽ liên tục tuần hoàn tạo thành một vòng tròn bất tận, không bị hút thịt ra thì không thay đổi.

Trần Ngọc Lâm đáp xong một đồng, Âu Bảo Uyên đưa cho hẳn một vốc thuốc tiêu hóa, nói:

"Uống này, hôm qua ông còn chẳng hiểu sao chưa tới 8 giờ đã sập, đã thế còn ăn lắm, chẳng lẽ thức khuya với nhin ăn nhiều lắm à? Cứ thế này sẽ chết sớm đấy."

Tiêu Dao Thánh Nhân ngáp, nói:

"Thanh niên thời nay toàn thích tìm đường chết. Ta quen một thằng thức đêm 5 hôm liền, kể đó hẳn trụ tim suýt chết, giờ vẫn nằm khoa cấp cứu."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Hắn quay qua Âu Bảo Uyên, thăm thì hỏi:

"Này, cô gái kia là ai thế?"

Ánh mắt hắn hơi liếc về phía một cô gái tóc vàng, ngực to mông bự, mặt trát cả tá phấn, đúng kiểu Tiêu Dao Thánh Nhân ưa thích. Chắc là lại một cô gái nào đó mà Tiêu Dao Thánh Nhân dắt được về, nếu thế thì hắn cũng không ngạc nhiên.

Cái ngạc nhiên là cô này vừa nãy lúc hắn đang quẩy đồng đồ ăn, cô gái này có quay sang hỏi hắn:

"Nghe nói cậu là tướng lĩnh của Quân Kháng Chiến trong tương lai à?"

Trần Ngọc Lâm lúc đó hơi khựng lại, nghĩ thầm "Quân Kháng Chiến là cái quỷ khi gì cơ?" nhưng do Tiêu Dao Thánh Nhân đánh mắt cho hắn, và hắn cũng chẳng muốn nhiều chuyện nên ậm ừ cho qua.

Hiện tại hắn thực sự tò mò, nãy giờ họ cứ lăm nhăm cái gì đó về "Kế Hoạch Trí Tuệ Nhân Tạo" và "Ngày Phán Xét".

"Ồ, đúng rồi hôm qua ông ngủ xuyên bữa tối. Xin lỗi, thông tin tuyệt mật."

Âu Bảo Uyên câu cuối cùng hiển nhiên nói với cô gái kia. Nàng búng ngón tay, giờ tay lên làm phép ngăn chặn âm thanh, Trần Ngọc Lâm đọc môi thấy cô gái kia hình như đang hỏi Tiêu Dao Thánh Nhân cái gì đó liên quan tới công nghệ tương lai. Âu Bảo Uyên kể đó rút ra một cái máy tính bảng, nói:

"Nhìn, cái này phải nói là huyền thoại không sai."

Trần Ngọc Lâm nhìn vào màn hình, hình như là một video tự quay, cảnh trong video là cảnh quay từ phòng hắn, quay hướng ra một cây cầu. Chất lượng video rất tốt, âm thanh cũng thể dù cách xa phải tới vài cây số.

Hình như nàng quay phim dựa vào trình duyệt quay phim của nàng? Không biết nữa.

Trần Ngọc Lâm nhìn về phía một cô gái đang đi qua cầu, chạy bộ, cô gái này trông có thể nói là vô cùng xinh đẹp, thuộc loại điện nước đầy đủ.

Không sai, chính là cô gái đang ngồi cùng bàn ăn với bọn hắn.

Đột nhiên lúc này, trước mặt cô ta bỗng xuất hiện một tia sáng, rạch phá hư không. Kế đó tia sáng này dừng lại trước mặt cô gái đang chạy bộ, nổ rộng ra hóa thành một quả cầu sét ánh sáng, tiếng tách tách có thể được nghe thấy khi sét đánh vào thành cầu. Những cái xe trên các làn đường đột nhiên tách ra, nhưng bằng cách nào đó không xe nào va chạm vào xe nào, còi rú vang ầm ỏi.

Sau đấy, xuất hiện từ bên trong quả cầu sét là một con... robot, to bằng người, trông cũng giống người. Nó chột chằm chằm đứng lên, hai mắt tóe lên tia laze đỏ rực, nhìn quanh rồi vô cùng linh hoạt quay về phía cô gái chạy bộ, một giọng nói phát ra:

"Đã tìm thấy Darian D.Corner. Tiến hành tiêu diệt mục tiêu."

Trần Ngọc Lâm

-.....

@.@

Bất chợt, khi con robot còn chưa nói xong, một quả cầu sét khác giáng lâm, tương tự như quả cầu đầu tiên ngoại trừ việc năng lượng nó phóng ra nhanh chóng đẩy lùi những xe ô tô trên cầu lùi lại vài mét. Từ trong đó nhảy ra một người đàn ông mặc độc một cái quần lót, hắn đứng dậy, nhanh chóng bằng một tốc độ thần sầu tiếp cận con robot kia, bàn tay giờ lên, một luồng điện quang lóe sáng, con robot lập tức mất đi toàn bộ sự sống, đổ sập xuống.

"Chú ý.."

Âu Bảo Uyên thăm thì.

Người đàn ông mặc độc cái quần lót, trông mười phần cơ bắp, hắn lấy tay xoa người, lập tức một bộ quần áo bằng da như thần kỳ hiện ra trên người gã. Kế đó, hắn quay người về phía cô gái trẻ gọi là Darian, hỏi:

"Cô gọi là Darian D.Corner, năm nay 24 tuổi, sinh nhật 12/9? Tên cha mẹ lần lượt là..."

Kế đó hắn nói ra rành mạch một đồng thông tin, cô gái trẻ kia chỉ biết câm nín gật đầu. Cuối cùng, gã đàn ông giới thiệu bản thân:

"Cô có thể gọi ta là T-900, được gửi về từ tương lai bởi quân Kháng Chiến với mục đích là bảo vệ cô."

Darian run rẩy hỏi ngược lại:

"Bảo vệ.. tôi?"

"Không chính xác. Chính xác hơn, tôi được gửi về từ quân Kháng Chiến ở tương lai, năm 2029 để bảo vệ đứa con tương lai của cô, John Corner. Vào ngày 21 tháng 12 năm 2018, một dự án bí mật của chính phủ Mỹ sẽ khởi động EarthNet, một thực thể liên quan tới trí tuệ nhân tạo. Nó sẽ nhanh chóng phát động tổng tiến công hạt nhân toàn nhân loại, gây ra cái gọi là Ngày Phán Xét. Và chính con trai của cô sẽ dẫn đầu Quân Kháng Chiến chống lại chúng trong tương lai. Tôi được cử đến từ tương lai để bảo vệ cô bởi chính con trai của cô."

Trần Ngọc Lâm

"....."

John... Corner? EarthNet? Kế hoạch dự phòng của Skynet à?

Đột nhiên, T-900 quay ngược người, bàn tay hóa thành một lưỡi kiếm tinh thể lỏng, đâm xuyên qua ngực con robot vừa đứng dậy, con robot lập tức đổ sập. T-900 rút lại lưỡi dao, lạnh lùng nói:

"Không có thời gian. Căn cứ ở đâu?"

"Tôi nghĩ... là chúng ta có thể ghé về căn hộ của tôi trước."

Cô gái trẻ nói, kẻ đó quay ngược chạy về đầu bên kia cây cầu, T-900 sai bước theo, một tay nắm lấy tay cô ấy, nói:

"Không cần thiết, nơi đó đã bị kẻ địch phát hiện. Đừng lo, bạn bè của cô sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng tôi biết một nơi, nơi những người.. như cô được bảo vệ an toàn."

Video kết thúc ở đó.

Trần Ngọc Lâm kinh dị thả cái máy tính bảng xuống, liếc nhìn cô gái trẻ... Darian, run sợ nhìn qua Tiêu Dao Thánh Nhân.

Thằng cha này hôm qua cái của khí gì xông lên óc vậy?

Tiêu Dao Thánh Nhân thấy cái nhìn của hắn, nháy mắt cho hắn, kẻ đó gờ một cốc rượu lên nói:

"Nguyên vốn kế hoạch chính là đem mấy người bảo vệ, bảo đảm tương lai sẽ được bảo kê. Nhưng, hiện tại kế hoạch thay đổi, đã có những Kẻ Hủy Diệt mới được Quân Kháng Chiến gửi về. Chúng ta sẽ tiến công thẳng vào tổng bộ chỉ huy của chúng, dập tắt kế hoạch EarthNet từ trong trứng nước."

"Nhưng mà trước hết cứ ăn cái bánh này đã, kéo nguội."

Trần Ngọc Lâm

"....."

Vậy là bọn hắn phải đi Mỹ à?

Thôi kệ, chỗ nào cũng được miễn không phải New York.

Năm lớp 9 hắn có vài trải nghiệm không được hay ho mấy với New York, giờ vẫn còn ám ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Tiêu dao thánh nhân phân thân

Hóa ra bọn hắn không cần đi Mỹ, ổn phước.

Tuy nhiên Tiêu Dao Thánh Nhân sẽ xách cô nàng kia đi một chuyến trip "Tiêu diệt bản doanh trí tuệ nhân tạo hoặc cái gì đó nghe giống giống thế" và giải cứu thế giới, sau đó ông sẽ quay ngược về tương lai nơi Quân Kháng Chiến đang đợi ông, hoặc ông sẽ bị tan biến do bị dòng thời gian xóa sổ, đại khái một trong hai cái đó.

Dù là cái gì thì đều nghe khảm như nhau cả.

Trần Ngọc Lâm sẽ rất nhớ ông, chắc cú đó. Chẳng mấy khi kiếm được một con thú tràn đầy nhục dục, ghé thăm và đáng khinh bỉ để làm trò như vậy.

Tiêu Dao Thánh Nhân có biết cảm nghĩ của hần về ông không á? Ai mà biết, nhưng hần vẫn còn nhảy nhót ở đây mà không bị một đập bẹp dí, thế là đủ rồi.

Trần Ngọc Lâm sau khi ăn xong, bèn ở lại trong phòng một lúc.

Hần đang luyện tập một chút các võ kỹ, tuy rằng hơi có chút điểm nước đến chân mới nhảy, nhưng như vậy còn tốt hơn chán so với chẳng biết làm cái gì. Dù sao đến cả Âu Bảo Uyên cũng đang chinh chu lại 2 cái hộp Pandora của nàng.

2 cái hộp Pandora chính là vũ khí mà Mê Cung Ikarus vác lên, đây chính là bộ trang bị trước kia của nàng, giờ chỉ là vật trả về nguyên chủ. Một cái là một bộ chiến giáp của riêng nàng, một cái là tổ hợp vũ khí.

8 giờ hơn, Trần Ngọc Lâm đang tại luyện tập Đại Tu La Đạo Pháp thì chợt Tiêu Dao Thánh Nhân lạnh lùng bước tới, nhìn qua hần đang tập võ kỹ. Trần Ngọc Lâm lấy làm lạ, ăn xong lão này đem cô gái kia xách đến Mỹ đi giải cứu thế giới rồi, còn ở lại đây làm cái gì cơ chứ?

Khoan đã, trông có vẻ như lão này không đúng. Chính xác hơn là nhiều một phần cao ngạo lạnh lùng hơn hần.

"Tiêu Dao Thánh Nhân, cô gái kia Ngải vút đi đâu rồi?"

Trần Ngọc Lâm dò hỏi, chỉ thấy Tiêu Dao Thánh Nhân khinh miệt cười lạnh:

"Bản thể chạy đi chơi rồi, ta bị vướng tại đây với lũ nhóc tui đây. Thôi thì ta đem lũ nhóc tui bay kỹ năng đem đi mài giữa một thể, coi như không mất mặt ta. Tiếp tục tập luyện đi."

"....."

Á đù đù, nguyên lai đây không phải Tiêu Dao Thánh Nhân, mà là Tiêu Dao Thánh Nhân phân thân. Lão này vút bọn hần cho phân thân trông coi à?

Nhưng kể cả là phân thân thì tính cách cũng khác biệt quá lớn đi?

"Hừ."

Tiêu Dao Thánh Nhân phân thân như thể nghe được ý nghĩ trong đầu hần, hừ lạnh:

"Khác biệt lớn? Người nói xem lúc mà ta đem nửa cái hành tinh toàn bộ thể lực đem đi bình định, hần còn đang chơi gái. Lúc ta đem quân đoàn xâm chiến 3/4 cái tinh hệ, hần vẫn đang chơi gái. Lúc mà ta đem 12 Ma Thần chém giết hơn nửa, hần vẫn chơi gái. Á thực ra lúc đó hần đang bị con vợ đi suốt 3 cái hành tinh, nhưng mà ai quan tâm."

"Thôi, không nói những thứ này. Người tiếp tục tập luyện, ta xem cải thiện được tới đâu thì cải thiện, dù sao cũng không có gì làm."

Trần Ngọc Lâm

"....."

Giờ à, nguyên lai Tiêu Dao Thánh Nhân lấy như vậy đơn giản là vì đó là cách mà hần lớn lên. Thế mà suốt ngày tự rao giảng với kẻ tích xưa cái gì ngăn chặn chiến tranh, bình định bách tộc, vân vân vân, Trần Ngọc Lâm nghe muốn sùng bái hần. Nếu không phải Trần Ngọc Lâm biết thừa bộ mặt của lão có khi tôn lão lên làm idol rồi không chừng.

Nguyên lai toàn bộ đều là chiến công của phân thân?

Nói đơn giản, Tiêu Dao Thánh Nhân chính là để cho phân thân đi lăn lộn cực khổ, bản thân nằm nhà thì thừa hưởng toàn bộ từ danh, công, tư, lợi.

Cái này cũng có thể chứng Thánh?

Hoặc thật ra cái phân thân này mới chính là bản thể, bản thể mới là phân thân, có điều vì thuận tiện tu luyện, hai cái hoán đổi vị trí cho nhau không chừng.

Tiêu Dao Thánh Nhân phân thân:

-.....

Thằng cha này nào lại bỏ ra cái gì vậy?

Trần Ngọc Lâm đậu xanh rau má đem một cái Đại Tu La Đạo Pháp thi triển đi ra đối với con người gỗ trước mặt. Trước tiên, một thân linh lực dòn ở đằng sau lưỡi đao, kế đó đem nó đẩy lên trước, đồng dạng thời khắc chém trúng địch nhân, bạo tạc. Đây chính là Đại Tu La Đạo Pháp Thứ Nhất.

Tuy nhiên, lúc này hần thi triển đi ra khác biệt, trước tiên vẫn như cũ, tuy nhiên lúc chém xong con người gỗ phía trước, đột nhiên tay hần xoay chiều, lưỡi đao trong nháy mắt quang mang chợt lóe, hình thành nên một cỗ rung động rợn người trong không khí, thậm chí thân đao lóe lên quang mang dị lói, một đao này đi qua hoàn toàn khác biệt, đem con người gỗ trăm ra làm 2 nửa.

Đại Tu La Dao Pháp thức thứ 2, Tu La Trảm. Một chiêu này là dường như mộ phỏng từ chiêu thức của một chủng loài viễn cổ, xưng là Tu La, bọn chúng không chỉ dùng đao, nhưng dùng toàn bộ vũ khí đều là vũ khí nặng nề.

Như Yểm Đao một dạng.

Chỉ có đạt tới thức thứ 3 mới là chân chính hoàn chỉnh Đại Tu La Dao Pháp, thức thứ 3: Đại Tu La Diệt. Đạt tới thức thứ 3 cũng cần thời gian rất lâu, lâu hơn hẳn từ thức thứ 1 tới thức thứ 2.

Nhưng đạt tới thức số 3, độ khống chế cần tới mức 90% năng lượng sử dụng của Đại Tu La Dao Pháp, tới mức khống chế này có thể liên miên từng lưỡi đao vung đi ra đều là Tu La Trảm mà không cần hao phí quá nhiều linh lực.

Qua tìm hiểu, hẳn tìm ra được Đại Tu La Dao Pháp kì thật vốn là Dao Pháp dành cho Ngũ Phẩm Đạp Luân, chỉ đạt tới mức này mới bắt đầu nghiên cứu quỹ đạo vận chuyển năng lượng vạn vật, mới đủ điều kiện đem Đại Tu La Dao Pháp thức thứ 3 vận thành. Hai thức đầu tiên thì có thể để cho phía dưới học tập cũng được.

Tiêu Dao Thánh Nhân phân thân gật gù, hẳn nhìn ra được Trần Ngọc Lâm đối với thức đầu tiên cũng rất thấm khá, thức số 2 có vẻ như vừa mới bắt đầu luyện tập, nhưng cũng rất tốt thế là bèn chỉ bảo cho hắn một số chỗ.

Trần Ngọc Lâm cũng là hấp thu rất tốt, Tiêu Dao Thánh Nhân Phân thân nhìn lướt qua người hắn dường như đã đem kỉ kinh bát mạch, cấu trúc xương cốt cơ bắp của hắn cho nắm rõ, đem rất nhiều động tác có chút trúc trắc của hắn chỉnh sửa một chút, đạt được hiệu quả lớn nhất.

Trần Ngọc Lâm cũng nhân tiện đem toàn bộ các loại võ kỹ hắn đang tập huấn ra nhờ dạy bảo một lượt, chiếm được linh ngộ rất lớn. Tuy rằng Hệ Thống sử dụng phương thức truyền thụ hình ảnh trực tiếp vào trong não hắn, nhưng chung quy ra vẫn có một số thứ khác biệt, hắn cần phải tự bản thân học tập ra.

Có Tiêu Dao Thánh Nhân phân thân này, Trần Ngọc Lâm tiết kiệm rất nhiều công sức tự mình tìm hiểu.

Tiêu Dao Thánh Nhân Phân thân này độ hữu dụng cao hơn nhiều so với bản thể, độ hữu dụng của bản thể trên cơ bản là 1 nếu không muốn nói là tương đối ăn hại, còn phân thân có lẽ vào khoảng 100.

Tiêu Dao Thánh Nhân Phân thân + Bản thể thông qua liên kết tâm linh:

-.....

Âu Bảo Uyên lúc này đi ra ngoài, có vẻ bưng bưng sinh khí. Nàng trên thân mặc một bộ áo choàng da dài đến đầu gối như của bọn hắn, cái này dường như là đồng phục may riêng, cùng một kết cấu tuy nhiên mỗi người một loại style khác nhau. Huy hiệu Vĩnh Hằng Đảo cũng treo trên ống tay áo.

Áo choàng da này sáng bóng sắc kim loại đen, từng đường vân rõ rệt nổi lên giống như mấy loại hình xăm chữ công nghệ cao.

Bên trong của nàng hoàn toàn ẩn tượng hơn hẳn, Trần Ngọc Lâm đồ bên trong cũng chỉ là Chiến Y với Chiến Giáp bên trong, tuy nhiên đồ của nàng lại là Vũ Trụ Chiến Phục, cấp bậc cao hơn hẳn của Chiến Y, Chiến Giáp, giống như kiểu 2 cái gộp làm 1, đồng thời có thể chiến đấu ở mọi loại địa hình vậy.

Vũ Trụ Chiến Phục không giống như đồ phi hành gia, ngược lại nó giống giáp Iron Man hơn, mặc dù nó thon gọn hơn nhiều, tuy nhiên cũng không kém độ ngẫu lòi với một màu đỏ - vàng sáng bóng.

Trong Giám định, bộ Vũ Trụ Chiến Phục là cấp S+. Cấp S+ đó, một vật phẩm cấp S thường chỉ ít cũng phải 3 vạn tới 5 vạn mới mua được cái gì đó hữu dụng, đừng nói S+.

Cái vali Pandora kia của nàng cũng đồng thời là cấp S. 2 kiện vật phẩm cấp S, quá đủ trấn kinh hắn. Tuy nhiên thời khắc hắn Giám Định tới kĩ năng, liền không còn một chút nghi ngờ.

3 cái kĩ năng, một cái cho phép biến cả 2, cả bộ Vũ Trụ Chiến Phục lẫn vali Pandora biến đổi thành hết thảy cấu trúc công nghệ khoa học, miễn là không cần thiết sử dụng các loại vật liệu đặc thù, thậm chí nếu sử dụng một số vật liệu đặc thù vẫn có biện pháp thay thế.

Kĩ năng thứ hai cho phép hấp thu linh lực vô chủ xung quanh, thậm chí nếu ẩn kỹ yếu đuối có thể trực tiếp hòa tan chúng. Ngoài ra trong trường hợp robot nano bị tổn thương, có thể thông qua thôn phệ kim loại, hoàn toàn tái sinh.

Kĩ năng thứ 3 chính là có thể khuếch đại lực ảnh hưởng từ mọi hành vi của người mặc, bất kể cận chiến hay về ma pháp trận văn đều có thể mô phỏng lại, hơn nữa có thể tùy ý tái kích hoạt.

Bảo sao nó là cấp S+.

Trần Ngọc Lâm tra hỏi một chút, trong Cửa Hàng cũng có cái này: Vạn Biến Chiến Phục - Bản Hoàn Chính - 13 vạn điểm Vạn Mệnh.

Dường như nàng mặc thế này chỉ cố ý show cho hắn xem, vì ngay sau khi hắn nhìn vài giây, lập tức bộ Vũ Trụ Chiến Phục phát sáng, biến đổi thành một bộ đồ như của hắn, có điều là cho nữ.

"11 giờ 30 rồi."

Âu Bảo Uyên vươn người, nằng đi tới tươi cười khoác tay Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Chúng ta đi được chưa? Tiêu Dao Thánh Nhân, ta tưởng Ngài đi cùng cô gái kia đi Mỹ rồi mà?"

Tiêu Dao Thánh Nhân phân thân im lặng. Chúng ta quay trở lại chủ đề này rồi à?

Dưới sân thi đấu.

Lúc này cũng là 9 giờ 40 rồi, và tuy rằng 10 giờ tập trung nhưng tổng quan mà nói, cứ tập trung vào khoảng 10 giờ kém 15 thôi. Cũng nên quan sát trước một chút tình hình quân Kháng. nhằm, tình hình của đối phương.

"Như vậy là chúng ta sẽ bị phân tách ra những chỗ khác nhau, kẻ đó phải chém giết những con hung thú, đoạt lấy các Lệnh Bài Mạnh Vỡ để kiếm được truyền thừa, bên trong còn có thể có thần binh cổ đại ẩn giấu?"

Âu Bảo Uyên hỏi, Trần Ngọc Lâm gật đầu xác nhận:

"Không sai, tuy nhiên đỉnh chính một chút là thần binh cổ đại đang sale off. Ví dụ như thanh này đang giảm 50%."

Trần Ngọc Lâm giờ lên Song Quân Trấn, sau khi hấn lên cấp Tam Phẩm đại viên mãn, Song Quân Trấn từ tầng lên khối lượng 15 lần xuống còn tăng lên 25 lần là tối đa. Tương đương với hiện tại hấn có thể vung một cú nặng 3 tấn, cả hai cây Song Quân Trấn là 6 tấn cả thấy.

"...."

Âu Bảo Uyên im lặng, quay đi nựng Lang Lộc lúc này đang trong hình dán sói con cutie đáng yêu. Trần Ngọc Lâm cười hì hì, quay sang nhìn xung quanh, phát hiện hầu hết mọi người một phần đang nói chuyện, bàn chiến thuật, tuy nhiên có một số lượng nhỏ đang nhìn hấn.

Đem so với Tam Phẩm tu vi thi đấu, số người Tứ Phẩm tu vi thi đấu còn nhiều hơn, lên tới khoảng 400 người.

Xác thực, tuy rằng số lượng tông môn cấp thấp tham gia đại hội rất nhiều, nhưng cũng tổng không tới mức phải đến để cho Tam Phẩm đại viên mãn đến thể chỗ cho Tứ Phẩm thi đấu. Thậm chí lần này là 2 người.

Hơn nữa, đối phương trong vòng trước còn ngang nhiên tranh được hoàn hảo Lệnh Bài Mạnh Vỡ, ghép thành Truyền Thừa Lệnh Bài hoàn chỉnh.

Cần biết Lệnh Bài Truyền Thừa Mạnh Vỡ chỉ cần giữ TOP 3 đa số mảnh vỡ là có tư cách nhận truyền thừa, nhưng Truyền Thừa Lệnh Bài hoàn chỉnh mang ý nghĩa một truyền thừa cấp cao hoàn chỉnh, bất cứ lúc nào cũng có thể tới lĩnh ngộ lại. Thậm chí một số ít còn có thể đem về tông môn cống hiến.

Tuy rằng nhóm Trần Ngọc Lâm có tới 2 Tam Phẩm, nhưng không ai có hứng thú đi nói gì. Thứ nhất không có lợi lộc, thứ hai tất cả mọi người đều có IQ cao hơn 3 chữ số, tự nhiên hiểu được, một tông môn chỉ xuất ra nổi 2 Tam Phẩm, 1 Tứ Phẩm, tức là tông môn này quá mạnh, không móc ra nổi cảnh giới thấp hơn.

Ai có hứng trêu chọc một tông môn như vậy, mà bản thân còn không có lợi lộc gì? Chỉ cần IQ đại khái khoảng trung bình 90 điểm là đủ để tự hiểu điều này.

Trần Ngọc Lâm kiểm tra lướt qua một chút thông tin, thấy dường như cũng không có khác biệt nhiều so với cuộc thi bên Tam Phẩm, chỉ khác là thay vì có 50 mảnh Lệnh bài mảnh vỡ thì lúc này có tới 150 mảnh. Suru tập toàn bộ khó hơn nhiều.

Hấn cũng để ý Âu Bảo Uyên cảnh giới lúc này là Cao Cấp Ma Pháp Sư Đỉnh Phong, chuẩn bị tùy thời đột phá Đại Ma Pháp Sư. Lúc đó chính là một cảnh giới hoàn toàn khác, Đại Ma Pháp Sư lực chiến lớn hơn hẳn Cao Cấp Ma Pháp Sư hàng tá lần.

Thiên Kiếp Cao Cấp Ma Pháp Sư lên Đại Ma Pháp Sư cùng với Tu Chân giả tương đối khác biệt, vẫn sẽ có lời đình đánh vào cơ thể người độ kiếp, tuy nhiên môi trường xung quanh người độ kiếp sẽ liên tục biến đổi gây ra các trở ngại cho việc hình thành ma pháp trận, không có tri thức vô cùng uyên thâm về các vòng tròn ma pháp là xác định ngửi mùi đất cho quen đi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 216

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên ngồi tán chuyện một hồi, cuối cùng cũng đến lúc Hội Trường Liên Minh, vẫn cái ánh mắt lơ đãng, vẫn cái thần sắc chán đời đấy, vẫn một cái bài diễn văn đấy, đi lên phát biểu.

Trần Ngọc Lâm chán chường nhìn qua lão này, dường như ngoại trừ Tiêu Dao Thánh Nhân phiên bản phân thân, hẳn chưa bao giờ gặp qua bất kỳ ai có dù chỉ một nét nào giống người lớn hết, một là giống như trẻ con, hai là lò dò lò dò như người chết trôi sống lại.

Hội Trưởng Tu Luyện giả Liên Minh là loại số 2.

Nói một thôi một hồi thì cũng đến phiên bọn hắn được gửi đi đến trong Bí Cảnh. Như cũ, thời hạn một dạng là 3 ngày, tuy nhiên lần này Hệ Thống không có thông báo yêu cầu nhiệm vụ đạt được hạng 1.

Một ánh sáng chói lòa phát ra, chắc cái này được thiết kế ra là để che dấu đi trận pháp dịch chuyển. Nghe Âu Bảo Uyên nói, thời điểm nàng tới quan sát hẳn thi đấu Tam Phẩm trận thi đấu có nhìn thấy ánh sáng chói lòa phát ra, kể đó toàn sân không một bóng người.

Mở mắt ra, Trần Ngọc Lâm chợt nhận ra hắn đang rơi tự do. Tuy rằng chẳng hiểu cái khi khô gì đang diễn ra ở đây, tuy nhiên hắn cũng nhanh chóng ổn định lại, kể đó từ dưới chân hắn lập tức trang bị một đôi giày, Phi Dực Hải vùng mạnh đôi cánh ra, lấy lại thăng bằng cho Trần Ngọc Lâm.

Tiếp đất xuống, khoảng 200 mét phía dưới, Trần Ngọc Lâm nhìn qua xung quanh. Bất chợt lúc này, một tiếng phịch rơi thẳng xuống lập tức thu hút sự chú ý của hắn.

Đó là hai cái balo? Nhìn qua có vẻ là loại balo trang bị dù cho lính nhảy dù.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua trên trời, phát hiện ngoài hắn sử dụng Phi Dực Hải, chỉ có khoảng 1/8 có cách để từ trên trời đi xuống. Và đó là trên trời cũng có khá nhiều người, theo tầm hắn quan sát được thì trong bán kính 10 cây số có chừng 30 người.

Chợt lúc này, một cái dù ở gần ngay trên đầu hắn bốc cháy, kể đó một vụ nổ vang lên khiến cho Trần Ngọc Lâm giật mình. Nhưng cùng lúc này, một thân ảnh từ trên trời hạ xuống, một tay xách theo một khẩu pháo hạng nặng, loại có nòng phát sáng, hơi giống pháo laze, tay kia xách theo một con sói con.

Âu Bảo Uyên?

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc nhìn qua phía nàng, có vẻ như lần này cùng với lần thi trước khác biệt, lần này 3 người dự thi có thể ở chung 1 chỗ.

Tốt. Vì lần này so lần trước có vẻ khó khăn rất nhiều. 150 mảnh vỡ Lệnh Bài, 400 hơn người dự thi. Nói là không khó hơn có chó nó tin.

Âu Bảo Uyên nhìn hắn, nói:

"Có vẻ như đã thay đổi thể thức thi đấu rồi, thậm chí cả địa hình cũng thay đổi nữa."

Trần Ngọc Lâm gật gù, hắn chui ra khỏi cái hố đang ở, kể đó nhìn xung quanh. Nếu như địa hình tại màn thi đầu tiên là rừng- núi - hang động, vậy thì địa hình tại màn thi này có thể nói là một mảnh không gian đồ nát. Bầu trời trải đầy vết nứt, đồ rục, xung quanh là những tòa nhà cao tầng sập xệ, trông như bị bỏ hoang hàng trăm năm. Vài cái đã đổ sụp xuống.

Giống như thể đây là thời gian sau tận thế vài trăm năm vậy.

Tuy nhiên những căn nhà này khiến trúc rất lạ thường, không giống như kiến trúc Trái Đất, những tòa nhà hình tròn có, cây nắm có, thậm chí vài cái hình khối lập phương.

"Ba Đa Lạt."

Âu Bảo Uyên nhíu mày:

"Tại sao bọn hắn lại ở đây?"

"Cái gì cơ?"

Trần ngọc Lâm quay sang Âu Bảo Uyên, hỏi. Âu Bảo Uyên vồn vện đáp, thả Lang Lộc xuống, đoạn nói:

"Ba Đa Lạt là tên một chủng tộc cổ xưa, bọn hắn công nghệ không quá phát triển, văn minh tu luyện cũng đồng dạng không thực sự phát triển, tuy nhiên bọn hắn lại sở hữu thọ nguyên đem so với tất cả các chủng loài khác trong vũ trụ dài gấp nhiều lần. Một con Ba Đa Lạt bình thường ít nhất cũng có trên triệu năm thọ nguyên."

"Hơn nữa, môi trường không gian bọn hắn đặc thù, không e ngại bị tấn công. Cho nên bọn hắn hoàn toàn không có ý tứ đem cái gọi là cảnh giới đề thăng, mà chỉ tập trung vào việc hưởng thụ."

"Một chủng tộc tuyệt vời."

Trần Ngọc Lâm cảm thán:

"Thế cái thành phố này thì liên quan gì tới Ba Đa Lạt?"

"Không biết. Hẳn là một thành phố do bọn hắn xây dựng ở các hành tinh khác, bị bỏ hoang đi?"

Âu Bảo Uyên lắc đầu. Đối với Ba Đa Lạt chủng tộc nàng cũng không quá hiểu rõ lắm, chỉ biết bọn hắn là một trong các chủng tộc nổi tiếng về khả năng kiểm soát cơ thể và không chế năng lượng.

Dù là một con binh thường nhất cũng có thể không chế thọ nguyên cùng sinh mệnh lực của bản thân, để cho đạt tới trình độ ngàn năm không tiêu hao. Đây gần như đã là không chế lực cấp bậc tôn giả.

Hơn nữa hành tinh bọn hắn sống trên cũng là một hành tinh sống, có ý thức lãnh thổ của riêng nó, tự tạo ra một dị không gian riêng, rất nhiều phi thuyền ý đồ đem chủng tộc này nô hóa liền bị một kích hủy diệt cả hạm đội, hoặc vĩnh viễn lạc trong mê cung không gian vô tận.

"Công nghệ của Ba Đa Lạt rất đặc thù, nổi tiếng nhất dường như là..."

Crack... crackk...

Chợt một loạt những tiếng động vang lên, thu hút sự chú ý của cả ba. Trần Ngọc Lâm nhìn qua, thấy một khối lập phương nhô lên từ mặt đất, hoặc có thể nói là sàn bê tông. Khối lập phương này vỡ ra, để lộ bên trong là một cỗ máy dạng hình người, nhưng được tối giản mạnh mẽ.

Không có đầu, chỉ có 18 chấm đỏ nho nhỏ toàn thân, có lẽ là mắt. Tay nó chỉ là 2 cái ống đồng lắp vào nhau, mỗi ống to như cái gậy bóng chày, thiết kế bóng mượt khá đẹp, tuy nhiên có vẻ có dây điện sâu bên trong. Ngực nó rỗng tuếch, có vài bó sợi trong suốt gắn bên trong, nối với một vật thể hình dạng như xương cột sống nối xuống xương chậu. Không có bụng, chỉ có một cái cọc xương cột sống chỗ là bụng.

Hai chân nó có hình dáng như chân thú, lại nửa giống loại kết cấu lò xo.

Hai tay nó trang bị hai cái thanh kiếm hai lưỡi, một dài ra thay thế bàn tay, một mọc dài ra chỗ khuỷu tay. Dường như nó thiết kế là để chiến đấu.

"... Công nghệ tự động hóa toàn phần."

Âu Bảo Uyên nhìn con robot, hoàn thành nốt câu.

Con robot này đột nhiên lao lên, tốc độ kinh dị, kể đó lập tức từ trên trời giáng xuống một vật mang theo tia chớp bùng bùng, vật thể này giống người, hơi gầy, không có ngũ quan, toàn thân là kim loại, cũng chính là một con robot khác.

Hắc Linh cánh tay hóa thành một lưỡi rìu, tàn bạo chém một nhát chém thân thể con robot kia làm đôi. Trần Ngọc Lâm hi vọng thông báo Hắc Linh nhận được exp còn hắn thì nhận được điểm Vận Mệnh nhưng không có, cũng không ngạc nhiên lắm.

Hệ Thống có bảng phân chia rất khắt khe cái gì nhận được bao nhiêu điểm Vận Mệnh, cùng loại mà đẳng cấp càng cao nhận được càng nhiều điểm Vận Mệnh. Tuy nhiên các kết cấu như khôi lỗi, robot, hoặc những thứ tương tự sẽ không có điểm Vận Mệnh phụ kèm.

Xác chết thì được, nhưng khôi lỗi lại không thể. Hơi lạ chút. Dường như robot được tính là một phần tử không độc lập trong một tập hợp kết cấu trí tuệ hoặc cái gì đó.

Nói cách khác, nếu vòng thi đấu lần này, đối thủ là robot, coi như hắn chẳng kiếm được tí điểm kinh nghiệm lẫn điểm Vận Mệnh nào.

"Con này là cấp C à?"

Nhìn qua trên cổ nó, có ghi một chữ C rõ to. Theo trên lệnh bài, C nghĩa là thực lực như Tứ Phẩm trung kỳ Tu Chân tu sĩ, D là tứ phẩm sơ kỳ, B, A lần lượt, hậu kỳ và đại viên mãn.

S là Ngũ Phẩm, có lẽ thế.

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, cùng lúc, Âu Bảo Uyên nhướn mày:

"Ừm, đến rồi."

"Cái gì đến rồi?"

Trần Ngọc Lâm hỏi, kể đó hắn lập tức biết được. Xung quanh những tòa nhà, xuất hiện rất nhiều con robot tương tự, toàn bộ đều giống như con đầu tiên, những con cấp C, B đi đầu, nhưng nhiều nhất vẫn là cấp D.

Những con này dường như lúc trước hết thảy trong trạng thái không hoạt động nên Bản Đồ không moi đi ra, lúc này mới khởi động.

Trần Ngọc Lâm vung tay, không khí xung quanh hắn di chuyển tán loạn, một ánh sáng phát ra từ dưới mặt đất, hình thành nên một bản ca dao, kèm theo vài con chim giấy bay lên. Một hướng khác, không gian mở ra, Bách Diện Thú lăm lăm từ bên trong bước ra. Bên cạnh hắn, một ánh sáng đỏ rực lóe lên, Arch Ville đã xuất hiện bên cạnh.

Cùng lúc này Âu Bảo Uyên cử động còn trước cả Trần Ngọc Lâm, nàng mở vali Pandora ra, lập tức cái vali biến thành một vòng tròn giống cái bánh xe

hơi hẹp bao quanh nòng, bên trên và dưới vòng tròn gắn mấy cây gậy. Kế đó mấy cái gậy giờ lên, phát sáng, thỉnh thoảng là mấy khẩu súng.

Rồi đột nhiên cái vòng tròn xoay tròn với tốc độ kinh dị, kế đó một loạt những tia sáng đứt đoạn phát ra, trong nháy mắt hóa thành một cơn mưa tia sáng thẳng hướng những con robot, gần như bắn ra theo góc 360 độ.

Cùng lúc này, một tòa nhà sụp đổ, một con robot khổng lồ, cỡ như cái tàu hỏa, hình dáng giống một con giun đất văng lên từng tiếng rít chui ra khỏi tòa nhà. Âu Bảo Uyên sau khi đem cái vòng xoay kia xoay 1 giây, kế đó nòng quay cái vòng kia 90 độ, vuông góc với mặt đất, rồi bản thân cái vòng đó sáng rực lên, kế đó 16 đường sóng hình quạt bắn ra, lao xuyên qua con rắn kia, và còn đâm xuyên qua nó nữa.

"Xong rồi, đi thôi."

Âu Bảo Uyên ngay sau đó thu hồi lại cái vòng xoay, biến nó trở lại cái vali trong nháy mắt. Trần Ngọc Lâm vẫn đang giữ tư thế hai tay giờ ra triệu hoán đám triệu hoán thú, im lặng nhìn con rắn hạng A toàn thân tách thành mười mấy mảnh rơi xuống, đám robot bám trên mấy tòa nhà cũng nổ tung.

Hắn còn chưa hoàn thành triệu hoán, đã giải quyết xong rồi? Vậy sao chơi?

Trần Ngọc Lâm

-.....

Cùng lúc này Bách Diện Thú đi ra, gầm lớn một tiếng. Trần Ngọc Lâm đậu xanh rau má nhìn xung quanh mấy con robot bị tiếng gầm của nó chấn động, rơi lả tả, nổ tung, không nhất thiết phải theo thứ tự.

Hắn vỗ nó một cái, làm bầm chửi:

"Câm mồm, địch nhân không còn, gầm cái rắm."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Liên hệ?

Trong 1 ngày kể đó, nhóm của Trần Ngọc Lâm cũng không có gì đáng nói, chỉ có duy nhất một lần vô tình đụng độ một đầu cấp S robot, Âu Bảo Uyên đem một khẩu pháo lazer đánh sâu vào hốc mắt của nó, trực tiếp bạo tạc.

Trần Ngọc Lâm phát hiện ra được vài cái Lệnh Bài Mạnh Vỡ, tầm 10 chiếc. Tuy nhiên toàn bộ đều là những mảnh vỡ lẻ tẻ không ráp vào được với nhau cho nên không có quá nhiều công dụng.

Hắn có một phát hiện nho nhỏ liên quan tới Âm Ảnh Lôi, đó là lúc sau khi hắn đem mấy khóa Sét Hòn tích tụ trong đan điền phóng đi ra ngoài đem 1-2 con robot tiêu diệt, sau đó hắn lại bị một con robot dí một khẩu lao phát điện từ đằng sau, hắn để ý cùng lúc hắn bị dí điện vào người, mấy khóa sét hòn nhanh chóng tụ lại trong cơ thể.

Đương nhiên, hao phí linh lực cũng tương đương, tuy nhiên có thể dùng làm một cách tấn công chẳng hạn.

Dường như cho tiếp xúc với Lôi điện thì tốc độ hình thành sét hòn sẽ tăng mạnh.

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên lúc này đang lục lọi ở bên trong một căn hầm, trông như là hầm tránh bão vậy. Tuy nhiên mặt đất, tường nói chung vô cùng gồ ghề giống như có những gợn sóng. Kết cấu kiến trúc nơi này thật khó hiểu.

Nói là hầm, nhưng mà căn hầm này ít nhất có tới 10 tầng hầm, cho nên bọn hắn đành phân tán ra xem có tìm được cái gì không.

"Này, anh xem hộ em bảng hệ thống mạch điện chỗ này như thế nào?"

Âu Bảo Uyên kết nối qua điện thoại từ dưới hầm. Vừa nãy bọn hắn đang đi vào, chợt cánh cửa phía trên rơi sầm xuống, đây lại là loại cửa chống nhiệt chống lực, có khi cho một quả bom nổ ngay cạnh cũng chẳng rung chuyển nổi nó.

Bom hạt nhân cỡ nhỏ thì may ra, mà lúc đó thì hắn tiêu tủng rồi.

Điện thoại của bọn hắn có bộ phát sóng riêng mỗi cái, có thể dễ dàng nói với nhau, dù là môi trường không có sóng cũng có thể liên lạc được.

"Ừm."

Trần Ngọc Lâm suy ngẫm, ở trên đó hai tầng. Hắn lúc này đang nhìn vào một cái mạch điện, có hàng trăm cái sợi dây xanh đỏ tím vàng và đủ các loại

nút bấm. Hắn nói xuống:

"Có vẻ nó hơi khác cái cầu dao điện. Chụp ảnh nhé?"

"....."

Sau khi Trần Ngọc Lâm chụp ảnh, Âu Bảo Uyên im lặng chừng 10 phút, kể đó nói cho hắn bấm một loạt những cái nút theo các tổ hợp khác nhau. Trần Ngọc Lâm có chút kinh ngạc, nàng chỉ mới tiếp xúc với công nghệ này được hơn ngày mà đã đủ kiến thức như vậy rồi.

Chỉ thấy kể đó, cánh cổng ở bên dưới lại được kéo lên, Trần Ngọc Lâm cùng Lang Lộc lúc trước bị nhốt bên ngoài mới đi vào được.

"Nhìn này."

Âu Bảo Uyên dẫn bọn hắn đi theo một con đường, có vẻ như vừa nãy nàng đi dọc theo con đường này một lần, hắn nhìn thấy dấu chân trùng khớp dấu giày của nàng trên con đường phủ bụi.

Kể đó, bọn hắn đi vào trong một căn phòng, căn phòng này có vẻ như là phòng nghiên cứu của tộc Ba Đa Lạt. Hắn nhìn thấy một vách ngăn gần như trong suốt chắn ngang căn phòng. Nửa bên trái căn phòng là thiết kế giống lồng nhốt động vật, mỗi tội cái vách ngăn dường như đã bị phá một lỗ hổng đi ra.

Nửa bên phải có một vật thể giống như một cái tế đàn hình tròn chính giữa, nhưng kết cấu bên trong lại là loại hình công nghệ cao. Lúc này cái "tế đàn" đang phát ra ánh sáng mờ nhạt, bên trên thi thoảng hiện lên vài đồ hình lập thể 3 chiều, trông cũng khá cao cấp.

"Đây là một phòng thí nghiệm của bọn hắn."

Âu Bảo Uyên giới thiệu. Trần Ngọc Lâm nghi hoặc:

"Trông không hiện đại lắm nhì?"

Xác thực, nếu nói chỗ này hiện đại, thì chắc Vĩnh Hằng đảo một vài khu vực có thể nói là siêu tân tiến. Tỉ như cái tấm kính này Vĩnh Hằng Đảo sử dụng một loại kính tinh thể lỏng, bình thường cứng vô cùng, nhưng đồng thời nếu bị lực tác động mạnh sẽ trở nên dai kinh khủng nữa.

Thứ này không thể.

"Đương nhiên đem so với Vĩnh Hằng Đảo thì ai mà đỡ được. Dù sao đây chỉ là một bản doanh, mà Vĩnh Hằng đảo gần như là tổng hành dinh rồi."

Âu Bảo Uyên tặc lưỡi:

"Dù sao, tuy bên ngoài giống nhau nhưng kết cấu bên trong rất khác biệt. Tuy nhiên đó không phải thứ mà em muốn cho anh xem. Nhìn nè."

Nàng giơ tay lên, từ bàn tay của nàng bắn ra một cái ảnh 3 chiều của một căn phòng thí nghiệm, Trần Ngọc Lâm không cần nhìn quanh cũng biết được đây là căn phòng thí nghiệm mà bọn hắn đang đứng.

Bên trong căn phòng này có 3 sinh vật hình con sứa đang phiêu nổi trên không. Một con đầu của nó là mặt phẳng tam giác, một con khác có hình lập phương, con còn lại có hình tròn. Mỗi con lại có một màu khác nhau, liên tục nhấp nháy theo một quỹ đạo khác nhau.

"Ba Đa Lạt, chủng loài không thuần khiết. Người dân tộc Tư La, ưa thích đạo quanh các tinh hệ, khám phá thế giới, nghiên cứu các thí nghiệm lên sinh vật sống."

Âu Bảo Uyên nói, Trần Ngọc Lâm nhận thấy dường như nàng hiểu biết rất rõ về loài này.

Mà cũng không chỉ một loài, mà nàng còn hiểu rất rõ về hầu hết các chủng loài trong vũ trụ. Nói nàng là cuốn bách khoa toàn thư di động cũng không sai.

Hắn nhìn tiếp về lại hình ảnh kia, bên trong cái lồng giam là ba con sinh vật, khác với mấy gã Ba Đa Lạt, lũ này hoàn toàn là động vật. Ba con này nói một cách bình thường thì có lẽ là 3 con Quái Kê hắn từng thấy ở vòng thi đấu Tam Phẩm, tuy nhiên có sự khác biệt rất to lớn.

Quái Kê thông thường không có lông hoặc lông rất mỏng, nhưng lũ này lông dày như loài chim, mặt cũng giống người hơn. Ngoài ra đuôi chúng như đuôi công vậy.

Hơn nữa, chúng có thể nói, hoặc giao tiếp?

Tua nhanh đến một đoạn, Trần Ngọc Lâm chợt nhíu mày.

Hắn nhìn thấy trong phòng thí nghiệm lúc này chỉ có một tên Ba Đa Lạt. Ba Đa Lạt những kẻ này về cơ bản giống mấy con sứa, nhưng đầu của chúng từng con có một loại ấn ký khác biệt giống như mỗi người có dấu vân tay khác nhau vậy.

Nhưng cùng lúc này, hắn nhìn thấy một bóng đen nhẹ nhàng lướt qua mấy khe tủ, bóng đen này chỉ là một cái bóng, trông giống một người với

những cái móng vuốt sắc lẹm, thỉnh thoảng là lũ Triều Ảnh Thú kia.

Kể đó tên người Ba Đa Lạt quay phắt người lại, hần nhìn xuống, một cái xúc tu vung lên, chém qua chỗ con Triều Ảnh Thú, nhưng như dự tính, chẳng có gì xảy ra cả. Kể đó, nó không chút do dự giơ lên một cái xúc tu khác, cái xúc tu này chọt mờ dần, rồi biến mất.

Cùng lúc này con Triều Ảnh Thú vung tay lên, gã người Ba Đa Lạt rít lên một tiếng, lui lại phía sau. Tuy thế ngay sau khi con Triều Ảnh Thú vung tay, nó cũng đồng dạng lui về phía sau, chỉ thấy cánh tay của nó đã tách rời khỏi cơ thể.

Trần Ngọc Lâm lúc này mới để ý, bên dưới thân ảnh của gã người Ba Đa Lạt, gã có 7 cái xúc tu, nhưng lại có tới 8 cái bóng của những cái xúc tu, có vẻ bọn hắn dùng một cách gì đó đem một cái xúc tu chuyển hóa thành bóng, từ đó làm bị thương Triều Ảnh Thú.

Sau đó con Triều Ảnh Thú lao vút về phía cửa, gã người Ba Đa Lạt cũng lao theo sau. Kể đó Âu Bảo Uyên ngắt hình ảnh đi, nói:

"Có vẻ chỗ này từng bị công kích một đợt. Điều này lý giải tại sao không thấy bất kỳ bóng dáng ai ở đây mặc dù những tòa nhà này được xây dựng đủ cho hàng ngàn người sinh sống. Bọn họ bị tấn công bởi loài quái vật bóng đen mà anh nói, lũ robot không làm gì được, cho nên buộc phải di tản."

"Nhưng mà cái bản đồ khảo hạch đầu tiên cùng cái này thì có gì liên quan tới nhau nhỉ?"

Trần Ngọc Lâm nhíu mày, không lẽ là cái đám người Ba Đa Lạt này tới đây để nghiên cứu các dạng sống trong này, nhưng lại bị tấn công bởi lũ Triều Ảnh Thú, không thể không buộc phải rút lui.

Về phần cái vòng khảo thí đầu tiên, có thể đó là dân cư bản địa, hoặc những người bị nghiên cứu bởi đám Ba Đa Lạt này.

Tuy nhiên những dân cư đó chẳng mấy chốc cũng bị giết chết, không phải tự sát thì cũng là do đám Triều Ảnh Thú.

Sau đó, dường như có cái gì đó xảy ra, rồi nơi này bị những con Tinh Không Huyền Thú đem làm lãnh thổ, lúc đó nơi này đã không còn mấy dạng sống thông minh nữa rồi.

Tòa thành này đã bị bỏ hoang, không rõ tại sao không thấy bất kỳ bộ xương nào, có thể là do lũ robot chủ động đem đi chôn cất, hoặc hỏa táng. Tuy nhiên rõ ràng là bọn hắn chạy lông đông nguyên một ngày mà không hề nhìn thấy bất kỳ con Triều Ảnh Thú nào hết.

Lũ đó ở đâu mới được chứ? Dù sao cũng cần cẩn thận, không thì đột nhiên chui ra chục con là đủ chết cả nút.

Trần Ngọc Lâm vẫn chưa quên sự đáng sợ của lũ đó, không có Thần Đạo tu sĩ hộ tống thì căn bản là chỉ còn nước phòng ngự.

"Không cần quan tâm, chú ý mấy chỗ dưới chân là được. Giờ thì chú ý cái này nè."

Âu bảo Uyên nói, kể đó, nàng chuyển đổi hình ảnh 3 chiều thành một tòa thành, phía trên nó có một cái bát úp trong suốt úp xuống, dường như là trận pháp phòng hộ.

Cả tòa thành có 3 điểm được nàng đánh dấu đỏ rực và 1 chỗ xanh da trời. Nàng nói:

"3 chỗ này là 3 chỗ có luồng năng lượng tiêu hao mạnh nhất, điểm xanh có vẻ như là lò phản ứng hạt nhân, tốt nhất đừng chạy ra chỗ này. Theo tính toán của em, rất có thể con Tinh Không Huyền Thú sẽ ở đâu đó quanh mấy chỗ này."

"Đương nhiên cũng có thể không, nhưng đi tìm hiểu thì xét cho cùng chẳng mất gì cả nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 218: Fan lớn

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên, Lang Lộc đang bàn dự định xem nên đi về hướng nào, chợt lúc này, Hoa Điều phiêu phù đi vào bên trong. Nàng trong trạng thái cuộn tranh di chuyển nhanh hơn hẳn.

"Chủ Nhân."

Hoa Điều Quyền nói, kể đó Hắc Linh cũng dậm thình thình tiến vào phòng, hần lệnh cho Hắc Linh đi theo hộ tống Hoa Điều:

"Đã rà soát xong các phòng khác, ngoại trừ 3 con robot đã bị tiêu diệt không thấy gì hết."

Trần Ngọc Lâm gật gù, chỗ này hẳn để ý thấy trên bản đồ là khu vực trung tâm của cả tòa thành, ban đầu còn nghĩ rằng có thể có cái gì đó, tuy nhiên dường như chẳng có gì.

Thậm chí mấy chỗ mà Âu Bảo Uyên chỉ cũng không có chắc chắn là nơi ẩn chứa Tinh Không Huyền Thủ, hay là mấy cái Bảo Khí, hay là cái gì nữa. Dù sao, Âu Bảo Uyên cũng chỉ có được thông tin dựa trên lượng điện năng tiêu thụ tại các khu vực cao nhất.

Quyết định xong nơi muốn đi, bọn hắn đi ra ngoài.

Lúc này bọn hắn đang ở trung tâm thành phố, ngoại vi thành phố đã đủ kì lạ, bên trong thành phố còn kì lạ hơn. Rất nhiều tòa nhà được tạo thành bởi kết dính dẻo như bóng bay xuất hiện tại đây, tuy rằng nó chỉ là chất dẻo nhưng nói về độ bền nó còn hơn xa những tòa nhà thép bên ngoài.

Tuy nhiên hầu hết các tòa nhà này đã bị "xịt hơi", chỉ còn lại một nửa chiều cao, gần như xẹp lép rồi. Có lẽ kết cấu của nó khá giống bóng bay, ngoại trừ là bóng bay tạo thành nhà ở.

Trần Ngọc Lâm đang chuẩn bị đi, chợt hắn thấy Âu Bảo Uyên dừng lại, quay sang hỏi Lang Lộc:

"Mấy giờ rồi?"

Lang Lộc nghiêng đầu ngáp dài một cái, hiện lên một cái đồng hồ, hiện ra là 5 giờ. Âu Bảo Uyên gật đầu, bắt chợt nàng quay sang bên phải, Pandora mở ra, hiện ra một khẩu súng phóng tên lửa khổng lồ, cỡ lớn gấp đôi người nàng. Kế đó khẩu súng phóng tên lửa phát sáng, một tấm lưới khổng lồ được bắn ra từ nó.

Tấm lưới phát ra tiếng xé gió, bắn thẳng về một góc tối trong sảnh, bắt chợt cùng lúc này cái cửa sổ kính kêu rắc một tiếng rồi vỡ vụn, kế đó dường như có cái gì đó phá tan cửa kính, lao ra ngoài.

"Hụt rồi."

Trần Ngọc Lâm nhướng mày, hắn đang sau lúc này đã chuẩn bị sẵn Hắc Linh cùng với Bách Diện Thủ chuẩn bị tấn công cùng phòng thủ. Tuy nhiên dường như bất kể là ai hay cái gì ẩn thân ở đó cũng thoát ra được.

Sát thủ, hoặc một sinh vật có khả năng tàng hình, hơn nữa tàng hình rất cao thâm, dù là mùi hay là thân nhiệt cũng đều được hiệu chỉnh hoàn toàn đồng nhất cùng môi trường xung quanh. Hơn nữa nhịp độ của hắn cũng rất tinh diệu, rất khó phát giác.

Cũng không biết Lang Lộc dùng cách gì, có lẽ là cảm ứng ánh sáng. Từ sau khi "ăn" con Tinh Không Huyền Thủ, hắn đối với ánh sáng và bóng tối trở nên nhạy cảm hơn hẳn.

Đây là lần thứ 2 bọn hắn đụng độ sát thủ, tên lần trước quá ngu ngốc, dự định ám sát Trần Ngọc Lâm lúc hắn đang tính "giải quyết nỗi sầu muộn", nhưng lúc di chuyển không chỉ tạo ra bụi mà còn dẫm vào vùng nước nữa, thế là bị hắn một hơi xử luôn.

Đại Tu La Đạo Pháp thức thứ 2 rất mạnh, bình thường Tứ Phẩm sơ kỳ chưa tới tiên cốt một kích là chết. Tên kia là sát thủ Thần Đạo sĩ, phòng ngự không thể cùng Tu Chân giả so sánh cho nên dù là Tứ Phẩm Thoát Thái Trung kỳ cũng chỉ bị một kích là chết.

Gã đó là tín đồ Somnus, Vị Thần của Giấc Ngủ. Nếu hắn dùng Món Quà của Thần, trong trường hợp này là một chiêu khiến cho đối thủ lập tức ngủ say thì chắc Trần Ngọc Lâm bị loại rồi.

"Đi thôi."

Trần Ngọc Lâm hắt hơi một tiếng

Dù sao thì tên sát thủ - hay cái gì cũng được cũng đã chạy đi mất, Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên cũng không tiện ở đây lâu. Âu Bảo Uyên thu hồi lại tấm lưới sắt, kế đó nàng một tay nắm lấy tay Trần Ngọc Lâm, còn hắn thì ôm lấy Lang Lộc trong lòng ngực, đồng thời thu hồi lại đám kia trừ Hoa Điều Quyển và Arch Ville.

Kế đó, cái vali Pandora của nàng mở ra, phun ra một lượng khoảng trăm lít nước đen, thứ nhanh chóng hóa thành một mặt phẳng hình tròn, có hoa văn công nghệ cao khắc ở phía trên. Cái mặt phẳng này có thể di chuyển với tốc độ khoảng 120km/h, đồng thời tỏa ra một loại trọng lực ngăn bọn hắn bị ngã ra ngoài.

Trong thời gian này, mỗi khi đi đâu xa xa là bọn hắn lại dùng thứ này để di chuyển.

Cái vali này cũng tiện ra phết, Trần Ngọc Lâm cũng muốn có một cái, nhưng nghe Hệ Thống nói là cái thứ này tuy được định giá là cấp S, nhưng kì thực giá trị thực dụng đối với hắn không có nhiều.

Chỉ lên tới Nguyên Anh mới có thể sử dụng, nhưng tác dụng tấn công phòng thủ lại kém hơn rất nhiều vật phẩm Nguyên Anh cấp, cho nên trừ khi hắn biến mình thành dạng tồn tại giống như Âu Bảo Uyên, còn không thì vô dụng.

Bọn hắn đi lên trên tấm đĩa, lập tức tấm đĩa tự nhắc mình lên trên không trung, kế đó xoay một vòng rồi từ đằng sau nó phun ra 7 tia sáng, kế đó lao vút về phía trước.

Tấm đĩa này không chịu nổi trọng lượng quá 500 cân, trong khi đó trừ

"Chúng ta sẽ không gặp lại cái đám lần trước đúng không?"

Trần Ngọc Lâm hỏi, hần hiện đang xách một khẩu súng lên. Âu Bảo Uyên lắc đầu:

"Con đường này được thiết kế để tránh mấy tòa nhà cao tầng ra, nên chắc không đâu."

Bọn hần lần đầu tiên đi trên không thiếu chút bị một đám robot như mấy quả bóng bay bắn hạ. Những quả bóng bay này rắn chắc vô cùng, hơn nữa lại trang bị một loại súng trường năng lượng, bắn đủ 5 phút 1 lần mới phải quay về nạp lại.

Dựa theo trên bản đồ, con đường từ chỗ vừa nảy tới địa phương bọn hần định đến khoảng 1 tiếng đường bay, bay chán một lúc rồi thì cũng tới nơi. Trần Ngọc Lâm nhảy xuống đất, mặt đất ở đây là vùng ngoại ô, cho nên không có được làm tốt như vùng nội thành mà có vẻ "đất" hơn.

Có lẽ vùng trung tâm là khu bọn hần xây dựng căn cứ đầu tiên, các kiến trúc tốt và hiện đại một cách đáng kinh ngạc, càng đi ra xa càng nát, giống như nhà ở vậy.

"Chỗ này là..."

Trần Ngọc Lâm cau mày nhìn khu kiến trúc, giống như một cái công viên vậy. Tuy nhiên trông nó hoàn toàn giống một cái công viên ma, mấy con nhân vật hoạt hình trông giống mấy con sứa có các đồ văn khác nhau bị xé rách hay là bị chém lố cả mấy móc ra ngoài.

Dường như cái công viên vẫn hoạt động, có thể đó là lý do dẫn Âu Bảo Uyên tới đây.

Dựa theo kinh nghiệm vòng trước, các khu có đặc điểm ấn tượng, ví dụ kiểu các di tích sẽ xuất hiện các loại vũ khí được để vào bởi Liên Minh làm quà. Bất quá, chỗ này có vẻ như đã bị khoáng sạch rồi.

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, trước mặt hần là cái đài phun nước, ở giữa đài phun nước có một cái bệ hết như cái bệ mà hần đã rút ra Song Quân Trấn, nhưng hiện tại ở giữa đài phun nước chẳng có gì ngoại trừ... ờ, cái vòi nước.

Âu Bảo Uyên nhìn qua cái bệ đá, có một dấu lõm hình dáng gần như một cái ống, kiểu để đặt một loại vật dụng nào đó, nhưng to hơn nhiều, rộng khoảng 1 gang tay và dường như rất gỗ ghè. Ngoài ra còn có một cái nắp kính nữa.

"Là một cái vòng đeo tay."

Nàng nói:

"Nhìn qua hình dáng dấu lõm không giống vũ khí, giống như vòng đeo tay hơn."

Trần Ngọc Lâm gật gù. Vòng đeo tay ngày nay có thể tự thay đổi kích cỡ để đeo được, kích cỡ không phải vấn đề ở đây.

Hần cũng không có hy vọng mình có thể lấy được vật phẩm, cũng đã qua 1 ngày, số người lại lên tới gấp đôi vòng 1, khả năng bọn hần lấy được vật phẩm nhỏ tới đã mãn.

Hần càng không trông mong vào tìm thấy mấy loại đan dược hoặc là cái gì nhỉ? Tiến Hóa dịch? Bọn này là người ngoài hành tinh đấy, có khi thậm chí đồ ăn hàng ngày của bọn hần cũng đã là kịch độc với hần.

"Thế giờ đi lục cái công viên này giờ"

"Oanh..."

Đột nhiên một tiếng động vang lên, Trần Ngọc Lâm giật mình quay lại, hần chẳng hề cảm nhận được cái gì cả.

Cách đó chừng 40 mét, là một cô gái trẻ, cô gái này dường như là một người chim, bởi vì ban đầu hần để ý cô ta mọc lông vũ thay cho tóc, tay chân cũng có mọc lông vũ nữa, là loại lông như cánh chim. Tuy nhiên kết quả giám định lại nói khác:

Quinn - Con của Quetzacoatl.

Ba ngày, gặp được hai tồn tại là con của các vị Thần xưa cũ, quả thực là không ra ngoài thì thôi, vừa đi ra lập tức được mở rộng tầm mắt.

Quetzacoatl là tên một con rắn thần mọc lông vũ của người Aztec, được cho là thần của sự sống, bình minh, thủ công, thần bảo hộ linh mục vân vân. Về sau hần bị mắc mưu bởi thần báo bóng đêm, sau đó tự đẩy mình ra ngoài đại dương.

Cho nên hiện tại chẳng mấy ai rõ gã này còn sống không hay biến mất rồi, tuy nhiên đến tận Thế kỉ 14 gã vẫn được thờ phụng một cách rộng rãi, cho nên có lẽ là vẫn còn đang lạc trôi đâu đó ngoài đại dương.

Thậm chí một số tư liệu nói rằng con rắn này không phải Linh Thần, mà là một tồn tại có thực về sau bị thần thánh hóa lên bởi những người Aztec.

Gã bên cạnh nàng, mặc một bộ đồ kín toàn thân, bộ đồ của hần hơi kì quái, nửa trái màu trắng, nửa phải màu đen, nhưng nói chung ăn mặc khá ngầu. Hần đeo một cái mặt nạ có hình kí tự cái vương miện.

Giám định kết quả ra được:

☞ Hắc Bạch - Vua

Mô tả: Đại diện của Dương Quang(cái tên này được viết bằng tiếng Nhật, tuy nhiên dịch ra đại khái nghĩa là vậy), một khi hắn bị tiêu diệt, sẽ không thể tái tạo được quân lính trong 20 phút. Tuy nhiên bản thân hắn có thể được tái tạo trong 5 phút trong điều kiện đầy đủ các mảnh ghép.☞☞

Nghĩa là sao? Hắn có thể triệu hoán binh lính ra à? Hắn là Vua của cái gì?

"Thôi quên chuyện lục soát mấy tòa nhà đi."

Trần Ngọc Lâm tặc lưỡi, mấy người này đi ra từ mấy cái tòa nhà. Nếu mấy gã này lục soát rồi thì việc bọn hắn lục soát tiếp là việc phí công.

Trần Ngọc Lâm nhìn hai người này đi đến trước mặt, thông thường khi các nhóm khác nhau sẽ chủ động tránh đi, nhưng hai người này lại chủ động tiếp cận.

Cho nên bọn hắn hơi có chút căng thẳng, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu nếu hai người này có ý định gì. Tuy nhiên họ có vẻ như không có địch ý, chỉ đơn giản nhìn vào 4 người họ. Chợt, gã Dương Quang này giờ nhìn chằm chằm Trần Ngọc Lâm, chợt hỏi:

"Tên anh là.. Trần Ngọc Lâm đúng không?"

"Tôi có biết cậu không?"

Trần Ngọc Lâm nhú mày. Dương Quang lắc đầu nói, nhưng giọng nói có chút kì quái, tựa như khâm phục:

"Không. Nhưng tôi biết anh."

Nói rồi, gã lôi ra một cái iPad cỡ to, bấm vài cái đưa cho hắn xem. Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên lướt nhìn qua, nàng thì bật cười còn Trần Ngọc Lâm thì tí ọc ra một thau máu:

"Bạn có thắc mắc về tương lai? Thắc mắc về quá khứ và hiện tại? Đừng lo, Trần Ngọc Lâm, người tới từ tương lai sẽ hoàn toàn giải đáp các thắc mắc cho bạn."

Chú ý: Không giải đáp cho nam giới"

"Bạn bị mắc các bệnh như "Ngực Lớn Quá Khổ",...khiến cho các công việc hàng ngày trở nên khó khăn? Đừng lo, bởi vì đã có Bác Sĩ Trần Ngọc Lâm, mang theo công nghệ tới từ tương lai ở đây để giải quyết các vấn đề của bạn. Hãy gọi theo số xxx-xxxxx-xxx hoặc truy cập website... để biết thêm thông tin chi tiết."

Kèm theo đó là một đồng quảng cáo các thứ, tất cả đều CÓ MẶT CỦA HẮN LÀM HÌNH NỀN QUẢNG BÁ.

Trần Ngọc Lâm

~.....

Lạy Chúa trên cao turn down for what, hắn mò tận vào trong này rồi cái thứ này vẫn theo sát hắn được à?

Fú kè Ngài luôn đấy Tiêu Dao Thánh Nhân ạ.

"Không sai, chính là anh, Trần Ngọc Lâm, người trở về từ tương lai nhưng phải ngủ với 3000 cô gái để ngộ ra đạo của chính mình."

Dương Quang nhìn hắn, bằng ánh mắt sùng bái:

"Anh thấy đấy, tôi là một fan lớn của anh."

Trần Ngọc Lâm

~.....

Ôi, tim tôi đau quá man. Tim đau quá.

Trái ngược với Dương Quan, Quinn cô con gái của Quetzacoatl thì lại nhìn hắn bằng ánh mắt tràn đầy sự kinh tởm, hay nói cách khác là ánh mắt nhìn mấy thứ rác rưởi. Nàng nói, Trần Ngọc Lâm nghe ra nàng phải nhịn lắm mới không nhổ toẹt nước bọt vào mặt hắn:

"Ngủ với 3000 cô gái? Ngươi thật kinh tởm."

Trần Ngọc Lâm

-.....

Chỉ ít còn có người phản ứng bình thường. Thế giới này vẫn thật tươi đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Dương Quang

Do không có biện pháp giải thích với Dương Quang về vụ "Trần Ngọc Lâm người trở về từ tương lai để ngủ với 3000 cô gái" (mà giờ lão này được bao nhiêu cô rồi nhỉ? Chắc cũng khoảng 3 chữ số) kì thực là Tiêu Dao Thánh Nhân do hắn bị Tiêu Dao Thánh Nhân "khóa mõm"(trích nguyên văn), mỗi lần định nói ra sẽ chỉ phát ra những tiếng rên rĩ trong mấy phim jav cho nên Trần Ngọc Lâm đành bốn cữ soạn lại.

"Kì thực, ta không phải Trần Ngọc Lâm. Đó là anh trai ta."

Lúc nói đến câu này hắn suýt nữa hộc máu, nhưng lựa chọn giữa việc bị một thằng cha nhìn chăm chăm bằng ánh mắt rực lửa như nhìn thấy idol + bị một người liên tục nhìn bằng ánh mắt nhìn mấy thứ rác rưởi đem so sánh với tự nhận bản thân là một người khác, hắn sẽ chọn phương án hai:

"Ta là Trần Dương Lâm, cô em gái song sinh của Trần Ngọc Lâm, nhưng do vài lý do nên ta sang Thái chuyển giới thành con trai, tiện thể phẫu thuật thẩm mỹ luôn."

Đây là phương án hắn luôn lựa chọn.

Âu Bảo Uyên cùng Lang Lộc và Hoa Điều cười thiếu chút lẫn lộn đầy đất. Trần Ngọc Lâm không quan tâm, hắn quen rồi (nói thầm trong khi nước mắt tuôn thành một dòng sông).

"Phẫu thuật thẩm mỹ sao cho thật giống anh trai mình?"

Quinn nghi hoặc hỏi. Trần Ngọc Lâm gật đầu, giọng hoàn toàn nghiêm túc:

"Không sai. Rất giống, ta cũng thấy kinh ngạc. Hoàn toàn không sai lệch... dù chỉ là một sợi tóc. Cứ như thể ta chính là.. anh trai ta, Trần Ngọc Lâm ấy."

3 tên kia càng lúc càng cười to.

"Làm thế quái nào có thể có chuyện đó được?"

"Cô đi mà hỏi tay bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ của ta ấy."

.....

Trần Ngọc Lâm cùng Quinn đấu võ mồm một lúc, trong khi Âu Bảo Uyên không chỉ cười lẫn lộn mà lâu lâu còn bồi thêm dầu vào lửa. Cuối cùng Dương Quang giờ tay lên ngăn cản:

"Thôi thôi. Hai người bình tĩnh lại. Chúng ta không ở đây để đấu võ mồm đâu."

Trần Ngọc Lâm nhún vai tỏ ý sao cũng được, kể đó hắn trừng mắt nhìn Âu Bảo Uyên. Âu Bảo Uyên nín cười nói:

"Xin lỗi, buồn cười quá."

Vâng, trong khi tôi "buồn" còn bà thì "cười". Rất "buồn" "cười".

"Haiz, thôi được. Bọn này tới đây xem có kiếm được cái gì không, tuy nhiên hình như có người ra tay trước rồi."

Trần Ngọc Lâm quay sang nhóm người Dương Quang, nói:

"Thôi nhé, chúng ta đi ra chỗ khác đây."

Hắn không có ý định kết nhóm, đặc biệt là khi mà cô gái tên Quinn vẫn còn đang xi cái lưỡi rần rần nhìn chăm chăm vào hắn. Dương Quang người(?) này hiển nhiên cũng nhìn ra được Trần Ngọc Lâm không có ý tứ kết đội, bèn gật đầu:

"Bảo trọng. Hi vọng gặp được mấy người ở chỗ Tinh Không Huyền Thú. Sur đệ ta nói về người nhiều lắm đấy, hắn rất muốn được tái đầu người khi hắn.. chà, gỡ bỏ phong ấn sức mạnh của hắn ra."

"Sư đệ?"

Trần Ngọc Lâm hít mắt, kể đó hắn nhìn lướt qua một cái kí tự khá quen thuộc trên cổ áo của Quinn, trên găng tay của Dương Quang cũng có một kí hiệu tương tự, hỏi:

"Người đang nói tới Liễu Xà sao?"

Hắn chưa nhìn thấy huy hiệu này trên người Liễu Xà, tuy nhiên hắn từng thấy nó được đeo ở trên ngực Hiên Vi, hai gã này là cùng một thể lực, không quá khó để liên tưởng.

"Rất nhạy bén. Đúng vậy. Giờ thì xin chào."

Dương Quang mỉm cười chào hắn, kể đó, hắn cùng với Quinn đi vòng qua bọn hắn, biến mất trên đường đi.

Trần Ngọc Lâm nhủ mầy, hắn cảm giác được cả hai người kia hoàn toàn không đơn giản. Tuy rằng cả hai bọn họ chỉ hiện ra là Tứ Phẩm đại viên mãn, mặc dù 1 cái hệ Thần Đạo Tu Sĩ, một cái... hơi khác, là Ma Vật Tứ Phẩm cấp 3 có thực lực khoảng Tứ Phẩm hậu kỳ, nhưng khí tức của bọn hắn rất khác biệt.

Dựa vào việc cả Liễu Xà cùng Hiên Vi đều mạnh kinh khủng, 1 người đủ chọi 5 người, hai người này hắn cũng không kém bao nhiêu. Đặc biệt là gã Dương Quang, Trần Ngọc Lâm cảm giác gã tùy thời đều có thể đột phá Ma Vật Tứ Phẩm cấp 4.

Ma Vật cảnh giới Tứ Phẩm phân làm từ 1 - 9, 3 tiểu cảnh giới thực lực tương đương 1 đại cảnh giới của Tu Chân hệ, Tứ Phẩm cấp 4 tương đương Tứ Phẩm hậu kỳ hoặc đại viên mãn.

Quan trọng nhất, do hệ tu luyện nên bọn hắn không có thiên kiếp tại thời điểm đột phá cấp 4.

Hơn nữa, hắn cảm thấy cái hình dáng đen-trắng kia không thực sự là bản thể, mà cũng không thực sự là phân thân, lại giống như thể cũng là bản thể. Cảm giác rất kì lạ, như thể bản thể của hắn có rất nhiều phần, cái hình dáng người đen-trắng kia là một phần trong số đó vậy.

Không sai, chính là cảm giác này.

Trần Ngọc Lâm mãi suy nghĩ một chút, kể đó lắc đầu, không quan trọng lắm. Dù sao hiện tại có vài việc quan trọng hơn.

"Đi kiểm chỗ nào đẹp đẹp tí đi Uyên."

Trần Ngọc Lâm nói, cảm giác trong cơ thể có đôi chút rục rịch. Chắc là do môi trường ở nơi này cực kỳ nồng đậm linh khí, lại thêm trong cơ thể hắn vẫn còn sót lại một lượng lớn linh lực cho nên nguyên vốn hắn tính toán cần 9-10 ngày mới đột phá Tứ Phẩm trực tiếp giảm xuống 1 ngày.

Cũng không biết là có chuyện gì, ngay khi hắn tiến vào trong cái công viên này hắn liền cảm giác được linh lực trong cơ thể hắn rục rịch muốn tăng lên vậy.

"Anh muốn đi độ kiếp, đột phá Tứ Phẩm."

Hắn cảm giác đã sắp không kiềm chế được, có thể đột phá bất kỳ lúc nào, dường như chỉ còn vài tiếng nữa thôi là hắn không chịu nổi được.

Chi bằng lúc đang đánh nhau đột nhiên đột phá, chẳng bằng trước tiên chủ động đột phá.

Cách xa đó khoảng 2 cây số, nhóm 2 người Dương Quang.

"Chúng ta có nên đi theo bọn họ không nhỉ?"

Quinn trầm ngâm hỏi. Dương Quang lắc đầu:

"Cô gái kia ta cảm nhận không đơn giản, có lẽ rất khó. Nói chính xác hơn con sói kia cũng không đơn giản, Liễu Xà nói rằng con sói đó nó hết sức kì dị, rất có thể là hậu duệ thần linh viễn cổ nào đó, hơn nữa huyết mạch thần linh rất cao. Nói chung là né mấy thứ kì quái ra là tốt hơn."

"Nói về kì lạ, con sói đó chắc gì đã kì lạ hơn lão đại? Mỗi tội ông chưa tu luyện tới Huyền cấp đại viên mãn thì chưa được đi ra thôi. Mà hệ tu luyện ông là đại tự nhiên hệ, ông lại lấy chính mình ra làm Lãnh Thổ, có chút kì quái."

"Ừ thì chúng ta đang nói về một tòa siêu núi lửa thành tinh...Mà tại sao đột nhiên người lại muốn theo dõi bọn họ?"

Dương Quang chuyển chủ đề, mỗi lần nói về "lão đại", hắn đều thấy đau tim. Gã kia là một tòa siêu núi lửa không hiểu bằng cách nào thu hoạch linh trí, tự tu hành theo Đại Tự Nhiên hệ.

Hắn thì cũng gần như thể nhưng chỉ có thể biến thành một con Ma Vật, nếu không phải năm còn là Ma Vật cấp 1 bị thu nhận thì chắc giờ này chết dí nơi nào rồi cũng nên.

"Còn nhớ những gì mà cậu trai kia nói không?"

Quinn nói, nhíu mày. Dương Quang búng ngón tay tiếp lời:

"Bọn này tới đây xem có kiếm được cái gì không, tuy nhiên hình như có người ra tay trước rồi.". Nói cách khác, rất có thể bọn họ biết được cái gì đó liên quan tới mấy chỗ ẩn chứa mấy món vật phẩm được Liên Minh đem ra làm vật tặng thưởng."

"Chính xác. Tuy nhiên lúc này đã hơi lâu rồi, họ hẳn phải đi rồi."

Quinn gật gù:

"Hơi tiếc, ta cũng chỉ vừa mới nghĩ đến đây thôi. Mà có vẻ như họ cũng không biết họ đang tìm kiếm cái gì."

"Chà, về vụ đó, ta hơi nghi hoặc đấy. Ôi đau! Đây, biết ngay mà, phát hiện ngay."

Hắn mở túi áo ra, lôi từ bên trong một bộ bàn cờ vua cỡ to, loại có thể gấp và chứa các quân cờ bên trong. Hắn mở ra, bên trong là những quân cờ làm từ 2 loại dị kim loại cấp 3, một đen một trắng, cả hai đều vô cùng cứng rắn. Tuy nhiên bàn cờ lại là linh mộc tương đối phổ thông.

Bên trong có một bàn cờ khác, rất nhỏ, loại bàn cờ bỏ túi. Bàn cờ này lại chứa những quân cờ chẳng phải cờ vua hay là cờ tướng, có 3 loại quân cờ, một loại rồng bên trong, trông như bộ giáp. Một loại hình con bọ ngựa, có tới 2 quân.

Loại thứ ba có hình con mắt, có 8 quân, 1 quân trong đó đã bị vỡ vụn.

Dương Quang lắc đầu nhìn quân cờ bị vỡ vụn, nói:

"Gián điệp ta cài bị phát hiện rồi. Thật là, đó là 1 trong 3 quân duy nhất không bị giới hạn trong phạm vi bàn cờ. Họ không thể đơn giản bắt lấy nó rồi sau này trao đổi à?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 220: Thiên kiếp

Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên trên đường đi không ngừng giết quái. Phải mãi lúc này hắn mới cảm giác được một thứ có chút kì quái về đám robot này.

Dường như càng lâu, chúng càng khôn ngoan ra. Đối với loại hình chiến đấu kiểu sử dụng laze của Âu Bảo Uyên bọn chúng đã có thể tự trang bị vài loại giáp chống tia nhiệt lượng, hoặc mang theo một tấm gương phản chiếu.

Tia laze khác các loại kĩ năng Trụ Lửa, Trụ lửa bản chất là lửa, laze bản chất là ánh sáng, có thể bị phản xạ được.

Tuy nhiên như thế cũng không làm khó Âu Bảo Uyên, nàng có n+1 cách để đem tất cả lũ này chém giết. Thậm chí cận chiến nàng cũng có thể solo Robot cấp S được.

Trần Ngọc Lâm lựa chọn một vị trí đẹp để độ kiếp, không hẳn ở trung tâm thành phố, nhưng tòa nhà này là tòa nhà cao nhất và vô cùng chắc chắn, hơn nữa vô cùng rộng rãi. Tuy rằng trong quá trình độ thiên kiếp tùy theo 1 số yếu tố mà thiên kiếp sẽ chủ động ngăn cho người ngoài phá hoại, nhưng nói chung thì môi trường độ kiếp cũng là cái vấn đề.

Ví dụ người độ kiếp trong môi trường tràn ngập chương khí và độc chương tự nhiên khác với độ kiếp ngoài bãi biển, gió thổi man mát, tiếng sóng vỗ cùng với đàn gái xinh nhảy múa ủng hộ. Nếu đang độ kiếp mà đột nhiên bị tập kích thì tính là nhân họa, mà môi trường yếu tố thì bị tính là thiên tai, mặc dù Trần Ngọc Lâm nghĩ phải gọi là ngu thì hợp hơn.

Trần Ngọc Lâm ở phía trên tòa nhà, chuẩn bị độ kiếp. Hắn đã áp chế linh lực đến một ngưỡng không chịu nổi rồi.

Muốn áp chế linh lực hoàn toàn rất khó, giống như nhìn tiểu vậy, chỉ có thể nín một mức nào đó, vượt quá mức đó là toạc.

Hệ Thống:

-.....

Một việc thần thánh như độ Thiên Kiếp mà cũng bị Kí Chủ đem so sánh với nhện tiểu, tin không ta lập tức triệu hoán Hủy Diệt chi Lôi đến?

Trần Ngọc Lâm thả ra khí tức, đợi một lúc, lập tức hắn cảm giác được có một cỗ khí tức triệu hoán cao xa vọt từ trong cơ thể, nổi thẳng tới một cái

gì đó trong thiên địa này. Kể đó, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, rồi từ trong hư không, vô số kiếp vân phun ra như rò rỉ khí gas vậy.

Kiếp vân dần tụ lại hình thành nên một đám mây trắng khổng lồ, có cả thảy 3 tầng, tuy nhiên mỗi một tầng lại có màu sáng trắng kì quái. Tầng thứ nhất hoàn toàn trắng bạch, tầng thứ 2 có màu đen, nhưng lại có ánh sáng phát ra từ nó. Tầng thứ ba là một hình cầu gần như trong suốt.

Thiên kiếp có rất nhiều loại, hình dáng cũng không xác định. Loại thiên kiếp hần đang độ gọi là kim tự tháp thiên kiếp. Có nghĩa là có 3 đợt, tuy nhiên dựa trên màu sắc thì mỗi một đợt lại vô cùng mạnh mẽ, bình thường Tam Phẩm độ lên Tứ Phẩm 9 đợt thiên kiếp đem so với 1 tầng loại này còn dễ dàng hơn nhiều.

Oanh...

Từ trên thiên không, một mũi tên hắc ám sền sệt lao thẳng tới chỗ hần. Trần Ngọc Lâm triệu hoán ra Quỷ Linh Thể, khoác ngay cả 2 bộ Chiến Giáp lẫn Chiến Y lên mình. Quỷ Linh Thể rít gào, Song Quân Trấn trên tay vung lên, tạm thời ngăn chặn lại mũi tên đó.

Cùng lúc này, Trần Ngọc Lâm triệu hoán ra Thất Bảo Lưu Ly tháp. Đệ nhất hồn hoàn sáng lên, tăng cường 20% sức mạnh cho hần.

Tuy nhiên mũi tên này chỉ bị rung động, kể đó bắn thẳng vào bên dưới. Trần Ngọc Lâm giờ lên Yểm Đạo để đỡ.

Yểm Đạo làm hoàn toàn từ dị kim loại cấp 3, dựa vào riêng độ dày và độ rộng của nó đem ra làm khiên cũng không vấn đề gì.

Mũi tên này trực tiếp khiến cho Trần Ngọc Lâm lui lại phía sau 3 mét, lưỡi đao hơi oằn lại, tuy nhiên do tính dẻo dai nên cũng không bị gãy.

Có rất nhiều cách để độ kiếp, né tránh tới khi đòn đánh hết năng lượng, ẩn thân qua thời hạn cũng là một cách, Trần Ngọc Lâm lựa chọn cách trực tiếp nhất đó là chiến đấu.

Những đòn kẻ đó đều là những mũi tên đen sì như đặc chất được bắn ra, tuy nhiên chẳng còn gì nữa. Trần Ngọc Lâm đỡ đòn mười phần đơn giản, do bản chất Quỷ Linh Thể đã mang theo chút phòng ngự, lại tương đương có tới 4 cánh tay đỡ đòn, hần hoàn toàn không hề hấn gì.

Tuy rằng có chút tê rần.

Lôi kiếp hoạt động không giống lôi điện bình thường, mà thực ra bản thân dị lôi cũng hoạt động không giống lôi điện. Lôi kiếp là một khối đạn năng lượng kinh dị có thể phát nổ bất kỳ lúc nào, cho nên không thể dùng cái gọi là đồ cách điện mà giải quyết nó được.

Tuy nhiên cũng có nghĩa nếu hần giờ khiên hoặc đao gì đó lên đỡ, lôi kiếp sẽ không thuận thế theo dòng kim loại dẫn điện tiến vào cơ thể hần.

Tuy vậy những đòn này mới chỉ là khởi đầu, kể đó, đột nhiên một luồng khí tức mạnh tới kinh dị phun trào ra, mà vị trí bắn ra lại là chĩa về bốn phương tám hướng của hần. Cùng với luồng khí tức cường đại này, tầng thứ nhất cũng thuận theo mà phá diệt, hóa thành một đám mây ngũ sắc nửa trong suốt.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua 12 mũi tên đen đặc, cứ như thể bóng tối đều đã tụ lại vậy, thi thoảng còn có vài luồng điện đen xẹt qua, hơi kinh dị. Khí tức những mũi tên này tỏa ra hần hoàn toàn cảm nhận được có thể đem một cái Tứ Phẩm bình thường giặt chín từ trong ra ngoài.

Tuy nhiên hần cũng không có hoảng loạn, cùng lúc 12 tia sét từ bốn phương tám hướng bắn tới phía hần, hần giờ tay lên, lập tức xung quanh hần 9 quả cầu sét hồn xuất hiện, tách ra làm 3 hướng, 3 quả cầu một hướng bắn về phía 3 tia đạn.

Những tia mũi tên kia tuy làm từ năng lượng, nhưng kết cấu rất vững chắc, đòn tấn công không đủ lực không thể làm nó phát nổ được. Tuy nhiên 3 quả sét hồn cùng lúc, lại thêm được nuôi dưỡng bởi lượng linh lực thuần khiết của hần cho nên hoàn toàn có thể kích nổ được những mũi tên này.

Trần Ngọc Lâm kẻ đó nhanh chóng vờn người ra sau, Yểm Đạo biến hóa thành hình thái Trường Đạo, Đại Tu La Đạo Pháp Thức Thứ 2 xuất động, một cái tia sáng đỏ rực hơi mang theo những tia sét đen vung lên, kích nổ 3 mũi tên đang lao về phía hần.

Bản thân Quỷ Linh Thể cũng có thể xử lý được 2 mũi tên sét khác. Tuy nhiên Trần Ngọc Lâm do đột nhiên bị lực lượng phản chấn từ hai phía áp vào, cho nên thiếu chút ho ra một bụng máu.

Dù sao bản thân hần vẫn còn tốt chán, ma cà rồng có thể trong nháy mắt khôi phục thương thế, đặc biệt trong trạng thái không mất chút da thịt nào.

Dù là như vậy, 3 mũi tên sét đen đánh thẳng vào lưỡi đao của hần, kết hợp với đà xoay mà Trần Ngọc Lâm vừa vung ra cũng khiến cho Yểm Đạo trượt khỏi tay hần văng lên trời. Trần Ngọc Lâm không chút chần chờ, lập tức hai tay trang bị Băng Hóa Sáo Trang.

Đồng thời cũng chính lúc này, Quỷ Linh Thể chợt mờ dần, kể đó sụp xuống. Tuy nhiên nó lại không phải là sụp đổ hay là bị Trần Ngọc Lâm hủy đi, mà là nó đơn giản là gần như dính vào trên người hần, giống như một bộ chiến giáp trong suốt hơi mang sắc lam.

Lúc trước, Quỷ Linh Thể xuất hiện ngay trên lưng hần, trôi ra từ khoảng đó, còn hiện tại vị trí nó xuất hiện là quanh thắt lưng, toàn bộ cơ thể của nó bao phủ lấy cơ thể của Trần Ngọc Lâm.

Hần nhận ra rằng hần có thể thay đổi vị trí mà Quỷ Linh Thể xuất hiện, nó cũng không phải cố định miễn là ở quanh người hần. Nói cách khác nếu hần có thể cho Quỷ Linh Thể bao bọc nửa thân trên của hần thì lực phòng ngự sẽ cải thiện tốt hơn hần.

Dù sao sức mạnh thể chất của nó cũng gần gấp đôi Trần Ngọc Lâm.

Trần Ngọc Lâm vùng lên hai tay đánh ra 4 chưởng, va chạm khiến cho những mũi tên sét đen lập tức bị đánh nổ tung, tuy nhiên lực phản chấn của vụ nổ dù có Quỷ Linh Thể hộ thân cũng khiến cho hắn bị bắn bay đi xa vài mét.

Trần Ngọc Lâm đứng dậy nhìn qua 2 cánh tay, màn này của Thiên Kiếp cũng chỉ tương đối khó thôi chứ chưa phải muốn mạng. Dù thể hai cánh tay hắn cũng bị lực phản chấn từ vụ nổ đánh cho trật cả khớp, có lẽ còn có cả rạn xương nữa.

Một bên hắn nắn lại khớp, bên khác hắn triệu hoán Hoa Điều Quyển, thả cho hắn một con Phi Điều hồi phục lại cánh tay.

Kể đó, tầng thứ hai của Kim Tự Tháp Thiên Kiếp bắt đầu hội tụ giống như thể muốn tự nặn thành hình một vật gì đó. Trần Ngọc Lâm nhíu mày nhìn, hắn muốn động thủ trước tiên đem cái thứ này đánh tan, nhưng linh cảm lại nói cho hắn biết lúc này đánh tan sẽ không có bất cứ tác dụng gì.

Nhanh chóng sau đó, cái đệ nhị hắc vân kiếp này mau chóng biến hóa thành một cái khác chính hắn, tuy nhiên cái "hắn" này mười phần tràn đầy dã tính, không hề giống như một con người mà giống như một con thú trong lồng người hơn.

Trần Ngọc Lâm mười phần bình tĩnh, Thông Thái nói cho hắn biết khối Hắc Vân Kiếp này chính là một thứ, gọi là Thân Kiếp, vô cùng khủng bố, nhưng đồng thời cũng hết sức bình thường. Nói đơn giản, chính là tạo ra một cái bản sao của chính hắn, chiến lực tương đương, để cho hắn vượt qua chính mình.

Mặc dù muốn vượt qua cửa này cũng không khó, Thân Kiếp cảnh giới thấp không có trí tuệ, cùng lắm sinh sinh hao cho nó tan ra. Tuy nhiên càng về sau thậm chí nó còn có thể suy nghĩ như nhân loại, càng khó xoi.

Tuy nhiên, loại Kiếp Vân này có một nhược điểm hết sức rõ ràng, mặc dù chỉ có thể áp dụng với hắn.

Trần Ngọc Lâm giơ tay lên, khối Hắc Thân Kiếp cũng giơ tay lên, cả hai sau lưng đều đồng loạt xuất hiện một đầu Bạch Diện Thú, tuy nhiên có hai điểm khác biệt, thứ nhất Bạch Diện Thú của hắc vân kiếp màu đen, và thứ hai, bên cạnh Bạch Diện Thú của hắn còn có Hắc Linh.

Hắc Thân Kiếp chỉ là một thiên kiếp, thuộc hạ của Thiên Đạo, đem so ra đẳng cấp dưới Hệ Thống (Hắn không rõ lắm loại hình phân chia đẳng cấp này), làm sao có thể mô phỏng đi ra Hắc Linh vốn là sản phẩm của Hệ Thống?

Kể đó, cả Hắc Linh lẫn Bạch Diện Thú của hắn, cùng với Bạch Diện Thú của Hắc Thân Kiếp miệng đều phóng ra Tia Sáng hủy diệt thẳng tới nhau, Hắc Linh còn đặc biệt sử dụng Chiến Tranh chi hỏa, không kể Từ Vong Chi Khí có tiếng mà không đủ miêng thì đó là loại dị nguyên tố mạnh nhất.

Chỉ hai giây sau đó, Hắc Vân Kiếp đầu bị nổ tung mặc dù nó đã giơ lên "Yểm đao" trấn áp. Kể đó Hắc Thân Kiếp tan ra, để lộ quả cầu trong suốt cuối cùng.

Quả cầu này là khảo hạch cuối cùng, chính là thiên kiếp độ thân thể. Những màn khảo hạch khác còn có thể thông qua tiểu xảo mà qua, tí như cái đầu tiên có thể không ngừng né tránh, cái thứ hai đem sinh sinh hao chết, nhưng cái này chính là nhất định phải đối mặt.

Tuy nhiên cái thứ này của hắn khẳng định không đơn giản, của người khác chỉ ở hình dạng lời văn, còn của hắn trực tiếp hóa thành lời đing dạng lỏng, nhìn là đủ thấy ái ngại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Tứ phẩm tiên cốt

"Qe"

Trần Ngọc Lâm ngay sau khi khỏi cầu trong suốt kia chui vào bên trong cơ thể hắn, chỉ khoảng vài ba giây sau hắn lập tức nôn ọe ra, bên trong bãi nôn còn có cả máu lẫn với vài dải linh khí nữa.

Méo ổn, quả cầu này quá mức đậm đặc, thậm chí không đơn giản là đem cơ thể bên trong của hắn nghiền nát ra thành nước máu mà thậm chí còn thẩm thấu vào trong cơ thể, tạm thời gây nên giai đoạn đầu của chuỗi gọi là "ngộ độc linh lực".

Trần Ngọc Lâm vận dụng toàn bộ linh lực kết hợp Âm Ảnh Lôi phun ra bảo vệ kì kinh bát mạch, hiện tại lực lượng cơ thể của hắn mạnh mẽ đủ sánh với Tứ Phẩm sơ kỳ tu sĩ, nhưng nếu nói linh lực của hắn có đủ đem so với quả cầu trong suốt này không, thì câu trả lời cố nhiên là không.

Có điều cũng không đến mức sẽ chết.

Trần Ngọc Lâm vận dụng ma cà rồng huyết mạch, đem toàn bộ những vết thương nội tạng do ban đầu chưa kịp chuẩn bị bị quả cầu Thiên Kiếp kia xâm lược gây ra nội thương phục hồi.

Hắn lập tức tiến vào trạng thái nội thị cơ thể, ngay khi tiến vào cơ thể, khối cầu kia hóa thành một thứ chất lỏng thấm sâu vào từng tắc da thịt hắn, xương cốt, nội tạng không chứa lại một thứ gì.

Trần Ngọc Lâm lạnh cả gáy, thông thường vòng cuối Tứ phẩm thiên kiếp chỉ luyện cốt, nhưng hiện tại đâu đơn giản là luyện cốt, nó phải nói là luyện thân mới đúng.

Thứ dịch lỏng phát sáng kia lan đến cơ bắp của hắn, lan tới nơi nào nơi đó lập tức tràn ngập đau đớn, giống như bị muôn vàn cây kim chích vậy. Có thể do hắn từng chịu qua vài cơn đau đem so với cái này còn đau hơn nên cũng không là gì.

Nhưng không chỉ dừng lại ở đó. Lúc này, loại dịch lỏng phát sáng kia đồng thời tiến vào trong xương cốt, lập tức dị biến phát sinh. Xương cốt của hắn ngay khi tiếp xúc với chất dịch liền phát sáng lên, hơn nữa rung động mãnh liệt. Loại phát sáng lên này không đơn giản là như cái đèn nê-ôn phát sáng, mà chính là nóng đến mức sáng rực lên.

Luyện cốt bắt đầu?

Trần Ngọc Lâm ngồi xếp bằng, mồ hôi vã ra như tắm. Hắn nhanh chóng phục dụng vài loại đan dược hồi phục kết hợp vài cái lệnh bài cũng có tác dụng hồi phục, hết sức ổn định lại từng khối xương cốt lúc này đang không khác gì cốt tủy bên trong biến thành dung nham nung chảy.

Thậm chí có khối bắt đầu bốc lên từ người hắn.

Trần Ngọc Lâm cũng không có nóng nảy, Thiên Kiếp là một quá trình kinh dị, vừa là khảo hạch một cách man dại, vừa là cơ duyên. Thiên Kiếp Luyện Thể chính là đem toàn bộ xương cốt nung lên, hủy bỏ tạp chất, khi đột phá thiên kiếp chính là một lần tẩy rửa độ trần toàn thân.

Tuy nhiên loại cảm giác này quả thực là quá mức đau khổ, đem so với nó rất nhiều nỗi đau trước đây đều không là cái gì.

Lúc này chỉ có thể dựa vào chính hắn. Trần Ngọc Lâm mãnh lực vận chuyển Ma Lôi Công Pháp.

Ma Lôi Công Pháp là cấp 4 công pháp hắn thu được từ Hệ Thống sau khi đột phá Tam Phẩm. Sau khi hấp thu Âm Ảnh Lôi lần đem linh lực đề thăng lên Thuần Sắc Linh Lực, Ma Lôi Công Pháp cũng thuận tiện tăng tiến một chút nhỏ, tốc độ tu luyện tăng lên chừng 30 lần thổ nạp.

Trần Ngọc Lâm một bên dồn linh lực cường hóa toàn thân, đồng thời hắn cũng vận chuyển mãnh liệt Ma Lôi Công Pháp, ý đồ đem một phần của Luyện Thể Kiếp hấp thu.

Hơi điên một chút, tuy nhiên Âm Ảnh Lôi bên trong hắn cũng tỏa ra một luồng hấp lực nho nhỏ, ý đồ đem một chút xúi Luyện Thể Thiên Kiếp đang chạy lỏng trong người hắn hấp thụ một phần.

Tuy rằng hắn sẽ không thể đem Thiên Kiếp thực sự hấp thu, do bản thân Thiên Kiếp chỉ có thể tồn tại tại môi trường nhất định của nó, xưa nay chưa ai thành công, nhưng nó cũng là một luồng linh lực khổng lồ, vừa vận tẩm bổ chính hắn luôn.

Mỗi khi có một phần xương cốt nào bị gãy mất, hắn sẽ mãnh liệt tập trung ma cà rồng huyết mạch đem nó liền lại. Cái này căn bản chính là một vòng lặp, hủy diệt, lại tái sinh, rồi lại hủy diệt, đem xương của hắn từng khối không ngừng hủy diệt rồi lại tái sinh.

Nếu hắn không có ma cà rồng huyết mạch, quá trình này cũng sẽ tương tự diễn ra, nhưng chậm hơn rất nhiều, hơn nữa tổn hao càng nhiều tinh lực. Đột phá một lần tổn nửa ngày là bình thường.

Đương nhiên không phải ai cũng bị dính quả Thiên Kiếp hóa thành quả cầu thể bán lỏng như hắn. Hầu hết chỉ là dạng kiếp vân mà thôi. Cao nhất cũng là loại hình Tia Chớp.

Ba tiếng đồng hồ sau, Trần Ngọc Lâm cảm giác mình đã hứng chịu nỗi đau khổ trong cả năm trời. Ban đầu chỉ "đơn giản" là xương cốt tùy truyền đến cơn đau mãnh liệt, nhưng càng về sau chính là thậm chí da thịt, kì kinh bát mạch đều bị luồng điện lưu nóng bỏng lan tới, đốt cháy lên.

Cũng tốt trí nhớ thể chất của cơ thể tu sĩ rất tốt, khôi phục chính là khôi phục nguyên đáng, không có sẹo, cũng không có bị lẫn lộn kinh mạch. Hơn nữa bản thân sức hồi phục của loài ma cà rồng cũng rất khá rồi.

Nếu dí sát mũi vào người hắn mà ngửi, thậm chí mơ mơ hồ hồ có thể ngửi thấy mùi thịt nướng. Đây là cơ thể hắn lúc này, bị nướng từ trong ra ngoài.

Nhưng như một lẽ tự nhiên, Luyện Thể Kiếp càng về sau do sự phát triển mạnh mẽ của cơ thể càng dễ dàng, thậm chí hắn đã bắt đầu thịt lại tái sinh, thay da đổi thịt. Nếu có thể nhìn thấu qua cơ thể hắn, lóc thịt hắn ra, sẽ có thể thấy xương cốt hắn đã là một sắc bạc trắng bóng.

Hơn nữa, hắn lúc trước đã lùn, nay lại còn lùn hơn, từ chiều cao 3 mét bề đôi xuống còn 1 mét 35. Hiện tại ném hắn vào trường tiểu học chắc hắn cũng chẳng cao hơn học sinh lớp 5 là mấy.

Trần Ngọc Lâm

-.....

Dù sao, điều này chứng tỏ rất nhiều tạp chất đã bị tách đi ra khỏi cơ thể hắn mới khiến hắn không những không cao thêm phần ngược biến lùn. Hắn đứng lên thử liền thấy bên dưới rất nhiều bột vụn tro rơi là tả.

Tuy nhiên cũng không tồi, hấn giờ lên cấp vượt sắc, do bản thân là ma cà rồng lúc phóng thích linh lực cường hóa cơ bắp sẽ không tự chủ tòi ra mấy cái vuốt bé xíu xiu.

Lực lượng tăng lên rất nhiều, chỉ ít có gấp 3 lần lúc trước. Cảm tưởng như cơ thể tương đương việc bị rút ngắn không chỉ do bài trừ tạp chất mà còn do cơ thể hấn bị nén lại về chất vậy.

Trần Ngọc Lâm kể đó chột run người, há miệng hết lớn. Một luồng sóng cuối cùng của Thiên Kiếp Luyện Thể phóng ra, khiến cho hấn giật cả mình, tuy nhiên lại không tạo ra quá nhiều tổn thương đối với nội tạng hấn.

Trần Ngọc Lâm cảm giác bản thân mười phần sung mãn, có điều chẳng hiểu sao trong Giám Định ghi tình trạng của hấn là [Ngộ Độc Linh Lực Biến Chứng 2: Tăng Động.]

Trần Ngọc Lâm

-.....

Nguyên lai cái này không phải sung mãn tinh thần, mà là lên cơn à?

Dù sao, lúc hấn đang bận làm màu, một đạo dải quang huy 3 sắc từ trong người hấn bay ra, nhập vào trên thiên khung. Kế đó, đạo quang mang này quay trở lại, biến thành một sợi dây 7 sắc cầu vòng, nhập vào cơ thể hấn.

"Đauuu..."

Trần Ngọc Lâm ôm ngực rít lên, tuy rằng cơn đau này không như trước, nhưng do quá đột nhiên nên hấn không kịp trở tay.

Sợi dây này dung nhập cơ thể, lập tức xương cốt toàn thân hấn phát ra từng tiếng kêu ken két, giống như đang tự ma sát vậy. Kế đó, Trần Ngọc Lâm chột cảm giác trong cơ thể hấn có cái gì đó bùng nổ, lan khắp kì kinh bát mạch, đem kinh mạch mạnh mẽ mở rộng, nhưng đồng thời nhanh chóng đem nó mười phần hoàn mỹ cứng rắn lại.

Không xuất hiện hiện tượng kinh mạch bị xé rách, ngược lại vô cùng tự nhiên mà mở rộng ra.

Chưa hết, thân thể hấn cũng thông qua trận tẩy lễ này, lại thêm lần nữa mạnh mẽ lên. Lúc này hấn có thể cảm nhận thân thể hấn thực lực tăng lên 20% so với trước khi tẩy lễ.

Nhìn lại, xương cốt hấn cũng đã rất không tồi, xương trắng như ngọc sắc, hơi bóng lên sắc kim loại phát sáng, đan điền hấn lúc này cũng thông qua vụ nổ kia mà mở rộng ra, đem so với hồi còn Tam Phẩm gấp hơn hai mấy lần không nói ngoa.

Thiên Kiếp Tẩy Trần, vốn là một vụ nổ bùng nổ linh lực vô cùng thuần khiết, trong nháy mắt khiến người độ kiếp ổn định căn cơ, thậm chí còn có càng tiến lên một bước. Đối với Trần Ngọc Lâm cũng là như vậy, dù có vẻ do phẩm chất Thiên Kiếp hấn độ trâu hơn, nên Lễ Tẩy Trần cũng tốt hơn.

Một trận thiên kiếp tẩy trần này đủ tiết kiện hấn một tháng tu luyện. Hơn nữa, tác dụng nó xa xa không chỉ thế, còn có tẩy rửa ô uế, ô uế không chỉ có tạp chất cơ thể, còn có lời nguyên, vận xui vận rủi có thể vô tình hoặc cố ý quẩn thân cũng nên.

Hiện tại, hấn chính thức là Tứ Phẩm Tiên Cốt tu sĩ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222: Độ nhị hồn hoàn

☞ Chúc mừng Kí Chủ thành công thăng cấp lên Tứ Phẩm Tu Tiên Cốt, nhận được hộp quà Tứ Phẩm, kính mời Kí Chủ mau mở quà.☞

Hệ Thống, cũng không hiểu tại sao hơi có chút ngái ngủ nói. Trần Ngọc Lâm quay sang gói quà Tứ Phẩm, hi vọng có được cái gì đó khá khá tí.

☞ Ting. Phát hiện lỗi, điều kiện chưa đủ, không thể mở khóa hộp quà.☞

Trần Ngọc Lâm nhú mày, kế đó Thông Thái phát động, lập tức hấn hiểu ra lỗi là ở cái chỗ nào.

Hấn là tu vi Tứ Phẩm không giả, tuy nhiên tại một phương diện khác, hấn còn chưa hoàn toàn tính là "đột phá đại cảnh giới". Không phải vấn đề trong Tu Chân Hệ, mà là vấn đề một cái khác.

Vô Hồn Thất Bảo Lưu Ly Thập mang theo tính chất tối từ Đẩu La Đại Lục, và Đẩu La Đại Lục chỉ cho phép đột phá đại cảnh giới sau khi đã trang bị

xong Hồn Hoàn mới. Đây chính là vấn đề.

Cho nên, tại phương diện Tu Chân, hắn đã đột phá Tứ Phẩm, nhưng tại phương diện Võ Hồn, hắn vẫn là đang bị kẹt tại đại cảnh giới cũ. Nói chung là thế, Trần Ngọc Lâm cũng không hiểu quá rõ ràng, tuy nhiên rút ngắn lại thì là hắn phải kiếm được một cái Hồn Hoàn đã rồi mới chạy đi nhận quả được.

Cực chẳng đã hắn đành mò vô hệ thống Phó Bản. Có hai phó bản kiếm hồn hoàn - Tinh Đầu Sâm Lâm Cổ Xưa để kiếm hồn hoàn, và Truyền Linh Tháp để tăng cấp độ của hồn hoàn. Tuy nhiên Truyền Linh Tháp, đau lòng thay lại mất 200 điểm Vận Mệnh 1 lần để tiến vào.

Long Cốc và Thâm Uyên Vị Diện là hai phó bản nhiệm vụ.

Trần Ngọc Lâm cảm giác hết như những lần trước, hắn bị ép thành sợi bún, kể đó bị đút qua một cái giò nào đó đi qua thế giới. Nhưng lúc hắn định thần lại, hắn đã ở phía trên mặt đất tại Tinh Đầu Đại Sâm Lâm rồi.

Hắn nhìn quanh, Bản Đồ thể hiện rất rõ ràng, đồng thời cũng khiến hắn kinh ngạc mười phần.

Quá rộng lớn, phải hàng ngàn cây số rừng rậm

Tinh Đầu Đại Sâm Lâm Cổ Xưa... Trần Ngọc Lâm nghiền ngẫm mấy chữ này, không lẽ hiện tại là thời đại nhân loại còn chưa tiến hành đối với Tinh Đầu Đại Sâm Lâm khai phá, thậm chí có khi còn chưa lập quốc?

Có khi.. có nhân loại hay không đã là cái vấn đề.

Không cần lo nghĩ, phó bản này khẳng định Kí Chủ sẽ không thể tìm thấy bất kỳ nhân loại nào. Phó Bản này thiết kế chuyên biệt săn bắn Hồn Thú.

Hệ Thống kiêu ngạo nói. Trần Ngọc Lâm nhìn qua Bản Đồ, lại nhìn về hướng Tây. Dựa theo Bản Đồ và La Bàn thì hướng Tây chính là nơi mà Thú Thần Đế Thiên cùng với mấy con mười vạn năm Hồn Thú ẩn núp ở đó làm địa bàn.

Chạy bộ thì chắc khoảng 300 cây số?

Trần Ngọc Lâm tiến vào sâu trong rừng, tuy nhiên hắn vô cùng cẩn thận, tùy thời đều có thể triệu hoán ra Hắc Linh, Bách Diện Thú và Arch Ville. Có vẻ hắn cũng không bị giới hạn triệu hoán những triệu hoán thú, lần trước đi phó bản D.O.O.M có lần bị giới hạn triệu hoán, lại có đột bị giới hạn thực lực, siêu phiên.

Do Hệ Thống "tặng cho hắn" Đế Nhất Hồn Hoàn, nên yêu cầu Hồn Hoàn thứ hai phải là 1500 năm trở lên, nếu không cả hai hồn hoàn sẽ vĩnh viễn bị phá bỏ đi, cho nên hắn phải lựa chọn thật cẩn thận mới được.

Cũng may, Giám Định có thể nói ra chính xác số năm tuổi của đối phương. Cũng không biết giờ là thời đại nào, nhưng sinh vật ở đây dường như mạnh mẽ vô cùng.

Một con 10 năm Hồn Thú chỉ số chỉ ít cũng có thể cùng với Nhị Phẩm ma thú sánh vai. Cũng không biết hiện tại là thời đại nào nữa, chỉ biết từng con Hồn Thú một đều mạnh mẽ vô cùng. Đương nhiên cũng có thể là do Hệ Thống cố ý nâng lên nhằm điều chỉnh thực lực với hắn.

Trần Ngọc Lâm lệnh cho Hắc Linh xạ kích thử một con thỏ, chẳng thấy nhận được cái gì hay cũng như rơi ra cái gì ngoại trừ một cái hồn hoàn màu trắng cả. Nói cách khác lũ này trên cơ bản là do Hệ Thống ảo biến đi ra, không thực sự tồn tại.

Trần ngọc Lâm tiến vào sâu hơn một chút, trong Bản Đồ quanh đây toàn là trăm năm Hồn thú, thực lực khoảng dao động Tam Phẩm. Nếu là Ngàn năm Hồn thú có thể có thực lực khoảng Tứ Phẩm trung kỳ?

Còn 1500 năm Hồn thú, thực lực có lẽ khoảng Tứ Phẩm đại viên mãn? Một số con yếu hơn có thể khác?

Cái này phải nhìn xem sao.

Trần Ngọc Lâm hơi nhíu mày, do võ hồn không quá yêu cầu loại hình hồn hoàn cho nên cũng không nhất định phải kiếm loại nào đó hồn thú vô cùng cường đại. Hơn nữa do đây là Phó Bản Hệ Thống tạo ra, có chém giết sinh mệnh cũng sẽ không có đạt được điểm số.

Còn tốt thực vật hệ hồn thú trong Đầu La Đại Lục hoàn toàn là loại hình yếu đuối nhất tồn tại, không giống như Trái Đất. Trái Đất rất ít khi xuất hiện thực vật hệ Tu Luyện giả, nhưng một khi đã xuất hiện, đồng thời tu luyện lên thành đẳng cấp cao phần nhiều chính là rung trời chuyển đất tồn tại.

Thậm chí một số trung cấp thực vật hệ ma thú cũng là những tồn tại có thể đồ sát cả một châu lục nếu muốn. Tỉ như tại 300 năm trước có một bệnh dịch phát ra, đầu nguồn là một bông bồ công anh Ma Vật cấp 6, tất cả các tông môn môn phái triệt để xuất ra lực lượng mất đến hơn 10 năm mới đem mọi vấn đề giải quyết.

Hạt giống bồ công anh ẩn nấp trong thân thể sinh vật, vô hình vô chất, sẽ dần dần điều khiển sinh vật hấp thu linh lực, cuối cùng nó không biết từ khi nào thay thế đan điền kinh mạch, nhìn từ bên ngoài thì tưởng không có gì.

Sau đó chủ kí sinh sẽ không tự chủ đi về phía bông hoa gốc, tự dâng hiến chính mình cho nó. Phương thức đi tới cũng rất đa dạng, có vô tình đi qua, có lịch luyện hồng trần đi tới, có hành hương, có "bắt cóc".... Hoàn toàn không gây nghi ngờ gì.

Thậm chí do "thiên tài" xuất hiện ló lỏ, một số người còn tưởng là tu luyện thịnh thế tới, ai dè lại là một con Ma Vật tác oai tác quái. Ước chừng có hơn 1 triệu người từng bị kí sinh, hơn 3 vạn người chết.

Tổng sẽ không đến mức xuất hiện một con như vậy ở đây đi? Hắc không chắc lắm.

Tĩnh Đầu Đại Sâm Lâm Cổ Xưa. "Cổ Xưa" rốt cuộc là bao lâu? Mười vạn năm? Trăm vạn năm? Ngàn vạn năm hay đó chỉ là một cách mô tả? Điều đó có ảnh hưởng tới hệ sinh vật quanh đây không?

Con Hồn Thú hắc gặp mặt chủ động lao về hắc trước tiên là một con báo răng dài, 500 năm Hồn Thú. Trần Ngọc Lâm vung lên Yểm Đạo, nháy mắt chém chết con báo. Kế đó hắc niệm một phép thuật Thanh Tẩy đơn giản, đem mùi máu cơ thể tẩy sạch đi.

500 năm Hồn Thú thực lực cùng lắm đại khái Tam Phẩm hậu kỳ. Một kích là diệt.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua cái Hồn Hoàn màu vàng chột chui lên lơ lửng, giống như đang khiêu dụ hắc, lắc đầu bỏ đi.

Quả nhiên không đạt được cái gì cả.

Báo là loài săn mồi đơn lẻ, hoặc cùng lắm là săn mồi theo hệ gia đình, hầu như không có loại hình đem cả bầy cùng lúc chạy đi săn.

Nói cách khác chỗ này có lẽ là lãnh địa săn bắn của nó.

Trần Ngọc Lâm quyết định tiến vào sâu hơn bên trong, trên đường đi gặp được cũng khá nhiều loại hình Hồn Thú, có loài hươu phát sáng, có những con cá bơi trên bầu trời, lại có vài bầy khi nữa. Tuy nhiên cao nhất cũng chỉ mới có 1100 năm.

Hạn mức thấp nhất còn chưa tới.

Trần Ngọc Lâm đi thêm một độ khoảng 3 cây số, hắc bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Tĩnh Đầu Sâm Lâm đẳng cấp rất thâm nghiêm, trung tâm Tĩnh Đầu Sâm Lâm là nơi cho Hồn Thú Mười Vạn Năm cư ngụ, càng ra ngoài càng thấp năm hơn. Trần Ngọc Lâm bắt đầu lao vút vào bên trong, đồng thời thi thoảng nhìn qua xung quanh.

Sau khi hắc tiến vào sâu bên trong, khoảng thêm 4 cây số nữa, chột hắc mỉm cười nhìn lên phía trước. Xác của một con rắn gì đó gọi Ba La Mãng đang treo ngược trên cành cây, hoàn toàn bị xé xác.

Có vẻ cái xác này đã lâu vô cùng rồi, máu đã đen kịt lại thành từng hạt bụi, thịt rữa gần hết nhưng vẫn nhìn ra được xương cốt vỡ vụn. Trần Ngọc Lâm giám định qua xác chết, là xác của một con Hồn Thú 1200 năm.

Thông thường cả Giám Định lẫn Thông Thái sẽ không chủ động phân tích xác chết, nhưng nếu hắc chủ động vẫn có thể.

Chém giết được một con 1200 năm Hồn Thú cũng không phải dạng vừa. Hầu hết sinh vật khi gặp tồn tại mạnh hơn nó sẽ bỏ trốn, tuy nhiên một số loài sinh vật mang độc thì không chắc lắm.

Tuy nhiên có lẽ cũng khoảng 1400 - 1500 năm. Cũng có thể cao hơn. Bên dưới cái xác con rắn còn có một vết cào vô cùng to lớn, thân cây này lại là thân cây to rộng mười người ôm, cao ít nhất trăm mét.

Dấu hiệu thông báo lãnh thổ.

Trần Ngọc Lâm tiến sâu vào bên trong một lúc, kế đó hắc nhẹ nhàng ngồi lên trên tảng đá, bạo phát ra khí tức kèm theo sát ý ra xung quanh, kế đó hắc hét lớn một tiếng.

Thông thường lãnh thổ của một sinh vật vô cùng thâm nghiêm, đối với một vài loài hành vi xâm phạm lãnh thổ tương đương gây hắc. Trần Ngọc Lâm đây chính là khua chiến giống trống để cho bản thân con Hồn Thú đó đi tìm hắc mà không phải hắc đi tìm hồn thú.

Hơn nữa, hắc chủ động đem một con hồn thú 400 năm loại hươu đem ra để cho mùi máu tanh phát ra nồng nặc nữa.

Quả nhiên chừng vài phút sau, hắc nghe được một tiếng gầm lớn, kế đó lừng thững xuất hiện từ trong rừng sâu đi ra một con hổ, mình vàng sọc đỏ, hơi hướng đen, trên trán có một chữ Vương.

Hỏa Vân Hổ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 223: Độ nhị hồn hoàn 2

Hỏa Vân Hồ, 1572 năm, một loại hồn thú rất mạnh mẽ. Hơn nữa, nó lại là chủng loại hồn thú đơn độc, không kết thành bầy.

Tốt.

Trần Ngọc Lâm tự nhủ, nếu là sói hoặc sư tử có thể sẽ xuất hiện việc hồn thú kết thành bầy mà kéo tới, nhưng cũng có thể không.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua chỉ số Hỏa Vân Hồ, chỉ số của nó sánh ngang với Tứ Phẩm đại viên mãn, tuy nhiên lại chỉ tồn tại 4 cái kỹ năng lần lượt là: Hỏa Cầu, Hỏa Trụ, Cường Hóa và Hỏa Vân Lưu Tinh Vũ.

Nhìn lướt qua chi tiết các kỹ năng, Trần Ngọc Lâm lập tức triệu hoán ra Quỷ Linh Thể, đồng thời hấn cũng rút Yểm Dao ra, vung vẩy trên tay.

Tứ Phẩm đại viên mãn hung thú. ừ thì cũng đại loại thế. Tuy rằng lực phòng ngự của nó không mạnh bằng Tứ Phẩm Đại Viên Mãn, nhưng hầu hết các chỉ số khác khá là cân bằng, thậm chí còn có chút nhỉnh hơn so với Tứ Phẩm hậu kỳ thông thường.

Nếu đem so sánh, thì có lẽ là khoảng chừng Ma Thú Tứ Phẩm cấp 3.

Hỏa Vân Hồ chậm chậm tiến tới, nhìn xung quanh, kể đó nó gầm lớn hướng về mọi nơi, nhưng con mắt chỉ nhìn chăm chú Trần Ngọc Lâm. Rõ ràng là nó đang suy nghĩ không rõ có hay không có mai phục đâu đây.

Trí tuệ cũng rất tốt.

Quỷ Linh Thể vung tay lên, tay nó kéo dài ra như sợi móc bay thẳng về phía của Hỏa Vân Hồ. Hỏa Vân Hồ nghi hoặc, nhưng tốc độ phản ứng của nó cũng một dạng rất nhanh, nhảy về bên trái né đòn. Mặc dù nó không thấy được cái này có hại gì cho nó, nhưng né vẫn hơn.

Nhưng ngay lúc này Trần Ngọc Lâm lấy tốc độ lôi đình lao tới, Hỏa Vân Hồ gầm lớn tiếng, miệng nó phát sáng rồi từ trong đó, một cái Hỏa Cầu thuật to khủng khiếp bắn ra. Hỏa Vân hồ cũng có thể nói là to, tận hơn 3 mét chiều cao, tuy nhiên quả cầu lửa này lại tới 6 mét đường kính.

Quả cầu lửa này bắn mạnh ra về phía Trần Ngọc Lâm. Hấn hoàn toàn không hoảng không loạn, lách về một bên né tránh. Tốc độ của hấn càng lúc càng đem so ra rút ngắn lại đối với Hỏa Vân Hồ, ban đầu khoảng cách giữa bọn hấn là hơn hai trăm mét, trong nháy mắt rút còn ba mươi mét.

Hỏa Vân Hồ lúc lắc đầu, chột chữ "Vương" trên trán nó sáng lên, kể đó bầu trời bắt đầu tối sầm lại. Từ trong không khí chột xuất hiện vô số vàng sáng, thứ nhanh chóng hóa thành mười mấy tia sáng từ từ rơi xuống, mỗi tia sáng lại chính là một khóa đất đá đủ hình thù đang phát ra ánh sáng nóng rực.

"Thì ra đây là Hỏa Vân Lưu Tinh Vũ."

Trần Ngọc Lâm nhìn vào mười mấy quả cầu đá kia lại nhìn sang Hỏa Vân Hồ. Rõ ràng con hồ này đã hoàn toàn coi Trần Ngọc Lâm là một loại hiểm họa, không hiểu tại sao, có lẽ là bản năng động vật chăng? Hoặc là nó luôn luôn sử dụng cùng một loại chiêu thức này với mọi lần đánh nhau.

Hỏa Vân Hồ gầm gừ nhìn Trần Ngọc Lâm đang liên tục né tránh mấy quả Lưu tinh vũ đầu tiên, chột nó mở rộng miệng, cổ họng nó phát sáng, kể đó một làn sóng nhiệt lưu khủng bố thành một con lốc xoáy lửa từ trong họng nó phun ra thẳng hướng Trần Ngọc Lâm.

Trần Ngọc Lâm mặc dù đang mãi né tránh mấy khóa Lưu Tinh Vũ, nhưng cũng đủ nhận ra con Hỏa Vân Hồ đang làm gì. Hấn nhìn xung quanh, bĩu môi lắc đầu.

Mấy khóa lưu tinh rơi xuống "vô tình" tạo thành một con đường thẳng tắp, hai bên là những tảng đá cao vô cùng. Điều này giải thích tại sao sát thương hỏa lực của những khóa lưu tinh này lại không quá cao.

Bởi vì chúng tạo thành một con đường trên chủ đích, mà hấn sát chiêu mới chính là cái Hỏa Trụ này. Nhìn qua, độ nóng của Hỏa Trụ tuyệt đối đạt tới hơn 9000 độ C, hơn nữa không hiểu hấn có nhầm không mà còn mang theo một tia lửa của long tộc.

Hấn cũng gặp qua vài con rồng rồi nên cũng không đến mức gọi là lạ lẫm với long tộc khí tức.

"Muốn xếp đường thì xếp sao cho bớt lộ liễu chứ?"

Trần Ngọc Lâm búng ngón tay, Hắc Linh xuất hiện, toàn thân nó bao phủ một luồng khí tức lạnh lùng băng giá.

Chuyển đổi hệ của nó sang Ngàn Năm Hãn Băng, một trong vài loại Dị Nguyên Tố mà hấn dùng để nâng cấp Hắc Linh.

Ngay sau đấy, phần mặt của Hắc Linh nở bung ra như một bông hoa, từ trong đó một tia sáng lạnh lẽo bắn về phía Hỏa Trụ đang lao tới, trong nháy mắt vô số khói trắng phun ra, thậm chí không khí cũng hơi rung động.

Giao tranh kéo dài vài giây, thế rồi Hỏa Vân Hồ trước tiên tắt Hỏa Trụ đi, kể đó nó gầm lớn, cơ thể bắt chột phình ra gấp rưỡi, bốc lên một ngọn lửa đỏ rực, đặc biệt là phần lưng. Thậm chí còn ần ần xuất hiện vảy rồng lẫn mọc ra sừng rồng nữa.

Quả nhiên Trần Ngọc Lâm đoán không sai, con này chính là có được rồng huyết mạch, có thể là một con rồng lửa nào đó. Tuy nhiên mong manh vô

cùng, chỉ tại thi thoảng mới có thể kích phát ra. Tỉ như kĩ năng Cường Hóa là đem huyết mạch rồng bọc phát ra.

Hỏa Vân Hồ gào lớn, lao thẳng lên trên, ánh mắt nó nhắm chặt vào Trần Ngọc Lâm, rõ ràng là định vị hắn làm mục tiêu.

Có khi nào là do trên mình Hắc Linh không có một tia khí tức sự sống, cho nên nó không nhận Hắc Linh làm mục tiêu không? Trần Ngọc Lâm nghĩ, kể đó bên cạnh hắn chợt xuất hiện một bóng hình, Hỏa Vân Báo cao 4 mét hơn gầm rú thẳng tới hắn.

Bất chợt giống như đột ngột xuất hiện từ hư không, Bách Diện Thú rít lớn lao tới, một chương đánh bay Hỏa Vân Hồ. Hỏa Vân Hồ kể đó lừ thừ đứng dậy, gầm lớn về phía Bách Diện Thú, ánh mắt mang theo chút nghi ngại.

Cùng lúc này, Arch Ville xuất hiện đằng sau Hỏa Vân Hồ, giang tay ra, hai bên nó chui ra 2 con Quỷ Vật, một con Prowler, con còn lại là một con Nam Tước Địa Ngục biến dị, có 4 cánh tay.

Con Prowler là Tứ Phẩm trung kỳ, còn Nam Tước Địa Ngục là Tứ Phẩm Hậu Kỳ.

Không sai, Arch Ville hiện tại cấp bậc chính là cấp 39, sau khi liên tục đem một đồng lớn hung thú chém giết tại vòng thi thứ nhất, cấp bậc của nó lên như điên. Nó cũng không bị hạn chế 1 điểm Vận Mệnh, 1 exp khi tiêu diệt quái vật thấp cảnh giới hơn như Trần Ngọc Lâm nên tốc độ lên LV của nó rõ nhanh.

Hỏa Vân Hồ gầm gừ nhìn xung quanh, chợt nhận ra bản thân bị bao vây. Trần Ngọc Lâm, Bách Diện Thú, 2 con Quỷ Vật cùng với Arch Ville đem nó bao vây đến gắt gao. Hỏa Vân Hồ rống giận gầm gừ, nhìn xung quanh, quyết định thông qua phương hướng Trần Ngọc Lâm đột phá.

Đem so với Arch Ville, 2 con Quỷ Vật đều gần ngang với hắn, Trần Ngọc Lâm bên này vẫn là lựa chọn tối ưu hơn. Hơn nữa, lũ Quỷ Vật kia tỏa ra khí thế hết sức tà ác, một khi bị quần lên trên chính là tương đương với bị 4 cái sinh vật mạnh gần ngang nó tấn tại quần công, có khi chết thể nào cũng không biết.

Trần Ngọc Lâm cũng lao lên, Quỷ Linh Thể xuất hiện. Hỏa Vân Hồ lao tới, trong miệng đột nhiên phát sáng, dường như chuẩn bị bắn ra hoặc là Hỏa Cầu, hoặc là Hỏa Trụ thuật.

Trần Ngọc Lâm không né không tránh, rút Yểm Đạo ra, một phát Đại Tu La Đạo Pháp thứ thứ hai, phát động.

"Tu La Trảm"

Trần Ngọc Lâm hét, Yểm Đạo trong dạng Đại Đạo vung qua cổ Hỏa Vân Hồ, tuy nhiên cùng lúc này Hỏa Vân Hồ bỗng nhiên rống giận, lại phình to ra thêm một chút nữa, thể là Tu La Trảm nguyên vốn phải chém qua cổ nó, lại chém lên ngực Hỏa Vân Hồ, vạch ra một đường máu.

"OANH"

Một tiếng nổ ầm vang lên, Trần Ngọc Lâm bị một quả Hỏa Cầu Thuật bắn bay ra, hắn há miệng phun ra một ngụm khói, tuy hắn được Hắc Linh giờ tay che cho một phần khỏi vụ nổ, nhưng vẫn bị thổi văng ra. Hiện tại hắn thấy hơi tức ngực, có lẽ là do nội tạng bị tổn thương do vụ nổ.

Hỏa Điều lập tức được triệu hoán ra, vung lên cho hắn 2 con Phi Điều đem hắn cho hồi phục.

Trần Ngọc Lâm cảm giác tốt hơn nhiều, kể đó hắn nhìn lướt qua chỗ con Hỏa Vân Hồ, thấy nó đang nằm gục xuống, bất tỉnh nhân.. không, có lẽ phải là bất tỉnh hồ sự.

Vừa nãy lúc bị bắn bay ra ngoài, Quỷ Linh Thể cũng không vừa, đem Song Quân Trảm phang ngay vào đầu của Hỏa Vân Hồ. Song Quân Trảm 2 cây mỗi cây nặng 120 cân, do sau khi đột phá Tứ Phẩm hắn có thể đem Song Quân Trảm tăng khối lượng lên gấp 3 lần lúc trước, nghĩa là 75 lần khối lượng gốc, vị chỉ là 18 tấn cả hai cây.

Cái khối lượng đó một khi va chạm với đầu đủ cho Ngũ Phẩm sơ kỳ cũng phải choáng váng.

Song Quân Trảm nằm lẩn trên đất do hắn đánh rơi lúc bị bắn bay ra, một cây còn nằm trên mình con hồ. Nếu không có Thông Thái Giám định ra trạng thái của con hồ đang là Bất Tỉnh thì chắc hẳn tưởng Hỏa Vân Hồ đang bị Song Quân Trảm đè không dậy nổi nữa.

Gần đây dùng Song Quân Trảm càng thêm thuận tay, combo khối lượng 1 lần để vung lên, lúc va chạm mục tiêu lập tức chuyển sang tối đa, ngay sau khi gây sát thương lại chuyển về một lần càng thêm mỹ mãn.

Lúc trước còn hơi giật cục, thi thoảng trước khi va chạm liền rút về tăng lên 1 lần luôn. Hiện tại 30 lần chỉ bị 1 lần lỗi mà thôi.

Trần Ngọc Lâm đi tới trước Hỏa Vân Hồ đang bất tỉnh hồ sự, hiện tại linh lực của hắn hầu như cạn kiệt do một đòn Tu La Trảm lúc trước, da dẻ của Hỏa Vân Hồ quá cứng để chém, dai hơn cao su vậy. Tuy nhiên hắn vẫn có cách đem Hỏa Vân Hồ giết chết.

Hắn đem Yểm Đạo xách lên, đặt lên trên cổ Hỏa Vân Hồ, kể đó Song Quân Trảm được Quỷ Linh Thể nhắc lên, đặt lên trên lưng đao, 75 lần khối lượng phát động.

Yểm Đạo vốn sắc bén, nay lại chẳng khác gì một thanh đao sắc nhọn nặng mười mấy tấn rơi từ trên trời xuống, lập tức chặt bay cổ của Hỏa Vân Báo. Kể đó, một cái hồn hoàn màu tím nhạt từ thân thể Hỏa Vân Hồ bay lên trên, lơ lửng trước mặt hắn.

Đệ nhị Hồn Hoàn, 1572 năm.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224

Trần Ngọc Lâm sau khi thu thập xong Hồn Hoàn đệ nhị, liền hấp thu luôn. Thể chất của hắn đối với 1500 năm Hồn Hoàn cũng quá đủ, chỉ hơi đau nhức mỗi, đem so với độ Thiên Kiếp còn dễ dàng hơn nhiều lắm.

So sánh có chút trật lất, dù sao đại khái cũng là như vậy. Nếu lúc trước khi độ kiếp đòi hắn đi hấp thu Hồn Hoàn còn có chút khó khăn, nhưng lúc này? Có lẽ hắn hoàn toàn có thể hấp thu được 2000 năm Hồn Hoàn ấy chứ.

Có nuôi tiếc cũng không có gì dùng, lần sau cẩn thận chút. Trần Ngọc Lâm mở ra hòm Item, mở ra Quà Tặng Hệ Thống chào mừng hắn lên cấp Tứ Phẩm.

Vừa nhìn qua món đầu tiên, hắn đã kinh ngạc vô cùng.

☞ Trứng Rồng Con - Vật Phẩm cấp C- ☞

Đây là một quả trứng trông như trứng chim cú, trừ việc nó to như đầu người.

Hệ Thống thực sự tốt tới mức tặng cho hắn một con rồng? Ngon thế sao? Hiển nhiên là không.

☞ Mô tả vật phẩm: Trứng rồng con. Là quả trứng được loài rồng Nguyên Sơ ấp đi ra, có rất nhiều tiềm năng. Đồng thời, giá trị của nó vô cùng to lớn do hương vị rất ngon. Dù là luộc, kho, hầm hay là rán đều ngon cả. Đặc biệt ngon khi kết hợp sốt chấm Nấm Truffle Linh Vũ (bấm vào link sau đây để lấy về với giá giảm 50%). Là một trong các món ăn chuyên phục vụ Tôn giả cấp bậc. ☞

Trần Ngọc Lâm

-.....

Thế này cho tao cái này làm gì? Để tao theo nghiệp đầu bếp à?

☞ Kỹ năng đặc thù: [Sự chúc phúc của Rồng Con]: Ăn trứng rồng vào, tốc độ thu thập kinh nghiệm, tu luyện đều sẽ tăng 10%. ☞

Trần Ngọc Lâm

-.....

Xem ra cái nghiệp đầu bếp là không tránh khỏi.

Bất quá thời điểm hắn dừng qua Thông Thái lướt qua, thấy thêm một dòng ẩn giấu rất sâu:

☞ Sở hữu tiềm lực to lớn.

Kỹ năng độc nhất: [Cây tiến hóa]: Chủ nhân có thể lựa chọn hình thức tiến hóa cho rồng con.

Lưu ý: Một khi rồng con tử vong sẽ không thể tái sinh. Là vật phẩm kích hoạt 1 lần.

☞

Trần Ngọc Lâm nghe thế, nhũu mày suy tính, cuối cùng hắn quyết định giữ lại quả trứng rồng này. 10% tốc độ tu luyện nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, kinh nghiệm hắn cũng không cần. Nếu là 10% điểm Vận Mệnh tăng thêm còn có chút suy tính.

Dù sao, 10% tốc độ tu luyện không phải là cấp số nhân mà là cấp số cộng, ví dụ hiện tại tốc độ tu luyện bình thường của hắn là 100%, tốc độ tu luyện do được trận pháp tụ linh khí, dẫn linh khí tăng lên thành 180%, lại thêm 10% cũng chỉ là 190%.

Đem so ra không quá nhiều. Đương nhiên chắc chắn quá trình tiến hóa này sẽ tiêu hao của hắn 1 đồng điểm Vận Mệnh, cụ thể 1000 điểm một lần tiến hóa, hơn nữa còn yêu cầu đầy đủ cấp bậc.

Cấp bậc thì lại giống như mấy con Hắc Linh Arch Ville thôi, tuy nhiên nó lại có thể thông qua ăn uống hấp thụ kinh nghiệm giống Hoa Điếu. Tuy rằng

Hoa Điều ít khi ăn uống nhưng cũng nhờ đó mà nàng tăng lên 1 LV.

Dù sao nàng cũng ăn ít.

Một bên là tăng thuộc tính vĩnh cửu, một bên là mặt hàng hao phí theo thời gian.

Kiểm kê một chút, hiện tại hần sở hữu 7000 điểm Vận Mệnh, lần đầu tiên khai mở trứng miễn phí, tuy nhiên lần tiến hóa tiếp theo không giống, sẽ tốn 1000 điểm.

Trần Ngọc Lâm nhún vai, kích mở [Nữ], quả trứng chọt rung lắc. Hần nhìn đồng hồ, đoán chừng còn vài phút trước khi con rồng con chui ra hoàn toàn, bèn nhìn qua tiếp hộp Quả.

1000 điểm Vận Mệnh. Cái này còn tạm tốt.

☞ - Thẻ bài tiến nhập: Phòng Tập Huấn Địa Ngục kéo dài 1 ngày x1.

- Thẻ bài tiến nhập Vạn Ngục Uyên kéo dài 1 giờ x1.☞

Này có chút quen thuộc. Cái món đồ này thời điểm hần đột phá Tam Phẩm hần cũng đã từng nhìn qua, hiện tại có được Thông Thái. vẫn chưa biết được cái đồ này rốt cuộc là làm cái quỷ khi gì. Nhưng hần cũng biết rằng mấy món này là hàng dùng để dành cho tương lai, càng dùng sớm càng ít chỗ tốt.

☞ Một Thẻ Bài Triệu Hoán Thần Thoại Màu Vàng.☞

Trần Ngọc Lâm thiếu chút ném nguyên cả quả trứng rồng đang nở xuống từ tầng thượng.

Tiên sư nó, hồi trước hần cỡi lòng trần ngập hi vọng sẽ triệu hoán ra được Tề Thiên Đại Thánh, không thì chí ít cũng là cái ông gì vàng vàng mà Tôn Ngộ Không chạy mãi cũng không thoát ra được khỏi bàn tay của ông, ai dè lại là một ông nông dân trời ơi đất hời ở đâu chui ra, khiến hần bỏ ra 200 điểm Vận Mệnh đem triệu hoán trở lại.

Hôm đó hần không ngủ nổi.

Được duy nhất là con gà chết toi kia, con gà đó ăn của hần, uống của hần một đồng bây giờ vẫn lên không nổi Nhất Phẩm tu vi. Diên cả người.

Nghĩ lại, giờ mà triệu hoán ra Tôn Ngộ Không, có khi là do không có Tôn Ngộ Không phò trợ cho nên Đường Tăng sẽ bị yêu quái giết chết không?

Kemeno.

Thứ đáng sợ ở đây là Hệ Thống không chỉ có thể triệu hoán nhân vật chính, còn có thể triệu hoán nhân vật quần chúng. Đó mới là vấn đề.

Hệ Thống:

☞ Thẻ triệu hoán màu đỏ là thẻ triệu hoán chắc chắn trúng các nhân vật chính tuyến, Kí Chủ không cần lo.☞

Không lo cái đâu.

Trần Ngọc Lâm bực bội thì bực bội, nhưng thứ này không dùng thì tiếc, dùng thì lại sợ, xét cho cùng vẫn là phải dùng mà thôi. Thế là hần trong bực bội đem Thẻ Triệu Hoán Nhân Vật Thần Thoại vứt vào trong hòm Item, đợi chờ đến một lúc nào đó đủ điều kiện kiếm về một vật phẩm tăng độ may mắn rồi hẵng sử dụng.

Vật Phẩm kế đó:

☞ Thiên Hành Kỹ.☞

Cuối cùng cũng có thứ hữu dụng.

Thiên Hành Kỹ là thân pháp võ kỹ, nhưng đồng thời nó cũng là một loại võ kỹ phòng thủ cực mạnh. Sở dĩ gọi thế là vì loại võ kỹ này có một tác dụng gián tiếp là hoàn toàn giúp cho hần đối với các luồng không khí xung quanh chường không, đồng thời đối với lực lượng chường không tăng mạnh.

Phòng thủ tác dụng thì đơn giản, chính là thông qua tá lực đả lực, đem lực đạo của đối phương tác động lên thân thể hoàn toàn tán đi, thậm chí tu luyện đến hậu kỳ còn có thể đem lực lượng của đối phương trả ngược về.

Loại võ kỹ này rất phổ biến, không 1000 cũng 800, nhưng thứ này là Hệ Thống chuyên môn chế tạo/ lựa chọn, độ phù hợp không 100% thì cũng 98%.

Trần Ngọc Lâm thu về, kế đó chuyển qua phần quà cuối cùng:

☞ Lựa chọn mở phó bản Ngẫu Nhiên Tính (toàn bộ phó bản một chủ đề). Được tặng ngẫu nhiên 1 vật phẩm của Chủ Đề đó.☞

Trần Ngọc Lâm nghe vậy, mắt sáng rực.

Hệ Thống có 2 thứ đáng chú ý nhất, là Phó Bản và Cửa Hàng. Cửa Hàng có thể mua được mọi thứ, không trừ thứ gì, tuy nhiên Phó Bản thì lại thông qua triệu hoán các vật thể thuộc 1 chủ đề (VD D.O.O.M...) mới có thể mở ra Phó Bản.

Một số ngoại lệ cũng có thể triển khai nếu hần bỏ ra đủ nhiều tiền. Ví dụ hồi trước hần bỏ mấy ngàn điểm Vận Mệnh ra mua Thất Bảo Lưu Ly Tháp thì được bồi thêm 1 phó bản Hồn Hoàn, 1 Hồn Linh. Ngoài ra 2 phó bản nhiệm vụ (chắc thế) là Long Cốc và Thâm Uyên thì phải tốn 500 điểm mở khóa.

Tuy nhiên Hệ Thống cũng có nói cho hần, nếu hần không bỏ ra 2000 điểm mua về Thất Bảo Lưu Ly Tháp mà mở khóa ra thông qua triệu hoán ngẫu nhiên, hần có thể mở khóa thêm các phó bản nhiệm vụ liên quan tới trong truyện.

Phó Bản nghe qua tuy một mối, nhưng lại là nguồn tài nguyên lớn vô cùng. Có cả thấy 3 loại Phó Bản: Phó Bản Nhiệm Vụ 1 lần, Phó Bản Tài Nguyên và Phó Bản Thế giới. Còn có nhiều loại khác nhưng phổ biến nhất là 3 loại này.

Phó Bản Nhiệm Vụ 1 lần ví dụ là phó bản hệ game D.O.O.M, có rất nhiều loại, tổng cộng trong trường hợp hoàn thành hết có thể đạt tới hơn 5000 điểm Vận Mệnh và một đồng đồ bỏ sung.

Phó Bản Tài Nguyên hơi đặc thù, cung cấp tài nguyên cho một loại hình tồn tại nào đó, ví dụ phó bản Ngự Hồn và Thức Tinh của game Âm Dương Sư.

Phó Bản Thế giới giống Dị Giới Edra, cùng với các loại phó bản như Tinh Đấu Sâm Lâm.

Những thứ này đều vô cùng giá trị. Tuy cần phải nỗ lực tham gia, nhưng phần thưởng cũng quá tốt.

Đừng nói còn được tặng ngẫu nhiên 1 vật phẩm của chủ đề đó. Tuy có lẽ không có thể mở khóa ra những phó bản đã tồn tại như Đấu La Đại Lục chủ đề lần nữa, tương đương vô hiệu hóa toàn bộ từ Đấu La 1 tới Đấu La 4 phó bản, nhưng vẫn còn rất nhiều.

Đấu Phá Thương Khung, Hồng Hoàng, Anime,....

Tuy rằng hần còn có rất nhiều Phó Bản chưa hoàn thành, nhưng đợi lúc thực lực hần đầy đủ hoàn thành một thể cũng không muộn. Dù sao Hệ Thống là loại hình không tính thời gian, hần tiến vào ở rít bên trong hàng năm trời, bên ngoài cũng chỉ là 1 cái tích tắc.

Click.

☞ Mở khóa phó bản:☞☞

☞ Chúc mừng Kí Chủ Mở Khóa Phó Bản Chủ Đề... Gintama. ☞☞

Kể đó, một vật phẩm xuất hiện trước mắt Trần Ngọc Lâm, khiến cho hần mừng rỡ phần cay mắt.

Trông nó... ờ, nói thế nào nhỉ. Nó là một cái họng pháo, đầu hơi phình ra thành hình bầu dục. Hai bên đuôi họng pháo nó là hai cái ổ tụ năng lượng hình tròn, dường như là một tòa năng lượng hạt nhân hoặc lò phản ứng hồ quang gì gì đó.

Ồ, tương tượng không sai đâu, trông cứ như cái đư*ng vật ấy. Theo nghĩa đen.

☞ Xin chúc mừng Kí Chủ nhận được Đại pháo Armstrong cuồng phong canon armstrong pháo...☞☞

"Mày lại vẫn với tao rồi Hệ Thống. Đây không phải chỉ là cái gây thêm hai quả cà à? Nói mệ là cái pen nịt cho nhanh."

☞ Đại pháo Armstrong cuồng phong canon armstrong pháo là khẩu đại pháo mà Amanto đã dùng để buộc Nhật Bản mở cửa đầu hàng Thần Điện, từ đó Amanto đã đạt được chiến thắng...☞☞

"Hả? Nhật Bản thua cái thứ đó sao?"

Trần Ngọc Lâm nhìn qua khẩu "duyệt-pháo", nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 225: Sơ Long

Âu Bảo Uyên đang đứng ở giữa tòa nhà trông coi xung quanh, bên dưới nàng lúc này đã có hàng trăm cái xác la liệt của vô số robot, có từ cấp D đến cấp A, còn có vài con cấp S tương đương Ngũ Phẩm sơ kỳ nữa, tuy nhiên hết thấy đều bị hỏa lực nàng tiêu diệt.

Âu Bảo Uyên phía sau lưng lúc này đang tồn tại một cái vòng tròn phép khổng lồ kết thành từ 3 cái vòng tròn khác. Các vòng tròn này tác dụng lần lượt là điều khiển trọng lực, tạo kết giới môi trường và tăng cường sức mạnh công kích.

Đằng sau nàng, một bóng hình đang bay lượn, chính là Lang Lộc trong hình dạng người chim. Sau khi thôn phệ Tinh Không Huyền Thú, hấn lực khổng lồ chế tăng mạnh, dung hợp với con chim kia đã là không có vấn đề.

Tay hắn đang xách Kiếm Bảo Lửa.

Chợt nàng nhìn lên trời, từ trên trời rớt xuống một bóng trắng, kẻ đó Trần Ngọc Lâm đứng giữa không trung, nhẹ nhàng phiêu phù trước mặt nàng.

"Độ kiếp xong rồi à? Ổn không?"

Âu Bảo Uyên hỏi, Trần Ngọc Lâm gật gù:

"Khỏe re."

Đương nhiên rồi. Không khỏe mới lạ.

Trần Ngọc Lâm giơ tay lên, từ trên tay hắn trời ra một con sinh vật trông như con thằn lằn, tuy nhiên trên đầu nó có hai cái sừng nhỏ xíu, hai tai dài như tai thỏ, toàn thân trơn bóng không có cả lông lẫn vảy, chỉ có những hoa văn đồ đằng lan khắp toàn thân.

Bốn chân nó có móng vuốt không sắc nhọn lắm, đuôi cũng khá dài, nhìn qua giống con thằn lằn cỡ bự.

Tuy nhìn thế, nhưng kì thực con này là con [Rồng Con Nhỏ], dạng đầu tiên của Rồng Nguyên Sơ. Trần Ngọc Lâm không biết Rồng Nguyên Sơ là cái gì nhưng chắc là ngầu lòi lắm.

Con rồng này được hắn đặt tên là Sơ Long, lấy cái chữ cuối trong Rồng Nguyên Sơ và Long.

"Con rồng này gọi Sơ Long, là một con rồng con, còn chưa trưởng thành."

Trần Ngọc Lâm giới thiệu cho Âu Bảo Uyên và Lang Lộc.

Lang Lộc nhủ mày, Trần Ngọc Lâm luôn có mấy con thú triệu hồi quái dị vây xung quanh, tuy nhiên mỗi lần hắn tò mò thắc mắc thì lại cảm giác như rằng việc hắn có được mấy con thú đó là hoàn toàn bình thường vậy.

Ngay sau đó hắn liền không cảm thấy kì lạ nữa.

Trần Ngọc Lâm thừa biết đó là tác động của "Tự Động Hóa Hợp Lý", chừng nào mà cảm thấy bất hợp lý thì mới thực sự xảy ra vấn đề. Nói thật hiệu ứng này của Hệ Thống khiến hắn bớt đi rất nhiều công đoạn và mấy vụ giải thích mệt mỏi, đỡ phiền hà.

"Con rồng này ừm...đáng yêu quá cơ."

Âu Bảo Uyên lấy tay chọc chọc mũi con Sơ Long, kẻ đó nàng nhìn qua trên vai, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một sinh vật trông như quả banh lông đen mọc ra một đồng những con mắt trắng. Nàng ôm lấy nó nói:

"Nhưng mà Bé Hắc của chị đáng yêu hơn."

Trần Ngọc Lâm im lặng nhìn qua con Sở Châu, trông đủ đáng yêu để làm nhân vật phản diện trong phim kinh dị, con đó thì đáng yêu chỗ nào?

Thôi kệ đi. Hắn mở tung Bách Thú Không Gian ra, bên trong đã chất thành từng đồng xác chết từ hồi vòng thi đấu thứ nhất. Một số là hấn giết, Lang Lộc giết, người thi đấu khác giết, những cái xác hấn tìm được đều ở đây. Tính ra cũng đến hàng chục tấn thịt chứ chẳng ít.

Hắn trước tiên cho Sơ Long ăn một chút thịt của Ma Thử cấp 2, ngần đó là đủ để nó ăn mà không bị ngộ độc linh lực. Kẻ đó khi mà nó ăn lên cấp rồi thì cho ăn thịt của Tam Phẩm Ma Thú, kẻ đó là Tứ Phẩm ma thú sớm ngày tiến hóa.

Để xem nó sẽ tiến hóa lên thành loại nào.

Trần Ngọc Lâm quan sát Sơ Long ăn thịt mấy con Ma Thử đã chết, một ngoại của nó tăng lên tới 20 exp, trong khi đó chỉ cần 40 exp là đủ lên 1 cấp. Nói cách khác tầm khoảng 1 tiếng nữa nó sẽ đủ điều kiện lên cấp. Có lẽ khoảng đó.

Trong khi ngồi chờ Sơ Long ăn lên cấp, bọn hắn đi kiểm những bãi săn khác. Lúc này Trần Ngọc Lâm dừng lại, nói:

"Nhìn đây nhé!"

Hắn cắn ngón tay, kẻ đó nhỏ một giọt máu xuống mặt đất, lạnh lùng nói:

"Phát động, triệu hồi gia quyến."

Lập tức, từ giọt máu đầy trời lên mấy chục cái bóng hình, toàn bộ đều là những loài thú nhỏ trông như tạo thành từ sương khói, có chuột, có quạ, có cả dơi nữa. Một đặc điểm là trên toàn bộ những con thú này đều có mùi máu của Trần Ngọc Lâm.

Sau khi đột phá, hắn có được thêm một vài thiên phú thần thông mới, chủ yếu là các thiên phú của Ma Cà Rồng được mở khóa. Cả thầy 4 kỹ năng là sương mù hóa cao cấp, dơi hóa cao cấp, mê hoặc cao cấp và triệu hồi gia quyến.

Sương mù hóa là kỹ năng hóa thành sương mù, Trần Ngọc Lâm chưa bao giờ sử dụng vì sợ sau khi hóa thành sương mù sẽ bị gió thổi bay mất, lúc skill hết tác dụng thì mình sẽ biến thành một vũng máu từ trên trời rơi xuống.

Đương nhiên là hù dọa rất tốt, tưởng tượng các mảnh tim gan phèo phổi rơi như mưa mà xem. Nhưng mà chết vì cái đó thì có hơi...

Tuy nhiên sương mù hóa cao cấp có thể ngăn chặn việc này bằng cách có một khối sương mù đặc không thể tách rời, đó là chân thân của hắn.

Dơi hóa cao cấp cũng tương tự, Trần Ngọc Lâm chỉ dùng vài lần do sự tiêu hao của kỹ năng, hơn nữa trong thời điểm chiến đấu không có gì dùng mà còn dễ bị tấn công nữa. Về cơ bản là một kỹ năng phế vật.

Dơi hóa cao cấp có thể cho mỗi con dơi tốc độ di chuyển kinh khủng, hơn nữa còn mang chút đặc tính sương mù hóa, ngoài ra còn là kỹ năng chạy trốn rất tốt với việc hóa thành một con dơi di chuyển tốc độ cao và tạo ra hàng tá dơi phân thân.

Mê hoặc tên như ý nghĩa, tăng lên một chút khả năng của kỹ năng, tuy nhiên do Trần Ngọc Lâm chưa bao giờ thử qua nên không rõ sức mạnh. Nhưng hình như chỉ tác dụng với kẻ yếu hơn nên hắn cũng không cần dùng quá nhiều.

Triệu hồi gia quyến thì chưa rõ là cái cù cái gì, chỉ thấy nó ghi là hắn có thể triệu hồi những con thú loại như dơi, chuột, bọ chết, sói, vân vân. Tuy nhiên toàn bộ không có tu vi, chỉ có tác dụng làm vật thăm dò, một kích là phá diệt.

Bù lại, tụi nó có một kỹ năng là Ảnh Bóng, có thể di chuyển trong bóng đêm.

"Đây là quyền tộc của tôi, tụi nó có thể đi dò tìm các khu vực có khả năng xuất hiện các loại vũ khí, hoặc thậm chí có thể đi mò tìm những khu vực có nhiều quái để săn nhất."

Trần Ngọc Lâm phỏng mũi giới thiệu, với đặc điểm của các quyền tộc của hắn, hắn có thể đem rất nhiều khu vực quanh đây thăm dò, thậm chí có thể tìm ra được dấu vết của những thí luyện giả khác.

Hắn đem đám này tách ra làm 11 nhóm, cả thầy có 33 con, mỗi 3 con gộp thành một nhóm. Tuy rằng lũ này có thể biến thành bóng ánh để chạy đi được, nhưng bọn nó có một nhược điểm là muốn nhìn môi trường xung quanh thì phải trồi lên trên, lúc này rất dễ bị giết.

Cho nên cần 3 con, 1 con dự phòng, 1 con khác nếu con kia bị giết lập tức thông báo lại cho hắn thông tin. Mỗi tội ngay sau khi thông báo lại thông tin sẽ lập tức tự hủy kỹ năng mà thôi.

"Một kỹ năng hữu dụng thật."

Âu Bảo Uyên trầm trồ, tuy rằng kỹ năng này thích hợp với việc thăm dò, nhưng đó là đường lối riêng của hắn. Một số ma cà rồng dùng kỹ năng này để triệu hoán quyền tộc chiến đấu, ví dụ tay Dracula trước đó, quyền tộc triệu hoán cũng là chiến đấu hệ.

Tuy rằng Tiểu Hắc cũng làm được thế, nhưng nó chỉ có một mà thôi, mặc dù có thể phân thân nhưng phân thân nó lại dùng cơ thể chính một bộ phận làm gốc để tạo ra, bị đánh bại coi như mất luôn bộ phận đó, phải "ăn".

Tiểu hắc mười mấy con mắt nhẹ nhàng liếc nhìn mấy con quyền tộc đang chạy tán loạn của Trần Ngọc Lâm, kể đó mấy con mắt đóng lại, có vẻ hết sức khinh bỉ.

Trần Ngọc Lâm sau khi thêm nửa ngày nửa vẫn không tìm thấy gì nhiều. Nói thật hắn chẳng có quá nhiều việc làm, cả Lang Lộc cũng thế. Âu Bảo Uyên quá.. hoàn hảo. Phòng thủ, tấn công, thăm dò, phục kích năng đều làm được. Một đám hàng trăm con robot có khi hắn phải mất cả tiếng mới xong năng giải quyết gọn ghẽ trong 2 giây.

Cho nên hắn dành thời gian tập trung luyện tập Thiên Hành Kỹ, đồng thời quan sát tiến độ phát triển của Sơ Long.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 226: Rồng con tai ương

☯ Sơ Long đã đạt max Level, có thể tiến hành Tiến Hóa (1000 điểm Vận Mệnh). Các nhánh tiến hóa khả dụng đang cập nhật. ☯

☞ Sơ Long đã nhận được kỹ năng [Kẻ Ăn Bám] cấp 1.☞

☞ Sơ Long đã nhận được kỹ năng [Kẻ Tham Ăn] cấp 2.☞

Tác dụng của Kẻ Ăn Bám là một kỹ năng giảm Exp thu được từ thịt ăn vào, hiện tại mức độ giảm đang là 10%. Không khó nghĩ nếu kỹ năng lên max thì ăn cả đồng thịt thà cũng sẽ chẳng kiếm được chút nào điểm kinh nghiệm.

Còn tác dụng Kẻ Tham Ăn là tăng 20% tốc độ ăn, tiêu hóa, 20% khối lượng tối đa ăn được.

Trần Ngọc Lâm nhủ mảy mìn Kẻ Ăn Bám, theo hần tậm tính có khi khi mà con Sơ Long này ăn được lên lần tiến hóa thứ hai, nó cũng đã là cấp 2, thậm chí có khi đạt tới cấp 3 [Kẻ Ăn Bám] rồi.

Có khi nên cho nó giết vài con thú.

Về phần tiến hóa, có tới 200 lựa chọn, tuy nhiên Trần Ngọc Lâm cực kỳ cân nhắc 3 lựa chọn sau.

☞ Các bước tiến hóa của Sơ Long:

> Rồng Con Lấp Lánh: Là một con rồng mà làn da của nó trông giống hệt những giọt nước pha chút lấp lánh của vàng. Chúng loài này sở hữu khả năng học tập và triển khai ma pháp cao cấp trời ban.

Rank: C+.

> Rồng Con Thiên Sứ: Sức mạnh đến từ [Ma Pháp Hồi Phục], có thể hồi phục kinh khủng trong ánh sáng ban ngày. Ban đêm mặc dù không được mạnh mẽ như ban ngày tuy nhiên vẫn mạnh hơn gấp đôi trung bình bình thường. Loài này có khả năng chiến đấu do không có kỹ năng gây sát thương, bù lại thể chất vô cùng tốt nếu được tắm nắng thường xuyên.

Rank: B-.

> Rồng Con Tai Ương: Ác long chuyên gieo rắc thảm họa, độc tố và hủy diệt.

Rank: C.

☞

Rồng Con Lấp Lánh kì thực có vẻ như là một lựa chọn tốt nhất. Khả năng học tập ma pháp cực tốt khiến cho nó có thể đạt sức mạnh cực cao về sau. Tuy nhiên Âu Bảo Uyên cũng có thể làm được, hơn nữa dựa theo Thông Thái giám định năng còn có thể làm tốt hơn nó nữa.

Rồng Con Thiên Sứ cũng là một lựa chọn không tệ, khả năng hồi phục cao hơn Hoa Điều 2 lần vào ban ngày, bằng năng vào ban đêm, ngoài ra còn có võ sở phép tăng phúc bổ trợ nữa. Hơn nữa, thể chất nó cực tốt khiến cho nó là một trong những loài sinh vật cận chiến cực tốt.

Thể chất cao cộng thêm khả năng hồi phục bất tận trong ánh mặt trời, con này có thể nói là sinh vật của ánh sáng cũng không ngoa.

Rồng Con Tai Ương? Không có nhiều mô tả, nhưng dường như nó là một con rồng có khả năng nhả độc tố ra một cách kinh khủng. Ngoài ra tại một số cấp tiến hóa về sau nó cũng không e ngại ăn độc, thậm chí nó còn sở hữu thiên phú đặc thù [Miễn Nhiễm Độc Tố] và [Hấp Thu Độc Tố], khiến cho nó có thể thôn phệ độc tố vô hạn.

Đương nhiên độc tố càng mạnh sẽ càng mất nhiều thời gian để tiêu hóa.

Trần Ngọc Lâm ngẫm nghĩ, điểm lựa lựa chọn cuối. Lựa chọn đầu hần không cần, lựa chọn hai đã có Hoa Điều đảm đương, năng cũng là một hồi máu rất tốt, không thua kém quá nhiều so với Rồng Con Thiên Sứ. Hơn nữa càng về sau năng càng có khả năng tăng mạnh khả năng hồi phục cao hơn.

Sơ Long nhìn hần, kể đó Trần Ngọc Lâm nhìn qua, một tia sét bổ tới, rồi Sơ Long toàn thân chợt nổ ra, làn da nó đen sì lại rồi nứt toác ra, để lộ bên trong là một con rồng da đen bóng, trông như con thằn lằn da trơn to, tứ chi phát triển, móng vuốt sắc bén. Đầu nó ngoài hai cái tai thò ra còn mọc ra thêm hai cái sừng rồng.

Sau lưng nó cũng mọc ra một đôi cánh nữa, nhìn như cánh bướm.

☞ Rồng Con Tai Ương: Mô tả:

> Ác long chuyên gieo rắc thảm họa, độc tố và hủy diệt.

Kỹ năng: [Vây Độc Tố]: Tỏa ra phần độc gây ô nhiễm môi trường xung quanh, tự động kích hoạt khi giương cánh ra.☞

Trần Ngọc Lâm nhìn qua Sơ Long, ra lệnh cho nó khép cánh vào.

☞ Kỹ Năng: [Hồi thở chết chóc]: Phun ra khí độc cùng hàng loạt dịch bệnh chết người. Kỹ năng tác dụng AOE, khả năng lây nhiễm lớn, dễ dàng lan rộng ra diện tích lớn.

Mỗi khi Rồng Con Tai Ương bị dính một bệnh tật mà qua khỏi, virus của loại bệnh này sẽ lập tức được thêm vào trong tác động của [Hoi Thở Chết Chóc].^{☞☞}

Được rồi, cái kĩ năng này đủ biến nó thành một cái thảm họa sinh học rồi đó.

^{☞☞} Kĩ năng: [Sản sinh độc tố]: Có thể ăn/tiếp nhận độc tố từ môi trường bên ngoài, từ đó sản sinh ra các chủng loại độc tố tương tự. Một số loại chất độc không thể tái sinh sẽ cần 1 cấp độ cao hơn của [Sản Sinh Độc Tố] để sao chép.

Thời gian [Sản sinh độc tố] tỉ lệ thuận với độ độc của nọc độc.

Kĩ năng: [Miễn nhiễm độc tố]: Không thể bị dính độc, bù lại mỗi khi bị tiếp nhận chất độc sẽ mặc định tiến vào trạng thái [Sản sinh độc tố] trừ khi độc tố yếu hơn lượng độc bình quân, hoặc đã sở hữu độc tố đó.^{☞☞}

Trần Ngọc Lâm gờ tay ra xoa đầu con Sợ Long, một lúc sau Sợ Long có vẻ khó chịu, há miệng cắn Trần Ngọc Lâm một phát vào ngón tay. Hấn rứt ngón tay về, chỉ thấy hơi chút nhói nhưng nhanh chóng lành lại.

Cần yêu à?

^{☞☞} Cảnh báo: Tình trạng hiện tại của Kí Chủ là nhiễm độc cấp 1. Độc tố xác định không thể sản sinh kháng nguyên.

Nguồn: Rồng Con Tai Ương - Sợ Long.^{☞☞}

Trần Ngọc Lâm

"....."

Đù má con mắt zai.

Trần Ngọc Lâm quay sang Sợ Long, ra lệnh cho nó nôn ra Giải độc. Đó cũng là một kĩ năng, mọi chất độc trong người nó đều có tồn dư giải độc. Hơn nữa nó cũng có thể điều chế chất giải độc nếu có một lượng chất độc được ăn nữa.

Đương nhiên, sẽ mất rất nhiều thời gian để luyện chế giải độc. Chất độc nó tồn dư sẵn trong cơ thể trước đó thì nhanh hơn, còn nếu là chất độc mới thì lâu hơn nhiều.

Giải độc xong, Trần Ngọc Lâm xoa xoa tay, nhìn lại chỉ số, mất 10% thanh HP trong chưa đầy 1 phút, quá kinh tởm. Nên biết con này mới là 2 sao, tức là Nhị Phẩm

Bảo sao nó bị kêu là Rồng Tai Ương.

Một phần do hấn muốn nhìn xem độc tố mạnh như thế nào. Có vẻ dù không có giải độc, tối đa cũng liền 1 phút hơn là độc tự hết. Loại nọc độc này hoạt động hơi khác thể giới thực, càng giống trong game hơn.

Tuy cách hoạt động khác nhau, nhưng tác dụng tổng quan là giống nhau.

Tốt, vậy là hấn đã sở hữu một cái máy sản sinh chất kịch độc trong tay. Tuyệt.

Chợt ánh mắt hấn liếc qua dòng chữ:

^{☞☞} Ghi chú: Là Chiến lợi phẩm đến từ 1@#*&@!@ mang mã số số hiệu 987@_ được mang mã danh: Kẻ Nuôi Rồng.^{☞☞}

Cái này hấn cũng từng thấy một lần khi sử dụng Thông Thái lên Dị giới Edra, lần đó hấn đau đầu mất nửa ngày. Tuy nhiên nó lại mang mã danh khác: Liên Thông Song Giới.

Trần Ngọc Lâm chẳng nghĩ ra nổi đó là cái gì, tuy nhiên đó được Hệ Thống xếp vào phạm trù Thông Tin Chưa Thể Tiếp Xúc, nên hấn cũng khá hoài nghi.

Con Sợ Long há mồm tiếp tục quá trình ăn xác chết và cày cạp cho [Kẻ Ăn Bẩn]. Do có [Kẻ Tham Ăn], hơn nữa khẩu phần thực đơn biến thành Tứ Phẩm Ma Thú nên exp tăng khá nhanh.

Trần Ngọc Lâm chui ra khỏi Bách Thú Không Gian, thấy Âu Bảo Uyên đang đứng đợi hấn.

Bách Thú Không Gian khác biệt với phần còn lại của Hệ Thống, là loại hình theo thời gian thực. Nói cách khác thời gian bên ngoài cùng bên trong trôi qua giống nhau. Cho nên về cơ bản mà nói, hấn có thể tạm thời lẫn trốn bên trong Bách Thú Không Gian.

Vấn đề của nó là không thể để cho hấn tiến vào trong quá trình chiến đấu, tuy nhiên nếu trong 15 phút không nhận sát thương thì được. Khá hợp để chui vào trong mà trốn.

Trần Ngọc Lâm quay sang Âu Bảo Uyên, hỏi:

"Có chuyện gì thế?"

"Ông đi hơi lâu đấy."

Âu Bảo Uyên nói, tay nàng lướt ngang qua 1 dòng thông báo:

"Con Tinh Không Huyền Thú kia xuất hiện rồi."

"Nhanh thế?"

Trần Ngọc Lâm nhìn đồng hồ, hiện tại là sau khi vòng thi đấu bắt đầu 2 ngày 2 tiếng. Vừa vặn qua mốc thời gian 2 ngày.

Vòng thi đấu này không xuất hiện quá nhiều biến cố như lần hán thi đấu Tam Phẩm, chủ yếu là do mỗi một nhóm đều đã kết thành các nhóm đầy đủ mà đi chứ không phải như vòng thi Tam Phẩm mọi người bị tách ra. Hơn nữa, do đã có kinh nghiệm từ vòng đầu tiên cho nên trong ngày đầu mọi người chủ yếu chạy quanh tìm kiếm các loại linh thảo hoặc vũ khí ở đâu đó trong thành phố.

Hơn nữa, mọi người cũng không có tính khí điên cuồng nữa, ngược lại trầm tĩnh hơn, gặp mặt nhau trừ khi là xung đột đại lợi ích hoặc thâm cừu đại hận, bằng không chủ yếu vòng qua nhau mà đi. Trần Ngọc Lâm cũng mấy lần gặp được vài nhóm, chủ yếu là vòng qua nhau mà đi.

Một phần do tính năng không thể nhận diện điểm số các nhóm khác.

Trần Ngọc Lâm nhìn bản đồ do Âu Bảo Uyên show ra, trên đó có một vị trí khá hẻo lánh, tách biệt hoàn toàn khỏi ba vị trí mà bọn hán nghi ngờ có thể Tinh Không Huyền Thú đang ở.

Ba vị trí này thì có 2 vị trí là các loại vũ khí gì đó không rõ nữa, đều đã bị nâng tay trên rồi. Theo tỉ lệ bình quân thì món thứ 3 chắc cũng chẳng khá hơn bao nhiêu cho nên bọn hán quyết định đi săn quái, còn mấy món vũ khí kia thì để đó.

"Đây này."

Âu Bảo Uyên chỉ qua một vị trí có hình ngọn tháp tại một vị trí trên bản đồ, hán nhìn lướt qua. Chỗ này là quanh mấy dãy núi, thậm chí ở gần ngoại vi rừng rậm, trong khi đó hầu hết các vị trí trọng điểm như mấy chỗ giấu vũ khí và các nơi tụ tập Lệnh Bài Mạnh Vỡ thì lại ở trong thành phố.

"Tốt, vậy đi tới đó thôi."

Trần Ngọc Lâm nói, tới đó chắc cũng mất 3 giờ, con Sơ Long kia ngủ ngon một hồi, cũng nên cho nó đi

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227

Trần Ngọc Lâm sau 3 tiếng bay trên cái đĩa bay, nhảy xuống khỏi đĩa bay, nện ọe đầy đất để tỏ lòng thành kính với mẹ tự nhiên.

Mà xét mặt khác, chỗ này cũng chẳng tự nhiên lắm.

Khu nghiên cứu này giống một cái nhà kính trồng rau với hình nửa bầu dục, tuy nhiên nó rất to lớn. Riêng chiều cao đã vài cây số, có trời biết bên trong là cái của khí gì bởi vì có một lớp màng chắn tự nhiên to bao quanh.

Mấy người đang đứng ở trước cổng vào - không sai, chỉ có 1 cổng vào - là một đám khoảng hơn 200 người. Đem so với lèo tèo vài chục người hồi thi đấu Tam Phẩm quả là một trời một vực. Đây đã là hán tính toán đại khái tổng người ở 8 cánh cổng của vòng thi tam phẩm rồi đó.

Nghe nói sau khi hán chạy đi ra, đám người ở bên trong có đến 4/5 bị Liễu Xà lẫn Hiên Vi đánh bại. Cũng không rõ thật hay giả, nhưng dù sao hán cũng không quan tâm lắm.

Đám hơn hai trăm người ngồi tách nhau ra thành các nhóm, ít thì 1-2 người, nhiều thì lên đến chục người. Có vẻ các nhóm đó là những tông môn, thế lực tương đối có quen biết tụ tập thành một đám, hoặc các sinh vật cùng chủng loài.

Cũng không chỉ có nhân loại, còn có cả yêu thú, người ngoài hành tinh nữa.

Đáng chú ý nhất, hán nhìn qua có tới hơn 10 người trong số này là Ngũ Phẩm. Hầu hết bọn họ đều dùng các biện pháp che giấu tu vi, nhưng đều không qua nổi Giám Định. Cái này cũng có thể là biện pháp tốt để phát hiện ra ai đang che giấu tu vi.

Nếu thực sự che giấu quá hoàn hảo, kết quả sẽ hiện là [Không thể giám định] cơ. Tiêu Dao Thánh Nhân là ngoại lệ, ông hoàn toàn biến chính mình thành các bậc tu vi khác từ linh hồn tới cơ thể, không thể phát hiện.

Còn có vài người khác ở xa xa không đủ chi tiết để giám định, nhưng tổng quan mà nói có lẽ ở đây có đến gần 20 Ngũ Phẩm tu vi.

Cá biệt có một gã nhìn giống một quả cầu lông vũ, vòng thi trước Trần Ngọc Lâm có gấp 1 gã hết như thế, rất khó chơi. Nếu không phải đột kích chớp nhoáng bằng mấy con triệu hồi thú cao hơn 1 đại cảnh giới thì chắc là hắn cũng không đọ lại được.

Hắn có một kĩ năng khiến cho tiêm vào cơ thể đối phương 1 loại chất độc, tuy không chết người nhưng lại khiến đối phương đau đớn khôn cùng. Nếu được thì có lẽ đem cho Sơ Long ăn cũng không phải ý tồi.

"Xin chào, Trần Dương Lâm, Âu Bảo Uyên, và.. tên cậu là gì nhỉ? Lang Lộc?"

Trần Ngọc Lâm chợt nghe được một tiếng nói du dương trầm ấm, quay đầu liền thấy một gã trong bộ đồ đen trắng đi tới, ngả mũ chào hắn.

Dương Quang? Gã này cũng tới rồi à?

Trần Ngọc Lâm nhìn quanh, quả đúng như mong đợi, Quinn cũng vừa lộ mặt ra. Ngoài ra chẳng còn ai khác nữa. Thông thường 1 đội sẽ có 3 người, có lẽ hoặc là bọn họ bị tách nhau ra, hoặc là gã thứ ba bị đánh bay đi rồi.

Hơi kì quái chút, để đảm bảo không bị đám FAN hoặc anti - FAN lớn nào khác của hắn nhận diện cái mặt, hắn đã lấy mặt nạ hình đầu lâu từ một con robot khá ngầu đeo lên che mặt lại, sao vẫn bị nhận ra nhỉ?

"Xin chào."

Trần Ngọc Lâm gơ tay ra chào. Kế đó hắn hỏi:

"Anh có biết luật lệ trong màn này là gì không?"

Hắn không tìm thấy bảng thông báo luật lệ như vòng đầu, có thể là không có luật lệ, hoặc đơn giản hơn là một thằng cha nào đó đến và cuồn cái bảng đi rồi. Mặc dù điều thứ 2 không có khả năng lắm.

"Không."

Dương Quang lắc đầu:

"Không có luật lệ. Mạnh ai người nấy đánh, luật lệ duy nhất là không có luật gì cả. À, còn nữa, cái duy nhất chú ý là 4 tiếng nữa khu vực này sẽ mở cửa để tiến vào."

Trần Ngọc Lâm nhìn qua, điều đó giải thích cho cái đồng hồ nhỏ gắn phía trên đỉnh đang đếm ngược, không chú ý rất kĩ thì nhìn không ra. Hắn gật gù, mấy người nói chuyện cùng nhau thêm một lúc nữa rồi thì bọn hắn liền tách nhau ra.

Trần Ngọc Lâm tạm thời không muốn dính dáng quá nhiều tới Dương Quang cùng Quinn. Dương Quang đã đột phá thành Ma Vật Tử Phẩm cấp 4, thực lực có thể sánh vai Ngũ Phẩm tu sĩ. Quinn cũng là Thần đạo tu sĩ Tử Phẩm THoát Thai đỉnh phong.

Quan trọng hơn là hôm nọ sau khi hai người này rời đi, bọn hắn phá hủy được một con khôỉ lõi trông rất kì quái, làm từ một loại gỗ thông, hình dáng tựa như con mắt. Do lúc Uyên phá hủy nó nó liền tan ra thành tro bụi cho nên không có quá nhiều tư liệu về nó cũng như Giám Định không đủ điều kiện xét nghiệm nó.

Đại khái là một mẫu khôỉ lõi do thám nào đó.

Quý mới tin hai tên này cùng con khôỉ lõi kia không liên quan gì tới nhau.

Do còn tận hơn 4 giờ đồng hồ nữa mới tới giờ mở cửa, cho nên ngoại trừ một số người rảnh rỗi, có thể đứng đây để xếp hàng chờ, hoặc giao dịch, hoặc là tĩnh tu chữa thương gì đó, một phần nhỏ mọi người đều đi ra xung quanh tìm kiếm vài mục tiêu săn bắn, kiểm soát thêm chút điểm.

Đương nhiên phần nhiều mọi người đều không mấy để tâm. Bọn hắn đối với kì Đại Hội này chỉ là một lần nhiệm vụ, kiểm soát một chút điểm công hiến. Dù sao trừ khi bằng cách nào đó lọt vào TOP 5 hoặc TOP 10, bọn hắn cũng sẽ không có được thêm chút ban thưởng với tông môn nào.

Nói đơn giản, vị trí thứ 11 trở đi tâm trạng mọi người đều trong trạng thái YOLO, sao cũng được.

Miền là không bị loại toàn bộ, hoặc điểm số không quá xấu mặt là được. Trừ khi là những người đã xác định là phải đạt được TOP 5 hoặc TOP 10, bằng không đều vô cùng bình tĩnh, một số thậm chí đến đây chỉ để cho vui, quan sát quần hùng thiên hạ.

Trần Ngọc Lâm thi cùng với Lang Lộc và Âu Bảo Uyên cùng Hoa Điều chơi đánh bài. Không thể phủ nhận 2 người kia đánh giỏi kinh tởm, hắn thua xiềng liềng không thể nào mà gỡ lại nổi, cuối cùng ôm một đồng nợ Linh Thạch. Mãi về sau chuyển sang chơi 3 cây ăn tiền mới coi như là gỡ vốn.

Tầm khoảng 3 tiếng sau, Trần Ngọc Lâm lúc này đã ôm nợ gần 300 Linh thạch cấp 1, chợt một tiếng động khe khẽ tuôn ra từ bên trong nhà kính.

Trần Ngọc Lâm cũng đã là Tứ Phẩm tu sĩ, mọi người ở đây gần như 99% đều là Tứ Phẩm đồ lên tu sĩ, tuy rằng tiếng động khe khẽ này chỉ giống như một tiếng thì thầm, nhưng tu sĩ ở đây tu vi đều rất cao, cứ việc không thể nghe rất rõ, nhưng đem so với tiếng nói bình thường cũng không kém.

Tiếng động này giống như thể có cái gì đó đang rách ra vậy.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua căn nhà kính nhưng chẳng phát hiện có gì bất thường. Bất chợt, lại một tiếng kêu khác nữa như thể tiếng vải xé toạc ra phát ra từ bên trong căn nhà kính. Kế đó, một con mắt to như quả bóng rổ ầm ầm xuất hiện đằng sau tấm lá chắn mờ mờ kia.

Con mắt này giống như mắt rắn, không một chút cảm xúc.

Bất chợt roẹt một cái, thế rồi cánh cổng của nhà kính mở ra. Bên trong ban đầu phun ra một loại hắc khí nhân nhật, dường như không có độc tố. Trần Ngọc Lâm cùng Âu Bảo Uyên đứng ở ngoài cùng, bất chợt nhìn thấy ở hàng đầu chợt xôn xao lên.

Nhìn kĩ ra, ầm ầm hiện ở hàng đầu đã có vài người chủ động tiến vào bên trong, hết thảy mắt hút vào trong bóng đêm kia. Bọn họ không giống như là đi vào bên trong, do ánh sáng bên trong không đủ nên không nhìn thấy thân ảnh, mà càng giống như là bị hút vào trong ngay khi vừa chạm chân vô trong hơn.

Trần Ngọc Lâm đợi một lúc rồi mới đi vào bên trong. Ngay khi hần tiến vào, hần liền cảm giác toàn thân giống như bị lộn tung phèo, rồi xoắn ốc như sợi mì, rất giống cảm giác mỗi lần hần tiến vào trong Phó Bản mỗi lần.

Trần Ngọc Lâm do trải qua cái này rất nhiều, nên chỉ mất nửa giây để hồi phục. Tuy nhiên phần nhiều người không như thế, một số trực tiếp quỵ nôn ra đất, một số khá khảm hơn thì đứng xoa xoa bụng. Hần cũng không lạ, cảm giác đó vô cùng khó chịu.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua, cũng có không nhiều người tiến vào, khoảng 50 người, những người khôi phục sớm nhất vẫn còn đang bần bần nhìn trời. Hần cũng một dạng nhìn lên, thấy nơi này là một khu vực khá tăm tối, trông giống một cái lồng giam ầm ầm có từng tòa kiến trúc công nghệ cao khá giống những hạng pháo.

Ở chính giữa là một sinh vật đang bị nhốt trong một cái lồng giam, cái lồng giam có đánh số rõ ràng: 00:29:21 và đang giảm dần. Rõ ràng đây là thời gian trước khi sinh vật bên trong thoát ra.

Bên trong là một con vật trông khá giống con rồng, mỗi tội trông nó giống một con rồng nặn từ đất sét. Đem một cục đất sét dúi vào tay một đứa trẻ, kêu nó nặn ra thành hình con rồng và sẽ ra được cái thứ trông hết như cái của nợ này.

Đơn giản là xấu đau xấu đớn. Không có ý phân biệt, một số đứa trẻ rất có tài năng, nhưng phần lớn thì...

Dù sao trông nó đại khái rất kỳ dị, tuy nhiên cũng có thể nói là đầy đủ các chức năng (chắc thế), nói chung là hình dạng không ảnh hưởng lắm tới công vụ.

Trần Ngọc Lâm nhìn quanh tầm khoảng 100 hạng pháo, kế đó lại nhìn quanh một cái thứ trông giống như những đốm lửa nhỏ trôi nổi trên không. Lập tức một đoạn thông tin tràn vào não hần, không phải như Hệ Thống trực tiếp truyền thông tin cho hần, mà giống như đọc vào tai hần vậy.

Những cái đốm lửa kia là năng lượng cho các hạng pháo, bọn hần sẽ không trực tiếp công kích Tinh Không Huyền Thú mà sẽ dùng các hạng pháo để công kích. Công kích sẽ diễn ra tự động, ai đoạt được các quả cầu năng lượng sẽ có thể tự trang bị nó lên các hạng pháo, các hạng pháo được trang bị năng lượng sẽ tự động bay theo người sử dụng và tự tấn công Tinh Không Huyền Thú.

Các hạng pháo không thể được điều khiển, đồng thời nếu có người muốn đoạt pháo thì trước tiên phải đem người đang giữ pháo đánh bại, kế đó mới đoạt pháo được.

"Tốt. Mục tiêu đầu tiên của chúng ta là chiếm được toàn bộ những khẩu đại pháo trong chỗ này. Lần này phải bắt được hạng Nhất, không thì lúc về khéo chúng ta phải ra đề mà ngủ."

Trần Ngọc Lâm tự tin nói, kế đó, từ trên trời, nơi hần không nhìn tới được rơi xuống 4 cỗ máy khổng lồ, toàn bộ đều cấp S, lực chơi Ngũ Phẩm Tu Chân tu sĩ. Kế đó, một cỗ máy giờ tay lên, lập tức có vô số con lính cỡ nhỏ hơn rơi là tả như mưa xuống, có chỉ ít 500 con lính con như vậy là ít.

"Thiên cổ có câu, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Trước tiên chúng ta bắt đầu bằng việc quay về căn cứ và lập kế hoạch tác chiến, và làm vài chén nữa."

Trần Ngọc Lâm nhún vai tìm đường quay về. Âu Bảo Uyên nhìn hần nói:

"Quyết tâm của ông thật đáng thương hại, và không, không có rượu chè gì hết!"

"Và chơi vài ván bi-a?"

"Bi-a cũng không. Quên cái căn cứ của ông đi. Mà căn cứ là chỗ nào, cái chòi rách hôm qua chúng ta nướng gà á?"

"Gọi là căn cứ đi, gọi là cái chòi rách nghe nó mất vệ sinh an toàn thực phẩm quá."

"....."

Lang Lộc trong hình dáng người chim

"Dù sao cũng không quay về được, cho nên đừng có mà tán dóc với nhau nữa."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 228: Một dạng Lô Đài Chiến

Trần Ngọc Lâm, Lang Lộc cùng Âu Bảo Uyên tách ra. Hiện tại 3 đứa tương đương 3 cái Tứ Phẩm sơ kỳ, tuy nhiên trong này có thể nói Tứ Phẩm sơ kỳ là ít nhất, nhiều nhất là hậu kỳ và trung kỳ. Đại viên mãn số lượng cũng khá lớn.

Đáng chú ý nhất là mười mấy cái Ngũ Phẩm tu sĩ, hoặc tương đương. Ngũ Phẩm Tu Chân tu sĩ ngoại trừ lực khôi phục kinh dị ra thì không quá có gì vượt trội về chất so với Tứ Phẩm tu sĩ. Đương nhiên lượng thì có.

Nhưng Đại Ma Pháp sư mới là vấn đề thực sự, bọn hắn sau khi từ Ma Pháp sư cao cấp tấn thăng lên Đại Ma Pháp sư, khác biệt đơn giản là một trời một vực.

Ma Pháp sư chỉ có thể niệm các phép tấn công không quá phức tạp, Đại Ma Pháp Sư có thể niệm các phép tấn công duy trì thời gian dài, ví dụ một số phép tạo ra các thanh kiếm Ma Pháp với khả năng bay lượn, hoặc tạo ra các ma pháp phòng thủ, dịch chuyển vân vân.

Nếu lực chiến của Ma Pháp Sư cao cấp là 10, thì lực chiến của Đại Ma Pháp sư dao động từ thấp nhất là 70 tới 120, chỉ ít phần lớn là như vậy.

Trần Ngọc Lâm cẩn thận chú ý tới 4 Đại Ma Pháp Sư. Từ bên trong Bách Thú Không gian, Arch Ville cùng hai con Quỷ Vật Tứ Phẩm trung kỳ nó triệu hồi được lao ra. Một bên này tương đương với 3 cái Tứ Phẩm Trung Kỳ và 1 Tứ Phẩm sơ kỳ, cũng không quá tệ. Dù cho có độ Tứ Phẩm Hậu Kỳ vẫn có lực chiến.

Cùng lúc với bọn hắn tách ra thì cũng có rất nhiều người tiến hành lao về phía những quả cầu năng lượng kia, một số thì lại chạy về phía mấy con robot nắm nó lên ném về những người khác tạo vật cản.

Do những quả cầu năng lượng này ở khắp nơi, trên trời dưới đất, một số còn bị mấy con robot nắm giữ cho nên không có xảy ra hiện tượng tập trung nhiều người một địa điểm quá.

Lúc này hầu hết mọi người đều đang xuất thủ tranh lấy mấy quả cầu năng lượng. Hơn 200 người ở bên ngoài, tuy nhiên vào tới bên trong thì chỉ có khoảng trên trăm người, khiến cho binh quân ra thì mỗi người cũng có thể đạt tới 1 viên cầu năng lượng.

Những người không vào có lẽ là những kẻ không hoàn toàn tự tin, hoặc bọn họ không nhắm tới con Tinh Không Huyền Thú mà quyết định chạy đi tìm đánh những con quái vật khác.

Hoặc là bọn hắn sẽ trực chờ bên ngoài và đập như từ bất cứ thằng nào dám lộ mặt ra sau khi chui vào, dám lăm chửi? Ta không ăn được thì người cũng đừng hòng ăn nổi.

Những người còn lại hiển nhiên không ít nhận ra vụ này, mặt vô cùng đặc sắc, tuy nhiên ả ả vẫn có tự tin.

Lúc này tại một bên, đang có chừng bảy tám người tranh nhau 9-10 quả cầu năng lượng. Những quả cầu này có thể di chuyển, không thể bị thu vào trừ vật giới chỉ, hơn nữa do chúng nó không tự động nhận chủ cho nên phải trước tiên đoạt lấy, kế đó nhét vào trong mấy họng pháo rồi mới có thể dùng được.

Cho nên tranh đoạt tương đối kịch liệt. Hầu hết mọi người đều muốn lấy càng nhiều càng tốt, cũng có một số nhỏ đoạt lấy một trái thì lập tức lượn để đem đi gắn vào mấy họng pháo cho nhanh.

Đột nhiên bảy tám người này chợt sững sờ, trong số này có 3 Thần Đạo sĩ, 1 Ma Pháp Sư, còn lại là Tu Chân tu sĩ, bọn hắn chợt nghe thấy một tiếng kêu xé gió hướng về hướng này. Nhìn lướt qua thì sinh vật này giống như một nửa cái thầy ma bay, hai chân hơi thoái hóa, nó còn xách theo một cái tấm lưới mắt cáo nhìn qua giống như bằng vàng đằng sau nữa.

Tốc độ của con sinh vật này rất nhanh, chỉ nhìn thấy thoáng một tia chớp bắn qua, kế đó liền thấy con sinh vật kia đã lướt qua bọn hắn, tấm lưới mắt cáo đằng sau đã nhanh chóng thu thập được năm sáu quả cầu, còn lại duy nhất mấy quả cầu năng lượng do tấm lưới không đủ rộng nên không thu thập được mà thôi.

"Cái quỷ gì vậy?"

"Còn phải hỏi? Nó chính là Quý vật được triệu hoán. Phiêu Dật Tùy Phong."

Một Tu Chân Tu Sĩ hét lớn, giờ cung tên lên bắn một phát, mũi tên hóa thành một đạo ánh sáng đỏ rực bắn xuyên qua vô số người, nhưng vẫn không thể đuổi kịp tia chớp màu da cam kia.

"Quá nhanh, không thể theo nổi."

Tu Chân tu sĩ vừa nãy nhú mày nói.

"Người điều khiển! Nó chỉ là một con Quý Vật, ắt phải có người điều khiển."

Một Thần Đạo sĩ nhú mày nói, chợt cánh tay hắn vươn ra, hóa thành một cái tay quý, đột nhiên bùng phát ra vô tận hắc khí, hắc khí giống như những xúc tu đem những quả cầu còn lại cuốn đi, đồng thời bản thân hắn cũng hướng về phía một vài ụ pháo mà chạy.

"Hắc, đa tạ đã mất chú ý."

Gã Thần Đạo sĩ cười ha ha chạy mất. Những người còn lại hơi sững sờ, kẻ đó lao đi đuổi theo gã Thần Đạo sĩ.

Cùng lúc này, Arch Ville vừa chạy đi vòng quanh càn quét một vòng nhỏ, thu về tới hơn 10 trái cầu năng lượng. Những quả cầu năng lượng này nhìn qua thì hơi giống lửa ma trôi, lại hơi giống với bóng đèn sáng rực. Chắc là mạnh hơn pin con thỏ nhiều.

Trần Ngọc Lâm phát hiện ra những trái cầu này cũng không thể thu về bên trong hòm Item, nhưng không phải vì chúng quá cao cấp, mà vì chúng là vật thể sống. Nói chính xác hơn thì có cái gì đó bên trong chúng đang sống vậy.

Nhưng như vậy thì cũng có nghĩa là có thể thu vào trong Bách Thú Không Gian.

Trần Ngọc Lâm đem 12 trái cầu năng lượng vút vô trong Bách Thú Không Gian, kẻ đó hắn lại lệnh cho Arch Ville đi làm thêm 1 vòng mới. Bất quá lần này hiển nhiên có vài người nhận ra Arch Ville trước từng "hăng" một đồng lớn cầu năng lượng với cùng 1 cách thức, liên tục ra tay ngăn chặn nó.

Quanh đây cũng có không ít người đang dùng những biện pháp tương tự, sử dụng hoặc là khôi lỗi, hoặc là triệu hồi thú để lấy đi càng nhiều cầu năng lượng càng tốt. Trần Ngọc Lâm nhận ra Quinn, cô gái này đã lộ ra bản thể là một con rắn mang bộ lông chim, cánh chim và mặt người.

Hắn lúc này đang lên tới một hòng pháo. Hòng pháo nhìn qua giống như mấy khẩu đại bác nhưng dài hơn và nhỏ hơn, hơi giống súng cỡ to hơn, trên thân nó lại có khắc các đường văn trận pháp sáng bóng.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua, thấy tại một vị trí trên thân nó các đường văn trận pháp hội tụ tại một chỗ, hắn lấp thủ quả cầu năng lượng vào, liền thấy được toàn bộ các đường văn trận pháp sáng bóng lên, lấp lánh và tỏa ra hào quang vượt trội.

Có đem khẩu này về được không nhỉ?

Trần Ngọc Lâm tự hỏi, nhưng rất nhanh bỏ qua ý nghĩ đó. Chỗ này chắc chắn tùy thời đều có camera quản lý, hắn có thể đem cái vụ nhét mấy quả cầu năng lượng vào trong Bách Thú Không Gian nguy hiểm đi một chút, tuy nhiên nếu lấy đi đồ, vật thì chắc chắn sẽ bị buộc phải giao ra.

Những khẩu pháo này.. gọi là Không Hòa Pháo, là một loại pháo có khả năng bắn được 1 giây 1 viên, mỗi một viên đạn có lực tương đương Ngũ Phẩm một kích. Tuy nhiên những khẩu pháo này sẽ chủ yếu nhắm vào Tinh Không Huyền Thú, sẽ không chịu sự điều khiển của hắn.

Dựa theo Giám Định, những khẩu pháo này là hàng thí nghiệm, được đem đi thực nghiệm tại đây để thu thập số liệu chiến đấu, tiếp tục cải tiến vũ khí.

Tuy nhiên hắn có thể khiến cho những người khác gián tiếp bị bắn hạ bằng cách đem bọn hắn đặt ở trên đường bắn của những hòng pháo này. Dù sao đó cũng là Ngũ Phẩm 1 kích, tấn công Ngũ Phẩm tu sĩ có lẽ không tốt lắm, nhưng Đại Ma Pháp Sư tương đối có dư.

Khẩu đại pháo sau khi được kích hoạt, phiêu phù trôi nổi trên đầu vai hắn. Kế đó, khẩu đại pháo này chợt phát sáng, rồi toàn bộ những phù văn trận pháp lóe lên, một tia năng lượng đạn đạo bắn ra từ đầu họng pháo, bắn thẳng về phía con Tinh Không Huyền Thú đang bị nhốt trong lồng giam.

Có vẻ quả thực là không thể điều khiển. Tuy nhiên nếu như những người này muốn đem thu thập dữ liệu cải tiến vũ khí, không phải mở khóa khả năng điều khiển pháo sẽ tốt hơn ư?

Trong khi Trần Ngọc Lâm tiếp tục đem những khẩu pháo còn lại kích hoạt, những người khác cũng đang làm tương tự. Chỉ ít là hiện tại chỉ còn lại mười mấy hòng đại pháo chưa được gắn cầu năng lượng vào mà thôi.

Có vẻ những khẩu pháo này sau khi được trang bị từ 2 khẩu trở lên cùng lúc sẽ tự tạo thành một loại thể trận, tăng cường khả năng công kích, tốc độ bắn, nạp đạn, nạp năng lượng, vân vân hết thảy tăng lên với mỗi khẩu được thêm vào.

Hơn nữa, dường như trong cùng một đội có thể chuyển chuyển pháo cho nhau. Tuy nhiên không thể chuyển qua chuyển lại liên tục, hơn nữa sau khi chuyển qua lại như vậy mấy khẩu pháo này sẽ bị vô hiệu hóa trong 1 phút.

Lúc này Trần Ngọc Lâm chợt hiểu ra tại sao cuộc thi này lại tồn tại mấy cái hòng pháo này. Trên cơ bản, sẽ có những người đoạt được nhiều hơn 2

khẩu, những người chỉ có một khẩu và những người không có khẩu nào.

Ngoài ra những người có nhiều hơn 2 khẩu sẽ phải quyết định trang bị như thế nào. Là một người trang bị toàn bộ hay là chia đồng đều ra. Nếu như là một người trang bị toàn bộ thì trong trường hợp vô tình bị đánh bại, chính là một đêm trở lại trước giải phóng, trắng tay luôn.

Còn nếu chia đều ra thì sát thương lại không lớn, bởi vì sát thương sẽ được tăng lên theo cấp số nhân khi trang bị càng nhiều.

Nói đơn giản, cái này chính là một dạng lôi đài chiến cho tới khi còn lại một người duy nhất, người này sẽ có toàn bộ 100 khẩu pháo, những người còn lại chỉ để làm cảnh, đại khái thế.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trán Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 229: Kagami

Trần Ngọc Lâm trên vai Quý Linh Thế gươm tay ra, đem mười mấy con Tứ Phẩm sơ kỳ lẫn trung kỳ robot hoặc là đập nát nát, hoặc là ném ra chỗ khác ăn hại đám người thí luyện xung quanh. Đồng thời cùng lúc này hắn cũng né tránh khỏi một khối cầu băng to ít nhất 4 người ôm lấy khí thế kinh khủng lao về phía hắn.

Hiện tại là khoảng 10 phút sau khi hắn tiến vào trong cái nhà kính, và hắn thì đang bị một gã Đại Ma Pháp Sư rượt.

Hắn trong 10 phút này cũng đã thành công đem được mười mấy khối cầu năng lượng lắp ráp vào mấy khẩu pháo. Ban đầu khá đơn giản, nhưng càng về sau hắn càng bị mấy người xung quanh quấy rối. Tuy nhiên hắn cũng đã đem toàn bộ lắp vào xong.

Hiện tại sau 10 phút, số người còn lại bị rút ngắn từ hơn 100 xuống còn hơn 20 người. Mỗi người đều có trên 2 họng pháo lơ lửng trên vai, một số lớn khác là trên 5 khẩu.

Hắn cũng không phải người thành tích cao nhất. Thành tích cao nhất là Dương Quang, hơn 40 khẩu pháo đang đồng loạt nã đạn. Hắn lúc này nhìn qua trông không giống một người, mà giống một tập hợp đủ những người và khối lỗi các loại hơn.

Trần Ngọc Lâm liếc qua về phía vị Đại Ma Pháp Sư đang hua hua tay trước mặt hắn. Người này là một người thú, một chủng tộc lai giữa người và thú. Kẻ này sở hữu đầu là của con hươu, thân thể là của nhân loại, tuy nhiên chỉ nửa thân trên, nửa thân dưới là của loài hươu, dạng gần như con Nhân Ngưu ấy.

Nếu nhìn không kĩ rất dễ dàng nhầm lẫn sang một con Wendigo hoang dại, một loài quái vật trông gần giống người hươu, ngoại trừ thân thể nó là trạng thái hư thối, và cái đầu thú là lắp vào mà thành. Ngoài ra nó cũng có một hàm răng đầy răng nanh nữa.

Chủng loài này thông thường hoặc là quần một cái khổ, hoặc là nuy vì môi trường, nói chung là bọn nó không thích mặc quần áo. Tuy nhiên do nửa thân dưới là thân hươu, cho nên ai mà đột nhiên thấy hứng thì tốt nhất là đi khám bác sĩ tâm lý đi.

Hoặc tìm một bạn trai/gái cũng không tệ.

Nói chung là mấy con thú nhân mà nửa thú là loài ăn thịt thì hiện đại và bớt cổ hủ hơn phần lớn các loài ăn cỏ. Không tính các sinh vật tới từ Nền Văn Minh Thần Thoại mà chỉ tính những chủng loài sinh ra từ các cuộc "gắn gũi" đầy ngẫu hứng giữa người và thú.

Dù sao thì con này khác biệt, nó khoác trên mình một cái áo nam truyền thống Nhật Bản, nhìn qua dường như là kimono nam, hoa văn tương đối cầu kỳ, trông cũng vô cùng cổ xưa nữa.

Trần Ngọc Lâm cách nó khá xa nên cũng không nhìn rõ lắm, tuy nhiên dường như bộ đồ kia... có cái gì đó rất quái lạ.

Thú Nhân có khả năng khá đặc biệt, đối với một loại hệ ma pháp có thể không cần thông qua niệm ma pháp mà trực tiếp bắn ma pháp đi ra, cả về uy lực vẫn là tốc độ đều hơn xa nhân loại. Điểm trừ là các hệ khác sẽ bị giảm đi tương ứng.

Tuy nhiên con nhân hươu này rất khác biệt, chỉ ít hai hệ Mộc - Thủy của nó đều vô cùng mạnh mẽ. Dựa vào luồng lửa bốc ra thì Hỏa hệ con này cũng rất khá nữa.

"Oanh"

Một quả cầu lửa do con nhân hươu này phóng đi ra bị Trần Ngọc Lâm ngăn cản bởi một quả cầu sét hòn. Hắn ngay sau đó chuyển hướng bản thân, dựa vào tốc độ của bản thân đem con người hươu kia nhắm thẳng. Tuy rằng mấy khẩu pháo đang lơ lửng cạnh hắn không thể nhắm vào người, nhưng căn cho gã người hươu kia đứng chính giữa cũng là một ý không tồi.

Cả thầy 15 họng pháo cùng lúc khai hỏa, uy lực cũng không phải Ngũ Phẩm Nhất Luân bình thường chống được.

"Oanh oanh"

Trong số hơn 10 khẩu pháo đang lơ lửng, kết thành 2 khối lục giác ở trên đầu hắn, có tới 3 viên đạn bắn trúng gã người hươu.

Con người hươu, một cách vô cùng kì lạ, hoàn toàn không chỉ không tránh không né, thậm chí còn không niệm cả ma pháp ngăn chặn. Trái lại, hắn chỉ đơn giản giống như chủ động nhảy ra trúng đòn vậy.

Ngay sau khi trúng đòn, gã biến mất trong một quãng sáng, để lại cái áo rơi ra.

Trần Ngọc Lâm cau mày, ngay sau khi bị loại, lập tức toàn bộ vật dụng toàn thân dù là đang cầm trên người địch sẽ bị thu hồi chứ đừng nói là để lại một vật phẩm trên người. Quả nhiên là gã này có biến, lúc né tránh gã hắn đã để ý rồi, chuyển động của hắn rất quái lạ, giống như là bị điều khiển vậy.

Kể đó, trong làn sương khói do va chạm của mấy viên đạn năng lượng, đột nhiên một thanh kiếm katana phóng ra với tốc độ nhanh kinh khủng, thậm chí sánh ngang với tốc độ âm thanh. Trần Ngọc Lâm bật nảy người ra trái, đồng thời trước mặt hắn xuất hiện một con khối lỗi làm hoàn toàn từ sắt thép, mười phần cứng rắn.

Hắc Linh trong trạng thái kim loại nguyên tố, đem thanh kiếm này ngăn chặn được, tuy nhiên Hắc Linh cũng bị nó đâm xuyên qua nửa.

Chợt, thông qua tầm nhìn của Hắc Linh, hắn nhìn thấy một cảnh tượng kì quái khiến hắn sờn cả gai ốc. Phần cán của thanh lao được quấn theo một cái áo, chính là cái áo kimono vừa nãy, nhìn nó đen một cách sáng bóng đến rợn người.

Đột nhiên, cái áo bỗng dừng cử động, kể đó nó di chuyển, hai ống tay áo vươn ra chụp lấy cổ Hắc Linh, tự kéo mình lên trên bờ vai nó. Trước khi cái áo này kéo mình lên đứng trên bờ vai Hắc Linh nó còn tiện tay mang theo thanh kiếm nữa. Nhìn kiểu quái gì các cử động của nó cũng vô cùng thuần thục.

Trần Ngọc Lâm sửng sốt trước cảnh tượng cái áo cử động, lúc này nó đang ngồi chồm hổm trên bờ vai Hắc Linh. Nhưng đột nhiên nó hóa thành một tia sáng đen, trong nháy mắt bay ra sau lưng hắn, kể đó choàng lên trên người hắn.

"Ngủ đi..."

"Ấm áp vô cùng. mau ngủ đi..."

"Bé ơi, ngủ đi, đêm đã khuya rồi,..."

Trần Ngọc Lâm

"....."

Cái quỷ khi gì vậy?

Trần Ngọc Lâm giãy dụa thoát ra, hắn rút cuộc đã hiểu, gã người hươu kia chỉ sợ là bị khống chế, một dạng "áo mặc người" vậy. Trước tiên cái thứ quỷ quái này ru dối phương ngủ, kể đó đem đối phương cho điều khiển.

Hắn càng giãy dụa, một loại bột phấn lan ra từ trong áo, bay khắp không khí. Trần Ngọc Lâm áng chừng đây là một loại bột phấn có thể đem người cho bất tỉnh, hoặc là ngủ say.

Đối với thứ này, hắn rất có kinh nghiệm, Trần Ngọc Lâm nhanh chóng một bên vận lực, toàn thân phun trào ra quang mang hơi mang sắc xám, điện lưu run rẩy phát ra từ quanh người hắn, khiến cho bộ áo kia nhanh chóng phải tách ra khỏi người hắn.

Cũng tốt tinh thần lực của hắn đã đạt tới một mức rất mạnh, Nhất Tâm Nhị Dụng không quá hiếm lạ, 10 cái Tứ Phẩm thì có lẽ có 6 cái có Nhất Tâm Nhị Dụng. Nhưng do tinh thần hải của hắn từng chịu đựng sự công kích của một Tàn Anh hồn, hơn nữa lại "ăn" nó, cho nên đem về độ cứng cáp vượt xa cùng cấp.

Chưa kể Hệ Thống gia trì khiến cho tinh thần lực của hắn cứng cáp quá nhiều.

Trần Ngọc Lâm xoa đầu nhìn vào bộ áo vừa mới bị tách ra khỏi người hắn, hiện đang phiêu phù cách hắn một đoạn. Hắc Linh quay trở lại đứng trước mặt hắn, nhìn qua thì giống như đang chặn đường nhưng do tác dụng từ chia sẻ tầm nhìn nên hắn hoàn toàn không có ý kiến.

"Tuồng gì, thì ra là một Tsukumogami. Không, người hắn là một Ittan-momen?"

☞ Kagami - Tu Chân Hệ Tứ Phẩm Đại Viên Mãn

Chủng loài: Ittan-momen.

Mô tả: Là một cái áo được dệt bởi một thợ may đại tài những năm cuối thế kỉ 19, là một trong những cái áo cuối cùng của người thợ may đó. Năm 1970 sau một đợt đại biến cổ nhỏ, cái áo này chính thức biến hóa, trở thành một Ittan-momen.

Kĩ Năng: "Áo mặc người": Thông qua các dao động tần số, cùng với một loại bột phấn đặc thù và khả năng siêu tâm linh, Kagami có thể đem tâm trí một người tạm thời phai mờ đi, trong thời gian đó hắn có thể điều khiển đối phương.

"Siêu Tâm Linh": Tất cả các sức mạnh liên quan đến tâm linh, thần giao cách cảm, cách không không vật,...

"Cường hóa": Tăng mạnh độ cứng cáp cũng như độ mềm dẻo của bản thân.

"Thôn phệ".....

Còn có rất nhiều kĩ năng khác nữa, nhưng tương đối gần gũi.

Tsukumogami là một chủng loài rất rộng. Nói chung, tất cả những thứ sống qua một thời gian rất lâu đều sẽ thu được linh tính của chính mình, từ đó có thể bước lên con đường tu luyện. Hệ tu luyện của bọn hắn cùng Ma Vật có chút tương đương, rất nhiều Tsukumogami đi theo con đường tu luyện của Ma Vật.

Một số ví dụ tiêu biểu: Nekomata mèo hai đuôi, Cửu Vĩ Hồ ly, mỗi trăm năm sống mọc ra thêm 1 đuôi...

Ittan - momen là một chi trong Tsukumogami khá nổi tiếng, là những mảnh vải thành tinh. Một số thì là quần áo hóa thành Tsukumogami, tuy nhiên trên cơ bản cũng không khác nhau lắm, ngoại trừ một số bộ quần áo có thể lưu giữ lại "khí" của chủ nhân, thậm chí có thể tạo nên ảo giác hình người.

Kagami khá là lạnh lùng nhìn hắn, chắc thế. Trần Ngọc Lâm cũng không biết gương mặt của gã ra sao cho nên cũng không chắc có thực sự là "nhìn" hay không, nhưng nhìn một cái áo cử động cũng có cảm giác quái dị khôn cùng.

Hơn nữa, cái áo này phía bên trên có mấy cái họng pháo đang phiêu phù, nói rõ ràng cái này không phải là một kiện binh khí, mà được định dạng như một thí sinh chứ không phải binh khí hay là triệu hoán thú.

Bất chợt, Kagami vung lên ống tay áo, kể đó từ trong ống tay áo của hắn thoát ra mười mấy hạt đậu đem vung ra, lập tức một luồng khói tràn ra từ những hạt đậu, chúng bèn trong nháy mắt đâm chồi nảy lộc, những sợi dây leo mọc ra kết thành hình người đem bọn hắn bao vây.

"Vây đậu thành binh?"

Trần Ngọc Lâm nhướn mày, vây đậu thành binh là một pháp thuật cổ cho Mộc hệ tu sĩ, họ chuyên trồng một loại dây leo đặc biệt trong trạng thái ngủ đông chúng sẽ giống hệt như hạt đậu. Tuy nhiên khi dùng thủ pháp đặc biệt chúng sẽ hóa thành dạng chiến đấu kết thành hình dáng trông giống như người sử dụng.

"Đốt."

Trần Ngọc Lâm lệnh cho Hắc Linh lập tức hóa thân thành Chiến Tranh chi Hỏa, lửa cháy hừng hực lập tức đem mấy cây đậu này đẩy lùi, tuy nhiên cũng chỉ vền vện đẩy lùi thôi. Những cây đậu này vốn sợ lửa, nhưng chúng qua nhiều thiên niên kỉ được chọn giống đã sớm có tính kháng lửa rất tốt rồi.

Bất chợt lúc này, Trần Ngọc Lâm thụp người xuống né tránh khỏi một loạt đạn bắn ra từ sau lưng hắn. Cũng không biết từ lúc nào, Kagami tên này đã lên ra sau lưng hắn, mấy khẩu pháo đồng loạt nã thẳng vào người Trần Ngọc Lâm.

Rất may hắn né được.

Crắc

"....."

Trần Ngọc Lâm bất chợt nhíu mày, hắn chợt nghe thấy một âm thanh như tiếng trống vỡ vang lên, kể đó, ở trung tâm, cái lồng giam con Tinh Không Huyền Thú chợt run rẩy, kể đó nó vỡ tan ra thành trăm mảnh.

"Không phải nói còn 15 phút nữa mới tới thời hạn sao?"

Trần Ngọc Lâm nhíu mày, tuy nhiên rất nhanh hắn nhìn qua Giám Định, chỉ số gọi là [Năng lượng đại đạo] của nó chỉ còn lại khoảng 50%.

Có lẽ là khi đạt tới một mức nào đó, cái lồng sẽ lập tức phá diệt?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230

Con Tinh Không Huyền Thủ trong hình dáng giống như một con rồng làm từ đất sét chui ra khỏi cái lồng giam đang từ từ vụn vỡ, nó há to cái mồm giống như là muốn kêu cái gì đó, nhưng chẳng có một âm thanh nào thoát ra cả.

Trần Ngọc Lâm để ý xung quanh nó có những mẩu vụn đất bay không ngừng, không rõ là cái gì.

"Tu La Trảm."

Trần Ngọc Lâm vùng Yểm Đảo lên, nhân cơ hội Kagami đang bị con Tinh Không Huyền Thủ phân tán lực chú ý, Đại Tu La Dao pháp thức thứ hai phát động. Tuy nhiên nhanh chóng, Kagami cùng đồng thời vùng kiếm lên, đem một chiêu này của hắn ngăn lại, kể đó một cái ống tay của hắn chìa về phía Trần Ngọc Lâm, từ trong đó lòi ra một cái họng súng.

"Đoàng."

Một tiếng súng vang lên, tuy nhiên bắn trúng lại không phải Trần Ngọc Lâm, mà nó lại bắn trúng một con Quỷ Vật mà Arch Ville triệu hồi ra, vừa mới bị hắn kéo ra từ trong Bách Thú không gian thể mạng.

Trần Ngọc Lâm mồ hôi đổ ra, con Quỷ Vật này có tu vi Tứ Phẩm trung kỳ, hơn nữa lại là loài Bé Hồng vốn có lực phòng ngự và HP cao, thế mà cũng chỉ độ được một phát bắn của khẩu súng đó.

Giám định qua, đó là khẩu súng thứ 2 trong 3 loại vũ khí được thả vào bên trong này. Hơn nữa khác với đám hàng Sale off của vòng thi đầu tiên, đây là vũ khí thử nghiệm tính, còn chưa được tung ra thị trường.

Lực sát thương của nó chỉ cần cho một Tứ Phẩm tụ linh lực vào cũng đủ bạo phát lực giết chết mục tiêu Ngũ Phẩm tu vi. Tuy nhiên linh lực tiêu hao lớn kinh khủng, hơn nữa sau khi khai hỏa do nhiệt lượng tỏa ra nên sẽ bị "chết máy" một thời gian.

Trần Ngọc Lâm né tránh khỏi mấy cú vùng kiếm của Kagami, Kagami là loại hình đối thủ vô cùng khó chơi. Man lực của hắn dờ tề, năng lượng thì có rất nhiều, tuy nhiên cái đáng chú ý nhất của nó là chỉ số Agi - nhanh nhẹn của nó lại gấp 3 lần Trần Ngọc Lâm.

Nói rõ từ tốc độ phản ứng hay là né tránh, công kích và phản đòn nó đều là nhất đẳng. Tốc độ bản thân nó có lẽ cũng không kém Trần Ngọc Lâm đâu.

Hơn nữa, thanh katana của nó đem so với Yểm Đảo chỉ hơn không kém, lại thêm kiếm thuật kinh khủng của nó, có thể nói lực công kích của Kagami đem so với hắn rất lớn.

Trần Ngọc Lâm thậm chí đem cả Bách Diện Thủ lẫn Arch Ville, thêm 1 con Quỷ Vật triệu hồi cùng đánh cũng chỉ mấy lần suýt đem gã này bao vây được thôi. Nhưng mà bản chất của gã là cái áo khiến cho mọi thứ khó nhằn, gã chỉ cần tự đem bản thân trườn qua mặt đất là xong, rất khó.

Còn chưa nói sát thương từ Song Quân Trấn lẫn quyền cước của hắn cơ bản là vô dụng, giống như đánh vào bạch bông vậy, không gây nên chút sát thương nào.

Trần Ngọc Lâm cùng với Kagami đang đánh hăng, bất chợt hắn cảm giác như chân mình bị cái gì đó nắm chặt, ngã dập xuống. Lúc hắn vấp ngã nhanh chóng nhìn qua dưới chân, chỉ thấy đó là một con robot chưa bị phá hủy đang nắm chặt lấy chân gã.

"....."

Đùa nhau à?

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng giơ chân lên làm trụ, tiến vào trạng thái phòng thủ. Tuy nhiên Kagami lại không nhân cơ hội này xông lên tấn công, ngược lại hắn khựng lại nhìn xung quanh, kể đó hắn quay ngược người bắn về sau, tách ra khỏi Trần Ngọc Lâm.

"Rút lui à?"

Trần Ngọc Lâm tự hỏi, thế rồi đột nhiên, mặt đất xung quanh hắn run rẩy, kể đó giống như một cái bẫy gấu bật lên, hai mặt sàn nhà hai bên hắn vỡ ra để lộ ở bên trong là cái gì đó giống như một cái hộp đang đóng lại.

Dính bẫy? Nguyên lai gã kia chỉ để dụ hắn tới đây à?

Kể đó hắn vùng Yểm Đảo ra, Hắc Linh cũng đồng dạng làm tư thế tương tự, hai tay nó cũng hóa thành 2 thanh kiếm dài 4 mét, bốc lửa cháy rực giờ lên chống đỡ cái nắp hộp kia.

"Oanh"

Hai bên sàn nhà vuron lên, dường như dự tính đóng sập hắn lại, nhốt vào bên trong cái hộp.. mà nói là hộp thì nhìn qua họa tiết trang trí ô vuông đen trắng giống cái bàn cờ hơn. Thậm chí Trần Ngọc Lâm còn nhìn thấy cả vài quân cờ bên trong nữa.

Cái bàn cờ sập lại, tuy nhiên bị Hắc Linh cùng Yểm Đảo đem chặn ngang lại, khiến cho cái bàn cờ không thể đóng lại được. Tuy nhiên Trần Ngọc Lâm cũng không cảm thấy khá hơn, bởi vì bên trong cái bàn cờ ở những ô vuông bắt đầu hoặc là phun ra một loại khí thể, hoặc là có những cây gai nhọn duỗi ra.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua Hoắc Linh, hần đem Bách Diện Thú triệu hoán ra từ trong Bách Thú Không Gian, đồng thời trên vai hần cũng xuất hiện một con rồng con, to cỡ con chó.

Trông con rồng này giống như con Rồng Con Tai Ương, tuy nhiên hiện tại nó được mô tả là: Rồng Con Tai Ương Hạ Cấp, ngoài ra đầu nó mọc ra cái sừng như sừng kì lân nữa.

"Thả độc."

Trần Ngọc Lâm nói, thông qua Giám Định, hần có thể phát hiện ra được cái bàn cờ này cũng giống như Kagami, là một tạo tác sống, có sinh mệnh.

Hơn nữa, gã này chính là chân thể của Dương Quang, có vẻ như bản thể của gã là một cái bàn cờ.

Cho nên, đem Sơ Long ra, lúc này nó đã là Rồng Tai Ương Hạ Cấp 3 sao, tu vi tương đương Tam Phẩm trung kỳ, độc tố đem so với lúc mới là Rồng Con Tai Ương không chỉ mạnh hơn 1 lần.

Sơ Long hít miệng, cổ họng của nó chợt tỏa ra ánh sáng xanh yếu ớt, mặc dù mồm nó toàn độc là độc, nhưng miệng nó không phát ra mùi hôi thối ngược lại tỏa ra một mùi hương vô cùng nồng nàn, giống như mùi bánh kem vậy.

Ngay sau đó, nó rít lên một tiếng, toàn thân run rẩy, cánh mở rộng ra toát ra một đồng bụi phấn sáng bóng. Kế đó, nó gầm lớn, lập tức từ phía sau của nó thả ra một đồng lớn vật chất bất minh, bốc mùi thúi hoắc.

Trần Ngọc Lâm

-.....

Trần Ngọc Lâm giờ tay nắm lấy cổ con Sơ Long, lắc lắc nói:

"Đậu má con mắt zại, tao bảo mày phun độc chứ có bảo mày phun chất thải ra đây đâu?"

Sơ Long nhả vào mặt hần một đồng khói đen thom ngào ngạt. Trần Ngọc Lâm lập tức nghe thấy Hệ Thống tuyên cáo:

☞ Cảnh cáo: Kí Chủ đang nhiễm độc tố cấp tính Alpha, yêu cầu chữa trị ngay lập tức. Lưu ý: Nọc độc tồn tại vĩnh viễn, không có khả năng tạo ra kháng nguyên.☜

Trần Ngọc Lâm

-.....

Lật pọc con phò rồng mắt zại, xong vụ này hôm nay tao có nồi cháo rồng. Tao nhớ tao có dạy mày sống chó như này đâu?

☞ Kí Chủ ăn nói cẩn thận, ta thấy nó tiếp thu mấy bài học của ta tốt lắm mà.☜

"Bảo sao, nguyên lai là mày!!!"

Hần trước tiên lệnh cho Hoa Điều đem 1 con Phi Điều tới, hóa giải hiệu ứng Dính Độc trên người hần. Cũng may là độc tố này có thể đem đi giải được.

Bỗng nhiên mặt đất phía dưới hần rung chuyển mãnh liệt, kế đó cái bàn cờ đột nhiên bay lên không, hất văng hần cùng Hắc Linh lẫn với Bách Diện Thú xuống mặt đất. Sau đó Trần Ngọc Lâm nhìn thấy chân diện mục của Dương Quang, một cái bàn cờ đang mãnh liệt làm động tác ho khan trong khi không ngừng xoay vòng vòng trên bầu trời, vừa hét toáng:

"Đậu má thằng khốn nhà nguoi, cái quý gì thối thối vậy?"

"....."

Có tác dụng?

Tốt lắm, hết thấy giống như đã dự tính, mặc dù Trần Ngọc Lâm còn chẳng biết là mình dự tính cái gì.

Được lắm, tao công nhận sự đóng góp của mày. Nồi cháo rồng tối nay tao sẽ cố nấu cho ngon.

Sơ Long:

-.....

Hết thấy giống như dự tính? Và tại sao vẫn có nồi cháo rồng?

"Nguoi quản lại con rồng nhà nguoi đi, nó *pet* vào miệng ta rồi này! ƠE.."

Dương Quang trong hình dáng cái bàn cờ khổng lồ hét toáng lên, Trần Ngọc Lâm nghiêm mặt nói:

"Ăn nói cho cẩn thận. Con rồng này có thể là đứa hư hỏng, nhưng nó là con trai của Rồng Nguyên Sơ Long Tổ, nó vẫn có sự kiêu ngạo của một vị quý tộc."

Dương Quang: "Ồ ĐÂU RA CÁI THỂ LOẠI QUÝ TỘC ỈA VÀO MIỆNG NGƯỜI KHÁC THỂ?"

Trần Ngọc Lâm "Câm miệng. Đó là thiên phú thần thông của nó, thiên đại tuyệt kĩ " Thả Bom Shit"...."

Dương Quang: "CÁI THỂ LOẠI THIÊN PHÚ THẦN THÔNG NGHE BẮN BỰA KHÔNG TẢ NỔI.. ƠE ƠE!!!"

Trần Ngọc Lâm nhìn qua áo mình vẫn dính chút "mìn rồng", bấm nút thay áo trên giao diện Hệ Thống:

"Người nên cảm thấy may mắn vì ta chưa buộc nó phải dùng đến một tuyệt kĩ mềm mại hơn, "Tiêu Chảy...""

Dương Quang: "MỀM VẢI LOZ, GIỜ THÌ TA NHÌN RA RỒI. VẤN ĐỀ KHÔNG PHẢI LÀ Ở CON RỒNG, VẤN ĐỀ LÀ CÁI THẮNG CHỦ CỦA NÓ."

"Nín."

Trần Ngọc Lâm (sau khi đã thay áo, cái áo vứt ra đất):

"Cái đứa đứng nhìn từ dưới đất nhìn lên nhằm địa hàng người khác không có nhà.. à nhầm, bàn cờ quyền ở đây."

"ĐỊA HÀNG? TA ĐỊA GÌ HÀNG NGƯỜI? NGƯỜI CÓ PHẢI GÁI ĐÂU TA ĐỊA CÁI GÌ ĐƯỢC?"

Trần Ngọc Lâm "Ông này đêch cần biết. Người có xem mấy bộ truyện tranh mấy thằng dê già biến thái nằm trên mặt đất rồi để cho mấy cô nữ sinh giẫm lên mặt chứ? Khác gì người lúc nằm xuống bầy ta đâu?"

"CUÔNG DÂM SINH HOANG TUỒNG HẢ CHA? CHA CÓ PHẢI NỮ SINH ĐÂU?"

Trần Ngọc Lâm chỉ vào Sơ Long:

"Nhưng mà con này nó là nữ. Người có biết nó đau khổ như thế nào khi bị địa hàng bởi một thằng cha già hơn nó đến mấy nghìn lần không? Nó mới chỉ được sinh ra hôm qua thôi."

Dương Quang: "LÀM NHƯ TA QUAN TÂM NÓ LÀ NỮ HAY NAM, ĐƯỢC HAY CÁI. TA VỚI NÓ CÓ PHẢI CÙNG MỘT CHỦNG ĐÂU?"

Trần Ngọc Lâm "Câm miệng, ấu dâm"

"ẤU DÂM?"

Trần Ngọc Lâm "Kì thực, không cần quá đau lòng. Có những mối tình mối tình xuyên chủng loài vẫn có kết quả tốt đẹp. Nhưng mà người thì không bao giờ cùng nổi cháo rồng cái này thành một đôi được."

Dương Quang: "Người này giờ không nghe ta nói gì phải không? Mà khoan? Nồi cháo rồng cái? Người tính đem con rồng đấy đi nấu cháo đấy à?"

CẠP.

"Ồi con mặt loz mắt zai, mày bỏ tay tao ra..."

Trần Ngọc Lâm hét toáng lên, vung vẩy tay, Sơ Long đang cạp vào tay hắn, cùng lúc này, trong đầu hắn liên tục có tiếng vọng Hệ Thống thông báo hắn bị trúng độc cấp tính.

Dương Quang:

~.....

Hiểu rồi, nguyên lai không chỉ thằng chủ khinh con rồng, mà con rồng chính nó cũng khinh thằng chủ. Hai đứa này hợp nhau phết.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 231: Loại bỏ

"Oanh..."

Trần Ngọc Lâm cùng Dương Quang đang đấu võ mồm, đột nhiên một tiếng động vang lên ngay phía trên đầu cả hai. Trần Ngọc Lâm ngẩng đầu lên trên, chợt thấy một cái vật thể bất minh trông rất giống cái móng rồng, mỗi tội trông chẳng khác gì được nặn từ đất sét mà ra đang đập thẳng tới.

Hơn nữa, cái móng vuốt này khí thế tỏa ra mười phần kinh khủng, giống như viên cổ ma thần giáng lâm vậy. Không phải là khí tức áp đảo, mà là khí thế khiến cho bọn hắn cảm giác như vậy.

Một trào của Tinh Không Huyền Thủ lập tức khiến cho Trần Ngọc Lâm phải né tránh. Dương Quang cũng vậy, phản ứng của hắn cũng mười phần nhanh nhẹn, tuy nhiên cùng lúc này, Trần Ngọc Lâm trên vai chợt xuất hiện một khẩu trọng pháo mười phần khác biệt.

Chính là Đại pháo Armstrong cuồng phong canon armstrong pháo.

"Cái quỷ gì kia? Nhìn trông nó giống cái dung vật vãi tè."

Dương Quang hét toáng lên khi nhìn thấy trên đầu Trần Ngọc Lâm chợt xuất hiện khẩu Đại pháo Armstrong. Trần Ngọc Lâm sa sầm mặt, một phần vì hắn không thể phủ nhận việc này.

"Câm miệng, ăn ta một cái Đại pháo Armstrong cuồng phong canon armstrong pháo."

Trần Ngọc Lâm nói chưa hết nửa câu, đại pháo Armstrong đã khai hỏa.

Khẩu Đại Pháo chợt run run lên, kể đó hai quả cầu năng lượng (hay nên gọi là 2 hòn năng lượng? Ai mà biết?) cũng đồng thời run rẩy mãnh liệt, một tia sáng trắng đục bay ra từ nòng pháo.

"Vãi cả tên dài."

Dương Quang hét toáng lên:

"Đấy, đến cả hiệu ứng bắn cũng giống. Ối!!"

Dương Quang hét toáng lên khi viên đạn lấy tốc độ kinh khủng bắn về phía hắn, tốc độ quá nhanh, không thể tránh né.

Tuy nhiên cùng lúc này, trên mình hắn đột nhiên bắn ra một cái hình nhân, trông gã này hết sức lạ thường, nhìn giống như một con khôỉ lồi cực kỳ đồ con, giáp phục trên mình sáng loáng, mũ giáp trên mặt có hình dáng giống như một tòa tháp.

Con khôỉ lồi này vừa xuất hiện, trái ngược với vẻ bề ngoài to con, nó nhanh chóng lao vút về phía viên đạn, hai nắm tay to ít nhất cũng ngang cái chậu rửa mặt giờ lên, trong nháy mắt va chạm với viên đạn pháo, kích nổ nó.

Trần Ngọc Lâm Giám Định lướt qua: [Bạch - Xe.] kèm theo đó là một cái hình trông như kí hiệu của con Xe trong bộ cờ vua.

Xem ra hắn nghĩ đúng. Không chỉ có cái bàn cờ kia là bản thể, kì thực mỗi một quân cờ mà hắn mang theo đều chính là bản thể của hắn. Xem ra cái thể lực này quả là kì quái, chuyên môn tập hợp những thành phần hết sức quái dị, khó có thể tìm thấy bất cứ đâu.

Gã Kagami vừa nãy có lẽ cũng là một thành viên của bọn hắn.

"Oanh" một tiếng, con khôỉ lồi bị quả đạn pháo bắn nổ tung, tuy nhiên 2 phần lớn nhất của nó nhanh chóng được Dương Quang thu lại, hút vào bên trong nó.

Trần Ngọc Lâm không cảm thấy mình có thể đem gã này lưu lại, hắn là Ma Vật Tứ Phẩm cấp 4, lực chiến có thể đem so Ngũ Phẩm tu sĩ. Trần Ngọc Lâm khẩu Armstrong pháo tuy rằng rất mạnh, nhưng cùng lắm cũng chỉ có thể tạc bay bình thường Ngũ Phẩm tu sĩ là cùng.

Hơn nữa, một lần khai hỏa mất 1 tuần để sạc lại. Dựa theo những gì hắn đã thấy, Dương Quang có thể sử dụng tất cả quân cờ trên bàn cờ, tự thành đội quân một người. Nói cách khác hắn chỉ ít có mấy chục cái mạng.

Ngần đó là đủ đem Mario phá đảo vài lần vẫn còn dư rồi.

Trần Ngọc Lâm quay người lại, hội tụ cùng Âu Bảo Uyên và Lang Lộc. Lang Lộc trên thân lúc này có 8 khẩu pháo, Âu Bảo Uyên có gần 20 khẩu pháo, vị chi cả 3 đứa là 40 khẩu. Ngoài nhóm bọn hắn ra còn có 1 nhóm khác có tới 45 khẩu, chính là nhóm Dương Quang.

Tuy nhiên vừa nãy lúc bọn hắn va chạm, Dương Quang không trang bị khẩu pháo nào, có lẽ là đã truyền lại cho người khác rồi.

Trần Ngọc Lâm bấm động lệnh bài thân phận, đem mười mấy khẩu pháo truyền hết cho Âu Bảo Uyên. Lang Lộc cũng làm đồng dạng hành động. Lập tức cả thầy hơn 40 khẩu pháo cùng lúc kết hợp, tạo thành một đồ án lưu động, nếu như nói khí thế của từng khẩu pháo lúc nãy chỉ là 1, thì hiện tại từng khẩu pháo khí thế đã lên tới 3 rồi.

Không chỉ có khí thể, uy lực từng khẩu cũng tăng lên luôn.

Hơn nữa, có vẻ như Thất Bảo Lưu Ly Tháp của Trần Ngọc Lâm tác động đối với mấy khẩu pháo này theo diện "quần thể" chứ không phải một cá thể, vì hẳn chỉ tốn có 1 lần tăng phúc mà đã có thể đem toàn bộ trận pháp này tăng phúc uy lực rồi.

Đơn giản chính là hack damage. Tuy nhiên việc tăng phúc cho một đơn vị vượt quá phẩm giai cũng đem lại gánh nặng cho hắn, nhưng không quá nhiều.

"Không tồi, thiết kế này rất thú vị."

Âu Bảo Uyên trầm trồ, Trần Ngọc Lâm để ý trông mắt nàng phát ra tia sáng đỏ, hình như đã tiến vào chế độ quay phim, có vẻ nàng hết sức hứng thú với loại trận pháp tăng uy lực theo cấp số nhân này.

"Tôi biết bà có hứng thú, nhưng vấn đề quan trọng hơn nè."

Trần Ngọc Lâm chỉ tay về phía trước, bên kia đám người Dương Quang đã tụ tập lại. Quinn, Dương Quang và cái áo tên gọi Kagami nữa, toàn bộ bọn hắn đều đã tụ tập lại.

Đúng như hắn nghĩ, Kagami cùng đám người Dương Quang căn bản là cùng một giuộc cả.

"Còn nữa, né mau."

Trần Ngọc Lâm hét lớn, lập tức né tránh khỏi một đòn quật đuôi của con rồng đất sét. Con rồng này có vẻ như cũng loại bỏ được khả năng thí sinh, tầm khoảng trên dưới mười người. Một điểm sáng là bất kỳ ai mà bị con rồng loại bỏ, lập tức mấy khẩu pháo sẽ bị vô hiệu hóa vĩnh viễn.

Không sai, có nghĩa là không thể đem tái sử dụng được. Có vài khẩu bị như vậy rồi.

Trần Ngọc Lâm né tránh khỏi cái đuôi con rồng, đồng thời nhìn qua về phía đám người Dương Quang, bọn hắn lúc này cũng đang chật vật trong việc né tránh các đòn tấn công của con Tinh Không Huyền Thủ này.

Mặc dù con Tinh Không Huyền Thủ đã phá được "quả trứng", nhưng bên dưới nó vẫn có vô số sợi xích khóa lại. Trên những sợi xích này lại có một bộ đếm thời gian, có vẻ như đạt tới mốc thời gian này những sợi xích sẽ toàn bộ giải tỏa, từ đó Tinh Không Huyền Thủ sẽ tự do hành động.

Con Tinh Không Huyền Thủ này không biết có cùng loại với con đầu tiên không, nhưng chỉ số của nó đem so với con kia chính là chênh nhau một trời một vực.

Con Tinh Không Huyền Thủ cái đầu làm ra vẻ nhìn qua xung quanh, còn lại khoảng hơn 20 người, lúc này chợt nó run rẩy toàn thân, kể cả những cục đất sét trên người đột nhiên tách ra, hình thành nên vô số những cục đất sét to ngang bàn tay, thứ mà ngay sau đó kết hợp lại thành khoảng mười mấy tảng thiên thạch to như cái TV.

Kể đó những tảng thiên thạch này bắt đầu bay tứ tung, hoàn toàn phản trọng lực.

Âu Bảo Uyên lúc này quay về hướng hắn, gạt đầu một cái, tay ra hiệu một cái thủ thế. Trần Ngọc Lâm hiểu ý, hàm ý đại khái chính là hắn vai trò chính là không chế, để cho Âu Bảo Uyên kết liễu mục tiêu.

Trần Ngọc Lâm lập tức vừa né tránh những quả cầu thiên thạch bằng đất sét mà con rồng bắn ra. Đừng nhìn nó bằng đất sét, dính vào là coi như phí sức 9 trâu hai hồ mới dứt ra nổi. Hơn nữa, chúng còn vô cùng linh hoạt, nếu như hắn không phải đang chạy trên đất bằng, có lẽ hắn bị tóm từ lâu rồi.

Ánh mắt Trần Ngọc Lâm đảo qua trên không chợt lóe lên, Quỷ Linh Thể trên vai hắn vươn ra, giờ cánh tay lên, lập tức cánh tay quý kéo dài ra hướng thẳng tới Kagami, gã này lúc này đang tương đối bị tách khỏi đồng đội.

Kagami hơi sững người nhìn qua Trần Ngọc Lâm cánh tay quý thể mà có thể kéo dài như vậy, có điều hắn cũng có thể coi như phản ứng nhanh, lập tức tự bắn chính mình ra khỏi đường bay của cánh tay quý, đồng thời hơi ngoái nhìn lại Trần Ngọc Lâm.

Trần Ngọc Lâm cũng không ngạc nhiên, dường như tên Kagami này có một kỹ năng có thể tạo một điểm tựa trong không khí, từ đó làm bàn đạp trên không.

Trần Ngọc Lâm lúc này đang cười nhạt, hắn cũng không có dự trù bắt được Kagami bằng chiêu này. Cùng lúc này, phía bên trái của Kagami, hai bóng hình cùng lúc lao tới. Đi trước chính là Lang Lộc trong trạng thái chiến đấu người - chim bốc lửa, trên tay hắn mang theo Bão Lửa Kiểm bốc cháy.

Đi phía sau thì là một con mắt khổng lồ được tạo thành từ đất sét, đang lấy khí thể thông thiên lao về phía Lang Lộc, dường như nó còn được gắn chế độ tự động định vị mục tiêu, truy cùng diệt tận Lang Lộc.

Kagami lúc này nhìn lướt qua xung quanh, tự nhận định sẽ không có một đòn tấn công nào của Trần Ngọc Lâm có thể gây sát thương cho hắn. Tuy rằng bọn hắn chỉ mới đánh nhau được chừng 10 giây, nhưng lúc hắn điều khiển gã người hươu hắn cũng đã xác nhận lực chiến của Trần Ngọc Lâm ra sao rồi.

Vấn đề là khẩu Armstrong Pháo kia quá mạnh, nhưng nó có nhược điểm rất rõ ràng, chỉ có thể bắn theo đường thẳng. Đây liền khiến cho mọi việc đơn giản quá nhiều.

Cho nên, lựa chọn của hắn lúc này, nhân cơ hội Lang Lộc đang bị quả cầu đất sét thiên thạch đuổi theo, lập tức đục nước béo cò, lao thẳng về phía Lang Lộc.

Lúc đến gần sát với Lang Lộc, hắn vung thanh Katana, đằng sau hắn, hư ảnh một cây liễu hiện ra.

Liễu Nghiên Kiếm Pháp, thập tam thức.

Từng đường kiếm của hắn rung động mà không phát ra, chỉ có hư ảnh không ngừng lay động. Nếu có kiếm tu ở đây sẽ kinh khủng nhận ra đây là một cảnh giới vô cùng kinh khủng của kiếm kỹ, tụ kiếm kỹ. Đem linh lực truyền vào kiếm, nhưng chỉ tụ mà không phát, khi vung kiếm lên chính là lúc kiếm kỹ vung ra toàn bộ cùng một lúc.

Chỉ có kiếm tu đã ngưng tụ ra kiếm ý mới có thể đạt tới cảnh giới này. Kiếm tu thiên phú tốt thậm chí có thể phát ra ngàn đòn đánh một lúc, kiếm ra tất thấy máu.

Kagami thân kiếm run rẩy, tỏa ra ánh hào quang mềm mại, hắn lao với tốc độ dễ phải đạt tới nửa vận tốc âm thanh, nhưng hắn không chế tốt vô cùng, không có bộc phát ra âm thanh không khí mờ hồ bạo tạc.

Bất chợt, hắn kinh khủng nhận ra, vận tốc của hắn đột nhiên tăng mạnh. Vận tốc đột nhiên tăng mạnh nguyên vốn là việc tốt, nhưng vấn đề là vận tốc tăng mạnh không có đạt được sự chủ động của hắn.

Không chỉ có hắn, Lang Lộc cùng với quả cầu thiên thạch cũng đồng dạng tốc độ tăng mạnh. Tuy nhiên khác với Kagami, Lang Lộc về mặt giống như là đã hoàn toàn dự tính trước được điều này.

Cách đó không xa, Trần Ngọc Lâm lạnh nhạt giờ trên tay Thất Bảo Lưu Ly Tháp, phía sau hắn hai hồn hoàn một vàng một tím lơ lửng. Hiện tại, Hồn Hoàn đệ nhị đang tỏa sáng mãnh liệt.

Đệ Nhị Hồn Hoàn, Chữ Tốc. Uy lực: Tăng cường tốc độ 30%. Do đặc thù của Thất Bảo Lưu Ly Tháp, tốc độ lần lực lượng tăng phúc hiện tại đều đã đạt đến mức 30%.

Hiện tại, hắn đang duy trì tăng phúc không chỉ cho Lang Lộc, mà còn cho cả Kagami lẫn quả cầu thiên thạch kia. Có vẻ như hắn không chỉ có thể tăng phúc cho đồng minh, mà thậm chí còn có thể tăng phúc cho những vật thể vô tri vô giác cũng như địch thủ.

Kagami phản ứng cũng rất nhanh, hắn lập tức dừng sững lại giữa không trung, tuy nhiên do tốc độ lúc trước của hắn quá nhanh, gần như là vận tốc tối đa, lại thêm 30% tăng phúc đã vượt ngoài khả năng hắn khống chế được, cho nên hắn tiếp tục theo quán tính mà bay đi.

"Bái bai."

Lang Lộc trong hình dáng người chim lao vút qua, tăng tốc 30% đối với hắn chẳng có ảnh hưởng gì. Cùng lúc nói câu này, hắn giờ tay ra, đánh hai tấm phù lục lên mình Kagami, đồng thời khép cánh vào, bay vút lên trước, tốc độ thậm chí còn hơn xa vừa này.

"....."

Kagami tinh thần lực nhìn thoáng qua 2 tấm phù, là tăng tốc phù, lòng chửi thầm đậu xanh rau má, đã nghèo còn gặp đêm mưa. Kể đó, hắn toàn thân tụ bung ra giống như một cái dù, tuy rằng tốc độ giảm không nhiều, nhưng vừa vặn đủ không chế.

"Oanh."

Bất chợt lúc này, cả hai tấm Tăng Tốc Phù đột nhiên phát nổ, khiến cho Kagami không kịp trở tay, bị hất văng ra khỏi đường bay dự định. Kể đó, quả cầu đất sét không lồ hình con mắt đột nhiên quay ngoặt đổi hướng theo hắn.

Kagami một loạt các biến cố xảy ra liên tục, đã sớm bực mình. Hắn quay ngoắt lại, rút kiếm.

Lập tức một tia sáng xuất hiện trước mặt hắn, kiếm ý dạt dào phát ra, trong nháy mắt một luồng ý cảnh cường đại bùng phát ra, tạo thành 13 đường kiếm pháp trong nháy mắt đem quả cầu đất sét tách ra thành 6 phần, rơi là tả trước mặt hắn.

Chợt, hắn nghe thấy một tiếng niệm chú, cái gì đó liên quan tới bài ca của đất. Kể đó, đột nhiên sau lưng hắn lóe lên một tiếng vọng, lúc hắn quay lại thì chợt sững sờ.

Chẳng hiểu từ lúc nào sau lưng hắn đã tồn tại một vòng tròn ma pháp, là loại hình vòng tròn ma pháp bình thường nhất, tạm thời tạo ra một mặt phẳng trên không trung để đứng. Tuy nhiên trọng điểm là hai cái vòng tròn ma pháp khác trên cái mặt phẳng này.

Một cái, là loại hình tạo ra trọng lực, loại ma pháp này không phổ biến lắm, chủ yếu chỉ dùng tại môi trường không trọng lực. Cái thứ hai chính là tăng phúc trọng lực ma pháp, hơn nữa tăng phúc rỗng rã 20 lần.

Cả 3 cái ma pháp hết sức bình thường này tạo nên một mặt phẳng có lực hút kinh khủng, lập tức hút Kagami lại, đè sát hắn lên trên cái vòng ma pháp tạo điểm tựa trên không đầu tiên, nếu hắn là nhân loại có khi đã bị đè tới không chịu nổi rồi.

Tuy nhiên do là vòng ma pháp cơ bản nên phá giải rất đơn giản. Hấn rút kiếm ra, tinh thần lực đảo quanh, tìm kiếm điểm yếu trong ma pháp này.

"Oanh."

Chợt, một tia sáng xanh nhạt lấy tốc độ kinh khủng, thậm chí vượt qua vận tốc siêu âm bắn tới, bắn xuyên qua người gã, lập tức Kagami hóa thành một chùm sáng xanh nhạt rồi biến mất.

Ở đằng xa, Trần Ngọc Lâm trên vai khẩu Anstronng pháo vẫn còn bốc khói.

Hiện tại cả 2 viên đạn đều dùng hết, không có một tuần lễ để sạc lại coi như không tài nào bắn lại thêm lần nữa được.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 232: Sát thủ

Kế hoạch ban đầu rất đơn giản, Lang Lộc bị một quả thiên thạch hình mắt đuổi theo sau, thiên thạch này có đặc tính là bám dính không rời mục tiêu, nhưng nếu có mục tiêu có khả năng va chạm cao hơn đi ngang qua thì nó cũng sẽ không do dự chuyển đổi mục tiêu.

Lang Lộc biết cái này, là bởi vì chính nó cũng bị một gã đem vạ lây. Đương nhiên hấn cũng đem gã này loại bỏ rồi, có điều sau đó thì hấn lại biến thành mục tiêu của quả thiên thạch.

Không rõ sau khi va chạm sẽ có chuyện gì, nhưng tóm lại chẳng ai có hứng tự tìm hiểu.

Cho nên, trước tiên đem Lang Lộc bay vòng về phía gã Kagami, Lang Lộc tu vi bề ngoài là Tam Phẩm Hậu kỳ, tại dung hợp về sau tu vi biến thành Tứ Phẩm sơ kỳ (hoặc tương đương thế), cho nên Kagami gã này chắc chắn sẽ đục nước béo cò, ý đồ đem Lang Lộc loại bỏ.

Khá là đơn giản, dựa vào trình độ kiếm pháp của hấn, chỉ cần một đạo kiếm ý đủ đem Lang Lộc bức lui rồi. Chỉ ít đó là trong trường hợp Lang Lộc là sinh vật bình thường.

Dù sao thì, Kagami trình độ kiếm ý của hấn còn chưa đạt tới mức độ thu phát tự nhiên, thuộc về loại hình lúc được lúc xị. Mà kể cả hấn có thể bạo phát kiếm ý, kiếm ý của hấn chỉ có thể kéo dài được tới 4 mét, cho nên hấn chắc chắn sẽ phải lao tới cận thân quấy rối Lang Lộc.

Nếu hấn không lao tới thì thôi, nếu như hấn lao tới... Trần Ngọc Lâm cũng không e ngại quấy phá một chút. Thất Bảo Lưu Ly tháp của hấn có thể tăng phúc tốc độ lên tới 30%, ngắn đó là quá đủ để khiến cho Kagami đột nhiên bị rối loạn tiết tấu.

Cái này còn hơn xa cả rối loạn, giống như thể đang đi xuống đèo mà đột nhiên mất thăng vậy. Tốc độ đơn giản là tăng lên mà không thể kiểm soát nổi.

Kể đó Lang Lộc đem hai tấm Tăng Tốc phù lẫn 2 tấm Phù Nổ dính lên, khiến hấn tốc độ còn nhanh hơn, khiến cho Kagami vượt qua mặt Lang Lộc, nghiêm nhiên trở thành đối tượng bị rượt của viên thiên thạch.

Những việc xảy ra sau đó không nằm trong kế hoạch, cả việc Âu Bảo Uyên niệm chú pháp biến Kagami thành tám bia sống lẫn việc Trần Ngọc Lâm đem viên đạn cuối cùng hao đi hoàn toàn là ứng biến.

Kì thực kế hoạch ban đầu là đem Kagami dính vào viên thiên thạch, ai dè hấn một kiếm đem viên thiên thạch cắt ra làm 6 miếng, cho nên mới phải ứng biến kiểu này, cũng may bọn hấn phối hợp tốt.

Lập được kế hoạch kiểu này cũng một phần nhờ bộ đồ của bọn hấn có tính năng liên lạc cự ly gần, tuy chỉ trong khoảng cách 100 mét, tuy nhiên dùng để truyền tải các thông điệp trong giới hạn 10 chữ cái thì tốt chán.

Trần Ngọc Lâm sau khi đem Kagami cho đánh bay, Lang Lộc quay ngược trở về đem 7-8 khối Lệnh Bài Mạnh Vỡ thu được tới tay. Hiện tại nhóm bọn hấn đã sở hữu tới 43 khối, vền vẹn chỉ có 1/3 số lượng.

Trần Ngọc Lâm tặc lưỡi, dù gì TOP 3 số lượng không chạy thoát được tay bọn hấn, cũng không cần quản.

Mà hấn lúc này càng quan tâm hơn chính là đám còn lại, ước lượng khoảng chừng tới hơn 8 cái Ngũ Phẩm tu sĩ, hoặc chỉ ít sánh ngang. Một số thậm chí còn là Đại Ma Pháp Sư, mặc dù hiện tại không có bất luận cái nào Thần Đạo sĩ xuất hiện, nhưng không đại biểu chốc nữa sẽ không có.

Có điều, Đại Ma Pháp Sư tuy rằng mạnh mẽ vô cùng, nhưng uy lực chân chính của một Đại Ma Pháp sư giống như tên gọi, nằm ở khả năng tung ra Đại Ma Pháp. Không có Đại Ma Pháp tri thức, Đại Ma Pháp Sư cũng chỉ giống như một cái cực kỳ cường đại Ma Pháp Sư cao cấp mà thôi.

Đương nhiên cũng không ngoại trừ một số người chuyên học tập trước Đại Ma Pháp tri thức, đồng thời thành công khai triển được. Âu Bảo Uyên là ví dụ, Ma Pháp Sư cao cấp tung ra bán Đại Ma Pháp dễ như bỡn.

Dù sao cũng chẳng mấy ai cũng là cường tri thức loại hình như Âu Bảo Uyên, nàng nếu có thể đem Đại Ma Pháp hoàn chỉnh phóng ra từ khi là Ma Pháp Sư cao cấp Trần Ngọc Lâm cũng chẳng lạ.

Trần Ngọc Lâm đang tính quay người rời đi, bất chợt, hần nhú mảy, bởi vì hần cảm giác bản thân đột nhiên lạnh lẽo vô cùng, giống như thể trong nháy mắt sát cơ chuẩn bị ập tới bất kỳ lúc nào. Hần nhìn lướt qua bản đồ, chẳng thấy cái của khí gì cả, tuy nhiên như vậy cũng không có nghĩa là không có nguy hiểm.

Bản Đồ Đạo Tặc chỉ thể hiện ra những gì hần có thể phát hiện, nếu một kẻ dù đứng trước mặt hần mà hần cũng không nhận thấy thì Bản Đồ Đạo Tặc cũng sẽ không hiển thị gì cả.

Trần Ngọc Lâm vung tay, Quỷ Linh Thể lập tức bao phủ toàn bộ người hần giống như một bộ áo giáp, không chỉ có thể, hần còn đem Ngân Nguyệt Lang, Hắc Linh, Bách Diện Thú, Arch Ville, Hoa Điều Quyển cùng với bảy Ma Thú đem bao phủ xung quanh không để lọt một ô trống nào.

Được một đoạn thời gian, khoảng 4 giây tiếp theo hần liên tục đem xung quanh quan sát cẩn thận, Yểm Đạo phòng hộ sau lưng, trước mặt cùng hai bên lần lượt là Song Quân Trấn và Băng Hỏa Sáo Trang chuẩn bị bất cứ lúc nào.

Tầm khoảng vài giây sau, đột nhiên Trần Ngọc Lâm động, 7-8 quả cầu sét hòn bị hần bắn thẳng ra, giống như những viên đạn bắn về phía bên trái, đồng loạt kích nổ.

Ngay sau đó, một thân ảnh chật vật lao ra khỏi làn khói, thân ảnh này mặc một bộ đồ bó trắng bóc, mặt hần phủ kín khăn trắng bóc. Trên tay hần đang cầm một con dao, nhìn qua là biết là loại dao chuyên để cắt thủ cấp, mỏng và sắc bén vô cùng, sử dụng duy nhất một lần, hơn nữa chắc chắn còn có lỗ bom độc.

Trần Ngọc Lâm nhân cơ hội này, Bách Diện Thú cùng với Hắc Linh đồng loạt phóng ra 2 tia sáng hủy diệt, Arch Ville cũng bắn ra một tia chớp mang theo hào quang [Ám Ảnh], trong nháy mắt đem gã sát thủ loại bỏ trong một luồng sáng trắng.

Sát thủ là một nghề nghiệp cực kỳ đặc hữu, thậm chí nó đặc thù tới mức công pháp tu luyện của nó gần như tách ra thành một hệ tu luyện phụ của Tu Chân hệ, nửa lại lai với Ma Pháp Sư. Bọn hần chuyên môn tu luyện 4 khía cạnh: Ấn thân, công kích, tốc độ và huyền thuật.

Các cái còn lại, đơn giản là họ không quan tâm. Cho nên tại Tứ Phẩm giai đoạn bọn hần chỉ rèn luyện các loại thuật ám sát, cùng với đó là rèn luyện bí kĩ riêng, giai đoạn tới tiền cốt của họ gần như là không có, chỉ có mở rộng đan điền sớm ngày trùng kích ngũ phẩm.

Trần Ngọc Lâm toát mồ hôi hột, còn tốt hần cảm nhận được một tia sát cơ trong nháy mắt, một mực không cử động, bằng không có lẽ lúc này hần đã bị loại rồi.

Gã sát thủ này cũng rất kinh khủng, chỉ để lộ ra một tia sát cơ, có lẽ lúc chuẩn bị xuất thủ không kiểm chế được. Nếu không phải tinh thần lực của hần hơn người thường về chất thì có lẽ cũng khó có thể phát giác.

Tu sĩ đối với việc bị quan sát rất có cảm ứng, hần cũng là cảm nhận bản thân bị quan sát mới cảm ứng được tới một tia sát cơ này.

"Cẩn thận chút, có thể có sát thủ."

Trần Ngọc Lâm liên lạc với hai người còn lại, thông báo. Tuy rằng hần đã loại bỏ 1 tên, nhưng không loại trừ khả năng có đồng đội của hần vẫn lảng vảng quanh đây. Mà khả năng này nói thật là cao lắm.

"Quanh tôi không có ai. Ít nhất là trong khoảng 50 mét."

Âu Bảo Uyên thông báo, Lang Lộc cũng đồng dạng:

"Đây cũng rứa."

Trần Ngọc Lâm tặc lưỡi, Lang Lộc hậu duệ Cổ Thần, đối với tàng hình có hơn 3 chữ số biện pháp phát hiện. Âu Bảo Uyên.. hần không chắc lắm về nàng, chỉ biết là dù có là sát thủ giỏi mấy thì cũng khó ám sát được nàng.

Ê này, nàng tách đầu ra mà vẫn còn chạy loăng quăng nổi đấy.

Đột nhiên lúc này, một cú quất đuôi như trời giáng của con Tinh Không Huyền Thú giáng qua, tuy rằng nó rất uy lực, nhưng vẫn khó có thể phủ nhận một sự thực là âm thanh lúc nó quất đuôi rất ồn ào, cho nên Trần Ngọc Lâm né tránh nó dễ như trở bàn tay.

Trần Ngọc Lâm nhú mảy, con Tinh Không Huyền Thú đồng hồ đã chỉ còn lại hơn 8 phút, vậy mà chỉ số [Năng Lượng Đại Đạo] của nó còn lại hơn 40%, dựa theo cái mở kĩ năng đang bị [Phong Ấn], Trần Ngọc Lâm không chút nghi ngờ một khi con này hoàn toàn giải phóng, nó sẽ lập tức đem cả chỗ này quạt bay ngay tức lập.

Cho nên, biện pháp tốt nhất chính là một nhóm đem toàn bộ những họng pháo còn lại đoạt tới. Hiện tại còn có 93 họng pháo còn có thể hoạt động, một khẩu do một người nào đó tự thoát màn chơi cho nên không thể kích hoạt, 6 khẩu bị Tinh Không Huyền Thú vô hiệu hóa.

"ÀMMMM"

Trần Ngọc Lâm nhìn lên, Âu Bảo Uyên vừa mới né khỏi một cái trảo rồng của con Tinh Không Huyền Thú, tuy nhiên dựa vào dấu vết trận pháp lưu lại, không khó nhận ra nàng vừa đem 2 cái thí sinh dự thi "bẫy", kế đó để cho con Tinh Không Huyền Thú hoàn thành nốt phần việc bằng cách đem bọn hắn đập bay ra.

Có điều như vậy số lượng hòng pháo có thể sử dụng cũng giảm xuống còn 89 khẩu. Tuy nhiên bù lại hiện tại, số lượng người ở đây chỉ có chừng 7 người. 2 người Dương Quang, 3 người Trần Ngọc Lâm và thêm 2 gã nào đó.

Trần Ngọc Lâm nhún người, Phi Dực Hải phát động bay thẳng lên trên trời.

Âu Bảo Uyên cùng với Dương Quang lúc này đối mặt với nhau ở trên không. Trong số 2 người còn lại, chẳng có ai có khả năng phi hành, hoặc ít ra là có nhưng mà chưa muốn sử dụng mà thôi. Trần Ngọc Lâm tuy hơi chú ý đám đó nhưng không quá đề tâm, chỉ lưu lại Ngân Nguyệt Lang cùng Bách Diện Thú trong trường hợp đám đó làm gì có hại còn có thời gian cảnh báo.

Cả hai con đều thuộc hệ phòng thủ kinh dị, có thể trâu bò được một đoạn thời gian kể cả khi bị công kích đi nữa.

Sơ Long thì mới chỉ là ba sao quái thú, hắn còn chưa yên tâm cho nó đi một mình kéo tới về mặt nổi cháo. Đám kia là Tứ Phẩm Ma Thú, hơn nữa bản chất trâu bò, có gì hắn còn kịp thời đem thu về Bách Thú Không Gian.

Bách Thú không gian hiện tại khoảng cách lên tới 100 mét, chỉ cần không phải bị kéo vào môi trường phòng kín hoặc địa phương hắn không cảm ứng được thì đều có thể đem thu về.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 233: Sa bẫy

Trần Ngọc Lâm giờ tay lên, Thất Bảo Lưu Ly Tháp hai hồn hoàn lóe sáng. Đệ Nhất Hồn Hoàn Hồn Kỹ, tăng 30% sức mạnh, đệ nhị Hồn Hoàn Hồn Kỹ tăng 30% tốc độ.

Âu Bảo Uyên cùng Lang Lộc do Trần Ngọc Lâm trước đó đã từng gia trì tăng phúc cho bọn họ vài lần cho nên cũng không kinh ngạc, ngược lại do có chuẩn bị cho nên phản ứng cũng rất mau, hoàn toàn không bị mất kiểm soát do bất ngờ như Kagami.

Quinn lúc này đang phi tốc lao về phía Trần Ngọc Lâm cùng Lang Lộc. Tu vi của nàng vượt xa bọn hắn, khí thế tỏa ra dù cho có là Thất Bảo Lưu Ly Tháp cũng khó mà ngăn lại được. Trần Ngọc Lâm vùng Yểm Đạo lên ngăn lại một trảo của nàng, tuy nhiên hắn cũng bị bắn bay ngược lại.

Quinn lúc này trong hình dáng con rắn mọc cánh chim có đầu người, ẩn ẩn giữa lớp vảy và lông vũ trên thân thi thoảng có thể thấy ra một cặp trảo chim nữa, rất khó xử lý.

Trần Ngọc Lâm tuy nhiên cũng không vừa, Quỷ Linh Thể trên vai hắn xuất hiện, một cánh tay đem bộ trảo của Quinn bắt lấy, đồng thời Song Quân Trấn vùng lên, đập vào người của Quinn.

Một đập của Trần Ngọc Lâm va chạm lên người Quinn, đột nhiên cùng lúc này trên vị trí chỗ hắn đập vào đột ngột bùng lên một đồng lông vũ dày vô cùng, hơn nữa còn vô cùng mềm mại, đập vào không khác gì đập trúng một bạch bông hết. Duy chỉ có thân thể của nàng hơi oằn xuống vì sức nặng của Song Quân Trấn mà thôi.

Quinn há to miệng ra, cái lưỡi của nàng giống như cây roi phun ra, đầu lưỡi chẻ đôi nhọn hoắt và cứng rắn giống như một cây đinh ba, trừ việc có mỗi hai cái đinh vậy. Cả 2 cái đinh này đâm vào da thịt hắn, tuy nhiên mặc dù bên ngoài nhìn giống như là nó đã đâm vào thịt, thậm chí có cả máu chảy ra, nhưng hắn hoàn toàn không cảm giác một chút gì.

Hình như có chút vụn băng trên tay hắn.

Độc? Tê dại? Hàn băng?

Trần Ngọc Lâm nhanh chóng lệnh cho Hoa Điều Quyền đem 2 con Phi Điều đến giải độc cho hắn. Hiện tại bằng trạng thái hắn chính là dính liền lúc 2 loại độc, một loại khiến cho hắn mất đi nhận thức, một loại khiến thân thể hắn không thể chịu được kiềm chế, sẽ giống như điên cuồng công kích mọi người.

Cho nên mới cần có 2 con.

Hai con Phi Điều được Hoa Điều phóng tới, lập tức hai loại độc tố trong cơ thể hắn đột ngột hư không tiêu thất. Trần Ngọc Lâm cười nhạt, trên tay hắn đột nhiên xuất hiện một con dao con, này chỉ là một con dao rất bình thường, nhưng loại kim loại rèn nên nó là Dị Kim Loại cấp 2, dù không quý hiếm lắm.

Một dao đi qua, lập tức đầu lưỡi của Quinn bị chặt ra. Trần Ngọc Lâm rút cái đầu lưỡi kia cho vô hòm Item.

"Không thể được."

Vết thương của Quinn tuy bị chém vào chỗ hiểm, nhưng nàng nhanh chóng bịt kín miệng vết thương, nàng trừng mắt nhìn Trần Ngọc Lâm rít lên:

"Độc của ta là theo linh lực truyền thẳng tới đan điền, trong một giây liền sẽ để cho ngươi trúng độc. Làm sao ngươi không việc gì?"

Mặc dù nàng cũng chú ý hai con Chim Giấy bay tới chỗ Trần Ngọc Lâm, nhưng do chúng đến sau khi thời hạn độc phát dự định cho nên nàng cũng không quan tâm lắm. Trần Ngọc Lâm suy nghĩ, truyền thẳng tới linh lực?

Có khi nào do hắn đã dung nhập Âm Ảnh Lôi vào trong đan điền, cho nên trong từng tác linh lực đều ẩn ẩn có khí tức của nó, Âm Ảnh Lôi là Dị Nguyên Tố cấp 3 hạng cao cấp nhất, tự nhiên đối với dị vật có lực ngăn cản.

Càng đừng nói linh lực hắn là Thuần Sắc Linh Lực.

Không sai, đây là đặc tính khá quan trọng của Thuần Sắc Linh Lực, tính bài xích dị vật, mặc dù không mạnh lắm, nhưng đã đủ đem thời gian độc phát giảm từ 1 giây xuống còn 3-4 giây rồi. Hơn nữa tác dụng độc sẽ giảm mạnh.

Tuy nhiên không dễ dàng có cơ hội lao tới lần hai, đột nhiên một quả cầu lửa bắn thẳng tới, va chạm và rồi nổ tung, một ngọn lửa nóng đỏ rực bốc lên, khiến cho lớp lông vũ trên thân nàng bùng cháy dữ dội. Quinn rít lớn, quát đuôi về phía Lang Lộc.

Lang Lộc lúc này đang là hình thái chiến đấu cuối, hơi khác vòng thi đầu tiên hình thái này giống như một người bình thường, ngoại trừ vô cùng cơ bắp giống như mấy tay thi đấu boxing và có cánh chim mọc sau lưng.

À, trên đầu hắn còn mọc tai mèo nữa, hình dáng đơn giản là cay mắt. Nếu nó là một thiếu nữ? Ổn thôi. Nhưng...

Dù sao, một kích Hỏa Lưu Tinh vừa rồi hắn từ từ Bão Lửa Kiểm. Lang Lộc ngọn lửa sử dụng lúc này chính là Dị Nguyên Tố cấp 4 - Thanh Xà Hỏa, một loại thú hỏa do một loại hung thú vô cùng đáng sợ chuyên sống trong núi lửa ngưng tụ mà ra.

Trần Ngọc Lâm nhớ hình như mỗi lần nhìn thấy Lang Lộc dùng qua dị hỏa, nó lại dùng một ngọn lửa khác nhau, nhưng cũng chẳng để ý lắm.

"Cô ta có độc, cẩn thận."

Trần Ngọc Lâm cảnh báo, thông thường sinh vật có độc ở răng nanh thì nghĩa là toàn thân nó có thể chứa kịch độc là bình thường. Trào, sùng, vậy, thậm chí có khi cả thịt nữa.

Nói cách khác thậm chí có thể khới bốc lên từ mớ lông vũ, hoặc cả mớ lông vũ cũng có độc. Đây là đặc tính chung của các sinh vật có độc, bọn chúng rất ít khi giao chiến, nhưng một khi giao chiến thì muốn một kích mất mạng.

Xèo.

Chợt một tiếng Xèo vang lên, kể đó ngọn lửa phía trên thân của Quinn nhanh chóng tắt lịm, chỉ âm i một lúc rồi tắt ngúm hoàn toàn. Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua trên thân nàng đang tiết ra một loại chất nhờn dập tắt hoàn toàn ngọn lửa.

Thứ chất nhờn này tỏa ra hàn khí, cái này giải thích được cho vụn băng bám trên tay hắn.

Trần Ngọc Lâm giơ tay lên triệu hoán Hắc Linh, hai tay nó biến thành hai cái trảo chim với vô số móc ngược, loại hình chuyên để đeo bám. Hắc Linh xuất hiện một cách đột ngột phía trên đầu Quinn, khiến cho nàng hoàn toàn không kịp phản ứng gì cả.

Hơn hết, sau khi xuất hiện nó không tấn công, mà lại đem Quinn ôm chặt lấy, các móc ngược trên bàn tay móc vào mớ lông vũ cháy dở trên thân nàng, tuy nhiên mớ lông vũ đó nhanh chóng bị giật ra. Trần Ngọc Lâm nhìn thoáng qua, Hắc Linh các móc ngược trên tay để lại vô số vết hằn trắng trên vảy của Quinn, thậm chí ẩn ẩn có tia lửa điện.

Vậy cứng như vậy? Hơn nữa vậy của nàng không phải như vậy rắn thông thường, mà loại hình giống như giáp trụ côn trùng, trơn láng, nửa giống một lớp da vô cùng cứng rắn hơn là vảy.

Tuy nhiên dựa vào khối lượng thân thể vài tấn của Hắc Linh, nó vẫn có thể đem Quinn kéo xuống dưới, mặc dù rõ ràng nó đang từ từ trượt theo thân thể của nàng, nhưng nó quá nặng, Quinn không thể nâng nổi.

Trần Ngọc Lâm lao tới, vung đao lên, cùng lúc này, Lang Lộc cũng lao tới, hai người phân biệt lần lượt đem đầu cùng giữa thân của Quinn chém bay đi.

Trần Ngọc Lâm cùng Lang Lộc trái tim đột nhiên trầm xuống, không sai, là chém ra làm 3 miếng mà không phải chém biến mất. Bên trong cơ thể Quinn đằng sau lớp da.. hoàn toàn trống rỗng.

Rõ ràng mấy giây trước hắn nhìn vào trong miệng nàng lúc nàng há miệng ra đăm đăm bằng lưỡi vẫn vô cùng sống động, thịt trong miệng tràn đầy nhu động, không rõ từ khi nào làm ra một chiều ve sâu thoát xác rồi? Lúc hắn đang lao tới ư?

Bỗng nhiên, ba tấm da lần lượt cử động, phân biệt 1 tấm hướng về Lang Lộc lao tới bao phủ xung quanh, còn Trần Ngọc Lâm bị 2 tấm bao vây. Cả 2 tấm da này giống như một cái áo trời người điên đem hất bỏ chặt hoàn toàn vậy.

Cái này... lực lớn thế nào cũng rất khó có thể đem toàn lực bạo phát ra, hơn nữa lớp da này dai vô cùng.

Không chỉ cứng, mà còn dai nữa. Cái thứ này mà là da à?

Trần Ngọc Lâm bức mình, toàn thân hắt tóa ra khói đen rồi đột nhiên, một luồng sáng xanh mang theo ánh hào quang lửa điện bùng nổ từ người hắn, đem hai lớp da bao phủ trên người hắn lúc trước còn vô cùng đàn hồi, giấy sau đã biến thành khô cong. Kế đó, hất vung tay, Quỷ Linh Thể xuất hiện trên vai hai tay đem lớp áo trời đã khô cong này bóc đi.

Kể ra cũng đáng e ngại, trước mềm dẻo vô cùng, giống y như kẹo cao su, sau khi khô cong thì lại cứng rắn giống như sắt vậy. Còn tốt nó không bền chắc mà hơi giòn, tuy rằng bên trong phá ra thì rất khó do bị trời chặt, nhưng bên ngoài thì chỉ cần dùng đủ lực là xong.

"Hơi tiếc một chút. Nhưng dù sao cũng đang cần dùng."

Trần Ngọc Lâm tặc lưỡi, sau khi vượt qua Thiên Kiếp, cũng không biết Âm Ảnh Lôi cơ chế tự linh lực xuất hiện cái đột biến gì, có thể ngưng tụ toàn bộ 9 quả sét hồn biến thành một tia thiên lôi.

Tia Thiên Lôi uy lực nhỏ hơn 9 quả sét hồn cộng lại, nhưng nếu dùng tấn công nó tập trung vào một điểm thay vì phân tán ra mọi hướng. Hơn nữa còn có thể đem phủ kín toàn thân thành một lớp giáp lôi đình. Ngoài ra hắn chỉ có thể tồn trữ tối đa 3 sợi Thiên Lôi trong cơ thể.

Hiện tại hắn chỉ có duy nhất 2 sợi Thiên Lôi mà thôi, mới dùng xong 1 sợi rồi, còn 1 sợi nữa.

"Được lắm!"

Trần Ngọc Lâm rung người, mấy mảnh da chết đã khô queo của Quinn rơi là tả khỏi người hắn, nhìn vào Quinn đang phiêu phù phía trước. Nàng trầm ngâm nhìn hắn:

"Dị Lôi? Điều này giải thích cho việc ngươi không bị trúng độc của ta đấy."

Lại nhìn qua Lang Lộc, lúc này nó cũng đang phun trào dị hỏa toàn thân, đem mấy lớp da cứng rắn gỡ bỏ. Do nó chỉ bị 1 lớp bao phủ cho nên đem so Trần Ngọc Lâm dễ dàng hơn nhiều lắm.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua Hắc Linh đang rơi tự do, thu lại nó về. Cùng lúc này, Quinn nhún vai nói một câu khiến cả 2 khản trương lên:

"Dị Lôi, Dị Hỏa, chẳng ảnh hưởng. Các ngươi bị ta thâu vào bấy rồi."

Kế đó, Trần Ngọc Lâm chợt phát hiện ra, trong ánh sáng lấp lánh, vô số những sợi tơ mỏng hơn cả sợi tóc, thậm chí mỏng gấp nhiều lần tơ nhện sáng loáng lên trong ánh lửa điện.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 234

Trần Ngọc Lâm hít một hơi sâu, kinh dị nhìn chăm chăm thể trận hàng trăm sợi tơ không hiểu từ lúc nào đã được chăng sẵn ra.

Những sợi tơ này không đáng sợ. Cái thứ đáng sợ chân chính là những sợi tơ này nối thẳng tới những con robot đã bị phá hủy, khoảng 1/5 trong số tất cả những con đã bị phá hủy trong giai đoạn đầu.

Trần Ngọc Lâm nuốt một ngụm nước bọt, bởi vì những sợi tơ này tại lúc nối với những con robot đã đồng thời nối liền những mảnh vụn của chúng vào nhau, giống như thể dự tính đem bọn chúng ghép trở lại.

Một số vị trí không thể nối lại do các mảnh vụn quá xa thì chính những sợi tơ này biến thành thể lỏng, tự thay thế thành một bộ phận thân thể của những con robot.

Kế đó, Trần Ngọc Lâm chợt nhìn thấy những con robot đó bỗng nhiên khởi động như mới, bắt đầu trèo lên trên. Những con có thể phi hành bắt đầu tự bắn chính mình lên bầu trời, toàn bộ nhằm thẳng hướng hắn mà lao tới.

Quả thực không đơn giản, đem toàn bộ những con robot đã bị phá hủy "khôi phục", kể đó lại đem chúng nó công kích bọn hắn. Tuy rằng số lượng không quá nhiều những cũng phải tới hơn 100 con.

Trần Ngọc Lâm lướt qua những sợi tơ, giám định chúng:

☞ Tinh Linh Thiên Xích - Dị Nguyên Tố cấp 4.

Mô tả: một loại dị nguyên tố không thể tạo thành trong tự nhiên, chỉ có thể được tạo thành thông qua Giả Kim Thuật. Mỗi một Giả Kim Thuật sĩ cấp 3 trở lên sẽ sở hữu một loại Bốn Mệnh Tinh Kim, loại kim loại này sẽ theo họ lớn lên.

Trong một số trường hợp hiếm hoi, tại một số điều kiện tùy biến, Bốn Mệnh Tinh Kim của Giả Kim Thuật sĩ sẽ hóa thành một loại kim loại lỏng đặc thù có thể tạm thời mô phỏng đặc tính của kim loại nó tiếp xúc. Tinh Linh Thiên Xích là 1 trong số đó.

☞

Giả Kim Thuật Sĩ?

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc, Giả Kim Thuật sĩ hiếm hoi vô cùng, gần như đã trở thành một nghề nghiệp thất truyền, chủ yếu bởi vì tính yếu ớt và kém thực dụng của nó tại giai đoạn đầu. Tuy nhiên Giả Kim Thuật Sĩ một khi có trình độ vô cùng cao thâm vô cùng được kính trọng, thậm chí được kính sợ.

Không phải là Giả Kim Thuật loại hóa đồng thành vàng đâu, đó chỉ là hình thức nén kim loại dưới áp suất nhất định, kèm theo 1 số hợp kim cố định liền có thể tạo ra hợp chất giống vàng vô cùng về mặt vật lý, nhưng về mặt hóa học thì khác nhau nhiều.

Trần Ngọc Lâm nhủ mảy, chắc chắn Quinn cô gái này sẽ đứng ở đẳng xa chỉ nhằm điều khiển đám robot chiến đấu chống lại hắn. Tuy nhiên vấn đề ở đây là lũ robot này có thể bị phá hủy hay không?

Dù sao lũ này đã từng bị phá hủy một lần. Vài con chính bản thân hắn đi phá hủy mà.

Hắn thử vung Yểm Dao lên chém đứt một sợi tơ, ngay khi sợi tơ đứt, y như dự liệu con robot cũng ngừng hoạt động. Tuy thế ngay sau khi lưỡi dao của hắn chém qua xong, 2 phần sợi tơ lập tức liền lại như chưa bao giờ có cuộc chia ly.

Đặc tính liền mạch, tự động khôi phục?

Trần Ngọc Lâm lúc này nhủ mảy, lướt qua gian hàng Hệ Thống, hắn đặt mua một tấn đồng hình trụ giống dây điện. Kế đó hắn ngay lập tức đem cái cột trụ dài tới mấy chục mét này đi ra ngoài.

"Người tính làm gì?"

Quinn mặc dù không rõ Trần Ngọc Lâm làm gì, nhưng xuất phát từ bản tính cẩn thận, nàng tuyệt đối sẽ không để Trần Ngọc Lâm đạt được như nguyện.

Tuy nhiên Lang Lộc ở bên cạnh, sẵn sàng bất cứ lúc nào yểm trợ bọn hắn.

Trần Ngọc Lâm hai mắt gần như phát sáng lên, kế đó Quỷ Linh Thể cùng chính hắn lẫn Arch Ville mãnh liệt đem cái cột trụ đồng liền tục bẻ cong, dần dần thành hình dáng một cái cuộn đồng tròn giống như lò xo vậy.

Trần Ngọc Lâm cùng lúc lệnh cho Bách Diện Thú lẫn Ngân Nguyệt Lang đem một con robot cấp B ném lên trên. Những con robot này hoàn toàn được làm từ sắt, chính xác hơn là một loại linh thiết.

Trần Ngọc Lâm đồng thời hạ xuống, đem con robot cấp B tiếp lấy, Quỷ Linh Thể đem nó bóp thành hình trụ rồi đặt nó vào bên trong cuộn lõi đồng.

Chính lúc này, hắn hai mắt phát sáng lên từng tia lửa điện, từng đạo Âm Ảnh Lô thoát ra ngoài cơ thể, phát sáng rực đồng thời khiến cho toàn thân hắn bắt đầu bốc khói, từng luồng điện năng tuôn trào vào trong cuộn đồng.

Một cuộn dây đồng cuốn xung quanh một cái cột sắt, một dòng điện chạy ngang qua, trên cơ bản chính là các yếu tố cơ bản nhất để tạo thành một cái nam châm điện khổng lồ.

Lập tức, trong nháy mắt không chỉ những con robot đang bị Quinn điều khiển mà cả những con không bị nàng điều khiển hết thảy lao về phía cuộn nam châm điện, bị lực từ trường mạnh kinh khủng hút lấy. Tuy nhiên những con không bị nàng điều khiển hẳn toàn bộ thu vào trong trũ vật giới chỉ cho đỡ vướng chỗ.

Chủ yếu là do chúng được tạo thành từ linh thiết, vốn là vật liệu có tính từ lực. Nếu chúng làm từ nhựa thì có lẽ hắn cũng phải bó tay.

Việc Quinn có thể điều khiển những con robot này chứng tỏ một điều, phần mềm hoặc bất kỳ cái gì điều khiển chúng nó đã bị nàng ghi đè lên trên nguyên bản, có thể ban đầu chúng có thể chống lại từ trường, nhưng sau khi bị nàng ghi đè lên liền không như thế nữa.

Trần Ngọc Lâm nói vào bộ đàm với Lang Lộc:

"Tấn công cô ta. Cô ta đang điều khiển hơn trăm con robot, lúc này là thích hợp nhất."

"Chết tiệt!"

Quinn trầm nghĩ, nàng hóa thành một con mưa lông vũ bay ra xa, tuy nhiên cùng lúc này một luồng lửa mãnh liệt lao qua đã trải dài toàn thân nàng. Lang Lộc vùng lên Bảo Lửa Kiếm, lạnh lùng nói:

"Hỏa Tự!"

Lang Lộc lúc này đang toàn thân trải dài một ngọn lửa, đột nhiên hần bùng cháy lên hết như một mặt trời thu nhỏ. Kế đó trong tích tắc, vầng mặt trời này tắt ngấm, nhưng cùng lúc này từ thanh kiếm Bảo Lửa của hắn lại phun trào ra một ngọn lửa nóng rực hơn bao giờ hết, lửa sáng rực đến mức không khác gì một tia laser.

Quinn rít lên, ánh mắt nàng tỏ chút bức dọc, ngay sau đó nàng hóa thành một tia sáng xanh nhạt rồi biến mất.

Lang Lộc sau đó nhẹ nhàng quay người đi, bất chợt, Trần Ngọc Lâm Quý Linh Thề giờ tay ra phía sau, bàn tay phóng lớn, kéo dài ra, chộp vào một khoảng không cách đó chừng 30 mét, đồng thời hai tay hắn vút cái cuộn nam châm điện kia đi, rút ra Song Quân Trấn.

Khoảng không mà bàn tay linh thể nắm lấy kia hơi chút giãy dụa, nhưng nhanh chóng hiện ra hình hài là một cô gái mặc một bộ đồ da rắn, trên đầu mọc ra lông vũ thay cho tóc đang vận vẹo. Trần Ngọc Lâm nhẹ nhàng cười nhạt.

Vừa nãy căn bản là nàng không hề bị một chiêu của Lang Lộc loại bỏ, mà đơn giản là một loại thuật pháp nào đó liên quan tới ánh sáng, thay đổi màu sắc ánh sáng, tạo ra ảo tượng là nàng đã bị đánh bại.

Giả Kim Thuật sĩ không hẳn là chuyên gia máy trò lừa phỉnh, nhưng tạo ra cảnh tượng như vậy hoàn toàn không phải là việc khó. Về phần vòng ra sau thì đó hẳn là một loại thân pháp nào đó, tuy nhiên Trần Ngọc Lâm sở hữu Bản Đồ Đạo Tặc, có thể cho phép hắn nhìn thấu qua chiêu trò của nàng.

Trần Ngọc Lâm bàn tay quý lập tức co rút lại, kéo theo Quinn trở về, kế đó hắn không chút do dự hai tay mang theo Song Quân Trấn đem ra, vỗ thẳng lên trên đầu nàng.

Quinn tuy là Tứ Phẩm hậu kỳ, tuy nhiên không như Liễu Xà tập trung cận chiến, nàng tập trung vào Giả Kim Thuật cùng độc tố cường đại, nếu để cho nàng điều khiển toàn bộ lũ robot kia, chiến lực của nàng hẳn chỉ ít sánh ngang một đội quân. Nhưng một mình thì nàng còn không mạnh bằng Liễu Xà.

Một chương này của Trần Ngọc Lâm chưa kịp chạm vào, nàng đã chủ động kích hoạt trận pháp phòng hộ, tự đem chính mình truyền tống ra, lần này là thực truyền tống mà không phải chiêu trò gì cả.

Trần Ngọc Lâm nhìn qua bản đồ, không có bất cứ dấu hiệu gì cả từ Quinn trên bản đồ đạo tặc. Hoặc là có, nhưng mà hắn không đủ khả năng để phát hiện được cho nên không hiển thị ra.

Quinn đã bị loại bỏ, chỉ còn lại Dương Quang, gã bàn cờ Tứ Phẩm cấp 4 Ma Vật kia, lúc này đang cùng với Âu Bảo Uyên chiến đấu.

Bất chợt lúc này, Trần Ngọc Lâm để ý một tiếng động to kinh khủng phát ra từ trên không. Hắn ngẩng đầu lên bầu trời, chợt nhìn thấy Âu Bảo Uyên lúc này đang đem một cây trường thương tạo thành bởi vô số vòng tròn ma pháp bao quanh một cây giáo với lưỡi giáo nhìn như là ánh sáng đâm xuyên qua Dương Quang đang trong hình dáng bàn cờ khổng lồ của hắn.

Cây giáo trông khá giống kiếm ánh sáng trong Star War, mỗi tội thay vì là kiếm thì nó là một cây giáo.

Kế đó, nàng giờ gã ra sau lưng một cách thần tốc, tuy rằng dường như cây giáo kia là không đủ để đem gã đánh bại, tuy nhiên lơ lửng sau lưng nàng hơn 40 khẩu hòng pháo lúc trước đang nã về phía con Tinh Không Huyền Thú thì không nghĩ vậy.

Bởi vì vị trí mà Dương Quang đang bị đưa ra chính là ngay trước hòng súng của chúng.

40 hòng pháo liên tục nã đạn, trong nháy mắt mười mấy con khôi lỗi quân cờ của Dương Quang bị bắn hỏng. Nguyên vốn chúng chỉ định bắn về phía Tinh Không Huyền Thú, nhưng lúc này những con khôi lỗi của Dương Quang lại cản trở chúng, trở thành mục tiêu thay thế.

Kế đó, chẳng mấy chốc sau đấy, Dương Quang hết sạch mấy cái quân cờ khôi lỗi, 40 hòng pháo cùng lúc khai hỏa, đem hắn bắn xuyên qua, hóa thành một tia sáng xanh nhạt rồi biến mất.

Điều thú vị là Cây giáo kia cũng biến mất cùng với Dương Quang, rõ ràng là nó là vũ khí của Dương Quang, nhưng lại bị Âu Bảo Uyên đoạt được đem ra cấm ngược lại lên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 235: Súc sắc may rủi

Đã xong rồi?

Trần Ngọc Lâm kinh dị nhìn Âu Bảo Uyên, hắn cùng với Lang Lộc mất mấy phút rờn mới đem Quinn đánh bại, nàng cũng ngần đó thời gian mà đã đem Dương Quang loại bỏ rồi.

Nên nhớ, Dương Quang không chỉ là một gã Tứ Phẩm cấp 4 Ma Vật, mà còn là ẩn chứa trong người hàng chục con khôi lỗi có thể sánh ngang với chính hắn. Quinn tuy rằng cũng có thể sử dụng thuật giả kim đem mấy con robot đem sử dụng, tuy nhiên dù sao cũng bị hắn đem dùng một cuộn nam châm cho hút sạch.

"Không cần quá ngạc nhiên."

Âu Bảo Uyên đi tới cạnh hắn, trên lưng nàng 89 cái họng tiểu pháo lơ lửng, nói:

"Hắn có một lĩnh vực, trong đó có thể khống chế đám quân cờ kia. Chạy ra bên ngoài là không thể khống chế được, tôi chỉ việc đứng từ xa nã đạn vào thôi. Nã pháo còn vài con thì tôi chuyển sang cận chiến."

Trần Ngọc Lâm gật gù, nói thì dễ, làm mới là khó.

Cái lĩnh vực đó lúc giám định hắn cũng thấy qua, gọi là [Bàn Cờ Lĩnh Vực], có ghi rõ tác dụng nhưng không ghi rõ khoảng cách là bao nhiêu, tuy nhiên hắn cũng không khó đoán khoảng cách khẳng định rất dài, ít nhất cũng vài trăm mét.

Âu Bảo Uyên hóa lực cũng có thể nói là mạnh. Dù sao Ma Pháp Sư nhất hệ nổi tiếng với hóa lực, càng đừng nói là nàng còn dùng một đồng vũ khí các loại.

Trần Ngọc Lâm xoa cằm nhìn qua con Tinh Không Huyền Thú, lúc này nó đang nhìn chăm chú nhóm bọn hắn. Dù sao thì hiện tại toàn sân đấu cũng chỉ còn lại 3 người bọn hắn mà thôi.

2 gã Ngũ Phẩm tu sĩ kia thông qua liên kết tâm linh giữa Ngân Nguyệt Lang, Bách Diện Thú và hắn với Arch Ville làm trung gian đã xác nhận là bị loại bỏ. Một gã thì bị một con robot cấp S lúc nổ tung đem tạc bay, một gã bị con Tinh Không Huyền Thú một trào đi qua chẳng thấy bóng đâu nữa.

Đương nhiên không loại trừ xung quanh còn có kẻ nào khác đang ẩn nấp quanh đây.

Âu Bảo Uyên hiện tại có 89 họng tiểu pháo, còn lại 11 cái bị vô hiệu hóa do con Tinh Không Huyền Thú, hoặc do một vài nguyên nhân khá ngớ ngẩn, tỉ như bị một vụ nổ tạc bay vậy.

Âu Bảo Uyên lúc này 89 họng tiểu pháo đã bắt đầu nã về phía con Tinh Không Huyền Thú, liên tục bắn. Đạn do có tới 89 khẩu, uy lực đem so với lúc trước dễ phải cường đại hơn tới 10 lần, Trần Ngọc Lâm nhìn qua mà tự hỏi không biết nếu hắn bị hứng chịu liên hoàn đạn như vậy, hắn chịu được mấy hồi.

Có khi không quá nửa giây đã châu trời rồi.

Bắn được tầm 2 phút, Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua, chỉ số [Năng Lượng Đại Đạo] của Tinh Không Huyền Thú sụt giảm xuống còn hơn 10%, chợt Lang Lộc lúc này xung phong tiến lên:

"Đến lượt ta."

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua Lang Lộc, lúc này hắn đã trong hình dáng sói khổng lồ của mình, trên đầu chẳng hiểu từ lúc nào mọc ra 2 cái sừng hươu.

Lang Lộc vốn là Cổ Thần hậu đại, bản thân nó đối với loại hình sinh mệnh của Tinh Không Huyền Thú chủng loài vốn có ham muốn thôn phệ bản năng, tuy nhiên do con Tinh Không Huyền Thú này lại quá.. mạnh mẽ, cho nên nó đành đợi con kia yếu bớt đi rồi mới tiến hành thôn phệ.

Con Tinh Không Huyền Thú này giờ đang nhìn chăm chú Trần Ngọc Lâm, gào rú một cách điên loạn chợt nó sững người lại, kể đó tầm nhìn của nó chuyển qua Lang Lộc. Đột nhiên toàn thân của nó tỏa ra ánh sáng bạc.

Thế rồi lớp vỏ bọc - cái lồng giam bao phủ bên ngoài nó vỡ ra, rồi nó hiện ra ngoài hình hài thật sự của nó: một con lốc điện bao phủ bởi những vì sao, nó chảy ra máu là những ngọn lửa trắng và nôn ra kim cương qua một cái hố đen giống như miệng nó.

"Nó đang bị giằng xé giữa bản chất của nó và giới luật của chiều không gian này."

Lang Lộc nói, kể đó, nó chợt cười gằn, nụ cười dài tới tận mang tai, rồi trên trán nó mở bừng lên một con mắt thứ ba, bên trong con mắt này giống như một bầu trời đầy sao vậy.

Trần Ngọc Lâm khoanh tay nhìn Lang Lộc, lúc này trận chiến giữa Lang Lộc và con Tinh Không Huyền Thú kia trên cơ bản hoàn toàn giống hệt như trận chiến giữa nó và con Tinh Không Huyền Thú ở vòng đầu tiên vậy.

Một vùng không gian ảo cảnh đột nhiên mở bừng ra ngay giữa 2 tên này, kể đó chỉ trong vòng 3 giây, con Tinh Không Huyền Thú tàn lụi, hóa thành một làn sóng hương bạc hà rồi tan vào không khí. Trần Ngọc Lâm nhìn qua Lệnh Bài Thân Phận, điểm số của nhóm bọn hắn đã tăng lên 1000 điểm, chiếm chế đứng hạng nhất.

Chênh lệch với nhóm thứ 2 là hơn 10000 điểm, quả nhiên hầu hết các nhóm TOP đầu đều tập trung lại đây.

"Con Tinh Không Huyền Thú vừa rời người thôn phệ xong rồi à? Không có hậu hoạn gì chứ?"

Trần Ngọc Lâm hỏi. Con Tinh Không Huyền Thú kia nếu xét lực chiến thì nó hẳn là đủ đem Ngũ Phẩm tu sĩ quét ngang toàn bộ, cho nên mới bị phong ấn. Lang Lộc cảnh giới tuy rằng sau khi thôn phệ con vòng trước, nhưng cũng không rõ có ảnh hưởng gì hay không.

Lang Lộc lắc đầu, xếp các vòng ánh sáng lại, quay trở lại lối nói chuyện thông thường của nó. Đại ý nó nói rằng các chủng loài Tinh Không Huyền Thú không có cảnh giới giống sinh vật khác, tuy rằng giới luật của không gian này buộc nó phải có một thân thể cùng cảnh giới, nhưng đối với các con khác cùng loài thì nó chỉ cần "ăn" mà thôi.

Đại ý chính là Tinh Không Huyền Thú có thể vô hạn thôn phệ, tuyệt đối sẽ không có hậu hoạn nào. Nếu có thì cũng chỉ là bộ thân thể này có hậu hoạn, lại thêm 1 lần hồi sinh là xong.

Trần Ngọc Lâm gật gù, chợt Âu Bảo Uyên nói:

"Được rồi, giờ chúng ta có một vấn đề quan trọng hơn đây. Đi ra chỗ này như thế nào?"

Trần Ngọc Lâm giật mình. Đúng vậy, sau khi bọn hắn tiến vào trong cái "nhà kính" này, bọn hắn chỉ để ý đến việc đánh nhau và kết liễu con Tinh Không Huyền Thú. Tuy nhiên vấn đề là... chưa có ai biết ra như thế nào.

Hơn nữa, kể cả có ra được, bên ngoài chí ít cũng có hơn 50 người.

Mà thực ra 50 người cũng chẳng phải vấn đề, chỉ là một đám còn chưa tới Ngũ Phẩm cho nên quyết định đợi ở bên ngoài mà thôi. Tuy rằng số lượng của bọn hắn là vấn đề, nhưng hắn có tính toán ra hơn 10 người.

Bất chợt lúc này, Hệ Thống thông báo.

☞ Xin chúc mừng Kí Chủ tiêu diệt BOSS - Ɓμƚ...☞

"Buz?"

Trần Ngọc Lâm tròn trắng mắt:

"Cái tên kiểu gì vậy? Tại sao mẹ nó không đặt tên gì đó nghe dễ nghe hơn? Bob chẳng hạn?"

☞ Thực ra, nó là một loại ngôn ngữ không ai có thể phát âm. Mặc dù nó.. thôi kệ, thì Bob đi. Xin chúc mừng Kí Chủ đã tiêu diệt BOB, BOSS Tinh Không Huyền Thú....☞

"Thực ra nghĩ lại, gọi nó là Buz đi. Gọi nó là Bob ta đột nhiên cảm thấy thân thiết quá."

☞ ĐM cam. Để ta thông báo nốt rồi thì sửa gì thì sửa.☞ (Trần Ngọc Lâm:.....)

Hệ Thống cần cầu:

☞ Kí Chủ phụ trợ giết chết một đầu BOSS Tinh Không Huyền Thú với tổng % phụ trợ tương ứng với 45%. Điểm Vận Mệnh Kí Chủ đạt được thông qua phụ trợ tiêu diệt là 2121 điểm, đồng thời rơi ra một vật phẩm[Vòng Quay May Mắn Trung - Sơ].☞

Trần Ngọc Lâm nhìn qua trong hòm Item mới xuất hiện thêm 1 vật phẩm, Vòng Quay May Mắn Trung Sơ cấp. Tương ứng hẳn có tỉ lệ này ra 25% vật phẩm cấp A. Tuy nhiên với cái vận may của hắn chắc chắn sẽ nảy ra cái gì đó vô dụng cho mà xem.

Cho nên hắn quyết định sẽ bỏ tiền ra mua một vật phẩm tăng cường chỉ số May Mắn. Sẵn tiện vừa mới đạt được hơn 2 ngàn điểm Vận Mệnh, điểm Vận Mệnh hiện tại của hắn là 8000 điểm, do mất 1 đồng điểm để tiến hóa cho Sơ Long rồi.

Nghĩ lại vẫn thấy cay, con rồng mất zai.

Dù sao, hiện tại hắn cảm thấy cần chút vận may. Như vậy, tuy rằng rất nhiều vật phẩm may mắn đều là vật phẩm cấp S, tuy nhiên có 1 loại vật phẩm chỉ giới hạn ở cấp B++, hơn nữa giá cả cũng không tới nỗi nào. Hắn mua rồi cũng sẽ không tiếc quá mức.

Hiện tại hắn có tới 3 cái rút thăm trúng thưởng yêu cầu may mắn, 1 cái Triệu Hoán Thần Thoại, 2 cái Vòng Quay. Chỉ cần ra một món cấp A thì coi như lời.

[Súc Sắc May Rủi - [Vật Phẩm Cấp B++] - 1500 điểm Vận mệnh.

Thể giới nguyên bản: Hunter x Hunter - Đào Tham Lam

Mô tả: Viên Súc Sắc này có 20 mặt, 1 mặt là vận xui và 19 mặt còn lại là vận may. Nếu thả trúng mặt may mắn, 1 điều tốt đẹp sẽ xuất hiện. Nhưng nếu

thả trúng mặt vận xui thì bạn sẽ hứng chịu vận rủi ngang bằng với những vận may đã có trước đó.

Lưu ý: Tỷ lệ xuất hiện mặt vận xui cũng tỷ lệ thuận với vận may đạt được trong vòng trước đó.

Lưu ý 2: Vật phẩm có tính gây nghiện rất cao.

Lưu ý 3: Cho tới khi rút trúng mặt Vận Xui, hoặc sử dụng Súc Sắc May Mắn 7 lần, tất cả Vật Phẩm có đặc tính hỗ trợ may mắn sẽ bị khóa.

Lưu ý 4: Vật phẩm bị giới hạn không thể ra vật phẩm cấp A+ trở lên khi sử dụng với Vòng Quay, ngoài ra khi sử dụng nhằm mục đích tác hợp với các loại Vòng Quay, nếu rút trúng mặt May Mắn thì sau khi sử dụng Vòng Quay mặt đó sẽ tự động biến thành mặt xui xẻo.

]

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Súc sắc may rủi 2

Trần Ngọc Lâm lúc này đang ở trong Luyện Đan Thất, trên tay xuất hiện một viên súc sắc 20 mặt, kể đó hắn lướt nhìn qua 2 cái Vòng Quay và một thẻ bài triệu hoán thần thoại.

Trần Ngọc Lâm vút viên súc sắc ra, hơi nín thở nhìn vào mặt ra được.

May mắn.

"Tuyệt."

Trần Ngọc Lâm tự nhủ, kể đó hắn rút vào trong hòm Item ra Thẻ Bài Triệu Hoán Thần Thoại.

Thẻ Bài Triệu Hoán Thần Thoại là một thẻ bài sẽ lập tức triệu hoán một thực thể, không nhất định là nhân vật, cũng có thể là vũ khí đến từ các loại thần thoại hoặc truyền thuyết trên toàn thế giới.

Trần Ngọc Lâm cả thấy nhận qua 3 loại vật phẩm liên quan tới Thần Thoại, lần lượt là Phi Dực Hải của Thần Thoại Hy Lạp, Vritria Pháp Thân của Ấn Độ và ông Trương Cầu Đán, nhân vật quần chúng tới từ Tây Du Ký cùng con gà của ông.

Con gà đó vẫn đang nằm trong Dược Viên, ăn chùa uống chùa, giờ béo núc ra rồi mà vẫn chẳng tăng tu vi lên chút nào. Có lẽ sau vụ này để ăn kèm nòi cháo rồng, bọn hắn sẽ có súp gà.

Trần Ngọc Lâm lướt qua phím quay số, kể đó, hắn cảm giác bên tai vang lên vô số tiếng kêu Vù Vù.

Kể đó, trước mặt hắn xuất hiện một cái tế đàn làm tượng trưng cho việc xuất hiện của vật thể được triệu hoán ra sẽ là một sinh vật sống, hoặc một khối lỗi, nói chung là một đơn vị sinh mạng.

"Hà?"

Tuy nhiên chỉ tầm 10 giây sau, Trần Ngọc Lâm nghi hoặc đứng lên, bởi vì hắn không thấy bất cứ một thứ gì xuất hiện cả. Cái tế đàn trống rỗng, những cổ ngữ xuất hiện ở trên tế đàn đã đại biểu vật thể được triệu hồi đã xuất hiện.

Và chẳng có gì cả.

Trần Ngọc Lâm đang khoanh chân suy nghĩ, bất chợt trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một.. sinh vật. Thứ này xuất hiện nhanh tới mức khiến cho hắn bất ngờ, thiếu chút tăng xông mà chết.

Thứ này giống một người đàn ông cao khoảng... 3 mét 2. Hắn mặc một bộ vest đen bóng, đen như màn đêm vậy. Nếu gã này đi lại trong đêm hẳn là sẽ chẳng ai nhận ra được sự khác biệt giữa bộ vest và bóng tối xung quanh. Đến cả cái cẳng tay cũng đen nữa.

Quan trọng nhất là hắn không có mặt, mặt hắn là một khoảng trắng xóa, giống như có ai đó trộm một tấm da người trắng bóc lên trên mặt hắn vậy. Vẫn thấy các đường nét khuôn mặt, nhưng lại chẳng có gì cả.

Slender Man?

"Này, ta tưởng cái này chỉ triệu hoán được các đơn vị trong thần thoại thôi chứ?"

☞ Truyền thuyết cũng là một loại thần thoại. Slender Man cũng là một truyền thuyết cổ, được ghi chép lại từ những hồi ký từ tận thế kỉ 15, tại sao không thể triệu hoán nó? Chỉ cần nó nổi tiếng vô cùng, và cổ xưa là đủ điều kiện.☞

"....."

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc nhìn qua Slender Man, có vẻ hắn quá đánh giá thấp khái niệm của Hệ Thống về Thần Thoại rồi. Bất quá, dù sao hắn cũng nhìn lướt qua chỉ số của Slender Man, lập tức kinh dị.

5 sao, tuy chỉ là cấp B++. Tương đương với lực chiến Ngũ Phẩm. Quả nhiên không hổ là đánh đổi lấy một mặt sức sắc biến thành mặt xui quấy có khác.

Chỉ số của hắn vô cùng í ẹ, nói chính xác là không cân đối. HP của hắn đem so với Arch Ville cũng chỉ khá hơn một chút, tuy nhiên dường như hắn chủ yếu là tấn công về tinh thần, huyền cảnh và ảo mộng.

Có điều hắn không thể tạo ra ảo mộng tốt đẹp, chỉ có thể tạo ra ác mộng. Đây là một loại giới hạn.

Ngoài ra tốc độ, khả năng ẩn nấp và các chỉ số né tránh đều cực cao.

Trong phần mô tả, Slender Man được nói rằng nó hấp thu exp khác biệt với các đơn vị khác, nó chỉ có thể hấp thu thông qua "sự kinh hãi" của kẻ địch, kẻ địch càng khiếp sợ nó càng có nhiều exp. Hơn nữa nếu giết chúng khi chúng đang hoảng loạn nhất exp cứ gọi là bùng nổ.

Hơn nữa, đòn tấn công của hắn vào linh hồn có tỉ lệ sát thương tăng theo cấp số nhân đối với tỉ lệ kinh hãi của đối thủ, nhưng chỉ khi sự kinh hãi đó nhằm vào hắn mà thôi.

Nói chung, Slender Man có thể làm một kẻ khổng chế diện rộng, gây ảo cảnh hoảng loạn tốt. Hơn nữa trong một số trường hợp có thể một kích giết địch.

Trần Ngọc Lâm thu hồi lại Slender Man vào trong Hệ Thống, kể đó hắn lại dùng Sức Sắc thêm lần nữa. Lần này tỉ lệ ra mặt Xui Xẻo lên tới 10% do 1 mặt đã biến thành mặt xui xẻo. Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng mọi phương án đề phòng cái sức sắc phát nổ rồi, phòng ngự, tăng cường cơ bắp,....

Vẫn là mặt may mắn.

Hắn thờ phào một tiếng, kể đó bấm vào nút quay trên Vòng Quay May Mắn. Vòng Quay Trung có tới mấy ngàn vật phẩm quay một hồi, kể đó nó phát sáng rồi chậm chậm dừng lại ở một chỗ.

U Dục - Vật Phẩm cấp A

Nhìn lướt qua mô tả:

☞ Mô tả: Một trong Bát Đại Thần Trang Thượng Cổ của Ung Thư Tôn giả...☞

"Khoan khoan khoan khoan khoan, ung thư tôn giả?"

Trần Ngọc Lâm nghi hoặc hỏi. Hệ Thống nhún vai:

☞ Đúng vậy, Ung Thư Tôn Giả. Hắn là một bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối ngẫu nhiên đoạt được tiên duyên, bước lên tu luyện chi đạo. Về sau hắn đem điểm yếu của hắn là bệnh ung thư, biến điểm yếu thành điểm mạnh, chứng thành một loại thể chất nghịch thiên, vĩnh viễn không già đi, mọi vết thương trong nháy mắt có thể khôi phục. Thậm chí có thể truyền bệnh ung thư đến cho kẻ địch, khiến chúng chịu nỗi đau đớn khôn cùng khi chết.☞

"....."

☞ Con đường tu hành của hắn, lấy ung thư luyện thể, khối u toàn thân trở thành kim đan, sau đó di căn đến Nguyên Anh, dù bị Thiên Kiếp bỏ cũng không thể chết.

Từ đó hắn bước lên Ung thư chi đạo, lấy Ung Thư chứng đạo....

☞

"....."

Thế quái nào được?

☞ Thế gian đại đạo đâu chỉ ngàn vạn. Ung thư chỉ là một cách nói, kì thực bản chất của nó là các tế bào phân chia vô độ không có khả năng kiểm soát. Nói trắng ra nó chính là vô tận khôi phục chi đạo, tại sao lại không thể?☞

"....."

OK. Tao phục.

Nói thì nghe có vẻ vô lý, nhưng mà ngẫm lại rất có lý.

Trần Ngọc Lâm nhìn tiếp qua Mô tả, Bát Đại Thần Trang của Ung Thục Tôn Giả, U Dực có thể hóa thành bất luận cánh của mọi loại sinh vật, do các tế bào được phân chia đảm bảo thích hợp nhất với tốc độ và âm sát.

Cánh của nó ẩn chứa một loại độc tố kinh khủng có thể khiến các tế bào đối phương phân chia một cách không kiểm soát, tuy rằng cấp cao chiến đấu nghe tương đối vô dụng, nhưng hạ cấp chiến đấu lại vô cùng hữu ích.

Vấn đề duy nhất là thứ này đang chịu hạn chế do cảnh giới của hắn, chỉ có thể đạt tốc độ tương ứng của U Dực đối với Tứ Phẩm tu vi. Tuy nhiên kể cả thế cũng là rất kinh khủng rồi, thậm chí có thể coi như tốc độ của hắn trực tiếp sánh ngang với bình thường Ngũ Phẩm Tu Sĩ cũng được.

Có thể đem U Dực lên cấp thành Thần Trang, hẳn tốc độ đem so với bình thường nhanh không chỉ một lần.

Vấn đề duy nhất là nếu hắn dùng thì hắn có bị di căn qua không? Trần Ngọc Lâm không dám thử, nên đành vứt tạm nó trong hòm Item. Khi nào kiếm cái địch nhân đem thử, cùng lắm thì giết đi tháo ra lại.

Trần Ngọc Lâm chuyển sang quay số, vòng quay số 3.

Trần Ngọc Lâm chậm chậm nhìn qua Vòng Quay dừng lại, một Slender Man 5 sao, một... U Dực cấp A, coi như không tồi, mặc dù đối với cái số 2 hắn vẫn tiềm ẩn chút e ngại.

Chợt, lại thêm một vòng triệu hoán khác xuất hiện. Trần Ngọc Lâm kinh ngạc, lại được triệu hoán thêm 1 đơn vị khác?

Nhìn qua kết quả Vòng Quay, có vẻ như nó quay trúng một thẻ bài triệu hoán. Đơn vị nó triệu hoán ra là...

"Ừm hửm?"

Trần Ngọc Lâm nhướng mày nhìn qua vòng triệu hoán, bởi vì hắn chợt nhận ra một vật phẩm trong hòm Item biến mất với lý do là làm vật phẩm hiến tế. Đó là một bình rượu.

Bình rượu xuất hiện ở trên sàn hiến tế, kể đó nó hóa thành từng hạt ánh sáng li ti biến mất. Thế chỗ bình rượu lúc này là một cô gái, khoảng chừng 13-14 tuổi, đang ngồi trên một cái bình rượu hồ lô xanh nhạt rất to. Cô gái này nhìn lướt qua biết là quỷ bởi vì 2 cái sừng mọc dài ra phía trên đầu.

Bộ đồ của cô.. ừm, cô ta mặc một bộ đồ bơi, nhưng lại óng lên ánh kim loại, bên ngoài cô ta khoác hồ hững một cái áo choàng dài, xanh nước biển. Cô gái này đang một tay cầm theo một bầu rượu trông óng ánh sắc xanh nước biển, tay kia nhẹ nhàng nhón lấy một quả nho từ một cái đĩa hoa quả lơ lửng bên cạnh.

☯ Shuten Doji - 5 sao - Triệu hoán nhân vật cấp A+

Nghề chính: Sát thủ.

Nghề phụ: Pháp sư

Nguyên bản thể giới: Trò chơi Fate Grand Order.☯

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237: Hạng nhất

Sau khi nhóm bọn hắn đánh bại xong xuôi con Tinh Không Huyền Thú, phải mất nửa ngày bọn hắn mới tìm ra được thông đạo đi ra ngoài.

Tuy nhiên Trần Ngọc Lâm không thực sự quá lo lắng, bởi vì điểm số của hắn đã đem bỏ xa nhóm thứ 2.

Nhóm thứ hai nguyên vốn chính là nhóm TOP thứ 9 lúc trước, tuy nhiên bọn hắn không có tiến vào trong khu vực Nhà Kính cho nên không bị loại bỏ mà vẫn chạy long nhong, trái ngược lại còn thu được một đồng lớn điểm.

Trần Ngọc Lâm chợt phát hiện ra một điểm yếu của Slender Man, đó chính là huyền cảnh của hắn chỉ có tác dụng đối với động vật sống. Đương nhiên nếu quay trên camera nó vẫn đồng dạng có tác dụng, tuy nhiên huyền cảnh này mục đích cuối cùng là để tạo nên sự khiếp hãi đối với mục tiêu.

Nói cách khác, đối với khôi lỗi loại hình, sức chiến đấu của Slender Man bị giảm mạnh, thậm chí còn không bằng Hắc Linh. Khả năng duy nhất của nó là lấy các xúc tu quấn lấy đối thủ đem quăng ra xa mà thôi.

Tuy nhiên, khả năng đột nhập và xuyên thấu các loại trận pháp của nó hầu như là nhất đẳng. Có thể nhập vào trong bóng của sinh vật, thậm chí ẩn vào trong cơ thể một sinh vật khác lẫn xuyên thấu các loại trận pháp phòng ngự, nó là điển hình một sát thủ kinh khủng.

Shuten Doji lực chiến rất mạnh, tuy rằng sức mạnh của nàng khi ở trong vai trò phụ là Pháp Sư không mạnh như khi là Sát thủ, nhưng vẫn rất kinh khủng.

Trần Ngọc Lâm liếc nhìn qua 3 cái Lệnh Chú hình một ngôi sao 3 cánh, mỗi cái cánh là một Lệnh Chú trên tay hắn.

Lệnh Chú này được mô tả là có thể ra lệnh cho Shuten Doji bất kỳ một mệnh lệnh nào, không thể kháng cự được, bất chấp độ trung thành của nàng là bao nhiêu. Đương nhiên uy lực của nó không đơn giản như vậy.

Ví dụ Shuten Doji ở Mỹ, hắn ở Việt Nam. Bằng vào khả năng thu hồi thông thường hắn sẽ không thể thu hồi được Shuten Doji lại, tuy nhiên với Lệnh Chú hắn có thể lập tức triệu gọi Shuten Doji đến bên cạnh hắn.

Hơn nữa, Lệnh Chú trên phương diện nào đó có thể ảnh hưởng tới trạng thái tinh thần, nếu như Shuten Doji đối chiến với Slender Man mà nàng bị lâm vào trạng thái hoảng loạn, hắn có thể tiêu hao 1 Lệnh Chú để nàng bình tâm lại.

Sau khi hắn mở khóa được Shuten Doji, hắn mở khóa được thêm 3 loại Phó Bản mới: Cốt Truyện Fate Grand Order, Phó Bản Nguyên Liệu và Phó Bản Chén Thánh Chi Chiến.

Chén Thánh Chi Chiến là một phó bản đặc biệt, nó là một loại hình phó bản mỗi khi hắn cần quét xong sẽ mở khóa thêm 1 phó bản nữa, ví dụ nếu hắn đánh xong Phó Bản hiện tại: Fate Stay Night thì có lẽ kế đó sẽ mở khóa ra Fate: Zero.

Sau chừng 1 ngày, một luồng ánh sáng chói chang đem bọn hắn thu hồi lại.

Nhóm Trần Ngọc Lâm không nghĩ ngờ gì đoạt được hạng đầu. Nếu nhóm của Dương Quang không bị bọn hắn đánh bại có khi còn có thể có một đợt tranh đấu nhỏ, tuy nhiên sự đời căn bản không có chữ "nếu".

Tổng điểm của nhóm bọn hắn lúc này là 561 điểm qua khảo hạch Tam Phẩm + 400 điểm Max của vòng thi này, tổng lại là 961 điểm.

Trong vòng thi kiến thức, nhóm bọn hắn làm bài không được tốt lắm, chỉ được vồn vẹn 72 điểm. Bù lại trong vòng thi ấn tượng, Âu Bảo Uyên lựa chọn [trận pháp khắc họa] loại hình thi đấu, triệt để đem một cái Trận Văn cấp Đại Trận vẽ đi ra, khiến cho Ban Giám Khảo có đến 4 người cho điểm Max điểm, còn lại cũng là 9 điểm. Vị chi bọn hắn đạt được 94 điểm.

Tổng của 2 vòng Tam Phẩm và Tứ Phẩm là 1127 điểm, Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua bảng xếp hạng.

Nhóm Trần Ngọc Lâm hiện đang đứng hạng đầu: 1127 điểm, nhóm thứ hai chỉ có 831 điểm. Khoảng cách này chủ yếu là do thứ hạng đầu và thứ hạng thứ 2 quá mức chênh lệch, chênh nhau rộng rãi 50 điểm. Hơn nữa bọn hắn còn có điểm ưu tiên tới từ con Tinh Không Huyền Thú đến duy trì chênh lệch.

Nói cách khác, nếu như vòng thứ 3 - Lục Phẩm vòng thi đấu, trừ khi nhóm thứ 2 lúc này đứng thứ hạng đầu, đồng thời có thể đạt được mạng của Tinh Không Huyền Thú, đến lúc đó bọn hắn mới có thể bị vượt mặt.

Trần Ngọc Lâm cũng không có ôm hi vọng vào Ngũ Phẩm vòng thi đấu mục chiến đấu. Quả nhiên bọn hắn bị loại hoàn toàn, cơ bản là đi không, thậm chí bị loại ngay ngày đầu tiên.

Trần Ngọc Lâm xui xẻo nhất, đang mò mò ra ngoài hang đột nhiên bị một quả thiên thạch trực tiếp liệng trúng đầu, ngất xỉu tại chỗ. Mãi về sau xem lại video clip hắn mới biết ở gần đó đang có 5 cái vừa mới đột phá Lục Phẩm tu sĩ và các cánh giới tương đương đang khai chiến.

Trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết.

Hai vòng kế đó nhóm Trần Ngọc Lâm lần lượt đạt được điểm số là 42 và 71, vị chi tổng điểm toàn bộ là 1240 điểm.

Nhóm thứ hai với điểm số nhóm của đám cùng tông môn với Liễu Xà và Dương Quang. Bọn hắn không như hai đợt thi đầu tiên có đám Trần Ngọc Lâm cản đường, hoàn toàn chiếm chệch hạng nhất trong vòng thi chiến đấu, hai vòng thi còn lại điểm số cũng không đến nỗi nào, tổng riêng vòng Lục Phẩm thi đấu là 512.

Nói cách khác, last hit con Tinh Không Huyền Thú là bọn hắn.

Tổng điểm của bọn hắn trong cả ba vòng là hơn 1. Nghe nói trong lần thi đấu này, cả 3 thí sinh đều trực tiếp vượt qua lời kiếp, chứng thành 3 cái Lục Phẩm Tu Chân Tu Sĩ, mạnh mẽ đem toàn bộ thí sinh loại bỏ.

Lúc này, Trần Ngọc Lâm mới hỏi qua Tiêu Dao Thánh Nhân, biết được tên môn phái của bọn hắn. Trong bảng xếp hạng, môn phái của bọn hắn là rỗng không.

Môn phái của bọn hắn: Liệp Ảnh Môn. Một môn phái vô cùng hiếm hoi có truyền thừa hàng chục vạn năm mà không có bất cứ sự gia nhập nào của các thế lực ngoài Trái Đất.

Có thể nói đó là thế lực thuần Trái Đất nhất còn tồn tại. Hầu hết các thế lực khác đều có gia nhập các Liên Minh/ nhận trợ giúp hoặc liên kết với các

tông phái ngoài hành tinh. Ví dụ Vĩnh Hằng đảo Mộ Dung Nguyệt cùng Tiêu Dao Thánh Nhân cũng là người của một Liên Minh khổng lồ trong Vũ Trụ.

Liệp Ảnh Môn chuyên môn đi thu nhận và bồi dưỡng những loại hình tồn tại hiếm có khó tìm, không quan trọng đẳng cấp tu vi hay thiên phú. Tỉ như Liễu Xà, con cái của một Thần Thú Thần Thoại và một Á Thần. Hoặc tỉ như Dương Quang, một cái bần cò hiếm hoi thu hoạch được phương pháp tu luyện.

Thậm chí cũng không có thiếu những loài sinh vật đã tuyệt chủng được bọn hắn nuôi dưỡng, ví dụ như Hồ Răng Kiếm, chim Dodo. Trần Ngọc Lâm còn hoài nghi trong đám thí sinh dự thi vòng thi cuối có một con Leviathan nữa, hoặc ít nhất là hậu duệ của nó.

Sau khi nhận kết quả được nửa ngày, Trần Ngọc Lâm lúc này đang cùng Sơ Long vật lộn trong phòng khách sạn, né tránh phòng vắn từ đám phóng viên ở ngoài cửa. Đám này phiên thấy bà, hắn vừa lộ mặt ra là bị vây công, hơn nữa khả năng phát hiện dịch dung của bọn hắn có thể đạt tới đẳng phong tạo cực rồi.

Còn tại sao hắn lại cùng Sơ Long vật lộn á? Rất đơn giản, hiện tại hắn chỉ có một mong muốn, mong muốn này vô cùng giản dị: Đem con rồng chết tiết này đi nấu cháo.

"Được rồi mấy đứa, về nào."

Bất ngờ, Tiêu Dao Thánh Nhân đột nhiên xuất hiện, hai tay đem hắn cùng con Sơ Long vắt ra hai phía. Kế đó, hắn giơ tay, lôi Âu Bảo Uyên từ trong bếp lôi ra xềnh xệch, trên tay nàng vẫn còn cái muối cháo nóng hổi. Kèm theo cái tạp dề đeo phía trước, hình như nàng vừa nấu ăn xong?

Thìa cháo này trông giống như một thìa cháo bình thường, nhưng thời khắc hắn Giám Định, bảng trạng thái hiện qua liên tục có những mối nối đứt đoạn giống như không thể Giám Định.

Trần Ngọc Lâm

-.....

"Nghe này."

Tiêu Dao Thánh Nhân thở dài, cũng chẳng biết đây là phân thân của lão hay là bản thật nữa, tuy nhiên dựa theo Bản Đồ Đạo Tắc và Giám định thì hình như là chân thân:

"Ta nhớ đã bảo ngươi cảm không được nấu ăn nữa rồi mà?"

Âu Bảo Uyên chớp chớp mắt tỏ vẻ vô tội, Trần Ngọc Lâm thì nhẹ nhàng đi qua, nghĩa qua nồi cháo, trước tiên thấy nó không hiện ra Giám Định là Ma Vật thì thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên tại thời khắc hắn nhìn thấy một dòng trạng thái thì ngẩn người:

[Hiện tế: 12%

Hiện tế thất bại.]

"....."

Con mẹ này tính hiện tế cái gì cơ? Hiện tế cái nồi cháo này á? Để triệu hồi cái gì?

☞ Còn phải hỏi? ☞

Hệ Thống lạnh nhạt nói:

☞ Cô ta sẽ hiện tế để triệu hồi Kinh Khủng Ma Đế. ☞

"Kinh Khủng Ma Đế?"

Trần Ngọc Lâm kinh dị, tên nghe ngẫu bá cháy luôn. Kế đó hắn nhượng mảy:

"Là ai vậy?"

☞ Kí Chủ không biết ư? ☞

Hệ Thống tỏ vẻ kinh ngạc:

☞ Chà, cuối cùng cũng đến cái thời đại mà giới trẻ ngày nay đã hoàn toàn quên mất nỗi khiếp đảm của Kinh Khủng Ma Đế rồi à? ☞

"....."

"Nhận lấy. Đồ ta lấy từ tay gã Hội Trưởng Liên Minh, giữ cho tốt vào."

Lúc này, đột nhiên Tiêu Dao Thánh Nhân vớt cho hắn hai tấm thẻ, chính xác hơn thì là Lang Lộc 2 tấm, hắn 2 tấm, Âu Bảo Uyên 1 tấm, ngoài ra còn có

một cái Trữ Vật giới chỉ nữa.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua tấm thẻ, cả 2 tấm có ghi là [1 thần thông tự chọn dưới Kim Đan]. Còn Trữ Vật giới chỉ kia, hắn nhìn lướt qua chỉ nhận ra được đó là đồ vật tặng thưởng cho hạng nhất.

Chính xác hơn thì là 2 cái hạng nhất và 1 cái hạng nhất toàn bộ đại hội.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Về đảo

15/11, Vĩnh Hằng Đảo, buổi đêm.

Trần Ngọc Lâm bước từ phi thuyền xuống, hít thở bầu không khí trong lành của đảo, vẫn là chỗ này tốt hơn.

Ở đây linh khí đậm so với nước Anh dày đặc hơn quá nhiều, hơn nữa không khí lại trong lành. Ở chỗ kia tuy không tới nỗi nào, tuy nhiên do quá nhiều chủng tộc tụ hội, lại có vô số cảnh giới cao cường giả tụ tập cho nên cứ việc có thể cường độ linh khí nơi đó cao hơn ở đây, tuy nhiên phân đầu người thì lại không bằng.

Hơn nữa, ở Stonehedge có rất nhiều đẳng cấp cao tu sĩ, khí thế áp bức bọn hắn tỏa ra đều có thể khiến không khí chấn động, khiến cho áp bức cao hơn nhiều lắm.

Đối với Trần Ngọc Lâm thì chỉ cần một cái Kim Đan tu sĩ, hoặc một cái Thánh Ma Pháp Sư tùy tiện đi ngang qua cũng đủ tạo áp lực như một cái máy bay bay ngang qua đầu rồi.

Vĩnh Hằng đảo tuy rằng cường giả cũng nhiều không kém nơi đó, tuy nhiên nhìn chung hầu hết bọn họ đều có thể kiểm soát tốt vô cùng áp lực cơ thể, thậm chí điều đó hầu như đã hằn sâu vào bản năng của họ, khiến cho dù có ngất xỉu bọn họ vẫn sẽ không tỏa ra dù chỉ một tia khí tức áp lực ra bên ngoài.

Trần Ngọc Lâm vừa nhảy xuống, đột nhiên hắn nghe một tiếng quẫy nước, bèn nhìn ra phía ngoài biển, liền thấy được một sinh vật, kì quái vô cùng.

Nửa thân trên nó là ngựa vằn, nửa thân dưới nó là thân rắn san hô, một loại rắn thân có rất nhiều màu, vô cùng sắc sỡ và xinh đẹp.

Trần Ngọc Lâm lập tức nhận ra con Mã Xà này, con này gần 1 tháng trước hắn đem con rắn này cứu lên khỏi ma trảo của đám người cá xung quanh đây, bây giờ vẫn còn lảng vảng quanh đây à?

Hắn nhìn quanh, lập tức hiểu ra. Bây giờ là mùa đông, con Mã Xà này hẳn là đi về phương Nam trú rét, không biết có chuyện gì lạc tới tận đây.

Tuy rằng mùa đông này đúng nghĩa là mùa đông không lạnh, tuy nhiên

Dù sao, Ma Thú cấp 0 cũng chỉ là đem so với hung thú thông thường hơi mạnh mẽ hơn một chút xíu, càng hướng hồ xung quanh đây toàn là Ma Thú cấp 1-2. Có lẽ con Mã Xà này lẫn trốn xung quanh đây, thì thoảng nhận chút đồ ăn từ khách du lịch.

Nghĩ bụng 1 chút, hắn lấy ra vài cái bắp cải, một chút thịt từ trong hòm Item vứt cho nó. Con Mã Xà nhận ra hắn, hí lên một tràng tạ ơn, kẻ đó há mồm ngoạm lấy đồng đó và lượn biến đi mất.

"Cái gì vậy?"

Âu Bảo Uyên đi ngang qua, hỏi. Trần Ngọc Lâm nhún vai:

"Một con Mã Xà ấy mà, hồi trước anh kể em rồi."

"Ừm.."

Âu Bảo Uyên âm ừ, hồi trước Trần Ngọc Lâm thực cũng kể cho nàng nghe qua chuyện về con Mã Xà này. Hơi khó để không để ý tới nó, dù sao nó cũng vô cùng xinh đẹp.

"Quả thực rất xinh đẹp."

Âu Bảo Uyên âm ừ. Xung quanh Vĩnh Hằng đảo thi thoảng cũng có những con thú hoang dã mò tới, ví dụ là bầy Người Cá gần như đóng đô gần đây, hoặc Mã Xà, thi thoảng có những con hải âu không lồ cũng mò tới kiếm ăn.

Trần Ngọc Lâm giờ tay lên, triệu hoán ra Shuten Doji cùng với Hoa Điều Quyền, kẻ đó hần lệnh cho Hoa Điều đem Shuten Doji đi đăng ký một phòng kí túc xá. Dù sao hiện tại phòng kí túc xá còn thừa rất nhiều, tuy nhiên vấn đề là... toàn bộ tiền chất hết lên đầu hần.

Hoa Điều thì trừ khi chiến đấu, còn bằng không là nàng sẽ ở rịt trong cuộn tranh, gọi mãi cũng không ra nổi. Shuten Doji thì nói thật, do nàng là servant của hần cho nên hần có thể lệnh cho nàng làm các nhiệm vụ cơ bản, tí như bảo hộ, chiến đấu. Tuy nhiên bảo nàng cùng hần đi quét nhà?

Ha ha?

Cho nên bởi vì nếu tiếp tục cùng nhảy múa với đám giẻ lau nhà có khi hần mất đời cũng không lên lương nổi, cho nên hần lúc đang thi đấu Đại Hội đã thuận tiện đăng ký luôn một chân bên trong Nhiệm Vụ Đường của Liên Minh.

Phí 100 năm 100 Linh Thạch cấp 5 (dưới Kim Đan, sau Kim Đan là 10 Tinh Hạch), đăng ký phí miễn phí, tuy nhiên nếu muốn hủy dịch vụ thì trước tiên phải nộp đủ 10 Tinh Hạch đã, bất kể đã làm việc tại Nhiệm Vụ Đường được bao lâu.

Dịch vụ này rất tiện lợi, có thể trực tiếp để cho hần tham gia vào hệ thống mạng online giao nhiệm vụ các loại, chỉ cần giao dịch 10% phí cho Liên Minh là được. Hơn nữa ngoại trừ nhiệm vụ đường còn có cả chợ giao dịch, giao thông vận tải, lĩnh đánh thuê vv các loại.

Nhiệm Vụ Đường nhiệm vụ cũng không xung đột với Vĩnh Hằng Đảo. Nhiệm Vụ Đường Liên Minh chuyên giải quyết các hạng mục công việc liên quan tới các tông môn, thế lực trực thuộc Liên Minh, ví dụ như tìm Luyện Đan sư, tìm người hộ vệ, tìm người vẽ trận pháp..

Còn Vĩnh Hằng Đảo cũng dạng đó, nhưng là với các thế lực cổ xưa hơn nhiều, những doanh địa của các vị thần, hang ổ của những loài quái thú, các thế lực liên hành tinh, thì thoáng khám phá một cái bí cảnh, một cái cổ đại chiến trường, vân vân.

Thu nhập chính của Vĩnh Hằng đảo chủ yếu đến từ các đại bí cảnh, các cổ đại chiến trường..

Trần Ngọc Lâm sau khi tạm biệt Âu Bảo Uyên, Shuten Doji cùng Hoa Điều bèn đi về phòng, vừa đi vừa lướt điện thoại. Giống như Vĩnh Hằng đảo ngoại trừ cách cổ xưa là dùng lệnh bài thân phận làm công cụ truyền tin, Liên Minh cũng sử dụng 1 app gọi Liên Minh APP.

Họ còn không thèm nghĩ ra cái tên nào tử tế à?

App này công năng cùng App Vĩnh Hằng đảo tương tự, tuy nhiên thêm một vài cái và thiếu vài cái. Tí như Vĩnh Hằng đảo app có các hạng mục giống như Địa Giới., còn App Liên Minh APP có thêm vài hạng mục như gia nhập thế lực. Vĩnh Hằng đảo cũng có trong số đó.

Lang Lộc đã đi theo Tiêu Dao Thánh Nhân đi đâu đó, hình như là mặt trăng. Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua cửa phòng, hần đi được gần 1 tháng, tuy nhiên phòng ở đây có tính năng tự động dọn dẹp, hần là cũng không tới nỗi nào đi.

Bất quá căn phòng gọn gàng sạch sẽ hơn hần tưởng rất nhiều, kì thực ra mà nói thậm chí còn gọn gàng hơn cả khi hần còn ở bên trong. Hần liếc nhìn ngang qua phòng, thấy ở một góc phòng là cái giường đôi, giường trên là của hần, còn giường bên dưới thì lúc trước đã lần lượt qua tay 1 con bò, 1 con dê và 1 con sói.

Con sói là Lang Lộc đó.

Ban đầu hần còn nghĩ rằng kẻ đó hần là người của team Hoang Dã, tuy nhiên nhìn qua chăn màn chiếu gối vô cùng ổn định thì có lẽ không tới nỗi nào, có thể kết luận chỉ ít cũng đại loại là người, hoặc là thú nhân.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua cái bàn, chính xác hơn là 2 cái bàn xếp thành góc 90 độ ở góc phòng. Trên một cái bàn lúc trước hần chất một đồng lớn bát đĩa ăn xong không rửa (vâng, hần biết hần ở bẩn rồi) nay đã toàn bộ được rửa sạch, chất hết lên bàn hần.

Trần Ngọc Lâm chep lưỡi, xem chừng người mới đến phòng chỉ ít là người vô cùng sạch sẽ đây. Bằng không chỉ việc vứt hết đồng bát đĩa kia đi là xong, dù sao nhìn qua toàn là bát đĩa rề tiền 20 ngàn 1 bát tặng kèm đôi đũa, một linh thạch cấp 1 đầy đủ mua về chất kín 3 cái phòng này.

Hần mò thư thông tin của người mới tới phòng trên bảng danh sách kí túc xá, chợt hơi sững người.

Đông Phương Thường Thắng?

Hần nhớ kĩ cái tên này, gã này mang tới cho hần một cảm giác vô cùng quái dị, tựa hồ như hần là một cái sát thủ bẩm sinh vậy.

Làm bạn cùng phòng với gã này hần rất mệt mỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 239: Nhiệm vụ mới

Sáng một ngày nào đó một tuần sau, Trần Ngọc Lâm ngủ dậy tương đối sớm.

Vinh Hằng Đào cơ bản rất ít việc để làm. Mà sau khi hấn vắng mặt 1 tháng về sau công việc quản lý bán thời gian và chân lau dọn bán thời gian ở khách sạn cũng bị cắt mất tiêu rồi, cho nên hiện tại hấn cơ bản là một thằng thất nghiệp.

Không chỉ thất nghiệp, do hiện tại hấn còn không có đi học, nên hấn còn vô học nữa. Chỉ cần bị đá ra khỏi Kí Túc Xá là hấn liền sẽ trở thành một thằng vô gia cư cho đủ combo 3 nát.

Có điều còn tốt sau khi hấn nhận được "hàng" tới từ Liên Minh, hấn liền không thiếu tiền. Cái nhần trừ vật mà Tiêu Dao Thánh Nhân đưa cho 3 đứa chính là phần thưởng sau khi đạt hạng Nhất trong 3 trên 4 hạng mục.

Tam Phẩm vòng thi đấu chỉ có được 3 cái Chiến Y, 3 loại vũ khí, còn có thêm Linh Thạch nữa. Mặc dù chất lượng so với tu vi bình quân cũng đã rất cao rồi, tuy nhiên đem so với đồ mà hấn đang sử dụng có chút kém cạnh.

Tứ Phẩm vòng thi đấu phần thưởng cũng tương tự, tuy nhiên chất lượng vượt trội hơn so với phần thưởng từ Tam Phẩm vòng thi đấu.

Phần thưởng cho giải Nhất Đại Hội là 1 viên Không Minh Thạch, một trăm cân kim loại 1 loại dị nguyên tố cấp 3 bất kỳ và 12 khẩu Huyền Ảnh Pháo Trang.

Không Minh Thạch là một loại nguyên liệu nhìn qua thị trường thì khá quý hiếm, nhưng do hấn ở chung với đám cường giả đẳng cấp cao nên biết được nó cũng chẳng hiếm hoi gì, chủ yếu là do bị ếm hàng nên giá cả tăng cao mà thôi.

Không Minh Thạch thường được sử dụng làm bột phủ lên áo choàng, có tác dụng ngăn cản thần thức, radar, các biện pháp dò tìm dạng hình sóng âm nói chung và dò tìm tâm nhiệt.

Huyền Ảnh Pháo Trang là một loại vũ khí sử dụng linh lực tinh thuần nạp trong các viên pin năng lượng, nói đơn giản nó chính là các khẩu tiểu pháo mà bọn họ sử dụng trong vòng thi đấu của Tứ Phẩm tu sĩ, tuy nhiên đã được cải tiến, bổ sung một vài tính năng.

Hiện tại họ tung ra thị trường, tiện thể đem danh hiệu Quán Quân Liên Minh Đại Hội làm PR luôn.

Lang Lộc không có hứng thú với quà cáp, Âu Bảo Uyên nhận lấy 100 cân kim loại và viên Không Minh Thạch, mấy bộ Chiến Y với vũ khí các loại bán đi lấy Linh Thạch rồi chia đều ra. Riêng bộ Huyền Ảnh Pháo Trang Trần Ngọc Lâm chiếm dụng làm của riêng.

Âu Bảo Uyên sau khi trở về đảo được chừng 5 ngày thì nàng quyết định bế quan, trùng kích đột phá Đại Ma Pháp Sư. Nàng đã là Cao Cấp Ma Pháp Sư từ lâu, tuy nhiên muốn bế quan đột phá Đại Ma Pháp Sư theo như Mộ Dung Nguyệt suy đoán cũng chỉ ít cần 1 tháng thời gian.

Không có cách, Âu Bảo Uyên nói về copy Ma Pháp Vòng Tròn thì nàng là nhất đẳng, nhưng muốn chứng thành Đại Ma Pháp Sư thì cần đem một cái Đại Pháp Ấn tụ lại thành hình. Quá trình này không đơn giản là sao chép lại các tuyệt kĩ của người xưa mà cần đem học thuật của bản thân khai phá lên một tầng thứ mới.

Một Đại Ma Pháp của chính mình. Đây là thứ mà nàng còn thiếu.

Trần Ngọc Lâm đi ra ngoài bên cạnh, lấy một cái mô tô nước chuẩn bị đi vào bờ.

Lúc này một bên hấn đang chờ mấy món mà hấn rao bán trên khu rao bán hàng trong Liên Minh APP có bán được không. Tuy nhiên hấn cũng không có mấy hi vọng rằng hấn sẽ bán được quá nhanh, dù sao thứ nhất là hấn bán lẻ, thứ nữa là tu sĩ thông thường cũng sẽ không thường xuyên online quá nhiều cho nên nhanh thì cũng phải vài tuần, mà chậm thì có khi hàng tháng.

Bên khác hấn cũng không rảnh rồi, hôm kia hấn vừa mới tiếp nhận 1 nhiệm vụ của Liên Minh Nhiệm Vụ Đường. Nhiệm vụ lần này hơi có chút đặc biệt đem so với các nhiệm vụ khác.

Các nhiệm vụ khác chủ yếu là do các tông môn và môn phái xuất ra, từ đó chính họ chi trả tiền cho người chấp hành, lại để cho Liên Minh đến thu phí. Nhiệm vụ lần này do chính bản thân Liên Minh đến công bố.

Loại hình này chủ yếu là đối với Tà Tu, hoặc những sự việc gây ảnh hưởng trong nhân gian đến, cần người điều tra. Đương nhiên số lượng Tà Tu xuất hiện rất ít, chủ yếu là đi giải quyết những chuyện lộc cộc do một số Ma Thú, Ma Vật ngẫu nhiên hoặc là thoát khỏi các thế lực vây hãm trong rừng rậm, hoặc là tự tìm được đường lối tu hành, tiến vào nhân gian làm loạn.

Số chuyện này là đếm không hết do gần đây xuất hiện hơi nhiều trường hợp Bí Cảnh Viễn Cổ tan vỡ, linh khí tràn ra không kiểm soát. Tuy nhiên nhìn chung bọn hấn chỉ giải quyết việc liên quan tới tu sĩ giới, tí như Yêu ma quỷ quái xuất hiện, còn những việc như ma ám, quỷ ám vân vân, vậy thì đã có giới Thần Đạo sĩ lo liệu.

Nhiệm vụ của Trần Ngọc Lâm lần này có cả thấy 3 đầu nhiệm vụ: Điều tra một sự kiện xuất hiện quái vật ăn thịt người ở một thị trấn nhỏ ở Bắc Ninh. Kế đó, kiểm soát các khu vực đền thờ trong khu vực, kiểm tra chỉ số thần niệm đề phòng có con thần thoại chi thú nào đó vô tình được sinh ra.

Thuận tiện giải quyết một số tà giáo nhỏ lẻ trong khu vực luôn.

Thông thường, vụ này sẽ do các thế lực nhỏ lẻ trong khu vực đảm nhiệm, nhưng Bắc Ninh thế lực vốn có là một võ đường truyền thừa khá lâu, họ lần

này lại đang trong một giai đoạn khá "nhạy cảm" cho nên không muốn dính líu tới việc này.

Trần Ngọc Lâm đi canô vào bến cảng, kể đó hắn nhảy lên trên bờ để mặc cho cái ca nô tự lái trở về đảo.

Tính năng này khá hữu dụng, khi nào cần dừng lại hắn chỉ việc dùng App để gọi thêm 1 hoặc vài cái canô tự động lái tới mà thôi.

Hắn nghe thấy mấy đứa trẻ trên bờ bàn tán về "một anh nào đó vừa mới nhảy lên từ dưới nước mà người vẫn khô", hơi lắc đầu. Linh khí tự bản thân nó mang theo một loại ảo thuật đối với mắt người thường, đối với một số cực kỳ kinh khủng tồn tại thậm chí họ còn không cần cử động tự thân linh khí bao quanh họ đủ phủ lên một màn sương mù huyền bí rồi.

Trẻ con, động vật nói chung có thể nhìn thấu qua lớp ảo thuật này trong 1 giới hạn nhất định. Cho nên nói trẻ con có thể thấy ma là vì thế.

Trần Ngọc Lâm mở bản đồ ra, đầu tiên hắn sẽ đi thăm thú con quái vật đang quấy quanh khu vực này.

2 người chết, do cả hai đều là vô gia cư cho nên không có thông báo tìm người mất tích, tuy nhiên chỉ cần có 1 người chết cũng đủ đánh động bộ phận tình báo trong chính phủ.

Chính phủ có 1 ban ngành riêng giải quyết việc này, hầu hết công việc của họ là chất lọc thông tin xem cái nào là do người bình thường gây ra, cái nào là do tu sĩ giới ma vật gây ra.

Vụ này hết sức lạ lùng, các dấu tích cho thấy toàn bộ đều là con người giết, tuy nhiên sát nhân lại sử dụng răng và móng vuốt, hơn nữa ở xung quanh có dấu tích hoạt động của một loại quái vật phi - nhân.

Nói cách khác, có thể là một con quái vật giả trang người bình thường.

Trần Ngọc Lâm mất thêm 2 tiếng đồng hồ nữa mới tới nơi. Chủ yếu là do không được phóng quá nhanh do không phải đường thẳng, tuy nhiên cũng không ảnh hưởng, hắn phóng trên trời được.

Đã là 11 giờ rồi.

"A lô, tôi đến rồi."

Trần Ngọc Lâm nhắc điện thoại lên, đánh một cú điện thoại với bộ phận nhân sự. Tầm khoảng 15 phút sau đó, hắn thấy một cái xe hơi từ từ đi tới. Một người đàn ông bước ra, nhìn qua khoảng 50 tuổi, nói:

"Xin chào, cậu hẳn là Trần Ngọc Lâm? Tôi là Trần Quân, cán bộ nhân sự ở đây."

"Chào ông, hôm nay tôi đến nhận việc được giao."

Trần Ngọc Lâm nói, do lần này tính chất công việc nên tự nhiên tác phong xưng hô cũng hơi khác.

Trần Quân người này có vẻ như là người bình thường, này cũng không ngạc nhiên, hầu hết nhân sự làm việc trong dân gian đều là người thường, chủ yếu là những người không có nhiều thiên phú tới từ các thế lực hơi nhỏ yếu một chút đem đi làm việc trong bộ máy hành chính.

Đương nhiên họ sẽ không làm tới chức vị quá cao, Liên Minh không cho phép điều đó. Tuy nhiên làm việc trong nhà xác thì lại hơi hiếm thấy.

Trần Ngọc Lâm lên xe của Trần Quân, ông này quay đầu hỏi hắn một vài việc trong Liên Minh hoặc của Tu Luyện giới. Trần Ngọc Lâm cũng không tiện trả lời quá nhiều, chủ yếu là một số thông tin tra chút là ra, ai cũng biết.

Hai mươi phút sau, Trần Ngọc Lâm đã ở dưới tầng hầm nhà xác ở trong 1 bệnh viện, hắn lúc này đang nhíu mày nhìn vào 1 chồng những mẫu linh nhạ, một loại nhạ là sản phẩm phụ trong quá trình thanh lọc linh thạch ra khỏi quặng.

Khác với thạch cao, linh nhạ là một loại vật chất mềm dẻo, có đặc tính là lưu lại từng đường vân dù là nhỏ nhất, độ chính xác cao hơn thạch cao, hơn nữa lại có tính giữ lại mùi của nơi nó dùng để phủ lên nên thường dùng để làm 1 số việc trong dân gian, tí như lấy bằng chứng phạm tội.

Hắn nhìn qua mảnh nhạ, miếng nhạ này hình chữ nhật, phía trên phồng lên một dấu nhìn qua thì giống một bàn tay người, nhưng 5 ngón tay lại gãy rộc, hơn nữa làn da trông như vảy rắn, móng vuốt sắc nhọn, trên các móng tay có gai mọc ngược.

Không phải người.

Tuy rằng nơi này toàn bộ đều là đường bê tông, nhưng vẫn có những nơi vẫn là nền đất, cho nên vẫn có thể lấy được dấu chân một cách dễ dàng. Dù sao đây cũng chỉ là một thị trấn nhỏ mà thôi, cũng không phải thành thị gì.

"Và đây là người bị giết...."

Trần Quân kéo ra túi đựng xác khỏi phòng lạnh, lựa chọn một phòng rồi mở ra, kể đó hắn chợt có chút lợm giọng.

Người thanh niên này, có lẽ khoảng 27 tuổi, bị xé rách phần cổ, vết cắn nhàm nhở vô cùng, hơn nữa còn có dấu vết như là uống máu và lấy tay xé rách

phần thịt ở cổ vậy. Nếu có gì an ủi được thì hẳn sẽ nói là người này đã chết từ trước do bị một vết cắn thẳng vào động mạch.

"Giám định không sai, đây là dấu răng người."

Trần Ngọc Lâm khịt mũi, răng người, không phải sinh vật hình người như ma cà rồng, hay một số loại ma sói không thuần huyết. Dù là sinh vật phi - nhân giả dạng nhân loại cũng sẽ có một số cấu tạo khác biệt về răng.

Thế nhưng dấu chân kia là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 240: Nhiệm vụ mới

Trần Ngọc Lâm nhú mày, khám nghiệm qua xác chết. Đột nhiên lúc này, Hệ Thống thông báo nhiệm vụ:

🔔 Thông báo nhiệm vụ: Tìm ra hung thủ.

Mô tả: Hành vi giết người của kẻ sát nhân là không thể tha thứ, yêu cầu hung thủ mau chóng tìm ra phạm nhân, đưa hắn ra trước vành đai công lý.

Yêu cầu nhiệm vụ: Phong bế linh lực, không hiển lộ tu vi trừ khi được độ tu luyện giả, không sử dụng bất kỳ tính năng nào của hệ thống. Các tính năng đặc biệt như cũ có thể sử dụng, tuy nhiên tính năng sẽ mất sạch sẽ.

Phần thưởng: 1 Vé Vào Thông Thiên Đẳng.

Nhận nhiệm vụ: Có/ Không? .🔔👁

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua, không sử dụng tu vi cũng như mọi tính năng của hệ thống?

Cũng được. Dù sao trong trường hợp cấp bách, hẳn cũng có thể giải khai tu vi, đương nhiên sẽ hỏng luôn cái nhiệm vụ, tuy nhiên hệ thống đã ra như vậy, hẳn con quái vật này tu vi cũng chẳng cao đến đâu, nhiều lắm là cấp 1 ma thú, hoặc cấp 0 Ma Thú/ Ma Vật.

Cấp 0 cùng động vật chẳng khác nhau mấy, chi phân ra để hàm ý chính là cấp 0 có thể bắt đầu tu luyện. Còn cấp 1? Đại khái kiểu một con chó mạnh ngang con gấu mà thôi.

Thông Thiên Đẳng khá giống một loại thử thách vượt tháp, có điều vượt không phải thân thể mà là linh hồn vậy.

Trần Ngọc Lâm tiếp nhận nhiệm vụ, lập tức hắn hít một hơi sâu.

Hệ Thống lần này khóa chặt tu vi không đơn giản là phong bế tu vi, phong bế tu vi thì thân thể vẫn sẽ bảo toàn, lần này chính là toàn bộ từ thân thể, linh hồn lẫn tu vi, Âm Ảnh Lôi đều bị quay trở về bằng với phạm nhân.

Đương nhiên cường độ cơ thể hẳn vẫn tốt hơn người bình thường, chủ yếu do hắn luyện tập cường độ cao nên cơ bắp cũng đạt chuẩn 8 múi, ngang với binh lính bình quân trong quân đội. Lại thêm hắn cũng được huấn luyện kỹ thuật chiến đấu cấp cao nữa.

Trần Ngọc Lâm rút một con dao trong nhẫn trữ vật ra trước khi nhẫn trữ vật khóa lại. Yếm đao quá to, hơn nữa là đồ trong Tu Chân giới, không thể dùng do bị giới hạn Hệ Thống. Con dao này thì không phải, nó là đồ hắn mua lúc đi ngang mấy khu chợ đen hời ở Anh, là dao lính đặc chủng.

Trần Quân đang đi ngang nhìn qua Trần Ngọc Lâm trên tay chọt nhiều hơn một con dao, hơi nghi hoặc. Bất quá hắn nhanh chóng bỏ đi mất.

Đám tu luyện giả hầu hết tính tình có đôi chút kì quái, hắn cũng không lạ.

"Đây là ảnh mà một nhân chứng nhờ chuyên gia hội họa vẽ lại về con quái đó."

Trần Quân đưa tới 1 tờ giấy. Trần Ngọc Lâm gật gù, có nhân chứng à? Xem ra cũng không đến nỗi tệ.

Kể đó, hắn liếc nhìn tờ giấy, lập tức im bặt.

Sinh vật bên trong bức vẽ trông giống như một con khủng long, tuy nhiên kích cỡ lớn hơn rất nhiều. Chiều cao của nó vượt lên tất cả những đám cây, thậm chí cả một tòa nhà cao tầng cũng không thể sánh với nó. Cặp hàm của nó đầy răng nanh sắc nhọn, cặp chân trước của nó to lớn kinh khủng, đang nhắc một con voi lên.

Chân sau của nó như chân khủng long vậy. Nói chung, nhìn nó giống hệt một con Godzilla vậy, ngoại trừ trông sinh động hơn nhiều mấy bản trong phim.

"À tôi nhầm, đây là bức tranh của con gái tôi. Con bé đang tập vẽ tranh. Đây mới là bức vẽ thật của nó."

Trần Ngọc Lâm nhận lấy bức thứ hai, con sinh vật trong này giống một con ếch mặt người.

Không phải khoa trương đâu, mặt nó là hai cái chấm thêm một vòng tròn và một nét cong, phần thân thì chẳng khác gì cách mà lũ nhóc lớp 2 vẽ con ếch, hai cái trụ có bàn tay, hai cái nửa hình tròn là hai cái đùi.

Lại thêm mấy cái vạch chẳng biết là gai hay tóc ở trên đầu, mấy cái vạch chắc là móng chân.

"....."

Khoan đã, cái bức tranh trông chẳng khác gì họa sĩ chuyên nghiệp vẽ kia là của con nhóc lớp... mà con bé lớp mấy cơ? Còn cái bức tranh trông không khác gì trẻ con vẽ này lại là của họa sĩ chuyên nghiệp à?

"Này, con gái ông năm nay mấy tuổi?"

"13 tuổi? Sao thế?"

Trần Quân ông lão này hỏi, Trần Ngọc Lâm đưa trả 2 bức tranh, chẳng thể rút ra được cái khi gì từ vụ này cả. Hắn nói:

"Không có gì, sa thải gã họa sĩ kia và nhận con gái ông vào làm đi."

"....."

Tối hôm đó, trong một khu rừng rậm gần đó, cách đây khoảng 10 cây số. Nói là rừng nhưng thực chất chỗ này cũng có nhiều nhà dân hoặc trang trại chăn nuôi cho nên cũng không quá heo lánh, chỉ cần không tách khỏi trục đường chính thì không e ngại lắm.

"Anh này, anh đừng làm em nhột."

Một cặp nam nữ đang ở sâu trong rừng, ngồi trên một tảng đá phẳng, ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt tràn đầy vẻ triết lý. Chợt người thanh niên thọc tay vào sườn cô bạn gái hắn, đưa ra một cái bình trông nửa giống cái ống nghiệm, nhưng lại có một ống thông chóc lên. Bên trong bình tràn ngập một loại khói.

"Làm thêm một hơi không em?"

Thanh niên nói, kẻ đó bắt đầu cười hềnh hếch. Nếu Trần Ngọc Lâm ở đây ắt sẽ ngán ngẫm mà nhận ra, hai người này đang hút cần.

"Anh nhìn mặt trăng đi... thật đẹp."

Cô gái đôi mắt lơ mơ nhìn trời, chàng trai cười hi hi, chếch đầu bạn gái hắn một góc nghiêng 90 độ nhìn lên trời:

"Đấy đâu phải mặt trăng, đấy là bóng đèn."

Cô gái cười hềnh hếch, hơi im lặng chút rồi hỏi thanh niên:

"Này anh, khi anh nhìn mặt trăng đẹp như thế, anh có nghĩ là cuộc đời này thật tươi đẹp, và chúng ta thật phí phạm khi lãng phí nó chỉ để hút cần không?"

"Không, anh chỉ muốn mình là người sỏi."

Chàng thanh niên cười hi hi nói, ánh mắt chẳng biết hướng về đâu:

"Anh sẽ hút cần cả ngày.."

"Này, anh có nghe thấy gì không? Em nghĩ đó là tiếng những nàng tiên.."

Chợt, cả hai nghe thấy một tiếng xột xoạt trong lùm cây kế bên. Chàng thanh niên lơ đãng đứng dậy, cùng với cô bạn gái đi ra, vén lùm cây lên, đột nhiên bọn hắn sững người lại, gần như thanh tỉnh ngay lập tức.

Cách đó tầm 10 mét, dưới ánh đèn là một người đang nằm sấp, người này đang co giật, cổ phun trào máu.

Cách người này không xa là một con quái vật trông như chui ra từ phim kinh dị. Nó đang từ từ lùi lại, đứng trên 4 chân, nhìn tư thế của nó giống như một người đang bò bằng cả tứ chi vậy. Dọc trên lưng nó có những cái gai nhọn, 5 móng của nó kéo dài, nhọn hoắt, trông như những mũi kim hơi cong vậy.

Làn da nó trơn bóng, tuy nhiên kiểu trơn bóng của nó giống kiểu trơn bóng của loài rắn, làn da tạo bởi vô số miếng vảy nhỏ li ti hơn là trơn bóng do bản thân kết cấu của da.

Sinh vật này quay đầu về phía cặp đang vẫn đang phê, há miệng ra để lộ cặp răng chỉ có duy nhất 3 cái răng nanh, hai cái hàm trên, một cái ở giữa hàm

dưới. Những cái còn lại rất mỏng, hầu như không có.

Nó rít lên một tiếng, kể đó nó đứng dậy bằng hai chân, chạy mất dạng.

"Này em... con kia... nó mặc quần lót kia."

Cậu thanh niên vẫn đang trong cơn phê, hơi đứng im rồi nói. Cô gái cũng cười hi hi:

"Nó còn đeo cà vạt nữa kìa anh..hi hi.."

Nhưng ngay sau đó, họ chuyển tầm nhìn qua người đàn ông đang co giật, kể đó họ nhìn nhau, hơi lảo đảo một chút rồi người thanh niên hỏi:

"Gái ơi.. Chúng ta nên gọi.. cảnh sát.. mà gọi cảnh sát kiểu gì nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 241: Thêm nạn nhân

Trần Ngọc Lâm đang bực bội.

Lại có thêm 2 nạn nhân.

Không sai, là 2 nạn nhân. Tuy nhiên còn tốt chỉ có duy nhất 1 người chết, một người còn lại thì còn chống trả được.

Nạn nhân đầu tiên phát hiện ba tiếng trước, do một cặp đang phê thuốc phát hiện. Còn người thứ hai thì lúc hắn đang lái xe tới nơi thì bất gặp một cô gái đang vừa chạy vừa la làng quái vật nên tiện giữ lại hỏi thăm.

"Thế, cô mô tả hộ tôi con sinh vật đó như thế nào đi?"

Trần Ngọc Lâm hỏi, trước mặt hắn là một cô gái rất là đồ con vạm vỡ. Cô này nghe trong tài liệu nói qua là Thủy Trâm, một.. ờ, gái ngành phục vụ.

Hắn nhướn mày nhìn qua tướng tá của cô nàng, vòng ngực rất to, bộ ngực nở nang toàn cơ bắp, bắp tay còn đồ con hơn cả hắn nữa. Kể đó hắn nhìn qua cặp đùi vạm vỡ, gân nổi cuộn cuộn, chep lưỡi kinh dị.

Gái này đừng nói phục vụ, hàng long phục hồ còn tốt chán ấy chứ.

"Con đó ấy hả? Nó là con điên. Tôi đang đi làm về đột nhiên nó từ sau chạy ngang qua nhảy vào người tôi, tôi chỉ kịp phang nó vào đầu bằng cái này."

Cô gái nói bằng giọng the thé chói tai, giờ lên một cái túi xách tay bị cào một vết. Trần Ngọc Lâm hỏi:

"Vậy đây là vết cào của nó à?"

"Cái gì? Không. Tôi nghĩ là sừng của nó. Tôi đập nó rất mạnh cho nên chắc là bị mắc vào, lúc nó chạy đi thì bị rách."

"Sừng? Nó có sừng à?"

Trần Ngọc Lâm gật gù, thông tin quan trọng đây.

Dựa theo mô tả, cùng với hiện trường quanh các nạn nhân trước, cùng với đó hắn đã có điều tra sơ qua về chỗ này trước đó và phát hiện một vài tiền án dè hoặc lộn bị hút cạn máu, Trần Ngọc Lâm phán đoán sinh vật này có thể là một con Thần Lăn Quý.

Thần lăn quý, một chi biến dị rất hiếm gặp của loài Thần Lăn Cao Nguyên hay người thần lăn, cả hai đều là cái tên của cùng một loài, tuy nhiên Thần Lăn Cao Nguyên thì sống ở... ừm, cao nguyên, tập trung thành các bộ lạc, còn người thần lăn chủ yếu sống ở các cống ngầm.

Thần lăn quý có thể nói là một loài "người sói" trong giới người thần lăn. Chúng này rất hiếm, người bị nó cắn trong 3 ngày sẽ tiến vào trạng thái phát bệnh dại, nếu may mắn sống sót sẽ biến thành một loại nửa người, nửa người thần lăn, làn da trơn bóng loáng cùng với hàm răng bị rụng và bắt đầu mọc răng nanh.

Điều này có thể giải thích cho hàm răng người, có thể nó vẫn chưa bị rụng mất hàm răng người.

Tuy nhiên có một điểm khác biệt, đó là nó không biến lại hình người được.

"Những cái sừng. Không phải một cái. Nó có những cái sừng chạy dọc theo đầu và lưng. Tôi nghĩ tôi đập trúng vài cái."

Cô gái nhún vai:

"Và.. anh sẽ không tin đâu, nhưng nó còn mặc quần lót nữa."

Anh cảnh sát đang điều tra đang đứng cạnh Trần Ngọc Lâm:

"....."

"Quần lót?"

Trần Ngọc Lâm gật gù, hỏi:

"Sịp loại boxer, tam giác, hay sịp chữ T?"

Anh cảnh sát đang điều tra đang đứng cạnh Trần Ngọc Lâm:

"....."

"Boxer, màu đen, loại nam tính. Đúng loại hồi trước tôi hay mặc."

Trần Ngọc Lâm và anh cảnh sát đang điều tra đang đứng cạnh hắn:

"....."

Cô gái nhún vai, nói với hắn:

"Có gì đâu, tôi mới chuyển giới năm kia xong."

"Ummm.."

Trần Ngọc Lâm gật gù, điều này giải thích vụ đồng cơ bắp:

"Cô có thấy nó chạy đường nào không?"

"Có. Tôi vừa nói nó chạy đằng kia xong."

Cô gái nói, chỉ tay về hướng một khu rừng, nói:

"Nhưng mấy ông cảnh không tin tôi. Họ nghĩ tôi đang phê ma túy hoặc cần cò gì đó."

"Thế cô có đang phê ma túy không?"

Trần Ngọc Lâm nhướng mắt, cất quyền sở tay vào túi quần, hỏi. Cô gái nhìn hắn, nói như thể là chuyện đương nhiên:

"Có chứ! Sao không?"

"....."

Trần Ngọc Lâm lắc đầu quay người đi, đồng thời quay sang nói chuyện với anh cảnh sát đi bên cạnh hắn, là người tới từ tổ điều tra vụ này, tên là Bảo Sơn. Anh này nói:

"Cô ta.. anh ta..lời khai của cô chưa chắc đáng tin đâu. Có khi cô thực sự phê ma túy rồi nhìn thấy ảo giác đấy. Năm vừa qua có 4 vụ tưởng là nhìn thấy quái vật nhưng hóa ra là 1 vụ phê cần, 1 vụ hút ma túy, 1 vụ say rượu và 1 vụ một đám trẻ trâu mặc đồ trông giống ba con sói chạy lon ton trên đường."

"....."

Trần Ngọc Lâm nhướng mày:

"Một đám trẻ trâu mặc đồ giống ba con sói chạy lon ton trên đường?"

"Chuyện dài lắm."

"Tốt, nói thật tôi không hi vọng lắm về việc lấy lời khai này. Theo tôi nghĩ, rất có thể rằng người bị cần đã trải qua một phen phát bệnh đại, kể đó sống sót và biến thành loại sinh vật nửa người nửa thần lẫn."

Trần Ngọc Lâm nói, độc tố biến đổi cơ thể trong Tu Luyện giới không phải là thứ gì đáng ngạc nhiên. Có cả những loại hoàn toàn biến người thành một

con chó cơ.

Vu thuật cũng là một loại, tuy nhiên ven ven biến thành dê, gà, heo chó và bánh bông lan.

"Dù sao thì cũng... tiếng gì thế?"

Bảo Sơn giật mình, ngay lập tức tay liền xách lên khẩu súng, phản xạ nhanh vô cùng, rõ ràng là thường xuyên luyện tập.

"Bình tĩnh, bình tĩnh nào, có việc gì vậy?"

Chợt từ trong lùm cây chui ra một bóng người. Người này trông cũng khá được, thuộc loại không quá nổi bật trong đám đông, nhìn qua là quên. Anh chàng này tay mang theo một cái giỏ cá, tay kia cầm theo cần câu, nhìn qua hình như là mới đi câu về.

"Bình tĩnh, là người."

Trần Ngọc Lâm vỗ vai Bảo Sơn, đoạn hơi nhíu mày quay qua nhìn anh chàng kia. Anh chàng này từ trên người tỏa ra mùi tanh hôi khủng khiếp, tuy nhiên cũng có thể là do một tay kia của anh cầm theo một túi hành tỏi, đủ các loại rau củ, giống như mới đi chợ về vậy.

Ma cà rồng ghét tỏi là sự thật, nhưng chủ yếu vì nó mùi quá kinh khủng, giống mùi bãi rác vậy. Hơn nữa nó khiến họ bị đau họng.

"Anh ở đây làm gì?"

Bảo Sơn dứt lại súng vào bao, hỏi, kẻ đó gật đầu tự trả lời:

"Câu cá, phải rồi."

"Chà, anh này, anh tránh xa chỗ này một chút. Tụi này đang săn lùng tội phạm."

Trần Ngọc Lâm nói, bất chợt hắn nghe thấy một tiếng hét lớn ở đằng xa, chỗ mà gã câu cá mới đi ra khỏi, sau đó là tiếng nổ súng kèm theo tiếng rít lạnh lạnh.

"CHẾT NÀY CON CHÓ!!!"

Kèm theo đó là 5,6 tiếng súng nổ. Trần Ngọc Lâm cùng Bảo Sơn lập tức phân tán ra, chạy về phía tiếng động. Hắn giơ tay lên bấm một cái nút trên tai nghe, lập tức cái tai nghe bắt đầu phát sáng giống như đèn pin, soi về phía trước. Đồng thời cái tai nghe cũng phát ra tiếng "bíp", đang quay phim.

Nếu Bảo Sơn có thời gian nhìn lúc này sẽ thấy từ dưới chân Trần Ngọc Lâm bắn ra hàng chục cái bóng đen hình muôn thú, đó chính là quyền tộc của Trần Ngọc Lâm.

Bảo Sơn tay lăm lăm khẩu súng vén đám cây ra, chợt Trần Ngọc Lâm thấy anh ta đi chậm lại, kẻ đó dừng hẳn.

"Có chuyện gì thế?"

Trần Ngọc Lâm đi về phía Bảo Sơn, một tay cầm súng, tay kia cầm dao, súng là mượn từ tay Bảo Sơn mà có chứ hắn cũng không mang theo.

Hắn nhìn xuống, chỉ thấy một người, là một cô gái trẻ chừng 28 tuổi, cô bị cắn một vết sâu, máu từ đó chảy ra lênh láng, tuy nhiên dựa vào vết máu khô có thể kết luận cô gái này bị cắn từ ít nhất nửa giờ trước.

Trần Quân đang đi về phía bọn hắn, nòng súng vẫn còn bốc khói, có vẻ vừa truy đuổi sinh vật kia xong, lúc đầu nói:

"Tôi quá già cho chuyện này. Nó chạy về hướng kia kia, trông nó hết như một con người thần lẫn vậy, với một đồng gai trên lưng. Hình như nó đang mang theo.. cái gì đó, tôi không chắc lắm, trông như cái túi vậy."

"Ừ, tôi cũng nhìn qua bóng nó rồi."

Trần Ngọc Lâm nói, hắn xác thực nhìn qua bóng dáng sinh vật đó. Tuy nhiên con kia nó có mặc quần lót hay không thì hắn không có để ý tới.

Bóng dáng nó lom khom giống đang ôm một đồng thứ vậy.

"Vụ này sẽ chẳng đi tới đâu cả!"

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, kẻ đó người hắn tràn ra khí thể bàng bạc, do bị phong bế tu vi, tuy nhiên đây là khí thể của loài ma cà rồng, bản chất của hắn cho nên không có bị phong bế.

Trần Ngọc Lâm kẻ đó hít một hơi sâu, hắn không ngửi được mùi máu, toàn bộ xung quanh tràn đầy một loại mùi tanh hôi nào đó, có thể là do quanh đây mọc đầy tỏi. Tuy nhiên hắn thông qua quyền tộc phải đi ra lúc này cảm nhận được có một sinh vật đang đi lại quanh đây.

Trần Ngọc Lâm bắt chợt biến mất, kẻ đó nhanh như cắt, hắn xuất hiện lại ở trên một tảng đá, tốc độ kinh người này chỉ có thể là của ma cà rồng.

Chợt hấn im bật lại, bởi vì trước mặt hấn lúc này là một người đàn ông đang... bán khóa thân, ngồi chồm hổm giống như chuẩn bị đi nặng vậy.

"Này, tôi không thể yêu cầu một chút riêng tư à?"

Người đàn ông hét lên, cái quần trên tay thiếu chút văng ra.

"Thứ lỗi."

Trần Ngọc Lâm lắc đầu nói, kể đó hấn chạy biến đi mất, để lại người đàn ông vẫn đang không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Con người thời nay, thật là quái dị. Tự dưng chạy tới rồi lại chạy đi."

Hấn gỡ gỡ đầu, để lộ ra một vài cái gai nhọn rất ngắn đang từ từ co rút lại vào trong đầu. Kể đó, hấn mặc lại quần áo chỉnh tề rồi biến mất vào trong thị trấn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 242: Thủ Phạm?

"Được rồi, ít nhất chúng ta cũng đã có đoạn video về vụ hôm qua. Đây là tin tốt, tin xấu là chúng ta chẳng buộc tội được ai với nó cả."

Bảo Sơn đi tới, mang theo một đoạn video trên một cái USB. Trần Ngọc Lâm cắm cái USB qua, mở đoạn băng lên.

Đoạn băng bắt đầu vào lúc 9 giờ hơn, lúc này đang được tua nhanh. Trần Ngọc Lâm nhìn qua, thấy đầu tiên là một gã đàn ông khoảng chừng độ tuổi trung niên đi tới, nhìn qua rất rón rén, giống như đang cố không để bị phát hiện vậy.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua, sững sờ. Người này chính là người mà hôm qua hấn đã bỏ đi khi nhìn thấy lão đang bán khóa thân đi vệ sinh.

Hấn chỉ nghĩ đó là một lão già bình thường thôi chứ?

Trần Ngọc Lâm gỡ đầu, dù sao hấn vẫn xem tiếp video. Đoạn kế đó lão này đi vào trong điểm mù của video, tuy nhiên dựa vào âm thanh có thể nghe thấy khá là.. ác liệt, gào thét thảm thiết, tiếng giãy dụa.

Kể đó, một con quái vật, nhìn nửa giống người thần lẩn, nhưng làn da trơn nhẵn, trên lưng trải dài một đám gai nhọn lao vút xuyên qua khu rừng, mất dạng hoàn toàn.

Điều đáng chú ý chính là ở chỗ, con quái vật này mặc cùng bộ quần áo với người đàn ông kia. Cái áo trong, cái quần dài, nó đang vừa cởi bộ quần áo đấy ra, vừa chạy vút đi, tuy nhiên tốc độ vẫn khá nhanh, cuối cùng chỉ còn mỗi cái quần lót.

"Khoan đã, vậy là một người có thể biến hình thành quái vật tùy thích à? Mà tại sao nó lại đang cởi đồ?"

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc, hấn không hiểu nhiều về vụ biến hình này lắm, tuy nhiên vẫn đủ nhận ra con quái vật kia là do người đàn ông trung niên kia biến thành.

Có rất nhiều loại sinh vật phù hợp với khả năng biến đổi này, điển hình như một loại sinh vật kêu Skin-walker, một loài ma cà rồng có khả năng biến đổi thành bất kỳ loài sinh vật nào, căm ghét con người, vân vân.

Tuy nhiên thứ này dường như chỉ có thể hóa thành người thần lẩn, nhưng do nó "được" nghi ngờ có thể hóa hình bất kỳ lúc nào theo ý thích nên vẫn cần được theo dõi, và trong một số trường hợp bắt giữ lại.

Chưa từng có tiền lệ nào về Quỷ Thần Lẩn hóa hình xuôi ngược như vậy cả.

Bất quá cũng kì quái, bình thường huyết mạch ma cà rồng ngửi thấy mùi máu sẽ bị kích động, nhưng lúc hấn tiếp cận người đàn ông này hấn không hề thấy mùi máu, tuy rằng mùi tòi dòi với hấn có thể lấn áp mùi máu, nhưng lúc đó chỗ đấy làm gì có tòi?

Hấn chỉ ngửi thấy mùi máu rất nhạt phát ra từ người nọ, nhưng nó cũng chẳng chứng minh điều gì. Cắt tay, xước tay, cạo râu bị xước đều có thể để lại vết máu.

Quay trở lại video, sau khi con quái vật vừa chạy biến đi vừa cởi đồ, một lúc lâu sau, chừng 30 phút, con quái vật không hiểu sao lại quay trở về, lần này có hơi lão đạo, tuy nhiên cùng lúc này là tiếng súng nổ của ông lão Trần Quân này.

Sau đó là việc bọn hắn bao vây, khám nghiệm các loại.

"Ừm, không sai. Tên này tên là Hồ Minh Đức, hoặc ít nhất nhìn camera là như vậy."

Bào Sơn nói, dựa vào công nghệ mới gần đây, chỉ cần có mặt thì tìm ra nhân dạng là chuyện khá đơn giản.

Tuy nhiên do video lấy từ camera của một trang trại gần đó cho nên chất lượng không phải là loại tốt nhất, rất mờ nhòe. Đem so với camera hành trình còn nhòe hơn gấp bội, lại còn rung lắc nữa.

"Nguyên vốn còn có mấy người nữa cũng gần hợp với cái mặt này, nhưng tay này là người duy nhất sống quanh đây trong khoảng thời gian này. Những người khác đều ở các vùng rất xa. Vấn đề là..."

"Là sao?"

Trần Ngọc Lâm hỏi, mãi mới có thông tin vụ án nên hắn tương đối phấn khởi.

"Hắn là nạn nhân của con quái vật này, 1 tuần trước. Hiện tại đã an táng."

"....."

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, kể đó hắn nói:

"Cũng không thiếu trường hợp mặt giống nhau mà, nếu là hung thủ tự tạo nên khuôn mặt, hoặc một số lời nguyên thì cũng không ngạc nhiên. Ồ, tốt thật đấy, phát hiện ra rồi."

Trần Ngọc Lâm vỗ tay tán thưởng, ngay sau khi hắn nhìn thấy nhân dạng của người kia, hắn lập tức sai đám Quyển Tộc đi tìm kiếm xung quanh. Mặc dù cũng mất thời gian do đang là ban ngày, tuy nhiên cũng chỉ khoảng nửa tiếng là tìm được người.

Mấy chục con Quyển tộc cùng lúc đi tìm người, tốc độ và phản xạ đều vượt trội hơn con người, cũng không khó để tìm. Cũng may quanh đây không có nhiều người lắm.

Trần Ngọc Lâm đi tới chỗ mà hắn tìm thấy người kia, Quyển tộc của hắn đã gửi lại vị trí cho hắn, từ lúc đó tới khi hắn lao tới cũng chỉ có hơn 2 phút mà thôi, hoàn toàn không đủ để đi đâu được.

Dù sao cũng chỉ có vài cây số.

Trần Ngọc Lâm đi tới, nhìn thấy gã này, Hồ Minh Đức đang tựa vào một cái cây, cầm một chai rượu và bắt đầu nốc liên tục.

"Xin chào."

Trần Ngọc Lâm đi tới, lạnh nhạt nói:

"Trần Ngọc Lâm, cảnh sát."

Trần Ngọc Lâm giơ lên thẻ cảnh sát, kể đó hắn nhìn quanh. Hồ Minh Đức người này trông có vẻ đang hết sức suy sụp, nhìn qua thì hình như là đã cố tự sát nhưng chưa được, hoặc đơn giản hắn chỉ cố tắm sông trong khi mặc quần áo đầy đủ và có sợi dây cột vào một hòn đá ở chân.

"Ồ, cảnh sát à? Cậu đến đây làm gì?"

Hồ Minh Đức nhìn qua hắn, lè nhè hỏi, kể đó hắn lại nốc thêm một ngụm rượu.

"Đến để bắt ông, tội giết người."

Trần Ngọc Lâm nói, tay hơi để lên thắt lưng, để lộ bao súng. Chợt hắn nhìn thấy trong mắt Hồ Minh Đức tên này ánh lên một nét gì đó rất khó tả, không giống như nét hiểm độc mà giống như một kiểu ánh sáng hi vọng vậy.

"Giết người?"

Hồ Minh Đức nói, hai mắt gần như là kích động, gật gù:

"Đúng đúng, tôi giết người. Tôi xin thú nhận hết."

"Ồ?"

Trần Ngọc Lâm sững sờ, hắn cứ ngỡ sẽ bị phản kháng lắm, nhưng dường như không phải.

Giả thuyết của hắn là tên này là một người bị dính một lời nguyền, tuy nhiên hầu hết những người dính lời nguyền giữa các giai đoạn biến đổi sẽ có một đoạn thời kì hóa rõ do không thích ứng với sự biến hóa. Hắn cứ ngỡ gã này cũng là loại tương tự.

"Đúng vậy, tôi xin thú nhận.. tôi đã... giết ANH!"

Đột nhiên, hắn rút từ dưới móng ra một cái bọc giấy, kể đó, hắn lại rút từ trong cái bọc giấy ra một con dao bạc.

À khoan, không phải dao bạc, nó là dao Inox, nhưng lớp phủ ngoài của nó giống hệt bạc, hình như là hàng giả.

Mà chẳng có hình như gì hết, chắc chắn nó là hàng giả bạc. Dưới đáy dao còn có cái tag tiền đính vào "Dao bạc nguyên chất - 550.000đ"

Hồ Minh Đức hỏi, mặt vô cùng nghiêm túc trái hẳn với vẻ say rượu vừa nãy:

"Anh sẵn sàng chưa?"

"Hả?"

Trần Ngọc Lâm sững người, kể đó Hồ Minh Đức hét lớn, giờ con dao lên đâm sượt qua người hắn, Trần Ngọc Lâm nghiêng người né tránh. Cấp độ này với hắn quả là dễ như trở bàn tay.

Hồ Minh Đức lại đâm thêm vài cú nữa, Trần Ngọc Lâm cho tay lên thắt lưng, chuẩn bị rút súng ra. Chợt, gã kia bàn tay đột nhiên kéo dài ra, cánh tay giống như một con thú kéo dài phải tới mười mấy phân, một vũ bay luôn khẩu súng trên tay hắn.

"Ai lại chơi súng hả?"

"Khó chịu thật."

Trần Ngọc Lâm nhủ thầm, cánh tay kia đến quá đột nhiên, gần như là trong một tích tắc kéo dài ra, hắn không kịp phản ứng. Tuy nhiên cánh tay kia chỉ đủ lực hất văng ra khẩu súng mà thôi, nếu nói tổn thương hắn thì còn lâu.

Hắn đang tính tay đưa tới con dao bộ binh giấu trong túi áo khoác, thì đột nhiên chuyện tiếp theo làm hắn không ngờ tới.

Hồ Minh Đức quay sang nhìn hắn, hỏi:

"Anh không sao chứ?"

"Hả?"

Trần Ngọc Lâm nhướn mày, kể đó hắn thấy Hồ Minh Đức bắt đầu trầm trở nhìn bàn tay hắn, lúc này đã đầy một loại vảy rắn, nhưng ngay sau đó lớp vảy mờ dần.

"Ồ không, tôi là quái vật."

Hồ Minh Đức nhìn qua hắn, lại nhìn bàn tay mình, thốt lên, kể đó trầm giọng nhìn qua hắn:

"Ngươi đã phát hiện bí mật của ta, ta phải giết ngươi."

Trần Ngọc Lâm

"....."

Tự ngươi để lộ ấy chứ? Ta phát hiện cái quỷ đầu?

À mà khoan, đúng là hắn phát hiện thật.

Nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên vấp phải "không gì cả", gần giống như chân này hắn vấp phải chân kia, con dao văng xuống dưới chân Trần Ngọc Lâm.

"Ồi không, tôi mất vũ khí rồi."

Hồ Minh Đức thốt lên, lùi lại vài bước.

"....."

Trần Ngọc Lâm nhướn mày, chân hất con dao lên, chộp lấy giờ lên trước mặt. Bất chợt, Hồ Minh Đức tay chộp lấy tay hắn, lao người thẳng về phía con dao.

"Đây."

"....."

Trần Ngọc Lâm rút con dao lại, một đập đập bay Hồ Minh Đức ra, kể đó hấn vút con dao đi, nói:

"Thôi diễn trò đi ông, tôi thừa biết ông định làm gì. Con dao bằng bạc, đâm thẳng vào trái tim. Tôi sẽ không giết ông đâu."

Trần Ngọc Lâm khịt mũi khinh thường, tưởng gì chứ trò này cũng lòi ra được, diễn xuất quá tệ.

Một con dao bằng bạc có thể giết chết một vài loại lời nguyên nói chung, tuy nhiên nó sẽ giết luôn cả vật chủ. Cho nên ma cà rồng và người sói truyền thuyết nói chung đều bị đâm thọt chọc bởi tên bạc, đạn bạc, cọc bạc vậy.

Đây là cách giết đảm bảo nhất, các thể loại khác có thể gây ra cái chết lâm sàng, tuy nhiên nếu như sức mạnh của bất cứ cái gì đủ mạnh để gây ra sự biến đổi thành một loài khác, thì nó cũng có thể tăng cường kinh khủng khả năng hồi phục.

Bất quá đây là dao Inox, không có tác dụng a.

"Thôi nào, anh không thể làm thế. Làm ơn đi, cho tôi chết đi mà, tôi không thể chịu đựng cuộc sống như thế này nữa."

Hồ Minh Đức sau khi Trần Ngọc Lâm nói ra những lời đó đột nhiên suy sụp, kể đó hấn khụy xuống dựa vào một thân cây, nói:

"Nghe này, tôi biết là ông đang suy sụp."

Trần Ngọc Lâm thờ dài, đột nhiên biến thành một con quái vật ai cũng như vậy thôi:

"Nhưng ông nên biết rằng, con quái vật giết người hằng đêm không phải là ông..."

"Đương nhiên không phải là tôi.."

"Từ từ tôi chưa nói hết. Con quái vật đó tuy không phải là ông, nhưng dù sao những người đó vẫn là ông giết, tuy nhiên chúng tôi có thể giúp ông. Có một phương thuốc đặc biệt cho những người bị những lời nguyên như ông."

Trần Ngọc Lâm nói, này là sự thực. Trên đời này lời nguyên có rất nhiều loại, hóa thành heo, lợn, dê, chó, sói, mặc dù một lượng lớn là vu sư thuật, nhưng nói chung đều bị liệt thành lời nguyên cả.

Mà những cái này đối với Nguyên Thuật Khoa trong Liên Minh vô cùng đơn giản. Họ chuyên giải quyết những chuyện như thế này.

"Hả?"

Hồ Minh Đức hai mắt chột rục sáng, kể đó hấn nắm lấy tay Trần Ngọc Lâm, giọng nói tràn đầy vui mừng:

"Cậu nói gì cơ? Tôi có thể thoát khỏi lời nguyên này ư?"

"Đương nhiên rồi. Bọn này có cách chuyên đặc trị mấy thứ đó."

Trần Ngọc Lâm nói, hơi nhủ thầm rằng dù mấy cách đó chủ yếu sẽ để lại hậu quả hơi nghiêm trọng, tuy nhiên không phải phương pháp chữa trị để lại hậu quả mà quá trình biến thân để lại hậu quả, nhưng bị che giấu bởi sự hồi phục của các loại lời nguyên biến hình.

"Ý cậu là... tôi có thể trở lại bình thường?"

Hồ Minh Đức hoàn toàn hồ hởi nói, Trần Ngọc Lâm gật gù:

"Ừm. Không sai. Từ nay về sau hàng đêm ông không cần phải biến lại thành thằn lằn nữa.."

"Anh thật là một con người tuyệt vời."

Hồ Minh Đức hai mắt kích động, gần như ôm lấy hấn:

"Tuyệt vời, cuối cùng tôi cũng có thể rũ bỏ lời nguyên biến thành người rồi!"

"Ừm đúng... khoan? Cái gì? Rũ bỏ cái gì cơ?"

Trần Ngọc Lâm lấy tay ngoáy ngoáy lỗ tai, hỏi, không tin vào tai mình.

"Cậu vừa nói tôi có thể rũ bỏ lời nguyên biến thành người!"

"Ồ.. biến thành người? Ừm..."

Trần Ngọc Lâm á khẩu.

Cái quý gì vậy?

"Khoan đã, ông không phải một người bằng cách nào đó bị biến thành Người Thần Lăn à?"

Trần Ngọc Lâm nhú mồm hỏi. Hồ Minh Đức lắc đầu nói:

"Giờ có, tôi bị dính một lời nguyện biến tôi thành con người. Đây là lần 3 tôi nói rồi nhé."

Vừa nói hần vừa giơ lên 3 ngón tay.

"....."

Trần Ngọc Lâm

"Khoan đã, chính xác hơn thì thể quái nào mà ông dính lời nguyện biến thành người được? Biến thành động vật thì dễ, nhưng thành người? Khoan không nói đến kích cỡ, sự tự nhận thức, trí khôn, bản ngã, mấy cái đó đủ làm toàn bộ thuật hóa người phá sản."

"Tôi đâu phải nhà sinh vật học?"

Hồ Minh Đức bĩu môi, nhún vai:

"Mà, tôi nghĩ cũng có thể là bởi vì tôi đã bị cắn bởi một con ma người."

"Ma..."

Trần Ngọc Lâm nhấn từng chữ:

"Người?"

"Không sai."

Hồ Minh Đức nói, giọng đương nhiên:

"Loại quái vật kinh khủng, tàn nhẫn và tanh mùi máu, bất cứ động vật nào bị nó cắn sẽ biến thành loài người vào ban ngày, và chỉ có thể biến trở lại vào ban đêm. Tôi cứ ngỡ đó chỉ là chuyện kinh dị do mẹ tôi kể, ai dè nó là sự thật."

"Oh."

Trần Ngọc Lâm nói, hần có chút hối hận vì nhận lời chữa trị vụ lời nguyện này quá sớm.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 243: Câu chuyện của Hồ Minh Đức

"Vậy để tôi làm rõ nhé, đây là ông lúc bình thường?"

Trần Ngọc Lâm hỏi, giơ lên bản vẽ giống hệt như con ếch mặt người mà hần nhận được từ Trần Quân. Hồ Minh Đức nhìn thấy thế, nhăn mũi:

"Gi? Xấu thế? Cứ như trẻ con lớp 1 vẽ ấy...Ủmmmm. Nhưng nhìn chung thì cũng gần giống, có điều mà không có đuôi."

"Ồ."

Trần Ngọc Lâm trầm trồ, hần đến đây để kiểm một người bị biến thành quái vật, và nhận về một con quái vật bị biến thành người.

Tuyệt vời!

Nghe qua chẳng biết là ngu ngốc hay là thiên tài nữa.

"Được rồi, vậy ông bị con ma.. người kia cắn như thế nào?"

Trần Ngọc Lâm thờ dài hỏi. Hồ Minh Đức cũng thờ dài, làm một ngụm rượu và kể:

"Tất cả, bắt đầu vào cỡ khoảng 1 tuần trước..."

Dựa theo Hồ Minh Đức kể, Trần Ngọc Lâm bắt đầu mừng rỡ ra mọi việc.

Lúc đó, hắn, Hồ Minh Đức, tạm gọi thế, tên tiếng người thần lùn của hắn là cái gì Ljehkmioealze.. gì gì đó. Lúc đó hắn vẫn là một con người thần lùn rất bình thường đang ngồi ăn rệp cây, nắm nhấm với rêu xanh, thì đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng động như tiếng xô xát.

Kể đó, bất thành linh từ trong lùm cây lao ra hai bóng người đang vật lộn, hắn nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên cảnh giác, nhưng nhanh chóng co rút lại, ẩn nấp trong lùm cây.

Hai bóng người đang vật lộn lẫn vào trong lùm cây mà gã đang nấp. Gã để ý thấy một người đang há miệng ra, cắn xé phần cổ của người đối diện.

Gã lúc bấy giờ đang kinh hoàng, đứng bật dậy, há cái mồm đầy răng nanh ra rít lên từng tràng. Kể đó, gã người kia đột nhiên bật dậy, lao về phía hắn cắn cho hắn một nhát, khiến cho hắn giật mình đẩy gã kia ra, kể đó hắn lao vút vào trong lùm cây, chạy trốn mất dạng.

"Khoan đã, anh không làm gì gã đó à? Tôi tưởng người thần lùn nói chung là một chủng loài tàn nhẫn và khát máu chứ?"

Trần Ngọc Lâm nhú mày hỏi, hỏi còn Nhị Phẩm hắn chuyên đi dọn dẹp người thần lùn trong mấy ống cống, bọn đó toàn kiểu "Gràooo" rồi lao vào hắn, tay cầm xẻng, gậy bóng chày, ống nước và mấy cây kẹo mút to tướng bán ở ngoài cửa hàng.

Mấy cây đó đập đau phết đấy chứ đừng đùa.

"À, thông thường thì đúng, nhưng tôi lúc đấy quá hoảng loạn. Đáng ra tôi nên đứng lại một lúc. Dù sao thì, phải mãi đến sáng ngày hôm sau sự biến đổi mới xảy ra."

Hồ Minh Đức vào buổi sáng hôm đó thức dậy, hắn liền cảm thấy... khác biệt.

Nó không đơn giản là sự khác biệt về một cơ thể lạ lẫm, mà còn là sự khác biệt về tư tưởng, sự tự nhận thức, tâm tính, bản ngã, tất cả ủa về.

Đột nhiên hắn có một giọng nói thì thầm trong đầu, giọng nói của hắn, ý thức về sự tự nhận thức của chính mình. Thế rồi đột nhiên hắn có một suy nghĩ:

"Mình đang khóa thân."

Nhu cầu cấp thiết nhất lúc bấy giờ của hắn là phải che đi cơ thể lại. Dù sao, chẳng hiểu vì lý do gì ở đó có cả đồng xác chết..

"Khoan khoan khoan khoan.."

Trần Ngọc Lâm nhú mày:

"Ở đó có cả đồng xác chết? Ở đó là nơi nào?"

"Ở đằng kia kia... chỗ bụi cây, sâu trong rừng..trong một cái hang lớn.."

Hồ Minh Đức chỉ hướng, Trần Ngọc Lâm bắn vài con quyen tộc đi ra tìm hiểu, kể đó hắn quay sang Hồ Minh Đức, nói:

"Kể tiếp đi."

"Dù sao thì, mặc dù trước đây tôi chưa bao giờ mặc đồ của con người, nhưng dựa vào những bản năng cổ xưa, tôi đã biết được cách mặc đồ."

Hồ Minh Đức tự hào nói, Trần Ngọc Lâm nhú mày:

"Đội đã, dựa vào bản năng cổ xưa? Nói rằng ông biết mặc quần áo dựa vào bản năng cũng giống như tôi biết bắn súng bởi vì tổ tiên tôi dùng súng lazer săn khủng long ấy!"

Hồ Minh Đức cười:

"Tổ tiên anh dùng súng lazer săn khủng long à?"

"Không, hình như họ dùng kiếm ánh sáng hoặc giáo ánh sáng, mà cũng có thể là Thần Lực. Mãi đến 14 tuổi tôi mới biết thời đó chưa có súng lazer. Nhưng mà kể cả thế, tại sao ông lại biết mặc đồ.... ý tôi là chẳng có gì logic ở đây cả?"

Trần Ngọc Lâm khua khua tay một cách khó hiểu. Hồ Minh Đức lắc lắc đầu:

"Tại sao anh lại cố tìm hiểu tính logic trong chuyện này? Chuyện này chẳng có tính logic gì cả. Hôm kia tôi đi ngang qua cửa hàng họ trưng bày bản mẫu mini của con Sjeuza và chẳng ai có ý kiến gì."

Trần Ngọc Lâm

"Sjeu... bất cứ cái gì ông vừa nói? Nó là gì thế?"

Hồ Minh Đức:

"Ồ, ở đây họ gọi nó khác. Hình như là Durex. Nó là một con quái vật kinh khủng với cái miệng khổng lồ tiêu hóa nạn nhân trong 1 nốt nhạc. Dù sao họ vẫn trưng bày các sản phẩm mô phỏng hình dáng của nó mà chẳng ai ý kiến, giải thích chuyện đó đi xem nào? À, tôi sẽ không thừa nhận tôi nói chuyện này đâu, nhưng mà tôi sợ lũ Sjeuza.. ý tôi là Durex lắm, kể từ khi anh bạn của tôi bị một con ăn thịt."

"....."

Trần Ngọc Lâm

"Ồ... chính xác hơn thì cái con anh nói nó không có thật. Nó là một đám trẻ trâu nào đó mặc đồ hình BCS và chạy long nhong khắp làng..."

Hồ Minh Đức:

"Hah, cậu đi mà giải thích chuyện đó với anh bạn Smeazbltza đã chết của tôi ấy! Mà thôi kể tiếp..."

"Kể đó, tôi đột nhiên trở nên ám ảnh, tôi bị ám ảnh bởi một việc, phần thần lẩn trong tôi cố sức chống trả lại sự xâm chiếm của phần người, nhưng rồi tôi mất kiểm soát, thế rồi tôi đi vào thị trấn, và tôi đã làm một việc khiến tôi ân hận vô cùng. Tôi buộc phải đi tìm kiếm..."

Trần Ngọc Lâm hứng khởi:

"Một nạn nhân loài người?"

"Bậy!"

Hồ Minh Đức khịt mũi:

"Một công việc!"

"....."

"Ý tôi là, con điên cuồng của tôi sẽ không bao giờ lắng xuống, cho tới khi tôi có thể tìm được một công việc ổn định, mức lương ưu đãi, bảo hiểm và phải có tiền thưởng làm thêm giờ! Ý tôi là kì lạ không? Tôi còn chẳng biết tiền thưởng làm thêm giờ là gì nhưng mà tôi đã muốn nó. Dù sao thì tôi cũng đã kiếm được một công việc ngay trưa hôm đó."

"Quào!"

Trần Ngọc Lâm trầm trồ:

"Ông sẽ khiến các cử nhân thất nghiệp phải lấy làm tấm gương đấy. Cho tôi hỏi việc gì vậy?"

"Cảm ơn. Tôi làm chuyên viên tiếp thị sản phẩm, nói cách khác là bán hàng đa cấp." (Trần Ngọc Lâm: -.....)

Hồ Minh Đức nhún vai:

"Dù sao, việc đó cũng vô cùng phù hợp với tôi. Tôi đi ra ngoài, mặc bộ vest, tiếp chuyện với khách hàng theo những mẫu đã có sẵn. Tôi chẳng hiểu tôi đã nói gì, và cả khách hàng của tôi cũng thế. Cuối ngày hôm đó tôi thăng cấp lên nhân viên cấp 3."

"....."

Trần Ngọc Lâm

"Mà khoan đã, tôi nhớ là để đi làm đa cấp, anh phải hoặc là đặt tiền, hoặc là đặt chứng minh nhân dân, anh làm sao kiếm ra được mấy cái đó?"

"Tôi không cần mấy thứ đó."

Hồ Minh Đức lắc đầu:

"Anh thấy đó, tôi sau khi hóa thành người đã sở hữu một lợi thế lớn nhất trong thuyết Darwin của loài người so với động vật, khả năng lừa dối để đạt được thứ mình mong muốn. Việc đó, thế luôn nhé, vui hơn ngụy trang nhiều."

"Hah."

Trần Ngọc Lâm bật cười:

"Thế làm sao ông chứng minh bây giờ ông không đang lừa tôi?"

"Không biết."

Hồ Minh Đức nhún vai:

"Hên xui, 50-50. Tôi còn chẳng hiểu đến một nửa những gì tôi đang kể."

"....."

Trần Ngọc Lâm thờ dãi:

"Trời ạ."

"Điều điên rồ kế tiếp, là những gì mà tôi đã làm khi tôi tan ca làm. Trong tình trạng kiệt sức, kiệt quệ tinh thần, tôi đã phạm tội giết chóc."

"Chà, thú vị đây."

Trần Ngọc Lâm nói, chợt nhận ra Hồ Minh Đức nhìn hấn bằng ánh mắt kì quái:

"Thứ lỗi, ý tôi là.. ông giết ai?"

Hồ Minh Đức trầm ngâm, im lặng một quãng rồi nói:

"Một con bò. Một cái bánh hamburger bò. Nhiều ớt, và sốt cà chua."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trán Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 244

"Một cái bánh hamburger?"

Trần Ngọc Lâm nhú mày:

"Trong trạng thái tự nhiên ông ăn chay à?"

Đồng thời, hấn nhắc điện thoại lên, là Bảo Sơn gọi, có điều hấn không nghe máy mà chỉ để lại một tin nhắn báo việc cho gã mà thôi.

"Không, tôi ăn côn trùng và thi thoảng là nấm và hoa quả."

Hồ Minh Đức nhún vai:

"Nhưng mà cậu biết đấy, chẳng ai thích ăn côn trùng cả. Thậm chí chính côn trùng cũng chẳng thích ăn côn trùng."

"Dù sao thì, ngay sau khi đó, tôi mang theo thành quả đồ sát của tôi về đến nhà nghỉ, tôi dành cả buổi tối hôm đó liên tục xem phim... heo."

Trần Ngọc Lâm

"....."

"Nhưng sau đó, tại một lúc nào đó vào ban đêm, tôi đã biến hình trở lại. Đầu tiên là đôi tay, kế đó bắt đầu đến toàn thân... Và tôi quay trở lại hình dáng trước đây cổ xưa của tôi, mọi việc đều vô cùng ổn, cho đến buổi sáng hôm sau, tôi bắt đầu biến trở lại thành người."

Hồ Minh Đức ánh mắt hiện lên chút tuyệt vọng:

"Sáng hôm đó, tôi quay trở lại với công việc. Nhưng bây giờ, một khi tôi đã có việc làm, chưa gì tôi đã bắt đầu nghĩ tới việc tôi ghét nó tới mức nào. Nhưng mặt khác, tôi lại không thể bỏ việc, nỗi sợ bỏ việc nguyên thủy của con người lại một lần nữa chi phối tôi."

"Bỏ việc thì tiền đâu mà chi trả hóa đơn? Không có việc thì làm sao vay tiền, làm sao mà được thế chấp, dù nó là gì đi nữa? Và tôi lại e sợ vì mình chưa dành dụm đủ tiền nghỉ hưu, ý tôi là.. điên rồ, chủng loài của tôi còn không có tuổi nghỉ hưu. Cho nên, tôi đã đi tới một vị bác sĩ."

Trần Ngọc Lâm

"?"

Hồ Minh Đức:

"Nhưng ông chỉ cười ha ha khi nghe tôi tâm sự, sau đó ông kê cho tôi một đồng thuốc không có tác dụng gì ngoài việc khiến đầu óc tôi mụ mị cả đi. Kết quả là, tôi đã làm một việc điên rồ..."

"Từ từ, để tôi đoán."

Trần Ngọc Lâm bắt đầu hứng khởi trở lại:

"Ông tấn công và giết một con người?"

"Bây nào? Đây, cậu nên thực sự đi khám tâm lý đây, tôi thấy cậu có hứng thú với việc tàn sát quá đấy."

Hồ Minh Đức lắc đầu thương hại nhìn hắn:

"Tôi nuôi một con chó. Tôi đặt tên nó là.. Milu."

Trần Ngọc Lâm ừm ừm:

"À, hồi trước tôi cũng có một con rùa, nó cũng có cùng cái tên đấy."

Hồ Minh Đức hồ hởi

"Thế con rùa đó thế nào rồi? Không nói ngoa, tôi thích nuôi rùa lắm."

"Không biết."

Trần Ngọc Lâm thờ dãi:

"Năm lớp 9 tôi đi Mỹ chơi, tôi bị một con điên rồ nào đó bám đuôi trong nửa tháng, sau đó tôi kiện con đó ra tòa và dành được cái trát cách li của tòa. Sau đấy con rùa tôi mua ở cửa tiệm thú cưng gần đó bỗngưng mất tích một cách kì bí, cùng đồng quần áo của tôi nữa."

"....."

Hồ Minh Đức nhún vai:

"Dù sao thì, tôi nhanh chóng nhận ra rằng cách duy nhất để được vui vẻ khi làm người là kết thân với một thứ không phải người. Cậu cũng từng nuôi thú, chắc cậu hiểu mà?"

Trần Ngọc Lâm lắc đầu:

"Ừm.. thực ra sau khi con rùa bị mất tôi bị rối loạn tâm lý một thời gian, tôi không nuôi con gì nữa cho tới gần đây..."

"Ồ, thật đáng tiếc. Vì Milu."

Hồ Minh Đức giờ chai rượu lên nhấp mấy ngụm cuối, vứt vào trong giỏ rác gần đó:

"Chà, hôm đó, chúng tôi chơi đùa suốt đêm. Nhưng vài ngày sau lúc tôi quay trở lại sau khi dụ thêm vài chục người mua đồ, Milu... đã biến mất. Tôi tìm kiếm nó suốt... Ý tôi là, suốt cả đêm, nhưng hoàn toàn vô vọng."

"Dù sao, cuộc đời cũng là vô vọng mà. Một vài giây phút vui vẻ ngắn ngủi, vây quanh bởi vô số nỗi đau và nỗi buồn."

"Thế nhưng cũng chính lúc này, ngay khi tôi từ bỏ việc tìm kiếm, tôi lại nhìn thấy cậu ta."

"Milu."

Trần Ngọc Lâm hứng chí hỏi. Hồ Minh Đức lắc đầu cau mày:

"Không, cái thằng chó đã cắn tôi và biến tôi thành người ấy."

"....."

Trần Ngọc Lâm giờ tay lên:

"Đây khoan đã, tôi không biết là ông đang bịa chuyện hay đang nói thật, nhưng mà mấy lần tôi thốt ra mấy ngôn từ bạo lực thì ông phun ra mấy thứ dễ thương, còn lâu lắm tôi mới sửa được một câu dễ thương thì ông lại khạc ra một thứ bạo lực là sao?"

"....."

Hồ Minh Đức:

"Xin lỗi, tôi không có ý... đó là câu chuyện của đời tôi đấy. Dù sao, chỉ việc nhìn thấy thằng chó đó cũng khiến cho nhân tính của tôi dâng cao hơn nữa, và trong lòng tôi tràn ngập một thứ cảm xúc mà chỉ con người hiểu được, báo thù. Và tất cả những gì tôi muốn là..."

"Bóp cổ hắn và ăn thịt hắn?"

Trần Ngọc Lâm hỏi, hai mắt rực sáng. Hồ Minh Đức gật mạnh đầu:

"Chuẩn."

"Tuyệt, bây giờ mới gọi là kể chuyện chứ."

Hồ Minh Đức kể đó thờ dài:

"Dù sao, ngay khi đó tôi lại nhìn thấy hắn ăn thịt người khác, thắt một sợi dây quanh cổ cô ấy, và cắn cổ cô ta. Rất nhiều máu đã chảy."

Trần Ngọc Lâm

"....."

"Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ sự bạo lực nào vô nghĩa tới thế. Tôi từng sờ nhìn thấy sự kinh dị đó, và tôi không để ý đến rằng thời gian đã điếm. Nhưng cũng không sao, vì khi chứng kiến sự bạo lực vô nghĩa của hắn, tôi quyết định xé bỏ quần áo và quay trở về rừng. Nhưng cũng khi đó, khi mà tôi trên đường về tổ, tôi bắt gặp một cô gái. Ý tôi là tôi cũng không chắc đó là một cô gái, cô ta có ngực, có tóc dài, nhưng mà cơ bắp, bắp đùi, bụng 8 múi..."

Hồ Minh Đức nhớ lại, chột xoa xoa đầu:

"Trời ạ, cô ta đánh còn mạnh còn hơn cả đàn ông."

"....."

Trần Ngọc Lâm ậm ừ:

"Ừ thì.. đó là vì cô ta từng...ừm, trước đây cô ta là....Cô ta từng là... Cô ta là người chuyển giới."

"Ha."

Hồ Minh Đức cười:

"Anh không thể nào chuyển đổi thành giới tính khác được."

"Về mặt DNA thì đúng, nhưng về mặt thể chất..."

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, cố tìm từ ngữ đúng:

"Thật ra đó là một thủ thuật y tế phổ biến, tôi không biết chính xác chi tiết, nhưng anh chỉ việc phẫu thuật... mà có khi cũng chả cần phẫu thuật luôn."

"Hừm.."

Hồ Minh Đức nhướn mày:

"Dù sao thì, cô ta chắc đã khiến tôi bị chấn động nữa. Đêm đó hơi mù mờ với tôi, có người đã lấy súng bắn tôi, rồi còn một gã nào đó đã nhìn lên lúc tôi thay đồ nữa."

"À..."

Trần Ngọc Lâm đơ mặt:

"Tôi nghĩ đó là tôi."

"Hèn chi tôi thấy anh quen quen."

Hồ Minh Đức hơi sững sờ, kể đó cười ha ha nhìn hắn. Trần Ngọc Lâm chột giờ tay:

"Khoan, làm sao ông biến lại thành người được, đang buổi tối mà?"

"Ai biết?"

Hồ Minh Đức lắc đầu bĩu môi:

"Tôi có phải nhà khoa học đâu? Tôi còn chẳng biết cái vụ biến hình này nó hoạt động như thế nào. Thôi kệ, kể nốt, thế là tôi quay trở về nhà nghỉ, và sáng hôm sau tôi đi làm, nhưng rồi tôi càng làm càng chán, thế là tôi ra đây, và cố gắng tự sát."

"Bình tĩnh, tình tiết hơi quá nhanh rồi đó, tại sao ông lại muốn tự sát nào?"

Trần Ngọc Lâm nhướn mày. Hồ Minh Đức thở dài buồn bã:

"Ai mà biết, tuyệt vọng, chán nản? Tất cả những thứ đó? Ý tôi là tôi không muốn sáng mai phải thức dậy rồi đi làm, thật là kỳ lạ khi mà cái đó giống như là bản năng của anh, và anh lại ghét nó vô cùng vậy. Giống như anh rất ghét ăn uống kể cả khi anh đói rồi ấy. Nhưng mà hóa ra, mỗi khi tôi bắt đầu trong trạng thái gần chết, thì bụp, tôi lại quay trở về hình dáng cũ, và bằng cách nào đó tôi lại thoát chết."

"À.."

Trần Ngọc Lâm nói, chỉ vào sợi dây buộc chân gã:

"Điều đó giải thích cho cái sợi dây kia, hẳn là ông đã buộc nó vào hòn đá hay cái gì đó, nhưng sau đó ông lại lấy móng vuốt rạch nó ra."

"Đúng thế đấy..."

Trần Ngọc Lâm gật gù, thở dài, bắt chọt hán nhịu mày:

"Khoan đã, nếu như ông không giết ai, và giả sử ông nói thật, vậy thì ai giết.."

Trần Ngọc Lâm nhướn mày, kể đó hán nhớ lại một chi tiết..

"Ông nói hán, tên đã biến ông thành người đã "Thất cô cô ta", đúng chứ? Vậy ông có nhìn thấy sợi dây đó như thế nào không? "

"Không biết, mỏng, trong suốt, nhưng có vẻ rất cứng chắc.."

Hồ Minh Đức nhún vai cố nhớ lại, Trần Ngọc Lâm búng ngón tay:

"Dây cước câu cá?"

"Có lẽ, tôi không chắc lắm."

Trần Ngọc Lâm chọt nhắc điện thoại lên, đánh máy cho Bảo Sơn:

"A lô, Bảo Sơn đấy à? Còn nhớ gã câu cá không?"

"Có. Đã bắt được rồi."

"....."

Trần Ngọc Lâm nhịu mày:

"Nhanh vậy?"

"Đúng thế. Vừa nãy tôi gọi nhưng cậu không nghe máy cho nên tôi đi bắt luôn gã đó, cũng không quá khó để truy ra. Phòng khám nghiệm tử thi mới gửi kết quả, hóa ra các thi thể trước có vài cái chết do mất máu, nhưng riêng lần này chết do bị quấn cổ bởi một sợi dây cước, và tôi lập tức liên tưởng ngay tới gã câu cá kia."

"Sau đó mọi thứ hết sức đơn giản, hẳn thậm chí còn không phản kháng, khai nhận tội trạng luôn."

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Phó Bản Fate

Trần Ngọc Lâm lắc lắc đầu, hóa ra thủ phạm vụ này lại là một con người hoàn toàn bình thường, chẳng có bất cứ yếu tố thần thánh hay linh dị nào ở đây cả.

Ngu ngốc, hần đi tới đây để bắt một con quái vật, hoặc chí ít cũng là một con người hóa thành quái vật và giết người trong con man rợ cùng cực.

Thứ mà hần nhận được hóa ra là một con người giết người theo một cách man rợ vô cùng và một con quái vật vô cùng nhân tính hóa.

Vậy mà Liên Minh còn cắt cử nhiệm vụ đi cho được.

Đã thế, hần lại còn bị Hệ Thống phạt xử phạt nữa. Mặc dù không thường được biết đến là sẽ xử phạt bởi vì hần thường xuyên cố gắng hoàn thành các nhiệm vụ, tuy nhiên Hệ Thống luôn sẽ có hình phạt cho những nhiệm vụ thất bại.

Một ví dụ tiêu biểu là nhiệm vụ khi hần đi xuống Địa Giới lần đầu, bị trừ mất mấy trăm điểm Vận Mệnh.

Tuy nhiên, trừ điểm Vận Mệnh là chuyện nhỏ, 1 lần nọ hần bị "phạt" đi lao động công ích, có nghĩa là làm 1 nhiệm vụ với độ khó không cao, nhưng lại vô cùng vất kiệt sức lực của hần, cụ thể là giết chết 1000 con Slime, toàn bộ quá trình không thể nhận kinh nghiệm.

Slime là loại quái cấp thấp nhất, một số con trưởng thành còn có thể kiếm chút điểm Vận Mệnh, con non còn không có.

Nói cách khác, sau khi quan sát thấy điểm Vận Mệnh của hần không tăng không giảm, Trần Ngọc Lâm biết hần "nợ" Hệ Thống một lần lao động công ích rồi.

Trần Ngọc Lâm mặc dù cảm thấy vô cùng đau xanh rau má, nhưng mà hần vẫn khoanh tay làm cho nốt hai cái nhiệm vụ kia, rồi kể đó hần đi về Vĩnh Hằng đảo nhờ Chân Linh đi giải quyết nốt vụ của lão Hồ Minh Đức.

Dù sao hần cũng đã hứa là sẽ giải trừ cái thuật nguyên rửa này rồi.

Nếu là Liên Minh thì sẽ tính phí, nhưng nếu là bà cô Chân Linh thì chắc hần ì ôi dăm ba bữa là ổn cả. Hoặc là Tiêu Dao Thánh Nhân cũng không tồi, dù hiện tại hần không biết ông đang lưu lạc phương nào nữa. Chẳng thấy ông ở đâu cả.

"Hừm."

Chân Linh nhướn mày:

"Nhóc quả thực là có một cuộc gặp gỡ khá thú vị đấy. Lần cuối cùng ta nhìn thấy một con ma người là cách đây 600 năm."

"....."

Còn có nữa à?

"Ồ đương nhiên."

Chân Linh nhún vai, đôi cánh dơi, chẳng hiểu mọc lên từ khi nào, uốn lượn như sóng:

"Tuy nhiên phần lớn bọn hần sống một cách vô cùng bình thường giữa xã hội, chẳng gây nên quá nhiều sóng gió. Ý ta là, giống như ma sói cắn hươu cũng đâu có biến nó thành một con... ờ, hươu sói. Tuần Lộc thì chắc là có."

"....."

Tuần Lộc? Sói? Lang? Ồ, bà cô này đang chơi chữ.

Chân Linh tắc lưỡi:

"Cụ thể hơn, để vết cắn có hiệu lực, đó sẽ cần phải là một sinh vật đủ to, trí khôn đạt đủ mức nhất định, hình dáng cùng con người không quá sai biệt, kiểu cá heo thì tuy rằng đủ điều kiện nhưng biến đổi là chết ngay, đại khái thế."

Trần Ngọc Lâm nhún vai, tạm không bày tỏ ý kiến. Đối với loại hình mấy thứ liên quan tới lời nguyện các thứ, hần không hiểu quá nhiều, nhưng hần chỉ biết qua nó là một loại hắc ma pháp hình thành từ lòng thù hận, hoặc những cảm xúc tiêu cực của người thi triển mà thôi. Đây là loại kiến thức cơ bản mà ai cũng biết.

Đương nhiên cảm xúc tiêu cực cũng có nhiều loại, một số loại bùa yêu cũng bị tính là nguyện rửa vì nó đến từ sự ghen tị trong tình cảm. Rất nhiều. Nói chung mặc dù Nguyên Thuật là thuật bị cấm, nhưng do đặc tính rất khó để lần ra cho nên mấy thứ này vẫn tràn lan.

"Hồ Minh Đức thì như thế nào rồi?"

Trần Ngọc Lâm hỏi, sau khi về đảo hần liền trao luôn gã cho Chân Linh chữa trị, cô nàng này hình như rất thích ăn mấy lời nguyện.

À thì cô là một cương thi mà.

"Hán à?"

Chân Linh gãi cằm:

"Hình như phân thân thứ 13 của ta thả ông lên bờ sau khi "ăn" cái lờ nguyên của ông rồi. Cái lờ nguyên đó cũng khá là ngon đấy, mặc dù giá trị dinh dưỡng chẳng có mấy."

"Ngon?"

"Ồ, vị nó khá giống thịt gà nướng. Cũng tạm được."

"....."

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, nhìn qua hướng nhà ăn. Ở đó, Shuten Doji đang cùng với đám nhân viên bán thời vụ của đảo thi uống rượu. Trên cơ bản, một cuộc thi uống rượu là một cuộc thi mà hai người thi xem ai uống nhiều hơn thì thắng.

Bọn họ không sử dụng rượu thông thường, mà là rượu bán thần thánh tuần trực tiếp một cách hợp pháp ra từ kho của thần Bachus, thần rượu nho của La mã. Do ông là thần rượu nho cho nên... ờ, ông chỉ có rượu làm nho và các loại cây thuộc họ nho. Kể cả nếu ông có cố làm các loại rượu khác thì chúng cũng sẽ chỉ có vị như rượu nho mà thôi.

Trần Ngọc Lâm từng có hạnh ngộ diện kiến 1 đứa con của ông, gã này lúc nào cũng say lèm bèm thành ra hần còn thiếu chút tướng là bộm nhậu ở đây mờ tối. Giám định cho kết quả hần có một loại kĩ năng nội tại cấp S gọi:

[Biến tất cả rượu chạm vào thành rượu nho - Kĩ năng nội tại cấp S.

Mô tả: Như tiêu đề.]

Ý kiến của hần là cái kĩ năng này nó phé vãi ra. Nhưng mà hệ thống hoàn toàn không care, nếu một kĩ năng mà sử dụng loại hình năng lượng quá cao cấp thì nó vẫn cho đánh giá cấp cao.

Người không thể so sánh việc quay bút bằng ngón tay với việc dùng đại đao chỉ lực để quay bút, đúng chứ?

Đột nhiên, một bảng thông báo hiện lên trước mặt hần:

☞ Thông báo: Nhiệm vụ Phó Bản trừng phạt tính: FATE: ZERO.

Mô tả: Nhiệm vụ Phó Bản: Tiến Nhập Cuộc Chiến Chén Thánh, tuy nhiên Kí Chủ sẽ bị cắt đi các quyền lợi đặc thù.

Quyền lợi: Được quyền mang theo Anh Linh triệu hoán sẵn, đồng thời vẫn được quyền triệu hoán thêm 1 Anh Linh nữa. Quyền lợi này bị hủy bỏ, Kí Chủ chỉ có thể triệu hoán 1 Anh Linh trong Phó Bản, không được mang theo Anh Linh có sẵn.

Quyền lợi 2: Các kí ức về các Anh Linh trong Cuộc Chiến Chén Thánh và bảo khí của họ sẽ bị phong bế.☞☞

"....."

Trần Ngọc Lâm

"Đùa nhau đấy à Hệ Thống?"

☞☞ Đương nhiên là không. Ta tuân theo các nguyên tắc cố hữu, nhiệm vụ bắt sát nhân kia là một nhiệm vụ hết sức dễ dàng, chỉ hơi mang tính lắt léo. Tuy nhiên Kí Chủ đã không hoàn thành được.

Cho nên, tuân theo các nguyên tắc của chính ta, thất bại nhiệm vụ càng dễ, trừng phạt càng nặng, đơn giản vậy thôi.

☞☞

Trần Ngọc Lâm thờ dài lắc đầu, kể đó hần đi về phòng, nhảy lên trên giường suy tính một chút, thuận tiện dò hỏi thêm một số thông tin về Phó Bản Fate: Cuộc Chiến Chén Thánh.

Có vẻ như một khi tiến vào Phó Bản Cuộc Chiến Chén Thánh, do đang trong trạng thái bị trừng phạt hần sẽ bị mất đi các kí ức cố hữu của bản thân về các Anh Linh và Bảo Khí của họ.

Đồng thời, để bù lại cho việc hần không có "nguồn cung cấp" các thánh tích để làm trung gian triệu hồi Anh Linh, hần sẽ được Hệ Thống ngẫu nhiên lựa chọn ra một Thánh Tích để ban cho.

Tuy nhiên, một ngoại lệ: Nếu hần có thể chiến thắng trong 1 trận chiến chén thánh, hần sẽ có thể mang theo 1 Thánh Tích để làm vật triệu hồi trung gian trong lần kế tiếp. Lần này thì còn chưa được.

Ngoài ra, hần có một đặc quyền nhỏ: Hần sẽ tự động mang theo hiệu ứng "tinh thông ngôn ngữ", dù là loại ngôn ngữ nào ở trong đó thì hần cũng sẽ có thể đọc thông viết thạo,

Trần Ngọc Lâm nhún vai, click vào nút "Tiến Nhập Phó Bản" trong giao diện Hệ Thống. Lập tức ngay sau khi hần bấm vào, chợt hần cảm giác dạ dày cùng toàn bộ cơ quan nội tạng giống như thể lộn tùng phèo trong cơ thể, và rồi hần chợt thấy mình xuất hiện trong một căn phòng khách sạn hạng sang.

Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua mấy trang thiết bị trong phòng, toàn bộ ngôn ngữ ở đây đều là Tiếng Nhật.

Còn tốt hần hiểu được.

Tuy nhiên, một việc khiến hần hơi nghi hoặc: Hần cứ ngỡ hần sẽ chỉ có được thân phận là một pháp sư, tuy nhiên hiện tại, ngoại trừ thân phận pháp sư, hần còn có một danh hiệu khác bên cạnh đó.

Từ Đồ!

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Triệu hoán Anh Linh

Fuyuki, thành phố nơi diễn ra Cuộc Chiến Chén Thánh lần này.

Cuộc Chiến Chén Thánh là một cuộc chiến giữa 7 Anh Linh cùng với 7 Servant được triệu hoán. Tất cả những người này là những anh hùng đã được ghi lại dấu ấn trong lịch sử, tí như Jeanne d'Arc, hoặc Hercules.

Người chiến thắng cuối cùng của cuộc chiến này sẽ được mang theo một ước nguyện để cho Chén Thánh thực hiện, thứ mà, Hệ Thống cho rằng sẽ là phù hợp nhất với việc ban tặng 1 món vật phẩm tùy chọn trong khoảng rank từ A++ trở xuống.

Quả nhiên đúng như lời Hệ Thống đã nói, hần sẽ không còn sót lại bất kỳ ký ức nào về các Anh Linh, cũng như Bảo Khí hoặc thậm chí dù là chủ nhân của họ. Điều này được thiết kế bởi hần đi tới cùng thời điểm mà bọn họ còn chưa tiến hành triệu hoán Anh Linh, như vậy có thể ngăn cản việc hần lon ton chạy tới và đồ sát bọn họ trước cả khi bọn họ kịp triệu hoán Anh Linh.

Dù sao, hần cũng là một Từ Đồ. Đương nhiên, chỉ số của hần sệt xa so với khi còn là Tứ Phẩm, nhưng hiện tại bằng vào sức mạnh lúc này của hần, hần cũng đủ sức đem... khoảng 2-3 người giết chết.

Mặc dù Từ Đồ sức mạnh đạt được phần lớn là do sự trau dồi trong cuộc đời bất tử, nhưng chắc Hệ Thống cũng phân bổ qua việc đó rồi, có thể nói sức mạnh của hần gấp nhiều lần người bình thường, nhưng nói là xuất sắc cũng không hần.

Từ Đồ là các ma cà rồng được các Chân Tổ tạo ra như một công cụ, trở thành nô lệ cho bọn họ, nhưng họ sẽ được ban cho sự bất tử và sức mạnh. Tuy nhiên nó lại mang theo một khuyết điểm, đó là họ phải liên tục hút máu để duy trì nó.

Nó gọi là Xung Động Hấp Huyết. Mặc dù cũng bị dính hiệu ứng này, tuy nhiên thứ này thì hần không lo, hần chỉ cần chơi nốt vài ngày rồi phần, trong khoảng thời gian đó thì Xung Động Hấp Huyết khó có thể ảnh hưởng hần.

Dù sao, hần chỉ cần hút máu một lần mỗi tháng. Có thể mỗi Từ Đồ đều có sự khác nhau về thời gian.

Đương nhiên, nếu thực sự phải hút máu, lượng máu hần cần hút chính là một con số kinh khủng, phải cần tới lượng máu của vài ngàn người bình thường để có thể thỏa mãn hần.

Có điều, nếu cần hần có thể dùng [Thức Uống Đóng Hộp Bổ Sung Năng Lượng Cho Sinh Vật Hút Máu], một thứ đồ kì dị do đám não tàn trong Liên Minh chế ra. Loại thức uống này chính là máu, nhưng được trải qua xử lý đặc biệt để giữ nguyên mọi đặc tính của máu đang chảy trong cơ thể, từ sức sống cho tới các đặc tính mà một số chủng loài cần.

Không chỉ đơn giản là vấn đề dinh dưỡng.

Vấn đề duy nhất là mùi vị, do được xử lý đặc biệt nên nó có vị bần thổ, và mùi kim loại đặc sệt. Đám ngu si trong Liên Minh còn quyết định khiến mọi việc tệ hơn bằng cách thêm vào hương liệu vị táo, cái mùi thơm của táo + mùi kinh tởm khiến cho vị của nó giống như đặt mồi âm hiểm vậy.

Mà, với thứ này, rất nhiều chủng loài hút máu có thể sống mà không cần hút máu. Dù sao thì máu đến từ nguồn cung trong bệnh viện không có một số đặc tính mà nhiều chủng loài cần, tí như sự tươi mới. Hơn nữa, nó đến từ các Tu Chân giả, cho nên về chất lượng không cần lo lắng.

Xã hội trong Fate không được phát triển khoa học để phục vụ cho các Từ Đồ và ma cà rồng, tuy nhiên Trái Đất có đủ chủng loại, cho nên hần có rất

nhieu cách để đi lại dưới ánh mặt trời, sống sót mà không cần máu.

Có điều chiến đấu càng nhiều thì hấn cũng cần nhiều máu hơn để phục hồi.

"Lệnh Chú."

Trần Ngọc Lâm nhìn qua bàn tay của mình, chỗ trước đây là 3 cái Lệnh Chú thuộc về Shuten Doji nay đã bị thu hồi, nhường chỗ cho 3 cái Lệnh Chú khác có hình... trái tim, nhìn qua giống một bông hoa.

"Còn đây là Thánh Tích à?"

Hấn nhủ mảy, nhìn qua một cây cung to tổ bố đang đặt trước mặt hấn. Cây cung này chính là Thánh Tích mà Hệ Thống quăng cho hấn, ngoài ra còn có 3 cái mũi tên nữa, nhưng hình như chỉ là để trang trí vì nó là đồ nhựa.

Tạm thời xác định Anh Linh mà hấn sẽ triệu hoán sẽ là Xạ thủ trước đã.

Dù sao, Trần Ngọc Lâm cũng thông qua kí ức mà Hệ Thống nhồi sọ cho hấn, tiến hành vẽ trận văn pháp trận triệu hồi Anh Linh. Có thể các Pháp Sư khác mất rất nhiều công sức, nhưng hấn có thể tự tin xưng là hấn nhắm mắt cũng vẽ được.

Đương nhiên về lần thứ hai thì hấn bỏ tay chịu chết. Giờ nhìn lại cái trận pháp triệu hoán Anh Linh, hấn giống như kiểu hồi còn học tại THPT và nhìn thấy mấy công thức Hóa Học vậy.

"Hãy lắng nghe, ta sẽ tạo ra cơ thể người, và kiếm của người sẽ tạo ra định mệnh của ta."

"Nếu nghe thấy lời gọi của Chén Thánh và thuận theo ý chí của ta"

....

"Ta xin thề rằng ta sẽ là cái thiện của thế giới, và ta sẽ quét sạch cái ác của thế giới."

...

"Trên bảy tầng địa đàng liệm trong vải lụa. Hãy đến đây, hồi kẻ bảo vệ cán cân!"

Một luồng ánh sáng, bùng nổ trước mặt hấn, kể đó, hấn cảm nhận được một làn khói hiện ra trước mặt mình. Từ trong làn khói, bước ra một thực thể vô cùng kinh khủng có hình người, hoặc ít nhất là hấn nghĩ thế.

Người này cao lớn cực kỳ, chỉ ít hơn 2 mét, toàn thân đầy những vết sẹo. Hấn trên tay mang theo một cây cung lớn, có thể nói là khổng lồ. Quán ngang hông của hấn là một cái vảy lam từ da một con sư tử có bộ lông lam từ vàng, bờm lam từ bạch kim và răng lam từ kim cương.

Đầu của nó cùng với bộ bờm được đem ra làm mũ, trông khá man rợ, giống mấy tay thổ dân.

Trên lưng hấn ta mang theo một bó cung tên lớn, mỗi một mũi tên đều là một cành cây được gắn với răng của một con thú ở đầu, vẫn còn mang theo hơi chút âm thấp vì nọc độc.

Trần Ngọc Lâm, hiện tại Giám Định đã bị ngắt, nhưng hấn vẫn có thể nhận ra được thân phận của người này.

Bộ da của con sư tử Nemea, cây cung mang theo những mũi tên lam từ những cái răng và tẩm trong nọc độc của con mãng xà Hydra. Chỉ có duy nhất một kẻ phù hợp.

Người giết chết con mãng xà Hydra, rấn nhiều đầu, chặt một đầu mọc ra 2 cái đầu. Con sư tử Nemea, loài sinh vật mà da của nó không thể bị xuyên thủng bởi vũ khí, tên thì bị lớp da chặn lại, gươm thì gãy.

Một trong những kẻ mạnh mẽ nhất trong số các á thần nếu không muốn nói là mạnh nhất. Con trai của thần Zeus, kẻ giết các quái vật, vang danh với 12 chiến công thần thánh, thậm chí những con quái vật thần thánh cũng phải hàng phục, phim hoạt hình Disney cùng tên..

Heracles trầm ngâm hỏi hấn, cung tên trên vai sáng chói, nặng chịch:

"Người là Master của ta?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Assassin chết?

Trần Ngọc Lâm ánh mắt chợt hiện lên một chút thông tin, thiếu hơn rất nhiều so với Giám Định. Hẳn đây chính là khả năng đặc biệt của một Master của một Anh Linh, khả năng phân biệt ra sức mạnh của một Anh Linh khác.

Sức Mạnh: A+. Mana: A, Nhanh nhẹn: A, May Mắn: B.

Chỉ số này đã có thể xưng là rất tốt rồi. Hơn nữa, không giống khi là Berserker, Heracles lúc này thần trí hoàn toàn tỉnh táo, nói cách khác, bản năng chiến đấu và kỹ năng chiến trường của hắn là không thể nào khinh thường được.

Hơn nữa, cây cung Hydra cũng là một kiện vũ khí vô cùng đáng sợ. Hydra con rắn nhiều đầu, một loài nổi tiếng vì 2 thứ, thứ nhất là khả năng hồi phục, chặt một đầu lại lại ra thêm 2 cái đầu của nó.

Thứ hai là độc tố của nó. Thậm chí cho dù là một đứa con của Titan Kronos, Titan của mùa màng chính là nhân mã Chiron cũng không thể nào sống sót nổi khi bị vô tình bắn trúng bởi mũi tên tẩm nọc độc của con Hydra.

Đương nhiên, Chiron bị nỗi đau hành hạ cho nên mới từ bỏ đi sự bất tử, cũng không hẳn là độc chết. Nhưng cũng đủ thấy độc tố của nó kinh khủng nhường nào.

Về sau, chính Heracles cũng chết bởi nọc độc của con rắn nhiều đầu này. Có lẽ thế cho nên may mắn chỉ là mức B.

Trần Ngọc Lâm nhớ lại tư liệu của Heracles, ngẫm nghĩ về các khả năng. Hiện tại, hắn biết được rằng hắn có một lợi thế chiến đấu rất lớn, tuy nhiên lợi thế này sẽ càng nhanh chóng biến mất khi cuộc chiến càng leo thang lên.

Đó chính là tính bất ngờ.

Mỗi một cuộc chiến Chén Thánh đều tuân theo quy tắc 7 Anh Linh - 7 Master, đương nhiên càng về sau càng loạn, nhưng nhìn chung thì cho đến thời điểm hiện tại thì chủ yếu là thể thức 7-7.

Cho nên, sự tồn tại của hắn đối với Cuộc Chiến Chén Thánh này chính là một sự bất ngờ đến điên cuồng. Càng hơn thế nữa là đối với Heracles, một Archer hắn có thể thực hiện một đòn tập kích bất ngờ lên một Master bất kì.

Một khi Master đã bị tiêu diệt, nguồn cung ma lực đã biến mất, Anh Linh cũng sẽ phải biến mất theo. Khoảng thời gian này có thể là ngay lập tức, cũng có thể là vài phút, vài giờ, thậm chí vài ngày cũng có thể, nhưng nói chung là trừ khi Anh Linh đó tìm được một Master mới, Anh Linh đó sẽ biến mất không nghi ngờ.

Nhìn chung, "chơi" với Master thì dễ hơn chơi với Anh Linh nhiều.

Cho nên sau khi triệu hồi Heracles, hắn đã đem đám Quyển Tộc triệu hoán đi ra để thăm dò xung quanh.

Thế giới Fate cũng tồn tại một loại hình thăm dò thú, xưng là Sứ Ma, nhưng hắn ưa thích sử dụng Quyển Tộc bóng đêm của hắn hơn cả. Tuy rằng chúng chỉ có thể truyền lại thông tin sau khi tự hủy trừ khi sử dụng Kết Nối Huyết Mạch, một kỹ năng cho phép hắn nhìn thấy những gì mà quyển tộc của hắn nhìn thấy, cần chủ động kích hoạt, nhưng hắn lại có thể khống chế hàng chục con một lúc. Nếu là Sứ Ma lúc này 10 con khoảng đó là hắn không khống chế hoàn hảo được rồi.

Hơn nữa, bất luận là tốc độ, khả năng ẩn nấp hay khả năng đột nhập Quyển Tộc đều hơn xa so với Sứ ma. Có lẽ hắn nên tìm cách nâng cấp kỹ năng này.

Tầm khoảng vài ngày sau khi hắn triệu hồi Heracles, hắn vẫn một mực án binh bất động.

Trần Ngọc Lâm bất chợt nhíu mày, hắn cảm giác một con Quyển Tộc bị giết chết. Kẻ giết chết quyển tộc chính là một thực thể hình người, không giống với Heracles, kẻ này toàn thân gầy gò, ốm yếu, đeo một cái mặt nạ đầu lâu xương trắng.

Con Quyển Tộc của hắn truyền lại thông tin, là nó đang ẩn nấp trong một lùm cỏ, đột nhiên một bóng đen lao ngang qua, chỉ kịp nhìn thấy sơ qua thân hình, không kịp nhìn thấy bất luận thủ pháp chiến đấu hay là vũ khí.

Có lẽ là Assassin, hoặc cũng có lẽ là một pháp sư nào đó vô tình bị hắn thăm dò, thuận tiện giết chết con Quyển Tộc.

Quyển Tộc của hắn có một nhược điểm, cực kỳ e ngại ánh nắng, nếu bị đèn pin loại công suất cao chiếu vào cũng đủ chết rồi.

Trần Ngọc Lâm kể đó nhanh chóng đem 15 con Quyển Tộc phi tốc lao về theo hướng mà hắn nhận được tin tức cuối cùng của con Quyển Tộc vừa nãy bị giết chết. Lập tức, một khung cảnh hiện lên trong mắt hắn.

"Đây là Assassin à?"

Trần Ngọc Lâm nhíu mày nhìn vào thân ảnh màu đen, mặt nạ trắng, chỉ nhỏ như bàn tay do con Quyển Tộc hắn đang điều khiển chỉ quan sát từ khoảng cách xa mà thôi. Cũng do khả năng của Master là nhìn ra thông số của các Anh Linh cho nên hắn có thể nhận ra được, đây cũng là một Anh Linh.

Do bị Hệ Thống phong bế trí nhớ liên quan đến các thông tin chi tiết về Anh Linh và Master của họ, còn có cả Giám Định cũng bị phong bế, cho nên đây là cách duy nhất mà hẳn phân biệt Anh Linh và người thường.

Anh Linh - Assassin này đang chạy gấp trong rừng, hẳn có thể nhận ra được ánh mắt của Anh Linh này thì thoáng hướng về phương hướng của mấy con Quyển Tộc đang lao vút đi, bám theo Assassin.

Tuy nhiên, trái với con Quyển Tộc đầu tiên, Assassin này không có tấn công những con Quyển Tộc của hẳn, mà giống như hoàn toàn không nhìn thấy chúng, chạy thẳng phương hướng tới một ngôi biệt thự.

Lúc này dường như hẳn đang sử dụng một kĩ năng: Che dấu hiện diện, cho phép hẳn nén lượng ma phục phát ra ngoài tiếp cận con số không, giúp Assassin thoát khỏi hành động trong đêm tối.

Assassin tiếp cận gần với căn biệt thự, kẻ đó, đột nhiên không một tiếng động, hẳn biến mất. Trần Ngọc Lâm cũng biết cái này, đây là hình thái linh thể, hay linh hồn gì gì đó, có thể cho phép một Anh Linh trở thành linh hồn, không còn nhận tác động từ các sự kiện vật lý.

Mặc dù không nhìn thấy Assassin, nhưng Trần Ngọc Lâm vẫn có thể tưởng tượng được Assassin lúc này đang nhẹ nhàng đâm xuyên qua lớp phòng thủ của căn biệt thự này, hoàn toàn không gặp chút khó khăn gì cả.

Kẻ đó, hẳn xuất hiện ở khoảng nửa khu vườn trở lại.

Khu vườn này thuộc sở hữu của một Master cũng tham dự trong Cuộc Chiến Chén Thánh, khu vườn này sở hữu một kết giới pháp thuật. Assassin, một Anh Linh được triệu hoán cùng Master của hẳn đã cùng với chủ nhân của căn biệt thự đặt thành một loại hợp tác cách đây vài ngày. Hẳn cũng đã tham gia vào vài nhiệm vụ phòng thủ, nên nói hẳn biết rõ cách bố trí các trường ma thuật tại nơi này cũng không ngoa.

Cách đây một giờ, Assassin nhận nhiệm vụ ám sát chủ nhân căn biệt thự từ Master của hẳn, Kirei.

Khu vườn này có 2 lớp bảo hộ ma thuật, một lớp có thể dễ dàng vượt qua bằng dạng linh thể, lớp thứ hai, khó khăn hơn, phải sử dụng các tác động vật lý, vừa gỡ bỏ nó vừa từ từ tiến vào. Đồng thời do vấn đề "vật lý", cho nên Assassin phải biến trở lại hình thái nhân thể.

Anh Linh chỉ có thể tồn tại ở 2 dạng, linh thể và nhân thể, không thể đồng thời ở 2 dạng cùng lúc, cũng không thể biến chỉ một nửa thành một dạng, nửa sau 1 dạng được.

Trần Ngọc Lâm, thông qua Quyển Tộc nhìn thấy Assassin dướì một tay chạm vào một vật thể trông giống một viên bảo thạch, có vẻ là một cái khóa kết giới.

Ngay thời khắc bàn tay hẳn chạm vào viên bảo thạch, bàn tay đó đã bị một ngọn thương xuyên qua từ bên trên, lóe sáng trong bóng tối như ánh chớp.

Trần Ngọc Lâm lập tức chuyển tầm nhìn từ hướng ngọn thương bắn tới, tìm kiếm kẻ vừa bắn thương.

Mà thực ra cũng không cần tìm.

Trên đỉnh tòa lâu đài, một bóng người trong bộ giáp màu vàng hoàng kim chói lọi đứng đó hờ hững, liếc Assassin với đôi mắt đỏ rực chứa đầy sự khinh bỉ:

"Tên sâu bọ đang luôn lách dưới đất kia, ngươi đang cầu khẩn ai ân xá cho ngươi đây? Ai cho phép ngươi nhìn ta? Sâu bọ chỉ được phép nhìn xuống đất khi mất mạng mà thôi, như chính cuộc đời của lũ bọn ngươi."

Xung quanh bóng người này, vô số vật thể sáng lóa xuất hiện, nhiều đến đếm không xuể. Những vật thể đó là đao kiếm, thương kích, cái nào cũng trang trí rực rỡ, và chẳng cái nào giống cái nào. Tất cả đều chia vào Assassin.

Kẻ đó, chẳng còn nhiều để nói. Anh Linh đầu tiên chết đi, nhận một kết cục khó coi, bị vô số thanh binh khí cắm xuống, nghiền từng mẩu thịt thành những mảnh vụn.

"Hừm.."

Trần Ngọc Lâm thu hồi Quyển Tộc trong một tiếng nổ bụp khi mười mấy con Quyển Tộc cùng lúc nổ tung, một hiệu ứng phụ từ Kết Nối Huyết Mạch.

"Một bảo khí thật kinh dị. Assassin bị giết không có một chút hoàn thủ. Nhưng có chút gì đó sai sai."

Do Trần Ngọc Lâm ở Trái Đất gặp qua quá nhiều trường hợp một sự vật, sự việc nhìn thế mà không phải thế, cho nên hẳn cũng không quá tin tưởng thứ mà hẳn thấy trước mắt.

"Chủ Nhân, ngươi không thực sự nghĩ Assassin vẫn còn sống đó chứ?"

Trần Ngọc Lâm nghe được giọng của Archer - Hercules nói. Hẳn trầm ngâm đáp lại:

"Rất có thể vậy. Có thể là một ảo ảnh gì đó, hoặc con rối. Không có gì chứng minh thứ bị giết kia là Assassin cả. Dù sao, quan trọng hơn, là thân phận của một trong bộ ba hiệp sĩ - Archer kia."

Càng quan trọng hơn, quá nhanh. Thời gian từ lúc Assassin xuất hiện tới khi bị cây thương đâm thủng tay là khoảng 2-3 giây, quá nhanh. Chỉ có thể suy nghĩ như là gã người vàng chóe kia đã đợi sẵn ở đó. Bằng không, chỉ cần chạy đi kiểm tra hắn cũng đủ tốn thời gian tương tự.

Hơn nữa, một đầu mối quan trọng về gã Anh Linh vàng chóe kia, đó là vũ khí của hắn, hàng chục thanh vũ khí cùng lúc bay ra, băm Assassin thành mảnh vụn.

Một số vũ khí của Anh Linh là do người đời sau tin tưởng, khiến cho Anh Linh có được bảo khí đó. Một số thì là các vũ khí nguyên bản, hoặc thậm chí là thần thánh ban thưởng, nhưng nhìn chung, một số trang bị sẽ nói lên vài chi tiết về chủ nhân của nó.

Tỉ như Heracles, nếu hắn xuất hiện bộ da con sư tử Nemea sẽ lập tức thu hút sự chú ý, nhưng Heracles cũng không có nhiều điểm yếu có thể khai thác được trong thần thoại. Một số thì khác, tỉ như gót chân Asin...

Một bảo khí hùng mạnh rất dễ truy ra nguồn gốc, cho nên khó có thể tung ra quá sớm như vậy. Có 4 loại trường hợp, thứ nhất, đó là Anh Linh tự chủ trương, xét lời nói cũng hắn cũng không phải không thể. Thứ 2, đó là hắn muốn chứng tỏ uy lực của Anh Linh cho thiên hạ biết, như vậy Anh Linh đó hắn mạnh vô song.

Thứ 3, hắn hoàn toàn không để tâm đến việc danh tính Anh Linh có thể bị lộ. Thứ 4, có một cái gì đó mà hắn muốn chứng tỏ cho bàn dân thiên hạ cùng biết, không phải là thực lực của Anh Linh, mà là một thứ gì đó khác, một sự thật nào đó có thể làm thay đổi cuộc chiến.

Ngoại trừ việc đó chính là cái chết của Assassin, hắn không thể nghĩ ra cái gì khác.

Thứ duy nhất mà Trần Ngọc Lâm có thể kết luận là 2 thứ: Một, hắn rất mạnh. Hai, bảo khí của hắn có thể nối thông với một loại không gian tích trữ, hoặc là một cái máy bắn vũ khí, bởi vì các loại vũ khí bắn ra không có một khuôn mẫu nhất định, mỗi một thanh đều hoàn toàn khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248

Theo sau cái chết của Assassin, không khó để nhận thấy rằng phong vân đã nổi lên.

Đương nhiên đó cũng chỉ là một cách nói. Kì thực, mọi thứ vẫn như bình thường. Tuy nhiên Trần Ngọc Lâm có thể ngửi được mùi không khí sặc lửa trong không khí.

Bất kể là từ đám Sư Ma đang bay lượn đầy bầu trời, hay là ngày hôm qua Assassin bị một Anh Linh vàng chóe "bắn chết", hay là hôm qua một cỗ xe bò đột ngột lao từ trên trời xuống cũng đều khiến cho tất cả mọi Master cùng các Anh Linh của họ trở nên cảnh giác.

Không chỉ có các Master mới gửi đi các Ma Sứ, mà một số pháp sư cũng đang theo dõi cuộc chiến này cũng gửi các Ma Sứ của riêng họ nữa.

Trần Ngọc Lâm lúc này đang là một Tử Đồ cho nên hắn không thể ra ngoài ánh sáng mặt trời. Chỉ ít về lý thuyết là thế. Tuy nhiên hắn có những cách nhất định, không thuộc về thế giới này, trèo lên mình bộ áo Cách Nhật, một loại áo khoác đặc biệt thiết kế chuyên cho các sinh vật như ma cà rồng, cho phép đi ra ngoài vào ban ngày, loại tốt nhất.

Nói thì nói thế, hiện tại hắn vẫn mặc cái áo khoác trùm đầu, để lộ đầu ra, chết thì không chết được nhưng chắc chắn vẫn sẽ bốc khói.

Đương nhiên hắn cũng không rõ lắm về khoản "chết", thứ này thiết kế chống lại ảnh hưởng của mặt trời đối với ma cà rồng cũng không khác gì dàn thiêu lửa, nhưng trong này, ánh mặt trời đối với Tử Đồ lại khiến họ bị thoái hoá tới mức biến thành tro bụi, tiêu diệt thẳng vào căn nguyên sự bất tử của họ.

2 cái khác nhau về bản chất của sự ảnh hưởng.

Chết vì ánh mặt trời là một cái chết khá ngu ngốc, cho nên hắn lúc này vẫn mặc đồ cẩn thận đầy đủ với áo trùm đầu, kính râm, khẩu trang. Chỉ trông giống một thẳng biến thái sát nhân hoặc một gã nào đó không muốn bị lộ danh tính khi đi làm mấy chuyện phạm pháp rất bình thường mà thôi.

Cũng đâu có khả nghi lắm? Trên đường đi tới quán cà phê hắn chỉ bị giữ lại bởi cảnh sát khoảng 3 lần thôi mà.

Nếu không gây nên nghi ngờ, chắc cũng chẳng đến nỗi dẫn động 1 Thừa Hành Giả tới đây đâu nhỉ?

Chà, dù sao thì hình như có một thẳng cha nào đó gần đây chạy loanh quanh thành phố và giết người, sau đó vẽ ra các kí tự tế tụng quỷ Satan gì đó. Do về ngoài được mô tả "quá đổi khả nghi" của hắn, cho nên hắn bị giữ lại vài lần cũng không lạ.

Thôi nào, hắn trông cũng chẳng khác mấy thẳng cha đang tính phạm pháp khả nghi bình thường thôi chứ có gì đâu?

Trần Ngọc Lâm cũng chẳng quan tâm lắm, hắn mua một cốc cà phê phin, thông thường hắn sẽ thích dùng mấy cái máy pha cà phê, nhưng mà... thôi kệ vậy.

Tuy nhiên nhìn chung, hắn chủ yếu chỉ chạy loanh quanh thành phố vào buổi đêm mà thôi. Đương nhiên trong tình trạng cần thiết, hắn cũng không ngại đi ra ngoài giữa ban ngày. Dù sao, một khi hắn đã hiện thân, như vậy chắc chắn sẽ đưa tới sự chú ý của Giáo Hội, một tổ chức "độc lập", tuy nhiên họ có ý kiến gì không với việc một Tử Đồ là Master thì chẳng ai hay.

Buổi đêm hôm đó, Trần Ngọc Lâm ngồi trong căn phòng, trong khi đó Heracles trong hình dáng linh thể ở bên cạnh hắn, đồng thời hắn cũng phải đi ra hơn 50 con Quyển Tộc đi ra ngoài tuần tra.

Mệnh lệnh dành cho chúng rất đơn giản, nhìn thấy bất kỳ ai trông có vẻ kì dị hoặc khả nghi thì lập tức tự hủy, đồng thời báo lại thông tin về cho hắn.

Kết Nối Huyết Mạch chỉ có thể thông qua chính hắn tự phát động, vấn đề là trong lúc Kết Nối Huyết Mạch hắn sẽ không thể làm gì khác, cho nên hắn để bọn nó tự tung tự tác là lựa chọn tốt hơn.

Vấn đề là lũ này có tới 3 con lúc vừa chui ra đã tự nổ tung, truyền vào hình ảnh "một kẻ nào đó trông có vẻ kì dị hoặc khả nghi" ngay lập tức.

Chính hắn.

"....."

Trần Ngọc Lâm đậu xanh rau má đem lũ Quyển Tộc cử đi ra ngoài, trong lúc đó, hắn tán chuyện với Heracles.

Heracles lúc này đang hỏi hắn:

"Ta muốn hỏi ngươi một việc, Ma lực của ngươi là thứ gì vậy?"

"....."

"Ý của ta là, Ma lực của ngươi rất khác lạ cùng với đám Pháp sư khác. Ta cảm thấy nhìn qua thì chúng không mạnh mẽ bằng, ngược lại rất bình tĩnh, tuy nhiên bên trong nó lại là một cái gì đó.. khác biệt, nhưng vẫn tràn đầy uy lực..."

"Ồ, ngươi nhận ra rồi à?"

Trần Ngọc Lâm tươi cười:

"Là thế này, chúng ta, không giống lũ pháp sư, tự thân chúng ta đều luôn cố đạt một định mức linh.. ý ta là ma lực tiết ra ngoài đạt mức dưới 0.3. Tức là chỉ có khoảng 0,3% lượng ma lực bị thoát ra ngoài trong ngày. Kể cả trong chiến đấu."

Trần Ngọc Lâm giải thích, hệ thống tu luyện của thế giới của hắn cùng FATE có sự khác biệt khổng lồ. Ở thế giới FATE, ma lực tiết ra ngoài trên cơ bản có thể không chế, tuy nhiên khi chiến đấu thì một lượng lớn ma lực sẽ bị phân tán ra thông qua các vận động cơ thể, các cử động không cần thiết, chuyển hóa thành vài loại năng lượng khác như quang năng hoặc nhiệt năng.

Thế giới của hắn khác biệt, bọn hắn coi trọng thứ gọi là dòng tuần hoàn năng lượng. Lý thuyết là giống như một cốc nước bằng kim loại, có một cái nắp đậy, bất kể nó có được nung nóng thế nào, thì nước bên trong cốc vẫn sẽ không đổi.

Dù cho có bốc hơi thì hơi nước cũng nhanh chóng tụ lại thành nước lần nữa mà thôi. Số lượng vẫn không xê xích đi.

Việc của bọn hắn là cố gắng để đóng lại cái nắp đó, trong khi coi thân thể là cái cốc. Đương nhiên nhìn chung, nó không có tác dụng trong những tuyệt chiêu yêu cầu giải phóng linh lực mà chỉ có tác dụng đối với những thuật pháp tác động vốn vẹn trong phạm vi thân thể, nhưng thế đã là rất đủ rồi.

Nắm giữ cái gọi là "tuần hoàn năng lượng", thậm chí có những người có thể nâng cao lên một bước, điều khiển cả dòng tuần hoàn của thứ năng lượng gọi là thọ nguyên.

Đương nhiên hắn còn chưa đạt tới mức khống chế hoàn mỹ, vẫn có một lượng linh lực/ma lực tiết ra, nhưng nhìn chung ngay khi chúng bị thoát hơi ra, có thể do quá trình vận động, hít thở, đi lại, hắn đều lập tức thôn phệ ngược trở vào.

Heracles thắc mắc cũng là chuyện thường, hắn sở hữu số lượng bảo khí và cả chất lượng của chúng đều ở mức không tương. Nếu là bất cứ pháp sư bình thường nào thì hắn duy trì trạng thái chiến đấu cũng đủ vất vả rồi.

Có điều Trần Ngọc Lâm không phải là pháp sư thông thường, hiện tại hắn là Tử Đồ, lượng ma lực trong cơ thể đem so với người bình thường chỉ hơn chứ không có kém. Lại thêm khả năng kiểm soát dòng ma lực.. hắn có thể đảm bảo cung cấp đủ ma lực cho Heracles chiến đấu trong ít nhất vài giờ liền tục.

"Đừng quan tâm về việc đó. Trong trường hợp nát nhất, chúng ta vẫn còn biện pháp 2."

Trần Ngọc Lâm tự tin nói, giờ lên một khối tinh thể giống kim cương rất nhiều mặt, phát ra ánh sáng lấp lánh dưới ánh trăng.

"Đây là.."

Heracles nhìn chăm chăm vào viên tinh thể trong tay hắn, mặc dù trong suốt, nó lại khúc xạ ánh sáng theo những đường nét phức tạp. Nó giống như những tinh thể huyền bí được dùng bởi những Pháp Sư, nhưng có vẻ mức độ khuếch đại thì hơn hẳn.

"Tinh Thể Ma Lực?"

Một Tinh Thể Ma Lực, nói đơn giản, là một cục pin Ma Lực, nó dùng để thêm một lượng Ma Lực khi niệm chú.

"Chưa từng nghe qua, nhưng chắc cũng cùng loại nguyên lý như Linh Thạch. Ta từng thấy qua vài viên bảo thạch mà các pháp sư sử dụng khi đi thám thính, cũng không khác lắm."

Trần Ngọc Lâm vẫy tay:

"Thứ này, là Tinh Hạch, một cục li.. ma lực thuần khiết nhất. Độ thuần khiết của nó đạt tới mức 99.99%, chỉ 0.01% là hợp chất nhân tạo để giữ nó vững chãi ở hình thái này."

Bằng không.. Trần Ngọc Lâm tự nhủ, nó sẽ lập tức nổ tung giống như một quả bom Na-pan vậy. Thậm chí còn mạnh hơn nhiều.

Heracles không có thiên phú Ma Thuật, hắn có thể được triệu hồi đến với Cuộc Chiến Chén Thánh với mọi Trường Pháp, Archer, Saber, Berserker, thậm chí cả Rider, chỉ trừ Caster. Nhưng hắn có biết các kiến thức về chúng qua những cuộc hành trình của mình.

Hắn nhận ra viên tinh thể này chứa đựng nguồn Ma Lực khổng lồ hơn rất nhiều so với những Tinh Thể Ma Lực mà hắn từng nhìn thấy.

Có lẽ, một viên đủ hắn chiến đấu trong vài ngày.

Trần Ngọc Lâm tự tin nằm ườn ra ghế, nhâm nhi ly nước ép táo. Bằng vào thực lực Từ Đồ hiện tại, hắn còn chưa thể hấp thu một viên Tinh Hạch, kết cấu của nó quá mức bền vững. Nhưng thực ra hắn cũng không cần.

Hắn sử dụng một chiêu trò, có một loại vật chất gọi là Chiết Giải Tinh Hạch, thứ nó phân rã không phải là Tinh Hạch, mà là vật chất giữ các tinh thể năng lượng thuần túy ở thể rắn lại với nhau, từ đó các tinh thể năng lượng trở lại hình thể linh vụ nguyên sơ của nó.

Nói chung nó tạo ra một khu vực tràn đầy linh lực trong không khí.

Kế đó, hắn lại hấp thu ngược lại những thứ linh lực này. Đương nhiên hình như thế giới này gọi nó là ma lực.

"Ồ, cuộc chiến bắt đầu rồi kìa Her.. à quên, Archer. "

Trần Ngọc Lâm liếm môi, hắn vừa nhận được tin tức từ một đám Quyển Tộc, lũ Quyển Tộc này phát hiện ra 4 Anh Linh đang dần áp sát vào nhau.

"Ta cũng cảm nhận được."

"Hắc, xem chừng nhận định của ta đã đúng."

Một kẻ là một cô gái, cô gái này mặc một bộ váy xanh, phủ lên tám giáp lên trên bộ váy quý tộc. Cô gái này cầm theo một cái cán kiếm.. chính xác hơn, là một thanh kiếm với phần lưỡi bị bao phủ trong những làn sóng ma thuật liên tục thay đổi, khiến cho chân diện mục của thanh kiếm không thể bị nhìn thấy.

Kẻ thứ 2 là một Anh Linh mang theo 2 cây thương, cả hai cây này đều được buộc trong một tấm vải, cũng giống như Anh Linh đầu tiên, có mục đích nhằm che mất đi các đặc điểm nhận dạng của Anh Linh đó.

Thứ 3 là một Anh Linh lực lưỡng, đang đứng quan sát từ trên cây cầu. Trần Ngọc Lâm nhìn thấy hắn không hơn gì khác ngoài sự tình cờ, do hắn đứng trên các thanh sắt của cây cầu.. và hắn quá nổi bật so với bình thường.

Thứ 4, đang đứng ở một vị trí cao nhất, chính là kẻ đã chết tối qua.. Assassin.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 249: 5 Anh Linh

Trần Ngọc Lâm cùng Heracles đứng ở trên một tòa nhà, nhìn chăm chăm vào chiến trường giữa 2 Anh Linh. 2 Anh Linh này, một là một cô gái đang cầm trên tay một thanh kiếm tàng hình, hắn là Saber, người kia chắc chắn là Lancer, cầm trên tay 2 cây thương.

Đứng trên cây cầu quan sát 2 Anh Linh chiến đấu là một Anh Linh khác, không rõ Trường Phái. Tuy nhiên Assassin, Saber, Lancer đều đã xuất hiện. Còn lại 4 Trường Phái lần lượt là Berserker, Archer, Caster và Rider.

Thân hình lực lưỡng và thanh gươm 2 lưỡi ngang hông, hân gã này không phải là Caster. Hôm qua Trần Ngọc Lâm còn chứng kiến gã này vung thanh gươm, triệu hồi ra một cỗ ngưu xa với hai con bò thần kéo xe, điều này chứng tỏ gã này phải là một Rider.

Còn có Assassin nữa, kẻ được- cho-là đã chết tối qua.

Trần Ngọc Lâm thông qua một cái ống nhòm, loại dùng trong thiên văn học, có thể tháo ráp, nhìn thẳng tới chiến trường, tay nhâm nhi gói snack, còn Heracles một tay ngó cái ống nhòm, lăm lăm:

"Mấy thứ khí cụ này thật hay ho. Thời ta còn sống có khi cũng chẳng mấy ai nhìn xa được đến thế. Nhưng mà ngắm các vì sao bằng thứ này thì có hơi..."

"Ồ. Đó là hàng xịn, chúng ta dùng nó để ngắm mặt trăng, UFO và những con quái vật bay trên bầu trời là chủ yếu."

Trần Ngọc Lâm nhún vai:

"Pháp sư không hợp với công nghệ lắm, nhưng ta không quan tâm sự xung đột 2 thứ đó."

Hắn hiện tại đang sử dụng ống nhòm quan chiến trong khi đội đám Quyển Tộc tới đây và bao vây chỗ này, cho tầm nhìn tốt nhất. Không có cách, đám Quyển Tộc vừa này bị chiến ý từ 2 Anh Linh đem phá tan rồi.

Saber cùng Lancer đang chiến đấu với nhau, có vẻ như Lancer lúc này đã bỏ đi bộ giáp sắt của mình, lao vào Lancer với thanh kiếm lúc này bùng lên một đồng lửa, hết như pháo hoa vậy.

Bất quá lúc này Lancer đột nhiên hất chân lên, một vật thể dài như một cây thương bay thẳng lên, kể đó hắn đem cây thương này rạch một nhát qua đường bay của Saber, lúc này dường như đã không thể chuyển hướng.

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, kỹ thuật của Saber dường như rất giống Đại Tu La Dao Pháp thức thứ nhất của hắn, có điều hắn không dựa vào đó mà làm đà lao tới mà thôi.

Tốc độ cao, nhưng lại không thể điều khiển. Một điểm yếu chết người, Heracles có thể bắn thẳng một mũi tên xuyên qua người trong quá trình đó. "Bụp - Xoẹt", và tan biến.

Bất quá, không hổ là một Anh Linh, nàng lập tức hơi nghiêng người, từ đó thay vì đâm vào ngực, thì cây thương lại đâm xượt qua cánh tay nàng, máu đỏ tươi phụt ra từ vết chém. Tuy nhiên không chỉ có Saber bị thương, mà cả Lancer cũng có một vết máu tương tự phun ra, cùng một chỗ.

Kể đó hai người, sau khi lao qua nhau, cả hai dừng bước và lại đứng đối diện với nhau.

Chợt, Trần Ngọc Lâm nghe thấy một tiếng bò rống lên như tiếng sấm rền, kể đó là tiếng sấm chớp nổ đi đùng. Hắn liếc nhìn về phía cây cầu, chỉ thấy từ phía cầu cầu, một con bão ma lực hiện lên, từ bên trong lao ra một cỗ ngưu xa lơ lửng trên không, kéo bởi hai con bò lực lưỡng.

Không đúng, chúng không lơ lửng, thay vì chạy trên đất bằng, những bánh xe chạy trên những tia chớp.

Trần Ngọc Lâm chứng kiến vị Rider kia cười trên mình cỗ Ngưu Xa, trong một khoảnh khắc đã lao thẳng vào giữa chiến trường của hai vị Anh Linh kia. Mỗi sải chân hai con vật tạo ra từng đợt chớp màu tím, vang vọng trong không gian kèm theo tiếng rống inh tai nhức óc.

Cỗ xe rẽ một vòng quanh 2 vị Anh Linh, thị uy với hai người này, rồi từ từ chậm lại và đáp xuống, chắn ngang giữa hai người, để lộ ra người cười trên cỗ ngưu xa, với hình dáng của một người đàn ông vạm vỡ cầm cương, hét vang to như sấm rền:

"Cả hai người kia, mau hạ vũ khí xuống tiếp đón đức vua này!"

Cùng lúc này, sự chú ý của Trần Ngọc Lâm không nhằm vào Rider, mà hướng về trên mái của nhà kho. Hắn nói:

"Heracles, một pháp sư đang ở trên mái nhà kho. Người có nhìn thấy lệnh chú trên tay hắn không? Hay đó chỉ là vết dây mực?"

Heracles nhìn về hướng Trần Ngọc Lâm chỉ, khịt mũi:

"Đó là một Lệnh Chú, chắc chắn luôn."

Kể đó, Heracles nhắc cây cung khổng lồ của mình lên, mạnh mẽ giương căng cây cung này, lượng Ma Lực hắn toát ra lúc nhắc cây cung khổng lồ đến độ khiến cho bất kỳ pháp sư hạng 3 nào cũng choáng váng mặt mày.

Một điểm dị biệt khác biệt lớn nhất giữa Trần Ngọc Lâm và các pháp sư khác, đó là ngay khi Ma Lực trào ra từ cơ thể Heracles, hắn lập tức hấp thu lại nó, khiến cho tiêu hao có thể nói là gần như bằng không.

Cây cung này Trần Ngọc Lâm cũng nhắc thử, nhưng chỉ có thể kéo ra khoảng 10 phân, dù thế Heracles cũng mô tả là "phần lớn những chiến binh rất

khó khăn để kéo nó ra nổi".

Bất quá cùng lúc này, vị pháp sư kia đã thay đổi vị trí, đi vào trong điểm mù của Heracles, khiến cho anh ta nhũn mảy, hạ cung xuống. Trần Ngọc Lâm mặc dù thông qua Quyển Tộc có thể nhận ra gã pháp sư kia chỉ đi tìm một góc nhìn rõ hơn, nhưng may mắn thay, lại bằng cách nào đó đi vào điểm mù của Heracles.

"Ta đi tìm một góc bắn khác."

Heracles vòn vện nói thể, kể đó hấn biến về dạng linh thể và rồi biến mất.

"Ta là Alexander, Vua Chính Phục. Tham gia Heaven's Feel lần này với tư cách của một Rider."

Trần Ngọc Lâm mỉm cười thú vị, trong Cuộc Chiến Chén Thánh, hầu như không một Anh Linh nào lại đi kể danh tính của mình cho kẻ địch, vì đó có thể trở thành sai lầm chết người.

Một số thông tin về bản thân sẽ tiết lộ loại Bảo Khí của chính mình, thậm chí, một số nhỏ có thể tiết lộ ra các điểm yếu chí tử. Ví dụ như Siegfried, người tẩm trong máu con rồng Fernir, hoặc Achilles, người có cái gót chân bị bắn xuyên qua.

"Gì thế này?! Ông đang làm cái quái gì vậy?"

Thông qua Quyển Tộc, hấn có thể nghe rõ đoạn hội thoại của cả đám. Một thằng nhóc nào đó độ khoảng tuổi hấn, có vẻ là Master của Rider - Alexander nắm lấy cái choàng của gã, hét toáng lên cái gì đó, đề rồi bị ăn một cái búng tay vào trán.

Saber lạnh nhạt hỏi:

"Ông muốn nói gì?"

"Hử? Chẳng phải ta đã nói rõ rồi sao?"

Cho đến lúc này Rider vẫn giữ vẻ trịnh trọng, nhưng giọng ông quả thật đã hòa nhã và thân mật hơn bao giờ hết.

"Ta thân chinh đến tận đây, vậy các người có định trao quyền sở hữu Chén Thánh cho ta không nào? Nếu chịu phục tùng ta, các người sẽ trở thành bạn hữu, và cùng ta tận hưởng niềm vui chinh phục thế giới."

"Ta khâm phục sự táo bạo của ông khi công bố danh tính lúc này, nhưng... đề xuất này khó mà chấp nhận được."

Một khoảnh lặng, kể đó Lancer cười trừ khước từ, nhưng chẳng cần là một thiên tài để nói hấn không thấy buồn cười, chỉ có một cái nhìn lạnh như băng đáp lại cái liếc qua đầy khinh miệt của Vị Vua Chính Phục:

"Ta sẽ đoạt lấy Chén Thánh; đó là lời thề với vị tân vương duy nhất trong thời đại này. Người giữ được Chén Thánh trong tay chắc chắn không phải là ông đâu, Rider."

Saber thì trực tiếp hơn nhiều. Trái với biểu hiện của Lancer, nàng cực kỳ khó chịu:

"Ông can cuộc đấu của ta với Lancer chỉ vì những điều nhảm nhí này sao? Ông đã đùa bỡn quá trớn rồi đấy, Vua Chính Phục. Đây là lời nhục mạ lớn nhất với các Hiệp Sĩ."

Cả Lancer và Saber đều trừng mắt nhìn Rider. Ông lăm bắm một cách khó chịu, rồi đưa tay xoa trán một hồi, nhưng bằng cách thần thánh nào đó, vẫn có một vẻ oai nghiêm nhất định.

"... Mấy người muốn trả giá với ta à?"

"ĐỦ RỒI ĐÂY!!"

Trần Ngọc Lâm cười trừ, Saber lắc đầu nói tiếp:

"Và lại... ta cũng từng là vị vua cai trị Anh Quốc. Dù một quốc vương có như thế nào, ông ta cũng không thể quỳ gối trước kẻ khác."

"Ồ? Đức vua Anh Quốc?"

Rider nhướn mày, tỏ vẻ quan tâm đến tuyên bố của Saber.

"Ngạc nhiên chưa! Vị vua Hiệp Sĩ danh tiếng lại là một cô bé."

"Vậy cứ thử nhận một nhát kiếm từ người mà ông cho là "cô bé" xem nào, Vua Chính Phục."

Saber hạ giọng, giọng lơ lửng lên. Nhưng Trần Ngọc Lâm nhận thấy lập tức tay cô ấy không cầm được guom, mà chỉ đặt 4 ngón tay lên, giống như thể... ngón cái của cô nàng không còn sử dụng được vậy.

Anh Linh có thể phục hồi rất mạnh, hoặc Pháp sư cũng có thể thi triển thuật phục hồi, nhưng lại không có thể làm vết thương của Saber lúc chiến đấu với Lancer lành lại?

Cái này đáng lưu ý.

Chợt...

“Ri de eer...”

Cậu thanh niên kia xoa trán, hét toáng lên xuyên qua màn đêm:

“Giờ thì sao? Cứ huyền thuyên mãi về việc chinh phục này nọ, và người ta không ưa ông rồi đấy... Ông nghĩ mình có thể thắng cả Saber và Lancer à?”

Vị Servant to lớn đáp lại câu hỏi của Master với thái độ chẳng có chút hối lỗi, mà còn cười sảng khoái.

“Ồ, chẳng phải người đời vẫn bảo nói thì hay hơn làm sao?”

“Và ông chỉ biết có mỗi việc nói to tên thật của mình như vậy sao?”

Trần Ngọc Lâm le lưỡi, cùng lúc này, một giọng nói bức dọc vang lên, cắt đứt cái không khí đang thanh thản tới lạ thường.

“Ồ, mày đây à, Waver?”

Chính là Master của Lancer, kẻ vẫn đang ẩn nấp. Trần Ngọc Lâm nhận ra được thông qua Quyển Tộc, cái này là một chất giọng lộ rõ sự căm hờn tới cùng cực.

“Tao cứ nghĩ mày trộm thánh tích của tao vì tức giận chuyện cũ – nhưng không ngờ mày dám vác xác đến đây tham gia Heaven’s Feel.”

“Hừm, tao hết cách rồi, Waver. Để tao dạy cho mày thêm một môn ngoại khóa nữa. Về ý nghĩa thực sự của cuộc tàn sát giữa các pháp sư – cho mày biết thế nào là sự kinh hoàng và đau đớn tột cùng của cái chết. Hãy tự hào vì điều đó.”

Giọng nói kể đó không còn lạnh như băng và tràn ngập sự căm hận nữa, mà tràn đầy sự khinh bỉ và.. sát ý.

Chính ngay lúc này, "Oành" một tiếng, Trần Ngọc Lâm nhìn lướt qua, có vẻ sau khi Master của Lancer đã ra khỏi chỗ nấp, Heracles đã.. bắn tên.

Mũi tên khổng lồ tới mức chỉ dư lực từ nó cũng đủ xé toạc thân thể một người phạm trần trường thành, một mũi tên mang theo nọc độc dù là thần tính cũng khó bề chống lại.

Mũi tên xé ngang bầu trời, để lại một vết không khí tán loạn trên đường bay của nó kèm theo một đám mây chỗ mà Heracles bắn tên. Âm thanh vừa rồi không phải là lúc mà dây cung bật ra, mà là âm thanh tạo ra khi một vật thể đột phá tốc độ siêu âm tạo thành.

Mũi tên không chỉ xé xuyên qua bầu trời, mà còn cong theo một đường cong không thể tưởng tượng nổi, lách xuyên qua 3-4 tòa nhà, vòng một vòng, đích đến thẳng tới... Master của Lancer.

Cùng lúc này, Rider ngẩng đầu lên, hét lớn bằng toàn bộ sức chứa của phổi ông:

“Mau bước ra đi! Vẫn còn những người khác. Những người bạn đang núp trong bóng tối theo dõi chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 250

Kayneth El-Melloi Archibald.

Ông ta là một Master, và đồng thời cũng là một vị pháp sư. Pháp sư trong thế giới này không chỉ đơn giản là những kẻ làm phép, mà còn là những kẻ lạnh lùng, với sự vô nhân đạo thuần túy trong máu. Một pháp sư là một người sẵn sàng gạt bỏ một đứa trẻ nếu đứa trẻ này khiến hắn ta chướng mắt.

Ông ta cũng là một thiên tài, một Lord của tháp đồng hồ, một thiên tài trong lĩnh vực Nghệ Thuật Triệu Hồi. Tuy nhiên, ông ta không tốt lắm trong chuyện chiến đấu, và dĩ nhiên Nghệ Thuật Triệu Hồi chẳng đời nào giúp cho ông ta sống sót qua một mũi tên của một Anh Linh cỡ Heracles.

Nếu ông ta, bằng cách nào đó, xoay sở triệu hồi tới một con thú cỡ Sư Tử Nemea thì còn được.

Kayneth lúc này đang không thể tin nổi, nhìn chăm chăm vào chân trái của mình, hoặc, thứ đã từng là chân trái của ông.

Lúc này đây nó chỉ còn là một mớ máu thịt bầy nhầy từ phần bắp đùi trở xuống. Một vết thương như thế này chỉ có thể được gây ra bởi một vật không lồ.. cỡ mũi tên của Heracles.

Một mũi tên của hắc phải to cỡ một cái cánh tay người trưởng thành, lúc này không thể được gọi là găm sâu vào chân hắc, mà phải nói là đâm xuyên qua chân hắc, đâm thủng luôn mái nhà, tạo thành một cái lỗ hồng đen ngòm, chất đầy máu đen và một thứ kim loại lỏng trắng như thủy ngân.

Máu đen?

Kayneth, thân là một pháp sư kì cựu, mặc dù vô cùng hốt hoảng ban đầu nhưng sự kiêu ngạo trong dòng máu của pháp sư và bản năng của một kẻ đã trải qua hàng trận chiến từ chối sự hoảng hốt như vậy. Hắc lập tức đóng lại không chỉ các mạch ma thuật, mà còn cả các mạch máu để phòng chất độc, nếu có thông qua các mạch máu, đi vào các cơ quan quan trọng.

Đồng thời, hắc giơ tay, thực hiện một lúc hai thao tác. Thứ nhất, hắc triệu gọi Anh Linh của mình. Thứ hai, hắc ra lệnh một vật thể bằng thứ kim loại lỏng như thủy ngân hình cầu có tên Volumen Hydrargyrum - Nguyên Linh Tùy Dịch tạo một lớp khiên bảo vệ, hoặc sẵn sàng bất cứ lúc nào để di chuyển hắc né tránh đòn tập kích.

Qua đòn tấn công đầu tiên, Volumen Hydrargyrum - Nguyên Linh Tùy Dịch đã tự động tạo một lớp khiên bảo hộ, nhưng hiển nhiên, còn chưa đủ. Cho nên món Lễ Khí này của ông ta được đem đi để giúp ông chạy thoát là chủ yếu.

Tuy nhiên, thời điểm hắc giơ tay trái lên, hắc chợt cảm giác lợm giọng, kể đó, hắc hét lên bằng bất cứ chút sức lực nào của mình, bởi vì hắc đột nhiên cảm giác không chỉ là trong các mạch ma thuật, mà còn trong nội tạng, máu huyết và các thớ thịt đều đang bị thiêu cháy.

Nọc độc con Long Xà Hydra, một thứ độc kinh khủng vô song. Truyền thuyết nói rằng chỉ cần đứng bên cạnh con long xà này cũng đủ làm phôi một người trưởng thành bốc cháy thành tro tàn.

Kayneth lúc này đang hét lên bằng tất cả những gì hắc có thể, Heracles đã không cần phải bắn tới phát thứ hai. Một phát là quá đủ. Một giọt chất độc này cũng đủ giết một vị pháp sư hùng mạnh hay một chiến sĩ tài năng.

Chính bản thân anh ta cũng từng bị giết bởi nó, cho nên hơn ai hết, anh ta hiểu rõ sức mạnh của nó.

"Đi nào."

Trần Ngọc Lâm nói, hắc đã rõ ràng hơn bao giờ hết sự hỗn loạn mà hắc sẽ mang tới, cho nên hắc lập tức cho Heracles trở về dạng linh thể. Mặc dù Heracles sau khi nhận ra được 1 tồn tại có vẻ đủ hùng mạnh để thách thức, hắc cũng đủ khôn ngoan để không lao vào mớ hỗn độn đó.

Và cả mớ hỗn độn sau đó nữa.

Lancer đang tỉnh buồm lòng cảm thán trước hành động khiêu khích tất cả mọi Anh Linh của Rider, thì chợt hắc trợn trừng mắt lên, nhận ra sự thật giọng hét đó là của Master mình, kể đó không nói một lời nhảy về phía vị ông ta, vị pháp sư lúc này đã học ra từng đợt máu.

Kayneth ánh mắt tràn ngập không cam lòng gào hét, nhưng phổi hắc đã bốc cháy tới mức hóa thành tro, và cuống họng hắc cũng ngập tràn máu.

Trần Ngọc Lâm không cần quan tâm về hắc nữa, rút lui lại, kệ xác sự hỗn loạn hắc có thể gây ra.

Rider, Saber lập tức tiến về thế phòng thủ. Assassin do quá thần bí, cho nên Trần Ngọc Lâm quyết định ưu tiên Master của Lancer hơn.

Rider giơ tay đặt lên vai Master của hắc, lúc này đã đang tái ngoét mặt khi chứng kiến sự thay đổi kinh người, một giây trước thầy của hắc còn đang muốn giết chết hắc, một giây sau đã nằm gầy trên mặt đất.

Như thế vẫn còn chưa đủ hỗn loạn...

"Thật buồn cười."

Một vầng hào quang chói lọi phát ra sau khi Rider nói xong bài diễn văn của mình, đứng trên cây cột điện.

Bất kỳ một người nào từng chứng kiến qua cuộc chiến ở biệt thự giữa hắc và Assassin sẽ nghĩ ngay tới một từ: Miếu sát. Đương nhiên không hắc ai cũng nghĩ tới từ đó, nhưng đại khái ý tứ thì không ngoài từ đó.

Hắc, một Anh Linh toàn thân bọc kín giáp, đủ khả năng tự duy để nhận thức sự khiêu khích, không thể nào là một Berserker. Nhưng cũng đồng thời, chính hắc, không thể là một Archer, bởi vì Archer vừa mới xuất hiện dưới hình dáng một mũi tên khổng lồ được bắn ra về phía Master của Lancer.

"Đừng có nói hắc là Caster nhé. Một Caster bọc giáp?"

Rider vuốt râu tự hỏi. Dựa vào các mô tả thì có vẻ hắc cũng không thể không phải là Caster, một ma pháp bắn ra vô số thanh kiếm.

Anh Linh vàng chóc xuất hiện, ngẩng đầu lên không hài lòng nhìn vào chỗ tiếng hét này giờ chỉ còn là tiếng thở phì phò trong con giấy chết:

"Tập chúng cũng chỉ là tập chúng. Đến cả tiếng hét lúc giấy chết cũng chẳng thể mua vui cho ta được."

"NHƯNG!"

Kể đó, hấn ngẩng cao đầu nhìn vào 2 Anh Linh, Rider và Saber:

"Thật không ngờ trong một đêm lại có đến hai kẻ ngu xuẩn trong cùng một đêm dám hỗn xược tự xưng là "vua" mà qua mặt ta."

Thái độ kiêu ngạo và giọng điệu ấy có thể so sánh với sự ngạo mạn của Rider, nhưng chúng khác nhau từ gốc rễ. Bởi lẽ trong giọng nói và ánh mắt của vị vua chinh phục không bao giờ chứa đựng sự tàn độc.

"Bỏ qua chuyện Master của Lancer bị bắn chết sang một bên, ta đang cảm thấy bị khiêu khích."

Rider vuốt cằm, nhiều bối rối hơn là cáu giận:

"Thực ra mà nói, ta, Alexander vĩ đại đã được cả nhân loại biết đến với cái tên Vua Chinh Phục."

"Trò hề. Trong toàn cõi Đất Trời, chỉ mình ta, vị anh hùng duy nhất xứng đáng được gọi là vua, Vua Anh Hùng. Còn các người ư, một lũ ô hợp."

Đương nhiên, khi anh ta nói tới "Vua Anh Hùng", ý anh ta không phải là một vị vua, cũng là một vị anh hùng, mà ý anh ta là Vua của các Anh Hùng.

"Nói nhiều như thế, tại sao người không xưng danh? Một vị vua vĩ đại lại xấu hổ bởi danh tiếng của chính mình ư?"

Trước lời giễu cợt của Rider, đôi mắt đỏ rực của Archer ánh lên sự ngạo mạn xen lẫn tức giận khi nhìn kẻ khổng lồ ở phía dưới kia:

"Người đang hỏi ta? Đồ tập chúng hạ đẳng dám mở miệng hỏi một đế vương? Ta đã ban cho các người cơ hội được diện kiến ta; nhưng các người vẫn không nhận ra ta. Những kẻ ngu dốt như thế không đáng được tồn tại."

Anh Linh vàng chóc vừa mới dứt lời, không gian đằng sau anh ta rung động mãnh liệt, vô số ánh sáng vàng rực rỡ trỗi lên từ những lỗ hổng của không gian. Những ánh sáng vàng này chính là vô số vũ khí, có cả guom, thương kích, đều được trang trí đẹp mắt và chứa đầy sức mạnh ma thuật. Rõ ràng tất cả đều là Bảo Khí.

Rõ ràng đây là thứ đã tiêu diệt Assassin.

Bảo Khí Archer: Gate of Babylon.

Đột nhiên lúc này, một tiếng gầm lớn vang lên, bất ngờ một dòng ma lực ào ạt lan tới. Dòng ma lực này kì dị không gì sánh nổi, tụ lại và thực thể hóa thành một bóng đen với hình thể trắng kiền.

Dáng cao, vai rộng, "cái bóng" mang hình dáng một người đàn ông giấu mình trong giáp phục kín kẽ.

Tuy nhiên, bộ giáp ấy khác với giáp phục màu bạc của Saber hay giáp vàng lộng lẫy của Archer. Áo giáp của gã này có màu đen. Không hoa tiết tinh xảo, không bóng bảy sáng loáng. Chỉ một màu đen như đêm tối.

Gương mặt hấn khuất sau chiếc mũ sắt thô kệch. Và, sâu thẳm bên trong 2 khe hở nhỏ hẹp, đôi mắt hấn ánh lên sự u tối nhợt nhạt với cái nhìn rực cháy của ngọn lửa thiêu đốt.

Hấn ta không tỏa ra thứ "hào quang" như cả bốn Anh Linh đã có mặt ở đó. Saber, Lancer, Vua Chinh Phục Alexander và cả Anh Linh vàng chóc kia đều có cái vẻ "rực rỡ". Kì thực, thứ bao phủ quanh hấn ta, là Tà khí.

Chẳng cần ai xác nhận, tất cả đều có thể đoán ra được, đây chính là Berserker.

"Saber, Rider, Archer, Caster, Berserker, Assassin và Lancer. Ồ, đêm nay tất cả các Anh Linh đều đã hội tụ đủ."

Rider - Vua Chinh Phục Alexander nhâm tính, nhún vai:

"Trừ việc Lancer chuẩn bị biến mất do Master của hấn có vẻ vừa bị đột kích bởi Archer."

"Cái gì? Ta, một vị vua cao quý lại phải "đột kích" một tên tập chúng sao? Tiếng hét của hấn còn chẳng thể mua vui cho ta, nếu tiếng hét của hấn thanh tao hơn thì có lẽ ta sẽ suy nghĩ lại mà ban tặng hấn một cái chết đầy đau đớn. Người nên đi tìm lại bộ não của mình đấy, tập chúng!"

Anh Linh vàng chóc phì cười, khiến cho Vua Chinh Phục Alexander sững sờ:

"Khoan đã, người nói người là Archer à? Vậy gã bắn cung vừa rồi là ai? Caster à?"

Vua Anh Hùng - Archer đang tính tiếp tục nhục mạ Alexander, đột nhiên hấn nhận thấy ánh mắt từ "cái thứ đen thui" đang nhìn về anh ta.

Ánh mắt từ tên hắc hiệp sĩ rõ ràng đang hướng về chính anh. Vị Anh Linh hoàng kim đang đứng trên cao nhận thấy điều đó. Anh ta lập tức hướng Gate of Babylon về phía Berserker, lạnh lùng nói lớn:

“Này! Đồ chó điên, ngươi đang mong đợi ta rũ lòng thương sao?”

Tạm bỏ qua chiến trường của các Anh Linh, ở trong Nhà Thờ, một người - trên tay hắn có Lệnh Chú - Master của Assassin, đang sững sờ.

Đòn đột kích thẳng vào Master của Lancer, một đòn tấn công tràn ngập sức mạnh vật lý, nếu nói đây là đòn tấn công của Caster, vậy Caster này là ai? Loại Caster nào tự niệm phép lên chính mình vậy?

Càng quan trọng hơn, thứ vũ khí mà hắn đang sử dụng, là cung tên. Nói cách khác, hắn rất có thể là một Archer. Nhưng, một Archer thứ hai xuất hiện chính là việc không thể nào xảy ra. Luật lệ đã rất rõ ràng, một Anh Linh, một Master, 7 Trường Phái tương đương 7 Anh Linh.

Đương nhiên, bản thân hắn cũng không thể biết được Anh Linh mà các Master triệu hồi được là gì, cho nên hắn sau một hồi suy nghĩ liền bỏ qua, chỉ cho rằng đó là một Caster dị đoan mà thôi.

Trừ khi bằng cách nào đó, tồn tại một kẻ phá luật.

Cùng lúc Master của Assassin cau mày nhăn trán suy tính, lúc này, Master của Lancer, Kayneth đã chết, nhưng Lancer chưa biến mất.

Sau khi Master ngưng cấp Ma Lực, sẽ có một thời gian Anh Linh còn có thể tồn tại được trên Nhân Gian, 1 phút, 1 giờ, 1 ngày, tùy theo rất nhiều yếu tố. Trong khoảng thời gian này, Anh Linh này hoàn toàn có thể tìm kiếm một Master mà nương nhờ.

Nhưng đối với Lancer, việc tìm kiếm một Master khác là không thể. Anh ta, trong kiếp này, vô cùng trung thành với Master của chính mình, tâm nguyện của anh ta chỉ đơn giản là đem điều ước của Master mình thành sự thật.

Cho nên, hiện tại anh ta chỉ có duy nhất một thứ trong đầu, sau khi tự tay nhìn thấy Master chính mình chết đi: Báo thù.

Dù thế, tạm bỏ qua việc Lancer một lòng mong muốn báo thù sang một bên, bởi vì chỉ có lòng báo thù không thể khiến một Anh Linh tồn tại trên cõi đời này. Phải có một nguồn cung Ma Lực mới có thể làm được điều đó.

Đây là lúc mà điểm kì quặc phát sinh: Kayneth El-Melloi Archibald, như đã nói ở trên, là một thiên tài khoa Nghệ Thuật Triệu Hồi, ông ta đã phân tích và đảo lộn một chút kết cấu giữa mối quan hệ của Anh Linh - Master. Quan hệ thông thường là Master cung cấp Ma lực cho Anh Linh tồn tại, đổi lấy 3 Lệnh chú.

Nhưng, ông ta đã đem vai trò cung cấp ma lực chuyển cho một người khác, Sola-Ui Nuada-Re Sophia-Ri, hôn thê của ông ta, cũng là vợ. Như vậy, Sola-Ui là người cung cấp ma lực, và Kayneth là người sở hữu Lệnh Chú.

Tương tự như khi một Anh Linh muốn tìm một Master để nương nhờ, trong một vài trường hợp, bản thân Chén Thánh, căn nguyên của Cuộc Chiến, sẽ lựa chọn hộ hắn ta. Và lúc này đây, Lệnh Chú, thay vì biến mất, lại xuất hiện trên tay của một nửa Master trước đây.

Sola-Ui, cô ta lúc trước chỉ là một nửa Master, lúc này đã trở thành một Master hoàn toàn cùng với Lệnh Chú.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 251: Caster hiện thân

Trần Ngọc Lâm không hay biết gì về vụ Lệnh Chú chuyển đổi chủ nhân của nó, đang tương đối tự đắc.

Xét đến việc hắn thành công đem một Lord của Tháp Đồng Hồ bán chết mà chẳng tốn dù chỉ một giọt mồ hôi, hắn quả thực có tư cách tự đắc. Tuy nhiên, tự đắc nhanh, qua cũng nhanh, Trần Ngọc Lâm lập tức bình tâm lại.

Hiện tại, hắn đã bị lộ ra bản thân trước những người tham chiến trong Cuộc Chiến Chén Thánh này, và.. nếu Caster vẫn chưa hiện thân, thì một khi hắn hiện thân Trần Ngọc Lâm sẽ lập tức được biết đến như một kẻ phạm luật.

7 ANh Linh - 7 Master, chứ không phải là 8 Anh Linh, và chẳng có lý do gì để đột nhiên chòi ra thêm một trong Bộ Ba Hiệp Sĩ cả.

Hơn nữa, thân phận Từ Đồ? Quả là sự kết hợp kinh hoàng. Nếu hắn bị bên phía Nhà Thờ dán truy nã lệnh với một Lệnh Chú làm phần thưởng hắn cũng chẳng ngạc nhiên.

Trần Ngọc Lâm lúc này, thông qua Quyển Tộc vẫn tiếp tục quan sát trận chiến giữa Berserker và Archer gốc.

Archer thì không cần nói rồi, vô số thanh Bảo Khí, từng thanh đều là những Bảo Khí mạnh mẽ vô cùng, bắn thẳng về phía Berserker. Tuy rằng số lượng những quang sáng xung quanh hắn lúc này là khoảng 15-16, nhưng Trần Ngọc Lâm tin rằng nếu cần thiết, hắn có thể tạo ra trên trăm quang sáng một lúc để bắn Bảo Khí.

Về phần Berserker, quả là một chiến sĩ thiên bẩm trời sinh. Berserker chụp lấy thanh vũ khí đang lao về phía mình bằng tay trái, rồi vung ngang vẩy một thanh vũ khí khác trong tay phải, đẩy lùi hết thảy các Bảo Khí còn lại.

Khi một món Bảo Khí khác mạnh hơn la tới, hắn buông tay và nắm lấy cái mới.

Cả tấn công và phòng thủ phối hợp nhịp nhàng với nhau.

Đây là một kỹ thuật tinh vi đến độ tuyệt hảo. Ngay cả đối với những Bảo Khí lấy từ Archer, động tác ấy vẫn không một sai sót. Berserker sử dụng chúng điều luyện như một phần cơ thể của mình; đơn giản như thể đây là loại vũ khí hắn đã dùng nhiều năm rồi.

Kể đó, Berserker vung một cây rìu và một thanh gươm về phía cây cột đèn nơi Archer đang đứng, cây cột đèn bị cắt thành 3 phần ngọt như dao cắt bơ.

Cây cột bị xẻ thành ba phần nghiêng ngã rồi đổ sập. Nhưng đó là thứ duy nhất tàn tạ đổ ập ập lên mặt đường. Trước đó, Archer đã nhảy khỏi cây cột, đáp xuống mặt đường không một tổn thương.

“Đồ ti tiện nguoi định đẩy ta đứng trên cùng một mặt đất với nguoi sao? Ta, vị vua lễ ra luôn đứng trên đỉnh cao!”

Archer có vẻ rất ghét mặt đất - ngay khi vừa chạm xuống mặt đất, hắn hét lên trong sự tràn ngập cơn thịnh nộ:

“Nguoi phải chết vì sự sỉ nhục này. Tạt chúng, ta sẽ không để nguoi còn nguyên vẹn một mảnh nào!”

Trong cơn cuồng nộ, Archer gào thét, đôi mắt đỏ cháy rừng rực. Lần thứ ba, không gian xung quanh Archer biến dạng để gươm đao từ từ hữu hình hoá...

Số Bảo Khí lên đến ba mươi hai.

Hơn nữa, Anh Linh này còn chưa dừng lại ở đó, không gian xung quanh anh ta còn tiếp tục rung động, chứng tỏ còn có càng nhiều Bảo Khí định phá không mà bay ra ngoài. Đột nhiên, hắn ta chậm chậm quay đầu về hướng Đông Nam, lăm lăm cái gì đó, rồi vô số Bảo Khí xung quanh anh ta đột nhiên biến mất vào hư vô.

“Nguoi thoát chết trong gang tấc đấy, hồi con chó điên kia.”

Archer tuy đang thật sự bức bối, nhưng sát khí bùng bùng trong đôi mắt đỏ rực đã phụt tắt. Vẫn với thái độ kiêu ngạo cổ hữu, anh liếc nhìn các Anh Linh khác.

“Lũ tạp chủng. Lần tới hãy thôi tụ tập đi. Ta sẽ không tha cho bất cứ kẻ nào, kể cả khi có bất kỳ ai trong lũ tạp chủng các nguoi là một vị anh hùng thật sự.”

Dứt lời, anh ta hóa về dạng linh thể, để lại những ánh vàng lấp lánh.

Berserker nhìn chăm chú vào nơi mà Archer biến mất, đột nhiên, hắn quay ngoắt đầu, đối mặt với một mục tiêu mới:

Saber.

Kể đó, Berserker cầm lấy cái cột đèn, đột nhiên, vô số mạch máu đen kịt tràn ra từ bàn tay hắn, bao phủ cái cột đèn. Berserker vung cây cột đèn lên một vòng, một cơn lốc đen kịt tràn ngập mà lực tràn ra từ nó, trong nháy mắt phá tan hầu hết các Quyển Tộc ở xung quanh đang yên lặng quan chiến.

Chỉ còn lại duy nhất 1 con, nhưng tầm nhìn của nó không tốt lắm, hơn nữa do lúc này nó ở cạnh một cô gái trông có vẻ giống Mafia cho nên Trần Ngọc Lâm quan sát rõ hơn cô gái này, rồi cho con Quyển Tộc tự bạo.

Quyển Tộc tự bạo cùng lắm chỉ ngang 1 vụ nổ bóng bay là cùng, chẳng đủ gây sát thương.

Tuy nhiên cùng lúc, mười mấy con Quyển Tộc còn sót lại cũng được hắn di chuyển tới khu bến cảng trong khi bọn hắn đang quan chiến. Hiện tại, số lượng Master có ở đây là 3 người, một người thì... ừm, đã chết. Một người là Master của Rider, một người khác, là một cô gái với mái tóc bạc trắng, mắt đỏ tươi, không giống người lắm.

Rider thì thôi đi, hắn đến và đi trên cỗ Ngưu Xa, chắc chắn sẽ không thể theo dấu được hắn. Quyển Tộc không thể vượt qua nước được, và cỗ Ngưu Xa kia là một bảo khí, chỉ ma lực ba động cũng đủ chấn chết mấy con Quyển Tộc của hắn rồi.

Nhưng hắn có thể lần theo dấu vết của Saber à nha.

Khoảng chừng nửa đêm

"Hửm?"

Trần Ngọc Lâm nhướng mày nghi hoặc, bởi vì hắn cảm nhận được ngoại trừ mười mấy con Quyển Tộc bóng đem hắn phái ra, vẫn còn ít nhất 4 dạng tồn tại khác đang lao như điên cùng hướng với đám Quyển Tộc này. Chính hắn cũng chỉ vừa mới phát hiện ra, chính xác hơn, 2 loại đã bị hắn phát hiện từ lâu.

1 cái, nhìn thoáng qua có vẻ là Assassin, nhưng hình dáng rất khác biệt dù là Assassin nào từng xuất hiện.

1 cái khác, là một kẻ.. khác biệt, có thể nói như vậy. Chắc chắn là Caster rồi, không thể nghi ngờ. Chỉ là kẻ này đứng chặn ngay giữa đường, thay vì bám theo.

Một chiếc áo choàng kiểu cổ xa hoa. Những họa tiết đỏ như máu nổi bật trên nền vải đen sẫm. Đôi mắt to cổ cộ một cách bất thường kia dễ khiến người ta nghĩ đến những loài ăn đêm. Và cho dù bỏ qua những đặc điểm kì quái đó, không một người bình thường nào lại xuất hiện tại một nơi như thế vào giờ này.

Một Anh Linh.

Saber cùng cô gái tóc bạc trắng liếc nhìn vị Anh Linh vừa xuất hiện trước mặt họ, chặn ngang đường xe chạy. Cũng không lạ, hai người họ vừa phóng với một cái tốc độ kinh khủng, khiến cho khi cô gái tóc bạc trắng phanh xe lại trước khi đâm vào vị Anh Linh họ cái xe tạo ra một vết lốp đen trên đường.

Không ngạc nhiên, nếu là một Anh Linh thì một chiếc xe đang lao tới cũng chẳng khác mấy so với một cái thùng phi đang lao thẳng. Cho nên lập tức, Saber cùng cô gái tóc trắng đi ra khỏi xe, bước ra giữa màn đêm lạnh lẽo.

Caster cúi đầu một cách cung kính, quỳ sụp xuống đường như một cận thần đang diện kiến đức vua, rồi nói:

“Tôi vẫn luôn đợi ngài, đức thánh nữ của tôi. Tôi đã được triệu hồi đến đây, với tư cách là một Caster của Cuộc Chiến này.”

“Huh...?”

Saber đột nhiên lúng túng, vì hai lý do.

Thứ nhất, nàng không biết tên Anh Linh trước mặt này là ai. Một thời là vua, từng tiếp xúc với vô số lãnh chúa và anh hùng, vậy nhưng Saber không hề nhận ra người đàn ông này. Hắn không thuộc một trong những cận thần cũ của cô.

Hơn nữa, danh hiệu “thánh nữ” nghe thật lạ lẫm. Khi cai trị Anh trên cương vị vua Arthur, cô đã không tiết lộ thân phận nữ nhi cho đến tận phút cuối cùng.

Thứ hai, quan trọng hơn. Saber là nàng, Rider là Vua Chính Phạt Alexander, Assassin đã bị giết, Lancer đã bị mất Master, và Berserker đã lộ thân, vừa chiến đấu cùng nàng.

Cùng với đó là vị Anh Linh bí hiểm vàng chóa, Anh Linh trước mặt nàng, cùng vị Anh Linh bí hiểm đã một mũi tên bắn hạ Master của Lancer. Lượng ma lực tồn dư trong mũi tên khi nó bay qua bầu trời, cũng như khi nó tan biến thành dạng linh thể đều chỉ có thể thuộc về một Anh Linh.

Vậy là cả bảy có 8 Anh Linh đã tham dự Cuộc Chiến Chén Thánh này. Một con số không tương.

Cô gái tóc trắng đã bước ra khỏi chiếc Mercedes được một lúc và núp sau Saber, khi đó đang cân trọng thủ thế và im lặng dò xét Caster.

“Saber, cô biết người đó ư?”

“Không, tôi không có ấn tượng gì về hắn cả.”

Chừng như nghe được lời thì thầm của 2 người, Caster ngẩng phát đầu lên.

“Ôi, ôi, sao ngài lại nói thế? Ngài không nhận ra tôi sao?”

Đáp lại những lời vô nghĩa của Caster, Saber nói trong sự khó chịu.

“Bất kể người nói gì, đây là lần đầu tiên ta gặp người. Người nhận làm người rồi.”

“Ôi, ôi, wuwuwu...”

Caster bắt đầu thổn thức như thể đang rất đau khổ, tay không ngừng vò đầu bứt tóc. Nét mặt đặc biệt hạnh phúc ban nãy đột ngột biến thành nỗi đau mất mát khôn nguôi, cứ như đi theo kịch bản có sẵn.

“Là tôi! Là tôi, là bề tôi mãi mãi trung thành với ngài, Gilles de Rais! Tôi vẫn hằng mong chờ ngày ngài tái sinh, ngày tôi lại được nhìn thấy ngài. Tôi ở đây vì lí do ấy, Jeanne d'Arc!”

Saber lắc đầu, cô nhanh chóng phủ nhận sự hiểu lầm này:

"Ta chưa từng nghe tên ngươi, cũng không biết ai là Jeanne d'Arc!"

"Sao...có thể nào, nàng đã quên tất cả rồi sao? Tất cả mọi việc đã xảy ra khi nàng còn sống?"

Saber bắt đầu khó chịu khi Caster ngoan cố không chịu hiểu lời cô. Cô nhìn Caster nghiêm nghị:

"Vì ngươi đã xưng danh nên theo phép lịch sự của hiệp sĩ, ta cũng sẽ xưng danh với ngươi. Ta là Arturia, giọt máu của Uther Pendragon, vua nước Anh."

Caster vẫn tiếp tục ngẩng ra nhìn người phụ nữ trước mặt mình ưỡn ngực tự hào công khai tên thật. Sau một phút rồi bời, hần rống lên.

"Ôi! Ôi! Waaaaa!!!"

Caster than khóc thật lớn, cùng lúc khiếm nhã vung nắm đấm xuống mặt đường.

"Đau đớn làm sao! Thật là bi kịch mà! Chẳng những mất đi kí ức mà lý trí của nàng cũng u mê rồi...nàng...nàng! Chúa ơi, sao người lại quá nhẫn tâm với thiếu nữ thanh tao xinh đẹp của ta!"

"Ngươi đang nói gì vậy? Ta đã nói, ta không..."

"Jeanne, tôi đã hiểu vì sao nàng không thừa nhận điều đó. Nàng, người con gái đã hiến dâng tất cả cho đức Chúa trời và tin tưởng Chúa hơn bất kì ai, lại bị chính Chúa ruồng bỏ. Khi nàng bị cáo buộc là ma nữ và bị đem đi hành quyết, Chúa đã không cứu vớt nàng..."

Trong Saber bắt ngờ dâng lên một cảm giác ghê tởm khác hẳn với sự sợ hãi. Nó khiến cô thấy sồn cả gai ốc.

Gã kia hoàn toàn không đếm xỉa đến lời Saber. Hần tự đi đến kết luận bằng những tưởng tượng viển vông của chính mình và không một chút nghi ngờ kết luận đó. Đã như thế thì hẳn nhiên không từ nào Saber nói có thể vào trong đầu hắn được.

"Tĩnh lại đi, Jeanne! Đừng mê muội nữa! Nàng là thánh nữ của Orleans, là vị cứu tinh của nước Pháp, Jeanne d'Arc!"

"Đủ rồi! Dừng lại đi."

Saber hét lớn, ánh mắt nàng nhìn về phía Caster lúc này không còn động lại ngoài gì khác trừ sự kinh tởm.

"Ta là Saber, ngươi là Caster. Chúng ta đều là Servant chiến đấu để giành Chén Thánh. Lý do chúng ta gặp nhau tại đây không gì hơn thế."

"...Saber, không nói lý với gã này được đâu."

Cô gái tóc trắng thì thầm với Saber đang sôi máu. Lúc này, Caster lắc đầu, ôm mặt nói:

"Nàng không hiểu ư? Cuộc chiến đã qua rồi, Cuộc Chiến Chén Thánh đã chấm dứt. Chén Thánh đã tự lựa chọn chủ nhân của nó, chính là TA! Ước mơ của ta, hồi sinh thánh nữ Jeanne d'Arc đã trở thành hiện thực. Nó đã chọn TA - mà không cần chiến đấu."

CHOENG!

Một âm thanh kim loại chói chói vang lên, một luồng gió lạnh xuất hiện trước mặt Caster. Dù không thấy gì, Caster vẫn cảm nhận được tinh hoa của thanh gươm của vị Vua Hiệp Sĩ trước mặt.

"Nếu ngươi tiếp tục khinh thường báu vật của cácnh Linh, ta sẽ không nể nang nữa đâu. Đứng dậy đi, Hiệp sĩ không thể tấn công kẻ đang quỳ. Nếu là một Anh Linh thì hãy thôi lý sự, và đoạt Chén Thánh bằng 1 trận chiến sòng phẳng đi."

Lập tức, ngọn lửa điên cuồng của Caster biến mất. Hắn bình tĩnh trở lại, tuy nhiên quyết tâm trong đôi mắt đó không hề suy giảm:

"Xem ra... nói miệng là không được rồi. Jeanne, nàng giữ nguyên ý định? "Vậy thì, ta rất tiếc phải dùng biện pháp mạnh với nàng. Lần sau, nhất định ta đã có đầy đủ sự chuẩn bị cho nàng, dù là chuẩn bị gì đi nữa."

Caster lúc này hoàn toàn khác với kẻ mới nãy còn khóc lóc, vẻ oai nghiêm mãnh liệt kia, vẻ kiêu ngạo, quý tộc kia đủ cho mọi bậc đế vương phải thấy sự căng thẳng đè nặng trên vai mình.

Kẻ đó hần lạng lẽ quay trở lại hình dáng linh thể, biến mất vào đêm đen.

Búp

Đột nhiên, Trần Ngọc Lâm nhú mầy, hần đột nhiên mất liên lạc với không chỉ 1, mà toàn bộ 9 con Quyển Tộc ở quanh đó.

Lúc này đây, 1 tên Assassin đang ôm mặt cười nhẹ nhàng, gần như tiếng cú đêm thẳm thì:

"Khắc khắc, không nghĩ theo dõi Saber lại được lợi như vậy. Anh Linh thứ 8, thân phận của Caster, khắc khắc."

Đương nhiên, hắn chỉ tự cười khoảng vài giây trong sự kích thích, kể đó hắn đợi đến khi Saber cùng cô gái tóc trắng đi mất rồi xuất hiện lại ở nơi mà Caster biến mất.

Tuy Caster đã tự phân giải và biến mất từ lâu, các giác quan nhạy bén của Assassin vẫn có thể lần ra hắn.

Nghĩa là một mục tiêu mới.

"Đó không phải việc của ngươi. Ngươi chỉ cần theo dõi Saber và Master của cô ta. Việc này giao cho ta."

Một Assassin khác xuất hiện, khác 3 Assassin đã xuất hiện về vóc người:

"Tiện thể, Master đã biết tình hình ở đây chưa? Về "Anh Linh thứ 8"?"

"Chưa. Ngài Kirei chưa giao kết tri giác với ta."

Tên Assassin đầu tiên lắc đầu. Rõ ràng người tên Kirei sở hữu một kỹ năng tương tự Liên Kết Huyết Mạch, có điều chỉ kết nối với một người mà thôi. Tên thứ hai chép môi:

"Được, ta sẽ báo cáo lại sự việc này. Anh Linh thứ 8, Caster? Thú vị đây."

"Không! Ngươi lo tên Caster! Ta sẽ lo việc đó."

Một Assassin khác lại xuất hiện, với vóc người như trẻ con và giọng nói lạnh lạnh. Tay hắn mang theo một đống những vật mà nếu Trần Ngọc Lâm ở đây có thể nhận ra, đó là một đám Ma Sứ của các Master khác, đã chết, và những gì còn lại của đám Quyển Tộc của Trần Ngọc Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 252: Master thứ 9

Nhà thờ, trung tâm của cuộc Thánh Chiến, một cấm địa đối với các Anh Linh và Master, ít nhất là theo luật.

Sau một đêm dài đằng đẵng, với đủ mọi loại biến cố điên rồ. Kirei, Master của Assassin, người đang trú ngụ tại Nhà Thờ, cuối cùng cũng nhận được một tin tốt, và một tin xấu:

"Tuyệt thật, và chết tiệt."

Ông ta nói vào một viên bảo thạch trên tay mình:

"Đã tìm được chỗ trú của Caster rồi."

Kirei xoa xoa tay, các Assassin, sau 1 đêm nỗ lực khổ cực, cuối cùng đã thành công xâm nhập vào trong lãnh địa của Caster. Giờ đây bọn họ đã nắm chặt được vị trí kẻ địch, hiện tại Assassin đang do thám quanh đó.

Từ trong viên bảo thạch trên tay ông ta truyền ra một giọng nói:

"Vậy nghĩa là Caster không hoàn toàn cố thủ tại đó, mà còn hoạt động tự do ở bên ngoài?"

"À vâng. Bởi vì... Hai tên đó vào khu đô thị bên cạnh quận Miyami, bắt trẻ con khi chúng đang ngủ rồi mang về xưởng. Tính đến lúc mặt trời vừa lên, chúng đã bắt được 15 đứa. Dù hầu hết các phi vụ đều diễn ra trót lọt, cha mẹ của 3 đứa trẻ đã phát hiện ra chúng, khiến mọi thứ rối tung lên. Thế nên chúng đã giết toàn bộ gia đình ấy."

Kirei lắc đầu, nói:

"Bọn chúng dùng phép vô tội vạ, không dọn dẹp hiện trường. Giờ nhân lực của chúng ta đang phải xóa dấu vết chúng để lại, nhưng dù sao hắn chúng cũng sẽ không thay đổi cách hành động."

"Bọn chúng đang nghĩ gì vậy? Master của Caster.. là thằng ngu nào thế?"

Trong viên bảo thạch truyền ra tiếng kêu tức giận. Thật khó để biết người bên kia tức giận là vì 2 tên kia giết người vô tội vạ, hay là vì họ hoàn toàn không thèm để tâm quy tắc giữ bí mật của các pháp sư.

“Theo những gì Assassin nghe trộm được, trước khi triệu hồi Caster, tên Master đó đã thực hiện vài vụ giết người như vậy rồi. Dù chưa chắc chắn, nhưng có thể đây chính là kẻ giết người hàng loạt đang bị truy nã.”

“.....”

Đầu dây bên kia truyền ra tiếng thở dốc giận dữ.

Nếu Trần Ngọc Lâm ở đây, hẳn sẽ nhận ra người bọn họ đang nói về chính là tên sát nhân điên loạn gián tiếp khiến cho cảnh sát giữ hắn lại tra hỏi khi hắn đi mua cà phê tới 3 lần. Đương nhiên nguyên do hắn ăn mặc vô cùng đáng nghi cũng chiếm một phần nguyên do, nhưng chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

"Theo như bọn chúng gọi nhau, tên Master là Ryuunosuke, còn Anh Linh của hắn là Bluebeard (Râu xanh)."

"Râu xanh? Nếu đó là kẻ mà ta đang nghĩ.. hắn hẳn là Bá Tước Gilles de Rais rồi."

"Có thể. Kẻ này rất nổi tiếng nhờ thuật giả kim và tà thuật. Cũng từ cuộc đối thoại của bọn chúng, ta có thể kết luận Master này hoàn toàn không có ý thức của pháp sư, và chẳng có tí kiến thức gì về Heaven's Feel. Hơn nữa, lời lẽ và hành động của Caster loạn trí hoàn toàn, hẳn liên tục bảo Chén Thánh đã nằm trong tay mình, giải cứu Jeane.. nói chung là mấy thứ chẳng có ý nghĩa gì sất."

"Một Anh Linh tâm thần và một Master cũng tâm thần không kém. Chén Thánh làm sao lại chọn bọn này cơ chứ?"

Giọng nói trong viên bảo thạch lộ rõ vẻ bức tức:

"Lại còn Anh Linh số 8 nữa, cái này là cái gì? Bộ Chén Thánh muốn đề cuộc chiến lần này lên tới con số 14 Anh Linh à?"

"Hiện tại, tổng cộng đã có 30 đứa trẻ bị bắt đi. Chỉ còn cách tiêu diệt Caster và Master của hắn thôi. Vấn đề là muốn đầu một Servant, ta phải dựa vào Servant khác. Nhưng lúc này Assassin lại không thể hoạt động được."

Kirei nói, nhận định một cách xác đáng. Linh mục Risei suy nghĩ, rồi nói:

“Quyền hạn giám sát của tôi có thể thay đổi luật chơi đôi chút. Vậy thì đầu tiên chúng ta sẽ đặt cuộc chiến sang một bên và tập hợp những Master khác chống lại Caster, một Lệnh Chủ như là một phần thưởng. Kế hoạch này thế nào?”

"Nhưng phần thưởng.. sẽ thế nào nếu nó cản trở việc chúng ta đoạt Chén Thánh? Và còn vụ Anh Linh số 8 bí ẩn nữa?"

"Không cần lo, người ra đòn kết liễu Caster sẽ không ai khác ngoài chính Archer. Hơn nữa, dù cho Anh Linh số 8 này có là ai, con nghĩ hắn có thể vượt qua được Vua Anh Hùng ư?"

Linh Mục Risei cười:

"Trong trường hợp cần thiết, chúng ta có thể tuyên bố Anh Linh số 8 là một kẻ phá luật. Mà, ta chẳng nghĩ là có ai lại đi quan tâm tới lý do đâu."

Nếu Trần Ngọc Lâm ở đây, hẳn hẳn sẽ cảnh giác. Chẳng ai nghĩ rằng Master của Archer và Assassin ngay từ đầu đã hợp thành một Liên Minh, che mắt toàn dân thiên hạ. Đương nhiên vẫn có những người nghi ngờ, chỉ là còn chưa chứng thực được gì thôi.

Trong lúc này, Trần Ngọc Lâm đang ngủ lấy sức. Mặc dù khi còn là Tử Phàm tu vi hắn không cần ngủ, nhưng hiện tại hắn là Tử Đồ, vẫn cần nghỉ ngơi. Thậm chí đến cả Heracles, một Anh Linh tạo thành từ Ma Lực thuần túy còn phải ngủ. Đột nhiên hắn chợt choáng tỉnh bởi một âm thanh BÙM!, một tiếng nổ điếc tai dội vào tai hắn.

Không, không phía âm thanh, mà là sự kích thích thính giác. Nó tấn công vào những dây thần kinh ma thuật của pháp sư, hay, nói cách khác, xung lực của một thần chú.

Lúc này đây, sự chênh lệch rõ ràng nhất giữa Trần Ngọc Lâm và một Anh Linh thuần chiến thể hiện ra.

Heracles lập tức xuất hiện trong căn phòng, thoát ly khỏi trạng thái linh thể, một tay cầm theo mũi tên, một tay cầm theo cây cung. Với kích cỡ của cả 2, cây cung có thể làm chùy mà đập, và mũi tên cũng có làm giáo mà đâm cũng chẳng ai nói gì.

Tay anh ta quấn theo một sợi dây đai bằng lụa, tràn ngập khí tức ma lực. Cấp độ bảo khí của nó thật ở vào một mức độ dị thường, ma lực từ sợi dây đai tuôn trào vào thân thể cùng cây cung và mũi tên, khiến cho nếu có Master nào ở đây cũng thấy toàn bộ chỉ số của hắn đột nhiên tăng vọt.

Trần Ngọc Lâm cũng lập tức bật dậy, ngay lập tức nhìn về phía cái đồng hồ báo thức, một vỗ đập bẹp nó rồi lại lần quay ra ngủ.

Heracles:

-

Sau khi đảm bảo xung quanh không có bất kỳ một Assassin ám sát, hay là Caster niệm phép nào, hoặc mấy thứ đại loại thế, Heracles im lặng nhìn Trần Ngọc Lâm vẫn đang chảy nước dãi, một đập đập bay hắn xuống khỏi giường.

"Chúng ta không cần quan tâm tới việc lộ bí mật nữa ư?"

Heracles hỏi Trần Ngọc Lâm, trong khi hắn đem một con chim bồ câu ma sứ thả về phía Nhà Thờ. Trần Ngọc Lâm lắc đầu:

"Không cần thiết. Một mũi tên hôm qua bọn họ đã chắc chắn phát hiện ra chúng ta rồi. Chỉ có duy nhất một Archer trong một cuộc chiến mà thôi. Cái đó còn chẳng gọi là suy luận nữa. Nếu họ thông báo kiểu đó, chắc phải có việc gì quan trọng lắm. Nếu họ muốn loại trừ chúng ta coi như cũng được cảnh báo trước."

Ngoài khung cửa sổ đã kéo rèm, một lớp mây bắt đầu phủ lên bầu trời trong vắt. Mặc dù kiểu mây trông như hậu quả của đợt pháo hoa, những ánh sáng lấp lánh chẳng hề giống pháo hoa bình thường chút nào. Hướng của đám mây là Nhà Thờ.

Hắn có thể nhìn rõ lớp mây vì nó là sản phẩm của ma thuật, người bình thường không thể thấy nó. Tương tự với tiếng nổ. Với một người bình thường, tiếng nổ đó chỉ như tiếng pháo hoa bình thường.

Trần Ngọc Lâm cũng có vài kiến thức nền về cuộc chiến do hệ Thống cung cấp, hắn hiểu ngay ẩn ý sau tín hiệu.

Là giám sát viên của cuộc chiến, Giáo Hội Thánh Đường sẽ phát tín hiệu bất cứ khi nào muốn thông báo khẩn tới các Master, thay đổi luật lệ, thêm quyền lợi, thông báo tin mới, tổ chức tiệc Tự Mang Đồ Ăn ở Nhà Thờ... vân vân. Những tin tức quan trọng.

Đây là tín hiệu thích hợp nhất cho việc này, vì Giáo Hội Thánh Đường không thể biết họ đang ở đâu.

Trên lý thuyết là vậy.

"Ta không nghĩ họ sẽ phát tín hiệu để tổ chức tiệc đâu."

Heracles nói, tựa vào cái ghế bành đọc Thần Thoại Hy Lạp. Một nhân vật trong Thần Thoại Hy Lạp đọc Thần Thoại Hy Lạp? Yahoo.

"Hmm. Biết đâu đấy. Ai mà chẳng thích tiệc. "

Trần Ngọc Lâm bắt đầu liên kết với con Ma sứ, trầm ngâm:

"Đến cả những bữa tiệc còn thích tiệc."

Bầu không khí nặng nề bao phủ những hàng ghế dài của nhà thờ.

Trước một bầu không khí căng thẳng như thế, Kotomine Risei đành mỉm cười cay đắng.

Một giờ đã trôi qua từ khi tín hiệu triệu tập được phát ra. Không một Master nào xuất hiện; thay vào đó là 7 Khiến Sứ Linh tụ họp về Nhà thờ Fuyuki.

Ngoại trừ Kotomine Kirei ngoài mặt đã rút lui khỏi cuộc chiến, tất cả các Master khác đều gửi đại diện. Xem ra họ chẳng màng gì đến phép lịch sự với nhà thờ. Thật là kì lạ là thậm chí Master của Caster cũng đã gửi Ma Sứ tới dù cho hắn chẳng có ý thức gì về Cuộc Chiến Chén Thánh.

Hoặc là một Master nào đã gửi 2 Ma Sứ đi?

Thậm chí cả Ma sứ của Master của Anh Linh thứ 8 cũng tới, nhưng tạm thời cứ lơ phất hắn đi vậy.

Những Ma Sứ hắn là từ nhà Einsbern, nhà Matou và hai Master ngoại quốc, cùng một Master bí ẩn chưa rõ danh tính. Sự việc này chứng tỏ Lord El-Melloi, kẻ sau khi đã chết bởi đòn tấn công của Archer thần bí kia, đã chuyển giao Lệnh Chú cho ai đó, đồng thời chuyển giao luôn thân phận Master Lancer.

"Ta đã đặc biệt chuẩn bị vài trò khôi hài đón khách, nhưng dường như không ai muốn tới đây. Vậy ta sẽ đi thẳng vào vấn đề."

Sau lời chào đầu đơn giản, vị linh mục quay mặt đối diện đoàn thánh giả không người, ít nhất thì trong số này cũng chẳng kẻ nào là người cả, và tiếp tục.

"Cuộc Chiến Chén Thánh, báu vật hiện thực hoá giấc mơ của quý vị, hiện đang gặp phải khủng hoảng. Đã có kẻ phản bội. Phốt lờ các nghĩa vụ thiết yếu, hắn và Anh Linh của mình đã lạm dụng phép màu do Chén Thánh ban tặng để thoả mãn những khát khao hèn mọn."

Risei chẳng cần quan tâm đến phản ứng từ đám đông, có thể do ông đã quen với việc thuyết giáo của một cha xứ. Nhưng rõ ràng là các thánh giả của ông chẳng thể làm gì ngoài im lặng lắng nghe. Sau một tiếng ho nhẹ, ông tiếp tục.

"Chúng tôi phát hiện rằng Master của Caster chính là kẻ đứng sau những vụ bắt cóc và giết người hàng loạt diễn ra gần đây tại Fuyuki. Hắn mượn tay Anh Linh thực hiện tội ác, nhưng không thèm che đậy cả dấu vết. Hậu quả của hành động bạo lực dã man này đến điều luật bảo mật.. thời thì ai cũng đoán ra"

Mặc dù đám Khiến Sứ Linh chỉ câm lặng, những Master nghe tin này không ít thì nhiều cũng phải run rẩy. Cũng giống như phản ứng của Tokiomi sáng nay, điều này chẳng có gì bất ngờ đối với các pháp sư.

Một pháp sư, trong mọi trường hợp, phải luôn đảm bảo bí mật của pháp thuật trước công chúng. Nếu cần thiết,

"Hắn và Servant không còn là địch thủ của bất kỳ cá nhân nào mà đã trở thành mối đe dọa chung cho nghi lễ triệu tập Chén Thánh. Vì vậy, với tư cách là giám sát viên, tại thời điểm nguy cấp này, ta phải tạm thời thay đổi luật lệ của cuộc chiến."

Giọng nghiêm khắc, Risei tuyên bố, cùng lúc vạch ống tay áo để lộ cánh tay phải.

Risei đã có tuổi; nhưng cánh tay ông vẫn lực lưỡng, chắc khỏe như thời còn trai trẻ. Những hình vẽ trông như hình xăm phủ kín từ khuỷu đến cổ tay ông.

Không, chúng không phải là hình xăm. Ngay lập tức, các Master tham dự Cuộc Chiến Chén Thánh đều hiểu chúng là gì.

"Đây là những gì còn sót lại từ những cuộc chiến trước, được ủy thác lại cho tôi với tư cách giám sát cho cuộc chiến lần này. Di sản của những Master đã mất đi Servant trước trận chiến quyết định – Lệnh Chú."

Trước bằng chứng này, không ai có thể nghi ngờ vai trò giám sát viên của Risei.

Tất cả Lệnh Chú không chủ đột này đều do ông – người giám sát – coi sóc.

Lệnh Chú là những dấu hiệu thần thánh, bằng chứng cho sự tham gia Cuộc Chiến Chén Thánh. Chúng không chỉ như dấu hiệu của định mệnh mà còn là công cụ không chế Servant.

Sự phi thường của Lệnh Chú tự nó đã là phép màu. Tuy sở hữu sức mạnh không lồ, Lệnh Chú vẫn là một hình thức ma thuật có tính vật lý và có hạn. Vì vậy, chúng có thể được cấy ghép hoặc chuyển giao bằng thần chú.

"Ta có thể chuyển giao những Lệnh Chú dự trữ này cho bất cứ ai mình muốn. Quý vị đều có Servant, ắt hiểu rõ tầm quan trọng của những khắc ấn này chứ?"

Mặc dù trước mặt ông chỉ là đám Khiến Sứ Linh với nhiệm vụ truyền đạt điều chúng nghe được đến chủ nhân, Risei bắt đầu có cảm hứng.

"Tất cả các Master hãy tạm thời gác lại tình trạng thù địch và đều phải dùng toàn lực tiêu diệt Caster. Ta sẽ chọn ra Master có khả năng hành quyết Caster và Master hắn, và tặng người đó những Lệnh Chú này, được tính như một trường hợp đặc biệt."

"Nếu nhiệm vụ này hoàn thành dưới tay một cá nhân, chỉ người đó được nhận thưởng; nếu hoàn thành tập thể thì tất cả đều nhận thưởng. Khi ta chắc chắn Caster đã bị tiêu diệt, Cuộc Chiến Chén Thánh sẽ tiếp tục."

Risei kéo tay áo xuống và kết luận.

"Vậy, nếu còn bất cứ câu hỏi nào. Xin hãy nêu ra."

Ông ta mỉm cười đắc thắng. Tất cả những gì cần làm là chờ đợi. Cuộc diện sẽ không thể biến thành 7 chọi 1 ngay lập tức, các Master sẽ chẳng đòi nào ngay thơ làm theo chỉ đạo.

Kẻ nào cũng khao khát 1 lệnh chú, nhưng nếu đối thủ cũng có thêm Lệnh Chú thì ưu thế coi như không có. Đối với họ, tự mình tiêu diệt mục tiêu là lựa chọn hợp lý hơn cả thay vì hợp tác đoạt phần thưởng.

Họ chắc chắn như vậy, chỉ trừ một việc, Cuộc Chiến Chén Thánh này sẽ hỗn loạn hơn bình thường.

Trên một con tàu đậu ở ngoài bến cảng, một cô gái khoảng 13 tuổi đang ôm bụng cười sảng sặc, dậm thành thành vào sàn tàu, để lộ ra một quả cầu thủy tinh lăn đi, trong đó có cảnh tượng một ông lão mặc một bộ Kimono Nhật, hói đầu, vẻ mặt đầy vẻ hung ác đang có vẻ giận sôi máu:

"Nhà Matou ngu ngốc!! Ha ha ha.. Anh Linh thứ 8 xuất hiện khiến cho họ sốc toàn tập.. ha ha. Ta mắc nợ gã Master của Anh Linh thứ 8 đó rồi. Dù sao thì..."

Cô ta, kể đó nước mắt vẫn đọng trên mí mắt từ việc cười quá độ, giờ tay ra, trên bàn tay thình lình chính là... Lệnh Chú.

Có vẻ việc Trần Ngọc Lâm trở thành một Master thứ 8 đã xúc tiến cho một.. thứ gì đó, Chén Thánh đã phản ứng. K khiến cho cuộc chiến này trở nên mười phần hỗn loạn.

Master thứ 9 đã xuất hiện.

“♪Một nhúm bạc và một chút sắt♪

“♪Đun lên thủ cấp của tên giáo sĩ♪

“♪Công thức đáng yêu của Até đấy♪”

Thứ này đơn giản quá khác so với câu chú thông thường. Chỉ ít, bình thường nó sẽ chẳng gọi ra cái của khi gì cả.

"♪Đồ, đồ, đồ, đồ, đồ đầy nó lên♪

“♪Đỏ, đỏ, đỏ đến tràn ra ngoài♪”

“♪Đem năm thương lành đến lại gần nhau♪”

Buồn cười thay, những câu này chính là câu chú mà Master của Caster đã dùng khi gọi hắn lên.

“♪Ta dâng nguoi thân xác này, ta dâng nguoi thân—♪”

“Ha ha! Ahaha! ♪Hết giờ rồi, vậy thôi dừng nhé...♪”

Kể đó, cô ha ha cười, một vòng sáng nhỏ khi tế đàn triệu hồi dẫn thẳng đến vật hiến tế.

Vật tế đó..chính là cô.

Ngay sau đó, không gian tăm tối nơi từng là một Ma Pháp Trận triệu hồi đã biến thành một thảm hoa hiện ngay trước mắt. Và ở ngay chính giữa, cậu bé Anh Linh làm một cử chỉ cung kính, cúi chào quá lễ mà không nhìn vào khuôn mặt cô gái ấy. Rồi, cậu dang rộng đôi tay và hét lên:

“Ha ha! Master mới của tôi đây hẳn phải quái gở mới đi triệu hồi một kẻ như tôi! Tốt thôi! Tôi không biết cô mong đợi điều gì từ kẻ này, nhưng tôi sẽ không làm cô phải hối hận đâu! Tôi hỏi cô: cô có phải nàng công chúa ngạo mạn, ngốc nghếch muốn biến tôi thành nô lệ của mình trong công cuộc kiếm tìm Chén Thánh, hay những con ác mộng cùng lạc thú bất tận?”

"Chuẩn không cần chỉnh."

"Ha ha"

Vị Anh Linh trẻ tuổi cười:

"Tốt, vậy tôi sẽ nhắc..."

Cùng lúc này, cô gái ấy giơ tay lên, đồng thanh cùng vị Anh Linh trẻ tuổi, gần như cùng lúc, cả hai đồng thanh nói:

“Nhắc cô lên thiên đường bằng giấc mộng chân phúc, rồi với con ác mộng héo tàn, nhục dục, kéo thẳng cô xuống sâu thẳm địa ngục!”

"....."

Vị Anh Linh hơi tò mò:

"Ồ? Vụ gì đây?"

“Và khi nói xong, cậu sẽ biến toàn bộ chỗ hoa đó thành những cánh tay trẻ con!”

"Cô từng triệu hồi tôi một lần à? Nếu thế thì còn triệu hồi tôi lần 2, cái bộ óc đó.."

Cậu bé nhìn cô gái Master của cậu một cách tò mò, rõ ràng anh ta còn ngạc nhiên đến độ chẳng thèm biến đám hoa thành tay trẻ con. Kể đó anh ta chợt cười sảng sặc:

"Cái gì? Không thể nào. Thật à? Ha ha ha... cô điên đấy à? Ha ha... Cô hẳn là mất trí rồi."

"Này, đừng nói thế. Tôi phải tốn bao công sức mới thoát khỏi mấy tên nuôi bọ nhà Matou để đến tận đây đây. Ngay khi tôi đến đây, tôi lập tức có được Lệnh Chú. Chắc Chén Thánh chán quá mà."

Cô gái kia cười ha ha, còn cậu bé vẫn cười như điên dại, kể đó lần quay, ngã bịch ra sàn thuyền, lấy một gói bánh cookies ra nhai, nói một cách thân thiết với cô gái kia, Master của cậu ta:

"Tôi triệu hồi tôi, quả là một trò đùa dở tệ. Hê, món này ngon đấy."

"Còn có một trò đùa khác dở hơn cơ, đoán xem chúng ta chuẩn bị đi gặp ai nào?"

"....."

"Gilles đó. Gilles của ta đó."

Cô gái cười lớn, giang hai tay như thể muốn làm cậu Anh Linh trẻ tuổi ngạc nhiên. Mà quả đúng là cậu ta ngạc nhiên thật:

“Gilles xuất hiện trên Anh Linh Tọa á? Quá đỉnh! Trường Phái của gã là gì thế? Saber? Rider?”

“Trật lất. Caster nhé.”

“Thế méo nào!? Ý tôi là, Gilles, một Caster á? Ồ, cũng tại mình mà! Ha ha ha!”

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Ruler

Hàng đàn Ma Sứ, Khiển Sứ Linh cùng với Quyển Tộc của mọi pháp sư trong thành phố đều đang lao vút đi, lần tìm tới mục tiêu, chính là Caster cùng Master của hắn.

Trần Ngọc Lâm tại tối hôm đó, cuối cùng cũng tìm được một dấu tích. Thông qua bày Quyển Tộc, hắn nhìn thấy tên Caster ăn mặc dị dạng tối qua đang dắt theo một đám trẻ em tiến về phía một tòa lâu đài, hoặc chí ít là theo như lời đồn cùng với con mắt của Heracles thì nói đó là một tòa lâu đài, chứ dựa vào lời dân cư quanh đó chẳng có lâu đài nào cả.

"Đi nào Heracles, chúng ta đi săn."

Trần Ngọc Lâm nói. Heracles hiện hình từ trạng thái Linh thể, trên tay đã khí giới đầy đủ, lạnh lùng nói:

"Tốt. Hi vọng tìm được vài tên địch thủ xứng đáng."

Trần Ngọc Lâm nhún vai nhìn qua Heracles:

"Ta cũng hi vọng thế. Mà, sớm muộn gì hai người cũng sẽ đụng độ nhau thôi."

Cùng lúc này, Caster đã dẫn theo khoảng 10 đứa trẻ vào khu rừng. Ngay cả đứa lớn nhất cũng chỉ là học sinh tiểu học. Đám trẻ lác lác khi đi như đang mộng du, trong khi Caster đi trước dẫn đường. Không nghĩ ngợi gì, đám trẻ đang bị điều khiển bởi ma thuật của Caster.

Đột nhiên hắn vòng xung quanh một khu vực, thứ mà trong mắt hắn chính là một khu vực kết giới. Hơn nữa nó còn là trung tâm của kết giới nữa.

Hắn chợt ngừng đầu, dường như đang nhìn về phía một người ở phía trên cao không tồn tại. Nhưng nếu để ý kỹ bằng Ma Lực, sẽ thấy một khu vực bị ma lực bao phủ.

Kỳ thực nơi này có một loại phép thuật cho phép nhìn thẳng tới chỗ của Caster, phép này tên là Thiên Lý Nhãn.

"Tôi đến thăm cô đúng như lời hứa tối qua. Giờ, xin hãy cho phép tôi được gặp mặt thánh nữ lần nữa.... Ừm, có vẻ cô vẫn chưa chuẩn bị thôi, cứ từ từ mà chuẩn bị. Thật là một trò chơi buồn chán, tôi có thể mượn một góc lãnh địa của cô không?"

Caster vẫy ngón tay. Đám trẻ đang ngoan ngoãn đi theo Caster nãy giờ chợt mở mắt như thể vừa tỉnh khỏi một giấc mơ. Đám trẻ nhìn nhau không hiểu mình đang ở đâu.

"Nghe này bọn nhóc, chúng ta sẽ chơi trốn tìm. Luật chơi rất đơn giản. Chỉ việc chạy khỏi ta. Nếu để ta bắt được, chà, hi vọng các người không để ta bắt được."

Cánh tay của Caster vươn ra khỏi tấm áo choàng, và chộp về phía một đứa trẻ gần đó.

"Không!"

Từ trong một căn phòng tại dinh thự, Saber, người đang quan sát Caster hét lớn, mặc dù biết rằng từ đây thì Caster không thể nào nghe được lời nàng. Bên cạnh nàng, cô gái tóc trắng buông tay khỏi quả cầu pha lê đang chiếu hình ảnh của Caster, nhìn qua Saber, ra lệnh:

"Saber, đánh bại Caster cho tôi."

"Tuân lệnh."

Vị Vua Hiệp Sĩ trả lời cực kì ngắn gọn. Saber đã biến mất khỏi phòng họp khi Irisviel nghe được câu trả lời đó. Chỉ còn lại một con gió đầy giận dữ thổi sau lưng cô.

Hóa thành một con cuồng phong, Saber phóng như bay vào rừng.

Saber biết rõ mình đang tiến vào trận địa ma thuật của Caster. Hiển nhiên, lúc này huyết mạch trong người cô đang sôi sùng sục, những gì tên ác quỷ đó đã làm khiến Saber phẫn nộ. Nhưng điều thôi thúc Saber tiến về phía trước không phải là con giận. Chỉ sự giận dữ và lòng thù hận thôi chưa đủ để biến trái tim Saber thành một thanh kiếm sắc bén.

Những đứa trẻ đang bị giết hại. Không hẳn trước đây Saber chưa từng chứng kiến cảnh đó. Một khi đã ở chiến trường, dù không thể chịu đựng được, người ta vẫn cứ phải nhìn thấy những xác chết nhỏ bé đó. Đối với cô, người từng là vua Arthur, đó chỉ là một tình huống thường gặp.

Tuy nhiên, nơi này không phải là chiến trường, chỉ là cuộc chiến giữa 7 Master và 7 Anh Linh, bắt chước cái tên Cuộc Chiến của nó. Con quỷ đã làm do bản ý nghĩa của cuộc chiến, tên cận vệ khiến lòng kiêu hãnh của con người bị lãng nhệch, Saber quyết không thể bỏ qua cho hắn.

Saber lao thẳng tới nơi Caster đang ở, chỉ để nghe thấy một tiếng hét không cam lòng:

"Tại sao...? Tại sao người lại ngăn cản ta.."

"....."

Nàng lao vút tới, chỉ thấy hiện tại khoảng đất quanh kết giới của dinh thự đã phân làm hai phía. Một phía là Caster, một phía khác, là đám trẻ, toàn bộ bọn chúng, đứng trước mặt bọn nó là một Anh Linh khác, không phải bất cứ ai nàng từng thấy.

Anh Linh này... không rõ là nam hay là nữ, nhưng nhìn vào đường nét cơ thể có lẽ là nam. Đằng sau Anh Linh này là vô số làn khói trắng bốc lên, mờ hồ lộ ra cái gì đó trông như một biểu tượng lơ lửng phía sau, cùng vô số tấm lụa trắng tung bay. Mái tóc bạc trắng màu bạch kim, lớp giáp của ông ta cũng một màu trắng bạc thuần khiết tựa như bạc vậy.

Quần áo ông ta rất lạ. Ông ta mặc một cái váy, hoặc cũng có thể nhìn nhận như một bộ xiêm y Hoàng gia cổ đại. Trên đầu ông ta đội loại mũ mà các Hoàng Triều Việt Nam hoặc Trung Quốc thời xưa hay đội, mũ bình thiên. Hai ống tay áo ông ta, lạ thay lại được đan lên bởi vô số cái lông vũ của một loài chim có lông màu tím.

Trên tay ông ta cầm theo một thanh kiếm hai lưỡi, đang đứng chắn trước Caster cùng lũ trẻ. Ông ta nở một nụ cười mỉm, liếc nhìn về phía Saber đang tới, lùi ra một bước. Saber nhìn về phía vị Anh Linh lạ mặt, không lẽ đây là người mà đã bắn mũi tên về phía Master của Lancer?

"Cảm ơn, vị Anh Linh lạ mặt."

Saber nói với vị Anh Linh lạ mặt, nếu không có vị Anh Linh lạ mặt này, hẳn những đứa trẻ này đều đã phải chết.

"Đó là trách nhiệm của Trẫm."

Vị Anh Linh lạ mặt nói, lùi về phía sau. Saber thoáng để ý tới Caster, nàng trừng người lại. Lúc này Caster đang bị bao phủ trong một khối đất sét tới ngang cổ, hoàn toàn không có khả năng cử động.

Vị Anh Linh lạ mặt ngay khi Saber vừa tới, lập tức giơ tay lên, khối đất sét đang bao phủ lấy Caster bị rút đi. Saber hét lớn:

"Anh làm gì thế?"

Bằng hành động rút đi lớp đất sét đang bao phủ lấy Caster, anh ta đã lấy đi cơ hội tốt nhất để tiêu diệt Caster của nàng. Việc giết chết một đối thủ trong tình trạng không thể di chuyển là một hành động làm mất đi sự kiêu hãnh của một hiệp sĩ.

Nhưng không phải với trường hợp của Caster.

Vị Anh Linh mỉm cười, một nụ cười thật thông dong:

"Caster Thật, và Saber Thật, nếu muốn giao chiến, Trẫm sẽ không xen vào cuộc chiến giữa 2 vị Anh Linh. Trẫm, Thủy Hoàng Đế - Tần Thủy Hoàng, một Ruler, sẽ không xen vào cuộc chiến giữa hai người."

Ruler, một Anh Linh đặc biệt, không có Master, ngược lại các quyền hạn còn cao hơn cả Master. Họ chỉ xuất hiện trong những Cuộc Chiến Chén Thánh đặc biệt, một hình thức bất thường, dẫn tới kết quả bất minh. Hoặc kết quả của nó có thể thay đổi thế giới, tí như những người muốn phá hủy thế giới.

"HAY! HAY LẮM."

Caster cười sằng sặc:

"Ruler! Sự cao quý của nàng khiến cho dù là một Ruler cũng phải động tâm mà xuất hiện, cả Chén Thánh cũng bị đảo điên. Ta không ngạc nhiên đâu Jeanne, ngay cả các vị thần cũng hổ thẹn trước nàng."

Giọng nói hân như tột cùng của hạnh phúc, rồi đột nhiên hân im bất. Hân giơ lên một cuốn sách, bìa sách làm từ da người.

"Ritt"

Từ dưới mặt đất, chui ra một đám những con quái thú.

Đó là một lũ rắn, vô số chúng cuốn vào nhau - không, thứ đó phủ đầy những lỗ hút to như mạng cá, không phải chỉ đơn giản là một bầy rắn. Bạch tuộc? Hoặc là những xúc tu của một loại sinh vật lạ giống bạch tuộc?

Lũ quái vật có cùng kích cỡ. Chúng không có tay chân hay phần thân dưới, nên không thể mô tả chúng bằng lời. Có một cái miệng tròn ở cuối mỗi xúc tu. Miệng chúng chứa những chiếc răng sắc như của loài cá mập. Mặc dù không rõ nguồn gốc, nhưng chắc chắn chúng không phải sinh vật của tự nhiên. Chúng có lẽ đến từ thế giới khác, một thế giới không tuân theo quy luật tự nhiên.

Saber mặt nghiêm lại, nàng nhận ra suy đoán tệ hại nhất của nàng đã đúng.

Xét đến khả năng đặc biệt về trường phái của Servant, Saber có ưu thế tuyệt đối trước Caster nếu họ giao đấu. Khi đạt tới trường phái của Anh Linh sử dụng kiếm, khả năng kháng ma thuật của cô cũng được tăng lên đáng kể. Nếu Caster sử dụng ma thuật làm vũ khí chính và đánh nhau trực diện với Saber, hẳn không có lấy một chút cơ hội.

Nhưng...

Caster là pháp sư có khả năng triệu hồi quý dữ.

Khả năng kháng phép của Saber chỉ được kích hoạt nếu ai đó dùng ma thuật nhắm vào cô. Điều đó không thể ngăn Caster triệu tập lũ quái vật từ thế giới khác. Hơn nữa, khi những quái vật đó được triệu tập, chúng hình thành và mang một mối đe dọa khác với ma thuật. Răng và móng vuốt của đám quái vật có sức mạnh như đao kiếm. Thứ duy nhất Saber có thể dùng là thanh kiếm và cơ thể của mình khi đối mặt với chúng.

Điều đó chỉ đúng khi cô không bị thương.

Mỗi một lần thanh kiếm vung lên một con quái vật chết. Nhưng ngay khi đó, lại một đám quái vật khác từ máu và thịt của con quái vật đã chết trào ra. Vô số quái vật mới với xúc tu mọc ra từ những chỗ bị cắt, và vô số quái vật cũng hiện lên từ vũng máu loang lổ trên mặt đất. Chúng bao vây Saber tầng tầng lớp lớp.

Lũ quái vật được sinh ra từ xác thịt những con đầu tiên, hẳn là trước khi Saber đến, Caster đã kịp thực hiện cái gì đó để triệu hồi một con quái vật đầu tiên, từ đó mới sinh ra lũ quái vật đời sau kia.

Nàng nhìn về phía cuốn sách mà Caster cầm trên tay, nhận ra lượng ma lực dày đặc, chăm chú:

"Có lẽ nào..."

Một nhận định bi quan, nhưng có lẽ không sai.

Đó là loại phép triệu hồi gọi lên vô số quái thú, tái sinh và thúc đẩy chúng không nao núng lao vào lưỡi gươm của Saber. Và kẻ đang đọc thần chú không ai khác ngoài cuốn sách phép đó.

Quyển sách đó không chỉ là một tập giấy ghi chép ma thuật. Có thể nó chính là một lò ma lực với dung lượng đáng kinh ngạc, một "con quỷ" biết tự vận phép bằng sức mạnh của mình. Việc Caster đang làm không phải là đọc thần chú từ những trang giấy, mà là sử dụng cuốn sách như một nguồn ma lực.

Chính là bảo khí của Caster: Prelati's Spellbook - Văn tự của Loa Thành Diệt Vong.

"Kí ức xưa lại ùa về, Jeanne. Tất cả hết như ngày trước."

Caster nhìn ngắm Saber chặt vật chiến đấu, với vẻ mặt đắm đuối như thể đang chiêm ngưỡng một tác phẩm nghệ thuật.

"Ngay cả khi trong vòng vây kẻ thù, nàng không bao giờ sợ hãi, chẳng khi nào chịu khuất phục, cũng không chút mảy may nghi ngờ chiến thắng. Nàng vẫn không thay đổi. Khí chất thánh ái, linh hồn cao quý ấy, không nghi ngờ gì nữa, là dấu hiệu của thánh nữ trong trắng Jeanne d'Arc. Quá rõ ràng mà..."

Toàn lý luận vô nghĩa như mọi khi, nhưng Saber nén cơn giận để tập trung tiêu diệt bọn tạp binh trước mặt. Đối đáp lại từng lời của kẻ thù chỉ làm hấn phần khích thêm.

Đúng như những gì Ruler nói, hẳn hoàn toàn đứng nhìn trận chiến, không một tia mảy may muốn rút gươm ra tương trợ. Trên mặt hẳn vẫn nhàn nhạt nở nụ cười của mình.

"Tại sao? Tại sao nàng vẫn không thức tỉnh? Tại sao nàng vẫn không chấp nhận sự thật? Nàng vẫn tin vào sự bảo vệ của Chúa trời sao? Nàng tin phép màu sẽ cứu rỗi nàng trong tình thế hiểm nghèo này sao? – Ai oán thay! Nàng đã quên trận chiến Compiègne? Cả cái bẫy Chúa trời sắp đặt, đẩy nàng từ đỉnh cao vinh quang xuống vực sâu hủy diệt? Nàng vẫn cam chịu làm con rối của Chúa trời sau ngân ây bè bàng ư?"

Một con quái vật đột nhiên cuốn chặt đầu nàng từ phía sau, cô phản xạ tức thì, nhưng bàn tay trái với những ngón tay không thể kiểm soát do trận chiến với Lancer đã trượt dài trên da xúc tu.

Chợt, một ánh chớp đỏ vàng lóe lên, và bọn quái vật bị đẩy lùi.

Trước mặt Saber, một dáng hình dong dỏng cao với bộ giáp màu lục hiện ra.

"Thật khó coi, Saber. Nếu kiếm thuật của cô không thể kinh thiên động địa hơn nữa, danh hiệu Vua Hiệp Sĩ sẽ phải lên tiếng kêu cứu đấy."

Chàng hiệp sĩ điển trai với vẻ đẹp gần như là một tội lỗi đưa cái nhìn lấp lánh về phía Saber đang đứng ngẩn người ra. Không nhờ khả năng kháng phép của Saber thì cô đã không chịu nổi ánh nhìn lôi cuốn này.

“Lancer, tại sao... Anh còn sống.”

Saber ngạc nhiên thốt lên, điều này nghĩa là Master của Lancer đã được chuyển đổi. Nhưng Caster còn ngạc nhiên hơn cả Saber.

“Ngươi là ai!? Ai cho phép ngươi quấy rầy chúng ta!”

“Ta mới là người phải nói điều đó, ác quỷ gớm guốc.”

Lancer liếc nhìn Caster lạnh lùng, cùng lúc giương mũi thương ngắn trong tay trái về phía hắn ta.

“Đồ xác láo, đầu của Saber là tấm huy chương đã được định sẵn sẽ treo dưới ngọn thương của ta. Cướp đoạt chiến tích của ta giữa chiến trường là hành động tì tiện và trơ tráo.”

Kể đó, anh ta quay qua nhìn Ruler, khinh miệt nói:

“Còn ngươi, một người đàn ông chân chính sẽ không khoanh tay đứng nhìn một cô gái đang bị thương bị bao vây bởi một bầy quái thú. Ngươi chẳng đáng mặt là đàn ông.”

“Những lời tán dương và sỉ nhục là vô nghĩa, đặc biệt là với Trăm, hồi Lancer Thật.”

Ruler bí ẩn vẫn giữ nụ cười của mình:

“Trăm không chống lại ai, Trăm chỉ ở đây để giữ gìn cuộc chiến này đi đúng hướng của nó. Một cuộc chiến vĩ đại và dị hình đang diễn ra, và người thắng cần được định đoạt.”

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 254: Francois Prelita

Chiến trường của các Anh Linh nhanh chóng trở thành một đầm lầy đầy bùn sinh, máu, xác chết và những mẩu thịt rơi vãi.

Dù liên tục bị chém nát, bọn quái thú vẫn hiện ra không ngừng. Xác của chúng, cùng những bộ lông rụng vãi và dịch cơ thể chẳng mấy chốc đã chất thành núi, trộn lẫn vào nhau vì bị hai đôi chân đá và khuấy. Cảnh tượng hỗn độn này còn khủng khiếp hơn cả Địa Ngục.

Không gian đầy mùi thối rữa. Mùi nội tạng của lũ quái vật dày đặc như sương mù, chẳng khác gì một loại chứng khí kịch độc. Người thường nếu hít phải thứ khí này sẽ lập tức chết vì vỡ phổi.

“liên tục tạo ra nhiều quái vật như vậy, ngoài việc ngạc nhiên ra, ta cũng không thể không thán phục trước sức mạnh ấy.”

Dù không hề tỏ ra một mối, lời thì thầm của Lancer quả nhiên đầy cay đắng.

Trong khi đó, một cách dĩ nhiên, bằng một vẻ bình tĩnh đến lạ thường cùng nụ cười mỉm, Ruler Thủy Hoàng Đế vẫn theo dõi cuộc chiến của 3 người mà không hề có một chút dấu hiệu nào mấy may muốn động chạm tay chân tới nó.

“Lancer, Caster không phải người niệm phép, mà là quyền sách ma thuật đó. Chẳng nào Bảo Khí của hắn vẫn còn, tình thế cuộc chiến không thể thay đổi.”

“Ra thế, ta hiểu rồi.”

Nghe những lời của Saber, Lancer không tránh khỏi buồn bực mà thở dài. Số lượng quái vật chém giết đã quá 50, và cứ như thế con long xà Hydra, một con bị giết thì lại có tám 10 con đứng lên.

“Nhưng muốn tước cuốn sách khỏi tay Caster, không còn cách nào khác là phải phá vỡ vòng vây.”

Bọn quái thú dần tụ lại, rồi trườn về phía họ với đám xúc tu vẩy vẩy đầy khiêu khích. Có lẽ chúng không hề sợ chết, mà cũng chẳng sợ đau.

“Lancer, trong tình thế này, anh có muốn đánh cược một chuyến không?”

“Dù rất ghét phải thừa nhận, nhưng ta nghĩ xả thịt bọn này chẳng ích lợi gì, được thôi. Kế hoạch là gì?”

Trước sự đồng thuận của Lancer, Saber chăm chú nhìn bức tường thịt gổm ghiếc đang trườn tới từ phía Caster, cẩn thận ước lượng bề dày và mật độ. Nàng sở hữu một tuyệt kỹ, trực giác phán đoán sẽ mách bảo ý tưởng của cô là “hợp lý”, đáng để đặt cược tất cả vào một đòn kết liễu.

“Tôi sẽ mở đường thoát, nhưng cơ hội chỉ có một. Lancer, anh chạy trong gió được không?”

“Hử? Hê hê, vậy thôi sao. Quá đơn giản.”

Mặc cho câu hỏi khó hiểu của Saber, Lancer gật đầu và mỉm cười.

Dù chỉ mới so gươm một lần, họ là những địch thủ từng đặt sinh mạng bên bờ sinh tử. Cả hai đã khắc sâu trong trí nhớ những kỹ năng bí mật của đối phương. Không cần đến một lời giải thích, Lancer đã hiểu ngay ý định của Servant Saber.

“Các ngươi đang thì thầm gì đấy? Lời cầu nguyện cuối cùng chẳng?”

Caster bình thản khiêu khích đối thủ.

Lúc này, chẳng phải hẳn mà chính Bảo Khí “Prelati’s Spellbook” đang đấu với Lancer và Saber. Caster như một khán giả quan sát trận đấu từ khán đài. Đối với Caster, chỉ việc điềm tĩnh chế nhạo đối thủ, khiến chúng tức tối cũng đủ để gọi là ‘tấn công’.

Bất chấp lời khiêu khích từ đối thủ, Saber chẳng hề mảy may dao động. Cô điềm tĩnh và quyết đoán giữ chặt thanh kiếm trong tay phải.

“Haha, gương mặt kiêu diễm kia... mau quần quai trong nỗi thống khổ cho ta, Jeanne!”

Bầy quái thú đồng loạt rống lên ầm ĩ. Chúng đổ ập về phía mục tiêu với những tiếng gào rú chết chóc, không thể phân biệt là vui hay hận.

Nhưng cùng lúc này, bằng giọng đầy uy quyền, vị Vua Hiệp sĩ ra lệnh cho thanh thánh kiếm.

“Trăm Không (Strike Air)!”

Giữa những luồng lốc xoáy cuộn cuộn chói lóa ánh sáng hoàng kim lộng lẫy.

Kỹ năng bí mật đảm bảo chiến thắng. Một cách sử dụng khác của “Invisible Air” - luồng gió bao quanh thanh kiếm nàng.

Đêm qua, trong trận chiến với Lancer, Saber đã giải phóng khí nén nhằm tăng tốc nhanh chóng. Nếu được giải phóng để triệt hạ đối thủ, nó sẽ là một cơn bão dữ dội đủ để thổi bay cả một đội quân.

Cơn bão gió nén vững chắc như đá tảng xé nát lũ quái thú, khuấy trộn máu thịt bọn quái vật cùng sỏi đá và thân cây đổ. Cảnh tượng như thể cánh tay của một người khổng lồ vô hình vừa lướt qua bề mặt Trái Đất và để lại sau lưng đường quét đầy xác chết.

Vào khoảnh khắc bị thổi tung bởi sức nén không khí, một lỗ thủng lớn xuất hiện giữa những bức tường quái vật. Sức mạnh hủy diệt của Trăm Không (Strike Air) đã bị suy giảm bởi nhiều lớp quái thú, để rồi khi chạm tới Caster chỉ còn là một luồng gió mạnh thổi chiếc áo choàng của hắn bay phấp phật.

Đòn tấn công phải có tác dụng mở ra một con đường. Thế nhưng với mật độ dày đặc của bọn quái vật được triệu hồi, hiệu quả đạt được chỉ có thể gọi là một lỗ thủng sẽ liền lại ngay lập tức.

“Cái gì?!”

Mặc dù vậy, Caster vẫn phải thốt lên sững sốt. Không chỉ có luồng lốc xoáy chọc thủng bức tường quái thú.

Khi vật thể chuyển động với tốc độ cực nhanh trong không khí, chúng có thể xé rách khoảng không trước mặt và để lại phía sau một khoảng chân không.

Khoảng chân không ấy sẽ hút không khí xung quanh và trở thành một loại sóng đuổi theo vật thể đã đi qua nó. Có những kỹ thuật trong đua xe cho phép ô tô đuổi theo ngay sau ô tô trước mặt, lợi dụng mao độ để giảm sức cản không khí nhằm tăng tốc.

Vì vậy, người đã không ngần ngại nhảy vào giữa những làn sóng đó cũng chính là người vẫn chờ đợi thời cơ cho sự đột kích này.

“Chuẩn bị đi, Caster!”

Đây là một kỹ năng không chỉ yêu cầu thể trạng phi thường mà còn cần sự ăn ý chính xác với đồng đội. Tuy nhiên, Lancer thực hiện thành công sự phối hợp diệu kỳ ấy chỉ qua một lần trông thấy Saber sử dụng chiêu thức bí mật.

“Giã từ bảo bối của mi đi!”

“Hả!?”

Nhận thấy sự hoảng loạn của chủ nhân, đám quái thú đồng loạt vurun xúc tu về phía Lancer. Nhưng Lancer không quay lại. Anh vung ngọn thương ngắn trong tay trái ra phía sau như một chiếc cối xay gió chặt đứt đám xúc tu, cùng lúc xoay người tiếp cận Caster với ngọn thương dài đang giương thẳng trong tay phải.

Chiều quyết định đã không thể dứt điểm. Đòn tấn công của ngọn thương chỉ gây ra vết xước nhỏ trên bề mặt mà không làm cho quyển sách bị xé rách.

Nhưng Bảo Khí của vị thương sĩ hào hoa là một loại vũ khí có thể quyết định thắng lợi dù chỉ với một tích tắc tiếp xúc.

“Gouge, Gae Dearg!”

Theo ngay sau tiếng hét của Lancer là cú đâm từ bóng thương đỏ rực. Nhưng mũi thương không nhắm vào cơ thể ẻo lả của Caster, mà là bìa cuốn sách ma thuật trong tay hắn.

Đó là mũi thương đỏ đã từng vô hiệu hoá Invisible Air và phá bỏ áo giáp của Saber - mũi thương "tắt sất" với các Bảo Khí, có khả năng cắt đứt mọi loại đường truyền ma lực. Đối với Caster, kẻ hoàn toàn phụ thuộc vào sức mạnh phi thường của sách phép để triệu hồi quái vật, đây quả là một đòn chí tử.

“Bùm”, âm thanh như tiếng sóng đập vào những bãi đá ven biển vang vọng giữa rừng sâu.

Trong nháy mắt, hàng hà sa số quái vật đột ngột hoá thành chất lỏng. Sinh vật dị hình sinh ra từ máu thịt của những kẻ hiến sinh, nay trở lại thành máu, chảy tràn trên mặt đất. Vào thời khắc năng lực của Prelati's Spellbook chấm dứt, chúng mất đi nguồn ma lực duy trì sự sống của mình.

Ngay khi Caster rút tay ra khỏi vùng ảnh hưởng của Gae Dearg, cuốn sách phép lập tức kích hoạt chức năng cung cấp ma lực khiến bìa sách lạnh lặn trở lại. Dòng ma lực chỉ bị cắt đứt trong giây phút ngắn ngủi khi mũi thương tiếp xúc với cuốn sách; ngọn thương không có sức mạnh làm tổn thương bản thân Bảo Khí.

Tuy nhiên, một khi đã bị vô hiệu hoá, ma thuật không thể vẫn hồi được nữa. Cho dù Caster muốn tiếp tục ma thuật triệu hồi, lưỡi kiếm thánh và song thương của hai vị hiệp sĩ sẽ không để hắn có cơ hội làm việc đó.

“Khốn kiếp Khốn kiếp Khốn kiếp Khốn kiếp Khốn kiếp Khốn kiếp KHỐN KIỆPPPPPP!!”

Trong tình trạng hoàn toàn tuyệt vọng, Caster không ngừng nhả nhả la hét cho đến khi mất hân trọn ngược và bọt mép sùi ra khỏi khe miệng. Lancer tỏ vẻ thờ ơ với điệu cười giễu cợt.

Bất chợt, một diễn biến hoàn toàn mới lạ phía sau khiến cho Lancer chẳng thể cười được nữa.

Một âm thanh giống như một vụ nổ bom vang lên từ xa xa sau lưng Lancer. Người bình thường chắc chắn không nghe được âm thanh này, nhưng thính giác của Lancer đâu phải là người bình thường?

Lancer chợt vụt tắt nụ cười, âm thanh này chỉ mới diễn một ra vào buổi tối qua, thế mà Lancer cảm giác như thể hắn đã khắc cốt ghi tâm âm thanh này vậy.

Đây chính là âm thanh của vị Anh Linh Archer đã đột kích, giết chết Master đầu tiên của anh ta. Là tiếng bật cung của hắn ta.

Mũi tên này, vẫn tiếng gió rít ấy, vẫn một âm thanh như khắc vào lòng người ấy, vang lên trong không gian chỉ tràn đầy tiếng hét của Caster và tiếng xèo xèo của lũ quái thú đang gãy chết, vô cùng nổi bật.

Do Strike Air của Saber, và đòn tấn công của Lancer, cho nên một khoảng chân không hình thành, khiến cho không khí biến động tạo thành những luồng gió mãnh liệt, mũi tên khổng lồ bắn trượt qua Caster, đâm xuyên qua một thân cây.

Đương nhiên cũng do Caster đột nhiên di chuyển nữa. Vô tình, bọn họ khiến cho Caster né được một đòn chí mạng.

Không ngạc nhiên khi bọn họ vừa nghe thấy tiếng gió thì đã thấy mũi tên lao tới, một mũi tên như vậy hắn đã đạt tới tốc độ siêu âm, nói cách khác, thòì khắc nghe thấy tiếng gió rít thì mũi tên đã tới sát cạnh bên là điều bình thường.

"TÊN KHỐN!!!"

Lancer, hoàn toàn không thèm đoái hoài gì hết tới mũi tên, nhìn thẳng hướng mà mũi tên bay ra từ, hắn nhìn thấy một bóng dáng của một Anh Linh hoàn toàn xa lạ, cách đó phải vài cây số.

Anh Linh này giống như một tên cốt đột, trên mình khoác một tấm áo choàng da sư tử, và, như thể làm bằng chứng cho mũi tên vừa mới được bắn ra từ Anh Linh này, trên tay hắn vẫn cầm theo một cây cung khổng lồ khắc họa những đường vân sáng chói.

Đây chính là kẻ đã một mũi tên giết chết Master của anh ta. Hơn nữa, không phải trong một cuộc chiến hoàn toàn công bằng, mà là trong một cuộc tập kích từ xa, vậy đây đơn giản chính là sự đã kích nạng nề với lòng tin hiệp sĩ của anh ta.

Giờ hắn còn định bắn hạ Caster từ xa nữa.

Hiện tại, sau khi một mũi tên bắn hụt, một mũi tên khác đang trên đà bay, bay thẳng về phía Caster.

Một khoảng khắc này, việc Lancer trong nháy mắt mất tập trung là cơ hội trời cho đối với Caster. Hắn lập tức mở ra cuốn sách Prelati's Spellbook, lúc này đã phục hồi hoàn toàn, giải phóng một cách hỗn loạn lượng ma lực mà bảo khí vừa sinh ra.

Thứ mà hắn mong đợi, là một màn sương che phủ. Về phần mũi tên, hắn có thể né được. Một Anh Linh khó có thể bị bắn trúng dễ dàng tới mức độ đó được, dù cho mũi tên có mạnh mẽ cỡ nào.

"Ồi hời Gilles, có vẻ lúc này anh đang cần tới sự trợ giúp của ta."

Nhưng chẳng một ai ngờ tới, đột nhiên một giọng ca lạnh lạnh cất lên, giống như một đứa trẻ vậy.

Kể đó, một bóng dáng của một đứa trẻ, trông chỉ nhỉnh hơn những đứa trẻ mà Caster bắt lấy một tẹo, lao tới, đập bay Caster ra trong khi đang cười một cách khoái trá, và chớp lấy cuốn sách.

Một diễn biến hoàn toàn bất ngờ khiến cho cả Heracles, Lancer và Saber cùng lúc bất ngờ. Heracles bức tức, nhưng cũng tràn ngập sự khó chịu: Anh ta không cảm nhận được còn có một Anh Linh đang lao tới.

Kể đó, cậu trai vung vẩy tay, trong khi mở sách ra và múa may quay cuồng:

"Ồi Até, Ủm..xem nào, Kết Nối Hiệu Triệu."

Lập tức, từ xác của lũ quái vật, lại thêm một lũ khác đứng dậy, lần này, đáng sợ thay, còn nhiều hơn cả đợt trước. Không chỉ thế, còn có những con quái khác, lúc trước chỉ là những con trông như bạch tuộc, giờ thì còn cả những loài sinh vật như những quả cầu thịt.

"Không thể nào! Làm sao người biết cách sử dụng cuốn sách của Prelati..."

Caster đứng dậy, trợn to mắt ra hết lớn, kể đó hắn tự dừng lại, kinh ngạc chỉ về phía cậu bé, hét lên:

"Người.. người.. cậu là.."

"Người là ai? Tại sao phải trợ giúp Caster?"

Saber hét lên, nâng lúc này trong tâm tràn ngập sóng dữ.

Anh Linh bí ẩn thứ 8 chạy loanh quanh và hạ sát các Master, cậu bé kia chắc chắn là một Anh Linh, nghĩa là có đến 9 Anh Linh đang ở trong trận chiến này. Chưa kể còn một Ruler tự xưng Tàn Thủy Hoàng nữa, vậy là 10 Anh Linh. Đây đã không còn là cuộc chiến bình thường rồi.

Hơn nữa, Anh Linh này nhìn qua còn rành rọt về cuốn sách này hơn cả Caster nữa.

"Ta là ai? Không phải cô là.. Ủa? À, hiểu rồi. Cô giống Jeanne thật, đến cả ta cũng suýt lầm."

Đây là người thứ hai thốt lên cái tên Jeanne trước mặt Saber. Cậu bé trai sững sờ, kể đó cúi mình thật sâu nói:

"Xin chào Saber. Cô hẳn là Vua Arthur, Vua của Các Hiệp Sĩ. Ta là Francois Prelati, bạn của Gilles đây, chủ nhân của cuốn sách này. Nói chính xác hơn, ta là người viết ra cuốn sách."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 255: Lệnh Chú đầu tiên

Gilles hét toáng lên với Francois Prelati:

"Bạn của tôi, chúng ta lại gặp nhau. Tôi không thể tin được, tôi cứ ngỡ cậu đã bị hành quyết rồi!"

"Tôi ĐÃ bị hành quyết, nhưng, do có một vị trí trên Anh Linh Tọa, nên tôi đã được triệu hồi lại đây, với vai trò là một Caster."

Francois cười sáng sủa:

"Tin nổi không. Tôi được triệu hồi lại đây, bởi chính tôi. Ý tôi là tôi của thời đại này!"

"Vậy là bộ 3 chúng ta đã lại hội tụ, chỉ là, bạn của tôi, thánh nữ Jeanne của tôi đã bị tẩy não. Giờ đây nàng tự gọi mình là Saber, Vua Arthur của Anh

Quốc."

Gilles đầu tiên hét toáng lên trong niềm phấn khởi, nhưng ngay sau đó hắn quỳ sụp xuống, tràn đầy đáng về mặt tinh thần. Francois cười phá lên:

"Không, cô ta không phải Jeanne. Nhưng trông cô ta thực sự rất giống Jeanne, đến tôi cũng suýt không nhận ra. Cô ta là Saber, còn Jeanne, cô ta hiện là một Ruler dưới Anh Linh Tọa cơ."

"Cái gì, thật thế ư bạn của tôi?"

Ánh mắt của Gilles chợt lóe lên một tia thần thái khó hiểu, không rõ là hưng phấn hay là thất vọng. Nhưng chắc chắn trong ánh mắt của hắn nhiều một tia hiểm độc chưa từng có với Saber.

Bỏ qua cuộc hội giữa hai tên điên, Saber lúc này ngay cả năng cũng không dám liều lĩnh đi lên tấn công. Lancer thì lúc này lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, một mặt, kẻ địch mà hắn muốn đánh bại ở ngay đằng sau, một mặt, việc đi tiến đánh kẻ đó sẽ khiến cho Saber lâm vào tình thế một địch hai, còn có cả một đám quái vật nữa.

Việc này tinh thần hiệp sĩ của hắn tuyệt không cho phép.

Nhưng, lúc này chàng chợt để ý làn sương đang bao phủ lấy xung quanh, mặc dù không thể ảnh hưởng tới một Anh Linh, thế mà xung quanh cây cối đã bắt đầu trở nên bốc khói mờ mịt, từ đó một loại dịch chảy ra, đồng thời những con quái vật dị hình ngoài cùng bắt đầu nổ tung, lại sinh sản thêm những con mới.

Vẫn là cùng một phép thuật, nhưng dường như trong tay của Anh Linh tự xưng Francois, nó có vẻ mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Kỳ thực nó có liên quan tới việc Francois Prelati mới là chủ nhân thực sự của cuốn sách. Thậm chí ngay cả tên của Bảo Khí của Gilles cũng đã là Prelati's Spellbook - Sách phép của Prelati.

Một bảo khí kinh khủng, là thông đạo dẫn lối tới một thế giới đáng lẽ không bao giờ có thể được kết nối. Nhưng chỉ khi trong tay của Francois Prelati, nó mới có thể phát huy sức mạnh tối đa của mình là cấp EX, còn trong tay Gilles, nó chỉ có thể là cấp A+.

Đương nhiên, nếu sử dụng các kỹ năng thông thường thì không thể hiện quá rõ ràng. Đây là đang xét tới dạng Bảo Khí.

"Những thứ này thật ghê tởm."

Trần Ngọc Lâm giờ chân lên đạp vỡ mấy con bạch tuộc, kẻ đó hắn giơ tay lên, ra lệnh cho Heracles:

"Heracles, có thể sử dụng Bảo Khí của ngươi không?"

"Rất sẵn lòng."

Heracles nhìn hắn, trầm giọng nói:

"Chuẩn bị đi, Master, Bảo Khí ta sắp phát động cần một lượng Ma Lực cực lớn đấy."

Kẻ đó, Heracles giờ lên cây cung, trầm giọng:

"Cửu Mệnh."

Bảo Khí: Cửu Mệnh - Hạ Ròng Trăm Đầu, là một kỹ thuật chiến đấu không giới hạn vũ khí, thậm chí dù là khi là cung thủ hay là chùy, đao kiếm đều được. Một tuyệt kỹ kinh khủng, vận dụng nhiều thế tấn công và không có bất kỳ một quy luật nào, có thể được sử dụng tùy theo tình huống, nhiều hình thái chiến đấu khác biệt.

Một tuyệt kỹ anh từng sử dụng trong kỳ công đánh bại con Long Xà nhiều đầu Hydra.

Cây cung tỏa ra một thứ ánh sáng thần thánh, từng đường vân ma thuật trên mình nó rực sáng, lượng ma lực nó phun trào ra lập tức khiến cho toàn bộ Anh Linh cùng với Master hoặc bất kỳ pháp sư nào ở quanh đó chú ý tới.

Heracles giơ tay ra, chộp lấy bốn mũi tên, kẹp chúng vào các ngón tay, lắp vào cây cung, giương cao lên..

"OANH!"

Cả bốn mũi tên bay ra từ cung của Heracles, hóa thành những sợi ánh sáng laser đỏ-xanh, bay thẳng về phía Gilles lúc này đang đứng ở xa nhất.

Nhưng cùng lúc, Heracles lập tức rút ra bốn mũi tên khác từ bó tên, những mũi tên này cũng ngập tràn ánh sáng từ những đường vân ma thuật, lắp vào cung, rồi bắn ra tiếp, gần như là không có thời gian trễ.

Kẻ đó lại lặp lại như thế, mỗi lần lắp tên, giương cung chỉ mất vồn vẹn nửa giây đồng hồ.

Từng mũi tên một đầu tỏa ra ma lực kinh khủng, trong nháy mắt bầu trời tràn ngập ma lực vô tận. Những mũi tên này không phải được bắn theo những góc ngẫu nhiên, hết thấy những mũi tên này bắn theo các góc khác nhau, một số mũi lao lên trước, một số lao theo sau.

Một số nhắm vào 2 Caster một Thật một Giả, một số lại nhắm vào một Saber một Lancer đang đứng trong bầy quái thú.

Đây là một bảo khí vô cùng kinh khủng, với uy lực và độ đa dạng của nó, tùy thuộc vào tình huống và vũ khí.

Bảo Khí này của Heracles bắn ra cả thấy 100 mũi tên, nhưng lúc anh ta đang bắn đến mũi tên thứ 48, thì đột nhiên..

"Ồi mẹ Até. Đây là Bảo Khí của Heracles ư?"

Saber cùng Lancer cũng người nhìn vào lần tên đang bay tới, nhưng cùng lúc này, Francois bật cười ha ha, bắt đầu xướng tụng lầm bầm:

"Ta xin hiến dâng. Đến thế giới lại tàn này, ta cung hiến dâng lên lời chúc phúc, cảm tạ và vật hy sinh!"

"Ta dâng lên lời cảm tạ lên mẹ Até, hóa thân sinh thành của sự cuồng loạn!"

"Hỡi những vị thánh và hiệp sĩ, những người cho ta diện kiến muôn hình vạn trạng của sự cuồng loạn, không một ai trong số các bạn lầm đường lạc lối!"

"Ta xin hiến dâng! Đến toàn thể nhân loại, được chấp thuận bởi chính thế giới lại tàn này, ta hiến dâng lên vật hy sinh, thứ cũng chính là ta!"

Khi Prelati hét lớn câu khấn nguyện lên chính bản thân mình, không gian xung quanh cậu bắt đầu biến dạng. Kế đó, cậu gằm lên tên Bảo Khí của cậu:

"GRAND ILLUSION!"

Bảo Khí: Đại Huyền Ảo - Yên Loa Thành không tồn tại, nào có hồi kết cho sự cuồng điên?

Lập tức, một vật khổng lồ.. không đúng, không chỉ là một vật, mà là một ngọn núi khổng lồ xuất hiện ngay dưới chân bọn họ. Saber, Lancer, Gilles cùng Prelati ở một bên sườn núi cao ngất ngưởng, còn những đòn tấn công của Heracles lại lao vào một sườn núi khác.

"Ảo ảnh?"

Heracles nghi hoặc, nhưng kể đó chính hắn cũng phải kinh ngạc. Trong chuyến hành trình trên tàu Argo của mình, hắn đã từng nhìn thấy vô số pháp thuật, nhưng chưa từng cái nào như cái này.

Cửu Mệnh-Hạ Rồng Trăm Đầu của hắn, tỏa ra rất nhiều phương vị khác nhau, nhưng toàn bộ đều va chạm với.. sườn núi, phá vỡ ra vô số tòa đất đá, khiến cho một vụn sắt lở núi nhỏ dần ra.

Chính xác hơn, gần như một bên của ngọn núi đã bị nứt ra.

Tuy nhiên, dường như cũng không phải toàn bộ những mũi tên đều bị ngọn núi cản lại.

Ở bên kia ngọn núi, Ruler - Thủy Hoàng Đế - Tần Thủy Hoàng vẫn một cái dáng đứng cùng nụ cười đó, đột nhiên một mũi tên trải đầy những đường vân ma thuật lao tới, nhưng Tần Thủy Hoàng chỉ đơn giản giơ lên một cánh tay, đánh bay mũi tên đi về phía mặt đất.

Cánh tay của Ruler ngay khi va chạm với mũi tên, lập tức nổi lên một vòng ánh sáng trắng, bảo hộ Ruler khỏi sát thương từ mũi tên.

"Một sức mạnh kinh khủng, ít nhất cũng phải là A++. Nếu như 2000 năm trước Trăm có một tướng lĩnh như vậy.."

Ruler trầm ngâm, kể đó lúc đầu.

Đương nhiên, càng đáng kinh ngạc hơn là ánh sáng bảo hộ Ruler kia khỏi mũi tên, khiến cho ông ta không hề nhận một chút sát thương nào từ mũi tên.

Kể đó, ông ta lại nhìn qua Francois đang lẩn lốc do xung chấn từ việc ngọn núi đột nhiên xuất hiện, nghĩ thầm:

"Thật là một Bảo Khí đáng kinh ngạc. Đó là một ảo giác quá thật, thật tới mức không chỉ đánh lừa ta, một Ruler, mà còn thậm chí đánh lừa kết cấu của chính thế giới này. Đương nhiên, đây đều chỉ là ảo giác, không tới vài phút thế giới này sẽ nhận ra mình bị đánh lừa và khôi phục lại."

Đại Huyền Ảo, Bảo Khí của Prelati, một đại ma pháp ảo ảnh kinh khủng tới mức đánh lừa cấu tạo của thế giới, có thể khiến cho ảo giác, trong một thời gian nhất định, hóa thành chân thật nhất, tuy rằng thời gian này chỉ là hữu hạn.

"Tiếp tục thi triển Cửu Mệnh, Heracles."

Trần Ngọc Lâm đưa ra một mệnh lệnh vô cùng khó hiểu, nhưng rồi, hắn giơ tay, xướng:

"Với Lệnh Chú, ta ra lệnh, ngay lập tức dịch chuyển tới..."

Trên sườn núi.

"Củ đó, quả là tuyệt vời."

Saber cùng Lancer đang cố đứng vững, trong khi Gilles và Francois đứng ở một nơi khá bằng phẳng, nàng cùng Lancer đang bị trượt dài do độ dốc của sườn núi. Hơn nữa, máu và dịch cơ thể của lũ quái xúc tu cũng bị đất động lên, khiến cho sườn núi càng thêm trơn trượt.

Thành linh, một luồng ma lực đột nhiên xuất hiện, kể đó một âm thanh rầm rộ vang lên từ trên cao, khiến cho cả 5 Anh Linh đang xuất hiện trên sườn núi phải ngẩng đầu lên nhìn.

"Hừm. Gã này cũng không tồi."

Heracles lúc này vô cùng kinh ngạc khi đột nhiên bản thân bị dịch chuyển không gian thẳng tới ngay sát cạnh bên 5 Anh Linh còn lại. Lúc này, Cửu Mệnh vẫn đang giương lên, từ khoảng cách này đơn giản chính là không thể né tránh.

Cường ép dịch chuyển bằng Lệnh Chú.

Tất cả các Anh Linh còn lại đều sửng sốt trước khả năng phán đoán và nhận định tình huống cùng tính chính xác trong Lệnh Chú dịch chuyển của Master của Heracles.

Thay vì sử dụng Lệnh Chú để buộc Anh Linh phục tùng mệnh lệnh, một Lệnh Chú này lại được sử dụng để dịch chuyển cường chế Anh Linh thẳng tới chiến trường.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 256

Heracles vùng cây cung lên, tiếp tục phát động Cửu Mệnh. Do đặc thù Cửu Mệnh không phải là một chiêu thức mà là một kỹ thuật chiến đấu liên tiếp phát động trong hơn 100 đòn đánh cho nên Heracles hoàn toàn có thể tiếp tục phát động nó kể cả sau một quãng thời gian nghỉ.

Saber vùng lên lưới gươm, liên tục chống trả lại 3 mũi tên mà Heracles bắn vào, mỗi một mũi tên này sức mạnh đều ngang tầm, thậm chí vượt trội hơn nhiều lần so với Bảo Khí Gate of Babylon của Gilgamesh kia. Tuy nhiên khác với Gilgamesh còn không thể, hoặc không thêm sử dụng 1 cách hiệu quả nhất Bảo Khí của anh ta, Cửu Mệnh chính là một đòn có thể dùng vào mọi loại tình huống, một Bảo Khí hết sức đa dạng.

Trong nháy mắt, Saber bị bắn bay ra. Hiện tại tay trái của nàng còn chưa thể cầm vững thanh kiếm, cho nên sức mạnh đâu chỉ giảm quá nửa?

Lancer hét lớn, kể đó anh ta lao lên, 2 cây thương cầm một cách chắc chắn trên hai tay hất mạnh 2 mũi tên ra, tuy nhiên lực đạo cũng đủ khiến cánh tay anh tê rần.

Đối với một kẻ địch dùng cung, không thể nghi ngờ biện pháp tốt nhất chính là áp sát. Tuy nhiên đối với các Anh Linh dù là loại yếu nhất, nếu tin khur khur điều này không thể nghi ngờ chính là một bước đi sai lầm.

Hiển nhiên Lancer không thể mắc loại sai lầm hạ đẳng đó. Heracles, ngay khi thấy Lancer lao tới liền vùng mạnh cây cung, tạo ra một luồng gió mạnh mẽ tràn đầy ma lực khiến cho đất đá bay tán loạn, giống như một cơn cuồng phong vậy.

Kể đó, trong khi một tay vùng lên cây cung, một tay anh ta cầm theo mũi tên, lấy nó làm thương đâm mạnh tới phía Lancer. Lancer nhẹ nhàng lắc mình né tránh, cây thương ngắn trên tay anh gạt phắt mũi tên mà Heracles đâm về phía anh ra, trong khi đó, cây thương dài mạnh mẽ đâm thẳng về phía đầu của Heracles.

Tuy nhiên, cảnh tượng một mũi thương đâm xuyên qua đầu của vị Anh Linh kia không xảy ra.

Ngược lại, khi mũi thương đâm vào cái đầu con sư tử phủ lên đầu vị Anh Linh làm thành mũ, lập tức bộ lông con sư tử khổng lồ được vị Anh Linh choàng lên người như tấm áo choàng lóe lên, biến thành một màu sắc vàng rực rỡ, kể đó mũi thương phát ra tia lửa điện như thể bị đâm vào một tấm khiên bất khả xâm phạm, sau đó trượt ra sau đầu hần.

Lancer thấy không ổn, lập tức nhảy lui về phía sau, hai cây thương vẫn chĩa chăm chăm vào Heracles tràn đầy vẻ cảnh giác.

"Hừm. Ta tò mò muốn biết làn da con sư tử này, một làn da không đao kiếm nào xuyên thủng, thứ được tạo ra từ ma lực, cùng với một cây thương có thể phá vỡ mọi ma lực cái nào sẽ thắng."

Heracles vượt vượt cái mũ trùm sư tử, trầm ngâm:

"Nhưng, không hổ là một Bảo Khí. Làn da của con sư tử này, mọi gươm đao chạm vào đều sẽ hóa thành cát bụi, vậy mà chỉ trượt qua làn da này."

Đương nhiên, ta có thể chỉ dùng Cừu Mệnh để chống lại."

Heracles làm bầm. Nghe có vẻ như anh ta đã biết Lancer là ai, tuy nhiên cũng chẳng có gì lạ. Hết lớn tên Bảo Khí trong khi ra chiêu thức trước đó.. nói là hết lớn tên mình còn không sai lắm.

Trong khi đó, Prelati hét lên vui vẻ:

"Ra vậy, làn da của con sư tử đó, thứ sức mạnh kinh khủng cùng với dòng máu thần thánh chảy trong người anh ta, cây cung mỗi một đầu tên đều mang theo độc tố của con Long Xà Hydra, ta đã biết anh là ai rồi!"

Kì thực, chỉ riêng việc sở hữu cây cung mỗi một mũi tên đều mang theo thứ độc tố kia đã đủ để đoán xem đó là ai. Mũi tên sát anh hùng, chỉ một người có mũi tên đó.

Heracles vùng mạnh cây cung của mình, thẳng tới Lancer người đang lùi lại cách chàng khoảng 10 mét, tạo nên một làn gió mang theo cát bụi sỏi đá bắn tứ tán về phía Lancer, kể đó, bàn tay anh ta đột nhiên bùng lên một lượng ma lực kinh khủng, mũi tên đang cầm trên tay anh ta chợt phủ đầy những đường vân ma thuật, rồi Heracles ném về phía Lancer mũi tên đó.

Lancer sửng sốt trước hành động không ngờ đó của Heracles, tuy nhiên anh ta nhanh chóng giơ lên 2 cây thương cùng lúc chống đỡ. Đột nhiên, trong khóe mắt anh ta nhìn thấy Heracles, một tay cầm theo cây cung, một tay nắm theo mũi tên lao về phía anh.

Một Cung thủ mà lại chơi cận chiến ư?

Suy nghĩ này thoáng qua trong Lancer, tuy nhiên anh nhanh chóng vùng lên cả hai ngọn thương của mình.

Mặc dù Gái Dearg - ngọn thương mang trong mình khả năng phá vỡ ma lực không thể đâm xuyên qua làn da con sư tử Nemea, và với đó, kể cả Gái Buidhe cũng chẳng thể nào đâm xuyên qua làn da của nó, tương đương với một thứ sức mạnh gần như bất khả xuyên thủng, nhưng anh vẫn chiến đấu.

"Can đảm lắm. Calais và Zetes cũng chẳng sánh bằng ánh mắt của ngươi."

Heracles vùng mạnh cây cung, bằng một thứ sức mạnh kinh khủng, đột nhiên một sợi đai dài, mang theo một tia thần ý đột nhiên trôi nổi xung quanh Heracles, sợi đai này trước nay chưa ai để ý vì hần chỉ quấn quanh thắt lưng như một sợi dây lưng bình thường.

"Cừu Mệnh!"

Heracles nói với nụ cười phấn khích, cây cung vùng lên, đập mạnh cây cung về phía Lancer, khiến cho anh phải dùng hết sức mới có thể chống đỡ được, mặt đất lún sâu trong khi hai cây thương của anh bị cây cung của Heracles đập trúng.

Vô số đường vân ma thuật bám vào trên cây cung của Heracles, khiến cho cây cung tràn ra một uy áp mãnh liệt, có thể sánh ngang một vài Bảo Khí hạng trung, hơn nữa, chỉ số của Heracles thật là vô song, thậm chí cả Lancer cũng bị áp đảo bởi anh ta.

Trận chiến giữa hai người kéo dài thêm tầm hai chục chiêu nữa, người này ra đòn, kẻ kia phản công, lặp đi lặp lại.

Kể đó, trong tay của Heracles xuất hiện một mũi tên, thứ đã trải dài các đường vân ma thuật do tác dụng của Cừu Mệnh, trong nháy mắt hóa thành một tia sáng, xuyên thủng qua trái tim của Lancer. Ngay sau đó, Heracles vùng lên cây cung, đánh xuyên qua đầu của Lancer, biến anh ta thành vô số hạt ánh sáng, trôi nổi trong không khí.

Cùng lúc này, Saber cũng đột nhiên cảm thấy vết thương trên tay trái của mình lành lại. Không phải là ngay sau khi Lancer biến mất nó lành lại luôn, mà chỉ là tốc độ khôi phục thương thể quay trở lại như ban đầu.

Nàng ngay lập tức tiến vào trạng thái phòng thủ. Bên phía xa xa, Caster.. không, 2 Caster đã biến thành dạng Linh thể và lên đi mất trong khi Heracles cùng Lancer đang chiến đấu.

Đem so với 2 Caster kia, nàng chẳng biết nên lo lắng về kẻ nào hơn. Archer bí ẩn, kẻ có cả kĩ năng bắn cung cùng kĩ năng chiến đấu cận chiến ngang hàng nhau, hay là 2 Caster, những người có khả năng triệu hồi một đám quái vật vô biên vô tận.

Heracles đứng lên sau khi giải quyết xong Lancer - Diarmuid thương thủ, kể đó hần quay sang nhìn về phía Saber, người này giờ vẫn đứng im nhìn 2 người quyết chiến.

Bất chợt, một tiếng bò rống vang trời cất lên, rồi ngay trước mặt Heracles xuất hiện một cỗ ngưu xa khổng lồ, được kéo bởi 2 con bò đực lực lưỡng tràn đầy cơ bắp. Giữa hai con bò này còn có một cây cột với 1 đầu trông như cái cột phá thành vậy.

Cỗ ngưu xa của Iskandar.

Heracles không hề nao núng chút nào, chàng lập tức gồng mạnh cơ bắp, sợi đai lưng quanh mình phồng lên, tỏa ra hào quang thần khí mạnh mẽ, hai tay chàng cầm lấy sừng của con bò tót, ghì chặt nó xuống, trong khi chân anh ta thả lỏng, để mặc cho con bò tót thứ hai chạy xung quanh.

Thế rồi Heracles hất mạnh cỗ ngưu xa về phía sau, thành công tránh thoát được một đòn tấn công bất ngờ của Iskandar- Vua Chinh Phục.

"Chà, ta đã nghĩ là sẽ thành công cơ."

Iskandar nhìn về Heracles từ cổ ngưu xa, xoa cằm nói nhẹ. Chắc chắn là việc một ngọn núi đột nhiên xuất hiện cũng đủ thu hút 99% các Anh Linh đã xuất hiện trong thành phố này.

Đương nhiên họ có đến hay không thì tùy họ.

"Cổ ngưu xa của vua Gordius, được hiến tế cho cha ta."

Heracles đập hai nắm đấm vào nhau, nói với Iskandar:

"Cứ tưởng ta sẽ không bao giờ bị bò đá nữa cơ đấy."

"Rõ ràng là người đã làm rất tốt trong việc phản công lại đòn đánh của ta."

Iskandar giơ hai tay lên, chợt cả ba người cùng lúc im lặng.

Bởi vì cả ba cùng lúc nghe thấy tiếng rậm chân vô cùng mạnh mẽ. Kế đó, một bóng hình đen thui, cao lớn, toàn thân khắc đầy các kí tự tượng hình Ai Cập, cũng như đeo theo một đồng lớn đồ trang sức làm từ vàng lao tới.

Trông nó giống một con voi mamut, có đội một cái vương miện bằng vạm khổng lồ, phía trên khắc họa hình một con mắt Ai Cập. Toàn thân nó mang theo đủ thứ trang sức làm từ vàng ròng, và hiển nhiên chủ nhân nó cũng thế. Trên thân con mamut phủ 2 tấm lụa, một vắt qua thân, một treo trước mặt nó, có vẽ vô số hình con mắt.

Trên thân nó là một Anh Linh da đen thui, có vô số chữ tượng hình trên người, cũng đeo đầy đồ trang sức, mang theo hai cây vũ khí rực cháy nhìn về Iskandar.

Con voi này vừa xuất hiện, cặp ngà mạ vàng của nó liền húc một cái, đã đem cổ ngưu xa của Vua Chính Phục nhấc bổng lên trên cặp ngà của mình.

"ISKANDARRRRR!!!"

Anh Linh này gầm lớn, kế đó, trong tiếng leng keng của đám đồ trang sức trên người, ông ta vung mạnh hai cây rìu trên tay - thứ giống như một quả chùy, hoặc một cây đèn loại đốt đuốc cũng làm từ vàng, được gắn theo hai cái lưỡi rìu - lên trên cao, thẳng hướng Iskandar, Vua Chính Phục bổ xuống.

"Ha ha!"

Iskandar nhìn qua Anh Linh này, ha ha cười lớn:

"Darius, chúng ta lại gặp nhau. Thật không thể tin được."

Trong một khu biệt thự nào đó...

Vua Anh Hùng Gilgamesh đang nhâm nhi thưởng thức rượu, đột nhiên anh ta dừng lại, hai mắt ánh lên một tia hiểm độc:

"Ta cảm giác có một kẻ trộm vừa lấy đi cái gì đó từ kho báu của ta!"

Cùng một lúc này, trong một căn hầm của một gia tộc ma pháp sư loại hai, đang có mười mấy vị pháp sư, loại hai có, loại ba có, thậm chí còn có vài pháp sư học đồ đang làm lễ tế triệu hoán Anh Linh.

Tuy nhiên, vị pháp sư vốn phải là Master đang bận khoản. Ông ta đã dự tính mình sẽ triệu hồi một Anh Linh bất kỳ nào đó đến với Cuộc Chiến Chén Thánh như là một Berserker.

Nhưng thay vào đó, thứ mà ông ta nhận được là một người đàn ông hào hoa, trang nhã, mặc trên mình bộ đồ quý tộc thời xưa.

Ông ăn mặc theo phong cách của hoàng tộc, tựa như bóng tối trong màn đêm đen kịt, đối lập hoàn toàn với khuôn mặt và mái tóc xõa dài trắng muốt như nhung như lụa của mình. Ông tỏa ra một luồng khí phách áp đảo, khiến cho không gian chung quanh như bỗng ngưng trở nên căng thẳng mỗi khi ông liếc nhìn.

Nhìn qua hoàn toàn chẳng giống Berserker chút nào!

"Người có phải Master của ta?"

Anh Linh này nhìn chằm chằm vị pháp sư, lạnh lùng hỏi. Vị Pháp Sư chợt cảm giác giận sôi máu:

Một Anh Linh, thứ chỉ là một công cụ thấp kém, lại dám nhìn thẳng mặt ông mà hỏi. Tuy nhiên lý trí trong ông vẫn còn đó, ông dần con giận xuống, mở miệng ra:

"Ọc ọc ọc ọc..."

Ông ta kinh hãi nhận ra những ngôn từ mình đang định nói bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là tiếng bọt khí nổi lên qua cổ ông, đã bị rạch một đường, máu từ đó phun ra ào ạt. Nhưng thay vì nhuộm đỏ áo ông, máu này đã lập tức bị Anh Linh kia hấp lấy khi cấm pháp hàm răng vào cổ ông.

"Người làm gì vậy?"

"Người không phải Anh Linh à?"

Các pháp sư khác lập tức giờ vũ khí lên, chỉ để nhận ra vị Anh Linh trước mặt nổ tung, hóa thành một bầy dơi đem họ phủ kín. Lúc mà bầy dơi bay ra khỏi người họ, họ đã chỉ còn là những cái xác không hồn, khô quắt lại.

Anh Linh kia hiện ra lần nữa, lau miệng dính đầy máu tươi, lạnh lùng nhìn qua mấy cái xác khô quắt, kể đó vung tay lên, một lưỡi thương xuất hiện trên tay ông ta, lưỡi thương này nhìn qua giống như tạo thành bởi máu tươi vậy.

"Hừm, ta định xiên các người với Kazikli Bey cơ! Nhưng, ta vẫn cần một chút kẻ đi sau, cho nên.. đứng lên đi, lũ ma cà rồng."

Đằng sau hắn, xác của mười mấy vị pháp sư bắt đầu run lẩy bẩy, kể đó đứng lên đột ngột giống như thể còn sống. Nhưng dựa vào ánh mắt vô hồn của họ, có thể khẳng định họ đã chết.

Berserker - Vlad Đệ Tam

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 257: Ionian Hetairoi vs Athanaton Ten Thousand

"Ha ha ha, thật không thể tin nổi."

Iskandar vùng thanh đại kiếm lên, chống đỡ lại công kích của người khổng lồ - được Vua Chính Phục gọi là Darius Đệ Tam, đối thủ truyền kỳ của ông.

"Việc 2 Anh Linh cùng một thời đại được triệu tập cùng nhau đã là hiếm có, càng đừng nói những người như chúng ta."

Mặc dù, dựa theo tình hình hiện tại, thậm chí có thể là cùng một Class luôn.

Sau đó, ông ta nhẹ nhàng ra hiệu cho Saber dừng lại, không cần tham dự vào cuộc chiến của chính ông. Saber gật đầu, đồng thời nhìn về phía Heracles như thể muốn quan sát anh ta, không cho anh ta phá hoại cuộc chiến của hai người này.

Vị Vua Chính Phục có vẻ mười phần hưng phấn, vô cùng khát vọng được hàn huyên cùng với Darius Đệ Tam.

Trong thời của ông, Darius Đệ Tam cùng với Vua Chính Phục có thể nói là kẻ địch trường kỳ của nhau. Một điều tiếc nuối nhất của Vua Chính Phục có lẽ là không thể đem Darius Đệ Tam vào dưới trướng mình.

Cuối cùng, Darius bị giết bởi Quan Tổng Đốc xứ Bactria, Vị Vua Chính Phục đã chân thành than khóc trước cái chết của ông và cời tấm áo choàng của mình đắp cho ông ta.

Giờ đây, hai người lại được gặp nhau với thân phận là những Anh Linh của Cuộc Chiến Chén Thánh, có thể đây là việc khiến ông ta hưng phấn nhất trước giờ.

Đột nhiên lúc này, sườn núi quanh họ bắt đầu nổi gió lên, thế rồi một thứ mùi bốc lên nồng nặc.

Mùi của cái chết. Cái mùi này bốc lên, cùng lúc đó xung quanh bọn họ bắt đầu nổi lên một luồng gió lạnh lẽo, nhấp nháy và tràn đầy tanh tươi. Mùi của đám thú vật quái dị mà Caster triệu hồi ra kia cũng đã đủ kinh tởm, nhưng cùng cái thứ này so sánh thì là hai phạm trù khác biệt.

Heracles giờ chân lên, giẫm nát một bộ xương đột nhiên trôi lên từ dưới nền đất. Tuy nhiên, rất nhanh chóng, bộ xương này hóa thành vô số hạt cát vàng một lần nữa hợp lại thành một bộ xương khác.

"..."

Heracles trầm ngâm:

"Một món bảo khí có thể triệu hồi ra những quân lính bất tử? Một quân đoàn bất tử?"

Rõ ràng, xung quanh bọn họ hiện đang là hàng trăm, hàng ngàn quân lính như vậy. Mỗi một con diện mạo đều khác nhau vô cùng, có vẻ giống như một

loại Bảo Khí triệu hồi lên những binh lính thời mà người sử dụng Bảo Khí này còn thống lĩnh hàng vạn đạo quân vậy.

Darius hét lớn:

"Iskandar, triệu hồi ra quân đoàn của ngươi đi. Chúng ta tái chiến một trận đấu cuối cùng."

Heracles nắm chặt tay, chuẩn bị triệu hồi một sinh vật với King's Order, loại Bảo Khí sẽ đem những chiến tích mà anh đạt được trong các kì công của anh ta trong quá khứ tới đây phụ trợ anh ta trong chiến đấu.

Đương nhiên, Bảo Khí này tốn Ma Lực vô cùng. Ngoại trừ tấm da sư tử mà anh được triệu hồi cùng, chỉ có duy nhất một tấm Đại Quân của Thần Chiến Tranh anh lấy được trong các kì công của mình là có thể triệu hồi lên được.

Và chỉ riêng cái đó cũng lấy mất 7/10 Ma Lực của Trần Ngọc Lâm.

Cho nên, sử dụng nó trong chiến đấu là liều pháp cuối cùng, bởi vì nó rất có thể sẽ rút cạn ma lực của Trần Ngọc Lâm. Không chỉ khiến cho quá trình sử dụng Bảo Khí thất bại mà còn có thể khiến cho Trần Ngọc Lâm bất tỉnh.

Tuy nhiên, có vẻ anh chẳng cần dùng tới King Order. Iskandar hét lớn:

"Darius! Có vẻ ngươi không có hứng thú nói chuyện mà chỉ muốn một trận chiến thôi nhì."

Ngay sau đó, Iskandar giang lớn hai tay, hét lớn:

"Đã vậy, ta sẽ thỏa mãn ngươi."

Tuy nhiên, một cánh tay của ông lập tức giơ lên, thanh kiếm chặn đứng 2 con dao bay thẳng về phía chàng thanh niên đang ngồi sau cỗ ngựa xa, một cơn gió sấm chớp vờn quanh cỗ xe, hất văng đi ba tên Anh Linh áo đen, đeo mặt nạ trắng.

Ông khịt mũi, cười nhạo:

"Có vẻ như các ngươi cũng tới dự tiệc. Tốt thôi, chào mừng tới trận chiến của hai quân đoàn, lũ nhát cáy."

Ngay lúc đó, một cơn lốc xuất hiện.

Gió lốc cuốn cuộn khô khốc và nóng hừng hực như muốn thiêu rụi tất cả. Có cảm giác nó không đến từ rừng đen thăm thẳm, hoặc từ trong sân lâu đài, mà là từ sa mạc hoang vu. Không chỉ đơn giản là cảm giác, mà là giống như thể nó là sự thực vậy.

Heracles nhỏ toẹt chút cát trong miệng. Cát, chính là cát nóng lẽ ra chỉ có ở miền hoang mạc.

"Hãy chiêm ngưỡng, hỡi các Anh Linh ở đây..."

Rider hét lên giữa những cơn gió sa mạc cuốn cuộn đang gào thét. Áo choàng tung phấp phật trên vai ông.

Cơn lốc gió nóng lạ lùng xoáy không ngừng, xóa nhòa hiện thực.

Đối với hiện tượng phi thường đêm nay, khoảng cách và vị trí đã không còn ý nghĩa. Bão cát cuốn cuộn quét đến đâu thì thay đổi không gian đến đấy.

Vàng mặt trời đỏ rực, bầu trời trong vắt không một gợn mây trải dài đến tận chân trời cát bụi, không gì có thể cản được tầm nhìn nữa. Quang cảnh xung quanh đột nhiên biến mất, có nghĩa là, một ảo ảnh thay thế thực tại.

Giống như ngọn núi đột ngột xuất hiện kia, tuy nhiên hơi khác biệt. Ngọn núi kia chỉ là xuất hiện, được tạo ra, còn cảnh sa mạc này chính là ghi chông lên hiện tại. Đây chính là mức độ cao nhất của phép màu mà ma thuật có thể thực hiện.

"Đây là vùng đất mà quân đội của ta đã từng đi qua. Vùng đất đã in sâu vào con tim của mỗi chiến binh đã cùng ta chia hưởng niềm vui nỗi buồn."

Xung quanh lúc này chỉ còn là một sa mạc trải ngút tới tận chân trời. Iskandar cùng với Heracles, Saber đứng ở một bên. Chính xác hơn là Iskandar đứng ở trung tâm, hai người họ đứng ở đằng sau.

Bên phía đối diện, chính là một đạo quân khổng lồ làm từ xương cốt đang liên tục trôi lên, trung tâm của nó là một con voi khổng lồ phủ trong đủ các loại trang sức làm từ vàng, Darius Đệ Tam cười trên lưng nó.

Con voi - Chiến Tượng của Cái Chết- thứ lúc này đây hiện ra là một bộ xương. Nhưng không phải xương voi, mà là hàng hà sa số những bộ xương người kết thành, nhìn qua không chỉ yêu dị, mà còn hùng tráng nữa.

Một con Chiến Tượng tạo thành từ xương người chết.

Đây chính là Bảo Khí của Darius Đệ Tam: Athanaton Ten Thousand - Một Vạn Binh Sĩ Bất Tử.

Đội quân bất tử Athanatoi. Một vạn con người tinh nhuệ trong lịch sử đã được đưa vào Bảo khí, bản chất bất tử và bất diệt của họ đã được nhấn mạnh trong các huyền thoại được hình thành sau đó.

Về phía Iskandar, những hình dáng mờ ảo bắt đầu xuất hiện quanh ông. Một, hai, bốn... ngày càng nhiều hình người hiện ra. Màu sắc trở nên rõ ràng và rắn chắc hơn.

Trước sự ngạc nhiên của những người chứng kiến, hàng hà sa số kỵ binh giáp trụ đầy mình hữu hình hoá quanh Alexander. Tuy gương mặt và trang bị khác nhau, nhưng những cơ bắp cuộn cuộn và chiến mã mạnh mẽ kia chính là sự hùng dũng chỉ có thể tìm thấy ở một đội quân thật sự.

Tất cả những kẻ đó, đều là các Anh Linh.

“HỒI QUÂN ĐỘI VÔ SONG CỦA TA!”

Vị Vua Chính Phục hiện ngang đứng trước đội quân kỵ binh, giờ hai tay lên không và hét lên với một niềm kiêu hãnh vô bờ. Xung quanh ông, binh lính dạt sang hai bên, guom và giáo cùng khiên bóng loáng trước ánh mặt trời.

Ionian Hetairoi - Đội Quân Đế Vương.

“Có thể những thân thể kia đã tan thành cát bụi, nhưng linh hồn họ vẫn đáp lại lời hiệu triệu từ Alexander này!! Đây là những anh hùng huyền thoại của ta - những người trung thành nhất! Họ là bạn bè thực sự của ta – nay phá vỡ quy luật không gian và thời gian để một lần nữa sát cánh cùng ta!”

”Họ là báu vật trong những báu vật! Là nhân tố hình thành Bảo Khí vĩ đại nhất của Alexander ta – Ionian Hetairoi!!”

Bảo Khí chống quân cấp độ EX, triệu hồi liên tiếp vô số Anh Linh độc lập.

Chúa tể chiến chinh, những người sáng lập của các vương triều - đội quân độc nhất vô nhị này gồm toàn những Anh Linh đã trở thành huyền thoại. Tất cả những chiến binh lừng lẫy đang đứng đây - đều đã từng sát cánh bên Alexander Đại Đế.

Đến cả Heracles cũng trầm ngâm suy nghĩ... Sự phối hợp hoàn mỹ này...

Mối liên kết giữa vị vua và triều thần đã trở thành Bảo Khí...

Đằng xa, Darius gầm lớn một tiếng, kẻ đó, con voi khổng lồ của hắn gầm lên, từng tiếng dậm chân thỉnh thoảng vang lên, hướng về phía Ionian Hetairoi - Đội Quân Đế Vương của Iskandar rống lên từng tiếng gào chiến trận.

"Ha ha ha... thật là một cuộc tao ngộ thú vị."

Vua Chính Phục lấy từ cổ ngưu xa ra một cốc rượu, hét lớn:

"Ta mời tất cả các ngươi, Darius Đệ Tam, Saber - Vua Hiệp Sĩ của Anh Quốc và cả Heracles nữa, các kì công của ngươi rất đáng ngưỡng mộ!"

"...."

Saber im lặng, nàng dám cá nếu có bất kỳ kẻ nào khác ở đây, Iskandar cũng sẽ không ngần ngại nêu lên danh tự của kẻ đó ra. Chỉ ít, nếu ông ta biết được danh tự của kẻ đó.

"Và, cả các Assassin vô danh có mặt ở đây nữa."

Iskandar nhìn lướt qua binh đoàn của mình, cười nhạt.

"Ta đồ rằng các ngươi muốn nhân cơ hội đội chúng ta chiến đấu xong thì hốt gọn chúng ta một mẻ cả thể, tuy nhiên các ngươi tính sai rồi. Hôm nay các ngươi sẽ bị hốt gọn cả mẻ một thể."

Ông vung kiếm về phía hơn chín mươi Assassin đang đứng giữa hai quân đoàn, mỗi người lúc này đều đang đứng sững lại, mặc dù nhìn qua dáng vẻ của họ vũ khí đầy đủ, có vẻ như mỗi người đều lúc nào cũng sẵn sàng để chiến đấu, chỉ ít là lúc trước khi Bảo Khí của cả hai hiện ra.

Nhưng hiện tại từng người đều lại vô cùng sững sờ, bởi vì hai Bảo Khí này... đơn giản là điên rồ.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trán Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 258: Ionian Hetairoi vs Athanaton Ten Thousand 2:

"Ông Lão Trên Núi" – trong số những kẻ thừa kế danh xưng Hassan I Sabbah, chỉ có một kẻ có khả năng chuyển đổi cơ thể.

Khác với những Hassan khác, hắn không cần điều chỉnh cơ thể bằng bất cứ cách nào. Hay phải nói, điều đó không cần thiết, vì tuy chỉ tầm tầm nếu xét về sức mạnh, hắn có thể thay đổi cơ thể tùy ý.

Hắn có khả năng vạch kế hoạch hay chiến lược ấn tượng, hiểu ngôn ngữ của các nước, nhận diện thuốc độc và đặt bẫy. Trong tất cả, hắn là sát thủ bậc nhất – làm được mọi việc, chuyển đổi nhiều khả năng khác nhau tùy vào yêu cầu của nhiệm vụ. Nghe đồn trong một số trường hợp, hắn có thể sử dụng những loại sức mạnh kì lạ hoặc chiến đấu bằng bí thuật gây ảo giác đã bị thất truyền từ lâu.

Hắn có thể cải trang thành đàn ông hoặc đàn bà, người già hay người trẻ - bất cứ ai! Hắn có thể đứng ngay bên cạnh bạn. Đôi lúc, hắn thậm chí có thể thay đổi tính cách tùy theo tình hình để không ai nhận ra thân phận thật sự.

Chưa ai biết được sự thật, rằng Hassan tuy chỉ có một cơ thể độc nhất, nhưng lại có vô số linh hồn.

Ở thời của hắn, tâm thần phân liệt không bị coi là bệnh.

Thứ định nghĩa theo y học hiện đại này trở thành một “sức mạnh” kì bí của sát thủ Hassan. Hắn lợi dụng sự đa nhân cách của mình để thông thạo mọi kĩ năng và kiến thức, tung hoành mù làm chùn chân đối phương, xây dựng mạng lưới phòng thủ, và hạ sát kẻ thù bằng những chiêu thức không ai lường trước được.

Đây là sát thủ mà Kirei đã triệu hồi – “Hassan Bách Biến”.

Hắn là một Servant chỉ có một cơ thể, nhưng sở hữu vô số linh hồn khác nhau. Xét từ căn bản, “họ” vốn là những linh hồn hoàn toàn tách biệt. Và giờ đây, khi không còn bị giới hạn bởi cơ thể vật lý, “họ” có thể hữu hình hoá cùng lúc trong những hình dáng khác nhau.

Dĩ nhiên, sức mạnh của "họ" không thể vượt quá giới hạn sức mạnh của một người, và sau khi "phân thân" các Assassin không cách nào bì kịp các Anh Linh khác. Nhưng vì tất cả đều sở hữu những kĩ năng độc nhất vô nhị của trường phái Assassin, về mặt do thám thì "họ" là vô địch.

Trong trường hợp cần thiết, 100 Assassin có thể sử dụng kế sách hi sinh số nhiều để đối lấy số ít, thậm chí dù chỉ là 1 sống sót cũng được. Tuy nhiên do số lượng của bọn họ không phải vô hạn cho nên đây chỉ là một hạ sách.

Hôm nay, họ tới đây vì nhận được Lệnh Chú: "Chiến thắng bất kể thương vong."

Có hai mục tiêu cả thấy, chính là tiêu diệt Master của Archer thần bí kia, và Master của Rider. Hiện tại Master của Saber đang ở lại biệt thự được bảo vệ vững chắc bởi hàng tá lớp phòng thủ ma pháp cho nên không thể nào xâm nhập được, ít nhất là trong thời gian ngắn.

Đương nhiên, đây là kế hoạch.

“Vậy là... chúng ta vẫn luôn bị bọn này theo dõi?”

Saber rung mình.

Mặc dù đối phương không mạnh, chúng có vô số và có thể ẩn thân dễ dàng. Dù Saber là Servant mạnh nhất, nhưng những kẻ này vẫn là mối đe dọa lớn đối với cô.

Đó là trong trường hợp còn lại những kẻ khác ngoại trừ những kẻ đang hiện diện ở đây. Một vạn đại quân của Iskandar, một vạn đại quân của Darius, nếu gần trăm Assassin chiến đấu ở nơi có địa hình hiểm trở thì còn có cơ may chống lại.

Nhưng rất tiếc, đây lại là đồng bằng. Cuộc chiến ở đây đều là một cuộc chiến không khoan nhượng, hoàn toàn công bằng, mặt đối mặt.

"Darius, ta rất tiếc vì không thể mời rượu người lúc này."

Iskandar cười vang trời:

"Thôi thì hãy lấy máu của đám Assassin này thay cho rượu vậy. CUNG THỦ!"

Lập tức, bên phía Iskandar tách ra khoảng vài ngàn binh lính, mỗi người cầm theo một cái cung tên, giương cao lên trời, chỉ đợi lệnh bắn của vị Vua Chinh Phục. Darius chỉ nhẹ nhàng vẫy tay, mười ngàn binh lính xung quanh ông cầm gươm giáo xuống đất, giơ cung tên lên trời. Ông nói:

"Ta cũng chẳng muốn có một đám tạp nhạp dính líu đến trận chiến của chúng ta."

"Bắn."

Cả hai cùng đồng thanh, hàng ngàn, hàng vạn mũi tên được bắn lên trên tận trời, thẳng hướng về các Assassin lúc này đã đứng chết trân giữa chiến trường.

100 mũi tên, họ có thể đỡ được. 1000 mũi tên, sẽ có thương vong.

Vậy còn 1 vạn mũi tên?

Heracles nhìn làn mưa tên, tự hỏi có thể đỡ được nó với làn da con Nemea không. Hẳn là có thể. Chỉ cần là vũ khí của nhân loại, chẳng quan trọng lắm là bao nhiêu, tên, gươm, giáo mác các loại, không quan trọng!

Darius cười trên lưng voi, nhìn đám "tập nhạp" biến mất trong một làn mưa tên, hầu như chẳng còn gì mấy sót lại. Không, đám đó chẳng qua là vương vào tầm nhìn của ông mà thôi, người mà ông thực sự nhìn là Iskandar.

"Ha ha ha ha ha.. quả đúng như ông nói, "một đám tập nhạp"."

Iskandar cười lớn:

"Khí phách của ông vẫn giống như cái người mà đã ngăn cản bước tiến trên con đường chinh phục của ta năm lần bảy lượt. Đến đây đi, hãy xem Bảo Khí của chúng ta, ai mạnh hơn ai. Các anh em, hãy tiến lên, giẫm nát chúng!"

Tiếng hô rền vang đồng thanh của Ionian Hetairoi đáp lại lời chủ. Quân đội vô song đã từng càn quét xuyên lục địa, nay lại tràn ra chiến trường như vũ bão.

Heracles tựa vào cây cung cắm trên mặt đất, nhìn qua chiến trường. Một bên là một vạn binh lính xương bất tử, một bên là một vạn Anh Linh, mỗi một kẻ đều là một Anh Linh độc lập.

Cảnh tượng này giống hệt hàng trăm năm trước, quân đối quân, tướng sẽ đấu với tướng. Đây không còn là cuộc chiến nữa, đây là một chiến trường đùng nghĩa của nó.

Đội quân Đế Vương thiết lập hàng rào phòng thủ mai rùa bằng khiên, tấm khiên này chồng lên tấm kia, chắn lại vô số mũi tên mũi giáo bắn ra từ quân đoàn của Darius. Những binh lính xương không sợ chết lao lên, để rồi bị kéo xuống bởi những Anh Linh, giẫm nát theo đúng nghĩa đen của nó.

Một số thì bị chém bay đi, một số bị đập nát vụn tới mức chẳng ra hình thù gì.

Iskandar cười trên cổ ngựa xa, bình thường ông sẽ cười con Chiến Mã của mình, nhưng có vẻ ông nhận thấy cổ ngựa xa mới là thứ thích hợp, bởi vì Darius cũng đang cười trên Bảo Khí của mình.

Cổ ngựa xa cười trên sấm và chớp, xuyên qua đông đảo binh lính xương, lao thẳng tới vị trí của Darius, lúc này con voi của hắn rống lớn một tiếng..

Con voi mamut bằng xương khổng lồ cùng cổ ngựa xa va chạm vào nhau, sấm chớp cùng với vô số làn khói sương mù bùng phát, kéo theo đó là một vụ nổ khủng khiếp. Gần như đã có thể khẳng định là bất chấp kích cỡ, thứ vốn rất quan trọng trong một cuộc đấu như này, nhưng cổ ngựa xa của Vua Chinh Phục đã chiến thắng, mặc dù nó cũng bị tổn hại.

Cả hai Rider cùng lúc nhảy xuống từ vật cưỡi của mình, áo choàng của Iskandar tung bay trong gió, hai cây chùy-riệu của Darius cũng bùng lên ngọn lửa nóng rực, khiến cho xung quanh gần như bốc cháy.

Bình đối bình, tướng đối tướng.

Cuộc chiến này hoàn toàn mang quy mô của một cuộc đại chiến. Một vạn Anh Linh của Vua Chinh Phục tỏ ra áp đảo trước một vạn binh lính xương bất tử của Darius. Trong nháy mắt tiếng gầm của một vạn Anh Linh vang trời, khiến cho chiến trường bỗng sặc mùi máu.

Nếu nhìn từ trên cao sẽ thấy, binh lính hai bên dài ngút tầm mắt. Mặc dù quân đội của Darius chỉ là những binh lính xương, nhưng bọn chúng chiến đấu vô cùng có chiến thuật, bài bản. Công và thủ vô cùng hoàn mỹ.

Tuy nhiên, bên phía Quân Đội Đế Vương cũng không kém. Từng binh đoàn tách ra, phân ròi lại hợp, đem quân đội xương của Darius dần dần đè xuống chân. Một số người lính đặc biệt còn chủ động xông pha, dù là kĩ năng lẫn sức mạnh của bọn họ đều áp đảo những kẻ còn lại.

Có thể nói, mỗi một người ở đây đều mạnh ngang với một Assassin, loại sau khi đã phân thân ra.

Có những tên lính xương bị những cỗ xe ngựa hoặc kỵ binh kéo đến nát nhừ. Đương nhiên, mặc dù nhìn qua thì dù là sức mạnh hay kĩ năng bên phía Vua Chinh Phục hơn hẳn một bậc, nhưng vẫn có thương vong.

Những người lính bị kéo lê xuống bởi những bộ xương kỵ binh, hoặc bị chính con "Chiến Tượng của cái chết" - thứ sau khi hai vị Anh Linh đại chiến đã đi sang một bên - dẫm nát. Mặc dù được tạo thành bởi những bộ xương, nhưng sức chiến đấu của nó vượt xa những binh lính thông thường.

Không thể bằng được Bảo Khí, nhưng một cú quật vồ của nó đủ đem vài vị Anh Linh trong Quân Đoàn Đế Vương đập tan rã. Sát thương nó gây ra, bằng cách nào đó không phải sát thương vật lý mà là sát thương phép, cho nên những người có chỉ số kháng phép thấp rất nhanh bại trận.

Nhưng rất nhanh sau đó nó lại cùng với Cổ Ngựa Xa Thần Thánh của Iskandar, sau một hồi chiến đấu dằng dặc, do bản chất bất tử cho nên nó chỉ có thể bị Quân Đoàn phong ấn lại trong một tấm lưới sắt khổng lồ.

Chẳng mấy chốc, quân đoàn của Darius Đệ Tam đã bị áp đảo, chỉ còn khoảng hơn nửa, trong khi đó, Quân Đội Đế Vương của Iskandar thương vong rất ít, chưa tới 1/10.

Dù sao, xét trên cấp bậc Bảo Khí, Bảo Khí của Iskandar là cấp EX, còn bảo khí của Darius chỉ vền vẹn là cấp A. Đương nhiên, nếu xét bình thường cấp A đã là rất mạnh, nhưng cấp EX.. đơn giản nó nằm ngoài phạm vi phán đoán thông thường.

"Ha ha.. Có vẻ cuối cùng ta cũng chẳng sánh nổi với người."

Darius cười lớn khi mà binh đoàn của hắn đã gần như cạn kiệt, chỉ còn lại khoảng 4/10. Trong khi đó quân đội của Vua Chinh Phục gần gấp đôi hắn.

Hai người lúc này chiến đấu cùng với nhau. Tất cả binh lính của Vua Chinh Phục, những người tướng sĩ, những vương hầu và các vị vua đi theo Ngài đều đang đứng xung quanh hai người, chẳng một ai tỏ chút gì là muốn tham dự vào cuộc chiến giữa hai vị vua.

"Khi còn sống ta chẳng thể đạt được cái kết của ta là chết trên chiến trường, thật mỉa mai thay sau khi chết ta lại đạt được nó."

Darius mỉm cười nhạt nhẽo, Vua Chinh Phục nhìn về phía ông ta, nói:

"Thời nào Darius, luôn có một cách khác. Ông có thể gia nhập đoàn quân của ta..."

"Ngưng đi Iskandar."

Darius Đệ Tam nhìn về Vị Vua Chinh Phục:

"Ta chỉ có một điều ước với Chén Thánh, đó chính là được tái chiến một trận cùng với người. Một trận chiến cuối cùng, định ra kẻ thắng người thua, một trận chiến giữa hai quân đoàn của chúng ta. Đó là điều ước duy nhất của ta..."

"..."

Vị Vua Chinh Phục thờ dài nhìn Darius, ông giương kiếm lên:

"Vây, một chiêu cuối cùng, tôi với ông, định ra kẻ thắng người thua."

"Tốt."

Darius Đệ Tam cũng vung hai cây rìu lên, thẳng hướng về phía Iskandar mà bổ xuống.

Ngay sau đó, quân đoàn một vạn binh lính xương bất tử run rẩy, hóa thành vô số hạt bụi vàng li ti, bay vào trong gió. Iskandar nhìn về phía một đồng hạt bụi vàng nơi từng là Darius Đệ Tam, đập mạnh tay vào ngực, kẻ đó giương cao thanh gươm lên trong tiếng hò reo chiến thắng của Đội Quân Đế Vương.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, họ trở về dạng linh hồn, biến vào hư không.

Và rồi, trường lực kết giới thiết lập bởi những vị anh hùng đó cũng biến mất. Tất cả tan biến như bong bóng vỡ tan. Không gian trở lại màn đêm lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: Anh Linh ma cà rồng

"Một Caster và một Rider khác ư? Ruler, Tàn Thủy Hoàng?"

Trần Ngọc Lâm cùng Heracles bàn luận những tư liệu từ trận chiến tối hôm trước, nghiêm túc suy nghĩ. Mặc dù trí nhớ của hắn về trận chiến Chén Thánh về cơ bản đã bị xóa sạch hoàn toàn nhưng hắn vẫn còn lại vài thứ căn bản:

7 Anh Linh, 7 Master. Chiến đấu giành Chén Thánh.

Tuy nhiên rất có thể cái thằng cha chết toi kia (Hệ Thống) nghĩ ra cái trò điên cuồng gì cho nên đem trận chiến 7 Anh Linh biến thành 14 Anh Linh, nhằm quấy lên cho xôm, cũng là tăng tỉ lệ hắn thất bại cái nhiệm vụ này.

Nếu hắn mà thất bại nhiệm vụ này thì... đây vốn là nhiệm vụ trừng phạt tính, thất bại nhiệm vụ trừng phạt tính chắc là sẽ bị đem đi thiến mất.

Tối qua sau khi liên tiếp 2 Anh Linh bại trận, Lancer Diarmuid bị Heracles đánh bại và Rider Darius Đệ Tam bị Iskandar đánh bại, thời khắc Cổ Hữu Kết Giới bị giải tỏa thì cả đám cũng bị rơi từ trên trời xuống, do ngọn núi đã biến mất trong khi Đội Quân Đế Vương được phát động.

Trong lúc đó, Trần Ngọc Lâm bị một Assassin phục kích, mặc dù hắn xoay sở được để chạy thoát nhưng cũng khiến cho Heracles phải đi tới ứng cứu hắn, bỏ lỡ cơ hội chiến đấu với Iskandar và Saber.

Dù sao thì Trần Ngọc Lâm cũng vẫn còn sống, còn Assassin có lẽ đã chết sạch, có lẽ không, ai mà biết được đám đó móc ra được bao nhiêu tên chứ? Có khi lúc này Assassin Chúa đang phun ra một đồng trùng đẻ ra một đồng Assassin con cũng nên.

Heracles:

-

Cùng lúc này, TV bắt đầu phát ra giọng của phát thanh viên:

"Tin kể tới, hơn 50 người đột nhiên mất tích. Có những vết máu phát hiện ở hiện trường, cho thấy rất có thể là những người này đã bị đã thương bởi một nhóm người, sau đó bị bắt cóc... Hiện tại cảnh sát vẫn đang tích cực điều tra.."

Trần Ngọc Lâm gơ tay tắt phụt cái TV đi, lại thêm người mất tích. Gần đây cái thành phố này càng lúc càng loạn.

Đầu tiên là Caster cùng Master của hắn bắt cóc trẻ con, sau đó thì đến lượt những người mất tích.

Caster đầu tiên là một kẻ gọi là Gilles, một hiệp sĩ của nước Pháp, ông ta là một trong những người tận tụy nhất đối với Chúa, là một hình mẫu gương mẫu của hiệp sĩ vào thời đó. Vốn là người có lòng mộ đạo sâu sắc, ông tôn sùng Jeanne D'Arc như một vị thánh nữ. Cùng nhau, họ được ca tụng như những "Anh hùng cứu quốc."

Tuy nhiên, sau khi thánh nữ Jeanne bị xử thiêu, ông ta hoàn toàn hóa điên. Không còn tin vào Chúa nữa, ông ta miệt mài với ma thuật hắc ám, bắt cóc, lãng nhệch và thám sát những thiếu niên sống trong lãnh địa của mình.

Tám năm trôi qua, số nạn nhân đã là hàng trăm người. Cuối cùng năm 1440 ông cũng bị hành hình, nhưng chẳng phải là để đáp lại sự khóc than của những đứa trẻ, cũng chẳng phải chính nghĩa, mà chỉ là để tước đoạt tài sản và lãnh địa của ông ta thôi.

Caster thứ hai, Francois Prelati, bạn bè của hắn, người đã viết nên cuốn Prelati's Spellbook kia. Toàn bộ sức mạnh phép thuật của Gilles đều thông qua cuốn sách đó.

Do Francois Prelati vốn không xuất hiện trong Fate/Zero cho nên Trần Ngọc Lâm có thể nhớ được một số thông tin. Tỉ như là để kích hoạt một Bảo Khí cực mạnh của hắn, hắn cần có lại cuốn sách mà hắn đã trao cho Gilles để giữ gìn.

Lúc này Trần Ngọc Lâm cũng không có quá nhiều thông tin. Tuy nhiên từ đoạn tin tức buổi sáng nay và hắn cũng có cử các Quyền Tộc đi thăm dò thành phố, có thể rút ra kết luận:

Một Anh Linh khác đứng đằng sau sự mất tích của 50 người này.

Có thể kết luận như vậy có 2 nguyên do: Thứ nhất Caster Gilles sẽ không hướng mục tiêu là người lớn. Kết luận này được đưa ra sau khi có những gia đình phát hiện Caster đang bắt cóc trẻ em và bị giết hại. Trong số 50 người này có cả người lớn, trẻ em, người già, cho nên không thể là Caster làm.

Trừ khi hắn thay đổi khẩu vị.

Thứ hai, mặc dù có những người chết, nhưng thi thể họ đều được giữ lại hiện trường, trẻ em mất tích do bị bắt cóc bởi ma thuật nên không có để lại xác. Còn ở đây, dù là ai đi nữa cũng đều không thấy xác.

Đây là kết luận của hắn sau khi chứng kiến hiện trường "tận mắt".

"Ý người là có tới tận 2 Anh Linh sát nhân ư?"

Heracles hỏi, thằng cha này bình thường chủ yếu hóa thành dạng linh thể chạy loanh quanh thành phố. Không có biện pháp, kỹ năng "Hành Động Độc Lập" của hắn cấp độ quá cao.

Những lúc rảnh rỗi, hắn sẽ ngồi và đọc lại Thần Thoại Hy Lạp - thứ mà hắn mô tả là câu chuyện đời phịch thủ của ông già nhà hắn - Thần Zeus.

"Đúng rồi, Master. Ma lực của người hiện tại như thế nào?"

Heracles dứt mắt khỏi cuốn Thần Thoại Hy Lạp, hỏi Trần Ngọc Lâm. Trần Ngọc Lâm lúc này đang cố móc nối mọi chuyện vào với nhau, không chút do dự trả lời:

"Còn đây. Sao vậy?"

"Không có gì, ta dự định sẽ triệu hồi một thứ với King's Order thôi. Một vật có thể chống cự lại được Bảo Khí Quân Đội Đế Vương."

Heracles ngẫm nghĩ nói. Cửu Mệnh đã bị bại lộ, tuy nhiên anh ta vẫn còn vài món Bảo Khí khác.

King's Order - một Bảo Khí cho phép anh ta triệu hồi những thực thể tới từ 12 kỉ công của anh ta. Tuy nhiên do việc này vi phạm quy ước của Chén Thánh nên năng lượng ma pháp tiêu tốn cho Bảo Khí này lớn vô cùng.

Một lần dùng nhìn chung tốn của Trần Ngọc Lâm 7-8/10 lượng ma lực. Và đó là với Trần Ngọc Lâm, một Tử Đồ cấp cao, tuy rằng còn chưa đạt tới mức độ của một Tử Tông.

Hầu hết các Tử Đồ sống lâu đều sẽ có một kỹ năng đặc biệt, độc nhất của chính mình. Tuy nhiên Trần Ngọc Lâm thì không mặc dù cấp độ ma cà rồng của hắn khi chưa biến thành Tử Đồ rất cao, cho nên để bù lại, toàn bộ lượng thiếu hụt sức mạnh sẽ được bù đắp thành sức mạnh thể chất và mạch ma thuật.

Cho nên nếu nói lượng ma lực của hắn gấp 4-5 lần một ma pháp sư hạng 1 cũng không sai biệt lắm. Ví dụ nếu là Kayneth thì có thể gấp 3 lần hắn.

Nói cách khác, nếu là các Master thông thường, chỉ một lần dùng King's Order có thể rút cạn ma lực của họ, và vẫn chưa đủ đến 1/2 lượng ma lực cần sử dụng.

"Được thôi."

Trần Ngọc Lâm gãi cằm:

"Người muốn triệu hồi cái gì?"

Chiều cùng ngày, ở dưới cổng ngầm.

"Chúng ta phải đi tới chỗ này làm cái gì?"

Heracles cản nhand, nhưng vẫn đi trước Trần Ngọc Lâm. Trần Ngọc Lâm lúc này đang nhìn xung quanh cổng ngầm, đương nhiên gọi là cổng ngầm nhưng hệ thống thoát nước ở Nhật quả thực rất khủng bố, giống như một cái cung điện vậy.

So sánh không hợp lắm vì khí chất của nó không hợp với cung điện, nhưng đây là đang xét tới kích cỡ. Lại thêm mấy cây cột khổng lồ, có thể nói là giống hầm mộ, cung điện, thậm chí căn cứ ngầm nhưng rất khó để liên tưởng tới cổng ngầm.

Rộng mênh mông, trần cao hàng chục mét. Đây là nơi hết sức thích hợp cho các loài sinh vật ghét ánh mặt trời ẩn náu.

"Ta sáng nay lúc đi mua cà phê có nhìn thấy một sinh vật trong cổng, ta tin rằng thứ đó là một con ma cà rồng."

Trần Ngọc Lâm nói, hắn có thói quen uống cà phê vào buổi sáng. Nhưng vì vài lý do mà hắn đã mắc phải một cái lỗi nguyên chết toi của Hệ Thống gọi là "Không bao giờ có thể pha cà phê ngon", lỗi nguyên này đã đạt tới trình độ của đại đạo, khiến cho dù hắn có tu luyện lên Thánh Nhân cũng vô phương cứu chữa.

Đại khái, dù là cà phê gói hay là cà phê phin thì lỗi nguyên này sẽ thay đổi kết cấu phân tử của cà phê, biến nó từ ngon thành dở.

Nếu hắn pha bằng máy, cái máy pha cà phê sẽ biến mất một cách thần bí và thay thế vào đó là một cỗ máy pha cà phê có lẽ đã pha cà phê cho những con người đầu tiên từng bước đi trên thế giới, cũ kỹ một cách bí hiểm, hệ thống dây điện trong nó là quặng đồng nguyên chất khiến cho mỗi lần cắm dây điện là mạng điện kiểu gì cũng sập.

Dù sao, sáng nay lúc hắn đi mua cà phê, hắn có nhìn thấy, chính xác hơn là ngửi thấy mùi máu, và thấy một vật thể bò trườn trong bóng tối nơi cổng ngầm. Thả Quyển Tộc vào trong thì đó là một thực thể hình người, khá giống xác sống. Nhưng lúc hắn kéo thực thể đó ra khỏi cổng thì nó lập tức hóa thành tro dưới ánh sáng mặt trời.

Chỉ có những loài như ma cà rồng mới tan biến dưới ánh sáng mặt trời. Xác sống thì không.

Cũng chẳng phải Tử Giả, một loại Ma Sư được điều khiển bởi ma cà rồng. Thực thể đó mặc dù vô cùng cuồng loạn, giống như một con thú nhưng lại tràn đầy sức sống.

Hơn nữa, thả mấy chục con Quyển Tộc vào trong cổng ngầm, hắn phát hiện ra kẻ có vẻ như là đứng đầu đám này. Kẻ này hiện đang ở trong một căn biệt thự ở phía Tây thành phố, dường như là chiếm được từ một trong những con mồi của hắn.

Cái này là tin từ nửa giờ trước, không rõ có gì thay đổi không.

Tuy Trần Ngọc Lâm chỉ thoáng thấy được hắn lúc hắn đang kiểm tra đám ma cà rồng thuộc hạ nhưng vẫn khẳng định được hắn là một Anh Linh.

Hơn hết, hắn lại là một Anh Linh rất mạnh mẽ, chỉ số của hắn có thể nói là cùng với Heracles gần ngang một cấp. Càng quan trọng hơn, hắn là một Anh Linh, nhưng đồng thời cũng là một ma cà rồng.

Kẻ đứng sau sự mất tích của 50 người vào đêm qua. Nếu để đến đêm nay, con số này có lẽ sẽ tăng lên tới hơn 1000 người.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 260: Berserker - Vlad Đệ Tam

Trần Ngọc Lâm cùng Heracles lặng lẽ bước đi trong đường cống ngầm, đi theo con Quyển Tộc dẫn lối, chợt hắn nghe thấy một âm thanh hết sức nổi bật, là tiếng bước chân. Sau đấy chỉ thấy một cô gái xuất hiện từ trong bóng tối, lao về phía hắn.

Cô gái này trông tương đối bình thường, mặc dù toàn thân ướt sũng máu tươi. Cô cô ta có hai dấu hàm răng rõ rệt, răng nanh mọc dài phải cỡ một ngón tay, vô cùng sắc nhọn.

"Ma cà rồng."

Trần Ngọc Lâm nhủ thầm, tay trái quét qua, lập tức cổ cô gái này nổ tung, máu đen bắn văng ra tung tóe. Thân là một Tử Đồ sức mạnh của hắn thậm chí có thể gần bằng một tên Assassin sau khi phân thân ra chứ đừng có nói là một con ma cà rồng bình thường. Sức mạnh thân thể của hắn có thể sánh ngang với các Tử Tông rồi.

Hắn nhìn về cái xác của cô gái, lúc này đã bắt đầu co rút lại và hóa thành tro xám, tiếp tục bước đi. Một con ma cà rồng này còn chẳng thể nào cản nổi bước hắn.

Rõ ràng việc bọn hắn giết chết một con ma cà rồng đã đánh động những con khác, lần lượt hàng đám ma cà rồng xuất hiện và lao vào tấn công Trần Ngọc Lâm như những con dã thú cuồng loạn để rồi bị hắn nhẹ nhàng xé xác bằng tay không.

Có vẻ con số 50 là không đủ thống kê, tuy nhiên này giờ Trần Ngọc Lâm giết ít nhất cũng tới hơn 60 con rồi. Hắn không rõ tên Anh Linh này đã tạo ra được bao nhiêu thuộc hạ, nhưng thực ra cũng không quan trọng.

Giống với mối quan hệ giữa Tử Đồ và thuộc hạ, một khi Tử Đồ bị đánh bại, toàn bộ những ma cà rồng thuộc hạ cũng sẽ chết theo, trừ những kẻ đủ mạnh.

"Bọn người đang bước chân vào lãnh thổ của ta!"

Chợt, một giọng nói trầm ấm, tràn đầy sát khí phát ra từ trong bóng đêm. Trần Ngọc Lâm lập tức ngẩng đầu lên, hắn thấy được treo ngược phía trên trần nhà là một vị Anh Linh mặc một bộ đồ quý tộc dẹt bởi một loại lụa đen như bóng đêm, đối nghịch hoàn toàn với râu tóc bạc trắng của ông.

Trên tay Anh Linh này cầm theo một cây thương sắc mùi máu tươi.

"Và các người còn đang sát hại lũ thuộc hạ của ta đấy. Trước khi ta xiên các người, có muốn lưu lại vài câu di ngôn không?"

"Người là con ma cà rồng được triệu hồi ra trong Cuộc Chiến Chén Thánh này?"

Trần Ngọc Lâm hỏi ngược, trong mắt hắn sức mạnh của Anh Linh này đem so với Heracles cũng không kém bao nhiêu.

Về phần "di ngôn".. hắn không quan tâm lắm.

"Ừm, ma cà rồng.."

Anh Linh kia nghiêng ngả cụm từ đó như thể nó rất thú vị, cười khà khà:

"Không sai. Ta chính là Ma Cà Rồng Dracula."

Ma cà rồng... Trần Ngọc Lâm nhớ lại những thông tin hắn nhớ được về FATE, chẳng có mấy Anh Linh được triệu hoán dưới thân phận của những ma cà rồng cả.

Nói cách khác, hắn chẳng mất quá nhiều công sức để đoán được danh tính của người đàn ông trước mặt, hơn nữa ngoại hình của gã cũng vô cùng nổi bật. Đặc biệt là danh hiệu Ma Cà Rồng Dracula.

Vương Công Xiên Người - Vlad Đệ Tam. Thông thường ông ta sẽ được triệu hồi trong hình dáng một Lancer, tuy nhiên trong những dịp hiểm hoi ông ta sẽ đến với Cuộc Chiến Chén Thánh với tư cách là một Berserker.

Một Berserker vẫn còn giữ được lý trí bậc cao bất chấp kỹ năng Cuồng Hóa.

Khi được triệu hồi ở trường phái Berserker, Bảo Khí "Lưu Truyền Máu Tươi" - Legend of Dracula mặc định là sẽ luôn ở trong tình trạng được kích hoạt. Nó sẽ hiện thực hóa hình tượng Dracula theo lời hậu thế và biến ông thành một con ma cà rồng.

Bảo Khí này một mặt sẽ có được các năng lực đặc thù - khuếch đại thể lực, biến hình thành sương mù và khả năng khôi phục, thôi miên và ma nhãn, nhưng ông ta sẽ trở nên hết sức yếu trước ánh sáng mặt trời, các thánh ấn, và những kỹ năng và Bảo Khí thông thường sẽ bị phong ấn.

Đương nhiên, Trần Ngọc Lâm cũng không e sợ. Hẳn chỉ việc cố gắng giữ khoảng cách với Vlad Đệ Tam là ổn. Còn lại mọi việc có thể để cho Heracles xử lý. Mặc dù khả năng biến hình thành dơi của Vlad rất phiền phức, nhưng vẫn có thể có cách giải quyết được.

Tuy nhiên dường như Vlad Đệ Tam lại hoàn toàn không có hứng thú với Trần Ngọc Lâm, ngược lại hẳn có hứng thú hơn nhiều đối với Heracles, người đang đứng đối diện với hắn. Có thể Vlad xem Trần Ngọc Lâm như là một đồng chủng với mình, hoặc đơn giản là hắn hoàn toàn không xem Trần Ngọc Lâm ra gì.

Xét trên ánh mắt của một Anh Linh, có lẽ chỉ có những Tử Tông hoặc Chân Tổ mới có thể xếp cùng hạng với họ được.

Đột nhiên, một tia chớp đỏ rực lóe lên, kể đó trong nháy mắt Vlad Đệ Tam đã đứng trước Heracles, cây thương trong tay vung lên lóe lên một mùi máu tanh nồng nặc thấm đượm trong không khí. Heracles cũng phản ứng rất nhanh, anh lập tức giơ cây cung lên đỡ, kể đó tay anh ta đâm ra một quyền thẳng về phần bụng của Vlad Đệ Tam.

"Bùm"

Một âm thanh giống như quả bóng nổ tung, đầu tiên Trần Ngọc Lâm tưởng Vlad Đệ Tam bị đá hóa thành một con mura máu, nhưng rất nhanh sau đó hắn hiểu được thì ra là Vlad Đệ Tam đã tự biến bản thân thành một bầy dơi khổng lồ hàng ngàn con, lại một lần nữa tự lại thành Vlad Đệ Tam ở phía xa.

"Chắc chắn có phản ứng lúc đánh trúng, mà không có hiệu quả à?"

Heracles nhìn Vlad Đệ Tam, một cú đâm của anh ta rất mạnh, hơn nữa anh ta lại dùng bộ vuốt của con sư tử Nemea giống như một nắm đấm sắt, nếu là một Anh Linh yếu ớt cỡ các Assassin cũng quá đầy đủ để vỡ tan Linh hạch mà chết rồi.

Nghĩ lại, thứ này quả là một con Nemea hình người.

Vlad kéo lê cây thương trên nền đất, chìa về phía Heracles, kể đó lao lên. Trên môi hắn nở một nụ cười nhạt.

Heracles hạ mình xuống, trong nháy mắt một tay đã giương cao cánh cung, một tay khác lấp tên vào, bắn thẳng về phía Vlad Đệ Tam. Tốc độ của mũi tên rất nhanh, Vlad tuyệt đối hẳn sẽ không thể nào né tránh được, cho nên theo dự tính của Heracles, hắn phải sử dụng khả năng hóa thành sương mù hoặc dơi lần nữa.

Tuy nhiên trái ngược với suy đoán của Heracles, Vlad hoàn toàn không có ý định né tránh. Mũi tên của anh ta bay thẳng một đường, xuyên qua hông của Vlad. Lúc này đây sự tình khiến cho Heracles hoàn toàn kinh ngạc.

Mũi tên của anh ta xé ngang phần hông bên phải của Vlad, nhưng ngay khi mũi tên vừa mới bay qua, phần hông của gã lập tức hồi phục lại như cũ. Hơn nữa, mặc dù độc của con mãng xà Hydra đã kịp thấm vào thịt của Vlad nhưng phần thịt xung quanh nơi trúng tên chỉ đơn giản liên tục thối rữa và hồi phục.

Tốc độ khôi phục nhanh hơn cả tốc độ gây ra thương tổn.

Vlad vung lên cây thương đâm thẳng về phía Heracles, mũi thương tỏa ra mùi máu lao thẳng tới trước ngực anh ta. Tuy nhiên, trái ngược với dự tính của Vlad - hẳn là đâm mũi thương vào trái tim của anh - thì mũi thương khi va chạm với làn da con sư tử Nemea lại bị bật ngược trở ra.

Vlad kinh ngạc vô cùng, đồng tử của gã co rút lại.

Tuy nhiên không hổ là một Anh Linh mạnh mẽ, dưới chân hắn đột ngột phóng lên bốn cái cọc nhọn bằng máu đen đặc, gần như hóa thành thực thể vậy. Những cái cọc này phóng lên rất nhanh, khiến cho Heracles cũng khá khó khăn để né tránh toàn bộ.

Những cái cọc này không phải làm bằng gỗ hay là kim loại, mà là một hỗn hợp từ xương, tóc và máu, cho nên hoàn toàn không thể bị làn da con Nemea cản trở được.

Không sai, đây chính là Bảo Khí của Vlad Đệ Tam khi là Lancer - Kazikli Bey: The Lord of Execution - một Bảo Khí cho phép ông ta bắn ra hàng trăm cây cọc, đâm xiên đối phương, được hiện thực hóa từ danh hiệu Vua Xiên Người của ông ta.

Tuy rằng khi mà ông ta là Berserker, khiến cho kĩ năng này bị phong ấn, nhưng ông ta vẫn có thể sử dụng những cái cọc tương tự tạo ra từ trong cơ thể mình với sức mạnh tương đương.

"Ha ha ha ha ha"

Dường như nhận thấy đòn tấn công có hiệu quả, Vlad Đệ Tam bắt đầu đẩy mạnh việc công kích bằng những chiếc cọc máu đỏ tươi bắn ra từ bên trong cơ thể gã, và gạt đi những đòn công kích của Heracles bằng cây thương của mình.

"Oanh."

Heracles bị Vlad Đệ Tam đánh bay ra, xô đổ mấy cây cột đằng sau hắn. Vlad Đệ Tam cười lớn một cách hoàn toàn điên dại, có thể dễ dàng thấy kĩ năng Cuồng Hóa mà mỗi một Berserker đều sở hữu đã hoàn toàn chiếm lĩnh lấy ông ta.

Kĩ năng cuồng hóa, đòi lấy việc mất đi lý trí, hoặc trong trường hợp của Vlad Đệ Tam là gần mất đi, đòi lấy sự tăng cường mạnh mẽ về chỉ số. Tuy nhiên

trường hợp của Vlad Đệ Tam, kỹ năng "Lưu Truyền Máu Tươi" cũng được kích hoạt, khiến ông ta giống như được tăng cường chỉ số 2 lần vậy.

Nhìn thế nào gã vẫn là một đối thủ đáng gờm.

Heracles vung lên cây cung, bắn liên tục hàng chục phát về phía Vlad Đệ Tam đang đi tới, trong khi đó Vlad Đệ Tam chỉ đơn giản là liên tục khôi phục trước những đòn đánh của Heracles, và thi thoảng đập bay những mũi tên của gã ra nữa.

"Ngươi quá yếu."

Vlad Đệ Tam cười lớn, chìa cây thương về phía Heracles:

"Chẳng có nổi một mũi tên nào của ngươi gây tổn thương được cho ta cả. Ngươi thậm chí còn quá hoảng sợ đến mức bắn trượt nữa!"

Trái ngược với Vlad đang cười lớn, Heracles chỉ lắc đầu. Anh ta đứng dậy, hóa lại cây cung thành trạng thái linh thể, kể đó anh ta quay về phía sau, nhấc lên một cây cột to cũng chỉ ít 5 người ôm, đem làm chùy vung tới.

"HA HA HA"

Vlad cười lớn, ông ta đột nhiên hóa thành một hình bóng mờ ảo, cây cột xuyên qua người ông ta như thể hắn không ở đó vậy:

"Không tác dụng!"

"Phập."

Đột nhiên, Vlad tiếng cười vụt tắt, ông ta cúi mình chỉ để nhìn thấy phía trước ngực ông đã cắm một cây thánh giá chỉ ít cũng to cỡ một cánh tay, một đầu được vót nhọn giống như cái cọc gỗ vậy.

Không nghi ngờ gì nữa, dù ông ta đang ở trong hình dáng là sương khói, nhưng thứ này vẫn có thể khiến ông ta cảm nhận cơn đau quằn quại, là một thánh tích không nghi ngờ. Hắn là Heracles nhân lúc ông ta không chú ý đâm vào.

Nhưng thứ đồ vật này...

"Quá yếu."

Vlad giờ lên nắm tay, rút cây thánh giá ra khỏi ngực. Mặc dù thứ này có thể gây sát thương tới các ma cà rồng cấp thấp, nhưng chẳng thể nào gây sát thương tới một Anh Linh ma cà rồng đẳng cấp của hắn.

"À, ta có định giết ngươi với cái đó đâu?"

Trong khi Vlad rút cây thánh giá ra, Heracles đã giương lên cây cung, 9 mũi tên được lắp gọn gàng:

"Và, ta khuyên ngươi một câu, nhìn xung quanh đi."

Vlad gầm gừ nhìn về Heracles, nhưng hắn vẫn nhìn qua xung quanh. Chỉ thấy vừa nhìn hắn lập tức cảm thấy không yên. Chỉ thấy xung quanh, hàng chục cây cột đều đã có dấu hiệu bị phá hoại, những mũi tên mà bắn xuyên qua người hắn lúc trước của Heracles đều cắm trên đó, những vết rạn lan khắp các cây cột.

Còn có nhiều cây cột đã bị phá vỡ trong lúc bọn hắn đánh nhau, đặc biệt là khi Heracles vung cây cột về phía hắn, nó gần như là đánh sập mười mấy cây cột lúc mà Heracles quăng nó đi rồi.

Trong khi Vlad Đệ Tam nhìn xung quanh, Heracles lạnh lùng nói:

"Cửu Mệnh..."

Nhưng, mục tiêu của hắn không phải là Vlad Đệ Tam, mà là trần nhà.

Không sai, ngay từ ban đầu mục tiêu của Heracles đã chẳng phải là đánh bại Vlad Đệ Tam, mà là đánh sập trần nhà. Tại sao ư? Rất đơn giản.

Cách biệt bởi một tầng mặt đất, phía trên kia chính là tử địch của ma cà rồng: Ánh sáng mặt trời!

Mục tiêu của Heracles chính là Ánh Mặt Trời.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261

Cửu Mệnh được Heracles nhắm bắn thẳng lên trần nhà, 9 mũi tên hóa thành từng chùm tia laze bay lên trên với tốc độ siêu việt cả tốc độ âm thanh. Với tốc độ này, một mũi tên với độ sắc bén và uy lực hoàn toàn có thể một phát đâm xuyên qua trần ống cống, đục thẳng một lỗ trên đó.

Trong cái tối tăm của ống cống ngầm, có thể đã từng có những bóng đèn nhưng lúc này đây đã bị phá hoại bởi bọn ma cà rồng, một tia sáng chói mắt vô cùng hoàn toàn nổi bật giống như một mũi thương phá tan bóng tối, đâm xuyên qua cánh tay của Vlad Đệ Tam, chọc thủng một lỗ bốc khói trên đó.

Vlad Đệ Tam gầm lớn như một con dã thú, hai mắt long lên sòng sọc nhìn chăm chăm vào Heracles.

Kể đó, đột nhiên đôi mắt của hắn hiện lên một nét bình tĩnh hiếm hoi lạ thường.

Mặc dù do tác dụng của kỹ năng đặc hữu của Berserker - Cuồng Hóa - khiến cho trí tuệ hắn không được cao cho lắm, hoặc giả nói là Cuồng Hóa giống như một cơn cuồng loạn bất tận áp đảo cả trí tuệ hắn, nhưng lúc này đây đầu óc hắn thanh tỉnh lạ thường.

Hắn lập tức nhận ra được mục đích thật sự của Heracles này giờ, hoàn toàn không phải là giết chết hắn mà chính là ánh mặt trời, thứ thuốc độc đối với loài ma cà rồng, cho nên hắn quyết định.. rút lui.

Sức mạnh thân thể của Heracles quá lớn, dù có sử dụng Bảo Khí thì Heracles vẫn hoàn toàn có thể trụ lại được đến khi ánh sáng mặt trời hoàn toàn chiếu sáng nơi đây.

Kể đó, Vlad Đệ Tam tiếp tục thấy một tia sáng, rồi lại một tia sáng khác chọc phá màn đêm. Mặc dù trong số 9 mũi tên mà Heracles bắn lên trên chỉ có 3 tia chọc phá nền đất phía trên, nhưng hắn hoàn toàn hiểu được mục tiêu của Heracles là đâm thủng tầng hầm chứ hoàn toàn không phải là lấy mấy cái tia sáng nhỏ nhoi xuống đây.

Ở lại lúc này là việc ngu xuẩn. Hắn có thể là Berserker, nhưng hắn vẫn giữ được trí tuệ của mình. Cho nên lập tức hắn phất ngang tà áo, quay người biến mất vào màn đêm.

Hoặc là chỉ ít hắn dự định vậy. Trong sự kinh ngạc của hắn, một tấm vải lao tới trước mặt hắn, choàng qua người và quấn một vòng quanh cổ hắn, khiến cho hắn không thể không dừng bước giống như toàn thân bị trời không phải bởi một sợi vải mà là một đồng xích sắt vậy.

Vlad Đệ Tam gầm lớn:

"Đây không phải Thánh Tích, đây là vật phẩm của Thần Linh. Ngươi lấy đâu ra một thứ như vậy?"

Không sai! Chiếc Đai của Heracles được ném ra kịp lúc, vừa vặn ngăn chặn không cho Vlad Đệ Tam thoát khỏi. Việc Vlad Đệ Tam hóa thành một cơn ma cà rồng khiến cho cơ thể hắn trở nên vô cùng yếu ớt trước những thánh tích, tí như nước thánh, hoặc thánh giá, và kể cả những vật mang nặng tín ngưỡng nữa, không nhất thiết là Kito giáo.

Chiếc Đai của Heracles không phải một thánh tích, mà chính nó là một vật phẩm của thần linh. Vị Thần Chiến Tranh Ares, cha của Công Chúa người Amazon đã trao cho Heracles chiếc đai lưng này, khiến cho anh ta có thể triệu hoán nó ra làm vật phẩm của mình.

Do là một vật phẩm từ thần, cho nên đối với những tồn tại như ma cà rồng, nó vẫn có tính khắc chế. Tuy nhiên, cũng do vị thần này đối với ma cà rồng không có tính xung đột quá lớn, cho nên chiếc Đai này đối với Vlad Đệ Tam chỉ giống như một chiếc xích trói chặt lại chứ không giết được nó.

Vấn đề là nằm ở tính tương thích. Nếu như đây không phải là Đai Của Thần Chiến Tranh mà là một vật phẩm của thiên thần thì có lẽ lập tức sẽ thanh tẩy được Vlad Đệ Tam luôn.

"GRÀOOOO"

Vlad Đệ Tam gầm lớn, cơ thể hắn phình lớn, tiến lên phía trước vài bước. Cùng lúc này, lại thêm 9 mũi tên bắn ra từ Cửu Mệnh, trong nháy mắt một tiếng RẦM lớn vang lên, trần nhà sập xuống một mảng lớn.

Tuy nhiên ánh sáng mặt trời lại không chiếu về phía Vlad Đệ Tam. Để đảm bảo giết chết đối phương, Heracles đã quyết định đem 1km xung quanh biến thành bình địa để đảm bảo ánh sáng mặt trời nhất định chiếu tới hắn dù hắn có chạy kịp.

Cho nên sẽ có vài chỗ sập trước nhưng lại không chiếu được vào người Vlad Đệ Tam cũng là bình thường.

"Ha ha ha.. ngươi muốn thế đấy!"

Vlad Đệ Tam hoàn toàn không còn chút nào về cao quý của một vị vua - vương công của Romani - mà hoàn toàn giống một con thú. Hắn há to miệng để lộ hàm răng nanh sắc nhọn đỏ lòm, hét lớn:

"Kazikli Bey!"

Lập tức, từ trong người hắn vô số mũi thương.. không, là những chiếc cọc làm từ máu trào ra. Tính chất của nó giống hệt những chiếc cọc hắn đã sử dụng khi chiến đấu với Heracles lúc trước tuy nhiên cấp độ ma lực của nó mạnh mẽ hơn gấp nhiều lần.

Những chiếc cọc này trào ra giống như một bộ vuốt, lại giống một con lóc xoáy làm từ máu, lao vút ra khỏi cơ thể của Ma cà rồng Vlad Đệ Tam, thẳng hướng đến chỗ của Heracles.

Những chiếc cọc này lao vút ra, những mũi thương không chút nhân nhượng lao thẳng về phía Heracles, mùi máu tanh phảng phất trong không khí.

Nói chính xác hơn thì không phải là một, hoặc hai chiếc cọc, mà là hàng trăm chiếc cọc kết hợp lại hóa thành một mũi thương khổng lồ lao về phía Heracles.

"Vô nghĩa."

Heracles lạnh lùng nói, lúc này làn sóng máu chỉ còn cách anh khoảng 10 mét, đột nhiên trước hắn không gian bỗng nhiên rung chuyển, một cơn mưa bụi vàng xuất hiện, thế rồi một sinh vật xuất hiện trước mặt anh ta, là một con rắn sặc sỡ khổng lồ.

Ngay khi con rắn vừa mới xuất hiện, lập tức nó hứng chịu toàn bộ sát thương từ cú đâm của những chiếc cọc này. Tuy nhiên nó chỉ chặn được những chiếc cọc đầu tiên, những chiếc cọc thứ hai bắt đầu đâm xuyên qua người con rắn.

"Hừm. Kì quái."

Vlad Đệ Tam tràn đầy nghi hoặc nhìn về phía con rắn, hắn lúc này đã lách ra được khỏi chiếc Đai của Thần Chiến Tranh khi Bảo Khí của hắn phun ra quanh người khiến chiếc Đai lỏng ra. Dù sao thì vị thần Chiến Tranh Ares cũng không có nhiều ý kiến quá nhiều đối với ma cà rồng cho nên sức sát thương với ma cà rồng không cao lắm.

Hiện tại, nếu để ý thì sẽ thấy cây thương trên tay hắn đã bốc lên một làn sương mù khói, làn sương này tụ lại như thể một con lóc máu vậy.

Bảo Khí của Vlad Đệ Tam: Kazikli Bey - Mũi thương nhuộm máu. Bảo Khí này có thể triển khai như vô số móng vuốt từ máu bám về phía đối phương, kẻ đó là một cú ném lao cực mạnh, kết thúc bằng một mũi thương tạo thành từ máu đâm xuyên qua người kẻ địch.

Tuy nhiên hắn lúc này cường ép ngắt quá trình phát động Bảo Khí, không vì gì khác hơn là vì con rắn trước mắt.

Vô số cây cọc máu của hắn ngay sau khi đâm xuyên qua con rắn, theo đúng bình thường phải tiếp tục đâm ra thêm nữa, thậm chí xé tan thân thể con rắn này. Nhưng thay vì thế những cây cọc lại rơi rụng là tả, hóa thành một thứ nước đen đặc bốc mùi hôi thối.

"Ha ha ha ha ha"

Vlad Đệ Tam chợt hiểu ra chuyện gì, cười lớn tiếng:

"Thì ra là thế, không hổ là con quái vật trong thần thoại, Hydra."

Không sai, con rắn trước mắt hắn sau khi bị xé làm đôi bởi đòn đầu tiên, đột nhiên phần bị xé đứt ngưng chảy máu, rồi nó bắt đầu mọc ra thêm những cái đầu khác về hai phía, trong thoáng chốc đã biến thành 2 cái đầu hoàn chỉnh.

Hydra là một con độc long xà, máu của nó được Heracles dùng như độc cho những mũi tên, và về sau cũng giết chính anh, thì đối với những cây cọc vốn tạo thành từ máu của Vlad Đệ Tam việc nó hủy hoại những cây cọc là chuyện bình thường.

"RẦM!!!"

Một âm thanh của sự đổ vỡ vang lên, khiến cho Vlad Đệ Tam giật mình nhìn lên. Lúc này đây một mảnh trần nhà lớn đã nứt toác ra, vỡ thành hàng trăm mảnh trước uy lực của Cửu Mệnh. Vlad Đệ Tam co rụt đồng tử nhận thấy lúc này, mặt trời đã nằm ở trên đỉnh đầu.

"Cuộc chiến của chúng ta kết thúc tại đây, hẹn gặp lại tại tối nay."

Vlad Đệ Tam giống như thể đã lấy lại vẻ tao nhã của mình, hất áo choàng lên nói, kẻ đó, hắn đột ngột biến mất. Vừa lúc này một tia nắng mặt trời chiếu vào chỗ hắn vừa đứng.

Cường ép dịch chuyển không gian bằng Lệnh Chú.

Trần Ngọc Lâm thậm chí khi Heracles cùng Vlad Đệ Tam vừa chiến đấu đã rút lui ra rất xa, chỉ để lại 30 con Quyển Tộc ở lại để quan sát chiến cuộc, nếu cần thiết thậm chí có thể thông qua Lệnh Chú ra lệnh cho Heracles rút lui hoặc tăng cường sức mạnh của Heracles.

Tuy nhiên Master của Vlad Đệ Tam hắn cũng có thủ sẵn Lệnh Chú, cho nên trừ khi tuyệt đối chắc chắn Master của hắn không ở trong điều kiện có thể xuất động một Lệnh Chú, Trần Ngọc Lâm sẽ không sử dụng bất kỳ một Lệnh Chú nào.

Trong khi Vlad Đệ Tam cùng với Heracles chiến đấu, Trần Ngọc Lâm cũng không ngồi chơi. Hắn rà soát quanh khu vực, tìm kiếm bất kỳ một Khiến Sứ Linh hoặc những vật thể có thể truyền tin nhưng chẳng tìm được cái gì ngoại trừ đám ma cà rồng hắn hề gặp là giết.

Tuy nhiên hắn phải có một cách nào đó để Master của Vlad Đệ Tam biết được tình hình của hắn để mà dịch chuyển bằng Lệnh Chú đúng lúc tới vậy. Từ đó có thể kết luận có một mối quan hệ ma thuật kì quái giữa Vlad Đệ Tam và Master của hắn.

Cùng lúc này, tại một căn hộ trong một khách sạn, Vlad Đệ Tam đang ngồi trên một cái ghế tựa, nhấp môi nhấp nhấp một ngụm rượu vang. Khi mà tác dụng của Cuồng Hóa đã giảm bớt, hẳn lại có thể lấy lại được trí tuệ và vẻ tao nhã của mình, vừa giống như vương công của một nước, lại đầy vẻ khát máu của một con dã thú.

Bên cạnh hẳn là một con ma cà rồng bị trói chặt, tuy nhiên nó hoàn toàn ngoan ngoãn nghe lời Vlad Đệ Tam. Trên tay của nó là 2 lệnh chú, và một Lệnh Chú khác đã và đang nhạt dần, rõ ràng là vừa mới được sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 262: Assassin thứ hai

"Xem ra chúng ta phí công vô ích rồi."

Heracles nhìn vào chỗ mà Vlad mới biến mất, nói.

"Không đúng."

Trần Ngọc Lâm lắc đầu, đối đầu với một ma cà rồng thì ánh sáng hẳn là trở ngại lớn nhất đối với hắn. Kế đó mới là các thánh tích. Tuy nhiên có một ngoại lệ đó chính là Lệnh Chú đối với các Anh Linh. Mặc dù Vlad Đệ Tam sau khi hóa ma cà rồng trong Fate Ngụy Thư thì không còn là một Anh Linh nữa, nhưng có vẻ Berserker này thì không như thế.

Nếu có thể ép buộc Master của Vlad sử dụng Lệnh Chú để hắn tự kết liễu mạng sống... ừm, cũng không rõ lắm là Vlad có tự sát được hay không nữa, nhưng hẳn là có.

Đây là một thông tin hết sức quan trọng đây.

Trần Ngọc Lâm lắc đầu nhìn về phía xa, nơi mà những mảng tầng hầm nay đã rơi rụng lá tả xuống, kế đó hẳn cùng với Heracles và Hydra lúc này đã hóa trở lại thành hình dạng linh thể đi ra khỏi đó.

Hydra có thể nói là một lá bài tẩy. Khả năng phục hồi vô hạn và nọc độc kinh tởm, nó thậm chí có thể dồn một Anh Linh vào nơi chân tường. Hơn nữa, do được triệu hồi bởi King's Order, cho nên nó hoàn toàn trung thành với Heracles và hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của hắn. Vấn đề duy nhất là nó chỉ nghe theo duy nhất mệnh lệnh của Heracles và hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến lời của hắn.

Triệu hồi con Hydra vào thời khắc này là rất quan trọng. Sau khi đã biết được Bảo Khí Quân Đội Đế Vương của Iskandar, và đã hạ gục Lancer Diarmuid, Hydra là một lựa chọn hết sức hợp lý.

Lancer Diarmuid là một đối thủ có thể giết chết con Hydra, việc anh ta là một Anh Linh cho thấy anh ta khó có thể chết vì độc chỉ bằng cách hít thở, và một cây thương của anh cho phép anh có thể chém đứt đầu con Hydra và ngăn không cho nó hồi phục lại.

Bảo Khí của anh ta, một cây thương xuyên ma lực, một cây thương ngăn chặn sự hồi phục của Hydra. Nói cách khác, nó sẽ chết ngay khi bị cây thương của anh ta chém rụng cái đầu cuối cùng chứ không thể nào lại mọc lại được.

Hiện tại, cuộc chiến đã tiến vào giai đoạn gay cấn. Assassin Thật (vì Ruler cũng gọi thế, đó dường như là cách gọi cho những Anh Linh triệu hoán đầu tiên, 7 Anh Linh gốc) chưa biết có chết hay chưa, nhưng vẫn cần cẩn thận. Lancer Thật và Rider Giả đã bị tiêu diệt rất nhanh chóng chỉ trong đêm qua.

Saber Thật đã nhận dạng danh tính - Vua Hiệp Sĩ Vua Arthur. Rider là Iskandar, Berserker Thật chưa rõ ràng lắm. Caster thì là Gilles, tuy nhiên nếu suy luận của Trần Ngọc Lâm không sai thì giờ Gilles có cũng như không.

Archer Thật, vua vàng hoe chưa rõ lắm.

Về phần các Anh Linh Giả (cũng theo lời Ruler - Tần Thủy Hoàng nói), thì mới biết được Berserker Giả: Vlad Đệ Tam và Caster Giả, Francois Prelati thôi. Lancer, Saber, Assassin giả đều không rõ ràng lắm. Trong đám này từng kẻ "Giả" đều hết sức đáng quan ngại. Đương nhiên các Anh Linh Thật cũng đáng quan ngại chẳng kém.

Rider Giả đã bị Iskandar chém bay đi. Về phần nguyên do Trần Ngọc Lâm cũng không ngạc nhiên, hẳn nhớ được Darius Đệ Tam chỉ có 1 điều ước với Chén Thánh đó là được quyết chiến một trận cùng với Iskandar, kẻ địch của ông.

Và khi mà Iskandar đã xuất hiện, thì việc tiếp tục cuộc chiến đối với Darius III trên cơ bản khá là vô nghĩa. Trần Ngọc Lâm thấy hơi tội nghiệp cho Master của gã.

Trần Ngọc Lâm cùng với Heracles quyết định đi ra khỏi công ngầm. Trên đường đi, bọn hắn có ghé ngang qua một nơi có vẻ như là một đường ống

thoát nước, thứ mà, theo Trần Ngọc Lâm biết được và từ những dữ liệu đã được suy luận ra, rất có thể là nơi trú ngụ của Caster, mặc dù đã bị bỏ hoang.

Vô số xác chết của lũ sinh vật xúc tu, mùi thịt và nội tạng thối rữa kèm theo mùi khét quả là một cái mùi đặc sắc khó tả được. Giống như mùi vớ thiêu bị khét vậy.

Tuy nhiên ấn tượng nhất vẫn là một thứ.. có thể nói, đó không hẳn là một thứ, mà là một cái cửa tiệm.

Nếu phải miêu tả, thì nơi đây giống như một cửa hàng bách hóa.

Có đồ gỗ nội thất, có cả quần áo nữa. Rồi nào là nhạc cụ, dao kéo. Nhiều món đồ linh tinh mà không hiểu dùng để làm gì. Sự nhiệt tình của tác giả, kẻ đã cống hiến hết mình vào việc thiết kế ra những thứ này một cách cẩn mẫn, và ta có thể nhận thấy nét phóng khoáng lẫn trong sự hài hước của hắn.

Và thật kinh dị thay, thứ mà bọn hắn dùng để chế tác "nghệ thuật" chính là con người. Những nhạc cụ là những người bị moi ruột sống thành, những bộ áo làm từ da người,... kẻ thiết kế những thứ này ắt phải có cái đầu điên rồ vô cùng.

Không nghi ngờ gì, chắc chắn là Caster - Gilles và Master của hắn.

Trần Ngọc Lâm cau mày, hắn chẳng lạ gì với thi thể. Hắn gặp rất nhiều, động vật có, người cũng không thiếu. Nhưng những thứ trong cái không gian nhuộm máu đã không còn là những thi thể nữa. Đến chính hắn cũng có chút lợm giọng khi nhìn thấy những.. thứ này.

Đây đơn thuần là những nạn nhân của một kẻ điên rồ đã tìm được thú vui trong giết chóc và đau đớn.

Mặc dù rõ ràng đã có cái gì đó cán qua và phá hủy chúng, nhưng từ những mảnh vụn còn sót lại cũng không khó để suy luận ra.

"Hừm, rõ ràng là một cảnh tượng rất đáng.. ghê tởm."

Heracles xoa cằm. Anh ta từng nhìn thấy nhiều cảnh đáng sợ, như những người bị xé xác bởi lũ quái vật, những người bị xiên cọc và nướng thịt bởi lũ khổng lồ một mắt, nhưng cái này hoàn toàn khác biệt. Dù sao đây cũng là một tác phẩm của con người, hoặc ít nhất là từng là người.

Anh ta cũng bị ấn tượng đôi chút.

Đột nhiên, anh ta vung lên cây cung, nhắm thẳng về phía Trần Ngọc Lâm. Trần Ngọc Lâm chẳng hiểu gì, nhưng nhanh chóng hắn nghe thấy tiếng xé gió ở phía sau, lập tức tay hắn rút ra một cây giáo đâm về phía sau.

Cây giáo này cũng chẳng phải là giáo, mà là mũi tên của Heracles, tuy nhiên với kích cỡ của nó thì đối với Trần Ngọc Lâm nó cũng là một cây giáo ngắn rồi.

Đang lao tới chính là 7 con dao sắc nhọn, đầu hơi có móc ngược, toàn thân con dao đen đặc. Trần Ngọc Lâm gạt được một cái, và cú quạt cung của Heracles thì quạt bay hết sạch.

Trần Ngọc Lâm toát mồ hôi hột, hắn dám khẳng định nếu như không có Heracles thì giờ này hắn đã nằm rồi. Chỉ đỡ một con dao cũng đủ khiến tay hắn tê rần rồi. Không hổ là một Anh Linh.

Không sai, những con dao này được phóng ra từ một Anh Linh.

"Assassin. Bọn hắn đúng là còn chưa chết sạch!"

Trần Ngọc Lâm gầm gừ. Hắn nhìn thấy một Anh Linh ở cách đó rất xa, khoảng chừng gần 40 mét đang im lặng đứng nhìn hắn. Phía trên tay hắn lúc này vẫn còn hai con dao nữa đang được hắn xoay giữa các ngón tay, dường như sẵn sàng lúc nào cũng dùng để ném được.

Khác với các Assassin khác, Assassin này to hơn nhiều, gấp rưỡi các Assassin bình thường. Hơn nữa hắn không mặc đồ bó màu đen mà choàng một tấm vải trên mình, thứ che đi thân thể to lớn của gã. Chỉ số của Assassin này vượt trội vô cùng so với các Assassin khác, ít nhất gấp 4-5 lần.

Trên mặt gã này cũng đeo một cái mặt nạ đầu lâu trắng.

Trái với Trần Ngọc Lâm, Heracles liếc mắt cái đã nhận ra sự khác biệt.

"Không đúng, gã này không phải một trong các Assassin ta gặp tới qua."

Anh ta nói, chỉ nhìn qua thì đúng là trông rất giống nhau, nhưng chỉ là trang phục. Khí chất và chỉ số của bọn họ hoàn toàn khác biệt với Assassin mà Heracles đã từng gặp. Kẻ này tràn đầy khí thế man rợ và giết chóc hơn.

"Nói cách khác."

Trần Ngọc Lâm nhú mày:

"Đây là Assassin thứ hai?"

Tạm gọi đám Assassin có trên trăm tên kia là Assassin đầu tiên, vậy thì Assassin này chính là kẻ thứ hai. Trần Ngọc Lâm lục lợi trong trí nhớ của mình, cuối cùng cũng moi ra một cái tên khá phù hợp với kẻ này.

Một trong 19 "Ông lão trên núi", thành viên của Hassan i Sabbah, một tổ chức ám sát vô cùng kinh khủng. Do một vài lý do mà hầu hết các cuộc chiến Chén Thánh ở thành phố này đều được thiết kế sao cho chỉ có các Assassin thuộc Tổ chức Hassan i Sabbah được triệu hồi.

Sở dĩ hần nhớ được là từ ngoại hình một người mang áo choàng đen không lộ kèm cái mặt nạ kia. Nếu hần không nhắm phía dưới cái áo choàng kia là một tấm thân gầy gò và một cái băng đeo tay che đi Bảo Khí của hần.

Hassan Tay Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263

Hassan Tay Nguyên ngay khi tập kích thất bại, lập tức đứng lên. Cái mặt nạ hình đầu lâu đang híp mắt, đôi mắt cong cong giống như đang cười khiến cho Trần Ngọc Lâm khó chịu vô cùng. Heracles ngay lập tức giương cung lên, nhắm thẳng về phía Hassan Tay Nguyên.

Gã ngay lập tức né tránh, mặc dù thân thể tương đối đồ sộ. Nhưng động tác của gã không giống né tránh cho lắm mà hơi giống với một con rối bị hát ngang đi một góc cong hơn. Một tiếng cười chói tai phát ra từ miệng gã, không giống tiếng người cười mà giống điệu cười một con linh cẩu, nhưng giọng the thé hơn.

Kẻ đó, gã biến mất vào trong làn khói xung quanh. Trần Ngọc Lâm bịt chặt mũi, mùi xác chết và máu cùng mùi khét hòa quyện thành một cái mùi gì đó vô cùng kinh tởm.

Rất may là vừa rồi Hassan Tay Nguyên không có sử dụng Bảo Khí của hần, bằng không thực sự là phiền toái lớn.

Zabaniya - Tâm Âm Vọng Áo. Hầu hết Bảo khí của các Hassan đều được gọi là Zabaniya, trong đó Tâm Âm Vọng Áo được mô tả như một Bảo Khí moi tim, thứ chỉ cần chạm nhẹ vào là có thể móc được trái tim của mục tiêu ra khỏi lồng ngực.

Mặc dù trong trò chơi FGO, Hassan Tay Nguyên chỉ là một nhân vật 2 sao, tuy nhiên đây không phải là trò chơi. Chỉ số của hần xác thực rất không đáng lo ngại, nhưng với Bảo Khí xuyên tim của hần, dù là Heracles cũng chỉ có thể thông qua God Hand mà phục sinh.

Trừ khi là các Berserker với kỹ năng "Tiếp Tục Chiến Đấu" nội tại, cho phép họ chiến đấu trong một quãng thời gian kể cả khi trái tim đã bị phá hủy.

Trần Ngọc Lâm cũng có tìm ra được vài cái xác trông có vẻ như bị hút cạn máu của những con quái vật xúc tu ở phía ngoài, nơi ngọn lửa không thể chạm tới. Ma cà rồng, những sinh vật luôn thèm khát máu tươi hần do quá háu đói cho nên dù không thể ra ngoài giữa trời nắng, đã hút luôn máu của lũ quái vật này.

Ghê tởm!

"Đi nào, ta không muốn ở đây thêm một chút nào nữa."

Trần Ngọc Lâm lắc đầu nói, kể đó hần đi lên đường cống, đương nhiên là sau khi đảm bảo không có ai xung quanh rồi. Hiện tại đã là buổi chiều, mặt trời đã lặn xuống cho nên có bị mặt trời chiếu vào đối với Trần Ngọc Lâm lúc này cũng là không có vấn đề gì. Hần chỉ việc thay một thân y phục mà thôi.

Trần Ngọc Lâm chợt cảm giác đói bụng, thế là hần đi mua đồ ăn. Còn Heracles, lúc này đã tiến vào trạng thái linh thể đi loanh quanh khắp thành phố. Một phần là để tuần tra, phần thứ hai, thực sự mà nói thì Heracles cũng có chút nhàm chán.

Mặc dù để cho Anh Linh đi chơi một mình như vậy đối với Trần Ngọc Lâm cũng có thể tính là mạo hiểm, Anh Linh đối phương chỉ cần biến thành dạng Linh Thể và hạ gục hần là xong. Tuy nhiên Hydra đã được cắt cử ở lại để bảo vệ lấy hần cho nên Heracles cũng không lo lắng lắm.

Kỹ năng Hoạt Động Độc Lập của Heracles quá cao, khiến cho hần ta có thể tự do hoạt động mà không cảm thấy có gì sai cả. Hơn nữa kể cả gặp Anh Linh chỉ cần Trần Ngọc Lâm chuyển tâm chạy trốn thì cũng có thể thoát thân.

Cùng lúc này, trong một căn biệt thự, nếu có Pháp sư ở đây ắt sẽ nhận ra đây là nhà Matou. Một ông lão nhìn qua có vẻ rất hiền hòa, nhưng nếu nhìn vào mắt ông ta sẽ thấy được đôi mắt ông ta kì thực lại vô cùng hiểm ác. Lúc này ông ta đang cúi mình trước một cái thi thể, cơ thể nhưng nhúc nhích bọ của ông đang bu lấy thi thể người này, mùi máu tươi tỏa ra không khí.

Sau một lúc lâu, ông ta mở mắt ra, tràn ngập một thứ ánh nhìn lạnh lẽo. Đây là loại ánh nhìn mà dù là kẻ thù hay người thân ông ta cũng sẽ không quan tâm, chỉ có giá trị sử dụng mới là thứ quan trọng nhất.

Ông ta nhìn về phía một bóng đen vô cùng nổi bật ở góc tường, hỏi:

"Sử dụng người khác để tăng cường tuổi thọ, hãn người phải khinh bỉ ta lắm nhỉ?"

"Vội tắt cả sự kính trọng."

Bóng đen ở góc tường cúi mình, để lộ ra cái mặt nạ đầu lâu trắng híp mắt như đang cười:

"Sự tha thiết với cuộc sống của Ngài khiến cho ta thấy thật ngưỡng mộ."

"Hừm."

Ông lão già cười khằng khặc, nói:

"Tên Prelati đã thành công gia nhập cuộc chiến Chén Thánh. Tên Kariya.. hãn ta thì chẳng trông cậy gì vào được nữa rồi. Nhưng ta sẽ dùng hãn đến khi giá trị của hãn hoàn toàn cạn kiệt thì thôi."

Hassan Tay Nguyên cung kính cúi mình trước Master của hãn, kẻ đó, hãn vung tay ra, hắt 2 cơ thể ra ngoài.

Nói là hai cơ thể cũng không đúng, vì một trong số họ máu me đầy mình, kẻ còn lại lồng ngực đã bị mổ toang, tuy nhiên lại có vô số con côn trùng kì dị giống như không thuộc về thế giới này đang bò xung quanh lồng ngực, bằng cách nào đó chúng khiến cho người nhìn vào liên tưởng tới một trái tim đang đập.

"Đây là..."

Hassan Tay Nguyên nhắc đầu cô gái đang hấp hối lên, nói:

"Master của Lancer Già, kẻ đang nằm đằng kia. Gã này thật hay ho, ta đập nát tay chân, rồi cắt chúng đi, ta còn chặt cả đầu hãn, vậy mà hãn vẫn còn cử động được."

"Một gã pháp sư hạng vô danh mà thôi."

Ông già kia cười nhạt, phép hồi phục sơ đẳng, có thể thấy ở bất kì đâu. Chỉ cần bỏ thời gian và công sức ra mà thôi. Đương nhiên pháp sư này không thể là pháp sư vô danh được, nhưng đem so với kẻ đứng đầu một trong Ngũ Tam Gia hay một Anh Linh, thì quả thực cô ta chỉ là một kẻ vô danh.

Nhưng thứ ấn tượng nhất vẫn là Lancer kia. Anh ta lúc này đã bị mổ bụng ngực, nhưng anh ta vẫn còn hiện hình trên thế giới. Tim là Linh Cơ của một Anh Linh, là móc neo của một Anh Linh với thế giới, nhưng lúc này đây, móc neo này đã bị thay thế bởi một đám côn trùng.

Đối với bất kì một Anh Linh nào, đây quả là một sự xúc phạm kinh khủng. Tuy nhiên Assassin lại không nghĩ vậy, lòng trung thành tuyệt đối của hãn khiến cho dù cho hãn có nhìn thấy một Hassan khác bị phanh thây trước mặt hãn cũng tuyệt đối không cử động.

"Hừm, vậy thì, hãy để cho một cái xác chết cử động."

Lão già này đi về phía xác chết của Anh Linh, gơ tay lên, lập tức bàn tay của lão biến thành vô số con côn trùng, chui vào bên trong cổ họng của Anh Linh này. Tầm khoảng nửa tiếng sau, Lancer Già cơ thể bỗng nhiên co giật, kẻ đó hãn đứng dậy, đôi mắt vô hồn nhìn chăm chặp phía trước như một xác sống.

"Hãn có nói tên hãn là gì không?"

Ông lão hỏi Hassan Tay Nguyên. Hassan gãi cằm, nói:

"Hình như.. hãn có nói qua, tên hãn là Cu Chulainn."

Cùng lúc này, sâu trong rừng, trong một tòa biệt thự. Rider Iskandar đang cười trên cổ ngựa xa của mình, không giống với việc Assassin phá hủy những kết giới với kĩ năng bậc thầy, ông ta đơn thuần là sử dụng Bảo Khí - Cổ Ngựa Xa Thần Thánh này nghiền nát mọi kết giới của các pháp sư thành cát bụi.

Đằng sau ông ta, Master của ông đang run rẩy nhìn về phía một người đàn ông trung niên, áo khoác ông ta đen như màn đêm, râu và tóc ông ta trắng xóa đang chờ bọn họ trước cổng lâu đài. Anh ta hỏi Rider:

"Rider này. Ông nói lại xem tại sao ông lại mời gã kia thế?"

"Ồ kia, hỏi lạ."

Rider - Iskandar cười lớn:

"Vương Công Romania, một vị vua nổi tiếng trong lịch sử, một đất nước nhỏ bé là con ác mộng của hai nước lớn. Đương nhiên hãn có thể được mời đến đêm dạ tiệc của các vị hoàng đế."

Quả thực, tuy rằng Vlad Đệ Tam là một Berserker, nhưng lúc không trong trạng thái bị Cuồng Hóa kích động, ông quả thực rất ra dáng một vị quân vương.

Và hơn nữa, hôm nay, đêm dạ tiệc của các vị hoàng đế, Rider không chỉ mời mỗi một Vlad Đệ Tam, mà còn cả hai "vị vua" nữa.

Archer Thật, Gilgamesh, Vua Anh Hùng, và Ruler của Cuộc Chiến, Tần Thủy Hoàng Đế.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 264: Đêm Dạ Tiệc của các hoàng đế:

Trong vườn hoa của nhà Einsbern tối hôm đó...

"Chà. "

Iskandar - Vua Chinh Phục đang nhẹ nhõm nhìn vào kết rượu khổng lồ bên cạnh người ông, thứ so sánh với ông chỉ giống như một vại bia không hơn không kém, vừa nhìn vào vườn hoa, nói:

"Thật sang khoái. Một ngụm rượu sau những ngày mệt mỏi, ta đã muốn có một buổi tiệc rượu thỏa thích sau phát hiện sáng nay."

Iskandar lúc này đang mặc đồ ở nhà của thế giới hiện đại, còn Saber vẫn mặc bộ đồ chinh chiến của mình. Nàng lạnh lùng nhìn Rider đang đưa cho nàng một cái gáo tre:

"Kiểu dáng hơi quái dị một chút, nhưng đây là chiếc cốc độc nhất vô nhị."

Vì một vài lý do, những người đang hiện diện chẳng ai chỉ ra sai lầm của ông, dù là cô gái tóc trắng mà Saber - Vua Arthur bảo vệ, hay là Berserker - Vlad Đệ Tam, cũng như Master của Iskandar và Ruler - Tần Thủy Hoàng Đế.

Cả hai cũng đều đang ngồi xung quanh. Berserker có vẻ nghi hoặc nhìn cái gáo tre, nhưng vẫn không nói cho

"Nghe nói chỉ những người xứng đáng mới đoạt được Chén Thánh."

Giọng nói trầm lắng khiến bầu không khí chùng xuống. Nhất định là có chuyện gì đó Rider mới dùng tông giọng này.

"Và nghi thức chọn ra người xứng đáng chính là cuộc chiến tại Fuyuki này đây - thế nhưng, nếu chúng ta chỉ đứng nhìn, tất sẽ không có máu đổ. Là Anh Linh, nếu chúng ta học hỏi được sức mạnh của nhau... Chắc ta không cần nói thêm đâu nhỉ?"

Saber tiếp lấy cái gáo tre, hớp cạn.

Trông vẻ mảnh khảnh của Saber, khó mà tin cô có thể uống rượu. Nhưng trái lại, sau khi đã uống cạn gáo rượu, Saber vẫn tỉnh táo chẳng kém gì Rider. Thấy vậy, Rider vui vẻ khích lệ cô.

"Vậy là ông muốn đấu với ta để xem ai mạnh hơn, Rider?"

"Ha ha ha..."

Iskandar cười lớn:

"Ta muốn đấu với tất cả mọi người, tất cả những bậc Đế Vương. Cô, Vua Hiệp Sĩ, ta, Vua Chinh Phục, Berserker đây, Vương Công Xiên Người, và Tần Thủy Hoàng đây...Ồ, nhắc mới nhớ, còn một tên nữa ở đây cũng thích gọi mình là "vua"."

"Trò hề kết thúc rồi, tập chúng."

Như để đáp lại lời nói băng quơ của Rider, một bóng vàng loé lên trước mắt những người đang hiện diện.

Âm thanh và ánh sáng đó khiến cả Saber lẫn Iri giật mình.

"Archer, tại sao ngươi đến đây..."

Saber nóng nảy chất vấn, nhưng người trả lời là Iskandar.

“À, này ta gặp hân trên đường, nên rú hân cùng uống với cô – nhưng ngươi đến muộn, vàng choé ả. Thôi thì cứ thông cảm là hân đi bộ đến chứ không được như ta đây. Nhưng mà này, Berserker này nhé, hân bay đến đây chứ không phải đi bộ đâu. Ha ha ha.”

Vlad Đệ Tam cười nhạt, vuốt chòm râu nhìn Iskandar như thể lựa chọn tư thế xiên cọc thích hợp nhất với lão. Còn Iskandar chột thờ dài:

"Thật lòng mà nói, ta rất muốn lại được hàn huyên cùng với Darius, haiz, người bạn già."

"Hừ."

Archer, mình đây giáp trụ, liếc nhìn Rider ngạo mạn với cặp mắt đỏ như hồng ngọc cháy rực, ngắt lời ông.

“Chọn một nơi xập xệ thế này để bày tiệc, ngươi đúng là chỉ đến thế mà thôi. Bắt ta quá bộ đến nơi này, ngươi định đền tội thế nào đây?”

“Đừng nói thế. Nào, uống đi đã.”

Dứt khỏi tâm trạng u sầu vừa nãy, vừa cười nhiệt tình, Rider đưa gáo rượu cho Archer.

Những tưởng Archer sẽ nổi giận vì thái độ của Rider, nhưng ngạc nhiên thay, anh ta đón gáo rượu và hớp cạn. Ngay sau đó Archer nói với vẻ ghê tởm, thiếu điều viết hai chữ đó lên mặt:

“Loại rượu rẻ tiền nào đây? Sao ngươi dám dùng thứ rượu này làm rượu đấu giữa các anh hùng chứ?”

Vừa nãy, Saber đã nói về một "lời thách đấu", nói cách khác, đây chính là cuộc thi uống rượu, chứ còn chưa phải là một cuộc đọ grom giáo. Tuy nhiên dường như Vị Vua Anh Hùng không thể nào chịu đựng nổi thứ rượu của Iskandar.

Kẻ quý phái trong từng cử chỉ, và kiêu ngạo trong mọi góc nhìn, rất lâu về trước, có một kẻ đã nhận xét anh ta là kẻ có thể đánh giá tốt nhất về thần linh, con người và rượu.

“Vậy à? Ta đi mua ở cái chợ gần đây, ta thấy cũng khá đấy chứ mà hóa ra không đủ đô à.”

“Nói vậy chứng tỏ ngươi chẳng hiểu gì về rượu cả, tạp chủng.”

Archer vừa dứt lời, không gian bên cạnh anh bỗng dợn sóng. Đó là dấu hiệu của loại Bảo Khí lạ lùng có thể triệu hồi các Bảo Khí khác hôm nọ. Tuy nhiên chẳng một Anh Linh nào phản ứng, bởi vì ở đây có tới tận 4 Anh Linh khác, tất cả đều có thể phản ứng lại nếu có một món Bảo Khí bán ra.

Nhưng hiện ra bên cạnh Archer chẳng phải vũ khí, mà là một bộ sưu tập rượu dát đá quý lấp lánh. Chất lỏng sáng không màu sóng sánh trong những bình rượu làm bằng vàng ròng.

“Chiêm ngưỡng đi, đây mới đúng là ‘rượu của nhà vua’. Vứt cái thứ rẻ tiền kia của nhà ngươi qua một bên đi.”

“Ô, cảm ơn nhiều nhé.”

Rider phớt lờ thái độ của Archer, hào hứng rót loại rượu mới ra năm cái cốc cũng làm từ vàng, cũng do Archer triệu hồi ra.

Saber vẫn đề phòng Archer, vị anh hùng mà cô chưa rõ danh tính thực sự. Cô do dự nhìn chất lỏng trong bình vàng nhưng rồi vẫn đón lấy cốc của mình. Berserker Vlad Đệ Tam hoàn toàn chẳng kiêng nể gì Archer cả, một hơi uống cạn luôn.

Còn Ruler nhẹ nhàng nhìn vào cốc của mình, cười nhạt, tựa hồ thưởng thức hương thơm trước khi uống.

“Chà, rượu ngon!”

Rider nhấp một ngụm nhỏ, và lập tức khen ngợi, hai mắt mở to. Lần này, chính Saber cũng phải tò mò. Ngay từ đầu cuộc đấu đã không nhằm so phong thái, mà so tửu lượng.

Khi ngụm rượu trôi xuống cổ họng, tất cả những gì Saber cảm thấy là cảm giác lâng lâng trong đầu. Quả là rượu hảo hạng, loại này cô chưa từng được nếm qua. Trong và nồng, dịu và sáng khoái, hương thơm ngào ngạt lạ kì, Saber có cảm giác như đang trôi lơ lửng.

Berserker ánh mắt chĩa về phía Archer:

"Không tồi. Rượu của thời đại này chẳng là gì so với thứ này."

Master của ông (hoặc Master cũ) cũng có một kho chứa rượu, tuy nhiên đem so với thứ này thì đó đơn giản là nước lọc.

"Không sai."

Iskandar cũng gật gù:

“Thứ này quyết không phải do người trần ử, là rượu của thần thánh à?”

Trước sự ca tụng không tiếc lời của Rider, Archer ung dung mỉm cười. Anh ta ngồi xuống ghế, mân mê cái cốc trong tay đầy thoải mái.

“Đương nhiên. Dù là rượu hay kiếm, chỉ có hàng thượng hạng mới được ở trong kho báu của ta. Thế này thì xem như ngôi vị quân vương của ta đã được quyết định rồi.”

“Dừng trò đùa này lại, Archer.”

Saber nghiêm nghị. Sự im lặng bị phá vỡ bởi một bầu không khí căng thẳng đầy đe dọa.

“Ta chán nghe những lời huênh hoang về kho báu của ngươi rồi. Ngươi không giống một vị vua mà giống một tên hề hơn.”

Thấy Saber nổi nóng, Archer nhếch mép cười:

“Thật vô phép, một kẻ không biết thưởng rượu thì không xứng đáng là vua.”

“Đủ rồi. Hai ngươi phiền phức quá.”

Rider cười cầu hoà. Saber định để thêm vài câu nữa, nhưng Rider đã ra hiệu để cô im lặng. Trong khi đó Vlad Đệ Tam cười nhạt trước cuộc cãi nhau của hai người. Iskandar tiếp tục với chủ đề vừa này.

“Archer, loại rượu tuyệt hảo này xứng đáng được rót vào chiếc cốc cao giá nhất – nhưng không may, Chén Thánh không được làm ra để đựng rượu. Chúng ta sắp phải giải câu đố của Chén Thánh để tìm ra người thực sự xứng đáng để sở hữu nó. Đầu tiên, hãy cho ta biết tại sao các người cần Chén Thánh. Archer, là một vị vua, hãy thuyết phục bọn ta là chỉ mình ngươi đủ tư cách đoạt lấy Chén Thánh.”

“Vớ vẩn. Điều cần làm đầu tiên là ‘tý thí’. Ta e câu hỏi của ngươi đi quá xa rồi đấy.”

“Hả?”

Rider nhướn mày ngạc nhiên, thắc mắc. Archer thờ dãi.

“Ngay từ đầu, Chén Thánh đã là vật sở hữu của ta. Mọi báu vật trên thế gian đều có cội nguồn là kho báu của ta. Tuy thời gian trôi qua khiến báu vật bị thất lạc, ta vẫn là chủ nhân của nó.”

“Ngươi nói ngươi từng sở hữu Chén Thánh? Thế ngươi biết nó là gì à?”

“Không.”

Archer thẳng thừng đáp.

“Đây không phải chuyện ngươi có thể hiểu được. Sự giàu có của ta vượt qua tầm lĩnh hội của chính bản thân ta, nhưng một khi đã là ‘báu vật’ thì tất phải thuộc quyền sở hữu của đức vua này. Các ngươi đang cố chiếm đoạt báu vật của nhà vua.”

Giờ thì chính Saber mới là người không nói nên lời.

“Giọng điệu chẳng khác gì Caster, xem ra hẳn chẳng phải Servant duy nhất loạn trí.”

Thực ra, không chỉ nàng, chính các Anh Linh còn lại cũng chẳng hiểu được những gì Archer nói.

Kì thực, nếu Trần Ngọc Lâm ở đây hẳn sẽ hiểu: vào thời đại thần thoại, khi đó lãnh địa của con người vẫn còn bị giới hạn. Vua Anh Hùng khi đó đã thu thập tất cả bảo vật trên thế gian và xây dựng kho bảo khố. Tất cả những bảo vật này về sau trở thành nguyên bản cho những Bảo Khí xuất hiện vào thời sau.

Nhưng, Cái Kho, nơi mà những bảo vật được dâng lên, nó đã vượt qua những bảo vật bên trong nó và trở thành thứ thần bí nhất. Bằng một cách nào đó, danh sách bảo vật nó chứa đựng đến giờ vẫn ngày một tăng, như thể nó liên tục thu nhận các bảo vật khác.

“Vậy Archer, ngươi nói bọn ta chỉ có thể đoạt lấy Chén Thánh nếu được sự đồng ý của ngươi?”

Vlad Đệ Tam ánh mắt chăm chăm nhìn về phía Archer, lạnh lẽo nói, trong khi miệng hắn mỉm cười thành một đường cong tràn đầy sát khí.

“Dĩ nhiên, nhưng ta không có lý do gì để thưởng báu vật cho lũ chuột bọ các ngươi.”

Archer ngẩng cao đầu nói, không thèm nhìn về phía Vlad Đệ Tam.

Iskandar châm chọc:

“Hay là tại ngươi không giành nổi báu vật đó?”

“Tất nhiên là không phải. Ta chỉ tưởng thưởng cho triều thần và nhân dân của ta.”

Archer cười giễu cợt.

“Rider, nếu ngươi đồng ý dưới trướng ta, ta không ngại tặng ngươi một hai cái cốc đầu.”

“... À, điều đó chắc chắn là không thể rồi.”

Iskandar gãi đầu, điều kiện của Archer quả thực quá xa vời:

“Nhưng Archer, có đoạt được Chén Thánh hay không ngươi cũng chẳng quan tâm đúng không? Dường như ngươi không giành Chén Thánh để thực hiện một ước nguyện nào đó.”

“Không sai. Nhưng ta không thể để các ngươi cướp đoạt báu vật của ta, vấn đề là ở luật lệ.”

“Điều đó nghĩa là – ”

Rider uống cạn rượu trong cốc.

“Điều đó nghĩa là gì? Tại sao lại như vậy?”

“Đó là luật. Không phải là giá trị của nó, đây là vấn đề nguyên tắc. ”

Archer đáp lại không do dự.

“Đó là luật lệ của ta ban hành. Luật của vua.”

“Hừm.”

Rider có vẻ hiểu, và ông ta thờ dài.

“Một vị vua hoàn hảo, nghiêm ngặt thi hành luật lệ do chính mình ban ra. Tuy nhiên, ta vẫn rất muốn có Chén Thánh. Một khi muốn có cái gì, ta sẽ đoạt được bằng vũ lực, đó là vì, ta, Alexander, là Vị Vua Chính Phục.”

“Không cần thiết. Ngươi xâm lược, ta trừng phạt, không có đàm phán.”

“Vậy chúng ta đành gặp lại ở chiến trường thôi.”

Với vẻ mặt nghiêm trang, Archer gật đầu cùng lúc với Rider.

“Nhưng Archer, hãy uống đã, chuyện đánh đấm tính sau.”

“Dĩ nhiên, trừ phi ngươi không có hứng thú với rượu của ta.”

“Vớ vẩn, ai lại từ chối rượu ngon cơ chứ?”

Rider hớp cạn thêm một cốc rượu khác, quay về phía Tàn Thủy Hoàng Đế cùng với Vlad Đệ Tam, giờ lên chén rượu hỏi:

"Thế còn hai người? Ước nguyện của hai người với Chén Thánh là gì mà có thể phá vỡ luật lệ của một cuộc chiến thông thường để xuất hiện nơi đây."

"Hừm. Trẫm không có ước nguyện gì đối với Chén Thánh. Trẫm là một Ruler, một kẻ quan sát và điều hành. Điều kiện để trở thành một Ruler chính là không có ước muốn tại thời điểm hiện tại."

Tàn Thủy Hoàng Đế hớp cạn cốc rượu, lắc đầu nhìn chăm chú Iskandar.

Iskandar cười lớn:

"Chà, một vị vua luôn mong muốn trường sinh lại không muốn tìm kiếm sự trường sinh khi có được Chén Thánh. Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, các Ruler cũng sẽ không nhận được gì từ Chén Thánh cả. Ha ha ha"

Iskandar hớp cạn một cốc rượu khác, quay đầu nói với Vlad Đệ Tam:

"Thế còn ngươi, Vương Công của Romania, điều ước của ngươi đối với Chén Thánh là gì?"

"Ta muốn."

Vlad Đệ Tam ưỡn ngực lên, đôi mắt đỏ tươi ánh lên cái nhìn khát máu:

"Để cho cái tên của ta vang vọng khắp thế gian. Vlad Đệ Tam, Vladimír Dracula. Tạo dựng giống nòi, sinh sản hậu duệ. Những kẻ đã từng giết cột cái tên của ta sẽ phải run rẩy khi gọi nó ra."

Lập tức, ánh nhìn chăm chú của Ruler Tần Thủy Hoàng Đế gắt gao dính thẳng vào người của Vlad Đệ Tam

Một điều ước có thể dẫn tới sự kết thúc của thế giới, đây chính là một trong những nguyên do mà Trường Phái Ruler được triệu hồi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 265: Dạ tiệc hỗn mang của các vị vua

Vlad Đệ Tam, Vương Công của Romania. Thuở sinh tiền ông ta còn được biết tới với mệnh danh bá tước xiên người. Sau khi ông ta chết đi những tiếng điều về ông dần dần được quái vật hóa, trở thành hình mẫu của loài quái vật được cả thế giới khiếp sợ: Ma cà rồng.

Điều ước của Vlad Đệ Tam đối với Chén Thánh thay đổi theo từng Trường Phái. Nếu ông ta là một Lancer, ông ta sẽ mong muốn được xóa đi danh tiếng của mình trong lịch sử, bởi vì đối với ông ta, đó là một vết nhơ trong quá khứ của vị Anh Linh này.

Nhưng trong hình dáng Berserker, Bảo Khí "Lưu Truyền Máu Tươi" sẽ tự động được kích hoạt, là một trong các Bảo Khí hiếm hoi có thể khiến người sử dụng thay đổi Trường Phái, ông ta sẽ nhầm lẫn cái danh hiệu nhơ nhớp của mình trong thỏa mãn.

Đương nhiên ông ta vẫn căm ghét nó, nhưng thay vì xóa bỏ danh tiếng của mình, ông ta lại muốn để cho cái danh hiệu đó quá kinh khủng, khiến cho kẻ nào nhắc đến nó cũng phải run mình.

"Ý ông là ông muốn hủy diệt thế giới?"

Saber nhanh chóng hiểu ra ý của Vlad Đệ Tam.

Hắn là một con ma cà rồng, cách duy nhất để ông ta có thể gây sự hoảng loạn trên phạm vi toàn thế giới chính là cầu mong Chén Thánh cho ông ta được phục sinh.

Một Anh Linh với niềm khao khát mãnh liệt báo thù nhân loại, một Anh Linh như vậy mà đạt được Chén Thánh thì không khó để tưởng tượng tương lai sẽ ra sao. Ma cà rồng trong nháy mắt sẽ thay thế con người thống trị thế giới. Trái Đất sẽ tới hồi diệt vong.

Chỉ có những tồn tại cùng đẳng cấp với Anh Linh mới có thể giết được một Anh Linh. Các Pháp Sư thời nay không thể đạt được đẳng cấp đó, họa may chỉ có những sinh vật cổ xưa, tới từ thời đại thần thánh như những con Chân Tổ, hoặc những con thú do Trái Đất này sinh ra như con Sát Linh Trường mới có thể sánh vai.

Đây đơn thuần sẽ là cuộc thám sát một chiều.

"Không."

Vlad Đệ Tam ngẩng cao đầu, sự kiêu hãnh tỏa ra:

"Ta không cần tới một cái Chén thực hiện điều đó cho ta. Chính ta sẽ thực hiện điều đó, và ta sẽ hút máu bất kì kẻ nào dám cản đường ta và biến chúng thành thuộc hạ của ta."

"Ông..."

Saber nói, đồng thời chuẩn bị rút kiếm ra. Thân là một hiệp sĩ, nàng cảm thấy lúc này đây là thời cơ tốt nhất và cũng là duy nhất để diệt trừ con quái vật này.

"Đủ rồi!"

Iskandar chợt chặn ngang lại, một bàn tay thô to giơ ra trước Ruler người lúc này đã chuẩn bị xắn tay áo lên. Iskandar kinh sợ nhìn thấy những hình xăm cổ xưa như thể sinh trưởng ngay trên bàn tay của Tần Thủy Hoàng Đế, kẻ đó liếc nhìn qua Master của mình.

Những hình xăm này, không thể nghi ngờ, chính là lệnh chú.

Tuy nhiên khác biệt với Master của ông, Lệnh Chú của Tần Thủy Hoàng Đế chỉ có 2 cái mỗi loại.

Không sai, là mỗi loại. Hình dáng của Lệnh Chú khác nhau tùy theo từng người, tuy nhiên nhìn chung đều có 3 vết. Nhưng của Tần Thủy Hoàng Đế chỉ có 2 vết thành một hình, nhưng điều khiến Iskandar kinh sợ là lúc ông vén ống tay lên, có tới 6 cái Lệnh Chú hiện ra trong ống tay ông.

Nếu suy đoán của Iskandar là chính xác, vậy thì Ruler là một Trường Phái hết sức bá đạo, có thể chiếm quyền của Master, sở hữu 2 Lệnh Chủ ứng với mỗi một Anh Linh trong trận chiến. Tuy nhiên họ cũng sẽ chỉ dùng nó trong vài trường hợp nhất định.

Dù gì họ cũng sẽ không được lợi gì từ Chén Thánh. Chỉ ít đó là một số thông tin ít ỏi Chén Thánh cung cấp cho ông về các Trường Phái.

Không thể nghi ngờ, Ruler hoàn toàn có thể ra lệnh cho một Anh Linh bất kì tự sát ngay tại chỗ.

"Hôm nay là Đêm Dạ Tiệc Của Các Vị Vua, không phải đêm chém giết. Cho nên Saber, mời cô hạ vũ khí xuống."

Iskandar gio tay ra mời, Saber cũng miễn cưỡng hạ kiếm xuống. Lúc này Vlad Đệ Tam chỉ vẫn đang cười ha ha mà không có ý định rút thương ra, mặc dù năng đã coi Vlad Đệ Tam như con quái vật cần phải diệt trừ, nhưng năng không thể hạ sát một kẻ trên tay không có kiếm.

Đây là vấn đề danh dự của hiệp sĩ.

Tần Thủy Hoàng cũng hạ tay xuống, mỉm cười nhìn Iskandar. Tuy nhiên khi ánh mắt ông bắt gặp Vlad Đệ Tam lại nhiều một nét lạnh lẽo.

Nếu ông đoán không sai, điều ước của Vlad Đệ Tam chính là để cho hắn trở thành một con ma cà rồng, thoát ra khỏi giới hạn của một Anh Linh, từ bỏ việc trở thành một thành viên trên Anh Linh Tọa. Đây là một điều ước có thể gây tổn hại với thế giới này.

Với nghĩa vụ là một Ruler, việc của ông là cai quản những điều ước có thể gây nên sự suy tàn của thế giới nhân loại. Nếu đó thực sự là điều ước của Berserker - ngay trước khi hắn có cơ hội ước, ông sẽ dùng Lệnh Chủ của mình buộc hắn tự sát.

"Được rồi. Là người mời mọi người đến đây, ta cũng nên nói ra ước nguyện của mình đối với Chén Thánh."

Iskandar thấy mọi người đều đã yên vị lại, mặc dù không khí đều đã tràn ngập sát khí không tiêu tán được, nhưng ông không để tâm.

"Ta muốn làm người."

Waver - Master của Iskandar hét tướng lên gần như bị kích động.

"Ông! Ông vẫn muốn chinh phục thế giới – aaaaaa!"

Sau khi bắt Master im lặng bằng một cú bật tay, Iskandar nhún vai.

"Ngốc nghếch, sao ta có thể chinh phục thế giới chỉ trong một đời người? Chinh phục là giấc mơ của ta, và Chén Thánh sẽ giúp ta thực hiện bước đầu tiên."

Thậm chí đến cả Tần Thủy Hoàng Đế cũng nhìn Iskandar bằng ánh mắt khác. Cùng một điều ước, sự khác nhau giữa điều ước của Iskandar và điều ước của Vlad Đệ Tam rất rõ ràng. Vlad Đệ Tam muốn báo thù lại sự sỉ nhục của toàn nhân loại tới thanh danh của hắn, còn Iskandar lại muốn thực hiện ước mơ của cả đời hắn: Chinh phục thế giới, thứ ông ta chưa bao giờ hoàn thành khi còn sống.

Đương nhiên, cũng khó mà so sánh. Iskandar được toàn bộ thế giới kính ngưỡng với cái tên Vua Chinh Phục, còn Vlad Đệ Tam bị cả nhân loại cười cợt với cái tên Ma Cà Rồng. Nghiêm túc mà nói, bất kỳ ai ở vị thế ông ta cũng sẽ như vậy.

Người ta kể những câu chuyện truyền miệng về nó, viết những bộ sách về nó, và đóng những bộ phim hạng bét về nó (Đương nhiên nếu Tần Thủy Hoàng nhìn thấy một bộ phim bị đánh hạng bét về mình chắc ông cũng rất tức giận, nhưng Vlad không tức giận về phần "hạng bét", ông tức giận về phần "bộ phim" cơ).

Thậm chí còn có cả phim khiêu dâm về nó nữa.

"Tập chúng... người thách thức ta với một khát vọng tầm thường thế à?"

Ngay cả Archer cũng bất ngờ. Nhưng Iskandar nghiêm chỉnh tiếp lời:

"Này, cho dù chúng ta hiện diện ở thời đại này nhờ ma lực, cuối cùng ta cũng chỉ là Servant. Ngay từ đầu, chúng ta đã không tồn tại trên thế giới này, nghe có hơi buồn cười một chút, nhưng các người chỉ cần có thể thôi sao?"

"Ta cần nhiều hơn. Ta muốn có một cuộc đời nữa, ta muốn sống như một con người."

"Có một cơ thể, du hành đến tận cùng của trái đất, thực hiện cuộc chinh phục, đó là con đường làm vua của ta. Nhưng bây giờ ta không có cơ thể. Không có cơ thể thì không làm gì được. Ta chẳng sợ gì cả; ta chỉ cảm thấy ta nhất định phải có cơ thể bằng xương bằng thịt. Đó là cốt lõi của sự 'chinh phục'."

Như thể chăm chú uống từng lời của Rider, Archer chỉ im lặng nhấp rượu. Nếu để ý kĩ sẽ thấy, nét mặt Archer hoàn toàn khác hẳn biểu hiện lúc bình thường. Không hẳn là một nụ cười, nhưng đặc biệt lấp lánh đến đáng sợ so với cái nhếch mép thường lệ.

"Ta quyết định rồi – Rider, chính tay ta sẽ giết người."

“Hahaha, ngươi lại thế rồi. Ngươi cũng nên chuẩn bị đi. Ngoài Chén Thánh, ta cũng bắt đầu hứng thú chiếm đoạt kho báu của ngươi rồi đấy. Ngươi thật bất cẩn khi để Vị Vua Chính Phục nếm thử rượu ngon thế này.”

Rider như nổ tung trong tràng cười hoang dã. Nhưng vẫn có một người từ nãy đến giờ chưa hề thoáng qua một nụ cười.

Suốt buổi tiệc, Saber không thể nào tìm thấy tiếng nói trong cuộc trò chuyện giữa Archer và Rider. Cách làm vua của họ quá xa vời những gì cô tin tưởng, dẫn đến không thể tìm ra tiếng nói chung.

Dù là Vlad Đệ Tam chỉ muốn báo thù nhân loại vì thanh danh vị hoen ố của gã, hay là Iskandar kẻ muốn có được một thân thể, hay Archer người một cách điên rồ tự nhận Chén Thánh là của gã..

Chỉ biết đến mình.

Đó không phải là suy nghĩ của một vị vua. Đối với Saber, người tin vào sự liêm khiết, Archer và Rider chỉ là bạo chúa.

Về phần Tần Thủy Hoàng.. hơi khó nói, ông ta không có bất cứ khát vọng gì. Nhưng nhìn chung cũng không khác lắm. Ông ta cùng với Vlad Đệ Tam cũng không khác nhau. Thuở sinh thời Vlad Đệ Tam đã xiên chết hàng vạn người. Còn Tần Thủy Hoàng Đế?

Bao nhiêu người đã bị chôn dưới Vạn Lý Trường Thành kia?

Bất kể đối thủ hùng mạnh thế nào, ý chí chiến đấu không gì lay chuyển vẫn cháy bỏng trong tim Saber.

Chỉ với mấy người này, Saber không thể thua. Cô không thể để Chén Thánh rơi vào tay họ. Archer toàn nói nhăng cuội, và điều ước của Rider chỉ là điều ước của kẻ thích gây chiến, còn con quái vật kia...

Hơn nữa, đó chỉ là một trong hàng tỉ tỉ tham vọng của nhân loại. Ước nguyện của Saber cao quý hơn nhiều.

“Nào, Saber, nói về ước nguyện của cô đi.”

Iskandar nâng chén rượu về phía Saber nói, giọng vang vọng như sấm rền.

Rider quay sang Saber. Ước nguyện trong tim Saber, dù là thời điểm nào cũng không bao giờ thay đổi.

Đạo làm vua của ta cũng chính là danh dự của ta. Ngẩng cao đầu, vị Vua Hiệp Sĩ nhìn thẳng vào bốn Anh Linh kia, những kẻ bạo chúa, theo suy nghĩ của cô, đồng đặc tuyên bố.

“Ta muốn cứu quê hương. Ta sẽ thay đổi số mệnh diệt vong của nước Anh.”

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 266: Dạ tiệc hỗn mang của các vị vua 2

Sự tĩnh lặng đến kì dị phủ đầy cả vườn hoa.

Iskandar, Vlad Đệ Tam, Tần Thủy Hoàng Đế, Archer vàng hoe đều nhìn chăm chú vào Saber. Trong khi đó, người bối rối nhất, không ai khác ngoài Saber.

Sự im lặng bất thường lấp đầy không gian. Thật khó hiểu. Dù cô có hơi cao giọng khi nói, nhưng ở đây làm gì có người nào lại chết sững chỉ vì một câu nói chứ.

Hoàn toàn rõ ràng, hoàn toàn dễ hiểu. Chẳng có gì để thắc mắc. Đó là đạo làm vua của Saber. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Cái đáng ngạc nhiên là, không một ai đồng tình hoặc phản đối – trong khi hai thứ này lẽ ra phải được thốt lên trước tiên.

“Này Vua Hiệp Sĩ, liệu ta có nghe nhầm chẳng...?”

Cuối cùng, Rider lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng, trông bối rối ra mặt.

“Có phải cô nói “muốn thay đổi vận mệnh”? Có nghĩa là cô muốn thay đổi lịch sử?”

“Chính xác. Điều ước này cả phép màu cũng không thể hiện thực được, nhưng nếu Chén Thánh có quyền năng tuyệt đối, chắc chắn...”

Saber ngạo nghễ đáp. Giờ thì cô đã hiểu tại sao không khí trở nên căng thẳng như vậy – ngay lập tức, tình thế đã dịu đi.

“Ồ, Saber? Ta muốn xác thực điều này... Sự diệt vong của Anh Quốc diễn ra vào thời của cô, phải không? Dưới triều đại của cô?”

“Phải! Vì vậy ta không thể tự tha thứ cho mình.”

Saber trả lời, giọng quả quyết.

“Ta không thể để mọi chuyện như thế. Quê hương bị hủy diệt là lỗi của ta, vì vậy ta muốn thay đổi vận mệnh.”

Một tràng im lặng thậm chí còn kéo dài hơn cả lúc trước. Nhưng sự im lặng này không chỉ đơn giản là tràn đầy sự khó hiểu của các Anh Linh nữa, mà còn thêm một cái gì đó khác trong vẻ mặt của các Anh Linh nơi đây. Ngay lúc Saber đang tính phá tan sự im lặng này thì.

"Ha ha ha"

"Khắc khắc khắc"

Phá vỡ sự im lặng đó chẳng phải ai khác, mà chính là Vlad Đệ Tam cùng với Archer. Archer phá ra cười nắc nẻ vang lên. Một tràng cười khó hiểu, đầy khinh miệt đến từ phía vị Anh Linh hoàng kim.

Vlad cười nhẹ nhàng hơn, nhưng tràn đầy sự âm hiểm. Nếu như Archer cười như thể hắn đang nghe được chuyện cười hay nhất đời mình, thì điệu cười của Vlad Đệ Tam giống như thể hắn đang cười thẳng vào cái mà Saber gọi là đạo làm vua vậy.

"Ngu ngốc."

Dường như hoàn toàn chẳng có gì đáng để cười nữa, ngay sau câu đó Vlad Đệ Tam lại rót thêm một cốc rượu nữa, nhưng môi hắn vẫn cong lên một cách tràn đầy khoái cảm.

Đây có lẽ cũng là nụ cười mà hắn thích nở ra mỗi khi xiên một kẻ nào đó.

"Cái..."

Saber mở miệng tràn đầy tức giận, nhưng ngay sau đó, Archer đã bắt đầu vỗ vai Iskandar ngồi ngay bên cạnh hắn, phá ra cười. Saber lạnh lùng nhưng khuôn mặt đã nhuốm đầy con giận:

"Có gì đáng cười chứ?"

Archer trả lời, miệng vẫn cười ngắc ngoẻo, bất chấp sự phẫn nộ từ người đối diện.

“Tự xưng là vua - được thần dân ca tụng - người như ngươi cũng có ‘hối hận’? Ha! Dĩ nhiên là nực cười. Saber! Ngươi là tên hề buồn cười nhất thế giới!”

Ngồi bên cạnh Archer, Iskandar cau mày nhìn Saber với ánh mắt lo âu.

"Khoan đã. Vua Hiệp Sĩ, cô muốn chối bỏ lịch sử mà chính mình tạo ra sao?"

Saber chưa bao giờ nghi ngờ lý tưởng của mình, tất nhiên cũng chẳng bị câu hỏi của Rider làm nao núng.

“Chính xác. Tại sao các người nghi ngờ ta? Tại sao lại cười? Tổ quốc mà ta hi sinh cả cuộc đời đã bị diệt vong. Ta không được phép đau lòng hay sao?”

"Nghe chưa, Rider! Cô gái tự gọi mình là Vua Hiệp Sĩ đang nói cô ta đã hi sinh cuộc đời vì đất nước đấy!"

Lại một lần nữa, đáp lại lời của Saber là tràng cười của Archer. Đường như Vlad Đệ Tam thậm chí còn chẳng thèm cười nữa, ông chỉ chăm chăm uống rượu, nhưng đôi mắt ông ta vẫn xoáy thẳng vào Saber, tràn đầy vẻ tàn độc.

Không như Archer, vẻ mặt của vị Vua Chính Phục vẫn chìm đắm trong sự im lặng với một vẻ mặt ngày càng u ám. Đối với Saber, điều đó cũng chẳng hơn gì bị cười nhạo.

“Có gì đáng cười? Là vua, chúng ta phải chấp nhận hi sinh, phải phấn đấu vì một đất nước tốt đẹp hơn!”

"Ngớ ngẩn."

Tần Thủy Hoàng ngắt lời, vẻ mặt ông ta lúc này đã tràn đầy vẻ nghiêm nghị. Nếu như lúc bình thường ông ta trông chỉ giống như một vị vua trẻ tuổi với nụ cười của mình, thì ngay khi nụ cười đó biến mất thì ông ta lại giống hệt như một vị quân vương:

"Vua thì không phải hi sinh cho đất nước. Mà là ngược lại, đất nước và thần dân hi sinh cho vua."

"Không sai."

Iskandar gật đầu nhìn về phía Tần Thủy Hoàng Đế, kể đó quay sang Saber nhìn nàng một cách lạnh lùng.

Saber không thể kềm chế cơn giận hơn nữa. Cô quát lớn.

“Đó chẳng phải là luật lệ của bạo chúa sao?--- Rider, Archer,..tất cả các người chẳng xứng đáng làm vua! Các người chỉ là những tên bạo chúa!”

“Đúng. Chúng ta là bạo chúa, vì vậy chúng ta là anh hùng.”

Iskandar trả lời, thần sắc chẳng hề biến đổi.

“Chúng ta nhận toàn bộ trách nhiệm với quốc gia của chúng ta. Vì vậy, Saber, nghe ta nói đây. Nếu một vị vua không bằng lòng với chính quốc gia của mình, hẳn là kẻ trì vì yếu đuối. Kẻ trì vì yếu đuối thì còn tệ hơn là bạo chúa!”

Nếu như Archer nãy giờ chỉ cười nhạo Saber, thì Iskandar đã phủ nhận lý tưởng của cô từ gốc rễ. Saber cau mày, đáp trả không khoan nhượng.

“Alexander, ông... Đế chế của ông bị chia cắt thành bốn phe phái không ngừng chém giết nhau, và rồi chẳng mấy chốc tan vào cát bụi lịch sử. Kết cục như thế, ông không hối hận hay sao? Nếu có cơ hội làm lại, quê nhà của ông sẽ được cứu... ông không nghĩ đến điều đó sao?”

"Tần Thủy Hoàng, Tần Nhị Thế kẻ kè kè vị ông khiến cho tất cả những thành tựu từ giai đoạn thống trị của ông sụp đổ chỉ trong chưa tới 5 năm. Nhà Tần sụp đổ trong vòng 15 năm tồn tại, ông chưa bao giờ mong muốn làm lại ư?"

"Nếu Trẫm mong muốn làm lại, Trẫm sẽ muốn tìm được sự trường sinh..."

Tần Thủy Hoàng rót tiếp một cốc rượu, nói, vẻ cao quý không thoát khỏi trên mặt. Saber lắc đầu, sau cùng ông ta cũng chỉ biết đến bản thân.

Nghĩ lại, một kẻ có thể bắt 70 vạn người, hàng vạn người chết để xây nên một bức tường thành khổng lồ như vậy không thể nào là bất cứ gì hơn một tên bạo chúa.

“Không.”

Nghe thấy câu hỏi đó, Vị Vua Chính Phục đứng bật dậy nhìn thẳng vào mắt Saber.

“Không, ta không nghĩ đến việc đó. Nếu sự trì vị của ta khiến quốc gia của ta bị xoá sổ, ta sẽ chấp nhận vì nó là như vậy! Phải, ta sẽ đau lòng. Ta sẽ rơi nước mắt. Nhưng ta sẽ không bao giờ hối hận!”

“Ý định thay đổi lịch sử chỉ là một ý định ngu xuẩn! Một sự lãng mạn cho toàn thể loài người dưới thời đại của ta!”

Trước lời tuyên bố ngạo mạn của Rider, Saber lắc đầu.

“Những điều ông nói chỉ là lí luận của kẻ hiếu chiến. Người dân không muốn như vậy. Họ cần sự cứu rỗi.”

“Cô nói người dân cần sự cứu rỗi của nhà vua?”

Vua Chính Phục bật cười, nhún vai.

“Ta không hiểu! Một việc vô nghĩa như thế thì có ích gì?”

“Đó là giá trị thực của bậc quân vương!”

Lần này, đến lượt Saber đáp trả đầy kiêu ngạo.

“Sự cai trị đúng đắn, một xã hội quy củ, đó mới là những gì thần dân cần.”

“Vậy ra cô là nô lệ của thứ “đúng đắn” đó?”

“Không sai. Chỉ những người sẵn sàng hiến dâng bản thân vì lý tưởng mới đủ tư cách làm kẻ thống trị.”

Vị Vua Hiệp Sĩ gật đầu không chút do dự.

“Nhờ nhà vua mà người dân hiểu được luật lệ và mệnh lệnh. Điều các vị vua truyền lại chẳng phải những cái sẽ phai mờ khi họ chết đi, mà còn quý giá hơn nhiều.”

Nghe Saber tuyên bố chắc nịch, Iskandar chợt thở dài với một vẻ mặt như thể đang nuối tiếc hộ cô.

“Đó không phải con đường của một vị vua. Còn chẳng phải con đường của một con người.”

“Không sai. Là vua thì không thể có một cuộc sống bình thường.”

Để trở thành người cai trị hoàn hảo, trở thành hiện thân của lý tưởng, cô sẵn sàng hi sinh cuộc sống riêng, từ bỏ cảm xúc của chính mình. Cuộc đời cô gái mang tên Arturia đã thay đổi hoàn toàn kể từ giây phút cô rút thanh kiếm khỏi tảng đá. Từ ngày đó, cô trở thành huyền thoại bất bại, biểu trưng của sự tán dương và niềm mơ ước.

Có nỗi đau, có thất vọng, nhưng sâu thẳm bên trong còn có hào quang chói lọi của chiến thắng. Một lý tưởng không bao giờ thay đổi lúc nào cũng hỗ trợ cánh tay cầm kiếm của vua Arthur.

“Vua Chinh Phục! Một vị vua như ông sẽ không bao giờ hiểu được lý tưởng của ta! Ông chẳng khác gì một tên bạo chúa bị tham vọng làm mờ mắt!”

Saber nghiêm nghị. Iskandar mở to mắt, và rồi đáp lại.

“Một vị vua không có tham vọng thì chẳng hơn gì bình hoa!”

Tiếng rống cộng thêm thân hình đồ sộ khiến Rider dễ sợ hơn bao giờ hết.

“Saber, cô nói cô phải ‘hi sinh vì lý tưởng’. Không sai. Cô là thánh sống – thần thánh đến nỗi không một ai dám đến gần. Nhưng ai lại sẵn sàng chết vì lý tưởng trống rỗng? Và ai sẽ ngày đêm nghĩ về vị thánh sống này? Cô chỉ làm an lòng người dân, cô không thể dẫn dắt họ. Cách duy nhất đưa đất nước và người dân đi con đường đúng đắn là cho họ thấy tham vọng của ta, và ánh hào quang chỉ có thể tìm thấy trong những huyền thoại.”

Hóp cạo gáo rượu, Vua Chinh Phục vẫn sang sảng giọng.

“Là vua, phải có tham vọng mãnh liệt hơn ai hết. Cô phải lộng lẫy hơn ai hết, nóng nảy hơn ai hết! Phải là một kẻ vừa thần thánh vừa phạm tục, một kẻ ‘người’ hơn bất cứ con người nào khác. Chỉ có như vậy, bề tôi mới nể phục nhà vua, và chỉ như vậy thông điệp ‘nếu mình được làm vua thì tốt biết mấy’ mới in sâu vào tâm khảm người dân.”

“Trị vì như vậy... công lý ở đâu?”

“Nó không tồn tại. Công lý không tồn tại trong nguyên tắc của nhà vua. Đó chính xác là lý do tại sao ta không hối hận.”

Iskandar giận dữ nói, ông ta quá thất vọng trong cách nghĩ, và Saber đã giận đến mức không thể kiềm chế.

Cốt lõi đều là vì người dân, nhưng lý tưởng của cả hai khác xa nhau.

Một vì hoà bình.

Và một vì thịnh vượng.

Vị vua trấn áp chiến loạn và vị vua tạo lập chiến loạn, không có cách gì lý tưởng của họ lại giống nhau.

"Vua Arthur này."

Ruler lắc đầu nhìn Saber, lạnh nhạt hỏi:

"Công lý và lý tưởng của cô hẳn đã cứu rỗi người dân và quốc gia của cô một thời gian, nhờ đó tên cô mới lưu danh trong sử sách? Thế nhưng cuộc sống của những người được cô cứu rỗi và kết cục của họ, cô biết cuối cùng điều gì đã xảy ra, đúng không?"

“Ông... nói sao?”

Một cảnh tượng ảm đạm hiện ra trong tâm trí Saber: Ngọn đồi đỏ máu dưới hoàng hôn, nơi nàng chính tay kết liễu đứa con của mình, nơi những chiến binh, những hiệp sĩ trung thành đã phân biệt.

“Cô chỉ muốn ‘cứu’ họ, nhưng không ‘dẫn đường’ cho họ. Họ không hề biết ‘ước nguyện của nhà vua’. Cô mặc kệ những quân thần đã ra đi, nhưng vẫn tỏ ra thần thánh, chìm đắm trong tầm nhìn hạn hẹp của bản thân.

Vì vậy, cô thất bại. Cô chỉ là một người muốn chăm sóc người dân. Cô chỉ là một cô gái tự xây kén quanh mình rồi chui vào đó để trở thành hiện thực hoá của cái lý tưởng ấy.”

"Cô đã thất bại."

Tần Thủy Hoàng nhìn qua Saber, nói:

"Cô rất vĩ đại. Một kẻ lộng lẫy, tràn đầy thần thánh. Thần dân tôn kính cô, không phải như một vị vua nhưng là một thánh nữ, kẻ cứu rỗi muôn dân trăm họ. Cô hẳn là một vị vua có được thanh danh hiển hách và hào quang chói lọi vào thời bình, một cái khiên bảo hộ, và một cán cân công lý. Nhưng thời chiến loạn nơi cô từng sống, người dân không cần một vị thánh nữ, hay cái khiên, hay cán cân. Họ cần một thanh kiếm vĩ đại nhất để có thể chỉ lối cho họ."

"Chuyện gì đã xảy đến với vợ của cô, Saber?"

Đột nhiên ánh mắt của Ruler tràn ngập sắc bén:

"Thậm chí cả vợ của cô, cô cũng không thể cứu được. Một tấm khiên không thể giải cứu một người ra khỏi những gông cùm xiềng xích, một vị thánh nữ cũng không thể, một cái cân càng không. Chỉ có một tên bạo chúa cầm trên tay một thanh kiếm mới có thể làm điều đó."

Saber gần như lao đảo.

Vợ nàng, Guinevere, lúc đó đã khóc lóc trong niềm ân hận, tự trách khủ mình.

Người đời dùng đủ mọi lời lẽ lăng mạ nàng – con vợ hư thân, hoàng hậu phản phúc.

Dù nàng đã phải từ bỏ tất cả mọi thứ, gửi gắm cả bản thân.

Kẻ phạm nhân ngu muội bị mờ mắt trước huyền thoại lừng lẫy mà không biết sự thật đằng sau đó, bọn họ hè nhau vây lấy nàng để mà nói xấu, bôi nhọ: Bọn họ đâu biết rằng chồng nàng không phải là đàn ông.

Vị vua anh minh thì phải cứu lấy vương quốc chìm trong chiến tranh loạn lạc, còn hoàng hậu tôn kính và đức hạnh thì phải ở bên cạnh nhà vua. Đó là hình ảnh vương triều mà dân chúng hằng trông mong.

Sinh mệnh của một người đàn bà chẳng là gì so với lý tưởng vĩ đại ấy.

Dù cho vị vua này không phải là đàn ông, dù cho cuộc hôn nhân này là giữa hai người phụ nữ để che giấu giới tính thật của một người và không bao giờ có động phòng, thì sự hy sinh này vẫn là điều cần thiết để bảo vệ vương quốc và những lợi ích lớn lao hơn.

Nàng không phải là một ‘người phụ nữ’, cũng không phải là ‘người’, mà là một hình nhân mang danh ‘hoàng hậu’, có trách nhiệm phù trợ nhà vua cai trị nhân gian. Và một cách nào đó, trái tim nàng đã thuộc về "chàng".

‘Chàng’ không phải là một ‘người đàn ông’, cũng không phải là ‘người’, mà là một hình nhân mang danh ‘hiệp sĩ’, có trách nhiệm phò tá nhà vua với lòng trung thành tuyệt đối.

‘Chàng’ được mệnh danh là ‘Hiệp Sĩ Vùng Hồ’ - dũng cảm vô song, hào hoa lịch lãm, khôi ngô tuấn tú.

Vị ‘hiệp sĩ hoàn hảo’ dưới trướng ‘nhà vua hoàn hảo’ – ngài ấy chỉ biết đi theo lý tưởng mà người ta kì vọng, ngài tin dùng ‘chàng’, rồi hy sinh ‘chàng’ cho lý tưởng ấy. Cuộc sống của ‘chàng’ không thuộc về ‘chàng’, mà thuộc về những người tôn vinh hiệp nghĩa và sống vì nó.

Và vị vua mà ‘chàng’ quy thuận thật sự quá hoàn hảo, một anh hùng vô khuyết. ‘Hiệp Sĩ Vùng Hồ’ không may mắn sinh ý nghĩ phản bội ‘Vua Hiệp Sĩ’, người đã cứu quê hương ‘chàng’ khỏi chiến tranh loạn lạc triền miên.

‘Chàng’ thề nguyện trung thành tuyệt đối trước vị ‘vua hoàn hảo’ ấy, và kết tình bằng hữu với đức vua.

Rồi ‘chàng’ biết được, đằng sau vinh quang ấy là một người phụ nữ đau khổ và cô quạnh, chỉ biết khóc cho qua ngày.

Yêu nàng.

Được nàng yêu..

Đó là sự sa đoạ của cả hai người.

Vậy như thế nào mới là đúng? Không ai có thể trả lời họ.

Chuyện hoàng hậu phản bội lan truyền khắp nơi. Để cứu hoàng hậu thoát khỏi án tử hình, ‘chàng’ chỉ còn mỗi một nước chống lại đức vua của ‘chàng’ bằng vũ lực - nghĩa là ‘chàng’ chịu mất tất cả.

Một hiệp sĩ trở thành kẻ phản bội... Chuyện kể đó giống như domino, Bàn Tròn đã bị phá vỡ thế cân bằng, châm ngòi chiến tranh và tàn sát, quốc gia bị chia cắt trong lửa chiến tranh.

Một suy nghĩ nguy hiểm thoáng qua trong tâm trí Saber.

Nếu cô không phải là đáng cứu thế của nước Anh, mà là một tên bạo chúa nào đó...

Thế giới đã hỗn loạn lại càng thêm hỗn loạn. Trước tiên, đó không phải là lý tưởng của cô. Và bất kể mọi chuyện xảy ra thế nào, Arturia sẽ không lựa chọn như vậy.

Nhưng nếu chuyện xảy ra như thế, nếu nàng trở thành một tên bạo chúa... so với Camlam, cái nào bi kịch hơn?

Chỉ ít, Guinevere sẽ được hạnh phúc bên người nàng yêu.. cách này hay cách khác.

Iskandar lắc đầu trước một Saber đang tràn ngập vẻ mặt hỗn loạn. Đột nhiên cô gái tóc trắng này giờ vẫn đứng im một chỗ bên cạnh Master của Iskandar chột hời, giọng tràn ngập vẻ giận dữ:

"Dừng lại đi. Mấy người không thấy hổ thẹn khi mấy tên đàn ông lại đi tranh cãi với một cô gái ư?"

Một khoảng lặng dài lâu, thế rồi Iskandar bật cười, đứng dậy, thân thể khổng lồ của ông ta rung lên:

"Một cô gái. Đúng vậy, cô chỉ là một cô gái. Thứ lỗi cho ta. Chà, dù sao thì, ai muốn nói gì cũng đã nói ra hết, phải không nào? Đêm nay dừng lại tại đây thôi, trừ khi ai muốn nói thêm gì?."

"Khoan đã, Rider, tôi chưa nói xong..."

"Cô, thôi đi."

Rider nghiêm nghị ngắt lời Saber.

"Đêm nay là dạ tiệc của các vị vua, dù là nam hay là nữ, quân vương hay bạo chúa, ở đây điều đó không quan trọng, chỉ có các vị vương mà thôi. Thế nhưng, Saber, ta không còn thừa nhận cô là bậc đế vương nữa!"

"Ông vẫn muốn chế nhạo ta sao, Rider?"

Giọng Saber đã chất chứa đầy sự tức giận, nhưng Iskandar chỉ nhìn cô với vẻ thương hại. Ông tuốt gươm khỏi vỏ rồi vung lên. Bất ngờ, một tiếng sấm rền vang, và cỗ xe trắng những con bò thần xuất hiện.

"Thấy chưa, cô bé? Hãy thức tỉnh khỏi giấc mơ hão huyền đó đi. Bằng không, một ngày nào đó cô sẽ mất đi cả danh dự của vị anh hùng, lý tưởng mà cô nói đến, chỉ là thứ phù phép cô tự ám thị bản thân mà thôi."

"Không, tôi..."

Phốt lờ Saber, cỗ xe phát ra những tia chớp sáng phi vào màn đêm. Cuối cùng, tất cả những gì còn lại là tiếng sấm, khi cỗ xe biến mất nơi chân trời phía Đông.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 267: Khôi lỗi Lancer

Saber cảm thấy khó chịu vì Rider đã từ chối nghe cô nói hết. Nhưng nàng cũng không thể xem lời Alexander là trò đùa. Nhất định sẽ có lúc cô khiến ông ta phải rút lại lời nói, những lời đó "ám ảnh" Saber như một cái gai bên mình.

"Mặc kệ hán, Saber. Điều cô phải làm là làm theo những gì mình tin tưởng."

Lần này, chính là Archer vẫn luôn chế nhạo cô vừa lên tiếng. Nghe lời khuyến khích lạ lùng ấy, Saber trả lời lạnh nhạt.

"Phút trước ngươi chế nhạo ta, phút sau lại muốn tặng bốc ta sao, Archer?"

"Tất nhiên! Lý tưởng làm vua của cô là hoàn hảo nhất, không một sai sót. Nhưng với một cô gái mỏng manh thì đúng là một gánh nặng. Nỗi đắng cay đó, sự bế tắc đó... ta chỉ còn biết thành thật an ủi cô."

Archer nói với phong thái đứng đắn và giọng nói nghiêm trang. Nhưng ngay trong phong thái ấy, giọng nói ấy vẫn tồn tại sự thèm khát và hiểm độc vô chừng.

Chừng nào Servant hoàng kim còn hiện diện trước mắt mình, Saber sẽ chẳng bao giờ cần đến một giây cho sự bối rối. Cô có thể đàm phán với Iskandar và Ruler bằng lời nói và lí lẽ, nhưng chỉ có thể nói chuyện với Archer bằng vũ khí.

"Cứ tiếp tục làm trò hề trên con đường chân chính của cô, Saber. Ta thích như thế. Hãy làm ta hài lòng, và biết đâu ta sẽ tặng thưởng Chén Thánh cho cô?"

Ly rượu trong tay Archer vỡ tan.

"Rider đã đi, dạ tiệc kết thúc rồi, Archer, rời khỏi đây, hoặc rút kiếm ra."

Kể đó, nàng quay sang Vlad Đệ Tam cùng với Tần Thủy Hoàng vẫn đang ngồi đó giống như khán giả theo dõi cuộc đấu vô mồm giữa hai vị Anh Linh.

Saber nói, giọng vẫn lạnh nhạt nhưng không nhiều một phần bức tức giống như lúc nói chuyện với Archer:

"Các vị, dạ tiệc đã kết thúc. Mời quay trở về bên Master các vị."

"Được thôi. Chủ nhà đã hạ lệnh tiễn khách mà còn không đi thì quả là thất lễ."

Vlad Đệ Tam cười nhạt, đặt ly rượu xuống nói, nhìn quanh khu vườn, mắt hắn dừng lại ở một chỗ trong nửa giây, nơi đó có một cái bóng đen đang nhúc nhích nhẹ nhàng. Hắn hơi sững sờ, bởi vì trong nửa giây này hắn chợt cảm nhận được khí tức của đồng loại từ cái bóng đen đó.

Một Từ Giả, một sinh vật được tạo thành bằng cách nhô máu của một ma cà rồng vào một cái xác chết, không quan trọng cái xác đó là của người hay động vật.

Ông nhẹ nhàng cười một cái, Cuộc Chiến Chén Thánh này vui vẻ hơn ông nghĩ nhiều, kể đó ông đột nhiên biến mất, giống như một cái bóng đen biến mất trong ánh trắng vậy.

Ruler lạnh lùng nhìn theo Vlad Đệ Tam biến mất, ông nhẹ nhàng đứng lên, hất tà áo lên, gạt đầu với Saber rồi cũng hóa thành dạng Linh thể theo.

"Archer, người cũng nên đi đi."

Saber nhìn vào Archer. Riêng vị Anh Linh này này giờ vẫn một mực ngồi lại, không có ý tứ đi mất mà ngược lại, có vẻ rất hứng thú nhìn vào cái cốc vỡ trong tay mình, chép miệng:

"Chà, cô có biết vô số quốc gia đã bị hủy diệt vì cái cốc này không? À, dù sao thì, trừng phạt cô cũng là vô nghĩa - trừng phạt một tên hề như cô không phải là cách ứng xử của một vị vua."

Sau đó, anh ta mỉm cười đứng dậy:

"Cố lên, Vua Hiệp Sĩ. Đôi khi, ta thấy cô rất đáng yêu đấy."

Dứt lời, Archer biến mất, trở về dạng linh hồn. Như thể vừa tỉnh lại sau cơn mơ, khoảng sân đông đầy ánh trắng chỉ còn lại sự trống rỗng.

Và, như thế, cuộc đấu hạ màn.

Mặc dù có khác biệt so với một trận đấu bình thường, nhưng đây quả đúng là một cuộc xung đột. Để hoàn thành lý tưởng làm vua, các Anh Linh có những lý do khiến họ phải đánh cuộc sự sống.

Saber im lặng đứng nhìn vườn hoa trống rỗng, một mình, lặng lẽ, thanh kiếm của nàng nhẹ nhàng vung lên một luồng gió, lạnh lùng thổi bay vài con Khiên Sứ Linh đang quan sát buổi dạ tiệc đi nơi khác.

Thông thường nơi này sẽ có một trường bảo vệ ma thuật ngăn cản đám Khiên Sứ Linh tiến vào, trường bảo vệ này thậm chí còn đủ tốt để ngăn cản chính Assassin thâm nhập. Nhưng hôm nay khi Iskandar cười cồ Nguru Xa thần thánh của mình tiến vào, ông ta đã mạnh mẽ đập tan mọi trường bảo vệ ma thuật.

Đem so với một Anh Linh, trường bảo vệ ma thuật của pháp sư quả là một mớ giấy vụn.

Nhắc đến Iskandar, trái tim nàng thất lại. Nàng chợt nhớ tới Bảo Khí của ông ta, Đội Quân Đế Vương, 1 vạn chiến binh trở thành những Anh Linh hùng mạnh.

Nó đẩy lùi lý tưởng đầy kiêu hãnh của Saber.

Không khoan dung, không lý tưởng, một vị vua dùng luật lệ dựa trên bạo lực để hoàn thành tham vọng bản thân. Vậy mà, ông ta lại có những bề tôi trung thành đến thế, những người không bao giờ phản bội ông.

Đây là sự sỉ nhục cho lý tưởng của Vị Vua Hiệp Sĩ. Cô không thể chấp nhận đức tin như vậy.

Đột nhiên nàng nhú mày, một tiếng "bụp" nhỏ xuất phát ra từ một con Khiên Sứ Linh đen thui cách đó hơn 50 mét, con Khiên Sứ Linh này hết sức khác biệt. Mặc dù những Khiên Sứ Linh nói chung không phải là vật sống, chỉ là những con khôỉ lỗi, nhưng thứ này còn chẳng phải khôỉ lỗi.

Giống như một khối thịt vậy.

Ở cách đó rất xa..

Trần Ngọc Lâm không thể tin nổi nhìn về phía trước mặt hắn. Lúc này trước mặt hắn đang là một ông lão mặc một bộ kimono Nhật Bản cũ ròn, đang cười vô cùng hiểm ác nhìn về phía hắn.

Ông lão này tuyệt đối không phải một Anh Linh, sự hiểm ác và sự vô nhân tính này, cái nhìn đối với con người chẳng khác gì đồ vật chỉ có thể là của một pháp sư. Hơn nữa, do kìm ức của Trần Ngọc Lâm đối với Cuộc Chiến Chén Thánh chỉ bị giới hạn về Anh Linh và Bảo Khí của họ, cho nên hắn có thể dễ dàng nhận ra thân phận của người này.

Zouken Matou, người đứng đầu của gia tộc Matou, một trong Ngũ Tam Gia. Trần Ngọc Lâm nói thật không rành về gã này lắm, nhưng chỉ một thoáng va chạm nhẹ vừa nảy cũng đủ nói lên một điều: Gã này rất mạnh.

Hắn biết rất ít về người này, chủ yếu do ông ta quá ít xuất hiện. Nhưng nếu như hắn nhớ đúng, sức mạnh của ông ta thậm chí đủ để sánh ngang với một Tử Đồ, thậm chí một Tử Tông hoặc một Anh Linh yếu khi sở hữu những điều kiện lý tưởng.

"Phụ phư phư, thật là đáng kinh ngạc. Việc một Tử Đồ, một kẻ được sinh ra để phi báng sự tồn tại của nhân loại lại tham gia Cuộc Chiến Chén Thánh, một kì tích của Nhân Loại thật đáng kinh ngạc."

Zouken Matou nói, trong giọng nói không khỏi ẩn giấu một sự thích thú hiểm độc, giống như một con rắn độc rít gào vậy.

Trần Ngọc Lâm bình tĩnh nhìn vào Zouken Matou, không ngạc nhiên chút nào. Nếu như một lão già đã sống 500 năm, chìm đắm trong pháp thuật và những điều thần bí của thế giới mà không thể nhận ra một Tử Đồ chỉ qua một cái liếc mắt thì có lẽ lão già đó nên tự sát đi thì hơn.

Hắn không nói một lời nào. Đối đầu với những kẻ địch đã quá già cỗi, cáo già như vậy cách tốt nhất là im lặng. Thậm chí nếu được thì đừng thể hiện ra cái gì cả. Đạt tới trình độ của họ, thứ đáng sợ đã không còn là sức mạnh mà là sự mưu mô xảo trá.

Trái Đất của hắn đầy rẫy những kẻ như vậy. Những kẻ có những bí mật, và trong chính những cái bí mật đó lại cất chứa những cái bí mật khác, và những cái bí mật khác đó có khi lại ẩn chứa những bí mật nhỏ hơn được nhiều người nắm giữ từng mảnh nhỏ, chỉ khi gộp tất cả lại mới thành một bí mật kinh khủng khác.

Chơi đùa với tâm trí giữa những kẻ địch đơn giản là một trò tiêu khiển trong thế giới đó mà thôi.

"Một đứa nhóc thông minh."

Zouken Matou hơi mỉm cười nhìn Trần Ngọc Lâm, bóng đen đằng sau ông ta chợt rung động, biến thành một thân ảnh đen đúa. Trần Ngọc Lâm lạnh lùng nhìn vào thân ảnh đằng sau ông ta, một lớp vải tang tóc đầy máu, một cái mặt nạ đầu lâu đang lộn ngược nhìn về phía hắn.

Assassin - Hassan Tay Nguyễn.

Trong Fate-stay Night - Heaven Feel, Zouken Matou cũng là Master của Assassin Hassan Tay Nguyễn. Đương nhiên quá trình có chút khác biệt, ông ta triệu hồi lên Hassan Tay Nguyễn từ trong cơ thể Assassin già.

Lần này có vẻ Hassan Tay Nguyễn mới là Assassin giả. Không biết hắn có xuất hiện từ Assassin Thật không, nhưng Trần Ngọc Lâm đoán rằng dù hắn thật sự chui ra từ cơ thể Assassin Thật thì cũng chỉ tồn tại một thân thể.

"Heracles, giết Assassin. Căn thân Bảo Khí của hắn, đó là một Bảo Khí vô cùng kì quái, có thể moi tìm đối phương chỉ với một cú chạm"

Trần Ngọc Lâm nói, lệnh cho Heracles đang đứng sau hắn phải đề phòng. Dù Trần Ngọc Lâm không giỏi lắm về thứ gọi là ma thuật, nhưng nói về mối quan hệ giữa Master và Anh Linh.. chỉ cần ở khoảng cách gần thần giao cách cảm không phải vấn đề.

"Được."

Heracles đáp gọn lỏn. Nhưng đột nhiên lúc này, một sự việc làm cho cả Trần Ngọc Lâm lẫn Heracles sửng sốt xuất hiện.

"Archer, Heracles nhỉ? Nhìn vào tấm da kia là ta biết ngay."

Zouken Matou giơ một tay lên, một luồng hào quang chói lọi xuất hiện sau lưng ông ta:

"Nếu đó là một trong Tam Đại Hiệp Sĩ, vậy thì cũng phải để cho một trong Tam Đại Hiệp Sĩ chiến đấu cùng. Lên nào, Lancer!"

Ông ta còn có Lancer? 1 Master 2 Anh Linh?

Nhưng thứ xuất hiện từ vòng hào quang sau lưng ông ta chẳng phải là một Anh Linh đúng nghĩa. Chính xác hơn, đó có lẽ là những gì còn lại của một Anh Linh. Đó là một thi thể đầy máu đã khô cứng, ngực bị phá tan một lỗ hổng lớn, nhưng nhúc nhô sâu một côn trùng đang làm tổ bên trong.

Nhìn kĩ hơn, không chỉ lỗ hổng kia, kể cả cơ thể của vị Anh Linh này đã bị lũ côn trùng làm tổ. Trong miệng của Anh Linh này một lũ sâu bọ bò nhưng nhúc.

Lancer? Có thể đây là Lancer, nhưng đây còn chẳng phải là một Anh Linh nữa, chỉ là một cái xác Anh Linh bị điều khiển mà thôi.

Một Khiến Sứ Linh của Pháp sư, nhưng thứ mà bị điều khiển ở đây không phải là động vật, golem, người, mà là một Anh Linh.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 268: Archer thật vs giả 1:

"Người dám?"

Heracles bức tức nói, tuy nhiên bởi vì sức mạnh của anh ta trong khi đang trong cơn thịnh nộ đã vượt xa bình thường, cho nên mặc dù anh ta chỉ nói từ cuồng hống, nhưng âm thanh vang ra cũng chẳng khác người bình thường nói chuyện là bao.

Một hiệp sĩ, một Anh Linh lại biến thành như vậy. Không chỉ Heracles mà hầu như bất kỳ một vị Anh Linh nào nhìn thấy cảnh này cũng sẽ tràn ngập giận dữ. Càng giận dữ hơn khi ánh mắt của Zouken Matou xoáy thẳng vào Heracles, khiến cho hắn cảm thấy giống như đang bị một đám giòi bọ nhìn vào.

Như thế bọn chúng dự tính lấy gã làm vật ký sinh vậy.

Zouken Matou giơ lên tay, nói bằng giọng lạnh nhạt nhưng không khó để nghe ra sự tàn độc trong đó:

"Đi lên đi."

Cu Chulainn - Trần Ngọc Lâm nhận ra nhờ vào ngoại hình của gã - lao thẳng về phía Heracles. Cây thương dài 2 mét của anh vung lên, một đòn đánh mạnh mẽ vô cùng đâm thẳng về phía trước.

Nếu bất kỳ một pháp sư nào ở trước mặt anh ta, hẳn anh ta sẽ tuyệt đối có thể đâm xuyên tim kẻ đó. Tuy nhiên trước mặt anh ta không phải bất kỳ một pháp sư bất kỳ nào, mà là một trong 3 hiệp sĩ trong Cuộc Chiến Chén Thánh.

Heracles vung mạnh cây cung của mình theo một đường cong thiện nghệ, đồng thời nhanh chóng rút từ sau lưng mình ra một mũi tên. Anh ta sử dụng cây cung của mình mạnh mẽ hất văng đi lưỡi thương của Lancer, mũi tên trên tay trái của anh được ném mạnh về phía trước, đâm xuyên qua người Lancer.

"Thật là vô dụng."

Zouken Matou xoa cằm lẩm bẩm. Lúc này đây bụng Lancer đã thủng một lỗ, vô số côn trùng bị xé rách thành bột máu bởi lực đạo từ đầu mũi tên, và cũng bởi độc từ đầu mũi tên nữa. Tuy nhiên Lancer vẫn có thể cử động, có thể vì lũ côn trùng trong người anh ta chưa chết hết.

Lancer há miệng, gầm lên một tiếng không giống tiếng người mà giống tiếng của thú vật hơn. Chính xác ra thì là tiếng một người đang kêu gào thảm thiết.

Mặc dù Lancer rất mạnh, nhưng sức mạnh của anh ta đến chủ yếu từ kỹ thuật và bản năng chiến trường, thứ mà hiện giờ trong trạng thái của anh ta không sở hữu. Lancer lúc này đã không còn là Anh Linh mà chỉ còn là cái xác sống sở hữu những mảnh vụn từ những bản năng đã ăn sâu vào trong tiềm thức của anh ta.

"Đã thế..."

Zouken Matou gõ cây gậy xuống đường, vẻ không kiên nhẫn:

"Chỉ còn cách dùng cái này thôi, trước khi thứ này hết hạn sử dụng."

Thứ này - dĩ nhiên chính là Lancer.

Lancer chợt chứng đứng lên, giơ lên một cánh tay lúc này đã nửa gãy do bị lực đạo từ cú đập cung mạnh kinh hồn của Heracles đập vào cây thương, khiến cho cánh tay sinh sinh bị đập gãy do lực đạo truyền vào. Cùng lúc hắn ta giơ tay lên, lập tức cây thương vừa mới bị Heracles đập bay đi đã lại một lần nữa quay vòng trở lại tay hắn.

Cứ như thể tay hắn có một loại lực hút vậy.

Sau đó, Lancer giơ lên một tay, làm thành tư thế của người đang ném thương. Đột nhiên Trần Ngọc Lâm cảm nhận được ma lực đang hội tụ một cách kinh khủng về phía cây thương của anh ta, một quả cầu rực đỏ bao phủ bởi những tia chớp cũng ám một màu đỏ bao phủ xung quanh, khiến cho không khí rung động. Một vài sợi tia chớp đỏ hiếm hoi bắn ra ngoài, lập tức thôi bay bất kì chỗ nào nó đi qua.

"Aghhhhhh"

Lancer rống lên, nếu anh ta vẫn còn là một Anh Linh thì thời khắc này có lẽ là lúc anh ta hét lên tên Bảo Khí của mình. Nhưng lúc này anh ta chỉ có thể rống lên như một con thú vậy. Tuy nhiên chẳng cần Lancer hét lên Trần Ngọc Lâm cũng biết được Bảo Khí đó là gì.

Gái Bolg - Từ Gai Thương Xuyên Thấu. Một Bảo Khí kinh khủng, được mệnh danh một Bảo Khí không thể né được.

Cùng lúc này, Trần Ngọc Lâm để ý thấy tư thế đứng của Lancer hơi sai sai, dường như cánh tay đã gãy kia của anh ta biến mất. Chính xác hơn khi hắn nhìn lại thì nó đã rơi rụng xuống đất.

"Oanh!!!"

Một tia chớp đỏ rực bắn ra từ Bảo Khí của Lancer, trong nháy mắt ngọn thương đột nhiên hóa thành một tia chớp đỏ rực. Khác với những đòn ném lao thông thường, Gae Bolg - Từ Gai Thương Xuyên Thấu là một Bảo Khí có thể tự động định vị mục tiêu, thậm chí còn vượt xa thế.

Đây là một Bảo Khí được cho là một Bảo Khí mang tính Khái Niệm.

Một khi Gae Bolg đã được gọi tên, cây thương bị nguyên rủa sẽ tự động giải phóng bản thân nó và trở về với đúng bản chất của chính nó, một ngọn thương không nhắm vào kẻ địch mà nhắm vào số phận của kẻ đó. Một Bảo Khí có thể đảo nghịch khái niệm nhân - quả.

Kết quả: "Trái tim bị xuyên thủng" được cho là đã được tạo ra trước Nguyên Nhân của nó: "Ngọn giáo đâm xuyên qua trái tim", tạo ra một hiện tượng là bất kể đối phương có né tránh như thế nào, thậm chí đảo nghịch thời gian đi chăng nữa cũng sẽ không thể né được khỏi ngọn thương, vì kết quả "Trái tim bị xuyên thủng" đã được tạo ra, sẽ chẳng có gì ngăn cản ngọn thương này hoàn thành nghĩa vụ của nó.

"Oanh!!!"

Một âm thanh khác vang lên, nhưng lần này không phải từ phía Lancer, mà là từ phía Heracles. Trong khi Lancer đang niệm Bảo Khí của mình, Heracles đã giương cung lên và bắn. Một mũi tên phát sáng rực rỡ những tia sáng xanh nhạt. Những đường vân ma thuật chảy dài trên mũi tên.

"Vô..."

Zouken Matou lạnh lùng chế giễu, kể đó chính ông ta cũng phải há hốc mồm ra kinh ngạc. Bởi vì trước mắt ông ta, mũi tên lúc trước chỉ có duy nhất một mũi đột nhiên trong nháy mắt tách ra làm 9, bắn về phía Lancer với tốc độ kinh khủng, thậm chí còn không nghe ra tiếng xé gió: Mũi tên còn chẳng va chạm với không khí, đầu mũi tên đã tạo ra một khu vực chân không chỉ bởi lực đạo của chính nó.

"Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt..."

9 tia chớp xanh, không tràn ngập uy lực như Gae Bolg, nhưng lại tràn ngập một loại khí thế lạnh lẽo, xé tan không khí, và cả các chi của Lancer. Cánh tay vốn cầm theo Gae Bolg cũng bị bắn văng đi, khiến cho ngọn giáo vốn đang tràn ngập ma lực đột nhiên rung động mãnh liệt, kể đó nó phát nổ.

Vụ nổ này có thể đem so sánh với nổ bom, thậm chí còn mạnh mẽ hơn thế. Vô số tia chớp bắn xuyên qua màn đêm, rọi sáng cả một khu vực.

9 tia chớp vừa rồi chính là "Cửu Mệnh - Dạng Nguyên Bản". Một trong vô số hình thức tấn công chiến đấu của Bảo Khí này của Heracles, loại hình tấn công này đem lại mức sát thương cao nhất: A+.

Bảo Khí Gae Bolg bay ra ngoài do uy lực từ vụ nổ, rơi leng keng xuống nền đường. Trần Ngọc Lâm lau mồ hôi, Gae Bolg - Từ Gai Thương Xuyên Thấu không phải là một kĩ năng mạnh mẽ, nhưng nếu được sử dụng đúng cách thì nó còn hơn cả mạnh. Nó cam đoan một cái chết sẵn sàng cho mục tiêu.

Đương nhiên, nếu là Heracles thì bị trúng một nhát thương còn chưa thể chết ngay được. Thứ nhất anh ta sở hữu một kĩ năng gọi là "Tiếp Tục Chiến Đấu", thông thường chỉ có các Berserker mới có kĩ năng này, nhưng Heracles vẫn có được nó dù là Archer, tuy nhiên nó bị giảm mạnh uy lực đi, chỉ còn cấp C.

Thứ hai, God Hand, thành tích chứng nhận của các vị thần cho 12 kì công của anh cho phép anh hồi sinh 12 lần. Lancer chắc chắn chẳng thể giữ gìn đủ lâu để ném được 12 mũi thương - Từ Gai Thương Xuyên Thấu đâu.

Hơn nữa, mỗi một lần hồi sinh Heracles sẽ có được khả năng kháng miễn đối với đòn sát thủ vừa rồi. Nói cách khác anh ta sẽ không thể chết 2 lần với cùng một kĩ năng.

Nói cách khác, mặc dù Trần Ngọc Lâm không sử dụng Lệnh Chú, nhưng Heracles vẫn sử dụng Bảo Khí của mình. Có thể anh ta đã nhận ra được mối nguy hiểm đến từ đòn đánh đó.

"Hừm, quả là một thứ phế phẩm."

Zouken Matou lắc đầu lăm bầm trước Lancer lúc này đang nằm trên mặt đất, đôi mắt vô hồn nhìn thẳng lên trời. Đột nhiên ông ta hiện lên một khuôn mặt kinh hoàng, kể đó đầu của ông ta bắt đầu bay thẳng lên trời.

Tuy nhiên ngay khi Trần Ngọc Lâm tưởng chừng Zouken Matou đã bị giết chết thì toàn bộ thân thể của ông ta tách ra thành hàng ngàn con côn trùng, kể đấy vút bay về phía bầu trời. Assassin ngẩng đầu lên nhìn trời, chỉ thấy một thân ảnh giống như một người được dát vàng đang đứng giữa trời.

Đằng sau hắn ta là 4 cánh cổng hình tròn, tỏa ánh sáng vàng rực rỡ như vàng ròng vậy. Anh ta lạnh lùng nói:

"Ai cho người ngẩng đầu lên nhìn ta? Loài sâu bọ thì nên có tư tưởng của loài sâu bọ, cúi mình mà chết đi."

Kể đó là 3-4 thanh kiếm/ rìu/ thương bắn thẳng về phía Assassin. Tuy nhiên Assassin nhanh chóng né được toàn bộ những món vũ khí đó, kể đó hắn hắc hắc cười giống như tiếng loài linh cẩu, biến mất vào trong đêm tối.

Mặc dù thân thể gã nhìn qua khá đồ sộ, đặc biệt cánh tay bằng bó trông có vẻ như một gánh nặng, nhưng thực ra mà nói gã lại hết sức linh hoạt. Không

hổ là một Assassin.

"Một lũ sâu bọ."

Archer Thật lạnh lùng hừ lạnh một tiếng, nhìn vào thanh Gác Bolg đang nằm lẫn lóc dưới đất, dần dần hóa thành vô số hạt bụi trắng bạc:

"Xem ra có một tên tạp chủng đã trộm được một trong những món bảo vật trong khu vườn của ta, và biến chúng thành truyền thuyết của riêng mình. Hừ, mà tạp chủng cũng chỉ là tạp chủng thôi, chết là cái kết tốt nhất cho hắn."

Kể đó, anh ta nhìn về Heracles, híp mắt lại, đôi đồng tử đỏ rực tràn ngập sự hiểm độc:

"Và ngươi là ai, lại là một tên trộm khác sao? Cũng chẳng có gì khác biệt."

Ngay sau đó, một cánh cổng sau lưng vị Anh Hùng sáng lên, bắn thẳng về phía Heracles một thanh đao cùng với một cây giáo.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 269: Archer Thật vs Archer Giả

"Rầm."

Vua Anh Hùng nhướng mày, nhìn Heracles bằng đôi đồng tử đỏ rực tràn ngập sự khát máu của mình. Ngoại trừ sự khát máu, chỉ có thể nhìn thấy sự tàn nhẫn không chút nhân tính trong đôi mắt đó.

Trước mặt anh đang bay vút tới một thanh đao vào một cây giáo, không gì hơn ngoại trừ hai món vũ khí đã được anh bắn về phía Heracles. Gần như ngay lập tức, một cánh cổng tỏa ra ánh sáng rực rỡ xuất hiện trước mặt anh, từ bên trong trời ra một món bảo khí kì lạ, chặn đứng cả hai lại.

Hình dáng nó giống như cái nhẫn, nhưng quá to để gọi là cái nhẫn, đường kính ít nhất cũng 2 mét, và khắc đầy những kí tự tượng hình trên nó. Những kí tự này phát sáng, khoảng không gian bên trong nó lập tức run rẩy, thanh đao cùng với cây giáo được ném về phía Vua Anh Hùng khựng lại rồi biến mất.

"Làm sao..."

Vị Vua Anh Hùng híp đôi mắt nhìn về phía Heracles, quát lớn:

"Ngươi dám động đôi tay dơ dáy của ngươi vào kho báu của nhà vua?"

Heracles đứng cách vị Anh Linh đó khoảng 30 mét, đang phui bụi trên đôi tay mình. Trần Ngọc Lâm vừa nãy chứng kiến toàn bộ nên hiểu, Heracles đầu tiên né tránh cả 2 món vũ khí, nhưng ngay sau đó anh ta buông cây cung của mình ra, chộp lấy cây đao và ngọn giáo, ném cả 2 về phía Anh Linh kia.

Toàn bộ động tác trôi chảy và dứt khoát. Trần Ngọc Lâm thậm chí cảm giác Heracles còn có thể bắn thêm vài mũi tên nữa.

Vua Anh Hùng dường như tràn ngập sự giận dữ, quát lên một lời tuyên chiến rất rõ ràng, Gilgamesh bắn vô số Bảo Khí từ Gate of Babylon, thứ được mở ra ngay phía sau anh. Gate of Babylon, thứ lúc này đã mở rộng ra đến hơn 20 chiếc cổng, hàng hà sa số bảo khí được phóng ra từ nó.

Không khác gì một cơn mưa vũ khí vậy.

Heracles trông hoàn toàn bất lực dưới cơn mưa đao kiếm, một vài trong số chúng còn mang hạng rất cao. Song, hắn chỉ đơn giản múa cây cung trong tay trái của mình, và dọn dẹp toàn bộ cơn mưa Bảo Khí với một tốc độ thách thức cả sự dự đoán của một Anh Linh.

Cây cung lúc này đã phình ra, hiện lên từng đường vân ma thuật, nếu có Master nào khác ở đây hẳn sẽ nhận ra cây cung này phải là một Bảo Khí ít nhất cấp B+, thậm chí cấp A.

"..."

Heracles, sau khi đã làm lệch hướng hàng chục Bảo Khí mà không dính lấy một vết xước, nhẹ nhàng chia cánh tay về phía Gilgamesh, ngửa bàn tay, và ra dấu khiêu khích bằng một ngón tay. Khi Gilgamesh nhìn thấy điều đó, anh nheo mắt lại, và cố gắng không để cơn giận nộ bùng phát.

"...Hiểu rồi, ngón tay ngươi cũng nhanh nhạy đấy. Vậy... nếu như thế này thì sao?"

Vua Anh Hùng cười nhạt một cách man rợ:

"Chết đi, tên ngu ngốc lão xược"

Kể đó, Trần Ngọc Lâm - người đã rời xa chỗ cuộc chiến diễn ra hít một hơi sâu. Đằng sau Vua Anh Hùng, những chiếc cổng biến mất, đó là nếu chỉ nhìn về phía anh ta. Nếu nhìn về phía Heracles sẽ thấy xung quanh anh ta đã xuất hiện hơn 30 cái cổng, tức là những cánh cổng không biến mất, chỉ được triển khai để bao vây lấy Heracles.

Và những cánh cổng này bắt đầu nhân lên, 100 - 200 cánh cổng, rất khó đếm hết, ánh sáng vàng chói phát ra giống như trăm cái đèn neon cùng lúc bật max công suất. Những chiếc cổng dẫn tới kho báu của Vua Anh Hùng, được triển khai bao vây Heracles từ mọi phía, và bắt đầu xoắn lại như một con ốc.

Rồi chẳng khác gì những khẩu súng máy, vô vàn Bảo Khí được bắt ra từ những chiếc cổng, tạo ra một con ốc thực sự của ánh sáng và chấn lực thẳng về phía Heracles. Nếu quanh đây không phải là đất trống mà là một khu dân cư hẳn đã có vô số người chết.

Hàng trăm, hàng ngàn Bảo Khí đổ xuống như một cơn mưa rào của sự tận thế. Những thanh ma kiếm mang theo lời nguyên tàn độc nhất đi kèm với sự hủy diệt, những thanh kiếm đồ long, những vũ khí với hình dạng khó thể gọi tên, nhưng tia chớp vô hình, những ngọn giáo diệt-anh hùng. Những nguyên bản của mọi Bảo Khí mà bàn tay con người từng nắm giữ hoặc tạo ra để rồi vứt bỏ không thương tiếc.

Bảo Khí Gate of Babylon - một Bảo Khí nổi thẳng tới kho báu của nhà vua, toàn bộ nguyên bản của những báu vật của nhân loại đều được chứa trong này.

Một cơn mưa địa ngục được tạo nên bởi những huyền thoại của nhân loại, bắn ra từ mọi góc độ mà người ta có thể tưởng tượng được. Nếu đây là bất kỳ ai, hẳn sẽ nhanh chóng bị nhấn chìm trong cơn mưa này.

Tuy nhiên, trong cơn mưa đó, bất kỳ một pháp sư hay một Anh Linh nào cũng có thể dễ dàng nhận ra được một lượng ma lực đồ sộ vẫn ở đó. Tiếng kim loại vang lên chất chứa, tiếng những thanh kiếm sòng gào thét khi bị bẻ gãy, tiếng nổ của những loại vũ khí mang theo những luồng năng lượng cực lớn, hết thảy vẫn còn đó.

Khi mà cơn mưa rào đã tạnh, đứng ở giữa trung tâm của một rừng hàng ngàn Bảo Khí - chính là Heracles. Anh rung người, bước đi giữa rừng Bảo Khí dưới chân. Trong một khoảng ngắn, im lặng cai trị hoàn toàn không gian xung quanh. Cho đến khi nó bị phá vỡ bởi tiếng cười ngộ của Heracles.

"Ha ha ha ha ha ha"

Rõ ràng trong tiếng cười đó ẩn chứa sự chế nhạo.

"...Có gì vui đến thế?" Vị Vua Anh Hùng hỏi, hoàn toàn vô cảm.

"Ta đã hi vọng gặp được một con quái vật thật sự. Và đáp lại ta là một kẻ..."

Gã cung thủ đáp lại bằng một từ duy nhất, rõ ràng.

"YẾU!"

Nếu bất cứ ai từng gặp Vua Anh Hùng trong quá khứ mà nghe được từ đó, họ chắc hẳn sẽ nghi ngờ sự tinh táo của gã đàn ông này. Lập tức nhiệt độ không khí xung quanh bỗng nhiên lạnh buốt, sát ý của vị Vua Anh Hùng tuôn ra mãnh liệt.

"Phóng vũ khí như một thẳng mù... người hẳn sẽ làm tốt hơn nếu ném cát đấy."

Hercules nói tiếp, mặc kệ không khí xung quanh.

"Chỉ những kẻ thật sự yếu đuối, hoặc lũ quái thú không não, mới bị quật ngã bởi cái trò trẻ con đó. Lũ chim ở Stymphale còn làm tốt hơn người khoản này, ít nhất chúng có thể tận dụng địa hình."

Chim Stymphale, một loại chim có lông vũ bằng đồng có thể bắn ra như những mũi tên. Thịt rất ngon, Trần Ngọc Lâm từng được ném thử rồi.

"Ồ. Dám can đảm so sánh ta với một lũ thú vật, người quả là gan cùng mình!"

Vua Anh Hùng cười lớn, nhưng bất kỳ ai cũng có thể nói rằng ánh mắt anh ta nhìn Heracles đã thay đổi, không còn là "Sự khinh miệt đối với kẻ dám trộm kho báu của nhà vua", hoặc là "Sự tức giận đối với kẻ dám động tay vào Bảo Khí của anh" mà đã biến thành "sự tò mò đối với một đối thủ mạnh mẽ."

Đôi mắt đỏ rực của Vua Anh Hùng như thể xoáy thẳng vào Heracles vậy.

"Người hẳn phải có một thanh kiếm mà người ưa thích sử dụng. Một thứ người tự cho là xứng tầm với người, lấy nó ra đi. Đấu với ta bằng thứ vũ khí mạnh nhất của người."

Heracles cười nhạo tuyên bố, giờ nắm đầm lên nắm chặt đối với Vua Anh Hùng.

Trần Ngọc Lâm hơi tò mò, Heracles lúc này hơi khác. Bình thường anh ta chỉ thể hiện một thái độ nhàm chán như thể không có thứ gì khiến anh hứng thú ngoại trừ cuốn Thần Thoại Hy Lạp, nhưng hiện tại anh ta lại tràn ngập hứng thú với Archer Thật.

Hắn đây chính là thái độ đối với một kẻ địch xứng tầm.

“Ea là một bản thân khác của ta. Nó không phải là thanh kiếm để dùng trước cái thứ yếu đuối như ngươi.” Gilgamesh vui vẻ đáp trả lời khiêu khích, nghiêng răng khi cười.

Gần như ngay lúc Gilgamesh nói đến EA, Trần Ngọc Lâm không nghĩ tới cái hãng làm game chuyên hút máu kia, mà nghĩ ngay tới một món Bảo Khí: Enuma Elish - Vì Tình Tử Chia Rẽ Đất Trời.

Chủ nhân của nó - Vua Anh Hùng Gilgamesh.

Sau đó, một thanh kiếm khác xuất hiện trong tay Gilgamesh, thay cho Quai Ly Kiếm Ea, chính là thanh Merodach, thứ được cho là nguyên bản của của các thanh kiếm có khả năng tuyển chọn chủ nhân trên khắp thế giới. Một thanh kiếm để xác định xem kẻ địch kia của anh có xứng đáng dùng đến Ea, thứ đồng thời cũng là biểu tượng của anh.

“Chúng mình cho ta xem ngươi có xứng đáng được diện kiến Ea hay không.”

"Thật đáng tiếc. Hi vọng trước khi ta giết ngươi ngươi có cơ hội rút thanh kiếm đó ra."

Heracles thì thầm, vung tay, chiếc Đai Cửa Thần Chiến Tranh xuất hiện, quấn quanh thắt lưng, hai đầu của nó phủ lên hai cánh tay của Heracles. Ngay khi chiếc Đai xuất hiện, không khí xung quanh chấn động, run rẩy trong sự kinh hãi.

"Một hào quang thần thánh? Khác một chút với vị thần mà ta biết, nhưng bản chất thì vẫn giống nhau... Không khác biệt."

Nó là một Bảo Khí mà một kẻ tự phụ như Gilgamesh chẳng hề chú ý tới. Nếu có bất kỳ thứ gì anh ta có thể để tâm dù chỉ một chút, đó chính là bộ da sư tử kia.

"Ra vậy, thứ vật vĩnh."

Gilgamesh mỉm cười:

"Một bộ giáp đặc biệt, nhưng vẫn vật vĩnh. Da của một con ma thú hoặc thần thú. Chỉ có vậy."

Trong "con mưa rào Bảo Khí" vừa rồi của mình, Gilgamesh đã bắn ra không chỉ là những khí cụ hạng nhất, mà thậm chí cả những Bảo Khí cấp thấp hơn mà thông thường anh sẽ chẳng buồn bắn ra. Nhưng dù cho Heracles có một tấm giáp đặc biệt, hay là kĩ thuật của anh ta, thì tấm da kia sẽ không thể nào hoàn toàn lành lặn được.

Chỉ có một lời giải thích: Tấm da đó đặc biệt, một con quái thú có thể phủ nhận nền văn minh nhân loại.

Tuy nhiên, biết được thông tin này, anh ta lại cười một cách tràn đầy tàn nhẫn:

"Hi vọng ngươi là kẻ tự tay lột da con thú kia, bằng không ngươi hẳn sẽ biết thế nào là hối hận vì đã dám thách thức ta."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 270: Caster? Saber?

Heracles giương cao cung tên, bắn thẳng về phía Gilgamesh, gần như không cần thiết nhắm bắn. Mũi tên bay thẳng hướng về phía vị Vua Anh Hùng, tuy nhiên anh ta chỉ đơn giản vung thanh Merodach chém nó ra làm đôi.

Không, chính xác ra thì cú chém đó không hề chém mũi tên đó ra làm đôi. Một tia lửa nhiệt phát ra từ lưỡi kiếm đã làm điều đó trước khi bản thân thanh kiếm kịp chạm tới đầu mũi tên.

"Mặc dù bốn vương không phải Saber."

Gilgamesh nói, một luồng ma lực mạnh mẽ hất văng 2 mảnh mũi tên ra hai bên:

"Nhưng ta vẫn có được kĩ năng dùng kiếm nhất định từ khi còn sống. Một đòn tấn công kiểu đó chẳng đời nào chạm được đến ta đâu, tạp chủng."

Đáp lại lời của Gilgamesh chỉ là một cú quật của cây cung, không gì hơn một thứ sức mạnh man rợ tới từ Heracles, vô số Bảo Khí từ lần tấn công lúc trước của Gilgamesh - con mưa rào Bảo Khí - vẫn còn nằm chổng chơ dưới nền đất bị cú quật cung này của Heracles bắn văng lên thẳng về phía Gilgamesh.

Không giống với cách Gilgamesh bắn những Bão Khí về phía Heracles, cú quật này khiến cho những Bão Khí văng đi tứ tung, hoàn toàn không theo một quy luật nào cả. Gilgamesh nhủ mảy, ánh sáng chói mắt tới từ các Bão Khí mà anh đã bắn ra, cộng thêm lượng Ma Lực kinh khủng chứa bên trong chúng khiến cho trong thoáng chốc anh ta chẳng thể nhìn thấy được gì đằng sau chúng.

Tuy nhiên anh hoàn toàn không để tâm, một đường kiếm vung lên, một tia sáng phun ra từ thanh Merodach, tạo thành một con lốc giống như bao phủ trong vô số hạt bụi vàng, hất văng đi toàn bộ số Bão Khí được Heracles quật về phía anh ta.

"Trò hề. Người rút cuộc có định chiến đấu không hay chỉ đứng đó tô lên sự ngu xuẩn của người bằng những hành động vô bổ."

Gilgamesh nhạo báng Heracles, thuận tiện gạt bay thêm 2 mũi tên nữa, cả hai mũi tên này đều bị chẻ ra làm đôi bởi tia sáng rực rỡ và nóng rẫy kia, thậm chí còn không chạm nổi vào lưỡi kiếm. Heracles gạt đầu:

"Ta nhìn ra rồi, một thanh kiếm có thể biến ma lực bản thân thành một tia nhiệt nóng rẫy. Một thanh kiếm tốt."

"Người cũng có đôi mắt không tệ đâu, tạp chủng."

Gilgamesh vung nhẹ lưỡi kiếm xung quanh, lạnh lùng nói:

"Medorach là nguyên bản của mọi thanh kiếm tuyển chọn trên thế giới. Con bé Saber kia, thanh kiếm của nó cũng là một phiên bản được tạo ra từ nó. Nếu người thậm chí còn chẳng thể qua được cửa của Merodach, thì đừng hòng nghĩ đến việc diện kiến Ea."

"Thật ư?"

Heracles cười nhạo, kể đó anh ta cúi mình, nhặt lên một cây rìu chiến hai lưỡi, với một lưỡi là một lưỡi rìu, cái kia là lưỡi búa, gạt gù:

"Không tệ."

Kể đó, Heracles quay đầu ngược lại về phía Gilgamesh, dậm mạnh chân, khiến cho mặt đất lồm xồm xuống một cái hố sâu, rồi bắn bay về phía Vua Anh Hùng - người lúc này đang lăm vể mặt nhạo báng, nhưng bất kỳ ai nếu nhìn thấy đôi mắt anh ta sẽ có thể nói rằng anh ta đang rất tập trung.

"Oanh!!"

Liên tục 4 tiếng động trầm đục vang lên, thì ra Heracles trên đường lao lên cũng đồng thời giương cung lên, cây rìu đã được gác lại lên vai, 4 tiếng động chính là 4 lần giương cung, mỗi lần 3 mũi tên. Vị chi cả thấy 12 mũi tên bắn thẳng từ phía Heracles về Gilgamesh.

Tuy rằng những mũi tên được bắn vào thời điểm bất đồng, nhưng lực đạo và góc độ cùng khoảng cách đang từ từ giảm giữa 2 Anh Linh khiến cho những mũi tên bắn sau lại tới trước, kết hợp với nhau khiến cho từng mũi tên đều nhắm vào một điểm chỉ nam trên người Gilgamesh, chặn đứng toàn bộ góc độ né tránh của anh.

"Ha ha ha, cuối cùng cũng có thứ thú vị."

Gilgamesh cười lớn, Merodach vung lên, lực đạo bắn về phía những mũi tên đi đầu khiến chúng hoàn toàn chệch hướng. Cùng lúc này xung quanh anh ta chòi ra 4 cánh công sáng chói giống như những cánh công anh ta bắn ra những Bão Khí của mình vậy. Nhưng thứ chòi ra từ bên trong chúng không phải là thương, hay giáo, cũng như đao mà là khiên.

4 tấm khiên được tạo ra từ Gate of Babylon, và còn nhiều nữa tiếp tục phun ra, khiến cho trong nháy mắt tổng số lượng khiên chắn xung quanh anh đã là 16 cái. Những mũi tên của Heracles bắn thẳng vào chúng, phá tan hai cái đầu nhưng bị chặn lại ở cái thứ ba, hoặc vài mũi có thể phá tan được các lớp khiên, nhưng lại bị kẹt và còn chẳng chạm được tới Vua Anh Hùng.

"Vô tác dụng."

Gilgamesh mở miệng chế nhạo, cùng lúc này Heracles đã vung lưỡi rìu chém thẳng về phía anh ta. Vị Vua Anh Hùng dường như không có ý định đem khiên ra đỡ, ngược lại vung kiếm lên chặn lại.

Mặc dù cùng là Bão Khí tới từ Gate of Babylon, nhưng lưỡi rìu này cùng với thanh Merodach vẫn có một sự khác biệt không hề nhẹ. Trong khi thanh Medorach đáng ra phải vỡ vụn trước sức mạnh của Heracles, thì nó lại chém một vết lõm sâu vào lưỡi rìu, chỉ ít cũng vài phân.

Heracles lập tức buông tay, nắm đấm của anh ta hướng thẳng về bụng dưới Gilgamesh mà đâm. Tuy nhiên Gilgamesh có được danh hiệu Vua Anh Hùng cũng không phải chỉ để trang trí, nắm đấm của anh ta cũng đồng dạng thẳng hướng về phía nắm đấm của Heracles tiến tới.

Sở dĩ không nhằm về người của Heracles là vì đem so thân thể, Heracles có quá nhiều lợi thế, xét đến cả chiều dài cánh tay.

"RẦM!!"

Va chạm từ cú so quyền giữa 2 Anh Linh khiến cho không khí xung quanh rung động, một làn sóng tràn ra ngoài. Vua Anh Hùng bị dư lực từ cú va chạm bắn văng lên không, nhưng Heracles cũng lùi lại một chút.

Ngay sau đó, Heracles vung lưỡi búa thẳng về phía Gilgamesh. Một vòng sáng hiện ra trước mặt Vua Anh Hùng, hiện ra một tấm khiên đỏ tươi như máu, tràn ngập sắc thái hoang dại che chắn anh khỏi cú công kích của Heracles.

Tuy nhiên anh cũng bị dư lực từ cú đánh này đập văng đi ra ngoài 20 mét. Có điều hoàn toàn tự nhiên Gilgame tiếp đất nhẹ nhàng, toàn thân hoàn toàn không một vết xước ngoại trừ vết trầy trên miếng giáp tay.

"Chà, hai Archer mà lại đi dùng vũ khí cận chiến đánh nhau, quả thật là kì lạ."

Trần Ngọc Lâm đang quan chiến, đột nhiên nghe thấy một giọng nói phát ra từ phía xa sau lưng hắn. Hắn quay đầu lại nhìn, thì ra là Iskandar lúc này đã đậu cổ Nguru xa gần đó, đang quan sát cuộc chiến.

Nhận thấy Trần Ngọc Lâm nhìn lại, Iskandar gật đầu với hắn rồi quay đầu nhìn về phía cuộc chiến giữa hai Anh Linh.

Hắn nhìn lướt qua, ngoại trừ Iskandar ra thì chẳng còn ai hết. Đương nhiên cũng có thể Assassin - Hassan Tay Nguyên đang nấp đâu đó quanh đây để ám sát hắn, Master duy nhất không được bảo vệ quanh đây.

Đương nhiên để đề phòng, Hydra cũng đang theo lệnh của Heracles hóa thành dạng linh thể bảo vệ hắn. Assassin là một trường phái tương đối yếu nhược, chỉ cần hắn cẩn thận là không có vấn đề gì.

Nói yếu nhược là so sánh với một Anh Linh bình quân. Trần Ngọc Lâm dự tính hắn của hiện tại cũng phải cần 3 cái mới đủ đánh lại một Assassin.

Chạy thoát thì không có nhiều vấn đề, điều kiện tiền đề là Assassin không kích hoạt Bảo Khí. Sức mạnh tối đa nhất của một Anh Linh được phát huy hoàn toàn khi Bảo Khí của họ được gọi tên, nếu Hassan Tay Nguyên dùng bảo khí của hắn - còn phải nhìn xem hắn có né nổi không.

Hiện tại, cả 2 Lancer đều đã bị đánh bại. Rider già cùng Assassin thật cũng đã vong mạng... Chỉ cần chú ý tới 2 tên Caster điên cùng với Saber giả nữa thôi. Berserker giả thật sự là một vấn đề, nhưng dựa vào mối quan hệ giữa Ruler và Berserker giả, có khả năng Ruler sẽ lệnh cho Berserker tự sát, cho nên chỉ cần cố sức đẩy mạnh tiến độ chia rẽ quan hệ giữa hai người này.

Trong khi Trần Ngọc Lâm mãi suy nghĩ, trận đấu giữa Heracles và Gilgamesh đã đến hồi căng thẳng, Gilgamesh mặc dù hoàn toàn tập trung nhưng vẫn không quên thốt lên những lời nhạo báng, Merodach liên tục vung lên, ma lực tuôn trào trong nó khiến cho không khí xung quanh tăng lên đến mười mấy độ.

Ánh sáng từ lưỡi kiếm tỏa ra khắp xung quanh.

Trong khi đó, Heracles hoàn toàn áp đảo với một thứ sức mạnh thần tính, hào quang thần thánh tỏa ra xung quanh anh, xuất phát từ chiếc Đại Cửa Thần Chiến Tranh, tăng phúc mạnh mẽ lên các chỉ số của anh ta.

Mỗi lần va chạm với thanh Merodach, một món vũ khí mà anh đang cầm trên tay sẽ lại bị hư hỏng đi một chút, nếu chúng hoàn toàn không sử dụng được nữa anh hoặc là sẽ lấy một món khác mạnh hơn từ cái đồng Bảo Khí đang nằm dưới chân, hoặc là sẽ dùng cây cung của mình đấu lại.

Cây cung của anh ta ít nhất cũng phải là Bảo Khí cấp A.

Heracles cũng vô cùng cẩn trọng, hoàn toàn tập trung vào trận chiến. Mặc dù God Hand ban cho anh ta khả năng kháng lại bất kỳ đòn tấn công nào có cấp độ dưới B+, tuy nhiên Merodach hiển nhiên là một Bảo Khí hùng mạnh, cấp độ đòn tấn công ít nhất cũng là cấp A.

Nói cách khác nó có thể gây tổn thương được cho Heracles.

"Ha ha ha ha ha.."

Vua Anh Hùng cười lớn, thanh Merodach biến mất trên tay anh ta. Ngược lại, trên tay anh ta xuất hiện một chiếc chìa khóa vàng, Gilgamesh cười lớn:

"Tập chúng, người thật may mắn đã khơi được niềm hứng khởi của ta trong sự nhầm chán vô vị có tên Cuộc Chiến Chén Thánh này. Đã vậy, người sẽ được toại nguyện, diện kiến Ea.."

Đột nhiên, anh ta ngừng nói, nhìn về đôi chân đã biến mất, dần dần tan thành bụi vàng.

"Chà, thật đáng tiếc thay..."

Từ đầu gối trở lên của Gilgamesh lúc này đã biến thành dạng linh thể. Anh ta cười nhạo nhìn về phía Heracles:

"Hôm nay người may mắn đấy. Có vẻ Master của ta đã quyết định đây là thời điểm quá sớm để ta sử dụng Ea, chúng ta đành dời ngày quyết đấu lại sau vậy. Hi vọng lúc đó người thỏa mãn được ta."

Kế đó, vị Vua Anh Hùng biến về dạng linh thể, hóa thành vô số hạt bụi vàng chói. Heracles bức bối nhìn về phía chỗ cũ lúc trước là nơi Vua Anh hùng chuẩn bị kích hoạt Bảo Khí của hắn.

Gilgamesh nói không sai. Master của anh, Tohsaka Tokiomi đã quyết định rằng thời điểm này là quá sớm để hiển thị thực lực chân chính của Vua Anh Hùng, đặc biệt là Bảo Khí cấp độ Diệt Thế như Enuma Elish.

"Thật là mất hứng."

Heracles lắc đầu, nhìn xung quanh nhận thấy biển Bão Khí xung quanh hết thấy đã biến mất theo Gilgamesh, kể cả cái thanh đao đồ long anh dùng để chiến đấu với Gilgamesh trước đó cũng biến thành dạng linh thể, hóa thành vô số hạt bụi vàng.

Cùng lúc này, trong một căn hầm ngầm.

"Ha ha ha ha ha ha ha.."

"Thật không thể tin được. Còn có thể có cả chuyện này xảy ra?"

Francois Prelati, cùng Francesca Prelati đang ôm bụng cười sằng sặc trước một cảnh tượng đến cả chính họ cũng chưa bao giờ mơ tới. Trong khi đó Master của Caster Gilles thì lại đang gãi đầu gãi tai không hiểu gì. Hắn hỏi:

"Có chuyện gì vậy? Tại sao Chủ Nhân lại thay đổi bộ dáng vậy?"

Vì một vài lý do, Ryuunosuke gọi Gilles là Chủ Nhân. Hắn thấy được hình mẫu lý tưởng của một con người đối với hắn trong... cái mớ hỗn độn không nhân tính của Gilles.

Trên tay hắn, kì lạ thay lúc này đã không còn có Lệnh Chú nữa. Ngược lại, Lệnh Chú đã được chuyển đổi sang cho Francesca Prelati - nữ - người vừa mới sử dụng xong 1 Lệnh Chú.

Nàng (nếu có thể gọi - bất kỳ cái gì ở trong cái thân xác đó là nàng) là một pháp sư hạng nhất, còn hơn nữa khi mà kết hợp với một Anh Linh - chính nàng trong quá khứ - trí tuệ và khả năng phân tích còn vượt quá ngưỡng kiểm soát.

Chính bản thân nàng cũng tự nhận nếu lơ là, Francois Prelati sẽ hoàn toàn có thể "thao tác" một vài thứ và cướp đoạt lấy quyền kiểm soát Lệnh Chú từ tay nàng, đảo ngược vai trò hai thứ đó.

Nói cách khác, đối với Lệnh Chú, Anh Linh, và những gì liên quan tới Cuộc Chiến Chén Thánh, nàng đã tìm hiểu từ rất lâu và kiến thức vô cùng sâu rộng. 3 Cuộc Chiến trước nàng đã từng cố gắng thâm nhập vào, nhưng đều bị cản lại bởi nhà Matou.

Việc thay đổi một vài chi tiết của Cuộc Chiến đối với nàng không quá khó khăn.

"Ồ cậu bé à?"

Francois Prelati nói, một tay ôm lấy cổ của Ryuunosuke:

"Một pháp sư nửa mùa như ngươi sẽ chẳng thể nào hiểu được sự thú vị của việc này đâu."

Trước mặt bọn họ, Caster - không, hắn đã không còn là Caster nữa, hiện tại toàn thân hắn mặc một bộ giáp sáng bóng, mái tóc dài óng ả thay thế kiểu tóc dị hợm lúc trước, đôi mắt bình thường chứ không phồng to như lúc trước.

Đặc biệt nhất, hắn ta không còn nắm lấy quyền sách phép - thứ mà hắn ta đã đưa trả lại nguyên chủ, tức là Prelati - nữa, mà đang nắm lấy một thanh kiếm.

"Ta đã thành công hoán đổi Trường Phái cho Gilles. Bây giờ, hãy gọi anh ta là Saber!"

Francois Prelati hét lớn, vỗ tay nhiệt liệt. Ryuunosuke gãi đầu hỏi, vẫn không hiểu ý nghĩa của việc đó:

"Thế tức là Chủ Nhân không còn triệu hồi đám quái vật sao biển kia được nữa à?"

"..... Quái vật sao biển?"

Francois Prelati chẹp lưỡi ngán ngẩm ngồi xuống:

"Ngươi thực sự biết cách làm mất hứng đấy nhóc! Quái vật sao biển!!! Hừm."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 271: Bảo Khí Prelati - Prelati's Spellbook

Chiều hôm sau.

Trần Ngọc Lâm lúc này đang thưởng thức cà phê. Tối qua là một buổi tối bận rộn, nửa đêm gần sáng và hắn vẫn phải chiến đấu với Lancer, chạy theo sau là Vua Anh Hùng Gilgamesh. Thành ra hắn đánh một giấc tới tận chiều mới dậy.

Quý biết tại sao Từ Đồ vẫn cần ngủ. Có thể là do hắn còn chưa quen thân thể này cũng nên. Nhưng nhìn chung đó là cách nạp ma lực hợp lý cho nên hắn không ý kiến.

Dù sao, tối qua cũng không phải không có thu hoạch. Hiện tại hắn xác định tạm thời người đáng lưu ý nhất là Vua Anh Hùng Gilgamesh, còn về phần các Anh Linh khác thì có thể tạm thời bỏ qua. Các Anh Linh khác mạnh mẽ thật đấy, nhưng Bảo Khí của họ mới là thứ thực sự đáng sợ. God Hand có thể cho phép Heracles chết 11 lần và vẫn có thể chiến thắng.

Mỗi lần chết sẽ cho anh ta miễn dịch sát thương từ đòn tấn công cùng loại. Nên dù một Bảo Khí có thể giết anh ta một lần nhưng tuyệt đối sẽ không thể giết được lần thứ 2, phải sử dụng một Bảo Khí khác với uy lực tương đương mới có thể giết nổi anh thêm lần nữa.

Hiện tại, ngoại trừ Saber Giả chưa lộ mặt, hầu hết đã hiện diện. Một số thì đã bị đánh bại, một số lại tương đối yếu cho nên không cần để ý - tỉ như Gilles Caster. Nói cách khác, số lượng Anh Linh hiện tại là 2 Berserker, 1 Saber, 1 Archer, 2 Caster, 1 Rider và 1 Assassin.

Trừ khi mỗi Anh Linh đều tiêu hao 2 mạng của Heracles, còn không thì anh hoàn toàn có thể bảo trụ được đến cuối cuộc chiến. Tuy nhiên đây không phải là cuộc chiến 1v7, mà là cuộc chiến giữa 8 Anh Linh, cho nên chỉ cần phân bổ chiến thuật tốt thì hắn hoàn toàn có thể dễ dàng chiến thắng.

Một vấn đề:

Gilgamesh Bảo Khí - EA Quai Ly Kiếm - quả thực là một Bảo Khí hùng mạnh. Nhưng cũng chỉ tiêu tốn một lần God Hand là hết đất. Về vụ này Trần Ngọc Lâm không quan tâm lắm. Nếu có thể không tiêu tốn God Hand thì hắn sẽ không tiêu tốn, nhưng nếu bắt buộc thì hắn cũng không tiếc.

"Master."

Trần Ngọc Lâm đang suy nghĩ, chợt giật mình, Heracles bỗng nhiên xuất hiện đằng sau hắn, gương mặt tràn đầy nét nghiêm nghị.

"Có chuyện gì vậy?"

Trần Ngọc Lâm hỏi, kể đó hắn nhìn lướt qua bàn tay của Heracles đang cầm cái gì đó, sững sờ.

Thứ đó.. Trần Ngọc Lâm cũng chẳng biết nên gọi là thế nào nữa, tạm gọi là thứ đó, giống như một tảng thịt vậy. Tảng thịt này đang vận vẹo mặc cho đã không còn dấu tích của sự sống. Những cái giác hút và những mẫu thịt giống như giò hoặc nấm nhô ra từ toàn thân nó, khiến cho nó tràn đầy sự ghê tởm.

Hắn lập tức nhận ra - đây chính là con quái vật dị hợm đã làm mưa làm gió ở chỗ giao tranh thứ hai - triệu hoán thú của Caster. Trong xương phép của Caster thứ này có thể nói là chất thành từng đồng cũng không sai. Tuy nhiên bọn chúng đã bị Iskandar giết sạch rồi mà?

Nếu thế thì Heracles lấy cái thứ này ở đâu? Mà hình như trông nó còn to ra hơn nữa thì phải.

Chợt, Trần Ngọc Lâm cảm nhận một con quặn đau trong các mạch máu, giống như thể có một trường ma lực khổng lồ đè ép hắn xuống vậy. Đối với Trần Ngọc Lâm thì nói là quặn đau, nhưng cũng chỉ dạng như một cú đâm kim châm, nhưng với các pháp sư khác thì hắn giống như bị nung trong các mạch ma thuật vậy.

"Con Sông?"

Trần Ngọc Lâm nhíu mày, hắn có thể dễ dàng phân tích mỗi bất ổn trong trường ma thuật này. Lập tức chạy tới cửa sổ, hắn nhìn qua, thẳng tiến đến chỗ con sông và phát hiện ra một việc khiến hắn cũng phải lạnh gáy.

Con sông, nơi mà cái khách sạn hắn ở chui mấy ngày nay có cửa sổ nhìn ra ngoài - lúc này đã bao phủ bởi một đồng bọ khí khổng lồ. Những cái bọ khí này không gì hơn là đến từ hàng ngàn, hàng vạn, chục vạn con quái vật tương tự như con quái vật mà Heracles vừa đem về.

Trần Ngọc Lâm lướt nhìn qua bờ sông, chợt nhận ra được Heracles vác cái xác con quái vật kia từ cái xô nào tới. Bờ sông tràn ngập những con quái vật đó, không chỉ là một con, hai con, một bầy hay một đàn, mà là lúc nhúc thành biển những con quái vật. Tiếng rít gào thậm chí từ đây cũng có thể nghe loáng thoáng qua.

Nhưng chỉ có thể thì chưa đủ khiến cho Trần Ngọc Lâm biến sắc.

Trên bầu trời lúc này đang có một đám mây đen khổng lồ bao phủ. Đám mây đen này nhìn qua là biết ngay rằng nó không phải là một đám mây đen bình thường, ma lực sục sôi trong đám mây này còn vĩ đại hơn cả hào quang của Đội Quân Đế Vương nữa.

Đương nhiên Trần Ngọc Lâm không thực sự ở đó, chỉ là thông qua mối liên kết tâm trí giữa Anh Linh và Master nên hắn cảm nhận được. Dù sao thì nói chung là nó cũng là một thứ quá sức tưởng tượng.

Chắc chắn, mọi pháp sư ở thành phố Fuyuki — cụ thể là tất cả Master đang tham gia cuộc chiến Chén Thánh, đều nhận thấy điều đó, một đám mây ma

lực khổng lồ, họa có mùi dở mới không nhìn ra.

Và cả các Anh Linh cũng thế.

Với chiếc Mercedes cô đang lái, từ căn cứ Kiritsugu chuẩn bị sẵn Saber chỉ mất vài phút để đến được sông Mion, nguồn phát ra thứ ma thuật dị thường.

Theo lý mà nói, vì đường phố ở Miyama rất hẹp và phức tạp, thời gian đi phải hơn 30 phút. Tuy nhiên, khả năng "Điều Khiển Vật Cười" của Servant này đã đạt đến kỳ tích có thể đảo ngược lẽ thường. Tốc độ của chiếc ô tô màu bạc khi lướt qua những ngõ hẻm chật chội và quẹo cua bằng những cú tạt đuôi và sát sườn đã chạm tới nghịch lý khiến người ta nghi ngờ cả quy luật tự nhiên.

Iskandar cũng đã ở đó từ lúc nào, đang há hốc mồm ra nhìn cảnh tượng trước mặt. Tầm nhìn của Iskandar rõ ràng hơn tầm nhìn của Trần Ngọc Lâm rất nhiều, ông ta có thể thấy được thứ trước mắt này.

Một cái hồ sâu thăm thẳm hội tụ ở giữa đám mây đen, hồ sâu này chỉ nhỏ như một căn nhà cho nên Trần Ngọc Lâm không nhìn ra cũng là tất nhiên, tuy nhiên bất kỳ pháp sư, con người, hoặc là Anh Linh nào cũng đều có thể nhận ra dù chỉ liếc mắt qua - hồ sâu đó là một cánh cổng không gian dị thường.

Sấm chớp dị dạng, giống như những xúc tu khuấy động bên trong cái lỗ đó, từ bên trong nó thì thoảng có những con quái vật rơi ra ngoài, nhưng càng giống như đó một loại Bảo Khí triệu hồi một thế giới bên trong lòng Trái Đất hơn.

Không sai, Bảo Khí. Dù rất mờ nhạt, nhưng mỗi một Master ở đây đều cảm nhận được khí chất của một Bảo Khí ở trong thứ quái dị đang tàn phá thế giới này. Bản chất của nó quá sức hỗn loạn, thậm chí dù là Ruler cũng chẳng thể nào nói lên được nó là thứ gì. Nhưng ông có thể khẳng định chắc nịch thứ đó là một Bảo Khí.

"Caster?"

Saber hỏi gọn lỏn. Iskandar gật đầu:

"Chắc chắn là Caster. Thứ này chỉ có thể Bảo Khí của hắn."

"Không thể là Caster Thật."

Ruler bước tới trước, lắc đầu đáp gọn lỏn:

"Trăm biết Bảo Khí của hắn là gì. Phiền phức, đúng, nhưng đây không thể nào là Bảo Khí của hắn. Trừ khi đây là Bảo Khí của Caster giả."

"Nhắc mới nhớ."

Saber rung người, bộ chiến giáp phủ lên trên người nàng:

"Caster có nói gì đó về việc hai người bọn họ quen biết nhau. Có vẻ như cuốn sách của gã là do chính tay tên Caster thứ hai viết."

Một lò nung ma lực đặc biệt, một Bảo Khí có thể tự mình thi triển ma thuật..... Rơi vào tay một kẻ mất trí, không thứ vũ khí nào nguy hiểm hơn thế.

Tuy nhiên, nếu thứ đó thực sự là do Caster thứ hai viết, vậy thì khi vào tay chủ nhân thực sự, thứ đó ắt hẳn sẽ phải tăng cường uy lực lên một tầm cao mới.

Sự thực, Bảo Khí đó khi ở trong tay của Gilles thì chỉ là rank A+ hoặc trong một số trường hợp sẽ thăng tiến lên A++, nhưng một khi nó đã được Gilles trả lại về tay, phẩm cấp của Bảo Khí sẽ được thăng lên thành mức EX.

Hoặc nên nói là nó quay trở lại mức đó thì đúng hơn.

"Lúc này chuyện đó không quan trọng."

Ánh mắt Ruler tràn ngập sắc bén:

"Quan trọng lúc này là nếu chúng ta để mặc thứ này tiếp tục sinh sản, rất có thể nó sẽ dẫn tới một thứ gì đó kinh khủng hơn nhiều..."

Tần Thủy Hoàng Đế ánh mắt lạnh lẽo, nếu để cho đám quái vật này tràn ra, đây sẽ biến thành một cuộc tàn sát thường dân. Hơn nữa, dù cho cánh cổng không gian kia không có kết nối tới bất kỳ nơi nào kinh khủng hơn, hoặc có thể dẫn tới bất kỳ cái gì kinh khủng hơn, thì thật là hiểm họa cho hành tinh này.

Thân là Ruler, ông sẽ chẳng đòi nào cho phép điều đó xảy ra. Tầm mắt của ông hướng thẳng về một phía, trung tâm của hỗn loạn - trên mặt nước - đang có hai kẻ đứng đó, một kẻ nghiêm trang tựa vào một thanh kiếm mà đứng, một kẻ khác cười như điên loạn.

Mặc dù bị đám quái vật bao vây khiến cho trông như thể chúng đang che chắn cho 2 người, nhưng với thị lực một Anh Linh Tần Thủy Hoàng Đế liếc mắt là thấy qua ngay.

Không sai!

Caster Thật và Caster Giả.

Tuy nhiên lúc này, ông lại nghi hoặc. Nếu là Caster Thật, thì tại sao hắn lại cầm kiếm. Hơn nữa, do kỹ năng đặc thù của Trường Phái Ruler, ông có thể xác định người mà ông đang nhìn vào chính là Trường Phái Saber.

Ông không quan tâm đến đó, đây là vấn đề thứ yếu trong thời điểm hiện tại. Lúc này, đã mười phần chắc đến chín là vụ này do Caster giả gây ra, giờ bàn tay trái lên, ông niệm chú:

"Nhân danh Lệnh Chú và Quyền Hạn của một Ruler, Trẫm ra lệnh, Caster Giả, Francois Prelati, tự sát đi."

Câu ra lệnh chắc như đinh đóng đi kèm với Lệnh Chú giải tỏa một cột ma lực khổng lồ, một Lệnh Chú hình nửa cái đầu lâu trên tay Ruler đã mờ đi mất dạng. Về phần Francois Prelati, anh đã tắt nụ cười, nhìn chăm chăm vào Tàn Thủy Hoàng Đế. Trong đôi mắt hiện rõ sự sợ hãi.

Francois Prelati run rẩy giơ một tay lên, chĩa thành hình khẩu súng, hai mắt nhìn vào Tàn Thủy Hoàng tựa như không cam lòng, thế rồi.. Francois Prelati chĩa "khẩu súng" đó lên thái dương, bóp cò.

"Đoàng!"

Miệng anh thốt lên duy nhất một chữ này, kể đó, tựa như không thể kiềm chế, anh ngã người ra sau...

"Ha ha ha ha ha ha.."

Anh ta lăn quay ra, càng cười điên loạn hơn.

Rất rõ ràng, Lệnh Chú chẳng hề có tác dụng lên Anh Linh Prelati kia.

Tàn Thủy Hoàng Đế lúc này đã chẳng có mấy từ đủ để miêu tả tâm trạng của ông. Lệnh Chú và Anh Linh có thể nói là hai thứ nòng cốt trong một Cuộc Chiến Chén Thánh, nhưng lúc này đây Lệnh Chú lại mất hiệu lực?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 272

Lệnh Chú không phải là toàn năng.

Đây là một khái niệm biết đến với mọi Master, một Lệnh Chú chẳng hơn gì một đòn tấn công Ma Thuật mang sức mạnh cao hơn hẳn đòn tấn công của bất cứ Anh Linh nào. Nhưng nó là một đòn tấn công ma thuật mang ý nghĩa nó cũng có thể bị chặn lại bởi sự kháng cự của Anh Linh, hoặc đơn giản hơn là kỹ năng Kháng Phép.

Ví dụ như Saber, hoặc một số Trường Phái đặc thù như Berserker cũng có thể chống lại Lệnh Chú. Berserker với kỹ năng cuồng hóa có thể chống lại Lệnh Chú với sự điên rồ của chính bản thân.

Cách thức của Francois Prelati tương đối khác biệt, anh ta nghiên cứu rất kỹ về Hệ Thống Cuộc Chiến Chén Thánh (hoặc Master của anh ta? Nhưng trên lý thuyết hai người là một, thứ này chưa bao giờ xảy ra), và bằng cách nào đó, đã tạo ra một khả năng đề kháng đối với các Lệnh Chú.

Hoặc có thể đơn giản hơn là Master của anh đã sử dụng một Lệnh Chú khác, ghi đè lên Lệnh Chú của Ruler. Không ai biết được, tuy nhiên một sự thật chính là Caster Giả lúc này đã hoàn toàn không còn bị tác động bởi Lệnh Chú nữa.

"Trẫm ra lệnh lần nữa, với Lệnh Chú, lập tức tự sát cho Trẫm!!!"

Tàn Thủy Hoàng sa sầm mặt, tiếp tục sử dụng thêm một Lệnh Chú khác. Lệnh Chú này.. cũng không có tác dụng. Francois Prelati cười lớn:

"Lệnh Chú không có tác dụng với ta."

Tàn Thủy Hoàng Đế lắc đầu, mỗi một Ruler chỉ có duy nhất 2 lượt Lệnh Chú để kiểm soát một Anh Linh, hiện tại cả 2 lượt đã dùng hết.

Tuy nhiên cũng không có nghĩa là ông ta từ bỏ hi vọng. Hiện tại tình trạng chính là vô cùng hỗn loạn. Thứ này không gì khác hơn một cánh cổng tiếp nối đến một chiều không gian khác, một chiều không gian hoàn toàn khác biệt với thế giới này, nếu để việc này tiếp diễn, rất có thể tận thế sẽ bắt đầu ở nơi đây.

Giơ tay lên, Lệnh Chú bao phủ trên lưng và 2 tay ông toàn bộ sáng lên, giống như một cái đèn vậy. Đương nhiên, so sánh thế không thực sự hợp lý lắm,

nhưng lượng Ma Lực tỏa ra từ cơ thể ông ta cũng rực sáng không kém một cái đèn.

"Vói Lệnh Chú, Trẫm ra lệnh, toàn bộ mọi Anh Linh trong Cuộc Chiến Chén Thánh này, dù đang ở nơi đâu, lập tức, tiêu diệt ngay lập tức Caster - Francois Prelati."

"Sự bỏ cuộc không nằm trong từ điển của người sao? Thủy Hoàng Đế?"

Francois Prelati xụ mặt lại, Anh Linh bên cạnh hắn dường như chẳng có ý chia sẻ vào hắn. Tuy nhiên xét đến việc Prelati có thể kháng cự 2 Lệnh Chú liên tục, thì việc Saber kì lạ đó có thể kháng cự lại Lệnh Chú cũng chẳng ngạc nhiên.

"Chà, ta cảm giác có một kẻ nào đó đang cầu lấy sự giúp đỡ của bản vương."

Một giọng nói mười phần kiêu ngạo vang lên từ trên bầu trời. Tất cả Anh Linh ngẩng đầu nhìn, thì ra là Archer vàng hoa Gilgamesh đang kiêu ngạo đứng trên một con tàu con thoi, hai cánh nó chia sang hai bên, cong về phía trước, hơi giống một con tàu vũ trụ. Toàn thân con tàu dát vàng chói.

Gate of Babylon - kho báu của Gilgamesh, vị anh hùng cổ đại từng sở hữu tất cả bảo vật trên thế gian, lưu trữ nguyên bản của rất nhiều báu vật thần thoại mà sau này được hậu thế ca tụng.

Con thuyền vàng đang lơ lửng trên không cũng nằm trong số 'thần linh chi bảo' ấy. Đây chính là phương tiện biết bay đã được lưu truyền từ Babylon sang Ấn Độ, được ghi lại trong hai trường ca Ramayana và Mahabharata dưới tên "Vimana".

"Dù có là tạp chủng, ít nhất chúng cũng từng là những chiến binh tên tuổi. Không thể tin là chúng lại bị những thứ ô uế kia ngăn cản. Đúng là trời người quá mức. Ngài có nghĩ vậy không, Tokiomi?"

Tình trạng lúc này chính là những Anh Linh đang cố sức để ngăn cản đám quái vật lên bờ. Tuy nhiên có những con với sức mạnh không thua kém gì những Anh Linh hùng mạnh, với kích cỡ như một con voi đang dần dần xuất hiện.

Gilgamesh nói lúc này với không ai khác hơn là Master của hắn ta. Tuy Tohsaka Tokiomi được phép cùng đứng trên thuyền, nhưng khác hẳn với thái độ thân nhiên tự đắc của Archer, ông lại mang một tâm trạng tức tối và phiền muộn, xen lẫn chút lo âu.

Trò hề này - chẳng là gì với Bảo Khí tối thượng nhất của Gilgamesh, tuy nhiên nó lại khiến cho ma thuật hiển lộ ra hoàn toàn trước công chúng, thứ mà ông ta luôn muốn phòng tránh. Đương nhiên trong trường hợp cấp bách, việc hi sinh thành phố này cũng với toàn bộ Master tham chiến cũng nằm trong danh sách việc phải làm.

Đó là một thiệt hại chấp nhận được.

"Tuy nhiên, nếu như người đã quý xuống khẩn cầu nhà vua ban cho phúc lành của mình, bản vương sẽ không ngăn ngại hiển lộ.."

Gilgamesh giơ tay lên, đằng sau anh ta, Gate of Babylon xuất hiện, 16 cánh cổng xuất hiện sau lưng anh ta. Những cánh cổng vàng chói, phát ra ánh sáng thần thánh.

Do đang bị Lệnh Chú ép buộc, cho nên Gilgamesh chỉ có thể thực hiện những mệnh lệnh của Ruler một cách vô cùng miễn cưỡng. Tuy nhiên với sức mạnh của mình, anh cũng hoàn toàn thể hiện sức mạnh vượt xa các Anh Linh khác.

Hiển nhiên, Gilgamesh sẽ không thêm sử dụng tới những Bảo Khí - thương, đao, rìu và giáo cho một cuộc chiến "bản thủ và nhơ nhuốc" - như cái cách mà anh nhận xét. Thay vào đó, 16 cây gậy phép xuất hiện từ trong những cánh cổng Babylon, thứ mà trước giờ chỉ thấy xuất hiện ra những Bảo Khí của những Anh Linh cận chiến.

Từ đằng sau anh, những cây gậy phép sáng lên rực rỡ, và những luồng năng lượng khổng lồ - nhưng yếu hơn những đòn công kích trực tiếp bằng Bảo Khí - xả thẳng vào đám quái vật.

Những đòn công kích của anh mạnh một cách điên rồ, ma lực tuôn trào trong chúng, những quả cầu năng lượng, những hòn tên mũi đạn xé gió lao vút đi để lại những dấu tích không khác gì thả bom chiến tranh.

Hiển nhiên mặc dù không phải một Caster, nhưng với Bảo Khí của mình, việc tạm thời thực thi vai trò của một Caster cũng không quá khó. Cũng giống như trận chiến tối qua khi anh sử dụng Medorach, anh hoàn toàn có thể dùng vũ khí của một Trường Phái khác nếu thuở sinh thời anh có kiến thức về chúng.

Số lượng quái vật trong nháy mắt giảm đi rất nhiều. Tuy nhiên số lượng của chúng vẫn ở vào mức của một đội quân.

"Chà, quả là một lũ nhơ nhuốc."

Gilgamesh mở miệng chê bai, tuy nhiên ánh mắt anh nhìn về phía Francois Prelati lại tràn đầy sự tò mò:

"Một kẻ mạnh mẽ! Và trên hết, đạt tới tận cùng của sự điên cuồng. Hắn có thể là thứ mua vui cho ta đấy. Một tên hề!"

"Rầm!!!"

Một tia chớp lao ra, cùng lúc đó một tiếng rống lớn vang lên trầm đục, tiếng động từ sấm chớp phát ra làm lu mờ cả tiếng gào thét vang trời của bầy quái vật. Từ bờ sông, Iskandar trên cổ ngựa xa của mình xé gió lao về đám quái vật, thanh kiếm của ông vung lên, mỗi một nhát vung là lại có mấy chục con quái vật ngã xuống.

"Chà, lũ này quả là đông như kiến vậy."

Iskandar nhận xét. Ông chưa được chứng kiến khả năng hồi phục cùng sinh sôi vô hạn của chúng trong cuộc chiến giữa Lancer và Saber với Caster, nhưng cũng không khó để đoán ra. Tuy nhiên cổ ngựa xa của ông lại tỏ ra dị thường phù hợp với trận chiến như này.

Lưỡi thương của Lancer chỉ có thể ngăn cản vết thương phục hồi, nhưng thứ diễn ra đối với những con quái vật này không phải là phục hồi mà là lấy thân thể máu thịt của kẻ trước làm thành tế phẩm phục vụ kẻ tới sau. Sấm chớp đến từ cổ ngựa xa của Iskandar có thể nướng chín lũ quái vật, khiến chúng không thể lấy bản thân làm tế phẩm.

Dù thế, lũ quái vật vẫn đông như kiến cỏ.

"Vụ này sẽ kéo dài mãi mãi đây!"

Iskandar lắc đầu ngán ngẩm. Ánh mắt ông liếc qua Heracles lúc này đang vung vẩy hai mũi tên với phong cách giống như hai lưỡi giáo, mỗi một nhát vung là lại có một đám quái thú chết như ngã rạ.

Và mỗi một nhát vung lại có một đám khác trời lên, nhưng giống như bị dính độc, đám đó lập tức thết lớn trong sự kinh hoàng, tan ra thành mù máu.

Chợt Iskandar nhíu mày, ông ngửi được mùi máu.

"Không nghĩ tới chúng ta sẽ gặp nhau sớm như thế!"

Từ trong thành phố, Vlad Đệ Tam thờ dài xuất hiện trong một cơn mưa máu. Ông ta chán nản nhìn Ruler - người tới hôm qua còn có thể sẽ dùng một Lệnh Chú buộc ông phải tự sát (thực ra không hẳn, nhưng không khó suy đoán) - và hiện tại đã sử dụng 1 Lệnh Chú để buộc ông phải chiến đấu với đám... ừm, mà đám này là đám gì?

Hiện tại, nếu ông đoán không sai, và kiến thức do Chén Thánh cung cấp là chuẩn xác, Ruler còn lại 1 Lệnh Chú đối với ông. Có nghĩa là ông chỉ cần giữ lại một Lệnh Chú để ghi đè lên Lệnh Chú của Ruler mà thôi.

Thậm chí có thể kích hoạt Cường Hóa để đạt được sự điên rồ trong phút chốc, khiến cho Lệnh Chú vô hiệu cũng được. Đối với ông mà nói, đây là tin tốt.

Tuy nhiên dù sao Lệnh Chú hiện tại đã bị/được đưa ra, chẳng còn cách nào khác ngoại trừ ông buộc phải chiến đấu cùng những Anh Linh nơi này. Vung tay một cái, một cây giáo xuất hiện trên tay ông, và chỉ với một nhát vung của cây giáo, ông tạo nên một cơn mưa máu lan xa tới mười mấy mét, từng chiếc cọc xuất hiện xuyên thủng đám quái vật xung quanh.

"Tình hình có vẻ trong tầm kiểm soát."

Ruler - Tần Thủy Hoàng vung kiếm lên nói. Mặc dù rằng các Anh Linh hiện tại vẫn đang phải tiêu diệt lũ quái vật xuất hiện từ Bảo Khí của Caster, nhìn chung thì chẳng mấy chốc bọn họ sẽ xuyên thẳng qua đám quái vật và tới chỗ của Caster.

Nhưng đột nhiên, tầm mắt ông thẳng tắp hướng về mặt nước, gần với nơi ông đang đứng. Mặt nước lúc này đang sục sôi bởi máu, giống như thể hàng ngàn bọt khí đang cùng lúc nổi lên, và rồi một cái xúc tu khổng lồ quật thẳng hướng về ông.

"Xoẹt!"

Vung trên tay thanh kiếm của mình chém đứt đôi cái xúc tu quật về phía mình, ông lùi lại, cảnh giác. Và rồi một "thứ" xuất hiện trước mắt ông, rất khó để lý giải nó là cái gì.

"Đó là thứ gì vậy?"

Saber kinh sợ thốt lên. Iskandar cũng kinh ngạc không kém. Archer cười gian ác:

"Chà, thật là một con thú kinh tởm."

Heracles lầm bầm:

"Thật đấy à? Khi còn sống ta đã vật lộn với quá nhiều thứ có thể tái sinh liên tục, con chim vùng Stymphale, con Hydra.. giờ thì đến thứ này?!"

Vlad Đệ Tam dờ khóc dờ cười nhìn thứ trước mặt bọn họ.

Vô số xúc tu quấn lấy nhau rồi hợp lại, giờ đã trở thành một tảng thịt nhộp nhúa. Thứ nước bóng loáng nhầy nhụa khiến người khác buồn nôn đang hợp thành một bãi cát làm bằng thịt, một hòn đảo thịt sống. Nhưng, có vẻ như vẫn chưa đủ, sinh vật đó vẫn tiếp tục to lên.

Kể cả những con vật ngự trị biển sâu - cá voi và mực khổng lồ, cũng không thể so độ với kích thước của nó. Con ác mộng thống lãnh đại dương ở một thế giới khác. Không nghĩ ngờ gì nữa, chỉ có cái tên “quỷ biển” mới thích hợp với sinh vật thủy sinh khổng lồ kia.

Cao hàng trăm mét, và dường như không chỉ có một con.

"Này Ruler, khi ông nói "Một thứ gì đó kinh khủng hơn nhiều".."

Iskandar nhìn về phía Tàn Thủy Hoàng:

"Ông đang nói về thứ này?"

"Không biết."

Tàn Thủy Hoàng lắc đầu thần nhiên thừa nhận:

"Ta chỉ cảm thấy một tồn tại dị thường ở bên kia cái hồ. Nhưng không phải thứ này."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 273: Excalibur - ước thúc thắng lợi kiếm:

Bảo Khí của Francois Prelati - Yêu Loa Thành Giáo Bản.

Cấp độ Bảo Khí: EX. Tức là cấp độ tương đương với Quai Ly Kiếm Ea của Gilgamesh. Đương nhiên không thể so sánh như vậy, bởi vì cấp EX kì thật chính là cấp độ ngoại lệ không thể phân tích.

Bảo Khí này là một trong các Bảo Khí vô cùng đặc biệt. Bảo Khí chính là một phần của Anh Linh, bởi lẽ những giai thoại về sức mạnh và các vũ khí chính là biểu tượng rõ nhất cho sự tồn tại của họ. Mang danh "huyền thoại hữu hình", chúng chính là hiện thân của các anh hùng, là con bài tử cực quan trọng mà họ sẽ tung ra vào thời khắc then chốt.

Hầu như mỗi Bảo Khí đều thuộc về một anh hùng duy nhất. Chỉ họ, những người sở hữu thực sự, mới có thể kích hoạt chúng, sử dụng chúng bằng cách truyền ma lực vào vũ khí và để lộ tên thật. Bảo Khí không thể được cho hoặc tặng, hoặc sẽ bị giới hạn nếu người dùng không phải chủ nhân thực sự, bởi thế, những anh hùng khác cảm chúng sẽ chẳng thể phát huy hết tiềm lực, trừ khi sở hữu kĩ năng dạng như Knight of Owner.

Yêu Loa Thành Giáo Bản là một ngoại lệ. Nguồn gốc của nó xuất xứ từ chính Prelati, chính y đã viết nên nó.

Yêu Loa Thành Giáo Bản chính là thành quả vận dụng pháp thuật của Prelati trong việc giải trừ sự hợp lý của chính y bằng loại thuốc mà tự Prelati bào chế. Chống lại không gian biến dị, nó thành ra kết nối đến một nơi mà lẽ ra không được kết nối đến, Prelati viết lại sự thật này trong một quyển sách trống mà cũng là Lễ Khí và phong ấn thông đạo này.

Prelati về sau tặng lại quyển sách này cho Gilles, bạn chí cốt của anh. Bảo Khí này chỉ có thể được sử dụng khi vị hiệp sĩ này đưa trả nó về lại tay anh ta.

Và hiện tại, điều kiện đã thỏa mãn. Cánh cổng đã mở ra, Bảo Khí đã kích hoạt. Trong tay của Caster- Gilles, Bảo Khí này chỉ là Cấp A, cùng lắm chỉ có thể triệu hoán ra được một con "quỷ biển". Tuy nhiên trong tay của Prelati, thứ này có thể triệu gọi lên một cổng không gian giữa hai thế giới.

"Mọi người, mau di tản thường dân trước."

Saber lo lắng hết lớn, hai mắt nàng vẫn nhìn chăm chú vào 4 con "quỷ biển" đang lúc nhúc ngoi lên trong hồ. Dân chúng đã bắt đầu tụ tập quanh thành hồ, những nơi vẫn còn chưa bị bọn quái vật chiếm lĩnh, bắt đầu bàn tán về tình trạng trước mặt.

Hiện tại màn sương từ dưới sông phun lên đang che chắn cho đám yêu quái khỏi tầm mắt người thường. Tuy nhiên cái lỗ khổng lồ phía trên trời thì chẳng ai có thể che giấu cả.

Cho nên số người tụ tập mỗi lúc một đông. Mặc dù các Anh Linh đã hết sức tiêu diệt đám yêu quái, nhưng số lượng của chúng mỗi lúc một nhiều, sắp tràn cả lên bờ.

Đối với Saber, sự an toàn của dân chúng là mục tiêu duy nhất. Nàng không quan tâm tới thứ gọi là "giữ gìn bí mật của sự huyền bí". Ruler nhìn qua Saber, rồi lại nhìn qua dân chúng đã bắt đầu hoảng loạn, lắc đầu:

"Không cần lo lắng. Trẫm sẽ giải quyết việc đó."

Kiểm trên tay phải ông vẫn liên tục xé ra làm đôi bất cứ con quái vật nào dám lại gần ông, tay trái ông giờ lên, lập tức một luồng tia sáng rực rỡ chói lòa

từ cánh tay ông phát ra:

"Vượt trên Tam Hoàng, qua cả Ngũ Đế."

"Bảo Khí: Thống Trị Thế Gian - Thủy Hoàng Đế."

Một luồng ma lực kinh khủng xuất phát từ sau lưng Ruler, thể rồi một kiện đồ vật hiện lên ở đằng sau ông ta. Nhìn qua nó như thể một viên bạch ngọc khổng lồ, mọc lên những đôi cánh nhỏ xíu trên mình. Từ trên đỉnh viên ngọc này bắn ra một luồng sáng thẳng lên trên trời.

Vài giây sau, một luồng hào quang bao phủ lấy toàn bộ khu vực. Hào quang này giống như thể vô số mắt lưới kết thành, tua tủa bao vây lấy bờ sông, tạo thành một lớp rào cản ma thuật ngăn chặn lại hết thảy những con quái vật đang rít gào lao lên bờ.

"Đây là.."

Iskandar kinh ngạc thốt lên, nhìn chăm chăm vào lớp màng chắn ma thuật bao phủ quanh bờ sông. Mặc dù ông không phải là một pháp sư, nhưng nhìn qua ông cũng có thể biết được đặc thù của Bảo Khí này.

Nó ngăn chặn lại những thứ đến từ ngoài thế giới này. Nói cách khác, nếu như bất kỳ một Anh Linh nào cũng có thể đâm xuyên qua lớp chắn mà hoàn toàn không gặp một trở ngại nào, thì những thực thể không thuộc về thế giới này, người ngoài hành tinh, hoặc là những sinh vật như con "quỷ biển" kia, lại không thể làm được.

Trần Ngọc Lâm đang lên trong đám đông, khẽ miết lên lớp chắn. Hắn cảm nhận được lớp chắn này đối với hắn có lực kháng cự nhẹ, nhưng vẫn dễ cho hắn xuyên qua. Có lẽ là Hệ Thống khiến cho thân thể của hắn biến thành Tử Đồ, từ đó tạm thời được công nhận là "trong thế giới".

Bảo Khí "Thủy Hoàng Đế" của Ruler cũng có hai tác dụng khác. Thứ nhất, nó khiến cho tất cả mọi người dân đều lập tức di tản đi mất. Bằng cách của riêng mình, Ruler truyền đạt mệnh lệnh: "Mau rời khỏi nơi đây" bằng một tín hiệu ám thị mạnh mẽ. Sự ám thị này ảnh hưởng tới cả một số pháp sư hơi yếu nữa.

Bất kỳ pháp sư nào ở cấp độ như Francesca cũng có thể tạo nên sự ám thị này, cho nên không có gì ngạc nhiên khi Ruler cũng có thể sử dụng nó.

Thứ hai, chính là những Anh Linh đang ở bên trong vòng chắn ma lực kia đều trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Đương nhiên nói mạnh mẽ hơn thì cũng không phải, tuy nhiên nếu có một Master nào đó ở đây, họ sẽ lập tức nhận thấy các chỉ số - thứ được thể hiện dưới dạng tối ưu nhất cho từng người, một trang giấy hoặc dữ liệu số hóa - liên quan tới phòng thủ đều tăng mạnh.

Thậm chí, trong trường hợp của Ruler - Tần Thủy Hoàng Đế - ông còn có được một lớp hào quang trắng sáng bao bọc lấy bản thân. Tất cả những đòn đánh công kích vào lớp hào quang này đều giống như đập vào một khối kim loại vô kiên bất tồi, không thể gây được chút sát thương nào.

Nhưng đồng thời, lũ quái vật xung quanh ông cũng sôi trào, dồn hết toàn bộ lực chú ý về phía ông. Có vẻ đồng thời với lớp kháng sát thương kia, ông cũng đồng thời tự thu hút sự chú ý về bản thân.

"Thật là một Bảo Khí không tệ."

Gilgamesh nhướng mày nhận xét:

"Thứ này không chỉ đơn giản tạo ra một vòng bảo vệ quanh đây, nếu muốn, nó có thể tạo ra một vòng bảo vệ vòng quanh Thế Giới này. Cuộc Chiến Chén Thánh này ít nhất không vô vị như ta tưởng."

Ruler Tần Thủy Hoàng nhìn lên bầu trời, ông nhận ra được rằng Lệnh Chủ lên Archer đã hết hiệu lực. Có lẽ bởi kỹ năng Kháng Ma Thuật, hoặc cũng có thể bởi một loại Bảo Khí không tên tăng cường khả năng chống ma pháp.

Hiện tại, lũ quỷ biển đã hoàn toàn trôi lên khỏi mặt nước. Bao vây bọn chúng là đám Quái Vật con, mặc dù con nhỏ nhất cũng ngang với một con chó, vây quanh 4 con quỷ biển, làm nền cho chúng.

"Không thể nào mà có cách để cho Caster, dù hùng mạnh tới đâu có thể điều khiển nổi những thứ như vậy. Dù chỉ một con cũng đã là quá sức."

Saber vung thanh kiếm, chém đôi một con yêu quái trông như sao biển, to như con voi, hét lớn. Heracles cười nhạt:

"Ha. Đó là nếu bọn hắn có điều khiển."

"Nói cách khác."

Ngay lập tức hiểu ra ý của Heracles, Iskandar gật đầu:

"Thứ đó được mời đến đây chỉ để ăn. Nếu như là điều khiển, vậy thì mọi chuyện sẽ rắc rối hơn nhiều. Đây là tin tốt của chúng ta."

Hiện tại lũ quỷ biển có vẻ như chỉ là những con dã thú kinh tởm không não, chỉ thực hiện các nhu cầu cơ bản của chúng. Nếu như những thứ đó được điều khiển bởi một Anh Linh với trí khôn... trời biết mới có thể có chuyện gì.

Ít nhất bọn chúng sẽ không liên tục cố gắng trong tuyệt vọng nhằm phá vỡ bức tường thành của Ruler để ra ngoài mà sẽ tập trung vào các Anh Linh nơi đây trước.

"Saber. Cô dùng Bảo Khí của mình tiêu diệt lũ tạp nham đứng chắn đường. Trẫm cùng với các Anh Linh khác sẽ đối phó với Caster."

Tần Thủy Hoàng Đế nhìn Saber nói. Saber giật mình, nàng sở hữu một Bảo Khí cấp độ Phá Thành, một loại Bảo Khí với sức mạnh đủ để thổi bay một tòa thành trì, nhưng những người duy nhất biết được điều đó là nàng cùng với Master của nàng.

Hiện tại nhiều ra một Ruler. Hẳn Ruler phải sở hữu một loại kĩ năng Trường Phái đặc thù mới có thể "đọc" ra được Bảo Khí của nàng.

"Tôi chuẩn bị đây."

Saber hít một hơi sâu, nhìn lướt qua Ruler, Heracles, Vlad Đệ Tam, Iskandar. Nàng thậm chí còn không thèm nhìn về phía Archer - Gilgamesh. Kế đó, nàng nhìn về phía 2 Caster, ánh mắt của nàng giống như có thể xuyên thấu cả hai vậy.

Thanh gươm vô hình của nàng - nắm chặt bằng hai tay - đột nhiên phát ra một tiếng nổ. Thế rồi thanh gươm lúc trước vẫn vô hình, chợt nay đã hiện ra nguyên hình là một thanh kiếm hai lưỡi sáng bóng, với phần cán làm từ vàng ròng.

Phong Vương Kết Giới đã được gỡ bỏ. Nếu bất kỳ một Anh Linh nào ở đây mà còn chưa biết về danh tính thực thụ của nàng, thì giờ đây nhìn vào thanh kiếm này sẽ không thể không biết.

Một trong các nguyên nhân nàng dùng Phong Vương Kết Giới là để che giấu danh tính thật của chính mình.

Đồn hết toàn bộ sức mạnh vào hai tay và siết chặt cán kiếm, Vua Hiệp Sĩ giương cao thánh kiếm

Ánh sáng hội tụ, như thể tô điểm thanh thần kiếm là nghĩa vụ tối cao của chúng, ánh sáng lại càng tập trung dày đặc hơn, hợp lại thành một luồng sáng chói lòa.

Trước cột sáng cường ngạnh và thuần khiết này, không ai nói được lời nào.

Đó là dáng hình của vị anh hùng đã tỏa ra thứ ánh sáng thanh lọc bóng đêm trong thời thế loạn lạc, xóa nhòa sự u tối sâu thẳm hơn cả đêm đen.

Bảo Khí: Excalibur - Ước Thúc Thăng Lợi Kiếm!

"Artie!"

Francois Prelati nhìn thấy cột sáng này, thờ dài:

"Cô có cần thiết phải chơi lớn cỡ vậy không? Thật chẳng có khiêu hài hước gì cả."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 274: Trận Chiến với Prelati

Tia sáng vàng rực rỡ tới từ Excalibur, khiến cho bầu trời rực rỡ một màu sáng chói. Trong thoáng chốc, tường thành như mặt trời đã lại mọc một lần nữa.

Một tia sáng bắn ra từ thanh Excalibur, chọc thẳng lên tận bầu trời. Kế đó, thanh kiếm chém xuống, ánh sáng tràn ngập mặt hồ, rít gào trong niềm hoan chiến thắng. Bầy yêu quái, từ những con quái vật nhỏ như con chó con mèo, cho tới loài quỷ biển hùng mạnh thống trị đại dương của một thế giới khác đều bốc hơi trong tích tắc.

Excalibur - Ước Thúc Thăng Lợi Kiếm, một Bảo Khí cho phép chuyển đổi Ma Lực của người dùng thành một tia nhiệt năng nóng chảy kinh dị. Quả không hổ là một Bảo Khí Phá Thành, sức mạnh của nó đủ để thổi bay toàn bộ lũ Yêu Quái và hơn thế nữa.

Hơn hết, do có lớp chắn của Ruler, nên nàng có thể xuất sử toàn lực.

Cả 4 con quỷ biển chỉ có thể hét lên một tiếng tràn đầy căm phẫn trong tuyệt vọng. Thân thể của chúng tan rã trong ánh sáng chói lọi của Ước Thúc Thăng Lợi Kiếm. Từng té bào phân rã, bị đốt cháy thành tro bụi trước khi kịp tái sinh. Francois Prelati vỗ tay, hét lớn:

"Hay. Hay lắm. Một màn trình diễn tuyệt diệu."

Mặc dù rất muốn nói là xác chất thành đồng trên mặt nước, nhưng không thể, vì thực sự chẳng còn mấy thứ sót lại nữa.

"Chà, thấy chưa? Đây chính là ánh hào quang của Saber!"

Đồng thời, vẫn ở yên con thuyền con thoi của mình, Gilgamesh nhìn Ruler và Iskandar, hỏi, cười nhạt:

"Các người vẫn chưa thừa nhận cô ta là 1 vị vương sau khi thấy thứ ánh sáng đó sao?"

"Lúc này thì để sau! Chúng ta sẽ nói về việc này sau!"

Ruler hét lớn, phát thanh gurom lên trước:

"Các Anh Linh, mau theo Trẫm tiến lên trước, tiêu diệt Caster! Rider Thật, ông sử dụng Bảo Khí của mình nhốt bọn hán lại bên trong Cổ Hũ Kết Giới của ông."

"Có được không vậy?"

Iskandar xoa cằm hỏi, đồng thời nhớ lại ngọn núi mà tối hôm hán lần đầu gặp Prelati hán đã triệu hồi ra. Ngọn núi đó quả thực là quá chân thật.

"Được!"

Ruler khẳng định:

"Bảo Khí - Đại Huyền Áo - của hán chỉ là tạo ra ảo giác. Sức mạnh của nó có thể nhầm lẫn là sánh bằng với Cổ Hũ Kết Giới, tuy nhiên lại không thể mạnh được bằng với một Cổ Hũ Kết Giới chân chính."

Với lời khẳng định chắc nịch đó, ông đã thuyết phục thành công Iskandar. Gilgamesh neho mắt mỉm cười, tuy nhiên anh không nhìn về phía Ruler mà nhìn về phía cái lỗ to bự chẳng nằm trên bầu trời, tự nhủ thầm:

"Hiểu rồi, xem ra thứ này là một cái bẫy ruồi. Hừ, chỉ có ta cùng với người làm vườn của ta mới được phép bẫy lũ ruồi nặng vo ve trong khu vườn của mình."

Hiển nhiên, cũng giống như Ruler, anh đã nhận ra được gì đó.

"Oanh!!!"

Đột ngột, Tần Thủy Hoàng phóng lên trước, thanh gurom tuốt trần tỏa ra ánh sáng rực rỡ trên mặt nước. Bằng cách nào đó ông có thể đứng được ở trên mặt nước, Saber cũng có thể nhưng đó là vì cô ta được thủy thần phù hộ.

"Bảo Khí. Đội Quân Đế Vương - Ionian Hetairoi"

Iskandar hét lớn, đột nhiên bão cát vùn vủ bao phủ quanh bờ sông biến toàn bộ con sông đột nhiên trở thành một cái hoang mạc khổng lồ. Tốc độ thi triển lúc này có thể nói là nhanh hơn nhiều so với lúc ông thách đấu Darius.

Hiển nhiên, có lẽ bởi vì gánh nặng lên ông nhẹ hơn nhiều - ông không triệu hoán đội quân của mình.

"Rider - mạng của người chắc chắn sẽ là của ta."

Gilgamesh tựa người vào ghế, trầm nghĩ, kể đó anh lại nhìn về phía Heracle và Saber, hơi gật gù. Anh còn chẳng thêm đoái hoài gì tới Vlad Đế Tam, mặc dù Ruler khiến anh phải nhìn lại một lúc lâu.

Ruler, Saber, Heracles cùng Iskandar đồng loạt lao lên. Mặc dù thế Vlad Đế Tam và Gilgamesh vẫn bình chân như vại, không tỏ vẻ chú ý tưởng nào lao lên phía trước. Sức mạnh của Lệnh Chú sẽ phai nhạt theo thời gian, đặc biệt đối với những Anh Linh hùng mạnh cỡ Vlad Đế Tam và Gilgamesh.

"Choeng!!!!!"

Ruler lao tới phía Francois Prelati, anh nhảy nhót liên tục tránh khỏi những đòn kiếm pháp hoa mỹ của ông. Saber lao tới với tốc độ đáng kinh ngạc của mình, trong nháy mắt tiếp cận Francois Prelati, vung ra một nhát kiếm thứ đáng lý sẽ lấy đầu của anh ta. Tuy nhiên ngay sau đó, một thanh kiếm hắt văng lưỡi kiếm của nàng ra.

Nàng kinh ngạc, một đường kiếm pháp có thể ngăn chặn lại nàng thì người sử dụng nó hẳn phải là một kiếm sĩ bậc thầy. Tuy nhiên lúc nàng ngoái nhìn lại xem đó là Anh Hùng phương nào vừa ngăn cản nàng, thì chợt nàng run rẩy trong cơn phấn nộ tột cùng.

"Vua Arthur, cô sẽ không đi tiếp, mà sẽ dừng bước tại đây. Dưới lưỡi kiếm của ta, hiệp sĩ Gilles này!"

Gilles, người đã từ bỏ thân phận là một Caster, lúc này đang giờ lên một lưỡi kiếm đối diện thẳng với lưỡi gurom của nàng.

Mặc dù để lộ thân phận một Anh Linh là điều tối kỵ trong một cuộc chiến như Cuộc Chiến Chén Thánh, nhưng Saber đã không còn quan tâm nữa. Đẳng nào nàng cũng biết gã là ai rồi. Nhưng thứ mà nàng quan tâm, lại là cái danh hiệu của gã.

"Hiệp sĩ?"

Saber hoàn toàn giật run người:

"Người tự xưng mình là một hiệp sĩ?"

Hiệp sĩ trong triết lý của Saber, phải là những người can trường, không ngần ngại hi sinh tính mạng chính mình để cứu giúp thế gian. Đó là những người vĩ đại, từng người đều có thể được ghi vào trong những trang sử sách, là hình mẫu sáng ngời danh giá.

Vậy Gilles là cái gì? Một tên điên loạn, loạn trí, hoàn toàn không quan tâm đến sinh mạng người khác. Vậy mà hắn cũng dám tự xưng là hiệp sĩ.

"Người không phải là một hiệp sĩ."

Saber run rẩy - không phải vì sợ mà là vì giận dữ - vung kiếm, nói:

"Người có thể cầm kiếm, có thể mặc giáp, cưỡi ngựa, nhưng người sẽ chẳng đời nào trở thành một hiệp sĩ."

"Ngược lại."

Gilles hát kiếm đáp trả lại nàng:

"Ta được biết đến trong sử sách như vị anh hùng cứu quốc, vua Arthur. Vị hiệp sĩ đã từng đồng hành cùng với Jeane D'Arc cứu rỗi nước Pháp. Và khi đạt được Chén Thánh, ta sẽ đem nàng quay trở lại."

"Được!"

Saber 2 tay nắm chặt lấy thanh kiếm, lạnh lùng nói:

"Nếu thế, hãy cùng ta quyết chiến một trận cuối cùng."

Sau đó, hai lưỡi kiếm chạm vào nhau. Ánh lửa vang lên tung tóe, trận chiến giữa hai Anh Linh cày xới mặt đất, khiến cho mặt đất tràn ngập những lỗ hổng.

"Quả thực là một kiếm sĩ cừ khôi."

Saber lạnh lùng nói, trong lúc đó, nàng vẫn không ngừng tìm kiếm những lỗ hổng trong kiếm pháp của Gilles - Saber:

"Đáng tiếc, người lại là..."

Nhưng khi nàng còn chưa kịp hoàn thành nốt câu nói, mặt đất đã rung chuyển dữ dội. Thế rồi nàng nhận ra không phải mặt đất đang rung động, mà là chính bản thân Cổ Hũu Kết Giới đang rung động, mặt đất của nó tràn đầy từng nét nứt toác, bầu trời bị xé ra làm đôi.

Saber quay sang nhìn mấy người Ruler, nhận ra lúc này bọn họ đang bao vây lấy Francois Prelati. Tuy nhiên bằng một cách nào đó, tất cả mọi đòn đánh, dù là của Ruler, lẫn Heracles đều không thể chạm được đến anh ta.

Không phải anh ta né được mọi đòn, mà là tất cả mọi đòn đánh đều xuyên qua anh ta, giống như thể anh ta là một ảo ảnh vậy. Nhưng từng thứ của anh ta, từ lời nói cho tới hành động đều vô cùng chân thật.

Nếu đó là ảo giác, vậy thì khả năng Ấn Dấu Hiện Diện của anh ta phải ở mức cao nhất. Tuy nhiên nghĩ lại do anh ta sở hữu một Bảo Khí cho phép biến ảo ảnh thành hiện thực, dù là tạm thời, thì có lẽ cũng không quá khó.

"Ha ha ha ha ha."

Francois Prelati cười lớn:

"Master sẽ vui lắm đây. Loại bỏ cùng một lúc 6 Anh Linh. Chà, nếu đây là Cuộc Chiến Chén Thánh bình thường thì ta sẽ thắng rồi, nhưng..."

Anh nhún vai. Chợt, một luồng khí tức kinh dị bùng nổ từ cuốn sách anh đang cầm trên tay, cái hồ trên bầu trời càng lúc càng run rẩy kịch liệt, dường như bắt đầu xoay tròn.

"Ồ không!"

Gilgamesh lắc đầu, anh hiếm khi tỏ rõ vẻ nghiêm trang tràn đầy sát khí như này:

"Người sẽ không!"

"Có đấy!"

Prelati cười lớn, anh nhận ra được bằng cách nào đó, Vua Anh Hùng đã nhận ra được Bản Chất Bảo Khí của anh:

"Nhà vua, xin mời Ngài rời khỏi khu vườn của Ngài, cũng chính là thế giới, và tiến vào trong đầm lầy."

Kể đó, họ biến mất. Không chỉ Prelati, Gilgamesh, mà còn cả Ruler, Saber, Heracles, Vlad Đệ Tam lẫn Iskandar. Tất cả bọn họ đều lặng im không một tiếng động biến mất, chỉ để lại một cuốn sách tro tro giữa hoang mạc, và một vị hiệp sĩ trung kiên, bạn của Prelati, canh giữ cuốn sách đấy.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 275: Enuma Elish

Iskandar kinh ngạc hết lớn trong khi bản thân ông đang bị kéo giăng ra khỏi Cổ Hũu Kết Giới của mình:

"Đây cũng là một Cổ Hũu Kết Giới. Cổ Hũu Kết Giới của chính Caster!!!"

Do là Caster, cho nên sức mạnh của Cổ Hũu Kết Giới của Prelati mạnh hơn so với của Iskandar. Đồng thời tuy rằng Bảo Khí của Iskandar được tạo thành từ ý chí của 1 vạn Anh Linh dưới trướng, nhưng lần này ông lại không triệu hồi đội quân ra.

Cho nên, một cảnh tượng kì dị xuất hiện, một Cổ Hũu Kết Giới xuất hiện bên trong Cổ Hũu Kết Giới, và các Anh Linh này đều bị kéo vào bên trong nó.

"Nói cho chính xác."

Tần Thủy Hoàng - Ruler lạnh lùng nói, nhìn màn đêm đen kịt xung quanh:

"Nơi này là một nửa Cổ Hũu Kết Giới. Một không gian độc lập, nhưng lại kết nối với một nơi nào đó. Rất có thể đó mới thực sự là Bảo Khí của hân. Bằng chứng là Trẫm đã không còn cảm nhận được Bảo Khí của mình nữa."

Bảo Khí của ông là một Bảo Khí cấp độ B+, nhưng nó không thực sự mạnh ở uy lực, mà nằm ở tầm thi triển. Bảo Khí của ông được cho là có thể vươn dài ra tới tận toàn thế giới, bảo hộ mọi người trong nó và tách ly với mọi thứ ngoài hành tinh.

Bảo Khí của Prelati cho phép anh ta tạo nên một Cổ Hũu Kết giới đặc thù, không phải mô phỏng theo bất kỳ nơi nào anh từng sống, mà là một nơi. ngoài hành tinh, tràn đầy hỗn loạn. Hiện tại, bọn họ đang bị kéo vào trong Cổ hũu kết giới đó.

"Thôi thì.."

Bất chợt, từ trong màn đêm đen kịt cất lên tiếng cười sung sướng của Francois Prelati:

"Hãy đi tới vùng đầm lầy của thế giới này."

Thế rồi, khung cảnh xung quanh bắt đầu thay đổi. Mặt đất dưới chân họ.. không, bóng đêm dưới chân họ bắt đầu thay đổi. Mặc dù từ trước tới giờ họ nhận thức rất rõ ràng rằng mình đang liên tục di chuyển, hoặc mặt đất dưới chân họ đang liên tục di chuyển, nhưng lúc những hình dáng mờ ảo xuất hiện quanh họ, ai cũng giật mình.

Chúng quá thật.

Yêu ma trong buổi đại tiệc, một cuộc diễu hành giữa công viên giải trí bỏ hoang, trẻ em la liệt chết khát chết đói, một bầu trời đầy ắp ánh sao trải dài vô tận, một thành phố xinh đẹp đến mức có thể gọi là mảnh đất hoàng kim, bóng hình của một thánh nữ phi qua giữa nơi đồng không mông quạnh, những xác chết hiệp sĩ chất đồng trải dài đến tận cùng Trái Đất. Tất cả đều trông chẳng khác gì thật.

Và cuối cùng, những con quái vật quá đồi kinh tởm đến mức chẳng lời nào tả nổi cũng xuất hiện. Những con quái vật mà Caster - Gilles đã triệu hồi ra, và những con đã xuất hiện ở bên bờ sông lúc này.

Chỉ duy nhất một điều khác biệt, chúng là thật!

Cảm giác bị kéo vào trong Cổ Hũu Kết Giới kia đã ngừng lại, nhưng lúc này một cảm giác kinh tởm tràn qua tất cả Anh Linh nơi đây. Đang bao vây bọn họ là một đám, hàng ngàn, hàng vạn những con quái vật giống như đã xuất hiện ở bờ sông. Đằng sau chúng là những con quỷ biển, những con quái vật giống như những đồng thịt mọc ra con mắt.

Trên bầu trời lại có những con sứa, hoặc những con cá đuối trông cũng kinh tởm không kém đang bay lượn. Tất cả đều đang nhắm về phía bọn họ.

Ở phía xa tận cùng của chân trời, một tòa thành đồ sộ mờ ảo hiện ra. Trông nó hết sức hoành tráng, không lời nào tả nổi, nhưng mỗi khi một Anh Linh nhìn qua đều có cảm giác rợn người.

Nó quá kì dị, kiến trúc của nó giống như được tạo ra từ những khối nửa thịt, nửa vật liệu kim loại, hình dáng xoắn ốc của nó.. vô số những xoắn ốc, những cái xoắn ốc này lại xoắn lại với nhau, khiến cho ai nhìn vào nó cũng đều đẩy lên một cảm giác: Thứ này thật cuồng loạn, điên rồ.

Nói chung là hỗn loạn.

Francois Prelati ngoái nhìn về phía tòa thành, lòng tràn đầy mơ ước. Cổ Hũu Kết Giới này chính là mô phỏng lại một tòa thành anh đã nhìn thấy trong ảo giác: hóa sinh của sự cuồng điên của chính thế giới: Yêu Loa Thành.

"Con chó hoang!"

Gilgamesh, lúc này đã ra khỏi con tàu chiến của anh, nhưng vẫn đứng trên không trung bằng một loại Bảo Khí nào đó, nói khiến cho Francois Prelati không thể không ngoái nhìn anh:

"Người dám kéo ta vào nơi nhơ nhớp này, thậm chí hít thở không khí nơi đây cũng là một điều sỉ nhục với ta. Có bất cứ biện hộ nào cho hành động của mình không trước khi ta giết người?!"

Dễ hiểu thay, chỉ nhìn vào đám quái vật cũng đủ thấy sự kinh tởm của nơi này chứ đừng nói là tiếp xúc với chúng.

"Chà, chỉ là trò đùa của một thằng ngốc thôi, thưa Bộ Hạ."

Francois Prelati cúi mình "kinh sợ" nói, đồng thời mỉm cười.

Câu nói thì có vẻ anh đang cầu xin nhà vua sự tha thứ bằng cách tự gọi mình là một thằng ngốc, nhưng điệu bộ thì không như thế.

"Ngu xuẩn! Đem đến tiếng cười cho kẻ khác đơn giản là bản chất của một thằng ngốc!"

Gilgamesh cười nhạt, nhưng tiếng cười tràn ngập sát ý:

"Bản thân thì tự nhận là một thằng ngốc, nhưng miệng thì lại phun ra cái lời thô kệch xin ta thứ tội cho sự ngu si của mình. Người thậm chí còn chẳng phải là thứ hạng-ba rẻ tiền, ngay cả việc người tự gọi bản thân là một thằng ngốc cũng không thể chấp nhận được! Người không gì hơn là một thằng vô học say sưa trong sự lập dị của bản thân!"

"Gã này.."

Iskandar lắc đầu nhủ thầm:

"Có quan điểm rất đậm chất "hắn" về những thằng ngốc đó."

Saber không ý kiến, Heracles và Vlad Đế Tam chỉ cười nhạt. Ruler vẫn chăm chăm nhìn xung quanh, không để ý đến chuyện khác.

"Ha ha ha ha ha.."

Francois Prelati cười lớn:

"Hỡi các Anh Linh và.. Nhà Vua đây, hãy đối phó với bầy giòi bọ vậy. Và sau đó.."

Ngay sau đó, anh biến mất trong một tích tắc, để rồi xuất hiện trong một hình thù mà chỉ có thể miêu tả bằng..

"Một con thú đáng ghê tởm."

Gilgamesh nhận xét, nhưng sự thận trọng trong mắt anh không giảm, ngược lại tăng lên.

"Con thú" vừa mới xuất hiện không khác gì một con ác quỷ. Đương nhiên nó không phải một con ác quỷ mà mọi người hay tưởng tượng, mà là một sinh vật tượng trưng cho sự hỗn loạn và suy đồi.

Trông nó gần giống người, nhưng lại có cánh dơi, mắt nó to hơn hẳn người bình thường, gần giống mắt ruồi. Miệng hắn kéo dài tận mang tai, trong hàm đầy răng nanh sắc nhọn. Các ngón tay biến thành một thứ trông gần giống như chân côn trùng.

Không khác gì một người không lồ lai ruồi.

"Các người có thể đối phó với ta, như là Boss cuối!!!"

Bảo Khí: Chân Thân Ma Quỷ.

Truyền thuyết kể rằng Prelati tiết lộ hình dáng của Beelzebub với người bạn chí thân, hoặc người đó là hiện thân của Beelzebub cùng với nòi giống mà

Prelati vốn có và bị biến thành một Bảo Khí.

Việc sử dụng Bảo Khí này kích thích thần tính trong người anh ta, tuy nhiên chỉ ở mức hạng E- do là huyết mạch của vị thần bị trục xuất.

"Này.. cái thứ đó"

Saber lên tiếng, Heracles tiếp lời:

"Không sai, so với thứ này, con quỷ biến chẳng là cái thá gì. Hơn nữa, mọi người có nhận thấy không? Ở nơi này, ma lực của chúng ta đang bị rút cạn nhanh chóng."

Mặc dù ma lực tạo thành nên Heracles, vì nguồn gốc của ma lực là Trần Ngọc Lâm, cho nên rất dồi dào và không tiêu hao quá nhiều, nhưng anh vẫn cảm nhận ngay được sự khác biệt.

Khả năng cao là lượng ma lực bị rút đi này sẽ thành nguồn bổ sung cho Caster Giả bổ sung năng lượng, hoặc để duy trì Cố Hữu Kết Giới. Việc duy trì một lúc hai Bảo Khí cấp độ này quả thực dù là ai thì cũng vô cùng tốn sức.

"Ha ha ha ha ha.."

Gilgamesh cười lớn tiếng:

"Thách đấu? Ngươi? Còn chẳng đáng để ta liếc mắt nhìn."

Kể đó, Gilgamesh nghiêm mặt lại:

"Nhưng dám lời ta đến nơi bản thủ này, thì lại là một chuyện hoàn toàn. Ta sẽ xử lý ngươi, không phải như một đối thủ, ngươi còn chẳng đáng là thứ mà ta gọi là tạp chủng, mà giống như ta đập chết một con kiến vậy!"

Kể đó, Gilgamesh giơ tay lên, trên tay anh đã xuất hiện một chiếc chìa khóa màu vàng chói. Anh tra nó vào trong không khí, chợt không khí rung lên.

Archer, với chiếc chìa khóa trên tay, mở con đường dẫn tới kho tàng từ không trung. Tuy nhiên, anh không triển khai Gate of Babylon. Thứ anh lấy ra chỉ là một thanh kiếm.

Nó là một vũ khí với hình dạng cực bất thường. Có những rãnh nhỏ trên lưỡi kiếm, một phần bảo vệ tay và độ dài thì tương đương với những thanh trường kiếm thường thấy. Nhưng phần quyết định là ở chỗ, thứ vũ khí này đã chênh đi quá xa so với một vũ khí sắc bén thông thường.

Nó giống như một thanh kiếm 'cùn' với ba phần hình trụ được phân cắt rõ ràng, và ở đỉnh được đính một vật hình xoáy. Ba chiếc trụ ấy giống như những cối xay, từ từ quay tròn xen kẽ nhau.

"Ta biết, bạn của ta."

Gilgamesh vuốt ve "thanh kiếm" như thể nó là bạn của mình trong rất lâu trước:

"Ngươi rất giận dữ vì bị gọi ra chỉ để đối phó với một con quái vật kinh tởm. Nhưng ta cũng giận dữ không kém, khu vườn của ta bị lũ quái vật tàn phá, ta chẳng thể ngồi lơ được."

"Chuẩn bị đi, con thú mạn đại kia."

Ánh mắt của anh chĩa thẳng về Francois Prelati, kẻ đang nhủ mưu nghi hoặc nhìn thanh kiếm kì quặc:

"Hãy hi vọng ngươi có thể đạt được cái chết, vì nếu ngươi còn sống, ta sẽ cho ngươi hối hận vì dám buộc ta phải dùng tới EA, toàn bộ khí cụ nhân loại tạo ra sẽ đem tới cho ngươi nỗi đau đớn tột cùng!"

Lạnh lùng, anh tuyên bố:

"Tới đây, Enuma Elish!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 276: Enuma Elish 2

Cú chém của Quai Ly Kiếm EA khiến cho trời đất rung lên.

Ea – vị thần của đất và nước, vị thần từ thần thoại Lưỡng Hà cổ đại, vị thần chia cắt thiên đường và mặt đất.

Được đặt theo tên thần, Quai Ly Kiếm là một bảo khí cổ xưa, có từ thuở khai thiên lập địa trong Ki nguyên Thần thánh. Điều mà thanh kiếm ban sơ đã làm, không gì khác, là chia cắt thứ vô định hình trước đó ra thành Thiên đường và Mặt đất, chính nó đã tạo ra những khái niệm ấy.

“Hãy tới đây và chiêm ngưỡng Enuma Elish!”

Thiên đường gào thét còn Mặt đất rung chuyển.

Một lượng ma lực khổng lồ được giải phóng, nghiền nát những quy luật của không gian. Mũi kiếm của Gilgamesh không nhằm vào lũ quái vật, cũng như những Anh Linh xung quanh, hoặc Francois Prelati, mà nhằm vào chính thế giới này.

Không, không chỉ mặt đất, vết nứt đó lan ra không khí xung quanh, bóp méo không gian và hút lấy khí quyển. Các khu vực xung quanh bị cuốn vào không gian vô tận bởi một cơn gió dữ dội.

Quai Ly Kiếm của Vua Anh Hùng, đòn tấn công của nó không chỉ xuyên thủng mặt đất, mà còn xuyên thủng cả thế giới, lan tới tận bầu trời. Nó đánh trúng đầu, hay lực đánh như thế nào, bấy nhiêu đều vô nghĩa khi đem ra thảo luận.

Gần như mọi thứ trong phạm vi ảnh hưởng đều bị nuốt chửng, biến mất vào khoảng không đang trào lên.

Trước khi thanh kiếm đó được vung lên, mọi thứ không gì hơn là hỗn loạn, vô nghĩa.

Sau khi nó vung lên, một chân lý mới đã chia cắt, định hình bầu trời, biển cả và mặt đất.

Mặt đất run rẩy, nứt toác ra, nuốt trọn toàn bộ lũ quái vật cùng lũ quỷ biển. Những dòng nước đỏ ứa tôm lợm đỏ xuống như thác nước xuống vực sâu không đáy. Lúc quái vật đang bay lượn trên bầu trời bị hút vào trong những lỗ đen rạch ngang dọc trên đỉnh đầu, phát ra những tiếng kêu náo nê.

Đây, không nghi ngờ, chính là sức mạnh một Bảo Khí Diệt Thế.

Ruler lúc này đã sững sờ, ông hí hóp mắt nhìn về phía Gilgamesh, đồng thời vươn tay ra, trên thân toàn bộ các Anh Linh ngoại trừ Prelati, bao gồm cả Gilgamesh nổi lên một lớp khiên chắn sáng rực rỡ.

Lớp khiên này che đôi đòn đánh của vị vua Anh Hùng, nói chính xác hơn nó hoàn toàn bỏ qua sát thương của lượng ma lực khổng lồ đó, khiến cho toàn bộ các Anh Linh này đều không hề hấn gì trước Enuma Elish.

Ngoại trừ Prelati.

"Á Đù! Cái..."

Prelati - trong hình dáng một con quỷ khổng lồ hét lớn bằng giọng the thé, kể đó nó giơ cả hai tay ra, một bông hoa khổng lồ tạo thành từ nước trong suốt được tạo nên trong tay nó, ngay sau đó bông hoa này bao phủ toàn thân Prelati, bảo hộ hắn.

Rõ ràng đòn đánh của Vua Anh Hùng hoàn toàn khiến anh bất ngờ, vì anh chỉ lúng túng tạo ra một lớp khiên, thứ nhanh chóng vỡ vụn trước uy lực kinh thể hải tặc của Enuma Elish.

Vị Vua Anh Hùng hoàn toàn giận dữ, sát thương của Enuma Elish hoàn toàn không tập trung vào lũ quái vật tạt nham xung quanh - dù lúc này đã chết như ngã rạ, hay các Anh Linh, từng dòng xoáy của hư không co lại thành giống như một mũi thương, lao thẳng về phía Prelati.

Gilgamesh thì thế. Các Anh Linh khác cũng chấn động không kém khi chứng kiến Enuma Elish, mặc dù Heracles thì hơi có chút ngấm ngấm, một lần God Hand cho thứ này là quá đủ.

Tuy nhiên phản ứng của Saber là rõ ràng nhất. Nàng lúc này đã hoàn toàn điên đảo, không phải vì đòn đánh kinh khủng tới ngập trời của Gilgamesh, mà là vì ma pháp bảo hộ của Prelati.

Đòn ma pháp của anh ta dường như mạnh hơn bình thường, một phần vì thuộc tính Caster của anh ta, phần khác... một thứ sức mạnh kì bí lan tỏa trong xung quanh, khiến cho cơn giận dữ của Saber lên tới đỉnh điểm.

"Hắn không thể nào là..."

Saber gằn giọng, tay nắm chặt thanh Excalibur:

"Học trò của tinh linh vùng hồ được!!!"

Prelati đột nhiên gầm rít lên một tiếng, toàn thân bỗng chốc biến lớn. Cùng lúc này, dòng xoáy hư không va chạm vào thân thể Prelati, xé hắn ra làm đôi. Nhưng nhanh chóng, thân thể của hắn hóa thành một thứ dạng như sương mù rồi biến mất.

"Áo ảnh!?"

Ánh mắt của Vua Anh Hùng rực đỏ, anh cười lớn:

"Ngu xuẩn!! Không một thứ ảo ảnh nào qua được đôi mắt ta."

Ngay kể đó, dòng xoáy hư vô sau khi chọc thủng thân thể ảo ảnh của Prelati, liền chuyển hướng đâm thẳng vào một chỗ gần đó. Hiện ra ở vị trí đó - chính là Prelati trong hình dáng quái thú. Anh lúc này đã không còn vẻ ngạo nghễ nữa, mà là vô cùng cẩn trọng.

Anh mở tay ra, bên trong bàn tay không lồ là một cuốn sách với bìa da người. Không sai, chính là Bảo Khí - Yêu Loa Thành Giáo Bản!

Một lượng ma lực kinh khủng bùng nổ dưới chân Prelati, kể đó nền đất dưới chân anh giống như thể được níu giữ lại, hoặc lấp đầy bởi một đồng thịt, thứ trong nháy mắt lớn lên thành một con quái vật còn to hơn cả Prelati - và đó là anh đã to ngang bằng với mấy con quỷ biển rồi.

Con quái vật này hình dáng như cây nấm, không tay không chân, mọc ra vô số u cục hình dáng như cái miệng, nó gầm lớn một tiếng trong lúc lĩnh trọn một đòn của Enuma Elish.

Ma lực từ cú đánh tỏa ra khắp không gian, nổ tung giống như một vụ nổ bom nguyên tử vậy.

Cổ Hũu Kết Giới, dù là của Prelati hay vẫn là của Rider Ikarus đã triệu hồi trước đó đều biến mất. Bị xé nát, xé vụn và nghiền thành từng mảnh nhỏ, và tất cả các Anh Linh đều được hiện ra trở về bên bờ sông, những sự méo mó uốn lượn trong không gian một lần nữa trở lại bình thường.

Gilles - Saber lúc này đang đỡ lấy một Prelati toàn thân đầm máu, cánh tay trái đã rách rưới gần hết. Tuy nhiên tay phải của anh vẫn còn giữ nguyên cuốn Yêu Loa Thành Giáo Điển, Bảo Khí đã gây nên cái sự vụ tối nay.

"Hê, có vẻ tui còn sống!"

Prelati nở một nụ cười nhạt, giờ tay còn lại lên. Đột nhiên, một mũi tên mang theo uy lực vượt cả tốc độ âm thanh lao tới, đâm xuyên qua cuốn sách, kể đó nó lại bay vòng ngược lại theo đường cong, mang theo cuốn sách đi ra ngoài bờ sông.

Những vầng sáng đang bao phủ bờ sông bỗng chốc uốn lượn, kể đó chúng phình lớn ra, chộp về phía cả mũi tên lẫn cuốn sách, mũi tên thì tiếp tục lao tới, còn cuốn sách bị giữ lại trong quảng sáng kia.

Ngay sau đó Ruler xuất hiện bên cạnh đó, vươn tay ra cầm lấy cuốn Yêu Loa Thành Giáo Điển.

Chính vào thời điểm ông chạm vào cuốn sách, không một tiếng động, không một thứ ma lực toát nên, một ngọn lửa đột nhiên tràn ngập quanh cuốn sách, thiêu đốt nó thành tro bụi. Cuốn sách - thứ vừa là một lò nung ma lực với khả năng hồi phục kinh khủng thậm chí còn chẳng thể chống lại ngọn lửa này, biến thành một đồng tro tàn trong tiếng gào thét không cam lòng.

Kĩ năng của Tần Thủy Hoàng - hiện thực hóa truyền thuyết về ông ta: Thiêu Rụi Mọi Giáo Điển, thứ có thể vô hiệu hóa các Bảo Khí mang tính tri thức mà không mang nặng tính vũ trang. Hoặc như trong trường hợp này - ông thiêu rụi cuốn sách phép của Prelati.

"Đã xong. Mối đe dọa cho Thế Giới đã bị tiêu diệt."

Tần Thủy Hoàng nói, lạnh lùng và cao ngạo. Kể đó, ông phát tay biến mất, trở về hình dáng linh thể:

"Trẫm đã hoàn thành nhiệm vụ. Giờ thì, xin thứ lỗi."

"Chắc gã đó phải về khôi phục."

Heracles giờ tay lên, đem cây cung của anh về lại trạng thái linh thể:

"Gã đó có vẻ không có Master! Không ngạc nhiên nếu hiện tại hắn đang bị cạn kiệt ma lực, hôm nay hắn dùng Bảo Khí tận 2 lần rồi."

Prelati có vẻ bất ngờ, đồng thời cũng có vẻ tiếc nuối cuốn sách. Hoại Bảo Khí là một hành động có thể đề thăng phẩm chất của Bảo Khí, tạo nên một lực phá hoại kinh khủng. Thông thường phá hủy Bảo Khí hầu như là không thể, tuy nhiên luôn có vài ngoại lệ.

Trong hầu hết các trường hợp, Bảo Khí đã bị phá hủy sẽ không thể tái triệu hồi nữa. Chẳng trách Prelati lại làm khuôn mặt như vậy.

"Hừ! Vậy ra người đã sống sót, mặc dù người đã đem lũ quái thú mình triệu hồi ra làm vật thế mạng. Khá là tương đồng với một kẻ tạt chúng!"

Gilgamesh cười lạnh, không để ý tới các Anh Linh khác, anh ngồi trên ngai vàng của mình trên chiếc thuyền bay, lạnh nhạt nói:

"Hi vọng là người đã sẵn sàng để chịu đựng nỗi thống khổ nơi địa ngục trần gian!"

"Ồ không phải chứ?"

Prelati le lưỡi:

"Cho tui miễn vụ đó đi mà."

Thân thể anh dần dần biến mất, rõ ràng là trở lại trạng thái linh thể, chuẩn bị đào tẩu. Có vẻ anh rất tin tưởng Gilles sẽ bảo vệ được anh chống lại các anh linh có khả năng sát thương tới linh thể.

"Khoan đã!"

Chợt, Saber hét lớn, ánh mắt nàng tràn ngập phần nộ nhìn về phía Prelati:

"Người là gì của tinh linh vùng hồ?"

Câu hỏi khiến cho Prealti sững sờ, chợt anh nhớ lại truyền thuyết về Vua Arthur - người nhận được thanh Excalibur từ tay tinh linh vùng hồ, mỉm cười.

Trong các kỹ năng của Prealti, ngoại trừ các kỹ năng của Caster, còn có một kỹ năng tự động kích hoạt của chính bản thân anh: Học Trò của Tinh Linh Vùng Hồ. Kỹ năng này cho phép các ma pháp của anh ta mạnh mẽ bất thường, đồng thời nó cũng là biểu tượng cho việc anh từng được tinh linh vùng hồ giáo dục về ma pháp.

Hoi bất thường chính là - cùng một tinh linh với tinh linh đã trao thanh kiếm cho Vua Arthur.

"Chà."

Francois Prelati nháy mắt, giọng nói vọng lại trước khi biến mất:

"Tui sẽ không nói đâu. Đó là bí mật, nhưng mà cô có thể hỏi chính miệng các sếp đó. Biết đâu giờ này họ đang tới tận đây để trợ giúp cô thì sao? Mà cũng có khi không, thời đại này làm gì còn đủ những điều huyền bí để làm nguyên liệu cho họ vượt đại dương từ cái hồ đó nữa?"

"Ý tui là.. ai mà biết được chứ?"

Kể đó, anh biến mất trong hình dạng linh thể. Sau đó là Gilles cũng biến mất theo trong một đám mây vàng.

"Ha ha."

Iskandar cười thầm nhìn về phía Vua Anh Hùng, hỏi:

"Chà, vị vua vĩ đại lại để cho kẻ tội nhân chạy trốn trước mắt đấy!"

"Cẩn thận lời nói, hỡi tạp chủng. Kẻ nào giết chết nhà vua phải chết!"

Gilgamesh không kiên nhẫn gõ lên ngai vàng của mình, giọng nói tràn ngập một thứ sát ý vô hình:

"Thứ đó đã biến mất từ khi bị mất quyền sách. Thứ ở lại chỉ là một ảo ảnh được duy trì trong thoáng chốc. Chỉ có thứ tạp chủng như người mới không nhìn ra, chứ chẳng có ảo ảnh nào có thể qua được đôi mắt này cả."

....

Thấy đối phương không thích đùa và đôi mắt đỏ rực màu hồng ngọc ngập tràn sát khí, Iskandar cười cười siết dây cương lũ bò thần rồi gia tăng khoảng cách giữa họ:

"Lần tới sẽ phân thắng bại, Vua Anh Hùng. Chủ nhân của Chén Thánh, ta nghĩ, có lẽ sẽ được quyết định bởi trận đấu của hai ta."

Những người duy nhất xứng đáng làm chủ Chén Thánh là các Anh Linh ở đẳng cấp "Vua". Như vậy, nghĩa là chỉ một trong hai người là Vua Chính Phục hoặc Vua Anh Hùng. Rõ ràng, bản thân Iskandar vào thời điểm này vẫn tin chắc vài điểm đó.

Nếu có ai có thể khiến ông suy tư, có lẽ là người chiến binh vô song lưng lẩy Heracles.

"Rốt cuộc sẽ thế nào?... Rider, ta còn chưa quyết định liệu người có phải kẻ duy nhất xứng đáng được nhận báu vật tối thượng từ ta đâu."

Gilgamesh lăm lăm, trong tâm anh vẫn còn 2 Anh Linh nữa. Một kẻ đủ mạnh mẽ để khiến anh tò mò, và một kẻ khác, sự hứng thú của anh đã dồn hết vào cô.

Chính xác hơn, là cái thứ ánh sáng vô song của lý tưởng của cô.

Trong lúc Gilgamesh suy tư, lúc này, mỗi một Anh Linh, mỗi một Master trong Cuộc Chiến này đều có những suy tư khác nhau. Và cả những người đã từng là Master nữa cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 277: Assassin - Đột kích

Trần Ngọc Lâm cùng với Heracles lúc này đang quay trở về từ khách sạn. Trên đường đi hắn vừa lắng nghe những thông tin của Heracles về các Bảo Khí của các Anh Linh. Hắn đặc biệt chú ý tới Quai Ly Kiểm EA của Vua Anh Hùng và Excalibur của Saber - Vua Arthur.

Ngoài ra, Bảo Khí của Francois Prelati đã không còn đáng ngại do bị hủy diệt. Saber Gilles de Rais, không sai, Caster Gilles đã bằng cách nào đó biến thành Saber. Hắn điều này có liên quan tới việc không có thấy Saber thứ hai được triệu hoán ra.

Chợt, hắn dừng sững lại, nhìn chăm chăm vào một cái điện thoại, loại điện thoại này là điện thoại từ tận thời của hắn, quanh đây không có bán, cho nên cũng thu hút không ít ánh mắt, nhưng hắn không có quan tâm.

Từ lúc trở về từ bờ sông, hắn một mực cầm trên tay cái điện thoại này.

"Không sai!"

Trần Ngọc Lâm gật gù, thông qua liên kết tâm trí kết nối với Heracles trong trạng thái linh thể kế bên:

"Đã có một Anh Linh nào đó tiến vào khách sạn này!"

"Cái gì?"

Heracles kinh ngạc, hắn đâu có nhận ra bất cứ dấu tích gì? Mặc dù biết rằng Trần Ngọc Lâm, Master của hắn chỉ có một thân Man Lực là giỏi, tạo kết giới kỹ thuật chẳng đáng nói tới, nhưng làm sao có thể nhận ra được?

Cần biết, hắn sở hữu kỹ năng Cảm Nhận Hiện Diện cấp A+.

"Ngạc nhiên sao? Nhìn đây!"

Trần Ngọc Lâm giờ lên màn hình, đồng thời đi tiếp, làm bộ như đang đi lại rất bình thường. Màn hình hiện lên 6 cái màn hình nhỏ hơn, tuy nhiên với thị lực của cả Heracles lẫn Trần Ngọc Lâm hoàn toàn có thể nhận ra được tất cả.

Mỗi cái màn hình đều là một quang cảnh khu vực, không phải 6 khu vực mà chỉ duy nhất 1 khu dưới 6 loại tầm nhìn khác biệt, Heracles nhận ra đây là quang cảnh từ camera, do Trần Ngọc Lâm lắp đặt mấy cái Camera ẩn lúc đầu, tuy nhiên hắn cũng không khỏi kinh ngạc: Lắp tới tận 6 loại camera chỉ cho một khu vực, quả là một kẻ vô cùng cẩn thận.

Một cái dường như là hình ảnh tầm nhiệt, một cái là sóng âm loại Radar, một cái là Camera bình thường, một cái khác là hệ thống đo lường chấn động, một cái là hệ thống camera nhìn đêm, và cuối cùng là một loại kì lạ mà hắn không có rõ ràng lắm.

"Đó là hệ thống dò linh lực."

Trần Ngọc Lâm nói trong đầu:

"Nhìn đây!"

Kể đó ngón cái hắn lướt qua hai hình ảnh loại Radar và dò linh lực, hiện về khoảng 1 giờ trước. Heracles nhìn thấy ở loại Radar, khác với các loại radar thông thường thứ này tạo nên một mô hình 3 d không rõ ràng lắm về môi trường xung quanh mà cụ thể là cái khách sạn.

Thi thoảng có những bóng đen đi ngang qua, Heracles đoán là người. Tuy nhiên một thời điểm cách đây một giờ đồng hồ, đột nhiên trong một cái nháy mắt có một bóng đen lấy một tốc độ kinh khủng lướt ngang qua rồi đột nhiên biến mất.

"Thứ này hoạt động khác với radar, nhưng cùng nguyên lý. Những cái camera này bao gồm 74 bộ thiết bị, mỗi cái đều là một bộ thu - nhận tín hiệu sóng, giống như cái mạng nhện."

Trần Ngọc Lâm từ tốn giải thích, trước khi tiến vào map Fate, thứ mà hắn có thể làm là mượn tạm một bộ camera từ chỗ của Mộ Dung Nguyệt:

"Bất kì vật thể nào xuất hiện trong này sẽ được tái đối chiếu với 5 hệ thống theo dõi còn lại. Nếu có bất kì sai lệch quá 3% nào sẽ tự động gửi lại phản hồi. Kỹ năng của Assassin cho phép bọn hắn che dấu sự hiện diện đi, nhưng rõ ràng hắn quá cẩn thận, không tiến vào trạng thái linh thể nên đã để lộ mình."

Do ở trong trạng thái linh thể rất bất lợi do thời gian thoát khỏi trạng thái linh thể sẽ không thể làm gì. Hơn nữa một số kết giới có những loại hạch tâm vừa có thể gây hại đối với linh hồn, lại chỉ có thể sử dụng lực vật lý để tác động, cho nên có vẻ Assassin đã lựa chọn phương thức đột nhập dưới dạng vật chất.

Không sai, chính là vũ khí chuyên đối phó ma cà rồng - Hắc Kiện.

Kirei nói, hoàn tất câu ngay trước khi lao về phía hắn:

"thì quả là không khôn ngoan, hoặc ngu xuẩn. Đặc biệt khi kẻ đó là một Master!"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 278: Trần Ngọc Lâm vs Kirei Kotomine

Kirei, đối thủ của Trần Ngọc Lâm hiện tại, một bậc thầy trong Bát Cực Quyền và các thế võ cổ xưa. Chiều hôm nay lúc ông ta cùng cha mình đang bàn bạc kế sách, chủ yếu là bởi vì tin tức có nhiều hơn 7 Anh Linh đã xuất hiện đã truyền ra ngoài và làm rùm beng cả cộng đồng pháp thuật.

Rất nhiều pháp sư đã quyết định đi tới thành phố này nuôi hi vọng trở thành một Master, và kết thúc bằng việc bị đuổi đi bởi Giáo Hội. Những kẻ thành công chui vào được đất nước này thì hoặc là đến đây và quá khiếp sợ trước cuộc chiến của các Anh Linh và bỏ chạy, hoặc là bị Vlad Đệ Tam biến thành ma cà rồng.

Và đó là khi Zouken Matou đến và tiết lộ rằng có một ma cà rồng, một Tử Đồ trở thành một Master. Hơn nữa là Master của một trong những Anh Linh mạnh nhất, Heracles, chiến binh huyền thoại. Một Anh Linh có thể một mình đánh bại 6 Anh Linh khác.

Mặc dù đem so với Gilgamesh thì ai mạnh hơn ai vẫn là câu hỏi, tuy nhiên chỉ riêng thông tin rằng Zouken Matou là một Master, cùng với một Tử Đồ cũng là một Master đã không thể dễ yên được rồi.

Trần Ngọc Lâm né tránh một cú ném - thực ra là rất nhiều cú ném - những thanh Hắc Kiện, thứ vũ khí tạo ra để chống lại Tử Đồ. Đồng thời, trên tay hắn cũng xuất hiện hai khẩu súng được hắn triệu hồi từ trong hòm Item, giương lên ngắm bắn.

Đối đầu với Hắc Kiện, hắn quyết định sử dụng vũ khí tầm xa.

"Cái.."

Kirei kinh ngạc thốt lên, trong nháy mắt tốc độ của ông tăng mạnh, né tránh một loạt đạn lao tới. Về phần Zouken Matou, lão hóa thành một đám mây cơn trùng cùng lúc loạt đạn của Trần Ngọc Lâm bắn tới.

Mặc dù bộ đồ Kirei mặc được thiết kế chống ma thuật và chống đạn, nhưng những viên đạn của Trần Ngọc Lâm không nhắm vào ngực như bình thường mà nhắm vào đầu cho nên vẫn phải né tránh.

"Người lấy đâu ra mấy khẩu súng đó?"

Kirei có chút lúng lúng. Ông không phải chưa từng đánh nhau với Tử Đồ, nhưng một con Tử Đồ dùng súng thì rất hiếm hoi. Hơn nữa cách Trần Ngọc Lâm lấy khẩu súng ra rất kì quái, cứ như thể hắn rút nó ra từ hư không vậy.

Ông từng nghe qua những con Tử Đồ sống quá lâu sẽ có những kĩ năng đặc biệt, như một con Tử Tông có cất chứa trong cơ thể 666 con thú, phải tiêu diệt hết cùng lúc mới coi như là đánh bại hắn.

Hiển nhiên là hắn lấy ra từ hòm Item. Do hắn bị "phạt" làm nhiệm vụ, cho nên hắn bị giới hạn các tính năng chỉ còn lại duy nhất hòm Item là hoạt động. Thậm chí đồ vật do hắn quy đổi từ Hệ Thống cũng bị giới hạn.

Tuy nhiên nếu là đồ do hắn kiếm được thì không sao.

"Ngu mới nói."

Trần Ngọc Lâm nói, búng ngón tay và thu hồi hai khẩu súng lại. Cùng lúc này, con Hydra đang ẩn mình ở dạng linh thể đột nhiên hiện hình, lao vút thẳng tới Kirei, người lúc này đang sững sờ sau khi bị Trần Ngọc Lâm "tập kích" bởi một loạt đạn.

Kích cỡ của con Hydra lớn hơn hẳn Kirei, gần giống một cái xe hơi, ba cặp răng nanh sắc lẹm tỏa ra khí độc của nó xé gió phóng thẳng tới trước mặt Kirei. Tuy nhiên tại thời điểm mà Trần Ngọc Lâm những tưởng gã đã không thể né tránh, đột nhiên tay ông chuyển động, kẻ đó 4 cái Hắc Kiện được phóng ra theo các hướng khác nhau, đâm xuyên qua những cái đầu con Hydra, máu văng tung tóe lên sàn gỗ.

Mặc dù độc bình thường còn chẳng tác dụng với gỗ, nhưng độc của con Hydra lại khiến sàn gỗ bắt đầu mủn ra. Rất có thể Kirei đã lập tức ngưng thở để không hít thở cùng một bầu không khí với con Hydra kia.

"Hydra."

Kirei lui về phía sau cùng lúc mà con Hydra hồi phục lại những vết thương, mấy cái Hắc Kị đã bị độc từ máu Hydra phá hủy lưỡi kiếm ma lực, rơi xuống nền đất. Kirei quay đầu nói với Zouken Matou:

"Thông tin của ông không có con Hydra này!"

"Chà."

Zouken Matou nói, giọng điềm nhiên như không có gì xảy ra:

"Ta không biết. Nhưng mà không quan trọng nhĩ? Đi lên nào.."

Hiển nhiên câu cuối cùng không nói với Kirei. Từ trên trần nhà, một khối trông gần giống như cục u đột nhiên phình ra, phá vỡ lớp gỗ phía trên trần nhà, để lộ ra một con sâu khổng lồ đang bò trườn bên trong, nó có những cái chân như chân nhện và kích cỡ thì giống như một cái xe hơi.

Con sâu khổng lồ rít gào, lao về phía Hydra. Tuy nhiên Trần Ngọc Lâm chỉ mất một tích tắc để nhận ra mục đích của nó không phải là giết chết Hydra..

Kích cỡ cùng khối lượng của con sâu khổng lồ rất lớn, nó lại lao từ phía trên, nháy mắt đẩy Hydra phá vỡ một bức tường ngay sau lưng nó, cả con sâu khổng lồ lẫn Hydra cùng lúc lao xuống mặt đất, cách đó mười mấy tầng.

"Chà. Cứ đó chắc chắn sẽ gây nên không ít người chú ý."

Trần Ngọc Lâm trầm trồ:

"Các người không ngại bị phát hiện về sự vụ này à?"

"Một kết giới đuổi người đã được giăng lên."

Rảnh tay - Kirei lập tức tiến về phía Trần Ngọc Lâm, trên tay đã có thêm mấy thanh Hắc Kị:

"Cho nên chúng ta không cần quan tâm tới tổn thất dân thường."

Cùng lúc này, ông lao thẳng tới chỗ hắn. Trần Ngọc Lâm nhảy bật về phía sau dự tính chạy đi qua cái lỗ hồng khổng lồ kia, nhưng lại bị ngăn cản bởi một đám côn trùng. Những con côn trùng này giống như những con chuồn chuồn, nhưng khổng lồ hơn và rõ ràng chân cùng với đuôi của nó vô cùng sắc bén.

Trần Ngọc Lâm nhú mày, một bên là Kirei đang liên tục tiếp cận, một bên là Zouken Matou người mà thời kì đỉnh cao của ông ta có thể đánh bại cả một Anh Linh.

Hắn thở dài, ké đẩy đột nhiên trên tay hắn xuất hiện một thanh đao khổng lồ, dài vài mét, rộng cũng hơn mét. Nói đó là một cái khiên cũng được mà một thanh đao cũng được. Cán của thanh đao này dài cũng phải cả mét.

Ngay khi thanh đao này xuất hiện, Trần Ngọc Lâm hai chân hơi lún nhẹ xuống, rõ ràng khối lượng của nó phải vài trăm cân.

Kirei nhú mày, ông đã nhận định sức mạnh của Trần Ngọc Lâm chính là cất giữ đồ vật của mình trong cơ thể, khi cần có thể lấy ra. Tuy nhiên một thanh đao khổng lồ như vậy... chiều dài của nó có lẽ phải gần 3 mét.

Trần Ngọc Lâm vung Yểm Đao lên, nhắm thẳng về phía Kirei. Tuy nhiên ông chỉ đơn giản bật nhảy lên, né khỏi cú chém đồng thời một chân đạp mạnh vào thân đao, đập nó vào tường.

Tuy nhiên cùng lúc, Trần Ngọc Lâm nửa người hơi nghiêng, tay hơi xoay chuyển khiến cho lưỡi đao chệch lên trên, nhắm thẳng về phía Kirei. Ké đẩy tay hắn phát lực, lấy thân làm trụ cột, chém thanh đao từ dưới lên trên, lưỡi đao xé một đường đen bóng, trong nháy mắt một tia máu phun ra.

Kirei một tay ôm lấy cánh tay của mình lúc này đã bị rạch một vết sâu. Bàn tay ông sáng lên một tia sáng trắng - ma thuật hồi phục phát động - tay ông lại lành lại như mới.

Ông hoàn toàn kinh ngạc chứng kiến một chuỗi thủ thuật của Trần Ngọc Lâm. Kỹ thuật dùng đao của hắn rất tốt, phải là một bậc thầy dùng đao pháp mới có thể phản ứng được ở mức độ đó. Hắn là dù cho là trong các Từ Đồ, gã này cũng phải ở mức trung bình.

Suy nghĩ này chỉ vọt ra trong đầu ông trong thoáng chốc, cùng lúc đấy ông cẩn trọng nhìn thấy Trần Ngọc Lâm vẫn không ngừng lại ở đó, hai tay buông ra khỏi tay cầm, chạm vào lưỡi đao và lưng đao, phát lực, trong nháy mắt xoay ngược thanh đao lại.

Hắn tỉnh làm gì?

Phản tay cầm của cây đao lúc này chĩa thẳng về phía ông. Tuy nhiên mặc dù không hiểu hành động này có ý nghĩa gì, nhưng ông vẫn lùi lại.

"Nhanh nhạy lắm."

Trần Ngọc Lâm khen ngợi, ké đó tay hắn va chạm với một vài chốt khởi động, phản tay cầm bắt đầu mở ra như một bông hoa, bên trong là một họng

pháo đen ngòm, một âm thanh trầm đục phát ra từ họng pháo đó.

Đoàng!!

"Cái gì?"

Kirei kinh ngạc, từ một thanh đao hóa thành một cái súng bắn tên lửa?. Hơn nữa ông có thể khẳng định thứ kia chỉ ít cũng phải là một loại đạn đạo chống tăng nào đó.

Nếu thế, không phải là bên trong cây đao kia lúc nào cũng có sẵn một viên đạn chống tăng à?

Bộ giáp Kevlar của ông có thể chống đạn, nhưng chỉ là đạn của súng trường. Súng săn còn khó có thể chống lại, đừng nói đạn đạo chống tăng.

"Àm!!!!"

Vụ nổ vang lên, khiến cho hành lang trong nháy mắt sặc sụa khói và lửa, mảnh gỗ vụn từ vụ nổ văng tung tóe. Zouken Matou mỉm cười tàn ác nhìn trận chiến diễn ra chỉ trong chưa tới 3 giây, bất chấp đồng minh của ông hoàn toàn thất thế.

Đương nhiên ông cũng cẩn thận hơn hẳn. Dù sao mặc dù cơ thể ông là tạo thành từ côn trùng, nhưng nếu trúng phải một phát tên lửa đạn đạo cũng khó có thể sống sót, chủ yếu vì đám côn trùng sẽ chết sạch trong trường hợp đó.

Cùng lúc này, Trần Ngọc Lâm bước ra từ trong đám khói, mặc bộ Chiến Y, mặc dù mấy thứ từ Hệ Thống bị giới hạn, nhưng thứ này là đồ cho Mộ Dung Nguyệt cấp cho nên không thành vấn đề.

Đột nhiên không một tiếng động, từ trong vết nứt do con giun khổng lồ trèo ra chợt xuất hiện thêm 2 con giun khổng lồ khác, cũng kinh tởm không kém, rít gào lao về phía hắc theo lệnh của Zouken Matou.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 279: Assassin bị đánh bại

Trần Ngọc Lâm hoàn toàn không nhận ra đám giun khổng lồ ẩn nấp ở trên trần nhà. Một phần là do nhiệt độ từ vụ nổ khiến cho bộ nhận diện tầm nhiệt trên Chiến Y của hắn bị giảm tác, phần khác là do chấn động của vụ nổ làm cho hắn không nhận ra được đám đó.

Ngoài ra, tác dụng của bộ Chiến Y cũng bị giới hạn xuống còn ngang với giáp phục ma thuật của ma thuật sư. Điều này được cho là để tránh hấn mang vài thứ quá kinh khủng từ thế giới hắc tối, tỉ như bom nguyên tử và trực lợi từ sự chênh lệch khoa học kĩ thuật.

Mặc dù không nhận ra được đám côn trùng đằng sau, nhưng hắn lại nghe thấy tiếng của chúng. Lập tức, Yểm Đao xuất hiện ngay sau lưng hắn, cả hai con côn trùng va chạm với Yểm Đao, do độ cứng của thanh đao cho nên hai con côn trùng này không thể phá vỡ được.

Kế đó, trên tay Trần Ngọc Lâm xuất hiện hai thanh vũ khí cận chiến thời xưa, trông gần giống cái gậy đánh bóng chày. Thu hồi lại Yểm Đao, hắn quay ngược người về phía, Song Quân Trần vung lên đập nát bét cả hai con côn trùng, máu phiếm hồng văng lên tung tóe.

"Thật là một món Lễ Khí không tồi."

Zouken Matou nói, giọng thần nhiên. Bằng vào kinh nghiệm sống hàng trăm năm của mình, ông lập tức nhận ra đó là một loại vũ khí có thể tăng cường trọng lực của Trái Đất lên chính nó. Với sức mạnh của một Tử Đồ mà sử dụng loại vũ khí này rất khó để chống lại khi cận chiến.

Hơn nữa thủ pháp sử dụng của gã Tử Đồ này vô cùng thuần thực: Đập xuống, kích hoạt tăng trọng lực, lúc rút lên lại trở lại như cũ, khiến cho không có yêu cầu về thể chất đáng nói. Duy nhất vấn đề là có đủ thể lực để nâng 2 thanh vũ khí nặng nề kia không thôi.

Ngay sau khi hắn đập chết hai con quái trùng khổng lồ, Song Quân Trần cùng lúc biến mất, kế đó thế vào chỗ đó là Yểm Đao.

Zouken Matou lập tức thủ thế. Một tay ông nhẹ nhàng giơ lên, một đám sâu bọ từ trong ống tay áo ông lúc nhúc ngoi ra... Một luồng ma lực mạnh mẽ từ người ông phun ra, nếu bất kỳ Master nào ở Cuộc Chiến Chén Thánh nhìn thấy sẽ kinh sợ mà phát hiện lượng ma lực này đủ mạnh mẽ để sánh ngang với một Assassin.

Tuy nhiên, trái với suy đoán của ông rằng Trần Ngọc Lâm sẽ tấn công ông, ngược lại hắn chỉ giơ tay lên, lấy Yểm Đao chắn phía sau giống như một cái khiên, kế đấy chạy ngược về phía lỗ hổng mà con Hydra cùng con nhuyễn trùng khổng lồ phá ra.

"Hắn muốn chạy trốn."

Từ trong đám khói, Kirei xuất hiện, toàn thân đầy máu, ném 8 thanh Hắc Kị về phía Trần Ngọc Lâm tuy nhiên toàn bộ đều bị Yểm Đao chặn lại. Ông nhủ thầm, không thể để cho con Tử Đồ này chạy thoát. Hiện tại có vẻ con Tử Đồ này vì vài lý do vẫn chưa thực sự phát huy ra sức mạnh thực sự.

Nói chính xác hơn, nó không có kỹ thuật chiến đấu chống lại Hắc Kị. Nhưng một khi nó đã ngộ ra kỹ thuật chống lại món vũ khí này..

Trần Ngọc Lâm chạy ra ngoài, thả mình xuống phía dưới. Tuy nhiên khi bắt đầu rơi tự do, các móng chân của hắn lập tức bám chặt vào bức tường khiến cho hắn không còn rơi nữa mà thay vào đó là đứng trên bức tường khách sạn, gần như song song mặt đất.

Đồng thời, tay của hắn cũng thu hồi lại Yểm Đao, ngược lại rút ra một mũi tên nhỏ, thứ này không phải của hắn mà là của Heracles, làm tư thế ném lao, mục tiêu hướng thẳng về phía lỗ hổng mà hắn vừa lao qua.

Thông qua trận chiến vừa rồi, hắn rút ra một điều: Kirei khác với Zouten Matou, không có khả năng ma thuật ngoại trừ phép phục hồi và các phép cường hóa. Nói cách khác ông ta không có thể phát hiện được Trần Ngọc Lâm đang ẩn nấp ở ngay trên bờ tường.

Đặc biệt là khi hắn đã hoàn toàn ẩn lại sự hiện diện, nín thở, áp nhịp tim, thậm chí các lỗ chân lông cũng đều co lại. Nếu như không nhìn thấy hắn thì rất khó nhận ra được chỉ nhờ vào các giác quan khác, tí như thính giác thậm chí khứu giác.

Thậm chí các mạch ma lực của hắn cũng bị nén cho chảy một cách bình thường.

Khả năng ẩn nấp này chỉ ít cũng phải là một sát thủ lành nghề.

Kirei lao mình về phía lỗ hổng, tuy nhiên giữa chừng thì Zouken Matou đã kịp thời chặn hắn lại, nét mặt nghiêm trọng. Thông qua vài con côn trùng ở bên ngoài, ông đã biết được rằng Trần Ngọc Lâm đang ẩn nấp ở ngay trên bức tường chứ không chạy đi đâu cả.

Hơn nữa ông cũng đồng thời nhìn về phía cầu thang, tiếng gào rít bên dưới cho thấy con Hydra đang lấy tốc độ nhanh nhất mà bò lên đây. Rõ ràng Anh Linh đã triệu hồi ra con Hydra đã lệnh cho nó phải bảo hộ an toàn cho Trần Ngọc Lâm nhất có thể.

Matou Zouken giờ lên một ngón tay, lập tức từ thân thể ông trào ra một làn sóng những con bọ 8 chân, chúng phát ra những tiếng kêu bén nhọn, tràn qua lỗ hổng thẳng hướng Trần Ngọc Lâm. Rõ ràng hôm nay Zouken Matou đã quyết chí sẽ lấy được mạng của Trần Ngọc Lâm.

Không có hắn, cũng có nghĩa là không có ai sở hữu Lệnh Chú đối với Heracles, và như vậy thì chỉ cần Bảo Khí của Assassin Giả phát huy tác dụng, ông sẽ lập tức sở hữu một Anh Linh với sức mạnh vượt xa Lancer - Cú Chullain lúc trước.

Archer là một trường phái có kỹ năng Hoạt Động Độc Lập rất cao, trong điều kiện tốt nhất có thể hoạt động tới 2 ngày liền. Tức là mục tiêu chính là giết chết Anh Linh kia, Trần Ngọc Lâm chỉ là lá bài đảm bảo.

Trần Ngọc Lâm đang ẩn nấp trên tường, chợt hắn nghe thấy vô số tiếng rít bén nhọn, không chút do dự hai chân phát lực, bật nhảy lên trên, thời điểm hắn nhảy lên đối diện với lỗ hổng, hắn dồn toàn lực ném thẳng mũi tên vào bên trong làn khói, kế đấy hắn rơi thẳng xuống dưới đất.

"Roẹt!!"

Đột nhiên, từ trong bóng đen, một thứ giống như một cái chân côn trùng khổng lồ vươn ra...

"Hừm?"

Heracles đang đứng nhìn Assassin càng chạy càng xa, do dự không biết có nên đuổi theo không. Anh ta đã để lại Hydra để bảo vệ Trần Ngọc Lâm, trên lý thuyết hai cái tồn tại yếu nhược mà anh cảm nhận được sẽ không thể gây hại cho Trần Ngọc Lâm.

Tuy nhiên rõ ràng đây là kẻ dắt hổ rồi nói. Hơn nữa, vừa nãy anh cảm nhận được thông qua kết nối ma thuật tâm linh, sinh mệnh của Master của anh trong nháy mắt xuất hiện chút bất ổn, nhưng nhanh chóng khôi phục nên anh cũng không lo lắng lắm.

Suy nghĩ kỹ, Heracles quyết định quay trở lại. Tuy nhiên cùng lúc này, anh ta lập tức cảm nhận được sự hiện diện của Assassin đã dừng lại.

"Ta nghĩ ta biết người là ai."

Assassin nói, giọng như thể bị nghẹt mũi. Heracles không thêm để tâm, ngay từ ban đầu anh đã chẳng có ý định giấu diếm thân phận thật sự của mình, anh đủ mạnh để không thêm quan tâm tới nó, và hơn nữa, anh cũng không có điểm yếu nào quá lớn để bị khai thác ra.

"Không quan tâm."

Heracles bắn một mũi tên về phía Assassin, tuy nhiên hắn nhanh chóng né được. Mặc dù khả năng chiến đấu của hắn không cao - thứ được thể hiện qua việc Heracles liên tục đẩy lùi hắn, nhưng khả năng chạy trốn của hắn không thể nghi ngờ là rất tốt.

"Người có ý định sử dụng cánh tay đó, Bảo Khí đó không?"

"Người biết Bảo Khí của ta?"

Assassin kinh hoàng, Bảo Khí của hắn là lá át chủ bài kinh khủng nhất, vậy tại sao Anh Linh này lại có thể có được nhận thức về Bảo Khí của hắn.

Nhưng ngay sau đó, hắn bình tĩnh lại, cánh tay bọc trong vải đen giờ lên phía trước.

"Nếu ngươi muốn.. hí hí hí.."

Tay kia của hắn giờ lên một con dao, rọc một đường, để lộ ra một cánh tay đỏ rực, giống như thể cánh tay đó đã từng nhúng vào một bể máu vậy.

Hắn ta giờ cánh tay đỏ rực lên, cánh tay này kích cỡ vượt xa cánh tay bình thường, dài chỉ ít gấp ba lần tay người bình thường.

"Bảo Khí.."

Assassin vùng tay, cánh tay bị nguyên rủa bắn thẳng về phía Heracles, lập tức kéo dài ra một cách nếu là bình thường thì thật là khó có thể tin nổi, giống như thể đột nhiên nó dài ra gấp 10 lần vậy.

"Zabaniya - Tâm Âm Vọng Ảo"

"RẦM!!!"

Đột nhiên, Heracles giương cung lên, một mũi tên rực sáng, trải dài các đường vân ma thuật bắn về phía Assassin bằng tốc độ gần như sánh ngang với tốc độ ánh sáng, đâm xuyên qua người hắn.

"Hự...Không thể nào.. Ngươi!!"

Assassin kinh ngạc nhìn Heracles, cùng lúc này, mũi tên sau khi đâm xuyên qua người Assassin phân ra làm 9 phần, xé hắn ra làm mười mấy mảnh. Từng mảnh sau khi bị xé rách ra đều hóa thành những hạt bụi lấp lánh vàng.

"À ừ thì ta cũng chẳng quan tâm lắm."

Heracles xoa cằm, quay đầu quay ngược trở lại tòa khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 280: Matou Zouken và Kirei vs Trần Ngọc Lâm

Quay trở lại khách sạn, vài phút trước.

Trần Ngọc Lâm đang nhảy xuống, đột nhiên từ bên trong lỗ hổng đen ngòm dày đặc mù mịt khói đen, một cái móng vuốt sắc nhọn của loài côn trùng trào ra, đâm xuyên qua bụng hắn. Trần Ngọc Lâm rít lên một tiếng, hai tay hóa thành đao, chém xuyên qua cái chân đó.

Tuy nhiên cùng lúc này, một tiếng rít lớn hơn phát ra từ bên trong lỗ hổng, kế đó, một con côn trùng khổng lồ, gần giống như một con ngựa vằn với nửa thân thể là người hiện ra trong lớp khói. Zouken Matou để lộ ra cái cổ dài dằng dặc giống con ngựa, hai ống tay đã có một cặp chân đao của loài côn trùng, phần còn lại quá khó để nhìn ra.

"Khắc khắc khắc..."

Zouken Matou phát ra một tràng cười dữ tợn, lão nói:

"Chết đi."

Trong nháy mắt, phần bị gãy của cái chân vẫn còn bám vào bụng hắn bởi vô số cái móc ngược đột nhiên hóa thành một bãi mù nước, bên trong có vô số vật thể hình tròn nhỏ xíu đang cố hết sức để chui ngược vào bụng hắn.

Trần Ngọc Lâm sa sầm mặt, một hình thức tạo trùng kí sinh hoại tử đối thủ từ bên trong. Hắn lập tức lấy tay làm rào, chém một nhát vào bụng, máu tuôn ra như suối, nhưng kèm theo đó là những quả trứng cũng tuôn ra theo.

Ngoài ra hắn còn cẩn thận, đem ma lực khổng lồ tràn qua vùng bụng, nếu tìm được bất kì quả trứng nào liền thiêu đốt cháy nó.

Kế đấy, Trần Ngọc Lâm im lặng nhìn thấy từ bên trong lớp áo của Zouken Matou, một đám hàng ngàn con ngựa xông ra. Đối với cái này, hắn sử dụng phương pháp trực tiếp nhất:

Trong toàn thân thể hắn, một lượng ma lực lớn bùng nổ, không chỉ chảy xuyên suốt cơ thể mà còn tràn vào trong bộ Chiến Y, biến cả chính hắn lẫn bộ Chiến Y trở thành một cỗ máy chiến đấu chết người.

Trong nháy mắt, đột nhiên "Rầm!!" một tiếng, giống như thể âm thanh của một thứ gì đó đã đột phá tốc độ của âm thanh, Trần Ngọc Lâm lao thẳng về phía Zouken Matou. Tuy nhiên, nắm đấm của hắn chỉ đơn giản là đâm xuyên qua lão, và đâm chết vài chục con quái trùng.

Tuy nhiên, mục tiêu của Trần Ngọc Lâm lại không nằm ở phía Zouken Matou. Mục tiêu của hắn chính là Kirei, người lúc này vẫn còn đang khôi phục lại từ sau vụ nổ. Nắm đấm của Trần Ngọc Lâm lao thẳng tới trước mặt Kirei, tuy nhiên lập tức anh đã giơ lên 2 thanh Hắc Kị để lấy đòn đánh đó.

"OANH!!"

Dù thế, một cú đấm của Trần Ngọc Lâm ở mức độ này cũng không khác biệt quá nhiều với một cú tông xe trực diện. Vấn đề ở đây - rõ ràng là mặc dù nhìn qua Trần Ngọc Lâm chỉ đánh một cú, nhưng kì thực lại là ba. Một cú lúc va chạm, một cú tận dụng phản lực của đòn đánh nhằm vượt qua lớp phòng thủ của Kirei, và cú thứ ba đẩy Kirei về phía sau.

Cú đầu tiên trúng vào một cánh tay của Kirei, cú thứ hai và cú thứ ba trúng vào ngực của ông.

Kirei lập tức phun ra một búng máu, ông kinh ngạc nhìn chằm chằm Trần Ngọc Lâm. Kỹ thuật chiến đấu này phải ở mức độ bậc thầy, mặc dù ông cũng là một bậc thầy sử dụng Bát Cực Quyền, tuy nhiên hiện tại ông vẫn bị thương từ vụ nổ lúc trước.

Ông vung tay ra, 2 thanh Hắc Kị xé gió bay thẳng tới phía Trần Ngọc Lâm, để bị đánh bay bởi một cú quạt ngang của cánh tay hắn. Trần Ngọc Lâm rung người, hắn lúc này chỉ bị đe dọa bởi khí tức từ những thanh Hắc Kị, nhưng trực diện tiếp xúc thì chúng cũng không thực sự quá đáng sợ.

Hoặc có lẽ là cần phải cảm thấy vào người mới được.

Trần Ngọc Lâm giơ lên một nắm đấm, đâm thẳng về phía sau với cánh tay ở một góc độ khó mà tin nổi, dư ba của âm thanh khiến cho một lũ côn trùng lúc nhúc bị bắn văng ra, một số con yếu hơn trực tiếp bị chấn nát bậy bên trong mà chết.

Cú đấm này của hắn vừa vặn đỡ được một cú đấm của một thứ trông giống như cái đuôi với đầu nhọn hoắt như mũi kim. Tuy nhiên mặc dù hắn dùng đấm đối đầu với mũi kim này, hắn lại hơi rẽ các ngón tay ra, khiến cho mũi kim trượt qua các kẽ hở của ngón tay hắn.

"Crắc"

Kể đó. Trần Ngọc Lâm nhẹ nhàng bẻ gãy đầu mũi kim, lập tức nhanh như tên bắn, hắn quay ngược trở lại, một tay đã cầm theo Yểm Đao, lấy tư thế giống như đập côn trùng, đập Matou Zouken lồm sồm vào bên trong tường.

Đồng thời, một tay khác của hắn giơ lên một khẩu súng, xả một tràng đạn về phía Kirei.

Mặc dù Kirei rất mạnh, nhưng nhìn chung ông ta vẫn ở trong tình trạng của "con người", về phần Trần Ngọc Lâm, nếu chỉ tính riêng thân thể, hắn đã sớm ở vào phạm trù của một Tử Tông.

Kirei đứng lên, một cách thận trọng né xuyên qua một loạt đạn của Trần Ngọc Lâm. Tuy nhiên bất chợt, ông cảm giác đầu vang lên từng tiếng tim đập, kể đó miệng ông phun ra một búng máu.

Một cú đấm vừa rồi của Trần Ngọc Lâm hẳn phải sánh ngang với một cú tông xe trực diện, hoặc một vụ nổ của quả lựu đạn ngay sát bên cạnh. Thứ mà ông không hề nhận ra đó chính là mặc dù đòn đánh đầu tiên của Trần Ngọc Lâm chỉ làm rạn xương ống tay ông, tuy nhiên đòn đánh thứ hai liên kế mới thực sự là cú quyết định.

Mặc dù cú đấm đó không mạnh - theo so sánh với cú đấm đầu tiên, tuy nhiên ông đã không nhận ra đó là một thủ thuật chiến đấu cận chiến để dồn áp lực thẳng vào trong người và để nó phá hủy bên trong thay vì gây ra sát thương vào các mô mềm.

Nói cách khác, với sức mạnh từ cú đấm đó, toàn bộ phổi ông giờ hẳn đã rách nát hết cả. Nếu lúc này ông không bị Trần Ngọc Lâm giải quyết, vậy thì ông cũng sẽ sớm chết vì chính máu trong phổi của mình.

Một tình huống được cho là chết đuối trên cạn.

Kể đó, trong một giây ngắn ngủi tốc độ của ông bị ảnh hưởng bởi cơn đau trong phổi, một loạt đạn đã tiếp đón ông. Tuy nhiên bằng vào nghị lực phi thường của mình, ông vẫn kịp thời lách vào sau một cây cột để né tránh khỏi loạt đạn.

"Thứ này đâu phải chỉ là một Tử Đồ thông thường. Đẳng cấp của nó hẳn phải tiếp cận với các Tử Tông."

Kirei lắc đầu, ông chuẩn bị lấy ra một viên bảo thạch để liên lạc với cha mình, nhờ ông liên hệ với Giáo Hội, không phải để giải cứu, mà chỉ là để giải quyết con Tử Đồ này mà thôi.

Một kẻ với khả năng phi thường, một thực thể hùng mạnh, thậm chí nếu muốn hắn hoàn toàn có thể địch lại không chỉ một, mà là một vài bản sao của Assassin. Một con quái vật ở tâm cơ này có thể tồn tại mà không cần triệu hồi thông qua Anh Linh Tọa - thật điên rồ.

Lạch cạch..

Bất chợt, một vật thể rơi ra trước mặt ông, đó là một quả lựu đạn.

"RÀM."

Vụ nổ vang lên, gần như trong tích tắc ngay khi nó chạm tới trước mặt ông. Trần Ngọc Lâm hẳn đã tính toán chuẩn xác từng giây đồng hồ, khiến cho Kirei không thể nào tránh né khỏi nó nữa.

Trần Ngọc Lâm rút lại Yểm đao thứ vẫn đang kiềm chế lại Zouken Matou, ít nhất là cho tới ba giây trước khi mà hắn đột nhiên cảm nhận được Zouken Matou bỗng chốc hóa thành hàng ngàn con côn trùng bay ra ngoài. Lúc này đằng sau Yểm Đao chỉ có một vết lõm hình nửa người nửa côn trùng in trên tường.

Kirei - người lúc này hẳn đã không còn cảm nhận được khí tức của sự sống, tuy nhiên hắn vẫn lo lắng đây chỉ là một kẻ giả chết, nên vẫn nã thêm một viên đạn thẳng vào đầu để đề phòng. Kế đấy hắn nhú mày nhìn ra ngoài cửa sổ, thông qua liên kết tâm linh giữa hắn và Heracles, hắn cảm nhận được Heracles đang tới gần đây.

Đột nhiên, một loạt những thứ giống như mũi tên lao tới phía trên bầu trời. Hàng trăm mũi tên, Trần Ngọc Lâm lập tức thủ thế để rồi nhận ra những mũi tên này không nhắm vào hắn - chúng không phải mũi tên, mà là những con chim khổng lồ, từng con một đều to ngang với một con lợn.

Những con chim khổng lồ này lao nhanh tới bầy côn trùng mà Matou Zouken hóa thành, chúng hóa thành một con lóc của lông vũ - những chiếc lông làm từ đồng và tiếng rít sắc lẹm. Kế đó từ giữa con lóc, Heracles xuất hiện, con Hydra cuộn người phía sau, thả ra một con lóc đầy chất độc, hàng trăm ngàn con bọ quái ghở vừa tiếp xúc với chất độc kia lập tức rơi là tả xuống đất.

"Ta không còn cảm nhận được khí tức của gã dùng côn trùng quanh đây nữa."

Heracles dậm mạnh cây cung xuống, lạnh lùng nói vậy. Cùng lúc này, bầy chim với những chiếc cánh làm từ đồng kia rít lên, bay lên trên trời và biến mất dạng. Tuy nhiên Trần Ngọc Lâm mơ hồ nhận ra ma lực của mình bị rút đi nhanh hơn bình thường, có lẽ Heracles vẫn để chúng ở xung quanh - một loại Khiên Sứ Linh nào đó.

"Đây là loài chim vùng Stymphale?"

Trần Ngọc Lâm kinh ngạc:

"Loài chim sở hữu những đôi cánh bằng đồng và khả năng phóng hàng ngàn những sợi lông kim loại?"

Lại là một vật triệu hồi khác nữa từ Vương Lệnh (King's Order), kỹ năng cho phép triệu hồi bất cứ thứ gì gắn liền với 12 kì công của Heracles này quả là quá bá đạo.

"Chính xác. Kiến thức tốt lắm, và sau khi chết hết, chúng còn có thể tự hi sinh cả bầy để gọi ra một con quái vật gọi là Stymphalus nữa."

Heracles nhìn mấy con chim, nói. Trần Ngọc Lâm gật gù:

"Và, những con chim này nướng lên và chấm với nước sốt me thì rất ngon... Sao? Sao lại nhìn ta như thế?"

Trần Ngọc Lâm hỏi khi hắn phát hiện cả Heracles, Hydra cùng mấy con chim đều đồng loạt nhìn chăm chăm hắn.

Đặc biệt là mấy con chim.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trán Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 281: Đêm cuối cùng 1

Sáng hôm sau...

Đối với mọi người dân trong thành phố, nơi này vẫn chỉ là một buổi sáng thanh bình như mọi ngày. Tuy rằng vẫn còn những thứ mà mọi người không hiểu - một cái hồ khổng lồ xuất hiện trong khoảng đất trống, hàng chục, hàng trăm người bị mất tích một cách bí ẩn - các manh mối dẫn tới lòng công ngầm, hay một tên sát nhân bí ẩn đang nhắm nhe đe dọa sinh mệnh của lũ trẻ.

Tuy nhiên, đối với các pháp sư, đặc biệt là những Master tham gia cuộc chiến chén thánh và Master của Gilgamesh, sáng hôm nay lại là một tin dữ:

Hôm qua, Giáo Hội Thánh Đường - nơi vốn là một nơi trung lập đã bị công kích bởi một Anh Linh. Các dấu vết chiến đấu - chỉ duy nhất một mũi tên khổng lồ xuyên qua người vị linh mục già - đã chỉ ra thủ phạm: Archer Giả.

Đồng thời, thông qua một vài Khiên Sứ Linh, sự thật việc Kirei - một linh mục của Giáo Hội Thánh Đường đã tử nạn trong quá trình chiến đấu chống lại Master của Archer Giả đã khiến cho một vài người cần trọng hơn.

Ngoài ra, một tin tức kinh hoàng cũng tràn ngập trong giới pháp sư tại thành phố - nơi đã đầy ắp pháp sư khi thông tin về Cuộc Chiến Chén Thánh tại Fuyuki có tới 14 Anh Linh tham dự - bị tràn ra ngoài: Một trong Ngũ Tam Gia: Zouken Matou đã bị một Anh Linh giết chết.

Tính tới nay, đã có hai Pháp sư thiệt mạng, một là Lord Ellmeloi, hai là Zoiken Matou. Cả hai đều là những pháp sư cực hùng mạnh, đặc biệt là Zouken Matou, kẻ đã sống hơn 500 năm. Tin tức này gần như dập tắt hi vọng tươi sáng vào Cuộc Chiến của rất nhiều pháp sư.

Về phần Trần Ngọc Lâm lúc này hẳn đang ở một cái khách sạn khác, ở phía bên kia thành phố. Muốn thay đổi khách sạn rất đơn giản - chỉ việc dùng Ma nhãn để không chế tâm trí mấy chương quỳ và tiếp tân, thế là xong.

Hắn cũng hơi ngạc nhiên về việc Heracles quyết định chạy tới Giáo Hội Thánh Đường và kết liễu vị linh mục cuối cùng kia. Tuy nhiên sau khi nghĩ lại, đó là một lựa chọn đúng đắn - việc Kirei biết được thân phận của hắn nghĩa là vị linh mục còn lại kia cũng biết - nói cách khác một công hai việc, thứ nhất là giải trừ hậu hoạn, thứ hai sau khi Heracles kiểm tra các thông tin cuộc gọi phát hiện vẫn chưa có văn kiện nào thông báo hắn là một Tử Đồ được truyền đi.

Tức là không có vấn đề gì thì sự thật hắn là Tử Đồ vẫn chưa có ai phát hiện - có ngoại lệ chắc là Vlad, cái thằng cha Vlad Đệ Tam, người mà gần đây vẫn thi thoảng chạy loanh quanh và tạo ra thêm nhiều ma cà rồng, chắc là gã đã cảm nhận được khí tức của đồng loại.

Đương nhiên Trần Ngọc Lâm sẽ chẳng ngu tới mức tin vào suy đoán dựa vào lượng thông tin nghèo nàn của hiện tại.

"Nói cách khác."

Trần Ngọc Lâm nói, tay xoa đầu một con chim mà Heracles triệu hồi từ King's Order:

"Chúng ta cần kết thúc cuộc chiến trong hai ngày tới. Ta không muốn phải chơi cùng với đám Giáo Hội Thánh Đường một chút nào cả."

Mặc dù trận chiến hôm qua là một trận chiến khá dễ dàng - tuy nhiên đây là do hắn không bị ảnh hưởng từ những cái Hắc Kiện và cả nước thánh, nhưng nếu là những Thừa Hành Giả trang bị đầy đủ cho các trường hợp Tử Đồ mặc giáp, thì đó là chuyện khác.

"Chà, không cần phải nói, nó đã đang diễn ra rồi đấy."

Heracles khoanh chân nhún vai. Hiện tại đang là ban ngày, nhưng với cái diễn biến khi bố của trận chiến này, dường như chẳng còn mấy ai quyết định giữ gìn tính bí mật của Cuộc Chiến Chén Thánh nữa.

Cách xa nơi này, tại một nơi nào đó... Dinh thự nhà Eizbern..

"Xin chào. Xin tự giới thiệu, tên tôi là Tokiomi Tohsaka, Master của Archer."

Tokiomi Tohsaka nói, nhìn vào Saber đang trong bộ giáp phục của mình, tuy nhiên tâm trạng của anh cũng không tồi, chủ yếu vì Gilgamesh đang ở bên cạnh anh:

"Tôi muốn lập một hiệp ước cùng với Master của Saber!"

Trần Ngọc Lâm ngáp dài, hắn ngồi đợi đến tối hôm đó mới bắt đầu đi ra ngoài "đi săn" - trích lời của Heracles, cái gã cả ngày nay chẳng làm gì ngoại trừ đọc Thần Thoại Hi Lạp và ra ngoài ngắm cảnh.

Trần Ngọc Lâm quả thực sốc tận óc khi biết rằng Heracles đã nhìn thấy Master của Rider - Iskandar đang ở trong một khoảng rừng thưa, nơi các Long Mạch hội tụ khá dày đặc với nồng độ Ma lực cao hơn bình quân, có vẻ như đang cố đề hồi phục.

Dù thế, Heracles không bắn, mà chỉ lẳng lặng đi ngang qua. Có hai nguyên nhân, thứ nhất, anh nhận định gã Waver kia chỉ là một đứa trẻ. Mặc dù vào thời của anh thì tuổi đó đã tính là trưởng thành, thậm chí thời này cũng tính là.. tuy nhiên trong mắt anh, non nớt như nhau.

Thứ hai, anh nhận ra được Iskandar đang khôi phục sau hai lần sử dụng Bảo Khí, cho nên anh không tấn công, mà để lại để trở thành một đối thủ của anh. Điều này cho thấy Heracles nhìn nhận Iskandar như một đối thủ xứng đáng.

Chiều tối muộn hôm đó...

Saber lúc này đang lạnh lùng đứng ở trên bến cảng, trước mặt nàng là một hiệp sĩ trong bộ giáp phục thời Trung Cổ, cả hai cùng đang cầm kiếm chia về phía nhau. Mặt đất xung quanh cả hai bị giày xéo tới tấp, minh chứng rõ ràng cho việc giữa hai người đã có một trận quyết chiến nảy giờ.

Saber thờ dốc nhìn vào Gilles de Rais, người đang cầm kiếm đứng trước mặt cô.

Trong buổi họp kín giữa 2 Master trong Ngũ Tam Gia Khởi Thủy sáng nay - Master nhà Matou do một vài vấn đề đã không thể đến họp - cả hai đã thống nhất rằng sẽ trước tiên tiêu diệt các Anh Linh và Master ngoại trừ Ngũ Tam Gia khởi thủy - Nhà Einzbern, Nhà Tohsaka và nhà Matou.

Tuy nhiên nhà Matou hiện tại đã bị suy yếu trầm trọng. Hàng chục năm qua, bọn họ không một ai có thể gìn giữ được mạch ma thuật. Với sự việc đó, Zouken Matou đã tham chiến.. và chết.

Những người nắm giữ Hệ Thống Cuộc Chiến Chén Thánh này đã quyết định - Những người đoạt được Chén Thánh bắt buộc phải là một trong Ngự Tam Gia khởi thủy. Cho nên một hiệp ước sáng nay đã được thành lập.

Điều kiện của Saber rất đơn giản: Nàng muốn có được thông tin về nơi trú ẩn của 2 Caster. Mặc dù Ruler đã tuyên bố sẽ giữ thể trung lập, nàng vẫn muốn tự tay đánh bại Gilles - kẻ hiện tại đang là một hiệp sĩ.

Bắt đầu từ chiều nay, nàng đã tự thân tiến vào trong đường cống ngầm này. Chẳng mất bao lâu, khoảng chừng 3 giờ đồng hồ thì nàng đã tìm ra được những vết tích của 2 người kia - thứ dẫn đến việc này.

Hơi lạ lùng, nhưng dường như sau khi xướng phép của Caster - Gilles bị phá hủy, hắn đã chuyển vị trí lên một con tàu du lịch loại nhỏ, nơi mà dường như hiện tại Master của hắn đang trú ngụ.

"CHẾT MÀ SÁM HỐI ĐI!"

Saber hét lớn, vung thanh kiếm thẳng về phía trước. Cùng lúc này Gilles cũng xuất kiếm, tuy nhiên kiếm của ông đỡ lại thanh kiếm của Saber không phải chỉ bởi sức mạnh của chính nó, mà còn bởi một nguyên nhân khác:

Bảo Khí:

Saint War Order - Tập Hợp Và Hô Vang Dưới Lá Cờ Thần Thánh

Bảo Khí này không phải một Bảo Khí quá xuất sắc. Nó không mang tới sức mạnh hủy thiên diệt địa như Excalibur, cũng chẳng mang lại khả năng biến ảo ảnh thành hiện thực như Đại Huyền Áo, tuy nhiên kĩ năng này lại tiêu hao rất ít ma lực để sử dụng, và tác động của nó kéo dài rất lâu.

Nói cách khác, đây là một Bảo Khí dùng để chiến đấu trong thời gian dài.

Ngoài ra, mặc dù là Saber, nhưng lúc này toàn thân anh tỏa ra hắc khí, con giận ngùn ngụt trong đôi mắt có thể sánh ngang với Berserker - rõ ràng là kĩ năng Cuồng Hóa. Hơn nữa, cấp độ của kĩ năng Cuồng Hóa này phải rất cao - EX.

Hai yếu tố này khiến cho trong thời điểm hiện tại, Saber cùng với Gilles Saber chiến đấu với nhau đã rất lâu, tuy nhiên Vua Hiệp Sĩ còn bị áp đảo ngược lại.

Nếu như có một Master ở đây có thể dễ dàng nhận ra, toàn bộ các chỉ số của Gilles de Rais đều đã được tăng cường lên đến mức B, hoặc một vài cái, ví dụ như Sức Mạnh thậm chí lên tới mức A. Đương nhiên, một vài chỉ số khác như phòng thủ có giảm đi. Đây dường như là tác dụng phụ của Bảo Khí Saint War Order.

Đột nhiên, một tiếng sấm đậm vang lên, kế đó là tiếng bò rống. Thế rồi trong ánh chớp giật, cỗ ngưu xa của Iskandar lao tới, đỗ ở ngay phía sau Vua Hiệp Sĩ tầm 10 mét, từ trên xe, Vua Chính Phục vẫy tay, cười lớn:

"Chà, nếu đây không phải là Saber yêu quý của chúng ta... Ta đang tính tìm cô, hóa ra cũng đỡ phí công đến tận cái biệt thự kia."

Cùng lúc, ở đầu bên kia thành phố, Trần Ngọc Lâm đang tựa người vào tường của một khách sạn. Gió rít qua tai hắn, tuy nhiên hắn không để tâm, ngược lại lực chú ý của hắn đổ hết vào hai kẻ cách đó 50 mét.

Một kẻ, là Heracles. Kẻ còn lại, vị Anh Linh trong bộ giáp hoàng kim - Gilgamesh. Cả hai đều có vẻ đã sẵn sàng cho một trận chiến cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 282: Heracles vs Gilgamesh

Cuộc chiến giữa hai Anh Linh hùng mạnh nhất sắp sửa diễn ra. Một là Heracles, Anh Linh mang trong mình sức mạnh thần linh, thứ sức mạnh kinh khủng tới mức có thể giúp cho anh một mình đọ lại cả 6 Anh Linh khác.

Kẻ thứ hai đang đứng cách mặt đất 40 mét, lơ lửng trong không khí là Vua Anh Hùng Gilgamesh, danh hiệu Vua Anh Hùng không có nghĩa là anh vừa là vua, vừa là Anh hùng, mà là anh là Vua của các Anh Hùng.

Từ rất lâu rồi, ở nơi mà ngày nay gọi là vùng Lưỡng Hà, có một vị vua đã trở thành anh hùng của vùng đất đấy. Trong những ngày đầu của kỷ nguyên tồn tại các vị thần, vào cái thời mà nhân loại vẫn còn sở hữu những quyền năng mạnh mẽ hơn hẳn bây giờ, vị anh hùng đấy, người được sinh ra từ sự kết hợp giữa người và thần, đã trở thành người cai trị thành đô Uruk.

Anh được biết đến như là một bạo chúa đã hủy hoại đất nước, đồng thời cũng là một vị vua đứng trên đỉnh của lịch sử, người đã đưa vùng đất này đến với một thời đại mới. Bất kể kết cục thế nào, không thể phủ nhận sự thật rằng dưới sự cai trị của Gilgamesh, Uruk đã tồn tại và phát triển thành một đại

cường quốc. Theo truyền thuyết, kho báu của anh chứa mọi bảo vật của cả người lẫn thần, và tương truyền rằng tất cả chúng đều là nguyên bản Bảo Khí, để rồi sau này được các anh hùng sử dụng.

Vua Anh Hùng lúc này.. rất hài lòng.

Anh đã quá mệt mỏi vì bị mời đi mời lại, rất nhiều lần, chỉ để diễn trò đấu khẩu. Lần đầu tiên gặp Rider Iskandar và Saber, anh đã chẳng được tung hết sức chỉ bởi sự gây rối của con chó hoang đó.

Lần thứ hai, cuối cùng anh cũng nhìn thấy một đối thủ một đối thủ xứng tầm, một đối thủ đáng để anh phải tung hết sức, thế mà lại bị Master của anh gây rối, sử dụng Lệnh Chú và buộc anh phải trở về bên lão.

Lần thứ ba, thì thôi cũng chẳng cần nói nữa. Vua Anh Hùng mỗi lần nhớ lại việc phải sử dụng Ea với tên ngu dân đó cũng cảm thấy đây là một sự phi báng.

Hiện tại...

"Chà."

Vua Anh Hùng nói, đôi mắt rực lửa đỏ nhìn về phía Heracles:

"Cuối cùng cũng được đến ngày hôm nay. Ta chẳng thể chờ nổi, mấy cuộc chiến, dựa theo lời của Master ta, lúc trước quả là không thể vô vị hơn."

"Tuy nhiên, hi vọng rằng ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái kết của mình."

Heracles dặm mạnh cây cung xuống mặt đường, khiến cho nó lún xuống. Đồng thời anh cũng ở vào vị thế sẵn sàng chiến đấu, cũng giống như Vua Anh Hùng, mặc dù hiện tại anh đang tỏ ra thần nhiên nói chuyện, nhưng dù là tâm trí hay các thứ cơ bắp toàn thân thì đều sẵn sàng để chiến đấu.

"Chà. Thật là ngông cuồng, kể cả khi đã chứng kiến Bảo Khí tối thượng của ta, Enuma Elish."

Gilgamesh lạnh lẽo tra một chiếc chìa khóa bằng vàng vào trong hư vô, rút từ bên trong đó ra Quai Ly Kiếm Ea.

Thanh kiếm cuộn xoáy như bão lốc, và một lượng Ma lực khổng lồ trào ra từ những rãnh phân cắt giữa ba cột trụ.

"Tỉnh giấc đi, EA, mặc dù ta biết mi khó chịu sau màn hề ngày hôm qua.. sân khấu phù hợp nhất với ngươi là đây.. Hãy tới đây, chiêm ngưỡng Enuma Elish."

Bầu trời gào thét, thanh kiếm hình trụ xoắn cuộn không khí trong khi xoay tròn như một mũi khoan. Vòng gió xoáy đó càng lúc càng lớn hơn, và một vòi rồng nhỏ thành hình. Hai vòi rồng đó hòa hợp với nhau tạo thành một sự hỗn loạn lớn hơn nữa trong không khí — tất cả bị cuốn vào và nén vô trong thanh kiếm.

Các lớp gió tiếp tục trở nên dày đặc hơn và phá vỡ các quy luật vật lý, chúng nhanh chóng biến thành một thứ vũ khí chết người có thể cắt xuyên vạn vật, và cuối cùng ngưng tụ thành một vết nứt trong không gian.

"ENUMA ELISH!!"

Tĩnh Tú Khai Tịch Phân Rẽ Đất Trời!!

Sóng chấn động trào tới từ trong lưỡi kiếm. Lúc này đây nó không giống như đây là uy lực tạo nên từ một nhát kiếm, mà giống như là uy lực khi thanh kiếm cuộn cả thế giới vào vực sâu của hư không, rồi đảo ngược ra ngoài, phóng thích qua nhát chém của người cầm.

Nhiều Anh Linh còn chưa một lần được thấy EA.

Và phần lớn các Anh Linh được nhà vua công nhận là xứng đáng đối đầu với thanh kiếm đều kinh sợ trước sức mạnh của nó, nhưng cho dù vậy, họ vẫn thách thức nhà vua.

Những anh hùng được chứng kiến sức mạnh của Khai Tịch Kiếm sẽ cảm nhận được vô số cảm xúc khác nhau.

Thoái lui, quyết tâm, kinh hoàng, sợ hãi, căm thù, hoặc có lẽ là hân hoan.

Tuy nhiên, Heracles lúc này đây lại vô cùng bình thản. Anh chẳng hề làm gì, thậm chí còn không buồn giương cung lên bắn. Tuy nhiên, thay cho sự kinh hoàng, trong đôi mắt anh chỉ có một sự buồn cười.

"....."

Cho đến tận khoảnh khắc Enuma Elish cây xói xung quanh anh, và rồi tan biến. Gilgamesh nhú mày nhìn về nơi trước kia từng là nơi dừng chân của Heracles, nay đã trở thành một bãi đất hoang do uy lực của Enuma Elish, xoa cằm

"Kì lạ!"

Anh cảm giác được cái chết của Heracles khác biệt với bình thường, tuy nhiên anh không quá rõ ràng sự khác biệt đó. Dù sao trong mắt anh, đối đầu với Enuma Elish, tất cả chỉ là hư vô, chẳng có một kẻ nào đủ mạnh mẽ để chống lại thứ vũ khí đã từng phân rã đất trời, đối đầu với nó, tất cả chỉ là cát bụi.

Chỉ trừ có duy nhất một người... một người ắt hẳn khi nhìn thấy đòn đánh này sẽ nở một nụ cười hoài niệm.

Chợt, đôi đồng tử đỏ rực của anh híp lại, kể đó, anh bật cười thành tiếng:

"Không tệ. Ta đã thấy quá nhiều những kẻ từ chối ngã xuống vì bị khổ hình, nhưng trở về từ cõi chết?"

"Ta hiểu rồi, Bảo Khí của ngươi là một Bảo Khí tận dụng những chiến tích trong quá khứ của ngươi được biến thành một truyền thuyết, một Bảo Khí thông qua truyền thuyết được tái hiện. Chà, đó là một thứ chẳng thể nào có trong kho báu của ta."

Gilgamesh cười lớn, nhìn vào Heracles, lúc này toàn thân anh ta bao phủ trong những đường vân đỏ rực giống như các mạch máu, nhưng chúng tỏa ra nhiệt độ cao khủng khiếp. Trong huyết mạch anh sục sôi lên ngọn lửa mang đậm thần tính, đúc lại cơ thể cho Heracles.

Không sai, chính là God Hand, Bảo Khí mang lại khả năng phục sinh 11 lần.

Heracles hơi nghiêng người, kể đó, anh trong lúc cơ thể vẫn bốc khói, giương cung lên trời bắn liền 11 phát. Từng mũi tên mang theo một thứ quyền uy thần thánh, chiếc Đại Quân quần quanh tay anh bổ sung năng lượng thần tính vào toàn thân thể anh lần cây cung, khiến cho toàn bộ chỉ số của anh trong nháy mắt tăng lên.

Mười một mũi tên bắn không theo bất kỳ một thế trận nào, Gilgamesh cười tươi, từ bên trong Gate of Babylon rút ra một thứ vũ khí hình quả cầu. Thứ vũ khí này phát ra từng luồng điện quang đỏ rực.

Đây là một loại Bảo Khí đặc biệt, có thể bắn ra những tia chớp để ngăn chặn các đòn tấn công bất ngờ, đặc biệt là các loại vũ khí bắn xa. Tác dụng của nó gần giống với kết giới chống-tên vốn bao quanh cơ thể của Cú Chulainn, tuy nhiên lúc trước do Cú Chulainn đã từ vong cho nên kết giới không còn tác dụng.

Có điều, rõ ràng Heracles hoàn toàn không có ý định nhắm bắn Gilgamesh. Bản năng các giác quan của một Anh Hùng Trường Phái Archer lập tức khiến cho anh có thể tính toán hoàn chỉnh nhất các đường tên của mình, bàn chân anh đậm mạnh.

Kể đấy, anh bật người lên, nhảy bật vào tòa nhà gần đó, rồi lại bật lên một cú nữa, đôi chân anh đạp lên mũi tên đầu tiên. Và ngay sau đó anh lại nhảy lên tới mũi thứ hai.. thứ ba.

Gilgamesh thú vị nhìn cách mà Heracles sử dụng để áp sát mình. Bằng vào thị lực của một Anh Linh anh lập tức nhận ra các mũi tên mà Heracles sử dụng không phải là các mũi tên bình thường mà là các mũi tên đã được cường hóa. Sức mạnh và độ cứng của chúng tương đương bảo khí cấp C.

Cho nên nó mới có thể đỡ được một cú đập của Heracles. Bằng không nếu chỉ là một mũi tên bình thường hẳn đã gãy vụn rồi.

Đột nhiên, Gilgamesh để ý đến một sợi lông bằng đồng tung bay trong gió. Kể đấy, anh chợt nhận ra xung quanh anh lấp lánh những hạt bụi bằng vàng.

Hàng trăm mũi tên bay xung quanh anh. Không đúng, chúng không phải những mũi tên - những mũi tên biến dạng khi chúng lao xuống, dần dần trở thành những con chim với cánh và mỏ làm bằng kim loại.

Thoát khỏi trạng thái linh thể, bầy chim lên tới hàng trăm con rít gào xung quanh Gilgamesh. Thiết bị mà Vua Anh Hùng vừa lôi ra khỏi kho báu của mình ngăn chặn hoàn toàn những cái lông vũ bằng đồng bắn về phía anh.

Sau khi nhận ra cách thức đó không được, chúng bắt đầu tản đi, nhưng không phải để chạy trốn mà quay trở lại, phóng vào tràn ngập sát ý.

"Thần thú?"

Gilgamesh tỏ vẻ không thoải mái, thứ nhất, anh không thích thần thú, đặc biệt là lũ do đám thần ngự trên thiên đàng tạo ra. Thứ hai, Heracles sử dụng trò này rõ ràng là để khiêu khích anh.

"Mặc dù cũng không tệ...nhưng.."

"Chết hết đi."

Gilgamesh lạnh lùng búng tay, thiết bị hình cầu sét đằng sau anh phun ra một chùm sét, thứ lập tức đốt cháy toàn bộ những con chim đồng xung quanh anh. Cùng lúc này "RẦM!!!" một tiếng..

Gilgamesh đã tưởng Iskandar gỡ Vua Chính Phạt đó tới, tuy nhiên anh nhanh chóng nhận ra mình lầm. Che khuất bởi đám chim, Heracles phóng lên trời, tay anh đã không còn cầm theo cây cung nữa, mà cầm theo một thứ giống với cây chùy, với một luồng sấm sét bao phủ quanh nó.

Không đúng, không phải là sấm chớp bao quanh cây chùy, mà là cây chùy này được làm từ sấm chớp.

"Hah!"

Vua Anh Hùng cười lớn một tiếng, nếu như là các Anh Linh khác ở đây hẳn sẽ thốt lên cái gì đó như "Thật nhiều Bảo Khí", tuy nhiên đây lại là Vua Anh Hùng, người đã sở hữu mọi Bảo Khí của nhân loại. Anh lập tức nhận ra..

Cây chùy này mang theo trong mình một thứ sức mạnh thần tính kì quái, mặc dù không phải của vị thần mà anh biết, nhưng anh cũng có thể nhận ra thứ sức mạnh thần tính đang chảy trong cây chùy này tương đồng với thứ sức mạnh thần tính đang chảy trong huyết mạch Heracles.

Rất rõ ràng, chúng đều đến từ cùng một vị thần.

"Enuma"

Gilgamesh cười, một nụ cười tràn ngập sát ý, vung lên Ea thẳng về phía Gilgamesh:

"Elish!"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 283: Heracles vs Gilgamesh 2

"RÀMMMMM"

Một tiếng nổ vang vang lên giữa hai Anh Linh hùng mạnh. Một cú đánh từ cây chùy sét của Heracles hoàn toàn đủ sức đánh bay bất cứ Anh Linh nào, tuy nhiên đối đầu với Enuma Elish lại hoàn toàn lép vế.

Enuma Elish vận xoắn cả không gian lại, bắn xuyên qua Heracles... tuy nhiên, Gilgamesh hoàn toàn kinh ngạc, đôi đồng tử đỏ rực híp lại.

Heracles hoàn toàn không phải nhận bất kỳ sát thương nào. Nói chính xác hơn, thời điểm Enuma Elish bắn qua người Heracles, đáng lẽ nó phải xé nát anh ra một lần nữa, cùng với mọi thứ đằng trước và đằng sau anh, nhưng đòn đánh của Ea lại hoàn toàn bị cản lại bởi một lớp ánh sáng thần bí.

"Thì ra là vậy."

Gilgamesh cười tàn ác, đôi đồng tử đỏ rực của anh co rút lại:

"Một Bảo Khí không chỉ ban cho người khả năng hồi sinh, mà còn ban cho khả năng miễn nhiễm sát thương đòn đánh đó sau khi bị tiêu diệt."

God Hand là ban phước từ thần thánh, chuyển hóa 12 chiến tích của Heracles thành 11 mạng sống tiếp theo. Hơn nữa, mỗi một sinh mạng mất đi, Heracles sẽ đạt được khả năng miễn nhiễm sát thương đối với cùng một kĩ năng đó.

Gilgamesh vung thanh Ea lên, đối đầu thẳng với cây chùy băng. Đồng thời, đằng sau anh vô số cánh cổng Gate Of Babylon xuất hiện, dễ phải tới hàng trăm cái, từ những Bảo Khí mang sức mạnh vượt trội, cho tới những Bảo Khí yếu ớt còn chẳng thể gây sát thương lên cơ thể của Heracles.

"Chà, vụ này căng đấy!"

Trần Ngọc Lâm ngồi trên mái nhà nhìn về phía Gilgamesh cùng Heracles đang chiến đấu với nhau. Hiện tại các Quyển Tộc của hắn đang lần mò theo hướng của một trong Ngự Tam gia để tìm xem ai là Master của Gilgamesh, kẻ đó hẳn sẽ chạy tới tiêu diệt tên Master kia.

Tại sao hắn biết là một trong Ngự Tam Gia? Tương đối đơn giản. Trong số các Master của bộ 7 đầu tiên, ngoại trừ Ngự Tam Gia, các Anh Linh sau đã biết danh tính: Lancer - một Lord nào đó của tháp đồng hồ. Rider Iskandar - một pháp sư khá trẻ tuổi. Caster - một gã nào đó có sở thích tương đối điên loạn.

Assassin - tạm thời không rõ, nhưng gã Kirei mà tấn công hắn tối qua có sở hữu Lệnh Chú, không rõ là của Assassin hay là của ai, tuy nhiên do hắn có cài đặt một số Quyển Tộc quanh nhà thờ để đảm bảo có nhìn thấy Kirei chạy tới nhà thờ để cầu xin sự trợ giúp trong ngày đầu tiên, nên khả năng hắn là Master của Assassin Thật rất cao.

Hiện tại cả bộ 3 Ngự Tam Gia vẫn còn. Tuy nhiên nhà Einzbern chắc chắn có thể loại, nhà bọn họ đã có Saber rồi. Còn lại hai gia tộc, đó là gia tộc Matou và gia tộc Tohsaka. Hiện tại các Quyển Tộc của hắn đang lần mò theo dấu gia tộc Matou.

Đối đầu với các Anh Linh khác thì không cần thiết phải mò vị trí của Master như thế, mặc dù Rider - Iskandar Bảo Khí Quân Đội Đế Vương quả là một thứ sức mạnh khổng lồ. Tuy nhiên không phải không có bất tiện: Uy lực của nó đồng nghĩa với tiêu hao lớn. Sáng hôm nay Master của Iskandar đã phải đi khôi phục, và điều đó có nghĩa là...

Chỉ cần chống cự qua chừng 10 phút thì Đội Quân Đế Vương không phải là vấn đề.

"OANHHEHHH!!!"

Chợt một âm thanh vang lên. Trần Ngọc Lâm nhú mày nhìn trận chiến đã chuyển đổi từ trên không xuống còn dưới mặt đất. Có vẻ Heracles bằng cách nào đó đã kéo được Gilgamesh xuống dưới mặt đất. Lúc này, cây chùy sét của anh đang giáng thẳng vào đầu của Vua Anh Hùng.

Tuy nhiên, Vua Anh Hùng vung lên Ea, hai thanh thần khí va chạm vào nhau, một vụ nổ kinh thiên động địa lóa lên trong bóng đêm. Ea lúc này, theo lời của Gilgamesh - rất phần khởi khi gặp một kẻ địch có thể chịu được nhiều hơn một đòn- bắt đầu quay dữ tợn hơn. Không gian xoắn vào theo từng vòng xoay của nó.

Kế đó, hai món thần khí lại tiếp tục va chạm vào nhau, vang lên từng âm thanh chất chứa. Hai Anh Linh hùng mạnh nhất trong lịch sử của hai dân tộc vốn chẳng có gì liên quan tới nhau, nay lại chiến đấu trong một trận chiến kinh khủng nhất của lịch sử.

Đem so với thứ khí thế áp đảo tỏa ra từ hai Anh Linh này và áp lực tỏa ra mỗi khi hai món binh khí va chạm, những thứ vũ khí của con người tỏ ra hoàn toàn bất lực. Chỉ riêng một mình Enuma Elish đã là có lẽ chỉ có vũ khí hạt nhân mới so sánh được.

"Lâu lắm rồi mới có một kẻ có thể đấu với ta lâu tới vậy."

Gilgamesh cười, nhưng trong ánh mắt anh sự thận trọng không thể bị dập tắt. Anh vung lên Ea nhắm thẳng vào trái tim của Heracles, lập tức, Heracles cũng vung lên cây chùy sét, tấn công thẳng về phía Ea, thành công đỡ được một đòn.

"Enkidu!!!"

Gilgamesh búng ngón tay, từ trong tầm khoảng 20 cánh cổng của Gate of Babylon đột nhiên xuất hiện xung quanh Heracles, một sợi xích.. thứ cùng lúc được bắn ra từ 20 cánh cổng, nhưng lại nối từ cổng này sang cổng khác, cuốn chặt lấy các chi của Heracles, ghim chặt anh xuống mặt đất.

Thậm chí đến cả cây chùy sấm sét cũng bị trói lại không thể phát huy sức mạnh của nó.

"....."

"Sợi xích của thiên đàng."

Gilgamesh cười nhạt, bàn tay vẫn cầm chặt Enuma Elish:

"Thậm chí dù là một vị thần bị trói trong sợi xích này cũng chẳng thể thoát ra được. Thứ này chuyên dùng để bắt trói thần. Thần tính trong người người càng mạnh, sợi xích trói càng chặt hơn. Không cần phải kinh sợ, dù là sức mạnh của Lệnh Chủ cũng chẳng thể giúp người xuyên qua sợi xích này."

Kế đó, Vua Anh Hùng vung lên Ea, Quai Ly Kiếm Ea xoáy tròn, hút không gian xung quanh nó thành một cái vòng xoáy, rồi đâm xuyên qua người Heracles, tạo ra một cái lỗ trên lồng ngực, thẳng hướng trái tim anh.

"Quả đúng như ta nghĩ."

Gilgamesh cười nhạt:

"Với đòn đánh tạo ra từ khí thế của Ea, thì Bảo Khí của người, thứ hẳn là được tạo ra từ việc hiện thực hóa 12 Chiến Tích Vĩ Đại của Heracles còn có thể kháng lại, tuy nhiên đối với một đòn trực diện của Ea, thứ vũ khí đã tồn tại trước cả thần thánh thì không thể kháng cự lại nổi. Đúng là người sẽ vẫn tái sinh, nhưng lớp giáp bảo hộ bất khả xâm phạm kia thì..."

Heracles hai mắt nhìn chăm chăm Gilgamesh, sau khi đâm xuyên Quai Ly Kiếm qua trái tim anh, anh đã mất đi sinh mạng thứ hai. Chiếc Đại Quân bao phủ lấy toàn thân anh, cung cấp một lượng thần tính dị thường, tuy nhiên cùng với đó Enkidu - sợi xích thiên đàng càng trói chặt hơn.

"Chà, có vẻ người đang ở thế bất lợi."

Gilgamesh cười lớn, rút Quai Ly Kiếm Ea ra, chỉ trực chờ Heracles khôi phục là lại đâm tiếp, cho tới khi toàn bộ mạng của Heracles biến mất. Tuy nhiên mặc dù trái tim đã bị xuyên thủng, nhưng Heracles vẫn chưa bắt đầu khôi phục.

"Tiếp tục chiến đấu? Kỹ năng đặc thù của trường phái Berserker?"

Đôi mắt của Gilgamesh ánh lên nét hiểm độc, Tiếp Tục Chiến Đấu - một kỹ năng đặc thù tồn tại cho các Anh Linh thuộc trường phái Berserker, cho phép kẻ đó chiến đấu kể cả khi đã mất đi Linh Cơ ở đâu hoặc tìm. Tuy nhiên một vài ngoại lệ có thể xảy ra, ví dụ như Cú Chulainn, hoặc Heracles vẫn sở hữu kỹ năng đó dù ở trong trường phái khác.

Đương nhiên, cấp bậc của nó sẽ bị giảm đi.

Gilgamesh không vội vàng tấn công, anh từ từ hưởng thụ cảm giác tiêu diệt toàn bộ của đối thủ.

Đôi đồng tử đỏ rực của anh đã phân tích thấu mọi Bảo Khí đã xuất hiện của Heracles, không sai, đó cũng là một Bảo Khí khác của anh.

Tâm lý của Vua của Anh hùng - đã lan rộng khắp mọi nơi trên thế giới như thể sự sáng chói của các vì sao, nhìn thấu qua tạo hóa - thăng hoa thành một bảo cụ, cho phép nhìn thấu từng kỹ năng. Bảo Khí cũng như tên thật của đối phương. Tuy nhiên thông thường kỹ năng này bị hạn chế một cách có chủ ý.

"Hừm! Không cam lòng? Không thành vấn đề.. ta đã quá.. Cái gì?"

Gilgamesh cười nhạt nói, đột nhiên anh cảm nhận một cơn chấn động kinh hoàng, kể đó, Heracles bật dậy từ trên mặt đất, vung lên một lưỡi chùy thẳng vào người của Vua Anh Hùng. Heracles - lúc này đã khôi phục bởi sức mạnh từ God Hand, những sợi xích của thiên đàng vẫn quấn quanh người anh, nhưng chỉ có thể ghim anh lại.

Thậm chí vài chỗ đã xuất hiện dấu hiệu đứt gãy.

"Khá lắm."

Heracles trầm giọng, cánh tay vung lên, giật đứt thêm vài sợi xích nữa. Gilgamesh lập tức nhận ra trạng thái của Heracles- vì một vài lý do nào đó còn trên cả hoàn hảo. Anh nhú mày..

Lệnh Chú. Không phải sử dụng để dịch chuyển, mà là để tăng cường mọi chỉ số của Heracles.

Nhưng hiển nhiên bản thân Heracles đã phải có thứ sức mạnh kinh khủng rồi, chỉ Lệnh Chú là không đủ để thoát khỏi Enkidu.

"Vua Anh Hùng, lượt của ngươi đã xong. Giờ đến lượt ta."

Heracles vung lên cây chùy sét, một tia chớp bắn thẳng từ trên trời xuống cây chùy đó, điện quang nhảy múa trên lưỡi chùy, trong khi anh hét lên tên Bảo Khí của mình:

"CỨU MỆNH!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 284: Kết liễu

Heracles sau khi thốt lên tên của Bảo Khí đó, toàn thân ma lực của anh lập tức bạo tăng, hóa thành một vòng xoáy ma lực khổng lồ. Kể đó, anh vung cây chùy sấm sét của anh lên, lấy tốc độ kinh khủng lao về phía Gilgamesh.

Gilgamesh vẫn đang bị ảnh hưởng bởi cú đập như trời giáng của Heracles. Việc Heracles có thể thoát khỏi Enkidu - sợi xích thiên đàng là điều mà anh không thể nào ngờ trước được. Mặc dù vậy, bản năng của người chiến binh vẫn còn trong anh, anh giơ tay lên..

"Gate of Baylon."

Gilgamesh nghiêng rằng, từ bên trong mười mấy cánh cổng - thứ nối trực tiếp tới kho báu của anh - hàng chục Bảo Khí hình khiên trỗi dậy. Cùng lúc này, cây chùy sấm sét của Heracles lấy khí thế kinh khủng lao tới, ma lực ngập tràn quanh cây chùy.

Nếu Excalibur - Ước Thúc Thắng Lợi Kiếm của Saber - Vua Hiệp Sĩ Arturia là một Bảo Khí cấp Phá Thành với khả năng chuyển hóa ma lực thành nhiệt lượng, thì Bảo Khí này của Heracles chuyển hóa ma lực thành sấm sét.

Không chỉ thế, được hỗ trợ từ thuộc tính thần thánh của anh, uy lực của nó còn vượt hơn cả mức bình thường. Cây chùy sấm sét dẫn theo lôi đình vạn trượng từ trên trời, giáng thẳng xuống lớp lớp những cái khiên bao phủ quanh Gilgamesh, phá hủy toàn bộ.

Xuyên qua những lớp khiên đó, Heracles lao qua đó, một chùy đập xuống không khác gì một quả lựu đạn nổ tung kèm theo sấm chớp lôi đình nổ rộ, giáng thẳng Gilgamesh lồm sồm xuống mặt đất.

Kể đó lại là một chùy khác, rồi lại một chùy nữa.

"ĐỦ RỒI!!!"

Gilgamesh gầm lên, Ea xé rách không gian, dường như chính nó cũng đang giận giữ khôn cùng, xoáy tròn lấy thế giới, đẩy mạnh Heracles ra. Lúc này vị Vua Anh Hùng trông mười phần thê thảm, nửa thân thể anh trải đầy máu và vết chém, bộ giáp hoàng kim đã bị đập vỡ quá nửa.

"Đi chết đi, tạp chủng!!!"

Gilgamesh vung Ea, hóa thành một con gió lao thẳng về phía Heracles. Cả hai lao thẳng về phía nhau, mặt đất nứt toác ra giống như bị một con rồng không lồ cây xói vậy. Mà thực ra, bất kì một ai trong hai người này cũng đủ đánh bại một con rồng.

Gilgamesh vung mạnh Ea, đâm xuyên qua lồng ngực của Heracles. Rõ ràng như lời của Gilgamesh nói, Ea thứ vũ khí được tạo ra từ thuở hồng hoang khi mà những vị thần chưa tồn tại đủ sức xé toạc thứ gọi là "lớp khiên miễn nhiễm sát thương" của Heracles.

Tuy nhiên, tận dụng tối đa kĩ năng "Tiếp Tục Chiến Đấu" cấp bậc B, thứ nguyên vốn là cấp A khi anh là Berserker nhưng do là trường phái Archer nên bị giáng xuống cấp B, Heracles - mặc dù trái tim đã bị Ea xé toạc nhưng vẫn tiếp tục sử dụng Cửu Mệnh.

Nếu như là bất kì Anh Linh nào khác, trúng một đòn cỡ đó của Ea hẳn đã bị xé toạc Linh Cơ mà chết.

Đương nhiên, nếu là bất kỳ một Anh Linh nào khác, bị trúng Cửu Mệnh ở cấp độ này, hẳn đã bị đánh bại.

Cửu Mệnh - Xạ Sát Bách Thủ, một kĩ năng, một Bảo Khí vô cùng đặc biệt. Các Bảo Khí khác được phân loại theo từng dạng, Đối Nhân, Phá Thành, thậm chí Phá Thế, nhưng chỉ riêng Cửu Mệnh được định nghĩa là bảo khí Bất Phân, bởi vì nó có thể dao động ở giữa rất nhiều loại Đối Quân - Phá Thành - Đối Nhân...

Hơn nữa, nó không giới hạn vũ khí thi triển. Do kĩ năng Tâm Nhãn, cho nên Heracles không chỉ có thể nắm bắt tốt nhất về tình hình chiến trận mà còn có thể nắm giữ mọi loại binh khí dễ dàng như thể anh đã dùng nó từ thuở nào.

"RRÀMMM!!!"

Một tia sấm chớp vang lên, Heracles tiếp tục huy động mạnh mẽ không chỉ ma lực, mà còn rút cạn cả sức mạnh từ cái Đại Quân và dòng huyết thống thần tính của mình nữa. Trần Ngọc Lâm cảm thấy hẳn đang gần như bị rút cạn đi. Nhưng rất may do là Từ Đồ, cho nên hẳn cũng không có vấn đề gì.

Một chuỗi những đòn đánh liên miên bất tận vang lên. Uy lực của Cửu Mệnh cao nhất cũng chỉ là A++, nhưng do hiện tại chỉ số của Heracles - vốn bình thường toàn bộ ở mức A, do cái Đại Quân lẫn Lệnh Chủ, toàn bộ đều lên A+, thậm chí sức mạnh cũng biến thành A++, cho nên uy lực của Cửu Mệnh cũng tạm thời đạt mức EX.

"OANH HH!!!"

Một tia chớp từ trên trời giáng xuống, cùng lúc với Trần Ngọc Lâm nhắm tính đã kết thúc cú đánh cuối cùng cũng là cú đánh kết liễu mục tiêu của Cửu Mệnh. Cây chùy sét - có thể do lực của Heracles quá mạnh, hoặc cũng có thể do bản chất của nó đã bị biến dạng trở thành hình dáng nguyên thủy của thứ vũ khí mà vị thần có dòng máu thần tính chảy qua huyết quản của Heracles hay sử dụng - tia chớp.

Cây chùy sét lúc này đang cắm thẳng vào vai của Gilgamesh, từng tia lửa điện vẫn còn loáng thoáng chớp động xung quanh anh. Vị Vua Anh Hùng lúc này hoàn toàn không còn vẻ huy hoàng.

"Chà."

Vua Anh Hùng đứng dậy, nhìn vào cây chùy sét bị ghim trên bả vai mình:

"Ta đoán là giờ ta đang có chút bất lợi."

Anh nghiêng rằng, thông thường, anh chẳng để tâm tới chỉ số, mặc dù chỉ số của anh rất cao, nhưng đem so với Heracles với Lệnh Chủ bổ sung, lại thêm chiếc đại quân của chiến thần..

Nếu có Master nào ở đây, có thể nhận ra toàn bộ chỉ số của Heracles, ngoại trừ may mắn đều đã vượt xa xôi so với Gilgamesh. Tuy nhiên bình thường chỉ số chỉ đóng góp một phần, nhưng khi hai Anh Linh thực sự chiến đấu, chỉ số lại vô cùng quan trọng.

Đặc biệt khi kĩ năng chiến đấu của cả hai gần ngang nhau.

Hơn nữa, giống như một trò hề, Heracles còn sử dụng chính Enkidu để ngăn cản Gilgamesh thoát thân. Mặc dù tác dụng không tốt như chính Gilgamesh sử dụng, nhưng vẫn thế, tác dụng của sợi xích vẫn còn đó.

Hơn nữa, Bảo Khí của Heracles hoàn toàn khiến Vua Anh Hùng gặp bất lợi. Ea của anh không thể phát huy ưu thế đánh xa do tác dụng của God Hand, Gate of Babylon thì lại đựng độ lãn da của con thần thú bác lại nền văn minh loài người.

"Không chỉ là bất lợi đâu."

Heracles lạnh lùng nói, đoạn gương cung, một mũi tên tích tụ một lượng ma lực kinh khủng, tụ lại ở đầu mũi tên, hóa thành một dải ánh sáng, đâm xuyên qua lồng ngực trái của Vua Anh Hùng. Kể đó, nó tách thành 9 mảnh ngay bên trong cơ thể Gilgamesh, nổ tung, vô số hạt ánh sáng vàng rơi ra từ nơi từng là Vua Anh Hùng.

"Heracles."

Trần Ngọc Lâm ho khò khè, thông qua kết nối tâm linh giữa Master - Servant hỏi:

"Người làm gì mà sử dụng Cửu Mệnh hai lần liên tiếp thế?"

Thậm chí với ma lực của hắn, Trần Ngọc Lâm cũng cảm giác sắp bị rút khô rồi.

Không sai, mũi tên vừa rồi cũng là một đòn Cửu Mệnh. Sử dụng liên tiếp Bảo Khí, có lẽ chỉ mình Heracles với Master là Trần Ngọc Lâm mới dám làm thế. Dù sao Trần Ngọc Lâm tự đánh giá nếu là mình có lẽ đủ khả năng cung cấp 3-4 Anh Linh cùng bòn rút ma lực. Tuy nhiên, nếu là Heracles thì chắc chỉ được một gã.

"Này, hắn là Vua Anh Hùng đấy. Con độc xà xứ Lerna mà ta từng giết kia còn dễ nhằn hơn thằng đó..."

Chợt anh im lặng, bởi vì một thứ đột nhiên lao tới phía anh.

Thứ đó.. ngoại hình đó, 3 cây trụ xoay tròn..không thể sai biệt, chính là Quai Ly Kiếm Ea. Đáng lý sau khi Vua Anh Hùng biến mất, nó cũng phải tan biến theo, nhưng nó vẫn còn ở đây?

Xoáy tít trong luồng không khí ngập tràn ma lực từ trận chiến trước, lao vút tới và đâm xuyên qua người Heracles bằng thứ sức mạnh vô biên.

Thậm chí.. toàn thân Ea Quai Ly Kiếm cũng đã nứt vỡ. Kể đó "Rắc" một tiếng, Quai Ly Kiếm đâm xuyên qua hư vô, xuyên thẳng qua trái tim của Heracles, lại tiếp tục phát sáng. Nhưng lần phát sáng này không phải là Quai Ly Kiếm tiếp tục xoay, mà là...

Các Bảo Khí là những công cụ thần thánh, hoặc là mang trong mình truyền thuyết về nó được thực thể hóa, hoặc là mang trong mình một lời nguyện rủa, hoặc là mang trong mình thứ sức mạnh từ thuở hồng hoang. Một Bảo khí có thể có nhiều bậc, E tới EX là cấp cao nhất. Thông thường, rất khó để một Bảo Khí có thể lên cấp, xuống cấp thì khá nhiều.

Tuy nhiên, có một trường hợp ngoại lệ, thăng cấp bảo khí lên một cấp, đổi lại, Bảo Khí đó sẽ không bao giờ sử dụng được nữa. Tên của nó là.. hoại bảo khí.

Vua Anh Hùng trước khi biến mất đã tung ra đòn đánh cuối cùng, một đòn đánh nhằm đồng quy vu tận. Tự hoại Ea - Quai Ly Kiếm, thứ anh tự ví với một chính anh khác.

Đương nhiên, do là thần khí, cho nên Ea cùng lắm chỉ có thể tạm thời bị hủy đi bản thể tại thế giới, rồi nó sẽ quay trở về với kho tàng của nhà vua, chờ đợi trận chiến tiếp theo được mang ra sử dụng. Cho nên nó không đạt mức kinh khủng như tự hoại thực sự.

Tuy nhiên, dù chỉ là nửa hoại bảo khí, nhưng vẫn đạt tầm mức kinh khủng. Một vụ nổ với bán kính 10 mét diễn ra, hư vô xoáy tít vào, lật ra lật vào, như thể chính không gian đang tiêu diệt kẻ ở bên trong.

Xét về uy lực, lẫn bản chất, có lẽ chỉ có nổ bom hạt nhân mới so sánh được. Thứ duy nhất khác biệt là diện tích.

Một bóng đen bắn ra, Heracles - kẻ đã bị đâm xuyên tim, thân thể đã cứng đờ đầy vết chém tận xương, thế rồi toàn thân đột nhiên tràn ra từng tia lửa nhiệt, bắt đầu bốc khói.

God Hand phát động, sinh mệnh đã được khôi phục. Tuy nhiên, tâm trạng anh chẳng thể nào thích thú nổi. Anh giậm mạnh tay, gầm gừ:

"Giỏi lắm Vua Anh Hùng. Người đã lấy đi 7 mạng của ta. Thật là một chiến binh xứng đáng với cái tên."

God Hand vốn có 11 lần hồi sinh, 1 lần đã mất khi Heracles bị Enuma Elish đánh trúng. 2 lần khác là bị Ea đâm xuyên tim. Lại thêm Ea "bán-tự hoại" tạo ra lượng sát thương kinh hoàng, tiêu diệt 7 mạng của Heracles từ bên trong cơ thể.

Hiện tại, anh chỉ còn duy nhất một lần hồi sinh.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Trấn Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.